

Tiêu Nữ Thanh Phong

DUYÊN PHẬN O

Mục lục

[Chương 1: Theo Đuổi Ước Mơ](#)

[Chương 2: Thâm Biển](#)

[Chương 3: Giận Giữ Giết Người](#)

[Chương 4: Lừa Tiên](#)

[Chương 5: Nhân Quả Khó Rồi](#)

[Chương 6: Tàng Tượng Kinh](#)

[Chương 7: Ngọc Môn Thiên Xung](#)

[Chương 8: . Bước Lên Tiên Đồi](#)

[Chương 9: Tẩy Mạch](#)

[Chương 10: Trận Đạo](#)

[Chương 11: Chỉ Cầu Tiêu Dao Kiếp Này](#)

[Chương 12: Nỗi Đau Ly Biệt](#)

[Chương 13: Lời Thề Lớn](#)

[Chương 14: Phái Tây Nguyệt](#)

[Chương 15: Truy Tìm](#)

[Chương 16: Linh Châu](#)

[Chương 17: Cổ Trường Thanh](#)

[Chương 18: Tần Quân Sự](#)

[Chương 19: Nhập Phủ](#)

[Chương 20: Thiếu Gia Vệ Gia](#)

[Chương 21: Nghệ Thuật Làm Vườn](#)

[Chương 22: Tự Nhiên Học Pháp](#)

[Chương 23: Đâm Ngựa.](#)

[Chương 24: Quất Roi.](#)

[Chương 25: Rụng Xuống.](#)

[Chương 26: Không Làm Thư Ký](#)

[Chương 27: Đối Thủ Mới.](#)

[Chương 28: Liên Minh.](#)

[Chương 29: Quy Tác.](#)

[Chương 30: Dựa Vào Người Khác Lập Kế Hoạch.](#)

[Chương 31: Tâm Sáng Như Gương \(P2\).](#)

[Chương 32: Chọn Phái \(P1\)](#)

[Chương 33: Chọn Phái \(P2\)](#)

[Chương 34: Có Cây Thành Tinh.](#)

[Chương 35: Lời Đồn Đại Vô Căn Cứ.](#)

[Chương 36: Thu Phục](#)

[Chương 37: Điều Khắc](#)

[Chương 38: Từ Biệt](#)

[Chương 39: Rời Xa](#)

[Chương 40: Lựa Chọn \(P1\)](#)

[Chương 41: Lựa Chọn \(P2\)](#)

[Chương 42: Dẫn Dò.](#)

[Chương 43: Cứu Người](#)

[Chương 44: Kết Thúc.](#)

[Chương 45: Thiên Đạo Bìa](#)

[Chương 46+1: Quy Tác Đệ Tử \(P1\)](#)

[Chương 46+2: Quy Tác Đệ Tử \(P2\)](#)

[Chương 47+1: Học Từ Lâm \(P1\)](#)

[Chương 47+2: Học Từ Lâm \(P2\)](#)

[Chương 48: Lý Dư \(P1\)](#)

[Chương 49+1: Nhập Học \(P1\)](#)

[Chương 49+2: Nhập Học \(P2\)](#)

[Chương 50: Đào Nhiên Cư](#)

[Chương 51+1: Tiết Học Đầu Tiên \(P1\)](#)

[Chương 51+2: Tiết Học Đầu Tiên \(P2\)](#)

[Chương 52: Tiết Học Đầu Tiên \(P3\)](#)

[Chương 53+1: Huyền Bí \(P1\)](#)

[Chương 53+2: Huyền Bí \(P2\)](#)

[Chương 54+1: Thiếu Hải Động Kim \(P1\)](#)

[Chương 54+2: Thiếu Hải Động Kim \(P2\)](#)

[Chương 55: Linh Vật](#)

[Chương 56+1: Mở Linh Nhân \(P1\)](#)

[Chương 56+2: Mở Linh Nhân \(P2\)](#)

[Chương 57+1: Tung Kiếm Thập Nhị Thúc \(P1\)](#)

[Chương 57: Tung Kiếm Thập Nhị Thúc \(P2\)](#)

[Chương 58: Lập Hội \(P1\)](#)

[Chương 58: Lập Hội \(P2\)](#)

[Chương 59: Gặp Nhau](#)

[Chương 60: Nghịch Tử \(P1\)](#)

[Chương 60: Nghịch Tử \(P2\)](#)

[Chương 61: Lục Soát](#)

[Chương 62: Tạ Phong Đường](#)

[Chương 63: Nguyên Liệu \(P1\)](#)

[Chương 63: Nguyên Liệu \(P2\)](#)

[Chương 64: Ngự Ông](#)

[Chương 65: Tụ Linh](#)

[Chương 66: Thăm Dò](#)

[Chương 67: Cháy Nhà Ra Mặt Chuột](#)

[Chương 68: Giết Người](#)

[Chương 69: Ánh Sáng Màu Xanh](#)

[Chương 70: Cất Cung](#)

[Chương 71: Ly Kinh](#)

[Chương 72: Thay Đổi Chiến Lược](#)

[Chương 73: Hạc Trắng](#)

[Chương 74: Phụ Lục](#)

[Chương 75: Hầm Hại](#)

[Chương 76: Sau Kỳ Thi](#)

[Chương 77+78: Thiếu Niên Đồng Môn](#)

[Chương 79: Thủ Tiêu Tang Vật](#)

[Chương 80: Truyền Pháp \(P1\)](#)

[Chương 80+2: Truyền Pháp \(P2\)](#)

[Chương 81: Bế Quan](#)

[Chương 82+1: Vô Úy Thuật \(P1\)](#)

[Chương 82+2: Vô Úy Thuật \(P2\)](#)

[Chương 83: Kế Hoạch](#)

[Chương 84: Thiên Ngự Điện](#)

[Chương 85+1: Thiên Tru Điện \(P1\)](#)

[Chương 85+2: Thiên Tru Điện \(P2\)](#)

[Chương 86+1: Trút Giận \(P1\)](#)

[Chương 86+2: Trút Giận \(P2\)](#)

[Chương 87: Trút Giận \(P3\)](#)

[Chương 88+1: Đọ Sức \(P1\)](#)

[Chương 88+2: Đọ Sức \(P2\)](#)

[Chương 89: Cơ Hội](#)

[Chương 90: Kỳ Lục](#)

[Chương 91: Tham Lam Vô Độ \(P1\)](#)

[Chương 92: Tìm Kiếm Tài Nguyên](#)

[Chương 93+1: Hồ Khiếu Cốc \(P1\)](#)

[Chương 93+2: Hồ Khiếu Cốc \(P2\)](#)

[Chương 94+1: Hồ Khiếu Cốc \(P3\)](#)

[Chương 94+2: Hồ Khiếu Cốc \(P4\)](#)

[Chương 95+1: Hồ Khiếu Cốc \(P5\)](#)

[Chương 95+2: Hồ Khiếu Cốc \(P6\)](#)

[Chương 96: Hồ Khiếu Cốc \(P7\)](#)

[Chương 97: Tù Ngục](#)

[Chương 98: Lớn Lên](#)

[Chương 99: Giảng Co \(P1\)](#)

[Chương 100: Giảng Co \(P2\)](#)

[Chương 101: Ra Khỏi Vó](#)

[Chương 102: Tin Tức](#)

[Chương 103: Ban Thường](#)

[Chương 104: Rèn Kim Đài](#)

[Chương 105: Hồn Binh](#)

[Chương 106: Đoạn Trảng Dao](#)

[Chương 107: Thần Đình Thiên Biến](#)

[Chương 108: Phục Hổ](#)

[Chương 109: Bảo Hồ Lộ Da \(Thượng\)](#)

[Chương 110: Bảo Hồ Lộ Da \(Trung\)](#)

[Chương 111: Bảo Hồ Lộ Da \(Hạ\)](#)

[Chương 112: Ly Biệt](#)

[Chương 113: Học Viên Vay Tiền \(Thượng\)](#)

[Chương 114: Học Viên Vay Tiền \(Hạ\)](#)

[Chương 115: Rời Khỏi Học Viện](#)

[Chương 116: Tán Gẫu](#)

[Chương 117: Bắt Giữ \(Thượng\)](#)

[Chương 118: Bắt Giữ \(Hạ\)](#)

[Chương 119: Thăm Vấn](#)

[Chương 120: Tấn Công](#)

[Chương 121: Cẩn Trá](#)

[Chương 122: Chiếc Hộp](#)

[Chương 123: Chịu Chết](#)

[Chương 124: Biện Linh](#)

[Chương 125+1: Nói Dối Như Thật \(P1\)](#)

[Chương 125+2: Nói Dối Như Thật P2](#)

[Chương 126: Nội Đấu](#)

[Chương 127: Lời Nói Dối Song Trùng](#)

[Chương 128+1: Chém Giết P1](#)

[Chương 128+2: Chém Giết P2](#)

[Chương 129: Chém Giết P3](#)

[Chương 130: Chém Giết P4](#)

[Chương 131: Vĩnh Viễn Không Chia Lìa](#)

[Chương 132: Cướp Tiền](#)

[Chương 133: Tranh Đoạt](#)

[Chương 134: Kinh Môn Kỳ](#)

[Chương 135: Thiên Sát Lôi Châu](#)

[Chương 136: Điện Cuồng](#)

[Chương 137: Quý Vật](#)

[Chương 138: Liên Thủ \(Thượng\)](#)

[Chương 139: Liên Thủ \(Hạ\)](#)

[Chương 140: Yêu Nữ \(Thượng\)](#)

[Chương 141: Yêu Nữ \(Hạ\)](#)

[Chương 142: Cáo Biệt](#)

[Chương 143: Trở Về](#)

[Chương 144: Trừng Phạt](#)

[Chương 145: Trảm Phong](#)

[Chương 146: Thiến Cận](#)

[Chương 147: Phán Kích](#)

[Chương 148: Ước Chiến \(Thượng\)](#)

[Chương 149: Ước Chiến \(Trung\)](#)

[Chương 150: Ước Chiến \(Hạ\)](#)

[Chương 151: Chân Truyền](#)

[Chương 152: Thu Đồ Đệ](#)

[Chương 153: Phe Phái \(Thượng\)](#)

[Chương 154: Phe Phái \(Hạ\)](#)

[Chương 155: Thành Thượng Tuyền](#)

[Chương 156: Cường Ép](#)

[Chương 157: Truy Đuổi](#)

[Chương 158: . Truy Đuổi](#)

[Chương 159: Truy Đuổi \(Hạ\)](#)

[Chương 160: Cạm Bẫy](#)

[Chương 161: Truy Bắt](#)

[Chương 162: Kỳ Ngộ](#)

[Chương 163: Bí Pháp Dấu Ấn](#)

[Chương 164: Điều Tra](#)

[Chương 165: Lựa Chọn](#)

[Chương 166: Non Nớt](#)

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Theo Đuổi Ước Mơ

Mỗi khi gió thổi qua, là cây cối trên núi Thúy Vi lại nổi lên một cơn sóng màu xanh, gió thổi phấp phới, những tia nắng vàng giữa trời rơi xuống khắp ngọn núi xanh biếc kia, như là khảm lên một tấm thảm vàng vậy, thoát nhìn giống như là những ngọn sóng vàng lăn tăn trên biển, đẹp không sao tả xiết.

Đây chính là Lung Thúy Kim Hà có tiếng trong nước Văn Tâm.

Tê Hà Giới uy lực vô biên phong thiên tỏa địa, đến ngay cả người tu tiên cũng không dám đối mặt với ngọn gió lửa ấy, trong mắt người phàm, chung quy thì cũng chỉ là một cảnh đẹp nơi chân trời, cũng được mệnh danh là danh lam thắng cảnh.

Nhưng đối với người dân bản địa mà nói, Kim Hà ở Lung Thúy cũng được, Thanh Quang cũng xong, đều không quan trọng bằng một mẫu ruộng ba tấc đất của họ.

Trong thôn Tiểu Hà dưới chân núi Thúy Vi, hơn mười hộ dân đang làm việc dưới đồng.

Đang đúng vào mùa xuân ấm hoa nở, mùa của cây cấy gieo trồng.

Ở một khu ruộng mà chỉ có một tên thiếu niên đang một mình cấy, thoát nhìn hắn chỉ mười mấy tuổi là cùng, lại đang một mình chăm sóc cả một khoảng đất rộng lớn, cả gương mặt bị che phủ bởi mồ hôi như là một miếng sáp vậy.

- Đường Kiếp ca

Tiếng gọi trong trẻo từ xa truyền tới.

Tên thiếu niên ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một cô nương với cái bím tóc nhỏ đang cầm nước chạy tới.

Đây cũng không hẳn là một tiểu cô nương xinh đẹp, nhiều năm lao động đã khiến da của cô có phần thô ráp, màu da cũng đen đi, nhưng hai con mắt to sáng lấp lánh như một ngôi sao đang tỏa sáng rực rỡ.

Đi đến trước mặt tên thiếu niên, tiểu cô nương liền đưa nước lên trước mặt hẳn:

- Đường Kiếp ca ca, mệt rồi phải không? Uống ngụm nước đi đã.

- Cảm ơn

Chàng trai nhận lấy cốc nước, nhưng lại không uống, chỉ ngạc nhiên mà nhìn mặt mũi mình trong nước.

Đây xem như là một gương mặt tương đối đẹp, khuôn mặt có một chút gầy, làn da trắng trẻo, có một cái mũi đẹp cực kỳ. Mũi thực ra là một bộ phận quan trọng nhất của một người, nếu như mũi đẹp, cả người cũng sẽ đẹp theo.

Chàng trai chính là có một cái mũi như vậy, tuy nhiên cái không được hoàn mỹ chính là ánh mắt nhu nhược kia, làm hiện lên một chút sợ hãi rụt rè.

Điều này làm hẳn có chút không vui, hẳn híp mắt lại, ngẩng cổ lên, da mặt căng tròn, ánh mắt trở nên linh hoạt sắc bén hơn, khí chất cũng lộ ra nghiêm nghị rõ ràng.

Trong trí nhớ, thân thể này còn có một tên gọi khác, là Đường Kiệt.

Một nhân viên bình thường trên địa cầu, làm việc ở ban tổ chức thành phố X. Phụ thân là một bác sỹ chủ nhiệm trong bệnh viện thành phố, mẫu thân thì lại là một giáo viên dạy toán.

Dựa vào quy luật bình thường của một người, Đường Kiệt chắc là sẽ phát triển trong tổ chức đó, nếu làm tốt, sau này sẽ là một cán bộ quốc gia với tiền đồ sáng lạng.

Vì thế Đường Kiệt vẫn nỗ lực không ngừng, hăng cùn cù làm việc, bản chất thật thà, rất được cấp trên để mắt đến, còn có một cô bạn gái cũng là con nhà cán bộ, tính tình hơi khó chịu một chút nhưng dù sao cũng không có khuyết điểm gì.

Chả ai có thể nghĩ Đường Kiệt đột nhiên gặp một tai họa bất ngờ ập đến.

Ngày đó Đường Kiệt đang đi dạo ở đầu đường, không ngờ có một người tự nhiên xông ra, giơ dao chém lung tung, Đường Kiệt là người thứ hai gặp xui xẻo.

Chỉ là chậm một bước, hăn nhìn thấy người lạ với bộ mặt hung ác kia đang chém đến phía sau một người phụ nữ qua đường, lại làm cho mũi dao đâm vào lồng ngực mình.

Cái chết của Tiểu Đường Kiếp và bản thân có phần khá giống nhau.

Đó là hai năm về trước, Tiểu Đường Kiếp mới có mười tuổi đi theo cha mẹ và bà con lên núi săn bắn, lúc mà mọi người trong thôn toàn tâm đối phó với với một con gấu hung dữ, thì một con lợn rừng với hai chiếc răng nanh sắc nhọn xuất hiện.

Nó húc vào ngực Đường Kiếp lỗ giống y hệt của Đường Kiệt.

Nó cuối cùng cũng chết dưới sự cuồng loạn của cha mẹ Đường Kiếp, cùng bọn họ đồng quy vu tận.

Nhưng mà trong cái rủi lại có cái may, Tiểu Đường Kiếp không chết, hẳn lại sống lại.

Đường Kiệt từ lúc đó trở đi, đến với thân thể của một thiếu niên.

Vừa đến, thì phát hiện mình đã biến thành cô nhi.

Cũng may thời gian đầu đang bàng hoàng hoang mang vì đánh mất song thân, được sự chăm sóc của bà con, Đường Kiệt cũng dần dần thích nghi với môi trường mới, bắt đầu cố gắng nuôi sống chính mình.

Hai năm rồi, chả ai có thể ngờ nháy mắt một cái mà đã hai năm rồi.

- Đường Kiếp ca ca, uống nào.

Tiểu cô nương với đôi mắt to sáng ngời đang nhìn Đường Kiếp nói.

- Ủ

Đường Kiếp đang nghĩ về chuyện cũ thì bị tiểu cô nương đánh thức, chén nước hơi đục đục kia hẳn uống một hơi.

Tiểu cô nương nhìn Đường Kiếp uống nước, cười một cách thích thú, nàg nhìn xung quanh đồng ruộng, nói:

- Đường Kiếp ca ca, một mình huynh làm làm sao hết nổi, để muội giúp.

Tiểu cô nương đang định giúp, Đường Kiếp đã ngăn lại:

- Không cần đâu, Nha Nha, mảnh ruộng này cũng chỉ còn một nửa thôi, hai ngày nữa là huynh làm xong rồi.

- Nhưng đầu thôn Đông không phải vẫn còn ba mảnh đất sao? Một mình huynh làm sao làm được.

- Đã bán rồi

Đường Kiếp thản nhiên trả lời.

- Bán.

Nha Nha hai mắt mở to kinh ngạc:

- Đắt nhà huynh đều mang bán đi rồi sao? Thế sau này huynh phải làm sao?

Đường Kiếp không trả lời, một người đàn ông trung niên đi tới, sợ đầu Nha Nha một cách yêu thương rồi nói:

- Nha đầu ngốc, người còn không nhìn ra sao? Tâm tư tiểu Kiếp không còn ở đây nữa! Hẳn muốn đi rồi!

- Muốn đi ư?

Nha Nha kinh ngạc nhìn Đường Kiếp:

- Huynh... Huynh muốn rời khỏi thôn Tiểu Hà ư?

Đối với người trong Tê Hà Giới mà nói, một cô nương mười hai tuổi không còn là nhỏ nữa, chừng hai năm nữa lập gia đình là chuyện bình thường.

Đường Kiếp tuy là cô nhi, nhưng lại cực kỳ hiểu chuyện, dù sao trong cơ thể cũng là linh hồn của người trưởng thành, vóc người cũng anh tuấn đẹp trai, phong độ, tiểu cô nương thích hẳn cũng là điều dễ hiểu.

Không ngờ bây giờ nghe nói Đường Kiếp muốn rời khỏi, trong lòng Nha Nha cảm thấy mất mát rất nhiều.

Đường Kiếp gật đầu:

- Lý thúc nói không sai, sang năm huynh sẽ bán nốt hai mảnh ruộng cuối cùng, sau đó rời khỏi đây.

- Huynh đi làm gì?

Tiếng nói của tiểu cô nương có phần run rẩy.

- Đi xem thế giới bên ngoài.

Đường Kiếp trả lời.

- Bên ngoài có gì hay à?

Nha Nha hoàn toàn không thể hiểu nổi suy nghĩ của Đường Kiếp.

Vẫn là Lý thúc kia thở dài một tiếng:

- Tiểu Kiếp, cháu cần phải nghĩ thật kỹ, thế đạo gian nan. Thôn Tiểu Hà tuy rằng căn cỗi, nhưng lại yên tĩnh, rời khỏi nơi này, cuộc sống sau này của cháu chưa chắc đã tốt. Chỉ dựa vào tiền bán đất thì không chịu được mấy ngày đâu.

- Cháu biết, Lý thúc, cháu có chân có tay, tự biết chăm sóc bản thân được, mà không phải vẫn còn một năm sao?

Đường Kiếp bình tĩnh trả lời.

Lý thúc thấy hần nói như vậy, biết là hần đã quyết định, chỉ biết thở dài mà không nói gì nữa.

Đúng lúc này, đằng xa đột nhiên lóe lên một tia sáng, tia sáng mãnh liệt như mặt trời phương đông, chiếu vào làm người ta không mở mắt ra được, khó khăn lắm mới yếu đi một chút, ngay sau đó lại là một tròng âm thanh ầm ầm vọng tới. Nha Nha tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, ngồi bệt xuống đất.

Mọi người cùng lúc ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy bầu trời phía xa đã thay đổi, bầu trời ảm đạm, biển mây cuộn cuộn, Kim Hà điên cuồng nhảy nhót, hiện ra một khí thế kinh người.

Ở trong biển mây kia, rõ ràng còn có hai đạo nhân ảnh đang bay lượn trên mây, mây xung quanh họ đang bệch bệch không dứt, tạo ra những cơn sóng khổng lồ.

Một người trong số đó toàn thân kim quang lấp lánh như thiên thần hạ phàm, người còn lại áo trắng bông bông, trường kiếm trong tay múa may xuất ra kiếm khí như mây. Kiếm quang ở khắp mọi nơi, bẻ gãy vô số cây cổ thụ trên núi Thúy Vi.

- Hư Mộ Dương, người chạy không thoát được đâu, đến hôm nay người còn không ngoan ngoan chịu tội.

Thiên thần giáp vàng kia đỡ lấy kiếm quang, tay hướng về phía người mặc áo trắng mà ấn, người mặc áo trắng kia cũng không thèm để ý, thân như điện xẹt tránh né. Thủ ấn cực lớn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào tảng đá lớn ở trên đỉnh núi Thúy Vi, tảng đá kia trong phút chốc liền biến thành bụi phấn, toàn bộ đỉnh núi ầm ầm rung chuyển.

- Tiên nhân? Là tiên nhân đấu phép?

Dân chúng trong thôn Tiểu Hà nhìn thấy cảnh tượng này, đều bị dọa đến kêu lên, cũng có người vứt cả cái cày cái bừa mà bỏ chạy về phía hầm trú.

Tiên nhân đấu phép, phàm nhân gặp họa, đối với cuộc sống của người dân trong Tê Hà Giới mà nói, trốn tránh hậu quả lúc tiên nhân đánh nhau sớm đã hình thành nên đạo lý sinh tồn của họ. Mặc dù thôn Tiểu Hà là chỗ hẻo lánh, linh khí căn cỗi, dân chúng trong thôn bình thường rất ít gặp tiên nhân, nhưng bọn họ vẫn biết đào hầm để tự bảo vệ mình.

Thời khắc này người dân trong thôn đều hướng về phía hầm mà chạy trốn, duy có Đường Kiếp từ đằng xa nhìn thấy cảnh tiên nhân đấu phép, thì trong mắt hiện lên một ánh hào quang nóng rực.

Hắn thì thào nói: “Tiên nhân... Đó chính là tiên nhân sao?”

Từ khi đến với thế giới này, hắn đã biết đến sự tồn tại của những người tu tiên, nhưng hắn lại chưa bao giờ được gặp tiên nhân cả. Tất cả những gì liên quan đến tiên nhân chỉ là trong truyền thuyết, chỉ tồn tại ở trong tưởng tượng. Cũng bởi thế mà trong lòng lúc đấy có khao khát, nhưng lại không đến mức đau khổ theo đuổi.

Nhưng hôm nay hắn cuối cùng cũng gặp được

Hai vị tiên nhân trên bầu trời, mây xếp tầng tầng lớp lớp, giơ tay đá chân phóng ra uy lực lớn lao, vào lúc này họ đang giao thủ với nhau, hậu quả là gạch ngói đều tan tành vỡ vụn, đến đất dưới chân cũng rung lên, ầm ầm như một trận động đất.

“ Đây là uy phong của tiên nhân sao? ”

Đường Kiếp không nghĩ là lần đầu tiên nhìn thấy tiên nhân liền gặp ngay cảnh tượng hung vĩ như thế này. Thời khắc đó trong lòng hắn liền dâng lên một ý niệm mãnh liệt trong đầu.

“ Ta muốn tu tiên! ”

Không có lý do, cũng không cần lí do.

Nhìn một cách đơn thuần thôi, cả một trời mây dưới bàn tay của tiên nhân làm cho nó vận chuyển không ngừng, khiến lòng người sinh ra những khát khao vô tận.

Bởi vậy, chỉ là một cái nhìn thôi, trong lòng Đường Kiếp đã quyết định dù thế nào đi nữa cũng phải tu tiên.

“ Đúng vậy, đây mới là ý nghĩa của việc ta đến thế giới này ” Đường Kiếp lẩm bẩm nói.

Tại sao lại phải tu tiên?

Tu thành tiên gì?

Thậm chí tu tiên là cái gì?

Đường Kiếp cũng chẳng thèm suy nghĩ đến.

Những việc này đều không quan trọng.

Tiên chính là tiên, có tiên thì phải đi cầu!

Hắn hướng tới hai vị tiên nhân đằng xa đi thật nhanh tới.

- Đường Kiếp, mau quay lại!

Thấy tình cảnh như vậy, Lý thúc nhìn về phía Đường Kiếp hô to.

Đường Kiếp cao giọng trả lời:

- Mấy người cứ trốn trước đi, cháu đến đó xem thế nào, có lẽ có thể có cơ hội gia nhập tiên môn.

- Không được đâu.

Lý thúc hét to:

- Tiên môn khó vào, tiểu Kiếp cháu đừng ngốc nghếch thế!

Đường Kiếp mỉm cười.

Tiên môn khó vào, đạo lí này hẳn đương nhiên hiểu.

Theo đuổi sức mạnh to lớn là bản năng có sẵn của một con người, Đường Kiếp cố nhiên là muốn tu tiên, điều này thì có người nào không muốn chứ?

Chính là vì mỗi người trên thế giới đều muốn tu tiên, cho nên cánh cửa tu tiên cũng cao vô cùng.

Ở điểm này, chỉ cần nghĩ đến kiếp trước đi thi nhân viên công vụ thì có thể hiểu được.

Mà tiên nhân hấp dẫn hơn cái nhân viên công vụ kia không biết bao nhiêu là lần. Nói là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc quả nhiên là một chút cũng không quá.

Cũng có thể bởi vậy, mới cần phải nỗ lực theo đuổi!

Ước mơ của một đời người chẳng qua cũng chỉ trăm năm, có ai muốn cả đời tầm thường đâu chứ!?

Hắn may mắn được tái sinh, trong lúc đang còn dừng mảnh tinh tiến, dừng cảm mà tiến lên, để không phụ với phần thưởng của ông trời, không thì uống công tái sinh vào kiếp này.

Con đường cầu tiên kia gian nan cũng tốt, hung hiểm cũng được, đều là làm đẹp thêm một chút cho hành trình của một đời người. Một cảnh đẹp, dốc lòng cảm thụ, thưởng thức nhân sinh!

Quay đầu lại nhìn Lý thúc, Đường Kiếp nói:

- Cháu biết, cho nên mới càng muốn nắm lấy cơ hội này!

Nói xong hắn hướng về phía đỉnh núi Thúc Vi mà chạy tới.

- Không, đừng đi qua đó, người sẽ chết đấy!

Lý thúc và Nha Nha cùng hét to.

Tiên nhân đánh nhau, kinh thiên động địa, một người phạm như hấn cho dù là lại gần, đều có thể bị dư âm biến thành cát bụi, cho nên tiến lên đồng nghĩa với việc tìm đến cái chết.

Những người bà con trong thôn cũng để ý đến Đường Kiếp đang hướng đến trận chiến của các tiên nhân mà lao tới, cũng ý thức được hấn muốn làm gì, đều kêu lên:

- Tiểu Kiếp, đừng ngó ngán thế nữa, cho dù người có lại gần được tiên nhân thì họ cũng sẽ không thu nhận người đâu!

Đường Kiếp lại nhếch miệng mỉm cười:

- Ta biết... Nhưng có những chuyện, làm thử chưa chắc đã thành công, nhưng nếu không thử thì sẽ không còn cơ hội nữa!

Nói xong hấn cúi thấp đầu xuống, chống đỡ lấy sóng mây ngập trời, sóng khí ngập trời, hướng về phía ước mơ của hấn mà lao đi!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thảm Biển

Cuộc chiến trên bầu trời vẫn đang diễn ra, dưới tác dụng của pháp lực, không khí hóa thành những cơn lốc cuộn cuộn, toàn bộ phía chân trời đều tối xuống.

Thiên thần giáp vàng kia vẫn đang huy động sức mạnh của cánh tay, mỗi lần đánh vào không trung, là những tiếng gió rít lại vang lên.

Áp lực của những cơn gió như rồng cuộn đang điên cuồng nhảy múa, hình thành nên một bức tường bằng gió, khiến cho mỗi bước đi của Đường Kiếp đều cảm thấy gian nan vô cùng.

Ở bên kia thân ảnh màu trắng đang bay lượn trong gió, mỗi lần rút kiếm, sức mạnh của kiếm quang như điện xẹt đánh từ trên cao, rơi xuống phía dưới mặt đất, liền để lại những cái khe thật sâu.

Đường Kiếp không thể không cẩn thận né tránh hậu quả từ những đòn công kích trên không.

Hắn chạy thực mạng dưới áp lực của gió, những tia chớp không ngừng đánh xuống, giữa rừng cây, nhảy qua những tảng đá lớn, linh hoạt như một con khỉ vậy, chạy như điên về phía đỉnh núi Thúy Vi

Chỉ có ở đó, hắn mới có thể chạm đến được tiên nhân, mới có cơ hội nói chuyện với bọn họ.

Bất chợt trong không trung lại lóe lên một ánh hào quang, theo bản năng Đường Kiếp bổ nhào về phía trước, ngay phía sau là một đạo thiểm điện

kiếm quang đánh xuống, chém ngay vào tảng đá mà hãn vừa đặt chân trước đó, làm cho tảng đá vỡ tan thành bụi, hậu quả là tạo ra một luồng sóng khí, làm cho Đường Kiếp bay ra ngoài.

Hãn kêu lên rồi thốt ra một ngụm huyết, sau đó lại nhảy mạnh lên, bám vào một cành cây đại thụ đang rủ xuống hướng về phía trước mà đu đi.

Càng tiến lên phía trước, dư âm của cuộc chiến lại càng lớn. Đợi đến khi hãn đến được sườn núi, chỉ cảm thấy chỗ nào cũng là sát khí cuồng phong, kiếm như ánh điện, trời đất mù mịt.

Sau đó bước chân của Đường Kiếp đã dừng lại.

Hãn không thể không dừng!

Bởi vì trước mắt cây cối đã biến mất —— Toàn bộ đỉnh núi Thúy Vi đã biến thành một mảng trống trơn.

Từng đạo kiếm khí, đang không màng đến ai phóng ra từng đợt gió, trên đỉnh núi Thúy Vi đang điên cuồng vờn chuyển, gào thét, cơn lốc tạo ra một khí thế hủy diệt đất trời, xa hơn nữa, chắc chắn là cái chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Dù đến gần cũng không thể sao?

Đường Kiếp vô vọng nhìn lên không trung.

Trên bầu trời hai bóng hình đang quần chiến lúc này cũng là lúc kịch liệt nhất.

Đằng sau thiên thần giáp vàng kia đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh mờ ảo, ảo ảnh đó chỉ là vừa xuất hiện, đã khiến cho Đường Kiếp cảm thấy một áp lực cực lớn. Hãn phát hiện bản thân hoàn toàn không nhìn thấy bộ mặt của ảo ảnh này, chỉ cảm thấy tồn tại một cái gì đó chống trời lập đất, chân

đạp lấy đất, đầu đội lấy trời, quá hung vĩ khiến người ta không làm thế nào nhìn rõ được, trong lòng tự nhiên sinh ra một hy vọng mà cũng cảm thấy bái phục.

Đường Kiếp hầu như không còn không chế được bản thân nữa, muốn quỳ xuống bái lạy. Đúng lúc này thân ảnh màu trắng bỗng quất to một tiếng:

- Lên

Đỉnh núi Thúi Vi đang trống trải bỗng phát ra hàng vạn ánh hào quang, tạo nên thiên la địa võng, nuốt trọn toàn bộ không gian vào bên trong, đồng thời cũng nuốt lấy thiên thần giáp vàng kia nhốt lấy.

- Bát môn tỏa thiên trận! Hư Mộ Dương, hóa ra ngươi đã sớm chuẩn bị!

Thiên thần giáp vang điên cuồng gào thét, ảo ảnh phía sau bỗng đánh ra một quyền, tấn công vào thiên la địa võng.

Cái lưới khổng lồ chấn động bắn ra hào quang ngút trời, ngay sau đó toàn bộ không gian cũng rung chuyển theo.

Không khí chấn động như một luồng sóng biển trào ra, từ trong đại trận trào ra hướng về phía bên ngoài.

Đường Kiếp thất kinh biến sắc, không màng hết thảy, quay đầu bỏ chạy.

Từng dòng khí đang gào thét thổi trên đỉnh đầu hắn, cuồn cuộn như những đám mây, xông thẳng qua vài giây mới tan đi được, đến ngay cả tảng đá lớn cũng phải rung chuyển, nguy hiểm cận kề Đường Kiếp.

- Mẹ nó, đây là bom nguyên tử phát nổ sao?

Đường Kiếp chửi thề một câu.

Thật là muốn so sánh với bom nguyên tử thì uy lực còn kém xa. Nhưng uy lực của vào tấn thuốc nổ thì chắc là có.

Một chương long trời lở đất này của thiên thần giáp vàng kia, đã khiến cái gì mà Bát môn tỏa trận tan thành mây khói, đến ngay cả đỉnh núi Thúi Vi cũng bị đánh bay một nửa.

Tuy nhiên ảo ảnh đằng sau thiên thần giáp vàng kia cũng biến mất hoàn toàn, Bạch y nhân thừa cơ xuất ra một kiếm, chém vào trước ngực thiên thần giáp vàng kia.

- A

Ngay sau tiếng kêu thống thiết của thiên thần giáp vàng là một dòng máu tươi trào ra.

Thiên thần giáp vàng đứng giữa không cũng run lên mấy cái, suýt chút nữa là rơi xuống đám mây, rõ ràng là kiếm này làm hấn bị thương khá nặng.

Hắn không một chút do dự quay người bỏ chạy, trước lúc đi còn bỏ lại một câu:

- Hư Mộ Dương, người trốn không thoát được đâu! Đợi sư tôn đích thân tới thì người chết chắc rồi.

Bay theo lời nói, thiên thần giáp vàng kia đã hóa thành một đạo kim quang bay thẳng về phía chân trời.

Nhân ảnh màu trắng trên bầu trời cũng không đuổi theo, chỉ nhìn đối thủ biến mất. Lúc này mới đột nhiên lắc nhẹ thân hình, sau đó nhổ ra một ngụm máu đỏ tươi, người thì hướng về nơi khác bay đi.

- Tiền bối! Đợi một chút.

Thấy tình hình như vậy, Đường Kiếp vội vàng lao ra, đuổi theo cái bóng màu trắng.

Chỉ có điều bóng trắng kia nhanh như điện vậy, lại còn bay trên cao, hẳn làm sao có thể đuổi kịp. Nháy mắt một cái đã biến mất khỏi tầm nhìn của Đường Kiếp, không biết là đi về phương nào.

Ở đầu thôn Tiểu Hà, dân chúng vẫn đang nghênh cổ lên nhìn.

Khói thuốc sau trận đại chiến đã tan, bóng dáng tiên nhân đã biến mất, chỉ còn để lại một khoảng trống bừa bộn. Một bóng người từ đằng xa đi tới.

- Là Kiếp ca ca, là Kiếp ca ca

Nha Nha tinh mắt, nhận ra ngay, vui mừng hét lên.

- Là Đường Kiếp, hẳn vẫn còn sống.

Trong thôn vang lên một tràng những âm thanh, mọi người nhao nhao đi tới, vây lấy hẳn ta hỏi này hỏi nọ, nhìn thấy hẳn không việc gì, chỉ là có một chút bụi bám trên mặt, cuối cùng thì cũng yên tâm.

- Không chết là tốt rồi.

Lý thúc thở phào một tiếng cười nói.

Nha Nha thì ôm chầm lấy Đường Kiếp hỏi:

- Kiếp ca ca, huynh gặp tiên nhân rồi phải không?

Đường Kiếp lắc đầu, mỉm cười nói:

- Ta đuổi không kịp bọn họ...đến tới gần cũng khó...ta thất bại rồi.

Giọng nói rất bình tĩnh, điệu cười cũng rất thật thà, nhưng mọi người vẫn nhận ra đằng sau nụ cười đó là một Đường Kiếp không cam lòng.

- Thất bại thì thất bại, còn sống là tốt rồi.

- Đúng thế đúng thế, làm gì có gì quan trọng hơn mạng sống cơ chứ.

- Tiểu Kiếp à, không phải ta nói cháu, mà cháu nên kiềm chế đi, đừng nghĩ đến truyện tu tiên nữa. Tiên duyên khó cầu, cầu tiên đặc đạo, không phải chuyện mà những người nghèo khổ chúng ta nghĩ tới.

- Đúng đấy, con người mà, vẫn là nên làm tốt bốn phận của mình.

- Đúng thế, tiểu Kiếp, Hay là cháu mua lại ba mảnh ruộng kia đi, đi nói với lão Trương, ông ta sẽ đồng ý đấy.

Mọi người ai cũng nói một câu, khuyên bảo cũng có, châm biếm cũng có, an ủi cũng có, người khinh thường cũng có.

Lý thúc thì trực tiếp khiển trách:

- Tiểu tử thôi, vì cầu tiên mà người đến mạng cũng không cần nữa ư.

- Cháu chỉ muốn theo đuổi cái mà cháu cố gắng đạt được thôi.

- Kể cả chết?

- Vâng! Thời đại này, người theo đuổi ước mơ rất nhiều, nhưng vì ước mơ mà phải trả giá thì tóm lại là rất ít.

Lý thúc không nghĩ rằng một đứa trẻ mới lớn lại có thể nói được như vậy, liền ngăn ra.

Dù là lần đầu tiên trong cuộc hành trình cầu tiên của Đường Kiếp đã thất bại, nhưng hẳn không hề hối hận.

Bởi vì hắn đã thử, đã cố gắng, thậm chí là liều mạng.

Chỉ cần đấu tranh vì ước mơ, thì ngay cả thất bại cũng không hối hận.

Cái tâm tư cầu tiên trong lòng hắn không những không biến mất mà ngược lại càng ngày càng mãnh liệt hơn.

“ Một ngày nào đó, ta sẽ giống như bọn họ, tung hoành khắp thế gian này.

Bất kể tương lai có gian nan nguy hiểm thế nào!”

Đường Kiếp nghĩ thầm.

Sau khi chuyện này đi qua, dân chúng thôn Tiểu Hà lại trở về cuộc sống bình thường, hàng ngày thức khuya dậy sớm, lao động không ngừng.

Đường Kiếp tất nhiên cũng vậy, mỗi ngày cùng với mọi người đi sớm về muộn, xem ra đã từ bỏ ý nghĩ vọng tưởng kia rồi.

Nhưng mỗi khi rỗi rãi, Đường Kiếp lại một mình lên núi Thúy Vi, ngồi yên ở đó, ngơ ngác nhìn bầu trời trên cao.

Những cây cối bị trận chiến hủy diệt lại bắt đầu sinh sôi nảy nở. Ở cái thế giới mà thiên địa linh khí ngập tràn này, sinh mạng cũng thật kiên cường dẻo dai.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, trên ngọn núi lại hiện lên một mảng màu xanh lục, Kim Hà của Lung Thúy lại chiếu lên mảnh đất này, rơi trên người Đường Kiếp, lộ ra một bóng vàng bình yên.

Hắn giống như một bức tượng vậy, sừng sững cùng đỉnh núi.

Trong nháy mắt một tháng đã trôi qua.

Công việc đồng áng sớm đã làm xong cả, Đường Kiếp vẫn thế ngày nào cũng lên núi.

Với hăn mà nói, lên núi dường như đã thành một thói quen. Dân chúng nhìn thấy trong lòng đều thở dài.

Hôm nay Đường Kiếp lại đợi một ngày trên núi, lúc trở về thì trời đã tối rồi.

Đến trước cửa nhà, Đường Kiếp nhìn thấy Nha Nha đang đứng đợi mình trước cửa.

Đôi mắt to sáng ngời của tiểu cô nương nhìn mình, nhẹ nhàng nỉ non nói:

- Huynh lại lên núi à?

- Ừ

Đường Kiếp ừ một tiếng rồi muốn trở về phòng.

Nha Nha giữ hăn lại:

- Kiếp ca ca, huynh rốt cuộc là muốn làm cái gì? Người trong thôn đều nói huynh điên rồi, tiên nhân không còn nữa, huynh còn ngày nào cũng lên núi, rốt cuộc là nghĩ cái gì?

Vấn đề này người trong thôn đã hỏi hăn rất nhiều.

Đường Kiếp chưa bao giờ trả lời

Nhưng hôm nay, Đường Kiếp do dự một chút, cuối cùng cũng nói:

- Trận chiến đó, huynh nhìn thấy người mặc áo trắng kia bị thương, thương thế của hăn rất nặng...

- Làm sao huynh biết hắc bị thương nặng?

- Bởi vì hắc không đuổi giết người kia... Ta nghĩ không phải là hắc không muốn, mà là không làm được.

Đường Kiếp trả lời.

- Cho nên...

- Cho nên huynh cảm thấy hắc vẫn chưa đi xa, đối với hắc mà nói, cách tốt nhất là ngay lập tức tìm một nơi nào gần đó trị thương.

- Cho nên huynh mỗi ngày đều đi lên núi, muốn xem xem có thể tìm được hắc không ư? Huynh vẫn là không chịu bỏ cuộc?

Nha Nha kích động đến đỏ cả mặt.

- Huynh từ trước đến nay vẫn không hề từ bỏ.

Đường Kiếp thản nhiên nói:

- Cho dù lần này huynh thất bại, huynh cũng sẽ không bỏ cuộc, một năm nữa huynh sẽ rời khỏi đây, đi ra bên ngoài, đi xem thế giới này, đi tìm tiên nhân.

Với Đường Kiếp mà nói, liền một tháng lên núi tìm kiếm, cùng lắm cũng lại là một lần cầu tiên thất bại mà thôi.

Hai lần thất bại, còn lâu mới khiến hắc từ bỏ.

Lí tưởng, vốn là vô số những lần thất bại mới đáng để bạn theo đuổi không ngừng.

- Huynh...

Nha Nha cũng bị Đường Kiếp làm cho tức giận đến phát khóc.

Nàng đột nhiên giơ tay lên, tát cho Đường Kiếp một cái.

Đau lòng quá.

- Đường Kiếp, huynh là đồ khốn kiếp!

Nha Nha hết sức hét to, quay đầu chạy đi.

Nhìn bóng dáng nàng chạy trốn, Đường Kiếp thở dài, chỉ có thể thầm nói trong lòng câu xin lỗi.

Hắn chưa từng làm tổn thương trái tim của cô gái nào, nhất là người có tình cảm với mình như tiểu cô nương, trong lòng cũng cảm thấy mâu thuẫn, trong tim nghĩ có cần phải đuổi theo an ủi vài câu không, lại sợ đối phương trái lại càng quẩn quít mình hơn, đang do dự, thình lình nghe tiếng vó ngựa từ bên ngoài mơ hồ vọng đến, đằng xa có thể thấy bụi đất đang bay tứ tung, cành lá bay phấp phới, tiếng vó ngựa như sấm, người tới hẳn là không ít.

Nháy mắt xa xa đã xuất hiện một đội ngũ đầy sát khí, người nào cũng vạm vỡ, thân không mảnh giáp, cầm trong tay đao thép sắc nhọn, mấy người đi đầu đều giơ những cây cung ngẩng lên, hình như là chỉ về hướng này.

Trong lòng Đường Kiếp kinh hãi, nằm úp xuống đất.

Từ khi bị một đao đâm chết ở kiếp trước, Đường Kiếp gặp phải những người cầm đao nhắm vào mình, thì đã phản ứng theo bản năng của mình.

Phản ứng này cứu hắn một mạng, vừa nằm xuống chợt nghe những tiếng dây cung vang lên, một mũi tên bay qua sát da đầu hắn, cắm vào căn nhà gỗ phía sau, đuôi tên vẫn không ngừng rung đưa.

- Mã tặc

Đường Kiếp xoay người nhảy lên, hướng về phía sau nhà phóng đi, đồng thời hét to:

- Mã tặc đến rồi! Là mã tặc của Lã Cốc Nguyên.

Trong phủ An Dương, nạn trộm cướp nổi lên như ong, cướp bóc khắp nơi, toàn là những tên tính tình tàn bạo, tàn sát người trong thôn, đến mức mà gạch gói cũng không tha, trong số đó Dĩ Cốc Nguyên là hung ác nhất.

Những việc này Đường Kiếp sớm đã nghe nói đến, nhưng lại không nghĩ rằng lần này hẳn lại gặp phải.

Cùng lúc hẳn vừa tránh né vừa gào thét, lại là tiếng dây cung vang lên, mã tặc lại nhắm vào Nha Nha bắn một tên.

- Nha Nha mau nằm xuống.

Thấy tình thế như vậy, Đường Kiếp hoảng loạn hét to.

Nhưng mà tiểu cô nương lại không có được phản ứng linh hoạt như Đường Kiếp, nhìn thấy mã tặc xuất hiện đã sợ đến ngây người ra rồi.

Mũi tên xuyên qua ngực nàng bay đi, chỉ thấy người Nha Nha rung lên rồi gục xuống đất.

Ngay sau đó hàng trăm tên mã tặc ủa lên, người đi đầu thân thể cường tráng, cầm trong tay Cửu Hoàn Đại Dao, chỉ về phía trước:

- Giết! Giết hết cái gì có thể giết, cướp hết những gì có thể cướp!

- Không.

Nhìn Nha Nha chết thảm, Đường Kiếp đau lòng hét lên.

Lại nhìn một đám mã tặc nhảy vào trong thôn, đối với những người dân trong thôn không hề chuẩn bị gì trong tay chỉ đang cầm con dao mổ lợn, huyết quang lập tức tràn ngập bầu trời.

Có một nhà làm nghề săn bắn cầm dao nĩa trong tay, nhưng làm sao có thể cản được những mã tặc đang phi ngựa như điên lao tới, ánh đao sáng như tuyết chém xuống từ lưng ngựa, một gã thợ săn bị mã tặc đó chém cho lìa thân.

Những người dân còn lại thì kinh hoàng bỏ chạy, nhưng dưới sự truy đuổi của mã tặc, thì từng người một bị chúng đuổi theo, dùng trường thương đâm xuyên qua thân thể họ, dùng đao chém đầu.

Lũ mã tặc gào thét, cười lớn, đến mức mà người già trẻ nhỏ cũng không buông tha

“ Hồ Tử, Hồ đại nương, Hách đại thúc...”

Trốn ở sau nhà, Đường Kiếp nhìn từng người từng người một chết đi, trong lòng tức giận vô cùng.

Lý thúc từ phòng bên cạnh lao ra, nhìn thấy con gái mình ngã trong vũng máu, kêu thảm lao ra.

- Đừng ra!

Đường Kiếp vội vàng gọi.

Một tên mã tặc nhìn thấy Lý thúc, nhe răng cười độc ác, thúc ngựa lao tới.

- Khốn kiếp!

Đường Kiếp cắn răng một cái, lao về hướng tên mã tặc kia, lấy con dao phòng thân phi về phía hắn.

Tên mã tặc đó phản ứng rất linh hoạt, vung lên một đao vô cùng chuẩn xác đánh bay con dao găm, đầu ngựa húc vào người Lý thúc, tay đến đao rơi, chém Lý thúc chết ngay lập tức, sau đó lại nhìn về hướng Đường Kiếp, cười nói:

- Vẫn còn một đứa!

Thúc ngựa đuổi theo.

Đường Kiếp mắt thấy không ổn, quay người về phía rừng cây sau núi, chạy theo lối đường mòn. Nhưng ngựa đuổi quá nhanh, chớp mắt đã phóng đến phía sau Đường Kiếp, mã đao lại lần nữa chém xuống, ngay lúc ranh giới sống chết đang cận kề, Đường Kiếp liền bổ nhào về phía trước, tránh được một đao, xoay người lại, trong tay xuất hiện một vật, chính là cái đinh ba ở sau vườn.

Đinh ba đâm thẳng vào thắt lưng tên mã tặc, tên mã tặc đó không thể ngờ, một đứa bé mười hai tuổi lại có thân thủ như vậy, không kịp phòng bị, thì đã bị đâm trúng rồi.

Thân thể hắn không một mảnh giáp, bị chín cái đinh nhọn đâm sâu vào cơ thể, âm thanh đau đớn vang lên. Cùng lúc đó đầu ngựa đã húc về hướng Đường Kiếp, khiến cả người hắn bay ra ngoài. Đường Kiếp chỉ cảm thấy xương sườn đã bị húc gãy rồi, đau đớn ngã gục trên đất.

Tên mã tặc kia đã rút cây đinh ba ra, nhảy xuống lưng ngựa, hung hăng hướng về phía Đường Kiếp:

- Tiểu tử thôi, hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Hắn tự hỏi nhiều năm tập võ, bình thường ba đến năm tên thanh niên trai tráng cũng không làm gì được hắn, không nghĩ tới hôm nay lại bị tên tiểu tử này đả thương, lửa giận trong lòng bùng lên, quyết tâm phải ăn tươi nuốt sống tên tiểu tử này.

Đường Kiếp thấy hắc đi tới, đột nhiên giơ vung tay lên, một nắm bụi đất ném vào mắt tên mã tặc, dùng hết toàn lực nhảy lên, tên mã tặc kia phần eo bị thương nên chuyển động mất linh hoạt, thân thể tự nhiên khụy xuống, đúng là đã bị hắc cắn vào cổ họng.

Mã tặc đau đớn hừ một tiếng, đao trong tay vung lên chém vào lưng Đường Kiếp, Mã đao cần phải có không gian mới phát huy được uy lực, cận chiến như thế này thì lại không có tác dụng cho lắm. Đường Kiếp thì lại quyết tâm cắn chết hắc, mặc cho đao chém vào lưng, vẫn cắn chặt yết hầu không buông.

Tên mã tặc kia cuống lên, dùng hết sức đánh một chưởng lên người Đường Kiếp, cuối cùng cũng đẩy ra được, không ngờ rằng điều này đã lấy đi mạng của hắc.

Mượn lực đẩy này, Đường Kiếp đã cắn vỡ khí quản của hắc, một dòng suối máu chảy ra, tên mã tặc ôm lấy cổ họng loạng choạng vài bước, cuối cùng cũng hết sức mà ngã xuống.

Đường Kiếp cũng ngã thật mạnh trên mặt đất.

Trên lưng hắc đã trúng một đao lúc trước lại còn bị ngựa húc, cuối cùng lại bị tên mã tặc dùng hết sức đánh một đòn, bị thương cũng rất nặng, nhưng hắc vẫn tiến đến cạnh tên mã tặc, đoạt lấy mã đao từ trong tay hắc.

Tên mã tặc đó vẫn chưa chết, mắt trừng trừng nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp lạnh lùng nói:

- Người nhìn cái gì? Súc sinh!

Mã đao cửa qua cổ họng hắc

Phì!

Lúc này Đường Kiếp mới nhổ ra một ngụm máu, vô lực mà dựa vào thân cây.

Mặc dù lần đầu tiên giết người, nhưng trong lòng hấn một chút sợ hãi cũng không có, đối với loại người cận bã này chỉ có oán hận mà thôi.

Một âm thanh như sấm động đột nhiên vang lên tận chín tầng mây:

- Tặc tử to gan, giết người vô tội, đáng chết!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Giận Giữ Giết Người

Theo tiếng quát lên, xa xa đã hiện ra một thân ảnh cao lớn màu trắng, rất nhanh đã lướt tới thôn này

Đó rõ ràng là tiên nhân áo trắng mà Đường Kiếp tìm khắp nơi không thấy, không ngờ lại xuất hiện vào lúc này

- Là người tu tiên, mọi người mau rút lui!

Tiếng hô này chính là của thủ lĩnh đạo tặc

Khi hăn mới quát lên, thân ảnh màu trắng kia vừa mới xuất hiện ở cuối con đường thôn, áo trắng bông bông, kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, vậy mà khi hăn dứt lời, bóng dáng đó đã tới trước đám cướp, tay nâng kiếm lên, đồng thời đầu người bay lên, máu chảy ngang trời

Người đó cứ thế lao thẳng tới chặn đám mã tặc. Đám mã tặc vừa rồi còn kiêu ngạo, ngông cuồng nhưng giờ lại hoảng sợ như chó nhà có tang, toàn bộ đều rút lui hết

Lúc này thủ lĩnh đạo tặc lại lớn tiếng hô

- Hắc sa hội không có mắt, không biết có tiên gia thủ hộ ở đây, nguyện ý rút lui, mong tiên gia giơ cao đánh khẽ

Mã tặc của Dã Cốc Nguyên từ trước tới nay vốn dĩ tinh quái, gây chuyện trên trời dưới đất, nhưng tuyệt đối không gây chuyện ở nơi có tiên môn thủ hộ

Thôn Tiểu Hà này trước kia bọn chúng đã từng tìm hiểu qua, không hề có liên quan gì tới tiên gia, nên mới dám lớn mật động thủ, nhưng không ngờ lại đụng phải tiên nhân

Xem ra khí thế tốc độ, chiêu thức xuất kiếm, tất cả cho thấy đây chí ít cũng đã là Thoát Phàm Cảnh (thoát khỏi người phàm) đạt tới thực lực Linh Sư rồi, hơn nữa lại ra tay quyết đoán, kiếm thuật linh hoạt, sắc bén, hơn phân nửa có lẽ còn là một Kiếm Tu chủ tu giết chóc. Đây không phải là nhiều người có thể đối phó được, bởi vậy hắn mở miệng là để xin tha thứ.

Nam tử áo trắng kia cũng hừ một tiếng

- Hắc sa hội ba ngày trước đã bị tiêu diệt, làm sao có một hắc sa hội đây. Tứ Hải Đường gây họa cho hàng xóm láng giềng đâu phải mới chỉ một ngày, tàn sát người trong thôn, nghiệp chướng vô số. Bắc Tứ Hải, các người dám làm mà không dám nhận sao?

Khi nói chuyện, hắn vẫn chém ba gã mã tặc, quả nhiên là giết người so với giết heo còn dễ hơn nhiều.

Tên thủ lĩnh đạo tặc tại Bắc Tứ Hải lại bị nam tử áo trắng này nói toạc ra một câu, hắn lập tức biết đối phương sẽ không bỏ qua cho mình, trên mặt liền vằn vẹo tỏ ra sát khí hung ác

- Tiên nhân các người, chiếm đất đai lớn nhất, tài nguyên nhiều nhất, bên ngoài ra vẻ giúp đỡ thiên hạ, kỳ thật cũng là đoạt thiên địa tạo hóa, tổn hại thiên địa dùng cho bản thân, lại hại phàm nhân xui xẻo chúng ta, lấy đâu ra đường sống cho chúng ta? Không cần phải ở đây cùng bố ra vẻ ta đây, các huynh đệ, liều mạng với hắn, cho dù hắn là Linh Sư, chỉ cần Tử Phủ chưa mở, hắn cũng không phải là giết không chết!

Lời nói này chính là tự lừa dối. Tu tiên ngũ cảnh, đừng nói là đệ tứ cảnh Tử Phủ Cảnh, cho dù là đệ nhị cảnh Thoát Phàm Cảnh, cũng không phải là người mà lũ mã tặc với hơn trăm người có thể đối kháng được.

Ngược lại nói đến nam tử áo trắng kia, nghe được Bắc Tứ Hải nói tiên nhân không cho phạm nhân đường sống, lại không phản bác, chỉ hơi hơi nhú mày, thử dài.

Lũ mã tặc vốn làm chuyện chém giết kiếm ăn, giờ thấy đối phương không buông tha chính mình, hung tính nổi lên, thời khắc này ở bốn phía theo lời kêu gọi của Bắc Tứ Hải, đều ào ào lao tới.

Đất trời có linh khí, tiên nhân tự nhiên có khả năng tu luyện nâng cao, người thường không có được phương pháp tu luyện, sở trường cũng có thể cường thân kiện thể.

Những mã tặc này dù là phạm nhân, nhưng cũng được linh khí thiên địa soi sáng, khí lực dũng mãnh, mỗi người lại có võ nghệ tốt, chém giết nhiều năm, chiến pháp hung ác, Đường Kiếp có thể giết một người đã có hơn phân nửa là vận khí, còn lại là do đối phương quá mức coi thường mình.

Bởi vậy vào lúc mà tất cả đồng loạt xông lên, ngay cả nam tử áo trắng kia nhất thời cũng không thể giết hết được, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh đầy trời, giết thành một mảnh. Ngược lại Bắc Tứ Hải lặng lẽ hướng phía sau thối lui. Hắn la lên người khác liều mạng, nhưng chính mình lại chuẩn bị chạy.

Hắn biết rõ tiên nhân chân chính khủng bố không phải đao kiếm công phu, mà là pháp thuật, cổ chiến đấu thế này tuyệt không có hy vọng.

Ngay sau đó nam tử áo trắng kia lại hừ một tiếng, trường kiếm trong tay đột nhiên phóng ra một làn hào quang, bay lên trời, dạo trên không trung một vòng, sau đó chỉ thấy một đám mã tặc đã lăn lăn xuống hơn mười cái đầu.

- Là Kiếm thuật tiên gia!

Lũ mã tặc đồng thanh hô, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng.

Đúng lúc này, nam tử áo trắng lại đột nhiên hừ một tiếng, nhưng thân thể lại khẽ run lên, trên áo trắng lại hiện ra một vết máu lớn.

Thấy một màn như vậy, Bắc Tứ Hải đầu tiên là ngây cả người, lập tức mừng rỡ kêu lên

- Hãn bị thương! Lúc trước hãn chịu quá tổn thương đấy!

Lời này hô lên, tất cả mã tặc đồng thời tinh thần chấn động, giống sắp sửa chết chìm bắt được cây cỏ cứu mạng, lại liều lĩnh tấn công mạnh trở lại nam tử áo trắng.

Quả nhiên nam tử kia thương thế phát tác, lúc này vận chuyển mất linh động, không tiếp tục nhẹ nhàng được như lúc trước, một ít mã tặc xa xa không ngừng dùng cung nỏ cứng bắn mãnh liệt vào nam tử áo trắng.

- Hừ, bọn đạo chích!

Nam tử phản nộ khẽ quát một tiếng.

Đám mã tặc này cũng quả nhiên là cực kỳ không có kiến thức, vì tiên nhân bị thương bọn họ không phải là có thể đối phó, kỳ thật bình thường tổn thương căn bản không có khả năng tạo thành ảnh hưởng quá lớn với người tu hành.

Nhưng nguyên nhân chính là không biết nên không sợ, ngẫu nhiên cũng có thể đụng đúng một lần đại vận.

Nam tử áo trắng chịu vết thương cũng không phải là nhỏ, cho dù dùng một tháng thời gian cũng chỉ có chút khôi phục, cũng do vừa mới dùng qua kiếm pháp gây dẫn động thương thế, thời khắc này chỉ cảm thấy trong thân thể linh khí cuộn cuộn, giống như sông cuộn biển gầm, gần như hãn phải xung bạo, biết không giải quyết chiến đấu, chỉ sợ chính mình sẽ chết ở chỗ

này. Chỉ có điều hiện tại trong cơ thể hắc linh nguyên nổ lên, khó có thể khống chế, tạm thời đã không thích hợp dùng bất luận tiên pháp gì.

Nếu bọn chúng vì sợ hãi mà chạy trốn tứ phía, thì nam tử áo trắng hoàn toàn có thể dựa vào chính sức mình dùng một kiếm một giết chết toàn bộ toàn bộ, nhưng hiện tại tất cả bọn chúng cùng xông lên, chính mình hiện tại cũng không thể thoát thân, mắt thấy thương thế có xu hướng gia tăng, nếu không giải quyết việc này trước, xui xẻo sợ là mình, vậy thật sự trở thành lật thuyền trong mương rồi.

Xem ra chỉ có thể như thế... nam tử Áo trắng trong lòng nghĩ đến đây, nhìn về phía này một đám kẻ trộm vây bắt ngựa của mình, trong ánh mắt đột nhiên hiện ra một đám thần quang.

- Đây là?

Bắc Tứ Hải vẫn luôn chú ý quan sát tới nam tử áo trắng thấy có gì không đúng, nhìn đến thần quang trong mắt kia, một danh từ truyền thuyết dâng lên trong đầu.

- Thần niệm

- Đây là thần niệm!

Bắc Tứ Hải trong lòng hoảng hốt!

Nam tử trước mặt không ngờ không phải Thoát Phàm Cảnh, mà là Thiên Tâm Cảnh!!

Một khắc này hắc đã hoàn toàn từ bỏ tâm tư đánh chết tiên nhân kia, toàn lực lui lại phía sau, lại không chú ý hết thảy phía sau.

Theo ánh mắt nhìn của nam tử áo trắng, mã tặc còn lại đột nhiên đồng thời nhắm đầu khóc thét, tai mắt mũi miệng tất cả đều chảy ra máu loãng,

lập tức ngã xuống.

Thần niệm nguyên bản công kích phạm vi thật lớn, phạm nhân căn bản không có khả năng kháng cự.

Nhưng nam tử áo trắng cũng không biết là do nguyên nhân nào, phạm vi công kích của thần niệm lại chỉ giới hạn ở quanh người trong vòng hơn mười gạo (hoặc mét), Bắc Tứ Hải trước tiên một bước chạy trốn, thoát ly phạm vi công kích, hơn nữa thần niệm này công kích đối với người mà không phải ngựa, con ngựa ở trước chạy như điên bên trong, đúng là mang theo hãn đi ra ngoài, tuy nhiên chính là dư ba công kích của thần niệm cũng làm cho hãn chịu khổ sở, trong đầu giống như bị kim đâm, đau đớn vô cùng, phát ra lớn tiếng khóc thét.

Đồng thời Ngay lúc hãn chạy trốn, bên trong đột nhiên lao ra một thiếu niên, ném tới sau lưng Bắc Tứ Hải một cây đao.

Nghe được phong thanh sau lưng, Bắc Tứ Hải quay đầu lại, hãn liền tránh thoát được một đao kia, mũi đao sát qua đầu, một lỗ tai của hãn bị cắt xuống.

Trong những tràng tiếng rú điên cuồng, con ngựa mang theo Bắc Tứ Hải bỏ chạy mất dạng.

Mắt thấy đuổi theo không kịp, Đường Kiếp rốt cục vẫn phải vô vọng dừng lại.

Quay đầu lại nhìn về phía nam tử áo trắng, nam tử kia sau khi ra một kích, liền đứng bất động trên mặt đất..

Ngày ngày, chính mình đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy người giờ rốt cục cũng xuất hiện.

Hắn thừa lúc gió kéo mây, đón hướng những kẻ liên can rầm rĩ, tung cuồng giết kẻ cướp, tận tình cuồng ca, tùy ý giết người, đến mức máu chảy thành sông, nhưng lại không có một người có thể kháng cự oai kiếm của hắn.

Lũ mã tặc kiêu ngạo, ngông cuồng, hung hãn không sợ chết, người áo trắng một người một kiếm đi xuống, mã tặc lại bị giết thành hoa rơi nước chảy, chạy bán sống bán chết.

Một thân ảnh màu trắng kia.

Kiếm quang như điện kia;

Mưa máu như thủy triều kia;

Khắc thật sâu trong đáy lòng Đường Kiếp.

Đem so với quyết đấu của hai vị tiên nhân trên trời lúc trước, trận chiến đấu trước mắt này quy mô nhỏ hơn rất nhiều, nhưng ở trong lòng Đường Kiếp ấn tượng lại càng thêm khắc sâu.

Mặc dù rất nhiều năm sau, cũng vẫn luôn ở trong lòng Đường Kiếp nhất thời không thể xóa nhòa ấn tượng, cho dù là Thiên Thần Cung hùng bá thiên hạ đại thần thông vô thượng uy nghi, Tuyệt Diệt Vương tung hoành vô địch, cũng không thể áp đảo tư thế oai hùng của Hư Mộ Dương -một người một kiếm quét ngang đám cướp.

Tiên nhân làm như thế, giống như trường kiếm quét đàn cừu!

Nhưng mà hiện, thôn Tiểu Hà đã bị tàn sát toàn bộ!

Máu loãng chảy khắp thôn Tiểu Hà, nhuộm hồng cả tầm nhìn Đường Kiếp!

Đường Kiếp chỉ cảm thấy nhân sinh sung mãn châm chọc.

Ngày này, hắn đã trải qua sự thay đổi rất nhanh của nhân sinh, mừng rỡ buồn phiền, thế cho nên cả người gần như đều phải ngốc, tâm tình kích động, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Thật vất vả xoay người lại, lại nhìn nam tử áo trắng.

Chỉ nghe vồ một tiếng, nam tử áo trắng đã phun ra một miệng huyết lớn, theo sau thân thể liền mềm ngã xuống, lập tức ngất đi.

Cho dù là hôm nay này, Đường Kiếp thấy được một vị tiên nhân ngã xuống.

Điều này làm cho hắn hiểu được cho dù là tiên nhân, chung quy cũng là sẽ chết đấy.

Có lẽ đúng là nhận thức này, khi hắn nhìn thấy tiên nhân ngã xuống, một kế hoạch chưa từng có cũng tùy theo ra lò...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Lừa Tiên

Hư Mộ Dương khi tỉnh lại, không trung đã là sao lổm đổm đầy trời.

Cách hắn không xa mọc lên một đồng lửa trại, ánh lửa chiếu rọi, một thiếu niên đang ngồi ở bên cạnh hắn.

Hắn đang muốn ngồi dậy, thiếu niên đã dè hắn lại:

- Đừng nhúc nhích, mới vừa bôi thuốc.

- Thuốc?

- Thuốc gì?

Hư Mộ Dương đang muốn hỏi, lại nhìn thiếu niên trong tay cầm chai thuốc.

- Bạch ngọc tán?

Hư Mộ Dương lên tiếng kinh hô, nhìn hình thức cái chai, rõ ràng là thuốc của mình.

Hắn lúc này mới phát hiện được vật trên người mình đã bị thiếu niên sưu tập không còn, cũng bày đặt ngay dưới chân mình rồi.

- Người là ai, dám lộn xộn đồ đạc của ta?

Hư Mộ Dương tức giận vô cùng.

Vật phẩm tùy thân của tu sĩ có liên quan tới tính mạng bản thân, không thể khinh động.

Túi trữ vật của hắn bị hủy lúc chiến đấu trên không, bởi vậy vật phẩm của mình chỉ có thể đặt trong người, không ngờ lại bị một phạm nhân tiểu tử lật ra mất.

Lúc hắn ngồi dậy một chút, tay phải đối không một trảo, xa xa nhìn qua một đồng giám rất nặng phong cách cổ xưa đã bay vào lòng bàn tay hắn. Do vận dụng linh khí, nên huyết khí trong cơ thể hắn cuộn cuộn lên, lại phun ra một ngụm máu lớn, Hư Mộ Dương cũng là liệu lĩnh thu hồi đồng giám trên đất kia lại, sau đó mới nắm ngọc giản bên cạnh lên chỉ có điều lần này không phải là cách khoảng không lấy vật nữa.

Thiếu niên đã trả lời

- Ta cũng biết lấy đồ của người khác là không tốt, nhưng người và ta đều bị tổn thương, không có thuốc thì đều chết.

Hư Mộ Dương lúc này mới phát hiện miệng vết thương của mình đã được thoa lên một tầng bạch ngọc tán thật dày, cảm thấy thiếu niên này vì mình mà tới thay thuốc.

Không riêng gì hắn, mà ngay cả thiếu niên kia trên lưng cũng có một tầng. Bạch ngọc tán này là vật rất quý hiếm, kỳ thật chỉ cần một chút là được, cách dùng của thiếu niên quả thực là lãng phí của trời.

Hư Mộ Dương giọng điệu hòa hoãn rất nhiều:

- Hóa ra là như vậy, tuy nhiên gan người cũng quá lớn, người có biết tiên gia tuy có linh dược, nhưng không được dùng phương pháp này, nếu không lợi bất cập hại. Không dùng sẽ chết, dùng sai lầm cũng sẽ chết!

- Ừ.

Không ngờ thiếu niên bất ngờ gật gật đầu:

- Ta biết, cho nên ta mới mở vết thương ra nhìn một chút, ta nghĩ trên vết thương kia của người hắc có thuốc. Người nói bạch ngọc tán này, ta so sánh thuốc trên vết thương với thuốc của ta hắc là đúng vậy.

Hư Mộ Dương hoàn toàn không nói gì.

Cảm thấy tiểu tử này đã kiểm nghiệm miệng vết thương của mình mới dùng thuốc, khó trách nhiều thuốc như vậy, nó lại cố tình chọn đúng bạch ngọc tán.

Nếu không có bạch ngọc tán, hắc chỉ sợ không có tình lại nhanh như vậy.

Hư Mộ Dương nói:

- Ta bị thương, mặt ngoài là ngoại thương, thực tế lại là khí phách nhập vào cơ thể, gây rối loạn kinh mạch. Bạch ngọc tán có thể giúp ta ổn định linh khí, chữa trị kinh mạch, miệng vết thương là ta cố ý không cho nó khép lại, chỉ vì máu có hiệu lực nhanh hơn. Nhưng là vì để trị liệu ngoại thương của người, cũng là giết gà dùng dao mổ trâu rồi, hơn nữa thuốc không đúng bệnh, người nên dùng bình Đoạn Tục Cao bên cạnh mới đúng.

- Hóa ra là như vậy à, ta còn thấy kỳ quái tiên gia linh dược vì sao điều trị vết thương ngoài da lại không hết.

Thiếu niên bưng bình đại ngộ, cầm lấy Đoạn Tục Cao kia, đổ một ít thuốc xoa cho mình, quả nhiên chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, mà ngay cả đau xót cũng giảm đi vài phần.

Hắc lấy đồ vật này nọ mà vẫn chưa hỏi ý tứ chủ nhân, Hư Mộ Dương có lòng ngăn cản, nhưng ngẫm lại đối phương tốt xấu cũng là cứu mình, nếu ngăn cản không khỏi keo kiệt, cũng đành phải từ bỏ.

Thiếu niên đã ngồi trở lại bên cạnh hắn, nói:

- Ta gọi là Đường Kiếp, kiếp trong nạn cướp, người thì sao?

Quả thật lần trước hắn có nghe được kim giáp thiên thần kia hô tên đối phương, lúc này cũng là cố tình không biết.

-... Hư Mộ Dương.

Hư Mộ Dương có chút không tình nguyện trả lời.

Nghe trả lời thế, Đường Kiếp mỉm cười.

Câu ý nghĩa của câu trả lời này cho thấy, Hư Mộ Dương không có phát hiện mình trong chiến đấu lần trước.

Đương nhiên cũng có thể là phát hiện nhưng không thèm để ý, ở trong mắt tiên nhân, phạm nhân cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Ai thèm để ý con kiến làm gì chứ?

Một khi đã như vậy, chuyện kể tiếp sẽ dễ làm hơn.

- Đường Kiếp?

Hư Mộ Dương nhai nhai nuốt cái tên này một chút, nhúu lông mày lại:

- Tên này sát khí quá nặng, không may mắn!

Đường Kiếp cười nói:

- Từ lúc ta sinh ra, gặp phải Trung thổ U Vân biến đổi, lại gặp kiếp kim ráng mây nuốt nguyệt. Coi bói có nói, trời có hiện tượng dị thường là có đại hung. Nói ta ứng kiếp mà sinh, sinh tam tai Cửu Nạn, họa bị thương sinh linh, khắc phụ khắc mẫu khắc hữu khắc vợ, khắc hết thầy người thân cận,

thậm chí khắc thiên khắc địa khắc vạn vật khắc thiên đạo, không chỗ nào không thể, cho nên đề nghị cha mẹ cho ta gọi là Đường Kiếp, lấy danh trước ứng với một kiếp, có thể hóa kiếp thành may mắn.

- Vớ vẩn!

Hư Mộ Dương kêu lên:

- Dưới Thiên đạo, vạn vật thay đổi liên tục, cho dù thánh tiên nhân cũng chỉ có thể nhìn lên, không thể nào lường trước được huyền cơ, không dám vọng ngôn là khắc? Tên thầy bói ngổ nghịch không ngờ, ăn nói ngông cuồng, nên bị loạn côn đánh chết!

- Loạn côn đánh chết là không có, loạn côn đánh ra thì có. Tuy rằng như vậy, cuối cùng phụ mẫu ta vẫn là lấy tên này cho ta. Hai năm trước ta gặp đại kiếp nạn, phụ mẫu đều mất, mà ta lại chết đi sống lại... Có lẽ chính là ứng với một kiếp này.

Đường Kiếp thuận miệng nói.

Rốt cuộc là Đường Kiếp gặp Đường Kiệt chết rồi sau đó sống lại, hay là Đường Kiệt xuyên qua trên người Đường Kiếp, nói thực ra Đường Kiếp chính mình cũng không hiểu được..

Nhưng mặc kệ như thế nào, ở kiếp này, hẳn chính là Đường Kiếp!

Ngẫm nghĩ một chút, Hư Mộ Dương hỏi:

- Người là người thôn Tiểu Hà?

Đường Kiếp lắc đầu:

- Ta chỉ là đi ngang qua, vừa hay nhìn thấy người đánh chết đám kẻ trộm sau đó lại ngất đi.

Khi hắc vừa nói xong lời này, liền vỗ vỗ chiếc túi đã sớm chuẩn bị tốt bên người, sau đó phối hợp với việc xử lý được vật trên mặt đất, nhanh chóng dùng việc xử lý được vật che dấu nội tâm đang khẩn trương.

Hắc khẩn trương, không phải là bởi vì hắc nói dối, mà là hắc nói dối một vị tiên nhân!

Đây là lần đầu tiên hắc đối mặt một vị tiên nhân!

Cũng bởi lúc mới gặp, đã lừa gạt tiên nhân, cũng đã là to gan lớn mật cực kỳ.

Nhưng mà hắc lại không thể không làm như vậy!

Thời điểm Đường Kiếp nhìn thấy tiên nhân áo trắng này xuất hiện, hắc đã biết cơ duyên cả đời hắc đã đến.

Tiên môn khó tìm kiếm, tiên lộ mù mịt mù mịt, nhiều ít phàm nhân theo đuổi thành tiên, lại hiếm có người có thể thành, mặc dù tình cờ gặp mặt tiên nhân, cũng khó gặp chỉ điểm.

Lúc trước mặc dù hắc đau khổ truy tìm, nhưng truy tìm ra rồi, cũng không có nghĩa là tiên nhân sẽ thu hắc.

Chẳng qua Đường Kiếp biết rõ bước trên con đường tu tiên ở thế giới này có bao nhiêu trọng yếu, bởi vậy dù chỉ có một phần vạn cơ hội cũng phải vật lộn một lần.

Hắc mặc dù cứu Hư Mộ Dương, nhưng Hư Mộ Dương kiếm giết mã tặc, cũng cứu hắc, lại nói Hư Mộ Dương cũng không nợ hắc. Ngược lại là không có trận chiến này, Hư Mộ Dương cũng không tái phát vết thương, cuối cùng là hắc nợ đối phương nhiều chút mới đúng.

Nguyên nhân chính là vậy nên hắn không thể thừa nhận mình là người thôn Tiểu Hà.

Hắn cần tiên nhân này nợ hắn một ân tình, chỉ cần như thế, đã có khả năng đạt được một ít tiên duyên kia.

Chỉ cần chút khả năng này thôi, hắn cũng có thể theo đuổi, có thể không tiếc sinh mạng, tự nhiên cũng có thể đi lừa.

May mà lúc hắn đi ra, Hư Mộ Dương đã bị hôn mê, không thể nào phát hiện hắn, mà vừa rồi trong khi nói chuyện, Đường Kiếp cũng đoán được Hư Mộ Dương cũng không có chú ý tới mình trong chiến đấu lần trước, như vậy hắn nói mình là đi ngang qua, hoàn toàn đã vượt qua khảo nghiệm.

Điều duy nhất hắn không dám xác nhận chính là, Hư Mộ Dương thân là tiên nhân, rốt cuộc có khả năng phát hiện hắn nói dối hay không.

Đây đúng là một hồi đánh bạc, đánh cuộc lòng người khó lường, mặc dù là tiên nhân cũng không chắc có năng lực thấy rõ lòng người.

Ít nhất không phải là ai ai cũng có!

Đường Kiếp quả nhiên quyết định đánh bạc!

Thắng cuộc, hắn khiến cho tiên nhân thiếu hắn một ân tình.

Thua cuộc, tuy nhiên là một lần nho nhỏ lừa gạt, còn đảm đương không nổi tội chết.

Tiên nhân này nếu chém yêu tru tà, có lẽ không vì một câu lời nói dối liền chém chính mình chứ.

Nếu sau này cho dù thực sự bị trảm thì có sao?

Phải không tiên, tiện thành nhân!

Những gì người dân thôn Tiểu Hà gặp phải, đã làm cho Đường Kiếp nhìn ra rõ ràng, thân là vận mệnh con kiến bi thảm đến mức nào, Đường Kiếp không tiếc hết thảy cũng muốn thay đổi vận mệnh này.

Quả nhiên, lúc này nghe được Đường Kiếp nói mình không phải là người thôn Tiểu Hà, Hư Mộ Dương rõ ràng ngây ra một lúc:

- Người không phải người thôn Tiểu Hà? Vậy trên lưng người tổn thương là chuyện gì xảy ra?

- Bị tên mà người đánh bỏ chạy ấy giục ngựa chạy như điên, ta tránh không kịp, bị hấn chém một đao.

Đường Kiếp điềm tĩnh trả lời.

So sánh với câu nói đầu tiên còn dẫn theo chút kích động, Đường Kiếp câu thứ hai trả lời liền đã điềm tĩnh rất nhiều.

Nói dối không bị vạch trần ngay từ đầu, Đường Kiếp liền ý nghĩa được hai điểm mấu chốt đánh cuộc đã thắng.

Hư Mộ Dương dĩ nhiên ngơ ngẩn, rất là ngu ngơ chốc lát mới nói:

- Thì ra là thế, đa tạ tiểu huynh đệ cứu giúp rồi.

- Tiên sư trượng nghĩa hành hiệp, nghĩa trọng mã tặc, ta làm điểm này không coi là gì.

- Đúng là vẫn còn chậm một bước, không thể cứu thôn dân Tiểu Hà.

- Có thể vì bọn họ báo thù, tin tưởng bọn họ cũng sẽ cảm kích.

Đường Kiếp giọng điệu bình tĩnh mà trả lời, dường như người thôn Tiểu Hà thật sự không có quan hệ gì với hắn.

Nhìn vẻ mặt này, Hư Mộ Dương không tiếp tục nghi ngờ, chỉ có thể thở dài một tiếng, nghĩ mình tại sao liền dính vào nhân quả này.

Tiên gia trọng nhân quả, nếu có chút nhân quả chưa xong, thường thường sẽ thấy một tơ kẽ nứt trong lòng.

Kẽ nứt bình thường này xem ra không coi vào đâu, nhưng tu tiên năm cảnh mười bốn bậc, trong đó có một bậc chính là bậc Tâm Ma.

Lòng có khe hở, sinh Tâm Ma, nếu kẽ nứt ngàn vạn lần, thì Tâm Ma vô tận, đến lúc đó mặc người tu vi thông thiên triệt địa, thần tiên cũng khó cứu, bởi thế người tu đạo từng người đều cần cẩn thận để ý.

Cần phải chú ý chính là, Tâm Ma này không có quan hệ với đạo đức. Không phải nói người đã cứu ta, ta nhất định phải hồi báo người, càng không phải là mỗi việc có nguyên nhân nhất định phải có quả, nó chỉ liên quan với phẩm tính cá nhân, niềm tin.

Nếu kẻ mà Đường Kiếp giúp là một ma đầu tín ngưỡng cá lớn nuốt cá bé lấy oán trả ơn, vậy đối với phương cho dù chém chết Đường Kiếp, cũng sẽ không có Tâm Ma, bởi vì đó chính là đạo mà y thờ phụng mà thôi.

Nếu y giết đó là ứng với đạo của chính mình, nếu không giết, ngược lại có khả năng sinh ra Tâm Ma.

Vì vậy, Tâm Ma kỳ thật vô phân chính tà, chỉ có điều trong quá trình tu tiên, vì người tu hành đã có chủ tâm và niềm tin vào hành động làm cho ý thức quay ngược trở lại.

Cũng bởi vậy, tu sĩ thường thường niềm tin kiên định, một khi tín ngưỡng quan niệm nào đó, hành vi, quan điểm, sẽ không dễ dàng cải biến.

Nếu trong lúc tu hành niềm tin có biến, rất có thể sẽ hối hận với những gì đã làm, đến lúc đó chính là lúc Tâm Ma nảy sinh.

Chủ tâm khó lừa, cho dù là người đã quên chuyện, bản tâm cũng vẫn như cũ nhớ kỹ, Tâm Ma tự sinh.

Hư Mộ Dương xuất thân thế gia, mặc dù không là thiện thánh nhân, vẫn luôn có quan niệm có ân tất báo.

Hôm nay bị người "dùng viện cứu trợ", vậy liền bất kể như thế nào cũng phải trả.

Thời gian này hẳn lấy ra một lọ đan dược nhét vào trong tay Đường Kiếp:

- Chai này là linh nhuận đan, có công hiệu tẩm bổ linh phủ, thông linh cường khí, cho dù là phạm nhân dùng, cũng có thể cường thân kiện thể trừ bệnh, người giúp ta, ta liền tặng người thuốc này, mặt khác bình Đoạn Tục Cao kia, người cũng có thể cầm.

Nhân quả cần phải trả, nhưng trả thế nào cũng là môn học vấn.

Tu sĩ sinh mạng dài lâu, cả đời trải qua vô số, các loại nhân quả giằng co lấy thân, nếu mọi chuyện tích cực, sao không thể làm cái khác.

Bởi vậy các tu sĩ mỗi người có phương pháp giải quyết vấn đề của riêng mình, đơn giản nhất như hiện tại dùng một lọ linh dược giải quyết xong hết thấy.

Không cần lo lắng có nhiều vấn đề, Tâm Ma vốn là phát ra từ bản tâm, chỉ cần người tự mình cảm thấy đủ rồi, trong lòng không thẹn, vậy không thành vấn đề.

Nguyên nhân chính là, bất chấp lựa chọn, dùng biện pháp chính mình lừa gạt, tự an ủi liền biến thành công khóa mà các tu sĩ chuẩn bị. Chỉ có điều loại thủ đoạn nếu này bị người phát hiện, phá giải, rất có thể nói ba xạo liền gây xích mích đối thủ, Tâm Ma mọc thành bụi, bất chiến tự bại.

Tiên nhân tranh đấu, mỗi khi có người dùng ngôn ngữ có thể bại địch, mấu chốt ngay ở chỗ này. Cùng một đạo lý, các tu sĩ không phần lớn không dám kể lại kinh nghiệm của mình để tránh bị người bắt lấy nhược điểm.

Biện pháp tự lừa gạt bản thân của Hư Mộ Dương rất rõ ràng là còn chưa ổn, bởi vậy lấy ra một lọ linh nhuận đan tốt nhất. Cho dù là người có da dầy tâm đen, người dùng thứ này, mà cả bạch ngọc tán ta đều cho người, tính là báo đáp.

Đường Kiếp xem như nhân tài kiệt xuất, hẳn chưa tu tiên, trước lừa gạt, nội tâm cũng là không hề áy náy, lại không để linh đan này vào mắt, thản nhiên nói:

- Ta không cần.

Hắn không hiểu Tâm Ma, lại biết ân tình, ở trình độ nào đó, cả hai thứ lại cùng là một chuyện.

Hư Mộ Dương muốn dùng một lọ đan được trả ân tình, đó là tuyệt đối không thể đáp ứng.

Thấy hắn không cần, Hư Mộ Dương vội nói:

- Nếu như người cảm thấy chưa đủ, ta...

Đường Kiếp đã đứng lên:

- Trợ giúp điều thuận tay làm, tiên sư không cần để ý. Đúng rồi, ta xem người từ phía đông tới đây, chắc là muốn đi An Dương phủ, vừa lúc ta cũng muốn đi nơi đó, không bằng một đường kết bạn đồng hành, vừa lúc tiên sư có thương tích, trên đường chỉ sợ sẽ có điều không tiện, có lẽ ta còn có thể chiếu cố một chút.

Đường Kiếp đương nhiên không biết Hư Mộ Dương muốn đi phương nào, tuy nhiên từ nơi đây đi về phía trước chính là An Dương phủ, cho nên trước nói mình muốn đi An Dương phủ đó là khẳng định đúng vậy.

Chỉ cần ở cùng người này, tu tiên một chuyện, Đường Kiếp cũng không nóng nảy.

Nhiều năm sống kiếp quan trường sớm bảo hăn hiểu được, nếu muốn ôm đùì, phải trước hết để cho cái đùì thích người.

Hư Mộ Dương bên này nghe mà khóc không ra nước mắt.

Người lúc trước nói vài câu thuận tay làm, không cần để ý, Hư Mộ Dương da mặt dày một chút, có lẽ liền an ủi mình, đây là hăn không quan tâm ta hồi báo đấy, suy xét đến đối phương không có gì tổn thương và trả giá, nhân quả có thể rồi.

Không nghĩ tới phía sau hăn lại tiếp một câu chúng ta một đường đồng hành đi, lại là có chút phiền phức.

Đối phương vừa mới giúp mình, nếu chính mình cự tuyệt, không khỏi quá mức không biết điều, vi phạm bản tâm.

Tu sĩ cái gì cũng làm, chính là không được vi phạm bản tâm!

Kỳ thật hiện tại hăn muốn rời đi cũng không phải là không được, một chút chuyên nhỏ này đối với hăn chưa chắc đã sinh tâm ma.

Tâm Ma kiếp dù sao cũng là tích lũy cả đời mà thành.

Chẳng qua giải quyết xong nhân quả, làm việc không vi phạm bản tâm là do tu sĩ hình thành thói quen nhiều năm mà có. Như vậy cũng tốt so với mở cửa buôn bán, bất kể kinh doanh lớn nhỏ, mỗi vụ cũng là muốn thật sự làm tốt.

Thời khắc này Hư Mộ Dương càng nghĩ, chỉ có thể trước nhận đồng hành.

Theo hẳn, đối phương rốt cuộc chỉ đứa nhỏ mười hai tuổi, chắc chắn sẽ có thời điểm cần chính mình giúp đỡ, đến lúc đó tự có thể giải quyết xong đoạn này nhân quả.

Biết được Hư Mộ Dương nguyện ý đồng hành, Đường Kiếp cười vui vẻ.

Cơ duyên cửa chính dĩ nhiên rộng mở, kế tiếp cần phải làm là nắm chặt nó.

Nếu trời xanh đưa mình đến thế giới này lại không cho mình Kim Thủ Chỉ (ngón tay vàng)...

Vậy chính mình sáng tạo đi!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nhân Quả Khó Rồi

Trước thôn Tiểu Hà dựng lên một loạt ngôi mộ.

Đó là mộ của toàn thể thôn dân trong thôn Tiểu Hà, trên đó chỉ viết vài chữ “Toàn thôn 138 người đều chôn cất tại đây”.

Không có tên, bởi vì Đường Kiếp không phải là người của thôn Tiểu Hà cho nên hẳn không thể, cũng không biết tên!

Trước mộ phần, Đường Kiếp đứng nhìn ngôi mộ, mặt không chút sắc thái.

Không, có một tia thông cảm và phần nộ, bất luận là một người bình thường nào, cho dù không phải là người thôn Tiểu Hà đối mặt với thảm án như vậy đều sẽ có những biểu hiện như thế.

Đường Kiếp dùng phần nộ để che giấu đau khổ.

Việc này khiến Hư Mộ Dương cảm thấy thế nào, y không tìm thấy nét bi thương nào trên mặt của Đường Kiếp mà y đang mong đợi.

Ngắm lại một thiếu niên 12 tuổi, lúc không còn gì làm chỗ dựa tinh thần mà có thể che dấu nội tâm như vậy, Hư Mộ Dương cũng chỉ đành từ bỏ ảo tưởng.

Cuối cùng híp mắt nhìn ngôi mộ, Đường Kiếp xoay đầu lại:

- Đi thôi.

Nói xong đã dẫn đầu đi về phía trước, thừa dịp Hư Mộ Dương đang ở phía sau nhìn không thấy hẳn, trong mắt Đường Kiếp khẽ chảy ra những giọt nước mắt...

Từ thôn Tiểu Hà đến phủ An Dương ước chừng hơn một trăm dặm.

Với tốc độ của Hư Mộ Dương thì vốn dĩ có thể thoải mái đến đó, nhưng mà hiện giờ vết thương chưa lành, lại có thêm Đường Kiếp này “trói buộc” nên chỉ có thể đi bộ thôi.

Cũng may Đường Kiếp từ trong thôn đã kiếm được bốn con ngựa vốn thuộc loại ngựa của bọn cướp, lại từ trong thôn kiếm được một chiếc xe đẩy, trong xe có bộ nối, có thể làm thành một chiếc xe ngựa. Hai người có thể ngồi trên xe đi cho nhanh.

Đường Kiếp sẵn tiện cột mấy con ngựa ở sau xe, một ít vũ khí cũng coi như là hoàn mỹ mang bên người, nói là đem đến phủ An Dương có thể bán lấy tiền.

Mặc dù nói tiên nhân không cần tiền bạc nhưng mà chuyện ăn uống Đường Kiếp không định dựa vào Hư Mộ Dương mà muốn tự lực cánh sinh.

Nếu đã đi cùng được thì cũng không thể không nói vài câu để hiểu nhau hơn.

Đường Kiếp bịa ra một cuộc đời, nói mình là thôn dân trong một nơi núi non xanh thẳm của thôn Hương Dương, bởi vì trong nhà nghèo khổ cho nên đi phủ An Dương tìm việc làm. Hẳn tuy là năm này vừa tròn 12 nhưng trong thế giới này, đứa con trai 12 tuổi cũng coi như là nửa lao động, tự mình ra làm việc cũng không phải là ít. Còn về thôn Hương Dương trước đây Đường Kiếp cũng từng đi qua, nếu Hư Mộ Dương có truy hỏi thì hẳn

cũng có thể đối đáp tự nhiên. Nhưng mà Hư Mộ Dương không có hỏi, hiển nhiên là đã tin hoàn toàn.

Tuy nhiên Hư Mộ Dương đối với thân thể của mình lại giữ kín như bưng, chỉ nói mình là người tu đạo, chuyện trần tục thế gian đã quên hết rồi, không muốn nhắc lại. Sau này cũng đừng nhắc tới, chỉ cần xưng hô chân nhân là được rồi.

Y không muốn đề cập nhưng Đường Kiếp lại hỏi đủ thứ.

- Vì sao chỉ có thể xưng là chân nhân, không thể xưng là tiên sư?

- Bởi vì ta không phải là tiên nhân, chỉ khi bước lên Tiên Đài mới có thể tính là nửa tiên nhân.

- Tiên Đài là gì?

- Tiên Đài là cảnh giới thứ năm của tu tiên.

- Cảnh giới thứ năm là cái gì?

- Năm đại cảnh giới tu tiên là Linh Đài, Thoát Phàm, Thiên Tâm, Tử Phủ, Tiên Đài. Tiên Đài chính là cảnh giới cuối cùng. Để đạt đến cảnh giới này, linh khí chuyển thành Tiên Nguyên, cũng có thể trở thành Địa Tiên.

- Linh Đài, Thoát Phàm, Thiên Tâm, Tử Phủ là cái gì? Địa Tiên là cái gì?

- ...

Hư Mộ Dương trả lời càng nhiều thì câu hỏi có tiếp theo của Đường Kiếp càng nhiều.

Lúc hẳn mới quen Đường Kiếp, chỉ cảm thấy tư chất của đứa nhỏ này rất thông minh, mặc dù tuổi nhỏ nhưng làm việc biết chừng mực, bây giờ chỉ cảm thấy đứa trẻ này vẫn là đứa trẻ, vẫn ngây thơ không biết gì.

Không biết gì là thật, ngây thơ khờ dại là giả.

Đường Kiếp mới sống nửa cuộc đời, không hiểu chuyện, ta chưa trưởng thành thì sợ ai chứ, các câu hỏi kiêng kỵ đều được hỏi.

Hư Mộ Dương bị hấn làm đến bất đắc dĩ, mới đầu còn ứng phó được một ít, càng về sau đành phải giả vờ câm điếc.

Dù là như thế, cũng để cho Đường Kiếp biết rất nhiều chuyện.

Hóa ra tu tiên chia thành ngũ cảnh, trong đó tứ cảnh trước thống nhất gọi là tu sĩ hoặc là người tu tiên, chỉ có cảnh giới cuối cùng mới tính là bước vào tiên đồ, lúc đó mới có thể gọi là tiên nhân.

Mà cảnh giới thứ nhất của Linh Đài Cảnh còn được gọi là tu tiên học đồ, ngay cả Linh Sư cũng không được gọi, nếu không sẽ đi quá giới hạn.

Giới tu tiên nhìn vào có vẻ rất hỗn loạn nhưng thật ra trong đó rất nghiêm khắc quy củ. Linh Đài Cảnh là linh đồ, Thoát Phàm Cảnh là Linh Sư, Thiên Tâm Cảnh có thể coi là Chân Nhân, Tử Phủ Cảnh có thể coi là Chân Quân hoặc Thiên Tôn, duy nhất chỉ có Tiên Đài Cảnh mới được xưng là tiên.

Thế nhân vô tri, thấy tu sĩ thì liền gọi là tiên gia, các tu sĩ sẽ không so đo nhưng tự các tu sĩ sẽ phân ra rõ ràng.

Nếu như có ai chưa tới Thiên Tâm Cảnh mà tự xưng là chân nhân thì hẳn không cần trêu chọc ai cũng sẽ tự có người lại kiểm chuyện với hẳn.

Về phần Hư Mộ Dương, y chính là Thiên Tâm Cảnh chân nhân.

Biết được vị Thiên Tâm Cảnh chân nhân này tung hoành trời đất, cả đồi núi cũng bị san bằng, nhưng chỉ là “tiêu chuẩn trung lưu”, Đường Kiếp

trong lòng kinh hãi. Nếu là Tử Phủ Cảnh, Tiên Đài Cảnh thì có năng lực thông thiên triệt địa như thế nào chứ?

Cũng may những lời này của hắn chưa nói ra, nếu không chỉ sợ Hư Mộ Dương không đánh hắn mấy gậy thì không được.

Tiêu chuẩn hạng trung?

Người có biết tu luyện khó khăn như thế nào không?

Nhìn vào Tê Hà Giới, Thiên Tâm Cảnh, tuy không gọi là đứng đầu nhưng cũng được xếp vào nhân vật “cấp cao” rồi.

Về phần Tử Phủ Cảnh, đó đều là các đại tông sư cấp bậc khai tông lập phái. Còn về Tiên Đài Cảnh, đó là sự tồn tại trong truyền thuyết, người tu tiên đến bước này đa phần đều đã phá vỡ hộ giới cường phong, vân du thiên ngoại rồi.

Bởi vậy Thiên Tâm Cảnh có thể nói chính là lực lượng trung kiên, cốt cán trong giới tu tiên Tê Hà.

Cũng chính vì y là Thiên Tâm chân nhân nên mới có thể dùng thần niệm giết người như vô hình. Chỉ là y bị thương nặng, cả thần niệm cũng vì vậy mà bị tổn thương cho nên phạm vi tấn công mới bị giảm nhỏ lại.

Ngoài ra, Đường Kiếp cũng biết Hư Mộ Dương vốn không phải là người nước Văn Tâm.

Y là người nước Mạc Khâu.

Tê Hà có thú, hình thù như heo vòi, lại có ba mắt, đi như điện xẹt, tính tình hung dữ, tiếng kêu như tiếng trẻ con la hét, quen tính giết chóc.

Thiên cảnh bảy trăm ba mươi ba năm, Quảng Pháp Thiên Tôn chiến đấu với heo vòi ba mắt hung dữ ở cực tây cô đảo, đại chiến ba ngày, chém được

thú dữ, hóa thành Linh Khâu, cả đảo nối tiếp đất liền, sử gọi là Mô Khâu, sau đổi thành Mạc Khâu.

Đây chính là nguồn gốc của nước Mạc Khâu.

Văn Tâm ở cực đông, Mạc Khâu ở cực tây, Hư Mộ Dương ngàn dặm xa xôi từ cực tây đi đến cực đông, nếu như nói du sơn ngoạn thủy thì Đường Kiếp tuyệt đối không tin, suy nghĩ tình hình trước đây của y, đáp án chính là trôi lên trên mặt nước.

Đó là một cách chạy thoát thân qua thôi.

Nói một cách đơn giản, đây chính là tiên nhân gặp nạn.

Tiên nhân gặp nạn cũng là tiên nhân, Đường Kiếp trong lòng tự nhủ sẽ không ghét bỏ người đâu.

Xe chạy nhanh, hơn một trăm dặm một ngày là tới. Trong thời gian Đường Kiếp đánh xe, Hư Mộ Dương không cần làm gì cả, chỉ cần trong xe vận công trị thương là được rồi, trên đường Đường Kiếp còn một lần đổi thuốc cho Hư Mộ Dương, điều đó ngược lại làm cho Hư Mộ Dương bớt lo cực kỳ.

Lúc chạng vạng tối, hai người tới An Dương phủ.

Hư Mộ Dương trong lòng muốn nhanh chóng chấm dứt nhân quả, thoát thân mà đi, nhưng do vì dẫn theo Đường Kiếp nên đi bản địa tốt nhất là phượng hoàng lâu.

Mặc dù nói một bữa ăn ngon để giải nhân quả thì quả thực có rẻ đi một chút, nhưng cũng còn hơn là cứ tiếp tục bị liên lụy.

Giải quyết xong nhân quả, nói trắng ra là đừng làm chuyện mình hối hận hoặc là tiếc nuối. Cuộc đời con người không thể không hối hận và tiếc nuối

nhưng ít ra có thể giảm bớt và làm suy yếu, chuyện nhỏ này tất nhiên cũng không tính là gì.

Ôm suy nghĩ này, Hư Mộ Dương chỉ chọn hơi quý nhất, không chọn tốt nhất, hai người đến đây là để hưởng thụ một chút.

Chỉ có điều gần đến giờ tính tiền, Hư Mộ Dương mới nghiêng người, chợt nhớ ra bản thân mình không có đem theo tiền!

Tài sản của Hư Mộ Dương thật ra đã sớm bị hủy trong trận chiến lần trước, ngay cả túi chứa đồ cũng bị mất, lúc đó chỉ cứu được một số đan dược và pháp bảo quan trọng nhất, như là các loại chần vật, y không đem một chút gì cả.

Ở trong mắt người thường, tiền bạc là vật quan trọng nhất, bất kể như thế nào cũng không được quên, nhưng trong mắt các tu sĩ như Hư Mộ Dương, các loại phạm tục như chần vật thì hoàn toàn không có giá trị, thậm chí không đáng để để tâm, bình thường tự mình cũng đem theo linh lương, cũng không cần tiêu tiền, bởi vậy nhất thời quên mất chuyện này.

Việc này vốn không làm khó được đi lại trong thiên hạ, chỉ cần lộ ra thân phận thì đâu sợ các thương nhân giàu có, bang phái, hào quan không đua nhau giành đưa lễ chứ.

Cho dù là Văn Tâm Quốc Chủ cũng phải khách khí với hắn, chỉ cần không phải là đến tìm chuyện, thì quốc phái Văn Tâm là phái Tẩy Nguyệt cũng sẽ dùng lễ đối đãi!

Đưa tiền? Đưa tiền cho ta đều là làm nhục ta!

Nhưng lần này có điều khác biệt, y đang bị người ta truy sát, con đường kế tiếp cần phải khiêm tốn, trong núi rừng bại lộ thì cũng được nhưng sau khi rời khỏi núi rừng, tuyệt nhiên không được để lộ thân phận.

Thân phận không thể bại lộ, y đột nhiên phát hiện bản thân không còn nơi nào để kiếm tiền.

Chẳng lẽ bản thân phải học mấy tên đạo chích đêm trộn ngàn nhà hay sao?

Hay là học người ta đi ăn cơm chùa?

Có chút hơi mất mặt.

Đường Kiếp thấy vẻ mặt khó coi của y, nói:

- Ăn đi, đừng lo, lúc nãy khi đi ra ngoài ta đã nói xong với chủ quán rồi, bữa cơm hôm nay đổi một con ngựa.

Hư Mộ Dương mặt đỏ lên:

- Sao người biết ta không có mang theo tiền?

- Ngài quên ta kiểm tra toàn thân ngài qua rồi sao?

Đường Kiếp trả lời

- ...

Sau khi ăn xong, Đường Kiếp quả thân dắt một con ngựa đưa cho chủ quán.

Những con ngựa cướp được có xấu có tốt, nhưng Đường Kiếp chọn những con đó đều là những con thượng thừa, một con cũng có thể đổi bốn mươi lượng bạc.

Tỷ giá của một lượng bạc lúc đó ước chừng tương đương một ngàn đồng bây giờ.

Một bữa ăn của Hư Mộ Dương ăn mất bốn mươi ngàn, quả thật là xa hoa.

Xong chuyện Đường Kiếp nói:

- Cứ ăn như vậy thì sau mấy bữa sẽ tiền hết thôi, sau này chúng ta phải tiết kiệm lại.

Hư Mộ Dương mặt đỏ lên, chỉ có thể gật đầu xác nhận.

Y đường đường là đại tu sĩ, Thiên Tâm Cảnh chân nhân, bất kể đi đến đâu cũng là nhân vật nổi tiếng, bây giờ lại bị thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch giáo huấn, cũng co là chuyện lạ.

Đường Kiếp mang tổng cộng sáu con người, mất đi một con còn năm con, hết thầy bán cho thương nhân bản địa đổi lại được 180 lượng về.

Ngoài ra, tiền của trên người bọn cướp cũng sớm đã bị Đường Kiếp lục hết, đáng tiếc những mã tặc thường nghèo xơ xác, ngựa và vũ khí là tài sản lớn nhất của những tên cướp mà thôi, hơn một trăm con ngựa nhưng không kiếm ra được mười lượng bạc. Tuy nhiên bán đi đồng vũ khí này cũng có thể kiếm ra được hai trăm lượng bạc, cũng coi như là một số tiền lớn.

Nếu Hư Mộ Dương không mang tiền, tiền ăn ở đương nhiên cũng là Đường Kiếp ra.

Đường Kiếp thuê cho y căn phòng khiến Hư Mộ Dương sầu khổ.

Vốn tưởng là sau khi về phủ An Dương, Đường Kiếp phải dựa vào mình mà ăn uống, không ngờ sự việc lại phát triển ngược lại.

Vừa nghĩ bản thân hiện tại ăn của Đường Kiếp, ở cũng Đường Kiếp, dùng cũng Đường Kiếp, Đường Kiếp không có chút muốn dùng đến tiền

của mình, trong lòng Hư Mộ Dương lập tức không biết phải cảm thấy thế nào.

Nợ nhân tình này trả chưa hết, ngược lại còn nợ nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hư Mộ Dương không khỏi bức bối.

Y vốn định mỗi tối đều ngồi thiền tịnh khí, thổ nạp hô hấp, điều trị vết thương.

Đêm nay một mình trong phòng chỉ cảm thấy tinh thần không yên, biết không thích hợp vận công, cho nên đóng cửa ra ngoài, ra sân tiếp tục luyện Tàng Tượng Kinh.

Tàng Tượng Kinh là cách tu luyện tâm pháp y đạt được trong một lần cơ duyên lớn, cũng chính vì lần đại cơ duyên đó khiến y gặp nạn.

Lúc đang vận khí hành công, đột nhiên nhìn thấy Đường Kiếp từ trong phòng đi ra, đứng cách y không xa đang nhìn y luyện công.

Tu sĩ tu hành, kiêng kỵ nhất là có người nhìn trộm.

Hư Mộ Dương vốn định quát lớn nhưng nghĩ rằng hắn còn nhỏ không hiểu quy củ, lại nghĩ trên đường đều là Đường Kiếp chăm sóc mình, nếu như đuổi hắn đi thì quá là không biết điều, mà đuổi người ta đi thì càng khó nói, chỉ có thể để cho hắn đứng mà xem, trong lòng nghĩ tên tiểu tử này không có căn bản và tu luyện tâm pháp đối ứng, cho dù xem rồi cũng không ra ngô ra khoai gì.

Lúc này y đã dùng phương pháp an ủi bản thân.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tàng Tượng Kinh

Vừa mới sáng ra Hư Mộ Dương nhìn thấy trước bàn của mình bày một phần canh hạt sen ngân nhĩ, cũng coi như là bồi bổ, khách điểm không thể nào cho khác bữa ăn sáng sớm như vậy, vì thế Hư Mộ Dương biết rằng đây nhất định là Đường Kiếp làm.

Tuy nói với cảnh giới của y, những hạt sen này bình thường không có tác dụng gì nhưng đó là tâm ý của người ta, điều đó vẫn khiến Hư Mộ Dương cảm thấy chút thoải mái, huống chi canh hạt sen này vừa tới lửa, hương vị rất ngon, đó coi như là có lộc ăn cũng tốt.

Dùng xong đồ ăn sáng, Đường Kiếp đến bái Hư Mộ Dương, hỏi y tiếp theo có thể đi đâu.

Câu hỏi này làm Hư Mộ Dương khó trả lời rồi.

Y là vì tránh né truy sát mà đến, thật ra cũng không có mục đích cố định gì, không có suy nghĩ đơn thuần là đi đến chỗ nào.

Hiện giờ An Dương phủ đã là nơi cực đông, nếu tiếp tục đi về phía đông nữa thì chính là hải vực vô tận, chẳng lẽ chính mình muốn chạy trốn tới hoang đảo sao?

Làm như nhìn ra được do dự của Hư Mộ Dương, Đường Kiếp nói:

- Nếu như Hư Linh Sư không có ý định đến nơi nào thì ta có một đến đề nghị, hay là chúng ta mua một căn nhà ở gần đây, kiếm nơi nào thanh tịnh tu dưỡng chữa thương.

- Mua nhà?

Hư Mộ Dương cảm thấy kinh ngạc.

- Vâng. Nếu như là vấn đề tiền bạc thì Hư Linh sư không cần lo lắng, chỗ ta có một chút bạc, có thể đủ mua một căn nhà nhỏ.

- Nhưng đó là tiền của người.

- Những con ngựa này cũng là nhờ Hư Sư giết mã tặc mà có, vốn dĩ là có một phần của Hư Sư.

Đường Kiếp không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, lúc xưng hô lại vô tình bỏ mất chữ Linh, biến thành Hư Sư.

Hư Mộ Dương cũng không phát hiện ra được điều ấy, do dự nói:

- Rốt cuộc là ta vẫn cảm thấy không thích hợp ở đây lâu dài.

- Lúc không muốn ở đây thì bán nó đi là được. Hơn nữa hiện tại Hư Sư có chút không khỏe, bên cạnh cũng không có ai chăm sóc, ta cũng đang có vài việc cần làm ở gần đây, lúc rảnh có thể chăm sóc ngài.

Đường Kiếp tiếp tục nói.

Sau khi đến phủ An Dương, Đường Kiếp đã xác định Hư Mộ Dương đích thật là người không có nơi nào là cố định, nếu như là như vậy thì chỉ bằng cứ giữ y ở lại đây.

Hắn muốn đi theo Hư Mộ Dương tu tiên, thì tất nhiên phải giữ Hư Mộ Dương bên cạnh, nếu như Hư Mộ Dương đi thì hắn cũng phải đi theo, nhưng lại không tìm được lý do tiếp tục đồng hành, nếu như theo sát thì Hư Mộ Dương sẽ phát hiện ra dụng tâm khác của hắn. Tuy là dụng tâm này sớm muộn gì cũng bại lộ nhưng mà hiện nay tình cảm vẫn chưa tới một trình độ nhất định, vẫn là càng muộn càng tốt.

Cho nên nếu không thể đi theo đối phương, vậy hãy để cho đối phương chủ động ở lại đây vậy.

Hư Mộ Dương nào biết bụng dạ hắc có nhiều mưu tính như vậy, hơn nữa còn vì nhân quả ân tình phạm sâu nữa, trong lòng nghĩ nếu như đi thật thì nhân quả này không giải được rồi, như vậy thì chi bằng dứt khoát nghe lời Đường Kiếp ở lại vậy.

Chỉ có điều là nhà của y ở cũng là do Đường Kiếp mua, không phải lại nợ thêm nữa sao?

Hoặc là như lời Đường Kiếp nói, số tiền kia vốn dĩ cũng có một phần tiền của y?

Ngẫm lại cảm thấy không đúng, dù sao những con ngựa đó lúc đầu là do bản thân mình vứt bỏ, nếu như người khác nhặt được tiền chẳng lẽ bản thân cũng có một phần, như vậy không phải là trên đời này những người nhặt ve chai đều bị đánh cướp hết sao?

Nhưng mà không ở, vậy bản thân mình có thể ở đâu? Ngay cả khách điểm này mà Đường Kiếp cũng thanh toán tiền thôi!

Y không biết số tiền này làm sao tính, chỉ cảm thấy vô cùng nhức đầu cho nên dứt khoát không nghĩ nữa, phát tay để Đường Kiếp tự đi xử lý.

Đường Kiếp làm việc vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong hai ngày đã kiếm được nơi ở tốt.

Căn nhà này là một căn nhà cũ ở hạ du bến Phong Bình bên ngoài phủ An Dương, chủ nhà cũ tại vì gia cảnh suy tàn mà bán đi cho nên Đường Kiếp chỉ dùng 150 lượng bạc ra mua.

Thủ tục mua nhà rất đơn giản, chỉ cần mời những bô lão có danh tiếng gần đó làm người trung gian, trước mặt họ kí tên trong giao ước, giao tiền

là xong việc.

Chủ tòa nhà này là dùng tên của Đường Kiếp nhưng mà lúc viết khế ước thì bà lão không có hỏi kỹ tên của Đường Kiếp, vung bút viết nhầm hai chữ Đường Kiệt.

Đường Kiệt vốn định nói rõ, những suy nghĩ lại bản thân mình đối với thế giới vẫn chưa hiểu biết hết cho nên dùng tên giả cũng an toàn chút, cho nên cũng nhận luôn.

Sau khi mua căn nhà, Hư Mộ Dương đến đây chỉ thấy căn nhà không lớn nhưng cũng thấy hai bên có sáu mái hiên chính, vị trí có hơi vắng vẻ chút, nhưng mà dựa vào núi Tiêu Nguyên, trước mặt có sông Liễu Diệp, cũng coi như là dựa núi vọng thủy rồi, nơi ở tốt, phong cảnh u nhã, cảm giác rất vừa ý.

Khó nhất chính là vùng này linh khí tương đối dư thừa, đúng là nơi tốt để an tâm tu dưỡng.

Hư Mộ Dương biết Đường Kiếp không phải tùy tiện tìm,, liền hỏi Đường Kiếp, quả nhiên Đường Kiếp chính là nhìn trúng vùng linh khí này.

Điều này cũng làm cho Hư Mộ Dương hết sức hiếu kỳ:

- Người làm sao biết vùng này có linh khí dư thừa chứ?

Đường Kiếp trả lời:

- Nhà này trước đây là được tiên phái trồng linh cốc, chỉ là đời sau không chịu làm nông cho nên mới hoang phế. Nếu như là nơi có linh cốc thì kinh khí tự nhiên sẽ đầy đủ, các tiên nhân sẽ không chọn sai nơi đâu. Hơn nữa vùng này đường xá thông nhau, đối với người cũng thuận tiện một ít.

Đường xá thông nhau mà hắn vừa nói tất nhiên chính là nếu như có người đến truy sát Hư Mộ Dương, Hư Mộ Dương cũng có nhiều cơ hội chạy thoát.

Nghe câu trả lời như vậy, Hư Mộ Dương hoàn toàn bất ngờ.

Hắn nhìn thấy ngôi nhà Đường Kiếp kiếm cho mình đã được dọn dẹp sạch sẽ bên trong. Bên cạnh là thư phòng, trong thư phòng bày biện án thư và văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên mực), bước ra phòng chính là sân, có thể an tâm tu luyện.

Người thiếu niên này đúng là dọn dẹp mọi thứ gọn gàng ngăn nắp.

Vì thế y đã nhìn Đường Kiếp với con mắt khác.

Một hồi lâu, Hư Mộ Dương mới gật đầu nói:

- Còn tuổi nhỏ, có suy nghĩ kín đáo cần thận.

Lúc nà nhìn Đường Kiếp đã cảm thấy tên tiểu tử này có chút thú vị, không muốn vội vã chia tay hắn nữa.

Trong lòng mơ hồ có một loại cảm giác, chính là có tên tiểu tử này bên cạnh thì những ngày sau sẽ thoải mái rất nhiều.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, Hư Mộ Dương chính thức ở trong căn nhà ở bến Phong Bình này, Đường Kiếp tự nhiên cũng yên tâm thoải mái ở lại nơi này, chẳng lẽ mua nhà cho người ở, ta lại đi ở khách điếm sao?

Bởi vì mua thêm dụng cụ gia đình, tiền bạc còn lại dĩ nhiên là không nhiều lắm, ăn không thì núi lở, Đường Kiếp đi làm thêm trong phủ An Dương.

Ban ngày hắn ở trong thành làm việc, buổi tối trở về nhà nấu cơm, giặt quần áo, quét vườn tược cho Hư Mộ Dương, sắp xếp mọi thứ trong nhà đều

ồn thỏa.

Hư Mộ Dương chỉ cần mỗi ngày tĩnh tọa điều dưỡng, khôi phục vết thương.

Thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ ngồi một mình, trong tay cầm đồng thau cổ giám ngày đó, lật qua lật lại mà coi, cũng không biết coi gì, nhưng mà đa số thì cũng chỉ có một tiếng thở dài thôi.

Đường Kiếp làm việc đích xác là để cho người ta bớt lo rất nhiều, rất nhiều chuyện vụn vặt của cuộc sống mà Hư Mộ Dương không nghĩ tới thì Đường Kiếp đã nghĩ hết, có hắn ở đây, Hư Mộ Dương cơ bản không cần vì cuộc sống mà ưu sầu, cho nên bất giác Hư Mộ Dương đã có thói quen được Đường Kiếp phục vụ.

Rận nhiều thì không ngứa, nợ lớn thì không lo, thời gian lâu ngày, Hư Mộ Dương cũng rõ ràng không suy nghĩ thêm chuyện nhân quả nữa.

Trong nháy mắt, hai người đã ở đây nửa tháng, hai người này ở chung nhau cũng dần dần hòa hợp.

Tối hôm đó, Hư Mộ Dương như mỗi tối ở trong sân tu luyện Tàng Tượng Kinh, Đường Kiếp thì ở bên cạnh xem, hai người đều cảm thấy đó là thói quen.

Đợi cho bộ Tàng tượng Kinh luyện xong, Hư Mộ Dương thu công, Đường Kiếp đã bưng một chén nước trà đưa lên, cười nói:

- Chúc mừng Hư đại ca khôi phục thương thế.

Hắn và Hư Mộ Dương mấy ngày nay giao tình ngày càng sâu, đã có thể trực tiếp xưng hô là đại ca.

- Chỉ có điều là khôi phục có ba phần mà thôi ... Ủ, mà sao lần này người lại nhìn ra được?

Hư Mộ Dương hỏi.

Đường Kiếp trả lời:

- Hư đại ca ngày xưa mỗi lần luyện Tàng Tượng Kinh chỉ làm mười một động tác, hôm nay lại làm mười hai, có thể thấy được trước đây không phải không muốn làm mà là tâm muốn làm nhưng lại bất lực. Nếu bây giờ có thể làm mười hai động tác rồi thì tất nhiên là vết thương đã có chuyển biến tốt.

- Quả nhiên là như vậy.

Hư Mộ Dương không cảm thấy kì lạ đối với sự tỉ mỉ của Đường Kiếp, cười nói:

- Bộ Tàng Tượng Kinh này có mười hai chiêu thức hành công, có hiệu quả tăng linh khí. Trước đây có những ngày khí huyết ta bị thiếu cho nên không dám hoàn thành mười hai thức, hiện giờ vết thương từ từ hồi phục, cũng coi như có thể thi triển rồi.

Nói đến đây nhìn Đường Kiếp:

- Cũng may là trong thời gian này có người tận tình chăm sóc ta, ta mới có thể chuyên tâm chữa thương.

- Hư đại ca hoàn thành Tàng Tượng Kinh, có phải là có thể hoàn toàn khu trừ ác khí, chữa khỏi thương thế không?

Đường Kiếp hưng phấn nói.

- Nào có dễ dàng như vậy. Tàng Tượng Kinh chỉ là công pháp cơ bản, không có tác dụng nhiều đối với việc chữa trị vết thương.

- Hư đại ca không phải đã là Thiên Tâm Cảnh chân nhân sao? Vì sao còn phải luyện cơ bản? A, biết rồi, nhất định là lúc nhỏ huynh học hành không chăm chỉ cho nên cơ bản không tốt.

- Ăn nói bậy bạ!

Hư Mộ Dương nổi giận:

- Tàng Tượng Kinh mặc dù là công pháp cơ bản nhưng mà lai lịch phi phàm, đáng chú ý là lấy tâm nhập thần, lấy chí điều khiển suy nghĩ, lấy thân hợp đạo, bỏ hết ý niệm, khí đi trăm mạch, không gặp trở ngại ...

Hắn nói một hơi không ngừng nghỉ, vô ý đã nói ra lai lịch rất lớn của Tàng Tượng Kinh, công hiệu phi phàm, nói đến chỗ kích động, nói ra cả một số khẩu quyết hành công của Tàng Tượng Kinh.

Nói chỉ chốc lát đột nhiên tỉnh ngộ, trừng mắt nhìn Đường Kiếp:

- Tiểu tử ngươi, lại lôi kéo ta nói.

Hắn và Đường Kiếp tiếp xúc lâu rồi, từ từ cũng hiểu tên tiểu tử này, biết hắn không phải là loại không hiểu chuyện mà là giả vờ ngốc. Mỗi lần nói chuyện với hắn đều nói hớ ra rất nhiều chuyện về Tu Tiên, cho nên bây giờ Đường Kiếp đối với việc tu tiên không phải là không biết gì hết như trong quá khứ, ngay cả khẩu quyết của tu luyện Tàng Tượng Kinh cũng đã bị hắn moi ra một chút.

Tuy nhiên Hư Mộ Dương không thèm để ý đến những cái này.

Trong khoảng thời gian nhận được nhiều chăm sóc của Đường Kiếp, y có hơi yêu thích Đường Kiếp, giữa người và người có chút tình cảm thì dĩ nhiên là sẽ không tính toán nữa.

Y bị mắc lừa Đường Kiếp, nói trắng ra là y tự nguyện cho mắc lừa.

Theo y nghĩ, Tàng Tượng Kinh này vô cùng khó hiểu, cực kỳ khó luyện, cho dù là chân nhân đạt được Thiên Tâm Cảnh như mình đích thân luyện tập cũng không thấy hiệu quả gì, Đường Kiếp không thể nào từ những câu khẩu quyết rời rạc mà lĩnh ngộ đầy đủ tu luyện pháp môn này. Phương pháp tự an ủi bản thân của y ngày càng thuần thực hơn.

Thời khắc nghe trách cứ của Hư Mộ Dương, Đường Kiếp cũng chỉ là cười hì hì không nói lời nào, vẻ mặt khờ dại thuần khiết như con nít.

Hư Mộ Dương cũng không bị hấn lừa, nói thêm vài câu rồi trở về phòng đi ngủ.

Nhìn Hư Mộ Dương rời khỏi, gương mặt tươi cười của Đường Kiếp biến mất, ánh mắt ngờ nghệch như con nít bỗng trở nên sâu sắc, tràn đầy hàm súc vô tận.

Trong miệng hần thì thảo:

- Lấy tâm nhập thần, lấy chí điều khiển suy nghĩ, lấy thân hợp đạo, bỏ hết ý niệm, khí đi trăm mạch, không gặp trở ngại ...

Khẩu quyết Hư Mộ Dương vừa nói ra y đã thuộc lòng, đồng thời bước chân di chuyển, cánh tay giãn ra, là ra các tư thế vô cùng kì quái, đúng là thức mở đầu thứ nhất trong mười hai thức của Tàng Tượng Kinh.

Vào mỗi lúc tốt khi Hư Mộ Dương nghỉ ngơi là lúc Đường Kiếp luyện tập Tàng Tượng Kinh.

Đây cũng là lúc duy nhất hần có thể tập.

Mười một động tác trước đây của Tàng Tượng Kinh hần đã thấy nhiều lần, mỗi tối đều luyện nên sớm đã thuộc lòng rồi.

Mỗi tối tập luyện đều cảm thấy sáng khoái vô cùng, dường như gân mạch toàn thân đều được đả thông vậy, chỉ có điều đến cuối cùng cảm giác thiếu đi gì đó, cũng chính là thiếu động tác cuối cùng thứ mười hai này, khiến hắn không thể phát huy hết toàn công.

Hôm nay hắn mới học thêm chiêu thứ mười hai, đợi mười một chiêu trước luyện xong thì tự nhiên sẽ đến chiêu mười hai, tuy là lần đầu vận công nhưng mà cảm thấy vô cùng thuần thực, giống như là cơ thể đã đợi giây phút này lâu lắm rồi, hắn không ngờ lại như nước chảy mây trôi vậy thành thực hoàn thành động tác.

Đường Kiếp rốt cục cảm thấy một luồng khí yếu chảy khắp các huyết vị.

Tàng Tượng Kinh này không ngờ lại khiến hắn cảm nhận được sự tồn tại của linh khí, hắn vui mừng quá đổi lập tức làm lại một lần mười hai thế của Tàng Tượng Kinh.

Hành công của Tàng Tượng Kinh này khiến hắn không cảm thấy chút khó khăn nào, ngược lại lại cảm thấy càng làm càng thoải mái, luồng khí trong cơ thể cũng tùy theo vậy mà tăng lên. Đợi hắn làm xong ba lần thì luồng khí này càng mạnh, gần như là có thể chắc chắn nó tồn tại.

Đường Kiếp chỉ là mới tu luyện lần đầu, không biết tu luyện khó khăn và nguy hiểm như thế nào, trong lúc cao hứng đã liên tục hành công, trong cơ thể hắn có dòng khí càng ngày càng lớn, dần dần nổi lên trong bụng của hắn.

Đường Kiếp thấy sự biến hóa này ý thức được là không tốt, liền vội vàng dừng lại.

Dừng lại này khiến cho luồng khí trong cơ thể lập tức dâng lên, gân mạch dọc theo toàn thân điên cuồng tiết ra, vốn dĩ cảm thấy sáng khoái vô cùng nay lại trở thành đau khổ vô hạn, chỉ trong nháy mắt, Đường Kiếp giống như từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Dưới sự chấn động của dòng khí, tai mắt mũi miệng của Đường Kiếp tràn ra máu tươi, thậm chí lỗ chân lông toàn thân của như thấm máu. Đường Kiếp chỉ cảm thấy toàn thân như bị kiến cắn, mà trong đó có một luồng khí trực tiếp xông vào não bộ, Đường Kiếp chỉ thấy đầu mình vang lên tiếng “ong ong”, giống như có vật gì đó điên cuồng đập bên gõ bên trong.

Hắn biết rằng tiếp tục như vậy nữa chính mình chắc chắn sẽ chết, toàn lực kêu to lên:

- Hư đại ca!

Hư Mộ Dương nghe tiếng xông ra khỏi phòng, thấy màn này, bật thốt kêu lên:

- Ngọc môn Xung thiên? Sao có thể?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Ngọc Môn Thiên Xung

Trong cơ thể con người có một thứ gọi là ngọc môn, như một cái xà vắt ngang, phong tỏa trời đất.

Trời đất vốn có linh khí, người trần không thể cảm nhận được, càng không thể hấp thu hay tác động đến nó, chỉ có thể tiếp nhận một cách bị động, đó là vì có sự tồn tại của ngọc môn.

Nếu muốn tu tiên trước hết phải phá bỏ ngọc môn này, sau đó bước lên Linh Đài, cảm nhận trời đất, cảnh giới đầu tiên của tu tiên xưa gọi là Linh Đài Cảnh.

Đây chính là cánh cổng đầu tiên của tu tiên.

Phá vỡ ngọc môn cần phải có công lực, do người trần thông thường không có linh khí vì thế rất khó tự mình phá vỡ được ngọc môn, đa phần đều phải cần có sự giúp sức của các bậc tiền bối.

Tuy nhiên linh khí không phải cách duy nhất để có thể qua được cửa ải này, hào khí trong huyết mạch đến một mức nhất định cũng có thể phá vỡ cấm môn.

Giang hồ nhiều vị hào kiệt, sát khí trong máu đột nhiên bùng lên làm sức mạnh tăng lên nhanh chóng, cũng chính là nguyên nhân này.

Hiện tượng này được gọi là ngọc môn Thiên Xung, ý chỉ không có ai giúp đỡ mà tự mình có thể mở được ngọc môn.

Tuy nhiên ngọc môn Thiên Xung nghe qua thì có vẻ dễ dàng, nhưng thực chất vô cùng nguy hiểm.

Linh Đài ngọc môn, khi cửa mở thì sẽ xoay chín lần, đây chính là nhịp độ cửa mở khi ta xông vào ngọc môn.

Linh Đài ngọc môn có chín tầng, giống như một cái bia có chín vòng, mở một vòng như phá một cái động ngay giữa hồng tâm của chiếc bia để linh khí thông qua động này chui vào cơ thể của người tu hành.

Cửa mở xoay một vòng, ngay lập tức sẽ mở một động ở hồng tâm, nếu quay ba vòng thì có nghĩa ở tại vòng thứ bảy, tám, chín sẽ đồng thời mở ra một động mới.

Cửa mở càng nhiều, thì linh khí có thể đi qua càng nhiều, hiệu quả tu luyện cũng càng tăng cao. Một khi phá xong cửa, ngọc môn sẽ hoàn toàn định hình. Vì vậy với mỗi người mà nói đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

Bởi vậy khi cửa mở được mấy vòng, ở một mức độ nào đó cũng nói lên tư chất của người tu tiên.

Ngọc môn Thiên Xung mặc dù không muốn viện cầu bên ngoài giúp đỡ, nhưng lại vì năng lực của bản thân có hạn mà không thể tiếp tục, dẫn đến việc không thể mở rộng được ngọc môn, có người thậm chí còn không thể xô dịch được dù chỉ một kẽ hở, kết cục là vô duyên với việc bước lên Linh đài.

Cho nên nói tự thân vận động, không cần giúp đỡ nghe thì rất hay, nhưng thực chất nếu không có sự giúp đỡ thì cũng giống như trẻ con ở nhà trẻ không có thầy cô giáo hướng dẫn, tự mình vẽ ra một bức tranh nguệch ngoạc mà thôi.

Đúng lúc này hào quang phát ra từ Đường Kiếp tỏa ra rực rỡ, đây chính là hiện tượng của ngọc môn Thiên Xung.

Hơn nữa nhìn trong người hắc vàng sáng rực rỡ, linh khí phát ra tứ phía, rõ ràng không phải do huyết khí dâng tràn, mà là kết quả của linh khí nhập vào cơ thể rồi bùng phát ra.

Nói cách khác, Đường Kiếp lúc này thật ra không phải đang phá ngọc môn, mà là linh khí trong người hắc sau khi mất kiểm soát thì va chạm khắp nơi trong cơ thể, nhân tiện va vào ngọc môn mà thôi.

Bởi vậy nếu nói đây là ngọc môn Thiên xung, chi bằng nói đây là tẩu hỏa nhập ma.

Chưa tu luyện mà đã tẩu hỏa, Đường Kiếp coi như là người đầu tiên trong giới Tu Tiên.

Cũng may vì thế, Hư Mộ Dương muốn cứu hắc cũng không khó.

Dù sao nền tảng thấp, như trẻ con gây họa thì cũng có giới hạn.

Tuy nhiên Hư Mộ Dương không thể hiểu nổi tại sao trong người Đường Kiếp đột nhiên lại có linh khí?

Hắc vội hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lẽ nào có vị tu tiên nào đột nhiên đến truyền cho Đường Kiếp linh khí nhưng lại không dạy hắc phương pháp, hại linh khí của hắc ta mất kiểm soát?

Đường Kiếp khó nhọc trả lời:

- Hư...Hư ca, ta vừa luyện Tàng Tượng Kinh...

Tàng Tượng Kinh?

Nghe đến cái tên này, Hư Mộ Dương liền ngậy người ra.

Sao có thể thế được?

Hắn tự biết được tác dụng của Tàng Tượng Kinh.

Hư Mộ Dương sau khi đạt đến công pháp này, thì phát hiện đây là một cách có thể không cần qua ngọc môn mà vẫn có thể hấp thu được linh khí.

Ban đầu hắn như nhặt được của quý, thiết nghĩ người khác chỉ có thể thông qua ngọc môn mới hấp thu được linh khí, trong khi người tu luyện Tàng Tượng Kinh có thể hấp thu cả hai chiều, hiệu quả đương nhiên tăng gấp bội, bởi vậy đây là một công pháp tuyệt diệu để nâng cao hiệu quả tu luyện.

Chỉ tiếc hắn luyện đi luyện lại, lại phát hiện chỉ có thể hấp thu rất ít linh khí, không hiệu quả bằng chính mình thông qua ngọc môn hấp thu linh khí —— đừng thấy trong người Đường Kiếp linh khí điên cuồng phát tác như sắp nổ tung, đối với Hư Mộ Dương mà nói, một chút linh khí này căn bản đơn giản như việc thở một cái là xong.

Hơn nữa khi hắn tu luyện Tàng Tượng Kinh ngay cả hiệu lực hấp thu linh khí thông qua ngọc môn cũng giảm mạnh, làm cho hiệu quả tổng hợp càng kém đi.

Hư Mộ Dương mới đầu không để ý đến điều này, chỉ cho rằng mình chưa luyện đến nơi đến chốn, dù sao người sáng tạo ra công pháp này là một tuyệt thế vô song..., lại bị hắn cất giữ cẩn mật, hắn nghĩ đây tuyệt nhiên không phải thứ vô dụng, không chừng luyện từ bây giờ về sau sẽ có tiến triển, lại có thể gia tăng tốc độ tu luyện, bởi thế hắn mỗi ngày đều nghiên cứu không ngừng.

Nhưng theo thời trôi đi, Tàng Tượng Kinh của Hư Mộ Dương vẫn không có chút tiến triển, hẳn cũng dần dần cũng có chút thoái chí nản lòng, thấy chuyện này thật vô bổ, nếu không cũng chẳng dễ dàng dạy cho Đường Kiếp.

Cho đến khi nhìn đến linh khí bùng lên trong người Đường Kiếp, ngọc môn bị ảnh hưởng, hẳn cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Trong lòng như có một luồng điện xẹt qua, Hư Mộ Dương hét lớn:

- Hóa ra là như vậy! Tàng giả chữ vu nội, tượng giả hình vu ngoại, sau khi hiện ra ngoài lại có thể tăng cường cho bên trong, không cần viện cầu bên ngoài mà tự xông vào ngọc môn... Tàng Tượng Kinh này căn bản chính là phương pháp của Cửu Lê Binh Chủ chuẩn bị cho chính mình! Đáng chết, ta thật ngốc, thật ngốc, sao lại không nghĩ đến cái này cơ chứ!

Hư Mộ Dương vỗ mạnh đầu hét lên.

Cũng khó trách hẳn không thể nghĩ đến điều này, từ xưa đến nay, Tu Tiên giới chưa từng có người sáng tạo ra phương pháp mở ngọc môn này.

Thứ nhất phương pháp không cần qua ngọc môn mà hấp thu được linh khí vốn dĩ không dễ sáng tạo, thứ hai người có thể sáng tạo ra công pháp này cũng đã không cần đến nó nữa.

Còn con cháu đời sau, đều có cách riêng trực tiếp dung nhập linh khí để mở ngọc môn, căn bản không cần phải lãng phí thời gian và tinh lực đi làm việc vô ích này.

Lỗi tư duy cố hữu của trăm ngàn năm qua, khiến cho Hư Mộ Dương hoàn toàn không nghĩ tới phương diện này, bởi vậy mới coi nó là vật chí bảo khổ luyện để gia tăng tốc độ tu luyện.

Lúc này hắn đã phát hiện vấn đề nên vô cùng hưng phấn, nhưng nghĩ tới bao ngày qua khổ luyện môn thuật chẳng có tác dụng gì với mình, lập tức lại thấy nản lòng thoái chí.

Hắn bên này lo được lo mất, tâm trạng lúc lên lúc xuống, còn Đường Kiếp bên kia sắp chịu không nổi rồi, hắn nằm lăn ra trên mặt đất đau đớn gào thét:

- Hư đại ca... Hư đại ca...

Hư Mộ Dương bị tiếng kêu gọi định thần lại, này mới ý thức tới Đường Kiếp còn ở vào bên bờ sinh tử.

Hắn nhìn Đường Kiếp, trong ánh mắt có vài phần phức tạp.

Hắn vươn tay, chỉ tay lên người Đường Kiếp, mấy dòng linh khí bạo loạn lập tức dịu xuống, không giống như lúc trước chạy dọc chạy ngang, có điều chúng vẫn ở trong người Đường Kiếp. Mặc dù khiến hắn khó chịu, nhưng tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Sau đó Hư Mộ Dương nói:

- Có phải người rất muốn tu tiên?

- Phải!

Đường Kiếp lớn tiếng trả lời.

Chuyện cho tới lúc này, hắn rốt cục cũng đã lớn tiếng nói ra cái mình muốn.

Hắn hét lớn:

- Ta muốn học, nên mới đi theo huynh, ta học Tàng Tượng Kinh, dù biết rõ không có tâm pháp chỉ dẫn thì rất nguy hiểm, nhưng ta vẫn còn muốn

học!

- Tại sao?

- Tại sao?

Đường Kiếp cười to:

- Nam nhi đại trượng phu chí tại bốn phương, vốn muốn đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể thoả mãn với cuộc sống tạm bợ uổng phí cả đời? Muốn tu tiên thì van cầu, sao phải có lý do!

Ở trong mắt Đường Kiếp, những người muốn tu tiên, thì cũng giống như muốn thăng quan phát tài mà thôi.

Muốn thăng quan phát tài cần gì lý do?

Không cần!

Như vậy tu tiên cũng không cần lý do, không muốn tu tiên mới cần lý do!

Hư Mộ Dương giật mình:

- Đây là lời giải thích của người?

- Còn chưa đủ sao?

Đường Kiếp cười hỏi, hắn lúc này linh khí tuy rằng đã bị Hư Mộ Dương làm suy yếu đi nhiều, nhưng vẫn đau đớn vô cùng, vậy mà vẫn cố gượng cười.

Hắn nhìn Hư Mộ Dương, cuối cùng dùng hết tất cả khí lực hét lên:

- Vậy ta nói cho huynh lý do thứ nhất, huynh thấy sao? Bởi vì... Bởi vì ta không muốn giống như một tên nhà quê ở thôn Tiểu Hà nữa, không muốn

trở thành thịt cá bị người khác mổ xẻ nữa!

Tiếng hét này, hét ra tâm sự hằn ghìm nén trong lòng bao lâu nay, hét ra mọi oán hận đối với những kẻ hủy hoại đi người thân và nhà cửa của hăn, càng hét ra suy nghĩ hằn giấu trong lòng đã lâu.

Hư Mộ Dương khẽ gật đầu:

- Vậy thì... Người quả nhiên là người dân cuối cùng của thôn Tiểu Hà rồi... Tốt, rất tốt, ta đúng là bị một đứa trẻ 12 tuổi lừa rồi.

Dựa vào câu trả lời đầy bi phần của Đường Kiếp, nếu hăn còn không hiểu ra, thì thật quá khờ rồi.

Đường Kiếp nhìn hăn không chút sợ hãi:

- Phải, huynh không phải cũng đoán ra rồi sao?! Đây chính là nguyên nhân huynh không muốn thu nhận ta sao?

Hư Mộ Dương không phải là thằng ngu, hăn ngay từ đầu có thể bị Đường Kiếp lừa gạt, nhưng thời gian lâu rồi, tự nhiên sẽ phát hiện ra vấn đề.

Chỉ là sống chung với nhau lâu thì tình cảm cũng dần dần trở lên sâu đậm, Hư Mộ Dương cũng rất yêu quý Đường Kiếp, có một số việc kỳ thật đã không muốn so đo, bởi vậy Đường Kiếp có thật sự là người thôn Tiểu Hà hay không cũng chẳng cần để ý nhiều.

Lúc này nghe được Đường Kiếp nói chuyện, Hư Mộ Dương lại lắc lắc đầu:

- Người tuy rằng lừa ta, ta lại không nghĩ trách người. Bất luận thế nào nói, lúc trước người đã cứu ta là sự thật. Hơn nữa trong khoảng thời gian qua, người đã chăm sóc ta rất nhiều, theo lý mà nói, truyền cho người một

ít tâm pháp tu luyện, cũng không có gì to tát. Ta không thu người làm đồ đệ, nhưng thật ra ta không muốn hại người. Người cũng biết... Tiên lộ hung hiểm!

Đường Kiếp ho ra máu cười to:

- Thế gian này có chỗ nào mà không nguy hiểm? người dân thôn Tiểu Hà có gì tội nghiệt gì mà lại bị giết sạch?

- Người dân thôn Tiểu Hà bất hạnh, không có nghĩa là mọi người đều bất hạnh. Nhưng người mà đi theo tu tiên, ai ai cũng đều là cùng trời đoạt lợi, cùng người tranh phong, từ nay về sau vĩnh viễn không có ngày yên bình!

- Vậy lại càng không thể thiếu ta!

Hư Mộ Dương cuối cùng không nói được gì nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, hắn gật đầu nói:

- Người muốn học, ta có thể giúp người, tuy nhiên người phải trả lời trước ta một câu hỏi.

- Huynh muốn biết ta làm thế nào tích được linh khí?

Đường Kiếp hỏi.

- Phải.

Hư Mộ Dương gật gật đầu:

- Tàng Tượng Kinh mười hai thức, mỗi một động tác đều vô cùng với phức tạp, thông qua tích nhiều thủ pháp tập hợp lại mà thành, mà mỗi hàng công thức cũng đều có khẩu quyết tu luyện tương ứng. Tàng Tượng Kinh khẩu quyết mà người nắm được không hoàn chỉnh, thậm chí ngay cả trình

tự đều loạn, người làm thế nào dựa vào mấy câu khẩu quyết không hoàn chỉnh này mà làm cho trong mình có linh khí được?

Đường Kiếp trả lời:

- Đúng là ta nắm khẩu quyết không hoàn chỉnh, nhưng đừng nói vấn đề này nữa, cho dù nắm được, kỳ thật ta cũng có nhiều chỗ không hiểu. Tại chí vi tứ, tàng doanh xá ý gì gì đó. Ta hoàn toàn không hiểu, nhưng không hiểu, ta có thể không để ý tới, lý giải những cái đã hiểu trước. Khí đi qua trăm mạch mà không gặp trở ngại gì, ý nghĩa của những lời này ta hiểu. Người tu tiên, không phải là tu luyện linh khí của đất trời này sao? Đã muốn khí đi trăm mạch, vậy trước tiên phải có khí. Ta nhớ huynh có nói qua, dao cảm khí huyết, khí tức tự thông. Như vậy nói cách khác, khí là từ khí huyết bắt đầu...

Đường Kiếp khó khăn nói xong từng chữ từng chữ, Hư Mộ Dương cũng có chút choáng váng.

Phương pháp của Đường Kiếp rất đơn giản, chính là bỏ qua hết những thứ hăn không thể lý giải nổi, sau đó làm thử theo những gì mà hăn đã hiểu.

Vận hành trăm mạch cũng phải có trình tự, đã bắt đầu từ khí huyết, mà khí huyết lại thuộc loại thủ thiếu âm tâm kinh, như vậy lộ tuyến tương ứng cũng chính là thủ thiếu âm tâm kinh này rồi, cho nên kế tiếp chính là tứ mãn, trung chú, từng huyết vị dọc theo kinh mạch đi lên, như vậy Đường Kiếp liền tự nhiên nắm được một ít trình tự khẩu quyết, cho dù còn một chút thiếu sót, hăn cũng có thể thông qua suy đoán tạm thời bổ sung.

Ngoài ra, mười hai hành công thể của Tàng Tượng Kinh thể cũng cực kỳ quan trọng, mỗi một động tác đều có liên quan với hành khí khẩu quyết.

Đường Kiếp chú ý vị trí của mạch mở ra thủ thiếu âm tâm kinh của cơ thể hành công thể đầu tiên có nhịp độ lớn nhất, đang có đối ứng với thủ thiếu âm tâm kinh.

Như vậy dựa vào cái này, hành công thể thứ hai tự nhiên cũng có mạch tương ứng.

Cơ thể người có mười hai mạch chủ, tương ứng với mười hai hành công thể của Tàng Tượng Kinh, thế là Đường Kiếp rất thuận lợi tìm được thứ tự lưu chuyển của trăm mạch, xâu chuỗi khẩu quyết mà Hư Mộ Dương thuận miệng rãi rác nói, không ngờ cứ làm như vậy một đường đi xuống dưới.

Đường Kiếp xuất thân nhà trung y, mặc dù không thật sự học qua y thuật, nhưng cái nghề thầy thuốc này cũng vì sống trong môi trường mưa dầm thấm lâu nên cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, kiến thức cứ tích tụ lại mà thành, Đường Kiếp cũng khá am hiểu về cơ thể con người, nên mới làm được chuyện hoang đường này.

Hư Mộ Dương nghe mà ngẩn cả người, hẳn chưa từng nghĩ tới còn có người có thể sử dụng loại phương pháp này để tu luyện, hẳn tự lắm bẫm:

- Người có biết người làm vậy nguy hiểm thế nào không?

Linh khí không phải là đồ chơi, tu luyện càng không thể tùy tiện suy luận là xong, mỗi một loại công pháp, mỗi một câu khẩu quyết, đều là tiền nhân dùng mồ hôi nước mắt của mình viết ra đấy.

Đường Kiếp có thể dùng suy luận của mình về Tàng Tượng Kinh để luyện thành linh, nếu nói hẳn là thiên tài, chỉ bằng nói hẳn tốt số, bởi vì cảm nhận và hấp thu linh khí vốn là công năng cơ bản của Tàng Tượng Kinh.

Nhưng khí đi qua trăm mạch, lượng linh khí mạnh mẽ như vậy, chính là do hẳn suy luận mà có được, kết quả của biến đổi và suy luận chính là tẩu hỏa nhập ma, nếu không có Hư Mộ Dương thì hẳn đã nổ tan xác mà chết rồi.

- Đương nhiên là ta biết.

Đường Kiếp cười đau khổ:

- Nhưng ta không có lựa chọn nào khác Hư Mộ Dương, ta muốn tu tiên!

Ta muốn tu tiên!

Câu này tuy đơn giản nhưng lại chứa đựng Đường Kiếp toàn bộ theo đuổi nói chuyện khiến trong lòng Hư Mộ Dương khẽ run.

Tình cảnh này sao mà quen thuộc, nhớ lại năm đó, vị thiếu niên đối mặt cha mình mà không hề thay đổi chí khí, cũng đã nói những lời tương tự...

Câu nói đó của Đường Kiếp trong lúc vô thức, trong lòng Hư Mộ Dương bỗng như có một đợt sóng lớn, lúc lâu sau, hần thở dài nói:

- Thôi, thôi. Nếu người đã kiên quyết như thì hãy đợi xem vận mệnh của người đi. Trong người hiện tại có linh khí nổi lên, đây chính là thời khắc mấu chốt để tấn công ngọc môn, một khi thành công thì có thể tiến vào tiên lộ. Bây giờ ta truyền cho người đầy đủ tâm pháp của Tàng Tượng Kinh, người cứ theo tâm pháp vận chuyển trong cơ thể linh khí, sau đó mở cửa ngọc môn.

Nói đến đây hần liền lấy tay chỉ vào người Đường Kiếp sau đó đi dọc xuống, chỉ đúng vào Phong phủ huyết sau gáy của Đường Kiếp.

Linh khí cuộn cuộn nổi lên trong người Đường Kiếp vừa yên ổn được không lâu lại lần nữa nổi lên, hần đau đến mức muốn hét lên, Hư Mộ Dương đã lạnh lùng nói:

- Không được hét! Tập trung tinh thần, bế khí, dẫn linh khí vào Phong phủ, hãy dũng mãnh tiến vào ngọc môn, bước lên Linh Đài...

Đường Kiếp làm theo lời Hư Mộ Dương nói, hần cắn chặt răng không nói một lời.

Tiến vào ngọc môn lấy khí làm chủ lực, kêu khóc chỉ làm tiêu tán linh khí, vận lực không đủ thì ngọc môn khó mở, sợ đau thì làm nhụt đi ý chí chiến đấu, kinh mạch không thông, hành khí chậm lại, phí phạm công sức, cho dù mở được rồi thì cũng chỉ được một hai vòng.

Cho nên người phá cửa cần có ý chí chiến đấu, không sợ đau đớn, khí thế dũng mãnh.

Đương nhiên, quá mạnh mẽ cũng không được, cơ thể con người có hạn, một khi vượt qua giới hạn chịu đựng, linh khí nghịch xung Linh Đài, rất dễ làm Linh Đài bị tổn hại.

Một khi phát sinh loại sự tình này, nhẹ thì toàn thân bị hao tổn, nguyên khí đại thương, trung thì Linh Đài bị hủy, tiên lộ đoạn tuyệt, nặng thì ngũ tạng đều đốt, đã chết tại chỗ.

Cho nên đệ tử tiên gia lúc phá cửa, nếu không có biện pháp phòng bị tốt, hơn nữa phải có tiền bối thủ hộ, quan sát phương hướng thi hành bất cứ lúc nào.

Lúc này Đường Kiếp sau khi được Hư Mộ Dương điểm huyết, hân chỉ cảm thấy có một chút chút linh quang từ Phong phủ sau gáy Phong phủ tiến vào, dẫn dắt hân, trước mắt đã xuất hiện một thế giới không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được. Đường Kiếp thấy mình như đang ở trên mây, trên mây có một tòa cửu hoàn ngọc môn cao ngất, ở trung tâm không ngừng xoay chuyển, hiện ra một cái động đen ngòm, hút lấy hồn vía của Đường Kiếp...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 8: . Bước Lên Tiên Đồ

Khi tỉnh lại, Đường Kiếp thấy mình đã nằm trên giường.

Lật người ngồi dậy, chỉ thấy Hư Mộ Dương đang đứng trước một cái bàn sách cách đó không xa, dường như đang viết cái gì đó.

Hư Mộ Dương không quay đầu lại nói:

- Nằm xuống, ngọc môn của người mới mở, Linh Đài chưa ổn định, cần phải củng cố thêm.

Nói xong liền giơ tay lên, một lá bùa bỗng nhiên bay đến phủ lên trên người Đường Kiếp.

Lúc này hắn mới phát hiện mình nhìn thấy trời đất này, cảm nhận đã có sự khác biệt, tất cả những sự vật quanh mình đột nhiên đều trở nên rõ ràng, màu sắc rực rỡ, không khí tươi đẹp, trong người có thêm sức mạnh dường như vô hạn.

- Hư đại ca, huynh xem ta có thể tu tiên chưa?

Đường Kiếp vui mừng hỏi.

- Dựa vào tư chất mà nói... Đúng vậy.

- Tốt quá!

Đường Kiếp hưng phấn như muốn nhảy lên, nhưng vừa cử động nhẹ, lá bùa trên người hắn đột nhiên hào quang chọi lóe, Đường Kiếp lập tức

không thể động đây, liền nằm ngay xuống.

- Đã nói người đừng cử động rồi.

Hư Mộ Dương quay người lại đến, dùng bút lông sói cầm trên tay điểm vài cái lên Đường Kiếp, chỉ thấy trong không khí hiện ánh hào quang, như sợi tơ quấn lấy Đường Kiếp.

- Hư đại ca, đây là...

Đường Kiếp không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Linh thuật nhỏ thôi, có thể tạm thời trói buộc linh khí không di động trong người người nữa. Tối qua linh khí của người nổi lên, gây tổn thương lớn tới kinh mạch, cần phải điều dưỡng mới có thể chính thức tu hành, hai ngày tới nghỉ ngơi cho khỏe, về phía phủ An Dương, ta đã xin nghỉ giùm người rồi.

Hư Mộ Dương bình thản nói.

Nói đến đây, Hư Mộ Dương hạ bút lông sói xuống, ngồi cạnh Đường Kiếp, nhìn hắn khẽ cười nói:

- Ngọc Môn Ngũ Chuyển (mở năm vòng), coi như là ở mức trung bình, vậy là ổn rồi. Khó nhất chính là người phải một mình vượt qua cửa ải, làm được đến bước này, coi như là có nghị lực hơn người rồi.

Ngọc Môn Ngũ Chuyển, chính là ngọc môn của Đường Kiếp ngọc đã mở được năm vòng.

Linh Đài ngọc môn, phân thành thượng trung hạ tam phẩm, ba vòng trở xuống gọi là hạ phẩm, từ bảy vòng trở lên được coi là thượng phẩm.

Ngọc Môn của Đường Kiếp chuyển năm vòng, coi như trung phẩm, mặc dù không phải anh hùng cái thế gì, nhưng tuyệt nhiên cũng không phải

hạng tầm thường.

Lúc này nghe Hư Mộ Dương nói như vậy, Đường Kiếp mới nhớ ra tối hôm qua trong lúc mơ mơ màng màng, dưới sự chỉ dẫn của Hư Mộ Dương đã có thể dẫn khí xông vào ngọc môn, hình như đúng là đã mở được năm vòng cửa.

Phá cửa vốn đã vô cùng đau đớn, dù là hãn là người ý chí, nghị lực kinh người, cũng chỉ tới được tầng thứ năm, lúc tấn công tầng thứ năm thì cũng ngất đi rồi, cuối cùng phải dừng bước ở tầng thứ năm của ngọc môn.

- Đáng tiếc, cũng do ta không đủ nghị lực không thể tiếp tục. Đường Kiếp cảm thấy tiếc nuối

Hư Mộ Dương cười nói:

- Người nói mình không đủ nghị lực, thì thiên hạ thì cũng chẳng ai đủ. Phá cửa không phải chỉ trông vào nghị lực mà có thể hoàn thành. Ngọc Môn Thiên Tỏa, những người khác nhau thì mức độ đạt được cũng khác nhau. Có ít người sinh ra môn hộ đã đóng chặt, cho dù dùng linh khí tới mức như muốn nổ tung người cũng khó lòng mà mở được, dù sao cơ thể người thường lượng linh khí dung nạp được cũng có hạn mà thôi.

Phá cửa cần linh khí, mà người thường có thể dung nạp linh khí lại có hạn, vì vậy điều này quyết định có thể mở được cửa ở mức độ nào, ngoại trừ nghị lực của người phá cửa, còn phải xem môn hộ đóng chặt ở mức nào. Dưới lực công kích tương đồng thì môn hộ càng lỏng lẻo, mức độ mở ra càng nhiều.

Bởi vậy cửa ải phá cửa này, vừa phải có tư chất trời sinh, cũng như phải có sự nỗ lực.

Đường Kiếp Tiên Thiên không hãn là có tư chất thiên bẩm, nhưng hãn lại có ý chí kiên cường hơn hãn người thường.

Điều này khiến việc phá cửa này gần như đã phát huy được một trăm phần trăm sức mạnh của hãn.

Rất nhiều đệ tử tu tiên cho dù có tư chất tấn công thượng phẩm, nhưng trong quá trình tấn công lại vì quá đau đớn mà gào thét than khóc, tự mình làm hao tổn linh khí, dẫn đến hiệu quả bị tụt xuống thê thảm.

Bởi vì hai nguyên nhân liên quan đến đủ tư chất và nghị lực, đệ tử tu tiên có thể muốn có được thượng phẩm ngọc môn cuối cùng đã ít lại còn ít hơn, tuyệt đại đa số đều là trung hạ phẩm, vì vậy Ngọc Môn Ngũ Chuyển nghe thì bình thường, trên thực tế phần lớn đệ tử tu tiên, cũng xem như có tư chất tốt rồi.

Nghe qua lời giải thích của Hư Mộ Dương, Đường Kiếp lúc này như đã hiểu ra, cho nên sự tiếc nuối mới đây cũng giảm đi phần nào.

Tuy nhiên Hư Mộ Dương lại không hài lòng gật đầu:

- Nếu là người khác Ngọc Môn Ngũ Chuyển, ta có lẽ sẽ cảm thấy không tệ, nhưng người lại không giống họ. Lúc phá cửa công pháp mà Người dùng chính là Cửu Lê Bình Chủ đặc biệt sáng tạo ra dành cho bản thân khi chuyển sang kiếp khác, nếu chỉ có thể đạt tới cảnh giới này, thật sự là khó có thể chấp nhận nổi.

- Cửu Lê Bình Chủ là ai? Người đó rất giỏi sao?

Đường Kiếp tò mò hỏi.

Không ngờ Hư Mộ Dương nghe xong câu đó thì sắc mặt trầm xuống:

- Cửu Lê Bình Chủ là người vô cùng tài giỏi, là người vượt qua cả Tiên Đài, tiêu dao qua sự tồn tại của vạn giới. Chỉ cần nhắc tới tên của Người thì cũng đã thấy xúc động. Con người này vô cùng vĩ đại, mọi người chỉ dám xưng Bình Chủ chứ không dám gọi thẳng tên. Cho dù hiện nay Người đã

không còn nữa, thì một kẻ phạm nhân như người cũng không có quyền nghi ngờ.

Đường Kiếp bị giáo huấn xong thì mặt trở lên nghiêm túc, cung kính trả lời:

- Vâng, ta biết sai rồi.

Hư Mộ Dương thấy hần khiêm tốn thụ giáo, hài lòng nói:

- Thôi, cũng không thể trách người, người dù sao lần đầu trải qua tiên môn, có nhiều điều còn không hiểu, hai ngày tới ta sẽ dạy người một số điều cần chú ý liên quan đến giới tu tiên.

Đường Kiếp mừng rỡ, nghe thấy câu nói này của Hư Mộ Dương, chính là muốn chính thức thu mình làm đệ tử, vội nói:

- Vâng, thưa sư phụ.

Không ngờ rằng Hư Mộ Dương lại khoát tay:

- Đừng gọi ta là sư phụ, ta sẽ không thu người làm đồ đệ đâu.

Đường Kiếp ngạc nhiên, Hư Mộ Dương lại nói:

- Người cũng không cần thất vọng, ta không thu người làm đồ đệ, là muốn tốt cho người. Thứ nhất ta đang bị người ta đuổi giết, tuy rằng tạm thời có thể trốn tránh, nhưng chỉ sợ kẻ thù sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp, nếu ta thu người làm đồ đệ, ngược lại sẽ liên lụy đến người. Thứ hai người là người của Văn Tâm Quốc. Văn Tâm Quốc thuộc Tây Nguyệt phái, nếu ta không được Tây Nguyệt phái cho phép thì không thể thu nhận người của Văn Tâm Quốc làm đệ tử, về lý là không được. Thứ ba, ta xuất thân Hư gia, những thứ học được đều là kế thừa của gia tộc, không phải người thân ruột thịt thì không thể truyền thụ được, truyền cho người chính là phản lại gia

quy. Thứ tư, Tây Nguyệt phái vẫn là một trong sáu phái lớn của Tê Hà, danh môn chính tông, chỉ xét về nội tình môn phái đã mạnh hơn nhiều so với Hư gia, người theo ta học tập, chỉ bằng vào Tây Nguyệt phái, đó mới là chính đạo.

Đường Kiếp không ngờ rằng các tiên nhân thu nhận đệ tử mà có nhiều quy củ trói buộc như vậy, giờ mới hiểu được vì sao trước khi Hư Mộ Dương không muốn thu nhận hẳn.

Hư Mộ Dương đã nói:

- Tuy nhiên ta và người gặp nhau, cũng là có duyên, ta tuy rằng không thể nhận người làm đồ đệ, nhưng vẫn là có thể dạy người vài điều. Chờ mấy ngày nữa vết thương của ta khỏi hẳn, sẽ dẫn người đi Vạn Tuyền Thành, tranh thủ giúp người vào Tây Nguyệt học viện thuộc Tây Nguyệt phái, cũng coi như giải quyết xong nhân duyên này.

Hư Mộ Dương đã nói đến mức này, Đường Kiếp biết hẳn sẽ không bao giờ có thể báỉ Hư Mộ Dương làm sư phụ rồi, chỉ có thể gật đầu nói:

- Đa tạ Hư đại ca!

Hư Mộ Dương cười lớn:

- Người đã nhận ta làm đại ca, ta tất nhiên cũng không thể để người ngay cả đại ca mình là người như thế nào cũng không biết. Thôi được, bắt đầu từ ta đi, ta sẽ kể cho người về giới Tu Tiên.

Hư Mộ Dương xuất thân từ Mạc Khâu Hư gia. Trong tứ đại gia tộc tu tiên ở Mạc Khâu gồm Không Cốc Minh Hư, Hư gia xếp thứ tư. Hư Mộ Dương là con thứ ba của gia chủ Hư Hoài Lễ, trên có một đại ca một tỷ tỷ, dưới có một muội muội. Xuất thân thế gia, Hư Mộ Dương được coi như là mới sinh ra đã ngậm thìa vàng.

So sánh với huynh đệ tỷ muội của hần, Hư Mộ Dương cũng được coi là kỳ tài ngút trời, chín tuổi phá ngọc môn, cửa mở bảy vòng, một thời đã được gia chủ nhận định là người thừa kế gia chủ.

Tuy nhiên Hư Mộ Dương đã nhanh chóng khiến cho phụ thân thất vọng rồi.

Hư Mộ Dương chẳng có hứng thú gì với tiên thuật lớn mạnh nhất của Hư gia như Mê Thiên Thất Huyền, Động Hư Kinh, ngược lại hần lại bẩm sinh si mê trận pháp, các đạo tinh thông mà dễ biến hóa.

Tiên gia tứ phụ, đan phù trận khí, mỗi một loại tuy rằng đều rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không có chuyện Luyện Đan Sư đỉnh cao nào đó có thể dễ dàng ngồi đàm đạo với người tu tiên.

Thực lực là phụ, địa vị cũng chỉ có thể là phụ mà thôi.

Đoàn đội không có mục sư nhất định là không được, nhưng mục sư nào có thể làm lão Đại đây?

Mục sư tốt xấu vẫn là phụ, đan sư cũng chỉ có thể làm hậu cần.

Quan hậu cần nhà ai mà có thể ra chiến trận làm chỉ huy cơ chứ?

Tu Tiên giới là thế giới dựa vào nắm đấm mà xưng Vương, cho dù người có được linh đan độc nhất thiên hạ, nếu làm lão tử không hài lòng, thì cũng một tát chết tươi!

Vì vậy đối với tiên sĩ có được sức mạnh phụ trợ hậu cần hùng mạnh như vậy, đám tu tiên lúc nên khách khí thì khách khí, nên tôn thì tôn trọng, nhưng mấy thứ này vĩnh viễn không thể trở thành sức mạnh quyền uy thật sự.

Hư gia ở Mạc Khâu cũng coi là ở trên đỉnh cao, thủ hạ chính là các loại trận sư, đan sư, phù sư, luyện khí sư, vì vậy tương lai gia chủ tương lai không phải tự mình phải biết hết những thứ này.

Cho nên đạo đan phù khí trận không phải là không tốt, nhưng cũng là chỉ một "Công việc tốt" mà người tu tiên bình dân theo đuổi, không phải cái mà người thừa kế đại gia tộc nên theo đuổi.

Bởi vậy Hư Hoài Lễ vô cùng phẫn nộ với chuyện "Không làm việc đàn ông" của Hư Mộ Dương, nhưng Hư Mộ Dương tính xấu không đổi.

Hắn cũng được coi như là bậc kỳ tài, cả một con đường tu luyện, không ngờ lại nổi danh theo con đường trận pháp, nhanh chóng trở thành trận sư đứng đầu ở Mạc Khâu. Còn tu vi của Thiên Tâm Cảnh của hắn, chẳng qua là dưới sự bức bách của lão gia và yêu cầu luyện chế ra trận pháp cao cấp của bản thân, vậy là cứ thế thăng tiến mà thôi.

Đối với đại bộ phận người tu tiên trên thế gian này mà nói, Thiên Tâm Cảnh có thể là mục tiêu theo đuổi lớn nhất trong đời họ, nhưng với Hư Mộ Dương mà nói... chỉ là nhân tiện luyện mà thôi.

Tuy nhiên cũng vì vậy, năng lực chiến đấu thật sự của hắn ở trong đám Thiên Tâm Cảnh chân nhân cũng không quá xuất chúng.

Cho dù năng lực trận pháp của Hư Mộ Dương ngày càng mạnh, nhưng địa vị của hắn trong gia tộc lại ngày càng thấp.

Lão gia chủ cuối cùng hoàn toàn thất vọng về hắn, nếu không quản lý hắn vậy thì cứ để hắn an tâm mà tu luyện trận đạo. Sau khi bị Hư gia hắt hủi, Hư Mộ Dương vẫn không nản lòng, mà tiếp tục nghiên cứu trận đạo, lúc này trình độ càng ngày càng tăng, thậm chí danh tiếng còn lan truyền khắp toàn bộ Tê Hà Giới.

Cũng đúng vào lúc này, Hư Mộ Dương nhận được một thư mời vô cùng đặc biệt, cũng là vì lời mời này đã khiến hắn bị trọng thương, lưu lạc chân trời.

Hư Mộ Dương cũng không nói cụ thể là chuyện gì, nhưng kết hợp tiền căn hậu quả, Đường Kiếp ít nhiều cũng đoán ra, chỉ e là có liên quan với Cửu Lê Binh Chủ kia.

- Thời gian bị hắt hủi, cũng chính là thời gian ta tiêu dao nhất trong đời mình. Tuy rằng rất nhiều người cảm thấy tiếc nuối đối với việc ta mất đi quyền thừa kế, nhưng ta chưa từng nghĩ sẽ kế thừa Hư gia... Ta không thích hợp.

Hư Mộ Dương chậm rãi nói:

- Muốn cai quản một đại gia tộc, cũng không dễ dàng. Có khi người sẽ phải trả giá rất đắt. Ta không muốn mất đi những điều đó... Vì không muốn mất đi, tình nguyện không có được!

- Vì không muốn mất đi, tình nguyện không có được...

Đường Kiếp cẩn thận suy nghĩ về câu nói này, như thoáng ngộ ra:

- Đây chẳng phải là nói, nếu có được thì nhất định phải mất đi?

- Phải!

Hư Mộ Dương trả lời:

- Người không giống ta, người là người có thể vì muốn có mà nguyện mất đi, ở điểm này, từ lúc ta biết người là người thôn Tiểu Hà, đã xác nhận rồi. 138 người dân thôn Tiểu Hà chết thảm, lúc đó người lại còn có thể nảy sinh lòng lừa gạt ta, nếu người không phải trời sinh tuyệt tình tuyệt nghĩa,

thì cũng có thể là tuyệt đối tự kiềm chế. Người cũng biết, hai loại tính cách này đều đã đem đến cho người sự uy hiếp lớn lao?

- Uy hiếp?

Đường Kiếp khó hiểu.

- Đúng, chính là Tâm Ma Kiếp!

Hư Mộ Dương lúc này mới kể cho Đường Kiếp về Tâm Ma Kiếp.

Đây là lần đầu tiên Đường Kiếp biết Tâm Ma Kiếp, giờ mới hiểu được vì sao lúc trước mình lại lừa Hư Mộ Dương dễ dàng như vậy.

- Người tu tiên trong lúc tu luyện, sẽ dần dần xuất hiện ý thức bản tâm. Từ lúc bắt đầu xuất hiện bản tâm, tất cả những việc phản lại bản tâm đã từng làm, sẽ như vết khắc lên bản tâm. Đợi cho Tâm Ma đại kiếp nạn tiến đến, nhất niệm hóa nhất ma, được gọi là Tâm Ma Kiếp.

- Nói như vậy, nếu muốn qua được Tâm Ma Kiếp, chẳng phải là nhân phẩm càng kém càng tốt? Tự tôn càng thấp, càng dễ dàng sa đọa, cũng là càng dễ dàng qua được ma kiếp?

Đường Kiếp kinh hãi.

- Cho nên mới nói tai họa kéo dài ngàn năm. Không từ thủ đoạn, chỉ vì cái lợi trước mắt, động cái là giết người... Tiên lộ hung hiểm, vậy là rõ.

- Tu Tiên giới chẳng phải thành thiên hạ của lũ sài lang hổ báo rồi sao?

- Cũng không đến mức đó. Loạn cực sinh trị, làm người thì vì mình. Người vô tình vô nghĩa mặc dù có thể có thực lực mạnh mẽ nhưng lại chẳng được ai thích. Đừng nói là người tu tiên chính thống không thích, cùng loại người cũng chẳng ưa nổi nhau. Loại người này giống như sư tử

hồ báo, khó mà có thể ở cùng một chỗ, bởi vì bọn họ ai cũng không tin được ai.

- Vậy đấy, ác ôn cũng là phải sống cùng người tốt mới có tiền đồ. Nếu cả thế gian này đều là ác ôn, thì chính ác ôn cũng sẽ chẳng có tiền đồ.

Đường Kiếp cười nói.

Mặc dù không thể một sớm một chiều vứt bỏ đi tự tôn của mình, lại không lấy được lòng kẻ khác, giới Tu Tiên tuy tàn khốc, nhưng cũng có trật tự, không thể tha cho loại phá hoại này.

Hơn nữa sa đọa là một thói quen, một khi đã làm, muốn quay đầu lại cũng khó.

Như vậy còn tốt hơn so với việc người lấy giết người làm thú vui.

Vậy lúc người giết người là không làm trái với lương tâm, nhưng không giết thì lại là trái.

Cũng có nghĩa người muốn đi theo con đường huyết sát này —— chẳng khác nào tìm đến cái chết.

Bởi vậy cả đời làm người xấu, nhưng thật ra là còn khó hơn so với cả đời làm người tốt.

- Cho nên ta nói người lừa gạt ta, chính là hỏi người có làm trái với lương tâm không. Người sau này làm việc, nếu không có lương tâm, ắt sẽ bị người khác oán trách. Tuy chuyện không lớn, nhưng cứ thế mãi, tích tiểu thành đại. Cho nên hãy tự hỏi mình, chuyện người lừa gạt ta, nếu ta cứ mãi cũng không biết, thì sau người rốt cuộc rốt cuộc có áy náy không? Nếu là có, thì bao nhiêu?

Đường Kiếp rất nghiêm túc suy nghĩ, tự hỏi đi hỏi lại trong lòng.

Nghĩ một lát mà, Đường Kiếp ngẩng đầu trả lời:

- Sau này ta làm việc, tất có chừng mực, nhưng chuyện này, tuy ta lừa gạt Hư đại ca, cũng không có cái gì áy náy. Việc này chưa có gì là trái với lương tâm, ta không có gì phải xấu hổ!

Hư Mộ Dương ngạc nhiên.

Hắn nhìn Đường Kiếp, lâu sau mới thốt lên một câu:

- Lương tâm của người... Thực sự là hơi ít.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tẩy Mạch

- Tu hành phân thành năm cảnh giới, mỗi cảnh lại phân ba bậc, chỉ có Tiên Đài Cảnh có hai bậc, tổng cộng năm cảnh mười bốn bậc. Trong đó Linh Đài Cảnh phân ra ba cảnh là Linh tuyền, Linh Hồ, Linh Hải, chủ yếu là tích tụ linh khí trong cơ thể. Người tu tiên dùng linh khí, bởi vậy đệ nhất cảnh chủ yếu là hấp thu và vận dụng linh khí. Linh Đài Cảnh thông qua thổ nạp linh khí để cải thiện thể chất, nâng cao sự tích tụ linh khí, đến Linh Đài Cảnh được gọi là Thổ Nạp Kỳ hoặc Luyện Khí kỳ.

- Người tu tiên, cơ thể vẫn thuộc về phàm nhân, chưa đến giai đoạn thay da đổi thịt. Họ có thể học tập thuật pháp, nhưng chỉ có thể thông qua việc tiêu hao linh khí trong cơ thể để thi triển, uy lực hữu hạn, bởi vậy cấp này là người tu tiên bình thường, cũng được xưng là linh đồ, bọn họ sử dụng thuật pháp bình thường, mà cũng chỉ gọi là thuật chứ không gọi là pháp. Chỉ sau khi tiến vào Thoát Phàm Cảnh, có thể dùng linh khí trong cơ thể dẫn động linh khí thiên địa mới có thể sử dụng thuật pháp chân chính, lúc này mới được xưng là pháp. Thời kỳ này, cũng là giai đoạn người tu tiên chân chính thoát khỏi phàm trần tiến vào linh thể, bởi vậy gọi là Thoát Phàm Cảnh. Bởi vì trực liên linh thể, Thoát Phàm thân là cơ sở tu tiên, bởi vậy cũng có thể gọi là Trúc Cơ kỳ hoặc Linh Thể kỳ. Người nghe rõ chưa?

- Hư đại ca nói đơn giản mà thấu triệt, ta đã nghe rõ rồi. Nói đơn giản, cảnh là chất tăng lên, bậc chính là số lượng tăng lên, đúng không?

Đường Kiếp trả lời.

Hư Mộ Dương cười gật đầu:

- Cách nói này khá mới mẻ thú vị, nhưng cũng có vài phần đạo lý, dù chưa đầy đủ, nhưng cũng không xa.

Dù cùng cảnh giới nhưng phương pháp tu luyện khác nhau thì mang đến hiệu quả không giống nhau.

Dựa theo thuyết pháp của Hư Mộ Dương, cơ thể con người do kinh mạch, khí huyết, gân cốt, ngũ tạng tạo thành, mỗi thành phần này đều có tác dụng và ý nghĩa khác nhau, phương pháp tu luyện và quá trình khác nhau sẽ mang tới cho người tu luyện những biến hóa khác nhau, ngay cả sở trường cũng không giống nhau. Dù là phong đao, sương kiếm, hỏa cầu, điện xích và pháp thuật cơ bản giống nhau, nhưng người theo phương thức tu luyện khác nhau thì biểu hiện và uy lực cũng không giống nhau.

Người có kinh nghiệm phong phú thường chỉ nhìn cách xuất thủ, thì có thể đại khái đoán ra phương hướng chủ tu và lai lịch của đối phương.

Thêm nữa không phải công pháp nào cũng có thể súc áp hai thành một, mẫu chốt là có xung đột với nhau không. Ví dụ như hỏa chân kinh, chủ tu thủ thiếu dương tam tiêu, khí tán ở tâm lạc, quy về can đảm, gan thuộc mộc, chủ thăng hoa, tâm thuộc hỏa, chủ thần minh, cố hỏa khí vượng, tu luyện thành công có uy lực thiên hỏa. Nhưng ngưng tụ thủy chân kinh, chủ tu Thiếu Âm thận, bắt đầu từ tỳ về thận, tỳ chúc thổ, chủ vận hóa, thận thuộc thủy, chủ tàng tinh, tu luyện thành công sẽ có uy lực hải nạp bách xuyên.

Nhưng giữa hai lực lượng này lại không lệ thuộc mà độc lập lẫn nhau.

Độc lập nhưng vẫn tương trợ, cũng giống như người mâu thuẫn, nếu không hiểu điều này mà tu luyện cùng nhau, thiệt nhiều hơn lợi.

Công pháp tu luyện không phải càng nhiều càng tốt, mà phải tốt căn nguyên, hợp lực tăng thêm sức mạnh mới tốt.

- Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không muốn dạy người truyền thừa Hư gia.

Hư Mộ Dương nói:

- Hư gia Động Hư, chủ tu thái dương tiểu tràng kinh, trọng nhãn chi nhất mạch, dĩ phá hư, động huyền vi chủ, Tây Nguyệt phái chủ tu Thủ Thiếu Âm tâm kinh, trọng tâm chi nhất mạch, song phương không lệ thuộc lẫn nhau, nhưng tâm đứng đầu ngũ tạng, quân vương ngũ quan, theo cơ sở mà nói, nên lấy Tây Nguyệt phái Tử Ngọc Tâm Pháp, Thần Tiêu Kiếm Điển làm để tốt hơn.

- Chính là nói, chỉnh sửa Tây Nguyệt phái Tử Ngọc Tâm Pháp, Thần Tiêu Kiếm Điển chưa chắc không bằng Hư gia Động Hư. Nhưng chỉnh sửa Động Hư, chưa chắc luyện tốt được Tử Ngọc Tâm Pháp, là ý này sao?

Đường Kiếp hỏi.

- Đúng, chính là ý này, Tây Nguyệt phái là đại tông huy hoàng, tâm pháp cuộn cuộn như biển, cất chứa tính cường, coi đó là đáy, tương lai học cái gì cũng không xảy ra vấn đề, tiền đồ vô lượng.

- Hiểu rõ, vậy có thể so như biển dung nạp hồ, biển có thể nạp trăm sông, nhưng lấy hồ nước dung biển, sẽ bị đại dương mệnh mông kia tàn sát tan vỡ.

- Đúng, chính là như vậy.

Hư Mộ Dương cười nói.

Đường Kiếp tiểu tử tâm tư hoạt bát, cái gì cũng chỉ điểm một chút đã thông suốt, có đệ tử như vậy y rất vui mừng. Tuy y không thu Đường Kiếp làm đệ tử, nhưng trên thực tế đã đối đãi như đệ tử rồi.

- Nói vậy, ta có tu luyện Tàng Tượng Kinh cũng không có chỗ dừng?

Đường Kiếp lại hỏi.

- Tàng Tượng Kinh chỉ là phương pháp xung môn, có khả năng tẩy mạch chứ không chủ tu theo bất kỳ mạch nào, bởi vậy trong lúc tu luyện sẽ không sinh ra vấn đề. Hơn nữa này Tàng Tượng Kinh này cũng là phương pháp do Binh Chủ sáng chế, ta thấy cũng không đơn giản như vậy, người luyện cho giỏi, tương lai chưa biết chừng sẽ có thu hoạch. Gân mạch ta đã vững chắc, tẩy mạch này cũng không có tác dụng với ta.

Nói đến đây, Hư Mộ Dương lắc đầu hít sâu.

Cái gọi là tẩy mạch, kỳ thật chính là rèn luyện và mở rộng kinh mạch.

Sau khi Ngọc môn mở ra, khí đi khắp kinh mạch, phương thức vận hành khí theo công pháp khác nhau mà khác nhau, còn tẩy mạch kỳ thật chính là khuếch trương kinh mạch, giúp linh khí thông hành được nhiều hơn, đồng thời cũng tăng cao mức chịu đựng của kinh mạch.

Nếu ví cơ thể với quốc gia, như vậy kinh mạch chính là đường, huyết vị chính là trạm điểm. Đường càng trống trải, giao thông càng thuận tiện, vận chuyển nhiều linh khí đương nhiên uy lực càng mạnh.

Trung Quốc có câu châm ngôn, muốn đưa tiền, trước làm đường.

Tu Tiên giới cũng có câu châm ngôn, muốn tu tiên, trước tẩy mạch.

Ngoại trừ tẩy mạch, người mới bước vào tu tiên phải mở linh nhãn, tức là nơi chứa đựng linh khí, chỉ có mở linh nhãn, hấp thu linh khí mới có thể thổ nạp, khuếch trương, hình thành năng lượng để sử dụng pháp thuật cơ bản.

Tuy nhiên công pháp tu luyện khác nhau sẽ khiến phương thức mở linh thức cũng không giống nhau, thậm chí còn khác cả vị trí, chính vì nguyên nhân này, Hư Mộ Dương không dạy Đường Kiếp phương pháp mở linh nhãn —— tương lai hẳn còn phải vào Tây Nguyệt phái, nơi đó có những công pháp còn tốt hơn Hư gia.

Cho nên tẩy mạch chính là đặt nền móng, nhưng ngày nào chưa mở ra linh nhãn, Đường Kiếp vẫn chưa được tính là chính thức tu tiên học đồ.

- Nói vậy, ta phải chờ khi vào Học viện Tây Nguyệt mới có thể bắt đầu chính thức tu luyện?

- Sao? Sốt ruột rồi hả?

Hư Mộ Dương cười hỏi.

Đường Kiếp đỏ mặt, nói thật:

- Chỉ là hơi sốt ruột.

- Ta hiểu tâm tình của ngươi.

Hư Mộ Dương cười nói:

- Tuy nhiên tu luyện không phải chuyện một sớm một chiều, xây tốt nền móng mới tu luyện được tốt. Còn nhỏ tuổi như ngươi, gân cốt chưa trưởng thành, là thời gian tẩy mạch thích hợp nhất. Đáng tiếc tâm tính thiếu niên, rất nhiều người không chịu nổi mà hướng về phía pháp thuật thần thông, cũng có người tu luyện rất sáng khoái... Bao nhiêu kỳ tài, cũng vì nguyên nhân này, thông qua gian nan thống khổ xung quan, lại thua ở bước tẩy mạch, khiến thành quả sau này hữu hạn.

Nghe những lời thăm thía này của y, Đường Kiếp nghiêm túc lại, hẳn biết Hư Mộ Dương đang khuyến cáo mình.

Lúc này hãn nghiêm nghị nói:

- Ta hiểu. Dù ở nơi nào, dù làm cái gì, kiên nhẫn là mấu chốt giúp ta thành công.

- Nói rất hay!

Hư Mộ Dương vỗ tay:

- Người cũng không cần lo lắng. Kinh mạch khuếch trương có cực hạn, tẩy mạch bình thường cũng một năm nửa năm là có thể hoàn thành, đến lúc đó có thể chính thức tu luyện. Đến lúc đó, ta sẽ dẫn người tới Tẩy Nguyệt phái, dựa vào thể diện của Đại trận sư ta, hãn là không vấn đề gì.

Y không nói dựa vào thể diện của Thiên Tâm chân nhân mình mà chỉ nói thể diện của Đại Trận Sư, có thể thấy y tin vào trận đạo của mình bao nhiêu.

Từ hôm đó, Đường Kiếp bắt đầu tu luyện Tàng Tượng Kinh, tẩy luyện kinh mạch.

Tuy hãn còn trẻ song linh hồn lại là linh hồn của người trưởng, sớm đã qua tuổi thiếu niên hoạt bát, không thể tự khống chế, bởi vậy không mắc lại sai lầm nào lần hai, khí chất điềm đạm, trình độ chắc chắn này đến Hư Mộ Dương cũng thấy kinh ngạc.

- Rõ ràng tâm tư giáo hoạt còn cố tình làm ông cụ non, thật khiến người ta nhìn không thấu.

Đối với Đường Kiếp, Hư Mộ Dương không thừa nhận cũng không được, có lẽ tư chất tu luyện của hãn không tính là tốt nhất, nhưng cách xử sự kia, thật không thể coi đối phương như đứa bé mà nhìn nhận.

Dù bận tu luyện tới đâu, Đường Kiếp cũng không quên chiếu cố Hư Mộ Dương. Ngày ngày vẫn như trước, nghiêm túc quét sân, ban ngày thì đi ra ngoài làm việc, kiểm chi phí sinh hoạt.

Đa số thời gian Hư Mộ Dương vẫn ở trong nhà an dưỡng thương thế, mà theo thời gian, thương thế của y càng khôi phục càng tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể đi lại, ngẫu hứng có thể đánh một bộ quyền, hoạt động gân cốt.

Hôm nay y nhàn rỗi không có chuyện gì, đang đứng trong sân bồi hồi ngắm cảnh thì đột nhiên phát hiện ngọn giả sơn ở tiểu viện này, cả đình đài, bàn đá, hoa cỏ bố trí xung quanh, trong lúc vô ý lại phù hợp với đạo lý thiên địa, chỉ thấy nếu cải biến thêm một chút, nói không chừng có thể bố trí thành một trận pháp, liền lập tức nghiên cứu luôn.

Y trời sinh yêu thích trận pháp, vì nghiên cứu trận pháp, ngay cả vị trí gia chủ Hư gia cũng không cần.

Thời gian trước y dốc lòng dưỡng thương không rảnh nghiên cứu thì thôi, hiện giờ thương thế tốt hơn, dĩ nhiên là có tâm tư làm chút chuyện mình yêu thích.

Vào lúc y ngự sử xuống, từng đạo vân trận bay ra từ dưới chân y, ngọn giả sơn và những vật trong đình liên tục lóe ra quang hoa rực rỡ, chỉ nửa khắc sau đã có một tiểu trận pháp hình thành.

Sau đó Hư Mộ Dương chỉ vào tiểu trận kia:

- Ân!

Chỉ thấy vân trận kia lóe lên rồi ảm đạm, biến mất vô tung, nếu không có người nhắc nhở, cũng không ai biết trong viện này đã có thêm một trận pháp.

- Không tồi! Không tồi!

Nhìn tác phẩm mình vừa mới hoàn thành, Hư Mộ Dương hài lòng gật đầu. Trận pháp này do y tiện tay bố trí, nhưng trong quá trình bố trí lại thấy trong lòng đột nhiên sinh ra rất nhiều ý tưởng, linh cảm bùng nổ, không chút do dự, vội vàng quay vào phòng chép lại cảm xúc tâm đắc khi bày trận pháp kia, ghi chép lại việc quan trọng.

Đợi viết xong xuôi, tâm tình Hư Mộ Dương cũng nhẹ nhàng vui vẻ hơn, thấy không còn chút sơ hở nào mới ngẩng đầu nhận ra trời đã tối rồi.

Hư gia Động Hư có một mạch nằm trong mắt, nhìn đêm tối như ban ngày, bởi vậy cũng không thấy đêm đã xuống.

- Kỳ quái, sao tiểu tử kia vẫn chưa đưa cơm tối?

Hư Mộ Dương kinh ngạc nói thầm.

Bình thường vào giờ này, Đường Kiếp đã về làm xong cơm tối mới đúng.

Đột nhiên ý thức được chuyện gì, Hư Mộ Dương vỗ đầu:

- Nguy rồi!

Vội vàng lao ra khỏi phòng, chỉ thấy Đường Kiếp đang đảo quanh khu vực trước viện, trong mắt mê man hiển nhiên không rõ phương hướng, trong miệng còn không ngừng hô:

- Hư đại ca!

Chỉ có điều thanh âm này không truyền ra ngoài trận, nên ngay từ đầu Hư Mộ Dương cũng không nghe thấy.

Nhìn dáng vẻ này xem ra bị nhốt cũng lâu rồi.

- Phù! May chỉ là ảo trận.

Hư Mộ Dương cũng bị dọa tới toát mồ hôi lạnh.

Nếu lúc đó bố trí sát trận, giờ Đường Kiếp đã là một cỗ thi thể rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trận Đạo

- Nói vậy, là ngài nhất thời hứng thú bày trận, sau đó quay về phòng tắm đăc, quên luôn cả ta?

Trong phòng, Đường Kiếp trừng mắt hỏi Hư Mộ Dương.

Hư Mộ Dương đỏ mặt:

- Chỉ là quên mất thời gian.

Y đường đường là chân nhân Thiên Tâm Cảnh, không ngờ đối mặt với một đứa trẻ choai choai chất vấn lại như đứa trẻ phạm sai lầm, cũng thật hứng thú.

Cũng khó trách Đường Kiếp tức giận, ai vừa về nhà lại bị nhốt trong trận pháp mấy canh giờ, tư vị này cũng sẽ không dễ nuốt.

Lúc nghe Hư Mộ Dương trả lời, Đường Kiếp đứng dậy bước đi.

- Người đi đâu vậy?

Hư Mộ Dương ngạc nhiên hỏi.

- Đi làm cơm. Ta vừa về đã bị vây khốn, cơm còn chưa có làm.

"..."

Không lâu sau, Đường Kiếp đã làm xong bữa tối đưa qua đây.

Hai người cùng ăn cơm trong đình viện, Đường Kiếp vẫn yên lặng không nói lời nào.

- Thế nào? Vẫn còn giận ta?

Hư Mộ Dương cười hì hì nhìn Đường Kiếp:

- Được rồi, ta thừa nhận đều là lỗi của ta, ta xin lỗi người, được chưa?

Tiên nhân với phàm nhân tựa như thần với thế nhân, đừng nói là vậy cả buổi sáng, dù có giết chết, người ngoài cũng không dám nói gì. Nhưng hiện giờ không ngờ Hư Mộ Dương lại nói xin lỗi Đường Kiếp, điều đó có thể nói tình cảm giữa Hư Mộ Dương và Đường Kiếp vô cùng tốt.

Đường Kiếp lắc đầu:

- Ta không tức giận, ta chỉ đang nghĩ, trận pháp rốt cuộc là thứ gì, sao lại thần kỳ như thế?

Lúc bị vây hãm trong trận, hắn chỉ thấy chỗ đó như mê cung, sâu rỗng rành rành là sâu, nhưng mình đi lại kiểu gì cũng không thoát ra được, căn phòng nhỏ gần trong gang tấc, nhưng lại xa tít tận Thiên Nhai. Lúc ấy còn thấy bối rối hoảng sợ, sau hồi tưởng chỉ thấy ảo diệu vô cùng, bởi vậy lúc ăn cơm không nhận được nghĩ rốt cuộc là nguyên lý gì có thể một vùng đất bình thường thành không gian của thần.

- Người cũng phát hiện ra?

Hư Mộ Dương cười ha hả:

- Đúng vậy, trận pháp đúng thật là một môn học vấn phi thường thần kỳ, bao quát Vạn Tượng, ẩn hàm đạo lý thiên địa, từng ngọn cây cọng cỏ có thể tạo thành trận, có thể nói là đệ nhất thiên hạ ảo diệu, cho dù là người tu tiên

cả đời, cũng chưa chắc biết được một phần vạn, sử dụng lại rộng khắp không cùng...

Vừa nói đến thứ mình yêu thích, Hư Mộ Dương lập tức thao thao bất tuyệt, trong miệng không ngừng thốt ra từ ngữ khen ngợi.

- Vậy rốt cuộc trận pháp là thứ gì?

Đường Kiếp hỏi.

Hư Mộ Dương trả lời:

- Cái gọi là trận pháp, xét đến cùng chỉ là một câu, thiên địa chi tu!

- Thiên địa chi tu?

- Đúng vậy!

Hư Mộ Dương nghiêm túc trả lời:

- Nếu người coi cơ thể con người như một thế giới, thì tu tiên giả chúng ta tu ngay chính thân thể mình. Mà ngoài cơ thể chúng ta là thiên địa mênh mông, bản thân thì chính là thế giới. Trong thế giới này có núi, có hồ nước, có đất liền, hải dương, kỳ thật đều ứng với một bộ phận trên cơ thể. Cơ thể hấp thu linh khí, thông qua vận dụng mà phóng thích tiên pháp, thiên địa có linh khí, thì sao không thể vận dụng để sinh ra tiên gia đạo pháp? Thiên địa không có ý thức, không thể tự vận hành linh khí, nhưng người tu tiên có thể thông qua các thủ đoạn để tiến hành tổ hợp, đó là trận!

- Hóa ra là vậy.

Đường Kiếp hiểu, nói trắng ra đây chính là vật lý học kiếp trước!

Cái gọi là trận pháp giống như một cỗ máy công nghệ cao, lấy linh khí làm động lực, lấy trận văn thay thế vi mạch, vận hành linh khí, đạt tới hiệu

quả chỉ định.

Chẳng qua quy luật thế giới khác nhau, người sử dụng khác nhau nên hiện tượng và hiệu quả sinh ra, thậm chí cả thủ pháp sáng tạo cũng khác nhau.

Cũng vì vậy, trận pháp ở Tu Tiên giới có diện tích che phủ cực lớn.

Tiên gia tứ phụ, đan phù khí trận, là trận pháp sử dụng phổ biến nhất, không những được dùng để chế thành trận pháp thủ núi, giữ nhà cho các môn phái, thậm chí còn có tác dụng phụ trợ với đan phù khí tam phụ, bày trận để luyện đan, chế phù, luyện khí, có thể nói trận pháp có mặt khắp nơi, ảnh hưởng sâu xa, nguyên nhân chính là do trận pháp cũng được chia thành nhiều loại.

Theo lý thuyết của Hư Mộ Dương, trận pháp bình thường phân thành hai loại sinh tử. Tử trận là trận pháp cố định không thể di chuyển, giống như tiểu Mê điệp trận Đường Kiếp vừa trải nghiệm chính là tử trận. Sinh trận chính là chiến trận, dùng người tu tiên liên kết thi triển trận pháp, có thể nhân bội uy lực, cũng là lấy sức yếu thắng mạnh.

Ngoài ra cũng có công dụng như luyện chế đan phù khí, được gọi là phụ trận, ý làm phụ trợ trung chi phụ.

Tóm lại, trận pháp các môn phái đông đảo, sâu xa trường tồn, kỳ thật cũng không có tiêu chuẩn thống nhất nào, ngay cả phương thức bình luận, thậm chí cả cách nhìn cũng không giống.

Giống như có vài người cho rằng trận pháp dùng để phụ trợ, là biểu hiện ý chí bên ngoài của người tu tiên, vì người tu tiên phục vụ, loại người này theo cách nhìn của Hư Mộ Dương là thiên địa chi đạo, tức là coi thường không thèm để ý.

Quan niệm dẫn dắt hành vi.

Quan niệm của Hư Mộ Dương giúp y tinh thông trận pháp thiên địa, am hiểu bố trí hay phá giải vài trận pháp có quy mô siêu lớn, nhưng đối với chiến trận hoặc trận pháp nhỏ lại không am hiểu.

Luận lý giải đương thời với đại hình trận pháp, ít nhất ở Tê Hà Giới, không có ai mạnh hơn Hư Mộ Dương.

Hư Mộ Dương nói liên miên không dứt, nói đến mặt mày hưng phấn.

Đường Kiếp chưa bao giờ thấy y tích cực chủ động như thế, lúc trước cùng Hư Mộ Dương học tập tu tiên, không biết hấn mất bao nhiêu tâm huyết, tìm đường sống trong chỗ chết, cuối cùng cũng chỉ học được Tàng Tượng Kinh.

Đang nói hưng phấn, Hư Mộ Dương đột nhiên hỏi:

- Không bằng người theo ta học tập trận pháp, thế nào?

- Hà?

Đường Kiếp ngốc nghếch.

Hư Mộ Dương nói:

- Trận pháp này do ta lục lợi trong La Thiên hạ trận thư tự học mà thành, không thuộc về bí truyền Hư gia, có thể truyền cho người. Ta thấy người thông minh lanh lợi, cũng thích hợp học!

- Nhưng... Tâm ta ở đại đạo, không nên phân tâm...

Đường Kiếp có chút do dự trả lời.

Dù trận pháp có tốt nhưng tinh lực con người có hạn.

Giờ Đường Kiếp không còn là tiểu tử đầu óc hỗn loạn, không biết tu tiên là gì nữa, hẳn biết con đường tu tiên có bao nhiêu gian nan. Rất nhiều người dùng cả đời cũng không chắc bước được lên đỉnh cao.

Sao Hư gia gia chủ không muốn cho Hư Mộ Dương học tập trận pháp? Còn không phải là sợ hãi phân tán tinh lực chậm trễ chuyện chính, Đường Kiếp tự hỏi mình không có tư chất nghịch thiên như Hư Mộ Dương, ngay cả hãn cửa mở thất vòng nhân, tại kia kim giáp thiên thần đuổi giết hạ đều chật vật rơi chạy, mình nếu là tái phân tâm, chỉ sợ tương lai thành tựu cũng có hạn.

- Không thể nói như vậy.

Hư Mộ Dương lắc đầu:

- Con đường tu luyện, có nhiều gian khó, ngoại trừ khổ công thì còn phải có ngộ tính. Trận đạo và tu luyện đều bao hàm đạo lý thiên địa, chưa chắc đã không hỗ trợ lẫn nhau. Còn nữa, trận pháp trong cuộc chiến một chọi một không có tác dụng, nhưng chiến đấu trong núi rừng, thực lực của ta còn xa mới bằng Hà Xung, nhưng không phải y cũng bị thiên trận ta bố trí trước cửa đánh chạy sao.

Người nghe cha người muốn chuyên tâm tu luyện, thì không cần dùng trận pháp cũng có thể đánh tên Hà Xung gì đó tè ra quần, trong lòng Đường Kiếp thầm oán, tuy nhiên nhìn Hư Mộ Dương cao hứng như vậy, thật không đành lòng đả kích y.

Mấy ngày nay hẳn nhìn thấy Hư Mộ Dương, phần lớn là trầm mặc ít lời, tiên khí nghiêm nghị, chỉ có bây giờ Hư Mộ Dương mới biểu hiện ra khí tức phàm nhân.

Chỉ có thể nói y thực sự rất yêu trận pháp.

Hư Mộ Dương nói tiếp:

- Lại nói giờ người chỉ tẩy mạch, không thể tu luyện, nhân lúc nhàn rồi mà ta cũng đã đồng ý dạy người thêm vài thứ, Hư gia tiên pháp ta không thể truyền thụ cho người, ta sẽ dạy người sở học trận pháp, cũng không vì hứa hẹn. Nếu tương lai người thật sự không có hứng thú không muốn học, ta cũng không bức người, người thấy thế nào?

- Được rồi...

Đường Kiếp uể oải địa trả lời.

Hư Mộ Dương nhìn dáng vẻ không tình nguyện của hắn, vừa bức mình vừa buồn cười vỗ đầu hắn:

- Tiểu tử nhà người đúng là được tiện nghi còn khoe mẽ. Người biết có bao người muốn bái ta làm thầy theo ta học tập trận pháp mà ta không nhận không?

Vâng, là cha người không cho người học, người càng muốn học.

Người khác muốn học người không dạy, ta không muốn học người càng muốn dạy.

Ta muốn học tiên pháp, người muốn dạy trận pháp.

Người đúng là con lừa, người thích đối nghịch với người khác —— kể từ khi biết Hư Mộ Dương tâm cơ khó dò, Đường Kiếp oán thầm càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng dù hắn có nguyện ý hay không, trận pháp này không thể không học.

Ăn xong cơm tối, Hư Mộ Dương bắt đầu kéo Đường Kiếp đi học.

- Trận pháp bác đại tinh thâm, nhưng dù là trận pháp nào cũng không thể thiếu bốn thứ mắt trận, trận vân, trận môn và trận nguyên. Mắt trận là trung

tâm trận, vị trí hạch tâm giống như đại não, nắm mọi thứ trong tay, là bộ phận mấu chốt nhất. Không có mắt trận, trận pháp không thể tùy người vận chuyển, trận như vậy chính là tử trận. Trận vân là con đường thông hành linh khí giống kinh mạch trong cơ thể con người, không có trận vân thì trận thể không thể vận chuyển. Trận môn có thể cho người tiến vào và cũng có thể đuổi người ra, có thể ngăn địch ngoài cửa, nắm quyền sinh sát trong tay. Trận nguyên là nơi phát động đại trận. Người dùng linh khí thi triển pháp thuật, trận thể cũng như vậy...

- Hiểu rồi, mắt trận là đại não, là chỉ huy; trận vân là huyết mạch gân cốt, là chống đỡ; trận môn là nơi phát huy uy lực chân chính, là tứ chi; trận nguyên là trái tim, là động lực giống động cơ...Ồ không, giống như linh nhân trong cơ thể, đúng không?

- Đúng vậy. Người tu pháp dùng Linh Hải trong cơ thể làm động lực, mà trận nguyên thì lấy linh thạch ngoại vật làm động lực, đương nhiên người tu tiên cũng có thể tự lấy thân trợ lực.

- Vậy kì quái thật, tiểu Mê Điệp Trận kia, ta không thấy có linh thạch.

- Đó là do ta bỏ thêm một tiểu Tự Linh Trận có thể tự động hấp thụ linh khí, cái này gọi là điệp trận.

- Vậy chẳng phải chỉ cần có Tự Linh Trận là có thể tự động hấp thụ linh khí thiên địa, Tự Linh Trận chính là trận nguyên rồi? Nhưng làm thế nào để phát động Tự Linh Trận? Tự cấp tự túc? Động cơ vĩnh viễn?

Mắt Đường Kiếp như sắp rớt ra.

Hư Mộ Dương chưa từng nghe qua động cơ vĩnh viễn, nhưng qua mấy chữ này cũng hiểu được hàm nghĩa, cười to nói:

- Nào có chuyện tốt như vậy. Tự thân Tự Linh Trận cũng cần có ngoại lực khởi động, là ta đưa thêm vào một đạo Linh khí mới giúp nó vận

chuyển. Dù vậy, Tụ Linh Trận cũng chỉ có thể tụ một phần linh khí xung quanh, một khi quanh đó không có linh khí hấp thu thì không còn hiệu quả. Tiểu Mê Điệp Trận chỉ là trò chơi của ta, trừ khi dùng linh thạch bổ sung, nếu không nhiều nhất là ba ngày thời nữa sẽ tự tiêu tan.

- Hoá ra vẫn không có động cơ vĩnh viễn.

Đường Kiếp thở dài:

- Nói cách khác, trên đời này không có trận pháp nào chân chính tồn tại mãi mãi, mỗi một trận pháp đều cần có người duy trì hoặc có đầy đủ linh khí mới có thể tồn tại?

Nghe vậy, Hư Mộ Dương đáp:

- Có lẽ thật sự không có trận pháp vĩnh viễn, nhưng vẫn tồn tại trận pháp trên vạn năm.

- Tồn tại trên vạn năm?

Đường Kiếp bị Hư Mộ Dương dọa sợ.

- Đúng vậy, trước đó không lâu, ta đã tự mình đã trải qua.

Ánh mắt của Hư Mộ Dương trở nên trang nghiêm, trong mắt hiện lên vô hạn kính trọng và ngưỡng mộ, giống như nhớ lại việc gì.

Rất lâu sau, y mới thở dài một tiếng:

- So với thượng cổ... ta đúng là vẫn còn kém quá xa, nếu không cũng không có khả năng mở chỉ mở được cánh cửa thứ nhất...

Y không nói thêm gì nữa, mà chuyển đề tài:

- Thôi, không đề cập tới vấn đề này nữa, mà bây giờ người cũng không hiểu được, chúng ta vẫn là nên nói về trận pháp thôi. Trong bốn yếu tố kia, trận vân và trận nguyên phức tạp nhất. Ta dạy người cơ sở trận vân trước.

Nói xong y giơ tay lên, họa trong hư không mấy nét, trong không trung liền xuất hiện mấy hoa văn kỳ lạ lóng lánh, nhưng một lát sau lại biến mất.

- Vừa rồi ra đã vẽ ra trận vân, nhớ kỹ, phải dựa theo bức họa của ta tuần tự tiến hành, không được có chỗ khác biệt.

Hư Mộ Dương thân nhiên nói.

Vẽ trận vân là kỹ thuật cơ bản của trận sư, thường thường cũng là khảo hạch nhập môn. Hư Mộ Dương tuy có tâm dạy bảo Đường Kiếp, nhưng cũng muốn nhìn xem Đường Kiếp có thiên phú về phương diện này hay không. Nếu thật không có chút thiên phú nào, y cũng không cưỡng cầu.

Ngay sau đó Đường Kiếp cầm lấy một nhánh cây bắt đầu phác họa trên đất, hẳn không tùy ý vẽ ra linh quang như Hư Mộ Dương mà chỉ thành thật vẽ xuống đất, nhưng bức tranh này cũng tinh tế vô cùng.

Mới đầu Hư Mộ Dương còn chưa để ý, nhưng nhìn Đường Kiếp phác họa lại thấy hoảng sợ.

Bởi vì Đường Kiếp tái hiện gần như là hoàn mỹ trận vân y họa lúc trước, đợi đến khi Đường Kiếp họa xong, Hư Mộ Dương phát hiện không có nét nào Đường Kiếp vẽ không chính xác.

- Người... Người làm như thế nào?

Hư Mộ Dương kinh hãi nhìn.

- Rất đơn giản, không phải là vẽ những đường tổ hợp sao?

Đường Kiếp không hiểu ra sao cả. Trong mắt hẩn, trận vân này tuy rằng phức tạp, nhưng cũng chỉ là hình học, chỉ cần dụng tâm là có thể nhớ kỹ, dù sao những hình này khi còn đi học đã rất quen thuộc. Nếu Hư Mộ Dương bảo hẩn vẽ, thì hẩn vẽ theo thôi.

Hẩn không biết lúc Hư Mộ Dương bảo hẩn vẽ cũng không hy vọng hẩn vẽ được toàn bộ.

Tê Hà Giới không phải không có toán học, nhưng những kiến thức này không có địa vị cao, hơn nữa chiều sâu cũng kém xa so với Địa Cầu. Người hiểu chưa chắc có thể tu tiên, tu tiên cũng chưa chắc cần hiểu những thứ này, cũng chỉ có mấy người nghiên cứu trận pháp mới đi nghiên cứu về phương diện tri thức này.

Bởi vậy đồ án cực đơn giản với Đường Kiếp, nhưng người ngoài nhìn vào chưa chắc đã hiểu ra sao.

Lúc nghe Đường Kiếp nói cực đơn giản, Hư Mộ Dương vội vẽ một đồ án phức tạp xuống đất, lúc này y không bảo Đường Kiếp vẽ nữa mà chỉ vào trận vân nói:

- Lấy đây là điểm đầu, đây là điểm cuối, tìm ba đường liên tiếp không giao nhau.

Đường Kiếp nhìn qua, dùng cành cây nhỏ mô phỏng mấy nét:

- Cái này... cái này... Còn có cái này.

Hư Mộ Dương khiếp sợ, trong đồng hồ vân phức tạp muốn tìm ra ba nét không can thiệp tới nhau không khó, nhưng tốc độ nhanh như vậy lại không dễ chút nào.

Hư Mộ Dương lại ra thêm đề nữa, lần này là đề thi trong trường, tính toán vấn đề của các tuyến đường và khu vực lớn nhỏ.

Đường Kiếp không ngờ học tập trận pháp lại thành cuộc thi toán học, hẳn cũng không biết phải làm tới trình độ nào mới tính là đủ tư cách, chỉ có thể kiên trì từng bước một dựa theo yêu cầu của Hư Mộ Dương.

Đường Kiếp không có hứng thú với số học, nhưng mẹ hắn là giáo sư số học, từng dùng roi đánh bắt hắn học, nói hắn học không tốt làm mất mặt mũi của bà, giờ tốt nghiệp chưa đầy hai năm, cũng may chưa vứt hết sở học ra khỏi đầu. Lại thêm đề Hư Mộ Dương ra cũng không quá khó, bởi vậy đề mục Hư Mộ Dương đã bị hắn giải hơn phân nửa.

Hư Mộ Dương càng xem càng kinh hãi.

Bởi vì y phát hiện Đường Kiếp sử dụng mấy cách giải mà ngay cả y cũng không hiểu.

Trận pháp có yêu cầu rất cao với dịch lý thuật số, nhưng người có hứng thú nghiên cứu lại rất ít, thường theo đuổi trận pháp lại hay theo đuổi uy lực trận pháp, còn đối với thuật số chi đạo lại không hề có hứng thú, ai học cũng thấy vô cùng thống khổ.

Có thể nói cả đời Hư Mộ Dương học không giỏi số học, mãi đến lúc này đột nhiên phát hiện ra, trong lòng vừa mừng vừa sợ, bắt lấy Đường Kiếp kêu lên:

- Yêu nghiệt! Thiên tài! Người còn nói người không muốn học? Người chính là thiên tài tu luyện trận pháp!

Đường Kiếp một trào của y dọa sợ, suy nghĩ trong đầu cũng nói ra:

- Nhưng ta không muốn học.

- Nói bậy! Thiên phú như vậy, sao có thể nói người không thích nó?

Thời khắc này Hư Mộ Dương hưng phấn, sao còn có phong độ trước đây, nhìn Đường Kiếp có chết cũng không thừa nhận mình có thiên phú, y thấy đau đớn nói:

- Người không hiểu cái gì là yêu à!

Y là người phải hiểu rõ đầu đuôi mới quyết định luận người, tin rằng phải có tình yêu mới tạo được sự nghiệp to lớn.

Y có thành tựu với trận pháp cũng do có lòng yêu thích sâu sắc, cũng yêu thích cả dịch lý thuật số. Theo y, thiên phú của Đường Kiếp chính là sự nhiệt tình của hắn với thuật số, nếu không sao có thể có được tài nghệ như thế.

Đường Kiếp chưa từng thấy y như vậy, nghe cũng ngạc nhiên:

- Hư đại ca, nhưng đúng là ta không có chút cảm giác nào.

- Vậy người giải thích sao về thiên phú của mình?

Hư Mộ Dương vẫn chưa từ bỏ ý định.

Đường Kiếp bất đắc dĩ:

- Ta làm sao biết... Có lẽ là ta không yêu trận pháp, nhưng trận pháp lại yêu ta!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Chi Cầu Tiêu Dao Kiếp Này

Không cần biết Đường Kiếp có đồng ý hay không, trận đạo này hẳn học chắc rồi.

Cho nên mấy ngày tiếp theo, ngoại trừ tu luyện Tàng Tượng Kinh ra, hẳn còn theo Hư Mộ Dương học trận pháp. May mà hiện giờ mỗi ngày hẳn đều tẩy mạch, không cần tu luyện, thời gian dư ra cũng đủ dùng.

- Đạo của trận, lấy thuật lý ứng với ý trời. Từ đó muốn nắm bắt trận đạo, phải phù hợp với ý trời...

Buổi học hôm nay, Hư Mộ Dương giảng giải về đạo tiến hóa tự nhiên của trận pháp cho Đường Kiếp.

Theo lời Hư Mộ Dương nói, trời sinh vạn vật không có thứ gì là không theo ý trời, mỗi một gốc cây ngọn cỏ tất có ý nghĩa tồn tại của nó. Chính vì thế, trận đạo của Hư Mộ Dương coi trọng tiến hóa tự nhiên, chú trọng làm theo ý thích, từ đó tiếp tục phát huy.

Cũng có nghĩa là cùng một trận pháp, trong từng hoàn cảnh khác nhau, phương pháp bố trí cũng khác nhau, uy lực hiệu quả cũng không tương đồng.

Tương tự tiểu Mê Điệp Trận trước đó, nếu thi triển ở nơi khác, phương pháp bố trí và hiệu quả cũng khác hẳn.

Đương nhiên cũng không nhất thiết theo sát điều này, nhưng nếu bày trận theo hình thức này thì sẽ tự nhiên nhất, uy lực cũng mạnh nhất.

Đối với trận pháp mà nói, đó dĩ nhiên là cách che đậy tốt nhất.

Khác với người tu, do trận pháp trực tiếp dùng linh khí trời đất, uy lực cực lớn, người tu tiên sẽ không dễ dẫn thân vào, cho nên trận pháp không thể che dấu vết tích tồn tại thì không phải là trận pháp tốt. Hư Mộ Dương am hiểu về mặt này nhất, gần như không ai có thể phát giác sự tồn tại của các đại trận trước khi huy động mà y bố trí. Trước kia, Kim giáp thiên thần cùng tác chiến với y hoàn toàn không nhận ra dấu tích của Bát Môn Tỏa Thiên Trận, nếu không phải Kim giáp thiên thần có thực lực siêu quần, e rằng đã sớm bị vây chặt trong Bát Môn Tỏa Thiên Trận đó.

Trừ chuyện này ra, người ta còn phải am tường về quan sát hoàn cảnh, tìm chỗ có thể lợi dụng.

- Nhìn núi không phải núi, nhìn nước không phải nước. Mỗi một thứ tồn tại trong trời đất này, nếu có thể lợi dụng thỏa đáng thì đều có thể thành mắt trận, trận đồ, cửa trận. Người đời vô tri, thường dùng linh vật thiên địa làm cơ sở, như vậy sẽ làm mất đi ý gốc của trận đạo.

Hư Mộ Dương vừa nói vừa thở dài.

- Ý của Hư đại ca là nói người khác bày trận đều dùng đủ loại linh vật đúc thành, cũng giống như căn phòng này lấy đá làm nền móng, đốn cây làm xà dựng thành lầu cao, nhưng huynh bày trận lại khoét một hốc trong cây, đúng không?

Đường Kiếp hỏi.

- Người nói vậy chẳng khác gì nhà ta xây không giống với người ta.

Hư Mộ Dương hừ một tiếng:

- Lấy cây làm nhà dĩ nhiên không bằng lấy vật liệu tự xây, nhưng nếu xem thiên địa này là nhà thì sao? Lấy núi non làm xương, lấy sông làm

mạch rồi dựng thành lầu cao, người thấy thế nào?

- Thế thì dĩ nhiên là người bên cạnh không bì được, bất quá có trận pháp như vậy à?

- Có!

Hư Mộ Dương khẳng định chắc nịch:

- Nếu trước kia ta vẫn còn hoài nghi về việc này, thì bây giờ ta có thể chắc chắn với người, tuyệt đối có!

- Có phải là đại trận do Cửu Lê Binh Chủ gì đó chế tạo phải không?

Đường Kiếp đột ngột hỏi.

Hư Mộ Dương sửng người, y hỏi Đường Kiếp:

- Người biết rồi à?

- Ừm, đệ không chỉ biết có vậy.

Đường Kiếp gật đầu:

- Đệ còn biết... Kim giáp thiên thần hôm đó đuổi theo huynh, là người của Thiên thần cung phải không?

Hư Mộ Dương ngậy người:

- Làm sao người biết hết những chuyện này?

- Có gì lạ đâu.

Đường Kiếp thản nhiên trả lời:

- Tứ đại gia tộc tu tiên Không - Cốc - Minh - Hư, theo cách nói của Hư đại ca, ở Mạc Khâu xem như cũng nổi danh rồi. Nếu là môn phái thông thường thì có mấy ai dám truy sát huynh? Ngoại trừ Thiên thần cung, còn ai dám truy sát huynh đến tận chân trời góc biển?

Gần đây ở cạnh Hư Mộ Dương, Đường Kiếp càng lúc càng hiểu rõ tình hình ở Tê Hà Giới.

Tê Hà Giới có sáu nước năm mươi chín châu, bảy vùng biển chín mươi một đảo, Văn Tâm và Mạc Khâu là hai trong sáu đại quốc.

Chiếu theo quy củ tiên gia, một phái chấp chương một nước, một nước thờ một phái. Tây Nguyệt phái là đại tông môn sau lưng của Văn Tâm Quốc, Thiên thần cung là tông chủ sau lưng của Mạc Khâu.

Lục đại phái này có địa vị siêu nhiên, ngay cả quốc chủ thấy cũng phải cúi đầu quỳ lạy.

Ngoài ra, các môn phái khác đều là tiểu tộc, họ phải dựa vào hơi thở của lục đại phái mà sinh tồn.

Tuy Hư gia là một trong tứ đại tiên gia, nhưng so với Thiên thần cung thì thua xa. Thiên thần cung muốn giết Hư Mộ Dương, còn ai dám cản trở?

Chính vì thế, Đường Kiếp dễ dàng đoán ra ai đã truy sát Hư Mộ Dương.

- Vậy người có biết mọi chuyện rốt cuộc là vì sao không?

Hư Mộ Dương hỏi.

Đường Kiếp mỉm cười:

- Ừm, Cửu Lê Bình Chủ thượng cổ quyền năng vô hạn, chuyển kiếp dùng Tàng Tượng Kinh, Tuyệt Thế đại trận, gộp những thứ này lại cũng có thể biên ra một câu chuyện rồi. Nghĩ lại chẳng qua chỉ là câu chuyện tìm

kiếm Bí Cảnh, cướp của giết người thôi, có gì mới lạ đâu, mà Tu Tiên giới lại nguy hiểm, Hư đại ca cũng nhắc đi nhắc lại với đệ rồi còn gì.

Hư Mộ Dương há hốc miệng, cả buổi trời vẫn không rặn ra được câu nào, rốt cuộc y cười sang sảng:

- Hay, tiểu tử người giỏi lắm, ta không nên trông mong giấu được người. Đúng vậy, lời mời lần đó, Thiên thần cung đã phát hiện nơi Quy Khư của Cửu Lê Binh Chủ, bèn mời ta đến trước phá trận thăm dò. Chung quy cũng tại ta ngây thơ, những tưởng mình là người trong Hư gia, Thiên thần cung sẽ không làm đến mức vắt chanh bỏ vỏ, ai ngờ bọn họ lại tàn độc đến thế. Nếu không phải sau đó ta cảm thấy bất thường, kịp thời thoát thân, chỉ sợ không chết trong Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận mà chết trong tay đám ranh con Thiên thần cung rồi!

Khi y nói những lời này, trong lòng tràn đầy căm hận, hiển nhiên là phần nô tột cùng.

Ban đầu Thiên thần cung phái người đến tìm y, nói rằng đã phát hiện nơi Quy Khư của Cửu Lê Binh Chủ, đến cả y cũng kinh ngạc.

Cái gọi là “Quy Khư”, đó là nơi sau khi người chết sẽ hóa thành tự nhiên, chính là quay về căn nguyên.

Vì người tu tiên tu luyện cả đời, hấp thụ linh khí, trộm nhiều linh khí trời đất nên một khi chết đi, linh khí sẽ trở về nguồn cội, hóa về tự nhiên.

Do đó một khi Quy Khư, tiên nhân càng hùng mạnh thì càng đem lại linh khí dồi dào. Người có thực lực mạnh như thế, sau khi chết linh khí sẽ ngưng tụ thành mưa, thậm chí có thể biến đất đai hoang vu thành động thiên đất phúc.

Tiên gia chết không mồ, Quy Khư là linh địa.

Cũng vì vậy, các đệ tử môn nhân của tiên gia đại phái chỉ cần có đủ điều kiện, trước khi chết sẽ cố gắng trở về bốn phái rồi Quy Khư. Ngày tháng lâu dài, họ sẽ tạo thành đất phúc tràn đầy linh khí cho bốn phái.

Uẩn khúc của thế gia đại tộc có một nửa là thể hiện ở phương diện này.

Linh khí thiên địa trong một giới có cực hạn, nơi này tăng thì nơi kia giảm, sau khi thiên trường địa cửu, cùng ở một giới, linh khí các nơi cũng khác nhau.

Tên đầu sở mã tặc Bắc Tứ Hải của Tứ Hải Đường kia trách móc tiên nhân hại trời hại đất để vỗ béo bản thân, chính là vì những lý do trên.

Linh khí trong thiên hạ vốn cực nhiều và có ở khắp nơi, nhưng phần lớn đều bị tiên nhân chiếm mất, dù người phàm muốn tu luyện cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Theo cách nói của Thiên thần cung, bọn họ phát hiện một nơi rất giàu linh khí ở dãy núi Thiên đô, do gần đó không có môn phái tiên gia nào, họ nghi ngờ có người quyền năng Quy Khư ở đây, sau đó liền triển khai tìm kiếm lâu dài. Cuối cùng bọn họ phát hiện ra một đại trận ở một nơi thuộc dãy núi đó, linh khí tràn ra từ nơi này. Xét về thời gian cho thấy linh khí tràn ra chưa lâu, song kẻ thấy được linh địa thật sự, chỉ e sẽ càng kinh hãi.

Đồng thời, bọn họ cũng tìm được một chiếc gương cổ đồng xanh.

- Chính là cái gương cổ huỳnh hay lấy ra nghịch?

Đường Kiếp hốt hoảng.

- Đúng thế.

Hư Mộ Dương lấy chiếc gương cổ đồng xanh kia ra.

Gương cổ này phân ra hai mặt âm dương, mặt âm khắc chim bay thú nhảy, hoa chim cá trùng, núi non sông nước sống động như thật, xung quanh còn khắc chi chít hoa văn cổ quái. Đường Kiếp lần đầu nhìn không thấy gì kì lạ, nhưng lần này ngắm kỹ hơn, hẳn cảm thấy cảnh tượng xung quanh lay chuyển, mọi thứ bên cạnh dường như trở nên mơ hồ, hẳn khó cưỡng lại mà chìm đắm trong thế giới quỷ dị đó.

May mà Hư Mộ Dương đã kịp thời che đi mặt âm, Đường Kiếp liền tỉnh táo lại.

Nhìn vào mặt dương chỉ có một chữ “Bình” to tướng, xung quanh cũng viền hoa văn chẳng chịt.

Chữ “Bình” khắc rất tinh xảo, nét bút hữu lực, mỗi một nét móc tựa hồ ẩn chứa uy lực bên trong. Một luồng sát khí bỗng ập vào mặt giống như muốn đâm xuyên Đường Kiếp.

Đường Kiếp thét “a” một tiếng, Hư Mộ Dương cất gương cổ vào:

- Công lực người không đủ, vật này chứa thần ý của Bình Chủ, tuy đã tiêu hao qua vạn năm, nhưng uy lực vẫn mạnh đến mức người khó mà chịu được.

Đường Kiếp nghe xong cũng thấy choáng váng. Chỉ là vật do người chết để lại, mang một chút ý niệm, trải qua cả vạn năm đã mạnh chừng ấy, nếu còn sống thì không biết khủng bố đến mức nào, khó trách Hư Mộ Dương cực kỳ tôn sùng vật này.

- Nói như vậy, đây là vật của Thiên thần cung sao?

- Chính thế.

Hư Mộ Dương đáp:

- Sau khi tìm được gương cổ này rồi giám định, Thiên thần cung cho rằng chữ “Bình” trên đây rất có thể đại biểu cho Cửu Lê Bình Chủ thượng cổ quyền năng. Tiếc là năm đó tuy Bình Chủ uy hùng khắp thiên hạ, nhưng tin tức lưu truyền đến hiện tại lại không nhiều, bọn họ chỉ có thể căn cứ vào niên đại và khí tức lưu lại trên đó để suy đoán. Khi ấy gương cổ này bị giấu trong một hang núi có trận pháp phong ấn, bản thân trận pháp cực yếu, rất dễ phá giải, nhưng thủ pháp duy trì cực cao minh, trải qua trăm kiếp vẫn không hỏng. Thiên thần cung đoán vật này có thể là do Cửu Lê Bình Chủ vì bản thân chuyển kiếp mà cố ý lưu lại. Đương nhiên, rốt cuộc có phải của Bình Chủ hay không, tại sao Bình Chủ lại đi, tất cả chỉ là phỏng đoán. Chung quy thời thượng cổ cách ngày nay quá lâu, rất nhiều chân tướng đã mất hút vào dòng chảy lịch sử, mọi người chỉ có thể cho rằng đó là của Cửu Lê Bình Chủ để lại.

- Xem ra ông ấy chuyển kiếp không thành công.

Đường Kiếp nhận định.

Hư Mộ Dương cười bất đắc dĩ:

- Nếu ông ấy thành công thì chúng ta không có chuyện làm nữa.

Sau khi sinh cơ đoạn tuyệt, chuyển kiếp chính là lựa chọn bất đắc dĩ mà người tu tiên gửi gắm hy vọng vào kiếp sau.

Sau khi tiên nhân chuyển kiếp, hết thảy mọi ký ức đều biến mất, trừ khi có cơ duyên nhất định, bằng không rất khó khôi phục.

Người nào không có vận khí tốt, có khả năng luân hồi mấy lần vẫn không thể hồi phục ký ức. Mỗi một lần luân hồi, ký ức kiếp trước lại hao hụt đi một chút, số lần luân hồi càng nhiều thì càng không còn cơ hội.

Thiên thần cung phỏng đoán năm đó Bình Chủ rất có thể đã gặp phải nguy cơ cực lớn, vận bất đắc dĩ mới lựa chọn chuyển kiếp. Chiếc gương

Cửu Lê Huyền Bình này do y cố ý để lại cho bản thân nhằm làm chìa khóa mở bảo tàng đã lưu lại.

Song Bình Chủ hoặc là chuyển kiếp thất bại, hoặc là khôi phục ký ức thất bại. Tóm lại, y không thể nào quay lại đây để lấy Huyền Bình Giám (gương Huyền Bình) này, cuối cùng nó lại lọt vào tay Thiên thần cung.

Nếu đã có Huyền Bình Giám, vậy hơn phân nửa các pháp bảo, công pháp thần kỳ mà năm đó Bình Chủ lưu lại cũng còn ở đó.

Do vậy, Thiên thần cung tận dụng hết sức người thử phá giải đại trận, chỉ mới thử thôi đã khiến biết bao nhiêu người mất mạng, hao phí cả trăm năm vẫn không được tích sự gì, không ai vào được. Nghĩ tới đây có thể biết ngay tâm trạng thế nào.

Vừa hay lúc đó danh tiếng thiên tài trận đạo của Hư Mộ Dương phát lên, họ bất đắc dĩ mới tìm đến Hư Mộ Dương giúp đỡ, còn hứa sẽ báo đáp thỏa đáng.

Hư Mộ Dương thuộc lòng sách trận, nhận ra đây là Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận thất truyền đã lâu, bèn căn cứ theo tin tức lưu lại trên Huyền Bình Giám phá giải tầng thứ nhất của Tru Tiên Trận, sau đó lấy được Tàng Tượng Kinh.

Cũng ngay lúc đó, y phát hiện Thiên thần cung có ý muốn giết mình.

- Nhưng tại sao họ cứ khăng khăng muốn giết huynh?

Đường Kiếp lấy làm khó hiểu:

- Thiên thần cung cực kỳ lớn mạnh, chắc là không keo kiệt đến mức không chịu trả chút xiu giá mọn? Huống hồ trận vẫn chưa phá xong...

Hư Mộ Dương hừ một tiếng:

- Đương nhiên không phải là vì chút thù lao cón con kia, mà là vì giữ bí mật. Nơi Quy Khư của Cửu Lê Bình Chủ tất nhiên dồi dào linh khí, cho dù bên trong không có thứ gì, chỉ riêng bản thân vùng đất đó cũng có giá trị phi phàm, tương đương với linh mạch của cả một vùng thiên nhiên, cần phải nắm giữ lâu dài có mới có thể phát huy tác dụng của nó. Vấn đề là tuy Thiên thần cung có được Huyền Binh Giám, nhưng núi Thiên Đô không nằm trong địa giới Mạc Khâu mà là ở trong địa giới Nhai Hải và Tứ Cực. Thiên thần cung chạy đến hai nước này tìm bảo tàng và chiếm đất, một khi để lộ tin này, Thiên Nhai Hải các và Thiên Tình Tông chắc chắn sẽ đến đó tranh lợi, cho nên khó tránh đấu đá một phen. Thiên Nhai Hải các và Thất Tuyệt Môn là đồng đảng, Thiên Tình Tông và Tây Nguyệt phái cùng chia ngọt sẻ bùi. Thiên thần cung cụt một tay khó chống lại, hơn phân nửa sẽ lôi kéo Thú Luyện Môn giúp đỡ. Lục Đại phái cùng nhau tham dự, lợi ích bị mất trong chuyện này cũng rất nhiều. Rốt cuộc ta vẫn không phải là người của Thiên thần cung, không bị lời thề thiên thần khống chế, chỉ dựa vào một lời thề Tâm Ma dĩ nhiên không thể khiến họ yên tâm. Về phần vẫn chưa phá hết trận thì không lo, trước mắt bọn họ chủ yếu không biết cách dùng của Huyền Binh Giám này. Sau khi phá giải bí mật Huyền Binh giám, đương nhiên tác dụng của ta cũng hết, nếu không phải bọn chúng muốn tiết kiệm chút sức lực mà mượn sức ta phá trận tiếp, chỉ sợ lúc ấy đã giết ta.

- Thì ra là vậy.

Đường Kiếp nói:

- Cho nên huynh lập tức lui mất, tiện tay hốt luôn Tàng Tượng Kinh và Huyền Binh Giám theo cùng?

- Họ bất nhân, ta bất nghĩa.

Hư Mộ Dương hậm hực:

- Chúng muốn giết ta, dĩ nhiên ta phải chôm đồ chuồn mất. Ta lấy lý do phá tầng thứ hai của đại trận mà chạy xa khỏi bọn chúng, duy chỉ có Hà Xung là người tinh thông trận đạo nhất Thiên thần cung, gã lấy danh nghĩa trợ thủ để giám sát ta nên không thể thoát được. Gã tinh thông thuật truy tìm tung tích, ta mượn cố chuồn thì gã truy sát không tha, bám dính như cao da chó trên suốt đường từ Mạc Khâu đến Thúy Vi Sơn. Nếu không phải ta dùng hết tâm tư bày Bát Môn Tỏa Thiên Trận, e rằng đã chết ngay tại chỗ.

Nói đến đây, giọng của Hư Mộ Dương cũng trầm hẳn đi.

Tuy Hà Xung bị y đuổi đánh, nhưng sớm muộn gì gã cũng quay lại, hơn nữa chỉ sợ lúc đó không chỉ có một mình gã, mà còn cả đồng người.

Y được yên tĩnh ở đây, suy cho cùng sẽ không lâu dài.

- Mà Hư đại ca này, chẳng phải huynh nói người tu tiên có Tâm Ma kiếp, kẻ nào phản bội lời thề thì Tâm Ma sẽ bộc phát phải không? Tại sao họ lại dám làm vậy?

Hư Mộ Dương đáp:

- Tâm nguyện có lớn có nhỏ, Tâm Ma cũng có mạnh có yếu. Khi người tu tiên mới bắt đầu tu hành, bình thường phải xuống tóc thề vì chí nguyện to lớn. Lời nguyện này là mục tiêu cả đời, cũng là theo đuổi của bản tâm, về sau hành sự cũng dựa theo bản tâm này. Mà đại đa số người tu lập chí nguyện thường không nằm ngoài các dạng sau: cầu trường sinh, cầu bất tử; cầu tung hoành, cầu xưng bá; cầu hành hiệp, cầu trượng nghĩa; cầu tiêu dao, cầu tự tại... Những dạng này đều là chí nguyện lớn, vì chí nguyện lớn mà bỏ chí nguyện nhỏ là chuyện rất bình thường. Cũng giống như ta vì kháng lại nhân quả mà dẫn theo người, nhưng nếu dám cản đường ta, lúc ấy ta có chém chết người thì cũng không vi phạm bản tâm. Cho dù không đành

lòng, một chút Tâm Ma nhỏ cũng dễ đối phó hơn là vi phạm Vô Thượng Thiên Ma mà chí nguyện lớn đem tới.

- Ra là vậy, phải chăng chí nguyện chỉ có thể có một? Hay là có thể có nhiều?

Đường Kiếp thắc mắc.

- Vụ này à...

Hư Mộ Dương bị hỏi cũng đơ ra, nghĩ ngợi chút rồi đáp:

- Không nghe nói có hạn chế. Có điều tuy chí nguyện là căn cơ để tu thành Thiên Tâm, nhưng cũng là trợ lực khi tu đạo, chắc cũng không có mấy ai cầu nhiều chí nguyện? Nhưng còn người, nếu người muốn tu thành chánh quả thì phải thề nguyện lập chí, kiến lập tâm cơ. Đây cũng chính là nguyên nhân ta hỏi người vì sao muốn tu tiên, đáng tiếc đáp án ban đầu của người không nằm trong các dạng kể trên. Còn bây giờ, ta hỏi người lần nữa, người tu tiên rốt cuộc là vì thứ gì?

Rốt cuộc là cầu thứ gì?

Vấn đề này khiến Đường Kiếp thấy khó xử.

Nghĩ được một lúc, hăn ngẩng đầu đáp:

- Đệ tu tiên, không cầu nghe thấu thiên hạ, thế nhân kính ngưỡng, cũng không cầu thọ ngang trời đất, trường sinh bất lão. Sinh mạng luôn có sống chết, có thể hết mình khi còn sống thì tốt rồi. Đệ hy vọng tương lai mình có thể đi khắp trời đất, tiêu dao kiếp này, cho nên đệ chỉ cầu...

Đường Kiếp ngáp ngừng, cuối cùng nói chắc như đinh đóng cột:

- Thật tiêu dao, thật tự tại!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nỗi Đau Ly Biệt

Thời gian tu luyện trôi qua nhanh thoăn thoắt.

Sau một trận mưa lớn cuối hạ, tiết thu cũng lảng lạng kéo đến.

Chớp mắt đã nửa năm qua đi.

Trong nửa năm này, Đường Kiếp theo Hư Mộ Dương tẩy mạch tập trận, sống những tháng ngày cũng vô cùng thú vị.

Hôm nay, Đường Kiếp đang bận luyện chưởng trong sân.

Lúc này hắn đang luyện một bộ Thông Tí Chưởng do Hư Mộ Dương dạy cho, dùng để phối hợp với tẩy luyện kinh mạch Tàng Tượng Kinh.

Hắn đánh rất hăng say, thỉnh thoảng trong cơ thể lại có linh khí lưu chuyển len lỏi khắp toàn thân. Mỗi một lần linh khí lan khắp người đem đến cảm giác cực kỳ thoải mái cho Đường Kiếp, đồng thời cũng khiến khí lực của hắn càng thêm cường tráng.

Hư Mộ Dương nói đây là biểu hiện của việc kinh mạch hắn vẫn chưa khuyếch trương đến cực hạn.

Luyện xong một đợt chưởng, Đường Kiếp cảm thấy linh khí trong người tan biến từng chút một, trong lòng tiếc mãi không thôi.

Đáng lẽ hắn có thể luyện tiếp, nhưng Hư Mộ Dương có nói tu luyện không phải cứ siêng là tốt. Luyện tập quá mức có thể dẫn đến cạn kiệt tiềm

lực cơ thể, thậm chí còn gây tổn thương đến bản thân, để lại họa ngấm, luyện tập kết hợp với nghỉ ngơi thích đáng mới là tốt nhất.

Thành thử hiện giờ hãn chỉ có thể ngừng lại, nhưng vẫn cảm thán một tiếng:

- Cứ thế này không biết đến lúc nào mới thành công?

- Thế nào? Không đợi nổi nữa à?

Hư Mộ Dương cầm theo một cây bút đang vẽ trên giấy bước ra từ trong đình, trên đó vẽ toàn những trận văn phù chú kỳ quái, nghe thấy Đường Kiếp nói vậy liền cười:

- Đối với các người mà nói, ngày tháng tầy mạch luyện cơ bản có lẽ rất nhàm chán, nhưng người phải hiểu, có biết bao người tu mong trời cao có thể ban thêm một cơ hội nữa cho họ.

- Hư đại ca dạy chí phải.

Đường Kiếp vội đáp.

Vào thời học sinh mơ mộng, cũng không biết bao nhiêu bạn muốn sớm bước vào xã hội, thoát khỏi thời gian ở trường như ở lao tù. Nhưng chỉ khi thật sự lăn lộn vào xã hội, bị vùi dập đến sứt đầu mẻ trán, họ mới hồi tưởng lại thời học sinh tươi đẹp.

Đường Kiếp là người đã trải qua một đời, tuy cuộc đời đó không mang lại kim chỉ nam gì lớn lao cho hãn, nhưng nhận thức nhân sinh phong phú khiến suy nghĩ của hãn vượt qua tuổi tác thật, biết rõ điều gì mới là quan trọng nhất. Câu cảm thán khi này chẳng qua chỉ là biểu hiện bất đắc dĩ trong chốc lát, nếu bảo hãn bỏ qua việc luyện cơ bản mà đi thẳng vào tu luyện, còn khuya hãn mới làm.

Trước đây Hư Mộ Dương cũng thấy qua nhiều đệ tử tu tiên không chịu được buồn chán, dù bản lĩnh đầy mình nhưng cũng vì sốt ruột mà sớm tu luyện, hơn nữa còn khổ tu mỗi ngày.

Trong Tu Tiên Giới, người tu chưa luyện vững cơ sở đã tu luyện tiên pháp cũng không nhiều. Số lượng nhiều thật sự chính là những người muốn sớm có thành quả nên không biết quý trọng bản thân, ôm mãi một tia may mắn mà gắng sức đốt cháy giai đoạn.

Vì vậy Hư Mộ Dương cực kỳ tán thưởng thái độ bình tĩnh của Đường Kiếp.

Hư Mộ Dương cười:

- Luyện chương xong rồi, người học trận pháp hôm nay đi.

Đường Kiếp cười bất đắc dĩ.

Trận đạo cũng tương tự như y thuật, cũng có học vấn mà kiến thức nhập môn quan trọng hơn cả kiến thức về kỹ thuật, chính vì thế nên không cần thiết tiết chế gì cả.

Nửa năm nay, mỗi ngày Đường Kiếp chỉ luyện Tàng Tượng Kinh hai lần, cộng lại không quá nửa canh giờ, phần lớn thời gian đều dùng để học trận pháp.

Có lúc Đường Kiếp nghi ngờ, phải chăng Hư Mộ Dương cố ý dùng phương pháp này để thay đổi hứng thú của hắn?

So với tiến độ tẩy mạch trì trệ, Đường Kiếp học về trận đạo có thể nói là nhanh như tên bắn.

Việc này không chỉ toàn nhờ vào cơ sở toán học khá tốt của hắn.

Bản thân trận đạo bao gồm Vạn Tượng, Dịch lý, thuật số, địa lý, khí tượng, hầu như lĩnh vực nào cũng phải biết. Suy nghĩ về sự tồn tại của một số trận pháp cổ xưa, thậm chí còn phải ôn luôn lịch sử và nhân văn, thuật số chẳng qua chỉ là một bộ phận tổ hợp trong đó.

Mấu chốt còn nằm ở tư duy chín chắn của bản thân hắn, điều đó giúp hắn học nhanh hơn nhiều so với thiếu niên mười hai tuổi thông thường. Người ta thường nói sức học của trẻ con mạnh, nhưng thứ gọi là học lực của bọn trẻ chỉ là chúng luôn mô phỏng, còn về lượng dung nạp tri thức lại kém xa người trưởng thành.

Nội dung học một năm của một học sinh tiểu học không nhiều bằng khối lượng học trong một tháng của một học sinh trung học.

Do đó Đường Kiếp học trận đạo nhanh cấp kỳ, chắc hẳn là vì kí ức về năng lực và kỹ năng từ giáo dục đã tạo cơ sở khá tốt cho hắn. Chỉ mất nửa năm, Đường Kiếp gần như đã nắm vững mọi kiến thức cơ bản mà trận đạo yêu cầu, khiến Hư Mộ Dương cũng gật gù khen ngợi.

Lúc này Hư Mộ Dương vung tay một phát, trận văn phù chú vẽ trước đó bay gọn vào tay Đường Kiếp:

- Theo hình này bày trận đi.

- Trắc Linh Trận?

Đường Kiếp nhìn lướt qua trận đồ. Hiện giờ hắn đã phân biệt rõ ràng công năng của từng trận đồ. Trắc Linh Trận này dùng để thăm dò hướng chuyển động của linh khí xung quanh trời đất, tiện lợi cho người tu tiên tìm nơi giàu linh khí để tu luyện, cũng là một trong các trận đồ đơn giản nhất.

Thông thường bản thân người tu cũng có Vọng khí thuật, nhưng trận pháp ngấm hợp thiên địa chí lý, hiệu quả cao hơn hẳn Vọng khí thuật.

- Đúng, lần này người phải bố trí một Trắc Linh Trận hoàn chỉnh và có thể dùng được, với lại phạm vi phải lên đến ba dặm.

- Hiểu rồi.

Đường Kiếp nghiêm túc đáp. Hắn giơ một tay lên, một luồng linh khí phóng ra từ đó, hội tụ thành linh tuyến trong không trung rồi hạ xuống mặt đất.

Ngọc môn của hắn đã mở, có thể hấp thụ linh khí, có điều linh nhãn chưa mở nên vẫn không tích lũy được. Vì vậy sau khi hấp thụ linh khí, chỉ cần sử dụng trước khi linh khí tiêu tan thì có thể dùng nó để bố trí linh trận. Có điều thủ pháp bày trận này cực kỳ lung củng, không cách nào làm liền mạch được, hiệu quả có hạn, hiệu suất thấp đến mức khiến người ta tức điên, biểu hiện của nó cũng giống như trẻ con tập viết vậy.

Lúc này Đường Kiếp từng nét từng nét bày trận, Hư Mộ Dương đứng cạnh quan sát, lâu lâu còn chỉ điểm một chút cho hắn.

Bố trí cả canh giờ, cuối cùng hắn đã vẽ xong trận này. Đường Kiếp đưa vào một luồng linh khí huy động nó, trong trận xuất hiện một làn sóng mây quỷ dị cuộn cuộn từ trên xuống dưới, thêm vào đó là cột khí màu trắng nhẹ lượn lờ bốc lên.

- Thành công rồi!

Đường Kiếp mừng rỡ reo lên.

Có cột khí xuất hiện tức là trận pháp này đã thành công, những cột khí đó đại biểu cho linh khí ở xung quanh. Trận vẫn có mức độ, các mức độ khác nhau thể hiện các vị trí khác nhau, mà cột khí có to có nhỏ, màu sắc cũng có đậm có nhạt, đại biểu cho lượng khí tụ lại khác nhau.

Đây là lần đầu hần bày trận, phạm vi chỉ trong ba dặm. Nếu để Hư Mộ Dương đích thân ra tay thì không chỉ hoàn thành trong chốc lát, mà phạm vi của Trắc Linh Trận cũng sẽ rộng đến vạn dặm.

Lúc này Đường Kiếp đang dòm cột khí đó cuộn cuộn bốc lên trong trận, cảm thấy cực kỳ sáng khoái. Nghĩ đến việc khổ tu nửa năm nay sau cùng đã có thành quả, hần cũng bất giác cảm kích Hư Mộ Dương, thậm chí cũng không thấy chướng mắt vì trận đạo lãng phí thời gian này nữa. Trái lại, hần cảm giác cũng khá đáng để học.

Hư Mộ Dương cũng rất hài lòng:

- Sự liên mạch của trận văn vẫn có chỗ hồng cực lớn. Trận văn là nơi linh khí thông hành, không phải cứ vẽ trận văn ra là được, người vẫn phải khai thông trận văn giúp linh khí thông hành thông suốt. Nhìn trận văn này xem, người vẽ đề lên hai lần, ở giữa đã xuất hiện vết đứt, trông bề ngoài có vẻ hợp thành một thể, trên thực tế đường để linh khí thông hành chỉ có một ít. Bày trận không phải là vẽ hình, không phải đường vân công phu là được, thứ quan trọng thật sự chính là nội tại. Người nhìn ở đây, ở đây và ở đây đi... Trong đó có nguyên nhân là vì linh khí của người không đủ để giữ cho bày trận liên mạch, cũng là vì thủ pháp không thạo mà nên.

- Ừm, đệ hiểu rồi, nghĩa là đạo lộ cần thông suốt, đường dù rộng nhưng khai thông không tốt thì vẫn có trở ngại, có khi chỉ đứt một chút sẽ gây ùn tắc cả một đoạn đường.

- Đúng, với lại người vẫn hiểu quá ít về Dịch lý. Trắc Linh Trận phải xem trận pháp của Trắc linh khí, đã là trận quan trắc thì phải tăng mạnh vận chuyển Càn môn tương đương. Càn môn là trời, tọa phương đàn ở giữa, nghe khí của tám phương, do đó Trắc Linh Trận phải lấy Càn môn làm chủ, người tăng cường Tốn môn làm gì?

Đường Kiếp xấu hổ gãi đầu:

- Tồn môn là gió, nhẹ nhàng linh động, chủ yếu biến hóa cự ly, đệ nghĩ huynh muốn yêu cầu Trắc Linh Trận này có thể quan sát ngoài ba dặm, cho nên mới...

- Bỏ cơ bản mà trọng tiểu tiết!

Hư Mộ Dương phê bình thẳng thắn:

- Việc người phải làm là bày cho tốt Trắc Linh Trận chứ không phải chỉ thỏa mãn yêu cầu của ta!

- Dạ, đệ hiểu rồi.

Đường Kiếp nghiêm túc đáp.

Tu tiên không phải giáo dục thi cử. Đường Kiếp chịu ảnh hưởng từ giáo dục kiếp trước, đồng thời cũng tiếp thu tư duy từ kiếp này, may mà Hư Mộ Dương kịp thời chỉ ra, giúp hắn hiểu được sai sót của mình.

Lúc này Hư Mộ Dương tiếp tục giảng giải đủ mọi thiếu sót trong trận pháp này của hắn. Đoạn y nổi hứng, phóng ra linh tuyến từ giữa các ngón tay chinh lại Trắc Linh Trận của Đường Kiếp. Sau khi được sửa, Trắc Linh Trận đó càng ngày càng lớn, phạm vi bức xạ cũng ngày một rộng hơn, không chỉ mây mù cuộn cuộn tựa biển, thậm chí còn có thể loáng thoáng thấy núi non chập chùng, cả một thế giới được ôm trọn vào một trận, hết thấy mọi thứ đều nằm trong đó.

Trong tay của Hư Mộ Dương, Trắc Linh Trận này lại trở thành một bản sao chân thực của thế giới, Đường Kiếp ngẫm đến thần thờ. Hư Mộ Dương vẫn thản nhiên, chỉ nói:

- Trận trận tương thông, nhiều lúc chỉ cần một chút biến hóa nhỏ, trận pháp sẽ hoàn toàn khác biệt. Khi Trắc Linh Trận được nâng đến chỗ cực hạn thì có thể phản ánh thiên hạ, trở thành Đại Thiên Trận, thậm chí không

chỉ Trắc Linh Trận, các trập pháp khác cũng tương tự. Tổ hợp, biến hóa, nâng cao trong đó phức tạp khôn cùng, cực kỳ ảo diệu, bỏ ra cả đời cũng chưa chắc nghiên cứu hết được. Người còn muốn nói mình không có hứng thú với nó không?

Đường Kiếp cười hì hì:

- Đệ biết sai rồi, sau này đệ nhất định sẽ học cho tốt, ngày ngày cố gắng!

Hư Mộ Dương bật cười, định nói gì đó, bất chợt trong trận lóe ánh sáng tím.

Hư Mộ Dương hơi ngạc nhiên nhìn vào trận, chỉ thấy trong đó có ánh sáng nhấp nháy thoắt ẩn thoắt hiện.

- Mây tím bốc cao?

Hư Mộ Dương buột miệng nói, sắc mặt khẽ biến.

- Mây tím bốc cao? Nghĩa là gì?

Chung quy thời gian tu tiên của Đường Kiếp còn ngắn, hẳn vẫn chưa hiểu hết hàm nghĩa bên trong.

Hư Mộ Dương không nói gì, y đang chìm vào suy tư.

- Xảy ra chuyện gì à? Hư đại ca.

Đường Kiếp thấy sắc mặt Hư Mộ Dương không ổn nên quan tâm hỏi.

Hư Mộ Dương trầm ngâm một lúc, chợt cười khẽ một tiếng:

- Không có gì, người không cần hỏi chuyện này nữa. À đúng rồi, người ở cùng ta cũng được nửa năm, hình như chưa cùng uống rượu bao giờ? Hôm nay là lần đầu người bày trận thành công, cũng nên chúc mừng. Thế này đi,

người ra ngoài mua chút rượu với đồ ăn về, hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ ở đây hát xướng dưới trăng, cùng uống một chung. À đúng rồi, phải có vịt quay của lão Trần Ký.

- Nhưng Trần Ký ở An Dương thôn mà.

Đường Kiếp khó chịu nói.

- Thì cứ chạy đến đó một chuyến, có gì lớn lao đâu.

Hư Mộ Dương thản nhiên xua tay đáp.

- Trời cũng muộn rồi, giờ đến An Dương thôn không tiện lắm, mà vịt của Trần Ký bán đắt lắm, thông thường không bán đến tối đâu.

Hư Mộ Dương đành mặt, Đường Kiếp lại nói:

- Thôi thì trong bếp có rượu cất do chủ nhân trước kia của chỗ này để lại, hậu viện cũng có nuôi hai con gà, nếu Hư đại ca muốn ăn, đệ sẽ làm thịt tụi nó cho Hư đại ca nhắm rượu.

Đoạn không đợi Hư Mộ Dương nói gì, hắn đã vội vã chạy vào bếp.

Hư Mộ Dương nhú mào, chung quy vẫn không nói câu nào. Y nhìn mây tím lóe sáng trong trận, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đường Kiếp rất nhanh tay lẹ chân, chỉ sau nửa canh giờ đã chuẩn bị xong bữa tối.

Lúc này sắc trời đã tối, bóng trăng treo cao.

Ánh trăng rất đẹp, Hư Mộ Dương thẩn thờ ngắm bầu trời. Trong ráng chiều vàng rực, ánh trăng cũng được nhuộm màu ngời sáng rọi xuống đình viện, mang theo cả một mảng tà dương lấp lánh.

- Mây chiều nay... Đẹp quá!

Hư Mộ Dương đột ngột lên tiếng.

- Ừm.

Đường Kiếp thấy thái độ Hư Mộ Dương kỳ quái nên không dám tùy tiện tiếp lời.

Hư Mộ Dương giống như đang độc thoại:

- Mây chiều nay là dư chiếu rực rỡ rừ Kim Diệm cương phong, nó bảo vệ chúng ta, không cho kẻ địch bên ngoài xâm phạm, bảo hộ Tây Hà Giới, giúp linh khí vận chuyển không ngừng và không tràn ra ngoài. Nhưng đồng thời nó cũng là gông xiềng của chúng ta, là gông xiềng của người Tê Hà, khiến chúng ta khó mà rời khỏi đây... Tinh La Đại Thiên Giới, thật sự rất muốn đi xem thử.

Tinh La Đại Thiên Giới là xưng hô do các tiên nhân đặc đạo phi thăng gọi thế giới bên ngoài Tê Hà Giới, nghe nói bên ngoài Tê Hà Giới còn có hằng hà vô số thế giới lớn nhỏ khác nhau.

Nếu nói Tê Hà Giới là địa cầu, vậy Tinh La Đại Thiên Giới chắc chắn là vũ trụ rồi.

Tiếc thay, muốn rời khỏi Tê Hà Giới không phải là chuyện dễ. Kim Diệm cương phong bao phủ bên ngoài như một tấm lá chắn thiên nhiên, đến linh khí cũng không thoát ra được, người tu tiên thông thường chỉ cần tiếp cận thì sẽ bị đốt thành tro bụi. Duy chỉ có tiên nhân chân chính đặt chân lên tiên đài mới có thể chống chọi qua Kiêm Diệm cương phong mà bay ra ngoài, vượt xa khỏi cửu thiên.

Có kẻ nói đây là do Tê Hà Giới tự bảo vệ mình, vì có sự hiện diện của Kim Diệm cương phong này mà phần lớn người tu tiên bắt buộc phải Quy

Khư về chốn cũ, linh khí trộm từ thiên địa cũng trở về với thiên địa, cứ lặp đi lặp lại tuần hoàn như thế, đời đời không thôi.

Nếu không có Kim Diễm cương phong này, người tu tiên sẽ tùy tiện rời khỏi, ngày tháng lâu dài, linh khí tất nhiên cũng tiêu hao hết.

Chính vì thế, trong mắt một số kẻ cực đoan, mỗi một tiên nhân phi thăng rời khỏi, đồng thời cũng là tội nhân lấy trộm linh khí mà không quay về.

May thay người có thể phi thăng cực ít, lượng linh khí bị tổn thất thật sự ở Tê Hà Giới chẳng qua chỉ như muối bỏ biển.

Giờ khắc này Hư Mộ Dương đột nhiên nhắc đến Tinh La Đại Thiên Giới, Đường Kiếp cũng không hiểu gì.

Hư Mộ Dương đã uống cạn rượu trong chén, lại tự rót đầy cho mình, tiếp tục độc thoại:

- Thuở còn nhỏ, phụ thân quản ta rất nghiêm, mỗi ngày không phải tu luyện thì là học cách quản lý gia tộc. Nhưng ta thiên tính bướng bỉnh, lúc nào cũng tìm mọi cơ hội lén ra ngoài chơi. Mỗi lần bị phụ thân bắt được thì đánh cho no đòn, lúc ấy đều do Nhị tỷ bảo vệ ta. Nhớ có một lần ta lén chuồn ra ngoài chơi, nhất thời nghịch ngợm đốt luôn một nửa tiểu lầu các trong nhà, Nhị tỷ đã đứng ra nói do tỷ ấy đốt. Đáng tiếc, phụ thân không hề đỡ, còn tìm ra thủ phạm thật sự là ta... Trận đòn lúc đó, quả thực rất đau.

Đường Kiếp lặng lẽ lắng nghe, không nói câu nào.

Hư Mộ Dương vẫn tự lẩm bẩm:

- Cho nên ta bắt đầu vạch kế hoạch trốn thoát, muốn rời khỏi Hư gia, tiếc là chạy ba lần đều bị bắt lại hết. Trong đó có một lần ta thậm chí đã chạy ra Mạc Khâu, nhưng lại bị phụ thân tóm được, còn tẩn cho một trận nhớ đời.

Nói đến đây, Hư Mộ Dương lại bật cười:

- Sau đó ta mới biết, hóa ra trên người ta mang huyết mạch của Hư gia, khi mới ra đời huyết mạch đã được ghi vào tổ đường, lưu lại đèn mệnh. Bất luận ta chạy đến đâu, thông qua đèn mệnh, người Hư gia có thể tìm ra ta, trừ phi ta thoát khỏi Tê Hà Giới, bước vào Tinh La Đại Thiên Giới. Cho nên bắt đầu từ đây, ta luôn mơ có một ngày phải rời khỏi thế giới này. Đương nhiên khi đó chỉ là si tâm vọng tưởng, về sau mới biết muốn thành tiên đắc đạo khó đến chừng nào. Hư gia ta thân là một trong tứ đại gia tộc, vậy mà ngay cả Tử Phủ Chân Quân còn không ra nổi, muốn thoát khỏi giới này thì chỉ có thể nghĩ cách khác. Cũng từ lúc ấy, ta bắt đầu nghiên cứu trận đạo... Chỗ cao thâm của đạo trận là có thể vẽ thành nhà lao, tự thành một thế giới. Tê Hà Giới này như nhà lao của thiên địa vậy, bản thân nó là một đại trận thiên địa tự nhiên khổng lồ. Ta một lòng phá trận, chuyên chú học trận đạo, lâu ngày hoàn toàn trở thành sở thích, càng tu càng sâu, thành thử quên luôn cả mục đích ban đầu.

Y quay sang Đường Kiếp:

- Người nói người cầu thật tiêu dao, thật tự tại, vậy người có biết giấc mơ này nhìn có vẻ giản đơn, thực ra khó khăn vô cùng. Một kiếp nhân sinh làm sao có thể tiêu dao thật sự, ngay cả khi có một ngày người thật sự tu luyện thành đạt, chỉ cần người còn bị nhốt trong Tê Hà Giới, trong nhà lao thiên địa này, xem như người vẫn chưa thật tiêu dao, thật tự tại.

- Cho nên chỉ cần huynh vẫn còn ở Tê Hà Giới, huynh vẫn không tránh khỏi bị truy sát, đúng không? Mây tím bốc cao đó... Liệu có phải người của Thiên thần cung đuổi tới rồi không?

Đường Kiếp điềm nhiên nói.

Hư Mộ Dương ngạc nhiên, cuối cùng lắc đầu cười bất đắc dĩ:

- Biết ngay là không giấu được người.

- Vậy huynh muốn đệ đi mua vịt quay Trần Ký, chính là vì muốn mượn cớ đẩy đệ tránh xa?

- Ừm.

Hư Mộ Dương gật đầu:

- Có điều sau đó ta nghĩ lại, rốt cuộc bọn chúng chừng nào đến đây, ta cũng không rõ. Lỡ khi người đi chúng lại không đến, khi về lại chạm mặt thì tính sao? Cho nên người mượn cớ không đi, ta cũng thôi luôn, chỉ bằng dứt khoát nói rõ với người ở đây, kéo người hồ đồ chịu chết.

- Vậy sao huynh không chạy?

- Chạy không được nữa... Ta cố tình bày mê trận ở Thúy Vi Sơn, nửa năm nay chúng không đuổi đến, đáng lẽ sẽ không tìm thấy ta nữa. Hôm nay lại đuổi đến, hiển nhiên đã biết ta ở đâu, có chạy thế nào cũng vô ích.

Hư Mộ Dương lắc đầu, trong mắt lộ vẻ bi thương sâu thẳm.

Đường Kiếp chấn động, hẳn nhớ Hư Mộ Dương có nhắc đến huyết mạch Hư gia trước đó, cuối cùng cũng hiểu ra, bèn buột miệng thốt lên:

- Người nhà huynh đã bán đứng huynh! Mây tím bốc cao... Tử Phủ Cảnh?

Đường Kiếp phút chốc vỡ lẽ mọi chuyện.

Mây tím nghĩa là rất nhiều linh khí dao động. Mây tím bốc cao tức là có người có linh áp hùng mạnh xuất hiện, mà số lượng Tử Phủ Cảnh trong Tê Hà Giới rất ít, ở vùng đất xa xôi này mấy ngày là có thể thấy được.

Lúc này mây tím trong Trắc Linh Trận không ngừng tiếp cận An Dương phủ, quả đúng là thẳng tiến đến đây.

Nếu nói trước đó có một chút khả năng là Tử Phủ Chân Quân lướt qua, còn hiện tại nhìn khí thế thẳng tiến kia, rõ ràng là xông đến chỗ Hư Mộ Dương rồi.

Tốc độ không nhanh lắm, nếu không phải đối phương không giỏi phi hành, thì chính là đã có nắm chắc, không hề sợ Hư Mộ Dương chạy thoát. Xét đến sự khủng bố của Tử Phủ Chân Quân, hơn phân nửa vẫn là kẻ sau hơn.

Ngay cả một Thiên Tâm Cảnh bình thường trong Thiên thần cung Hư Mộ Dương cũng không đánh lại được, hiện giờ Tử Phủ Chân Quân đích thân đến, y dựa vào đâu mà đối phó? Đường Kiếp nhìn thấy nỗi kinh hãi chất chứa trong ánh mắt của Hư Mộ Dương, song nội tâm y lại tĩnh lặng tựa nước giếng.

- Sao họ lại đối xử với huynh như vậy? Huynh là người của Hư gia mà!

Đường Kiếp bật dậy rống lên.

Hắn không phản nộ vì Thiên thần cung đuổi đến, Hư Mộ Dương cũng không sợ, cùng lắm thì chạy nữa thôi.

Nhưng người của Hư gia lại bán đứng Hư Mộ Dương như thế, điều này khiến Đường Kiếp không cách nào lý giải được.

Hư Mộ Dương chỉ lắc đầu:

- Có thể gắng gượng qua nửa năm, cũng coi như hết lòng rồi. Đường Kiếp, người vẫn chưa thật sự hiểu được sự tàn khốc của Tu Tiên giới, cũng sẽ không hiểu được địa vị của Lục Đại phái ở Tê Hà Giới. Cái gì mà tứ đại gia tộc, ở trước mặt Lục Đại phái chẳng qua chỉ là bọn tép riu nhãi nhép... Tử Phủ Chân Quân, một người đã có thể quét ngang tứ đại gia tộc, tu hành tâm pháp mà Hư gia nhận cũng có hạn, đến nay vẫn không ai có thể vào Tử Phủ, mà Lục Đại phái, mỗi phái ít nhất có hơn ba Chân Quân, thiên tôn,

thậm chí còn có quyền năng của Tiên Đài Cảnh... Phụ thân, y không thể không cúi đầu!

Đường Kiếp nghe vậy cũng thấy tuyệt vọng:

- Lễ nào huynh cứ thế mà chấp nhận?

- Không chấp nhận thì thế nào nữa?

Hư Mộ Dương cười, lại uống cạn chén rượu, sau đó tiếp lời:

- Thật ra ta biết sẽ sớm có ngày này, có thể thoi thóp nửa năm nay xem như cũng may mắn, đây cũng là chiếu cố sau cùng của gia tộc dành cho ta. Ta nợ gia tộc quá nhiều, nếu có kiếp sau, ta chỉ có thể đền đáp ở kiếp sau. Đường Kiếp, ta nói người biết, người không thể hận người nhà của ta về chuyện này, sau này càng không cho phép người đến tìm họ báo thù.

- Cái... Cái gì?

Đường Kiếp sững sờ, báo thù?

Nói vậy là sao?

Hư Mộ Dương vội đáp:

- Đúng, nhớ đó, ta sống là người Hư gia, chết là ma Hư gia. Sau này người tu luyện thành công, nếu nhớ được chút lòng tốt của ta dành cho người, vậy thì chỉ có thể báo ân Hư gia, không được báo thù.

- Nhưng đệ dựa vào đâu...

- Dựa vào thứ này!

Hư Mộ Dương xoay cánh tay, nhét Huyền Binh Giám trước giờ không rời tay vào lòng Đường Kiếp:

- Cửu Lê Huyền Bình Giám là mấu chốt phá trận mà Bình Chủ lưu lại, trận văn trên mặt chính là Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận, có thể tiến hóa tự nhiên, ảo diệu vô cùng, chỉ khi hiểu nó thấu đáo mới có thể thực sự phá giải Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận. Hơn nữa lúc đầu tìm hiểu Huyền Bình Giám, ta phát hiện trên đó ngoại trừ trận văn ra, hình như còn một cửa tâm pháp cổ quái, song vẫn không thể lĩnh hội. Chuyện này ngay cả Thiên thần cung cũng không biết, chỉ cho rằng Huyền Bình Giám này chính là chìa khóa. Người có rảnh thì phải tìm hiểu nhiều hơn, ngàn vạn lần đừng để lỡ cơ hội. Thật ra ta vẫn luôn cảm thấy bố trí trước đó của Bình Chủ chưa chắc đơn giản như vậy. Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận mặc dù là đại trận thượng cổ, uy lực phi phàm, nhưng đó là đối với chúng ta, còn đối với sự tồn tại có thể làm cho y ngã xuống, chỉ sợ chưa chắc hữu hiệu. Nếu đã vậy, dựa vào một đại trận hiển nhiên không đủ, mà ảo diệu có thể nằm trong Huyền Bình Giám này.

Đoạn Hư Mộ Dương lấy ra một quyển sách nhỏ dày cộm, vài bình đan dược cùng một thanh kiếm giao cho Đường Kiếp:

- Sách là trận pháp tâm đắc của ta qua bao năm qua khổ tu trận đạo, người nhớ cất kỹ. Trước khi trận đạo của người chưa đạt tới mức huyền tượng thiên sinh, nhìn rõ mọi vật, tốt nhất đừng nên thử tìm hiểu Huyền Bình Giám, nếu không tâm thần bị quản chế, sinh mạng gặp nguy. Về phần Thanh Quang kiếm là pháp bảo duy nhất của ta, tuy người vẫn chưa thể phát huy tác dụng của nó, dùng để phòng thân cũng đủ rồi, những thứ khác đều là vật thường, người bán đổi tiền đi. Ta không hiểu chiến nên không yêu thích gì mấy các pháp bảo, quả thực cũng không có thứ gì tốt có thể cho người. Nhưng chỉ cần người dốc tâm nghiên cứu chân giải trận pháp mà ta để lại, lĩnh hội trận đồ, sớm muộn gì cũng có thể phá Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận, lấy được bảo vật bí mật bên trong.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết, mau rời khỏi đây đi. Họ chưa từng thấy người, không biết sự tồn tại của người. Dù ta có chết cũng sẽ không để họ lấy được Huyền Binh Giám!

Hư Mộ Dương quát lên, mây tím trong trận càng lúc càng gần.

- KHÔNG! Đệ không đi! Đệ mặc kệ Hư gia gì đó, đệ chỉ lo cho huynh!

Đường Kiếp hét lớn:

- Đệ sẽ không để huynh lại một mình đâu!

Khoảnh khắc đó hắt chợt hiểu ra, nửa năm chung sống, Hư Mộ Dương mặc nhiên đã có cảm tình với hắn, xem hắn như huynh đệ, bản thân hắn lẽ nào cũng xem y như đại ca ruột của mình?

Bất luận ra sao, hắn không thể nào trơ mắt nhìn Hư Mộ Dương chết đi như vậy!

Hư Mộ Dương lại cười nói:

- Người không cần xúc động như vậy, ta cũng không đi chết vì người. Nếu ta thật sự muốn sống, chỉ cần giao ra Huyền Binh giám là vẫn còn một con đường sống. Có điều ta không đủ sức, có người muốn ám toán ta, ta nhất định phải báo thù, so với việc cá cược vào con đường sống duy nhất này, chi bằng báo thù một trận cho thống khoái! Ta giao Huyền Binh Giám cho người, chính là mượn tay người báo thù Thiên thần cung, đem đến nguy hiểm và phiền phức cho người, cho nên người đừng cảm động làm gì. Hơn nữa bọn họ không lấy được Huyền Binh Giám, Hư gia ta cũng an toàn hơn!

Rồi Hư Mộ Dương đứng lên tóm lấy Đường Kiếp, vô số linh tuyến xuất hiện như những sợi tơ bện thành mạng nhện bao bọc lấy Đường Kiếp. Ngay

sau đó Hư Mộ Dương lấy ra một mẫu giấy tiện tay gấp thành một con ngựa giấy.

Hư Mộ Dương vẽ vài nét bút lên ngựa giấy vút về phía hắc. Một tràng hí dài vang lên, một con ngựa trắng trắng kiệu liền xuất hiện.

Hư Mộ Dương đặt Đường Kiếp lên ngựa, linh tuyến tự động quấn lấy ngựa trắng. Y hung hăng vỗ mạnh vào mông ngựa, con ngựa liền phóng đi.

- Hư đại ca, đừng đuổi đệ đi!

Đường Kiếp ngồi trên ngựa liều mạng gào.

Hư Mộ Dương gọi với:

- Đi về phía bắc, đừng quay lại đây!

- KHÔNGGGG!

Đường Kiếp vẫn gào lên, nhưng hắc không thể phá linh tuyến ra, nó trói hắc chặt cứng vào lưng ngựa, ngựa trắng lại phóng điên cuồng không ngừng vó.

Thấy bóng dáng Đường Kiếp đã xa tít tắp, cuối cùng Hư Mộ Dương lại ngồi xuống.

Y nhắc chung lên rót đầy rượu cho mình, thấp giọng lầm bầm một câu:

- Đáng tiếc, sau cùng vẫn không kịp đưa người đến Tây Nguyệt phái, con đường sau này phải dựa vào bản thân người rồi.

Đoạn y bắt đầu bình tĩnh đợi vận mệnh giáng xuống.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lời Thề Lớn

Đêm càng thêm thâm trầm.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong đình nhỏ, Hư Mộ Dương nốc từng cốc rượu lớn. Rượu vào cổ họng như thiêu đốt. Hắn không dùng linh khí để tiêu hóa mà để rượu lan tỏa ra toàn thân, cảm giác hơi choáng váng, nhưng lại hứng trí lên ngân giọng ngâm:

- Nhớ thời niên thiếu, hồi xưa chơi thượng uyển, xe ngựa tấp nập, hoa nguyệt đang hồi xuân thì. Mơ về nơi biên ải xa xôi, gió tây nổi buồn giữa sóng xanh, đâu là đường về!

Bài thơ nhớ thời niên thiếu này là hắn làm lúc cao hứng. Hắn vốn không phải là thi nhân nổi tiếng gì, nhưng sinh ra trong nhà làm quan nên cũng đọc không ít sách. Trộn những câu của người đời trước vào với nhau lại thêm cảnh hôm nay cũng coi như là hợp thời.

Nhưng chính trong lúc hắn tin miệng nhặt ra thì một âm thanh lạnh lạnh từ cửa truyền đến:

- Giao ra Huyền Binh giám thì nơi đâu cũng là đường về. Hư Mộ Dương thân mang bảo vật quý, than với ánh trăng trong khoảng không. Chung quy không bằng vật quý về chủ cũ, lạc đường biết đường về!

Cùng với giọng nói đình viên đột nhiên đã xuất hiện ba người.

Đi đầu là một lão già mặc áo tím, thân hình người này không cao, nhưng lại rất có khí thế, làm cho người ta không thể kìm được mà tập trung chú ý

vào ông ta.

Lúc này ông ta cũng chấp hai tay sau lưng nhìn Hư Mộ Dương, mắt lộ ra vẻ uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Nhìn thấy người này Hư Mộ Dương liền nói:

- Hóa ra là Vô Niệm đại nguyên chủ đích thân giá lâm!

Tứ đại chân quân Thiên Thần Cung thì Vô Niệm chân quân đứng thứ hai, quản lý việc giám sát trong Thiên Thần Cung, uy danh vô vùng lớn, vì tu luyện Đại Nguyên thần thông của Thiên Thần Cung nên người xưa còn gọi là Vô Niệm đại nguyên chủ.

- Biết là Nguyên Chủ đích thân đến còn không mau quỳ xuống!

Giọng một người bên cạnh vang lên, y chính là Hà Xung người đã từng giao chiến với Hư Mộ Dương ở núi Thúy Vi, câu lạc đường biết lối quay về là do y nói.

Nhưng lão già áo tím này lại mặt mày bất động mà chỉ nói nhạt một câu:

- Không sao.

Ánh mắt nơi góc mắt Hư Mộ Dương đã quét qua một người khác bên cạnh ông ta, đấy là một thanh niên mặc áo trắng, mặt mũi lại có phần giống hần.

Nhìn đến người này toàn thân Hư Mộ Dương run lên:

- Đại ca!

Mặc dù sớm đã đoán được e rằng lần này sẽ có người của Hư gia đến, nhưng hần không nghĩ đến lại là đại ca Hư Nhược Cốc.

Lúc này Hư Nhược Cốc nhìn hẩn một cái mặt không chút biểu cảm chỉ lạnh nhạt nói:

- Cha mẹ rất nhớ đệ, trả hết đồ cho Thiên Thần Cung về với ta đi.

- Bố... Mẹ

Hư Mộ Dương khẽ líu ríu một chút hai từ này trên mặt lộ ra nụ cười chua xót:

- Giờ bọn họ vẫn tốt chứ?

- Không tốt, nửa năm gần đây vì đệ mà họ sống không hề dễ dàng. Lần này huynh đến là để đưa đệ về gặp họ.

- Gặp bọn họ...

Trong ánh mắt Hư Mộ Dương lộ ra chút phiền muộn:

- Đệ còn có thể gặp được họ sao?

- Đương nhiên là được rồi.

Lúc này cuối cùng Vô Niệm nguyện chủ cuối cùng cũng lên tiếng:

- Hư Mộ Dương, thực ra người đã hiểu nhầm ngay từ đầu, nói gì đi nữa Hư gia cũng là một trong tứ đại gia ở Mạc Khâu, Thiên Thần Cung sẽ không ra tay với người mình, bọn ta chỉ định sau khi sự đã thành sẽ dùng thuật rửa tâm với cậu để xóa đi trí nhớ trong não.

Tẩy thần thuật, một loại bí thuật tiên gia có thể làm người bị thi thuật mất đi trí nhớ. Mặc dù thần thuật lớn mạnh, nhưng không thể chọn tính sử dụng. Chỉ cần dùng thì không chỉ mất hết trí nhớ mà đến cả thần niệm cũng sẽ biến mất. Người bị thi thuật sẽ dừng lại ở mức thiên tâm này không thể tiến thêm một mức nào nữa.

Lúc nghe đối phương nói thế Hư Mộ Dương cười ha hả nói:

- Không còn trí nhớ nữa ta còn là ta sao?

Không còn trí nhớ thì đến cả kiến thức về trận đạo ta cũng không còn nữa, đến cả một pháp quyết cũng nặn không ra, không còn hành vi thiên tâm cảnh, lại không dùng nổi bất cứ pháp thuật gì nữa, đến cả linh đồ cũng chưa chắc đã sánh được. Có thể nói thẳng ra là phế, hơn nữa sở dĩ người đối với người là vì có trí nhớ, mới có nhận thức về thế giới này.

Không còn trí nhớ có khác gì với đứa trẻ vừa sinh ra?

Huống hồ tẩy thần thuật sử dụng phức tạp, lời này của ông ta cũng chưa chắc đã là thật. Hơn nữa chỉ là cho Hư gia một lời giải thích mà thôi.

- Còn tốt hơn chết, chỉ cần cậu chịu cho tôi dùng thuật Sưu hồn, điều tra trí nhớ của cậu, xác nhận cậu không truyền thông tin ra ngoài, đồng thời giao đồ ra cho bọn ta thì ta lấy danh dự của chân quân đảm bảo sẽ không giết cậu, chỉ tẩy đi trí nhớ rồi trả lại cậu cho Hư gia. Đây cũng là điều kiện ta đồng ý với Hư Hoài Lễ.

Thuật sưu hồn là một thuật pháp đau đớn hơn thuật tẩy tâm. Nhưng sau khi sử dụng thì người bị thi thuật đau đớn khôn cùng, nhẹ thì thần hồn bị thương, nặng thì biến thành đần độn.

Sưu hồn trước, tẩy thần sau, đây là giày vò lớn nhất với người sống, khổ hình trong thiên hạ cũng không sánh được. Nhưng lúc này lời nói ra từ miệng Vô Niệm nguyện chủ thật nhẹ nhàng, lại miêu tả sơ lược dường như vô cùng nhẹ nhàng vậy.

Nhìn từ góc độ của ông ta, Hư Mộ Dương trộm bảo vật quá của Thiên Thần Cung để cho hãn một đường sống đã là nể mặt Hư gia lắm rồi, đây là hành động đại từ đại bi của Thiên Thần Cung.

Trong lòng Hư Mộ Dương vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn Vô Niệm nguyên chủ:

- Thu hồn của ta, tẩy thần ta. Thích Vô Niệm ông ác thật, không hổ là quản lý giám sát của Thiên Thần Cung. Nhân vật lớn làm người ta nghe đến phải sợ hãi, nhưng lần này chỉ e ông không được như ý rồi!

Lúc này lòng hăn phần nộ đến cả Vô Niệm nguyên chủ cũng không thèm gọi nữa mà gọi thẳng tên thật của đối phương.

Rồi đột nhiên đứng lên linh khí toàn thân bắt đầu khởi động tỏa ra chiến ý mạnh mẽ, đến cả Chân Quân Tử Phủ cũng không hề lùi bước.

Nhìn thấy cảnh này Hư Nhược cốc kinh hãi thất sắc:

- Tam đệ, đệ làm gì đấy? Đừng hồ đồ!

Lúc này cuối cùng anh ta cũng đã lộ ra sự thân thiết chôn giấu trong lòng.

Sắc mặt Vô Niệm nguyên chủ hơi trầm xuống:

- To gan!

Ông ta cũng không làm gì chỉ trợn mắt, không khí như dè dặt mà đọng lại. Linh khí toàn thân Hư Mộ Dương bốc ra bị chặn lại không thể mảy may thoát nổi ra bên ngoài.

Cùng lúc Hà Xung đã xông đến chỗ Hư Mộ Dương, tay phải tóm qua cổ hăn quát lên:

- Hư Mộ Dương còn không bó tay chịu trói!

Hư Mộ Dương bị áp chế không thể động đậy được, nhưng lại không hề sợ hãi mà cười lớn:

- Chân Quân Tử Phủ hiểu thấu trời đất, chỉ cần một niệm thần thông tự thành. Ta thật muốn xem ông niệm tu vi của vạn pháp sinh có thể ngăn cản ta không!

Nói xong linh quang toàn thân hắt bốc lên hừng hừng, nổ ra khí thể kinh thiên, đến cả Vô Niệm nguyện chủ cũng không áp chế nổi.

Sắc mặt ông ta có chút thay đổi:

- Không xong rồi, hắt muốn tự nổ Thiên Tâm!

Thích Vô Niệm không nghĩ được là Hư Mộ Dương lại quyết đoán đến thế, thà tự sát cũng không cho ông ta cơ hội. Trong lúc kích động hai tay đập lại một lực uy áp ngất trời ập đến từ bốn phía, đồng thời quát:

- Hư Mộ Dương đừng kích động, hãy nghĩ cho Hư gia...

Hư Mộ Dương cắt đứt lời hắt nói:

- Ta là đang nghĩ cho Hư gia, chỉ cần ngày nào các người còn chưa lấy được Binh giám thì ngày đó còn chưa ra tay với Hư gia! Ta sớm đã có sắp xếp, nếu như sau khi ta chết Thiên Thần Cung ra tay với Hư gia thì chuyện về Binh giám cả thiên hạ sẽ đều biết. Đại ca à, nói ra thì huynh cũng không biết Binh giám rốt cục là cái gì đúng không?

Hư Nhược cốc ngạc nhiên:

Hắt đúng thật không biết Binh giám là gì.

Người của Hư gia chỉ biết Hư Mộ Dương đánh cắp bảo vật quý của Thiên Thần Cung, chắc là có liên quan đến chuyện bọn họ mở kho báu, nhưng trước giờ không hề biết trong kho báu này có gì, giá trị bao nhiêu.

Kho báu trong thiên hạ rất nhiều, nhưng không phải cái nào cũng đáng để người ta phải liều mạng. Sự truy sát của Thiên Thần Cung với Hư Mộ Dương cũng có thể thấy được mức độ quan trọng của kho báu, vì vậy không thể làm căn cứ tính toán.

Giờ nghe ra thì giá trị của kho báu này là vượt xa sức mạnh của khả năng tưởng tượng, mạnh đến nỗi có thể làm Thiên Thần Cung diệt cả Hư gia, điều này làm Hư Nhược Cốc cũng hơi kinh ngạc.

- Cái gì?

Thích Vô Niệm nghe xong lời của Hư Mộ Dương trong lòng cũng chấn động, không ngờ hẳn lại còn chiêu này.

Tâm thần ông ta run rẩy tiên pháp cũng lập tức bị ảnh hưởng, trong lúc hoảng hốt linh áp cũng giảm đi vài phần.

Linh quang toàn thân của Hư Mộ Dương nhân cơ hội này bùng phát hoa thành một toán hào quang dâng lên ngút trời chiếu sáng cả một khoảng trời đêm trông giống như mặt trời ló rạng đông.

- Không xong!

Thích Vô Niệm biết ngay là không hay, tâm niệm lập tức thay đổi, hai tay cùng đẩy ra:

- Lồng càn khôn, lên!

Một vòng bảo hộ tiên lực trù lấp ba người.

-Tam đệ dừng!

Hư Nhược Cốc đau đớn điên cuồng gào thét

Hư Mộ Dương nhìn Hư Nhược Cốc một cái, mắt đã ươn ướt.

- Tạm biệt đại ca, kiếp này Hư Mộ Dương không báo đáp được cha mẹ, tất cả chỉ còn nhờ đại ca thôi...

- Không!

Trong tiếng thét xé ruột gan của Hư Nhược Cốc thì linh khí trong cơ thể Hư Mộ Dương đã mãnh liệt cuộn trào phun ra từ trong các huyết vị và lỗ chân lông trên khắp cơ thể còn mang theo cả máu.

Linh khí trào ra như sóng biển hóa thành con sóng lớn động trời tràn ra bốn phía, trượt qua lồng càn khôn làm phát ra vô số ánh lửa.

Cả căn nhà hóa thành đồng hoang tàn, dư thế vẫn không giảm xông về phía trước nghiền nát suốt cả đường đi, làm tất cả mọi thứ xung quanh đều san thành đất bằng.

May mà chỗ bọn họ ở hẻo lánh bốn bên hoang vu không người. Nhưng cả một vùng núi non đều là một cảnh chấn động, vô số hoa quang dâng lên ngút trời.

Nếu như trước đây nói mặt trời mọc thì ánh lửa bây giờ là mặt trời đã lên cao. Đến cả phủ An Dương cách đây mấy dặm cũng chìm trong trận mưa ánh sáng, cả thành phố lắc lư trong gió mây.

- Kẻ nào dám gây chuyện trong Phủ An Dương?

Trong phủ đã lác đác vài người lao ra cùng nhau nhìn về nơi xảy ra chuyện.

Thứ đấy như sóng linh hải như gió mây phấp phới chấn động làm cho mọi người đều mặt mày tái mét.

Linh áp, linh uy ghê gớm như thế thì thực lực như thế nào mới có thể tạo ra chứ?

- Xảy ra chuyện lớn rồi.

Một người tu hành trong phủ An Dương nói giọng khô khốc.

Bạch mã phi nhanh đến đường cổ An Dương.

Đường Kiếp ra sức giãy dụa muốn thoát khỏi sự trói buộc của Linh tuyến kia, nhưng không cách nào thoát nổi.

Y thấy mình rời nhà càng ngày càng xa, tim lại càng ngày càng lạnh.

- Không, không ta phải quay về!

Đường Kiếp hô to.

Hắn vật lộn vận chuyển tâm pháp Tàng Tượng Kinh hấp thụ linh khí. Mặc dù biết là không có tác dụng gì, nhưng y phải cố gắng thử một phen.

Linh khí toán loạn trong cơ thể, đâm cho Đường Kiếp đau đớn vô cùng, nhưng y vẫn không ngừng lại tiếp tục mượn linh lực trong cơ thể nhằm thoát khỏi sự trói buộc.

Đúng vào lúc này hắn đột nhiên cảm thấy dường như có linh khí hòa vào mạch máu biến mất. Cùng lúc này một sợi linh tuyến đang trói hắn lại đứt ra khi hắn giãy dụa.

Hắn ngẩn ra rồi mừng rỡ tiếp tục cố động linh khí, càng nhiều linh khí hòa vào mạch máu, hắn cảm thấy máu toàn thân như sôi trào gần như muốn nổ tung.

Tình cảnh này quái dị như thế Đường Kiếp chưa từng thấy qua, nhưng hắn vẫn không suy nghĩ gì mà làm vậy, vì hắn cảm thấy lúc này khí lực của mình phát triển mạnh mẽ.

Càng nhiều linh khí hòa vào mạch máu hơn, Đường Kiếp đột nhiên hét một tiếng hai tay đột nhiên chấn động. Chỉ nghe thấy tiếng cách cách liên thanh, những sợi linh tuyến vây quanh người y đều bị đứt đoạn.

Cùng với việc linh tuyến đứt đoạn thì Bạch Mã cũng hí một tiếng ngã xuống đất rồi lập tức hóa thành ngựa giấy.

Đường Kiếp vồ hụt ngã mạnh xuống đất.

Nhưng hắn liền nhảy lên sau đó, cũ ngã vừa rồi rất nặng nhưng y lại không hề bị thương, chỉ cảm thấy toàn thân trào dâng lực khí không thể tả nổi, nhìn thấy Bạch Mã hóa giấy giậm dừ kêu lên:

- Không, đứng dậy đưa ta quay về!

Con ngựa giấy nằm trong lòng bàn tay không động đậy, mặc hắn trút linh khí thế nào cũng không hóa lại nổi nữa.

Đường Kiếp bất đắc dĩ chỉ đành vứt ngựa giấy đi quay người chạy về nhà.

Hắn không phải là đến để chém giết với người của Thiên Thần Cung, mà chỉ mong có thể kéo Hư Mộ Dương đi trước khi chúng đến.

Cho dù Hư gia có đèn mệnh thì đã sao? Cùng lắm thì hắn và Hư Mộ Dương đem Binh giám trốn dưới phái Tây Nguyệt, hắn không tin Thiên Thần Cung dám đuổi giết đến tận phái Tây Nguyệt!

Tất nhiên là có khó khăn, nhưng kiểu gì cũng có cách, không được dễ dàng buông xuôi!

Nhưng vừa chạy ra chưa được mấy bước thì đã nghe thấy tiếng tiếng nổ ầm ầm, hào quang ngút trời chiếu sáng chân trời.

Rõ ràng là ngôi nhà trước kia của mình.

- Không! Hư đại ca!

Đường Kiếp đau khổ thét lên.

Giây phút đấy lòng hắn đã hiểu ra trên thế gian này không còn Hư đại ca nữa.

Ngẩn ngơ nhìn khói phía xa đột nhiên Đường Kiếp quỳ phịch một tiếng xuống đất.

Ánh mắt giận dữ phát ra sát ý ngút trời, y hướng về chân trời hô lớn:

- Hư đại ca, lên đường bình an!

- Hôm nay Đường Kiếp phát lời thề lớn...Lấy Tâm Ma thề. Lòng này mãi khắc ghi, chỉ cần Đường Kiếp còn trên đời một ngày thì nhất định sẽ tiêu diệt Thiên Thần Cung!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phái Tây Nguyệt

Cơ thể lương cuối cùng cũng tiêu tan.

Linh khí trên người Hư Mộ Dương biến mất, người cũng đã ngã vật xuống đất.

Sau hào quang là vô số linh vũ rơi xuống, đây là việc tất cả linh khí Hư Mộ Dương hấp thụ được quay về với tự nhiên.

Tiên chết bách linh sống.

Tiên sống, bách linh chết.

Đây là chân lý mãi không thay đổi của giới tu tiên.

Mỗi quan hệ giữa giới tu tiên và tự nhiên giống như ban ngày và ban đêm, sinh diệt luân hồi tuần hoàn không ngừng.

Mỗi khi một người tu tiên chết đi đồng nghĩa với một mảnh linh quang được sinh ra trên mặt đất. Cũng như thế khi một người tu tiên lớn mạnh quật khởi tất nhiên sẽ kéo theo sự hao tổn của một lượng lớn tài nguyên, thậm chí là sự biến mất của vô số sông núi.

Nhưng với Hư Nhược Cốc mà nói linh khí có thể tuần hoàn nhưng sinh mệnh đã mất thì không thể quay lại nữa. Linh vũ rơi lên trên người, vai và mặt làm ướt khắp mặt y, hóa thành nước mắt chảy xuống.

- Đệ đệ...

Hư Nhược Cốc khóc trong im lặng.

- Khốn Kiếp!

Thích Vô Niệm cũng rống lên phẫn nộ.

Lần thiên tâm tự nổ này của Hư Mộ Dương có sự bảo vệ của lồng càn khôn mặc dù không tạo ra thương tổn lớn, nhưng lại gây ra xự xỉ nhục lớn cho tôn nghiêm của ông ta, giống như bạt một bạt tai mạnh lên mặt vậy.

Chân quân Tử Phủ thì đã sao?

Hư Mộ Dương hẳn cũng có thể làm mày tay trắng.

Sau đấy Hà Xung lao ra tìm thi thể Hư Mộ Dương nhưng không tìm được gì.

Sắc mặt trắng bệch, y nhìn Thích Vô Niệm run rẩy nói:

- Nguyễn Chủ... Binh giám không ở trên người hẳn...

Thích Vô Niệm hít một hơi.

Chuyến này ông ta đến là để thu hồi Huyền Binh giám, nhưng lại chưa hề nghĩ tới Huyền Binh giám không ở trên người Hư Mộ Dương.

Dù sao cũng là bảo vật hiếm có, là chìa khóa quan trọng để mở đại trận, ai cầm trong tay đều không thể cho rời khỏi mình trong dù trong giây lát. Mãi đến lúc này Hư Mộ Dương nói ra ông ta mới biết được rằng mình đã phạm một sai lầm lớn.

Lời nói vừa rồi của Hư Mộ Dương không phải nói ngoa, thời gian nửa năm đủ để làm rất nhiều chuyện!

- Lục soát! Đây là cơ hội thịnh vượng của Thiên Thần Cung, cho dù có phải lên trời xuống đất cũng phải tìm Binh giám quay về cho ta!

Thích Vô Niệm đã không còn để ý gì đến phong độ mà hét lên thê thảm. Lúc này mắt mũi hần hung hãn, đúng là khủng khiếp khôn tả.

Cùng với tiếng la của ông ta, Hà Xung đã xông đến đồng đồ nát lục tung khắp nơi.

Ông ta đường đường là chân nhân Thiên Tâm Cảnh mà lúc này lục lợi điên cuồng trong đồng hoang tàn trống như chuột bởi đất không để ý gì đến hình tượng, nhưng dù có như thế cũng không thể tìm thấy

Mắt thấy Hà Xung đã lật tung một lượt đồng hoang tàn mà cũng không thấy bóng dáng Binh giám, sát khí trong mắt Thích Vô Niệm càng ngày càng lớn.

Ông ta quay đầu tức giận nhìn Hư Nhược Cốc:

- Tam đệ tốt của người đấy!

Lòng Hư Nhược Cốc khiếp sợ, biết Hư Mộ Dương đã thật sự chọc giận vị Vô Niệm nguyên chủ này vội cúi đầu nói:

- Nguyên chủ mình giám, việc này không liên quan gì đến nhà tôi! Hư Nhược Cốc nguyện thay Hư gia điều động toàn bộ nhân lực dốc toàn sức lực tìm ra tung tích Binh giám!

- Tìm! Tìm thế nào đây?

Hư Nhược Cốc hít sâu một hơi trả lời:

- Tôi hiểu Tam đệ, nếu nó đã nói đã có sắp xếp thì chỉ sợ Binh giám thật sự không có ở đây, nhưng lúc tôi vào nơi này sạch sẽ như có người thường xuyên quét dọn. Xưa này Tam đệ của tôi lôi thôi lếch thếch, ngoài quần áo

trên người thì những thứ khác vốn không quan tâm. Nhất là lúc gặp khó khăn lại càng không còn tâm tư lo chuyện nhà cửa, trừ khi ở đây có người khác lo chuyện quét dọn vệ sinh. Ngoài ra tôi vừa xem trên cái bàn đá có bày bốn món ăn, trước nay Tam đệ tôi không thích chuyện ăn uống thể tục, bày rượu như thế khả năng là có người cùng uống. Mặc dù nó bỏ bát đĩa đi, nhưng tôi vẫn nhìn ra, có thể trước đây không phải mình nó ở đây.

- Ý người nói là...

- Nhất định là nó đã đem Binh giám giao cho người khác!

Hư Nhược Cốc nói chắc như đinh đóng cột:

- Chỉ cần tìm được người này thì có thể tìm được Binh giám. Nếu như rượu thịt vẫn còn nóng thì người đó chắc cũng đi chưa lâu. Chỉ cần chúng ta tìm ra người đấy là ai thì sẽ có thể lấy lại thứ là Thiên Thần Cung muốn có.

Ánh mắt Thích Vô Niệm sáng lên:

- Hà Xung, lập tức đi điều tra xem thời gian này Hư Mộ Dương ở với ai.

Thấy Thích Vô Niệm tán thành cuối cùng Hư Nhược Cốc cũng thở phào, trong lòng vẫn nói thầm:

- Đệ đệ, cuối cùng vẫn phụ lòng khổ tâm của đệ rồi!

Trong mắt Hư Mộ Dương, ai nấy trong Thiên Thần Cung đều không đáng tin, cho dù trong lời nói của Thích Vô Niệm đều không có ý giết người diệt khẩu, nhưng ai mà biết ông ta nói thật hay giả? Có thể chỉ là để dụ dỗ Hư gia, chỉ cần Binh giám vào tay nói không chừng sẽ đại khai sát giới. Hư gia đã tham dự thì cho dù không biết toàn bộ nội tình thì ít nhất cũng biết những chuyện lớn, như thế là có khả năng bị diệt khẩu.

Nhưng nếu như Thiên Thần Cung chưa có được Binh giám thì diệt khẩu sẽ không có ý nghĩa gì, cộng thêm sự uy hiếp để lộ bí mật thì Hư gia không lo.

Nhưng đây chỉ là cái nhìn của Hư Mộ Dương, những gì hắn tiếp xúc là người Thiên Thần Cung lúc mới phá trận trong lòng có ý đồ xấu xa, thì giác hắn đã quyết định hắn không thể tin tưởng người của Thiên Thần Cung được nữa.

Hư Nhược Cốc thì không nghĩ thế.

Nói gì đi nữa thì Hư gia cũng là một trong bốn gia đình lớn ở Mạc Khâu, địa vị hiển hách, danh vọng cao, mối quan hệ khắp nước. Chỉ cần Thiên Thần Cung diệt Hư gia thì sẽ nổi sóng lớn ở Mạc Khâu, liên luy rộng, nói không chừng còn dẫn đến nội loạn. Dù Thiên Thần Cung mạnh, nhưng dù sao cũng là cầm rể trên đất Mạc Khâu dựa vào người phàm và lượng lớn người tu tiên bình thường dựng nên địa vị siêu phàm nên sẽ không dễ dàng làm ra những chuyện tự loạn trận cước như thế. Giết một Hư Mộ Dương chỉ ảnh hưởng đến Hư gia, Diệt Hư gia thì lại ảnh hưởng đến cả một đất nước điều này là hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy Hư Nhược Cốc vững tin cho dù Thiên Thần Cung có lấy được Binh giám cũng không diệt Hư gia, ngược lại còn nhân cơ hội lấy lòng chia cho Hư gia chút lợi lộc làm tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Điều này là không thể, dù sao Hư Mộ Dương không phải do Thiên Thần Cung giết mà là tự sát, về tính chất để cho Hư gia dễ chấp nhận hơn.

Nhưng trái lại, nếu không có được Binh giám, Thiên Thần Cung ôm hận trong lòng, khả năng ngầm chèn ép Hư gia để từ đó rơi từ trên cao xuống, suy bại cuối cùng là không bệnh mà chết, khả năng này lớn hơn là diệt cả nhà Hư gia.

Người chết nghĩ đến sinh tồn, còn người sống phải nghĩ làm sao mới có thể sống tốt hơn để gia tộc tiếp tục huy hoàng.

Thế nên anh ta đồng ý giúp Thích Vô Niệm tìm lại Binh giám tranh thủ sự tha thứ.

Cách nhìn của hai anh em trong cùng một vấn đề về bản chất là không giống nhau.

Tính tình Hư Mộ Dương có hơi cực đoan, Hư Nhược Cốc thì điềm đạm hơn nhiều, nhưng Hư Mộ Dương biết rõ sự quan trọng của Binh giám, còn Hư Nhược Cốc lại không biết gì đến việc này.

Rốt cục là cách nhìn của ai đúng hơn. Sự việc chưa xảy ra thì không thể phân biệt đúng sai.

Trong lúc đang suy nghĩ thì một tiếng gầm vang đột nhiên truyền đến:

- Ai giải phóng Linh uy ở đây làm kinh nhiều người đời, coi phái Tây Nguyệt không có người sao?

- Người phái Tây Nguyệt đến rồi?

Hà Xung kêu.

Thích Vô Niệm hừ một tiếng:

- Hà Xung làm việc của người đi. Hư Nhược Cốc người đi đón cùng ta. Ta muốn xem xem phái Tây Nguyệt có thể làm gì chúng ta?

Chốn xa nơi Quỳnh Châu cho dù phái Tây Nguyệt có phái người đến chủ trì thì chắc người đến cũng không phải nhân vật lớn, chỉ cần nhân vật cấp đại lão phái Tây Nguyệt không đến thì ai có thể cản Thích Vô Niệm chứ?

Lúc này xa xa mấy đạo nhân bay tới, dẫn đầu là một người áo đen râu dài hai mắt có thần, sau lưng còn đeo một thanh kiếm dài.

Lúc này nhìn thấy Thích Vô Niệm từ đằng xa thì người đang định hét lệnh lòng bỗng run rẩy, dụi cùi mắt nhìn lại cho kỹ rồi bị dọa cho một trận liên hạ ngay từ không trung xuống chấp hai tay nói:

- Nam Bách Thành phái Tây Nguyệt đã gặp qua Vô Niệm nguyên chủ, không biết đại Nguyên Chủ đích thân hạ cố, xin được lượng thứ!

Thích Vô Niệm nhìn Nam Bách Thành một cái:

- Tiểu tử nhà người cũng có chút hiểu biết đấy.

Nam Bách Thành kia cười nói:

- Thế của đại nguyên chủ thiên nhân, tại hạ Nam Bách Thành then vì chủ quản phân đường phủ An Dương phái Tây Nguyệt, may mắn lĩnh vạn tiên phổ thấy qua dung mạo Nguyên chủ nên cũng chưa có gì mạo phạm.

Cái mà gọi là vạn tiên phổ nói trắng ra chính là bùa hồ mệnh của giới tu tiên.

Trong giới tu tiên có đủ thứ hiểm thấy, có lẽ bất tri thú thích nhất là chơi trò làm người phạm phong trần, nếu như ai có mắt không trông mà đụng phải cao nhân thì đúng là tự tìm chỗ chết.

Chẳng ai biết là lúc nào mình sẽ đụng phải những thứ như thế, vì thế nên có người làm ra nhóm tiên phổ này vẽ hình những người các nơi trong giới Thiên Tâm từ Chân Quân chân nhân trở lên để phân biệt.

Tất nhiên là Vạn tiên phổ không thể viết hết tất cả đại năng. Một vài người mạnh giỏi thuật thay hình đổi dạng nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có.

Về sau vạn tiên phổ có thêm vài chức năng là xếp hạng giới tu tiên phân bảng mới tu, Chân Quân. Thực tế thì chính là phân chia thực lực.

Tiên đài cảnh thì không có xếp hạng, thứ nhất là vì ít người không ai làm rõ được, thứ hai là vì tiên nhân không phải người phạm mà có thể phân chia lung tung. Nếu như không cẩn thận mà chọc giận vị nào thì đúng là chết oan.

Thích Vô Niệm là một trong bốn đại thần quân của Thiên Thần Cung, thanh danh từ sớm, sớm có uy danh hiển hách trong giới tu tiên. Vì thế diện mạo ông ta có trong vạn tiên phổ. Cộng thêm tính cách kiêu ngạo không thích những hành vi vụn vặt như thay hình đổi dạng, nên Nam Bách Thành chỉ cần nhìn là nhận ra.

Còn về phần Hà Xung và Hư Nhược Cốc thì Vạn tiên phổ có bọn họ nhưng ở vị trí gần cuối, với lại người vẽ rất sơ sài nên Nam Bách Thành không nhận ra. Tất nhiên là có nhận ra thì trước tôn đại thần Thích Vô Niệm thì cũng không đáng chú ý.

Nam Bách Thành là chủ quản phủ An Dương, mặc dù không nắm thực quyền trong quan phủ, nhưng thân là linh sư của bách luyện kỳ Thoát Phàm Cảnh, các quan phụ cận, các ngả tu hành ai nhìn thấy y không hết mực cung kính thì là một tiếng tiên sư?

Không ngờ giờ gặp phải Thích Vô Niệm lại như chuột gặp mèo, đến cả đánh rắm cũng không dám, dọa cho một toán người đằng sau im bật không biết đối phương đến từ đâu.

Bọn họ đến cả Vạn tiên phổ cũng không được nhìn lấy một lần.

Nam Bách Thành bước lên trước cúi người nói:

- Không hay Vô Niệm đại nguyên chủ pháp giá sao lại đích thân đến chốn nhỏ bé Quỳnh Châu này, chỉ cần đại nguyên chủ dặn dò một tiếng tại

hạ nguyện dốc hết sức lực.

Thích Vô Niệm hừ mạnh một tiếng:

- Không cần đâu, bọn ta có chút chuyện ở đây, các người rời đi là được rồi.

Sắc mặt Nam Bách Thành lập tức trở nên lúng túng.

Nhưng nghĩ một chút rồi y cũng chấp tay nói:

- Lời này của đại nguyên chủ là không đúng rồi, đây là nơi phủ An Dương phái Tây Nguyệt quản. Chúng tôi mới là chủ nhân của nơi này, mặc dù nguyên chủ là Chân Quân Tử Phủ thì cũng đâu có lẽ nào khách bảo chủ nhà đi chứ?

- Người nói gì?

Trong mắt Thích Vô Niệm đã phát ra thần quang trợn mắt với Nam Bách Thành. Một thứ linh áp vô hình đè lấy Nam Bách Thành, y cảm thấy như có một ngọn núi lớn đang đè lấy mình không nhúc nhích nổi.

Y khỗ sở chống đỡ trả lời một cách khó khăn:

- Đại nguyên chủ ngài làm việc tất nhiên Nam Bách Thành tôi không ngăn nổi, nhưng tại hạ thân chịu trách nhiệm giám sát môn phái thì không thể cứ vậy mà rời đi, xin đại nguyên chủ lượng thứ.

Vừa nhìn thấy Thích Vô Niệm y đã vô cùng sợ hãi, sau khi lấy lại tinh thần liền nhanh chóng trấn định lại lúc này cũng là đánh liều.

Trước khi đến y nhìn thấy linh khí ngút trời, khí thế kinh người là đã đoán biết khả năng lớn là phiền phức mình không giải quyết nổi, nên sớm đã bóp nát bùa truyền lệnh nhanh để thông báo cho môn phái. Lúc nhìn thấy là Vô Niệm nguyên chủ đích thân đến lại bóp thêm một mật lệnh khẩn,

mật lệnh này không chỉ để báo khẩn cũng có thể cho biết chút ít thông tin, việc xảy ra gấp y còn kịp viết Nguyên chủ đích thân đến trong tay áo, mặc dù lời nói mơ hồ, nhưng nghĩ chắc phái Tây Nguyệt cũng có thể hiểu được.

Người phái Tây Nguyệt phái đến giờ đang trên đường, còn việc mình phải làm chính là giữ đối phương lại trong thời gian này.

Nếu một câu của Thích Vô Niệm đã đuổi được mình đi bị người môn phái tiếp viện nhìn thấy thì tiền đồ của bản thân trong môn phái ngày sau cũng không cần phải bàn nữa.

Trái lại, nếu như có thể chịu áp lực của Thích Vô Niệm đối đầu với ông ta kéo dài thời gian chờ người môn phái cử đến thì lại có thể lập công lớn.

Tự y thì không thể ngăn nổi Thích Vô Niệm, nhưng dù sao đây là địa bàn của phái Tây Nguyệt mà ông ta dám giết người của phái ở đây thì là không nể phái Tây Nguyệt, chỉ cần ông ta chưa điên thì chắc sẽ không đến nỗi làm ra như thế.

Nam Bách Thành cũng chỉ là liều mình đánh cược!

Trong giới tu tiên những người vì tiền đồ mà dám liều mình trước nay cũng không ít.

- Nói vậy là người bắt buộc phải giám sát ta?

Nam Bách Thành cười theo trả lời:

- Nguyên chủ hiểu nhầm rồi, ngài đến từ xa là khách tại hạ chỉ là muốn làm tròn phận chủ. Nói sao đi nữa thì phân đường An Dương ở đây cũng được coi là địa đầu xà (rắn địa phương). Nguyên chủ có việc gì muốn giải quyết chỉ cần nói một tiếng Nam Bách Thành nguyện tận lực.

Một nhóm người bên cạnh cũng có mắt lập tức vỗ tay nói:

- Nguyên vì nguyên chủ tận lực!

Thích Vô Niệm đâu thể để bọn họ giúp mình tìm binh giám, chỉ cần tìm được người chỉ e sẽ lập tức nhất lại thăm vấn kỹ càng xem là đã xảy ra chuyện gì.

Làm cho Chân Quân xuất đầu không phải chuyện nhỏ!

Đang định nói một câu không cần thì thấy Nam Bách Thành đảo mắt đã chú ý đến đồng đồ nát, nhìn một cái liền trầm giọng nói:

- Có phiền tra xem nơi này vốn là chỗ ở của ai?

Nghe thấy thế Thích Vô Niệm biết ngay là không ổn, với sự hiểu biết thông thuộc của phái Tây Nguyệt về nơi này chỉ e chốc lát đã có thể tra ra tất cả. Y lập tức nảy ra ý định giết người diệt khẩu, nhưng nghĩ lại một chút thì Nam Bách Thành chắc chắn đã báo tin đi, nơi này lại là nơi xảy ra chuyện, nhưng có thể giết nhưng khẩu thì không thể diệt được.

Trong lòng phần nộ chửi thầm Hư Mộ Dương trước lúc chết còn để lại cho mình một mối phiền phức lớn.

Cách tự sát có rất nhiều, nhưng y lại cứ chọn sự nổ Thiên Tâm chỉ sợ là để dẫn dụ người phái Tây Nguyệt tham gia vào.

Nam Bách Thành không hề biết thần chết đã quay được một vòng trên đầu y. một người tu bên cạnh đã lùi nhanh ra một lát sau trở về đã cầm trong tay một quyển tập, sau khi tra cẩn thận liền nói:

- Tìm thấy rồi, nửa năm trước ngôi nhà này bán ra, một thanh niên bên ngoài đã mua nó.

- Thanh niên bên ngoài?

Nghe đến lời này trong mắt Thích Vô Niệm đã phát ra thần quang:

- Y tên gì?

Người tu kia đang định trả lời thì không ngờ Nam Bách Thành nhanh tay đã giật ngay lấy quyển tập không thèm nhìn lấy một cái liền hủy đi.

- Người...

Thích Vô Niệm giận tím mặt, đang định động thủ thì Nam Bách Thành đáp một cái, tay đã ấn lên trên não người tu kia kiên cường nói lớn:

- Nếu như đại nguyên chủ đã đến thì làm gì có chuyện nói đi là đi chứ, sau này đồn ra ngoài phái Tây Nguyệt đến cả nguyên chủ đến cũng không tiếp đãi đúng là mất mặt. Còn về chủ nhân ngôi nhà này chẳng qua là chuyện nhỏ, chỉ cần ngài có thể ở lại thì phái Tây Nguyệt sẽ cung cấp.

Nhìn bộ dạng chỉ cần Thích Vô Niệm không đồng ý thì Nam Bách Thành sẽ vận linh kinh làm nổ đầu của người tu kia, cũng là vô cùng dứt khoát.

Thích Vô Niệm giận quá hóa cười:

- Người tưởng cái này sẽ có tác dụng với ta sao?

- Đương nhiên là vô dụng, Chân Quân Tử phủ thấu hiểu trời đất một niệm sinh vạn pháp, thi pháp trong vô hình, chút tài mọn này của tại hạ sao có thể ngăn nổi Chân Quân ngài chứ.

Nam Bách Thành cười nói.

Lời này của y làm mọi người lúc này mới hiểu người đang đứng trước mặt là cao nhân Tử Phủ Cảnh, lập tức bị dọa cho chết khiếp.

Nam Bách Thành lại tiếp tục nói:

- Nguyên chủ muốn giết tôi thì dễ, nhưng muốn ngăn tôi thì khó đấy. Ngài từ nơi xa đến chắc không phải đến để giết người của phái Tây Nguyệt chứ?

Thích Vô Niệm liền dừng lại.

Sáu phái lớn vốn không hòa hợp, có nhiều mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn không hề công khai, chỉ tranh đấu ngầm chứ không biểu hiện ra bên ngoài. Việc đánh đến cửa với những người như bọn họ tất nhiên là sẽ không dễ dàng làm ra, vô duyên vô cớ chọc giận đối phương cũng không có lợi gì cho bản thân.

Lúc này Nam Bách Thành tiếp tục nói:

- Vẫn mong nguyên chủ ở đây đợi thêm chút nữa.

Thích Vô Niệm hừ một tiếng:

- Tiểu tử giỏi lắm! Đã bao năm rồi không biết có bao nhiêu thiếu niên thế hệ trẻ có khí phách như thế, gần đây phái Tây Nguyệt đúng là nhân tài tăng gấp bội, nhưng tiếc thay cuối cùng kiến thức vẫn hơi nông cạn.

Nói xong Thích Vô Niệm đã giơ nhẹ tay lên.

Tay ông ta khẽ nâng Nam Bách Thành bị dọa cho mặt mày trắng bệch, chẳng lẽ Thích Vô Niệm định liều cho dù kết oán với phái Tây Nguyệt cũng phải giết mình.

Không ngờ Thích Vô Niệm chỉ chạm một ngón vào chỗ trống trước người y thì quyển tập bị một chưởng làm vụn đã tập hợp lại trở thành quyển tập ban đầu, bay thẳng vào tay ông ta, thậm chí đến cả trang sách cũng dừng lại ở số trang trước đó.

- Đây là... phép Quy Nguyên Phản Bản?

Nam Bách Thành hoảng hốt kêu lên.

- Không, là Đạo niệm thời gian, phép Quy Nguyên Phản Bản mặc dù có thể làm bản cũ quay lại, nhưng phải có đủ hiểu biết về vật phải quy nguyên trước khi làm. Đạo niệm thời gian không không giống thế, nó chỉ làm mục tiêu quay về hình dạng trước thời gian chỉ định.

Thích Vô Niệm mỉm cười đáp.

- Đạo niệm... chương đạo thiên tôn?

Nam Bách Thành hoảng sợ.

Chân Quân và Thiên Tôn mặc dù cùng là Tử Phủ, nhưng giữa hai người lại có khác biệt.

Thuật, pháp, thần thông, đạo là bốn biểu hiện lớn của người tu tiên, chỉ có người chương đạo mới có thể xưng là thiên tôn.

Nếu không nắm được đạo thì có vào Tử Phủ cũng chỉ gọi là Chân Quân.

Lúc này Thích Vô Niệm lại lắc đầu tiếc nuối:

- Tiểu đạo thôi, đâu thể gọi là chương đạo thực sự chứ, chỉ có thể dùng với những vật chết, đại đạo vô biên, ai có thể nắm được chứ? Cho dù là thiên tôn hay Địa Tiên cũng không làm nổi...

Vừa nói ông ta vừa mở sách, ánh mắt dừng lại trên trang trước đó, nhanh chóng tìm được thứ mình cần.

- Đường Kiệt hai mươi tuổi...

Thích Vô Niệm thì thảo đọc ra cái tên này.

Đúng lúc này Hà Xung chạy đến đang định nói gì thì Thích Vô Niệm đã khoát tay:

- Ta đã biết người này là ai rồi, chúng ta đi.

Thấy ông ta định đi Nam Bách Thành vội vàng:

- Đại nguyên chủ, xin dừng bước. Tam thúc tổ phái tại hạ nghe nói đại nguyên chủ đích thân đến đã vội đích thân tới đón, còn lệnh tiểu nhân bằng bất cứ giá nào cũng phải mời đại nguyên chủ đợi một chút, ông ấy sẽ đến ngay...

- Tên điên Tiêu Biệt Hàn sẽ đến?

Thích Vô Niệm nghe đến cái tên này sắc mặt liền thay đổi, tức giận nói:

- Lão tử không rảnh gặp hắn!

Tây Nguyệt Kiếm sĩ Tiêu Biệt Hàn, đây là tên điên võ nổi tiếng, trần đời thích nhất là đấu với người khác. Người này đến trước tiên không quản đạo lý gì mà tìm mình đánh một trận mới xong.

Muốn đánh tất nhiên là Thích Vô Niệm không sợ lão ta, nhưng giờ hắn thân mang trọng trách đâu có tâm trạng mà đánh nhau chứ.

Vấn đề là ông ta không muốn đánh nhưng có người lại không chịu bỏ qua.

Lời này vừa nói ra thì nghe thấy từ đằng xa một tiếng hét lớn nổi lên, tiếp theo là một đường kiếm khí ngút trời hào quang nở rộ. Uy lực còn lớn hơn cả lúc Hư Mộ Dương tự nổ, còn có cả sự tung hoành của đường kiếm sắc bén, cho dù có ở đằng xa thì Thích Vô Niệm, Hư Nhược Cốc cũng cảm nhận được chiến ý mạnh mẽ kia.

- Khốn Khiếp!

Thích Vô Niệm chửi một câu.

Tiêu Biệt Hàn đến nhanh đến như thế rõ ràng là dùng trận Vận chuyển đến tìm mình đây.

Trong nội cảnh sáu nước lớn đều có trận Vận chuyển để tiện cho việc đi lại trong nước, một vùng gặp nạn tám phương viện trợ. Nhưng bản thân trận Vận Chuyển không thông với nước khác nên muốn qua cảnh thì phải vượt sông trèo núi, hơn nữa sử dụng một lần sẽ tiêu hao rất nhiều linh thạch, nên không phải chuyện quan trọng sẽ không dùng đến.

Thích Vô Niệm không nghĩ rằng Tiêu Biệt Hàn sẽ điên đến mức đấy, nghe tin mình đến liền dùng trận Vận chuyển đến đánh nhau.

Chỉ thấy bóng kiếm lạnh đằng xa đã xẹt nhanh qua, nháy mắt mới ở tận chân trời giờ đã xông đến trước mặt.

Một đường kiếm ảnh ảo tung ra xung thiên đánh xuống vai Thích Vô Niệm, đồng thời còn truyền đến một tiếng hô điên cuồng:

- Thích Vô Niệm người đến đúng lắm, đánh nhau một trận với lão tử rồi hãy nói!

- Tiêu Biệt Hàn, ta chỉ đến để bắt một phản đồ trong môn hạ không liên quan đến phái Tây Nguyệt!

Thích Vô Niệm nói rồi ấn một cái lắc lắc vào không trung đã biến đường kiếm thành vô hình.

- Chỉ cần là chuyện xảy ra trên đất của phái Tây Nguyệt thì làm gì có chuyện không liên quan đến phái của ta chứ? Ít phí lời đi, đánh rồi hãy nói!

Cùng với tiếng hô to thì một bóng dáng đàn ông trung niên thân hình cao to tóc dài đã xuất hiện trong phong vân. Bỗng bừa một tay là một ánh kiếm

sắc nhọn xé ngang trời đất chém tới.

- Hà Xung, Hư Nhược Cốc các người đi bắt người, người này giao cho ta!

Thích Vô Niệm hô to một tiếng toàn thân xuất hiện giáp trụ màu vàng giống hệt với lần đầu mà Đường Kiệt nhìn thấy lúc ở núi Thúy Vi, chỉ là hào quang màu vàng kim mạnh hơn. Một quyền bắn ra xuất ra uy thế ngập trời, chỉ riêng linh áp thôi đã chấn động xung quanh làm một nhóm người đứng không vững dọa cho chạy hết lượt để trốn.

Tiêu Biệt Hàn kia vẫn không vừa ý gào lên:

- Người đừng dùng giáp thiên thần ra để gạt ta, đem thần thông đại nguyện của người ra đi!

Đường kiếm lại càng trút xuống điên cuồng, thiên không lập tức tràn ngập vô số kiếm ảnh, những nơi kiếm khí đánh tới thì đỉnh núi cũng biến thành bình địa, chỉ chút kiếm khí còn lại cũng làm cho một đám người tu tiên chạy trốn chết.

- Khốn kiếp! Khốn Kiếp! Khốn kiếp!

Thích Vô Niệm bị lão ta làm cho tức vô cùng, nhưng ông ta biết giằng co với người này thì sẽ không thể đuổi giết tên Đường Kiệt kia, cách duy nhất bây giờ là đánh bại đối phương trước rồi nói.

Chỉ trong nháy mắt ông ta đã bay lên không trung nói dài:

- Ta phát chí nguyện to lớn là diệt thế vào lúc thế gian đang đầy hứa hẹn...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Truy Tìm

Đêm hôm nay, trong phủ An Dương đặc biệt náo nhiệt.

Đầu tiên là Hư Mộ Dương tự nổ thiên tâm, khí phách hiên ngang, tiếp theo là Thích Vô Niệm và Tiêu Biệt Hàn đánh nhau, từ bến Phong Bình một đường đánh tới Thái Vân đỉnh, người trong phủ An Dương cả đêm nhìn thấy trên bầu trời ánh sáng chói lọi tứ phía, sét đánh từng hồi.

Linh khí chấn động tạo thành cơn lốc bao quanh phủ An Dương, phá hủy hàng trăm căn nhà gần đó, ngọn núi nhỏ gần bến Phong Bình bị san thành đất bằng.

Mặc dù như vậy, nhưng chỉ một thời gian sau, sự sống ở nơi này lại dần dần khôi phục.

Cây cỏ bị biến mất sẽ lần nữa sinh trưởng, mà ngay cả ngọn núi nhỏ, dưới sự ảnh hưởng của phép thuật cũng sẽ dần khôi phục.

Tu tiên giới xưa nay vẫn vậy, địa hình đại lục bởi vì người tu tiên luân hồi sống chết mà phát sinh thay đổi, sông hồ đổi dòng, sơn khởi phong tiêu, âu cũng là chuyện thường tình.

Những người tu tiên bế quan trăm năm, có khi vừa tỉnh mộng chợt nhận ra thương hải tang điền thế sự xoay vần, cảnh còn người mất.

Cũng bởi vì vậy, cuộc chiến tu tiên tuy rằng tàn khốc, mỗi khi bắt đầu trận chiến, nhật nguyệt ảm đạm, huyết tẩy trường thiên, nơi nào có thể trụ

tới khi mọi chuyện kết thúc, sẽ trở thành chiến trường thượng cổ, thường thường vì là nơi tập trung linh khí, mà trở thành nơi phồn thịnh.

Nếu như nơi đó là nơi năng lượng thượng cổ rơi xuống, chính là phúc trạch ngàn dặm, khi đó chính là một nhóm lớn môn phái hưng thịnh.

Đương nhiên cũng sẽ có một số phần nhỏ năng lượng chưa kịp mất đi, sẽ đóng kín tất cả sức mạnh linh địa. Cửu Lê Binh Chủ chính là loại này, chính vì vậy mới trải qua cả vạn năm mà không bị người đời phát hiện, tuy nhiên trận pháp khó có thể duy trì được mãi, cũng có một chút linh khí bị lộ ra ngoài, dẫn tới vô số kẻ tới thăm dò.

Vì đoạt binh giám, Thích Vô Niệm không còn tâm tư mà đấu với Tiêu Biệt Hàn, cho nên đánh nhau được một hồi liền hô:

- Tiêu Biệt Hàn, ta nhận thua còn không được sao?

Tiêu Biệt Hàn ha hả cười:

- Người thực là kẻ không thành thật, rõ ràng tinh lực còn dồi dào, làm sao lại nhận thua? Tới đây, chúng ta tiếp tục, có chuyện gì đánh xong lại nói.

Mặc dù không tình, không nguyện, không cam lòng, nhưng Tiêu Biệt Hàn vẫn không dừng tay, Thích Vô Niệm cũng dừng nghĩ tới chuyện rời đi.

Hai người đánh nhau thẳng tới khi mặt trời mọc lên từ hướng đông, mắt thấy trời đã tảng sáng, Thích Vô Niệm giận dữ rống lên:

- Tiêu Biệt Hàn, người rốt cuộc muốn đánh nhau tới bao giờ? Lão tử còn có việc, không có thời gian rảnh rồi chơi với người.

Kiểm ảnh đầy trời đột nhiên biến mất, như kỳ tích Tiêu Biệt Hàn cũng thu kiểm lùi lại, cười dài một tiếng:

- Nếu Vô Niệm Nguyệt chủ không có tâm trạng đấu nữa, thì thôi vậy. Đáng tiếc, Nguyệt chủ không có lòng dạ chiến đấu, Tiêu Biệt Hàn ta dù cho là thắng, cũng chẳng vẻ vang gì. Nguyệt chủ nếu như đã có việc phải làm, vậy cứ tự nhiên, Tẩy Nguyệt phái ta sẽ không cưỡng ép giữ người. Tuy nhiên Nguyệt chủ tốt nhất phải hiểu, Văn Tâm Quốc là nơi Tẩy Nguyệt phái chúng ta bảo vệ, tốt nhất khi hành động phải suy xét cẩn thận.

Nói xong cười lớn rồi rời đi.

Thích Vô Niệm bị hấn chọc cho tức giận suýt hộc máu.

Lão tử từ trước tới giờ hành động đều lạnh lẽo khiêm tốn, rõ ràng chính là tên khốn khiếp nhà người vừa tới liền xông vào đánh nhau, rốt cuộc ai mới là kẻ hành động mà không cân nhắc?

Từ trên trời bay xuống đất, Thích Vô Niệm nhìn thấy Hà Xung và Hư Nhược Cốc vẫn đứng tại đó, trong mắt liền hiện lên sát khí:

- Vì sao các người vẫn chưa đi tìm tên tiểu tử kia?

Hà Xung trả lời:

- Lý Hồng Dương và Minh Dạ Không cũng đến rồi, coi chừng chúng ta, không có bọn ta rời khỏi đây.

- Cái gì? Tẩy Nguyệt phái, ta với các người còn chưa xong chuyện đâu.

Thích Vô Niệm không kìm được giận dữ, tiện tay vung ra một chưởng, khiến tảng đá bên cạnh hóa thành bột mịn.

Tuy nhiên giận cũng chỉ có thể làm vậy, nhưng hấn cũng chẳng có biện pháp gì đối phó với Tẩy Nguyệt phái.

Suy nghĩ một chút, Thích Vô Niệm nói:

- Thời gian đã trôi qua lâu như vậy, sợ rằng tên tiểu tử kia đã chạy xa rồi, muốn tìm ra cũng không dễ dàng. Hà Xung, người đi tìm người bán nhà kia, hỏi rõ ràng diện mạo của kẻ kia rồi vẽ ra, sau đó phát động toàn bộ đệ tử Âm Đường ở Văn Tâm, truy tìm tung tích kẻ này, nhất định phải tìm được người cho ta.

- Cái gì? Phát động tất cả đệ tử Âm Đường?

Hà Xung giật mình hỏi.

Âm Đường là nơi các đại môn phái gài ám tử ở các nước khác, chuyên phụ trách thu thập tin tức, khi cần thiết cũng sẽ chấp hành những nhiệm vụ đặc biệt. Bởi vì cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần còn biện pháp khác người tu tiên sẽ không lựa chọn cách này, bởi vì vậy có thể nói mỗi một ám tử đều vô cùng quý giá. Thiên Thần Cung tại Văn Tâm quốc bày ra toàn bộ ám tử, cũng chỉ có khoảng hơn trăm người, nếu toàn bộ phải hành động, khả năng thân phận bị bại lộ là cực kỳ lớn. Một khi bị Tây Nguyệt giáo phát hiện, đợi họ chính là cái chết.

Tây Nguyệt phái sẽ không giết Thích Vô Niệm, nhưng đối với ám tử thì chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn độc ác, đến lúc đó sẽ chỉ còn cách chờ đợi đủ các chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

- Không lo được nhiều như vậy, binh giám thuộc về Thiên Thần cung chúng ta, dù thế nào đi nữa cũng phải đoạt lại.

Thích Vô Niệm ngoan độc nói.

Hư Nhược Cốc cũng giật mình, lắp bắp hỏi:

- Nguyên chủ, chuyện này đã kinh động tới Tây Nguyệt phái, kế tiếp chỉ sợ bọn họ sẽ theo dõi chặt chẽ chúng ta. Nếu bây giờ mà khởi động ám tử, chỉ sợ...

Hắn còn chưa dứt lời, Thích Vô Niệm đã hiểu được ý tứ của hắn. Thời điểm này để ám tử huỳnh đệ hành động, chỉ lo bọn họ chưa kịp làm gì, đã bị rơi vào trong tay Tây Nguyệt phái.

Thích Vô Niệm gật gật đầu:

- Người nói đúng, là ta sơ sót, người có chủ ý nào tốt hơn sao?

Hư Nhược Cốc trả lời:

- Bẩm nguyên chủ, đây cuối cùng vẫn là địa phận của Văn Tâm quốc, chúng ta không nên hành động quá mức khoa trương. Ta thấy chuyện này phải chia thành mấy đường đi.

- Hà? Nói xem.

- Thứ nhất, điều động tinh binh mãnh tướng am hiểu truy bắt từ Thiên Thần cung và Mạc Khâu tới đây, vậy có thể bắt đầu điều tra từ đây. Thứ hai, mua chuộc quan phủ địa phương ở Văn Tâm quốc, từ chỗ bọn họ lấy tin tức. Thứ ba, từ nông thôn đào tạo một nhóm người phục vụ chúng ta, tiến hành điều tra. Chúng ta dùng người của Văn Tâm quốc làm việc cho mình, người càng nhiều, cái giá phải trả lại càng nhỏ, cho dù là Tây Nguyệt phái cũng không ngăn cản được.

Thích Vô Niệm nghe được vậy, liên tục gật đầu:

- Không tồi, không hổ là chủ của Hư gia sau này, cũng là có chút đầu óc. Để người của Văn Tâm quốc giúp chúng ta bắt người, cũng là một ý hay. Nếu đã vậy... Hà Xung, trở về Thiên Thần Cung, truyền Liệp Ưng (ưng săn) tới đây một chuyến, lại lệnh cho đệ tử Âm Đường phối hợp.

Hà Xung cung kính trả lời:

- Vâng, tuy nhiên Nguyên chủ, nếu cứ như vậy, Tây Nguyệt phái sẽ càng rõ ràng mục đích của chúng ta.

- Bọn họ đã đủ rõ ràng rồi.

- Hahahaha. Sảng khoái, sảng khoái, trận này đánh thật là vui vẻ.

Bên trong An Dương phủ, Tiêu Biệt Hàn cười lớn, xách kiếm tiến vào sảnh đường Tây Nguyệt phái, trực tiếp tiến tới chỗ cao nhất ngồi xuống. Ở bên cạnh hắn còn có hai người đang đứng, nhưng đều là chân nhân Thiên Tâm Cảnh.

Một người mặc áo bào xanh, một người mặc áo bào đen, mỗi người ngồi một bên Tiêu Biệt Hàn. Người mặc áo bào xanh mặt một màu xanh lét, trông giống như cương thi, người mặc áo bào đen ngược lại dung mạo tuấn mỹ, ngay cả nam tử nhìn cũng phải động tâm.

Bao gồm cả Nam Bách Thành cùng một hàng những người tu, đều quỳ gối dưới chân Tiêu Biệt Hàn.

- Bái kiếm tam thúc tổ.

- Bái kiến sư tổ.

- Bái kiến Hồng Dương chân nhân.

- Bái kiến Dạ Không chân nhân.

Một chuỗi chào hỏi dài vang lên.

Tiêu Biệt Hàn vung tay:

- Tất cả đứng lên đi. Ai là người đứng đầu ở đây?

Nam Bách Thành vội đứng ra:

- Trường Phong môn hạ Nam Bách Thành bái kiến sư thúc tổ, Hồng Dương chân nhân, Dạ Không chân nhân.

Tiêu Biệt Hàn nhìn Nam Bách Thành:

- Trường Phong? Người là đệ tử của Yến Trường Phong? Nói ta nghe xem, lần này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Những người khác lui xuống trước đi.

Mọi người đều lui xuống, trong nội đường phía dưới chỉ còn lưu lại một mình Nam Bách Thành, đang bấm báo mọi việc vừa xảy ra, đương nhiên không thể không nói tới chuyện bản thân mình đối mặt với Vô Niệm nguyện chủ sắc mặt không đổi, dùng thái độ thấy chết không từ, ba người chỉ ngồi nghe mà không nói gì.

Mãi tới khi Nam Bách Thành nói xong, người mặc áo bào xanh bên cạnh mới nói:

- Biết người bên trong trạch viện là người nào không?

Nam Bách Thành vội trả lời:

- Bẩm Hồng Dương chân nhân, sau khi thúc tổ và Vô Niệm nguyện chủ giao chiến, đệ tử đã phái người đi điều tra nội tình trong trạch viện này, đã tra rõ ràng trong trạch viện có hai người sinh sống. Là một thiếu niên mười hai tuổi, tên là Đường Kiệt, tòa trạch viện kia là dùng danh nghĩa của hắn để mua. Hắn từng làm chân sai vặt ở trong một khách điểm An Dương phủ, cho tới tận buổi tối ngày hôm qua, hắn vẫn một mực ở đó, đến ngày hôm nay thì không thấy xuất hiện. Người còn lại thì lớn tuổi hơn, trên người mặc bạch y, xem chừng chỉ hơn hai mươi tuổi, nửa năm lại đây đều ở trong trạch viện, hầu như không ra ngoài. Đệ tử đã tra hỏi hỏi qua, kẻ bán tòa trạch viện này, biết được hắn mang họ Hư.

- Hư?

Người áo bào đen bên cạnh lập tức nói:

- Ta nhớ ra tên tiểu tử tối qua là ai rồi, Hư Nhược Cốc.

- Nói như vậy, Thích Vô Niệm lần này đến đây, thật sự là vì đuổi bắt đệ tử phản đồ?

Người mặc áo bào xanh Lý Hồng Dương hỏi.

Tiêu Biệt Hàn hừ một tiếng:

- Cút chó. Đuổi bắt một tên phản đồ cần Thích Vô Niệm tự mình động thủ sao? Lại nói Hư gia trở thành thủ hạ của Thiên Thần Cung từ lúc nào vậy? Đêm qua linh triều mãnh liệt, rõ ràng là có Thiên Tâm Cảnh chân nhân tự hủy thiên tâm, việc này không hề đơn giản như vậy. Hồng Dương, đi tra một chút xem Hư gia có mấy Thiên Tâm Cảnh, và có mấy người thích mặc bạch y.

- Không cần tra xét.

Minh Dạ Không mặc áo bào đen bên cạnh nói nhanh:

- Hư gia tổng cộng có bảy Thiên Tâm Cảnh là Hư Hoài Lễ, Hư Nhược Cốc, Hư Minh Nguyệt, Hư Mộ Dương, ba người còn lại thì không phải họ Hư. Người mặc bạch y kia tuổi tác không đúng, không thể nào là Hư Hoài Lễ, mà lại là nam nhân, chỉ có thể là Hư Mộ Dương.

- Hư Mộ Dương?

Tiêu Biệt Hàn ngăn người:

- Là vị trận đạo đại sư?

Hắn sờ sờ cảm bắt đầu suy nghĩ, đồng thời trong miệng cũng thì thào lẩm nhẩm:

- Nói như vậy, Thiên Thần cung và Hư Nhược Cốc tới đây là muốn tìm Hư Mộ Dương, nhưng Hư Mộ Dương dù tự sát cũng không nguyện bị bắt. Nhưng sau khi Hư Mộ Dương chết, bọn họ cũng không rời đi, ngược lại truy tìm tung tích của thiếu niên kia.... Haha, ở đây có vấn đề, ta nghĩ hoặc là thiếu niên kia có lai lịch phi phàm, nếu không thì là trong người mang theo bảo vật.

- Sự thúc thật sáng suốt, ta cũng nghĩ như vậy. Tuy nhiên, gần đây không có môn phái nào có quý công tử mất tích, ta thấy tám phần là vế sau. Ngài xem chúng ta kế tiếp nên làm gì?

Minh Dạ Không ở bên cạnh hỏi.

- Còn phải hỏi.

Tiêu Biệt Hàn hừ một tiếng:

- Ta không biết thứ mà Thiên Thần cung bọn hắn muốn là gì, nhưng ta biết thứ này chắc chắn rất quan trọng, quan trọng tới mức đích thân Thích Vô Niệm phải ra tay, quan trọng tới mức một kẻ cao ngạo như hắn cũng tình nguyện nhận thua lão tử. Haha, hắn không biết rằng hắn càng muốn đi, lão tử lại càng không để cho hắn đi. Lão tử mặc kệ Thiên thần cung bọn chúng muốn làm gì, dù sao Tẩy Nguyệt phái cũng sẽ khiến bọn họ không thành công, ít nhất là không dễ dàng thành công.

Nói xong hắn tiện tay vỗ xuống, chiếc bàn trà bị hắn vỗ thành bột mịn.

Tiêu Biệt Hàn tuy rằng nhân xưng kiếm si, người điên vì võ, nhưng xưa nay đều không ngu ngốc, dùng việc thích đánh nhau để che dấu bản thân. Lần này đến đây, hắn muốn mượn cơ hội tạo thêm phiền toái cho Thiên Thần cung, nếu Thích Vô Niệm thẳng thắn nói Hư Mộ Dương đánh cắp

bảo vật Thiên Thần cung, không chừng hãn cũng sẽ không hỏi tới chuyện này.

Tây Nguyệt phái còn chưa nghèo khó tới mức, phải cướp pháp bảo của Thiên Thần cung.

Nhưng Thích Vô Niệm càng muốn giấu, Tiêu Biệt Hàn lại càng cảm thấy chuyện này có vấn đề, lại càng muốn cản trở, bởi đấu như vậy mới vui vẻ.

Lục đại môn phái cho tới bây giờ đều là bên ngoài hòa khí, nhưng bên trong lại ngầm ngầm lục đục với nhau, chân chính quan hệ tốt, các phái chỉ có một. Bàn đạp đích thực của Tây Nguyệt phái chỉ có Thiên Tình Tông, những môn phái khác đều là giả vờ khách khí. Ngày hôm nay, Thiên Thần cung chạy tới địa bàn của Tây Nguyệt phái, Tiêu Biệt Hàn hãn nếu không ngáng chân, cũng cảm thấy hổ thẹn với danh tiếng của tam thúc tổ Tây Nguyệt phái.

Dù sao lão tử chính là kẻ võ si.

Dựa vào việc giả si không điên, Tiêu Biệt Hàn cứ như vậy quấy rối đại sự của Thiên Thần cung.

Tiêu Biệt Hàn liền nói:

- Lập tức điều tra rõ thân phận của tiểu tử kia, lệnh cho các đệ tử theo dõi chặt chẽ, nhất định phải tìm được người trước Thiên Thần cung. Ta không tin, ở trên địa bàn của chúng ta, chúng ta còn không tìm được hãn. Mặt khác, phải người giám thị hành tung của Thích Vô Niệm, tốt nhất khi hãn khởi động đệ tử Âm Đường, chúng ta sẽ giăng lưới bắt hết đám chuột nhắt này.

Nam Bách Thành mờ mờ hồ hồ ra:

- Thúc tổ, phải theo dõi Tử Phủ Chân Quân... đệ tử...

- Không cần bí mật theo dõi, mà là hiên ngang theo dõi.

Minh Dạ Không diện mạo tuần mã nói:

- Vô Niệm nguyện chủ đại giá quang lâm Văn Tâm quốc, chúng ta dù sao cũng phải tận tình tiếp đãi, sắp xếp nơi ở cho bọn họ, tìm vài người tới hầu hạ. Ta không tin Vô Niệm nguyện chủ cũng không biết xấu hổ mà cự tuyệt thịnh tình cả Tây Nguyệt phái... Việc này người tìm vài người thông minh đến làm.

- Đệ tử đã hiểu.

Nam Bách Thành vội đáp lời. Việc quang minh giám sát Thích Vô Niệm sẽ chẳng mang lại kết quả gì, nhưng lại có rất nhiều việc, là từ những chi tiết nhỏ mà nhìn ra được. Huống chi, Tây Nguyệt phái đã biết hướng đi của bọn họ, làm như vậy kỳ thật chính là muốn cản trở bọn họ, chứ không phải muốn điều tra rõ ràng.

Về phần chân tướng chuyện này, đợi tìm được tiểu tử Đường Kiệt kia, tự nhiên mọi chuyện sẽ trở nên sáng tỏ.

- Lúc đó bọn họ vội vàng rời đi, bây giờ nghĩ lại, cái tên tiểu tử Đường Kiệt kia chắc mới rời khỏi không lâu. Phát động tất cả mọi người ở đây, có thể sẽ tra được Đường Kiệt đi đâu.

Lý Hồng Dương nói.

- Đệ tử đi làm ngay.

Nam Bách Thành lúc này mới lui xuống.

- Đợi đã.

Tiêu Biệt Hàn đột nhiên nói:

- Trước khi bọn ta tới đây, người liều chết cuốn lấy Thích Vô Niệm, chuyện này làm rất khá, ta sẽ bẩm báo với sư huynh, ban thưởng xứng đáng cho người.

- Đa tạ sư thúc tổ.

Nam Bách Thanh mừng rỡ quỳ xuống.

Chỉ dùng thời gian hai ngày, Tây Nguyệt phái đã điều tra rõ tất cả mọi tin tức.

Ở vùng lân cận, đêm hôm đó một mình xuất hành, tuổi tác tương tự Đường Kiệt có tổng cộng sáu người. Trong đó đã điều tra được năm người, không ai là người có quan hệ với Hư Mộ Dương.

Duy nhất chỉ có một người, tới giờ vẫn chưa tìm được tung tích.

Căn cứ theo tin tức, hẳn đi về phương bắc.

Tiêu Biệt Hàn lập tức truyền mệnh lệnh xuống, lệnh cho quan phủ phái ra một đám lâu la thu thập thiếu niên này. Cùng lúc đó, Hà Xung bỏ ra một số tiền lớn mua chuộc quan phủ, cũng nhận được tin tức, từ nông thôn tổ chức một đám nhân sĩ giang hồ, tìm kiếm Đường Kiệt khắp nơi.

Nhưng mà liên tiếp hai tháng trôi qua, cuối cùng vẫn không tìm được tung tích của Đường Kiệt, hẳn như biến mất khỏi thế gian vậy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Linh Châu

Linh Châu Thương Long phủ.

Văn Tâm quốc mười hai châu, nếu dựa theo diện tích, Linh Châu đứng ở hàng thứ tứ, dựa theo linh khí, Linh Châu đứng hàng thứ mười, dựa theo kinh tế, Linh Châu lại đứng hàng thứ hai.

Nơi này là phía nam Văn Tâm, giống với Quỳnh Châu phía đông, đều là nơi xa xôi, nhưng vị trí địa lý ngay gần Tỏa Vân đảo, tạo thành thế gong kìm trọng yếu, gọi là Vô Nhai giác.

Từ Vô Nhai giác xuất phát, đi dọc theo đường ven biển, sau ba mươi ngày là có thể tới Nhai Hải quốc.

Nhai Hải và Văn Tâm quốc không có tiếp giáp nhau trên đất liền, thế nhưng thông qua đường biển có thể đi thẳng tới quốc gia đối phương, ưu thế về đường biển khiến cho nơi này nắm giữ lượng lớn mậu dịch trên biển, do đó cũng khiến Linh Châu trở thành một châu lớn có nền kinh tế trọng yếu của Văn Tâm quốc. Bởi vì vậy, dù nơi này linh khí thiếu thốn, nhưng địa vị lại không thể coi thường.

Thương Long phủ nằm ở trong Linh Châu, cũng là nơi phồn hoa nhất Linh Châu. Ở nơi này có thuyền lớn nhất Văn Tâm quốc, có khách điểm sang trọng cùng với những kỹ nữ đẹp nhất.

Trên đường Trường Sinh, có một thiếu niên lúc này đang lững thững đi dạo, người này chính là Đường Kiếp.

Hắn không nghe lời Hư Mộ Dương đi về phía bắc, mà là sau khi từ hướng bắc rời khỏi phủ An Dương, hắn lập tức quay ngược lại, một đường xuôi về phương nam.

Hư Mộ Dương muốn hắn đi về hướng bắc, bởi vì học viện Tây Nguyệt ở phương bắc, Hư Mộ Dương muốn hắn đi học. Nhưng Đường Kiếp biết rằng, Thiên Thần cung mà chưa chiếm được Huyền Binh Giám, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình, một mình đơn độc xuất hành, hành tung quá rõ ràng, cho nên sau khi giả vờ đi về phương bắc, liền lập tức thay đổi phương hướng, chỉ chọn đường nhỏ trong núi để đi, ngày ngủ đêm đi.

Chiêu này không phức tạp, nhưng lại rất thực dụng.

Chẳng ai ngờ được rằng, một thiếu niên mười hai tuổi có thể nghĩ được cách này, người truy đuổi hắn đa phần đi về phương bắc, số người tìm theo phương nam cực ít, tự nhiên là lật từng tấc đất ở Văn Tâm quốc cũng không tìm được hắn.

Ngoài ra chọn đi về hướng nam còn có một nguyên nhân khác, cho dù là có Hư Mộ Dương giới thiệu, nhưng Đường Kiếp cũng khó mà tiến được vào học viện Tây Nguyệt.

Học viện Tây Nguyệt mỗi năm chỉ thu nhận một ngàn năm trăm đệ tử.

Nhưng dù là một ngàn năm trăm đệ tử, nhưng lại có tới mười vạn người theo đuổi.

Đây là còn chưa nói đến vấn đề học phí hắn không có khả năng trả nổi.

Học phí của học viện Tây Nguyệt mỗi năm là ba trăm linh tiền.

Linh tiền là đơn vị tiền tệ mà người tu tiên sử dụng, nếu dựa theo giá trị tiền tệ tính toán, một linh tiền chỉ tương đương với một lạng bạc trắng,

nhưng trên thực tế, phạm nhân rất khó có thể đổi được. Bởi vì dưới sự lên lút mua bán, giá trị của linh tiền bị đẩy cao lên ba đến năm lần.

Nói cách khác, học viện Tây Nguyệt hàng năm riêng tiền học phí nhập môn cần hơn một triệu nhân dân tệ, đây vẫn chỉ là phí nhập môn, tiếp sau đó còn phải tiêu nhiều tiền hơn nhiều. Kỳ thực, phí nhập môn của học viện Tây Nguyệt cũng chưa phải là đang kiếm tiền, nhưng các khoản chi phí sau đó thì khó mà nói được, có thể nói tới khái niệm bán thân để trả.

Sở dĩ như vậy, là vì ngay từ khi học viện Tây Nguyệt được thành lập, từ khi vừa mới bắt đầu chính là nhằm thỏa mãn dục vọng thành tiên của phạm nhân, chính là có dạy mà không rèn.

Lúc ban đầu, các đại môn phái đều dựa vào kiểm tra căn cơ, để làm phương pháp lựa chọn đệ tử.

Nhưng rất nhanh sau đó, các môn phái phát hiện ra phương pháp này thật ra có rất nhiều sai lầm.

Tu tiên khẳng định cần phải có căn cơ, nhưng lại không hề dựa vào căn cơ. Giống như con người muốn có thành tựu, không thể thiếu trí thông minh, nhưng lại không chỉ dựa vào thông minh. Cũng có người tư chất tầm thường, nhưng lại làm ra được những chuyện bất phàm.

Chuyện này đối với người bình thường không thể nhập môn mà nói, tư chất không có thì dù thế nào cũng vô dụng, bởi vậy đối với phương pháp lựa chọn đệ tử căn bản không phục. Nói cái gì mà bản thân không có khả năng tu luyện tốt nhất bỏ qua, chính là do tu tiên phái quá mức cố hủ, chết cũng giữ quy tắc. Thiên hạ đã có người có căn cơ không tốt nhưng tu đạo có thành quả, ai dám nói bản thân mình không phải là một trong số đó chứ?

Sự thật giống như vậy mặc dù có, nhưng nhân số ít ỏi, hoàn toàn không đáng làm theo.

Nhưng người đời vô tri, có người đã tạo ra kỳ tích, thì nghĩ bản thân mình cũng có thể.

Khi bị Tiên môn cự tuyệt, khó tránh khỏi sinh lòng oán hận với Tiên môn.

Vì để ngăn ngừa thế tục sinh ra tranh luận, giữ gìn hình tượng, dễ dàng cho việc thống trị, cuối cùng Tiên môn dùng phương pháp mở học viện tu tiên, công bố rằng phàm nhân cũng có thể học tập, chỉ cần đạt tới thành tựu nhất định là có thể gia nhập môn phái.

Phương pháp kia có thể nói là làm một được bốn.

Thứ nhất, tránh được miệng lưỡi thế gian, cho rằng môn phái không cho họ cơ hội.

Thứ hai, giảm bớt được việc kiểm tra căn cơ của đệ tử. Việc giám định căn cơ cũng không phải tiện tay sờ một hai cái là được, mà cần trưởng bối cao tay trong môn phái, tiêu hao công lực để kiểm tra tư chất đệ tử, kiến tha lâu đầy tổ, công lực tiêu hao không phải là nhỏ.

Thứ ba, cũng là để môn phái có thêm một nguồn thu nhập. Trong thiên hạ tấm lòng cha mẹ đều giống nhau, vì chuyện tu đạo của con cái, cam tâm tình nguyện dùng số tiền tích cóp cả đời lấy ra. Nếu người không nhận, người ta ngược lại oán người, trách người không cho người ta cơ hội. Về chuyện học mà không thành, đó là do bản thân không vô năng, không trách được môn phái, phụ lão trong nhà cũng nên từ bỏ ý niệm này.

Cuối cùng chính là để giữ được một số ít đệ tử căn cơ không đủ, nhưng lại có tài thiên phú dị bẩm. Dù sao những người có thể đạt được tới quy định của môn phái, dù căn cơ như thế nào, luôn có giá trị để bồi dưỡng.

Tuy nhiên cũng có một vài môn phái cho rằng làm vậy quá tục khí, người tu tiên là thế ngoại cao nhân, được người trong thiên hạ kính trọng

ngưỡng mộ, sao có thể mở học viện đầy tục khí như vậy.

Nếu mỗi người đều có cơ hội tu tiên, vậy tiên nhân chẳng phải là đang hạ thấp giá trị bản thân?

Nhưng sự thật chứng minh, chỉ có mở rộng cửa mới có thể chiêu mộ được hiền tài, những người cố chấp bảo thủ cuối cùng cũng sẽ bị đào thải.

Tây Nguyệt phái Thiên Thần cung trong sáu đại môn phái, sở dĩ có thể trở thành môn phái lớn mạnh nhất Tê Hà giới, trừ việc bọn họ thực lực hùng mạnh, còn một phần do người dẫn đầu của bọn họ làm ra thay đổi, cuối cùng mới có thể đạt được địa vị độc bá như hiện nay. Còn những môn phái ngoan cố không chịu thay đổi, đệ tử ngày càng thưa thớt, sau một thời gian cũng dần dần yên lặng, cuối cùng biến mất trong chiều dài lịch sử.

Tuy nhiên dưới quá trình thay đổi dài dòng, học viện Tây Nguyệt từ học viện của tất cả những người bình thường, dần trở thành nơi học tập cho con cháu các cường hào quý tộc, con cháu nhà bần nông muốn tiến vào, có thể nói khó càng thêm khó.

Đương nhiên, tu tiên không phải chỉ có con đường này, nhưng học viện Tây Nguyệt khó vào, các Tiên môn khác cũng chưa chắc đã dễ vào.

Giống như Hư Mộ Dương, Đường Kiếp theo hãn thời gian dài như vậy, cũng không được truyền tiên pháp. Những tiên sư đi ra môn phái, gần như mỗi người đều phải lập lời thề, sẽ không truyền tiên pháp của bốn phái ra ngoài... khi một cánh cửa vì phạm nhân được mở ra, thì cũng là lúc một cánh cửa khác bị đóng lại.

Là phái tu tiên chính đạo tốt nhất Văn Tâm quốc, vì vậy học viện Tây Nguyệt cũng là nơi cạnh tranh khốc liệt nhất.

Nói ngắn gọn, nghèo tu văn, giàu tu võ, còn tu tiên thì nghèo ba đời.

Con đường tu tiên gian nan, chỉ là trên đường nhập học, cũng đủ để khiến đại đa số người khiếp sợ.

Nói đến tiền, Đường Kiệt vẫn phải có.

Thanh thanh quang kiếm Hư Mộ Dương đưa cho hắc đúng là một pháp bảo, giá trị không nhỏ, tuy nhiên nếu giờ đem bán thanh kiếm này, thì thân phận của mình sẽ bị bại lộ. Ngoài ra đây là thanh kiếm Hư Mộ Dương cho hắc, hắc đem bán cũng có chút luyến tiếc. Huống chi cho dù có tiền, hắc cũng không có đường để đi.

Trừ phi hắc ngọc môn cửu chuyển, thiên phú hơn người, như vậy mới có thể trúng tuyển.

Bởi vì nếu muốn tiến vào học viện, nhất định phải đi một lối khác.

Đi theo Hư Mộ Dương nửa năm nay, đối với tu tiên giới Đường Kiệt cũng không phải hoàn toàn không biết gì, bởi vậy trước khi tới đây, hắc đã có tính toán sẵn.

Lúc này đang đi dạo trên đường Trường Sinh, Đường Kiệt nhìn thấy cách đó không xa có một quán rượu, người đi lại nhộn nhịp, có vẻ rất náo nhiệt. Đường Kiệt liền đi vào, ngồi ở trên bàn gọi vài món ăn, sau đó bắt đầu ăn uống.

Hắc cũng không vội vàng, chỉ từ từ ăn uống, đợi cho giờ cơm qua đi, khách nhân ít dần, Đường Kiệt lúc này mới gọi tiểu nhị lại, lấy ra mấy đồng tiền nhét vào tay hắc:

- Tiểu nhị ca, có một chuyện ta muốn thỉnh giáo một chút.

Tiểu nhị kia mặt mày hớn hở, thu tiền lại:

- Khách quan có gì cần chỉ bảo?

- Ta đây là lần đầu tiên đến Thương Long phủ, đối với nơi này có nhiều lạ lẫm, muốn tìm hiểu một chút.

- Khách quan muốn biết điều gì ạ?

- Rất nhiều, tuy nhiên thứ ta muốn biết nhất, ai là người có địa vị nhất ở Thương Long phủ?

- Chuyện này...

Tiểu nhị kia có chút do dự.

Đường Kiếp cười cười, lại dúm vài đồng vào tay tiểu nhị:

- Không nên hiểu nhầm, người nhìn xem ta giống đạo tặc giang hồ sao?

Tiểu nhị kia nhìn nhìn Đường Kiếp, thấy hắn là một thiếu niên, cũng không giống kẻ ác nhân, hơn nữa đạo tặc cướp bóc cũng sẽ không dùng phương pháp này để tìm hiểu, sau đó mới yên tâm nói:

- Thương Long phủ có năm gia tộc lớn Kim, Trương, Cổ, Vệ, Chu. Ở Thương Long phủ có thể hô mưa gọi gió, nói cách khác một nửa của cải ở Thương Long phủ đều thuộc ngũ đại gia tộc này.

- Nói rõ một chút xem.

Đường Kiếp chỉ chỉ vào thức ăn trên bàn nói.

Tiểu nhị kia nhìn quanh không thấy vị khách nào, liền dứt khoát ngồi xuống, cầm lấy đôi đũa, vừa ăn vừa nói:

- Ở Thương Long phủ, nếu muốn nói đến gia tộc lớn nhất, phải kể đến Kim gia. Kim gia khởi nghiệp từ thuyền bè, hiện nay ở bến cảng, có mười thuyền thì sáu thuyền là thuộc Kim gia, có cái của Kim gia, còn có cái do Kim gia không chế được, thuộc hạ chỉ riêng người tu tiên đã có tới hơn

mười vị, hô một tiếng là được. Trương gia là dòng dõi quan lại, lão thái gia Trương gia từng là Lại bộ tả ti, chính là quan tứ phẩm, môn sinh bằng hữu trải khắp thiên hạ, tại Thương Long phủ cũng có không ít quan lại xuất thân từ Trương gia, quan đương nhiệm Thương Long phủ Phủ chủ, hàng năm đều tới mừng thọ lão thái gia. Bọn họ có nhiều đất đai nhất Thương Long phủ, ngay cả Linh Điền cũng nằm trong tay Trương gia.

Hung hăng gấp mấy đũa, tiểu nhị lại tiếp tục nói:

- Cổ gia lập nghiệp từ hắc đạo, nghe nói trước kia từng thống lĩnh hắc đạo Thương Long phủ, đương gia hình như là tu tiên gì đó, nghe nói có quan hệ với vài môn phái, cụ thể cũng không nắm rõ lắm, chỉ biết người nhà này, lòng lang dạ sói, thanh danh cũng thối nhất, chủ yếu là kinh doanh tiêu cực, sòng bạc, cầm cố, ngoài ra còn có cho vay nặng lãi, thu tiền từ các bang phái nhỏ ở đây, sau đó nuôi không ít tay chân. Vệ gia và Chu gia đều là những năm gần đây mới phát lên, chủ yếu là kinh doanh buôn bán các mặt hàng thượng hạng, tất cả các cửa hàng lớn nhỏ ở Thương Long phủ, có không ít cửa hàng thuộc hai gia tộc này đấy. Vệ gia kinh doanh chủ yếu hàng tơ lụa, quán rượu, khách điếm, hiệu thuốc bắc, may mặc, lương thực, có thể nói là dân buôn chính hiệu. Chu gia chủ yếu là kinh doanh hoa phở, châu báu, thi họa và ngân hàng tư nhân, có qua lại với phần lớn các quan lại quyền quý. Từ lâu này, chính là do một người bên họ ngoại của Vệ gia mở đấy.

- Hóa ra là như vậy...

Đường Kiếp suy tư một chút, lại hỏi:

- Nếu ta muốn đi nương nhờ họ, người cảm thấy nhà nào tốt?

Tiểu nhị mỉm cười, nhìn kỹ Đường Kiếp, vẻ mặt làm như “ta biết ngay mà”, nói:

- Muốn đi nương nhờ bọn họ không dễ dàng. Trong mấy đại gia tộc, ba gia tộc đứng đầu đều tồn tại hơn một trăm năm, ngay cả thuộc hạ tôi tớ trong tộc, cũng là cha truyền con nối cả đấy. Con của quản sự lại làm quản sự, con người gác cổng tương lai cũng làm người gác cổng, cực kỳ trung thành, người ngoài nếu muốn tiến vào, thực sự là khó a.

- Vậy hai nhà Vệ Chu thì...

- Bọn họ thì đúng là có chiêu mộ người ngoài, nhưng cần phải có gia cảnh trong sạch mới được.

- Gia cảnh trong sạch...

Đường Kiếp thì thảo nói nhỏ một câu.

Thân thế lai lịch của mình, không thể coi là trong sạch.

Lại hỏi tiểu nhị một ít chuyện vặt khác, thăm dò tình hình đại khái của nơi này, sau đó Đường Kiếp cáo từ rời đi.

Những ngày tiếp theo, Đường Kiếp ở lại Thương Long phủ, hơn mười ngày sau, hẵn lại biến mất lần nữa.

Chớp mắt một cái, mùa đông đã đến rồi.

Mùa đông năm nay ở Thương Long phủ đặc biệt lạnh, ban đêm tuyết rơi cả đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ngô lão hán nhìn thấy mặt đường trắng xóa một mảnh, trong vườn nhà mình tuyết rơi rất dày.

Lắc lắc đầu, ông lão đi ra ngoài sân bắt đầu quét dọn.

Làm xong mọi việc, Ngô lão hán về nhà, thả người xuống giường, trên lưng đau nhức, thở dài nói:

- Ôi, thật sự là già rồi, không còn dùng được nữa, năm nay xương cốt lại yếu đi rồi.

Nói xong lại ho khan vài tiếng.

Trong phòng truyền đến âm thanh già nua:

- Lão đầu tử, đừng quên quét cả tuyết ở trước cửa nữa.

- Biết rồi, lão thái bà.

Ngô lão hán tức giận đáp lời.

Đẩy cửa ra đang muốn quét tuyết chợt cảm thấy hình như chân đá phải cái gì?

Cúi đầu nhìn lại, Ngô lão hán sắc mặt đại biến:

- Nguy rồi, bà nó ơi, có người... có người chết ở trước cửa nhà ta.

- Cái gì?

Ngay sau đó, trong nhà có một lão thái thái chạy ra, vừa đi đến cửa, thấy có người nằm ở đó, toàn thân phủ đầy tuyết, nếu không phải Ngô lão hán đá phải, sợ rằng không nhìn thấy hẳn.

Lão thái thái vội vàng ngồi xổm xuống, nhìn kỹ một chút, thấp giọng nói:

- Trời ơi, đây là một đứa bé, sao lại chết thế này?

- Tội nghiệp quá.

Ngô lão hán cũng thở dài nói.

Lúc này ông ta cũng thấy rõ, người chết ở trước cửa, rõ ràng là một thiếu niên còn chưa lớn.

Đúng lúc này, thi thể trên đất đột nhiên giật mình, hai vị lão nhân sợ tới mức nhảy dựng lên, tuy nhiên ngay sau đó đã bình tĩnh lại, lão thái thái kêu lên:

- Còn sống.

- Mau nâng người vào trong nhà.

Hai vị lão nhân cùng nhau đưa thiếu niên trên mặt đất vào nhà. Hai người tuy già, nhưng đều quen lao động, thiếu niên kia cũng không nặng, nên cũng có thể khênh vào tới nhà.

Vừa mới đặt người lên giường, Ngô lão hán đã hô lên:

- Mau, lão thái bà, đi nấu bát canh gừng cho hăn uống, lúc này không được khinh suất.

Lão thái thái vội vàng đi nấu canh gừng.

Sau khi uống xong chén canh gừng, thiếu niên dường như có chút tinh thần, đôi mắt từ từ mở ra.

- Tỉnh rồi, tỉnh rồi.

Lão thái thái hưng phấn kêu lên.

Hai vợ chồng già đồng thời thở phào nhẹ nhõm, Ngô lão hán thì mím miệng cười:

- Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi. Không nghĩ tới Ngô Nam Phủ ta già rồi mà vẫn cứu được một mạng người, lại còn giống như lần trước, haha.

Lão thái thái tức giận lườm ông ta một cái:

- Xem ông đặc ý chưa kìa, ngày khác để Hạnh nhi biết, xem ông bị chê cười thế nào.

Miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại cực kỳ vui mừng.

Sau khi thiếu niên kia tỉnh lại, nhìn chung quanh liếc mắt một cái, tỏ vẻ như ý thức được gì.

Đột nhiên xoay người ngồi dậy, quỳ xuống:

- Đa tạ nhị vị lão nhân đã cứu tiểu tử một mạng, dù tiểu tử thịt nát xương tan cũng thề sẽ báo đáp đại ân của nhị vị.

- Đứng lên đi, đứng lên đi, nói tới chuyện này làm gì.

Lão thái thái vội nâng thiếu niên dậy, lúc này mới hỏi hắn tại sao lại té xỉu ở trước cửa nhà họ.

Thiếu niên lúc này mới trả lời, nói là mình chạy nạn từ Dã Cốc Nguyên đến, ở Dã Cốc Nguyên kẻ cướp hoành hành, thường phát sinh chuyện diệt môn. Tiên gia tuy có càn quét, nhưng bọn cướp lại như nấm mọc sau mưa, vừa giết hết đám này lại có đám khác mọc ra, không thể tiêu diệt sạch sẽ được.

Thiếu niên này là bị đám cướp bóc ở Dã Cốc Nguyên làm hại, khiến cho cửa nát nhà tan, cuối cùng một đường chạy nạn, đi vào Thương Long phủ, nhưng lưu lạc đầu đường xó chợ, cuối cùng ngất xỉu trước cửa nhà họ Ngô.

Lão thái thái kia thấy bộ dạng thiếu niên này gầy yếu, trong lòng nổi lên thương xót:

- Đứa nhỏ này đúng là chịu nhiều khổ cực rồi, một thân một mình đi tới tận nơi đây, còn tự mình vượt qua trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông, suýt nữa thì mất mạng. Nếu để đứa nhỏ này rời đi, không có nhà để về, chỉ sợ sẽ chết rét ở đầu đường.

Nói xong bà nhìn về hướng Ngô lão hán, tuy rằng không nói gì cả, nhưng Ngô lão hán cũng hiểu ý tứ của bà.

- Cái này...Hạnh nhi không có ở nhà, trong nhà chỉ có hai người chúng ta, chỉ sợ không thích hợp...

Ông lão do dự nói.

Lão thái thái vỗ vào đầu ông lão mắng:

- Nghĩ cái gì vậy? Đây là một đứa trẻ lẻ loi, chẳng lẽ ông muốn thấy nó chết đói chết rét ngoài đường sao? Cứu người phải cứu tới cùng chứ.

- Nhưng lai lịch của nó không rõ ràng.

- Có gì mà lai lịch không rõ ràng, Ngô Nam Phủ ông đâu phải gia đình giàu có, có gì để người ta phải ham muốn chứ?

Ngô lão hán gãi gãi đầu, ngẫm nghĩ một lát, tuy mấy năm gần đây được đại quân sự Vệ gia chiếu cố, cuộc sống tốt lên nhiều, nhưng chung quy cũng là nhà bình dân, còn không tới mức để người khác cảm thấy hứng thú.

Lại nói Ngô lão hán luôn làm việc thiện, tiếng lành đồn xa, lại càng không có kẻ thù.

Nghĩ vậy, ông lão liền gật đầu:

- Nếu đã thế, vậy mấy ngày tới người cứ ở lại nhà ta đi, sau khi tìm được việc...

Ông muốn nói tìm việc gì đó làm, có đường sống thì lại chuyển đi, không nghĩ tới vừa nghe vậy, thiếu niên kia lập tức quỳ xuống bái lạy:

- Đa tạ nhị vị lão nhân thu nhận và giúp đỡ, tiểu tử chịu ơn cứu mạng của hai vị, sau này coi hai vị như phụ mẫu, kính hiếu hai vị.

- A?

Ông lão ngẩn người, lão thái thái thì ngược lại mỉm cười, sờ sờ đầu thiếu niên:

- Được, được. Thêm một người, chỉ là thêm đôi đũa với chiếc bát, không có gì. Đúng rồi hài tử, người tên gọi là gì?

Thiếu niên kia ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt sáng ngời:

- Tên cháu là Đường Kiếp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cố Trường Thanh

Trong một khách sạn ở phủ An Dương.

Một nam tử trẻ tuổi có thân hình thon dài, mắt sáng mày kiếm, trang phục màu vàng đang đứng trước mặt Thích Vô Niệm, khom người nói với y:

- Ủng đường Cố Trường Thanh ra mắt Đại Nguyên chủ! Ra mắt hai vị chân nhân.

- Không cần đa lễ.

Thích Vô Niệm phát phát tay, ra hiệu cho đối phương ngồi xuống.

- Người từ xa tới, vất vả rồi!

- Đa tạ Nguyên chủ quan tâm! Lần này đệ tử tới đây có dẫn theo mười hai hảo thủ của Ủng đường, nguyện theo sự phân phó của Nguyên chủ.

- Về việc truy tìm Binh giám, ta rất muốn nghe suy nghĩ của người. Chắc người cũng đã biết việc này?

- Vâng! Trên đường tới đây đệ tử đã xem qua tất cả tư liệu.

- Có ý kiến gì không

- Việc này rất khó.

Nam tử trẻ tuổi trả lời.

- Hà?

Thích Vô Niệm nhượng mày.

Cố Trường Thanh kia hoàn toàn không sợ hãi, chậm rãi nói:

- Bị Tiêu Biệt Hàn quấy rối, chúng ta đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để truy bắt thiếu niên kia. Trời đất bao la, biển người mênh mông, đừng nói mấy tháng không tìm được người, cho dù là vài năm, vài chục năm, chỉ sợ cũng khó mà tìm được... Thậm chí chúng ta còn chưa thấy qua người kia.

- Không phải là biết tên họ sao?

- Ở Văn Tâm Quốc, người tên Đường Kiệt không có một vạn cũng có tám ngàn. Lại nói đây chỉ là một cái tên, muốn đổi thì đổi, nếu muốn tìm theo tên, sợ là cái gì cũng không tìm được.

- Bức họa kia đâu?

Hư Nhược Cốc hỏi.

- Càng không dùng được.

Cố Trường Thanh không chút khách khí trả lời.

- Miêu tả bằng miệng, chỉ khi trên người đối phương có điểm đặc thù mới có tác dụng, ví dụ như trên mặt có cục thịt, hói đầu hoặc người trời sinh dị tướng vân vân. Nếu là người thường, chỉ dựa vào một bức họa căn bản là không thể xác định.

Hư Nhược Cốc lập tức im lặng. Bức họa này so với chân thân có vài phần sai khác, nghe miêu tả mà vẽ ra. Mặc dù người đã từng gặp Đường Kiếp sẽ thấy khá giống, nhưng nếu là người chưa từng gặp thì chưa chắc có thể nhận ra.

Cố Trường Thanh lại nói:

- Còn nữa, đối phương hiện chỉ là thiếu niên, đang trong giai đoạn trưởng thành. Người dần lớn lên, tướng mạo và thân thể sẽ xuất hiện chút biến hóa. Trải qua nhiều năm không gặp, cho dù là người vốn quen biết cũng chưa chắc đã nhận ra cố nhân huống chỉ là một bức họa không chính xác. Lại thêm việc đối phương có tâm ẩn núp, lại càng khó hơn.

- Chẳng lẽ cứ để hãn tiêu dao tự tại hay sao?

Hà Xung nóng nảy nói.

- Tất nhiên là không phải. Đệ tử chỉ nói là chủ động truy tìm sợ sẽ không có kết quả, nhưng không có nghĩa là không thể tìm được hãn.

Cố Trường Thanh thản nhiên trả lời.

- Người có cách gì? Cứ việc nói.

Thích Vô Niệm nói.

Cố Trường Thanh trả lời:

- Nếu muốn bắt được tiểu tử này, trước tiên phải tìm được một người. Lúc trước, đệ tử đã điều tra, tất cả mọi việc đều có liên quan đến Hư Mộ Dương, phát hiện trước đây Hư Mộ Dương không hề quen biết thiếu niên Đường Kiệt. Hư chân nhân hãn có thể xác thực việc này.

- Đúng!

Hư Nhược Cốc trả lời.

- Như vậy, hãn là sau khi Hư Mộ Dương trốn đến Văn Tâm Quốc mới gặp. Hà chân nhân, ngài một đường truy sát Hư Mộ Dương tới Văn Tâm

Quốc, trong thời gian đó có cho Hư Mộ Dương một thời gian dài được tự do không?

- Tuyệt đối không có.

Hà Xung trả lời:

- Ta một đường truy sát, liên tục giao chiến, không mấy khi tách khỏi Hư Mộ Dương, thời gian tách ra dài nhất cũng chỉ mấy canh giờ.

- Như vậy, nói cách khác, sau cuộc chiến ở núi Thúy Vi y mới biết thiếu niên kia. Mà tòa nhà đó cũng mới được mua sau cuộc chiến ở núi Thúy Vi một tháng, khi đó Đường Kiệt đã xuất hiện. Như vậy, thời gian biết Đường Kiệt hẳn là trong một tháng này. Trước khi đến đây, đệ tử đã phân phó cho huynh đệ Âm đường ở địa phương kiểm tra những nơi có dấu hiệu Hư Mộ Dương thường lui tới, phát hiện khoảng thời gian một tháng sau cuộc chiến núi Thúy Vi, trước khi Đường Kiệt mua tòa nhà này được mấy ngày, thôn Tiểu Hà ở dưới chân núi Thúy Vi từng có sự kiện mã tặc tàn sát toàn thôn, hầu như toàn bộ thôn dân đều bị mã tặc giết chết.

- Người cho rằng đó là do Hư Mộ Dương làm?

- Đệ tử đã qua thôn Tiểu Hà, có người xây dựng mộ phần cho cư dân thôn Tiểu Hà, đáng tiếc là không để lại tên họ. Đệ tử lại cho người đào phần mộ đó lên, kiểm tra thi thể, xác nhận là vết thương do kiếm gây ra, trong đó còn có mấy người chết do bị thần niệm công kích.

- Quả nhiên!

Hà Xung hừ lạnh nói:

- Ngày ấy, trước khi ta chiến bại rồi đi đã phát động Thiên Thần Chi Nộ, toàn lực tấn công Bát Môn Thiên Tỏa trận. Thiên Tỏa trận kia là do Hư Mộ Dương vội vàng bố trí, uy lực không lớn. Vì duy trì thế trận, khẳng định là

Hư Mộ Dương cũng bị trọng thương, cho nên nhất định là y trốn ở đó chữa thương, một tháng sau mới đi ra, đúng lúc thấy mã tặc tàn sát thôn Tiểu Hà, ra tay giết tặc. Tên Hư Mộ Dương này đúng là sắp chết cũng không quên hành hiệp trượng nghĩa!

Trong giọng nói đầy vẻ khinh thường.

- Vậy là đúng rồi!

Cố Trường Thanh tiếp lời.

- Trước khi đệ tử đến cũng đã phái người điều tra những thôn ở phụ cận, có người từng quen biết người thôn Tiểu Hà, xác nhận thôn Tiểu Hà có một thiếu niên họ Đường mười hai tuổi. Tiếc là quen biết không sâu, không biết cụ thể. Toàn thôn lại bị đốt cháy, hiện giờ càng không thể tìm được tin tức cụ thể, nhưng có thể khẳng định đến tám phần mười Đường Kiệt chính là người duy nhất của thôn Tiểu Hà còn sống. Sau khi giết hết mã tặc, Hư Mộ Dương đã đem hãn đi.

- Biết mấy cái đó có tác dụng gì?

Hà Xung bất mãn nói.

- Có tác dụng!

Cố Trường Thanh trả lời:

- Biết mục tiêu là ai mới có thể hiểu được hãn. Thiếu niên này... Không đơn giản.

- Dựa vào cái gì mà nói như vậy?

- Dựa vào nhân lực của chúng ta lại không tìm được hãn. Dựa vào việc Hư Mộ Dương dám giao thứ đó cho một thiếu niên bảo quản. Dựa vào việc hãn có thể làm cho Hư Mộ Dương đồng ý dẫn theo.

Cố Trường Thanh trả lời. Y chuyển hướng sang Hư Nhược Cốc.

- Hư chân nhân, ngài là đại ca của Hư Mộ Dương, theo ý ngài, Hư Mộ Dương sẽ đem trọng bảo giao cho một người mà y không yên tâm sao?

Hư Nhược Cốc lắc lắc đầu.

- Vậy giết hết toàn bộ mã tặc, sau đó thuận tiện mang theo một thiếu niên được y cứu rời đi, thậm chí còn sinh sống với nhau suốt nửa năm trời?

Hư Nhược Cốc vẫn lắc đầu như trước.

Người tu tiên sống cuộc đời phiêu bạt, lúc có hứng thú thì cũng làm chút chuyện gọi là thay trời hành đạo. Nhưng nếu sau khi cứu một người liền dẫn theo, vậy chẳng phải giống cái đuôi sau mông sao.

Có thể khiến cho Hư Mộ Dung dẫn theo, thậm chí trước khi chết còn giao phó Binh giám, có thể thấy được Đường Kiệt này có gì đó khiến cho Hư Mộ Dương coi trọng.

Thích Vô Niệm thở dài một tiếng:

- Khó trách không tìm được tiểu tử này. Xem ra chúng ta đã bị số tuổi của hắc lừa rồi.

Bình thường, nếu một thiếu niên gặp nạn, dưới tình huống hoảng sợ khó tránh khỏi để lộ dấu vết, Thiên Thần Cung còn có cơ hội tìm được người. Bây giờ người ta có sự chuẩn bị mà đi, hơn nữa còn không phải địa bàn của mình, quả thật rất khó.

Cố Trường Thanh đã nói:

- Thật ra đôi khi thông minh cũng là chuyện tốt. Người thông minh sẽ có dã tâm, có dã tâm sẽ có mục tiêu. Nếu không thể tìm ra đối phương, hãy khiến cho đối phương tìm chúng ta.

- Ý của người là...

- Hẳn có Binh giám.

Cố Trường Thanh trả lời:

- Khẳng định hẳn không biết tác dụng của Binh giám. Nguyên chủ, nếu người biết cái vật nhỏ có thể cầm trong tay đó là chìa khóa có thể mở một cái bảo tàng, người sẽ làm như thế nào?

Ánh mắt của Thích Vô Niệm sáng lên:

- Còn phải hỏi, đương nhiên là tìm cơ hội mở bảo tàng rồi.

- Đúng vậy!

Hà Xung vỗ tay một cái.

- Chỉ cần chúng ta phái người canh gác ở đại trận đó, sớm muộn gì cũng có ngày hẳn sẽ tự mình đưa tới cửa!

Có điều lời này vừa nói ra liền bị Thích Vô Niệm và Hư Nhược Cốc đồng thời ném cho ánh mắt khinh miệt, thầm mắng tên này ngu ngốc.

Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận là đại trận thương cổ, muốn phá giải nó ngoại trừ việc phải tinh thông trận đạo ra, tu vi bản thân cũng rất quan trọng. Lấy năng lực hiện tại của Đường Kiếp, cho dù là cầm Binh giám cũng không có cách nào phá giải.

Nếu thực sự đợi ở bên ngoài trận, cũng không biết phải đợi đến bao nhiêu năm. Có khi sau trăm tuổi, thiếu niên kia hóa thành thi cốt cũng chưa chắc có thể đến được núi Thiên Đô. Đến lúc đó Binh giám chẳng phải sẽ bị vùi xuống đất sao.

Cố Trường Thanh liền nói:

- Cho nên đệ tử mới muốn hỏi Hư chân nhân, ngài cho rằng Hư Mộ Dung có hay không có khả năng đem tâm pháp tu luyện của Hư gia truyền cho tiểu tử kia?

- Tuyệt không có khả năng!

Hư Nhược Cốc trả lời như đinh đóng cột.

- Tâm pháp tu luyện của Hư gia chỉ truyền cho người có cùng huyết mạch, không truyền cho người ngoài. Đây là căn cứ truyền thừa của gia tộc, y không có khả năng phá vỡ.

Nếu Hư Mộ Dương là phản nghịch của Hư gia, Hư Nhược Cốc còn không dám khẳng định. Nhưng Hư Mộ Dương lúc sắp chết còn muốn bảo toàn Hư gia, cho nên y tuyệt sẽ không làm như vậy.

- Vậy nếu hắn có tâm pháp khác thì sao?

- Không có.

Hư Nhược Cốc trả lời.

- Tam đệ ta cả đời si mê trận đạo, cũng không hiểu phương pháp tu luyện của môn phái khác, điểm này hẳn Hà Xung có thể làm chứng.

Hà Xung gật gật đầu:

- Ta giao chiến với y hai tháng, Hư Mộ Dung đã giở hết thủ đoạn, cũng chưa từng thấy y sử dụng tuyệt học nào khác ngoài tuyệt học của Hư gia. Việc này không có khả năng.

- Vậy có thể nói, hiện tại Đường Kiệt không thể tu luyện bất cứ tâm pháp nào, ngoại trừ...

Thích Vô Niệm muốn nói đến Tàng Tượng Kinh, nhưng có mặt Hư Nhược Cốc nên không nói thẳng ra.

Sau đó Cổ Trường Thanh nói:

- Có điều Tàng Tượng Kinh chỉ là cơ sở tu luyện công pháp, với lại nếu không có phương thức tu luyện của Linh Đài Cảnh, đảm bảo không có thành tựu.

Hà Xung nghe Cổ Trường Thanh nhắc đến Tàng Tượng Kinh, hung hăng trừng mắt nhìn y một cái. Cổ Trường Thanh cười nói:

- Việc đã đến mức này, còn ai không đoán được đã xảy ra chuyện gì? Chẳng qua là không rõ ràng lắm giá trị và địa điểm cụ thể của bảo tàng nên không biết rốt cuộc có đáng để liều mạng vì nó hay không thôi. Tàng Tượng Kinh là công pháp do đại nhân vật đó tự nghĩ ra, hữu danh vô thực. Cho dù có truyền khắp thiên hạ cũng không có ai biết rõ nó là cái gì, cũng không cần quá quan tâm. Thật ra, nói ra cũng tốt, có một số việc nếu không thể dấu diếm được, vậy thì không cần phải dấu diếm. Cứ nói là bảo tàng do một vị Địa Tiên Tiên Đài Cảnh để lại, vị trí ở trong cảnh nội Mạc Khâu, coi như cấp cho bọn họ một câu trả lời.

Thích Vô Niệm nghe vậy liên tục gật đầu:

- Không tồi.

Nếu không thể giấu diếm tin tức thoát ra ngoài, vậy liền làm thấp giá trị của nó đi.

Tiên Đài Cảnh tuy mạnh, các đại phái cũng có tích lũy. Một di vật của Địa Tiên Tiên Đài Cảnh để lại, đáng giá để Thích Vô Niệm tranh đoạt nhưng không đáng để Lục Đại phái liều mạng.

- Nhưng việc chúng ta truy đuổi không tha, bọn chúng chưa chắc đã tin tưởng.

Hư Nhược Cốc do dự nói.

- Cho nên việc kế tiếp, thỉnh Nguyễn chủ trở về.

Cố Trường Thanh nói:

- Nguyễn chủ ở lại chỗ này sẽ chỉ khiến cho tình hình phức tạp thêm, sẽ khiến cho Tây Nguyệt phải chú ý. Lúc trước đến, có thể nói là vì mặt mũi của Thiên Thần cung, còn nếu ở lại đã nói lên sự việc trọng đại.

- Vậy Binh giám kia phải làm thế nào?

Hà Xung không yên tâm, nhíu mày hỏi.

- Binh giám mặc dù quan trọng, nhưng hẳn chỉ là một tiểu tử phạm nhân, chỗ khó khăn nhất của việc này là tìm được người chứ không phải cướp đoạt. Một thanh niên trai tráng là có thể dễ dàng đối phó mục tiêu, không cần Nguyễn chủ và hai vị chân nhân phải ở lại chỗ này.

- Có đạo lý.

Thích Vô Niệm gật đầu.

- Nếu như vậy, ngày mai chúng ta sẽ trở về Thiên Thần cung, Liệp Ưng (ưng săn) người ở lại tiếp tục điều tra. Nhưng nếu như tiểu tử kia không hiểu cách tu luyện thì người nghĩ thế nào?

Cố Trường Thanh trả lời:

- Nếu muốn mở Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận, tu tiên là điều tất yếu. Nếu Đường Kiệt không có được công pháp Hư gia, Tàng Tượng Kinh lại không đủ để hắn tu luyện, như vậy kế tiếp...

Thích Vô Niệm chợt hiểu:

- Học viện Tây Nguyệt! Hẳn nhất định sẽ tìm cách tiến vào Học viện Tây Nguyệt, không trách hăn đi về hướng bắc!

- Đúng vậy, chỉ cần chúng ta phái người theo dõi học viện, sớm muộn gì cũng sẽ bắt được tiểu tử này, việc này so với tuy tìm trong núi thì dễ hơn nhiều.

Hà Xung hưng phấn nói.

- Tuy nhiên tiến vào học viện Tây Nguyệt cũng không phải dễ.

Hư Nhược Cốc nói.

- Đúng vậy.

Cố Trường Thanh cũng thở dài:

- Trước mắt cũng may là tiểu tử này không phải kẻ ngu ngốc. Hiện tại đệ tử chỉ hy vọng hăn có thể thông minh thêm một chút, thông minh đến mức có thể xông qua cánh cửa tu tiên trùng trùng điệp điệp, tiến vào học viện.

- Học viện Tây Nguyệt chỉ nhận học viên dưới mười sáu tuổi. Năm nay đã hết cơ hội, hăn còn thời gian ba năm để có thể cố gắng.

Hư Nhược Cốc nói.

- Hazi! Ba năm! Còn phải đợi ba năm nữa.

Thích Vô Niệm và Hà Xung thở dài nói.

Cố Trường Thanh thản nhiên trả lời:

- Vì cơ nghiệp vạn năm của Thiên Thần Cung, dù có đợi thêm một trăm năm cũng có ngại gì! Kiên nhẫn là pháp bảo thành tựu của đời ta, không

kiên nhẫn thì không làm được việc gì cả. Huống chi đợi ở học viện Tây Nguyệt, so với các phương pháp khác thì tốt hơn nhiều. Tất nhiên đệ tử cũng sẽ tận lực truy tìm tung tích người này, chỉ là manh mối có hạn, hy vọng không lớn.

- Cũng chỉ có thể như vậy.

Thích Vô Niệm gật đầu nói:

- Bên phía Cửu Tuyệt Trận, hàng năm Thiên Thần Cung sẽ phái người trông coi, không thể cho tiểu tử này một cơ hội nhỏ nào. Mặt khác, cũng không thể không đề phòng một số tiểu môn phái khác.

- Vâng!

Cố Trường Thanh trả lời:

- Có điều đệ tử thấy khả năng lớn nhất là hẳn lựa chọn học viện Tây Nguyệt. Năm Bình giám trong tay, nếu không cố gắng đi lên chính đạo vậy thật lãng phí tài nguyên. Để đảm bảo cho việc điều tra, đệ tử hy vọng có thể an bài mấy tên thuộc hạ tiến vào học viện Tây Nguyệt.

- Việc này...

Thích Vô Niệm nhíu mày:

- Học viện Tây Nguyệt rất chú trọng xuất thân trong sạch. Đệ tử Thiên Thần Cung chúng ta sợ rằng không thoát được sự kiểm soát của bọn chúng.

- Không cần.

Cố Trường Thanh trả lời:

- Lấy danh nghĩa Thiên Thần Cung, trực tiếp phái người trú đóng ở học viện.

- Bọn chúng sao có thể đáp ứng việc này?

- Sẽ đáp ứng. Điều Tây Nguyệt Phái lo lắng chỉ là bí pháp bị lộ ra ngoài. Cái chúng ta muốn là người, không phải bí pháp Tây Nguyệt Phái. Từ Ngọc Tâm Pháp chúng ta có thể không cần, cũng không cần học Thần Tiêu Kiếm Điển. Người vào đó không cần chú trọng học tập, cũng có thể nhận thân phận giám thị. Nếu Tây Nguyệt Phái đồng ý, cũng có thể phái đệ tử đến học tập ở học viện Thiên Thần Cung. Tất cả lấy lễ khách mà đối đãi, chúng ta chịu một chút thiệt thòi, cho bọn chúng một ít điều kiện tốt, có lẽ có thể thành công.

Hà Xung thầm hừ một tiếng.

Cố Trường Thanh nói lời này thật dễ nghe, hơn phân nửa là vì mình mà tính toán, xem ra là muốn dùng tài nguyên của Thiên Thần Cung bồi dưỡng thủ hạ đặc lực của chính y mà thôi.

Học tập công pháp thượng thừa chưa bao giờ là việc dễ dàng, không chỉ cần có thiên phú hơn người, còn phải có công huân, có trung thành, đối với phần lớn đệ tử mà nói, đừng nói là công pháp thần cấp, cho dù là có được công pháp bình thường cũng khiến cho thực lực bản thân tăng nhanh.

Hơn nữa, mấy người này được học chính là công pháp Tây Nguyệt phái, cho dù không phải là công pháp mạnh, tương lai trở về Thiên Thần Cung cũng sẽ có giá trị độc đáo, từ đó không cần lo lắng vị trí, tài nguyên thì càng không cần phải lo, tương lai không dám chắc có thể trở thành chân quân, nhưng có phân nửa khả năng sẽ trở thành chân nhân. Những người này đều do Cố Trường Thanh đề danh, tất nhiên là sẽ mang ơn y. Cố Trường Thanh nước lên thuyền lên, địa vị trong tương lai không cần phải nói, quả nhiên là một tính toán khá chu toàn.

Có điều kế hoạch của Cố Trường Thanh đan xen hỗ trợ nhau, cũng không phải do Thiên Thần Cung không đáp ứng.

Có điều tất cả được thành lập dựa trên cơ sở Cố Trường Thanh lấy lại được Binh giám. Nếu y không lấy được... Ha ha. Hà Xung cười lạnh trong lòng, như vậy thì cơ sở người an bài sẽ bị nhỗ sạch toàn bộ.

Y và Cố Trường Thanh không có thù oán gì, nhưng y truy tìm Hư Mộ Dương, địa vị ở Thiên Thần Cung giảm xuống, vì vậy đối với biểu hiện xuất sắc của người khác tự nhiên là suy nghĩ không có được sự cân bằng, mong cho đối phương thất bại mới là việc tốt.

- Có đạo lý!

Thích Vô Niệm vươn người đứng dậy.

- Sau khi trở về ta sẽ bẩm báo việc này với Cung chủ. Bây giờ ta sẽ giao toàn bộ nơi này cho người phụ trách.

- Vâng! Không lấy lại được Binh giám, đệ tử tuyệt không hồi cung!

Cố Trường Thanh mừng rỡ quỳ gối nói.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tần Quân Sự

Khi trời còn chưa sáng, Đường Kiếp đã thức dậy quét dọn đình viện.

Trong viện truyền đến tiếng vang sàn sạt, Đường Kiếp huy động cái chổi từng chút một, linh khí trong thân thể đi qua, xuyên qua kinh mạch, cuối cùng hóa thành vô hình.

Nhưng mỗi một lần vận chuyển hết toàn thân, luôn luôn có một tia linh khí cuối cùng sẽ ẩn vào bên trong huyết mạch của hắc, khiến cho khí lực toàn thân Đường Kiếp tăng lên.

Đây là thứ mà Đường Kiếp phát hiện ra sau khi thoát khỏi trói buộc. Hắc phát hiện hóa ra trong quá trình tu luyện Tàng Tượng Kinh, không những có thể dùng linh khí khuếch trương kinh mạch, cũng có thể hòa tan vào máu, tăng cường khí lực.

Lấy linh khí luyện huyết, luyện cốt, luyện lực phủ ngũ tạng, đó là cảnh giới mà Thoát Phàm Cảnh mới có thể làm được, cũng vì thế mới được gọi là Thoát Phàm, là do thoát ly thể chất phàm nhân. Nhưng Tàng Tượng Kinh lại có thể giúp Linh Đài sơ khai cũng có thể luyện thể, điều này làm cho Đường Kiếp vừa mừng vừa sợ.

Khi đó hắc liền ý thức được, chỉ sợ đây mới chân chính là công dụng ẩn giấu của Tàng Tượng Kinh.

Hư Mộ Dương vẫn luôn cho rằng Tàng Tượng Kinh là do Binh chủ soạn ra, khẳng định hiệu quả không chỉ đơn giản là xung kích Ngọc môn. Hiện tại xem ra y không có sai. Chỉ có điều y nghĩ lầm tác dụng của Tàng Tượng

Kinh phải làm là Ngọc Môn Cửu Chuyển, lại không nghĩ đến trước tiên có thể luyện thể.

Cũng khó trách Hư Mộ Dương sẽ không nghĩ tới.

Tiên nhân lấy pháp thuật xưng hùng, Ngọc môn mới là trọng yếu nhất, nó quan hệ trực tiếp đến tốc độ tu luyện, ai có thể nghĩ đến Tàng Tượng Kinh là một lối đi khác. Về phần tại sao như vậy, Đường Kiếp cho rằng trước khi mình mở ra bảo tàng của Binh chủ, chắc chắn không tìm thấy đáp án.

Lúc này hắn đã quét dọn sạch sẽ đình viện. Tàng Tượng Kinh cũng được luyện qua một lần, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân lại phát triển. Tuy là thiếu niên nhưng khí lực cũng không khác người trưởng thành bao nhiêu, trong lòng không khỏi vui sướng.

Kẹt! Một cách cửa mở ra, Ngô lão thái từ trong nhà đi ra, thấy đình viện đã được Đường Kiếp quét dọn sạch sẽ, cười nói:

- Đứa nhỏ này, lại dậy sớm như vậy làm việc.

Đường Kiếp đã cười nói:

- Cháu được Nhị lão cứu mạng, ân tình này cho dù là tan xương nát thịt cũng khó mà báo đáp, quét dọn đình viện đã là cái gì. Nãi nãi ngài cứ nghỉ ngơi trước đi, cháu vào bếp đun nước.

- Ai da, không cần phải làm. Sau khi cháu đến, hai chúng ta không cần phải làm việc gì, cái gì cũng bị cháu làm xong trước rồi.

Bà lão bất đắc dĩ nói:

- Bộ xương già của ta cũng không có chỗ xả hơi.

- Để cháu xoa bóp cho bà.

Đường Kiếp cười cười đi tới, dìu bà lão ngồi xuống, chú tâm tẩm quất cho bà lão.

Thủ pháp tẩm quất này là hần học được từ phụ thân ở kiếp trước, động tác chuyên nghiệp, thủ pháp đúng chỗ, nắm chắc việc dùng lực nặng nhẹ, khiến cho bà lão thoải mái vô cùng.

Ngô lão hán vừa đi ra liền nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cười nói:

- Bà lão này thực là biết hưởng thụ. Bà à, đã thành Vệ gia lão thái thái rồi.

Ngô lão thái không xấu hổ liếc mắt nhìn trượng phu, cười nói:

- Ta xem ra, dù là Vệ gia lão thái thái cũng chưa thoải mái bằng. Thủ pháp của Tiểu Kiếp thật tốt, toàn thân ta thoải mái, dường như trẻ ra mấy tuổi. Không nghĩ là gả cho ông đến tận bây giờ mới coi như được hưởng thụ một chút, cũng coi như không uổng công.

- Nếu nãi nãi thích, sau này mỗi ngày Tiểu Kiếp sẽ đấm lưng cho bà.

Đường Kiếp cười nói.

- Tốt!

Ngô lão thái không chút khách khí đáp ứng.

Đường Kiếp thật biết cách làm người. Mấy ngày nay ở nơi này đều thu dọn nhà cửa sạch sẽ, lại không lấy tiền công, chỉ cần một ngày ba bữa, có chỗ đặt lưng là được. Cho dù người hầu trong nhà cũng không được như vậy, làm sao mà bà lão không hoan hỉ.

Thật ra có đôi khi lấy lòng một người thực sự rất đơn giản, có thể nói, biết làm người, biết làm việc, chỉ cần làm tốt mọi việc, tất nhiên là có người

sẽ vui mừng.

Vợ chồng Ngô lão gia cũng không phải quá thân với hẳn. Đường Kiếp có thể dụ dỗ Hư Mộ Dương, đối phó với hai vợ chồng này thì càng đơn giản, hầu hạ hai vợ chồng như đang ở trên thiên đường, hơn nữa nhà có hai vợ chồng rất vắng vẻ, con cái lại không ở bên cạnh, có Đường Kiếp làm bạn, đúng là càng nhìn càng thấy thích, gần như đối xử với Đường Kiếp như con cái trong nhà rồi.

- Nếu như vậy, sau này cháu cứ ở lại đây, không cần phải đi đâu nữa.

Ngô lão thái cười nói.

- Vậy cũng không được! Nãi nãi, tiểu tử còn phải ra ngoài làm việc, không thể mỗi ngày đều dựa vào hai người kiếm cơm.

Đường Kiếp cười đáp.

- Tuổi người còn nhỏ, không cần vội.

- Bà đừng nhìn tuổi cháu còn nhỏ, khí lực cũng không nhỏ, việc người lớn làm được cháu cũng có thể làm được. Lại nói nhị lão đã cứu mạng cháu, lại thu nhận và giúp đỡ cháu, cháu hầu hạ hai người là hoàn toàn chính đáng, sao có thể lại ăn uống chùa được.

Ngô lão hán ngẫm nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Nói cũng phải.

Ngô lão thái trừng mắt:

- Lão già ông nói cái gì đó? Ông thật sự muốn cho Tiểu Kiếp ra ngoài làm việc sao? Ta còn nuôi không nổi một đứa nhỏ hay sao?

- Ôi chao, cũng không thể nói như vậy.

Ngô lão hán xua tay nói:

- Con nhà nghèo sớm phải lo việc nhà. Nếu Đường Kiếp không phải một đường cực khổ cũng không chắc có thể lan lợi đến như vậy, ta cảm thấy để hẳn ra ngoài làm việc là tốt cho hẳn. Nếu bà cảm thấy băn khoăn thì có thể không lấy tiền công của nó, cho nó để giành, sau này khi lấy vợ sẽ đem ra dùng.

Ngô lão thái ngẫm lại cũng thấy đúng, cúi đầu trầm tư một chút:

- Cũng được! Tuy nhiên nếu đã là ý của lão đầu ông vậy việc này sẽ do lão gánh vác. Lão thay Tiêu Kiếp tìm một vị trí tiểu nhị tốt tốt một chút đi.

- Ta?

Ngô lão hán ngẩn ngơ, cười khổ nói:

- Ta đến đâu tìm việc cho nó làm đây? Hơn nữa cũng phải hỏi nó xem nó làm được mấy việc đó không chứ?

Hai tay Đường Kiếp chậm lại, cúi đầu trả lời:

- Gia gia, cháu xuất thân nghèo khổ, ngoại trừ trồng trọt ra thì cũng không biết làm việc gì khác.

- Cái gì cũng không biết?

Ngô lão hán lập tức xụ mặt xuống.

- Vậy có chút khó khăn rồi. Trước kia cháu chưa từng làm qua việc gì sao?

- Cũng có.

Đường Kiếp nói:

- Có một quãng thời gian cháu từng làm người hầu trong một gia đình, người ở đó cũng có chút yêu quý cháu, đối với cháu cũng có chút quan tâm, nhưng mà mã tặc đến...

Hắn không nói thêm gì đi nữa, giọng nói đã mang theo khóc thút thít.

Nhị lão hiểu ra, cùng nhau thở dài.

Vẫn là Ngô lão thái nói trước:

- Ai da, không nói những chuyện thương tâm này nữa. Khó trách Tiểu Kiếp cháu lo việc trong nhà tốt như vậy, tình cảm cũng như người trong nhà. Đúng không, ông lão!

Ngô lão thái đột nhiên kêu lên:

- Sao ông không thử hỏi Tần quản sự xem, biết đâu có thể giúp Tiểu Kiếp vào làm việc ở Vệ phủ?

Ngô lão hán lập tức nhú mày:

- Cái này... không tốt lắm đâu.

- Có gì không tốt?

Ngô lão thái quát lên:

- Ông đã cứu mạng Tần quản sự, mùa đông năm ấy và Tiểu Kiếp giống nhau, thiếu chút nữa thì chết rét ở trước cửa nhà chúng ta? Lại nói tiếp cũng thật khéo, hai mươi năm sau, Tiểu Kiếp cũng như vậy. Hiện tại tốt xấu gì Tần Viễn cũng là Đại quản sự của Vệ gia, đối với chúng ta cũng không xa, ông đi hỏi thử xem, ta xem việc này có thể thành công đấy!

- Nhưng Vệ gia không thu người không rõ lai lịch, cho dù là Tần quản sự cũng chưa chắc làm chủ được.

- Sao lại không rõ lai lịch?

Ngô lão thái trừng mắt nói:

- Hiện giờ Tiểu Kiếp là người nhà chúng ta. Nó là... nó là... nó là con riêng của ta. Chẳng lẽ Ngô Dư Liên ta còn không rõ lai lịch hay sao? Nếu còn chưa đủ, cứ nói nó là con riêng của ông ở bên ngoài.

Ngô lão hán vừa nghe đã hét lớn:

- Cái này không được nha. Ta cũng năm mươi sáu tuổi rồi, giờ lại nói có đứa nhỏ mười hai tuổi, việc này truyền đi, láng giềng biết được, ta ở giữa biết làm thế nào. Thật sự là... thật sự là...

Ngô lão thái cũng bĩu môi:

- Hạnh nhi cũng chỉ mới mười bảy tuổi, lúc đó chẳng phải cũng là do lão tử ông tới à?

- Sao có thể giống nhau, khi đó ta còn chưa tới bốn mươi, tất nhiên là còn có... còn có... còn có khí lực.

Ngô lão hán ấp úng nửa ngày mới nói ra được hai chữ khí lực.

- So với Hạnh nhi, Tiểu Kiếp cũng không kém bao nhiêu.

- Càn quấy!

Ngô lão hán bị vợ làm cho tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Đường Kiếp nghe hai vợ chồng cãi nhau không nhịn được cười, tuy nhiên ngay sau đó hăn quỳ trước mặt Ngô lão thái kêu lên:

- Đường Kiếp nguyện nhận nhĩ lão làm nghĩa phụ nghĩa mẫu, kính xin nhĩ lão thu dụng, từ nay về sau tận đạo hiếu tử!

- Vẫn là đứa nhỏ này nói chuyện động lòng người.

Ngô lão thái cười kéo Đường Kiếp đứng lên:

- Ôi chao, bé ngoan. Nếu con đã quỳ xuống, ta đây cũng không khách khí thu nhận, mau đứng dậy đi.

Sau đó liếc mắt nhìn trượng phu:

- Như thế nào, lão còn không vui à? Ta thấy có được Tiểu Kiếp làm nghĩa tử đúng là phúc khí của lão!

- Này... này...

Ngô lão hán lắc đầu, có điều là tâm ý của vợ lão đã rõ, rốt cục gật đầu:

- Được rồi, được rồi. Ta đáp ứng là được.

Ngẫm lại mình đến lúc đầu bạc lại thu nghĩa tử, việc này thật thú vị, chính mình cũng không nhịn được mà bật cười.

- Vậy lão còn không mau đi mời Tần quán sự đến nhà chơi một chút?

- Mời thì ta sẽ mời. Tuy nhiên việc này không gấp được. Dù sao Đường Kiếp mới đến nhà chúng ta được vài ngày, cũng phải để mấy ngày nữa, để cho láng giềng đều biết lai lịch của nó, để cho quen thuộc lại mời. Bằng không lúc Tần quán sự hỏi ta rốt cuộc đứa nhỏ này ở đâu ra, chúng ta đều không nói được, bà làm thế nào để người ta tiến cử?

Thật ra Ngô lão hán cũng hiểu cần quan sát phẩm tính của người này, một ngày hai ngày không chắc được, cần có thời gian từ từ tìm hiểu.

- Cũng đành vậy.

Ngô lão thái than thở một câu, nhìn Đường Kiếp.

- Con không vội. Chỉ cần nhai lão không chê con ăn hết cơm là được.

- Ai ôi!!! Sao lại sợ chứ. Con làm việc còn ít sao? Cứ quyết định như vậy đi. Con à, trước mắt cứ ở nhà cho tốt đi, có cha nuôi, con không cần lo lắng gì cả.

- Vâng! Mẹ nuôi!

Cứ như vậy, Đường Kiếp chính thức ở lại Ngô gia.

Thời gian trôi qua cực nhanh, chớp mắt đã qua mấy tháng. Đông đi xuân tới, một năm đã qua.

Tính toán toán, thời điểm gặp Hư Mộ Dương đã qua một năm.

Trong một năm này, Đường Kiếp có sự thay đổi rõ ràng. Kinh mạch đã sớm mở rộng hết cỡ, huyết mạch cũng tràn đầy linh khí, nhưng Tàng Tượng Kinh còn chưa luyện đến hết cỡ, không ngờ nó tự động hướng về cốt cách nội phủ mà đi, khiến cho thân thể ngày càng cường tráng, chỉ có điều thoát tông vẫn chỉ là thiếu niên bình thường, ai cũng không biết trong cơ thể thiếu niên này có một lực lượng đủ để đánh ngã ba đến năm thanh niên trai tráng.

Đồng thời Đường Kiếp cũng dần quen thuộc với lán giềng. Hiện giờ ai ai cũng biết mùa đông năm ngoái Ngô gia cứu giúp một tiểu tử gặp nạn, hiện giờ đã thu làm con nuôi. Mặc dù tuổi tác không lớn nhưng lại cực kỳ linh hoạt, nhu thuận, lúc rảnh rỗi cũng thường giúp đỡ lán giềng, gương mặt anh tuấn khiến cho không ít thiếu nữ đem lòng yêu mến.

Lễ mừng năm mới năm nay, Tần quản sự đến Ngô gia một chuyến, còn đem theo một ít lễ vật. Đường Kiếp may mắn nhìn thấy, Tần quản sự là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn có vẻ thành thực, chắc chắn.

Năm đó, vị Tần quân sự này thiếu chút nữa là chết rét trước cửa Ngô gia, may mắn được hai vợ chồng Ngô gia cho một chén cháo nóng, cứu y một mạng. Không nghĩ tới mấy năm trước đột nhiên theo lão gia Vệ gia, trở thành Đại quân sự Vệ gia. Y cũng không quên ân tình, ngày lễ ngày tết hàng năm đều tới cửa thăm hỏi, đưa chút ngân lượng.

Con của Ngô lão hán là Ngô Hạnh chính nhờ Tần quân sự giúp đỡ, mấy năm trước được vào làm việc ở Vệ phủ, sau lại lấy thân phận người hầu theo Đại thiếu gia Vệ gia đi học viện Tây Nguyệt. Ngô lão hán lập tức có đứa con tu tiên, địa vị tăng mạnh, tuy chưa học thành tài trở về nhưng chỉ cần cái danh linh đồ cũng đủ làm cho Ngô gia không lo ăn uống, cũng không có người nào dám đến cửa gây sự. Tần quân sự cũng vì thế mà ngày càng thân cận.

Hôm nay Tần quân sự lại đến thăm Ngô lão hán lần nữa. Ngô lão hán sai Đường Kiếp chuẩn bị rượu thịt chiêu đãi, sau đó cùng ngồi ăn cơm.

Giữa bữa cơm, Ngô lão thái một lần nữa nhìn chồng đầy ẩn ý, nhưng Ngô lão hán chỉ vui đầu ăn cơm, làm ra vẻ không nhìn thấy.

Thấy cảnh này, Tần quân sự cười nói:

- Chắc nhị lão có việc gì? Chúng ta quen biết đã nhiều năm như vậy, cần gì phải dấu giếm, có chuyện gì hai vị chỉ cần phân phó, nếu có thể làm được, ta tuyệt không dám từ chối.

Ngô lão thái tức giận trừng mắt liếc trượng phu một cái, sau đó cười nói:

- Cái lão già này là như vậy, muốn lão mở miệng nhờ vả người khác thật không dễ dàng. Mấy năm trước nhờ người giới thiệu việc làm cho Hạnh nhi, đến giờ lão vẫn còn thấy ngại.

- Một chút chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến.

Tần quản sự cười nói:

- Cũng xem như Hạnh ca không phụ lòng hai vị lão nhân gia, trở thành thư đồng. Ta còn hi vọng sau này có thể nhờ Hạnh ca mà được thơm lây.

- Đúng vậy đúng vậy. Nếu nó dám không chiều cổ người, ta lột da nó. Cho dù nó thành tiên nhân, nó cũng là con ta, là máu thịt trong bụng ta!

Ngô lão thái vui vẻ nói, sau đó cầm tay Đường Kiếp bên cạnh nói tiếp:

- Tiểu Kiếp nhà ta người cũng biết rồi, là hài tử chúng ta mang về từ trong đồng tuyết, lại nói, mệnh khổ giống y người năm đó.

- Đúng vậy.

Vừa nhắc lại sự tình năm đó, ánh mắt Tần quản sự cũng đỏ lên, đối với tiểu tử đồng mệnh tương lân cũng có thêm vài phần thông cảm.

Ngô lão thái vừa thấy có cửa, vội hỏi:

- Tuy đứa nhỏ này mang mệnh khổ nhưng thật sự rất lanh lợi. Thời gian qua, nó lo liệu mọi việc trong nhà này một cách ngăn nắp, người cũng thấy được. Trước kia nó đã từng đi ở cho nhà giàu có đấy, chỉ tiếc là nhà đó gặp nạn, lúc này mới nghèo túng mà đến tận đây. Người xem...

- Ý ngài là muốn ta dẫn hãn vào Vệ phủ?

Tần quản sự đã hiểu ý tứ của Ngô lão thái.

- Đúng vậy!

Lão thái thái cũng không dấu giếm, nói rõ rang:

- Người cảm thấy có được không?

Tần quản sự ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời:

- Theo lý cũng không phải là không được, có điều thời gian hẳn tới đây còn ít, không đủ lâu. Hơn nữa hiện tại Vệ phủ cũng không thiếu người.

Vẻ mặt lão thái thái lập tức suy sụp.

Tần quản sự lại nói:

- Tuy nhiên đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, ta cũng đã thấy. Đường như bữa cơm này là do nó nấu à?

- Đúng thế. Biết người sẽ đến, Tiểu Kiếp đã bận rộn cả ngày.

Tần quản sự mỉm cười, nhìn Đường Kiếp:

- Người muốn đến Vệ gia, ta có thể hiểu được. Tuy nhiên người phải biết, cánh cửa Vệ gia không dễ qua. Nói cho ta biết trước, người muốn vào Vệ gia để làm gì?

Ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp trả lời:

- Cháu muốn vào Vệ phủ, một là kiếm chút chi phí, trợ cấp nhị lão, cháu được Nhị lão cứu giúp, muốn báo ân với Nhị lão. Về phương diện khác, cháu rất hâm mộ Ngô Hạnh ca ca có thể theo Đại thiếu gia Vệ gia đi tới học viện Tẩy Nguyệt. Nếu có thể, cháu hy vọng có thể cố gắng...

Tần quản sự gật gật đầu:

- Tốt lắm! Người không nói dối.

Cho tới hiện tại, thế giới luôn không công bằng.

Hàng năm, học viện Tẩy Nguyệt chỉ có một ngàn năm trăm danh ngạch, cũng không biết có bao nhiêu người có thể chen vào được.

Những chuyện tưởng như khó hơn lên trời với người thường, đối với quý tộc lại chỉ là việc nhỏ đến cực điểm. Thậm chí một đại gia tộc có thể dễ dàng lấy được nhiều danh ngạch, những danh ngạch dư thừa đó thường hay cấp cho đám người hầu.

Đây là bởi vì các môn phái đều có quy định, đệ tử tiến vào học viện, không được mang theo người hầu. Bởi vậy, những thế gia quý tộc để đảm bảo con cháu sinh hoạt trong học viện không bị ủy khuất, thường thường sẽ nghĩ ra đủ loại phương pháp, tỷ như cho người hầu lấy thân phận đệ tử tiến vào, tiếng là đệ tử nhưng thật ra là người hầu, nói dễ nghe thì là thư đồng.

Đương nhiên, cũng không chỉ hầu hạ, đám người hầu nhận được cơ hội tu tiên từ gia tộc, tất nhiên cũng sẽ mang ơn, tương lai cho dù có được thành tựu, thường thường cũng sẽ tiếp tục phục vụ cho gia tộc.

Kim gia nuôi hơn chục người tu tiên, có hơn phân nửa chính là dựa vào cách này. Những người này có độ trung thành cao hơn người ngoài, có thể nói là cùng chung một vinh quang với gia tộc.

Vì địa vị kinh tế của Linh Châu tương đối cao, Tây Nguyệt phái có lượng lớn cung phụng, bởi vậy hàng năm đều có tới một trăm hai mươi danh ngạch tiến vào học viện Tây Nguyệt, mà trong một trăm hai mươi cái danh ngạch này, có tới bốn mươi cái thuộc về Thương Long Phủ.

Bốn mươi danh ngạch này đều bị năm đại gia tộc phân chia toàn bộ, còn dư lại mới đến phiên người ngoài tranh đoạt.

Hàng năm Vệ gia có thể có được một danh ngạch, lại thông qua việc hỗ trợ lẫn nhau đổi thành tích lũy, thông qua phương thức này là có thể một lần đạt được nhiều danh ngạch (như kiểu chơi hụi), bình thường sẽ tuyển một thành viên dòng chính dẫn theo hai đến ba gã người hầu.

Bởi vậy, có thể trở thành người hầu trong một đại gia tộc nào đó, có thể có được cơ hội một bước lên trời.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đường Kiếp tốn hết tâm tư cũng phải tiến vào Vệ gia.

Hiện tại Đại thiếu gia Vệ gia đã có tên trong danh sách, nhưng nghe nói tiến cảnh không tốt, cơ hội tiến vào Thoát Phàm Cảnh không lớn, cũng chính là không thể tốt nghiệp, cuối cùng cả đời chỉ là một linh đồ.

Tuy rằng linh đồ cũng là người tu luyện, có thể sử dụng pháp thuật nhưng vẫn còn thân thể phàm trần, tuổi thọ và năng lực có hạn.

Nếu Vệ gia muốn giữ được gia tộc phát triển, nhất định phải có được người tu tiên đích thực, vậy ít nhất cũng phải là Linh Sư, do đó mọi hy vọng đều đặt trên người tiểu thiếu gia. Nếu y không thành, thư đồng của y có thể thành, đó cũng là điều tốt, cũng coi như một nửa người nhà. Nói chung, nếu có người như thế, các đại gia tộc sẽ dùng thủ đoạn cưới hỏi để tạo mối gắn kết.

Đây cũng là nguyên nhân chính, đừng nhìn địa vị của người hầu thấp kém, một khi trở thành thư đồng, gia tộc sẽ đối xử với người thật tốt, lấy đủ mọi biện pháp lung lạc lòng người.

Tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung năm nay mười một tuổi, vài năm nữa có thể nhập học.

Đây là cơ hội để Đường Kiếp có thể tiến vào học viện Tây Nguyệt, cũng là cơ hội duy nhất.

Tuy nhiên đây không phải bí mật gì, rất nhiều người cũng biết đến.

Bởi vì nguyên nhân này, đại gia tộc chiêu mộ người hầu, nhất là loại đến tuổi như Đường Kiếp, rất có khả năng trở thành người hầu tiến vào học viện, cho tới bây giờ cũng không phải là việc khó, hàng năm cũng không biết có bao nhiêu người dùng quan hệ và tiền bạc để tiến vào vị trí này, có

người còn cực đoan tới mức không trả tiền công cũng đồng ý, chỉ cần một cơ hội.

Bởi vậy tiến vào Vệ gia chính là một chuyện cực kỳ khó khăn. Ngoại trừ phải có thân phận trong sạch, cũng phải có quan hệ. Mà mục đích tiến vào Vệ gia cũng không phải là bí mật gì, Đường Kiếp không nên giấu diếm, càng không thể giấu diếm.

Về phần sau khi tiến vào, có thể trở hết tài năng, được tuyển vào vị trí thư đồng hay không, vậy phải xem chính bản thân hãn rồi.

Đối với Đường Kiếp mà nói, bộc lộ tài năng trong số lượng đông đảo người tới dự tuyển không hề dễ dàng, nhưng so với việc từ trong mười vạn người giết ra thì dễ hơn nhiều.

Lại nói tiếp kiến thức của mình dù sao cũng là của một người trưởng thành, nếu như không tranh được với một đám tiểu tử thối, vậy cũng không cần tu tiên nữa.

Thời khắc nghe được câu trả lời của Đường Kiếp, Tần quản sự vừa lòng gật gật đầu:

- Nếu như vậy, ta sẽ ghi nhớ việc này. Hiện tại Vệ phủ không thiếu người, trước mắt người cứ chờ đợi một thời gian, khi cơ hội tới, ta sẽ đề cử người. Về phần có thành công hay không, vậy phải xem biểu hiện của người rồi.

- Đa tạ Tần Đại quản gia!

Đường Kiệt hưng phấn khom người nói.

Được Tần Viễn đề cử, vậy là hãn có cơ hội nhập môn rồi.

Đối với Đường Kiếp, con đường tương lai còn rất dài, nhưng bất luận thế nào, một tia nắng rạng đông đã xuất hiện.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nhập Phủ

Một câu chờ một chút của Tần Viễn khiến Đường Kiếp lại chờ thêm mấy tháng nữa.

Mãi đến tháng sáu, cuối cùng Tần quản sự cũng đem đến một tin tốt – có chỗ trống rồi.

Mấy ngày trước một gã sai vặt phụ trách quản lí hoa viên bệnh nặng qua đời, đang cần bổ sung người mới vào. Sau khi tin này được truyền ra thì mấy quản sự trong Vệ gia đều đề cử nhân thủ cho phủ, người mà Tần quản sự đề cử chính là Đường Kiếp.

Buổi sáng hôm sau, Tần quản sự đưa Đường Kiếp vào Vệ phủ.

Là một trong năm đại gia tộc của Thương Long Phủ, của cải của Vệ phủ quả nhiên không phải tầm thường.

Riêng Vệ gia đã chiếm mất hơn nửa con đường Thanh Vân với hơn bốn trăm phòng, trong đó riêng hoa viên đã có sáu khu với gần ba trăm người sống trong đó.

Hiện giờ người có bối phận lớn nhất Vệ gia đương nhiên là Vệ lão thái gia và Vệ lão phu nhân.

Hai vợ chồng lão thái gia có hai trai hai gái, tất cả đều đã dựng vợ gả chồng.

Trưởng tử Vệ Đan Bách hiện là gia chủ Vệ gia đương nhiệm, có một thê hai thiếp, chính thất Vệ Trinh Thư Phượng sinh được hai nam một nữ, trưởng tử Vệ Thiên Chí hiện đang học ở học viện Tây Nguyệt, thứ nữ Vệ Thanh Nhi lại đến Huyền Tâm thư viện của Thiên Tình Tông, đứa con trai nhỏ nhất là Vệ Thiên Xung. Ngoài ra còn có một nam một nữ nhưng là thứ xuất nên không có tư cách thừa kế, đến cơ hội vào học viện cũng không có, trên nhiều phương diện còn không bằng cả tôi tớ.

Thiên Chí, Thiên Xung, từ kì danh là có thể nhìn ra được chí hướng của Vệ gia, đó chính là hướng lên trời.

Vệ Đan Bách gặp được thời, Vệ gia lại đang trở thành gia tộc thanh thế ở Thương Long Phủ, bởi vậy nên việc mà bọn họ nghĩ đến đã sớm không còn là kiếm tiền nữa mà là tu tiên đắc đạo.

Đáng tiếc là căn cơ của bọn họ còn thấp, đến giờ trong gia tộc vẫn chưa có người tu tiên của chính mình mà chỉ có một số Linh Sư được mời về bằng một khoản tiền lớn, vẫn không thể so được với ba nhà Kim, Trương, Cổ. Vệ gia chỉ cần có được một Linh Sư của mình thì có thể đảm bảo gia tộc trăm năm không mất, nếu như có thể xuất được một Thiên Tâm Cảnh thì Vệ gia sẽ không còn là Vệ gia Thương Long Phủ nữa là sẽ là Vệ gia Linh Châu rồi.

Về phần quốc cấp gia tộc thì phải có nhiều Thiên Tâm Cảnh, bản thân gia tộc cũng phải có người kế thừa y bát thì mới nắm chắc được.

Trừ Vệ Đan Bách ra thì con trai thứ của Vệ lão thái gia cũng sinh được một nam một nữ, trưởng tử là Vệ Minh và tiểu nữ nhi Vệ Điệp.

Trong đó Vệ Minh cũng đã vào học viện từ năm trước nhưng cũng giống như Vệ Thiên Chí, cửa mở loại xấu, tu luyện rất gian khổ. So với Vệ Đan Bách thì nguồn lực Vệ Thanh Tùng dành cho con trai còn ít hơn, vậy nên

lão thái gia cũng không ôm kì vọng quá lớn về bên này, vì vậy Vệ gia chủ yếu đặt niềm hi vọng lên Vệ Thiên Xung.

Vệ gia trọng nam khinh nữ, không coi trọng việc tu luyện của con gái – không cần phải lãng phí nguồn lực với vợ của người khác.

Cũng bởi vì vậy mà con gái trong Tu Tiên giới không có nhiều, không phải tư chất họ không tốt mà là nguồn lực gia tộc dành cho họ vẫn còn kém xa con trai. Nghe nói Vệ Thanh Nhi do có thiên phú nên đã được Thiên Tình Tông nhìn trúng rồi chủ động đưa đi, nếu không e là đến giờ vẫn còn ở nhà chưa đính hôn.

Vệ gia có mấy trăm người, có thể nói là toàn bộ những người này đều phục vụ các lão gia, lão phu nhân, thiếu gia, thiếu phu nhân, còn hoa viên mà Đường Kiếp đến làm tạp dịch chính là Tinh Tâm Viên của tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung.

Chính vì vậy mà cuộc cạnh tranh của các tôi tớ lần này cũng có vẻ vô cùng khốc liệt.

Trừ đại quản sự Tần Viễn đưa Đường Kiếp đến thì nhị quản sự và tam quản sự ai nấy cũng dẫn theo một tiểu tử. Ngoài ra còn có mấy người được ngoại phòng chủ sự đề cử, tổng cộng là mười tám thiếu niên giờ phút này đang đứng trước phu nhân Vệ phủ Trịnh Thư Phượng, cùng văn an phu nhân.

Dù sao thời này cũng vẫn chưa ác độc như triều Thanh, tôi tớ không cần phải xưng là nô tài, cũng không cần gập cái là quỳ.

Thực ra thời này giống triều Đường ở trái đất hơn, nếp sống khá thoải mái, tuy cũng có các quy củ trên dưới nhưng tôi tớ vẫn chưa phải là dân đen, cũng có lòng tự tôn của bản thân.

Dù sao bản thân thế giới có thể tu tiên được chính là một thế giới tràn đầy cơ hội, cho dù người nghèo khổ nhất cũng có thể bay lên trời.

Do tuyển tôi tớ cho con trai nên phu nhân Vệ gia có vẻ vô cùng trịnh trọng, đích thân đến lựa chọn.

Lúc này bà đang ngồi ngay ngắn trước nhà, mặc một bộ áo gấm thêu bách điệp xuyên hoa, trên đầu cài một cây trâm thúy ngọc châu, phía sau còn có hai nữ tì đang nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt.

Đầu tiên bà uống một ngụm trà rồi mới chậm rãi nói:

- Xưng tên cái đã đi!

Mười tám thiếu niên lần lượt báo tên, bên cạnh có văn bản ghi chép danh sách.

Sau đó bà nói:

- Những ai biết chữ thì giơ tay lên!

Mười tám thiếu niên cùng giơ tay lên, người ghi chép liền đánh dấu trước tên mười tám người, coi như là đủ tư cách qua cửa này.

Thực ra thiếu niên Thương Long Phủ phàm ai xuất thân nghèo khó thì rất ít người biết đọc biết viết.

Nhưng hầu hết những người được tiến cử lần này là người cũ trong phủ, biết khá rõ yên cầu của Vệ phủ, chắc chắn sẽ không chọn những người không đủ tư cách.

Mặc dù là Đường Kiếp thì trước đó cũng bị Tần Viễn hỏi đi hỏi lại nhiều lần, xác định hẳn có điều kiện này mới nhận hẳn.

Đường Kiếp bắt đầu biết chữ ở thôn Tiểu Hà, bản thân hắn đã có nền tảng học tập tốt nên học chữ rất nhanh, sau khi theo Hư Mộ Dương, ngày nào nhàn rỗi cũng phải luyện thư pháp.

Theo như Hư Mộ Dương nói thì nếu viết chữ còn không nên thân thì còn vẽ cái gì phù chứ?

Vốn hắn tưởng mười tám người lần này đến sẽ có mấy người không biết chữ, không ngờ ai nấy đều đã chuẩn bị chu đáo.

Vị phu nhân kia lại nói:

- Ai biết số học thì giơ tay lên!

Cuối cùng lần này cũng có mấy người không giơ tay nhưng hầu hết mọi người vẫn giơ tay như thường.

Phu nhân Vệ gia lại nói:

- Những ai từng làm việc trong các nhà giàu có thì giơ tay lên!

Số người giơ tay lần này lại càng ít hơn, chỉ có Đường Kiếp và hai người khác nữa.

Phu nhân Vệ gia liền hỏi kỹ kinh nghiệm làm việc của ba người. Đường Kiếp ở Ngô gia đã sớm bịa ra những kinh nghiệm của mình trong nhà giàu, quá trình nói dối sau nửa năm đến giờ lại càng nhuần nhuyễn hơn.

Sau khi nghe xong thì vị phu nhân Vệ gia kia mới hỏi:

- Mấy người các người từng trồng những hoa gì thì nói ra xem nào.

Lần này thì chẳng có mấy ai lên tiếng.

Mấy loại hoa cỏ bình thường Vệ gia cũng chẳng thèm trồng, có nói cũng vô dụng. mấy loại hoa cỏ đắt đỏ thì thiếu niên con nhà nghèo cũng không có tư cách mà đùa nghịch.

Mọi người nhìn nhau, thấy không có ai giơ tay thì cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Đường Kiếp lại ngẫm nghĩ một chút rồi giơ tay nói:

- Tiểu nhân từng trồng hoa thiên trần.

Tất cả thiếu niên có mặt đều biến sắc.

- Oh?

Phu nhân Vệ gia bắt đầu nổi hứng:

- Người nói một chút xem trồng nó thế nào nào.

Đường Kiếp lấy lại bình tĩnh rồi trả lời:

- Thiên trần là hoa có rễ cọc, rễ, thân và lá đều có gai nhọn, là thực vật có sức chịu đựng vô cùng tốt. Thân của nó có thể làm thuốc, nếu như trồng được nó trong mười năm thì sẽ có linh tính nhất định. Ba năm nở hoa một lần, do có nhiều gai ở lá, vì khi nở giống như cả ngàn hoa cùng nở nên được gọi là hoa thiên trần.

- Được, tốt lắm!

Phu nhân Vệ gia hài lòng gật gù đầu:

- Điều này người cũng học được từ người mà người theo trước đây sao?

- Vâng ạ.

Đường Kiếp trả lời:

- Hoa thiên trần không ưa sống ở nơi ẩm ướt nên chủ yếu có ở phương bắc, không phải là loại hiếm, nhưng ở Thương Long Phủ cũng không có nhiều.

Thực ra loại hoa này là người chủ cũ để lại lúc hẩn mua nhà.

Đường Kiếp nghe nói hoa thiên trần lúc nở rất đẹp nên mới để lại để chăm sóc, đáng tiếc chăm hơn nửa năm vẫn chưa thấy nó nở hoa lấy một lần nhưng không ngờ lần này lại dùng đến để trả lời câu hỏi.

Chắc hẳn hoa viên Vệ gia không chỉ trồng loại hoa này nhưng biết trước một loài còn hơn là không biết gì.

- Đúng vậy, chính vì vậy nên phải càng che chở cẩn thận.

Lúc này bà mới cười nói, sau đó quay đầu nói với những người khác:

- Các người chưa từng chăm loài hoa cỏ nào quý giá, điều này cũng không thể trách các người được. Nếu như những loài hoa Vệ gia trồng được giống như những nhà bình thường khác thì đúng là mất mặt quá. Vậy nên các người cũng không cần vội, không biết có thể học, Vệ gia sẽ có người dạy các người.

Mọi người nghe thấy vậy thì cùng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng Đường Kiếp lại cảm thấy hơi đáng tiếc, tuy không thể trông cậy vào điều này để được chọn nhưng chút ưu thế này mà không phát huy được tác dụng thì cũng có chút đáng tiếc.

Vị phu nhân này cũng hay thật, ném ra hết vấn đề này đến vấn đề khác, có vẻ như nhất định phải điều tra rõ ràng gốc gác của mấy người này.

Nói đến biểu hiện thì mười tám thiếu niên này cũng không biểu hiện được tốt như Đường Kiếp.

Nhưng Đường Kiếp tự biết thân phận nhà mình, vấn đề lớn nhất của hắn chính là lai lịch có chút vấn đề.

Mặc dù có nhị lão Ngô gia đảm bảo nhưng so ra vẫn còn kém những thiếu niên lớn lên ở nơi chôn rau cắt rốn, biết rõ gốc gác vẫn tốt hơn.

Cũng may hắn đã có tính toán cho chuyện này, vậy nên không sợ phu nhân quan tâm nhiều, chỉ sợ bà ít quan tâm đến thôi.

Phu nhân hỏi thêm mấy vấn đề nữa mới thản nhiên nói:

- Nếu như các người vào Vệ gia thì các người cảm thấy tiền công bao nhiêu mới coi như thích hợp?

Câu hỏi này cũng hóc quá đấy!

Cũng may những thiếu niên này đều đã có chuẩn bị, có người lanh lợi trả lời trước:

- Đương nhiên là do phu nhân định đoạt rồi ạ, phu nhân đưa bao nhiêu là bấy nhiêu ạ.

- Đúng vậy, đúng vậy, có thể làm việc cho Vệ gia đã là phúc tu cả đời của tiểu nhân rồi, sao lại có thể đưa giá ra chứ ạ.

Còn có người vì muốn có cơ hội mà không tiếc tất cả, lớn tiếng nói:

- Chỉ cần có thể được vào Vệ gia, tiểu nhân nguyện không lấy một xu.

Phần lớn những thiếu niên này vẫn còn nhỏ nhưng lúc này lại ra vẻ trưởng thành biết điều. Trong lòng Đường Kiếp biết, chắc hắn là họ đã sớm được đại nhân của mình dạy dỗ rồi.

Thấy mọi người lần lượt thể hiện thái độ, Đường Kiếp suy nghĩ một chút rồi cũng trả lời:

- Nếu như phu nhân đồng ý thì Đường Kiếp hi vọng tiền công mỗi tháng là ba quán (xâu).

Ba xâu tiền chẳng phải là ba ngàn văn tiền đồng, tương đương với ba lượng bạc sao?

Nói cách khác Đường Kiếp đòi tiền lương là ba ngàn.

Số tiền đó nếu ở hiện đại thì cũng là bình thường nhưng đối với những tôi tớ của Vệ gia thì đúng là con số trên trời.

Chưa từng có ai dám đòi cái giá cao như vậy cả.

Nhất thời tất cả thiếu niên đều kinh ngạc nhìn Đường Kiếp, Tần Viễn thì lại càng thất kinh. Tên tiểu tử này điên rồi sao? Dám đòi ba xâu tiền của Vệ phủ?

Ngay cả phu nhân Vệ gia cũng kinh ngạc nhìn Đường Kiếp:

- Người muốn ba xâu tiền?

Đường Kiếp lúng túng, cắn răng nói:

- Vâng! Mong phu nhân thông cảm, tiểu nhân ra ngoài làm việc, đương nhiên là muốn bám vào cái cành cao là Vệ gia nhưng điều quan trọng hơn cả vẫn là muốn giúp đỡ nghĩa phụ nghĩa mẫu.

- Vì nhị lão Ngô gia? Họ không đủ tiền dùng sao?

- Không phải ạ.

Đường Kiếp trả lời:

- Nhưng nghĩa phụ tuổi tác đã cao, lúc còn trẻ làm việc vất vả nên bệnh căn không dứt, giờ cứ đến lúc trời mưa dầm là gân cốt đau nhức, toàn thân

một mối. Thương Long Phủ lại là một thành thị nhiều nước, mùa mưa chiếm đa số, tiểu nhân muốn mua chút linh dược cho nghĩa phụ nghĩa mẫu nhưng linh dược lại rất đắt.

Đường Kiếp không nói tiếp nhưng phu nhân cũng đã hiểu được.

- Hóa ra là vậy.

Phu nhân gật gật đầu:

- Ta đã nghe Tần Viễn nói chuyện của người rồi, nói ra cũng thật khéo, người cũng được nhị lão của Ngô gia lôi từ đông tuyết ra. Ngày thường người cũng đối xử tử tế với nhị lão, láng giềng cũng có lời khen, hiếm có một người biết có ân báo ân như người, đúng là một đứa bé hiếu thuận.

Phu nhân nói xong liền cười:

- Được rồi, hôm nay hỏi đến đây thôi, các người lui xuống đi, lúc nào chọn xong ta sẽ thông báo.

Mười tám thiếu niên đều rời đi.

Trở lại Ngô gia, nhị lão vội hỏi Đường Kiếp tình hình thế nào, Đường Kiếp trả lời hết thảy.

Vừa nghe thấy Đường Kiếp đòi ba xâu tiền thì nhị lão vô cùng bi thiết, lão phu nhân cũng phàn nàn:

- Đứa nhỏ này thật là, ngày thường cũng lanh lợi mà sao hôm nay lại không hiểu chuyện như vậy chứ? Con nhà người ta không cần đồng nào cũng muốn vào mà con lại đòi tận ba xâu tiền, đúng thật là...hết hi vọng rồi.

Đường Kiếp cũng không giải thích, chỉ cười nói:

- Hết hi vọng thì hết, có thể hầu hạ hai người cũng tốt.

Hai người cùng nhau thở dài nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Bên này mười tám thiếu niên đã đi nhưng phu nhân Vệ gia vẫn đang đọc tư liệu của từng người. Hai nha đầu phía sau nhìn thấy xung quanh không có ai thì cũng trò chuyện với nhau.

Người này thì nói ta thấy thiếu niên họ Lý kia không tệ, người kia lại nói ta thấy thiếu niên họ Lưu còn tốt hơn. Một người nói ta thấy người động lòng xuân rồi mới thấy người ta tuần tú rồi cùng nhau đùa giỡn.

Phu nhân Vệ gia nghe vậy thấy buồn cười, lắc đầu rồi ho nhẹ một tiếng, lúc này hai tiểu nha đầu mới cùng im bật, không kìm được lại lặng lẽ mỉm cười.

Phu nhân Vệ gia nói:

- Cười gì vậy?

Một nha đầu trả lời:

- Hồi phu nhân, con đang nghĩ đến thiếu niên tên là Đường Kiếp lúc này, không ngờ hắn dám đòi ba râu tiên, vậy mà cũng mở miệng được.

- Đúng thế, đúng thế, người ta còn tưởng Vệ gia chúng ta mời hắn vào ấy chứ.

Khi hai người nói chuyện, vừa hay Tần quân sự bước vào. Ông nghe thấy vậy cũng không khỏi đỏ mặt, khom người nói:

- Hồi phu nhân, những tiểu tử này đã được đưa về rồi ạ.

- Uhm.

Tần Viễn nghĩ một chút rồi lại nói:

- Những gì Đường Kiếp nói hôm nay xin phu nhân đừng để trong lòng.

- Để ở trong lòng?

Phu nhân hỏi lại:

- Người chỉ gì vậy?

- Chính là ba xâu tiền công ấy ạ.

Tần Viễn trả lời.

Phu nhân chậm rãi uống chén trà:

- Sao thế? Người cảm thấy Vệ gia ta không bỏ ra được mấy xâu tiền này để mời người sao?

- Đương nhiên ta không có ý này, nhưng tiểu tử kia không hiểu chuyện...

- Ta lại cảm thấy hắn rất hiểu chuyện.

Phu nhân trả lời:

- Nhị lão Ngô gia cứu hắn một mạng, hắn liều mạng như vậy cũng là muốn chăm sóc họ. Có thể thấy được người này tâm địa thiện lương, tính tình chân thành, còn nhỏ tuổi mà đã hiểu trăm thiện thì hiểu làm đầu. Đây là chuyện tốt mà.

Phu nhân Vệ gia nói đến đây thì thở dài:

- Phải biết rằng trên đời này không phải ai cũng người tốt với họ thì họ nhất định sẽ báo đáp người. Trên đời này còn thiếu những hạng người vong ân bội nghĩa sao? Vậy nên điều quan trọng nhất khi chọn tôi tớ là phải

trung thành, đương nhiên thông minh lanh lợi là điều tốt nhưng thành tâm thành ý vẫn quan trọng hơn.

Tần Viễn vui mừng, biết chuyện này đã có hi vọng rồi.

Nhưng một nha đầu bên cạnh lại nói:

- Nhưng lai lịch của tiểu tử kia lại hơi sơ sài, biết người biết mặt không biết lòng.

Trong lòng Tần Viễn tức giận nhưng cũng không dám khiển trách, phu nhân hừ một tiếng:

- Người lại nhìn trúng Lý gia nên mới nói giúp đúng không? Mới đến được một thời gian ngắn thì sao? Cũng không phải ai cũng cần phải có gia cảnh trong sạch, anh em ruột cũng có ngày trở mặt thành thù, ân tình một bữa cơm cũng có thể được báo đáp hậu hĩnh. Vì sao ta lại gạt bỏ mọi lời khuyên can của mọi người để Tần Viễn đảm đương chức đại quản gia của Vệ phủ? Chẳng phải do ông ta là người có ơn tất báo, là người đáng tin sao? Tuy Đường Kiếp này lai lịch có chút không rõ ràng nhưng nhân phẩm tốt, tâm tính tốt, ta thấy còn đáng dựa vào hơn mấy kẻ có gốc rễ ở đây nhiều.

- Vậy chẳng phải là mỗi tháng lại phải bỏ ra thêm ba xâu tiền sao?

Một nha đầu khác lại lẩm bẩm.

Phu nhân tức giận trợn mắt nhìn nàng ta một cái, gí ngón tay vào trán nàng:

- Coi lòng dạ hẹp hòi của người kìa, mấy xâu tiền là gì chứ? Để Vệ gia có thể xuất một Linh Sư, cho dù có là triệu lượng bạc thì lão gia cũng nỡ bỏ ra, đúng là ngu ngốc. Hơn nữa hiện giờ Ngô Hạnh cũng đang theo Thiên Chí cầu học, nếu như y biết nhà chúng ta không chọn những người khác mà

cứ chọn người họ quý nhất thì hẳn cũng cho rằng chúng ta chiếu cố nhà họ trước, vậy nên chuyện này cứ quyết định vậy đi, chọn Đường Kiếp.

- Phu nhân minh giám!

Tần quân sự cúi người xuống.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thiếu Gia Vệ Gia

Buổi tối ngày hôm đó Tần quản sự đã đến báo tin vui, biết tin Đường Kiếp được chọn thì nhị lão vui mừng đến mức cả đêm ngủ không ngon.

Buổi sáng ngày hôm sau Vệ phủ sai người đến đưa Đường Kiếp đi.

Đường Kiếp không gặp phu nhân nữa, chỉ có một ông lão họ Ngưu đưa Đường Kiếp vào phủ.

Hai người xuyên qua nhà thủy tạ thanh u, qua con đường nhỏ rợp bóng cây, vòng qua hòn giả sơn hùng vĩ, bước qua cây cầu bằng gỗ tử đàn rồi đến Tĩnh Tâm Viên. Nhìn thấy vườn hoa muôn hồng nghìn tía trước mặt, Đường Kiếp biết đây chính là nơi sau này hắn sẽ làm việc.

Ngưu lão gia tử chỉ bảo Đường Kiếp những hoa cỏ này chăm sóc thế nào, cắt sửa thế nào. Đường Kiếp đem theo một quyển sổ nhỏ, vừa nghe vừa chép lại những chỉ bảo này, ông lão thấy vậy thì cảm thấy rất vừa lòng.

Những thiếu niên tới tới đến Vệ gia làm việc đa số đều là để chạy cho chức hầu học, vì vậy thường không có ý định học tử tế, cũng không dụng tâm vào những chuyện mình nên làm.

Thấy Đường Kiếp chăm chú như vậy, ít nhất cũng phân biệt rõ ràng được cái gì là công việc của bản thân, cái gì là những theo đuổi bên ngoài. Điều này khiến ông lão lại càng thêm có cảm tình với hắn.

Sau khi nói qua về cách chăm sóc cơ bản thì Ngưu lão gia tử nói:

- Thực ra chăm sóc hoa cỏ cũng không khó, chỉ cần làm theo đúng quy tắc là được, quan trọng là phải dụng tâm. Hiện giờ người mới đến, nếu có gì không hiểu thì cứ hỏi ta, ta sống ở căn phòng nhỏ bên cạnh, nhưng một tháng sau mà ngày nào người cũng đến làm phiền ta thì ta cũng mặc kệ đấy.

- Vâng, tiểu nhân hiểu rồi ạ.

Đường Kiếp trả lời rất cung kính.

Lúc này ông lão mới hài lòng gật gật đầu, lại nói về tình hình của Tĩnh Tâm Viên.

Nếu như đã phải làm việc ở đây thì cũng không thể lơ mơ về nơi này được.

Thực ra người của Tĩnh Tâm Viên không có nhiều, ngoài tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung ra thì còn có sáu gã sai vặt, hai hộ viện và một hầu gái già. Hộ viện đều là mấy người vũ phu giang hồ đã trưởng thành, bình thường cũng không xuất hiện ở Tĩnh Tâm Viên, có thể không nghĩ đến, hầu gái già thì càng không cần để ý đến.

Trong sáu gã sai vặt thì người có địa vị cao nhất chính là Văn Thanh. Cậu ta là người đứng đầu trong số tôi tớ của Tĩnh Tâm Viên, chủ yếu phụ trách sắp xếp các hoạt động hàng ngày cho thiếu gia, giám thị nhân sự và tài chính. Cậu ta cũng là người lớn tuổi nhất, năm nay đã mười sáu, không còn hi vọng làm hầu học nữa, vì vậy là người không có sức uy hiếp nhất.

Sau đó là Thị Mặc và Thị Mộng. Hai cái tên này là do phu nhân đích thân ban cho, những người được ban tên thường là những người hầu bán mình, kiểu như Đường Kiếp là thuộc người làm công, không phải bán mình nên không cần ban tên.

Cái lợi lớn nhất của bán thân so với không bán thân chính là có thể trực tiếp trở thành tôi tớ thiếp thân, thân phận tôi tớ thiếp thân của Thị Mặc và

Thị Mộng cũng từ đó mà ra.

Thị Mặc là thư đồng, phụ trách bồi tiểu thiếu gia đọc sách, hầu hạ văn chương, Thị Mộng thì chủ yếu phụ trách quản lý phòng của thiếu gia, sửa sang đệm giường, bưng trà rót nước.

Bọn họ cũng là người thân thiết với tiểu thiếu gia nhất, có thể nói là đối thủ cạnh tranh hầu học mạnh nhất.

Thực ra bất kể gia tộc nào, hầu hết các hầu học đều xuất phát từ hai vị trí này mà ra. Ngô Hạnh trước đây cũng là thư đồng của Vệ Thiên Chí nhưng anh ta cũng chỉ là thể thân của thư đồng, bởi vậy cũng không cần ban tên.

Trừ hai người này ra còn có ba gã sai vặt phụ trách việc vặt ngoài phòng, chạy vặt và nghe ngóng, thêm Đường Kiếp phụ trách vườn hoa vừa hay là bốn người, tổng cộng là bảy người.

Về phần mấy thứ như cơm nước y phục đều do hạ nhân của đại phòng phụ trách, không cần những tôi tớ thiếu niên như họ phải lo, vậy nên công việc của họ thực ra rất nhẹ nhàng, dù sao cũng chỉ vây quanh tiểu thiếu gia mà thôi, cậu ta bảo làm gì thì làm này là được.

Nhưng trên thực tế, ngoài Thị Mặc và Thị Mộng ra thì những gã sai vặt khác rất khó tiếp cận tiểu thiếu gia.

Thấy tiểu thiếu gia sắp cầu học, ý của cậu ta có thể trực tiếp quyết định ai có khả năng trở thành hầu học trong tương lai, vậy nên Thị Mặc và Thị Mộng từ trước đến nay vốn trông chừng rất kỹ càng gần như không cho những gã sai vặt khác có cơ hội được thể hiện, cho dù phải tiếp xúc thì hai người này cũng không rời tiểu thiếu gia nửa bước.

Con nhà người khác mười hai, mười ba tuổi có khi vẫn còn đang trong giai đoạn bướng bỉnh không hiểu chuyện nhưng đám tôi tớ thiếu niên trong các đại gia tộc đã bắt đầu đổ máu cho tương lai của mình rồi.

Đang nói chuyện thì đột nhiên đối diện có một đám “nhân mã” âm âm xông đến, người dẫn đầu là một thằng nhóc hơi mập, mặc giáp tướng quân hỏa diễm, trong tay cầm một cây trúc tiên, dưới háng cưỡi một người, theo sau có bốn gã sai vặt, ai nấy đều mặc quân trang, trong tay còn cầm một cây thương làm bằng gỗ nhọn hoắt, hô hào lao đến.

Đường Kiếp bị tác phong quân binh này làm cho kinh ngạc, Ngưu lão gia tử khom người nói:

- Tiểu thiếu gia!

Đường Kiếp hiểu ra đây chính là chính chủ của mình, cũng vội cúi đầu vấn an, trộm nhìn bộ giáp tướng quân hỏa diễm mà tiểu thiếu gia mặc trên người, trong lòng buồn bực sao cậu ta có thể mặc được bộ giáp nặng thế này cơ chứ.

Vừa lúc một trận gió thổi qua, bộ giáp tướng quân kia phát phơ mấy cái, hình như là giấy, trong lòng Đường Kiếp không ngừng cười thầm.

Tên nhóc mập đã đến trước mặt hai người, vừa dè háng xuống cổ gã sai vặt, “uy” một tiếng rồi cả đội hình dừng lại, tên nhóc mập nói với Ngưu lão gia tử:

- Lão Ngưu, sao người lại đến đây?

Ông lão cười đáp:

- Trong phủ có hoa đình mới đến, phu nhân bảo ta dẫn hãnh đến làm quen một chút.

Một gã sai vặt mắt híp bên cạnh lập tức bước đến nhẹ giọng nói mấy câu bên tai thằng nhóc mập, lúc này cậu ta mới liếc nhìn Đường Kiếp:

- Người chính là hoa đình đòi ba râu tiền của nhà ta sao?

Đường Kiếp cúi đầu trả lời:

- Vâng, tiểu thiếu gia, Đường Kiếp vẫn an tiểu thiếu gia.

Tên nhóc mập hừ một tiếng:

- Xem ra cũng chẳng ra gì.

Mấy gã sai vặt bên cạnh cùng cười hắc hắc mấy tiếng, người còn trẻ không biết che dấu, lộ rõ vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Mấy tôi tớ này vì cái chức hầu học vốn đã không vừa mắt nhau, thật vất vả mới có một người mới đến, không ngờ mỗi tháng còn cầm ba xâu tiền của Vệ phủ, nhiều hơn tất cả bọn họ, đương nhiên là càng khiến người ta ngứa mắt rồi, vậy nên vừa có cơ hội đã lập tức châm chọc.

Đường Kiếp cũng không ngại ngừng, chỉ thản nhiên nói:

- Tiểu nhân tất nhiên là không ra gì nhưng nhận được sự ưu ái của phu nhân, tiểu nhân chắc chắn sẽ dốc sức làm tròn bổn phận của mình.

Hắn vừa nói như vậy thì tất cả mọi người lập tức ngừng cười.

Người do phu nhân chọn, nếu còn cười thì chẳng khác gì là cười phu nhân có mắt không trông rồi.

Có lẽ bọn tôi tớ có chỗ còn không hiểu nhưng tuyệt đối không bao gồm điều này.

Ngay cả tiểu thiếu gia cũng không dám nói nương nhà mình không đúng, nhìn nhìn Đường Kiếp rồi hừ một tiếng:

- Chúng ta đi!

Cậu ta lại thúc con “chiến mã” rồi bỏ đi.

Thấy một đám người rời đi, Đường Kiếp hơi kinh ngạc hỏi Ngưu lão gia tử bên cạnh:

- Sao tiểu thiếu gia lại ăn mặc như vậy?

Ngưu lão gia tử thở dài:

- Tiểu thiếu gia không có hứng thú với tu tiên mà lại một lòng muốn thành chiến tướng, nói thế nào cũng không muốn tu tiên, ngày nào cũng nhàn rỗi chơi trò cưỡi ngựa đánh trận trong nhà, lão gia và phu nhân cũng rất sầu não vì chuyện này.

Đường Kiếp cười nói:

- Thì ra là thế, nhưng cũng khó trách, tu tiên chú trọng đến theo đuổi thiên đạo, tiêu dao ngoại vật, sao có thể phồn hoa như thế gian chứ?

- Nhưng đời người đau khổ lại ngắn ngủi, trăm năm vội vàng!

- Nếu cả đời sống thanh tâm quả dục (cái tâm trong sạch và ít ham muốn) thì có khác gì ngọn cỏ viên đá đầu, không bằng tung hoành một đời còn hơn.

Ngưu lão gia tử giật mình nhìn Đường Kiếp, không ngờ hắn lại nói những lời này.

Đường Kiếp lại cười nói:

- Ta chỉ suy nghĩ vấn đề từ góc độ của tiểu thiếu gia thôi, đối với trẻ con thì việc già yếu và cái chết vẫn còn là chuyện quá xa vời, cuộc sống phong phú tung hoành mới là thứ họ theo đuổi. Sở dĩ tiểu thiếu gia muốn làm tướng quân nhưng cái muốn theo đuổi chưa chắc đã là vị trí tướng quân này mà là cái uy phong của một tướng quân. Thực ra Tu Tiên giới cũng có nhiều thứ thú vị nhưng ngày nào tiểu thiếu gia cũng bị dáng vẻ khổ luyện

của Linh Sư trong nhà hù dọa nên trong lòng mới thấy phản cảm, hơn nữa áp lực trong nhà lại quá lớn, đây là khéo quá hóa vụng thôi, cũng chẳng có gì kì lạ. Nhưng chỉ cần thiếu gia thực sự hiểu được cái lợi của tu tiên thì sẽ tự thay đổi suy nghĩ thôi.

Ngưu lão gia tử chưa từng nghe thấy những lời này, vô cùng khiếp sợ:

- Nhưng người chỉ là một đứa bé thôi mà.

- Đứa trẻ đã từng trải nghiệm cái chết.

Đường Kiếp thản nhiên trả lời:

- Trưởng thành có liên quan đến tuổi tác nhưng lại càng có liên quan đến kinh nghiệm.

Hắn đang ám chỉ sự qua đời của thôn Tiểu Hà và Hư Mộ Dương nhưng vào tai ông lão lại là vận mệnh hắn từng gặp phải và việc bị “đông chết” trước Ngô gia của hắn, trong lòng ông cảm thán, thở dài một tiếng rồi không nói gì nữa.

Đường Kiếp bắt đầu chính thức làm việc ở Vệ gia từ hôm nay.

Hoa đình của Vệ gia vẫn còn tương đối nhàn nhã, ngày nào cũng chỉ tưới nước cho hoa cỏ, bắt mấy con sâu, cắt tỉa cành lá. Tiểu thiếu gia Vệ gia là một cậu bé, cũng không hề yêu thích mấy loại hoa cỏ này, ngày thường cũng chỉ thỉnh thoảng nhìn một cái, Đường Kiếp làm có tốt hay không căn bản cậu ta cũng chẳng phát hiện ra được. Hơn nữa lại có Thị Mặc, Thị Mộng bên cạnh như hình với bóng, vì vậy ngoài ngày đầu tiên nói mấy câu với Đường Kiếp ra, mấy ngày sau đó đến gọi cũng không gọi Đường Kiếp lấy một lần.

Đường Kiếp cũng rất vui vẻ thoải mái, ngày nào cũng làm tốt chuyện của mình, đến căn phòng mà Vệ phủ sắp xếp cho hắn rồi nghiên cứu Trận Đạo

Chân Giải mà Hư Mộ Dương để lại. Đây cũng là nơi hẩn dành nhiều thời gian nhất.

Nhưng không phải hẩn muốn đổi ý đi theo Hư Mộ Dương mà là hẩn không có công pháp tu luyện chính thức, Tàng Tượng Kinh lại không cho phép khổ luyện vô tội vạ, thời gian thừa thãi cũng chẳng để làm gì, chỉ có thể nghiên cứu cái này. Nghĩ đến sau này phải mở Cửu Tuyệt Tru Tiên trận, cho dù hẩn không thích thì cũng phải học, sau này vào học viện, có khả năng hẩn sẽ không có thời gian mà nghiên cứu trận đạo nữa, vì vậy phải tranh thủ thời gian hiện giờ.

Về phần tiểu thiếu gia của Vệ gia thì hẩn cũng không vội.

Còn ba năm nữa mới vào học viện, thời gian này cũng đủ.

Hơn nữa tùy tiện tiếp cận tiểu thiếu gia trong tình hình không biết gì cũng chưa chắc là chuyện tốt, không bằng cứ quan sát xem thế nào đã, hiểu rõ những sở thích của tiểu thiếu gia, ví dụ như cậu ta thích ăn gì, mặc gì, tính tình thế nào. Đến khi hiểu rõ tiểu thiếu gia rồi, nếu có tiếp cận thì cũng ít phạm sai lầm hơn.

Hành động thành công một lần vĩnh viễn hiệu quả hơn nhiều so với hành động mười lần không thành công.

Nhìn tình hình hiện giờ thì thực ra bản tính của tiểu thiếu gia vẫn chưa xấu, cũng coi như phu nhân quân giáo nghiêm khắc, chỉ có điều ngày nào cũng bị một đám sai vặt nịnh hót tâng bốc, khó tránh khỏi có chút kiêu căng, nhưng bản tính vẫn còn coi được, nếu không với mấy câu đáp của Đường Kiếp trong ngày đầu tiên, nếu tiểu thiếu gia tính tình thô bạo cảm thấy không như ý, không chừng sẽ rút roi cho hẩn một trận rồi.

Có lẽ là thấy Đường Kiếp “ngoan ngoãn”, mấy gã sai vặt kia thấy Đường Kiếp “an phận thủ thường” nên sau đó cũng không tìm hẩn gây sự nữa.

Nhưng những lời của Đường Kiếp đã bị Ngưu lão gia tử truyền đến tai phu nhân Vệ gia bên kia.

Phu nhân Vệ gia là một người khôn khéo, nghe xong mấy lời này cũng có chút ngộ ra, mấy ngày sau đã mời một Linh Sư cao siêu từng xông pha bên ngoài nhiều năm và một vị Thủ Bì tướng quân của Thương Long Phủ đến làm khách. Trong bữa tiệc vị Thủ Bì kia vô cùng cung kính Linh Sư, mở mồm ra là tiên trưởng. Vị tiên trưởng kia được lợi từ Vệ gia thì lại càng giải bày những kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình, nói đến chỗ phấn khích, tiểu thiếu gia cũng nghe đến mức mê say, hận không hề biến mình thành tiên nhân hành hiệp trượng nghĩa, mà vị Thủ Bì kia chịu sự nhờ vả, kể lể sự vất vả khổ sở của quân nhân, thể hiện rõ sự hâm mộ tự do của tu tiên.

Linh Sư của Vệ gia phần lớn đều là người vừa mới vào Thoát Phàm Cảnh chưa tu luyện thành, cũng coi như là một đám không có tiền đồ nhất vừa bước chân vào Tu Tiên giới, những người thực sự có tiền đồ cũng sẽ không nhận sự thuê mướn của những “tiểu gia tộc” như Vệ gia.

Những người lần này được Vệ gia mời đến lại chính là người trong Tu Tiên giới thực sự, đem lại cảm giác không tầm thường cho tiểu thiếu gia, hơn nữa lại nhìn thái độ thấp bé của người Thủ Bì thì dần dần cũng biết địa vị của tướng quân trong thế giới này là rất thấp, vì thế giấc mơ trở thành tướng quân của cậu ta cũng dần tiêu tan.

Tuy ngày nào cũng vẫn chơi đùa không ngớt như cũ nhưng không còn chơi trò cưỡi ngựa đánh giặc nữa mà thỉnh thoảng cũng mặc đạo bào thi pháp.

Một kiếm vừa chỉ ra thì một gã sai vặt liền “miệng phun máu tươi, ngã xuống bỏ mình”, tiểu thiếu gia cười ha ha, dường như bản thân mình đã trở thành tiên đắc đạo rồi.

Chuyện này khiến phu nhân Vệ gia lại càng thêm có cảm tình với Đường Kiếp, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này trưởng thành hiểu chuyện, định điều hãnh đến bên người tiểu thiếu gia đôn đốc lòng hiếu học của cậu ta nhưng nghĩ Đường Kiếp mới đến được chưa lâu, cứ xem thế nào đã rồi quyết định.

Nhưng mấy câu thuận miệng của bà đã bị nha hoàn thiếp thân Yên Chi truyền đến tai Thị Mặc, cũng chính là gã sai vặt mắt híp hôm đó.

Hôm ấy Đường Kiếp đang tập trung cắt sửa trong hoa viên, thấy công việc đã hoàn thành, vườn hoa đã được cắt tỉa gọn gàng ngay ngắn mà tay nghề của mình cũng tốt hơn hẳn, trong lòng hẳn cũng có mấy phần tự đắc nhưng nghĩ đến tiểu thiếu gia có mắt không trông, không biết thưởng thức, mị nhân này của mình cũng chỉ vớt cho người mù nhìn thì trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Đúng lúc này đột nhiên Vệ thiếu gia lao đến, người mặc đạo bào, tay cầm pháp kiếm, xa xa chĩa vào Đường Kiếp, quát lớn:

- Hãy xem vô thượng tiên pháp của ta đây, ngã!

Đường Kiếp ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì xảy ra đã nghe thấy một tiếng gầm tức giận:

- Còn không ngã xuống!

Thị Mặc phi thân đến, đánh mạnh về phía Đường Kiếp trong vườn hoa, túm lấy hắn rồi cùng ngã xuống, lăn lộn trong vườn hoa khiến hoa rụng lá tả.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nghệ Thuật Làm Vườn

- Ha ha ha ha! Tứ Vô Kỵ cười vang lên.

Đường Kiếp chậm rãi đứng lên, chỉ thấy vườn hoa bị đảo lộn hết cả, bị đạp không còn ra hình dáng gì nữa.

Thị Mặc đứng bên cạnh ngạo nghễ nói: - Về sau nhớ kỹ, thiếu gia làm phép, người phải làm giống như bây giờ, đừng để chúng ta phải nhắc nhở người.

Nói xong liền bước ra khỏi vườn, hung hăng đạp lên những cây hoa mà Đường Kiếp đã tỉ mỉ cắt tỉa, khiến cho những cây hoa bị gãy hoàn toàn.

Một tên người hầu khác tên là Thị Mộng cũng hô: - Còn không mau dọn dẹp vườn hoa cho sạch sẽ, chẳng nhẽ còn định lười biếng làm hỏng tâm trạng của thiếu gia hay sao? Đồ vô dụng!

Tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung thì lại hoàn toàn khờ đờ, chỉ nhìn hoa rơi đầy mặt đất, mắt sáng lên: - A! Không ngờ hoa này lại bay lên được, nhìn cũng đẹp đấy chứ.

- Thiếu gia muốn nhìn thì chúng ta sẽ làm cho toàn bộ hoa ở đây bay lên. Thị Mặc nhanh nhẩu nói.

Tiểu thiếu gia động lòng ngay tức khắc, vừa đúng lúc lại có một tiếng nói khác: - Nghịch ngợm cái gì? Thị Mặc, người đừng có để thiếu gia làm gì xấu, bằng không phu nhân biết được, cẩn thận lột da người ra!

Chỉ thấy xa xa đi tới là một gã thiếu niên lớn tuổi một chút, lại là tổng quản Văn Thanh của đám tôi tớ ở đây. Nhìn vườn hoa thành ra thế này, Văn Tình hiển nhiên là rất tức giận.

Thị Mặc kia không hề sợ Văn Thanh, chỉ hừ lên một tiếng rồi không thèm để ý đến hắn.

Tiểu thiếu gia nghe thấy tên của phu nhân, nghĩ đến cây gậy trong tay bà, trong lòng sợ hãi, chỉ có thể bỏ hết mọi suy nghĩ, quát lên: - Đi thôi đi thôi.

Đoàn người nghênh ngang rời đi.

Văn Thanh thấy Thị Mộng không để ý đến mình, trong lòng phẫn nộ. Biết rằng hắn sau này rất có khả năng sẽ được nhập học, cho nên không hề đặt mình trong mắt hắn, trong lòng tức giận nhưng cũng không làm gì được, nhìn đi nhìn lại vẫn đứng trong vườn hoa của Đường Kiếp, tức giận nói: - Còn không mau thu dọn đi, đứng ngây ra đấy làm gì?

Đường Kiếp cười nói: - Cái này vẫn phải tìm nhà kho để báo cáo rồi mới dọn dẹp được, nếu không sẽ trở thành lỗi cuat ta mất.

Văn Thanh thấy hắn cười thì lấy làm lạ: - Thành quả mà người vất vả làm ra bị người khác phá hoại, thế mà người vẫn cười được sao?

Đường Kiếp thản nhiên trả lời:

- Bị phá là hoa của Vệ gia, không phải là thành quả của Đường Kiếp ta, tiểu thiếu gia còn không đau lòng, ta cần gì phải đau lòng.

Văn Thanh thấy thế, trong lòng bất mãn, nhẹ giọng nói: - Người có biết đây là bọn họ cố ý nhắm vào người không? Nghe nói phu nhân rất vừa ý với người, có ý điều người đến bên cạnh tiểu thiếu gia, lời này là do Yên Chi nói đấy.

Đường Kiếp chỉ nhìn hắn một cách thản nhiên, cũng không nói tiếp, chỉ là tiếp tục công việc của mình.

Văn Thanh thấy hắn không để ý đến lời mình nói, trong lòng bực bội: - Người không tin lời ta sao?

- Ta tin, nhưng tin thì cũng có làm gì được đâu?

- Đương nhiên là phải chủ động rồi.

Đường Kiếp nhìn Văn Thanh bằng ánh mắt kỳ quái.

Hắn biết rằng Văn Thanh muốn mượn tay mình để trả thù sự không tôn trọng của Thị Mặc Thị Mộng, tuy nhiên trong mắt hắn, loại thủ đoạn này và bọn Thị Mặc đều vụng về như nhau.

Đả kích, nên phải làm rõ mục tiêu và ý nghĩa.

Nếu như mình là Thị Mặc, thì sẽ không ngang nhiên đến phá hoại thành quả công việc của hắn, mà sẽ âm thầm quấy rối, ví dụ như sẽ lấy trộm mấy cái dụng cụ tưới nước, hoặc là nửa đêm đến phá vườn mà hắn phụ trách, lại gán thêm cho hắn cái tội "Trông coi bất cẩn", khiến phu nhân đuổi khỏi phủ.

Như hôm nay, cỏ cây bị phá tan tành, sương thì sương rồi, nhưng lại không phải lỗi của Đường Kiếp, chỉ là tiểu thiếu gia tùy hứng làm bậy, bọn họ công kích thành quả của Đường Kiếp, nhưng bản thân Đường Kiếp thì lại chẳng việc gì.

Bất kể là Văn Thanh châm ngòi hay là Thị Mặc khiêu khích, đều chỉ thế mà thôi, không thể hiện được mục đích cuối cùng là "chèn ép"

Cho nên mới nói, đám người hầu trẻ tuổi này tuy là hiểu cách chèn ép người khác, nhưng thủ đoạn thì vẫn dừng ở việc "trút giận", lấy trả đũa làm

niềm vui, mà không phải làm cái mục đích thật sự.

Bởi vậy Đường Kiếp cũng chỉ cười lạnh trong lòng, chỉ cảm thấy đối phó với bọn tiểu tử thối này thật sự là bôi nhọ chính mình.

Nhưng tiếc là hắn vẫn phải ra tay, kẻ mạnh lẫn kẻ yếu đều phải đánh, nhưng đánh thế nào thì là do hắn quyết định, mà không phải bị Văn Thanh xúi giục lên làm vũ khí cho người khác.

Lúc này nghe thấy Văn Thanh nói, Đường Kiếp trả lời: - Ta không có hứng.

- Người Văn Thanh thấy Đường Kiếp như vậy, trong lòng phần nộ, chỉ vào hắn mắng: - Đúng là một tên vô dụng!

- Vô dụng thì vô dụng, người hầu mà, người hầu không chịu uất ức thì ai chịu? Đường Kiếp trả lời.

Công tác nhiều năm tại cơ quan đơn vị, Đường Kiếp đã sớm hiểu ra một đạo lý, chính là làm việc thì đừng chấp vặt.

Bất kể hắn có bao nhiêu lý do, bất kể hắn có chính nghĩa thế nào đi chăng nữa, nếu không có việc gì mà đi đấu đá với người ta, thì chỉ có để trong lòng lãnh đạo ấn tượng một kẻ "chuyên đi gây chuyện".

Đây tuyệt đối không phải là ấn tượng tốt đẹp gì!

Về việc bị Thị Mặc ức hiếp một lần?

Ức hiếp thì ức hiếp đi.

Làm người ai mà chẳng phải chịu một chút uất ức?

Người mà không thể chịu đựng được một chút uất ức, đồng nghĩa với việc không có sức chịu đựng, chẳng gánh vác được việc gì nặng nhọc.

Về chuyện ám chỉ ra tay giết chết Thị Mặc, Đường Kiếp nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Vệ phủ không phải chiến trường, chưa không nổi thể loại "sát phạt người khác"; Tê Hà Giới không phải rừng nguyên thủy cũng chả có chuyện " cá lớn nuốt cá bé"; Đường Kiếp hẳn lại càng không phải " con trời ", không đáng để người chọ ta thì ta liền giết cả nhà người.

Cho nên đối với chuyện như thế này, Đường Kiếp căn bản là không có ý định trả thù, chả có ý nghĩa gì, cũng chả quan trọng.

Mắt thấy khuyên không nổi Đường Kiếp, Văn Thanh chỉ có thể nói một câu "cam chịu thấp hèn", giậm chân tức giận bỏ đi. Đường Kiếp chỉ lắc đầu cười.

Tuy nhiên nghe Văn Thanh nói chuyện cũng khiến Đường Kiếp tỉnh ra, chính là quan hệ giữa các tôi tớ trong Vệ phủ đa phần là khá rắc rối, giúp đỡ lẫn nhau.

Hôm nay Yên Chi chỉ là lén truyền lời nói của phu nhân, sau này bọn họ lại thay lòng, đến vu oán giáng họa vân vân, lúc đó thì thật sự gặp phiền phức rồi.

Mặc dù nói phu nhân là một người khôn khéo, nhưng chỉ dựa vào sự không khéo của đối phương, thì rốt cuộc vẫn không đáng tin cậy.

Thôi thì, sau này nên tạo quan hệ tốt với những người hầu khác, loại quan hệ này chỉ cần dùng ít tiền bạc là có thể giải quyết được. Ngoài ra chính là bọn Thị Mặc hôm nay có thể đến một lần, ngày mai chỉ sợ chúng sẽ lại đến lần nữa, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, vườn hoa tan nát, coi như là không phải lỗi của hắn, chỉ sợ phu nhân cũng cho rằng hắn vô dụng.

Nghĩ đến đây, Đường Kiếp biết phải nghĩ ra một biện pháp ngăn không cho bọn chúng đến phá phách vườn hoa của mình.

Nhưng phải làm thế nào mới phải đây?

Chuyện này còn phải dừng trên người tiểu thiếu gia, nhất định phải khiến hắn không nở mới được.

Đang tiếc tiểu thiếu gia lại không biết thưởng thức

Đợi đã, Đường Kiếp đột nhiên nghĩ đến bộ dạng Vệ Thiên Xung lúc nhìn thấy hoa rơi rục rỡ.

" Đúng rồi !"

Ai nói nam nhân thì nhất định không hiểu thưởng thức cái đẹp?

Kỳ thực có một số việc, chỉ vì thường ở bên cạnh, nên không chú ý đến mà thôi.

Vệ Thiên Xung rốt cục cũng chỉ là một đứa bé, nhìn quen những việc xung quanh thì tự nhiên sẽ không thấy ngạc nhiên, ngược lại một số cái mới mẻ thì có khả năng sẽ hấp dẫn được hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Đường Kiếp đã biết làm thế nào rồi.

Tối nay, Đường Kiếp không trở về phòng nghiên cứu trận đạo, mà lại ở vườn hoa bận rộn một đêm.

Mấy tên sai vặt chỉ coi như hắn đang thu dọn vườn hoa, đều cười thầm.

Thị Mặc và Thị Mộng lại càng quyết tâm, ngày hôm sau nhất định sẽ dạy dỗ cái tên không biết trời cao đất dày kia, cái tên khốn kiếp vọng tưởng cướp vị trí của mình.

Sáng sớm hôm sau, tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung thức dậy, Thị Mặc và Thị Mộng lại tiếp tục dẫn tiểu thiếu gia đến bên cạnh vườn hoa.

Lúc định tái diễn lại vở kịch ngày hôm qua, mọi người đều ngẩn người ra.

Chỉ thấy những cây hoa trong vườn hoa đã có một sự thay đổi cực lớn.

Trong không gian giữa vườn hoa xuất hiện một mặt cười cực to, dùng hoa hạt dẻ đen và hoa cúc trắng kết thành đôi mắt, dùng màu đỏ của hoa anh đào tạo thành bờ môi, dùng màu xanh của lá lan và dây trúc làm bộ mặt, dùng màu hồng của tuy-lip kết thành đôi tai, dùng màu xanh lam của hoa đuôi vịt trang trí thành cái mũi, dùng màu tím của đỗ quyên kết thành mái tóc, đúng là một nụ cười sống động, nhìn qua nhìn lại có vài phần giống với tiểu thiếu gia.

- ĐâyĐây là Toàn bộ bọn tôi tớ ánh mắt đều ngây ra.

Duy chỉ có tiểu thiếu gia cảm thấy thích thú: - Ôi? Cái này vui! ĐâyĐây là ta sao?

Đường Kiếp đứng bên cạnh đã cung kính mà trả lời: - Vâng, tiểu nhân đêm qua thấy vườn hoa bị hỏng, trong lúc sửa lại, vô tình phát hiện ra chỗ bị hỏng có vài phần giống tiểu thiếu gia, nhất thời động lòng, nghĩ là nếu như dùng những bông hoa này tạo thành hình dáng của thiếu gia, thì nhất định là rất thú vị, do đó mới to gan làm thử, không biết thiếu gia có thích không?

"Giống cái mông!"

Đám người Thị Mặc cùng nhau kêu to trong lòng, vườn hoa nhà các người lẫn một vòng có thể lẫn ra hình người à?

Tiểu thiếu gia thì lại hét to: - Thích, thích, cái này không tồi!

Hắn đều hô không tồi, cái vườn hoa này lại biến thành bộ dạng của mình, có cho bọn Thị Mặc một trăm lá gan cũng không dám đến phá phách nữa,

chỉ có thể cùng nhau trừng mắt mà nhìn Đường Kiếp, lại không thể làm được gì.

Tiểu thiếu gia hỏi: - Người còn có thể dùng hoa làm ra cái gì nữa?

Mọi người nghe nói thế, đều thầm kêu hồng.

Quả nhiên Đường Kiếp đã trả lời: - Thiếu gia cần cái gì, Đường Kiếp có thể vì thiếu gia làm cái đó.

Dùng hoa cỏ tạo ra các loại hình thù, làm tăng thêm sự kết hợp của nghệ thuật làm vườn hiện thực. Ở kiếp trước đã quá quen với chuyện này rồi, đến các bà cô ở siêu thị đều có thể dùng những vỏ hộp hay bất cứ vật gì cũng có thể bày ra các loại hình thù, nhưng ở thế giới này, thì đây lại là một sự đột phá, cũng khó trách khiến cho Vệ Thiên Xung cảm thấy thích thú.

Đường Kiếp tuy rằng không hiểu nghệ thuật làm vườn, nhưng cũng đã từng nhìn qua, nghiên cứu trận đạo đối với đồ văn cũng có chút hiểu biết.

Nếu như là một nghệ nhân làm vườn thì sẽ không thèm để ý đến , nhưng bọn tiểu thiếu gia không phải là người thưởng thức chuyên nghiệp.

Người thợ làm vườn không chuyên đối với những du khách không chuyên, thì cũng có thể lừa ra một vài tiếng tán phục.

Lúc này tiểu thiếu gia hưng phấn nói: - Vậy người có thể làm ra hình dáng của mẹ ta không?

Đường Kiếp giật mình, trong lòng nghĩ tên tiểu tử này thật là phiền phức, đến hình dáng mẹ hắn cũng muốn bày ra sao.

Tiểu thiếu gia tuổi còn nhỏ, lại là con trai, bày cái bộ dạng của hắn ra thì cũng không có việc gì, phu nhân lại là chủ nhân trong nhà, bày ra cho bọn

tôi tớ mỗi ngày không có việc gì ra nhìn ư. Tiên sư nó đây chẳng phải là đi tìm đường chết hay sao!

Cũng may Vệ Thiên Xung tự mình biết việc này không đúng, liền sửa lại:

- Không, không phải mẹ ta, người nói người còn có thể làm ra cái gì nữa?

Đường Kiếp trả lời: - Đây chỉ là làm sơ qua thôi, nếu như có đủ nguyên liệu, tiểu nhân còn có thể vì thiếu gia làm ra toàn bộ đấy, như là các loài chim thú, cá, côn trùng, đều không làm khó được tiểu nhân. Nếu như thiếu gia thích, tiểu nhân có thể làm ra một bức tượng thiếu gia bằng hoa, bên cạnh còn có Thị Mặc và Thị Mộng hầu hạ

Thị Mộng Thị Mặc trong lòng chửi to: "ai muốn người làm bọn ta"

Tiểu thiếu gia lại mừng rỡ nói: - Hay, Hay, nếu đã như vậy, vậy người làm cho ta xem xem.

- Cần nguyên liệu mới làm được.

Đường Kiếp trả lời.

- Không vấn đề, muốn dùng cái gì người cứ nói với Văn Thanh, nói là ý của ta, người muốn bao nhiêu lâu để làm cái này?

- Ít nhất mười ngày nửa tháng.

- Lâu quá.

- Nếu có người giúp, sẽ nhanh hơn nhiều.

- Được, ta sẽ sai bọn chúng giúp người, nghe người sai bảo. Tiểu thiếu gia phát tay, toàn bộ bọn tôi tớ của mình đều giao cho Đường Kiếp.

Thị Mặc Thị Mộng nghe thế liền ngơ ngác nhìn nhau chớp chớp mắt, chính mình biến thành tay sai của Đường Kiếp?

Đường Kiếp cười như không, khom người trả lời: - Vâng, thiếu gia.

Trận chiến giờ mới bắt đầu, bọn tôi tớ của Tĩnh Tâm viên bắt đầu theo Đường Kiếp làm việc.

Thị Mặc Thị Mộng lúc đầu còn sợ Đường Kiếp nhân cơ hội này sẽ trả thù, nhưng Đường Kiếp lại không làm thế, ngược lại, nhân cơ hội này làm quan hệ với mọi người gần gũi hơn.

Củng cố chính mình vĩnh viễn là chuyện quan trọng hơn so với đi đả kích đối thủ, khoan dung với đối thủ so với đả kích chúng lại càng dễ nhận được sự tôn trọng, Đường Kiếp rất rõ điều đó.

Cách làm này quả nhiên đưa tới cho mọi người một chút thiện cảm, đến ngay cả mấy người già trong phủ cũng cảm thấy Đường Kiếp không tồi. Bọn họ rất rõ bọn người Thị Mặc rõ ràng là cố ý chống lại Đường Kiếp, Đường Kiếp không báo thù, khiến bọn họ rất tán thưởng Đường Kiếp.

Tiểu thiếu gia không có bọn tôi tớ bên cạnh quấy nhiễu, không có việc gì làm cũng sang chỗ Đường Kiếp xem làm như thế nào, nhiều lúc cũng tự mình giúp đỡ một chút.

Đương nhiên, hễ làm chả tốt tí nào, càng giúp càng bận thêm, chỉ là mọi người chẳng ai dám nói hăn, hăn thì càng chơi càng vui.

Vườn hoa nhất thời biến thành nơi nhộn nhịp nhất trong Tĩnh Tâm viên. Chẳng bao lâu, từng cái từng cái tượng hoa được dựng lên, các loại vật cổ quái được Đường Kiếp làm ra, có tượng người, có rồng, có đình đài lầu các, khiến cho cái hoa viên nho nhỏ này đã biến thành động trời, niềm vui dạt dào.

Đương nhiên, suy xét đến mức độ tiếp nhận của mọi người, Đường Kiếp không dám làm ra các đồ vật quá cổ quái, chỉ là một số đồ vật thông thường.

Mặc dù thế, đợi khi hoàn thành công việc, vườn hoa này vẫn là một chốn động nhỏ trong Cổ phủ, đến ngay cả Cổ phủ lão thái gia, lão phu nhân, còn có lão gia và phu nhân đều đến ngắm một lượt.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Kiếp được nhìn thấy đám người lão thái gia, lão gia

Gia chủ Vệ Đan Bách là một người đàn ông trung niên tướng mạo đường đường, không nói lời đều toát lên vẻ uy nghiêm, người này coi trọng quy củ, đối với chuyện này của Đường Kiếp chẳng thích thú gì. Nhưng Cổ gia lão thái gia đối với chuyện này lại rất hứng thú, cho rằng việc này có chút để lấy lòng mọi người, nhưng cũng tràn đầy niềm vui. Lão nhân gia ở trong phủ đã lâu rồi, đối với các đồ vật quen thuộc trong nhà sớm đã phát chán rồi, hôm nay hai mắt như phát sáng, tự nhiên là một sự kích lệ đối với Đường Kiệt.

Lão thái gia, lão phu nhân thích, thì cũng coi như là gia chủ Vệ Đan Bách cũng không thể không thích.

Vì thế phu nhân Vệ Trịnh Thư Phượng thưởng cho Đường Kiếp năm lạng bạc.

Đường Kiếp mang năm lạng bạc về nhà, cho Ngô gia nhị lão mua một lượng lớn thuốc bổ, vì điều trị sức khỏe cho bọn họ, phu nhân biết được, lại càng hài lòng với Đường Kiếp hơn, mà tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung kia cũng vì thế mà càng ngày càng thân thiết với Đường Kiếp hơn, không còn đối xử với Đường Kiếp như trước nữa.

Mọi việc đều lọt vào tầm mắt của bọn Thị Mặc, tự nhiên không phải tư vị, mà ngay đến bọn tôi tớ khác trong Vệ gia nhìn Đường Kiếp, ánh mắt so

với hồi xưa khác rất nhiều.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tự Nhiên Học Phép

- Cái này cho ta sao? Yên Chi cầm hộp phấn trong tay kinh ngạc hỏi.

Đường Kiếp cười hì hì nói: - Đúng thế, hôm nay lúc đi qua Tụ Bảo Trai, nhìn thấy cái này là hàng mới từ Nhai Hải, nhớ ra hôm nay là sinh nhật của Yến Chi tí tí. Tí tí tên là Yến Chi, cái hộp phấn này thì lại càng hợp với tí hơn. Vừa hay, mấy hôm trước phu nhân có thưởng cho một ít bạc, sau khi mua thuốc cho nhị lão còn thừa chút ít liền đi mua quà, mong là tí tí đừng chê.

Thực ra tuổi của nàng không lớn hơn Đường Kiếp, nhưng bởi vì thân phận, người hầu trong Vệ phủ hầu như đều gọi nha hoàn của phu nhân là tí tí.

Yên Chi lờm hẩn một cái, cười nói: - Người đúng là có lòng, chỉ sợ không phải là vô tình mà là cố ý thì phải.

Đường Kiếp cười không đáp.

Tê Hà Giới lục đại phái, có Thiên Tình Tông và Thiên Nhai Hải Các là nhiều nữ nhân nhất, do đó son phấn của nước Nhai Hải xưa nay đều có tiếng, một hộp phấn nhỏ này chỉ là một loại bình thường trong số đó, không có bảy tám trăm tiền thì đừng mong mua được. Nếu nói là Đường Kiếp nhất thời hứng lên mua, Yên Chi tuyệt đối sẽ không tin, tuy nhiên cũng bởi vậy mà lại có cảm giác tốt về Đường Kiếp.

Nhận lấy hộp phấn, Yên Chi nhìn Đường Kiếp, nói: - Người cũng là người biết thức thời, không tồi, chăm chỉ làm việc đi.

Nói xong liền xoay người rời đi.

Nàng cùng không hứa hẹn gì với Đường Kiếp, nhưng Đường Kiếp biết rằng, có món quà này, thì Yên Chi sau này ít nhất sẽ không đến làm phiền hẳn nữa.

Đương nhiên, đã tặng Yên Chi quà, thì quan hệ với bọn khác cũng sẽ có lợi.

Cũng may là bây giờ hắn đang phải phải chăm sóc vườn hoa cho tiểu thiếu gia, phải làm các loại hoa tượng, mặc dù trước đây tượng hoa đã làm xong, nhưng mà trẻ con thì hay ham của lạ, cho nên thường thì không lâu lại phải đổi 1 lần.

Nếu như không ngừng thay đổi kiểu dáng, chỉ cần có tài nguyên, cần những thanh sắt hay những cái giá, trong tay Đường Kiếp thật ra cũng đã có một chút quyền lực rồi. Chỉ có điều Vệ Thiên Xung sau khi thưởng thức cái mới, lại không xem trọng quá trình, chỉ xem trọng thành quả, cho nên lại thu lại tên người hầu trẻ tuổi vừa sai đến.

Không có ai giám sát, Đường Kiếp có thể tham ô một số vật phẩm rồi, thậm chí là có cả quyền quyết định mua một số vật phẩm, một số thương gia vì muốn làm ăn với Vệ phủ, cũng muốn nịnh nọt hắn, cho hắn một chút lợi lộc. Do đó thu nhập đen thì đã có rồi, tuy rằng không nhiều, nhưng để dung mua chuộc bọn tôi tớ, lôi kéo quan hệ là đủ rồi.

Về phần tham ô Không tham ô thì làm người hầu làm cái gì?

Các cán bộ muốn thăng chức khắp thế giới, còn có các công vụ viên trường thi, lẽ nào đều vì dân làm chủ hết hay sao?

Tạm biệt Yên Chi, Đường Kiếp trở lại tiếp tục với công việc vườn hoa của mình.

Cái nghệ thuật làm vườn tuy rằng hấp dẫn được tiểu thiếu gia, nhưng cũng làm cho lượng công việc của hắc tăng lên khiến thời gian nghiên cứu trận đạo của hắc ít đi.

Với Đường Kiếp mà nói, trước khi vào học viện mà không hoàn thành nâng cao trận đạo, thì sau này sẽ không có thời gian mà nghiên cứu nữa.

Điều này cũng làm cho hắc có chút phiền não.

Hôm nay hắc nhìn một vườn đầy hoa, trong lòng đột nhiên lóe lên.

Bản thân tại sao lại không dung vườn hoa này để nghiên cứu trận đạo nhỉ?

Trong suốt thời gian này, vì tránh để bị phát hiện, hắc chỉ nghiên cứu lý thuyết, về nội dung trong trận đạo hắc đã sớm thuộc lòng rồi, có thể nói chỉ thiếu cơ hội thực chiến nữa thôi.

Trận đạo của Hư Mộ Dương chú trọng việc học phép tự nhiên, đến tình huống thích hợp.

Đương nhiên, đây là Vệ gia, mấy loại hung trận sát trận là không thể bày được, nhưng một số loại mê cung trận hình thì có thể được. Nếu như cần thiết, còn có thể làm cho tiểu thiếu gia một cái mê cung để chơi, chỉ có điều làm phải cẩn thận, không thể để người khác nhận ra.

Vệ phủ này cũng có Linh Sư nữa, Đường Kiếp tự hỏi nếu muốn giấu được, thì phải ẩn nấp cho thật kỹ mới được..

Những nhu cầu khác nhau thì sẽ có những ứng dụng khác nhau.

Trận thế đa phần là dùng để phòng thủ, nó giống như là một bức tường thành của thế giới cổ đại, là một tấm lá chắn cho một số môn phái lớn dựa

vào. Nhưng cũng cần có một số trận pháp sẽ cần để chủ động dụ địch vào, cái này thì trận pháp cần phải có một khả năng ẩn cực kỳ hoàn mỹ.

Quan niệm tự nhiên học phép của Hư Mộ Dương chính là cần phải ẩn, do đó về phương diện bố trí ẩn trận ông ta cực kỳ am hiểu. Ngày xưa có thể dưới sự đuổi giết của Hà Xung mà không động một thanh sắc nào vẫn có thể bày được Bát Môn Tỏa Thiên trận, trước khi khởi động không bị đối phương phát hiện, chính là cái đạo lí này.

Nếu như thế, bản thân phải cố gắng nghiên cứu sự kỳ diệu của ẩn trận.

Hư Mộ Dương trong khi lí giải về trận đạo, đối với ẩn trận có một lí luận chuyên môn, chủ yếu là làm sao để ẩn đi.

Muốn thế ẩn trận tồn tại, thì nhất định phải khiến cho trận thế tự nhiên dung hòa với môi trường xung quanh, khiến từng gốc cây ngọn cỏ tự nhiên kết lại xuất ra trận thế, vạn vật đều có linh, linh khí ở trong đó ẩn đi, cũng là do những tổ hợp khác nhau mà tạo ra tác dụng ứng biến.

Trong trời đất có những thứ Thiên sinh tuyệt địa, tất cả cũng là do vô tình phù hợp với sự vận hành của linh khí, tạo thành thiên nhiên trận.

Đường Kiếp muốn làm, thì phải hiểu được linh khí của từng cây hoa, loài nào, tính chất ra sao, hoạt động thế nào, sau đó thông qua cách bày bố đặc biệt khiến chúng tự nhiên kết hợp lại.

Tuy nhiên muốn làm cho trận thế biến thành đồ án, lại có thể phát huy được hiệu quả, thì lại không phải là dễ. Ngay cả lí giải của Hư Mộ Dương cũng không được ghi lại, dù sao thì ông ta cũng chưa phải làm vườn bao giờ. Cho nên Đường Kiếp chỉ có thể tự mình nghiên cứu.

Suốt quá trình nghiên cứu thế mà đã được hơn nửa năm rồi.

Trong khoảng thời gian này hẩn chuyên tâm làm vườn kết hợp với trận đạo, cũng không xảy ra chuyện gì không hay. Bọn tôi tớ nhận lợi lộc từ hẩn, cũng không đến làm phiền hẩn nữa, về phần Thị Mặc Thị Mộng lần trước bị hẩn sai bảo, dù vẫn chưa báo thù được, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, muốn giáo huấn hẩn ta, nhất thời lại không biết nên làm thế nào, thêm vào tiểu thiếu gia gần đây cũng khá là thích Đường Kiếp, hánh sự có chút e dè, cho nên thời gian này vẫn gió êm sóng lặng.

Hôm nay Đường Kiếp vẫn bận rộn trong vườn hoa, hẩn đang chế tạo một lâm viên mê cung.

Mê cung thực vật là loại trận pháp khó bị phát hiện nhất, người nhìn cho dù là bị lạc đường bên trong đó, thì cũng chỉ nghĩ là chẳng may như thế mà thôi, không thể nghĩ đến là do tác dụng của trận pháp được.

Tuy nhiên nếu để hai thứ kết hợp lại, thì lại không dễ dàng rồi. Mê cung tự nhiên là dựa vào đường đi phức tạp làm căn bản, mà trận pháp lại thông qua sự vận hành của linh khí sinh ra hiệu quả để phát huy tác dụng, hiệu quả của hai thứ giống nhau, nhưng nguyên lí tồn tại lại hoàn toàn tương phản. Do đó nếu đứng bên ngoài mà quan sát cách cấu thành của trận pháp, thật ra chả liên quan gì đến mê cung cả.

Vì thế Đường Kiếp đã vắt kiệt não, mà vẫn không thể tìm được hướng giải quyết.

Hôm nay hẩn lại tiếp tục nghiên cứu thăm dò, đột nhiên nghe thấy âm thanh của một cô gái: - A? Đây là cái gì?

Đường Kiếp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô gái dáng người mảnh mai từ xa đang đi tới, mặc áo hoa nguyệt, chân mang giày thêu mạ vàng, trên đầu cài cây trâm thúy ngọc, từng bước từng bước đi tới, nhẹ nhàng sinh động, nhìn cực kỳ đẹp, theo sau là hai người thị nữ.

Đường Kiếp vừa thấy cô gái, vội vàng hành lễ: - Tứ tiểu thư.

Vị Tứ tiểu thư này, chính là Vệ Diệp con gái của Vệ Thanh Tùng, là chị em họ với Vệ Thiên Xung, lớn hơn Vệ Thiên Xung vài ngày, trong bảy người con của Vệ Đan Bách Vệ Thanh Tùng xếp thứ tư, do đó gọi là tứ Tứ tiểu thư. Đường Kiếp trước kia cũng từng thấy qua hai lần, nhưng chỉ là nhìn từ xa, chả có cơ hội nào để nói chuyện.

Lúc này nhìn nàng tự nhiên đi tới, Đường Kiếp tự nhiên phải chào hỏi.

Vệ Diệp lại nhìn khu vườn đầy cây cối nói: - Người chính là Đường Kiếp? Mấy ngày nay nghe tên của người cũng không ít, mấy ngày trước ta cũng đến xem qua tay nghề của người, làm cũng được lắm. Nhưng hôm nay làm cái gì vậy, sao ta chẳng thể nhìn ra được?

Đường Kiếp vội vàng trả lời: - Là mê cung ạ.

- Mê cung Nghe nói thế, trong mắt Vệ Diệp ánh lên một tia bất đắc dĩ nói: - Vệ gia này bản thân không phải là cái mê cung sao? Sao còn phải phí sức lực để làm cái này nữa?

Giọng điệu mang theo rất nhiều sự bất bình.

Hai nha hoàn đứng cạnh cùng nhau ho nhẹ, Vệ Diệp thì lại giật mình.

Tiểu cô nương cũng không lớn hơn Đường Kiếp là bao, nhìn thì có vẻ rất nhiều tâm sự.

Đường Kiếp coi như không nghe thấy, cười nói: - Vệ phủ gia đại nghiệp lớn, nói là mê cung cũng không sai. Mê cung này của ta nhỏ thôi, lại không giống cái kia, nếu Tứ tiểu thư thích, chi bằng thử xem.

- Thôi đi. Vệ Diệp lắc đầu: - Trong này nhiều đường quá, ta đứng ngoài nhìn mà hoa cả mắt, nếu mà đi vào thật, thì không biết thế nào đây. Cũng khó cho người đã hao tâm phí sức, hy vọng tiểu đệ sẽ thích.

Nàng nhìn Đường Kiếp: - Sao người lại phí công sức như vậy, nghĩ lại thì có phải là vì cái học viện Tây Nguyệt kia không?

Đường Kiếp khom người nói: - Nếu có thể đi, tất nhiên là tốt rồi.

Hắn không che giấu tham vọng, trong mắt Vệ Điệp lại lộ ra một tia không cam lòng, oán hận nói: - Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà tôi tớ các người đều có thể đi giành lấy tiên duyên, nữ nhi chúng ta thì đến cơ hội tranh giành cũng không có, Tứ tiểu thư cái gì, còn không bằng một đứa nha hoàn!

Nói xong dậm chân một cái, đã xoay người rời đi.

Đường Kiếp nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong lòng cũng lắc đầu.

Hóa ra là vì chuyện này.

Tiểu thư thậm chí còn không có cơ hội như người hầu, khó trách cô ấy tức giận.

Tuy nhiên Đường Kiếp cảm thấy như này cũng tốt với nàng, vào Vệ phủ thời gian cũng lâu, Đường Kiếp cũng coi như là hiểu ra được nhiều điều.

Vệ phủ này bên ngoài thì đường hoàng, đằng sau lại không biết giấu bao nhiêu là chuyện ác, vị Tứ tiểu thư này nếu không muốn nằm trong bãi nước đục này, tốt nhất là nên rời đi càng xa càng tốt.

Không chừng Vệ Gia Lão Thái Gia cũng có suy nghĩ như thế sao?

Đang nghĩ ngợi, Đường Kiếp đột nhiên trong lòng lóe lên, miệng lẩm bẩm nói: "Mặt ngoài đường hoàng, sau lưng tà ác"

Trong đầu hiện lên lời Vệ Điệp từng nói: "Trong này nhiều đường quá, ta ở bên ngoài nhìn mà chóng cả mặt"

"Thật đáng chết, tại sao ta lại không nghĩ ra cái này? Ta thật ngốc."
Đường Kiếp vỗ một cái vào đầu thầm mắng mình.

Hắn đột nhiên phát hiện bản thân hoàn toàn không cần thiết cứ phải nghĩ biện pháp kết hợp mê cung tự nhiên và trận pháp.

Sự dung hợp giữa tự nhiên và trận pháp, giống như là sự kết hợp của Quốc sản tranh thủy mặc với tranh sơn dầu. Mặc kệ là cố gắng thế nào đi nữa, thật ra đều là chả đâu vào đâu.

Nhưng nếu nghĩ ngược lại, nếu bên trong mê cung tự nhiên bố trí một trận pháp khác thì sao?

Dù là không thể dung hợp, nhưng kết hợp đơn giản là tốt rồi.

Bên ngoài là mê cung tự nhiên, bên trong là mê cung trận pháp. Bên ngoài là dùng để lừa dối người xem, dùng để che chắn cho trận thực, hai thứ cùng nhau tồn tại, tự nhiên thành kín mít không chút kẽ hở, tại sao lại cứ phải dung hợp lại cơ chứ?

Như vậy giống như là trong mỗi góc độ của một bức tranh thủy mặc lớn, giấu một điểm của tranh sơn dầu, nếu không chú ý thì căn bản là không nhìn ra được. Chẳng may bức tranh thủy mặc này bản thân đã mang một ít màu đậm, thì lại càng dễ ẩn nấp hơn.

Ẩn nấp!

Ẩn nấp mới là chân lí, mà không phải là dung hợp một cách chân chính.

Có một số lúc, bản thân suy nghĩ không phải là không đủ phức tạp mà là không đủ đơn giản!

Lúc này Đường Kiếp hoàn toàn tỉnh ngộ, thầm mắng mình lãng phí thời gian, lại sửa lại lần nữa, lần này không cưỡng ép chúng dung hợp nữa, mà

mượn cái mê cung tự nhiên này ẩn đi sự tồn tại của trận pháp thật sự.

Bởi vì trận pháp này diện tích không lớn, tác dụng chỉ có hạn, nếu không phải quan sát dựa vào phương pháp đo linh khí, thì cho dù có là Linh sư cũng không thể phát hiện được.

Hai ngày sau đó, Đường Kiếp đại công cáo thành, tự mình mang tiểu thiếu gia đi một chuyến.

Vệ Thiên Xung ở trong mê cung quay đến chóng mặt hoa mắt cũng không thể đi ra, cảm thấy thú vị, liên hô vui vui, mà không ý thức được là bên trong có linh trận đang âm thầm tác dụng.

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Kiếp chính thức thực sự dùng trận đạo vây khốn một người, trong lòng vui sướng, cảm giác trận đạo này cũng có chút thú vị, đã có vài phần thích thú rồi.

Không khỏi nhớ tới lời Hư Mộ Dung nói, âm thầm khó hiểu, lẽ nào ta thật sự có tình với trận đạo mà không biết?

Cuộc sống những ngày sau đó, Đường Kiếp không ngừng biến đổi phương pháp thay đổi trận pháp, các loại mê cung kỳ lạ cổ quái làm cho Vệ Thiên Xung chơi không biết mệt.

Đương nhiên, để vừa ý vị tiểu thiếu gia này, thỉnh thoảng Đường Kiếp cũng sẽ âm thầm thả Vệ Thiên Xung ra khỏi mê cung, Vệ Thiên Xung không biết là do Đường Kiếp nhường, chỉ tự cho là bản thân lợi hại, càng phấn khích mà hét to, hoàn toàn không biết tâm trạng của bản thân đã bị Đường Kiếp không chế trong tay rồi, muốn hân vui thì hân vui, muốn hân thất vọng thì hân thất vọng.

Lúc làm một người có tâm trạng bị người khác khống chế, thì coi như là người này đã bị khống chế hoàn toàn. Tiểu thiếu gia càng ngày càng nhìn Đường Kiếp bằng một con mắt khác, cách Đường Kiếp cũng ngày một gần,

điều này cũng khiến Thị Mặc Thị Mộng cũng càng nhìn Đường Kiếp càng không thuận mắt, những suy nghĩ thù địch trước kia đã biến mất giờ lại dần dần quay trở lại.

Hôm nay Vệ Thiên Xung đang lúc rảnh rỗi, chợt nảy ra ý tưởng, quyết định đi Nghênh Long Sơn ăn đồ nướng.

Từ đồ nướng này cũng là Đường Kiếp dạy hẳn, có lúc Vệ Thiên Xung và Đường Kiếp nói chuyện, Đường Kiếp cũng sẽ kể một số chuyện cho Vệ Thiên Xung nghe, kể một số chuyện thú vị.

Những thanh niên hiện đại bây giờ thường thích tự nướng đồ, cũng bị Đường Kiếp thuận mồm kể ra.

Đối với trong núi hoang vu mang bếp lò ra nướng thịt, Vệ Thiên Xung lúc đầu tuyệt nhiên không để ý, lần này không biết nghĩ thế nào, lại muốn thử một phen.

Hắn quyết định gọi Đường Kiếp đi theo

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đâm Ngựa.

Nghênh Long Sơn là một ngọn núi lớn có tiếng bên trong Thương Long phủ, thế núi liền nhau, cao đến tận trời, truyền thuyết nói rằng có một con rồng thật đã từng hạ trên đỉnh núi, do đó mới có tên là Nghênh Long

Tên của Thương Long phủ, cũng từ đó mà ra.

Bởi Nghênh Long Sơn thế núi dốc đứng, đường núi hiểm trở, đám tiểu tử nhà Vệ Gia không dám lên đỉnh núi, mà chỉ dừng lại ở ven hồ nhỏ dưới chân núi, ngồi trên bờ hồ, dựng giá, quay lò nướng đồ.

Đây cũng là lần đầu tiên Vệ Thiên Xung tự mình ra tay nướng thịt, ban đầu còn không để ý, nhưng nhìn xiên thịt đang quay trên cái giá, những giọt mỡ nhỏ ra, mùi thơm xộc vào mũi, không khỏi kích thích nổi thèm ăn, liền tự mình ra trận nướng thịt, thôi cũng là chơi vui, chỉ cảm thấy làm như này thật là có chút gì đó ý nghĩa.

Một đám thanh niên ở bên hồ ăn uống, chỉ khổ cho Đường Kiếp ở bên cạnh phải vất vả chăm sóc.

Cũng may là địa điểm bọn họ chọn cũng không tồi, nước hồ sâu thẳm, thế núi trùng trùng, thanh sơn bích thủy, tiểu đình cổ đạo, cũng là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp. Không có việc gì mà ngồi ở ven hồ ngắm cảnh, cũng là một thú vui, tiếc là chỉ có Đường Kiếp đã trải qua thời đô thị hiện đại mới cảm nhận cái vẻ đẹp tự nhiên của phong cảnh nơi đây, đám người Vệ Thiên Xung thì hoàn toàn không có cảm nhận gì cả.

Bọn họ đến đây, nói thẳng ra là không phải là vì ngắm phong cảnh, mà chỉ là muốn uống rượu trộm mà thôi, vì thế mà Vệ Thiên Xung cố ý lén lút trộm từ nhà bếp ra một hũ rượu ngon.

Vệ gia phu nhân quản lí rất nghiêm khắc, những đứa trẻ chưa trưởng thành thì tuyệt đối không được phép uống rượu.

Vệ Thiên Xung thì cũng chẳng hứng thú gì với rượu cả, nhưng hễ rớt cuộc thì vẫn là một đứa trẻ, chỉ cần chưa trải qua thì đều muốn thử một phen.

Uống một ngụm rượu, chỉ cảm thấy vị rượu cay vô cùng, một chút cũng không ngon, nhưng nhìn một đám tiểu tử xung quanh đang nhìn mình, thì lại không dám nói mình không biết uống rượu, thôi thì đánh như giang hồ hào kiệt, giờ rượu lên trời, hô to một tiếng: - Rượu ngon! Uống!

Cứ thế, đám tiểu tử cũng làm theo bắt đầu đứng lên uống một cách điên cuồng.

Trong này có người uống được, cũng có người không, nhưng mặc kệ là biết uống hay không, lúc này tất cả đều thoải mái chè chén.

Nói là chè chén là nói dối, thực ra là uống điên cuồng mới đúng, một đám tiểu tử vì sĩ diện, không biết kiềm chế, rất nhanh thì đã ngã đông ngã tây rồi.

Thời gian dần trôi qua, sắc trời hoàng hôn cũng âm đạm đi, mắt thấy màn đêm buông xuống, Đường Kiếp đề nghị trở về.

Vệ Thiên Xung cũng là vui chơi quá sức, không có một chút ý nghĩ trở về nào, nói là muốn ở lại để ngắm trăng, Long hồ nguyệt cảnh ở Thương Long phủ cũng coi như là một tuyệt phẩm.

Có thể là do uống nhiều rồi, Thị Mặc nói chuyện cũng to lên vài phần, lớn tiếng nói: - Thiểu gia, Long Sơn thưởng nguyệt này, càng phải ngồi trên

cao mới thú vị, chỉ bằng chúng ta cùng nhau lên núi, thiếu gia thấy thế nào?

Văn Thanh nhú mày nói: - Sắc trời đã tối, đường núi khó đi, giờ lên núi xong lại đi xuống, sợ sẽ muộn mất, ta thấy để lần sau đi.

Ban ngày chỉ biết ăn uống, không nghĩ tới lên núi, giờ muốn lên, đi đi về về thời gian rất dài, trở về thì muộn mất, phu nhân nhất định là sẽ mắng cho.

Vệ Thiên Xung có chút say rượu, đầu óc tự nhiên sáng lên nói: - Thế thì cưỡi ngựa lên thì được rồi, thiếu gia ta hôm nay muốn thỏa sức cưỡi ngựa, ngựa đạp Long Sơn!

- Được! Một đám tiểu tử vỗ tay hưởng ứng.

Vệ phủ thiếu gia xuất hành, thì tất nhiên phải có ngựa rồi, chỉ có điều ngựa chỉ có một con, những người khác chỉ có thể chạy bộ theo sau.

Con ngựa Táo Hồng này là lúc Vệ Thiên Xung mười tuổi được Vệ Lão Gia tặng cho làm quà, có lòng muốn hăn mượn cơ hội này để rèn luyện xương cốt. Vệ Thiên Xung đã từng lập chí muốn làm tướng quân, vì vậy mà kỹ năng cưỡi ngựa cũng từng luyện qua, chỉ có điều tuổi còn nhỏ, đại đa số thời gian chỉ là cưỡi vòng vòng, thời gian cưỡi người còn nhiều hơn cưỡi ngựa, chỉ những lúc đi dạo phố mới lấy ra để cưỡi.

Ngựa Táo Hồng do một người hầu ở Tỉnh Tâm Viên phụ trách, bây giờ đang thả ở bên cạnh cho ăn cỏ.

- Cưỡi ngựa lên núi nguy hiểm lắm! Đường Kiếp vội nói.

Nghênh Long Sơn có đường cho ngựa đi, nhưng lúc đó đường cũng không có hàng rào chắn, mặc dù là đường núi hiện đại, nhưng không phải chỗ nào cũng có hàng rào.

Bây giờ sắc trời mặc dù còn có chút tờ mờ sáng, nhưng rất nhanh nữa thôi sẽ tối đi, vạn nhất mà trên đường lên núi không chú ý, ngựa có làm sao, thì thiếu gia nhà Vệ Gia coi như xong.

Bị hăn nói như vậy, đám tiểu tử cũng giật mình tỉnh ra, nghĩ ra là việc này quá nguy hiểm, đang muốn khuyên can, chỉ thấy Vệ Thiên Xung đã gạt Đường Kiếp ra: - Nói linh tinh, mang ngựa qua đây, còn lăm mồm nữa đám chết người!

Hăn bình thường bị người nhà quản giáo, làm việc không kiêng nể gì, hiện tại lão nương không ở đây, chính là trời rộng đất rộng hăn to nhất, bộ mặt phóng đảng hiện rõ ra.

Bọn hầu hạ hiểu rõ Vệ Thiên Xung, biết là hăn nói như vậy, thì nhất định là thật rồi, nhất thời không dám khuyên can, Đường Kiếp nhìn về bốn phía, đến một câu nói cũng không có, ngay cả Văn Thanh cũng cứng họng không nói.

Thị Mặc Thị Mộng lại cười lạnh nhìn Đường Kiếp.

Thực ra nếu như lúc này mọi người cùng nhau khuyên Vệ Thiên Xung, thì có lẽ sẽ được, nhưng Thị Mặc Thị Mộng lại không nói, người khác lại càng không dám ra mặt.

Hai người này đối với Đường Kiếp cảnh giác cực cao, hiện tại chỉ mong hăn chống đối lại Vệ Thiên Xung nhiều thêm chút, thì lấy đầu ra chuyện giúp hăn, lại còn thêm hơi men lên não, hậu quả càng không nghĩ tới.

Thị Mặc âm dương quái khí trực tiếp nói: - Tiểu thiếu gia muốn lên núi, người còn dám ngăn cản, thật là muốn gọi đòn!

Trong lòng Đường Kiếp cũng nóng lên.

Một đám trẻ con không rõ vấn đề nặng nhẹ, thật là muốn Vệ Thiên Xung gặp chuyện không hay, những người ở đây một người cũng đừng hòng chạy thoát!

Bọn họ tự tìm đường chết, Đường Kiếp lại không muốn đi cùng, lúc này chắn trước mặt Vệ Thiên Xung, chỉ lạnh lùng nói: - Tiểu thiếu gia, ở đây không phải chỗ mà cậu có thể tùy hứng làm bậy như hoa viên trong nhà, tiểu thiếu gia lại uống rượu nữa, hay là

"Bốp" Đường Kiếp trên mặt đã trúng một cái tát thật mạnh.

Vệ Thiên Xung tát một phát trên mặt Đường Kiếp, đứng lên hét to: - Làm càn! Thiếu gia ta hành sự, khi nào thì cần người quản thế?

Trên mặt Đường Kiếp đau đến bỏng rát, lại vẫn chắn trước người Vệ Thiên Xung như trước nói:

- Thiếu gia không hài lòng, muốn đánh muốn mắng thì tùy, nhưng chỉ cần tiểu nhân vẫn còn ở đây, thì bất luận thế nào cũng không thể để thiếu gia lên núi được. Nếu thiếu gia không đồng ý, có thể trở về bẩm báo với với phu nhân, đuổi tiểu nhân ra khỏi phủ, nhưng bây giờ, tiểu nhân nhất quyết không để thiếu gia lên núi!

- Ngươi! Vệ Thiên Xung bị hấn làm cho tức giận toàn thân run lên, dậm chân quát: - Ngươi là người của ta, ngươi dám không nghe lời ta sao!

Mắt thấy Đường Kiếp vẫn như cũ sững chết chặn hấn lại, hấn tức giận hét to: - Ta không tin, ta hôm nay nhất định phải lên núi, các người kéo hấn ra cho ta.

Đám tiểu tử xông lên phía trước, néo bên này néo bên kia, Thị Mặc Thị Mộng cũng nhân cơ hội này cho Đường Kiếp mấy quyền.

Bọn chúng lần này ra mặt uống trộm rượu, hộ viện và lão bà đều không có đó, đến một người hiểu chuyện cũng không có, vì thế mà chả ai dám đi gánh lấy cơn phần nộ của tiểu thiếu gia!

Mắt thấy Vệ Thiên Xung trở mình lên ngựa, sắp chạy hướng lên núi, Đường Kiếp cũng gấp lắm rồi, song chưởng chấn động, dựa vào sức mạnh của hãn hiện giờ, đối phó với đám tiểu tử này thật quá nhẹ nhàng, dùng chút lực thôi là đã khiến bọn chúng văng ra.

Đường Kiếp thuận tay rút ra một thanh sắt dài phía trên giá nường đồ, hướng về phía Vệ Thiên Xung chạy tới.

Vệ Thiên Xung lúc này vừa mới lên ngựa, mắt thấy Đường Kiếp lao tới, hừ một tiếng, không thèm để ý, hai chân thúc vào bụng ngựa nhắm phía trước lao đi.

Lúc hãn nghĩ tới, Đường Kiếp có thể làm được cũng chỉ là chắn trước không để mình đi qua, bản thân chỉ cần nhanh một chút, là có thể bỏ qua cái tên đáng ghét này.

Nhưng ngay tại lúc vó ngựa cất lên, Đường Kiếp đã phi thân lên, thanh sắt trong tay vung lên, đã đâm mạnh vào mắt trái của con ngựa.

Một kích này lực cực mạnh, khiến toàn bộ thanh sắt đã đâm thẳng vào não con ngựa.

Con ngựa kia lồng lên hí dài một tiếng, hất Vệ Thiên Xung xuống đất, bản thân thì quằn quại trong vũng máu.

- Ngựa của ta! Vệ Thiên Xung không quản đau đớn hét to:

- Người! Người giết ngựa của ta!

Hắn làm cách nào cũng không nghĩ ra, Đường Kiếp sẽ dám làm cái việc này.

Hắn ta sao lại làm thế?

Hắn ta sao lại dám làm thế?

Hắn sao có thể làm thế?

Tất cả mọi người nhìn mà trợn tròn mắt, cùng nhau khiếp sợ nhìn về phía Đường Kiếp.

Trên người mang theo một số vết máu, Đường Kiếp nhìn lướt qua chỗ con ngựa đang co giật, rồi quay về phía Vệ Thiên Xung lạnh lùng nói: - Tiểu thiếu gia, núi này không lên được rồi.

Vệ Thiên Xung giật mình.

Khoảnh khắc đó, hắn nhìn thấy mắt Đường Kiếp hiện lên một tia đáng sợ.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Quất Roi.

- Đánh, đánh, đánh thật mạnh vào cho ta!

Bên trong Tĩnh Tâm Viên, Vệ Thiên Xung ngồi trên chiếc ghế dựa của mình, chỉ về phía Đường Kiếp đang bị trói trên cây hét to, trên đầu hắn vẫn còn phải bang bó, đó là vết thương mà lúc ngã từ trên ngựa xuống, bây giờ vẫn còn đau âm ỉ, đối với Đường Kiếp thì càng ngày càng hận.

Thị Mặc cười lạnh rồi lấy ra một sợi dây thừng đã ngâm nước, hướng về phía Đường Kiếp mà nện xuống. Chỉ một lần quất xuống mà phía trước ngực Đường Kiếp đã xuất hiện một vết máu dài.

" Ba!Ba!" âm thanh của roi nện vang lên trong Tĩnh Tâm Viên, những vết thương trên người Đường Kiếp càng ngày càng nhiều. Thị Mặc biểu hiện hết những tức giận của hắn trước đó, hạ thủ quyết không留情, những đòn roi thâm chí là cố ý đánh lên trên mặt, đến mức mà toàn bộ mặt đã biến thành một mớ máu thịt lẫn vào nhau.

Nhưng Đường Kiếp lại thủy chung không kêu một lời, chỉ lạnh lùng mà nhìn Thị Mặc.

Ánh mắt lãnh lẽo, nhìn đến nỗi trong lòng Thị Mặc cũng phải kinh sợ.

Tuy nhiên nghĩ lại thì, hiện giờ hắn đang bị trói trên cây, bản thân có gì phải sợ cơ chứ, dữ tợn nói một câu: - Còn dám cậy mạnh!

Dây thừng càng ngày càng không suy nghĩ mà nện xuống.

Cũng không biết là đánh bao nhiêu lần rồi, đánh đến mức Thị Mặc cũng hết sức rồi, hấn vút cái roi vào tay Thị Mộng: - Tới người! Người mệt thì lại đổi người, dám giết ngựa của thiếu gia, hôm nay nhất định phải đánh chết hần!

Đau!

Nói không hết, đau vô cùng!

Làm cho người ta chết đi sống lại vì đau!

Tiên hình, là một loại hình phạt vô cùng khủng khiếp thời cổ đại.

Ở bên trong tiên hình, con người sẽ bị đánh tróc thịt, máu thịt lẫn lộn, vào lúc không ngừng đánh xuống, cuối cùng cốt nhục chia lìa, những người hung ác thậm chí còn bị rút hết thành xương trắng, có thể nói đây là một hình thức khác của Lăng trì.

Dây thừng của Vệ gia không biến thái như vậy, chỉ là một sợi dây bình thường thôi, nhưng đánh lên thân người thì vẫn cực kỳ đau đớn, càng đánh nhiều, thì da thịt sẽ càng rách nhiều.

Đứa trẻ không hiểu chuyện, đồng thời cũng không hiểu được chừng mực.

Chiếc roi kia dường như vĩnh viễn không rơi xuống, khiến Đường Kiếp bị đánh đến ngất đi hoàn toàn, rồi lại tỉnh lại, rồi lại ngất đi, đến mấy lần như vậy.

Khi mà đau đớn đã đến cực điểm, chính là tê đi!

Đường Kiếp chỉ cảm thấy toàn thân đã tê đi, lại không cảm thấy bất cứ điểm nào trên cơ thể. Roi đánh lên người hần, giống như là đánh trên một đồng thịt nhão chả liên quan gì đến bản thân hần.

Điều này cũng khiến hãnkh ông thể không nghĩ, bản thân không phải sẽ bị Vệ Thiên Xung đánh đến chết ở đây chứ?

Lúc Vệ Thiên Xung sai người trói hãn lên cây, hãn lại không phản kháng, bởi vì hãn tin là phu nhân sẽ công bằng mà xử lý chuyện này.

Nhưng hãn phát hiện ra bản thân đã phạm một sai lầm chính là xem thường tâm lí báo thù của trẻ con, bọn chúng chẳng bao giờ nghĩ đến hậu quả cả!

Vệ Thiên Xung rất cuộc mới mười hai tuổi, lại được nuôi lớn trong sự nuông chiều, nó hoàn toàn không hiểu thế nào là kiềm chế!

Để không bị ai làm phiền, Vệ Thiên Xung thậm chí còn đóng Tĩnh Tâm Viên lại, không cho bất cứ người nào lại gần.

Nói cách khác là muốn cầu cứu binh cũng không cầu nổi!

Bọn trẻ con khốn khiếp bộ dạng đều như này, lúc học thì qua loa cho có lệ, lúc làm chuyện xấu thì suy nghĩ lại rất chu toàn!

Cứ tiếp tục để chúng đánh thế này, bản thân chỉ sợ đến sức phản kháng trốn thoát cũng không còn nữa.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Đường Kiếp thầm tức giận, Tàng Tượng Kinh tâm pháp bắt đầu chuyển động trong cơ thể, hấp thụ linh khí, vận hành trăm mạch, chạy khắp toàn thân.

Đây cũng là sức mạnh để hãn dám để người ta treo mình lên đánh, bất kể nói thế nào, hãn ngọc môn đã mở, người có tư cách tu luyện.

Ngày trước không dùng, là bởi vì không muốn khiến người khác phát hiện ra bí mật của mình, nhưng hiện giờ xem ra, đám tiểu tử này căn bản là

không có đầu óc, bạn có đứng trước mặt chúng trực tiếp vận dụng, bọn chúng sợ là cũng không nhận ra cái gì.

Lúc này dựa vào linh khí đang vận hành trong cơ thể, linh khí đi đến đâu, đau đớn giảm bớt đến đâu, dưới tác dụng của linh khí, một loạt những thương thế bắt đầu tự hồi phục.

Cái này vẫn chưa là gì, ý chí sinh tồn mãnh liệt khiến hắc giải phóng ra năng lượng toàn thân.

Luyện phủ!

Luyện cốt!

Đường Kiếp gần như là kêu lên kinh ngạc, hắc đúng là trong lúc vô ý đã có phát hiện mới!

Từ sau khi tẩy mạch luyện huyết, Đường Kiếp vẫn luôn nghi ngờ Tàng Tượng kinh còn có tác dụng luyện phủ luyện cốt, tiếc là mặc kệ hắc có luyện như thế nào, kết quả về sau vẫn không xuất hiện.

Cho đến lúc này, dưới những đòn roi của bọn tiểu tử kia, Đường Kiếp không ngờ rằng đã cảm nhận được hiệu quả của linh khí tẩy luyện tạng phủ cốt, điều này khiến hắc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Hóa ra Tàng Tượng Kinh thực sự có thể làm được, lại là phải dưới tình huống như này hay sao?

Không, không đúng!

Binh Chủ tạo ra Tàng Tượng Kinh tuyệt đối không phải là để tự lam khổ mình, nhất định là chính mình không lĩnh hội được ý nghĩa trong đó.

Lúc này hắc lại lần nữa hồi tưởng lại Tàng Tượng Kinh khẩu quyết, lĩnh ngộ hàm ý bên trong, trong đầu nghĩ lại những lời nói của Hu Mộ Dung,

đột nhiên lóe lên một ý tưởng.

" Tàng ở bên trong, tượng hiện bên ngoài, hiện ở bên ngoài mà tàng ở bên trong. Lấy tâm nhập thần, lấy ý chí làm suy nghĩ, lấy thân hợp đạo, tàng doanh xá ý, tàng doanh xá ý đúng rồi, ta hiểu rồi!"

Trong lòng Đường Kiếp hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tàng Tượng Kinh này không chỉ là dùng để phá cửa thôi, mà nó còn dùng để Luyện Thể nữa!

Từ khi mới bắt đầu, nó đã là một môn công pháp Luyện Thể!

Thông qua hấp thu linh khí để Luyện Thể phách, hiện bên ngoài mà tàng bên trong, ngoài chỉ hấp thụ linh khí từ thế giới bên ngoài ra, cũng chỉ biểu hiện ở bề mặt trước sau đó đến phép thuật.

Cái gọi là Tàng doanh xá ý, Tàng chính là chỉ ngũ tạng, hoạt động của ngũ tạng, chính là trước tiên sẽ hoạt động một bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể.

Xá ý có nhiều cách giải thích, nhưng ở đây, chỉ là trước tiên không tiến hành tu luyện phép thuật, trước mắt lấy biểu hiện làm chủ.

Đây là một môn mà từ bên ngoài nhập vào trong, công pháp trước thể sau phép.

Điều này với tôn chỉ của tu tiên tiên gia lúc bấy giờ là đi ngược lại với nhau.

Các tiên gia lúc bấy giờ, hầu như là đều luyện phép thuật trước, đợi đến khi linh khí đầy đủ, sau khi tiến vào Thoát Phàm cảnh, lại lấy linh khí tẩy luyện phàm trần. những người tu tiên lúc đó đã trải qua giai đoạn học đồ

của Linh Đài cảnh, trên thân thể đã có một trình độ thích ứng linh khí lớn., do đó mà tính an toàn của Luyện Thể rất cao, hiệu suất cũng tương đối lớn

Nhưng Binh Chủ là người phi thường, hoặc nói ông ta càng chú trọng việc nâng cao thực lực tổng hợp, đối với tính an toàn với tình thoải mái, đoán là hoàn toàn không nghĩ tới.

Nói cách khác, tu luyện Tàng Tượng Kinh thực ra không nên câu nệ mười hai thế thủ, mười hai thế cùng lắm chỉ là giúp sức vận chuyển linh khí mà thôi, đến sau khi nắm vững rồi, ở trong bất khí tình huống nào thực ra đều có thể tu luyện, nhất là tu luyện trong quá trình lao động thể lực, hiệu quả sẽ càng rõ rệt!

Thậm chí như Hư Mộ Dương đã từng nói tu luyện quá độ, sẽ tổn thương đến kinh mạch, đối với Tàng Tượng Kinh cũng không áp dụng!

Nếu không phải hiện giờ bị Vệ Thiên Xung đánh, Đường Kiếp thật sự sẽ không phát hiện ra điểm này.

Lúc này trong lòng vừa mừng vừa sợ, toàn lực vận chuyển Tàng Tượng Kinh, linh khí bên trong cơ thể tùy ý lưu thông, không ngừng chạy khắp các nơi trên cơ thể, có một bộ phận mãi mãi lưu lại trong cơ thể Đường Kiếp, yên lặng biến đổi thể chất của hắn, những vết thương càng nhanh chóng hồi phục hơn.

Tuy nhiên điều này cũng mang đến cho Đường Kiếp đau đớn lớn hơnê đại biến mất, nỗi đau lại như thủy triều ập tới, lại lần nữa chiếm lấy thể xác và tinh thần của Đường Kiếp, những thứ thật vừa hình thành chưa kịp phát huy tác dụng, thì lại lần nữa bị vỡ ra.

Đường Kiếp cắn răng chịu đựng, bắt đầu có ý thức khiến linh khí tập trung trên da của mình, thay đổi khả năng chống chọi của làn da. Vì thế mà dần dần, bọn tay sai phát hiện những đòn roi đánh xuống hiệu quả đã giảm đi, có lúc đến mấy roi cũng không thể đánh rách da của đối phương.

Tuy nhiên chúng không biết đây là kết quả của việc Đường Kiếp vận chuyển linh khí hộ thể, chỉ cho là mình đánh thời gian dài, mệt rồi, lực yếu đi rồi.

Ngược lại Đường Kiếp càng ngày càng hưng phấn, hẳn phát hiện trong khi bị đánh, hiệu quả của linh khí nhập thể đặc biệt tốt, Tàng Tượng Kinh bản chất là có thể thông qua da thịt hấp thụ linh khí, dưới tình trạng toàn thân rạn nứt, đến cả hiệu quả hấp thu cũng tăng cao, mặc dù vẫn như trước không bằng hiệu quả của Ngọc Môn, nhưng mặt Luyện Thể lại hiệu quả vô cùng.

Chỉ là thời gian bị đánh này, Đường Kiếp cảm thấy so với hiệu quả tu luyện mấy tháng của bản thân còn tốt hơn, điều này làm cho Đường Kiếp lại có cảm giác mong đợi bị đánh hơn.

Dùng sức!

Dùng sức đánh ta đi!

Trong lòng Đường Kiếp hò hét, rồi lại cười thầm nghĩ mình quá là dễ tiện.

Cái này thật sự là quất roi mà!

Đương nhiên, bên ngoài Đường Kiếp vẫn biểu hiện đáng vẻ hấp hối.

Mắt thấy bị đánh đã nửa canh giờ, bọn tay sai cũng có chút sợ hãi.

Lúc này bọn chúng mới ý thức được, đánh như này có thể khiến người ta bị đánh tới chết.

Văn Thanh đi qua nói với Vệ Thiên Xung: - Thiếu gia, được rồi chứ, đánh nữa, thì sẽ chết người đấy.

Vệ Thiên Xung chưa từng giết người, còn chưa tàn ác đến mức độ khinh thường mạng người như gà vịt, nghe thấy Văn Thanh nói như vậy, trong lòng cũng hơi giật mình, lúc này mới ý thức được bản thân đã bớt tức giận rồi, liền vội nói: - Nhìn xem hắn còn sống không?

Một gã người hầu lên thăm dò hơi thở, trả lời: - Vẫn còn sống.

Vệ Thiên Xung lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Người còn sống, hắn không phải sợ nữa rồi.

Nếu đã không sợ, đừng khí lại bùng lên.

Vừa nghĩ tới Đường Kiếp dám giết ngựa của mình, lại còn ánh mắt lạnh như băng đến bản thân còn phải sợ, trong lòng Vệ Thiên Xung lại có chút phần nộ, kêu lên: - Không được thả hắn xuống, cứ treo ở trên cây!

Nói xong liền trở về phòng đi ngủ, hành hạ đến tận bây giờ, hắn cũng có chút mệt rồi.

Nghe nói vậy, trong lòng Đường Kiếp cũng tự cười khở, đứa trẻ này hành sự thật không biết nặng nhẹ.

Người có biết là, không cần đánh, mà chỉ cần trói người trên cây một đêm, cũng có thể trói chết người được à?

Đáng tiếc là hắn không định dùng tính mạng của mình để chứng thực cho sai lầm của Vệ Thiên Xung, chắc là trong một khoảng thời gian dài, đứa trẻ này sẽ không hiểu được cái đạo lý này.

Bọn sai vật không có lệnh của Vệ Thiên Xung, tự nhiên cũng không dám thả Đường Kiếp xuống.

Đường Kiếp cũng không vội, lại tiếp tục vận chuyển linh khí bồi bổ ngũ tạng.

Thực ra hẳn bây giờ dùng linh khí điều chỉnh các vết thương ngoài da mới là hợp lí nhất.

Tuy nhiên nghĩ tới những người trong Vệ phủ, vẫn là bỏ qua cơ hội này.

Đúng như hẳn tính, hiệu quả bồi bổ ngũ tạng lại không tốt bằng hiệu quả bồi bổ gân cốt da, nghĩ lại thì là tình trạng khác biệt của thân thể.

Nếu muốn bồi bổ ngũ tạng, thì cần tiêu hao chính là thể lực, lượng lớn lao động thể lực, mà nếu muốn luyện ra mình đồng da sắt, chỉ sợ là cần phải bị đánh thật nhiều.

Ôi, bản thân về sau cũng không thể tự tìm người khác đến đánh mình được!

Không, là chiến đấu!

Đường Kiếp đột nhiên tỉnh ngộ.

Cửu Lê Binh Chủ, thế giới rộng lớn, lấy chiến đấu tạo anh hùng, vì vậy mà tự nhiên lấy công pháp để chuẩn bị cho chiến đấu.

Nghĩ vậy, Đường Kiếp đã hoàn toàn hiểu ra, tiếc là không thể cười to ba tiếng.

Muốn hiểu rõ công pháp của một người, thực ra nên hiểu rõ con người đó trước!

Thật ngốc, bản thân sao lại không sớm nghĩ đến điều này cơ chứ.

Cũng may, vẫn còn kịp, sau này nếu lại phải học hỏi công pháp của người đi trước, nhất định phải cố gắng hiểu rõ người đó mới phải, vì như thế, mới có thể thật sự nắm vững cái tinh túy trong công pháp đó.

Một đêm vân công, thương thế bên trong Đường Kiếp đã khá lên đến bảy tám phần, chỉ có điều những tổn thương ngoài da vẫn đáng sợ như trước, lại thêm toàn thân đều là máu, thịt nát, nhìn đáng sợ vô cùng.

Đợi đến lúc mặt trời vừa mọc, Đường Kiếp cũng buồn ngủ rồi, cứ như vậy mà thiếp đi.

Không lâu sau, nha hoàn Yên Chi đang đưa điểm tâm sáng về hướng Tĩnh Tâm Viên, lại nhìn thấy Đường Kiếp máu me be bét bị trói trên cây, sợ đến mức bát đĩa đều rơi hết xuống.

Lúc đó, Vệ Trịnh Thư Phượng đã thức dậy, đang dùng bát cháo mọc nhĩ hạt sen của mình, chợt nghe thấy Yên Chi vội vàng chạy tới.

- Phu nhân, không hay rồi, xảy ra chuyện rồi?

- Chuyện gì, sao mà phải vội vàng thế? Vệ Trịnh Thư Phượng xuất thân đại gia, chuyện gì cũng đều phải theo thể thống, ghét nhất là bọn người hầu hô to gọi nhỏ, không phép tắc.

- Đường KiếpĐường Kiếpbị thiếu gia trói trên cây, đánh đến máu thịt lẫn lộn, không ra hình người, sợ là chết rồi!

- Cái gì? Vệ Trịnh Thư Phượng đứng bật dậy, bát cháo mọc nhĩ hạt sen thượng hạng bị đánh đổ cả xuống đất.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rụng Xuống.

- Đây là do ai làm?

Nhìn Đường Kiếp bị trói trên cây, phu nhân giận dữ hét lên.

Một đám tiểu nhân đứng bên cạnh run rẩy không dám mở mồm.

Thực ra câu này hỏi cũng như không, ngoài Vệ Thiên Xung ra, còn có ai có cái gan này chứ?

Phu nhân hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, hô: - Văn Thanh, còn không thả người xuống cho ta, Thị Mộng đi gọi Xung nhi dậy cho ta, giờ là lúc nào rồi, vẫn còn ngủ? Thị Mặc, nói, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thị Mặc run rẩy đem chuyện xảy ra tối qua đại khái nói qua một lượt, hẳn tất nhiên sẽ không nói tốt cho Đường Kiếp, chỉ nói Đường Kiếp cản trở hứng thú đi chơi của Vệ Thiên Xung, lại còn giết ngựa của tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia tức giận nên đã đánh cho bồ tức.

Chỉ có điều Vệ Trịnh Thư Phương lại là người cực kỳ khôn khéo, nghe thôi đã biết là không đúng.

Đường Kiếp đến phủ cũng đã được một thời gian rồi, bà đối với Đường Kiếp cũng hiểu một chút, biết Đường Kiếp bản tính điềm đạm, quyết không phải người vô duyên vô cớ làm ra những chuyện như này, lúc này nghe Thị Mặc nói dối, một cái bạt tai giáng xuống mặt hắn: - Đồ khốn khiếp, ngay cả ta mà người cũng dám lừa, Trần Tân, tách mấy tên tiểu tử này ra, thẩm vấn từng đứa một!

Trần Ngạn Trần Tân là hộ viên của Tỉnh Tâm Viên, là hai huynh đệ.

Bà mặc dù không phải là chuyên gia thẩm vấn, nhưng tách ra hỏi cung như này thì lại là có phần hợp với đạo lý.

Một lũ trẻ mới lớn nào đã thấy qua sự việc này, chỉ hỏi mấy câu là đã khai hết rồi.

Vệ Trinh Thư Phượng vừa nghe con mình viện cớ đi chơi xong chạy ra ngoài uống rượu, lại còn muốn lên núi lúc trời tối, tức đến nỗi toàn thân run lên như sốt rét.

Vừa đúng lúc Vệ Thiên Xung đi tới.

Lúc này hần đã tỉnh rượu, cũng hết giận rồi, nhìn Đường Kiếp nằm trên đất không biết sống chết ra sao và lão nương nhà mình, cũng không dám kiêu ngạo nữa, ngoan ngoãn đi đến bên cạnh mẹ mình hô: - Mẹ

Hần còn chưa kịp dứt lời, Trinh Thư Phượng đã tát một tát lên mặt đứa con trai.

Vệ Thiên Xung bị một tát này đánh cho ngây người, Vệ Trinh Thư Phượng chỉ vào đứa con mắng: - Người muốn khiến ta tức chết mới cam tâm sao? Uống rượu rồi lại cười ngửa lên Long Sơn, còn đánh Đường Kiếp suýt nữa thì gây ra chết người! Ta sao lại sinh ra cái loại không có tiền đồ như người chứ!

Càng nghĩ càng giận, rút roi ra hướng về phía Vệ Thiên Xung mà đánh tới tấp.

Vệ Thiên Xung chưa trải qua đau đớn như thế bao giờ, bị đánh đến gào khóc thảm thiết, vừa chạy vừa kêu to: - Là tên tiểu tử đấy giết ngựa của con, ngựa của con! Con đánh nó hi làm sao, con là thiếu gia!

- Ta là mẹ người! Đòn roi của phu nhân càng ngày càng mạnh quất xuống.

Tuy nhiên dù sao vẫn là con mình, mắt thấy vệt mấy cái lên mặt Vệ Thiên Xung, đánh đến mặt mũi bầm dập, còn có chỗ chảy máu, trong lòng lại có chút không nỡ, sợi dây đánh xuống lại nhẹ đi nhiều.

Chỉ là vừa nghĩ tới đứa con không hiểu chuyện, bản thân lại tức giận, toàn thân run lên cầm cập.

Tiểu thiếu gia thấy mẹ hăn không còn đánh nữa, gan lại to lên, vẫn mạnh mẽ nói: - Con cưỡi ngựa lên núi thì làm sao, khả năng cưỡi ngựa của con cực tốt, hoàn toàn không thể có chuyện gì, lại nói, cho dù hăn ta có chặn con, thì giết ngựa của con làm gì. Hăn là người hầu của con, lại dám giết ngựa của con, con dựa vào cái gì lại không thể phạt hăn cơ chứ?

- Cong không biết sai? Vệ Trịnh Thư Phương chỉ vào đứa con nói: - Nghênh Long Sơn núi cao hiểm trở, dựa vào chút tài nghệ của người mà muốn cưỡi ngựa lên núi, người là đi tìm cái chết! Người sai đây tới chặn Đường Kiếp, hăn lại không thể đánh người, hăn không giết ngựa thì còn biết làm thế nào? Còn lũ khốn khiếp các người, bảo các người chăm sóc thiếu gia, nhìn xem các người làm cái gì rồi? Thiếu gia phạm lỗi các người không ngăn cản, lại còn buộc Đường Kiếp phải giết ngựa, một lũ khốn nạn, toàn bộ đuổi hết ra khỏi phủ cho ta!

Nghe đến đây, Văn Thanh và đám người Thị Mặc sợ đến mặt như màu đất xám xịt cả lại.

Cả đám tiểu tử quỳ trên mặt đất, run rẩy cầu xin tha thứ, may mà người hầu gái bên cạnh Vệ Trịnh Thư Phương nói một câu: - Phu nhân, nếu đuổi hết đi, cũng không còn ai chăm sóc thiếu gia nữa. Người cũng biết, bọn chúng đều là hạ nhân, có chuyện gìdịch thật là cũng không dám ngăn,

Đường Kiếp kia là người to gan, đến ngựa của thiếu gia cũng dám giết, cũng không trách thiếu gia tức giận.

- Người cũng nói giúp bọn chúng. Phu nhân trừng mắt nhìn bà hầu gái.

Bà hầu gái đó là nhũ mẫu của Vệ Thiên Xung, địa vị trong phủ tương đối cao, khéo đến phu nhân còn không sợ, liền cười theo nói: - Tôi chỉ cảm thấy thế, cho dù là phu nhân đuổi hết chúng đi, lại thay người mới, thì vẫn thế mà thôi.

Vệ Trinh Thư Phương ngấm lại cũng đứng, tuy nhiên lại nghĩ đến nỗi tức giận trước đó, hung hang trừng mắt nhìn đám tiểu tử, hừ một tiếng: - Nếu đã như thế, trước hết cứ giữ chúng lại, đợi lão gia quay về lại quyết định nên xử lí chúng thế nào!

Ngược lại tiểu thiếu gia kêu lên: - Dựa vào cái gì! Thị Mặc bọn chúng là người của con, ai cũng không được động vào. Không có Đường Kiếp kia, con hôm qua cũng không xảy ra chuyện gì!

- Còn không phục sao? Được, vì người đã nói không xảy ra chuyện gì, ta xem xem người có xảy ra chuyện không. Người đâu, dắt một con ngựa đến đây cho ta, cho hãnh cưỡi ngựa lên Long Sơn! Bây giờ là ban ngày, rượu người cũng tỉnh rồi, đường nhìn cũng rõ, ta xem người có cưỡi ngựa lên núi được không!

- Được! Vệ Thiên Xung gật đầu đồng ý.

Có những việc, chưa từng làm qua, bạn sẽ không biết nó khó như thế nào!

Lúc Vệ Thiên Xung cưỡi ngựa đến chân núi Nghênh Long Sơn, nhìn thấy đường núi dốc đứng, trong lòng đột nhiên run lên.

Lúc tối nhìn không rõ, bây giờ nhìn lại, mới phát hiện đường này thật sự không dễ đi, tại sao trước đây lại không để ý đến cơ chứ?

- Sao, sợ ư! Vệ Trinh Thư Phương đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn đứa con hỏi.

Người trẻ tuổi không chịu được kích động.

Vệ Thiên Xung ngửa cổ lên nói: - Ai nói ta sợ, ta đang nhìn đường trước Các người nhìn ta đây!

Nói xong hắt gió roi thúc ngựa, hướng về phía đường núi kia lao đi.

Vừa lên núi còn tốt, triền núi vẫn chưa dốc lắm, cách mặt đất cũng gần.

Nhưng càng lên cao, đường núi lại càng gập ghềnh, đường thì không bằng phẳng, khắp nơi đều là đá, không cẩn thận một chút, toàn thân ngựa sẽ bị nghiêng đi.

Đợi đến khi đi được một phần ba quãng đường, gió núi to dần, không ngừng gào thét thối tới, mắt nhìn thấy đường lên đỉnh vẫn còn xa, trong lòng Vệ Thiên xung đang bắt đầu bồn chồn.

Lúc này hắn đã không dám phi về phía trước nữa, chỉ là thúc ngựa đi từng bước từng bước một tiến lên, dù nói là chậm một tí, nhưng so với không lên được đỉnh còn tốt hơn.

Chỉ cần có thể lên đỉnh núi, có thể chứng minh là mình đúng, Vệ Thiên Xung tự an ủi bản thân.

Đang tiếc sự thật không bao giờ đẹp như tưởng tượng, Nghênh Long Sơn cũng không phải tô tử của Vệ gia, không cần nỗ lực thiếu gia.

Mắt thấy còn chưa đến lưng chừng núi, phía trước lại có một dãy núi hiện ra trước mặt Vệ Thiên Xung.

Núi này cũng khô ngoi là quá hẹp, chí ít đến hai trượng chiều rộng, chỉ có điều hai bên vách núi đều là đá, không gì bao bọc, vây quanh lấy đường núi dọa người ta chết khiếp!

Trong lòng Vệ Thiên Xung hồi hộp, muốn quay đầu nhưng lại không cam tâm, chỉ có thể thúc ngựa tiếp tục tiến lên.

Đi đến đoạn đường núi không gì che chắn hai bên, một trận gió núi thổi qua, người và ngựa đều rung lên.

Thình thoảng nhìn xuống dưới, chỉ cảm thấy sâu vô cùng không thấy đáy, trước mắt Vệ Thiên Xung là một trận choáng váng.

- Bình tĩnh! Vệ Thiên Xung hô lên.

Hắn tuy rằng sợ hãi, nhưng tính tình thì lại rất quật cường, dù thế nào cũng không chịu lùi bước, ngựa bước chậm rãi di chuyển về phía trước, đi trên đường núi, mà giống như là đang đi trên một sợi dây thép vậy.

Đúng lúc này, ngựa lại đột nhiên đạp phải một hòn đá, thân thể nghiêng đi, Vệ Thiên Xung nắm chặt dây cương muốn ổn định con ngựa.

Chỉ có điều nắm quá chặt, con ngựa lại cất vó lên, Vệ Thiên Xung nhất thời không thể khống chế được bản thân, đã ngã từ trên lưng ngựa xuống, lăn trên đất mấy vòng, lăn mãi cho đến gần vách đá.

Vốn là hắn có thể khống chế bản thân, nhưng trong lòng sợ hãi, toàn thân vô lực, không còn nắm bắt được cái gì, tiếp tục lăn từ trên đường núi xuống, hướng về phía vực thẳm sâu hun hút kia.

- Không! Vệ Thiên Xung phát ra tiếng kêu hoảng sợ, thê lương thảm thiết đến cực điểm.

Vào lúc hăn cho rằng mình sắp chết rồi, thì một đạo Linh Quang đột nhiên xuất hiện, vây lấy Vệ Thiên Xung, đã ngăn cái thế ngã của hăn lại.

Vệ Thiên Xung kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một lão già râu bạc trắng đang đứng giữa không trung, trong tay là một đạo Linh Tuyến cuốn lấy chính mình, tùy tay kéo một cái, đã kéo hăn lại bên cạnh rồi, sau đó lão già đó cười ha hả một tiếng, mang Vệ Thiên Xung hướng về phía dưới núi bay đi, nói thì lâu nhưng thực là xảy ra rất nhanh, trong chớp mắt đã từ không trung rơi xuống mặt đất, đến trước mặt Vệ Trịnh Thư Phượng.

Lão già chấp tay hướng về Vệ Trịnh Thư Phượng nói: - May mà không chết!

- Mẹ! Vệ Thiên Xung nhìn mẫu thân, cho đến bây giờ, bắp chân hăn vẫn còn đang run, đột nhiên cảm thấy ướt đầm giữa hai chân, cúi đầu nhìn xuống, hóa ra bản thân lúc này không kiềm chế được.

Bên cạnh vang lên những tiếng cười nhỏ.

Vệ Trịnh Thư Phượng hừ lạnh nói: - Giữa ban ngày cười ngửa, đến lưng chừng núi còn không qua được, bây giờ còn nói thuật cười ngửa của mình tốt nữa không?

Vệ Thiên Xung nói không ra lời.

- Cái loại không có tiền đồ, còn không mau tạ ơn Lã Sư đã cứu người?

Vệ Thiên Xung đang muốn bái tạ, lão già râu bạc kia khoát tay nói: - Thôi, không phải là ta cứu người, là Đường Kiếp đã cứu người, đừng có gây chuyện nữa, tiểu thiếu gia!

Khi tỉnh lại, Đường Kiếp phát hiện ra mình đang nằm trên một cái giường.

Giường này cực mềm mại, chăn cũng làm từ vải sa tanh, trong phòng còn đốt hương đàn, nhìn tình hình đúng là có chút lịch sự tao nhã, hiển nhiên không phải phòng của bọn tôi tớ.

Trong lòng Đường Kiếp cả kinh, muốn ngồi dậy lại phát hiện không ngồi dậy được, lúc này mới phát hiện toàn thân bị bọc lấy như một cái bánh chưng.

Vừa lúc này một đưa nha hoàn bưng chậu rửa mặt từ bên ngoài đi vào, nhìn Đường Kiếp cười nói: - Người tỉnh rồi.

Nha hoàn này Đường Kiếp cũng quen biết, gọi là Thị Nguyệt, là nữ tỳ bên cạnh phu nhân.

- Hóa ra là Thị Nguyệt tỷ tỷ, chỗ này là chỗ nào vậy? Ta tại sao lại ở đây? Đường Kiếp nhìn Thị Mặc cười nhẹ, trong lòng cũng biết được ít nhiều, nhưng vẫn giả bộ ngây ngô.

Thị Nguyệt đi tới, dùng một chiếc khăn đã thấm nước, lau mặt cho Đường Kiếp: - Đây là Tê Hương Cư, là phòng giữa lại để tiếp đãi khách quý, đừng lo, là phu nhân dặn đưa người đến đây, người thật có phúc!

Nói xong, Thị Nguyệt đem chuyện sau khi hãn hôn mê đại khái nói cho hãn nghe một lần.

- Phu nhân nói, người làm rất đúng, làm rất tốt, sự việc lần này là do thiếu gia không nghe lời, phu nhân đã trừng phạt nặng rồi, ba tháng không được ra khỏi cửa. Thị Mặc Thị Mộng kia lúc đầu cũng nói là đuổi ra khỏi phủ, nhưng được vú nuôi nói đỡ, nên mới cho qua.

Thị Mặc Thị Mộng mặc dù là tôi tớ, cũng không phải không có lí lịch gì, coi như là được đại quân sự giới thiệu tới, Thị Mặc Thị Mộng cũng là có chút quan hệ thân thiết với một số quân sư trong phủ, trong đó Thị Mặc

chính là đứa trẻ thân thích với vú nuôi kia, nếu không phải như thế, vú nuôi kia lúc đầu cũng không vì bọn chúng mà ra mặt.

Bởi vì các thiếu gia đều là uống sữa của vú nuôi mà lớn, có cái gọi là vú chi ân, bởi vậy vú nuôi trong đại gia tộc thời cổ, địa vị đều tương đối cao, trong lịch sử nhũ mẫu nổi tiếng nhất là nhũ mẫu Khách Thị thời Thiên Khải Hoàn Đế, có thể nói là quyền thế vô cùng.

Hiếu được tất cả Đường Kiếp cũng không để ý.

Mặc dù vú nuôi đã nói đỡ, phu nhân không đuổi bọn họ ra khỏi phủ, nhưng sau khi trải qua chuyện này, bọn Thị Mặc Thị Mộng đã mất đi hình tượng trong mắt phu nhân, dự là sau này muốn như trước là khó.

Có những sai lầm, không bao giờ được phạm phải!

Quả nhiên Thị Nguyệt đã nói: - Tốt nhất là như vậy, phu nhân còn định điều Thị Mặc rời xa thiếu gia.

- Vậy ai tới thay thế Thị Mặc?

- Chuyện này không phải vẫn đang thương lượng sao? Đại quân sư đề nghị người, nói người chín chắn điềm đạm, nhưng nhị quân sư tam quân sư bọn họ lại đề nghị khác, nói cái gì mà thương thế của người bây giờ một thời gian nữa cũng chưa khỏi được, không hợp chờ đợi, hừ, dù sao cũng làm muốn đề nghị người của mình. Lão gia phu nhân cũng đang thương lượng. Phu nhân thì có vẻ thích người, nhưng lão gia còn có chút e dè

Thị Nguyệt nhìn xung quanh một chút, xác nhận không có ai, mới tiến đến bên tai Đường Kiếp nói: - Trước kia người giết con ngựa, Lã sư đi nhìn qua rồi, nói cái gì mà một kích này hung ác quả quyết, một kích chí mạng, thủ pháp có thể chuẩn đến mức này không giống như là những thiếu niên bình thường có thể làm được, lại thêm lí lịch của người không rõ ràng, cho nên lão gia có chút e dè.

Từ xưa tới nay mua chuộc luôn có tác dụng, bất luận là Yên Chi hay là Thị Nguyệt, đến hôm nay đều đối tốt với Đường Kiếp, chính vì thế, Yên Chi mới nhìn thấy Đường Kiếp như vậy vội đi bẩm báo phu nhân, Thị Nguyệt thì nhắc cho Đường Kiếp suy nghĩ của Lão gia.

- Đa tạ Thị Nguyệt tử tử, ta hiểu rồi.

- Người không lo sao? Thị Nguyệt nhìn gương mặt nổi lên phong ba của Đường Kiếp cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đường Kiếp cười cười: - Lâu ngày mới biết được lòng người, có một số việc, gấp cũng vô dụng.

Thị Nguyệt cười nói:

- Tính tình người thật tốt, hầy, đây là linh dược phu nhân đặc biệt lấy từ chỗ Lã Tiên sư cho người, người uống nó xong, thương thế chắc là sẽ khỏi nhanh hơn đây.

Nói xong liền lấy ra một chai thuốc, từ trong lấy ra một viên thuốc đưa đến miệng Đường Kiếp.

Viên thuốc vừa vào trong mồm lập tức tan ra, Đường Kiếp chỉ cảm thấy một luồng linh khí đi theo tiến vào trong cơ thể, toàn thân ấm áp thoải mái, theo cơ thể hần tiến vào, đi khắp tứ mạch bát lạc, hiệu quả hơn so với hần dùng Tang Tượng Kinh hấp thụ.

Đường Kiếp ánh mắt sáng ngời: - Hảo dược!

- Tất nhiên, đây chính là linh dược tiên gia đó, Lã Tiên sư bình thường còn không nỡ dùng, lúc này còn dặn dò ta, đợi người dưỡng thương khỏi rồi, thì mang số thuốc còn thừa về cho ông ý.

Vốn là vết thương của Đường Kiếp chỉ cần hăn muốn, thì rất nhanh là có thể hồi phục.

Bây giờ nghe Thị Nguyệt nói chuyện, đột nhiên cảm thấy mình nằm trên giường vài ngày như thế này cũng tốt.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Làm Thư Ký

Nghỉ ngơi suốt mười ngày, Đường Kiếp cuối cùng cũng “bình phục”, bình linh dược kia cũng bị tiêu hao hoàn toàn —— Loại tham ô như này, vốn là từ nhỏ đến to, Đường Kiếp đối với những loại không đáng tiền như những thanh sắt đã kiếm đến phát mệt rồi, rất vui khi bản thân có thể tham ô đến một tầng khác, cao cấp hơn.

Bên phu nhân biết được tin Đường Kiếp đã bình phục, liền sai Thị Nguyệt dẫn Đường Kiếp đến gặp mình.

Nhưng cái khác biệt chính là, lần này gặp Đường Kiếp không chỉ có phu nhân, mà có cả vị gia chủ Vệ gia Vệ Đan Bách, cùng với vị Linh Sư Lã Thần Dương người đã từng cứu Vệ Thiên Xung ở trên vách núi.

Vệ Đan Bách là loại người mà nhìn một cái, là biết cứng nhắc nghiêm túc, rất khó tiếp cận, mặt mày chữ điền ngăn nắp vuông vắn hầu như không bao giờ cười, có thì cũng chỉ là sự nghiêm khắc, trầm mặc và nghiêm trang, cực thích hợp làm một bức tranh lớn treo trên cổng thành.

- Đường Kiếp bá kiến lão gia, phu nhân, Lã Tiên sư!

Thời khắc bước vào phòng, Đường Kiếp hành lễ với ba vị trước.

- Ngồi đi.

Vệ Trinh Thư Phương mặt mỉm cười nói với Đường Kiếp, bà đối với Đường Kiếp có cảm giác rất tốt, bởi vậy nói chuyện cũng rất nhẹ nhàng.

- Lão gia và phu nhân ở đây, tiểu nhân không dám ngồi.
- Người bị thương vừa khỏi, không cần khách sáo.

Phu nhân nói xong, đã sai người mang một chiếc ghế đến cho Đường Kiếp, Đường Kiếp lúc này mới ngồi xuống.

Nhìn Đường Kiếp ngồi xuống, phu nhân mới nói tiếp:

- Chuyện lần trước, thiệt thòi cho người rồi, người làm rất tốt, chỉ tại Xung nhi không hiểu chuyện, lần này gọi người đến, chính là muốn luận công ban thưởng.

Nói xong Yên Chi đã bưng ra một cái đĩa, đặt bên trong là mười thỏi bạc nguyên bảo sáng rực rỡ.

Đường Kiếp biết rằng một thỏi bạc này bằng mười lượng bạc, một trăm lượng bạc ban thưởng này, thật là không tồi chút nào.

Đường Kiếp muốn nói khách khí vài câu, thì Vệ Đan Bách ở bên kia liền nói:

- Thưởng cho người, thì đừng từ chối nữa. Quy định của Vệ phủ, có công thì thưởng, làm sai thì phải phạt, cái này là cái người nên được.

“Haizz, đạo lí đơn giản thế cần gì phải nói như mỗi nhà các ông hiểu ý?”

Đường Kiếp vừa khạc trong lòng vừa thở dài.

Hắn biết rằng đây là Vệ Đan Bách muốn khiến sự việc phân định rõ ràng, hiển nhiên là không định muốn chuyện này lại liên lụy đến những cái khác, càng không muốn nợ Đường Kiếp nhân tình. Hắn mà không nhận, chỉ sợ Vệ Đan Bách nghĩ hắn muốn nhiều hơn, như thế thì không tốt, thôi thì đành nhận vậy.

Tuy nhiên như thế cũng hay, có một trăm lượng bạc, bản thân có thể mua một chút thuốc tốt để điều trị sức khỏe cho Nhị lão.

Lúc này phu nhân mới tiếp tục nói:

- Tình huống lúc đó ta đã xét rõ rồi, ra ngoài uống rượu là chủ ý của Thị Mặc, nửa đêm lên núi cũng là Thị Mặc đề nghị, đến cả việc đánh người cũng là do hấn can thiệp vào. Tên nhóc khốn kiếp, không chịu đốc thúc tiểu thiếu gia cố gắng học hành, ngược lại ngày nào cũng làm mưa làm gió, thật là không ra cái gì, nể mặt vú nuôi, ta không đuổi hấn ra khỏi phủ, nhưng vị trí bên cạnh thiếu gia hấn không thể đảm nhận nữa rồi.

Nói tới đây, phu nhân uống ngụm trà, hắng hắng giọng rồi lại tiếp tục nói:

- Thị Mặc dù sao cũng không ở đó nữa, vẫn phải tìm một người thay thế hấn, ta tính để người đến thay cho hấn.

Đường Kiếp nhìn trộm Vệ Đan Bách một cái, chỉ thấy ông ta nhíu mày lại, có vẻ như không thích cái quyết định này, biết chuyện này chỉ sợ vẫn là quyết định của bản thân phu nhân.

Vệ Trinh Thư Phượng là một người con gái rất cứng rắn mà khôn khéo, trong phủ nhận được sự ưu ái của Lão thái gia Lão phu nhân, ở ngoài phủ cũng rất có uy danh. Bà gốc gác xuất thân thế gia, Trinh gia bây giờ mặc dù không hiển hách được như Vệ gia, nhưng cũng là một gia tộc lâu đời. Vệ Trinh Thư Phượng đọc sách hiểu lễ, sau khi gả vào nhà Vệ gia lại quản lý tốt mọi việc, làm cho Vệ gia càng ngày càng thịnh vượng.

Về điểm này chỉ nhìn bà dễ dàng chỉ đạo Linh sư trong nhà là có thể hiểu được. Cuộc sống của những Linh Sư này đều là do Vệ Trinh Thư Phượng trực tiếp phụ trách, bà là chủ nhân của gia đình thực ra vô hình nắm giữ sức mạnh quan trọng nhất của gia tộc, những Linh sư đó rất nghe lời bà, chỉ sợ còn nghe lời hơn cả Vệ Đan Bách.

Đây cũng khó trách, nói đến làm người, Vệ Trinh Thư Phương đích thực mạnh hơn Vệ Đan Bách rất nhiều.

Đường Kiếp tự hỏi nên nhất định bắt hãn chọn giữa phu nhân và lão gia, thì hãn cũng tình nguyện vì phu nhân phục vụ.

Nhưng lúc này, sau khi Vệ Trinh Thư Phương nói xong câu này, Đường Kiếp nghĩ một lúc, rồi trả lời:

- Cảm ơn ý tốt của phu nhân, nhưng tiểu nhân lúc này không thích hợp để thay thế Thị Mặc, mong phu nhân suy nghĩ lại.

Vệ Trinh Thư Phương không nghĩ là hãn sẽ cự tuyệt, đến cả Vệ Đan Bách Lã Linh Sư, còn có đám người Tần quản gia Yên Chi đứng bên cạnh đều hơi ngạc nhiên, cùng nhìn về phía Đường Kiếp.

- Người không bằng lòng ư?

Vệ Trinh Thư Phương hỏi.

Đường Kiếp vội trả lời:

- Không phải tiểu nhân không muốn, mà tiểu nhân giết ngựa của thiếu gia, chỉ sợ trong lòng thiếu gia vẫn còn giận tiểu nhân, chỉ sợ khó mà tận tâm chăm sóc thiếu gia được. Thiếu gia học hành là đại sự, nếu như vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến việc học của thiếu gia, tiểu nhân thật khó mà gánh vác được. Có những việc, nếu làm không tốt, thì thà đừng làm còn hơn.

Vợ chồng Vệ Đan Bách rõ ràng là ngẩn ra.

“Có những việc, làm không tốt thì đừng làm còn hơn...” Vệ Trinh Thư Phương cẩn thận nhai nuốt từng lời nói của Đường Kiếp:

- Nói rất hay!

Bà đột nhiên cười khẽ một tiếng, nhìn về phía chồng mình:

- Lão gia, chàng bây giờ còn cho rằng thiếp nhìn nhầm người nữa không?

Vệ Đan Bách không trả lời, ngược lại Lã sư cười nói:

- Ánh mắt của phu nhân trước nay đều rất lợi hại, tiểu tử này không phải tâm tư trầm mặc, mà là tâm trí sớm đã trưởng thành rồi, hơn nữa cái gì nên cái gì không nên, biết tiến biết lùi, hiểu cái nữ, tốt lắm, tốt lắm!

Có Lã Linh Sư giảng hòa, Vệ Đan Bách mới nói:

- Nhưng hãn nói cũng đúng, Xung nhi không hiểu chuyện, trong chuyện này chỉ sợ còn có một chút khúc mắc với Đường Kiếp, tình hình trước mắt tạm thời không để hãn làm thư đồng. Thị Mặc dù có sai, nhưng hãn hầu hạ Xung nhi cũng coi như tận tâm, thôi thì cho hãn một cơ hội nữa đi.

- Cứ làm như mỗi mình chàng lo lắng nhiều không bằng!

Vệ Trịnh Thư Phượng lườm chồng một cái:

- Nếu đã như vậy, thôi thì cho Thị Mặc một cơ hội nữa, nhưng nếu hãn mà còn dám phạm sai lầm một lần nữa, quyết không tha thứ.

Sau đó quay qua Đường Kiếp:

- Người vừa mới khỏi, xương cốt còn yếu, về nhà nghỉ ngơi một ngày trước rồi mai lại tới.

Chuyện này cứ thế mà trôi qua.

Lúc tiền Đường Kiếp rời phủ, Tần quân sự không kìm nổi tức giận nói:

- Haizzz cái đứa trẻ này, bảo ta phải nói với người thế nào đây? Thư đồng của thiếu gia, không biết bao nhiêu người muốn mà không được, người lại từ chối, thật là...

Đường Kiếp cười cười:

- Tôi không phải là sợ làm ảnh hưởng đến việc học của thiếu gia sao?

- Người đừng giở trò đó ra với ta.

Tần quản sự hừ một tiếng:

- Nói, có phải là người còn có ý nghĩ khác không?

Đối với Tần quản sự, Đường Kiếp vẫn khá tin tưởng.

Lúc này ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp trả lời:

- Tôi không làm thư đồng, đúng là còn có một vài nguyên nhân không thể nói được. Ông cũng biết rồi đấy, cùng thiếu gia đọc sách là chuyện vô bổ và tốn sức nhất từ xưa tới nay, nếu ông giục, thiếu gia sẽ tức giận, nếu ông không chu đáo, phu nhân sẽ không thích ông.

Tần quản sự nghe mà gật đầu lia lịa, vị trí thư đồng mặc dù khiến ai cũng đỏ hết cả mắt, nhưng làm cũng không phải dễ dàng gì, muốn cả hai bên đều vừa ý, cũng không biết là phải tốn bao nhiêu công sức nữa.

Đường Kiếp tự hỏi bản thân vẫn là có thể làm được, nhưng cần rất nhiều thời gian và tâm trí.

Hắn bây giờ mỗi ngày đều nghiên cứu trận đạo, có rất nhiều thu hoạch, thực là chả cần thiết phải đi làm cái thư đồng vô bổ kia.

Đường Kiếp tiếp tục nói:

- Qua mấy hôm nữa, chính là lúc thiếu tra phải thi, nhìn vào tình hình thiếu gia lúc này, Tần thúc thúc, ông cảm thấy thiếu gia có làm được không?

Tần quản sự ngẫm nghĩ một lát, thở dài một tiếng một tiếng:

- Thiếu gia thì, có thể viết hết ra một chương sách, đã coi như là tổ tiên tích đức rồi!

- Thế mới nói, nếu tôi bây giờ mà đi làm thư đồng, đến lúc đấy liền gánh tội thay cho Thị Mặc rồi?

Tần quản sự cười ha hả:

- Ta biết nhất định là người có quý kế gì mà! Nói không sai, bây giờ mà đi làm thư đồng, đúng là không phải thời cơ tốt. Nhưng người muốn đi học viện Tây Nguyệt, thư đồng nhất định là phải làm.

- Cũng chưa chắc

Đường Kiếp từ từ trả lời:

- Hình như các gia tộc ở đó cũng không có quy định nhất định phải gán cái mác nô bộc mới có thể vào hầu học?

Làm người hầu như này cũng giống như là làm thư ký cho xếp vậy.

Làm thư ký thì có thể dễ dàng thăng quan, nhưng ai nói chỉ có làm thư ký mới thăng quan được?

Đường Kiếp làm vườn thôi nhưng cũng đã làm ra cả một vùng thiên địa rồi, còn tốt hơn cả những chiến tích của các cán bộ thực quyền, đường thăng chức đã thấy rồi, sao còn phải đâm đầu vào cái vị trí thư ký đấy cơ chứ?

Nếu đi vào cái vị trí kia thật, lại không làm ra chút thành tích nào, ngược lại còn phá đi những cống hiến trước đây nữa.

Chính vì hiểu được đạo lý này, Đường Kiếp đối với làm thư đồng chả có tí hứng thú nào.

Tần quản sự ngậy cả người ra:

- Thế cũng phải, nhưng làm thư đồng thì chung quy là vẫn gần với thiếu gia một chút, mà ý của thiếu gia thì quan hệ trực tiếp đến tương lai của các người, có thể tiếp cận được thì là cái tốt.

Đường Kiếp đầy thâm ý trả lời:

- Chuyện hầu học, ý kiến của tiểu thiếu gia đúng là rất quan trọng, nhưng quyền quyết định thực sự lại không phải tiểu thiếu gia, mà là phu nhân! Chỉ cần phu nhân ủng hộ, thì cho dù là tên dọn hố phân cũng có thể hầu học được! Cho nên tôi không lo vấn đề có tranh được hay không, có lúc, không tranh giành chính là biện pháp tranh giành tốt nhất.

Tần quản sự hoàn toàn không thể ngờ Đường Kiếp có thể nói được như vậy, nghe mà há hốc cả mồm.

Cũng có lẽ là do việc làm người hầu học cho tiểu thiếu gia, mà từ trước tới nay, rất nhiều người đều coi chuyện thu hút sự chú ý của tiểu thiếu gia là đại sự, lại không để ý gì đến những chuyện phía sau lưng.

Nhưng Đường Kiếp thì không.

Là một người đã lăn lộn ở chốn thương trường, đều hiểu rất rõ đạo lý một đạo lý, chính là bạn cần phải nhìn rõ xem là ai mới có thể đưa ra quyết định chính xác được!

Chỉ có đi theo người cầm quyền thực sự, con người ta mới có tiền đồ được.

Đáng tiếc là một chuyện đơn giản như vậy, rất nhiều người lại không hiểu được.

Chuyện thiếu gia nhập học, ý kiến của tiểu thiếu gia lại rất quan trọng, nhưng thật sự có tiếng nói thì vẫn là phu nhân, thậm chí Vệ Đan Bách cũng phải nghe ý kiến của phu nhân của mình.

Mất đi sự tín nhiệm của phu nhân, Thị Mặc có ở lại làm thư đồng thì cũng như trang trí mà thôi.

Hiện tại bà có thể nhẫn nhịn Thị Mặc, đó là vì Vệ Thiên Xung hiện giờ vẫn ở Vệ gia, có bà trông coi, Thị Mặc có muốn giở trò gì cũng không được, cũng bán đứng mặt mũi của lão nhân trong phủ.

Sau này lên kinh, trời cao hoàng đế ở xa, rất nhiều chuyện phải tự mình đối mặt, phu nhân bất luận thế nào cũng không thể giao con trai mình cho một tên người hầu mình không tin tưởng, cái chuyện lớn như này, thì mặt mũi của ai cũng không quan trọng.

Do đó mất đi sự tín nhiệm của phu nhân, Thị Mặc thật ra là đã mất đi tư cách hầu học.

Chỉ tiếc là bản thân hãn đến giờ vẫn chưa hiểu ra điểm này, vẫn còn khổ sở để tranh lấy vị trí thư đồng, muốn dựa vào nịnh bợ thiếu gia để giữ lại hy vọng của mình, lại không biết rằng chỉ làm cho phu nhân ghét thêm.

Về vấn đề này, đừng nói là đám tiểu tử, ngay cả Tần quản sự cũng không nghĩ đến, cho đến lúc Đường Kiếp nhắc nhở mới bừng tỉnh ngộ, ánh mắt nhìn Đường Kiếp cũng khác đi.

Tần Viễn lắc đầu thở dài:

- Đúng là đã xem thường người rồi.

Đường Kiếp cúi người trả lời:

- Cho dù sau này Đường Kiếp có ra sao, đều không quên ơn của Nhị lão và Tần quản sự.

Tâm tình trầm mặc không nhất định là biểu hiện cho tàn nhẫn vô tình.

Đường Kiếp mặc dù lừa gạt và lợi dụng Ngô gia Nhị lão và Tần quản sự, nhưng đối với sự chăm sóc của Nhị lão và Tần quản sự, hẳn lại thực sự cảm kích, do vậy mà những lời này phát ra từ tận đáy lòng, thật đến từng chữ, Tần quản sự nghe xong cũng thấy vui vẻ.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống lại trở về quỹ đạo bình thường.

Đường Kiếp mỗi ngày lại ở vườn hoa làm công việc của mình như trước, thuận tiện tu luyện trận đạo.

Sau một thời gian ngắn, trình độ trận đạo của hắn cũng lớn lên,, nhưng chủ yếu vẫn thể hiện ở phương diện mê trận ảo trận. Nhưng do linh nhũ của hắn chưa mở, lúc bố trí trận linh khí không đủ, bởi vậy mà Đường Kiếp đã ra tay ở đường viền tiếp của trận, dần dần đã có một chút phong cách đặc biệt của bản thân., chỉ là giờ vẫn chưa nhìn ra được phương hướng cụ thể trong tương lai.

Ngoài chuyện đó ra, Đường Kiếp đã có thêm một thói quen mới, đó là chạy bộ vào sáng sớm.

Chạy suốt từ Vệ phủ đến Nghênh Long Sơn, tìm một chỗ không người, tập luyện lên tã ngồi xồm các kiểu, đồng thời Tang Tượng Kinh tâm pháp trong cơ thể cũng vẫn chuyển, thổ nạp linh khí, đợi cho tâm pháp sửa xong, lại về Vệ phủ bắt đầu công việc hàng ngày.

Thỉnh thoảng nhìn thấy những người hầu khác đang làm mấy việc nặng, hắn cũng chủ động đi đến giúp, mượn cơ hội giúp đỡ người khác, tiếp tục tu luyện Tàng Tượng Kinh của mình, còn nhận được rất nhiều sự tán thưởng của mọi người, điều này làm cho nhân duyên của hắn ở vệ phủ càng ngày càng tốt.

Từng ngày trôi qua, thân thể Đường Kiếp cao lớn hơn, người cũng biến thành cường tráng hơn, có lực hơn, trên người đã có cơ bắp, những cơ bắp này không giống với kiểu cơ bắp trong việc tập thể hình, chỉ khiến cho người ta một hình tượng đẹp đẽ.

Tiểu thiếu gia không có việc gì cũng qua xem hắn làm việc, nhưng thường thì chỉ đứng đằng xa nhìn vài lần rồi bỏ đi, không nói chuyện gì.

Việc này khiến quan hệ của hai người rơi vào một trạng thái rất tế nhị, ai cũng không rõ rốt cuộc là cái tình trạng gì nữa.

Về phần Thị Mặc Thị Mộng, sau chuyện giết ngựa rõ ràng là cũng đã thật thà ra nhiều, không dám gây ra chuyện gì nữa, Tĩnh Tâm Viên chào đón một khoảng thời gian hòa bình mà khó khăn lắm mới có được.

Có duy nhất một điều không tốt đại khái chính là sau chuyện giết ngựa, Đường Kiếp lại thêm một biệt danh nữa, gọi là “Đường Kiếp giết ngựa”

Đây là cái tiếp theo sau khi mới vào Vệ phủ, sau cái “Đường Kiếp tiêu ba quan tiền một tháng” thì đây là cách gọi thứ hai.

Thật tình mà nói Đường Kiếp rất không thích, bởi vì điều này đồng nghĩa với việc nhắc Vệ Thiên Xung mỗi ngày, Đường Kiếp giết ngựa của hắn, sẽ khiến hắn không thoải mái.

Đường Kiếp biết rằng đây là kế sách của bọn Thị Mặc, nhưng chuyện này thì hắn cũng chả có cách nào.

Không, cũng không phải không có cách.

Nếu đã không gột rửa được vấn đề của mình, vậy phải đợi cho đối phương hết bát chút.

Sắp đến ngày Vệ Thiên Xung thi cử.

Kết quả cuộc thi không ngoài dự đoán của hắn, bị giám thi phê tám chữ: “không học không nghề, trò cười thiên hạ”

Khi phu nhân nhìn thấy nhận xét này, lại nhìn cái bài viết không đầu vào đầu của Vệ Thiên Xung, ngoài việc đánh đũa con một trận, đối với Thị Mặc thì cảm nhận đã cực thấp đến mức không thấp hơn được nữa, thương cho Thị Mặc bản thân lại không biết, vẫn ngày ngày bán mạng đi nịnh nọt thiếu gia như trước.

Ngày thán cứ êm đềm như thế trôi qua, nháy mắt đã hơn một năm qua đi.

Hôm nay Đường Kiếp vẫn như trước, ở vườn hoa chăm sóc những cây hoa của mình, đến hôm nay thì hắn đã quen với từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây rồi, hạ bút thành văn, điệu thú tự sinh.

Đúng lúc này, Đường Kiếp nhìn thấy Thị Nguyệt xuất hiện ở đằng xa.

- Thị Nguyệt tỷ tỷ, hôm nay sao lại rảnh đến Tĩnh Tâm Viên thế này?

Đường Kiếp cười hỏi..

Thị Nguyệt sắc mặt nặng đi, tiến thẳng đến bên Đường Kiếp, nói thầm vào tai Đường Kiếp vài câu.

- Tỷ nói cái gì?

Đường Kiếp sắc mặt đột nhiên thay đổi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đối Thủ Mới.

Cơ Tử Khiên đứng dưới nhà, hướng về phía Vệ Trinh Thư Phượng cung kính chào:

- Tử Khiên chào mợ!

Vệ Trinh Thư Phượng ngồi phía trên đang đánh giá Tử Khiên, nhìn thiếu niên mi thanh mục tú, hiếu phép tắc lễ nghĩa, thì cũng rất vừa ý, dịu dàng hỏi:

- mấy tuổi rồi?

- Mười ba tuổi, bằng tuổi với Xung nhi, lớn hơn Xung nhi hai tháng, chị dâu sao lại quên rồi chứ?

Tiếp lời là một người phụ nữ đang ngồi cạnh Vệ Trinh Thư Phượng, cũng là một người duyên dáng sang trọng, nhưng so với Vệ Trinh Thư Phượng thì còn kém một chút.

Nàng là Vệ Lan Tâm, một người muội muội của Vệ Đan Bách đã đi lấy chồng.

Vệ Trinh Thư Phượng vỗ trán một cái:

- Ủa nhỉ, thật là tuổi đã cao rồi mà, trí nhớ không tốt nữa, Tử Khiên đã lâu rồi không đến nhà chúng ta rồi nhỉ?

- Hai năm lẻ bốn tháng.

Cơ Tử Khiên trả lời.

- Ôi, ngày tháng nhớ rõ thật đấy.

Phu nhân cười nói.

- Có thể vào Vệ gia là chuyện mà Tử Khiên vẫn mong muốn, chỉ có điều là ở xa, đi lại không tiện, nhưng thỉnh thoảng đến một lần, tự nhiên sẽ nhớ thôi.

- Đúng là một đứa trẻ biết ăn nói.

Phu nhân hài lòng gật gật đầu, quay sang bên Vệ Lan Tâm:

- Ta thấy đứa bé này không tồi.

- Tỷ cũng cảm thấy không tồi, thế thì chuyện này có cửa rồi?

Vệ Lan Tâm mặt mày hớn hờ nói.

Vệ Trịnh Thư Phượng cũng không vội, chỉ từ từ nói:

- Nhưng mà Tử Khiên dẫu sao cũng là con cái nhà Cơ gia các muội, làm thư đồng cho Xung nhi nhà ta, có thiệt thòi cho nó không?

- Không đâu không đâu!

Vệ Lan Tâm vẫy tay nói:

- Tử Khiên có thể vào Vệ gia, đó là phúc phận của nó, cầu còn không được. Nhà muội cũng chả xin cái gì khác, nhưng nếu cần cái gì thì nhà muội đều sẽ tự lo, chỉ cần một cái tên là đủ rồi.

- Vậy sao được.

Nghe thấy thế, phu nhân không những không cao hứng mà nhúu mày lại nói:

- Nếu đã hầu học, mọi chi phí đều do Vệ gia bỏ ra, làm sao lại cần nhà muội bỏ ra cơ chứ.

Cơ Tử Khiên vội vàng nói:

- Nếu như được mợ cân nhắc vào học viện, Tử Khiên cảm kích vô cùng, nguyện đem thân báo đáp.

- Nặng lời rồi.

Phu nhân cười nói:

- Đều là người một nhà, cần gì cái chuyện lấy thân báo đáp, ngồi đi ngồi đi, đừng đa lễ như thế, đợi lúc nữa ta dẫn mọi người đi gặp Lão thái gia, về chuyện này, vẫn cần lão nhân gia ông gật đầu thì mới được...

- Nói như vậy, phu nhân đã đồng ý rồi ư?

Đứng trong vườn hoa, Đường Kiếp trầm giọng hỏi.

- Lúc đó ta không ở đây, chuyện này là do Yên Chi nói với ta, cho nên cụ thể thế nào thì không rõ lắm, chỉ biết là không trực tiếp đồng ý, chỉ là đẩy cho Lão thái gia, nhưng nhìn tình hình thì có vẻ là đồng ý rồi.

Thị Nguyệt nhỏ giọng nói.

- Thế thì lạ nhỉ.

Đường Kiếp không hiểu:

- Chuyện này không phải phu nhân có thể trực tiếp quyết định sao? Tại sao lại đẩy cho Lão thái gia.

- Ta nào có biết.

Đường Kiếp nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được nguyên nhân, chỉ có thể tự lẩm bẩm: “ Ta nghĩ trong này nhất định là có vấn đề gì”.

- Người còn nghĩ vấn đề gì nữa? Đến tên trong danh sách đều sắp bị người ta cướp mất rồi người còn không sốt ruột ư?

Thị Nguyệt nhìn bộ dạng bình tĩnh của hắc cảm thấy kỳ lạ.

Đường Kiếp thản nhiên trả lời:

- Có vội, thì bọn Thị Mặc Thị Mộng vội trước mới đúng, hai cái tên đột nhiên chỉ còn một cái, hắc là bọn chúng phải chịu đả kích lớn lắm?

Thị Nguyệt che miệng cười:

- Thị Mặc trong khoảng thời gian này rất thành thực, có lẽ vẫn cảm thấy bản thân vẫn còn hy vọng, bây giờ mà biết tin này, sợ là phải khóc rồi, nhưng bất luận thế nào, chỉ còn một cái tên nữa thôi, hy vọng của người và Thị Mặc cũng đều nhỏ đi rồi, người nên cẩn thận thì hơn!

- Ta biết, đúng rồi, vẫn chưa cảm ơn tỷ nói cho biết chuyện này.

Đường Kiếp đã lấy ra một chút tiền đưa vào tay Thị Nguyệt.

Không ngờ bàn tay nhỏ bé của Thị Nguyệt thu lại, lại lườm hắc một cái:

- Người nghĩ ai cũng giống Yên Chi sao, tặng ta tiền ta mới giúp người sao? Đồ ngốc!

Nói xong khuôn mặt ửng đỏ quay người bỏ đi.

Đường Kiếp nhìn bóng dáng Thị Nguyệt, cũng không khỏi ngây người ra, lắc đầu cười khổ.

Chỉ là sau đó, trên mặt hắc đã phủ kín mây đen.

Hắc thì thào nói: “Cơ Tử Khiên...”

Liên quan đến Cơ gia hắc cũng có nghe nói qua.

Cơ gia là một gia tộc ở Linh Châu Vĩnh Khang thành, ở Vĩnh Khang cũng được coi là gia tộc lâu đời, về lịch sử còn lâu hơn cả Vệ gia, chủ yếu là làm về buôn bán.

Nhưng mười năm trở lại đây, việc kinh doanh ngày càng sa sút, dần dần đã lụi bại đi nhiều.

Vĩnh Khang ở Linh Châu vốn có địa vị không rõ ràng, lại thêm Cơ gia dần dần suy tàn, do vậy muốn giành được tên trong học viện là cực khó.

Dưới tình hình như vậy, Cơ Vệ Lan Tâm lấy thân phận hầu học để giành lấy cho con trai mình một cơ hội, cũng có thể hiểu được.

Sau khi hắc đến, lại biến thành tin dữ với tất cả những người đang mong muốn cái vị trí hầu học đấy!

Càng quan trọng hơn là, hôm nay đến một Cơ Tử Khiên đột nhiên cướp đi một cái tên, ngày mai liệu có đến một Lý Tử Khiên Trương Tử Khiên không?

Cái danh hầu học chỉ có hai mà thôi, chỉ cần đến thêm một người nữa, Đường Kiếp sẽ hoàn toàn mất hy vọng!

Nghèo thì ở phố đông đúc chả ai hỏi, giàu thì có ở tận trong núi sâu thì người thân ở xa cũng tìm đến.

Gia nghiệp của Vệ gia lớn, họ hàng thì có cả đông, nếu mấy ngày nữa lại xuất hiện thêm một đứa thậm chí là nhiều người đến xin cái danh hầu học, thì một chút cũng không kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Đường Kiếp cảm thấy đầu mình như to ra.

Hắn vì vào Tây Nguyệt học viện, không biết là mất bao nhiêu công sức rồi, lẽ nào đến cuối cùng mọi cố gắng đều không bằng người ta đi cửa sau ư?

Vừa nghĩ tới quan hệ của Vệ gia và Cơ gia, trong lòng Đường Kiếp lại hiện ra một tia bất lực.

Không!

Đường Kiếp đột nhiên ánh mắt sáng ngời.

Phu nhân vẫn chưa đồng ý mà.

Nếu bà đem chuyện này đẩy cho Lão thái gia, thì rõ ràng là phu nhân thực ra không thích chuyện này, mặc dù vẫn không biết là vì sao, nhưng chuyện của Cơ gia rõ ràng không mấy thuận lợi

Như vậy có lẽ mình còn cơ hội!

Buổi chiều, sau khi làm xong việc, Đường Kiếp không trở về nghỉ ngơi, mà lại đi gặp Tần quản sự một chuyến.

Sau khi nói chuyện rất lâu, lại dành thời gian đi về Di Sướng Viên của phu nhân.

Lúc này là lúc nghỉ ngơi của phu nhân, Yên Chi không có việc gì làm, liền ngồi ngoài phòng chờ đợi, từ xa đã nhìn thấy Đường Kiếp đang tiến

lại, ném cho mình một ánh mắt

Yên Chi cười thầm trong lòng, đi tới nói:

- Ôi chào! Hôm nay sao lại rảnh rồi sang đây thế này?

Đường Kiếp trả lời:

- Cách trồng hoa mới tiểu thiếu gia xem chán rồi, muốn ta đi làm cái gì đó mới mẻ hơn chút. Nhưng tỷ tỷ biết đấy, tiểu đệ đâu có nhiều trò đâu? Chỉ là đang lo không có cách nào, liền nghĩ đến khả năng thuê thùa của tỷ tỷ, nên mặt dày qua đây mong tỷ tỷ thuê cho một tấm.

Yên Chi đánh Đường Kiếp một cái:

- Đồ con gái nhà người ta thuê có thể cho người được sao? Nếu mà truyền ra ngoài, Yên Chi ta sao còn làm người được nữa? Khéo người ta còn nghĩ ta và người có tình ý...

Nàng mặt đỏ lên không nói thêm gì nữa, Đường Kiếp cười nói:

- Đúng, đúng là do ta đường đột, không nghĩ đến chuyện này, nếu đã thế thì thôi vậy.

Nói là muốn đi, Đường Kiếp lại không dịch bước, chỉ nói:

- Đúng rồi, Yên Chi tỷ tỷ, nghe nói trong phủ lại đến một vị khách quý?

Yên Chi nghiêng ngẫm một lúc liếc Đường Kiếp một cái:

- Ôi!!! Tin tức truyền đi nhanh thật, lại là con tiện nhân đáng chết Thị Nguyệt nói cho người phải không? Xem ra thì, muốn ta thuê cho là giả, đến thám thính mới là thật.

Đường Kiếp cười hì hì nói:

- Cần gì phải thám thính gì nữa, chỉ là xác minh một chút thôi mà. Cơ gia và Vệ gia dù sao cũng là thông gia, chuyện hầu học tự nhiên là ván đã đóng thuyền thôi mà.

- Cũng chưa chắc.

Yên Chi hừ nói:

- Phu nhân cũng không trực tiếp đồng ý, chỉ đẩy quyền quyết định cho Lão thái gia, nhưng Lão thái gia nói, chuyện này còn phải hỏi ý kiến của lão gia, lão gia ở bên ngoài chưa về, chỉ sai người truyền về là, chuyện hầu học tạm thời không vội quyết định, trước mắt cứ để vị thiếu gia kia ở lại trong phủ, tiếp xúc với thiếu gia một thời gian rồi nói.

- Đây chắc là đều muốn từ chối rồi, nhưng tại sao?

Đường Kiếp vội hỏi.

Yên Chi lại hừ một tiếng rồi không để ý đến hẳn.

Đường Kiếp đã rút ra một ít tiền dúi vào tay Yên Chi, Yên Chi mặt mày hớn hở nhận lấy, nhìn trái nhìn phải không có người, lúc này mới tiến đến bên tai Đường Kiếp hạ giọng nói:

- Ta cũng không biết là vì sao. Bà cô lần này trở về, mang theo rất nhiều quà cáo, lúc trước còn nói, chỉ cần Vệ phủ đồng ý cho Cơ gia một cái tên thôi, tất cả mọi chi phí đều do Cơ gia chi trả. Nhưng không ngờ là phu nhân lại không nhận, chỉ đưa bọn họ đi gặp Lão thái gia, sau khi trở về còn tức giận nữa, nói cái gì mà “Vệ gia ta thiếu chút tiền đó sao? Cần bọn họ bỏ ra sao? Thật là chả ra làm sao!” Cũng không biết là bà ta tức giận ai nữa.

Học phí của học viện rất đắt, cho dù là Vệ gia mỗi năm đều ủng hộ cho mấy tên đệ tử tu tiên, thì cũng là khá nhiều. Cơ gia tự mình đảm nhận

chuyện học phí thì cũng là chuyện tốt, tại sao phu nhân còn không bằng lòng? Điều này khiến Yên Chi không làm sao hiểu được.

- Hóa ra là thế...

Đường Kiếp gật gật đầu, cười thành tiếng, nỗi hiềm nghi trong lòng cũng được giải tỏa:

- Ta nói chuyện này vốn là nên thành công, sao lại đến bây giờ vẫn chưa hạ màn, vấn đề tình cảm là ở đây đây.

Yên Chi nghe mà khó hiểu, chọc Đường Kiếp:

- Đây, người nói cái gì đấy? Chẳng lẽ người biết vì sao phu nhân tức giận?

Đường Kiếp trả lời:

- Gia tộc sở dĩ đồng ý lựa chọn người để cùng nhập học với thiếu gia, ngoài việc muốn phục vụ thiếu gia ra, còn có một nguyên nhân quan trọng khác, chính là muốn bồi dưỡng tiên sư thuộc về chính mình, vì đạt được tiên sư chân chính có thể tin tưởng, mất bao nhiêu tiền cũng đều đáng. Cơ Tử Khiên rốt cuộc cũng không phải là người của Vệ gia, vốn không phải người trong nhà, cũng có thể vào cửa nhà mình. Nhưng bà cô lại nhất quyết nói toàn bộ học phí là do Cơ gia chi trả, đây rõ ràng là muốn tư bản, giảm bớt việc nhờ vả Vệ gia, cũng là nói, Cơ tử Khiên sau này sẽ phục vụ cho Cơ gia.!

Nói xong, Đường Kiếp cười lạnh:

- Đối với những người nghèo khổ mà nói, học phí kia hay chính là lệnh bài nhập môn, nhưng với những gia đình giàu có mà nói, danh sách kia mới thật sự đáng tiền. Tỷ cũng biết, mỗi năm danh sách lọt ra bên ngoài, dù có tiền cũng không mua được, lọt một chút ra ngoài thôi, bán vớ vẫn cũng

được vài vạn thậm chí là trên mười mấy vạn lượng bạc, gấp đến mấy nghìn lần học phí, cái món hàng bán đầu giá đắt nhất mãi mãi là chiếc vé vào học viện Tây Nguyệt! Mà Cơ gia bọn họ chả có tí hời báo nào, cứ nhất quyết muốn lấy một chiếc vé từ Vệ gia, điều này khiến phu nhân không tức giận được sao? Vệ gia nói mỗi năm lấy một cái tên, nhưng mỗi năm người để ý cũng lên đến cả trăm người, cũng bỏ ra cả biển bạc để mua, mới có thể cung ứng không ngừng cho con cái đi học, nếu không thì dựa vào việc buôn bán của nhà mình, Vệ gia có lớn mạnh thế nào đi nữa cũng không thể chịu được cái động bạc không đáy đấy. Cho nên cái suất ra vào học viện này sớm đã trở thành một ngành buôn bán rồi, mà Cơ gia đại khái là một trong số những người muốn đạt được nhưng lại muốn bỏ ra ít nhất!

Nói đến đây Đường Kiếp hừ một tiếng:

- Chả trách mà Cơ gia suy thoái như thế, mắt nhìn quá ngắn, đến cái giá cơ bản nhất cũng không chịu bỏ ra, thì làm sao có thể nhận được báo đáp lâu dài được? Đường nhiên, cũng có thể là do quan hệ tương đối gần nên mới làm như thế, chỉ tiếc là bà cô này rõ ràng là đánh giá bản thân quá cao rồi, cho dù là Lão thái gia cũng sẽ không đồng ý vì một người con gái đã xuất gia mà vứt đi mấy vạn quan tiền được.

Hắn tùy ý nói những lời này, nhưng lại đầy thâm ý, Yên Chi nghe mà giật mình.

Nàng là một nha hoàn của phu nhân, tầm mắt chỉ có hạn, dù biết Linh sư tôn quý, nhưng trước giờ vẫn không có khái niệm cụ thể, chỉ cho rằng học phí mỗi năm mấy trăm lượng bạc là giá trên trời, nào có biết bản thân vé vào mới là đáng tiền nhất.

Một đứa nha hoàn như nàng, được một lượng bạc khoản thu nhập bên ngoài là có thể khiến nàng vui đến mấy ngày rồi, đến hôm nay nghe thấy mấy vạn mấy chục vạn lượng bạc rơi xuống, lập tức khiến nàng choáng váng đầu óc

Lúc này lại nghe mấy câu cuối của Đường Kiếp, lại hiểu tại sao Thị Mặc lại đối tốt với Đường Kiếp như vậy.

Về cảm tình thì nha hoàn chết tiết kia còn hiểu rõ hơn nàng, do đó mới sớm chọn một người...Nàng đây mới là đang đầu tư cho tương lai!

Khác với Thị Mặc, Thị Mặc vẫn đang kỳ vọng nơi tiểu thiếu gia, Yên Chi và Thị Nguyệt lại sớm biết cơ hội của hắn quá xa vời, Yên Chi vì thế mà gây bất hòa với hắn, chỉ là nể mặt đồng tiền mới không trực tiếp không để ý, không ngờ Thị Nguyệt lại đi trước một bước, trực tiếp bắt đầu quyến rũ Đường Kiếp.

Hiểu rõ điểm này, trong lòng Yên Chi thầm trách bản thân không có mắt, tự cho là mình thông minh, lại bị chút tư lợi nhỏ mê hoặc, ngược lại Thị Nguyệt kia bình thường thì nhìn rất trầm tĩnh, nhưng đã sớm ngấm ngấm chuẩn bị nhiều thủ đoạn.

Đã nghĩ thông đạo lí này, biểu hiện của Yên Chi cũng thay đổi, cười nói với Đường Kiếp:

- Hóa ra là như vậy, vẫn là người lợi hại, thế mà đã nghĩ ra điểm mấu chốt bên trong rồi, xem ra chuyện này, bọn họ không thành công rồi.

Nàng tự nhiên quay ngoắt sang nhìn nọt Đường Kiếp.

- Cũng chưa chắc.

Đường Kiếp nghiêm mặt nói:

- Bất kể nói thế nào, hai gia đình vẫn là thông gia, chỉ cần bà cô chịu nhả ra, Lão thái gia và lão gia cũng chưa hẳn là không nể mặt. Theo ta thấy, Cơ gia làm ăn buôn bán làm quen rồi, đang rao cái giá trên trời, xuống đất trả tiền xem kịch. Nhưng sớm muộn bà cô cũng sẽ đồng ý một điều kiện, đến

lúc đó, Cơ Tử Khiên nhập học thì là chuyện thật sự không thể thay đổi được rồi.

Nói đến đây, Đường Kiếp nhìn Yên Chi cười nói:

- Yên Chi tỷ tỷ, ta vào phủ thời gian không dài, nhưng mấy ngày qua nhận được sự giúp đỡ của Mông tỷ tỷ, giúp đỡ ta rất nhiều, trong lòng cũng cảm kích, ban đầu nghĩ tương lai nếu có cơ hội nhập học, bay lên trời cao, nhất định sẽ cố gắng báo đáp tỷ tỷ. Nhưng xem ra bây giờ, hy vọng mong manh quá.

Nói xong, hắn vừa lắc đầu vừa thở dài:

- Tiếc là Cơ Tử Khiên dù sao cũng là thiếu gia nhà Cơ gia, hắn sau này không biết sẽ lại bay cao thế nào nữa, nghĩ lại thì cũng không liên quan gì đến tỷ tỷ.

Yên Chi nghe mà trong lòng rối bời.

Ngẫm lại cũng đúng, Cơ Tử Khiên và Đường Kiếp không giống nhau, bản thân Cơ Tử Khiên xuất thân gia thế, lại có nhiều kẻ hầu hạ, thật chả cần phải đi lấy lòng bọn người dưới. Yên Chi giờ có muốn đi ôm lấy chân Cơ Tử Khiên, hơn phân nửa là hết cơ hội rồi.

Nghĩ vậy, Yên Chi vội là lên:

- Không phải là vẫn còn một suất nữa sao?

Đường Kiếp nói:

- Cách thiếu gia nhập học còn có hai năm, Yên Chi tỷ tỷ làm sao có thể biết được trong khoảng thời gian này không có ai đến nữa? Lại nói còn có một suất không khiến người ta yên tâm bằng còn hai suất được, lo trước tính sau, thật là có đợi đến suất thứ hai cũng hết rồi, có vội cũng muộn rồi!

Yên Chi hoàn toàn biến sắc.

Trong lòng nàng vừa mới lóe lên hy vọng thì lại bị Đường Kiếp tạt cho một gáo nước lạnh, tâm tình không cần nghĩ cũng biết.

Xem bộ dạng của Yên Chi, Đường Kiếp biết trêu cũng nhiều rồi, mới lại lầm bầm một câu:

- Tuy nhiên cũng không phải là không có cách...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Liên Minh.

- Không thể thế được!

Thị Mặc nhảy dựng lên. Trùng mắt nhìn Yên Chi.

Yên Chi cười lạnh:

- Cơ thiếu gia đã ở lại Vệ phủ rồi, sẽ đến Tĩnh Tâm viên nhanh thôi, đến lúc đó người sẽ biết có phải thật không, làm sao, Yên Chi ta đã khi nào lừa gạt người chưa?

Thị Mặc nghe mà toàn thân nóng ran.

Hắn tuy rằng không biết phu nhân đã hoàn toàn không có ý định cho hắn cơ hội, lại ít nhất biết mình trong mắt phu nhân, bản thân còn không bằng Thị Mộng.

Thị Mộng và Thị Mặc đều là người hầu của thiếu gia, nhưng vị trí của hắn chỉ là chăm lo cuộc sống không phải chuyện học hành, bản thân so với thư đồng thoải mái hơn nhiều, lại thêm tính cẩn thận trời sinh, không đưa ra ý kiến linh tinh, bản thân lại có sự giúp đỡ của chủ sự phòng ngoài, do đó trong mắt phu nhân hình tượng tốt hơn nhiều.

Trước kia có hai suất, Thị Mộng một, còn một tất nhiên là của mình, do đó mặc dù biết phu nhân không thích mình, hắn cũng không sợ lắm, lúc nào cũng nghĩ thiếu gia sẽ giúp mình.

Hiên giờ chỉ còn một suất, hy vọng của bản thân lập tức giảm đi, điều này khiến hãn sao có thể tiếp nhận được?

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Lúc này Thị Mặc gấp đến độ đi đi lại lại, liên tục lắc đầu:

- Chỉ còn một suất thôi...Ta giành không lại Thị Mộng, giành không nổi hãn!

Nhìn bộ dạng của Thị Mặc, Yên Chi cười lạnh trong lòng, Đường Kiếp nói không sai, quả nhiên là đồ vô dụng:

- Sao? Thế đã bỏ cuộc rồi à? May là ta vẫn còn coi trọng người!

- Thế người nói ta phải làm sao?

- Người à! Đúng là tên ngốc, còn phải để ta nhắc người, đừng quên là Cơ Tử Khiên bây giờ vẫn chưa chính thức là hầu học, chỉ tạm thời ở lại đây thôi, người vẫn còn cơ hội, chỉ cần đuổi Cơ Tử Khiên ra khỏi phủ là xong rồi?

- Ta? Ta dựa vào cái gì mà đuổi hãn? Hãn còn là thiếu gia nhà Cơ gia đấy, là anh họ của thiếu gia!

Thị Mặc gào lên.

Yên Chi hừ nói:

- Người không đuổi được hãn đi, thiếu gia còn không đuổi được sao?

Trong lòng Thị Mặc cả kinh:

- Thiếu gia?

Yên Chi hăm hăm nói:

- Phải, tiểu thiếu gia! Đừng quên là hắc qua đây làm cái gì, là đến hầu học! Hầu học chính là người hầu! Hắc đến làm người hầu đấy, là sang đây hầu hạ thiếu gia, đến đây rồi, hắc không còn là thiếu gia nhà Cơ gia nữa, không phải là anh họ tiểu thiếu gia, mà là tôi tớ nhà Vệ gia, hiểu chưa?

Thị Mặc lập tức hiểu ám hiệu của Yên Chi, trong mắt hắc xuất hiện một tia sáng:

- Không sai, hắc không phải là muốn giành vị trí hầu học với ta sao? Hừ, vậy trước tiên phải học làm tôi tớ thế nào đã! Hầu hạ thiếu gia không xong, xem hắc còn hầu học cái gì?

Nói đến đây, Thị Mặc cúi người chào Yên Chi nói:

- Đa tạ Yên Chi tỷ tỷ nhắc nhở!

Yên Chi miễn cưỡng nói:

- Chỉ một câu cảm ơn thôi à!

Thị Mặc giật mình tỉnh ra, vội lấy ra từ trên người tất cả tiền đưa cho Yên Chi:

- Một chút thành ý.

Yên Chi nhận lấy:

- Thế ta không khách khí nữa, nhưng nên nhớ, việc này người không thể làm một mình, người phải khiến Thị Mộng và thiếu gia cùng giúp người.

- Bọn họ sao có thể giúp ta cơ chứ?

Thị Mặc bất đắc dĩ nói:

- Chuyện này chẳng liên quan gì đến bọn họ...

- Ai nói không liên quan, hồ thẹn cho người là tri kỷ của thiếu gia, quan hệ trong này lớn lắm!

Yên Chi lườm hằm một cái:

- Người nghe ta nói...

Nói xong tiến đến bên tai Thị Mặc nói nhỏ vài câu, nghe được hai mắt Thị Mặc sáng rực lên, thi lễ ngay với Yên Chi:

- Đa tạ tỷ tỷ dạy bảo!

- Vậy chúc người may mắn, sau này tu tiên thành công, nhớ là tỷ tỷ từng giúp người là tốt rồi.

Thị Mặc quyết không dám quên đại ơn tỷ tỷ!

Yên Chi cười lạnh:

- Đừng nói trước cái gì mà đại ơn với không đại ơn, ta nói cho người biết, chống lại thiếu gia nhà Cơ gia, nguy hiểm khôn gphair nhỏ, người tự nghĩ cho rõ nên làm thế nào. Đừng trách ta không nhắc người, hôm nay đứng ở đây nói chuyện với người, ra khỏi cái cửa này, ta sẽ không nhận đâu đấy, người có vu cáo gì...

- Xin tỷ tỷ yên tâm, nhất định là không!

Thị Mặc vội vàng đồng ý, sau đó vẻ mặt hằm cũng dịu hơn:

- Chống lại thiếu gia nhà họ Cơ thì làm sao? Ta vào Vệ phủ, mục đích là nhập học tu tiên. Có người muốn cắt đứt đường của ta, ta sẽ liều mạng với hằm thì có làm sao? Nhất thì cả hai cùng chết, ai cũng đừng mong vào tiên môn!

Thiếu niên nghĩa khí, dòng máu sục sôi!

- Người hạ quyết tâm là tốt rồi.

Yên Chi cười lạnh rồi đi.

Dám chống lại thiếu gia họ Cơ, bất kể Thị Mặc có thành công hay không, thì hẳn cũng chết chắc rồi. Nhưng hẳn lúc đầu cũng chẳng có hy vọng gì, Yên Chi cũng không ngại mà dấn lên một cái nữa.

Cho dù sau này chân tướng sự việc bị lộ ra cũng không vấn đề gì, bởi vì Đường Kiếp đã giúp nàng tìm sẵn đường lui —— Bất kể Cơ gia đồng ý điều kiện gì của Vệ gia, đều không thể so với một người hầu bằng lòng bỏ ra nhiều thứ hơn. Nếu không nghĩ đến tình thân, Vệ gia vẫn là muốn dùng người dưới hơn.

Do vậy mà cách làm của mình thực ra là giải quyết phiền phức cho Vệ gia.

Có những việc mà chủ nhân không tiện làm, bọn tôi tớ chủ động chia nhau mà gánh vác, đây chính là biểu hiện của trung thành!

Có con đường lui này, Yên Chi cũng không lo cái gì nữa rồi.

Huống hồ trong chuyện này, nàng cũng là một trong số đó...

Đêm hôm đó, Vệ Thiên Xung nghe tin Cơ Tử Khiên đến.

Điều này làm cho hắn thấy ngạc nhiên:

- Sao ta lại không biết chuyện này?

Thị Mặc đứng bên cạnh trả lời:

- Người của Cơ gia sau khi đến đây, trực tiếp đi gặp phu nhân, mọi chuyện đều thương lượng với phu nhân, bọn nô tài cũng là nghe được bọn người dưới bàn nhau mới biết được, chuyện này đã truyền khắp Tỉnh Tâm viên rồi, bây giờ sợ là không ai không biết nữa.

- Nói như vậy ta là người cuối cùng biết sao? Còn nữa sao bọn họ lại không đến gặp ta?

Vệ Thiên Xung thấy lạ, hẳn đối với một người hầu học mới đến không có cảm nhận gì lớn cả, dù sao dùng ai cũng được? Nhưng người Cơ gia không để ý tới hắn, chỉ đi gặp phu nhân, lại khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Ban ngày hắn phải đi học, không gặp nghe còn được, bây giờ đã tối rồi, lại còn không đến gặp hắn, nghĩ mình là ai chứ?

Tốt xấu gì cũng làm hầu học cho ta cơ mà!

Không ai thích cái cảm giác không được người khác tôn trọng!

Thị Mặc nhìn không ra cảm nhận của thiếu gia, cười lạnh nói:

- Cơ gia đến đây, giành lấy một cái danh hầu học, lại không phải thật sự đến hầu hạ thiếu gia, trong mắt bọn họ còn có thiếu gia hay không, còn là một vấn đề nữa.

Sắc mặt Vệ Thiên Xung lập tức khó nhìn.

Thị Mộng đứng một bên nghe ra hàm ý khác trong lời Thị Mặc, không khỏi nhú mày, nhưng cũng không nói gì.

Dưới góc độ suy nghĩ của hắn, tranh hai suất có lợi hơn là tranh một suất, như Đường Kiếp cũng không dám nói bản thân có thể lấy được một suất, Thị Mộng thật ra cũng không nắm chắc được.

Bởi vậy nếu có thể, hãn cũng mong Cơ gia không tham gia vào, chỉ là hãn không giống Thị Mặc, không có chút tự tin nào, nên mức độ gấp gáp cũng không cao, không tham gia cũng chả sao.

Nhưng hãn không muốn tham gia, có người lại cứ bắt hãn phải tiến vào.

Nhìn sắc mặt khó chịu của Vệ Thiên Xung, Thị Mặc nói tiếp:

- Kỳ thực, một cái danh học hộ cũng không có gì, cùng lắm thì tiểu nhân nhường lại cho, nhưng nếu như thế thì sẽ vất vả cho Thị Mộng rồi. Vốn là hai người tiểu nhân hầu hạ thiếu gia, lúc nhập học một chủ hai tớ, tiểu thiếu gia thiệt thòi một chút, cuối cùng thì chắc cũng hợp nhau thôi. Như hôm nay Cơ thiếu gia sang đây, lại biến thành một tớ hai chủ, Thị Mộng sợ là đến lúc đó phải dùng phép phân thân rồi.

Vệ Thiên Xung nghe thế cực kỳ bất mãn, hừ nói:

- Vớ vẩn! Hãn qua đây hầu học cho ta, dựa vào cái gì mà dùng người của ta?

Hãn và Cơ Tử Khiên tuy là hai anh em họ, nhưng cũng chỉ là hai năm mới gặp một lần, trí nhớ đều đã mờ hồ rồi, về cảm tình còn không bằng đối với bọn tôi tớ.

Đến cả Thị Mộng nghe được lời này cũng nhận ra vấn đề, hãn không thể chấp nhận cuộc sống một tớ hai chủ được.

Nhất là bọn tôi tớ tranh nhau muốn vào học viện, cuối cùng mục đích cũng chả phải hầu hạ, mà là muốn tu luyện.

Hai người hầu hạ một người, thì vẫn có thể có một nửa thời gian tu luyện.

Một người hầu hạ hai người, thế thì thật sự là làm người hầu rồi, muốn tu luyện cũng không có thời gian, vậy thì cho dù có đi được thì cũng chả có nghĩa lí gì?

Sắp bị tổn thất lợi ích của bản thân, người nào cũng sẽ trở nên thiên cận hơn, tảo bạo hơn, thậm chí là kích động. Thị Mộng trước đó không nghĩ đến, lúc này lại bị Thị Mặc dọa cho trận.

Thị Mộng vội kêu lên:

- Thiếu gia, để một mình tiểu nhân hầu hạ hai vị thiếu gia cũng được, có khổ có mệt tiểu nhân cũng không oán hận gì, nhưng Thị Mộng chỉ sợ đến lúc đó chăm sóc không chu đáo, chẳng may vì việc của Cơ thiếu gia ảnh hưởng đến chuyện của người...

Vệ Thiên Xung hô:

- Người là người của ta, không cần nghe người khác sai bảo, bất kể ra sao, ta cũng sẽ không đồng ý chuyện này.

- Nhưng mà thiếu gia, đây dù sao cũng là quyết định của Lão thái gia, trực tiếp từ chối sợ là không thích hợp cho lắm, chỉ có thể tìm biện pháp nào khéo léo một chút.

Thị Mặc nói.

Vệ Xung Thiên chán nản:

- Phương pháp gì được bây giờ?

Thị Mặc cười lạnh nói:

- Cơ thiếu gia nếu đã đến làm hầu học, vậy tất nhiên là đối xử với hần như tôi tớ! Nếu hần có thể thật sự làm tốt bốn phận của tôi tớ, Thị Mặc tôi sẽ nhường lại vị trí cho hần, thiếu gia thấy thế nào? Lại nói, thiếu gia sai

hắn làm việc, đó là chuyện hoàn toàn chính đáng, hắn dám từ chối không? Hắn nếu đã đến rồi, thì đừng mong làm thiếu gia nữa, đây là Vệ phủ, không phải Cơ gia!

Vệ Thiên Xung ngăn ngợ, lập tức ngửa đầu cười to:

- Nói rất hay, cứ làm thế đi!

Tuy nhiên ngẫm nghĩ một chút, trên mặt lại hiện ra một chút do dự, lẩm bẩm nói:

- Tuy nhiên nếu để mẹ ta biết, sợ là lại đánh ta một trận mất...

Thị Mặc Thị Mộng cùng nhau thở dài, biết tiểu tử này ngoài thì mạnh mẽ nhưng trong thì yếu xìu, nếu thật sự muốn Vệ Thiên Xung đi đối phó với Cơ Tử Khiên, chỉ dựa vào mấy câu nói thì vẫn còn chưa đủ.

Cùng lúc đó.

Vệ gia Nhị quản sự và Tam quản sự đang uống rượu trong phòng.

- Nói như vậy, chuyện đã quyết định rồi ư?

Tam quản sự Chu Khánh hỏi.

- Ủ, hiện giờ đang ở Thanh Dương Hiên. Nói là ở trước vài ngày, xem có hợp với tiểu thiếu gia không rồi nói tiếp, ta nghĩ cũng chỉ là chuyện kéo dài thời gian thôi.

Nhị quản sự Nghiêm Thần, vừa uống rượu vừa trả lời.

- Thanh Dương Hiên? Sao lại sắp xếp ở chỗ đó? Chỗ đó các Tỉnh Tâm viên xa lắm mà, Tần Viễn sao lại sắp xếp như vậy?

Chu Khánh khó hiểu.

Nghiêm Thần cười ha hả:

- Xa mới là tốt. Chỉ có ở xa thì đi lại mới không thuận tiện, chỉ có ở xa rồi mới có thể khiến bọn họ mau chán nản, đến hôm nay đi gặp tiểu thiếu gia cũng không thành...Chiêu này của Tần đại quân sự, thật là chơi quá đẹp.

Tam quân sự lập tức hai mắt sáng lên:

- Người là nói, Tần Viễn hẳn cố ý...

- Có cố ý hay không, chả ai nói rõ được? Có lẽ theo như lời hắn nói, chỉ là muốn tìm cho bà cô và Cơ thiếu gia một chỗ yên tĩnh tao nhã để ở.

Nghiêm Thần lại nuốt một ngụm rượu xuống bụng.

- Hừ, nói là đẹp, ai còn không biết hắn định làm gì?

Chu Khánh khinh thường nói.

- Cả hai cả hai, Cơ thiếu gia muốn tới, đối với Đường Kiếp có uy hiếp, đối với Thị Mặc Thị Mộng thì cũng nào khác gì đâu? Người nói xem, nếu như bọn tiểu tử tự mình tranh đoạt, thua thì thua đi, chúng ta cũng nhận. Bây giờ tự nhiên lại có một Cơ thiếu gia chạy tới ngáng một chân, hỏi ai có thể chịu được đây?

- Cũng đúng!

Chu Khánh hung hăng uống một ngụm rượu:

- Tên tiểu tử Đường Kiếp kia biết làm người, đối với ta và người cũng coi như là tôn kính. Lần trước lão gia thưởng cho hắn một trăm lượng bạc, hắn bỏ ra gần hết cho Ngô gia Nhị lão, lại cũng không quên phần của

chúng ta, Thị mặc mặc dù liên tiếp gây phiền toái cho hần, lại không thấy hần báo thù, lần trước càng là vì hần Thị Mặc mới giữ được cái vị trí thư đồng đó, người nói hần lòng dạ sâu xa cũng được, nói hần ngấm ngấm chịu được cũng xong, chí ít tâm can của con người này cũng được. Nếu hần thật sự thành công, thì chắc cũng không làm khó chúng ta, thôi thì chúng ta chấp nhận đi. Nhưng Cơ Tử Khiên kia hần là cái thá gì? Đừng nhìn hần vẻ ngoài cung kính, nhưng lão Chu ta cũng anh minh lắm, trong mắt hần vốn là chả có chúng ta! Hần mà tu thành tiên được, chúng ta đến nước rửa chân của hần cũng không có mà uống.

Nghiêm Thần cũng không nói tiếp chuyện này, chỉ điềm tĩnh nói:

- Lã tẩu ban ngày có đến tìm ta.

Lã tẩu, chính là nhũ mẫu của Vệ Thiên Xung, đồng thời cũng là người nâng đỡ Thị Mặc, tuổi tác có nhỏ hơn mọi người một chút, nhưng người đàn ông của cô ta là người quản chuyện làm ăn của Vệ gia, cũng là người theo Lão thái gia lâu nhất, ngay cả Vệ Đan Bách cũng phải tôn trọng vài phần, trong phủ địa vị cực cao, do đó bọn quản sự cũng đều tôn trọng gọi một câu Lã tẩu.

- Hà? Chị dâu nói sao?

- Tất nhiên là cũng không bằng lòng, nghe nói Tần quản sự cũng tìm qua ông ý, còn cả Thị Mặc...

Nghiêm Thần lại nói tiếp, Chu Khánh nghe đã hiểu:

- Nói như vậy, tất cả mọi người đều không thích họ đến.

Lão gia phu nhân không thích, cái này bọn họ cũng biết.

Cơ gia muốn chơi trò bỏ tiền dưới đất ra xem kịch ư, lại dùng không đúng chỗ rồi, làm cho lần trước phu nhân đối với chuyện này vô cùng mất

hứng.

Đương nhiên, nếu cho Cơ Vệ Lan Tâm thời gian, có thể cô ta sẽ tỉnh ra và kịp thời sửa chữa, vấn đề là người ta chẳng cho bọn họ thời gian nữa.

- Thật đáng tiếc, lão thái gia và lão phu nhân lại rất thích tên ngoại tôn này.

Nghiêm Thần sâu sắc nói.

- Thế thì để cho bọn họ cũng không là được rồi.

Chu Khánh lạnh lùng nói.

Hai người nhìn nhau, đột nhiên cùng phá lên cười đắc ý.

Lợi ích là một sợi dây xích, mỗi một người chẳng qua chỉ là một mắt xích trong sợi dây đó mà thôi.

Người Cơ gia không tuân thủ quy tắc, nhất quyết muốn tham gia, thực tế đối với toàn bộ người trong Vệ phủ, hoặc là nói đối với toàn bộ lợi ích của tôi tớ trong Vệ gia sinh ra sự công kích cực lớn.

Đương Nhiên, dưới tình huống bình thường, những người này tự mình chiến đấu, thì không có dũng khí để đối phó Cơ gia.

Nhưng nếu có người giật dây, lại có người tự nguyện tiên phong, quần chúng hưởng ứng, cho dù là người yếu đuối nhất cũng dám nói ra tiếng nói của mình.

Cái này không chỉ là đấu tranh vì lợi ích, cũng chính là đấu tranh giai cấp, không ai có thể thay đổi.

Thông qua giạt cái dây cung dục vọng trong lòng mọi người, Đường Kiếp đã làm cho toàn bộ người trong Vệ gia bị cuốn vào chung một sợi dây thừng, hình thành nên một liên minh vô hình chống lại Cơ gia.

Những ngày tháng Cơ Tử Khiên sống ở Vệ gia, đã xác định tiền đồ ảm đạm rồi...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Quy Tắc.

Sáng sớm Cơ Tử Khiên ngủ dậy rất sớm, Cơ Vệ Lan Tâm tự mình sửa sang lại quần áo cho đứa con, không quên dặn dò:

- Lần này cho con đi hầu học, thiết thời cho con rồi, nhưng tiên môn khó vào, ngoài cách này ra cũng không còn cách nào khác, đợi đến khi gặp Xung đệ, nhớ rõ là không được chống đối, cố gắng tạo quan hệ tốt.

- Mẹ, mẹ nói đến hai mươi lần rồi đấy.

Cơ Tử Khiên ngạo nghễ nói:

- Yên tâm đi, con sẽ xử lý tốt chuyện này.

Thân là thiếu gia nhà họ Cơ, Cơ Tử Khiên thật sự là có cái chỗ đáng để kiêu ngạo.

Hắn năm ngoái đã mời Linh sư mở ngọc môn cho hắn, ngọc môn tứ chuyển, cũng coi như là tư chất trung phẩm, quan trọng là tấn công ngọc môn cần phải có nghị lực, đủ kiên nhẫn, Cơ Tử Khiên có thể làm đến bước này, trong đám thiếu gia cũng là hiếm thấy, nên có chút tự cao.

Lại thêm nữa là bình thường hắn cũng biết làm người, không biết là cao minh hơn Vệ Thiên Xung bao nhiêu lần, do đó theo cách nhìn của hắn, bắt thóp Vệ Thiên Xung là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nếu như không có chuyện gì thay đổi, thì điều này đúng là không khó.

Thu dọn xong quần áo, hai người chính thức xuất hành, sai bọn tôi tớ dẫn đường đến Tĩnh Tâm viên. Thanh Dương Hiên cách Tĩnh Tâm viên khá xa, suốt đường đi, không biết là đi qua bao nhiêu chỗ rồi. Cơ Tử Khiên đã lâu không đến, thỉnh thoảng đi một chuyến Vệ phủ, trong lòng cũng kinh ngạc về khí thế của Vệ phủ, người hầu trẻ tuổi kia là một người khôn khéo, cả dọc đường đều nói về các phòng các hộ, giải thích cho Cơ Tử Khiên nghe về tình hình Vệ phủ. Cơ Tử Khiên mới đến, đối với những tin tức này tự nhiên rất là coi trọng, có chút cảm kích người hầu trẻ tuổi kia.

Tuy nhiên cứ như thế, tốc độ có chút chậm đi, trên đường đi còn gặp đủ các loại người, có tôi tớ của các phủ, tỳ nữ, thậm chí còn có quân sự, người nào cũng cực kỳ khách khí, sau khi gặp là hỏi thăm sức khỏe, tốc độ lại càng chậm đi mấy phần.

Lại đi thêm đoạn nữa, đã đến chỗ ở của Lão thái gia, chỉ thấy Lão thái gia đang đánh quyền trong sân, Cơ Tử Khiên không thể không đi lên vấn an.

Ông cụ nhìn thấy ngoại tôn đi tới, lại hỏi han ân cần, phải một lúc mới buông tha.

Tuy nhiên cứ như thế, đợi đến được Tĩnh Tâm viên đã qua nửa canh giờ rồi.

Đến Tĩnh Tâm viên rồi, lại được thông báo là Vệ Thiên Xung đang lên lớp, không nên quấy rầy.

Vệ Lan Tâm cảm thấy bất mãn:

- Không phải đã nói là, hôm nay đến gặp thiếu gia sao, sao lại để Xung nhi lên học đường cơ chứ?

Nàng là cô của Vệ Thiên Xung, lời nói đối với Vệ Thiên Xung tự nhiên chẳng cần khách khí.

Thị Mộng bên ngoài cười bên trong thì không trả lời:

- Thiếu gia đã đợi rồi, đợi hơn nửa canh giờ, thật sự đợi không được, tưởng là hai vị không đến, nên mới đi học rồi.

Hắn không nói Vệ Thiên Xung đợi đến nửa ngày đến nóng lòng, đến ghế cũng đập mất một cái, Vệ Lan Tâm và Cơ Tử Khiên cũng không cảm thấy có vấn đề gì bên trong.

Nếu là mình đến muộn, thật là cũng không trách được Vệ Thiên Xung.

Cũng may Thị Mặc nói:

- Nhưng hai vị dù sao cũng tới rồi, cũng nên chào hỏi thiếu gia một câu, không thì tiểu nhân đưa hai vị đến thư viện xem một chuyến.

Ngẫm lại cũng đúng, Cơ Tử Khiên nhõ nhã lễ độ trả lời:

- Nếu đã như vậy, thế thì phiền tiểu ca rồi.

Hắn tuy xuất thân gia thế, lại cũng biết bản thân lần này sang đây là có việc cần nhờ, bởi vậy đối với bọn tôi tớ ở đây cũng coi như là khách khí, tuy nhiên nếu nói học tập Đường Kiếp tặng tiền tặng quà, hắn vẫn là coi thường.

- Hai vị mời đi theo ta.

Thị Mộng đưa Vệ Lan Tâm và Cơ Tử Khiên đến thư viện.

Đến thư viện rồi, chỉ thấy bên trong có một vị tiên sinh đang dạy học, ngồi phía dưới đến hơn mười người, đều là những tiểu tử nhà Vệ gia, lại không biết ai là Vệ Thiên Xung.

Thị Mộng chỉ chỉ Vệ Thiên Xung ngồi chỗ kia rồi nói:

- Vị kia chính là tiểu thiếu gia, đang học, hai vị không nên quấy rầy, đứng đây chào hỏi thôi.

Nói xong liền hướng vào phòng ho khan một tiếng.

Thị Mặc bên kia nghe được, ngẩng đầu nhìn ba người đứng bên ngoài, biết là Cơ Tử Khiên bọn họ đến, liền dùng cánh tay chọc Vệ Thiên Xung, rồi bấu môi hướng ra phía ngoài.

Vệ Thiên Xung ngẩng đầu nhìn, vừa vặn nhìn thẳng ngay ánh mắt Cơ Tử Khiên.

Tuy nhiên động tác vừa rồi của Thị Mặc hơi lớn, bị vị tiên sinh kia nhìn thấy, nắm lấy cái thước trong tay chỉ về phía Vệ Thiên Xung nói:

- Tập trung đọc sách, không được nhìn đông nhìn tây!

Lần này thước đánh vào đầu Vệ Thiên Xung, đau đến nỗi hắn co rút đầu lại không dám nhìn nữa.

Cổ nhân dạy học không để ý gì vui vẻ dạy học, không được dùng trò đánh học sinh.

Công việc dạy học bản thân là có tư cách đánh thiếu gia, mà thầy giáo nhà Vệ gia lại là một thầy nho có tiếng ở Thương Long phủ, từng dạy qua mấy vị danh động tứ phương rồi.

Đừng nói người là Vệ thiếu gia, cho dù là Kim gia Tranh gia Cổ gia, thậm chí là Tiên thiếu gia, dám không chăm chỉ nghe giảng thì cũng chịu đánh.

Bởi vậy mà bị ăn một thước này, đến Vệ Thiên Xung cũng không dám phản kháng, nhưng trong lòng lại hận Cơ Tử Khiên đến nghiến răng nghiến lợi.

Vốn là Vệ Thiên Xung hôm qua sau khi tức giận, nghĩ lại thì rốt cuộc cũng là anh họ mình, cũng không cần phải tính toán nhiều, do đó đã nhượng bộ phần nào, bây giờ lại liên tiếp bị hốt, đối với hình tượng của Cơ Tử Khiên hoàn toàn kém đến nỗi không gì kém hơn nữa rồi.

Cơ Tử Khiên đối với lần đầu thất bại này chả có ấn tượng gì, theo cách nhìn của hắn lên lớp mà không chăm chỉ nghe giảng có bị đánh cũng là bình thường, do vậy chỉ cười cười:

- Xem ra thật là đến không đúng lúc rồi, nếu đã thế, không bằng chúng ta về Tĩnh Tâm viên đợi trước đi. Đúng rồi Thị Mộng, tiên sinh bình thường dạy đến lúc nào?

- Cái này...

Thị Mộng lộ vẻ khó xử:

- Cũng khó nói. Tiên sinh dạy học không nói rõ giờ, có lúc thì thời gian dài, có lúc thì ngắn, lúc hứng lên dạy đến tận tối muộn,

- Vậy à.

Cơ Tử Khiên ngẫm nghĩ một chút:

- Nếu như thế, chúng ta về Thanh Dương Hiên trước, nếu thiếu gia có tan học sớm, thì xin tiểu ca đến thông báo một tiếng.

- Tất nhiên rồi.

Thị Mộng mỉm cười trả lời.

Đương nhiên, Cơ Tử Khiên sẽ không nhận được bất kỳ thông báo nào.

Sau khi vào phủ được hai ngày, chỉ duy nhất một lần Cơ Tử Khiên thấy Vệ Thiên Xung ở xa, lại còn hại hắn bị đánh.

Ngày thứ ba trong phủ.

Hôm nay Cơ Tử Khiên cũng dậy rất sớm, sửa soạn quần áo, để tránh phải đi thêm lần nữa, Vệ Lan Tâm đang muốn đi cùng con, không ngờ Yên Chi lại chạy đến nói phu nhân muốn gặp bà cô.

Trịnh Vệ Thư Phượng không biết là hôm qua Cơ Tử Khiên vẫn không nói chuyện với con mình, chỉ cho rằng mọi người đã gặp nhau, cả hai đều rất thân thuộc, không cần thiết phải để Vệ Lan Tâm đi cùng nữa, lại thêm Yên Chi kiến nghị, liền bảo Vệ Lan Tâm đến chơi với Lão phu nhân.

Vệ Lan Tâm nghe nói Vệ Trịnh Thư Phượng kêu mình đến chơi với Lão phu nhân, thực lòng không muốn đi, lại không biết phải mở miệng thế nào, may là Cơ Tử Khiên nói:

- Mẫu thân đến chơi với Lão phu nhân đi, con tự mình đi gặp Xung đèn được rồi.

Vệ Lan Tâm dù sao vẫn có chút không yên lòng, phải đành nói:

- Nếu như thế, thì để Sài Tứ đi cùng con.

Do lần này sang đây, Cơ Tử Khiên không muốn mang theo người hầu, do vậy mà Vệ Lan Tâm chỉ đem theo nha hoàn của mình và một người chăn ngựa Sài Tứ, lúc này chỉ có thể để Sài Tứ đi cùng.

Lần này vẫn là do người hầu hôm qua dẫn đường, dù sao hôm nay cũng không phát sinh những chuyện như hôm qua nữa, rất thuận lợi đến Tĩnh Tâm viên, đúng lúc Vệ Thiên Xung đang trong vườn hoa thưởng hoa.

Nhìn thấy Vệ Thiên Xung, Cơ Tử Khiên cười cười đi tới:

- Xung đệ, hai năm không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?

Đối với Cơ Tử Khiên mà nói, hắn đến đây làm hầu học, thực ra là chả còn cách nào khác, trong thâm tâm nghĩ rằng không thể để mình thực sự thành người hầu được, đây cũng chính là nhược điểm duy nhất, chỉ có điều nhược điểm này, bình thường cũng không có ai dám lợi dụng để đối phó cả.

Chính vì thế, hắn hôm nay qua đây, chính là định dùng cách ôn lại tình xưa để lôi kéo quan hệ với Vệ Thiên Xung. Chỉ luận tình, không luận trách nhiệm, điểm này thực ra giống với thái độ lúc đầu của Đường Kiếp với Hư Mộ Dương, bản thân không có lỗi gì.

Tiếc là suy nghĩ của hắn sớm đã bị Đường Kiếp nhìn ra rồi, hơn nữa lại còn thông qua Thị Mặc truyền đến tai Vệ Thiên Xung trước một ngày. Lại thêm chuyện hôm qua, Vệ Thiên Xung đối với hắn ta chả còn cái ấn tượng gì đáng nói nữa rồi. Do vậy mà lúc này nhìn thấy hắn đến, chỉ nói chuyện với Thị Mặc đứng bên cạnh mà không để ý gì đến hắn. Cơ Tử Khiên muốn nắm lấy tay của Vệ Thiên Xung, nhìn thấy Vệ Thiên Xung không phản ứng gì, chỉ đành lúng túng sờ sờ đầu, lại rút về.

-...Đúng rồi, cái bút long sói trong phòng cũng phải thay rồi, nhớ là phải...

- Đã thay rồi, thiếu gia, là cây bút long màu tím mà người thích nhất.

- Vẫn là tiểu tử người thông minh.

Vệ Thiên Xung cười nói, lúc này mới quay đầu lại nhìn Cơ Tử Khiên một cái, dùng cái giọng cực kỳ phổ thông, cực kỳ bình thường nói:

- Ôi!!! Đây không phải là Tử Khiên ca ca đây sao, lâu rồi không gặp, sao hôm nay lại đến thăm ta thế này?

Cơ Tử Khiên cười nói:

- Như thế nào Xung đệ vẫn còn không biết ư? Hôm trước mẫu thân ta đến, chính thức xin Vệ phủ, hy vọng có thể có được một cái tên trong danh sách, Vệ gia năm nào cũng đều có xuất, Cơ gia và Vệ gia lại có quan hệ thân thiết, và nếu cho người ngoài, thì không bằng cho người nhà còn hơn.

Những lời này của hãn nói rất bình thường, nhưng tiếc là không đúng hoàn cảnh, bởi vì những “người ngoài” này đều ở đây.

Đừng nói là Thị Mặc Thị Mộng, đến cả Đường Kiếp và những người hầu khác cũng ở đó, nghe những lời này, trong lòng cùng nhau hừ lạnh.

Vệ Thiên Xung thì lại không tức giận vì cái này, chỉ lạnh lùng nói:

- Lại chả có ai báo cho ta, ta tại sao lại phải biết cơ chứ?

Cơ Tử Khiên ngăn người ra, nghe ra những lời này có chút không đúng.

Cơ gia đến Vệ phủ đã hai ngày, hôm qua cũng đã có người thông báo cho Vệ Thiên Xung, nếu nói Vệ Thiên Xung không biết, thì tuyệt đối là không thể, hãn nói vậy chỉ có thể là chứng minh một chuyện, chính là hai ngày trước vì không đến gặp hãn mà không vừa ý.

Tuy nhiên đây cũng không phải chuyện gì lớn, giải thích một chút là có thể hiểu rồi, Cơ Tử Khiên vội cười nói:

-Ồ, em họ hiểu lầm rồi, chúng ta được sắp xếp ở tại Thanh Dương Hiên, ở có xa một chút, đi lại có chút không tiện, hơn nữa mẫu thân tàu xe mệt nhọc nên cần nghỉ ngơi, cho nên hôm đó không đến được, ngày hôm qua cũng qua đây...

Hãn không đề cập đến ngày hôm qua còn tốt, nhắc đến ngày hôm qua Vệ Thiên Xung liền nhớ lại chuyện bị đánh, chỉ cảm thấy đầu óc bây giờ còn thấy đau đau, sắc mặt lập tức tối lại:

- Vĩnh Khanh thành cách Thương Long phủ cũng không xa nhĩ, chỉ vì một cái tên, Cơ gia không phải cũng đến rồi sao? Sao Thanh Dương Hiên của Vệ gia lại cách xa Tĩnh Tâm viên của ta, khéo còn xa hơn từ Vĩnh Khang thành đến Thương Long phủ ý nhĩ? Đến ta cũng không biết là Vệ gia lại to đến thế.

Bọn người hầu đồng thời phát ra tiếng cười.

Cơ Tử Khiên nghe thấy không đúng, đang định giải thích, Vệ Thiên Xung đã nói:

- Vệ gia mặc dù năm nào cũng đều có suất, mỗi năm nào cũng có người đến xin, các mối quan hệ đều được chuẩn bị, cũng có một số người đã đắc tội, cũng không ít họ hàng mượn thời cơ đến cửa giành lấy cơ hội, chỉ có một suất thôi, người muốn có năm nào cũng trên cả trăm, cho nên cũng không phải con chó con mèo gì mà có thể đến lấy đi được, thật không biết Tử Khiên dựa vào cái gì mà đến lấy cơ chứ?

Cơ Tử Khiên nghe thấy trong lòng giận dữ.

Hắn biết rằng mình trong lúc vô ý đã đắc tội Vệ Thiên Xung, lại không biết đắc tội sâu như thế. Mẫu thân hắn Vệ Lan Tâm và Vệ Đan Bách dù sao cũng là anh em cùng một mẹ, là máu mủ ruột thịt, đến đâu đi nữa cũng không thể nói là con chó con mèo, Vệ Thiên Xung nói thế đã khiến hắn giảm mức độ thân thiết xuống một tầng rồi.

Cơ gia nhà hắn ở Vĩnh Khang dù sao cũng là một gia tộc có tiếng, lúc mà Vệ Lan Tâm gả cho phụ thân hắn, Vệ gia cũng không hiển hách như bây giờ, hai nhà lúc đó cũng là môn đăng hộ đối, sao bây giờ lại biến thành con chó con mèo cơ chứ?

Tuy nhiên hắn cũng biết hiện tại không thể đắc tội với Vệ Thiên Xung, chỉ có thể nhẫn nhịn mà trả lời:

- Cơ gia cũng không phải lấy không, Tử Khiên lần này qua đây, là lấy thân phận hầu học mà sang.

- Thì ra là thế.

Vệ Thiên Xung cười to:

- Thế thì ta trách nhầm người rồi.

Cơ Tử Khiên nghe mà trong lòng vui vẻ, còn cho rằng sự việc giải thích rõ ràng là xong rồi, không ngờ lúc này Vệ Thiên Xung đã đập tay nói:

- Nếu đã là hầu học, chính là nói huynh đến làm người hầu phải không? Cũng được, Thị Mặc, dạy hần quy tắc, cho hần biết sau này nên làm việc thế nào?

- Cái gì?

Cơ Tử Khiên như bị sét đánh, đứng ngây ra.

Vệ Thiên Xung thì đã xoay người bỏ đi.

Thị Mặc cười hắc hắc đi tới, đứng trước mặt Cơ Tử Khiên nói:

- Cơ thiếu gia...ồ, không đúng, bây giờ nên gọi người là Tử Khiên rồi, quy tắc trong phủ không nhiều, nhưng mỗi điều đều rất quan trọng. Thân làm người hầu, đầu tiên là phải hiểu tôn ti trật tự, cho nên quy tắc thứ nhất, sau này nhìn thấy thiếu gia, người không thể gọi là Xung đệ hay là em họ nữa, mà phải giống chúng ta, gọi thiếu gia...

Cơ Tử Khiên hoàn toàn ngây ra.

Giọng nói của Thị Mặc vẫn còn tiếp tục:

- Ngoài ra, thân làm người hầu mà còn mang theo người hầu, đây là cái chuyện gì? Cái tên theo sau Tử Khiên, cũng không biết từ đâu ra tên quê mùa này, lôi thôi quá, vẫn là đuổi hắt ra khỏi phủ sớm một chút, đừng có làm bẩn mặt đất của Tĩnh Tâm viên, Vệ phủ ta không gánh nổi người này đâu...

Ở bên này Vệ Thiên Xung trở về trong phòng, lè lưỡi nói:

- Thị Mộng, biểu hiện của ta lúc này được chứ?

Giờ thì mấy biểu hiện kiêu ngạo lúc này đã hoàn toàn biến mất.

- Tất nhiên là thế rồi, biểu hiện của thiếu gia tuyệt đối không chê vào đâu được, bất kể người nào gặp cũng đều nói lời của thiếu gia đều có lí, tiến thoái có mức độ,

Thị Mộng nhân cơ hội nịnh nọt.

Vệ Thiên Xung thở phào:

- Vậy là tốt rồi, nhưng người nói, chúng ta có phải hơi quá rồi không? Hắt dù sao cũng là anh họ ta, làm hắt gọi ta là thiếu gia, ta vẫn có cảm giác chuyện này có chút không đúng.

Thị Mộng cười nói:

- Người cũng không bắt hắt gọi người là thiếu gia, chỉ là cho hắt học chút quy tắc, lần này sang đây làm học hộ, để cho hắt học chút quy tắc cơ bản, không phải là rất bình thường sao? Cho dù là khách quý đến từ bên ngoài, vẫn cần nhắc nhở một chút những nơi nào có thể đi, những nơi nào không thể tới. Nói về nội dung cụ thể của quy tắc, đó đều là do Thị Mặc

dạy, chẳng có liên quan gì đến thiếu gia? Là Thị Mặc tự cho rằng là khiến hắt gọi người là thiếu gia.

- Nhưng đến lúc hắt gọi ta là thiếu gia, ta trả lời hắt thế nào đây?

- Quen rồi, không chú ý, nói thế nào đi nữa thì vẫn là một câu nói của thiếu gia? Cơ Tử Khiên hắt lấy thân phận hầu học đến đây. Tuân thủ một chút quy tắc, bản thân đồng ý gọi một tiếng thiếu gia, cũng không thể coi như vượt quá nội quy chứ? Người có gì mà không chịu được chứ?

- Cũng đúng.

Vệ Thiên Xung gật đầu:

- Cũng may cô cô hôm nay không ở đây, bà ta mà ở đây, những lời này của ta thật không biết nói thế nào.

Vệ Lan Tâm là cô ruột hắt, bảo hắt trước mặt cô hắt khiến anh họ hắt gọi mình là thiếu gia, thi hành lễ nghi của tôi tớ, hắt làm sao có thể làm được.

Đây cũng giống như là thầy giáo, có quyền đánh hắt đấy.

Đối với tất cả những người có tư cách đánh hắt, trong lòng mọi người đều sẽ có một loại tính cách trời sinh đó là kính sợ.

Thị Mộng cười hì hì:

- Nếu đã đến làm người hầu, những người nhà này, sau này có thể không gặp thì cố gắng đừng gặp thì tốt. Quy tắc chính là quy tắc, Nếu mà tùy tiện đến một người làm mất hết mọi quy tắc, thế thì còn cần quy tắc làm gì nữa? Cho nên quy tắc này, Cơ thiếu gia phải tuân thủ, phu nhân Cơ gia cũng phải tuân thủ mới đúng.

- Làm cô cô ta tuân thủ quy tắc ư?

Vệ Thiên xung nói to:

- Đùa à, không thể được!

Thị Mộng cúi đầu nói:

- Quy tắc của Tĩnh Tâm viên, bà cô tự nhiên chẳng cần tuân thủ, nhưng quy tắc của Vệ gia, thì vẫn là nên tuân theo.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Dựa Vào Người Khác Lập Kế Hoạch.

Thị Nguyệt đến hoa viên vào buổi chiều, nhìn thấy Đường Kiếp vẫn đang bận rộn, phát ra tiếng cười khe khẽ, thốt tha bước lại gần, đứng phía sau Đường Kiếp, vỗ hân một cái, kêu lên:

- Này!

Đường Kiếp không vì cái này mà giật mình, bình tĩnh quay người lại:

- Chào Thị Nguyệt tỷ tỷ.

- Dọa người một lần cũng khó, hay là đã sớm thấy người ta rồi?

Thị Nguyệt mở to đôi mắt long lanh nhìn Đường Kiếp.

- Chỉ là nghe thấy tiếng bước chân thôi.

Đường Kiếp trả lời:

- Đúng rồi, sao lại rảnh rồi sang đây thế này.

Thị Nguyệt lại che miệng cười khẽ, đẩy nhẹ Đường Kiếp rồi liếc một cái:

- Còn không phải vì chuyện tốt các người làm, chưa qua ngo, vị Cơ thiếu gia kia đã đi về chỗ bà cô, người không nhìn thấy, mắt đỏ hết lên, chút nữa là thấy nước mắt rơi rồi! Ta nói các người sao lại đắc tội với hân ác như vậy?

- Can hệ gì đến ta.

Đường Kiếp “oan ức” giơ tay:

- Cùng lắm thì là Thị Mặc dạy hăn một chút quy tắc làm tôi tớ, vị Cơ thiếu gia kia đã không chịu được rồi.

Nói xong Đường Kiếp đem chuyện Thị Mặc “dạy dỗ” Cơ Tử Khiên làm người hầu nói ra, cả buổi sáng, Thị Mặc không để cho Cơ Tử Khiên rảnh rỗi lúc nào, không làm cái này thì làm cái kia, thật sự làm mấy chuyện của bọn tôi tớ rồi.

Cơ Tử Khiên coi như là có thể chịu đựng, nếu đã chịu được cục tức này, tiếc là hăn rốt cuộc là thiếu gia, bình thường đều là người khác hầu hạ hăn, bản thân còn lâu mới làm những chuyện như thế, cho dù là hăn muốn làm thì làm cũng không tốt, cho nên một buổi sáng bị Thị Mặc giáo huấn cho không ít.

Sài Tử bị đuổi đi, một đám người hầu đều hờ hững với hăn, hăn đến người giúp đỡ cũng không tìm được.

Hăn dù có tu dưỡng tốt hơn nữa, đối mặt với tình huống này thì cũng là ông chú có thể nhịn nhưng bà thím thì nhịn không nổi, cuối cùng mượn lí do chạy mất, về chỗ mẫu thân khóc lóc kể lể.

Thị Nguyệt nghe mà cảm thấy mới mẻ, cuối cùng không nhịn được phá lên cười, vỗ tay cười nói:

- Được lắm được lắm, làm đẹp lắm, những công việc này, vốn là những việc hàng ngày của bọn tôi tớ chúng ta, hăn lại đến làm hầu học, cho dù là có mách phu nhân, thì cũng là chúng ta có lí.

- Ta lại cảm thấy chả thế nào cả.

Đường Kiếp thở dài:

- Nếu như ta nói, thì việc này làm không đẹp chút nào, ngược lại còn quá kém, kém vô cùng.

- Hả? Tại sao lại thế?

Thị Nguyệt không hiểu.

Đường Kiếp trả lời:

- Chúng ta làm việc, thường thì đều là có một mục tiêu để theo đuổi. Nếu như việc thực hiện mục tiêu hơi khó, thì thường là sẽ dùng một chút thủ đoạn, điều này sẽ dẫn đến trong quá trình làm việc sẽ quên đi mục đích ban đầu. Thủ đoạn đối phó với Cơ Tử Khiên lần này, thực ra cũng có mặt khuyết điểm của nó, mặc dù hôm nay giáo huấn Cơ Tử Khiên rất nặng rồi, trút được cục tức rồi, nhưng mục đích của mọi người, là giáo huấn hắn ư?

Thị Nguyệt ngẩn ra, giọng nói của Đường Kiếp lại trầm xuống:

- Là bởi vì đuổi hắn ta đi! Mọi kế hoạch, thủ đoạn, đều nên liên quan trực tiếp đến cái mục đích cuối cùng này. Không đạt được mục đích này, thì hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại.

Để loại bỏ bản thân mình, trong chuyện đuổi Cơ Tử Khiên, Đường Kiếp đã không lộ mặt, chỉ là ngấm ngầm điều khiển mọi thứ bên trong,, nhưng cũng vì thế mà không tham gia cụ thể vào kế hoạch của đám người Thị Mặc, cũng không có cách nào đưa ra những chỉ thị cụ thể.

Đây cũng là tai nạn đằng sau hậu trường, chỉ có thể đưa ra phương hướng, nhưng cụ thể làm thế nào thì rất khó tham gia, chỉ có thể xem khả năng của người thực hiện mà thôi.

Cách làm buổi sáng của Thị Mặc thật ra lại phạm sai lầm giống như lần trước đó là thiếu đi tính mục đích. Tiếc là mặc dù Đường Kiếp nhìn thấy nhưng lại không có cách nào chỉ ra.

Cho đến lúc Thị Nguyệt qua đây, Đường Kiếp cuối cùng mới có cơ hội nói ra, hắn muốn mượn tay Thị Nguyệt, cố gắng sửa chữa một chút những sai lầm của bọn khốn nạn kia.

Lúc này Thị Nguyệt nghe thấy kỳ lạ, nói:

- Nhưng Cơ thiếu gia kia không phải bị chọc tức mà bỏ đi rồi sao?
- Là hôm nay như thế, nhưng cuối cùng cũng sẽ quay lại thôi.

Đường Kiếp sâu xa nói.

Thị Nguyệt há hốc mồm:

- Người nói là...Bọn họ sẽ không đi thật ư?
- Làm gì có chuyện bỏ cuộc dễ dàng thế.

Đường Kiếp điềm đạm nói:

- Đợi lúc bọn họ quay lại, lúc đó sẽ không đơn giản nữa đâu.

Bây giờ Cơ Tử Khiên bị hố, là bởi vì hắn không nghĩ là Vệ gia cố ý đối phó hắn như thế, tương đương với việc đi lên rồi bị đánh trước mặt gậy.

Cũng khó trách, Cơ Tử Khiên mặc dù học rộng biết nhiều, nhưng đây chỉ là dạy dỗ nuôi dưỡng, không quan hệ gì đến việc hiểu rõ đối phương.

Nếu nói hắn thật sự đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà nghĩ đến vấn đề...đừng nói là hắn mới chỉ là một đứa trẻ chưa vị thành niên, nếu coi như là người trưởng thành thật sự, người trong giang hồ, cũng chưa chắc có mấy người có thể làm được việc này.

Nhưng sau khi chuyện này xảy ra, Cơ Tử Khiên nhất định sẽ cảnh giác, sau này muốn làm hắn bị hố sẽ không dễ dàng nữa.

Bất kể thế nào, hắn cũng là anh họ Vệ Thiên Xung, cơ hội đoàn viên là cực lớn.

Cho nên nói đối thủ giống như thế này, không thể một chương đánh chết, thì chỉ có thể đợi bị cắn ngược lại mà thôi.

Chính vì thế mà Đường Kiếp mới cảm thấy phiền phức, tiếc là hắn lại không thể đi mà nói ra, chỉ có thể tiếc nuối, phụ nữ khéo léo cũng lo không có gạo cho vào nồi —— dưới tay mình chỉ có những vật liệu, lại không thể dùng một cách minh bạch, rất nhiều chuyện chỉ có thể mặc cho nó phát sinh nhưng lại không có cách nào ngăn lại.

Những lời này của hắn đến Thị Nguyệt nghe cũng cảm thấy đau đầu:

- Thế thì phiền phức rồi, dựa vào tính cách của bà cô, bà ta nhất định làm ầm lên, đến lúc đó các người sợ là đều gặp xui xẻo.

- Làm ầm lên?

Đường Kiếp ngược lại ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút nói:

- Tỷ nói bà cô sẽ chạy đến Tĩnh Tâm viên gây chuyện ư?

- Nhất định là thế!

Thị Nguyệt trả lời:

- Tính tình bà cô này, ở Vệ phủ cũng coi là chả ra gì, lúc chưa xuất gia vẫn thường chuyên đánh mắng bọn tôi tớ. Sau khi xuất gia, tính tình cũng dần dần dịu đi một chút, nhưng cũng không tốt hơn là bao. Đừng nhìn điệu bộ khách khí bây giờ của bà ta, đấy là muốn cầu xin Vệ gia, một khi biết con bà ta chịu nhục, nhất định sẽ sang đây gây chuyện cho xem.

Bà cô xuất ra lúc tỷ còn chưa sinh ra, sao lại biết rõ thế?

- Những người già trong phủ đều nói thế, còn nữa đứa nha hoàn Ngưng Thúy mà bà ta dẫn theo mấy ngày này cũng hay qua lại với ta.

- Thế à...thế thì mấy vị quan sự bọn họ cũng biết chuyện này chứ?

- Bọn họ tất nhiên là biết rồi.

Cúi đầu nghĩ một lát, trên mặt Đường Kiếp lộ ra một nụ cười.

Hắn ha hả nói:

- Được, được lắm, ta nói mà mấy tên tiểu tử kia lần này sao gan lại to thế, làm ra chuyện chả có đầu óc gì, liên hoàn kế dựa vào người khác lập kế hoạch tốt thật...chắc là mấy vị đứng đằng sau vạch ra kế hoạch này, ha ha, quả nhiên gừng càng già càng cay, lần này ta lại học được một bài!

- Người nói ý gì vậy?

Thị Nguyệt không hiểu.

- Không có gì.

Đường Kiếp trả lời:

- Làm ầm lên là chuyện tốt, ta còn sợ bà ta không làm gì cơ...đúng rồi, có một chuyện sợ là vẫn phải phiền đến Thị Nguyệt tỷ tỷ.

- Xem người nói kìa, sau này còn gọi tỷ tỷ, người ta cũng không lớn hơn người, gọi tên ta là được rồi, có chuyện gì người nói đi, làm được thì ta nhất định sẽ giúp...

- Vệ Thiên Xung, đồ ranh con người ra đây cho ta.

Vệ Lan Tâm dắt đứa con vội vàng lao tới Tĩnh Tâm viên, còn chưa vào tới cửa, đã chỉ về phía căn phòng lớn mà chửi mắng.

Vệ Thiên Xung ngó đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy cô hăn, sợ đến rụt đầu trở lại.

Thấy Vệ Thiên Xung không ra ngoài, Vệ Lan Tâm chuẩn bị bước vào, Thị Mặc hai người đã đồng thời tiến lên ngăn cản, miệng hô to:

- Cô gia, đây là thư phòng của tiểu thiếu gia, nếu chưa được phép...

- Cút ra!

Vệ Lan Tâm tát một phát vào mặt Thị Mặc:

- Chính người ức hiếp con ta, đợi lúc nữa tìm người tính sổ.

Nói xong liền xông vào phòng.

Vừa vào phòng, liền nghe thấy âm thanh của những mảnh đồ sứ bị ném vỡ vụn, dưới chân Vệ Lan Tâm là rất nhiều mảnh bình hoa vỡ. Vệ Lan Tâm ngây người ra, cũng không nghĩ trước cửa đặt nhiều bình hoa như thế, nhằm hướng Vệ Thiên Xung xông tới, tiểu thiếu gia thấy tình hình không tốt, quay đầu bỏ chạy, Thị Mộng bê nạnh đã chặn trước, trên tay còn cầm hai cái ghế.

Vệ Lan Tâm ưỡn ngực nói:

- Ta xem người dám đánh không?

Thị Mộng run run, rút cục cũng không dám xuống tay, chỉ có thể bỏ ghế xuống.

Vệ Lan Tâm quơ lấy chiếc ghế, thuận tay ném qua.

Thị Mộng cúi đầu xuống, chiếc ghế kia bay qua sát đầu hăn, sắp đụng phải bức tranh Hải Yến Sơn Thanh treo ở giữa phòng, làm thủng một lỗ to trên bức tranh, lưng ghế đập trúng đầu Vệ Thiên Xung, đau đến nỗi hăn kêu lên một tiếng, sờ lên đầu thì đã thấy máu chảy ra.

Vệ Lan Tâm còn muốn đuổi theo, Thị Mặc đằng sau nhào lên, ôm lấy chân Vệ Lan Tâm, hét to:

- Thiếu gia, chạy mau!

Vệ Thiên Xung lúc này thể hiện sự linh hoạt mà ngày thường ít có, bay qua cửa sổ thoát ra ngoài, Vệ Lan Tâm muốn đuổi theo, nhưng lại bị Thị Mặc sống chết ôm lấy, mắt thấy đề tên tiểu tử chạy mất, bất đắc dĩ tức giận, chẳng biết làm thế nào ngồi xuống đất khóc lên:

- Vệ Thiên Xung, người là đồ không có lương tâm, sao người lại có thể đối xử như thế với anh họ người, Vệ Lan Tâm ta sao số lại khổ như vậy chứ, mới xa nhà có vài năm, giờ thì người người ức hiếp rồi!

Vệ Thiên Xung thấy cô cô không đuổi theo nữa, cuối cùng cũng dừng lại, nghe thấy Vệ Lan Tâm kêu khổ, trong lòng cũng cảm thấy một chút đắn đo, dừng bước, quay đầu lăm bầm nói:

- Ta...Ta cũng chẳng làm gì...ta chỉ sai bọn người hầu dạy hăn chút quy tắc thôi...

- Nó là anh họ người, sao người có thể để nó làm chuyện của bọn hạ nhân cơ chứ!

Vệ Lan Tâm hét lên.

- Nhưng hăn đến đây làm hầu học, hăn chính là người hầu.

Vệ Thiên Xung cũng nổi giận, dắt hống kêu lên.

Vệ Lan Tâm nghe thấy câu này, đầu tiên là ngẩn người ra, sau đó lại gào khóc:

- Người...không ngờ người lại nói ra những lời này. Lúc người còn nhỏ chính là ta nuôi lớn người đấy! Người có biết là lúc người bé ta đối tốt thế nào với người không, lúc đó ngày nào ta cũng chơi với người, người cả ngày gào lên đòi theo ta ra ngoài chơi. Nuôi lớn người, dạy dỗ người, người sao lại đối xử với ta như thế, người còn có lương tâm không...

Vệ Thiên Xung bị giáo huấn mặt lúc trắng lúc đỏ, những chuyện lúc nhỏ hẳn lại không nhớ hết, cũng không biết nói thế nào.

Lúc này Thị Mặc thấy người phụ nữ này không đuổi nữa, cũng buông tay mau chóng chạy đi, đứng cùng với Vệ Thiên Xung.

Vệ Lan Tâm vẫn còn kêu khổ, lại không chịu đứng lên, các thể loại lúc nhỏ chăm sóc Vệ Thiên Xung từng cái từng cái kể ra. Giống như là Vệ Thiên Xung là do một mình bà ta nuôi lớn vậy.

Toàn bộ người của Tĩnh Tâm viên bị bà ta kinh động chạy tới, vừa thấy bà cô Vệ gia, ai cũng không dám khuyên, chỉ đứng bên cạnh nhìn, Vệ Lan Tâm một mình biểu diễn ở đó.

Con trai Cơ Tử Khiên của bà đứng bên cạnh nhìn, chỉ cảm thấy ngượng vô cùng, có lòng khuyên giải, nói một câu.

- Mẹ, thôi bỏ đi.

Vệ Lan Tâm đẩy tay đứa con ra hét:

- Người đừng quản!

Chỉ vào Vệ Thiên Xung lại tiếp tục mắng to, chỉ là lời nói đơn giản, nói đi nói lại vài câu, thậm chí đến nội dung chăm sóc nói lại mấy lần chẳng có

gì mới mẻ.

Đường Kiếp đứng một bên nhìn, trong lòng cười thầm, đợi bà ta mắng một lúc, cuối cùng cũng thấy Thị Nguyệt xuất hiện từ xa, hướng về phía mình gật đầu.

Đường Kiếp đi tới bên cạnh Vệ Thiên Xung nói:

- Tiểu thiếu gia, việc này phải nhanh chóng giải quyết, tiểu nhân vừa nhìn thấy Thị Nguyệt rồi, sợ là việc này đã kinh động đến phu nhân, một lúc nữa chắc cũng sang bên này.

- Cái gì?

Vệ Thiên Xung hoảng sợ.

Thị Mặc bên cạnh thì mắt sáng ngời, hẳn biết thời cơ mà hẳn đợi đã đến rồi.

Vì thế vội vàng nói:

- Cô gia, những lời này của người không đúng rồi. Lúc tiểu thiếu gia sinh ra, người đã được gả sang nhà Cơ gia rồi, làm gì có chuyện ngày ngày chơi cùng tiểu thiếu gia chứ? Vệ thiếu gia, không cần các phu nhân tự tay chăm sóc, đến sữa cũng là do vú nuôi cho, nếu không còn cần bọn tôi tớ chúng tôi làm gì? Tiểu nhân thấy người chỉ là thỉnh thoảng đến Vệ phủ một lần, cho thiếu gia vài cái kẹo, đừng nói thật sự coi như thế là ơn trời bể chứ?

Lời này nói ra, mọi người đều cười lên, chỉ cảm thấy Vệ Lan Tâm nói chuyện chả đáng tin chút nào.

- Người!

Vệ Lan Tâm tức bật ngồi dậy:

- Làm phản rồi, thật sự làm phản rồi! Nô bộc nhà Vệ gia đều khốn khiếp như này sao? Còn có quy tắc gì không? Có được dạy dỗ gì không? Đúng là một lũ không có lương tâm, Vệ Trịnh Thư Phượng này đến con mình và người hầu đều không dạy được, còn quản Vệ gia ư? Thật đúng là trên bất chính dưới sẽ loạn, Vệ gia này, từ trên xuống dưới không có một người tốt, toàn bộ đều là cái loại dơ bẩn.

Bà ta bên này mắng chửi thoải mái, phía xa lại có âm thanh vọng lại:

- Ôi chào ôi, những lời này, Thư Phượng sao lại đả tặc với muội muội rồi, sao lại nói xấu sau lưng ta thế?

Vệ Lan Tâm trong lòng cả kinh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vệ Trịnh Thư Phượng từ xa đi tới, bên cạnh còn theo hai người, không ngờ là Vệ Lão thái gia và Lão phu nhân.

Vệ Lan Tâm quá sợ hãi, chỉ thấy Lão thái gia cầm cái gậy đầu rồng, hừ lạnh nói:

- Khóc suốt mướt, đuổi đánh la mắng, người đàn bà chanh chua chửi đồng, miệng toàn lời thối tha, phỉ bang gia đình, còn ra cái thể thống gì nữa? Mặt mũi của Vệ gia đều bị người làm mất hết rồi!

Lão phu nhân đứng bên cạnh cũng thở dài:

- Dơ bẩn...Lan Tâm à, người dù sao cũng là nữ nhân nhà Vệ gia, sao có thể nói ra những lời như vậy.

Vệ Lan Tâm vội vàng:

- Cha, Mẹ, con không nói hai người...lúc này là nhất thời nóng vội nói sai...

Vệ Trịnh Thư Phượng cười lạnh:

- Muội muội nhất thời nóng vội nói sai, đều là người một nhà, chúng ta cũng chẳng tính toán. Nhưng chạy đến Tĩnh Tâm viên náo loạn thì là chuyện gì?

- Ta chỉ đến tìm Xung nhi nói lí lẽ...

- Lí lẽ cần phải đập cái bình hoa ta mua tặng Xung nhi sao? Lí lẽ thì phải phá bức tranh Thanh Sơn Đồ nhà chúng ta sao? Lí lẽ thì phải đánh vào đầu con ta sao?

Vệ Trinh Thư Phượng mặc dù vừa đến, lại chỉ nhìn một cái đã thấy Tĩnh Tâm viên bị Vệ Lan Tâm biến thành cái gì.

Đây đúng là mã tặc vào thôn mà!

Những đồ vật trong phòng con tria bà đều là tự tay Vệ Trinh Thư Phượng bà chọn lựa, vật nào cũng là đồ quý hiếm, bố trí thanh nhã thoát tục, thế mà hôm nay lại bị Vệ Lan Tâm làm thành cái hình dạng gì thế này?

Nhìn Vệ Trinh Thư Phượng đau lòng.

Là một người phụ nữ thực dụng, nỗi đau này còn mạnh hơn cả lúc trước Vệ Lan Tâm mắng bà.

Trong lòng bà phẫn nộ, tiếng nói mặc dù không lớn, ngữ điệu lại lạnh lùng như đao, nhất là con trai lại còn bị thương, càng khiến bà căm giận không ngừng.

Vệ Lan Tâm không phục:

- Là con trai tỷ ước hiếp con trai muội trước!

Vệ Trinh Thư Phượng cố kiềm chế, chỉ nói:

- Chuyện như thế nào chúng ta đã biết hết, chuyện Xung nhi làm, mặc dù có chút không hợp tình hợp lý, lại cũng không phải là vô lý. Hơn nữa những ngày này, cũng không có ít người nói với chúng ta, nói Tử Khiên đến làm hầu học, lại không muốn lao động, sau này nhập học, một tớ hai chủ, rất khó để chăm sóc, đừng nói đến lúc chăm sóc không chu đáo, mà đến người hầu học duy nhất cũng khó mà tu luyện, sau này bất luận có thành hay không, chỉ sợ cũng sẽ tức giận trong lòng, Vệ gia coi như bỏ ra nhiều mà chẳng được gípm lại chưa chắc đã có thể có hồi báo...

Nói đến đây, Vệ Trịnh Thư Phượng thở dài:

- Mặc dù là tiên gia, vì mối quan hệ với người phàm, cũng mở ra học viện, vì thiên hạ phàm nhân mở ra một cánh cửa. Vệ gia chúng ra, sao lại có thể xem nhẹ ước muốn được học của người dưới? Chính vì thế, để Tử Khiên học một chút quy tắc, chia sẻ chút khổ cực, thì chúng ta cũng đồng ý. Tiếc là...

Nói xong bà lắc lắc đầu.

Lúc đầu là bỏ ra cái giá quá thấp, giờ lại một chút chuyện cũng không chịu làm, đừng nói là Vệ Trịnh Thư Phượng bà, mà đến cả Lão thái gia và lão phu nhân cũng không chịu được.

Lão thái gia bên kia cũng ôn tồn nói:

- Không thích hợp, cuối cùng vẫn là không thích hợp. Chuyện này...Ta nghĩ hay là thôi đi.

Những lời này như sấm vọng bên tai, đánh vào lòng Vệ Lan Tâm, cuối cùng làm cho cái đầu đang nóng của bà ta tỉnh ra.

Vệ Lan Tâm hướng về phía Lão thái gia cầu xin tha thứ:

- Cha, bất kể nói thế nào, Tử Khiên cũng là cháu ngoại của người mà, người không thể không cho nó một cơ hội chứ!

Lão phu nhân hừ một tiếng:

- Tử Khiên tất nhiên là cháu ngoại ta, tiếc là Xung nhi lại là cháu đích tôn. Nếu hai đứa nó không thể ở chung với nhau được, ta chỉ có thể chọn một đứa. Lẽ nào đứa họ Vệ nhà ta ta lại không cần, mà lại đi cần đứa họ khác sao? Lại nói Vệ gia không dạy được đứa trẻ ngoan, đứa cháu ngoại này, thôi thì người cứ đem về dạy dỗ đi.

Lão phu nhân tâm tính nhỏ nhen, cũng không định tha thứ cho những lời nói của Vệ Lan Tâm trước đó.

Nghe nói thế, Vệ Lan Tâm toàn thân xụi lơ nhòai trên mặt đất.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tâm Sáng Như Gương (P2).

Mạng lưới quan hệ giữa các gia tộc rất phức tạp, sớm đã là chuyện của một người không phải là của một người mà là chuyện của cả đám người, không thì Cơ Tử Khiên đến đây cũng không dẫn đến sự chống đối lớn như vậy. Hư Nhược Cốc càng không phải tin trong lòng cho rằng Thiên Thần Cung sẽ không diệt nhà mình.

Cái mạch quan hệ giữa người với người khá rắc rối, trước đến nay vẫn là cam đoan quan trọng nhất.

Một điều khác biệt duy nhất là, người phạm chỉ là quan hệ với người phạm, tiên nhân thì có quan hệ của tiên nhân.

Linh sư đến từ bên ngoài, chỉ là một người hưởng thụ.

Linh sư của gia đình, hưởng thụ không phải là của sức mạnh của một người, còn có sức mạnh của thừa kế nữa, còn có Linh sư cả đời đi giao tiếp để đem đến sức mạnh của những mối quan hệ.

Bởi thế mà lời nói của Vệ Trịnh Thư Phượng, cuối cùng cũng chỉ là lời nói trong cơn tức giận, bà không thể, cũng không dám, càng không cho phép phá vỡ quy tắc như vậy.

Chỉ có điều bây giờ cơn tức giận của Vệ Trịnh Thư Phượng vẫn chưa nguôi, vì thế sự nhắc nhở của Tần quản sự mặc dù không sai, bà lại không muốn nghe, ngược lại còn lườm Tần quản sự một cái: - Đừng cho rằng ta nhìn không ra, cái bình hoa đang yên đang lành sao lại chạy ra chỗ cửa rồi? Tại sao mà Tĩnh Tâm viên vừa xảy ra chuyện thì bên chỗ ta đã biết luôn?

Tại sao đến cả bên Lão thái gia cũng biết tin nhanh như vậy? Còn nữa tại sao lại vừa đúng lúc chúng ta đi đến, Vệ Lan Tâm lại nói ra những lời như thế? Dựa vào mấy tên tiểu nhân, sợ là không nghĩ ra nổi cái trò nham hiểm như thế, chỉ sợ còn có người nào đó đứng đằng sau giật dây? Đúng rồi, Tần Viễn, người không biết là Thanh Dương Hiên các Tỉnh Tâm viên hơi xa sao? Thế mà ta vẫn luôn cảm thấy người trung thành thật thà!

Tần quản sự kinh hãi mồ hôi túa ra, chỉ có thể cười theo nói: - Phu nhân trước giờ đều anh minh, chỉ có điều lời nói ở trên mặt Cô gia, không ai có thể can thiệp vào Cô gia nói gì.

Hắn cũng không phủ nhận Vệ Trịnh Thư Phượng chỉ ra vấn đề.

Một người hầu khôn khéo là một người biết lúc nào nên giả ngu.

Cũng như thế một người chủ khôn khéo là một người biết lúc nào thì buông tay.

Vệ Trịnh Thư Phượng rất khôn khéo, chính vì thế, bà tuyệt đối sẽ không truy cứu việc này đến cùng, bây giờ nói ra những nghi vấn, chỉ là rung cây dọa khỉ mà thôi, cảnh cáo những người bên dưới, đừng cho rằng lão nương dễ bị lừa.

Ta giả vờ ngỗ một chút, thả các người, các người cũng đều thu lại hết những ý nghĩ khác cho ta, cái suất vào học viện là của Vệ gia, cho hay không cho ai, không phải các người nói là xong!

Bởi vậy Tần quản sự không giải thích gì thêm, chỉ nói Vệ Lan Tâm không đúng.

Tần Viễn nói cũng không sai, Thanh Dương hiên hắn sắp xếp có hơi xa, nhưng cũng không xa đến mức mà không thể đi gặp Vệ Thiên Xung, nói trắng ra là Vệ Lan Tâm chả coi Vệ Thiên Xung ra cái gì; Vệ Thiên Xung làm khó dễ Cơ Tử Khiên rồi, nhưng cũng chỉ là cái yêu cầu cơ bản nhất cho

một người hầu học mà thôi, nói thẳng ra là Cơ Tử Khiên một chút nghĩa khí, tự giác cũng không có; bọn tiểu nhân cũng coi như là tính kế với hẳn rồi, nhưng cái mồm Vệ Lan Tâm nói ra những lời gì, cũng không phải bọn tôi tớ có thể khống chế được, nói thẳng ra là mồm thối lại không biết cách làm người.

Rất nhiều chuyện, chung quy là vấn đề của bản thân, sau đó mới bị người khác lợi dụng.

Vệ Trịnh Thư Phượng cũng hiểu được điểm ấy, dù sao đi nữa bà đối với cả nhà Vệ Lan Tâm cũng chán ghét, mượn cơ hội đuổi đi.

Mọi người vô hình mà hợp ý nhau, bọn tôi tớ giúp Vệ Trịnh Thư Phượng vứt bỏ cái phiền phức Cơ gia này, bản thân cũng bình yên mà hưởng thụ hai suất vào học viện, cũng chỉ có thể có được sự ăn ý này, mọi người mới có thể chung sống hòa thuận được.

Cho nên tiếp theo, Vệ Trịnh Thư Phượng lại nổi một cơn thịnh nộ, cuối cùng lại phá lệ không xử phạt bất cứ kẻ nào, thật đúng là giờ cao đánh khẽ.

Bị một câu "cút đi" của Vệ Trịnh Thư Phượng như được đại xá bọn tôi tớ đều dần dần rời đi, Tần quản sự và Đường Kiếp đi cuối cùng, trên đường đi không nói lời nào, cho đến lúc sắp rời phủ, Đường Kiếp mới cười nói: - Lần này vẫn phải cảm ơn Tần thúc thúc giúp đỡ rồi!

- Ta à, lên phải thuyền giặc rồi! Tần quản sự bất đắc dĩ thở dài, chỉ là trong mắt không thấy một chút gì tiếc nuối hối hận.

Ông nhìn Đường Kiếp: - Chuyện này mặc dù người làm rất đẹp, nhưng ảnh hưởng không tốt. May là có Thị Mặc gánh cho, chuyện gì cũng nằm trên lưng hẳn, người cũng không cần lo lắng quá, chuyện ngoài ý muốn, đợi lúc thiếu gia nhập học, cũng là lúc người vào học viện, ta xin chúc mừng người trước.

Đường Kiếp thản nhiên nói: - Tôi thì lại không nghĩ thế, trên thực tế Thị Mặc vẫn còn cơ hội.

- Hả? Tần quản sự ngẩn người: - Lần trước gặp chuyện, người nói hẳn đã hết cơ hội. Chuyện hôm nay lớn như vậy, sao người lại nói hẳn vẫn còn cơ hội?

- Cũng là do xảy ra chuyện lớn như vậy, Thị Mặc mới lại có cơ hội. Đường Kiếp thở dài.

- Cơ hội gì?

- Tâm Ma đại nguyện!

Tâm Ma nguyện, đây là điều bắt buộc đối với mỗi người hầu học trước khi nhập học sẽ phải nói gia tộc sẽ không ngốc đến mức chỉ dựa vào một câu nói là tin người.

So với những lời thề chắc nịch, Tâm Ma Nguyện rõ ràng là càng có tồn tại một ràng buộc.

Tâm Ma Nguyện chia làm các phần có Đại Nguyện, Tiểu Nguyện, Phi Nguyện, như lúc đầu Đường Kiếp lập đại nguyện diệt Thiên Thần Cung, mad Hư Mộ Dương lúc đầu bị Đường Kiếp cứu, nếu mà có nhân quả, thì đến "nguyện" cũng không được, chỉ có thể gọi là Phi nguyện.

Phi nguyện giống như là mở cửa buôn bán, thành với không thành đều chỉ là chuyện làm ăn giữa hai người, cơ bản là không có ảnh hưởng gì, cố gắng duy trì chỉ là thói quen mà thôi.

Tiểu nguyện thì lại là lời nguyện bình thường, giống như hợp đồng mua bán của một công ty, mỗi chữ đều rất quan trọng, mất đi một chữ là có thể mất mạng, nhưng cũng sẽ sinh ra những hậu quả và ảnh hưởng nghiêm trọng, không thể dễ dàng buông thả.

Đại nguyện thì giống như là đề cập đến hợp đồng sống còn của công ty, nếu như không thành, sẽ rất có khả năng bị ngân hàng đòi nợ, không quay vòng được, trực tiếp sẽ phá sản.

Bởi vậy Đại nguyện không thể dễ dàng nói ra, nhưng nếu như lập Đại nguyện thì có thể giúp những người tu tiên kiên trì trên đường tâm, xây dựng cơ sở từ trong tâm, trên con đường tu luyện lại càng thêm thuận lợi.

Đây là tính chất của nguyện.

Nguyện có tính chất, cũng có nội dung.

"Ta lập Đại Hồng nguyện, từ nay về sau bữa nào cũng sẽ có thịt"

Cái loại nội dung vô nghĩa này cũng có thể gọi là Đại nguyện, nhưng không có ý nghĩa, đó là tự tìm phiền phức cho bản thân, lại không đem lại lợi ích gì.

Mà giống "Ta lập Đại Hồng nguyện, nhất định diệt Thiên Thần cung" loại nguyện này, đây là Diệt Ma nguyện, sẽ không mang lại bất kỳ lợi ích nào choc ho Đường Kiếp lúc tu luyện, nhưng sẽ giúp được Đường Kiếp sau này đối phó với Thiên Thần Cung, về phần giúp đỡ rốt cục thể hiện ra sao, lại là mỗi người mỗi khác.

Như "Ta lập Đại Hồng nguyện, phá hết thấy mọi pháp thuật trên thế gian" của Thích Vô Niệm, chính là một loại Phá Pháp nguyện, không thể hiện ông ta thật sự có thể phá bỏ mọi pháp thuật, nhưng có thể giúp đỡ ông ta trong lúc phá pháp. Chỉ là Đại nguyện của ông ta thần thông thần kỳ vô cùng, nên mỗi lần chiến đấu đều có thể kịp thời lập nguyện, còn có thể đổi thành Hồng nguyện, thậm chí sau khi phản nguyện cái giá phải trả còn nhỏ hơn rất nhiều so với người khác.

Về phần cầu bất tử, cầu tiêu dao, cái này gọi là Căn bản nguyện, là điều căn bản mà những người tu tiên một đời theo đuổi, do vậy tuyệt đại đa số

Hồng nguyên đều là Căn bản nguyên.

Đại Hồng nguyên là hình thức, Diệt Ma nguyên, Căn Bản nguyên, Pháp Pháp nguyên thì là nội dung, có thể lập thành Đại nguyên, cũng có thể lập thành Tiểu nguyên.

Mà hầu học của các gia tộc, trước khi nhập học, thường sẽ lập nguyên với gia tộc, loại nguyên này chính là Báo Ân nguyên, về nội dung cụ thể thì không giống nhau.

Do liên quan đến tiên cơ đạo quả, thường thì gia tộc sẽ không ép hầu học lập Đại Hồng nguyên, nhưng Tiểu nguyên thì vẫn bắt buộc, nhưng nếu có ai muốn lập Đại Hồng nguyên, thì cũng sẽ không ngăn cản.

Đường Kiếp sở dĩ cho rằng Thị Mặc vẫn còn cơ hội, cũng là bởi vì Tâm Ma nguyên này.

Thị Mặc trước kia, tự cho rằng bản thân vẫn còn cơ hội, chắc chắn sẽ không đề cao việc hứa hẹn để xin học, nhưng chuyện lần này, Thị Mặc lại lần nữa đứng nơi đầu sóng ngọn gió, diều này khiến hắn nhận thức được, chính mình đã mất đi khả năng được phu nhân lựa chọn, sẽ không còn mê tín vào cái thân phận "thư ký" nữa.

Lúc con người rơi vào đường cùng, thường thì sẽ tử chiến đến cùng.

Để có thể vào học viện, cách duy nhất của Thị Mặc chính là đề cao hứa hẹn báo đáp của bản thân, lấy hình thức Đại Hồng nguyên lập ra Báo Ân nguyên bậc cao nhất lúc mà bạn không mượn được tiền thì hãy nâng cao lợi ích lên, thế giới không bao giờ thiếu những nhà đầu tư mạo hiểm.

Đương nhiên, không phải nói tất cả mọi người có thể làm như vậy.

Dù sao cũng phải có tư cách kia trước mới được.

Mà thật sự có tư cách, cũng sẽ không đồng ý lựa chọn như vậy.

Con đường tu tiên nhiều trắc trở, nếu sống chết chỉ vì làm một người nô tài cao cấp, thế còn không bằng cứ giả ngu giả dốt, sống cuộc đời yên bình.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chọn Phái (P1)

Nhưng Đường Kiếp biết rằng Thị Mặc có khả năng rất lớn sẽ làm như vậy.

Bởi vì hẳn hiểu Thị Mặc, hẳn có thể nhìn thấy khát vọng được nở mày nở mặt, khát vọng quyền thế trong mắt Thị Mặc.

Vì cái này, cho dù có bán đi cả đời người hẳn cũng liều một phen.

Thời khắc này nghe thấy Tâm Ma Đại Nguyên bốn chữ, Tần quản gia cũng sực tỉnh, nhướn mày: - Nếu thật là như vậy thì phiền phức rồi, nếu như không được, thì người cũng đành phải làm thế thôi

- Đây chỉ là đấu thế lực, giống như là bán đấu giá vậy, xem ai trả giá cao hơn, cái loại theo đuổi không tiếc tiền của này, không phải chuyện liên quan đến sinh tử, thì không cần thiết. Đường Kiếp lắc đầu nói: - Tôi nhờ phúc của Vệ gia, nếu như sau này có thể vào được học viện Tây Nguyệt, tất nhiên là sẽ phải báo đáp Vệ gia, nhưng vẫn chưa định bán nốt nửa phần đời còn lại. Tần thúc cũng biết, chí hướng cả đời ta là được tiêu dao, tự do tự tại, dù vẫn chưa lấy làm nền móng lập nguyện, nhưng đã khắc vào tim rồi. Nếu tôi vì tu tiên mà bán nửa phần đời còn lại, thì đã làm trái với bản thân rồi, cho dù có giẫm lên con đường của tiên cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên tạm thời làm người hầu, nghe sai bảo, tôi có thể chấp nhận, cả đời như thế, tuyệt đối là không thể!

- Chí hướng có rộng lớn thế nào, cũng phải vào tiên môn thì mới được, không vào được thì còn có tác dụng gì nữa?

- Cũng chưa chắc là không vào được, muốn phá Tâm Ma Đại Nguyên cuat Thị Mặc, có một cách đơn giản nhất, chỉ là tôi không muốn dùng cho lắm.

- Cách gì?

Đường Kiếp cười nói: - Kỳ thật, Vệ gia rốt cuộc không phải là tu tiên thế gia, đối với Tâm Ma Đại Nguyên không thực sự hiểu. Tôi có phúc đã được gặp qua tiên nhân, cũng biết được một số chuyện liên quan đến Tâm Ma Đại Nguyên.

- Người gặp qua tiên nhân ư? Tần quản gia há hốc mồm kinh ngạc.

- Vâng

Đường Kiếp gật đầu nói: - Cũng chỉ là một lần thôi, được ở chung mấy ngày ngắn ngủi, cũng được chỉ điểm một số thứ, biết một chút chuyện về tu tiên giới. Theo như tôi biết, Tâm Ma Đại Nguyên thực ra có rất nhiều điều trói buộc, tác dụng của nó, không lớn như mọi người nghĩ.

- Sao lại nói thế?

- Tần thúc có biết, người tu tiên sao lại có Tâm Ma Kiếp?

- Không biết. Tần Viễn chỉ là một quản gia bình thường, có thể biết Tâm Ma Kiếp thì cũng coi như là thông tin của ông ta cũng linh thông rồi, làm sao mà biết được tại sao lại có Tâm Ma Kiếp cơ chứ.

Đường Kiếp cười cười, trả lời: - Tu tiên ngũ cảnh, linh đài, thoát phàm, thiên tâm, tử phủ, tiên đài, trong đó linh đài tu chính là khí, trong cơ thể mở ra Linh Hải, hấp thụ linh khí, dựa vào vận dụng linh khí sinh ra các loại pháp thuật. Nhưng loại phép thuật này chỉ có thể thông qua tiêu hao bản thân để tiến hành, mà thay đổi của bản thân không lớn, nói trắng ra là, chỉ là nắm được một cách vận dụng khí mà thôi, giống như là người có vũ khí

và người không có vũ khí. Đợi đến thoát phàm cảnh, sau khi khai thông cầu thiên địa, người tu tiên có thể dùng linh khí trong cơ thể điều động linh khí của trời đất đến thực hiện pháp thuật, lúc này, linh khí bên trong cơ thể chỉ là vật dẫn, vật thúc đẩy. Sức người có hạn, mà sức mạnh của trời đất thì vô biên, cho nên tiên sư lúc này mới chính thức có được sự nhẫn nại của việc lên trời xuống biển. Ngoài ra thoát phàm cảnh khác và linh đài có chỗ khác nhau, chính là có thể dùng linh khí tẩy luyện cơ thể mình, thay da đổi thịt. Vậy thì Tần thúc thúc có biết, thiên tâm cảnh tu cái gì không?

Tần quản gia mù tịt lắc đầu.

- Thực ra, thiên tâm cảnh chính là tẩy luyện bản thân, cơ sở để tiến thêm một bước tẩy luyện, chỉ có điều cấp bậc này, bọn họ phải tẩy luyện không chỉ dừng lại ở cơ thể, mà là Đường Kiếp chỉ lên đầu mình.

Tần quản gia tâm trí run lên: - Đầu ư?

- Đúng như vậy, là đầu, là ý thức. Thoát phàm cảnh mặc dù là thoát khỏi thân xác người phàm, nhưng đầu vẫn là điểm yếu, tim bị tổn thương sẽ không chết, đầu mất rồi chắc chắn chết, chính là bởi vì ở đây vẫn bình thường. Đầu là bộ phận quan trọng nhất trên cơ thể người, cũng không thể tùy tiện tẩy luyện, nhất định phải đợi đến sau khi thành công ở Thiên Tâm, mới có thể tiến hành bước tiếp theo. Một khi đã thành sẽ sinh đủ linh niệm, thêm một bước nữa chính là thần niệm. Cái là linh niệm hay thần niệm, thực ra đều là chúng ta trong ý thức vô hình hóa ra sự tồn tại của có hình.

Nghe đến đó, Tần quản gia tỉnh ngộ: - Người nói là Tâm Ma Kiếp từ đó mà có sao?

- Đúng vậy. Thiên Tâm Cảnh tu linh niệm, biến cái vô hình thành hữu hình, một nửa chính là giống như hóa vô hình vì Tâm Ma hữu hình, Tâm ma bản thân là những ý niệm trong đầu mà chúng ta từng sám hối, trong quá trình linh niệm hóa hình trong cái không sinh cái có, hóa dục mà sinh,

nói thẳng ra, cũng chỉ là sự khác biệt giữa Thần niệm và Ma Niệm mà thôi, giống như hai mặt thiện ác của con người. Thần niệm có thể khống chế được, tu càng cao càng sâu xa khó lường, chính là niệm động đất trời, không cần động đến pháp quyết, nhất niệm sinh, vạn pháp khởi, đây chính là Tử Phủ Cảnh. Ma niệm thì không khống chế được, chỉ biết cản trả lại bản thân, do vậy Tâm Ma Kiếp thực ra là đến Thiên Tâm Cảnh mới có đại kiếp.

- Nói như vậy, nếu chỉ là Linh sư bình thường, bọn họ không sợ Tâm Ma Kiếp?

- Sợ thì cũng sợ, nhưng cũng là sợ hiện giờ làm quá nhiều việc trái lương tâm rồi, sau này vào Thiên Tâm Cảnh thì chỉ nghĩ đến trả thù mà thôi. Nhưng nếu đã quyết định dừng ở thoát phạm, không cầu tiến thêm, thì thật sự là không cần sợ.

Tần quản gia nghe mà lạnh cả người: - Nhưng Linh sư trong nhà trước nay chưa nói qua những cái này.

- Bọn họ tại sao phải nói? Đường Kiếp hỏi ngược lại: - Bọn họ vào Vệ phủ, muốn đến cũng là muốn lập nguyện thôi, nếu như đã lập ra nguyện, tiền thù lao tự nhiên sẽ được cao hơn chút, chả ai dỗi hơi đi nói cho chủ nhà cả, tôi cả đời này không định vào Thiên Tâm Cảnh rồi, chuyện Tâm Ma Kiếp, ông đừng để ý?

- Tần quản gia không nói gì.

Đường Kiếp đã cười nói: - Thật ra chuyện như này, những gia tộc tu tiên lâu đời đều biết cả, chỉ có điều sẽ không nói ra, dù sao thì cũng rất dễ đắc tội với người khác, phải biết là có không ít Linh sư dựa vào cái này để kiếm miếng cơm nữa. Vệ gia rất cục thời gian tạo thanh thế còn ngắn, lại không có Linh sư của chính mình, rất nhiều thứ đều không rõ. Còn những Linh sư

kia cũng chưa chắc có tâm lừa gạt, có rất nhiều Linh sư chưa đến bước đó, bản thân cũng chưa chắc đã biết.

- Đây lại là vì sao? Tần Viễn cảm thấy tò mò, làm sao có thể đến Linh sư cũng không biết?

- Bởi vì tu luyện bản thân là chuyện cực kỳ nguy hiểm, chỉ sơ sẩy một chút là sẽ tẩu hỏa nhập ma. Sớm biết qua con đường tu luyện về sau, rất có thể sẽ có người tu mạo hiểm mà thử, có lẽ chỉ là nhất thời tò mò, kết cục thì thường là bi kịch! Vì lí do an toàn, thường thì các sư phụ đều sẽ không cho hậu bối biết quá sớm những điều này, cho dù là có người biết cũng đều sẽ bị cảnh cáo không cho phép bàn luận, không thể xem nhẹ.

- Vậy sao người

- Vị tiên nhân kia lại không có ý thu tôi làm đồ đệ, tôi đến hôm nay cũng không hiểu tiên pháp là cái gì, cho nên cũng tùy tiện nói vài câu. Có lẽ khi ông ta nghĩ, tôi cả đời này cũng không thể vào được học viện. Đường Kiếp cười đáp.

Kỳ thật Hư Mộ Dương sợ dĩ nói cho hắn biết điều đó, một là do nhìn thấy tính cách hắn trầm lặng, tin là hắn sẽ không gây ra chuyện gì ngu ngốc, mặt khác cũng là ngày hôm đó đã uống mấy chén rượu, lại không đề phòng gì Đường Kiếp, nói linh tinh liền nói ra mất. Sau khi chuyện này xảy ra còn hối hận muốn chết. Cũng may Đường Kiếp cũng không cho rằng mình là người nghịch thiên đến thử cái gì cũng thành công, về chuyện liên quan đến phương diện an toàn thì trước giờ vẫn không xem nhẹ.

Tần quản gia đi đi lại lại mấy bước, lắc đầu nói: - Không được, chuyện này nhất định phải nói cho phu nhân biết.

- Thôi khỏi. Đường Kiếp khuyên ông ta: - Tần thúc nếu thật sự nói ra, chẳng phải là sẽ bị đám Linh sư kia hận cả đời sao? Nếu để bọn chúng ghi hận Bọn họ muốn giết thúc, thì thúc đến chết thế nào cũng không biết đấy.

Thực ra đám Linh sư kia cũng chưa chắc đã có ý nghĩ côn kích Thiên Tâm Cảnh, chỉ cần còn một tia hy vọng, ai mà dừng lại không muốn tiến lên cơ chứ? Cho nên Tâm Ma nguyện cũng còn là có ý nghĩa nhất định, chỉ là đừng coi là thật quá, càng không được ỷ lại.

Nghe đến đây, Tần quân gia chỉ có thể thở dài: - Hy vọng là bọn chúng cũng không rõ đi. Người nói đúng, nếu ta đi nói ra, bất kể bọn chúng biết hay không, đều không phải là chuyện tốt, vạn nhất không cẩn thận hại người khác thì nguy to. Vẫn là phu nhân anh minh, trước nay vẫn không gửi gắm sự trung thành vào Tâm Ma nguyện, vẫn nói là Tâm Ma nguyện cố nhiên quan trọng, giống như bản tính con người, song song tiến hành, mới có thể bảo đảm được sự an toàn của gia tộc.

- Chính là câu này. Đường Kiếp cười nói: - Một người có đầu óc thật sự, không bao giờ tin vào những thứ mình không hiểu, vẫn là phu nhân anh minh!

- Tuy nhiên nếu đã không được nói ra, vậy thì Đại nguyện của Thị Mặc cũng không thể ngăn cản được, nên người cũng chỉ có thể lựa chọn làm theo hăn, cùng lắm thì dừng lại ở bước thoát phạm, so với không có cách nào vào được tiên môn còn tốt hơn.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chọn Phái (P2)

Đáng tiếc Đường Kiếp lại không muốn: - Tôi sẽ không đặt cược toàn bộ tương lai của mình vào đây, thực ra cho dù Vệ gia không chọn tôi, tôi cũng có tự tin có thể vào được tiên môn, chỉ có điều phiền phức hơi nhiều.

Tần quản sự nghe nói thì giật mình: - Người nói người còn có cách khác để vào tiên môn sao?

Đường Kiếp trả lời: - Đương nhiên, Văn Tâm Quốc lại không phải chỉ có Tây Nguyệt phái, không vào được Tây Nguyệt học viện, lẽ nào tôi không thể đến các phái khác được sao? Chỉ có điều học viên Tây Nguyệt là huyền môn chính tông, có thể đi đường chính đạo, thì tại sao cứ nhất thiết phải đi đường tiểu đạo cơ chứ? Tôi nếu muốn dừng lại ở bước Thoát phạm, vậy thì Văn Tâm Quốc càng có nhiều môn phái có thể chọn lựa, vào chỗ nào cũng nhẹ nhàng hơn so với vào Tây Nguyệt

Hắn muốn nói hướng hồ hắn còn có cách thăng Thị Mặc, không ngờ Tần quản gia chưa để hắn nói xong, đã nắm chặt lấy Đường Kiếp, kích động nói: - Vậy tức là, người biết nên làm thế nào để vào môn phái khác? Ta cầu xin người một việc, tiểu Kiếp người nhất định phải giúp ta.

- Tần thúc ông làm gì vậy? - Đường Kiếp ngăn ra, trước đến nay hắn chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng kích động của Tần quản gia, nhất là còn "cầu xin" mình?

Tần quản gia thật sự kích động nói: - Xin người giúp Tứ tiểu thư! Cô ấy muốn tu tiên đến sắp phát điên rồi!

Trong căn phòng tối, Vệ Điệp thấp thỏm ngồi trước mặt Đường Kiếp, ngồi bên cạnh là Tần quản gia cũng đang thấp thỏm.

Xoa xoa tay, Tần quản gia xấu hổ nói: - Cũng không sợ người cười, tiểu Kiếp, ta nhìn Tứ tiểu thư lớn lên từ bé, đối với tiểu thư, ta luôn coi như con gái mình. Mấy năm nay, Tứ tiểu thư là phận con gái, lại không có duyên tu tiên, trong lòng vô vùng đau khổ, ta nhìn mà cũng lo lắng

- Tôi biết, năm mà Tứ tiểu thư sinh ra, cũng là năm mà Tiểu Như tỷ tỷ qua đời, đúng không? Đường Kiếp thản nhiên nói.

Tần quản gia run lên, cúi đầu khóc thút thít.

Tần quản sự vốn có người con gái là Tần Như, là con gái một của Tần Viễn.

Năm Vệ Điệp sinh ra, Tần Như bị một cơn bệnh nặng, không ngờ ra đi. Lại chính vào lúc Vệ Điệp vừa mới sinh, Vệ phủ trên dưới đều bận cả, Tần Viễn thậm chí còn không kịp nhìn mặt con gái lần cuối.

Đây là sự đả kích lớn nhất đối với Tần Viễn.

Một người con gái sinh ra, một người chết đi, vừa hay sau khi Vệ Điệp sinh ra, Tần Viễn phát hiện Vệ Điệp và con gái mình có phần giống nhau, vì thế mà không làm chủ được bản thân đã đặt hết mọi tình cảm lên người cô bé này, trong lòng ông, lúc nào cũng có một ý nghĩ, chính là Vệ Điệp có lẽ là con gái mình đầu thai. Cho dù trên thực tế Vệ Điệp sinh ra sớm hơn so với cái chết của Tần Như, Tần Viễn lại chẳng để ý đến điểm này, trực tiếp nghĩ rằng đó là con gái mình đầu thai.

Những năm gần đây, ông ta đối với Vệ Điệp như tình cha con thực ra cũng không phải là bí mật gì, chỉ là Tần quản gia cho rằng đó là bí mật mà thôi, cho đến lúc này Đường Kiếp thản nhiên nói ra, Tần quản gia mới run lên, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng khóc.

Một lúc sau, Tần quản gia mới nói: - Tiểu Kiếp, nếu người thật sự có cách, thì hãy dạy Tứ tiểu thư, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể vào được tiên môn, chỉ cần người giúp ta cái ước nguyện này, người sau này không nợ gì ta cả

- Tần thúc thúc

Vệ Diệp và Đường Kiếp đồng thời kêu lên.

Vệ Diệp cảm động, trong chuyện tu tiên này, cho dù là cha ruột nàng Vệ Thanh Tùng cũng chưa bỏ ra nhiều công sức như vậy, Tần quản gia thì lại hết mình, không bỏ qua một tia cơ hội nào.

Đường Kiếp thì hơi bất mãn nói: - Tần thúc thúc xem tôi là người thế nào chứ, đều là người mình cả, nợ nần cái gì? Chuyện của Tứ tiểu thư, tôi sẽ cố hết sức, nhưng có thành hay không, vẫn là phải xem bản thân cô ấy.

Vệ Diệp vội vàng nói: - Ta muốn tu tiên, không cần biết khổ như nào, ta đều có thể chịu đựng được!

- Nếu như chịu khổ có thể tu tiên, thì tiên nhân khắp thiên hạ không phải là đóng cửa hết ư? Nhà giàu đại gia tộc không lẽ còn khổ hơn trồng trọt ư?

Đường Kiếp khinh thường trả lời.

Vệ Diệp đỏ mặt, chỉ có thể nói: - Vậy người nói phải làm thế nào?

- Nếu muốn vào tiên môn, trước tiên phải xác định một mục tiêu, Tứ tiểu thư, ta hỏi cô, cô rút cục là vì cái gì mà lại muốn tu tiên

Vệ Diệp rất nghiêm túc nghĩ một lúc, mới trả lời: - Ta muốn tu tiên, bởi gì ta không phục, dựa vào cái gì nam nhân có thể, nữ nhân thì lại không? Không công bằng, hơn nữa thành tiên nhân, tiêu dao tự tại, bản thân cũng là theo đuổi.

- Cho nên cô tu tiên, chỉ vì cấu công bằng và tiêu dao sao?

- Đúng, công bằng và tiêu dao! Vệ Diệp nói như đinh đóng cột.

- Vậy được, vậy ta hỏi cô, cô cảm thấy con người cô như thế nào? Ta là nói, cô tự nhận xét một chút về tính tình của mình?

- Hả? Vệ Diệp không nghĩ rằng Đường Kiếp sẽ hỏi đến vấn đề này, đơ ra một lúc, cuối cùng lăm băm nói: - Ta cảm thấyTa coi như là một cô gái tốt đi

Chính mình khen ngợi mình, Vệ Diệp thật là nói ra có chút xấu hổ, nói đến mấy chữ cuối, mặt đã đỏ đi, cúi đầu xuống không dám nhìn Đường Kiếp.

Vẫn là Tần Viễn vội nói: - Diệp nhi là một đứa trẻ tốt, bản tính dịu dàng, đối đãi với người dưới rất rộng lượng.

Đường Kiếp lại thản nhiên nói: - Ông nói không tính.

- Hả? Lần này lại là Tần Viễn phát ra tiếng.

Đường Kiếp trả lời: - Tình cảm của ông đối với Tứ tiểu thư, sẽ gây khó khăn cho ông khi đưa ra những nhận xét công bằng, cho nên nhận xét của ông không tính, Tứ tiểu thư rốt cuộc là người thế nào, vẫn phải dùng mắt quan sát, dùng tâm để phân tích, dùng thời gian để thử thách, như tôi thấy, tính tình Tứ tiểu thư còn cách cái đánh giá là nhân hậu một khoảng cách đấy.

Vệ Diệp mặt đỏ lên: - Đường Kiếp, ta hôm nay đích thân sang đây cầu xin người, là do Tần thúc thúc nói người có cách giúp ta bước chân vào cửa tiên môn, không phải gọi người đến để làm nhục ta. Người hỏi những điều này, với việc ta bước vào tiên môn có liên quan gì?

- Đường nhiên là có liên quan rồi, học viện Tây Nguyệt không vào được, thì chỉ có thể rút lui chờ lần sau, nhưng Văn Tâm Quốc môn phái lớn chỉ có một, môn phái nhỏ thì nhiều vô cùng, rốt cục vào phái nào thì tốt, lại cần phải cân nhắc thật kỹ. Tôi biết đối với tiểu thư mà nói, chỉ cần vào được tiên phái là tốt rồi, nhưng có những việc chỉ sợ là nôn nóng mà hỏng việc. Bây giờ không cần thận đối đãi, sau này chỉ sợ là sẽ hối hận, Tứ tiểu thư bây giờ giống như một người sắp chết đói vậy, cho dù là ăn được cái gì, cũng đều sẽ ăn hết, tôi lại không tùy tiện chọn môn phái cho tiểu thư được. Tứ tiểu thư cần phải biết, tu tiên không phải chuyện đơn giản, bắt đầu từ cơ bản nhất, mỗi bước đi đều phải cẩn thận, nếu chẳng may bước nhầm, có thể cả đời sẽ mất đi cơ hội.

Nói xong, Đường Kiếp lấy từ trong người ra một tờ giấy, Vệ Điệp nhìn thấy trên đó viết một loạt tên, rõ ràng là Văn Tâm Quốc ngoài Tây Nguyệt phái ra vẫn còn các môn phái lớn nhỏ khác.

Đường Kiếp đặt giấy trên mặt bàn: - Văn Tâm Quốc ngoài trừ Tây Nguyệt phái là môn phái lớn nhất ra, các môn phái lớn nhỏ khác cũng có đến cả trăm. Nhưng đại tiểu thư có biết, trong hơn một trăm môn phái này, thật sự có thể hướng đến lẽ phải thì thật sự có rất ít. Có những công pháp lúc đang luyện có thể cũng không tồi, nhưng sau lưng lại rời xa lẽ phải, đánh sai căn bản, sau này có cố gắng thế nào, thành công cũng có hạn mà thôi. Phương hướng của đời người rất quan trọng, đi sai đường, thì khác nào trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Cho nên ta hỏi Tứ tiểu thư câu thứ nhất, chính là muốn biết tiểu thư có chí hướng lẽ phải hay không. Nếu tiểu thư không có chí, thì chúng ta tìm cửa nào dễ nhất để vào, chấp vạ một chút thì cũng được.

- Thế thì sao được? Vệ Điệp kêu lên: - Ta muốn công bằng, không phải cầu lừa gạt!

- Nói rất hay. Đường Kiếp lại lần nữa quơ quơ tờ giấy trong tay: - Trong này có tổng cộng hai mươi hai môn phái, là ta đặc biệt chọn ra, ta cho rằng

những môn phái này tu luyện sẽ có tiền đồ. Nếu Tứ tiểu thư đã muốn theo lẽ phải, vậy thì cần phải chọn từ hai mươi hai môn phái này để bắt đầu.

- Đợi chút. Tần quản gia có chút hồ đồ: - Người sao biết được hai mươi hai môn phái này thì có thể tu thành chính đạo, những cái khác thì không được?

Đường Kiếp trả lời: - Nhìn vào lịch sử.

- Lịch sử ư?

Hai người bị câu trả lời của Đường Kiếp làm cho mơ hồ.

- Đúng, nhìn vào lịch sử! Thiên cơ bất khả lộ, tương lai bất khả suy, nhưng tương lai thường thì sẽ không ngừng tái diễn lại lịch sử. Cho nên nếu có thể xem hiểu lịch sử, thì cũng có thể nhìn thấu tương lai!

- Cần hiểu rõ nội tình của một môn phái, cách dễ nhất cũng là thực tế nhất, chính là phải nhìn vào lịch sử của nó. Sự khác nhau quan trọng nhất giữa đại môn phái và tiểu môn phái, chính là ở tiên pháp, làm sao để biết nhà nào tiên pháp tốt, không thể nghe bọn họ nói, phải nhìn vào quá khứ của họ. Môn phái có thể suy tàn, tiên pháp thì vẫn tồn tại. Nếu như lịch sử của một môn phái từng xuất hiện Tử Phủ Chân Quân,, vậy thì chứng tỏ bản thân công pháp của môn phái đó không có vấn đề. Tử Phủ Chân Quân là một cọc tiêu để hướng tới chính đạo, chỉ cần có thể đạt đến bước này, vậy thì tu luyện cơ bản cũng không vấn đề gì. Cho dù môn phái này vì các loại lí do mà dẫn đến các công pháp cao cấp bị thất truyền, ít nhất thì những môn công pháp cấp thấp của họ cũng không có khác biệt gì, sau này chuyển sang tu luyện cái khác đều có thể. Nhưng nếu là những người chưa từng qua Chân Quân thì nên cẩn thận.

Nói xong Đường Kiếp lại lấy ra một tờ giấy: - Ví dụ như những ghi chép ở đây về Nộ Kiếm môn, từng hiển hách một thời, đã từng đào tạo ra rất nhiều nhân tài, ai ai cũng là Thiên Tâm Cảnh cường nhân, ngang dọc một

thời. Nhưng Nộ Kiếm môn này, trước đến giờ vẫn chưa tạo ra một Tử Phủ Chân Quân, cuối cùng đều dừng lại ở Thiên Tâm đỉnh cao, vẫn không thể bước qua được bước qua trọng nhất, thậm chí có người vì thế mà chết. Điều này chứng tỏ công pháp của môn phái này có vấn đề, nếu như tu luyện, cho dù sau này có muốn chuyển cũng không có cơ hội. Đương nhiên, cũng có khả năng là bọn họ may mắn, nhưng chuyện như thế này, thì thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Thực ra, Hư gia chính là một ví dụ điển hình, gia tộc tiên pháp có hạn, lúc đặt nền tảng đã có vấn đề, dù người có thiên tài hơn người, cuối cùng cũng chỉ dừng lại ở Thiên Tâm.

May là Thiên Tâm Cảnh ở Tê Hà Giới cũng đủ để lẫn lộn rồi, vì vậy mà cuộc sống của Hư gia cũng coi như là tạm được. Nhưng đối với những người hướng về chính đạo mà nói, không có hy vọng và không hoàn thành được hy vọng, đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Giống như công pháp Hư gia sau này thuận đường thì có thể học một ít, nhưng lấy để đặt nền móng là không thể được. Đương nhiên, bản thân Hư gia cũng vì chuyện này mà đang nghĩ cách.

Khác với Tần Viễn Vệ Điệp, Đường Kiếp đi theo Hư Mộ Dương nửa năm liền, rất nhiều thứ quan trọng ở tu tiên giới hắn đã biết hết, ở phương diện kiến thức này, ngoài những Linh Sư chính thức ra, đến ngay cả những học tử cũng chưa chắc bằng hắn.

Như chuyện các trung, tiểu môn phái ở Văn Tâm Quốc này, có không ít là do Hư Mộ Dương kể cho hắn, cũng có một số ít là do Đường Kiếp hai năm nay lưu tâm tới, về phần xem lịch sử để phân biệt pháp thuật, thì lại là do hắn tự phát minh ra, dù chưa chính xác lắm, lại không thể nói không có lí, ít ra công pháp của hai mươi hai môn hái này, cơ bản là đều có thể tin được.

Tần Viễn Vệ Điệp nghe vậy giật mình, một lúc sau Vệ Điệp mới hỏi: - Thế vấn đề thứ hai là ý gì?

Đường Kiếp nói: - Tiên phái khácnh au, các thủ đoạn cũng khácnh au, cho dù là cùng một loại pháp thuật, ở trong tay mỗi người thi triển khác nhau, cũng có các loại biến hóa khác nhau. Vậy cô cảm thấy nguyên nhân cơ bản để quyết định những biến hóa này là gì?

- Tư chất của mỗi người? Tần quản gia buột miệng nói.

Đường Kiếp lắc đầu, vẫn là Vệ Điệp thông minh, đã nhanh nhẹn nói: - Lễ nào là tính tình?

- Đúng, tính tình mới là cơ bản! Đường Kiếp trả lời: - Mỗi người, đều có tính tình riêng của mình, vận may của một người, luôn luôn có quan hệ trực tiếp tới tính tình của họ. Có những người hiếu chiến, cả đời chiến đấu, cô bảo hã đi tu luyện quanh đi quẩn lại cái công pháp đấy, hã sao lại có thể phát huy được uy lực? Có những người yếu đuối, cô bảo hã đi học thuật tăng tiến dũng mãnh, hã sao lại có thể dũng mãnh lên được? Tính tình thì trời phú, mặc dù tư chất cơ thể rất quan trọng, nhưng tư chất tính tình càng quan trọng hơn. Tìm không được vị trí của mình, cho dù có đi chính tông tiên môn, thành tựu sau này cũng có hạn thôi!

Cái này chính là sau khi bị Vệ Thiên Xung đánh hã đã lĩnh ngộ được.

Cửu Lê Binh Chủ lấy chiến đấu để xưng hùng, do đó công pháp của ông ta là thích hợp với chiến đấu nhất, thậm chí cả tu luyện cũng đều cần thông qua chiến đấu để thăng tiến.

- Vậy người tại sao lại cứ nhất định phải đi Tẩy Nguyệt học viện?

Tẩy Nguyệt học viện huy hoàng chính tông, các lộ tiên pháp rộng lớn, có thể nói là tiên pháp nào, thích hợp với ai cũng đều có, dù gì môn phái lớn như này, nhân tài cũng nhiều, sớm đã vượt qua suy nghĩ của cô, ở đó, cô có

thể tìm thấy được bóng hình của mình, vì thế mà người nào cũng có thể đến được. Cho dù là không có môn nào thích hợp, thì bọn họ cũng sẽ vì cô mà tùy cơ ứng biến tạo ra một môn cho cô, đương nhiên, có làm hay không lại là một chuyện khác.

- Hóa ra là vậy Vệ Diệp hiểu ra chút ít.

- Ngoài ra, tính cách không chỉ quyết định thành quả tu luyện, nó cũng quyết định cô có thích hợp với môn phái đó không, các môn phái khác nhau, có các loại tiên pháp khác nhau, cho nên sẽ có những văn hóa khác nhau. Đúng thế, là tôi nói các tư tưởng khác nhau. Nếu nhân sinh quan của cô. Nếu cách suy nghĩ của cô khác với cách nghĩ của môn phái, vậy thì cuộc sống sau này của cô sẽ rất khó khăn. Nhưng nếu ngược lại, thì muốn vào môn phái này lại rất dễ dàng.

Nói xong Đường Kiếp lại quơ quơ tờ giấy lúc trước: - Tứ tiểu thư là một cô gái, trên này có rất nhiều môn phái, khí dương quá nặng, không thích hợp với nữ nhân tu luyện, nên có thể gạch đi.

Nói xong hần nâng bút lên, quệt quệt mấy cái đã gạch đi mấy cái tên trên đó, nháy mắt chỉ còn lại vài cái tên.

Đường Kiếp nói theo: - Tôi không hiểu rõ về Tứ tiểu thư lắm, nhưng ta thấy Tứ tiểu thư vì tu tiên mà không ngại gian khổ, không bỏ qua một tia hy vọng nào, có thể thấy tính cách dịu dàng nhưng bên trong thì cứng rắn, có lập trường, một khi đã hạ quyết tâm, thì sẽ không dễ dàng mà từ bỏ. Tính cách như vậy, rất thích hợp luyện những thứ đơn giản nhưng lại cần trải qua muôn vàn thử thách, khảo nghiệm tính bền bỉ của công pháp, loại công pháp này mặc dù lúc đầu không thể hiện rõ ràng, nhưng tác dụng thì về lâu dài. Nếu như vậy, Thiên Diệt Tông, Ngũ Thần Giáo, Tuyệt Tình Các ba môn phái này thích hợp với cô. Nhưng Thiên Diệt Tông sát khí quá nặng, Tứ tiểu thư chí hướng không ở trường kiếm giang hồ, và không hợp với tôn chỉ của Thiên Diệt Tông là thiên hạ vạn vật đều có thể giết, hơn nữa

bọn họ vài năm gần đây càng ngày càng khua trương, ta thấy sớm muộn cũng bị Tây Nguyệt phái tiêu diệt, đi đến đó là tìm cái chết, hay là thôi vậy.

- Ngũ Thần Giáo thần bí, mặc dù từng xuất hiện Tử Phủ Chân Quân, nhưng thời đại đã lâu rồi, giờ đây đã thừa thốt không ra thể thống gì rồi, chỉ trông chờ vào một chút hư danh lừa gạt kiếm sống qua ngày, trừ phi hết cách, không thì tôi khuyên là không nên đến đó, mặc dù là chúng ta coi trọng lịch sử, nhưng cũng không thể không coi trọng hiện tại.

- Về phần Tuyệt Tình Các, Các chủ của Tuyệt Tình Các là từ Thiên Tình Tông mà ra, nghe nói năm đó bà ta bị một nam tử làm tổn thương, nên đâm ra thù ghét nam nhân, cho nên sau khi rời khỏi Thiên Tình Tông, liền lập ra Tuyệt Tình Các. Tuyệt Tình Các chủ cũng được coi như là kỳ tài hiếm gặp, năm đó rời khỏi Thiên Tình Tông đã lập Đại Hồng nguyện không truyền các tuyệt học của Thiên Tình Tông ra ngoài, lại dựa vào tâm pháp cơ bản của Thiên Tình Tông lập ra một loại tâm pháp Tuyệt Tình, dựa vào đây để truyền bá môn phái. Mặc dù tuyệt tình các không xuất hiện Tử Phủ Chân Quân, đó là vì thời gian lập môn phái quá ngắn, mà vị Các chủ này lấy căn bản của Thiên Tình Tông để tạo ra công pháp, tin là nếu tu luyện cơ bản, thì ít ra cũng sẽ không đi đường vòng, hơn nữa có thể tự nghĩ ra tiên pháp, không cần nói thiên phú đến cỡ nào, ít nhất thì kiến thức cũng là hạng nhất, dù sao thì quan hệ giữa tu luyện thiên phú và tự sáng tạo công pháp cũng không lớn, với những gì đã trải qua, kinh nghiệm có quan hệ với tu tiên càng chặt chẽ hơn, mà thân làm sư phụ, một sư phụ có kinh nghiệm mãi mãi tốt hơn so với một sư phụ chỉ có thiên phú mà thôi, cho nên tôi cũng đã liệt vào danh sách có thể chọn lựa trong hai mươi hai môn phái này.

Nói một hồi dài như vậy, Đường Kiếp uống một ngụm nước, nghỉ một lúc mới tiếp tục nói: - Tứ tiểu thư muốn cầu công bằng, không chịu được bản thân bị nam nhân trà đạp, thực ra cũng có chỗ giống với vị Tuyệt Tình Các chủ này. Người với người gặp nhau, luôn phải có cùng ngôn ngữ thì mới làm bạn được, nếu như tính cách không hợp làm thầy trò, chỉ sợ là

không tốt. Ngược lại nếu như tính cách hợp nhau, chuyện sẽ đơn giản đi nhiều. Chính là người trong Tuyệt Tình Cốc tính tình đều có một chút cực đoan, nếu thật sự vào Các, cẩn thận bị bọn họ tẩy não, nhìn thấy nam nhân là hận thấu xương.

- Ta biết rồi. Vệ Điệp đỏ mặt trả lời: - Nếu đã thế, vậy ta sẽ đến Tuyệt Tình Các.

- Tuy rằng Tuyệt Tình Các ở Văn Tâm Quốc địa vị không cao, nhận đồ đệ yêu cầu cũng không quá cao, lại không phải ai cũng có thể vào được, mỗi năm cần năm trăm linh tiền.

- Năm trăm miếng linh tiền! Vệ Điệp lập tức bật dậy.

Tần Viễn cũng buồn bã nói: - Cũng không phải là rẻ, Tây Nguyệt học viện mới chỉ cần ba trăm linh tiền thôi.

Đường Kiếp cười nói: - Tây Nguyệt học viện chỉ cần ba trăm, là bởi vì bọn họ không dựa vào học phí để kiếm tiền, mục đích chính là chọn ra nhân tài, mở rộng ảnh hưởng, xác lập vạn năm cơ nghiệp. Cái miếu nhỏ của Tuyệt Tình Các, không thu được tiền cúng bái của người dân, mỗi năm lại phải nộp cho Tây Nguyệt phái một món tiền, họ chỉ có thể dựa vào tiền học phí mà thôi. Nếu thật sự tính ra, thực ra năm trăm linh tiền này cũng là rất rẻ rồi, quan trọng nhất là, danh sách của bọn họ không khó để lấy được, đến tiếp sau cũng không có nhiều. Nếu như lấy học phí của danh sách và đến tiếp sau tính vào, vậy cái giá của Tây Nguyệt học viện sẽ gấp trăm lần Tuyệt Tình Các. Nhị lão gia không thể vì tiểu thư mà giành lấy danh sách vào Tây Nguyệt, nhưng dựa vào thân phận của ông ấy, thì suất vào Tuyệt Tình Các và số tiền năm trăm linh tiền chắc không vấn đề gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cỏ Cây Thành Tinh.

Hai người này một thì phát ra, một thì thu lại, phối hợp với nhau càng tăng thêm sức mạnh, cũng là một tổ tuyệt vời

Dưới sự nỗ lực của bọn họ, hoa viên Vệ phủ rất nhanh đã có một sự thay đổi lớn, khắp nơi hoa tươi nở rộ kết hợp thành các bức hình mừng thọ sinh động, chim cá trùng đều có cả, phong cảnh mỗi nơi đều khác nhau, kết hợp với nhau lại tạo nên một chủ đề chung, có thể nói là ảo diệu vô cùng, phong cảnh tuyệt đẹp.

Do là nghề làm vườn không giống những nghề khác, rất khó giữ được bí mật, do vậy mà lúc kiệt tác của hai người chưa hoàn thành, đã bị người trong Vệ phủ chú ý tới, ai cũng không ngớt lời khen ngợi, điều này có thể là một lần mừng thọ đẹp nhất trong lịch sử Vệ phủ từ xưa tới nay.

Vệ Trinh Thư Phượng ban đầu cũng chẳng hy vọng Tứ tiểu thư có thể làm được việc gì, không ngờ lần này nàng lại làm ra chuyện tuyệt vời như thế, cũng không khỏi khen ngợi vài câu, đến cả Vệ Thanh Tùng cũng nhìn đứa con gái của mình bằng ánh mắt khác. Điều này khiến Vệ Điệp vui vô cùng, biết là bản thân đang dần dần tiến gần lại ước mơ của mình, lúc này, nàng cuối cùng cũng thật sự hiểu những câu nói lúc đầu của Đường Kiếp.

Hóa ra muốn phụ mẫu tin tưởng bản thân, thật là không phải quá khó, làm tốt chuyện nên làm là được rồi.

Đương nhiên, tất cả mọi tâm huyết cuối cùng vẫn phải qua cuộc thử thách tiếp khách mới là quan trọng nhất.

Cuối cùng, ngày mừng thọ Lão phu nhân đã tới.

Vệ phủ nghênh đón vô số khách khứa, các nhân vật tai to mặt lớn ở Thương Long phủ hầu như đều có mặt, đến ngay cả Phủ doãn Thương Long phủ cũng đến, Kim Trương Cổ Chu và tứ đại gia cũng đều tới chúc mừng, đưa đến một phần rồi lại một phần những món quà hậu hĩnh, bọn người hầu thì bận tới tắm mặt mũi, ngay cả bọn Thị Mặc Thị Mộng ở Tỉnh Tâm viên cũng bị điều động sang để tiếp đón khách.

Chiêng trống vang trời, đó là đoàn kịch hát nhỏ mời tới biểu diễn cho Lão phu nhân xem.

Bước chân như dệt, đó là những khách khứa Vệ phủ mời tới đang cùng nhau quan sát thưởng thức.

Khói lửa nổi lên bốn phía trên bầu trời, những chiếc đèn lồng được treo trên cao dưới mặt đất, thật đúng là một khí thế của sự phồn vinh thịnh vượng, lại mãi mãi thuộc về người khác.

Lúc này Đường Kiếp thì lại chả bận chút nào tính chất công việc của hắn cũng không cho phép hắn bận rộn vào lúc này.

Hơn nữ cũng không cần đi tiếp đãi khách khứa giống Tứ tiểu thư, làm cho Đường Kiếp trở thành người rảnh rỗi nhất trong phủ, lúc này tất cả mọi người đang vui vẻ ở đại sảnh, Đường Kiếp một mình bước từng bước chậm rãi trong Tỉnh Tâm viên, một bên thì thưởng thức nghệ thuật làm vườn của bản thân, một bên thì nghĩ đến biến hóa của trận đồ.

Khoảng thời gian này trận đạo của hắn lại có chút tiến bộ, bố trí những trận pháp nhỏ hắn cơ bản đều đã nắm rõ, chỉ thiếu linh khí mà thôi.

Đang lúc ngẫm nghĩ, Đường Kiếp vô tình ngẩng đầu nhìn, phát hiện một chỗ tượng hoa trong hoa viên hình như có gì đó không đúng.

Tượng hoa kia là dùng yên đỏ, lục ngọc, bạch hà, lan thảo các loại hoa tạo thành một con hươu bảy màu. Hươu bảy màu ở Tê Hà Giới tượng trưng cho cát tường, truyền thuyết nói rằng nếu gặp được thì sẽ là đại phúc, sắp tới ngày Vệ Thiên Xung nhập học, bởi vậy mà hợp kế với Tứ tiểu thư, Đường Kiếp chính là một con hươu bảy màu.

Chỉ là lúc này Đường Kiếp lại nhìn thấy con hươu bảy màu kia, cảm thấy thiếu mất cái gì đó, tiến lại gần xem kỹ lại, mới phát hiện con hươu bảy màu đó bị mất một mắt do Lục Ngọc tạo thành, chỉ để lại một lỗ đen thui.

- Con cái nhà ai mà không hiểu chuyện thế này?

Đường Kiếp trong lòng tức giận.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vụt qua một đạo ánh màu đen, Đường Kiếp xoay mạnh người một cái, lại không kịp nhìn thấy gì, trong lòng mơ hồ, quay đầu nhìn lại chỗ con hươu, lại phát hiện chỗ mắt của con hươu lại xuất hiện rồi, những cánh hoa màu xanh lục lại tung bay đón gió, cũng lộ ra một hơi thở quý dị không nói ra được.

Trong lòng Đường Kiếp sinh ra một cảm giác lạnh lạnh.

Hắn lùi mấy bước nhưng không gây tiếng động nào, cất cao giọng nói: - Không biết cao nhân phương nào đến, trêu đùa tiểu tử, nếu có đặc tội, xin bỏ qua cho.

- Hì hì Trong không khí mơ hồ truyền tới một điệu cười, lại phát ra từ cả bốn phương tám hướng, không biết là từ đâu, nghe âm thanh thì giống như một đứa trẻ.

Âm thanh này nghe rất trong trẻo dễ nghe, nhưng cũng rất xa lạ.

Đường Kiếp bây giờ sợ nhất là người trong phủ nghi ngờ thân phận của hắn, nghĩ là Thiên Thần Cung tìm tới cửa.

Hiện giờ rõ ràng không phải người trong phủ, Thiên Thần Cung đối với hắn cũng không khách sáo như vậy, vì thế nghe thấy âm thanh này, trong lòng Đường Kiếp ngược lại tự tin hơn.

Hắn không muốn giằng co nhiều với đối phương, quay đầu bỏ đi, không ngờ vừa mới bước đi, không ngờ bốn phía xuất hiện một màn mờ tối, âm thanh ồn ào kia, cả bầu trời đầy ánh sáng đều biến mất, cả Tinh Tâm viên đã trở nên im ắng như một cái động quỷ.

- Ảo trận? Đường Kiếp kinh hãi hô lên, không do dự nữa, đã rất nhanh cúi người đi về phía trước.

Chỉ có điều hắn vừa lao đi được vài bước, liền thấy cảnh tượng trước mặt đã thay đổi, bản thân không biết lúc nào đã thay đổi phương hướng, cái vườn hoa lúc đầu ở sau lưng hắn giờ đây đột nhiên xuất hiện ở trước mặt.

- Diên đảo Càn Khôn? Đường Kiếp hô nhỏ một tiếng, hướng về bên sườn nhảy ra một bước, chỉ thấy quang cảnh lại thay đổi, cái vườn hoa kia dường như sống lại, không ngừng xoay quanh thân thể Đường Kiếp, toàn bộ hoa trong vườn đều nhất loạt bay lên, lại hình thành Mạn Thiên Hoa Vũ rơi xuống.

- Hóa ra là Tiểu Mê Diệt trận. Đường Kiếp mỉm cười.

Tiểu Mê Diệt trận này hắn đã quá quen thuộc rồi, lúc đầu Hư Mộ Dương chính là dùng trận này để vây khốn hắn.

Loại trận pháp Mê ảo thường thông qua hai phương pháp để đạt được hiệu quả, một là thật sự tạo nên không gian Mê ảo, trong gang tấc có một Càn Khôn riêng biệt, một loại thì thông qua làm đảo lộn ngũ giác dẫn đến tạo ra ảo giác.

Tiểu Mê trận này chính là người sau, đặc điểm lớn nhất chính là đến hành động của người cũng sẽ bị mê hoặc.

Lúc mà người hướng tới hướng có thể đi ra ngoài, thực ra hành động của người sớm đã lệch lạc rồi, vẫn luôn luôn dậm chân tại chỗ.

Phá giải trận pháp này có nhiều cách, ít ra hiện giờ Đường Kiếp có thể dùng hai loại. Một là dùng linh khí khổng chế bản thân, lấy luồng khí dồi dào để tiến lên, đó mới thực sự là con đường đúng, vài bước là có thể thoát ra ngoài, một cách khác là phá hoại chính bản thân của trận pháp.

Tiểu Mê Diệt trận này Đường Kiếp quá quen thuộc, cho nên khinh thường không thèm đi ra, trực tiếp chỉ ra, một đạo linh khí đã chạy ra ngoài.

Hắn chưa học bí pháp, không hiểu tiên thuật, cái chỉ này chỉ là hấp thụ linh khí rồi kích ra ngoài, uy lực và hơi thở không có gì khác, nhưng cái điểm chỉ đến lại cực kỳ khéo, ngay vào chỗ hoa văn đang ẩn nấp của trận đồ. Chỉ một chỉ, đã cắt đứt đường linh khí thông hành, toàn bộ ảo trận lập tức biến mất.

- Haizzz Một tiếng thở nhẹ vang lên, lần này Đường Kiếp nghe thấy nơi phát ra âm thanh, quay mạnh đầu lại phía sau, lại chụp vào không trung, vào lúc đang kinh ngạc, đã thấy trên mặt đất một ánh hào quang vụt qua, bay vào trong vườn hoa.

Mặc dù chỉ kịp thoáng nhìn qua, Đường Kiếp lại biết đó là cái gì.

Kích cỡ chỉ to bằng bàn tay kia, trên người người còn treo một cành cây xanh, nhìn mặt thì giống một cô gái.

- Cỏ tinh? Đường Kiếp kinh hãi hô lên.

Thiên địa có linh khí, nuôi dưỡng vạn vật, tạo ra linh tính.

Cỏ cây lấy linh thành tinh, chim thú lấy linh thành yêu, vong hồn lấy linh làm quỷ, kim thạch lấy linh làm quái, đó là yêu tinh quỷ quái.

Vừa rồi bố trận trên đùa hăn, rõ ràng chính là một con cỏ tinh đã thông linh.

Chỉ có điều cỏ cây thành tinh phần lớn là ở vùng núi hoang sơ linh khí dư thừa, sao lại xuất hiện ở Vệ phủ này?

Đường Kiếp rất khó hiểu.

Ngay vào lúc hăn nhìn ra lại lịch của con cỏ tinh đó, thì nó đã bay vào vườn hoa lặn mất tăm, muốn tìm cũng không có cách nào tìm lại được.

Trong lòng Đường Kiếp nghi hoặc, đang tự hỏi chính mình, đột nhiên nhìn thấy con mắt kia của hươu bảy màu lại là một màu đen thui.

Đường Kiếp giật mình, cười nhẹ: - Hóa ra là gốc Lục Ngạc kia hóa thành tinh vật, chẳng trách Ta hiểu rồi.

Tuy rằng Thương Long phủ linh khí yếu ớt, nhưng vẫn có tồn tại, chỉ có điều phân tán đi rất nhiều. Mà những ngày gần đây Đường Kiếp luôn dùng vườn hoa trong Tĩnh Tâm viên để tiến hành tu luyện trận pháp của mình, tự nhiên sẽ điều động linh khí ở xung quanh.

Chính vì thế, vườn hoa của Tĩnh Tâm viên sớm đã trở thành nơi tập trung linh khí., chỉ có điều bị Đường Kiếp dùng trận pháp che dấu, không dễ bị người khác phát hiện ra.

Lục Ngạc này cũng được coi là một loại hoa cỏ hiếm gặp, là Vệ phủ mua mấy năm trước đây, lúc đó tổng cộng mua hai gốc, bởi vì tạo ra khá khó nên hiện giờ cũng chỉ tạo ra được có hai mươi gốc mà thôi, vì thế ngay cả Đường Kiếp cũng cẩn thận chăm sóc. Không ngờ bị nhốt trong trận pháp hơn một năm, đã có một gốc lục ngạn tự thông linh tính, tu thành tinh vật, cũng là hiếm gặp. Cũng không phải mỗi loại cỏ cây ở cùng linh khí dư thừa đều có thể thông linh được.

Bởi vì trong trận pháp vẫn luôn luôn là mê ảo trận, bởi vậy Lục Ngạc tinh vừa xuất hiện liền nắm giữ khả năng của ảo trận, chỉ có điều nó hiển nhiên đã dùng sai chỗ rồi, dùng để đối phó Đường Kiếp, không bị phá vỡ mới lạ.

- Thật đúng là đứa trẻ tinh nghịch. Đường Kiếp cười nói. Hẳn biết con Lục Ngạc tinh này sau khi vừa biến hóa thực ra còn hồ đồ không biết gì, giống như một đứa trẻ vậy, vừa rồi dùng ảo trận đối phó hẳn không phải muốn hại hẳn, mà là bản năng dùng thủ đoạn có trong tay để chơi đùa, vì thế mà cũng không tức giận.

Tuy nhiên nếu để cho con tiểu tinh này làm loạn ở đây, vậy thì tiếp theo Vệ phủ sẽ vui rồi, nếu như xuất hiện Linh sư, nửa phần là bị bắt làm thuốc rồi tinh vật là nguyên liệu làm thuốc tốt nhất, dựa vào bản lĩnh của con tiểu tinh này, đến Đường Kiếp còn không đánh lại, nếu gặp phải Linh Sư thì là chết chắc.

- Lục Ngạc tinh, còn không ra đây cho ta! Đường Kiếp trầm giọng nói: - Thật muốn ta đi bắt ngươi sao?

Không tiếng trả lời.

Đường Kiếp hừ một tiếng: - Không cần trốn nữa, ngươi sinh ra ở trong này, lại vừa thông linh, sức mạnh còn yếu, cơ thể chỉ di chuyển được một khoảng cách ngắn. Lục Ngạc có dị hương, ta chỉ cần tìm theo mùi hương đó, dễ dàng có thể bắt được. Nếu ngươi còn không ra, cẩn thận ta bắt được, một mũi lửa đốt cháy ngươi!

Sự uy hiếp này có vẻ có trọng lượng, phía sau hươu bảy màu xuất hiện một cái đầu nhỏ, trên đầu đội một tán hoa, đôi mắt to chớp chớp trên khuôn mặt trắng nõn nà, bĩu cái miệng nhỏ nhắn thoát nhìn rất đáng yêu.

Lúc này ánh mắt vụt sáng nhìn Đường Kiếp, cũng không nói gì, Đường Kiếp đã nói:

- Trở về vị trí của người đi, đừng có mà dễ dàng hiện hình nữa, Thương Long phủ này ngọa hổ tàng long, cũng không có biết bao nhiêu người tài, nếu bị bọn họ phát hiện, người chạy đâu cũng không thoát! Người có thông linh cũng là trời ban phúc, đừng có phụ lòng ý trời.

Lục Ngạc kia run lên một chút, dùng cả tay chân quay trở lại hốc mắt hươu, chỉ thấy lóe lên một cái, đã trở lại bộ dạng Lục Ngạc, chỉ là không gió cũng động, nhìn giống như là đang run lên.

Đường Kiếp cũng không vội vã tiếp xúc, chỉ nói: - Rất tốt, nhớ kỹ đừng hiện hình nữa là được rồi.

Nói xong quay người rời khỏi.

Hắn không đi bắt thử Lục Ngạc tinh này, phần vì sợ có thể làm hỏng vườn hoa, hơn nữa có bắt được thì hươu bảy màu mất một con mắt rất khó nhìn. Lục Ngạc tất cả chỉ có hai mươi gốc, có muốn bổ sung vào cũng chả có mà thay. Mặt khác cũng bởi vì Lục Ngạc tinh này cũng vì hắn mới sinh ra, cũng coi như là thân thiết với hắn, nếu đổi là người khác ở đây, Lục Ngạc tinh kia chưa chắc đã dám đùa như thế.

Nói cách khác, chỉ cần từ từ bồi đắp tình cảm, Đường Kiếp vẫn còn hy vọng rất lớn thu phục gốc Lục Ngạc tinh này.

Tuy rằng tiểu tinh hiện giờ không có bản lĩnh gì, nhưng cũng không ai biết tương lai sẽ ra sao, ít ra bây giờ ảo trận của nó cũng không tệ lắm.

Cho dù thật sự không có tiền đồ, làm con thú cưng chơi cũng tốt.

Đúng lúc này, trước mặt đi tới một người, chính là Vệ Diệp tiểu thư.

Đường Kiếp đang muốn chào hỏi, thì phát hiện mặt nàng đầy nước mắt, rõ ràng là đang khóc.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lời Đồn Đại Vô Căn Cứ.

- Đã xảy ra chuyện gì? Nhìn thấy bộ dạng Vệ Diệp hoa lê gặp mưa, Đường Kiếp vội đến nghênh đón.

Không ngờ vừa bước đến vài bước, Vệ Diệp liền lui về sau và nói: -
Đừng tới đây!

- Nàng làm sao vậy, tứ tiểu thư, là ta à, Đường Kiếp!

- Ta biết... Người đừng qua đây, Nếu muốn nói chuyện rõ ràng. Vệ Diệp
nức nở trả lời.

Cái gì?

Đường Kiếp khó hiểu, không dám tiến lên phía trước chỉ có thể đứng
nguyên tại chỗ nói: - Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải làm hoa không
tốt, bị lão thái thái dạy dỗ?

Vệ Diệp lắc đầu: - Không, làm rất khá, chỉ có điều...

Nàng kể lại chuyện đã xảy ra với sắc mặt đỏ bừng.

Hoa viên Vệ Diệp bố trí lần này, không những làm cho các khách đến
tham quan cảm thấy kinh ngạc nhiên, đều trầm trồ khen ngợi. Vệ Diệp vui
ra mặt, ngay cả phụ thân nàng Vệ Thanh Tùng cũng cảm thấy con gái làm
rất tốt, thật sự đã trưởng thành và hiểu chuyện.

Nhưng cây to đón gió, Vệ Diệp lộ mặt, đã có người cảm thấy chướng
mắt, liền ở sau lưng nói những lời lẽ kỳ quái, ý muốn nói là tứ tiểu thư và

người hầu nam trẻ tuổi tư thông, và quan hệ bất chính vân vân.

Bởi vì những việc giúp Vệ Điệp, mà Vệ Điệp cực kỳ coi trọng Đường Kiếp, hoàn toàn không xem hấn là tôi tớ, rất nhiều chuyện đều do hai người thương lượng, đi được cũng là quá gần, những thứ này mọi người đều nhìn thấy rất rõ.

Chuyện này vốn cũng không có gì, dù sao cũng là cùng nhau hợp tác cho việc chuẩn bị tiệc thọ yến cho Lão Thái Thái mà.

Nhưng theo lời đồn, hợp tác bình thường cũng trở nên có mưu mẹo, thành chứng cứ, lập tức truyền khắp nơi.

Lời đồn đã có trước ngày thọ thần sinh nhật, chỉ có điều ai cũng sẽ không ngốc đến ngay trước mặt Vệ Điệp nói những điều đó, bởi vậy Vệ Điệp và Đường Kiếp cũng không biết.

Nhưng lần này tân khách đến nhiều, các tân khách cũng không nhiều kiêng kị như bọn hạ nhân vậy, có người cao giọng đàm tiếu, lập tức khiến Vệ Điệp nghe được.

Không riêng gì nàng nghe được, mà ngay cả phụ thân nàng cũng nghe đến, nhất thời đem Vệ Điệp ra khiển trách một phen.

Trong lòng Vệ Điệp ủy khuất, không có nơi tỏ nỗi lòng của mình, chỉ có thể tự mình lầm lũi bước đi, vô tình đi đến vườn Tĩnh Tâm.

Đường Kiếp nhú mày:

- Người nào sao mà to gan như vậy, dám đàm tiếu tứ tiểu thư sao?

- Ta làm sao mà biết được. Vệ Điệp buồn rầu nói: - Việc này đúng là nghe nhầm rồi đồn bậy càng truyền càng lớn, ta thật muốn tìm ra ngọn nguồn, nhưng chắc là có lẽ cũng là tìm không ra đấy.

- Chuyện này đúng là như vậy, lúc ban đầu bịa đặt đấy, chỉ sợ là thuận miệng vài câu. Người nói không có ý định, người nghe có tâm, những chuyện phong hoa tuyết nguyệt dễ dàng làm cho người hưng trí, sự việc liên quan đến tứ tiểu thư, tuy là cấm kỵ, nhưng cũng càng thêm kích thích, tự nhiên tránh không được phải thêm mắm thêm muối một phen. Đường Kiếp cười nói.

- Người còn cười, người ta lo muốn chết. Vệ Điệp nhanh chóng vội đi.

- Không cười thì làm gì bây giờ đây? Chẳng lẽ lại khóc như tứ tiểu thư sao? Đường Kiếp lạnh nhạt nói: - Kỳ thật những việc như vậy, vốn không thể xem là chuyện đại sự. Tứ tiểu thư về sau phải nhập tiên môn, tất nhiên còn phải trải qua các loại rét cắt da cắt thịt, loại này lời nói công kích, bất quá chỉ là khó khăn nhỏ. Tứ tiểu thư hiện tại trước trải qua một phen, ngày sau độc thân bên ngoài, đối mặt các loại mưa gió, thì cũng dễ dàng chống đỡ được chút. Có thể không nguy hiểm đến tính mạng công kích bắt đầu chịu đựng, nếu so sánh ra đó là công kích tốt. Tới lúc đó, người có thể tình nguyện đổ máu cũng không được rơi lệ... Nhớ kỹ, vĩnh viễn vĩnh viễn đừng cho họ cảm thấy người là kẻ yếu. Kẻ yếu có thể bị thông cảm, nhưng vĩnh viễn sẽ không được đầu tư.

Đường Kiếp những lời này Vệ Điệp cũng không hoàn toàn hiểu, nhưng đại ý của nó thì có thể hiểu được đấy. Thời khắc này nàng mặt đỏ lên: - Vâng, ta biết rồi. Nhưng nghe khẩu khí của người, việc này dường như đối với ta còn rất coi như thật đấy.

- Theo góc độ lâu dài mà suy xét, đây đối với người thật sự là chuyện tốt. Đường Kiếp trả lời.

Nhìn bộ dạng trấn định của Đường Kiếp, trong lòng lo lắng của Vệ Điệp dần dần an định lại chút.

Vệ Diệp lau khô nước mắt, còn thật sự gật đầu: - Ta biết rồi, vậy còn người? Người sẽ không sợ thái thái đem người trực xuất phủ à?

Lúc này tâm tư nàng bất ổn rất nhiều, nghĩ sự tình cũng bắt đầu toàn diện rồi, nhưng lại chủ động quan tâm Đường Kiếp.

Nói tới lời đồn đúng là cũng là bất lợi đối với Đường Kiếp đấy.

- Ta không lo lắng việc này, dù sao đuổi ta xuất phủ như lời đồn, thái thái sẽ không làm việc ngốc đại loại như vậy đâu. Dù sao lời đồn cũng là lời đồn, là một thứ vô căn cứ, dễ dàng có thể đánh vỡ. Yên tâm đi tứ tiểu thư, trời không sụp đâu.

Nàng khẽ cắn môi đỏ mọng: - Nói là nói như vậy, cụ thể nên làm như thế nào à?

- Nếu ra lời đồn, vậy làm sáng tỏ nó chứ sao. Phương pháp đơn giản nhất chính là tứ tiểu thư lập tức tìm đường rẽ, đã nói ta làm việc bất lợi, tìm người treo ngược ta ra lên, đem đánh một trận, tất cả lời đồn dĩ nhiên là biến mất. Đường Kiếp thuận miệng nói, dường như kẻ bị đánh không phải mình. Nhưng thật ra là hấn muốn mượn cơ hội thể nghiệm một chút hiệu quả của việc bị đánh lần trước, dù sao ở trong này thật sự là tìm không thấy cơ hội chiến đấu.

Vệ Diệp sắc mặt vui vẻ, lập tức lại lắc đầu: - Không có được hay không, đây chẳng phải là hại người. Còn có những chủ ý khác không?

- Không việc gì đâu, tứ tiểu thư. Đường Kiếp khẩn thiết nói: - Vì danh dự tứ tiểu thư, Đường Kiếp hy sinh một chút lại có ngại gì? Người cứ đánh ta đi!

- Không được, người đã giúp ta, ta tuyệt đối sẽ không làm việc lấy oán trả ơn!

- Thật sự không có sao, ta chịu đựng được!
- Tuyệt đối không được!
- Không có sao, ta tự nguyện! Người cứ đánh ta đi!
- Không được, không được là không được! Tiểu cô nương bịt lấy lỗ tai dậm chân hô.

Mặc kệ Đường Kiếp khuyên như thế nào, nàng không đồng ý.

Điều này làm cho Đường Kiếp rất là thương tiếc, nghĩ cô nương tâm địa quá tốt cũng không phải chuyện hay.

Nếu như không bị đánh, Đường Kiếp chỉ có thể nói: - Nếu đã như vậy, vậy chỉ có thể dùng phương pháp khác, có lẽ có thể làm cho người biến họa thành phúc.

- Phương pháp gì?

- Trực tiếp đề xuất nhập Tuyệt Tình Các! Đường Kiếp trả lời: - Vốn là nàng muốn đi Tuyệt Tình Các, còn phải nhiều biểu hiện vài lần mới có thể làm Nhị lão gia tin tưởng. Nhưng hiện tại xảy ra những lời đồn này, đem người ta tách nhau ra chính là kết quả tốt nhất. Chủ của Tuyệt Tình Các lại là người nổi danh ghét nam nhân, người lựa chọn đi vào trong đó, vừa lúc biểu hiện côi lòng. Nhị lão gia nếu muốn làm sáng tỏ sự thật, rất có khả năng tiếp nhận.

Ánh mắt của Vệ Diệp lập tức sáng, vỗ tay nói: - Đây là biện pháp tốt! Đường Kiếp cũng là người chủ ý nhiều.

Cơ bản đề cập chuyện cô nương gia trong sạch, bị Đường Kiếp nói dăm ba câu liền hóa giải, ngược lại mượn cơ hội này làm Vệ Diệp sớm hơn tiến vào Tuyệt Tình Các, ánh mắt Vệ Diệp nhìn Đường Kiếp càng khác trước.

Là một người đàn ông, nếu như có thể khiến nữ nhân cảm thấy an tâm, cảm thấy an toàn khi đứng ở bên cạnh hắn, thì cơ bản đã làm chủ một nửa trái tim cô bé này.

Vốn nàng một lòng tu luyện, đối với Đường Kiếp chỉ có cảm kích mà không có tình cảm khác, nhưng thời khắc này bởi vì tồn tại lời đồn đại vô căn cứ, nhìn trong lòng Đường Kiếp lúc này chẳng biết tại sao lại có tí cảm giác khác thường.

Nàng cơ bản hận không thể giải thích với tất cả mọi người là mình và Đường Kiếp không có vấn đề gì, hiện giờ không hiểu sao có chút không ổn.

Nàng không biết nó xuất phát từ đâu, chợt nghĩ thầm rằng chính mình không phải là đã thích Đường Kiếp rồi sao?

Khi nghĩ đến đây nàng chợt sợ hãi, vội vàng nói với tự mình không ổn không ổn, hắn chỉ là tội đồ, ta sao có thể cùng với hắn. Trong đầu một thanh âm khác vang lên, tội đồ cũng là con người mà, nếu là vào học viện, thành Linh Sư, dĩ nhiên là xứng đôi chính mình rồi, sau đó lại có một âm thanh quanh quẩn trong đầu nàng, nhưng như thế không phải là chứng thực lời đồn rồi hả? Một thanh âm khác trả lời, thật vậy, thật vậy, sợ cái gì.

Nàng rốt cuộc là tiểu cô nương, đối với chuyện tình cảm cũng không biết rõ ràng, thời khắc này chỉ cảm thấy trong đầu ong ong rất rối, lập tức cả người đều xấu hổ đến đỏ, cúi đầu không dám nói chuyện nữa.

Đường Kiếp không biết lúc này trong tim nàng đang rối loạn, chỉ nói rằng: - Tuy nhiên việc này có hơi mật mờ, người thông minh có thể hiểu được, ngu ngốc ngược lại có chút khó lý giải. Suy xét cho cùng người thích tin đồn bình thường đầu óc đều có chút vấn đề, cho nên ta đề nghị người không ngại hãy đánh ta một trận, hai bút cùng vẽ, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Hắn đúng là vẫn quyết tâm bị đánh.

Vệ Diệp chung quy không đem Đường Kiếp treo ngược lên đánh, mà theo cách hăn nói đi tìm phụ thân chờ lệnh.

Nghe nói nữ nhân muốn đi Tuyệt Tình Thư Viện, Vệ Thanh Tùng mới đầu cũng là do dự một chút, cuối cùng cảm thấy đó là biện pháp giải quyết vấn đề, hơn nữa cũng có thể thỏa mãn nguyện vọng tu tiên của nữ nhân, cuối cùng đồng ý. Chỉ có điều việc này cũng không phải một ngày hay hai ngày có thể làm hoàn thành đấy, cho nên cụ thể còn cần chờ mấy ngày, dù là như thế, Vệ Diệp cũng vô cùng cảm kích Đường Kiếp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thu Phục

Đường Kiếp đối với chuyện này không thêm để ý, hẵn hiện tại càng chú ý con Lục Ngạc tinh trong vườn hoa.

Hôm nay Đường Kiếp dậy thật sớm, đi vào trong vườn hoa, trong tay còn cầm như lá cải trắng, cà rốt và thực vật, sau khi để chúng ở vườn hoa, Đường Kiếp liền yên lặng thối lui.

Dùng đồ ăn để dụ dỗ, từ trước đến giờ là phương pháp tốt, tỷ như hạt dẻ dụ sóc, chuối tiêu dụ khỉ, kẹo que dụ Lolita (trẻ em)...

Đường Kiếp không biết Lục Ngạc tinh thích gì, cho nên chỉ có thể lấy thêm ra để thử.

Rất nhanh, phía sau vườn hoa trong bụi cỏ, một cái đầu nhỏ thò ra, nhìn sang bên này một cái, giống như là có chút tò mò đồ ăn trên mặt đất, nhưng chỉ là sau khi liếc nhanh mấy lần sẽ không chú ý nữa, ngược lại không rời mắt khỏi Đường Kiếp.

Đường Kiếp vô cùng thất vọng, hiển nhiên nơi này không có thực vật mà nó thích ăn, chỉ có thể lại trở về phòng tìm những loại khác, vài lần như vậy, nhưng cũng không có loại nào nó thích.

Điều này làm cho Đường Kiếp rất là buồn bực

Tuy rằng hẵn có thể bắt Lục Ngạc tinh, nhưng làm như vậy rất dễ dàng làm nó bài xích. Tinh vật mới sinh ra là sinh mạng cực kỳ đơn giản, người đối với nó tốt, nó liền cũng đối với người tốt, ngay từ đầu dùng thủ đoạn

bắt buộc, sẽ chỉ để bóng ma trong lòng của nó, bởi vậy không phải vạ bất đắc dĩ, Đường Kiếp không muốn dùng sức mạnh và thủ đoạn.

Nhưng con ranh con này rốt cuộc thích cái gì?

Đường Kiếp nghĩ bề đầu cũng nghĩ không ra được, đành phải nói: - Đây, người thích ăn cái gì, nói cho ta biết đi, ta đi lấy cho người.

Con vật nhỏ nháy mắt nhìn chăm chăm Đường Kiếp, sau đó dùng cả tay trèo lên một gốc cây hoa, vươn đầu lưỡi liếm lấy một chút sương sớm phía trên.

- Hoá ra người thích hoa lộ (mật hoa). Đường Kiếp mỉm cười, vừa nghĩ, mặt vừa nghiêm trở lại: - Cái này thật là phiền toái à, chính người có thể hái, ta hái hoa lộ hiệu suất còn không cao hơn người. Ta nói, người còn thích cái gì khác nữa không?

Ranh con kia lại không nói lời nào, chỉ có điều ngồi ở trên mặt cánh hoa nhẹ nhàng đong đưa thân thể, nhìn Đường Kiếp.

- Được rồi, người không nói ra, thì để ta đoán. Ân, người là hoa tinh, cỏ cây thành tinh, thích hơi nước không kỳ quái, có lẽ ta suy xét theo bản tính của thực vật. Thực vật ngoại trừ thích nước, vậy còn thích gì đâu này? Đường Kiếp sờ lên cằm thì thảo tự nói, sau đó trước mắt đột nhiên sáng ngời: - Đúng vậy, là phân. Nhưng phân... Phân đó là phân, chẳng lẽ người thích phân?

Nhóc con đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giận tím mặt, hai tay chống nạnh, tức giận trừng mắt nhìn Đường Kiếp

Đường Kiếp lại không chú ý tới, còn tiếp tục phỏng đoán: - Đúng vậy, lại nói tiếp hoa kỳ thật chính là cơ quan sinh dục của thực vật, cho nên hoa lộ thì ra là thực vật phân bố vật... Tuy nhiên bởi như vậy người không liền biến thành... Thịt bò?

Cuối cùng hai chữ bị Đường Kiếp bật thốt lên kêu lên.

BA! Một gốc cây cây cỏ đánh vào đầu Đường Kiếp, nhóc con nhe răng đối với Đường Kiếp, mạnh hướng bụi cỏ mà chạy trốn, nháy mắt biến mất tích.

Nhìn tiểu tử kia biến mất, Đường Kiếp lầm bầm nói: - Được rồi, là ta đã đoán sai, xem ra người không thích những thứ này.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật, thất bại!

Bưng một ít bát chè hạt sen, Đường Kiếp đem nó đặt ở trên cỏ, sau đó thối lui vài bước, nói: - Tốt lắm, đừng giận ta, ta sẽ không nói, quên là người cũng đã thông linh, làm sao có thể vẫn cùng thứ kia nhận thức cỏ cây đồng loại. Người đã là tinh vật, như vậy ăn cái gì tự nhiên cũng ăn đồ chín mới đúng, ta lấy chút thức ăn cho người, người phải để ý tới rồi. Đây chè hạt sen ta trộm mang tới từ trong phòng bếp, chúng ta là những tội tở vốn không có tư cách ăn, coi như là xin lỗi của ta đối với người đi.

Lục Ngạc tinh kia xuất hiện từ phía sau tảng đá, eo nhỏ dong đưa, hừ một tiếng rồi quay đầu không để ý tới hân.

Đường Kiếp mỉm cười: - Còn giận à? Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, ta không phải chỉ có nói sai mấy câu thôi sao? Được rồi được rồi, thứ này nếu người không ăn, thì nói một tiếng, nếu không nói được thì khoát khoát tay, ta còn phải vào nhà bếp sớm, muốn ăn thì đừng khách sáo nhé.

Lục Ngạc tinh kia liền bay tới, một đầu đâm vào trong bát, khò khè khò khè ăn uống đối với chè hạt sen, nàng đúng là thực ăn thứ này.

Trong chớp mắt, một bát chè hạt sen nhỏ đã bị nàng uống sạch. Tuy rằng chè hạt sen không nhiều lắm, nhưng nàng cũng không lớn, một hơi uống nhiều như vậy, trực tiếp bụng nhỏ căng phồng lên, thoát nhìn liền giống

như phụ nữ có thai mười tháng, bùm một chút ngã ngồi ở trong bát, đúng là không đứng dậy nổi.

Đường Kiếp nhìn xem bật cười, giơ tay đem nàng xuống, vật nhỏ kinh hãi muốn muốn chạy trốn, nhưng do nàng ăn nhiều quá, đúng là không nhúc nhích được rồi.

Đường Kiếp đem nàng đặt ở lòng bàn tay, vuốt đầu của nàng cười nói:

- Được rồi được rồi, không cần khẩn trương, ta lại sẽ không làm tổn thương ngươi.

Nhóc con run lên vài cái, cuối cùng nhận được sự âu yếm của Đường Kiếp, đôi mắt to tròn của nàng bỗng xoay đều, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đường Kiếp xem nàng đáng yêu, đem nàng giơ lên trước mặt: - Hiện tại hết tức giận rồi hả?

Nhóc con để tay đặt ở trên mặt, le lưỡi ra với hân, lại là làm cái mặt quỷ, phát ra âm thanh nha nha, thật là trong trẻo dễ nghe.

Đường Kiếp ngạc nhiên, lắc đầu mỉm cười: - Xem ra người thật đúng là sẽ không biết nói, khả năng vẫn là thành tinh thời gian ngắn. Hiện tại ta cũng đã nói xin lỗi, lễ vật người cũng thu, xem như không sao nha.

Không nghĩ tới nhóc con vẫn lắc đầu liên tục.

Đường Kiếp dở khóc dở cười: - Còn không hài lòng? Vậy người còn nghĩ muốn cái gì?

Nhóc con nhìn Đường Kiếp, đột nhiên ôm lấy ngón tay của Đường Kiếp, cắn mạnh một cái.

Lần này căn Đường Kiếp đau và hô lên một tiếng - A theo bản năng liền quăng xuống một cái, nhóc con kia bị quăng xuống vèo một cái không thấy.

Đường Kiếp cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy ngón tay đã bị cắn bị thương, vết thương không nhẹ, máu loăng chảy ra liên tục.

Điều này làm cho Đường Kiếp có chút nổi giận, nghĩ nhóc con này thật sự là không biết tốt xấu, chính mình có lòng tốt đùa nàng một tí không ngờ bản thân lại bị thương, chính muốn dạy dỗ một chút Lục Ngạc tinh kia, đã thấy Lục Ngạc tinh kia cái bụng tròn vo không ngờ xẹp xuống rất nhanh.

- Đây là có chuyện gì? Đường Kiếp cảm thấy tò mò.

Bên này nhóc con bò ra từ trong cỏ, đứng thẳng người trong bụi cỏ phần lộ nhìn trừng trừng Đường Kiếp, chân bó đập đập, tay trái vịn vào eo, tay phải chỉ vào cái mũi của Đường Kiếp y y nha nha kêu lên, cũng không biết là nói cái gì, đáng tiếc Đường Kiếp không hiểu gì cả.

Đường Kiếp đã gặp nàng vừa kêu vừa không quên liếm lấy máu đang chảy ở môi dưới, nuốt giọt máu tươi vào bụng, cái bụng to lúc này bây giờ đã hoàn toàn bằng phẳng.

Nhìn thấy nàng như vậy, Đường Kiếp giật mình: - Máu... Hoá ra người là thích uống máu!

Đường Kiếp vội vàng đi phòng bếp lại tìm một chén máu gà bưng ra, không ngờ nàng chỉ có điều uống một ngụm sau rồi lại buông ra, như thế nào cũng không uống tiếp.

Đường Kiếp nghĩ rằng nàng sẽ uống tiếp, không ngờ tới tiểu tử kia lại là chỉ vào Đường Kiếp y y nha nha nói liên tục.

Lần này Đường Kiếp nhìn thấy rõ ràng, và kinh ngạc nói: - Người không phải thích máu người chứ?

Không ngờ con nhóc con lại gật gật đầu, còn lè lưỡi liếm liếm, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, ý kia máu của người tốt hơn nhiều so với máu gà.

Đường Kiếp hoàn toàn không nói gì, chỉ có thể duỗi ra ngón tay ra: - Người kiềm chế một chút nhé, đừng uống quá nhiều Ah.

Con nhóc con kia ôm lấy ngón tay của Đường Kiếp liền cắn, đau đến Đường Kiếp hít một hơi, chỉ cảm thấy ranh con này cắn đau hết cả người, theo thể trạng của ta mà nói, vết thương nhỏ như vậy có đáng vào đâu, roi quất hằn, hằn đều có thể chịu đựng, nhưng khi nàng cắn cảm giác đau đớn đến cả tim gan.

Cũng may ranh con này biết đúng mực, sau khi uống một hớp lớn, liền tự động buông ra, chỉ có điều xem vẻ mặt nàng tràn đầy vui vẻ, và một bộ dáng có vẻ hưởng thụ, đương nhiên là vô cùng thích thú.

- Cuối cùng người cũng biết phải năng nhặt chặt bị. Đường Kiếp vẫy vẫy ngón tay nói, nhắc tới cũng kỳ, nàng không cắn, ngón tay này cũng liền hết đau, Đường Kiếp tò mò hỏi: - Ta nói vậy người rốt cuộc là thích mau người, hay là ưa thích máu của ta à?

Nhóc con chỉ ra Đường Kiếp, bi bô một tiếng.

- Là ưa thích máu của ta? Đường Kiếp ngờ ngẩn.

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi, không ngờ đáp ngoài sức tưởng tượng.

Đường Kiếp lại cúi đầu nhìn về phía vết thương, một giọt huyết châu dưới ánh mặt trời lòe ra trong suốt với ánh sáng màu, trong sáng như mã não, nhưng lại hiện ra một chút linh quang.

- Linh huyết! Đường Kiếp bừng tỉnh ngộ.

Cỏ cây tinh vật do vì nắm chắc thiên địa linh khí mà sinh, không phải sinh mạng bình thường, bởi vậy trong quá trình sinh trưởng bình thường sẽ cần máu thịt tinh khí bổ dưỡng.

Điểm này tương phản với nhân loại, nhân loại lấy thân xác máu thịt mà bổ linh khí, tinh vật lấy trời sinh linh thể mà bổ huyết khí.

Theo phương diện này nói, tinh vật và người tu thật ra là tương thích lẫn nhau, bổ dưỡng lẫn nhau đấy.

Nguyên nhân chính là, nghe đồn yêu tinh quỷ quái hại người, tuy có không thật, nhưng cũng không hoàn toàn là nhằm đồn bậy. Tuyệt đại bộ phận tinh vật đều khát máu thịt, chỉ có điều đại đa số thời điểm đều là lấy dã thú gia súc là thức ăn, thỉnh thoảng có kẻ tính tình hung hãn, đả thương người cũng không sát hại tính mệnh. Ngược lại là nhân loại càng ưa thích đập vào trảm yêu trừ ma, chung quanh săn bắt tinh vật, chế thành dược liệu từ linh vật.

Còn đối với tinh vật mà nói, bình thường máu thịt tinh khí có thể mang đến sự trợ giúp hữu hạn, thứ thật sự tốt vẫn là máu thịt chứa linh tính. Tuy nhiên có thể nhập linh hóa huyết đấy, ít nhất cũng là Thoát Phàm Cảnh, bình thường tinh vật cơ bản không thể nào có được. Bởi vậy dưới tình huống bình thường, tiểu tinh vật yếu ớt giống như Lục Ngạc tinh vật cũng chỉ có thể dựa vào việc đi săn một ít dã thú ở núi hoang làm thức ăn, hấp thụ linh huyết cực nhỏ trong cơ thể, hút trăm con dã thú cũng không bằng căn Đường Kiếp một ngụm.

Nguyên nhân chính là này, máu trong cơ thể Đường Kiếp, đối với nhóc con quả thực mà nói chính là vật đại bổ, nó giống linh dược của tinh vật, nhũ mẫu trong mắt trẻ con, thiên tài địa bảo trong mắt người tu.

Thời khắc này nhóc con với ánh mắt long lanh nhìn Đường Kiếp, Đường Kiếp đã đoán được nàng tâm tư, cười nói: - Nếu người nghe lời, về sau ta

còn sẽ cho người ăn.

Nhóc con này hút máu không nhiều lắm, chỉ cần không phải coi là cơm ăn, Đường Kiếp vẫn có thể nuôi dưỡng được rất tốt đấy. Lúc này khi hắn nói nói ra, nhóc con nghe xong hưng phấn nhảy lên không cuộn tròn, nhanh như cắt leo đến trên vai của Đường Kiếp, liếm thật mạnh vào Đường Kiếp.

- Được rồi được rồi, vâng, cái này cho người, không được cắn nữa. Đường Kiếp đưa ngón tay bị cắn đang chảy máu, tiểu tử kia một ngụm hút hết, chỉ cảm thấy choáng choáng như ở trong sương, lung lay vài cái, đứng là một đầu ngã xuống.

Đường Kiếp kinh hãi, vội vàng chụp lấy nàng, chỉ thấy nàng nằm trong lòng bàn tay của mình, đang ngủ, trong miệng còn chảy ra hương dịch giống như sợi chỉ màu bạc.

- Cái này... trời ơi, say rồi! Làm cho Đường Kiếp không biết nên khóc hay cười.

Nghe nói say rượu say thuốc lá, từ trước đến giờ có nghe nói là say huyết đầu.

Thu phục Lục Ngạc tinh thuận lợi đến bất ngờ.

Tinh vật thật ra là một loại phi thường rất cẩn thận sinh mạng, trăm ngàn năm qua bị người bắt giết, khiến cho mỗi tinh vật đều biết rằng phải tránh né con người.

Do vật nhỏ này đại khái là mới sinh ra, tính cảnh giác còn chưa cao, lại thêm việc bị chuyện hút máu hấp dẫn, bị Đường Kiếp lừa gạt một cách dễ dàng.

Tuy nhiên nhóc con này bị thu phục, xử lý như thế nào cũng là cái phiền toái. Nàng rất cuộc còn nhỏ, không biết nhân gian hiểm ác, tiếp tục đặt ở

trong vườn này, chỉ sợ sớm muộn gì bị người ta phát hiện.

Vấn đề là Lục Ngạc tổng cộng cũng chỉ có này hai mươi gốc, vô duyên vô cớ thiếu một gốc cây nhất định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó chính là công việc của Đường Kiếp không làm tròn bổn phận.

- Xem ra chỉ có thể nghĩ biện pháp khiến tiểu thiếu gia giết chết một đóa rồi. Uy, ta nói, người làm cho người ta giẫm lên một cái chắc là không thành vấn đề ha?

Nhóc con sau khi tỉnh lại, Đường Kiếp hỏi nàng như vậy.

Vừa nghe nói bị tiểu thiếu gia giẫm lên nàng, nhóc con lắc đầu liên tục, chết sống mặc kệ.

Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể liều mạng cùng nàng giải thích đem nàng ở nơi nguy hiểm này.

Nghe nói Đường Kiếp phải đem mình dời đi địa điểm khác, nhóc con nháy mắt vài cái, thuận tay chỉ bên cạnh một gốc cây bách thủy phong lan, cây phong lan kia không ngờ tự động biến ảo, biến thành một gốc cây Lục Ngạc, nhìn xem Đường Kiếp trợn mắt há hốc mồm.

Cỏ cây tinh vật sinh mà thông linh, thường thường có một chút thiên phú bản năng.

Đường Kiếp vốn tưởng rằng ranh con này chỉ có thể sử dụng trụ cột nhất ảo trận, không ngờ tới nàng còn có thể biến hóa cỏ cây. Tuy nhiên ngẫm lại cũng thế, nàng vốn là thông linh Lục Ngạc, đem một gốc cây thực vật thành Lục Ngạc thật đúng là không có gì quá kỳ quái đấy.

Đường Kiếp cầm lấy cây phong lan biến thành Lục Ngạc, lặc nhìn đi nhìn lại, xác nhận không phải ảo thuật, cảm thấy vui mừng, ôm tiểu tử kia nói: - Cái này phát tài rồi, một gốc cây Lục Ngạc giá trị một hai lượng bạc,

người về sau không có việc gì hãy biến đổi, không phải chúng ta sẽ có tiền dùng.

Không ngờ tiểu tử kia vừa nghe hẳn muốn dùng chính mình phát tài, liền lắc đầu liên tục, sau đó chỉ ra cái bụng, ý kia chính mình thay đổi này Lục Ngạc tiêu hao cũng lớn, nếu muốn cho nàng thay đổi, trước tiên phải cho nàng ăn thật no.

Xem nàng với tư thế kia, lần này cần uống chắc không ít rồi.

Đường Kiếp thở dài: - Suy nghĩ hồi lâu vẫn cảm thấy là bán huyết a... hay là thôi kệ vậy.

Bất kể nói như thế nào, có Lục Ngạc như vậy, nhóc con này cuối cùng là có thể mang đi, cũng đỡ phải nàng ở trong này lại xảy ra chuyện.

Tuy nhiên...

Cảm thấy có cái gì không đúng.

Đường Kiếp cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, chợt phát hiện ra: - trời ơ, ở chỗ kia thiếu một gốc cây bích thủy phong lan làm sao bây giờ? Thứ này cũng rất đáng tiền.

Nhóc con ngẩn ngơ, sau đó hì hì cười, không ngờ chính mình biến thành bích thủy phong lan.

Đường Kiếp sắp khóc nói: - Người biến thành phong lan, kia không phải là cũng bị giẫm lên?

Nhóc con hoàn toàn ngơ ngác, nhìn thấy cây kia bị nàng biến thành Lục Ngạc bích thủy phong lan, nhìn nhìn lại Đường Kiếp, mắt to vụt sáng, hiển nhiên cũng không biết nên làm cái gì bây giờ rồi.

Đường Kiếp chỉ chỉ trên mặt đất một cây cỏ xanh và nói: - Người đem này cỏ dại biến thành Lục Ngạc, người làm được không?

Nhóc con đưa hai tay lắc mạnh, tỏ vẻ làm không được.

Mất một hồi lâu, Đường Kiếp rút cuộc cũng hiểu được, ranh con này có thể đem mình biến thành bất cứ loại hoa gì, cũng có thể đem bất cứ loại hoa gì hô biến trở lại thành Lục Ngạc, lại không thể đem những loại không phải là hoa biến thành mặt khác hoa loại, hơn nữa chỉ có thể thay đổi hoa cỏ có cùng tính chất, đem cỏ dại thay đổi thành hoa là không được.

- Được rồi. Đường Kiếp bất đắc dĩ đưa ngón tay tới cho nàng hút máu:

- Vậy người đem này Lục Ngạc biến trở về đi, sau đó lại thay đổi một gốc cây không đáng giá tiền... Uy, uy, cái kia không thể thay đổi, cũng rất đắt tiền... Người tìm những cái không đáng giá tiền a, ngu ngốc... Được rồi, người không biết cây nào không đáng giá tiền... nhẹ tí, đau quá, ta biết rằng sai lầm là không được, là ta thật là ngu ngốc...

Sau một phen giải quyết, cuối cùng sự việc cũng được giải quyết xong, buổi tối Đường Kiếp cố ý đi mua cái chậu hoa, sau khi cho đất vào cắm vào trong chậu, ôm vào phòng mình.

Con vật nhỏ rất ngạc nhiên với nhà mới. đối với nàng mà nói, tất cả đồ vật của thế giới con người đều mới mẻ, cho nên thấy cái gì đều chạm vào xem.

Có một cái nghiên mực làm nàng chú ý. Nàng đi đến, leo lên nghiên mực nhìn sang trái sang phải. không cẩn thận ngã vào trong nghiên mực. rồi trời ra cả người lấm lem cả mực đen.

Đường Kiếp nhìn thấy cười ha ha. Con vật nhỏ có vẻ hơi tức giận, quấy cái đuôi nhỏ. Trong phút chốc vô tình làm cả gian phòng dính đầy mực.

- Được rồi, coi như là người lợi hại! Đường Kiếp nhìn thấy cả phòng lấm lem toàn mực đen, vội đem tiểu tử kia và cả nghiên mực ra ngoài. Đang định lấy nước rửa cho nàng, thì nhìn thấy tiểu tử kia phất phất tay, chẳng mấy chốc mực trên người tự động mất đi, chỉ còn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đáng yêu, nàng cười hì hì Đường Kiếp.

- Tuy rằng sức lực không nhiều, nhưng thay đổi đa dạng. Đường Kiếp sờ khuôn mặt nàng cười nói:

- Nghe người nói y y nha nha, sau này ta gọi người là YY, được không?

Con vật nhỏ nghe mình có tên, liền phấn khởi lộn nhào, sau đó gật gù liên tục.

- Thế thì tốt rồi, thật sự có thể ở đây. Đường Kiếp nói xong bước ra cửa.

Nhìn thấy Đường Kiếp bước đi, Y Y vội kêu lên: - Y Y Nha Nha!.

Đường Kiếp cười nói: - Đừng lo sợ, ta khi có đi đâu, chỉ là đi làm một cái ổ cho người thôi, ta đoán là nhà người cũng không thích cả ngày ở trong chậu hoa.

Một lát sau, Đường Kiếp ôm một khúc gỗ lớn vào phòng.

Hắn khoét rỗng khúc gỗ, nhét đầy bông vào đấy, lại dùng vải may một cái gối nhỏ và một cái chăn nhỏ, ngay chỗ đầu gỗ che một miếng vải nhỏ để làm rèm cửa, như vậy thanh gỗ đã trở thành một nhà gỗ nhỏ.

Vỗ nhẹ cái chăn, Đường Kiếp nói: - Được rồi, từ nay về sau nơi đây là tổ của người, sau này không có gì thì cứ ngủ ở đây, lúc ta không có ở nhà thì người có thể chơi trong phòng, nhưng không được phép ra ngoài, nếu có người đến, người hãy biến thành hoa trong chậu, đừng để người ta phát hiện, có biết không?.

Tiểu tử liền gật đầu đồng ý. Đã biến thành một đóa hoa trắng thì nên im lặng ở trong chậu.

- Đúng thật là như vậy! Đường Kiếp cười nói:

Liền lập tức, con vật nhỏ đã biến thành người, nhảy bổ vào trong người Đường Kiếp, và biểu hiện thân mật với hắn.

Chơi đùa được một tí, con vật nhỏ kia hơi mệt tí, liền ngủ trong lòng của Đường Kiếp, Đường Kiếp cẩn thận Lục Ngạc vào phòng nhỏ, và đắp chăn cho nó.

Sau đó Đường Kiếp ngồi bên cạnh, bắt đầu nhớ lại những chuyện đã qua.

Lần đầu gặp Lục Ngạc. Đường Kiếp chỉ muốn dụ nàng chạy đến tay mình, khi chạy đến tay mình, Đường Kiếp mới ý thức được sự xuất hiện của con vật nhỏ này. Sau này có thể gặp nhiều phiền phức.

Cẩn thận sửa lại có thể gặp tí vấn đề, Đường Kiếp tính toán trong lòng, dần dần nảy ra một ý tưởng, trời cũng đã tối, Đường Kiếp nhìn thấy bộ dạng ngủ say của con vật nhỏ, liền nói khẽ với nó: - Chúc ngủ ngon. Lúc này con vật đã ngủ say rồi.

Sáng hôm sau, Đường Kiếp thức dậy rất sớm, sau khi làm xong công việc trong vườn hoa, Đường Kiếp tìm một ít rễ cay cây có rễ già, sau đó dùng dao chặt hết rễ và cành lá của nó, Đường Kiếp bắt đầu khắc lên cây.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Điêu Khắc

Có một hầu nam trẻ tuổi hiếu kỳ, đến hỏi Đường Kiếp đang làm gì, Đường Kiếp liền trả lời là chạm khắc gỗ.

Theo đuổi nghề làm vườn trong khoảng thời gian dài, nghề làm vườn không còn thu hút Vệ Thiên Xung thật như trước kia. Vì vậy bây giờ Đường Kiếp định chạm khúc gỗ này để thu hút sự chú ý của Vệ Thiên Xung.

Tuy nhiên điều quan trọng là, khi có khúc gỗ điêu khắc này, Đường Kiếp có thể mang về phòng mình một lượng gỗ lớn. Cứ như vậy, có thể làm ổ để che dấu con vật nhỏ kia, chẳng phải là điều tốt. Tuy là phòng nhỏ của Đường Kiếp rất ít người đến, nhưng phải cẩn trọng để khỏi xảy ra chuyện, hơn nữa cũng sẽ giúp đỡ nhiều cho việc nhập học của Đường Kiếp sau này.

Sau khi đi học, Đường Kiếp không thể tiếp là người làm vườn. Điều này có nghĩa là hẳn sẽ mất đi chỗ làm quen thuộc của mình. Vì thế Đường Kiếp phải tìm cho mình một hướng đi khác.

Điêu khắc gỗ là một lựa chọn không tồi, nghề này bất luận là đi đâu cũng đều hữu dụng, chỉ cần đục mấy khúc gỗ là trở thành vật hữu dụng.

Làm đẹp có thể đem bán trợ giúp cho gia đình, còn làm bình thường thì có thể thành quà biếu cho người người có nghề luôn được mọi người hoan nghênh.

Ngoài ra việc điêu khắc gỗ còn có tác dụng với việc tu tiên, trong tu tiên có một môn học gọi là tạo hình nộm người. Tức là chế tạo hình nộm và làm

cho hình nộm có sức chiến đấu như người. Trong đó cần đến điêu khắc.

Quả thật là bất kể nghệ thuật nào trong tu tiên đều có giá trị, bất luận là chữ viết, tranh, âm thanh, điêu khắc đều tìm được giá trị riêng của mình trong giới tu tiên.

Như Hư Mộ Dương lúc trước chỉ cần vẽ vài nét thì ra một con ngựa, rồi dùng pháp thuật làm cho nó sống như thật, nó thể hiện nét vẽ tỉ mỉ tinh xảo.

Nếu trước kia ngay cả vẽ tranh cũng vẽ không đẹp, vẽ con ngựa thì giống còn lừa. Thật là một chuyện cười.

Còn đối với chữ viết, đó là cái việc tất yếu cho việc mật lệnh. Giống như người viết một quân lệnh, nếu như viết sai nét, không cẩn thận thì thành ra chữ khác, làm cho người ta không hiểu, thậm chí có thể kiến người ta cười chết được

Vì vậy trong trường do các đại tiên lập ra, ngoại trừ phép thuật cơ bản ra, những thứ như cầm, kỳ, thi, họa đều có, đồng thời nó cũng có sát thực tế. Trong giới tu tiên chỉ có thất học là không tồn tại, ngoài ra cái gì cũng có.

Đường Kiếp đã ở Vệ phủ hơn 1 năm rồi, ngoài việc học đạo ra, thời gian rảnh thì tập viết chữ, vẽ tranh, rất ham học cầu tiến, đôi khi cũng ra dáng tinh tế. Nghe nói trong học viện có một số học viên rất lười học môn văn, kết quả là sau khi nhập tiên môn thì không thể tốt nghiệp.

Đường Kiếp cũng không muốn vì chữ mình xấu quá mà không thể tốt nghiệp.

Còn về nghề điêu khắc, thật sự do Đường Kiếp suy nghĩ muốn học cách làm hình nộm, đồng thời cũng là vì muốn mang sự hiểu biết và đạo thuật của mình ứng dụng vào trong đó.

Đạo thuật thật ra là môn học vấn thâm sâu, ngoài trừ dần trệ, thủ thành ra. Như việc luyện đơn, chế tạo công cụ và hình nộm đều cần sử dụng. Chỉ có điều mỗi cái có những đặc điểm riêng biệt của nó.

Sở trường của Hư Mộ Dung chủ yếu là thuật trời đất, còn những thuật khác thì không phải là sở trường của hắn, nhưng việc thấu hiểu đạo lý, thì Đường Kiếp hoàn toàn có thể tự học và nghiên cứu được.

Đường Kiếp hoàn toàn không hứng thú với thuật tạo hình nộm, nhưng cốt lõi cho việc học thuật tạo hình nộm là mục tiêu duy nhất trước mắt có liên quan đến công việc làm vườn của hắn. Còn những thứ như viết chữ, vẽ tranh chẳng có liên quan đến việc làm vườn. Ý hắn muốn khi đi học mà làm thêm những thứ này, Vệ gia tuyệt đối sẽ khen hắn có lòng cầu tiến.

Ngoài việc thuật tạo hình nộm là một môn khoa học có thể truyền lại cho con cháu đời sau. Thi đối với Đường Kiếp mà nói, nó còn có thể phát triển khả năng của mình trong nhiều lĩnh vực.

Tuy rằng hiện tại hắn không biết điêu khắc gỗ, nhưng chỉ cần hai năm nhập học thì đủ thời gian làm cho hắn có tay nghề vững vàng.

Công việc mới quả nhiên hấp dẫn Vệ Thiên Xung Xung Tê Hà Giới có khắc đá, nhưng việc điêu khắc gỗ lại ít thấy.

Nhìn thấy Đường Kiếp vật lộn qua lại với cái cây đầu rễ trong tay, sau đó còn tạo hình cho nó. Vệ Thiên Xung cảm thấy mới lạ, cũng liền cầm khúc cây có rễ lên học cách tạo hình.

Đường Kiếp liền đến dạy hắn cách xử lý khúc cây này.

Điêu khắc gỗ không giống như điêu khắc đá, vật liệu chọn yêu cầu rất cao, vả lại người điêu khắc phải cần đòi có sự khéo léo của bản thân họ để tạo nên tác phẩm, tóm lại là "ba phần là nhân công, bảy phần là tự nhiên bên ngoài". Ngoài ra là một người điêu khắc thật sự phải biết tìm kiếm

những loại gỗ thứ kỳ lạ khác người trong việc tạo hình. Thông thường một cái cây sống ở đất liền thì luôn đầy đủ chất dinh dưỡng, lớn rất nhanh, nên chất lượng gỗ rất bình thường, không có hình dáng kỳ lạ. Chỉ có những loại cây sống ở những nơi khắc nghiệt, khó khăn, như những cây lùn thường xuyên hướng về mặt trời, hoặc sống trong những khe núi, vách đá, thường xuyên trải qua biết bao nhiêu lần sét đánh như hỏa thiêu, bị kiến đục khoét, đá đè lên thân cây, bị con người dẫm đạp lên, bị dao chém, chính vì thiếu ánh sáng, đất không đủ chất dinh dưỡng mà làm cho cây thay đổi hình dáng. Đối với những loại cây này, cần phải được xử lý qua nhiều cách trước khi điêu khắc.

Nhưng điều mà Đường Kiếp theo đuổi không phải là nghệ thuật mà là tính thực dụng của nó. Vì vậy hẳn không cần đề ý đến những thứ này, trong con mắt của hẳn thì ngược lại " bảy phần là nhân công, ba phần là tự nhiên bên ngoài".

Nghệ thuật tinh hoa của nghề này là việc tạo ra những hình ảnh kỳ lạ khác người, phải có sức tưởng tượng phong phú, hình nộm khi tạo ra phải y như thật. Phải đạt đến trình độ hình nộm điêu khắc hình dáng y như người thật, chỉ khác cái chất bên trong mà thôi.

Nhưng bất kể là trình độ nào, làm thì thật sự rất khó khăn.

Điêu khắc bản thân của nó là một môn tổng hợp rất mạnh về tính nghệ thuật, không chỉ cần phải có khả năng giỏi trong việc điêu khắc vật dụng cần thiết, mà còn phải có năng lực thưởng thức, đặc biệt là còn phải am hiểu hội họa.

Đường Kiếp có mặt hạn chế trong sự tỉ mỉ của nghệ thuật. Những điều kiện trên hẳn ta không thể nào đạt được. Hẳn cầm một khúc gỗ xem cả nửa ngày, mà vẫn không xem ra được cái gì, nhưng cuối cùng cũng làm ra được một người gỗ nhỏ, trong đó đầu của người gỗ đã chiếm 1/3 thân người, hai cái rế của khúc gỗ làm thành hai chân nhỏ ngắn, nhìn ở góc độ nào cũng rất

sấu, nếu như thứ này mà dùng phép thuật cho nó hoạt động đi lại tự nhiên, hơn phân nửa phần thân thể là dị hình, thì nói không chừng đi chưa đến vài bước thì đã téo nhào xuống đất.

Đường Kiếp cũng đành bất lực thở dài, hăn an ủi chính mình tốt sấu, hay dở còn phụ thuộc và thứ khác, không thể làm cho tất cả mọi người thích mình được, chỉ có đều kế hoạch này xem ra là thất bại hoàn toàn. Quả thật là dù có những kế hoạch tốt như thế nào, nhưng thiếu năng lực thực hiện và phương pháp đúng đắn thì coi như cũng không thành.

Hăn quay đầu nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung vung dao như bay, tay cầm một khúc gỗ có hình dáng gồ gề mà cắt, chẳng mấy chốc đã làm thành một con rùa nhỏ, tuy là con rùa đen nhỏ còn nhiều tỳ vết, nhưng ít ra hình dáng hoàn chỉnh, nhìn không bị biến dạng.

Đường Kiếp nhìn thấy liền giật mình nói: - Trước đây ngươi đã học qua?

Hăn giật mình làm cho thiếu gia cũng hoảng hốt.

- Không phải, đây là lần đầu ta làm, rất có ý nghĩa nhĩ. Vệ Thiên Xung thưởng thức tác phẩm của mình và nói:

Đường Kiếp liên tục thét lên rằng:

- Người đúng là thiên tài.

Vệ Thiên Xung nằm mơ cũng chẳng nghĩ đến rằng mình có cái tài thiên phú này.

Bắt đầu từ hôm này, hằng ngày Vệ Thiên Xung sẽ cùng Đường Kiếp học điêu khắc gỗ.

Về việc điêu khắc hoàn toàn trái ngược với Đường Kiếp, vị thiếu gia này rất thành tâm yêu thích điêu khắc. Hoàn toàn đúng như lời Hư Mộ

Đường đã từng nói có yêu thích tức là có thiên phú.

Lúc đầu Vệ Thiên Xung có tí lo sợ, nếu mẹ hắt mà biết chuyện này sẽ mắng hắt là mê chơi mà mất cả ý chí. Nhưng sau khi hắt nghe Đường Kiếp nói đây cũng là một trong những môn cơ bản trong tu tiên, tức thì hắt ngay hắt đều dúi mũi vào việc điêu khắc.

Quả nhiên sau khi Thái Thái biết chuyên, liền cố ý thỉnh cầu ý kiến của Lã Linh sư phụ. Sau khi xác nhận thực hư, thầy chỉ nó một câu: - Cũng là một môn học của anh ta. Từ đó về sau không Thái Thái không cam đoan con mình trong chuyện đó.

Đối với bà mà nói, con cái kể là học cái gì không quan trọng, miễn sao là chuyên tâm học hành. Điều quan trọng là con trai bà học đúng sở thích của nó, và sẽ nỗ lực học vì sở thích của mình. Vì vậy Đường Kiếp rất vui mừng.

Có thể làm cho con mình tiến bộ thật sự là một người tốt.

Gần đây trong lòng Đường Kiếp càng ngày càng cảm thấy khó chịu.

Thời gian điêu khắc cùng hắt càng lúc càng nhiều, trình độ của Vệ Xung Thiên tiến bộ vượt bậc, lúc đầu hắt chỉ có thể điêu khắc những đồ chơi nhỏ, nhưng chỉ sau vài tháng, Vệ Thiên Xung đã bắt đầu có thể cầm cả khúc gỗ điêu khắc hình to lớn như người thật.

Sau vài tháng điêu khắc, Vệ Thiên Xung đã hoàn thành tác phẩm hình người đầu tiên của mình. Đó là một con hổ, nó trông rất sống động như thật.

Đường Kiếp không do dự mà suy nghĩ rằng, nếu nó được kết hợp với phép thuật, thì sẽ biến thành một con hổ thật sự dũng mãnh.

Nhìn thấy Vệ Xung Thiên đặt tác phẩm mình trong vườn hoa, nhìn ngắm với bộ dạng đặc ý. Đường Kiếp liền bóp nát đầu của con diều khắc nhỏ.

Trong lòng quặn đau

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Từ Biệt

Từ lúc cùng Đường Kiếp học điêu khắc gỗ, tiểu thiếu gia hoàn toàn say mê môn này.

So với Đường Kiếp, Vệ Xung Thiên không thích tạo hình người, nhưng lại thích điêu khắc hoa cỏ, chim muôn thú vật, các loại kỳ dị khác lạ.

Theo thời gian, trong vườn dần dần đầy các tác phẩm của hắn, mỗi lần có khách đến chơi, sẽ được biết đây là tác phẩm của tiểu thiếu gia, như vậy sẽ làm mọi người thán phục kỳ tài.

Mỗi lần như vậy, Đường Kiếp đều có cảm giác chán nản về nghề của mình.

Do không có "tài năng" trong phương diện nghệ thuật, dần dần làm cho Đường Kiếp từ bỏ việc điêu khắc, không phải là vì tiêu tử kia, mà Đường Kiếp không thể điêu khắc được.

Hiện tại thành tựu lớn nhất của Đường Kiếp trong điêu khắc gỗ chính là chế tạo mê cung làm cái này rất đơn giản. Chỉ cần tìm một khúc gỗ, đục 7,8 cái lỗ, sau đó bỏ trong phòng, chất thành một núi nhỏ, để cho con vật chui tới chui lui.

Kế hoạch điêu khắc gỗ của Đường Kiếp hoàn toàn thất bại, nhưng trong cái rủi có cái may xuất hiện, chính là mối quan hệ của Đường Kiếp và Vệ Xung Thiên tốt hẳn ra.

Sau sự việc giết con ngựa, Vệ Xung Thiên không lạnh nhạt với Đường Kiếp. Hắn không có ghi hận trong lòng đối với Đường Kiếp, mà trái lại sau sự việc đó, hắn hoàn toàn không oán hận Đường Kiếp.

Điều làm cho hắn không thể nào quên chính là ánh mắt lạnh lùng như băng của Đường Kiếp khi giết con ngựa, mỗi lần nghĩ đến ánh mắt đó. Làm cho lòng hắn run sợ mất tự chủ, chính vì việc này khiến hắn không muốn chơi thân quá với Đường Kiếp.

Hơn nữa Đường Kiếp với thân phận là tôi tớ, càng không hứng thú việc lấy lòng của Vệ Xung Thiên. Vì thế hai người luôn duy trì mối quan hệ chủ tớ.

Mãi cho đến sau khi việc điêu khắc gỗ, mối quan hệ của Vệ Xung Thiên và Đường Kiếp dần dần thân thiết.

Dù có công hay không, khi Vệ Xung Thiên ban thưởng cho một vật gì đó, đều muốn dành cho Đường Kiếp một phần.

Chuyện này làm cho mọi người ghen tỵ. Hiện tại Đường Kiếp đã được yêu thích lại còn có mối quan hệ tốt với tiểu thiếu gia, xem ra việc hy vọng được đi học của người hầu được tăng lên rất nhiều.

Cho dù có ghen ghét, thì đám người Thị Mặc, Thị Mộng cũng chẳng làm được gì khi một người vừa được lòng của chủ, thì có vẫn có thể bị chèn ép, nhưng khi chủ đã ra mặt lên tiếng, thì việc này càng thêm khó khăn.

Thời gian trôi qua, hiện tại Đường Kiếp cũng giống như bọn Thị Mặc, đã tạo cho mình mối quan hệ từ trước, nếu không rất dễ bị bắt nạt.

Lại một tháng nữa đã trôi qua. Sau khi Đường Kiếp hoàn thành mê cung cho con vật nhỏ, liền quyết bỏ nghề điêu khắc.

Nhưng hắn không muốn nhàn nhã, liền có hứng thú vào chuyện khác, bắt đầu thích đốt thành những chậu hoa.

So với việc điêu khắc, những chậu hoa mà hắn làm ra càng tệ. Nhưng Đường Kiếp rất có hứng thú với việc này, đáng tiếc là tiểu thiếu gia không có hứng thú với việc này.

Thời gian làm chậu ra không cần nhiều, chỉ cần 1 ngày là đủ, bản thân Đường Kiếp đã có thể đốt thành một chậu hoa lớn hoàn chỉnh. Sau đó lấy một gốc cây thẳng tắp điêu khắc rồi cắm vào chậu, sau một hồi nhìn ngắm chậu hoa, Đường Kiếp cũng gật đầu mãn nguyện.

Sau khi đem khúc gỗ đã điêu khắc bỏ vào chậu hoa, thì sau đó hắng không làm bất kỳ chậu hoa nào nữa.

Đương nhiên, hắn vẫn làm công việc điêu khắc, nhưng có điều hắn chuyển hướng từ việc điêu khắc sang việc làm phép thuật. Những người xung quanh không biết chuyện này, còn cho rằng hắn vẫn đang nỗ lực chạy theo kịp tiểu thiếu gia, còn cười và nói sau lưng hắn: - Cây gỗ mục còn không làm được.

Do từng xảy ra chuyện Đường Kiếp lương tháng được 3 đồng và chuyện Đường Kiếp giết ngựa, sau này lại bàn tán việc Đường Kiếp thanh gỗ mục.

Thời gian trôi qua nhanh, chót mắt đã qua mấy tháng. Đường Kiếp hằng ngày buổi sáng làm việc, nghiên cứu phép thuật. Buổi tối về phòng luyện chữ và luyện tang thương kinh. Những lúc rảnh rỗi thì đùa giỡn với con vật nhỏ. Thỉnh thoảng cũng nói chuyện với con vật nhỏ. Ngày tháng trôi qua thật yên bình và lặng lẽ.

Đáng tiếc là đến bây giờ YY cũng không thể nói chuyện được. suốt ngày cứ liên tục nói Y Y nha nha, cần thứ gì thì dùng tay mà chỉ, Đường Kiếp phải vội vàng đi phục vụ nó. Cũng may là con vật nhỏ rất đáng yêu, làm cho Đường Kiếp thích thú, nên được đối xử sủng ái.

Chợt mắt đã qua nửa năm. Hôm nay Đường Kiếp phải niệm kinh cho miếng gỗ trong tay mình.

Việc làm phép thuật cho hình nộm, quả thật là một chuyện không hề đơn giản tí nào.

Sở trường của Hư Mộ Dung là phép thuật tự nhiên, dùng những thứ tự nhiên trời đất mà làm thành. Tất cả đều trong tranh sơn dầu của hắn. những thứ hắn muốn vẽ thì chỉ cần hắn vẽ vài nét là tạo nên bức tranh tuyệt đẹp.

Theo góc độ này mà nói, thiên hạ tự nhiên là một tấm vải tốt nhất, nhưng yêu cầu rất cao, giới hạn sử dụng cũng rất lớn, giống như việc mình không thể di chuyển.

Nó không giống như việc phép thuật trên hình nộm, nó có ảnh hưởng đến việc vẽ tranh sơn dầu xem việc vẽ hình nộm như việc vẽ tranh sơn dầu, diện tích thực tế lớn mình có thể thu nhỏ lại, không gian cũng không đủ.

Tuy Hư Mộ Dung có đọc sơ qua, nhưng rốt cuộc không am hiểu, vì thế đối với việc không tinh thông việc phép thuật cho hình nộm thì Đường Kiếp phải tự mình khổ cực nghiên cứu.

Hôm nay đang lúc hắn đang nghiên cứu cách điêu khắc hoa văn trên hình nộm, thì nhìn thấy Vệ Diệp đang bước đến từ xa.

Đường Kiếp liền đặt hình nộm xuống đứng dậy nghênh tiếp tiểu thư và nói: - Thưa tiểu thư, tiểu thiếu gia đang học.

- Ta tới đây tìm người. Vệ Diệp bước đến nói:

Đường Kiếp hơi ngạc nhiên hỏi: - Nàng tìm ta?

Từ sau việc hai người nắm tay trong lễ sinh thần của ltt, làm cho mọi người bàn tán xôn xao, thì Vệ Diệp không đến tìm Đường Kiếp nữa, thỉnh

thoảng có gặp một lần, nàng không đi một mình, nhìn thấy Đường Kiếp mà không nói chuyện, Đường Kiếp biết nàng có ý né tránh, nhưng lần này không ngờ nàng đi một mình đến tìm Đường Kiếp.

- Đúng vậy, người hãy đi theo ta. Vệ Diệp nói xong liền quay lưng bước ra khỏi vườn Tỉnh Tâm.

Đường Kiếp gãi đầu ngơ ngác, chỉ biết tuân lệnh bước theo sau.

Vệ Diệp dắt hắn đi vào vườn trúc nhỏ nằm ở phía sau bên trong phủ. Nơi này vắng vẻ, ít có người đến. Đường Kiếp kinh ngạc về việc Vệ Diệp dẫn hắn đến đây.

Liên tục đi vào sâu bên trong vườn trúc, Vệ Diệp ngừng lại và xoay mình nhìn Đường Kiếp và nói:

- Chuyện ở Tuyệt Tình các đã qua rồi, mấy ngày nữa ta sẽ đi Duyên Châu rồi.

Nghe được tin này Đường Kiếp liền nói: - Thật sao? Như vậy chúc mừng tứ tiểu thư. Đường Kiếp cũng vui mừng cho Vệ Diệp, hắn nói: - Tâm nguyện của tứ tiểu thư đã được đền đáp, thật đáng chúc mừng.

Vệ Diệp buồn bã nói: - Thật vậy, cuối cùng cũng đã thành công, nhưng không biết tại sao ta lại không có cảm giác vui vẻ. - Đi lần này, không biết là dăm ba năm, nói không chừng không thể trở về Linh Châu được. lúc còn ở nhà, luôn muốn đi ra ngoài. Nhưng đến khi được ra ngoài, thì phát hiện bản thân mình không nỡ rời khỏi.

Đường Kiếp cười nói: - Rời khỏi nhà mà tâm trạng lo sợ, đó là chuyện bình thường.

- Rời khỏi nhà mà tâm trạng lo sợ? Vệ Diệp suy nghĩ, rồi khẽ gật đầu - Việc không nỡ không phải vì nhà, mà là người.

- Nếu nhớ cha mẹ, cũng có thể trở về thăm.

- Nhưng nếu ta nhớ người thì sao?

Câu nói kinh thiên động địa như vậy, làm cho Đường Kiếp trợn mắt há hốc mồm.

Hẳng lặng người nhìn Vệ Diệp, một lúc sau mới trả lời Vệ Diệp:

- Tứ tiểu thư chuyện này không thể đùa được đâu.

Vệ Diệp mỉm cười, nụ cười nàng tươi như một bông hoa mới nở. Nàng thì thào: - Thật vậy, chỉ là chuyện đùa thôi, hôm nay kêu người đến đây, chỉ là muốn cảm ơn người đã giúp ta, nhưng lời nói không cẩn thận làm người sợ, thật là lỗi của ta.

Ngữ khí nàng thản nhiên, hai chân mày nhíu lại lộ vẻ buồn, dường như đang buồn rầu chuyện gì đó, nhìn thấy Đường Kiếp trong lòng lo sợ.

Thế là hai người không nói với nhau một lời.

Đứng im lặng.

Hai mắt nhìn nhau.

Không nói lời nào.

Một hồi lâu.

Vệ Diệp mới nói: - Nếu đi rồi, người có nhớ ta không?

Đường Kiếp há hốc mồm, nhất thời không biết trả lời như thế nào, một hồi lâu mới nói được 1 câu: - Đó là chuyện tự nhiên thôi.

Vệ Diệp thấy hân nhĩ một đặng nói một nẻo, thở dài nói:

- Rốt cuộc trong lòng người không có ta.

- Không dám, chỉ là tương lai nàng rộng lớn trước mắt, không dám có suy nghĩ đó trong lòng. Hẳn không dám nói do sự khác biệt tôi tớ, vì sợ Vệ Điệp cùng hẳn ước định tương lai, duyên định tam sinh.

- Chẳng qua là chưa gặp được người hợp duyên, nhưng không biết người con gái như thế nào mới hợp với người. Vệ Điệp buồn bã nói. Lúc này bộ dạng nàng nửa đùa nửa thật.

Vệ Điệp đã từng bị lời đồn đã kích lớn, nhưng trong lúc này chỉ trách sự thật nó không như lời đồn.

Nhưng, lời đồn cũng chỉ là lời đồn, hoa rơi có ý, nước chảy vô tình.

Nhìn Đường Kiếp, trong mắt Vệ Điệp ứa lệ.

Nàng đột nhiên khẽ cắn môi, nhấp nhẹ miệng nhỏ nhắn nói: - Đã là kéo người đến chỗ không người nói chuyện, dù sao cũng phải làm tí chuyện sấu hổ mới cam lòng.

- Cái gì?

Đường Kiếp ngẩn người, chỉ thấy Đường Kiếp đi đến trước mặt, nhẹ nhàng ôm cổ hẳn, hôn lên môi của hẳn.

Nụ hôn này, nhẹ nhàng dính chặt trên môi Đường Kiếp, cũng khắc sâu trong tim hẳn, làm Đường Kiếp ngẩn người ra không biết như thế nào nữa.

Vừa hôn nhẹ, thì Vệ Điệp đã buông tay ra, khuôn mặt nàng ửng đỏ, cúi đầu bước ra khỏi vườn trúc. Đi được vài bước, như là nhớ ra chuyện gì đó, lại quay đầu nói: - Quên nói người biết, mấy ngày trước ta đã mở Ngọc Môn, cũng là ngũ chuyển, người nhất định phải đi học viện Thành Tây Nguyệt. trên đường học vấn, xem ai sẽ có tiến bộ nhiều nhất.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Rời Xa

Ngọc Môn Ngũ Chuyển Cuối cùng Vệ Gia cũng có thiên tài thứ 2 sau Kế Vệ Thanh, nhưng đều là con gái. Vệ Gia là gia đình trọng nam kinh nữ, đây quả là một đả kích lớn.

Nói xong Vệ Điệp bỏ đi.

Đường Kiếp muốn gọi nàng ta, nhưng do dự một hồi rồi không kêu nàng, chỉ thấy dáng nàng dần biến mất trong vườn trúc.

Rời khỏi vườn trúc, trong đầu Đường Kiếp vẫn còn cảm thấy mơ màng.

Nụ hôn của Vệ Điệp là nụ hôn đầu tiên của hắn nhận được từ con gái. Cũng có thể xem là nụ hôn đầu tiên.

Động tác tuy nhẹ nhưng giống như dao khắc sâu trong tim Đường Kiếp. Đường Kiếp biết rằng, bản thân hắn không thể nào quên được nụ hôn này.

Trong lòng gợn sóng chưa yên, thì Đường Kiếp phát hiện có một người con gái đứng ở đằng xa.

- Thị Nguyệt? Đường Kiếp ngạc nhiên.

Đứng trước rừng trúc, Thị Nguyệt nhìn Đường Kiếp, sắc mặt trắng bệch một mảng.

Nhìn hắn một cái thật sâu rồi nàng quay đầu bước đi.

- Thị Nguyệt. Đường Kiếp đuổi theo, giơ tay giữ nàng lại và nói: - Nàng đã nhìn thấy?

Bị Đường Kiếp giữ lại, Thị Nguyệt giận giữ vung tay - Ta hi vọng cái gì cũng không nhìn thấy. Ta thật không nghĩ tới Người, ngay cả tứ tiểu thư cũng quan hệ với người.

Đường Kiếp cười khố: - Sự tình không phải như người nghĩ, ta cùng tứ tiểu thư không có quan hệ gì hết.

- Không có gì? Ta tận mắt thấy nàng trong rừng trúc đi ra, trên má ửng hồng, người còn dám nói người cùng nàng không làm cái gì? Thị Nguyệt gần như sắp khóc:

- Cuối cùng là ta quá ngây thơ, nghĩ người là một người có thể nương tựa. Chẳng trách người không hề có ý gì đối với ta, hóa ra trong lòng người còn có đối tượng cao hơn cơ!

Đường Kiếp bất đắc dĩ nói: - Người cần gì phải vậy, mà nói tiếp, tỷ tỷ thích ta chưa hẳn ta phải thích nàng phải không?

Thị Nguyệt ngẩn ra: - Lời này của người có ý tứ gì?

- Có một số việc, ta không cần phải nói hết, thế nhưng người và ta đều hiểu, mọi người đều hiểu.

Thị Nguyệt cảm thấy bị lảng nhục vô cùng: - Người cảm thấy là ta coi trọng người có thể trở thành học đồ, cho nên cố ý lấy lòng người? Cho nên người khinh thường ta?

Đường Kiếp im lặng không trả lời.

Có một số việc, cả hai đều hiểu được là được, không cần nói hết ra.

Đáng tiếc, hẳn không muốn nói rõ, Thị Nguyệt lại không cam lòng.

Nàng nhìn Đường Kiếp nói: - Đúng vậy, ta thừa nhận ngay từ đầu đối tốt với người, chính xác là liên quan với việc phu nhân yêu thích người, ta không phủ nhận ta có tâm tư riêng. Nhưng chúng ta cùng thân phận là người hầu, suy xét vì chính mình thì có gì là sai? Ta tuy rằng là có ý đồ với người nhưng cũng cảm thấy người đối nhân xử thế không tệ, là một người để ta có thể dựa vào, cho nên một lòng đối tốt với người, nhưng người thì

Nàng nói xong nói xong liền bắt đầu nước nở đứng lên.

Đường Kiếp thở dài: - Ta chưa từng bởi vì mục đích của người mà khinh thường người.

Thị Nguyệt hơi ngơ ngác một chút: - Lời này của người là thật sao?

- Thật sao. Đường Kiếp trả lời: - Mỗi người đều có quyền suy xét vì tương lai của mình, ta cho tới bây giờ không cho rằng người đã làm cái gì sai lầm. Ở quê quán của ta, có một câu nói như vậy, nam nhân có bản lĩnh, không sợ nữ nhân vì vật chất (nữ nhân ham tiền tài), chỉ sợ nữ nhân không ham vật chất. Thân là nữ nhân, ở thế giới này cuộc sống không dễ dàng, mặc kệ vì mục đích gì đi nữa, chỉ cần có trả giá, liền tự nhiên cũng nên có thu hoạch, cho nên ta chưa bao giờ cho rằng nữ nhân như vậy là có vấn đề, càng không tồn tại khinh thường.

Đường Kiếp từ thế giới hiện đại đi tới thế giới này, sớm không để ý tới việc nữ nhân quan tâm tới vật chất. Trong mắt hần, cái gọi là nữ nhân không vì vật chất căn bản không tồn tại, chỉ có khác biệt là khinh hoặc trọng.

Chính nam nhân cũng tham tiền tài, dựa vào cái gì mà nữ nhân lại không thể?

Thị Nguyệt đối với hần có mưu đồ, nhưng cũng giống như hần đến Vệ phủ cũng có mưu đồ, cũng là vì chính mình mà tranh thủ lợi ích, nhưng

chưa hại người, ngược lại trước đó trả một cái giá rất lớn và trợ giúp, bởi vậy không cần bị chỉ trích.

Cũng chính vì nghĩ như vậy, cho nên Đường Kiếp cứ như vậy nói ra, nói một lời thiên kinh địa nghĩa, Thị Nguyệt nghe xong thì ngơ ngác nhìn hằm.

Nàng rốt cục không kìm nổi hỏi: - Vậy người vì sao không để ý tới ta?

- Bởi vì người người muốn tìm không phải là ta. Đường Kiếp trả lời: - Tỷ tỷ đối tốt với ta, ta đều nhớ kỹ, tương lai nếu ta tu tiên thành công, tất không quên đại ân của tỷ tỷ, tất sẽ có hồi báo, nhưng không bao gồm con người ta, dù sao ta vốn cũng không phải là người mà người theo đuổi.

Nếu nữ nhân muốn hồi báo, việc này không hề gì.

Nhưng nếu muốn vật chất tiền tài, vậy thì hồi báo thật nhiều tiền bạc là được, cần gì phải là đi đến hôn nhân.

Ở trong mắt Đường Kiếp, Nữ nhân muốn vật chất tiền tài không phải là sai. Sai ở chỗ lấy danh nghĩa vợ chồng, lấy thư khế ước để trói buộc, thoát nhìn như rất vui vẻ, kỳ thật lại lộ rõ thói xấu của người đời, chính là trả giá chút ít mà muốn thu lại vô tận hồi báo.

Đây là điều mà Đường Kiếp không thể tiếp nhận được.

Thị Nguyệt muốn Đường Kiếp trong tương lai hồi báo cho nàng, nếu như thế thì cho nàng thật nhiều hồi báo là được.

Về phần lấy thân báo đáp, danh chính ngôn thuận làm Linh Sư phụ nhân? Hay là thôi đi.

Bởi Thị Nguyệt lỗi không phải ở nàng nghĩ muốn cái gì, mà ở chỗ nàng muốn rất nhiều.

Đường Kiếp không có một tình yêu thuần khiết, nhưng nếu có một nữ nhân không thực sự yêu hẳn, đồng thời cũng không có đủ tài hoa để khiến hẳn để ý, vậy thì nàng ta cũng đừng trách hẳn kén cá chọn canh.

Nghe Đường Kiếp nói, Thị Nguyệt kinh ngạc nhìn lại Đường Kiếp.

Một hồi lâu, nàng nói: - Người nói như vậy, không phải là ta dụng tâm kín đáo? Ta đối với người, cũng không hoàn toàn là... Đường Kiếp nắc nẻ: - Ta biết rằng tỷ tỷ có tâm ý, có thể tỷ tỷ trong lòng tự hỏi, nếu có một ngày, ta bị tuyên bố không thể trở thành người hầu học, tỷ tỷ còn sẽ đối với ta tốt như vậy? Còn sẽ đem cả đời ký gửi cho ta?

Nếu là tình yêu thật sự? Đương nhiên là có.

Đáng tiếc tình không phải một giá trị tuyệt đối, không phải hoặc là có hoặc là không có, nó thường thường trộn lẫn các loại nhân tố, chân chính là tình yêu thuần khiết, có lẽ chỉ có thể tìm kiếm ở trong mộng.

Nữ nhân tính toán lấy thân thể của chính mình trói chặt một người đàn ông, cho dù là không có tình yêu thực sự, thì cũng tự thôi miên chính mình là mình có tình yêu với đối phương.

Đường Kiếp vóc người coi như đẹp trai, phong độ, lại biết làm người, phải lừa gạt mình yêu đối phương, thật đúng là không là việc khó gì, bởi vậy Thị Nguyệt nói mình thích hẳn, cảm tình có lẽ không giả, sự tình chưa hẳn là thật.

Hoặc là nói thích, cũng chỉ là thích, có thể thích hẳn, cũng có thể thích người khác.

Nàng có thể lừa gạt chính mình nhưng lại không lừa gạt được người khác.

Câu trả lời của Đường Kiếp khiến Thị Nguyệt không nói gì, một khắc này nàng phát hiện mình thật sự trả lời không được vấn đề này, tâm tình cũng theo đó hạ xuống.

Nhìn nàng bộ dạng u ám, Đường Kiếp thở dài: - Lòng ta ở đại đạo (đường lớn), đích xác không có gì cùng tứ tiểu thư, chuyện này chỉ là hiểu lầm. Về phần Thị Nguyệt tỷ tỷ, ta cũng chỉ nói một tiếng thật có lỗi. Nhưng lời ta nói, tương lai tu tiên thành công, ta tất không dám vong ân tỷ tỷ!

Nói xong, hắn đã hướng về phía sau thối lui.

Si ngốc nhìn hắn rời khỏi, Thị Nguyệt đột nhiên cảm thấy thật hối hận.

Có lẽ ở vừa rồi nàng nên nói cho Đường Kiếp, ta có thể làm được, bất kể người cái dạng tình huống gì, ta đều sẽ cùng theo người chịu khổ đến già.

Nhưng mà nàng cuối cùng là do dự.

Trong nháy mắt do dự, bỏ qua chính là vĩnh hằng.

Một khắc này, Thị Nguyệt nước mắt rơi như mưa.

Ba ngày sau, Vệ Điệp rời khỏi Vệ phủ, đi Duyệt Châu Tuyệt Tình Thư Viện.

Trước khi đi, Vệ Điệp ôm mẫu thân khóc lớn một hồi, trình diễn ra hình ảnh lưu luyến chia tay, lúc không ai chú ý tới ở một góc đội ngũ đưa tiễn, một người hầu nam vô danh trẻ tuổi liền đứng yên lặng ở nơi đó.

Hắn nhìn Vệ Điệp, thẳng đến khi hai ánh mắt chạm nhau, hai người trong lòng liền khẽ run.

Tần quân sự đối với cái này cũng cảm thấy an tâm, đêm đó lôi kéo Đường Kiếp uống rượu, phải say một cuộc, ở trong mộng gọi lên Như nhi, Như nhi...

Đưa Tần quân sự về nhà, Đường Kiếp lúc này mới trở lại trong phòng mình.

Trong lòng cũng có chút phiền muộn, lại không phải nói cái gì mới tốt, nằm ở trên giường, hoá ra như thế nào cũng ngủ không được

Chợt nghe bên tai nghe tiếng vang.

Nhìn kỹ lại, thì ra là Y Y theo bên giường bò lên.

Nhóc con theo bên mép tai chui vào mền, tiến vào ổ chăn, ôm lấy Đường Kiếp nằm ngủ.

Nhìn nhóc con an tường ngủ, Đường Kiếp đột nhiên cảm thấy ngực một trận ấm áp, sâu nào không hiểu từ đâu đến cũng bị hòa tan rất nhiều.

Vì ngăn ngừa tự mình đề lên ranh con này, Đường Kiếp hơi nghiêng người đi, hôn một cái trên trên khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương: - Quỷ nghịch ngợm, không ở trong ổ mình ngủ, chạy ta chỗ này làm gì?

Nhóc con tựa như nói nói mơ giống như, trong miệng thì thảo: - Nơi này... Ấm áp...

Đường Kiếp ngơ ngẩn.

Y Y có thể nói rồi!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Lựa Chọn (P1)

Sau cơn mưa cuối thu, thời tiết trở lên dịu mát hơn.

Đêm bắt đầu dài hơn, ánh mặt trời cũng không còn gay gắt nữa.

Mùa đông là ngày người làm vườn được rảnh rang nhất, vạn vật tiêu điều mang sắc khí mùa đông, thời gian rảnh của Đường Kiếp ngày càng nhiều hơn.

Hôm nay Tần quản sự đột nhiên đến đây, hai người cùng nhau uống vài tuần rượu, tùy ý nói vài câu chuyện phiếm, ngoài trời đã rơi đầy hoa tuyết.

Đường Kiếp khai môn sổ ra, một trận gió ập vào kéo theo bông tuyết, từng mảng bông tuyết rơi trên vai hắt, rơi lên bàn tay, từ từ tan ra.

- Lại một năm trôi qua. Đường Kiếp nhẹ nhàng nói.

Không khỏi thương cảm. - Đúng vậy à, lại là một mùa đông tuyết rơi nhiều, làm ta nhớ đến trận bão tuyết của hai mươi năm về trước. Tần quản sự nhìn ra ngoài cửa sổ đầy tuyết nói: - Nếu không có Ngô gia nhị lão, cũng không có ta Tần Viễn của ngày hôm nay

Đường Kiếp im lặng và cười mỉm.

- Đúng rồi, mấy ngày nay có đi xem qua họ thế nào không? Tần quản sự nói.

- Uhm, hôm qua mới đi xem qua. Thân thể Nhị lão cũng không tệ lắm, có chút suy nghĩ tới nhi tử, ta khuyên mãi nhưng không được.

Tần quản sự nghe được liền nhú mày: - Ngô Hạnh đúng là không hay rồi, đi học viện lâu như vậy rồi, gần cả một năm trời mới có một phong thư về nhà, mà ngay cả Đại thiếu gia viết thư còn nhiều hơn so với hẳn.

- Đúng thế, gửi thư về nhà xin tiền. Đường Kiếp cười nói.

Tần quản sự ngại hẳn nói quá thẳng, trừng mắt nhìn hẳn nhưng ngấm lại Đường Kiếp nói cũng không sai nên cũng mỉm cười.

Theo hớp rượu xuống bụng trong cơ thể xuất hiện luồng nhiệt khí xua tan đi giá rét ngày đông, Tần quản sự nói: - Tiểu thiếu gia cũng phải chuẩn bị khai môn rồi.

- Hả? Đường Kiếp ngây ra một lúc: - Khi nào thì đi?

- Sau hai ngày nữa. Tần quản sự trả lời: - Hè sang năm nhập học, hiện tại đúng là thời điểm khai môn để chuẩn bị, đã không thể kéo dài thêm được nữa.

Bởi vì quá trình mở ngọc môn khá thống khổ, các con cháu bình thường của các đại gia tộc không yêu cầu mở quá sớm, tận lực để tâm chí được mài giũa tới lúc chín muồi mới tiến hành. Như Hư Mộ Dương khai môn sớm như vậy, không phải thiên phú dị bẩm, mà chính là bị đánh tương đối nhiều, năng lực rèn luyện từ trong thống khổ mà ra.

Qua năm tiểu thiếu gia sẽ nhập học, hiện tại khai môn là thời cơ tốt nhất, mà tiểu thiếu gia phải khai môn, người hầu học tự nhiên cũng phải đi theo.

Quả nhiên, kế tiếp Tần quản sự nói: - Chuyện của các người, không lâu nữa cũng sẽ có kết quả rồi. Gần nhất là mấy ngày nay, các lộ ngưu quỷ xà thần đều vây quanh thái thái xum xoe, mong được có thể tranh thủ cơ hội đầu.

- Ah.

Nhưng Đường Kiếp chỉ là ồ một tiếng.

- Người không nôn nóng? Tần quản sự cảm thấy kinh ngạc.

- Nếu sốt ruột mà hữu dụng, ta nhất định gấp gáp như lửa bén chân mày cho Tần thúc xem. Đường Kiếp vừa cười nói.

- Tiểu tử thôi, lại ba hoa, người có tự tin như vậy sao? Tần Viễn cũng mỉm cười.

- Không tính là tự tin, chẳng qua là những gì nên làm thì đã làm rồi, đến thời điểm này không phải là thời điểm tranh đoạt, mà chỉ yên lặng chờ đợi kết quả.

Đường Kiếp trả lời.

Đối với Đường Kiếp mà nói, trở thành học đồ cũng giống với kết quả thi tốt nghiệp của các học sinh, đó là dựa vào đánh giá lúc học tập, chứ không phải tới lúc nước tới chân mới nhảy.

Mà đối với lão gia thái thái Vệ phủ mà nói thì, bọn họ đã sớm có quyết định rồi. Bởi vì kết quả cuối cùng thực ra đã được xác định từ trước đó rồi.

- Để nói được như vậy, thì người tâm tính phải thật là trầm ổn mới có được. Ta tự nghĩ nếu ta trong tình huống này liệu rằng có được định lực như người hay không. Tần quản sự lắc đầu nói.

- Đó là do Tần thúc thúc quan tâm tới tiểu tử này, chứ không giống như ta không tim không phổi (không quan tâm). Đường Kiếp nói.

- Người thật là biết nói ngọt! Tần quản sự tức giận hừ một tiếng, đứng lên: - Tốt rồi, những gì cần nói ta đã nói hết rồi, lão già đây cũng đã làm vài chuyện cần làm rồi Người không lo lắng, ta mắc gì phải lo giùm người, còn phải vì người chạy tới chạy lui hỏi này hỏi kia giùm người nữa chứ.

- Đã làm thúc thúc phí tâm rồi. Đường Kiếp cúi người thi lễ với Tần quán sự.

Đưa Tần quán sự ra về, Đường Kiếp trở lại trong phòng, Đường Kiếp nhìn lướt qua mặt bàn, nơi chậu hoa có một cây hoa trắng đang biến thân thành Y Y.

- Ba ba! Ta muốn chơi trốn tìm! Y Y vừa kêu vừa nhảy lên bờ vai Đường Kiếp, níu lấy lỗ tai hắn mà cười không ngừng.

- Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải gọi Ca ca! Đường Kiếp nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Y Y: - Còn nữa, ta lớn như vậy, sao chui vào cái động nhỏ kia

Ân, lời này nghe nó thế nào ấy nhỉ?

- Dừng ảo trận, dừng ảo trận! Tiểu tử kia vỗ tay nói rồi vung tay một cái, một ảo trận đã hiện ra trong phòng.

Khác với Đường Kiếp, ảo trận này cũng không cần niệm chú ngữ gì cả, đưa tay một cái là đã hình thành ảo trận. Nói trắng ra là ảo trận không phải là trận pháp đối với nàng, mà là pháp thuật.

Đây cũng là những từ mà nàng có thể nói khi chơi đùa với Đường Kiếp.

- Lần sau đi, hai ngày nay ca ca rất bận, người ngoan ngoãn đi, không được chạy loạn à.

Tiểu Y Y lập tức cúi mặt xuống, nói với Đường Kiếp một tiếng: - Chán ghét.

Quay người trở lại chậu hoa hóa thân thành bông hoa, không để ý tới Đường Kiếp nữa.

Đường Kiếp lắc đầu cười, ngồi trở lại bên cạnh bàn.

Mở ngăn kéo ra, Đường Kiếp từ bên trong lấy ra một phong thư.

Nhìn từng nét chữ xinh đẹp trên bức thư, từ ánh mắt Đường Kiếp hiện lên một niềm vui không tên.

Cuối cùng thì ngày ấy cũng tới.

Hôm nay, tất cả người hầu tập hợp trong hoa viên trước phòng thái thái, cùng đợi quyết định ảnh hưởng tới vận mệnh của mình.

Việc đầu tiên là tiểu thiếu gia khai môn.

Có lẽ không muốn vô duyên vô cớ đánh mất mặt mũi trước mặt người khác, tiểu thiếu gia không khai môn trước mặt mọi người, mà đang ở nhà sau mà tiến hành.

Mặc dù như vậy, nhưng ở phía xa vẫn truyền đến những tiếng kêu thảm thiết như tiếng heo bị chọc tiết, thật là kinh tâm động phách, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng la của lão thái thái: - Không được la, bế khí, dùng sức! Con ta nhất định phải làm được, mở mở rồi, con có thể làm được mà

Như thế nào mà nghe như tiếng trong phòng sinh truyền ra ấy nhỉ.

Trên mặt Đường Kiếp không khỏi hiện lên một nụ cười bí hiểm.

Nụ cười nếu như bị những người hầu khác nhìn thấy thì lại lầm tưởng hắn là hung thần ác khí, Thị Mạc trừng mắt nhìn hắn, mở miệng làm vài cái khẩu hình, Đường Kiếp có thể nhìn thấy rõ ràng là. - Đừng tưởng rằng người nhất định thẳng.

Hắn khẽ cười một cái, không đáp lại.

Tiếng kêu thảm thiết dần dần giảm xuống, Đường Kiếp biết rằng, xung môn sắp hoàn thành rồi.

Một lát sau, vị Lã Linh Sư cùng lão thái thái đi ra, vừa đi vừa nói: - Chúc mừng lão gia, chúc mừng phu nhân, ngọc môn tứ chuyển, tiểu thiếu gia thiên phú không tệ lắm.

Thiên phú thì không tệ, nhưng ý chí thì quá thấp.

Trong lòng Đường Kiếp tự nói một câu, chỉ bằng việc Vệ Thiên Xung kêu la long trời lở đất cũng có thể biết được hẳn không có chân chính kích phát hết tiềm năng, nếu không chí ít cũng phải là ngũ chuyển, lục chuyển cũng có khả năng.

- Cuối cùng cũng là tư chất trung cấp, so với người khác thì tốt hơn nhiều Đáng tiếc, nam nhi Vệ gia vẫn không bằng nữ nhân. Trịnh Thư Phượng để ý đến cái phẩm cấp là vì nam nhân Vệ gia không bằng nữ nhân mà cảm thấy tiếc hận.

Con gái nàng Vệ Thanh Nhi ngọc môn là lục chuyển, nhưng trời sinh thất tình mạch, cực kì thích hợp tu luyện công pháp Thiên Tình Các, tiền đồ cao nhất Vệ Điệp nữ nhi của Vệ Thanh Tùng cũng là ngũ chuyển, tiền đồ vô cùng tươi sáng, nhưng đến nhị thiếu gia thì chỉ có nhị chuyển, tuy rằng đã vào học viện Tây Nguyệt nhưng cũng không có tiến triển gì lớn lao, bây giờ vẫn còn vì tiến cấp vào Linh Hải mà cố gắng. Nếu không có cơ duyên nào phát sinh thì Linh Hải là đỉnh cao của cuộc đời hẳn.

Mà Vệ Minh con của Vệ Thanh Tùng là tam chuyển, đã chèn ép Vệ Thiên Chí rất nhiều rồi, việc này luôn khiến lòng Trịnh Thư Phượng khó chịu.

Hiện nay nhị tử kích hoạt ngọc môn là tứ chuyển, tiến vào trung phẩm, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, trên lý thuyết thì đạt Linh Sư đỉnh cao là không thành vấn đề, chỉ cần cơ duyên tốt cũng có khả năng tiến vào Thiên Tâm Cảnh.

Gia tộc cuối cùng vẫn cần phải dựa vào nam nhân chống đỡ tiến lên, nay có người mở được tứ chuyển, Trịnh Thư Phượng trong lòng vô cùng nhẹ nhõm thở ra một cái.

Thời khắc Trịnh Thư Phượng đi ra tuyên bố với người hầu: - Tiểu thiếu gia xung mạch thành công tiến vào tứ chuyển.

Tất cả người hầu cùng nhau tung hô: - Chúc mừng tiểu thiếu gia, chúc mừng lão gia, chúc thiếu gia sớm ngày tu tiên thành công, làm vinh dự gia môn.

Trịnh Thư Phượng vừa lòng gật đầu: - Chuyện của tiểu thiếu gia đã xong, kế tiếp cũng nên tới việc của các người, trong các người không ít người chờ đợi tới thời gian này nhỉ.

Nghe nói như vậy, tất cả mọi người đều khẩn trương hẳn lên.

Đường Kiếp âm thầm tán thưởng thủ đoạn của Trịnh Thư Phượng.

Tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung mới mở ngọc môn xong, hiện tại nguyên khí đại thương cần phải nghỉ ngơi, có thể bây giờ đang bất tỉnh nhân sự rồi cũng nên.

Lúc này quyết định người hầu học, hẳn sẽ không có khả năng can thiệp.

Mặc dù nói Trịnh Thư Phượng là mẹ hẳn, cho dù hẳn có muốn nhúng tay vào cũng vô dụng, nhưng bớt đi một tiếng phản đối chính là thêm một phần mặt mũi.

Nếu chẳng may lựa chọn của bản thân bị trượng phu cùng nhi tử đồng thời phản đối, vậy thì nàng có muốn quyết định cũng rất là khó khăn rồi.

Hiện tại bớt đi một khả năng bị phản đối, mà ở nhà trượng phu lại không dễ dàng bác bỏ ý kiến của mình, trên thực tế Trịnh Thư Phượng đã đem

mọi quyền quyết định vào trong tay mình.

Từ phương diện này mà nói, Thái độ của Trịnh Thư Phượng đã nói rõ: Nàng sẽ tuyệt đối không đem đứa con của mình giao cho Thị Mặc.

Lúc này Vệ Đan Bách và Trịnh Thư Phượng ngồi xuống, Trịnh Thư Phượng thản nhiên nói: - Lúc này đây, những lời thừa ta cũng không cần phải nói thêm nữa. Mọi người ai cũng biết, một danh ngạch vào Tây Nguyệt học viện là khó tới cỡ nào. Vệ gia tuy là một gia tộc lớn, cũng không thể đưa cho một người vô dụng, chung quy cũng phải xem biểu hiện của các người như thế nào để quyết định. Hiện tại cho các người một cơ hội cuối cùng, có cái gì muốn nói thì hãy nói đi, Thị Mộng, bắt đầu từ người trước đi.

Trịnh Thư Phượng nói chuyện mang đây hàm ý ẩn bên trong, ý tứ muốn mọi người phát lời thề tâm ma, đương nhiên nếu nói thẳng thì hơi thái quá rồi, tốt nhất là để cho đối phương tự hiểu và cam tâm tình nguyện, khẩn cầu gia chủ, làm cho gia chủ bất đắc dĩ chấp nhận mới tốt.

Thị Mộng đi lên phía trước, cất cao giọng nói: - Thị Mộng từ nhỏ bán mình vào Vệ gia, chịu ơn chiều cố của lão thái gia

Đại khái nói một đồng lời mang ơn nghĩa, Thị Mộng rồi cuộc nói: - Nếu như được lão thái thái coi trọng, được tiến vào học viện, Thị Mộng lấy tâm ma thề, từ nay khắc ghi trong tâm, từ nay về sau nguyện trung thành với Vệ gia, tận tâm tận lực phục vụ Vệ gia, ta nguyện vì Vệ gia mà vinh quang.

Tâm ma thề của Thị Mộng được coi là bình thường nhất, nguyện trung thành, phục vụ, nói thẳng ra về sau sẽ là một phần tử của Vệ gia, nhưng nếu về sau trở thành Linh Sư, thì cũng muốn có đãi ngộ xứng đáng.

Là cực kỳ bình thường, người phấn đấu đi lên, cuối cùng cũng vì muốn thay đổi cuộc sống, nếu đã thành tiên ai còn muốn làm tôi tớ, ai ăn no rồi đi tu tiên à?

- Uhm. Vệ Đan Bách và Trịnh Thư Phương nghe xong cũng chỉ gật đầu.

Sau Thị Mộng theo lý là Thị Mặc, nhưng hần lại lui xuống đẩy người hầu khác kể bên lên.

Người hầu kia bị đẩy ra, bất đắc dĩ cũng phải đứng tại chỗ mà thề.

Hần cũng biết rằng chính mình cũng không có cơ hội nào, kỳ thật lúc này, tất cả mọi người tại đây đều biết mình chỉ là người đi ngang qua sân khấu, người có thể được thái thái chọn một là Thị Mộng hay Đường Kiếp mà thôi, nên ai cũng chỉ thề cho có lệ mà thôi.

Một đám sai vặt cứ như vậy lên sân khấu, cho tới khi dưới sân chỉ còn Đường Kiếp và Thị Mặc.

Đường Kiếp biết được Thị Mặc cố ý muốn xuất hiện cuối cùng, như vậy khi hần thề thì không có ai học theo được, khẽ cười một tiếng, Đường Kiếp tiến lên và nói: - Nếu như Vệ gia cho tôi cơ hội tu tiên, Đường Kiếp nhất định tận tâm tận lực phụng dưỡng thiếu gia, lúc này lấy tâm ma xin thề, thiếu gia không thoát phạm (Thoát Phạm Cảnh), Đường Kiếp ta mãi là người hầu của công tử, Thiếu gia không vào Thiên Tâm Cảnh, Đường Kiếp không thoát ly Vệ gia. Nếu Đường Kiếp may mắn có thể vào Thiên Tâm Cảnh, tất sẽ lưu tiên pháp lại cho Vệ gia!

Nghe được lời này, Vệ Đan Bách và Trịnh Thư Phương đồng thời biến sắc.

So với những người khác, tâm ma thề của Đường Kiếp cực kỳ cụ thể.

Thiếu gia không thoát phạm, Đường Kiếp không bỏ kế ước nô bộc, có thể nói tiểu thiếu gia Vệ Thiên không thoát phạm cảnh, Đường Kiếp mãi là tôi tớ, không được thay đổi thân phận. Mà tiểu thiếu gia có Thoát phạm cảnh, chỉ cần hần không vào Thiên Tâm Cảnh, thì Đường Kiếp sẽ không

cởi tịch, tức là mãi mãi lấy thân phận Vệ gia mà xuất hiện, đương nhiên không còn là tôi tớ.

Đây là một lời thề cực kỳ đầy hứa hẹn, không chỉ là cực hạn của chính mình, mà đồng thời còn tỏ rõ trong tương lai sẽ hồi báo thiếu gia trên phương diện sinh hoạt mà còn trên phương diện tu luyện, nếu hãn không nắm chắc hãn không giám nói ra như vậy.

Nhưng đồng thời cũng tỏ rõ thái độ, nếu thiếu gia Vệ Thiên tiến vào Thiên Tâm Cảnh, hãn liền không thuộc về Vệ gia nữa, mà khôi phục thân phận tự do. Đương nhiên, để khôi phục tự do hãn cũng phải trả giá đó là lưu lại cho Vệ gia một bộ tiên pháp.

Những người khác phần lớn không nghĩ mình có cơ hội thành công nên không có ai có ý tưởng như vậy.

Đường Kiếp là người thứ nhất đề xuất ra việc tương lai sẽ rời khỏi không làm tôi tớ Vệ gia, nhưng đồng thời cũng đưa ra điều kiện rời khỏi Vệ gia.

Lời thề này đã khiến Vệ Đan Bách và Trịnh Thư Phượng động tâm, nhưng chỗ bất đồng là hai người biểu hiện khác nhau.

Vệ Đan Bách thì hừ một tiếng, hiển nhiên rất không hài lòng.

Trịnh Thư Phượng cũng biểu lộ trên mặt một nụ cười vừa ý.

Có thể tự nghĩ ra tiên pháp, ít nhất cũng phải là Thiên Tâm Cảnh, nói cách khác, Đường Kiếp nói được lời này thì tất phải có lòng tin vào chính mình.

Thành thật mà nói, lời hứa như vậy so với những kẻ trước có trọng lượng hơn rất nhiều, chỉ vì có ý đồ rời khỏi Vệ gia nên mới làm người khác không ưng ý, nhưng đối với Trịnh Thư Phượng một nữ nhân thực tế, nàng càng thích tiếp nhận một cái gì đó thực tế hơn.

Bất kể thế nào mà nói, bảo đảm Vệ Thiên Xung có thể vào Thiên Tâm Cảnh và đảm bảo Vệ gia có tiên pháp kế thừa, thì chỉ cần có hai điểm này đã đáng làm cho tất cả trên người Đường Kiếp mà đầu tư Đường Kiếp có thể không trung thành, nhưng lại trả một cái giá rất là lớn, ít nhất so với cái "Phục vụ Vệ gia" thì thực tế hơn nhiều. Mỗi ngày ở trong Vệ gia ăn cơm mặc kệ sống chết cũng được kêu là phục vụ Vệ gia, Linh Sư vệ gia hiện tại chẳng phải toàn là như vậy sao? Chân chính cần dùng tới họ cực kỳ ít.

Mặt khác Đường Kiếp và Vệ Thiên Xung đã buộc lại một chỗ với nhau, tức là trong tương lai Đường Kiếp muốn tự do, nhất định phải tận tâm tận lực hỗ trợ Vệ Thiên Xung. Hẳn so với những người hầu khác thì có động lực hơn, bởi vì hắn làm cũng vì chính hắn.

Cuối cùng chính là Trịnh Thư Phượng không tín nhiệm lời thề Tâm Ma, Nàng càng tin tưởng vào sự thực tế hơn. Ở trong mắt nàng, nếu có một người hầu tương lai có thể đạt tới cảnh giới Thiên Tâm Cảnh, thì cũng không phải là một Vệ gia nho nhỏ có thể giữ chân được, không bằng buông tha một cơ hội để kết thiện duyên. Còn đối với đối phương dù có chân chính tự do, chỉ cần quan hệ tốt, tương lai cũng không chắc sẽ không hỗ trợ Vệ gia. Có một số thời điểm, tình cảm còn quan trọng hơn. so với kế ước

Cho nên đổi lời thề tâm ma của Đường Kiếp, nàng phi thường thích.

Hai vợ chồng có hai biểu hiện khác nhau, đối với Thị Mặc mà nói, đây đúng là cơ hội tốt.

Ngay sau đó hắn tiến lên một bước, mạnh mẽ quỳ xuống trước hai vợ chồng Trịnh Thư Phượng, vừa lớn tiếng khóc và nói: - Nhờ ơn lão thái thái chiếu cố, Thị Mặc có thể tiến vào Vệ gia, đi theo thiếu gia đọc sách biết chữ, cuộc sống không lo nghĩ. Nhờ đại ơn đại đức này, Thị Mặc mới có tấm thân này! Thị Mặc biết rằng mình từng phạm phải sai lầm lớn, nhưng Thị Mặc này biết hối hận, nguyện ý sửa đổi. Ngay lúc này phát lời thề lớn nhất đời mình, nếu lão gia không chê, có thể lại cho Thị Mặc một lần cơ hội, Thị

Mặc nguyện trung thành với Vệ gia, nguyện làm trâu làm ngựa, không một câu oán hận, vĩnh viễn không thay đổi.

Chí nguyện to lớn!

Không chỉ là một lời thề tâm mà, thậm chí lấy Vệ gia làm đầu, cam tâm làm trâu ngựa.

Thị Mặc, người thật là quyết đoán, vì tu tiên thậm chí ngay cả tiện tịch (than phận ti tiện) cũng không quan tâm, xem ra là muốn được ăn cả ngã về không rồi, Đường Kiếp cười lạnh.

Hắn cũng biết Thị Mặc có tính toán, chỉ cần tương lai hắn có thể thành Linh Sư, cho dù không cần thoát ly thân phận tôi tớ, Vệ gia cũng sẽ không coi hắn là nô tài, chỉ bất quá hắn chính là Linh Sư có địa vị thấp kém nhất ngay cả so với địa vị của Tồn quân sự cũng không bằng!

Khi nghe thấy ý nguyện này, vợ chồng Trịnh Thư Phượng cũng phải giật mình.

Hai người cùng nhau nhìn về phía vị Linh Sư, thấy đối phương gật đầu, xác nhận Thị Mặc phát lời thề từ tâm can, có thể tin tưởng.

Tâm Ma thề, cũng không chắc chắn, mấu chốt là được phát ra từ tâm can. Vị Linh Sư kia được mời đến với tác dụng kiểm tra xem các tôi tớ phát lời thề Tâm Ma có thành tâm hay không.

Vệ Đan Bách trầm giọng nói: - Thị Mặc, người có biết người đang nói gì không?

Thị Mặc lớn tiếng trả lời: - Tiểu nhân biết, lời nói của tiểu nhân được phát ra từ tận đáy lòng, tuyệt đối không nói dối!

- Nếu như vậy, Thư Phượng nàng xem Vệ Đan Bách trầm ngâm một chút, nhìn về phía vợ mình.

Tuy rằng trước đó đã thương lượng sẽ là một trong hai người Thị Mộng hay Đường Kiếp, nhưng đối với lời thề của Thị Mặc, hẳn cũng phải động tâm, lúc này hẳn hy vọng thê tử có thể đổi ý.

Không nghĩ tới Trịnh Thư Phượng lúc này sắc mặt âm trầm khế lắc đầu.

Điều này khiến trong lòng Thị Mặc khiếp sợ, ngay cả Vệ Đan Bách cũng có chút bất mãn: - Thư Phượng, có phải nàng đã có thành kiến quá sâu với Thị Mặc hay không?

Trịnh Thư Phượng hừ một tiếng nói: - Đây không phải là thành kiến, mà là hiểu biết. Nói không thích hợp, chính là không thích hợp, cho dù là phát ra ý nguyện to lớn cũng không có ý nghĩa. Ta Trịnh Thư Phượng không hiểu tu tiên, nhưng biết cách đối nhân xử thế, mà cũng không phải là tiểu hài tử, tin một ý nguyện mà giúp đỡ gia tộc phát triển. Còn nữa, trong Văn Tâm Quốc có hơn ngàn đại gia tộc, cũng chưa có nhà nào giám nhận một nô bộc là người tu tiên, một Vệ gia nho nhỏ cũng không dám là người đi đầu. Cho dù hẳn tình nguyện làm, chúng ta cũng không dám thu nhận mà Ta cảm thấy làm người vẫn nên có chút thực tế vẫn tốt hơn, thay vì có nguyện vọng nhưng chưa hẳn sẽ thành công chỉ bằng ta lùi một bước lấy một thứ chắc ăn thực tế hơn!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lựa Chọn (P2)

Một lời nói ra làm Vệ Đan Bách á khẩu không nói gì được, vị Lã Sư kia cũng cười liên tục mà gật đầu, Thị Mặc thì như rơi vào hầm băng, ngay cả Đường Kiếp cũng phải giật mình kinh ngạc.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới khi nghe đại ý nguyện của Thị Mặc, mà Trịnh Thư Phượng không động tâm chút nào, đây đúng là vượt qua dự liệu của hắn.

Trịnh Thư Phượng lại nói: - Đường Kiếp mặc dù không có ý muốn ở lại Vệ gia, nhưng lại rất thực tế, không hảo huyền nói suông. Đúng là Vệ gia rất muốn có Thiên Tâm Cảnh nhưng vẫn còn xa vời, nếu lấy một danh ngạch để đổi một Thiên Tâm Cảnh thì cuộc buôn bán này ta lời to rồi

Vệ Đan Bách cũng cười, một danh ngạch đổi một Thiên Tâm Cảnh, tự nhiên là một vốn bốn lời rồi, hàng năm nhập vào học viện có cả hàng vạn người, mà nếu tính ra thì mỗi năm chưa hẳn có một Thiên Tâm Cảnh. Vậy nên lời hứa của Đường Kiếp có giá trị cực cao. Nghe thế từ nói có lý, hắn cũng gật đầu đồng ý.

Thị Mặc kêu to: - Ta không phục! thái thái, Đường Kiếp hắn là cái gì? Dựa vào cái gì mà có thể hỗ trợ thiếu gia tiến nhập Thiên Tâm Cảnh? Hắn ăn nói lung tung

- Bằng vào ta là Ngọc Môn ngũ chuyển, có đủ hay không? Đường Kiếp từ từ nói.

Lời vừa nói làm mọi người kinh sợ.

Trở lại buổi tối thời gian trước khi Cơ Tử Khiên rời đi.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ, Đường Kiếp nói với Vệ Diệp: - Ta đích thực có chuyện cần tứ tiểu thư hỗ trợ.

- Chuyện gì?

- Là như vậy Trước lúc gặp tứ tiểu thư, kỳ thật ta đã nói chuyện qua với Tần thúc một chuyện, chính là ta đã từng có cơ duyên gặp được tiên nhân.

- Vâng, ta biết rồi, vì nguyên nhân này mà người có hiểu biết về thế giới Tu Tiên.

- Vấn đề là vị tiên nhân kia ngoại trừ nói cho ta biết về thế giới Tu Tiên mà con làm cho ta một việc.

- Việc gì?

- Khai mở ngọc môn. Đường Kiếp trả lời.

Nghe Đường Kiếp nói, Tần quản sự và Vệ Diệp đồng thời thất kinh, Vệ Diệp bật thốt lên: - Ngọc môn của người đã mở? bao nhiêu?

- Ngũ chuyển. Đường Kiếp bất đắc dĩ trả lời.

Ngọc môn ngũ chuyển!

Tần quản sự và Vệ Diệp đồng thời hít sâu một hơi.

Ngọc môn ngũ chuyển, nghe chỉ là trung đẳng.

Cũng như Thiên Tâm Cảnh cũng chỉ là cảnh giới bậc trung, nhưng có ai dám nói những người đó là người bình thường.

Đối với đại bộ phận người tu tiên mà nói, Ngọc môn ngũ chuyển đã là rất khó đấy, như Cơ Tử Khiên tự phụ là thiên tài, kỳ thật cũng chỉ là tứ chuyển.

Tam thiếu gia của Vệ gia khi đi mang theo sáu người hầu học, lại không có ai đạt tới ngũ trọng, tốt nhất cũng chỉ là tứ trọng. Nói cách khác tư chất của Đường Kiếp ở phân loại trung, nhưng trong đám người này thì thuộc loại thượng đẳng, cũng khó trách Tần quân sự và Vệ Điệp kinh ngạc.

Phải biết rằng có được ngọc môn ngũ chuyển, liền có tư cách nghĩ tới Thiên Tâm Cảnh.

Tu tiên giới coi trọng ngọc môn cũng vì một phần phân chia, mỗi hai tầng sẽ ứng với tiềm lực mở ra một cảnh giới. như ngọc môn nhị chuyển thì khẳng định có thể tu thành Linh Đồ, đây là nhập môn. Tam chuyển đến tứ chuyển có thể trở thành Linh Sư, ngũ chuyển đến lục chuyển là có thể tiến vào Thiên Tâm Cảnh, thất chuyển bát chuyển là có thể vào Tử Phủ, cửu chuyển thì có ý nghĩa rằng có thể nhập Tiên Đài.

Ngọc môn ngũ chuyển, chỉ cần tu luyện bình thường thì có một nửa cơ hội tiến vào Thiên Tâm Cảnh.

Đương nhiên đây cũng không phải là một môn học máy móc(làm theo kiểu rập khuôn), nó chỉ đại biểu mức độ vận dụng và hấp thu linh khí mà thôi. Trên thực tế nó cũng như tuổi thọ của con người bình thường, là một giá trị lý thuyết lớn nhất.

Trong quá trình tu luyện, có thể gặp ngã rẽ, khả năng gặp thương tật, sẽ làm cái tỷ lệ thành công này không ngừng hạ xuống, chân chính có thể từ Tử Phủ tiến vào Tiên Đài mười không được một, nên Ngọc môn cửu chuyển được đánh giá là có một nửa cơ hội tiến vào Tiên Đài. Tỷ như Ngọc môn bát chuyển chưa chắc vào tử phủ nhưng những người tu luyện thành công vào Tử Phủ đều hầu hết từ thất chuyển trở lên.

Đồng dạng, cấp bậc thấp cũng không phải không có khả năng tiến cao, nhân sinh vô thường, cũng không ai biết là sẽ có cái gì ảnh hưởng tới chính mình, khiến thành tựu vượt qua dự tính.

Bởi vậy phân cấp Ngọc môn đại biểu cho một loại khả năng, cũng không có nghĩa là tất nhiên, nhưng cũng có nghĩa là có thể, nó là một loại căn cứ tham khảo.

Biết được Đường Kiếp là Ngọc môn ngũ chuyển, Tần quản sự tâm tình lập tức kích động, tuy nhiên hắn cũng minh bạch vì sao Đường Kiếp lo lắng.

Người hầu trước khi tiến vào học viện, đều cần nhờ Linh Sư của gia tộc trợ giúp khai mở ngọc môn.

Chuyện Đường Kiếp đã mở ngọc môn, khiến trên người hắn có một phần thiếu sót về lí lịch.

Hắn nhất định phải giải thích với Vệ phủ, rốt cuộc là ai giúp hắn khai mở ngọc môn!

Chuyện này không giải thích rõ, học viện tuyệt đối sẽ không nhận.

Cho tới bây giờ, Đường Kiếp đang cố gắng tìm cách che dấu việc này, mãi tới lúc này, hắn mới có cơ hội.

- Tiểu Kiếp, người thành thật nói cho ta biết, người có phải bị người nào đó sai khiến tiến vào Vệ gia để mưu đồ gì? Đối với việc quan hệ tới đại sự của gia tộc, Tần quản sự cũng có một chút nghiêm túc. Hắn đúng là tận tâm trung thành với Vệ phủ, tuyệt đối không cho phép chính mình mang người có ý đồ xấu vào gia tộc.

Đường Kiếp trả lời: - Ta mặc dù đã gặp tiên nhân khai mở được ngọc môn, nhưng lại chưa lấy được một cái tiên pháp nào, càng không bị một ai xui khiến, chỉ là do cơ duyên mà có. Nếu như nói ta có ý đồ khi vào Vệ phủ đó chính là muốn mượn Vệ phủ để tiến vào học viện.

- Người có dám thề! Vệ Điệp lớn tiến hỏi.

- Đường nhiên. Đường Kiếp ta lúc này lấy tâm ma thề, tiến vào Vệ gia tuyệt đối không có ý đồ bất lương nào cả, chỉ muốn tiến nhập tiên môn. Tương lai nếu như thành công, tất báo trọng ân, nếu làm trái lời thề, liền bị tâm ma cản trở!

Mặc dù không phải là một lời thề thốt lớn lao, nhưng cũng được phát ra từ trong tâm can, sắc mặt Tần quân sự và Vệ Diệp cuối cùng cũng tốt hơn. Hai người bọn họ không phải gia chủ Vệ gia, suy xét vấn đề không cần phải chu toàn, chỉ cần Đường Kiếp không hại người là được, còn những việc khác họ cũng không cần để ý.

Đường nhiên cũng vì ở cùng với Đường Kiếp lâu dài lên mới dám làm, nếu không cho dù Đường Kiếp có trợ giúp lớn hơn thì Tần quân sự cũng không có là gan giúp lừa Vệ phủ.

Tới bây giờ, đã một năm ở gần nhau, Tần quân sự cảm thấy cách làm người của Đường Kiếp cực kì tốt đáng tin tưởng.

Nói cho cùng, cảm tình có khi so với lý do càng dễ khiến người khách tín nhiệm hơn.

Phát ra lời thề xong Đường Kiếp nói: - Tuy rằng ta dụng tâm không có ý đồ xấu, nhưng việc này nhìn tổng thể thì có chút phiền phức, tứ tiểu thư cũng biết, việc ta cho thành học đồ đều nằm trong một ý niệm của lão thái thái, nếu lão gia trong lòng có e ngại, cảm thấy ta không đáng tín nhiệm

Không nói thề bằng tâm ma có hiệu quả hay không hiệu quả, ngay cả có hiệu quả, cũng không phải trăm phần trăm ai cũng tin nó, ít nhất thái thái là không có tin vào lời thề tâm ma rồi.

Bởi vậy lời thề tâm ma có thể tranh thủ tin tưởng của một ai đó, nhưng không đủ trong lượng khi dung để tranh đoạt khi quá quan.

- Người hy vọng ta giúp người giấu diếm việc này? Vệ Diệp đã hiểu cách nghĩ của Đường Kiếp.

- Ta hi vọng sau khi người tiến vào Tuyệt Tình Các, có thể viết một phong thư, nói là có sư Huynh sư tỷ dạo chơi ở Thương Long Phủ, nhìn thấy ta thiên phú dị bẩm, nhất thời hứng khởi, giúp ta khai môn.

- Hóa ra là như vậy, việc này không vấn đề. Vệ Diệp liền đáp ứng: - Ta đã nói ta nợ một lần nhân tình của người, liền giúp người lần này vậy.

Chỉ có một phong thư, chuyện này không có vấn đề gì lớn, mà đối với Đường Kiếp mà nói, giải quyết được đại sự này, trong lòng hẳn như hạ được một tảng đá lớn.

Về phần Tần quân sự cũng bình tĩnh ngộ: - Khó trách người không để ý tới lời thề tâm ma của Thị Mặc, người đã sớm chuẩn bị rồi?

- Vâng, sớm đã chuẩn bị rồi.

Đường Kiếp trả lời: Ngọc Môn ngũ chuyển là tâm bệnh của ta, nhưng cũng là lá bài tẩy của ta. Lời thề tâm ma có thể bảo đảm một người trung thành, nhưng con người ngoại trừ trung thành, còn phải có năng lực. Một người giá trị, là hẳn phải có thực lực và trung thành. Hẳn có thể trung thành nhưng hẳn có cái gọi là thực lực không? Đối với Vệ phủ mà nói, đầu tư vào một người có một trăm trung thành và hai mươi thực lực và một người là sáu mươi trung thành và sáu mươi thực lực thì tất nhiên người sau sẽ hơn rất nhiều. Chỉ có năng lực hay trung thành thì không có ý nghĩa. Còn một trăm phần trăm trung thành, vốn không phải là mục tiêu của một đại gia tộc theo đuổi, dù sao độ trung thành quá cao thì chỉ có khi gia tộc tồn vong mới thể hiện ra, còn bình thường thì không có giá trị gì. Mà bất luận đại gia tộc nào, cũng sẽ không nghĩ tới ngày gia tộc tồn vong, còn nữa cho dù có tình huống này đi nữa thì liệu có vì một hai kẻ trung thành này mà cứu vãn được. Thay vì quá đánh giá cao trung thành thì ta hãy cân nhắc lực

chọn để gia tộc càng có nhiều nhân tài thực lực cường đại, tránh đi vận mệnh suy vong của gia tộc. Cho nên ta đối với Thị Mặc hoàn toàn không lo lắng, duy nhất ta chỉ đau đầu làm sao giải thích văn đề Ngọc Môn ngũ chuyển. hiện tại ta được tiểu thư giúp đỡ, vậy không còn vấn đề gì nữa.

Muốn đánh bại Thị Mặc thì không nên so đo với hãn về văn đề trung thành, mà so với hãn về năng lực.

Ngọc môn ngũ chuyển, trước mắt Vệ gia trừ Vệ Thanh Nhi không ai có thành tích tốt hơn, trong các nam nhân thì là người tốt nhất.

Ngọc môn ngũ chuyển, rất có hi vọng vào Thiên Tâm Cảnh, lời thề tâm ma của Đường Kiếp không phải là nói suông, mà có khả năng thực thi được rất cao.

Lại so sánh, với lời thề của Thị Mặc, nếu không thề vào Linh Sư thì đâu có ý nghĩa gì?

Chỉ có Đường Kiếp cũng không nghĩ tới, những gì hãn đã chuẩn bị cũng không có cơ hội sử dụng, do Trịnh thư Phượng đã trực tiếp bỏ qua Thị Mặc rồi.

Dựa theo kịch bản mà Đường Kiếp chuẩn bị, đầu tiên là bị Thị Mặc lật ngược tình thế, sau đó lại bị Đường Kiếp đảo ngược tình thế, như vậy mới khiến cho trận chiến thật nhiều kịch tính, ngay tại tuyệt địa mà lật ngược tình thế mới thú vị.

Nhưng cuộc sống không phải là trò chơi, không phải cái gì cũng thuận theo kịch bản.

Quyết đoán của Trịnh thư Phượng khiến cho chuẩn bị của Đường Kiếp hiệu quả giảm đi rất nhiều, khiến cho sát chiêu này không còn trọng yếu nữa, phải công nhận tuệ nhãn của Trịnh thư Phượng thật chính xác.

Đường Kiếp đối với việc này cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Lá thư từ Vệ Điệp, lúc này đang trong tay của Vệ Đan Bách và Trịnh thư Phượng.

Nhìn hai người một thì xem thư một bên thì thấp giọng nghị luận, trong mắt Trịnh thư Phượng mang vẻ hài lòng, Vệ Đan Bách thì sắc mặt thì kịch biến, còn Đường Kiếp thì thể hiện rõ thái độ chắc chắn, còn Thị Mặc rốt cuộc cũng biết chính mình đang đối mặt với cái gì ____ cho dù không bị Trịnh thư Phượng trực tiếp phản đối, Đường Kiếp cũng có biện pháp xoay chuyển càn khôn.

Từ lúc mới bắt đầu thì hẳn đã thua!

Thua bởi chính mình!

Thu hoàn toàn, cho dù có đem cả dòng họ ra cũng không thể thắng được, hơn nữa hẳn còn thua hai lần liên tiếp, Trịnh thư Phượng và Đường Kiếp hai người đều cho hẳn một gậy, cho hẳn biết rằng hẳn có bao nhiêu vốn được đi nữa thì vẫn thua mà thôi.

Thua thê thảm như vậy, nhưng không không có chút hoành tráng nào cả, thế nên trong mắt Đường Kiếp, thắng một tên tiểu tử như vậy không có chút cảm giác thành tựu nào.

Nhưng mà Thị Mặc vẫn không phục.

Hẳn không cam lòng!

Nhìn lên đài nghị sự, hẳn dùng hết khí lực quát to: - Ta cũng có thể, cho ta khai môn, ta cũng có thể là ngũ chuyển!

Giờ khắc này, hẳn không còn tranh giành vì vị trí học đồ, mà chỉ vì một chút mặt mũi.

Hắn muốn chứng minh với mọi người, Đường Kiếp có tể thì ta đây cũng có thể!

Nhưng mà sự thật luôn là thứ vô tình.

Trịnh Thư Phương nhẹ nhàng nghiêng đầu nhìn về phía Lã Linh Sư.

Vị Lã Linh Sư khẽ cười một tiếng, đưa tay tóm lấy Thị Mặc, hắn liền bị kéo lên không từ từ bay qua. Hai tay từ trên người Thị Mặc đưa mấy cái, giống như người ta cẩn thận kiểm tra thịt heo ngoài chợ một lúc rồi lắc đầu: - Tư chất đàn độn, căn cốt kém cỏi, không cần lời thôi tử mĩ kiểm tra, ta xem thấy cao nhất thì chỉ có tứ chuyển.

Nói xong liền tiện tay ném Thị Mặc đi ra ngoài.

Cao nhất là tứ chuyển, nói đúng ra nếu không có nghị lực kiên trì vì Đường Kiếp, thì dưới tình huống bình thường chỉ có nhị hay tam chuyển mà thôi.

Tin tức này làm cho Thị Mặc gần như bất tỉnh.

Nhìn bộ dạng hắn như cha mẹ chết, Đường Kiếp than nhẹ một 1 tiếng: - Không có năng lực, cho dù làm chó, người ta cũng không cần à.

Việc chọn lựa người hầu học, đến lúc này không thể trì hoãn được nữa, thái thái quyết định cuối cùng là do Thị Mộng và Đường Kiếp phụ trách.

Quyết định vừa ra, thì có người vui mừng, có người mất mát.

Mọi người đều vây quanh Đường Kiếp và Thị Mộng mà chúc mừng, mà ngay cả Tần quản sự cũng nhận được những lời chúc mừng.

Ngô gia nhất môn song kiệt, Tần quản sự tuệ nhãn thật kinh người.

Người có phản ứng lạnh lẽ đã vụng trộm xuất phủ hướng Ngô gia báo tin, khi Ngô gia nhị lão mừng rỡ, tiền thưởng tất nhiên là không thiếu.

Hôm nay tất cả tôi tớ đều hoan hô ăn mừng, giống như thi khoa cử ngày xưa, người hầu học cũng là giấc mộng trong đám phàm nhân.

Đường Kiếp và Thị Mộng đang gian nan ứng phó lại nhưng người vây quanh chúc mừng, cuộc đời hăn chưa bao giờ được đãi ngộ như thế, nhưng một khi vượt qua Long Môn, hăn liền như ngôi sao tỏa sáng rực rỡ trên bầu trời đêm.

Và khác biệt ở chỗ kẻ thành công thi vạn người để ý, còn kẻ thất bại thì không một ai để ý tới.

Nên khi Đường Kiếp ứng phó một vòng xong, thì phát hiện Thị Mặc biến mất từ lúc nào mà không hay.

Không có ai biết hăn rời đi khi nào.

Hăn chỉ thấy kỳ lạ, thì sau đó Trịnh Thư Phượng nói: - Đường Kiếp, người tới đây.

Lúc này, Lão gia và vị Lã Linh Sư kia cũng đã rời khỏi, chỉ còn lại một mình Trịnh Thư Phượng.

Đường Kiếp bước lên, Trịnh Thư Phượng chỉ vị trí bên cạnh nói: - Ngồi đi.

- Tạ ơn thái thái, tiểu nhân không dám ngồi.

- Không cần phải khách khí. Trịnh Thư Phượng cười nói: - Đây là điều người đáng được hưởng.

Khi trở thành người hầu học, Đường Kiếp sẽ không còn là người hầu, hoặc cũng có thể nói không phải là người hầu bình thường. Dựa theo thông

lệ, cho dù là chủ nhà cũng sẽ đối xử khách khí với những người này như một vị tiên sư tương lai

Đường Kiếp biết điều ấy, cho nên sau khi tạ ƠN liền ngồi xuống chỗ tay Trịnh Thư Phượng chỉ.

Trịnh Thư Phượng nhìn Đường Kiếp thật kỹ, nhìn thấy vẻ mặt của hắn rất bình tĩnh, không giống với người vì dành được vị trí người hầu học mà vênh váo tự cao, cảm thấy cực kỳ vừa lòng và gật đầu nói: - Người tới Vệ phủ cũng ba năm rồi, ta cũng từng nhìn người làm việc, cách làm việc của người thể hiện người rất hiểu biết. Người có biết vì sao năm đó mà ta thu nhận người vào phủ?

- Phu nhân là vì tam quân sự? Đường Kiếp không biết tại sao Trịnh Thư Phượng lại hỏi cái này, cẩn thận đáp.

Trịnh Thư Phượng cười lắc đầu nói: - Người ngày đó hiểu thuận với Ngô gia nhị lão, đích thật là nguyên nhân quan trọng nhất ta tuyển chọn người, nhưng ngoài nó ra còn một nguyên nhân nữa, đó là lai lịch của người.

Lai lịch?

Đường Kiếp hơi kinh ngạc, Thần thể mình không phải là vấn đề lớn nhất sao?

Trịnh Thư Phượng nói: - Một người có thể từ Dã Cốc Nguyên đi đến Thương Long Phủ, thời gian đó người trải ăn thật nhiều đau khổ?

Nghe nói như thế, Đường Kiếp trong mắt không khỏi hiện lên bóng dáng của Hư Mộ Dương, nghĩ tới thời gian đó chính mình bạt sơn hiệp thủy (treo đèn lọi suối) theo An Dương đi tới Thương Long Phủ, hắn không kìm nổi xúc động mà trả lời:

- Đoạn Thời gian kia, là năm tháng u ám nhất trong đời ta. Một người cô tịch đi trong hoang sơn dã địa, trên người không có mấy văn tiền, cũng không biết phía trước là phương nào có khi cũng thấy mình kỳ quái, ta thế nào mà đi qua đoạn đường kia mà tới được Thương Long Phủ.

Ở phía sau thì bị Thiên Thần Cung đuổi bắt, thời gian đó Đường Kiếp quả thật ăn rất nhiều đau khổ, chịu đói chịu khổ cũng không tính, nhưng còn bất cứ lúc nào cũng phải đề phòng nguy hiểm.

Một đứa trẻ mười hai tuổi, có thể trong điều kiện như vậy mà sống sót đi tới Thương Long Phủ, chính là một kỳ tích.

Trước giờ Đường Kiếp cũng chưa nói qua, nên cũng không ai ý thức được điều này, không nghĩ tới Trịnh Thư Phượng lại phát hiện ra, điều này làm cho Đường Kiếp như gặp được tri kỷ cảm động mà nói ra.

- Đích thực là không dễ dàng a.. Thịnh Thư Phượng gật đầu thở dài: - Nếu như Xung nhi có thể có nghị lực như người, thì có thể không chỉ là Ngọc Môn tứ chuyển, Ngọc Môn ngũ chuyển của người không phải vì người thiên phú kinh người, mà được hồi báo sau những gì người đã trải qua. Những gì người trải qua, trong Vệ phủ này sợ là tìm không ra mấy người được như người.

Nghe nói như thế, Đường Kiếp đột nhiên lĩnh ngộ, hẳn rất cuộc hiểu được vì sao Trịnh Thư Phượng coi trọng hắn.

Quả nhiên, Trịnh Thư Phượng đã nói: - Kỳ Thât, ta biết phải đề Xung nhi ăn chút quả đắng, đối với hắn mới tốt. Nhưng ta cuối cùng vẫn là nữ nhân, là một mẫu thân, lại có người mẫu thân nào có thể tàn nhẫn cho con cái mình chịu khổ, nhất là cái loại tình trạng có thể mất nửa cái mạng đâu? Người cũng biết lúc Thiên Xung khai môn, nhìn bộ dạng khóc lóc của hắn, ta rất thương tâm.

- Tiểu nhân hiểu, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

- Đáng Thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ Trịnh Thư Phượng nhắc đi nhắc lại lời này, trên mặt sắc mặt hiện lên nụ cười: - Nói rất hay. Xung nhi từ nhỏ được nuông chiều từ bé, không phải chịu khổ. Nhưng nay Vạn Tuyền Thành cách Thương Long Phủ cả ngàn dặm, chờ hãn nhập học, ta cho dù có muốn bảo hộ hãn cũng không được, ta nếu không tìm người chân chính có thể dựa vào, chẳng lẽ lại tìm mấy kẻ rác rưởi hay sao? Cho nên chuyên thứ nhất ta kính nhờ người chiếu cố tốt cho Xung nhi, Thị Mông tuy rằng được coi là đứa nhỏ cần cù, nhưng so với người thì vẫn không là gì.

Lai lịch của Đường Kiếp tuy không rõ ràng, nhưng hãn có thể một thân một mình từ An Dương đi vào Thương Long Phủ, có thể sống tự lập, có năng lực xử lý, nên mới khiến Trịnh Thư Phượng coi trọng.

Đôi với Trịnh Thư Phượng mà nói, chuyện mà sau khi người hầu thành người hầu học rồi hồi báo gia chủ, kỳ thật nàng chưa bao giờ coi trọng.

Nàng coi trọng nhất vẫn là đứa con của mình!

Chỉ cần đứa con sống tốt, cái gì nàng cũng có thể làm.

Theo phương diện này mà nói, ý nghĩa của người hầu học có hai ý nghĩa, trong mắt Trịnh Thư Phượng ý "Hầu hạ thiếu gia" có trọng lượng hơn xa "Đầu tư tương lai".

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Dặn Dò.

Trên thực tế các đại gia tộc tuyển người hầu học, mục đích ban đầu là để chiếu cố chăm sóc đứa con của mình, về phần "Chờ mong hồi báo" bất quá là sau này thêm vào.

Như Đường Kiếp nói, mọi người trong quá trình truy cầu theo mục tiêu, bởi vì gặp nhiều gãi rề, nên thường mất đi mục tiêu ban đầu.

Nhưng Trịnh Thư Phượng không có!

Nàng rất rõ ràng biết mình muốn cái gì.

Chính là, cho dù tâm ma của Thị Mặc có tốt hơn nữa, nhưng nếu hãn không có năng lực chiếu cố tốt cho Vệ Thiên Xung, Trịnh Thư Phượng cũng sẽ không tuyển chọn hãn, ở trong mắt Trịnh Thư Phượng, "Có thể chiếu cố tốt cho tiểu thiếu gia" mới là tiêu chuẩn thứ nhất của nàng!

Cho nên cho dù Đường Kiếp không có Ngọc Môn ngũ chuyển, lấy năng lực sinh tồn của hãn, năng lực xử lý, Trịnh Thư Phượng vẫn sẽ chọn hãn, ngay cả Đường Kiếp cũng không nghĩ tới điểm này.

Trong lúc này nghe Trịnh Thư Phượng nói như thế, Đường Kiếp lúc này mới tỉnh ngộ.

Hãn tuy nghĩ tới Trịnh Thư Phượng coi trọng vấn đề này, nhưng hãn lại không ý thức được nàng lại quá coi trọng vấn đề này như vậy.

Phát hiện vấn đề nhưng lại không chú ý vấn đề đó, tương đương với không phát hiện rồi, Đường Kiếp cảm thấy bản thân đã phạm một sai lầm lớn ____ nếu hắn sớm chú ý một chút mà thấy được vấn đề này, như vậy ở lúc phát lời thề tâm ma, hắn hoàn toàn có thể hứa hẹn một cái giá nhỏ hơn rồi.

Bởi vậy hắn thực tế vì sai lầm này mà bỏ ra một cái giá rất lớn.

Việc này cũng không thể trách hắn, mấy ngày nay, hắn toàn đối mặt với mấy thanh niên choai choai.

Đối thủ yếu tự nhiên khiến hắn thắng lợi nhẹ nhàng, nhưng không kích thích nổi dục vọng chiến đấu trong người Đường Kiếp, khó trách hắn có cảm giác coi thường.

Cho nên mới nói phần khích chân chính là luôn phải gặp đối thủ tầm cỡ mới có.

Ba năm nay, mình lại bị một kẻ vô năng giữ chân mà không hay, việc duy nhất khiến Đường Kiếp phần khích tinh thần là sự xuất hiện của Cơ Tử Khiên.

Cũng may trong Tây Nguyên học viện thiên tài xuất hiện lớp lớp, đại đạo tranh phòng vô cùng tàn khốc, tin tưởng trong tương lai sẽ phải có thật nhiều điều phần khích chờ đợi mình

- Mời phu nhân yên tâm, Đường Kiếp nhất định sẽ chiêu cố tốt cho tiểu thiếu gia. Đường Kiếp vội vàng đáp.

Trịnh Thư Phượng còn nói: - Mặt khác Xung nhi tuổi vẫn còn nhỏ, lúc trước hắn không hiểu chuyện, từng có đánh người. Lúc đó ta cũng ở đây, nên cũng không lo lắng người chịu ủy khuất, làm ra cái tai họa gì, Trịnh Thư Phượng ta cũng gánh chịu được. Nhưng khi đi khỏi cái nhà này, đi tới dưới chân thiên tử, tiên gia trọng địa, nếu gây ra chuyện gì ta cũng không

trắc cứu được hẳn. Nếu chuyện lớn hơn, thì có thể dẫn tới gia tộc bị diệt vong. Cho nên chuyện thứ hai, chính là nhờ người coi chừng Xung nhi, chớ để hẳn dính vào cái tai họa nào.

Nàng nói rất nghiêm túc, Đường Kiếp biết rằng đó không phải là nói ngoa.

Có thể gia nhập vào Tây Nguyệt học viện, bồi cảnh hoặc là quý tộc hoặc là thiên tài, càng có thể là tiên nhân, dù sao thì bất kì người nào cũng không dễ chọc vào.

Ở Vệ gia Vệ Thiên Xung có thể là bá chủ một phường, nhưng khi đi ra ngoài thì phải học luồn cúi với người khác.

Nhưng mà tính tình tuổi trẻ, rất khó tự kiềm chế, có trời mới biết khi nào thì sẽ có chuyện xảy ra, cho nên sau khi Trịnh Thư Phượng nói xong, thì nàng hướng Đường Kiếp thì lễ một cái.

Mọi người nhìn thấy thái thái thi lễ, làm tất cả mọi người hoảng sợ, Đường Kiếp thì nhảy dựng lên tránh né: - Thái thái lễ quá nặng rồi, tiểu nhân không dám nhận.

- Chỉ cần người hoàn thành hai việc ta nhờ vả, thì một lần thi lễ như vậy thì có là cái gì? Trịnh Thư Phượng cười đáp.

Chiếu cố tốt cho đứa con, không để hẳn gặp rắc rối, đây chính là hai yêu cầu của Trịnh Thư Phượng, cũng là yêu cầu quan trọng nhất của nàng, chỉ cần làm được việc này, thì đầu tư tất cả vào Đường Kiếp đều đáng giá, về phần Đường Kiếp nhận lời cần có lợi tức gì hay không nàng cũng không cần quan tâm.

Đối với nhờ vả của Trịnh Thư Phượng, Đường Kiếp cười khổ: - Thái thái, chuyện thứ nhất ta có thể đáp ứng, cũng toàn lực làm tốt bốn phận.

Nhưng hành động của tiểu thiếu gia, có một số việc cuối cùng không phải ta có thể ngăn cản được.

- Ta biết. Trịnh Thư Phượng gật đầu nói tiếp: - Người dù sao cũng là tôi tớ, người noi, hăn chưa chắc sẽ nghe, ở Long sơn là một chứng minh. Người lúc đó có thể giết ngựa để ngăn cản, nhưng về sau còn rất nhiều việc khác nữa, chưa hăn có ngựa cho người giết. Thôi được, nếu lựa chọn tín nhiệm người, tự nhiên phải tín nhiệm tới cùng Yên Chi, đi lấy gia pháp ra đây (cái này có nghĩa là lấy cái roi đánh con ra đó mà).

Yên Chi đứng bên cạnh vội vàng đi lên nhà trước, lấy xuống một cái roi đưa đến cho thái thái.

Cái roi này không phải cây roi mây mà Vệ Thiên Xung dùng để đánh Đường Kiếp, mà một đoạn thanh trúc đặc chế dùng để đánh người, căn bản bị đánh thì không bị thương, cũng không làm người chết đi sống lại, mà đánh vào thì trọn đời khó quên.

Đồng thời nó cũng là dụng cụ thi hành gia pháp của Vệ gia, đại biểu cho uy nghiêm của gia chủ, bất luận con cháu nào của Vệ gia cũng không thể phản kháng.

Trịnh Thư Phượng đã nắm trúc tiên, đưa vào trong tay Đường Kiếp:

- Đợi khi đi học viện, ta sẽ đem nó chính thức giao cho người, nếu Xung nhi trong chuyến đi có gì ngỗ ngược, người hãy dùng nó đánh hăn! Ta tin tưởng người biết khi nào nên dung khi nào không nên dung!

Đường Kiếp run rẩy.

Đây chính là Thượng Phương bảo kiếm a!

Có thứ này trong tay, chính mình sẽ không còn lo lắng Vệ Thiên Xung ngang bướng không nghe, làm ra chuyện hồ đồ gì đó nữa.

Nhìn thanh trúc tiên, Đường Kiếp khom người thật sâu, lớn tiếng nói: - Thái thái tín nhiệm tiểu nhân, tiểu nhân vô cùng cảm kích. Xin thái thái yên tâm, Đường Kiếp nhất định không làm thái thái thất vọng, tiểu nhân sẽ chiếu cố tốt thiếu gia!

Nhìn thanh trúc tiên nho nhỏ đó, những tội tớ khác đề chấn kinh, Thị Mộng thầm than một tiếng, hóa ra trong mắt thái thái, chính mình cuối cùng cũng không có trọng yếu hơn Đường Kiếp.

Nếu như lúc trước không loại bỏ Cơ Tử Khiên, thì sợ rằng Thị Mộng hẳn không phải là người được tuyển rồi, trong lòng hẳn cảm thấy phát lạnh làm mồ hôi thấm đẫm lưng áo.

Tuy nhiên hẳn cũng hiểu được một việc, trong tương lai ba người chủ tớ, địa vị của hẳn là thấp kém nhất.

Chuyện này Thật là không cam long à!

Ngay lại lúc mọi người ngạc nhiên, bên ngoài có một gã người hầu đột nhiên chạy vào, thất kinh hô: - Thái thái, thái thái, việc lớn không xong rồi.

- Chuyện gì mà người rồi lên như vậy? Trịnh Thư Phượng nhíu mày.

- Thị Mặc Thị Mặc hẳn điên rồi, hẳn Hẳn

- Hẳn làm sao vậy? Trịnh Thư Phượng không thể kiên nhẫn hỏi.

- Hẳn bắt tiểu thiếu gia!

Trong căn phòng nhỏ ở sau nhà, Thị Mặc vừa quơ thanh đao trong tay vừa la to: - Các người không ai được tới gần, dám tới gần ta liền một đao giết hẳn!

Ở trong tay hẳn, Vệ Xung Thiên đang còn đang nằm hôn mê bất tỉnh

Cái này cũng không phải do Thị Mặc làm, mà do Vệ Thiên Xung mới khai môn, lúc này đang trong thời gian bất tỉnh.

Trịnh Thư Phượng mang theo Tần quản sự cùng đám người Đường Kiếp chạy tới, liền bị kinh sợ gần như bất tỉnh khi nhìn thấy cảnh này, cũng may do Đường Kiếp kịp lúc đỡ lấy nàng, Trịnh Thư Phượng hô một tiếng "Con ơi!", hai hàng lệ rơi.

- Thị Mặc, người có biết người đang làm gì không? Còn không buông tiểu thiếu gia ra!

Tần quản sự hét lên.

- Người im đi, đều vì người mà làm ta mất đi cơ hội! Thị Mặc quát to lên.

Hắn trong giờ phút này, tóc tai bù xù, vẻ mặt hung tợn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, đao trong tay hắn không ngừng chỉ bên này chỉ bên kia. Giống như một kẻ ăn cướp đang bị cảnh sát bao vây, vẻ mặt giống kinh khủng.

Hắn kêu to nói với mọi người: - Vì sao Vì sao các người không cho ta một cơ hội Ta tình nguyện cả đời làm nô bộc Ta chỉ muốn một cơ hội a Ta không phục Không phục!

Hắn như kẻ tâm thần kêu to.

Lúc này, sau khi nhận được tin tức đám người Vệ Đan Bách cũng chạy tới, lão thái thái nhìn thấy cảnh này, hô lên một tiếng rồi ngất ngay lập tức, làm mọi người luống cuống một trận.

Mắt thấy con mình bị khống chế, Vệ Đan Bách vừa sợ vừa giận, cũng phát hỏa với thê tử: - Xem người làm chuyện tốt gì này! Nếu không phải người kiên trì muốn chọn Đường Kiếp, thì làm gì có chuyện như thế này?

Trịnh Thư Phượng nghe chính trưởng phu oán giận mình, cũng chỉ có thể nhin xuống nói: Lã tiên sư đâu rồi? Vì sao không tìm hản đến đây?

- Đã phái người đi mời rồi, có lẽ sắp tới rồi.

Tần quản sự trả lời.

Vú nuôi đứng bên cạnh đã sợ tới run rẩy và thét lên: Thị Mặc, người điên rồi? Mẹ người đem người giao cho ta, là nhờ người chiếu cố tốt cho thiếu gia, bây giờ người xem người đã làm gì? Người để ta về sau phải làm sao đây!

Vú nuôi muốn khóc đến chết rồi.

Quan hệ giữa người với người cho tới bây giờ đều là chết cùng chết, sống cùng sống!

Chịu liên lụy từ Thị Mặc, mặc kệ việc hôm nay kết thúc như thế nào thì về sau sống ở Vệ phủ cũng không dễ dàng.

- Ta mặc kệ! Thị Mặc vung đao lên: Ta chính là không phục, không phục! ta cực khổ hầu hạ thiếu gia nhiều năm, các người lại không thông cảm cho ta? Động một chút là đánh là mắng ta, có ai coi trọng ta không? Dựa vào cái gì? Được vào cái gì mà Đường Kiếp một kẻ mới tới lại được đãi ngộ hơn ta, ta không thể làm bạn học của thiếu gia Ta Ta không phục!

Nói xong hản lại nước nỡ khóc lớn.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cứu Người

- Nghiệt sức to gan kia! Đúng lúc này, từ xa truyền tới một tiếng quát, ba bóng người từ đằng xa bay tới, cầm đầu đúng là vị Lã sư, ba vị Linh Sư Vệ gia cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Vị Lã Linh Sư kia người chưa tới, nhưng trong tay đã có một đạo linh quang ẩn hiện, đang muốn tạo ra pháp quyết, Thị Mặc nhấn mạnh cây đao, hô lớn: - Người nào dám động, ta giết hắn!

Vị Lã sư hiển nhiên không nghĩ tới Thị Mặc có thể quả quyết như vậy, liền ngây ra một lúc, sau đó linh quyết kiểm chỉ cũng không dám phóng xuất, linh khí phản phệ bản thân, khiến hắn suýt bị thương, ngay cả người đang bay trên không cũng suýt ngã xuống.

Ba vị Linh sư kia cũng bị ngăn lại, trong nhất thời không ai giám ra tay, đều quay mặt nhìn nhau, Lã Linh Sư đang muốn nói chuyện thì, Thị Mặc hô lên: - Câm miệng, không được mở miệng, không được động đậy, nếu dám thi pháp, bất kể là pháp gì, ta liền giết hắn!

Thị Mặc một long tu tiên, nên năng lực cảnh giới với Tu Tiên đúng là không thấp à.

Thoát Phàm Cảnh Linh Sư tuy có thể lên trời xuống đất, nhưng thi triển lại cần động pháp quyết, cũng giống như pháp sư muốn thi pháp cần chú ngữ, chỉ có tới cảnh giới Tử Phủ, mới không cần pháp quyết, cái này được gọi là thần thông, được gọi là "Thần niệm thông thiên, vạn pháp sinh".

Bởi vậy thời khắc này hẩn hô lên, ba vị Linh sư không giám nhúc nhích một chút nào, chỉ sợ ảnh hưởng tới tính mạng của thiếu gia.

Thị Mặc nhìn chăm chăm ba người, hô: Thối lui! Lui xa một chút, nếu dám tới gần, ta cũng giết hết!

Ba vị Linh Sư đứng tại chỗ nhìn nhau, chỉ có thể bất đắc dĩ lui về phía sau. Bọn họ bình thường cao cao tại thượng, bình thường Thị Mặc trong mắt hẩn chỉ là con kiến, bất cứ khi nào cũng có thể dễ dàng bóp chết, nhưng hiện tại nửa biện pháp cũng không có.

Thấy một màn như vậy, Đường Kiếp không khỏi lắc đầu.

Không biết người hô to để làm gì, âm thầm dung ẩn thân thuật rồi bay tới phía sau, tuy tiện dùng một pháp thuật là xong rồi.

Hiện tại thì tốt rồi, bị Thị Mặc làm cho đến cả ngón tay cũng không dám động, ba vị Linh Sư chỉ cần biến mất một chút là cái đao nho nhỏ kia sẽ cắm vào người Vệ Thiên Xung, cho dù không chết, thì cũng bị phế đi.

Không có đại bản lĩnh, không có chút kinh nghiệm chống khủng bố nào, kết quả là trong tình huống này huống này không làm được gì, quả nhiên không thể giải quyết vấn đề bằng nắm tay mà.

- Bay giờ nên làm như thế nào, làm như thế nào đây! Lão thái gia bên cạnh đang gấp đến độ muốn dậm chân, chỉ tay vào Trịnh Thư Phượng nói: - Xem người làm chuyện tốt gì này, người làm tốt quá nhỉ!

Có chuyện xảy ra, mọi người luôn có thói quen trốn tránh trách nhiệm, dường như những việc này đều do Trịnh Thư Phượng làm ra.

Trịnh Thư Phượng hít một hơi thật sâu, nàng biết rằng thời điểm này mình không thể rối loạn, nhưng loại chuyện như thế này cũng là lần đầu

nàng gặp phải, hơn nữa lại là đứa con gặp nạn, nên nàng cũng không biết làm thế nào.

Đường Kiếp nói: - Thái thái, để cho ta xử lý đi.

- Người? Trịnh Thư Phượng giật mình nhìn Đường Kiếp.

Vệ Đan Bách lạnh lùng nói: - Hồ đồ, mấy vị Linh Sư không có biện pháp còn phải bó tay, người dựa vào cái gì mà có thể giải quyết?

Hắn cũng không quan tâm đến tính mạng của Đường Kiếp, nhưng bởi vì hành động của Đường Kiếp mà làm ảnh hưởng tới an nguy của Vệ Thiên Xung, thì một trăm cái mạng của Đường Kiếp cũng không đủ.

- Chỉ cần ta có thể tới gần hắn. Đường Kiếp trả lời: - Hắn hận ta, nên nếu có cơ hội, hắn nhất định sẽ tới giết ta, mà việc ta cần làm là đi tới cho hắn cơ hội đó.

Vệ Đan Bách cười lạnh, nghĩ thầm nếu giết người mà cứu được con ta, ta nhất định đồng ý, đã vậy không bằng mượn tay Thị Mặc giải quyết hắn vậy.

Trên thực tế sở dĩ Đường Kiếp muốn đi, cũng bởi vì hắn biết nếu sự việc này không được giải quyết, kế tiếp có thể chính mình sẽ gặp xui xẻo.

Thị Mặc hiện tại không yêu cầu giết Đường Kiếp, chỉ có một khả năng, chính là sự tình diễn ra đột ngột, hắn không có dự mưu trước, nên hắn cũng không nói điều kiện nào, mà giống như bệnh tâm thần phát tác, có thể xác minh được điều này bởi ẩn dấu sau cái hung ác đó là sự hoảng sợ và sợ hãi.

Nếu cứ giằng co như vậy nữa, đợi hắn bình tĩnh lại mà đưa ra yêu cầu, thì việc này càng khó giải quyết rồi.

Cho nên hắn nhất định phải chủ động xin đi làm rồi.

Nếu Thị Mặc đâm mình một đao, Đường Kiếp hẳn chưa chắc sẽ phải chết.

Nhưng để Linh Sư Vệ phủ động tay, thì mình hoàn toàn không có cơ hội rồi.

Trịnh Thư Phượng nói: - Người khẳng định người có thể tới gần hẳn?

- Dù sao cũng phải thử.

- Không được, ta sẽ không đáp ứng! Vệ Đan Bách hô lên.

- Ta đồng ý! Trịnh Thư Phượng nói

- Người?

Vệ Đan Bách kinh ngạc nhìn thê tử.

Trịnh Thư Phượng nói: - Người không phải đã nói, lần trước giết ngựa, Lã sư cho rằng hẳn ra tay rất hung ác quyết đoán sao? Nếu như vậy, hãy để cho hẳn tiếp tục phi thường một lần nữa.

- Nhưng nếu không may...

- Vậy người có biện pháp nào tốt hơn không? Trịnh Thư Phượng hỏi lại.

Vệ Đan Bách không nói gì.

Vợ chồng Vệ Đan Bách giằng có, Đường Kiếp đã từ trong đám người đi ra, đi hướng về căn nhà gỗ.

Đừng tới đây! Thị Mặc dùng tay chỉ vào Đường Kiếp và hô to, trừng mắt nhìn Đường Kiếp, đao trong tay chỉ thẳng vào Vệ Thiên Xung, dường như chỉ cần hẳn dám đi tới, liền đâm xuống một đao.

Đường Kiếp dừng bước lại: - Đừng khẩn trương như vậy, ta cũng không phải là tiên sư, không có khả năng từ khoảng cách xa như vậy mà giết người. Ta tới là nói cho người biết một việc... để đề phòng Linh Sư đánh lén, chỉ dựa vào con dao là không đủ, người phải biết rằng thế gian này có vô số tiên pháp, có một số loại người chưa hẳn đã nghe qua, có lẽ trong đó có Linh Sư không cần động pháp quyết cũng có thể thoải mái thi pháp đó. Hiện tại không có gì, có thể bởi vì khoảng cách không đủ, sợ có thể chẳng may tổn thương tiểu thiếu gia. Cho nên...

Lời hăn nói nửa thật nửa giả, muốn tìm mấy người Thoát Phàm Cảnh có thể thi pháp những tiên pháp đó cũng không chắc tìm ra được, nhưng nếu có thể tìm được, thì những Linh Sư như vậy tuyệt đối không có ký kết với Vệ gia.

Chỉ có điều hiện tại tâm thần của Thị Mặc đang rối loạn, sao có thể suy nghĩ như vậy được.

Đường Kiếp mới chỉ vào cánh cửa phòng: - Cho nên muốn đề phòng Linh Sư, người phải đóng cánh cửa lại. Người bên ngoài mới nhìn không thấy bên trong, người mới thật sự an toàn.

Thị Mặc nhìn cửa phòng, nhìn lại Đường Kiếp, đột nhiên hét lớn: - Người lừa ta a, người muốn thừa dịp ta rời khỏi thiếu gia, khiến những Linh Sư kia ra tay a?

Nếu hăn đi đóng cửa, vậy nhất định tạm thời phải rời khỏi thiếu gia, ngay cả các Linh Sư thi pháp cần có chút thời gian, thì trong thời gian đó là đủ rồi, đối phó Thị Mặc, cũng không cần pháp thuật gì đó phức.

Nét mặt của Đường Kiếp hơi ngạc nhiên, gãi gãi đầu: - Bị người nhìn thấu rồi, đúng là có chút phiền phức rồi.

- Người, đi đóng cửa lại! Thị Mặc chỉ vào Đường Kiếp hô lên.

Đường Kiếp nhún vai, hường cửa phòng đi đến.

Dừng lại ở cửa, tay Đường Kiếp nắm vào cánh cửa, nhìn vào trong, đưa tới một ánh mắt khinh miệt, phảng phất như xem một người chết.

Ánh mắt này rơi vào trong mắt Thị Mặc, hăn không kìm nổi run lên, chỉ vào Đường Kiếp hô to: - Là người, đều bởi vì người, người tiến vào đây cho ta! Ta muốn giết người, giết người!

- Rốt cuộc cũng nghĩ tới à. Đường Kiếp mỉm cười, hăn đi vài bước vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đồng thời ngón tay giữa vô thanh vô tức xuất hiện linh khí, quét qua không gian, tan biến vào trong phòng.

Sau đó Đường Kiếp xoay người đi vài bước trong phòng, Thị Mặc chỉ vào Đường Kiếp nói: - Đứng im đó không nhúc nhích!

Đường Kiếp cười lạnh: - Người không phải muốn giết ta sao? Ta đứng xa như vậy, người giết ta như thế nào được?

Thị Mặc ngạc nhiên.

Đường Kiếp đi tiếp vài bước về phía trước, đi tới cái bàn ở trước mặt, cầm lấy một cái nghiên mực nhìn một lát rồi để xuống, tùy tiện cầm một trái táo được gọt cho Vệ Thiên Xung cắn mấy miếng, rồi lại cho tay mình vào chén trà bên cạnh, tiện tay vẩy sạch nước, thoát nhìn như hăn buồn chán làm mấy thứ rảnh rỗi.

Nhưng mà ẩn giấu trong những hành động đó, có chứa một đạo linh khí, dần dần bố trí một tiểu Mê Diệp Trận ở trong phòng.

Trong miệng thì tiếp tục nói: - Như thế nào? Giờ người lớn gan nhỉ, giám không chế cả thiếu gia? Ta thật không biết nên nói cái gì với người rồi.

- Không phải như thế! Thị Mặc quát to: - Ta căn bản là không muốn khống chế thiếu gia... ta chỉ muốn đến chỗ thiếu gia nói cho hắn biết... nói cho hắn biết ta không còn cách nào hầu hạ hắn được nữa...

Thị Mặc nói xong thì nước mắt khóc.

Lúc này cửa phòng đã đóng, trong phòng chỉ có Thị Mặc và Đường Kiếp cùng Vệ Thiên Xung đang bất tỉnh nhân sự, Thị Mặc không người giải bày, liền hướng Đường Kiếp mà khóc lóc kể lể.

- Ta căn bản không muốn khống chế thiếu gia... Khi ta tới thì nhìn thấy Bảo Lương đang gọt táo cho thiếu gia, ta nghĩ tới hỗ trợ... nhưng họ cười ta, nói ta thân là bạn học mà không thể trở thành người hầu học, quá mức vô dụng, kêu ta cút ngay... Bọn họ mắng ta.. Ta tức giận liền cùng họ đánh nhau. Thị Mặc khóc rống: - Bọn họ nhiều người, ta đánh không lại bọn họ... Ta liền đoạt lấy một cây đao, sau đó chỉ vào thiếu gia...Ta lúc đó thật sự là không cố ý, ta chỉ muốn hù dọa họ, ta cũng không biết vì sao lại thành như vậy...

Đường Kiếp nghe thấy cũng hơi ngạc nhiên, hắn đi về phía trước vài bước, từ trong tay lại có một đạo linh khí bay ra: - Nếu không phải cố ý, vậy người sao không bỏ đao xuống?

- Ta... Thị Mặc há miệng thở dốc, lại nói không ra lời.

Lúc khi hắn cầm đao chỉ về phía thiếu gia, đã làm bọn họ sợ hãi kêu lên:
- Thị Mặc làm phản rồi. Liền bỏ chạy hết.

Có lẽ nguyên nhân do trong lòng oán khí chưa tiêu, Thị Mặc nhìn tiểu thiếu gia, đột nhiên trong đầu liền sinh ra một ý nghĩ, như vậy thì đã sao...

Song khi nhìn thấy có vô số người đi tới, hắn thực sự thấy hối hận rồi.

Đáng tiếc giờ phút này hắn không còn đường lui.

- Quá muộn... Đã quá muộn rồi... Thị Mặc gào khóc lên.

Nhìn bộ dạng hần khóc lóc, Đường Kiếp cũng thở dài: - Cũng chưa chắc đã muộn... Hiện tại buông tay, kỳ thật vẫn còn kịp đấy.

- Không còn kịp nữa rồi. Thị Mặc bất lực lắc đầu: - Ta đã bắt thiếu gia, bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta... Sẽ không đâu...

Nói xong liền khóc, sự hung ác trong lòng hần lại trỗi dậy, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Kiếp, lại hô lên: Đây cũng bởi vì người! Là người làm ta mất hết thấy, ta muốn giết người!

- Lại ngu ngốc rồi, Thị Mặc. Đường Kiếp lắc đầu.

Hần đem cái ghế dựa tới ngồi xuống trước mặt Thị Mặc: - Ta ở ngay đây, Thị Mặc, người thực muốn giết ta, vậy thì tới đi, đem đao trong tay người đâm vào lồng ngực ta. Nhưng Thị Mặc, người liệu có dũng khí làm sao?

Thị Mặc kinh ngạc nhìn Đường Kiếp, cái đao nhỏ kia một tắc cũng không động.

- Như thế nào? Không dám? Có phải phát hiện giết người cũng không dễ dàng phải không? Có một số việc, nói thì đơn giản làm mới là khó. Người xem bộ dạng bay giờ của người, cầm đao còn không xong, cho dù đem cổ đến tay người, chỉ sợ người cũng không đâm được à? Đường Kiếp cảm thông nhìn hần.

Nói xong hần khẽ cười và lắc đầu: - Sợ là sợ, sợ chết cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ, nếu không phải là loại người như vậy, thì cũng đừng cố làm. Chúng ta ai cũng phạm sai lầm, bay giờ cũng không có gì, sửa lại là được. Khống chế thiếu gia là tội lớn, nhưng hiện tại thiếu gia không có việc gì, người hiện tại thu tay vẫn còn kịp!

- Bọn họ sẽ bỏ qua cho ta? Thị Mặc run rẩy hỏi.

- Cái này à... Trừng phạt thì phải có a, bất quá ta cam đoan với người, ta sẽ vì người cầu tình, bảo vệ người không chết.

- Người? Người dựa vào cái gì mà giúp ta? Người hận ta muốn chết mà! Thị Mặc hô lên, hấn trong chốc lát sợ hãi, cả người bị vậy trong trạng thái không ổn định hoang mang cực độ.

Đường Kiếp lắc đầu cười nói: - Thị Mặc, người quá đề cao mình rồi. Ở trong mắt ta, cho tới bây giờ người vẫn không phải là đối thủ của ta, thậm chí không đáng để ta chú ý một chút nào, hận người? Nói thực người không đủ tư cách, nếu thật là ta hận người... Người đã sớm xong rồi.

- Người nói vậy! ta đã đánh người, ta còn tìm người gây chuyện!

- Nhưng ta có trả thù sao? Đường Kiếp hỏi lại.

Thị Mặc cười, nghĩ một chút rồi hô lên: - Là người không trả thù được ta, người nhát gan, người sợ phiền phức, người không dám!

- Ta sợ phiền phức? Đường Kiếp bật cười ha hả: - Các người sợ phiền phức thì có giám trước mặt thiếu gia đem ngựa của hấn giết không? Có thể trong lúc này đi tới trước mặt người, mời người lấy đao đâm ta? Ta nói người này, người cầm đao mà run rẩy cái gì? Rốt cuộc hai chúng ta ai nhát gan hơn?

Thị Mặc run càng thêm run.

Đường Kiếp cười lạnh: - Còn có, người nghĩ ta muốn thu thập người, sẽ thật sự không thu thập được? biết Cơ Tử Khiên làm sao phải đi không? Người sẽ không thực sự nghĩ đó là công lao của mình?

Đường Kiếp nhìn Thị Mặc, hấn nói từng chữ một: - Là ta! Là ta mời Tần quân sự liên kết cùng lão nhân trong phủ giúp các người bày mưu tính kế, cũng là ta, mua chuộc Yên Chi giết giây người đi đối phó Cơ Tử Khiên, lại

là ta, mời Thị Nguyệt mời lão thái thái đi theo, để chính mắt nhìn thấy. Không có ta, hiện tại chính là ta và Cơ Tử Khiên cùng đi học viện, người hiểu không?

Lời này làm Thị Mặc hoàn toàn bị chấn động:

- Là người... Hoàn toàn là do người làm?

- Đúng là ta! Ta không thích hại người, nhưng nếu ta thật muốn làm..., ta cam đoan người chết cũng không biết vì sao mình chết. Chân chính tranh giành với người là Thị Mộng, bởi vì nếu phải chọn giữa ta và Thị Mộng thì thái thái vẫn sẽ chọn ta! Thị Mặc, ta chưa từng coi người là đối thủ, ở trong mắt ta người chỉ có một chút tùy hứng mà thôi. Đường Kiếp lạnh lùng nói:
- Người rất khốn kiếp, người nên bị giáo huấn, người nên bị đánh đòn, nhưng người không đáng chết, ta cam đoan với người, để đao xuống, theo ta ra ngoài, ta dùng tiền đồ của mình bảo vệ người không chết. Đây là cơ hội cuối cùng của người!

Khi nói đến cơ hội cuối cùng, thì tiểu Mê Diệp Trận đã hoàn thành, chỉ cần hần phát động trận thế, Thị Mặc sẽ bị nhốt trong trận, đến lúc đó Thị Mặc muốn giết Vệ Thiên Xung cũng không thể.

Nhưng Đường Kiếp muốn thử xem.

Hần muốn nhìn xem có thể hay không khuyên Thị Mặc buông tay.

Một mặt hần không muốn bại lộ năng lực trận đồ của mình, còn muốn cho Thị Mặc một cơ hội.

- Không! Không! Không! Thị Mặc không thể tin được mà lắc đầu, hần không tin được hóa ra mình vẫn luôn bị người ta đùa bỡn trong bàn tay, hần cuồng loạn kêu to: - Đường Kiếp người thật khốn kiếp!

- Người tức giận à? Tức giận thì liền đi ra ngoài nói cho lão gia thái thái cũng được. Đường Kiếp cười nói. - Cho dù người không phục cũng vô dụng, người vẫn luôn là tay súng trong tay ta, là công cụ ta dùng đôi phó người khác. Hiện tại sứ mạng của người đã hoàn thành, cũng nên kết thúc!

Mặc kệ là tự nguyện sám hối hay là phần nộ mà ra tố cáo, chỉ cần hần đồng ý đi ra ngoài là được.

Về phần tố giác, bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm việc này, đừng nói là mình có thể phủ nhận, cho dù mình không phủ nhận, lấy việc thái thái coi trọng mình như vậy cũng sẽ không để ý tới.

Mọi người đối diện với sai lầm, bao giờ cũng có thể tha thứ.

- Ta muốn nói cho thái thái... Ta muốn nói cho thái thái... Bọn họ sẽ tin tưởng ta, kia không phải là lỗi của ta, không phải ta... Tất cả đều là âm mưu của người! Thị Mặc nói liên hồi, dường như bắt được cọng cỏ cứu mạng, trong nháy mắt cháy lên ngọn lửa hy vọng.

Có thể nhìn được, tinh thần của hần gần như hồng mất rồi.

Hần bỏ cây đao lại.

Hần đứng lên từng bước đi ra ngoài, trong miệng không ngừng lầm bầm:
- Ta muốn nói cho thái thái.. Thái thái sẽ tin tưởng ta... Người chính mồm thừa nhận...

Hần từ bên người Đường Kiếp đi qua, tập tễnh bước đi.

Nhìn bộ dạng của hần, Đường Kiếp cũng chỉ thở dài.

Bất kể thế nào mà nói, sự tình đã giải quyết tốt rồi.

Không phải là chuyên gia đàm phán chống lại kẻ cướp không chuyên nghiệp, cũng có thể miễn cưỡng dùng được đấy. Đường Kiếp cảm thấy rất

vừa long với chính mình.

Thừa dịp Thị Mặc đi ra ngoài, Đường Kiếp đem trận pháp mới bày ra triệt tiêu đi, để không cho người khác nhìn thấy dấu vết, nhìn thấy Vệ Thiên Xung không có việc gì, hăn liền bế lên.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng truyền tới một tiếng hét thảm. - A!

- Không tốt! Trong lòng Đường Kiếp kịch chấn, ôm Vệ Thiên Xung đi ra ngoài, chỉ thấy Thị Mặc đã nằm trong vũng máu, vị Lã sư ngạo nghễ đã thu tay về, dùng khăn lụa trắng lau đi vết máu.

- Xung nhi! Trịnh Thư Phượng hô lên một tiếng xông tới.

Một đám người cũng vây lại, từ trong tay Đường Kiếp tiếp nhận tiểu thiếu gia, như sợ Thị Mặc lại bắt cóc thiếu gia lần nữa.

Duy chỉ có Đường Kiếp kinh ngạc nhìn Thị Mặc nằm trên mặt đất.

Hăn đã chết!

Thiên linh cái bị đánh nát, hai mắt vẫn mở to, gắt gao nhìn lên trời.

- Vì sao? Đường Kiếp căm tức nhìn vị Lã Linh Sư: - Vì sao người giết hăn? hăn đã bỏ đao đầu hàng rồi cơ mà!

- Khốn kiếp, người như thế nào mà dám nói như vậy với tiên sư? Vệ Đan Bách giận giữ mắng Đường Kiếp.

Nhưng vị Lã sư kia khó hiểu nhìn Đường Kiếp, thuận miệng nói:

- Thị Mặc khống chế thiếu gia, đại nghịch bất đạo, giết hăn là hoàn toàn chính đáng, có gì kì quái?

- Nhưng ta đáp ứng với hãn, chỉ cần hãn thả tiểu thiếu gia, Vệ phủ liền sẽ không giết hãn, ta dùng tiền đồ của ta bảo vệ hãn, ta đã đáp ứng với hãn! Đường Kiếp hô lên: - Hãn không cố ý làm như thế, hãn chỉ nhất thời kích động!

Nghe nói như thế, Lã Thần Dương cũng có chút nổi giận: - Hừ, lời nói đùa sao tưởng là thật! Nhớ lại người có công đâu trong việc cứu tiểu thiếu gia, ta không cùng người so đo, tuy nhiên Thị Mặc đại nghịch bất đạo, theo luật đáng chết, người hỏi mọi người tại đây, nhìn coi ai cho rằng lão phu làm sai!

Đường Kiếp hướng bốn phía nhìn, chỉ thấy không một ai lên tiếng, xem vẻ mặt của họ, cũng không có ai cho rằng Lã Thần Dương làm sai, điều này làm cho Đường Kiếp trong lòng chợt lạnh.

Kỳ thật Đường Kiếp cũng không phản đối giết người, nhưng điều kiện tiên quyết là người này phải thực sự đáng chết.

Nhưng mà hôm nay, Lã Thần Dương dùng hành vi của hãn nói cho Đường Kiếp biết hành vi của Thị Mặc đã đáng chết!

Thân là tội tử, dám không chế thiếu gia, đây là tội lớn, mặc kệ hãn có tạo thành thương tổn, mặc kệ hãn đối ý hay không, hãn đều phải chết!

Cái này chính là pháp tắc của thề giới này!

Hơn nữa quy tắc này cho phép người tu tiên trực tiếp sử tử, không cần phải qua một bước thẩm vấn nào.

Có thể nói họ trên quan điểm trừng phạt thì nhất trí, nhưng trên tiêu chuẩn trừng phạt lại khác nhau rõ rệt!

Đây là do sự bất đồng văn hóa của hai thề giới, tất nhiên sẽ tạo ra tư tưởng sai biệt.

Trước kia Đường Kiếp chưa từng gặp qua, nhưng hiện tại hắn đã thấy.

Hắn rất may mắn, hôm nay hắn chỉ làm một việc là giúp giải vây cho phạm nhân đáng chết, ở Địa cầu phương thức tư tưởng rất rộng lượng, điều này làm cho hắn thoát nhìn có phần "cổ hủ", nhưng ít bị ảnh hưởng tới tính mạng.

Nhưng nếu như có một ngày, sự tình đảo ngược thì thế nào?

Nếu như Đường Kiếp cho hắn đáng chết, người khác cho là không đáng chết thì sao?

Đường Kiếp trong lúc này ý thức được, phải dung nhập với môi trường xung quanh, phải dung nhập một văn hóa là phi thường khó, mà nó còn khác với ở Địa cầu nữa!

Lúc này Trịnh Thư Phượng xem qua đứa con không có việc gì, đi tới nói:
- Đường Kiếp, ta biết người bên trong vì cứu con ta mà hứa hẹn, ta có thể hiểu được. Tuy nhiên việc này không phải người nuốt lời, không thể trách người được, người chớ để trong lòng. Mặc kệ như thế nào, thì đều là người không sợ sinh tử cứu Xung nhi, Vệ gia ta cũng phải cảm tạ người.

Nói xong, Trịnh Thư Phượng ánh mắt quét qua Thị Mặc, lộ vẻ khinh thường, phần nộ cùng thù hận, sau đó với ngạo nghễ nói: - Thị Mặc đại nghịch bất đạo, dám không chế con ta, tội đáng chết vạn lần. Cũng may nhờ sự kiện hôm nay mới phát hiện hắn đáng ghê tởm như thế, nếu trong tương lai cho một người điên này đi theo Xung nhi, còn không biết phát sinh cái gì. Trong phủ nhiều người như thế, ngày thường cả đám đều nói mình có năng lực rất lớn mà? Đến khi xảy ra chuyện vẫn là dựa vào người hầu này cứu người! Hiện tại ai còn nghi ngờ lựa chọn của ta? Lai lịch tin cậy... ta nhờ vào!

Trịnh Thư Phượng nhờ một bãi nước miếng trên mặt đất, nghênh ngang rời đi, lưu lại Vệ Đan Bách đứng nguyên tại chỗ, trên mặt không ngừng

biến sắc.

Nàng mặc dù không chỉ mặt gọi tên, nhưng có thể thấy rõ ràng đang nhắm vào trượng phu và lão thái thái.

Nữ nhân ngày thường ung dung rộng lượng, nhưng gặp chuyện nàng cực kì sắc bén, ngay cả lão thái gia và Vệ Đan Bách cũng không thể phản bác, phỏng chừng tối nay Vệ Đan Bách phải chịu nhận lỗi mới được vào phòng rồi.

Lúc này trong đám người một tiếng kêu lên: - Đau chết ta... A? Đã xảy ra chuyện gì? Các người nhiều người vây quanh ta làm gì?

Đó là tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung.

Hắn rốt cục đã tỉnh lại.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Kết Thúc.

Mùa xuân hàng năm, là lúc băng ở Trường Giang và Hoàng Hà tan, đúng là thời tiết tốt để thông thương, hàng năm vào thời gian này ở Thương Long Phủ là lúc ồn ào náo nhiệt nhất, các đoàn xe từ khắp nơi ra vào, đem lượng lớn hàng hóa đi khắp nơi trên cả nước.

Ngoài những thương đoàn ở bên ngoài đến, thì cũng có một sự kiện khác cũng được bắt đầu, chính là ngày nhập học.

Tuy rằng vào hè mới là ngày nhập học vào học viện Tây Nguyệt, nhưng khoảng cách lại xa xôi cách trở, lúc này là thời gian thích hợp nhất để chuẩn bị xuất hành.

Một năm qua đi, Đường Kiếp mười sáu tuổi, Thị Mộng mười lăm tuổi, tiểu thiếu gia mười lăm tuổi rưỡi, từng là một nhóm nhóc con chưa hiểu chuyện, hiện đã là một đám thiếu niên anh tuấn, có người đã cao hơn người lớn bình thường, cũng đã chín chắn hơn so với trước đây.

Hôm nay, Ngô gia đặc biệt náo nhiệt.

Đường Kiếp mới từ cửa tiến vào, liền nhìn thấy vợ chồng Ngô lão đang lấy ra các loại đồ vật này nọ, chăn bông, quần áo, giày từ một đồng bao lớn bao nhỏ.

Đường Kiếp kinh ngạc: - Cha, mẹ, các người đang làm gì đó?

- Hừ, không phải người ngày mai phải lên kinh sao? Phải chuẩn bị quần áo cho người qua mùa đông chứ. Ngô lão một bên dọn dẹp một bên trả lời.

- Nhưng mùa đông không phải vừa mới qua sao?

- Mùa đông sang năm vẫn chưa qua mà? Còn có những năm sau nữa mà? Ngô lão liếc nhìn đứa con nuôi một cái.

Đường Kiếp bất đắc dĩ nói: Vậy chờ sang năm hãy nói, nếu thật không được thì mua cái mới được mà.

- Vậy cũng được sao? Trong kinh cái gì cũng đắt đỏ, người xem y phục này, đều vẫn còn tốt, không ai mặc thiết là đáng tiếc. Ngô lão vung vẩy những kiện y phục trong tay mà nói.

Ngô lão nhìn nói: - Lão bà này, những món đồ này trước đây Hạnh nhi đã mặc rồi, người cũng đừng đưa cho hăn, bây giờ tụi trẻ không bận đồ cũ đâu.

- Những cái này còn rất mới, không mặc thiết là đáng tiếc. Lão thái thái than thở, nhưng mà vẫn thả quần áo xuống, lại chọn lấy vài món cho Đường Kiếp.

Sau đó tay lại lấy ra một cái túi nhỏ, đem cái túi nhét vào tay Đường Kiếp và nói: - Trong này có hai mươi bạc ba trăm hai mươi bốn xu, người giữ lấy để khi lên kinh mà có tiền dùng.

Đường Kiếp co tay lại: - Nương, người làm gì vậy? ta không thiếu tiền dùng, trong Vệ phủ đều có tiền tiêu hàng tháng.

Thành người hầu học, Đường Kiếp và Thị Mộng liền có đãi ngộ khác, mỗi tháng đều có thể lĩnh mười lượng bạc, tương đương với mười ngàn đồng một tháng thời hiện đại, coi như là một công nhân nho nhỏ, cái này cơ bản là do Vệ gia phụ trách chưa tính phần của học viện.

- Ô kìa, tiền tiêu hàng tháng mà đủ dùng cái gì. Người đừng tưởng rằng mẹ không biết, tiêu phí tại học viện là cực kì lớn à, các đại công tử còn phải

kêu ca mỗi ngày rằng tiền không đủ sài, mỗi lần Hạnh nhi gửi thư đều nói như vậy với ta.

- Hạnh ca lại nói với người là không đủ tiền dùng? Đường Kiếp phát hiện cái gì đó không đúng.

Ngô lão thái sắc mặt đình trệ, sau đó cười khàn một tiếng: - Trước đây không lâu có gửi về một phong thư, trong thư nói phải mua tiên đan gì đó, nhưng không có tiền mua...

- Hẳn muốn bao nhiêu?

- Năm trăm lượng, nhưng chúng ta không có nhiều như vậy, chỉ có thể cho hẳn một trăm lượng.

- Một trăm lượng? những năm gần đây các người cho hẳn không ít rồi, ở đâu mà người có một trăm lượng? Đường Kiếp nghe được ngậy người, lại đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên: - Có phải người đã đem tiền ta đưa cho mấy năm nay gửi cho hẳn rồi?

Nhị lão cùng nhau cúi đầu xin lỗi.

Trong lòng Đường Kiếp dâng lên một cỗ lửa giận: - Vì sao gạt ta, Đó là tiền ta cho các người mua thuốc mà!

Mấy năm nay vì phần lớn thời gian tại Vệ phủ, Đường Kiếp chỉ có thể ngẫu nhiên sang đây thăm, cho nên ngoài những lúc mình tự đi mua thuốc thì toàn trực tiếp đưa bạc cho Nhị lão, để cho bọn họ mua thuốc trị bệnh.

Xem ra hiện tại, ngoại trừ những lúc Đường Kiếp mua cho, thì chính họ cũng không mua một lần nào.

- Ai nha, không có gì. Ngô lão vội vàng nắm tay Đường Kiếp: - Chúng ta đều sống tới tuổi này rồi, sông lâu thêm vài ngày hay bớt vài ngày cũng có

sao. Nói vậy chứ người xem xương cốt chúng ta vẫn tốt mà.

Nói xong liền đập vài cái vào ngực mình, nhưng chỉ do dùng sức hơi nhiều, làm tự mình ho khan liên tục: - Ta không sao, không có việc gì, chỉ là gần đây có hơi mệt...

Ngô lão thái tiến lên đem túi tiền nhét vào tay Đường Kiếp, ngượng ngùng nói: - Số bạc này người cho chúng ta, gạt người là tính để dành khi người nhập học liền đưa cho người, không nghĩ tới vì Hạnh nhi mà phải đưa cho hăn, đây là những gì chúng ta cóp nhặt được...

- Ta tức giận không phải vì việc này! Đường Kiếp lắc đầu: - Ngô Hạnh có tay có chân, hăn có thể tự mình kiếm! một trăm lượng bạc ở học viện căn bản là không dùng được gì, sợ là một viên linh đan cũng không mua nổi, nhưng số tiền đó lại có thể giúp ích cho thân thể các người, thế nhưng các người lại...

Hăn muốn phát hỏa, nhưng đối với Nhị lão lại không phát ra được, tức giận chỉ có thể dậm chân, thầm hận Ngô Hạnh không hiểu chuyện.

nhị lão ngượng ngùng nói: - Có thể trợ giúp một chút là tốt rồi.

Nhìn nhị lão khó xử, đột nhiên cơn tức giận trong lòng Đường Kiếp toàn bộ tiêu tan, hốc mắt chợt ướt át.

Một hồi sau, hăn nói: - Thôi đi, cho dù là chưa cho, các người cũng không đi mua thuốc, cho rồi liền cho đi, hi vọng hăn không có phụ lòng Nhị lão.

Nghe Đường Kiếp nói lời này, nhị lão cũng nhẹ nhàng thở ra, Ngô lão thái đem túi bạc đưa cho Đường Kiếp, Đường Kiếp biết nếu chính mình không thu lấy, chỉ sợ Nhị lão lại càng không sống khá giả, tới học viện nghĩ biện pháp kiếm ít linh dược gửi cho Nhị lão.

Đường Kiếp kiếp không cho Nhị lão động tay chân gì nữa, một mình thu thập hết tất cả, cho đến khi Nhị lão nằm ngủ hắc mới nghỉ ngơi.

Nằm trên giường, Đường Kiếp từ từ nghĩ tới, lần này rồi đi, không biết tới khi nào mới gặp lại Nhị lão.

Ba năm nay, Nhị lão sớm đổi đãi hắc như là con ruột, hắc đã xem Nhị lão thành cha mẹ ruột của mình.

Hiện giờ sắp sửa đi xa, một lần đi không biết phải qua bao nhiêu năm mới trở về, trong lòng Đường Kiếp không khỏi dâng lên một hồi sầu não.

Sáng sớm hôm sau, Đường Kiếp mang theo một bao hành lý lớn trở về Vệ phủ, chỉ thấy trước vườn tĩnh tâm xe ngựa đông nghịt, vô số người hầu vẫn còn bận rộn thu thập hành lý cho tiểu thiếu gia, xem bộ dạng không phải là đi học, mà giống như di dời toàn gia vậy.

Tuy rằng nhập học chỉ có ba người, nhưng đi theo đến Vạn Tuyền Thành có hơn mười tôi tớ, thậm chí có cả một vị Linh Sư đi theo, để bảo đảm an toàn cho lộ trình. Cho dù là đã tới Vạn Tuyền Thành, ở lại ngoài Tẩy Nguyệt học viện cũng có một ít tôi tớ, người hầu học có tên trong danh sách chỉ phụ trách cuộc sống trong học viện.

Đường Kiếp trực tiếp vượt qua đám người trở lại phòng của mình, liền phát hiện Tần quản sự đã chờ ở nơi này rồi.

- Tần thúc thúc! Đường Kiếp kêu một tiếng.

Tần quản sự mỉm cười nhìn Đường Kiếp: - Ngày mai phải lên đường, đã thu thập xong chưa?

- Ân, đem các thứ trong phòng thu thập một chút liền xong rồi. Đường Kiếp trả lời.

Hai người cùng nhau vào nhà, Đường Kiếp đem một ít giấy và bút mực và một ít y phục hàng ngày cho vào bao hành lý, sau đó lại đem hai bồn hoa trên bàn cầm lên.

Tần quán sự kinh ngạc: - Hai bồn hoa này người cũng muốn mang đi?

Đường Kiếp cười nói: - Ở Vệ phủ một thời gian dài như vậy, không học được cái gì khác, nên học trồng hoa, hai bồn hoa này ở cùng ta một thời gian khá dài rồi, nhìn chúng nó sẽ nhớ tới những năm tháng ở đây, cho nên quyết định mang theo là kỷ niệm.

Tần quán sự nhìn chậu hoa trắng, một chậu chạm khác gỗ, còn một chậu hoa bằng đất nung do chính tay Đường Kiếp làm, nhìn thế nào cũng thấy xấu, cười lắc đầu nói: - Quả nhiên là thiên tài thì thường cổ quái, đây đều là chuyện của người, người thích là được.

Nói xong tần quán sự lại nói: - Đúng rồi, người cầm số bạc này trước, khi vào học còn có bạc mà dùng.

Nói xong Tần quán sự liền đưa ra một túi ngân lượng giao cho Đường Kiếp.

- Tần thúc thúc!

- Cầm đi. Tần quán sự cười nói: - Ta biết Ngô gia nhị lão cũng đưa cho người một ít bạc, nhưng thứ này, càng nhiều càng ít. Đi Tây Nguyệt học việc, nói đó không phải là Vệ gia, về sau có cần cái gì, ta cũng không giúp được, người phải tự mình làm thôi.

- Cái đó chưa chắc, kỳ thật vẫn có một việc Tần thúc thúc có thể giúp.

- Hả? lại có chuyện gì muốn ta giúp

- Cũng không có gì, chỉ là muốn nhờ Tần thúc thúc viết giùm ta mấy phong thư...

Mang theo hai bồn hoa trở lại vườn Tịnh Tâm, quả nhiên mọi người nhìn thấy đều kêu kỳ lạ.

Tuy nhiên Đường Kiếp bay giờ là tâm phúc của Vệ phủ, không nói được thái thái coi trọng, roi gia pháp cũng giao cho hắn, riêng chỉ một "Tiền đồ rộng lớn" cũng đủ để khiến tất cả tôi tớ không dám chê cười.

Đoàn xe nhập học tổng cộng có bảy cái, trong đó hanh lý của thiếu gia đã chiếm ba xe, còn bốn xe, một xe cho tiểu thiếu gia ăn cơm nghỉ ngơi, một xe cho tôi tớ, một xe cho vị Linh Sư, một xe cho Thị Mộng và Đường Kiếp.

Bởi vì thiếu gia cần hạ nhân hầu hạ, bởi vậy Thị Mộng và Đường Kiếp thay phiên nhau qua lại, tuy nhiên Đường Kiếp ở bên tiểu thiếu gia cũng không có nhiều, bởi vậy phương diện này chủ yếu là do Thị Mộng phụ trách, Đường Kiếp chủ yếu phụ trách việc giám sát thiếu gia tu luyện, cùng với giám sát hành vi của hắn, phòng ngừa hắn gây rắc rối.

Bởi vậy đoạn đường này, Đường Kiếp nhất định là thoải mái hơn so Thị Mộng rất nhiều.

Giữa trưa rồi cuộc cũng thu thập xong, sau khi ăn xong một chút cơm rau thì đội xe bắt đầu xuất phát, Trịnh Thư Phụng nhìn đưa con đi, một đường đưa tiễn, liên tục dặn dò Đường Kiếp, phải nhờ đại lão gia khuyên bảo nàng mới cho đoàn xe khởi hành.

Sau khi lên đường, Thị Mộng đi theo bên người thiếu gia, Đường Kiếp ngồi một mình trong xe, ngắm nhìn phong cảnh qua cửa kiếng.

Ngoài cửa sổ phong cảnh chậm rãi lùi xa, từ từ xa dần, thời gian dần dần qua hình bóng của đám người đưa tiễn đã biến thành chấm nhỏ, biến mất

trong tầm mắt...

- Hì hì! Tiếng cười từ phía sau truyền tới.

Nhóc con Y Y bò lên đầu vai Đường Kiếp, lúc này nhìn lại, hai chậu hoa chỉ còn lại một chậu, chậu hoa chạm khắc bằng gỗ vẫn ở chỗ cũ một mình cô đơn.

Y Y hiện giờ, Đường Kiếp nhìn thấy thì đã cao hơn rất nhiều.

Từng là cô nương cao bằng ngón cái, hiện giờ đã hơn hai mươi phân, tuy nhìn vẫn lả lướt như cũ, cũng không còn làm cho người ta phải lo lắng, đi đường không cẩn thận sẽ đạp chết nhóc con này quá.

Giống như một con sóc con nằm úp trên người Đường Kiếp, Y Y tò mò nhìn ngoài cửa sổ: - Ca ca, chúng ta phải rời khỏi nơi này sao?

- Đúng vậy, phải rời đi rồi. Đường Kiếp máy móc trả lời, trong đầu đột nhiên nhớ tới tứ tiểu thư nói qua một điều (không hiểu điều gì?).

Đúng vậy a, luôn luôn có một số người làm cho người không thể dứt bỏ!

Cũng như Tiểu Đông Tây, vừa mới bị mình hàng phục thì vẫn chỉ có ở bên mình, không có tiếp xúc với ai, không có tâm can, đối với việc đi chơi thì chỉ cảm thấy hiếu kỳ và mới mẻ.

Nàng cười khanh khách, hỏi Đường Kiếp: - Thế giới bên ngoài có gì khác lạ?

- Mới mẻ.

- Thế giới bên ngoài đẹp không? - Đẹp

- Ta về sau có thể tự mình đi chơi không?

...Không được, ít nhất bây giờ vẫn còn chưa được.

Thích thú của Y Y lập tức thấp xuống.

Nàng nhép miệng nói: - Chán ghét! Chán ghét! Chán ghét a!

Trần ngập âm thanh mang sự ngây thơ khiến Đường Kiếp vội đi vài phần phiến muộn khi ly biệt, sờ sờ đầu tiểu tử, hắn nói: - Được rồi, đừng lộn xộn, vâng, thưởng cho người, được chưa?

Đường Kiếp đem ngón tay đưa tới.

Không nghĩ tới tiểu tử lại hất văng đi: - Không cần!

- Vì sao?

- Bởi vì máu của ca ca càng ngày càng khó uống.

- Khó uống? Đường Kiếp kinh ngạc: - Không có khả năng a, là do phối phương, hay là hương vị.

- Không phải cái này! Tiểu Y Y từ đầu vai Đường Kiếp nhảy lên hô: - Không phải ý là không dễ uống, là khó... Là khó a... Là được... Để uống được là rất khó a!

Tiểu Y Y hoa chân múa tay nói, cố sức khoa tay múa chân để diễn đạt lời nói của mình.

Đường Kiếp giờ mới hiểu được, hóa ra gần một tháng nay, không biết vì sao Tiểu Y Y mút máu của hắn, càng ngày càng khó khăn, thường phải phí rất nhiều khí lực mới mút được một chút.

Đường Kiếp nghe thấy thì giật mình, cúi đầu nhìn tay mình, chỉ thấy da tay mềm mại ấm áp như bạch ngọc, hoàn toàn không giống tay của người lao động, mờ hồ còn hiện ra linh quang. Đường Kiếp căn tay mình một cái,

đúng là không có một chút bị thương nào, lại dùng thêm lực, chỉ thấy một chút huyết châu chảy ra, di chuyển trên đầu ngón tay, mà không có rớt xuống.

- Huyết như thủy ngân! Đường Kiếp bật thốt lên hô nhỏ.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thiên Đạo Bia

Diện tích của Văn Tâm Quốc ước tính là năm triệu km vuông, quốc thổ kéo dài từ nam ra bắc, cơ bản là ôm toàn bộ phía đông Tế Hà đại lục, nhìn hình dạng như một cô vợ bị chèn ép vào góc tường.

Thương Long Phủ ở lòng bàn chân cô vợ nhỏ, mà Văn Tâm Quốc cùng Vạn Tuyền Thành thì nằm ở ngực cô vợ nhỏ, từ lòng bàn chân theo hướng bắc đi lên bộ ngực, xuyên qua thất châu hơn ba mươi thành thị, trải qua hơn hai ngàn km, phải sau ba tháng mới tới nơi.

Trong một chặng hành trình dài, phương pháp duy nhất để giải sầu là ngắm phong cảnh sơn thanh thủy tú.

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng là lần đầu tiên xa nhà, bởi vậy hào hứng dâng cao, mỗi lần đến một địa phương đẹp thì phải ngao du một phen, cuối cùng cũng là thái thái biết tính tình hãn, an bài cho hãn đi sớm để có thời gian du ngoạn.

Đường Kiếp thì phần lớn thời gian ở trong xe đọc sách.

Hãn đọc rất nhiều sách, có "Nhân Luân Đạo" loại này giảng đạo lý làm người thời xưa, còn có "Tâm Ngữ Tập" là một loại tạp văn, có "Trương Tử Mặc Du Văn Tâm Ký" cái này để con người biết rõ phương hướng, có "Kiếm Tiên Liệt Truyện" kể về cổ sự tiên hiệp. trong bọc hành lý của hãn, ngoại trừ quần áo và hai bồn hoa, thì còn lại toàn là sách

Hôm nay Đường Kiếp đang ở trong xe đọc sách, đột nhiên xe lung lay một chút, rồi dừng lại.

Vén rèm xe lên, Đường Kiếp nhìn thấy một vị trung niên hơn bốn mươi tuổi đi tới.

- Trương quản sự, có gì sao? Đường Kiếp hô một tiếng.

Trương quản sự là quản lý ngoại viện tại Vệ phủ, là người chịu trách nhiệm về thương đội của Vệ gia, nhiều năm đi lại các nơi, kinh nghiệm phong phú, để đảm bảo an toàn cho chuyến đi, Trịnh Thư Phượng đem hẳn tới phụ trách đoàn xe đưa thiếu gia đi nhập học, bởi vậy đại bộ phận công việc của đoàn xe đều do hẳn phụ trách.

- Còn có thể có chuyện gì! Trương quản sự thở dài: Đường Kiếp à, người phải giúp ta khuyên nhủ thiếu gia, mới đi có được bao lâu, một ngày đã nghỉ ba lần, không phải là bức mình phải xuống xe một chút, thì tới chỗ nào phong cảnh đẹp lại muốn đi dạo, hay nghe nói ở đâu có quán rượu nổi tiếng, liền muốn an một bữa. Mới đây, khi đến Tiểu Minh Hồ, thiếu gia nghe nói Tiểu Minh Hồ phong cảnh không tệ, có cổ kim tài tử lưu lại vài bức họa đẹp, thì đã muốn đi chiêm ngưỡng bút tích tiên nhân, nhân tiện chơi thuyền trên hồ. Thái thái cho ta mười ngày thư thả, nhưng ta xem nếu cứ như vậy, cho thêm hai mươi ngày cũng không đủ à, chỉ sợ là vào thu, chúng ta cũng không đến được Vạn Tuyền Thành!

Nghe nói như thế Đường Kiếp cũng cười: - Người có thể không nói cho hẳn chuyện Tiểu Minh Hồ mà, người cũng phải biết tính tình của hẳn, vừa nghe nói ăn và chơi thế nào mà hẳn không tới giúp vui?

Trương quản sự vẻ mặt đau khổ nói: - Ta làm sao nói với hẳn a, bản thân hẳn có mắt, có thể nghe có thể xem, ta không ngăn được hẳn hỏi thăm những người chung quanh a. Người hay đi khuyên nhủ thiếu gia đi, hẳn có thể nghe người vài câu đó!

Từ sau sự kiện Thị Mặc, Vệ Thiên Xung biết do Đường Kiếp cứu mình, nên đối với hẳn khách khí hơn rất nhiều, sau đó lại biết lão nương đưa gia

pháp cho Đường Kiếp, nên càng không muốn chọc Đường Kiếp. cũng bởi vậy, dọc đường phần lớn thời gian ở bên hăn đều là Thị Mộng.

Nghe Trương quản sự tố khổ, Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút, nói: - Hăn bay giờ đang ở chỗ nào?

- Hăn không phải đang ở đình phía trước thượng thức Thiên Đạo Bia của Trương Thư Hàn sao? Hăn ngay cả Trương Thư Hàn là ai cũng không biết, hăn có thể thượng thức cái gì a!

Trương quản sự thở dài.

Đường Kiếp cười: - Được rồi, ta đi tìm hăn... cũng phải cùng hăn nói chuyện rồi.

Một tiểu đình bát giác bên Tiểu Minh Hồ, Vệ Thiên Xung đang xem tấm bia đá cao hơn trượng.

Hiện giờ thân thể Vệ Thiên Xung rõ ràng đã trưởng thành, thân hình cao lớn, mặc quần áo trí thức, sau đầu buộc Bát Bảo Như Ý, trong tay cầm quạt xếp Bảo Khánh, tuy rằng thân thể có chút hơi béo, nhưng cũng được cho là tuần tú lịch sự rồi.

Thời khắc này hăn nhìn lên tấm bia đá có khắc ba chữ to:

Thiên đạo quy!

ở phía dưới ba chữ thiên đạo quy, còn viết tám chữ: Quần tà tích dịch, Vạn ác phủ thủ.

Vệ Thiên Xung nhìn kỹ mấy chữ một chút, gật đầu nói: Chữ tốt, hay một câu "quần tà tích dịch, vạn ác phủ thủ". Thị Mộng người xem thư pháp này mang hơi thở nghiêm nghị, sống động như rồng bay phượng múa, quả nhiên là chữ tốt, thơ tốt a!

So với quá khứ, ít nhất bây giờ Vệ Thiên Xung đã có thể đọc vài câu thành ngữ.

- Đúng thế, Trương Thư Hàn một bậc thầy thư pháp, Tiểu Minh Hồ có thể nổi danh như ngày hôm nay, đã có nửa là nhờ vào tấm Thiên Đạo Bia này, hàng năm có không biết bao nhiêu văn nhân tới đây chiêm ngưỡng, ta cũng chờ tới ngày này đi ngang qua, nếu không ghé thăm một lần thật là đáng tiếc. Thị Mộng bên cạnh tiếp lời.

Vừa lúc Đường Kiếp đi tới, nghe thấy liền cười lắc đầu, tiến vào trong đình: - Trương Thư Hàn mặc dù là một bậc thầy thư pháp, nhưng tiểu thiếu gia dùng chữ viết như rồng bay phượng múa là sai lầm rồi.

- A? Là có ý gì? Vệ Thiên Xung khó hiểu nói.

Đường Kiếp đi tới, cùng sánh vai với Vệ Thiên Xung, cùng nhìn về Thiên Đạo Bia, nhìn tám chữ lớn "quần tà tích dịch, vạn ác phủ thủ", than nhẹ một tiếng: - Thiếu gia có biết Trương Thư Hàn là ai?

Vệ Thiên Xung trả lời: - Không phải là tiền bộ thị lang, hàn lâm sao? (ko hiểu rõ nên không biết dịch đúng không)

- Hóa ra thiếu gia cũng biết một chút đó nhỉ. Đường Kiếp cười nói.

- Thôi đi ba ơi..., người coi ta là kẻ không có học văn hay sao? Vệ Thiên Xung liền nở mũi nói.

So sánh với thời thiếu niên, thì theo sự trưởng thành, Vệ Thiên Xung nay đã mười sáu tuổi nên cũng biết được không ít chuyện, ít nhất những việc đã từng sai lầm thì không còn tái phạm nữa.

- Thiếu gia có biết Trương Tư Hàn về sau ông ta làm gì không? Hắn tại sao lại viết ra cái Thiên Đạo Bia không? Đường Kiếp lại hỏi.

Vệ Thiên Xung há hốc mồm, hơn nửa ngày mới nói được một câu: - Trên sách không có nói.

Nghe nói như thế, Đường Kiếp bật cười.

Vệ Thiên Xung bị hấn cười đến đỏ mặt, nói: - Người biết thì nói cho ta nghe à.

Đường Kiếp trả lời: - Trương Thư Hàn đi tu tiên.

- À? Lời này vừa ra, Vệ Thiên Xung liền giật mình.

- Đúng vậy, Trương Tư Hàn đi tu tiên rồi! Đường Kiếp nhắc lại: - Năm đó Trương Tư Hàn theo văn, là bởi vì hấn cho rằng văn có thể trị quốc, Vũ An Bang, mong muốn trăm họ được ấm no hạnh phúc. Nhưng sau khi hấn làm quan, trải qua hai mươi năm chìm nổi, nhìn thấy thay đổi của nhân gian, rốt cuộc phát hiện, cái gọi là văn có thể trị quốc là chuyện không thể. Cuối cùng hấn dứt khoát bỏ văn, đi vào tiên môn... Lúc đó, hấn đã hơn năm mươi rồi.

- Ông già còn tu tiên? Không phải nói thời niên thiếu là thời cơ tốt nhất, còn tuổi đã xế chiều thì khó có thành quả sao? Thị Mộng kinh sợ hỏi.

- Đúng vậy, hấn đã làm như thế, hơn nữa ông ấy đổi sang tu tiên, mà còn làm rất phi phạm. Các người có biết, hấn cuối cùng hấn dừng chân ở cảnh giới nào không?

- Ở cảnh giới nào? Hai người cùng hỏi.

- Thiên tộn! Đường Kiếp nói ra hai chữ.

Khi Vệ Thiên Xung và Thị Mộng nghe thấy thì đồng thời hét lên: - Không đạo giả Thiên Tôn?

Thiên Tôn, nó còn là tồn tại kinh khủng hơn so với Tử Phủ Chân Quân, nếu so với Tử Phủ và Tiên Đài, thì số lượng còn ít hơn với Tiên Đài.

Bởi vì Thiên Tôn không có liên quan gì tới cảnh giới, cần phải hiểu rõ một đại đạo mới được xưng tôn.

Thân là Thiên Tôn, ở một trình độ nào đó thì có thể chống lại được Tiên Đài.

-Không phải chưởng khống giả mới là nhập đạo! tu chân giả đối với đạo có lý giải phân tầng như sau, có ngộ đạo, nhập đạo, khống đạo giả, ý nghĩa hoàn toàn bất đồng. Đường Kiếp trình trọng sửa chữa: -Thiên Tôn khống đạo giả là các gọi của phạm nhân vô tri, kỳ thật chỉ cần có ngộ đạo ở một trình độ nhất định là có thể xưng Thiên Tôn. Chúng ta tương lai là học sinh của Tây Nguyệt học viện, cũng không nên phạm sai lầm như vậy.

- Vậy khống đạo giả là gì?

Vệ Thiên Xung tò mò hỏi.

- Cái đó ta cũng không biết, nói thực, ta ngay cả ngộ, nhập, khống ba cái này phân biệt như thế nào cũng không rõ, ngoài ba phân tầng đó, ta cũng không biết còn có cái gì nữa không, có bao nhiêu nữa. Đường Kiếp trả lời.

Lúc trước Hư Mộng Dương giảng giải cho hần về cảnh giới tu tiên, chỉ nói về cảnh giới tối cao mà cả cuộc đời người tu tiên theo đuổi, đừng nói Đường Kiếp không biết, chính Hư Mộng Dương cũng chưa chắc đã hiểu, chỉ biết "khống" là cảnh giới cao nhất, nhưng như thế nào là "khống" thì chưa nói, dù sao hần cũng chưa thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa nghe qua.

- Từ việc Trương Tư Hàn còn không nắm giữ được đại đạo, nhưng có thể khẳng định Trương Tư Hàn đã nhập đạo. Trước đây hần lấy thư pháp mà thành danh, sau này tu tiên cũng dùng thư pháp mà nhập đạo, có thể chặt

đầu tà ma thiên hạ, nhìn thấy là trốn tránh. Các người trắc biết, Tru Tà Bát Pháp là gì?

Vệ Thiên Xung đảo mắt, chỉ hướng tám chữ trên Thiên Đạo Bia: - Có phải tám chữ này?

- Đúng vậy, chính là "quần ta tích dịch, vạn ác phủ thủ". Đường Kiếp khẳng định nói: - Năm đó mỗi khi Trương Tư Hàn lâm trận, chỉ cần nói tám chữ này, thì có bao nhiêu yêu tà cũng bị tru sát, uy lực vô cùng, đáng tiếc cuối cùng hãn cũng phải ngã xuống khi chưa tiến nhập Tiên Đài. Nếu hãn không ngã xuống chung ta bay giờ mở miệng là gọi Trương Tư Hàn hay sao? Phải gọi là

tru tà Thiên Tôn hoặc Trương Thiên Tôn!

- Nhưng ai có thể giết hãn? cho dù là cảnh giới tiên dài cũng không chắc có thể làm được?

Đường Kiếp trên mặt một nụ cười, hãn dùng cầm chỉ khối bia: - Còn có thể là ai?

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng nhìn nhau, cùng nhau bật thốt lên: - Thiên đạo?

- Đúng vậy, chính là thiên đạo! thiên đạo vô tình, thời buổi loạn lạc. Trương Tư Hàn, là ở thời đại đó, tiên gia chư phái, quần hùng tranh bá, chiến loạn liên miên, lúc ấy dân chúng lầm than, Trương Tư Hàn có tâm cứu thế nhưng lại vô lực xoay chuyển càn khôn, liên vùng bút, trực chỉ thiên đạo, mưu toán muốn dùng Tru Tà Bát Pháp trấn áp thiên đạo, nói diệt thiên từ xưa tới nay chưa ai giám làm, kết cục cũng không cần nói.

Lấy lực lượng một người mà muốn tru thiên, thì chính là hướng toàn bộ thế giới khiêu chiến, thậm chí thế giới này không phải là Tề Hà Giới, mà là cả Tinh La Đại Thiên Giới!

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng tuy rằng không thể tưởng tượng được trận đấu đó như thế nào, nhưng vẫn bị thủ bút của Trương Tư Hàn làm cho chân động tới ngậy người.

Đúng là con kiến mà đòi cầm đao chém con voi.

- Vậy còn cái Thiên Đạo Bia... Thị Mộng hỏi.

- Thiên Đạo Bia này nghe nói chính là lúc trước Trương Tư Hàn muốn lấy Tru Tà Bát Pháp trấn áp thiên đạo, kết quả là các người nhìn thấy bay giờ thiên đạo ở trên, bát pháp ở dưới... Tức là Tru Tà Bát Pháp bị thiên đạo trấn áp. Mặc dù như vậy, Trương Tư Hàn có ý tứ lưu lại bút y trên Thiên Đạo Bia, để cho hậu nhân tới quan sát, và thậm chí có người nhờ nó ngộ đạo. Người đừng nghĩ tại sao Thiên Đạo Bia lại còn ở đây, kỳ thật nó có căn nguyên thâm sâu, con người không thể động, để độc chiếm Thiên Đạo Bia, nơi này cũng đã nhắc nên rất nhiều sát kiếp, nên mới tạo ra động thiên phúc địa này. Chỉ có điều người đến sau ngộ đạo nhờ Thiên Đạo Bia thì càng khó khăn hơn, hơn nữa không có khả năng độc chiếm, dần dần tâm tư độc chiếm cũng không còn, mà chỗ này lưu lại cho người hữu duyên. Vì thế hàng năm đều có đại lượng tiên nhân tới đây xem, mà phàm nhân cũng hiếu kỳ mà tới, dần dần, trong mắt du khách nơi đây chỉ là một danh lam thắng cảnh, mà thế nhân cũng chỉ biết Trương Tư Hàn mà không biết Tru Tà Thiên Tôn.

Nói đến đây, Đường Kiếp khẽ cười: - Bút pháp Trương Tư Hàn từ lâu đã không còn theo đuổi bút pháp của mình ngày xưa, chú trọng là chánh khí nghiêm nghị, tru ta trấn ác, bút lực cuồn cuộn vô tận, chỉ cần liếc mắt nhìn đều làm dao động lòng người, cho nên chữ của hắn âm vang mạnh mẽ, không có mượt mà mà ngược lại nó tràn ngập hơi thở sát phạt, thiếu thiếu gia dùng rộng bay phượng múa để hình dung, thì thật là dùng thư pháp phàm nhân để hình dung thư pháp tiên gia, đây là hạ thấp Trương Tư Hàn. Phải biết cho dù chân long trên đời, ở trước mặt Trương Tư Hàn cũng phải cúi đầu, nếu hắn ở đây hắn sẽ không thích đánh giá này.

Vệ Thiên Xung đỏ mặt:

- Ta nào biết được, ta xem thấy chữ đẹp liền...

Đường Kiếp từ từ nói: - Thư pháp, văn vật, di tích, mấy thứ này cũng cần có tài năng mới hiểu được lịch sử của nó. Như Thiên Đạo Bia này, nếu người không hiểu cổ sự, thì chỉ có xem cái bia này, cũng không hiểu ý nghĩa. Nhiều nhất thì cũng chỉ hiểu Thiên Đạo Bia thì ra là một khối bia có tám chữ. Nhưng nếu là người hiểu lịch sử của nó, nhìn thấy chữ này, người liền sẽ nghĩ tới đã từng có một vị anh hùng cái thế, bộ dạng múa bút thành văn, bay bổng tuyệt đỉnh. Người có thể tưởng tượng ra hân phần nộ như thế nào, như thế nào mà có gan khiêu chiến với thiên đạo, và cuối cùng như thế nào mà bị tráng chết đi... Người có thể cảm nhận được tâm tình của hân, cảm nhận nỗi thống khổ bất đắc dĩ của hân, người đứng ở chỗ này, trước khối bia đá liền giống như trong thời quá khứ, nhìn thấy lịch sử phát sinh ngay trước mắt...

Đường Kiếp nhẹ nhàng nói, nhìn Thiên Đạo Bia, trước mắt hiện ra cảnh tượng của Trương Tư Hàn viết ra Tru Tà Bát Pháp trấn áp thiên đạo, hân dường như nhìn thấy được tám chữ trên tấm bia ló lên hào quang, mang theo vô tận sát ý và tức giận xông lên bầu trời.

Sau đó hân nhìn thấy tầng mây trên bầu trời bị phá vỡ, ẩn hiện một hình ảnh giống như pháp luân, thông thả vận chuyển tạo ra thần quang ngút trời.

Cái Tru Tà bát tự kia ở trước thiên địa thần quang thật nhỏ bé, vào lúc đó một tiếng nổ vang liền bị rớt xuống và vỡ vụn tan biến mất, một bóng người ở chân trời bị sụp đổ tiêu biến vô hình...

- A! Đường Kiếp kêu một tiếng, lùi mạnh về phía sau một bước, suýt nữa phun ra một búng máu, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

- Đường Kiếp! Vệ Thiên Xung bị Đường Kiếp làm cho hoảng sợ, hô lên.

Lại nhìn Đường Kiếp, chỉ thấy hai mắt hắt chợt lóe kim quang rồi biến mất, chỉ có nhìn chăm chăm vào bia đá và thì thào bốn chữ: - Thiên Đạo Pháp Luân!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 46+1: Quy Tắc Đệ Tử (P1)

Trong đình bát giác giữa hồ Tiểu Minh, Đường Kiếp lau đi vết máu nơi khóe miệng: - Ta không sao, chỉ là vừa mới cảm thụ đại chiến thượng cổ, lại bị tấm bìa kia đánh bật lại, bị thương nhẹ thôi. Thật không ngờ, tấm bìa Thiên Đạo đã trải qua ngàn năm, tiên đạo không ngờ vẫn sắc bén và linh hoạt như cũ.

Vệ Thiên Xung có chút không tin tưởng, nhìn hắn: - Người mới vừa nói cái gì mà Thiên Đạo pháp luân, đừng nói vừa bị đánh một cái liền ngộ ra chứ?

Đường Kiếp cười ha ha: - Ngộ đạo, ngộ đạo, thì phải ngộ ra chút gì mới được coi là ngộ đạo, thiếu gia ngài xem ta có giống bộ dáng ngộ ra cái gì không?

Vệ Thiên Xung gãi đầu nói: - Cũng đúng, ta thấy người cũng chẳng có gì thay đổi cả. Lại nói lý luận trong giới tu tiên, pháp, thần thông, đạo, cuối cùng thì đạo là cảnh giới tối cao nhất, tự nhiên thì cứ từng bước từng bước đi lên, làm gì có kẻ chưa tu Tiên pháp, lại được nhập Đạo trước chứ.

Lời nói này của gã quả thật không sai, nói cho cùng không phải bảo ngộ là ngộ được, thực lực chưa đạt tới thực lực có thể ngộ đạo, thì sẽ giống như học sinh tiểu học xem thời sự quốc tế vậy, từng chữ đều hiểu, nhưng lại không hiểu hàm ý ở trong đó.

Nhưng gã lại không biết Đường Kiếp không phải ngộ đạo mà là quan đạo (xem đạo).

Thiên đạo vô thường, phàm nhân căn bản không thể nhìn rõ, chỉ có thể ngẫu nhiên mà nhìn được Thiên Đạo Pháp Luân chuyển động.

Nếu như nói ngộ đạo là đọc sách biết chữ, thì quan đạo chính là nhập môn, phải trải qua quan đạo thì mới có thể ngộ đạo, mà nhập môn thì căn bản không cần điều kiện gì cả.

Đường Kiếp trong lúc vô thức đã thấy được Thiên Đạo chuyển động, tuy chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng cũng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắc, sau một khắc đó hắc ít nhất cũng biết được Thiên Đạo là cái gì, đối với Thiên Đạo có một ấn tượng nhất định, mà ấn tượng này căn bản không phải một Thiên Đạo Pháp Luân có thể tưởng tượng và hình dung được. Đó là một loại cảm giác, ẩn sau trong tâm của mỗi người, chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt thành lời, muốn nói cũng không biết phải nói như thế nào.

Có được cảm nhận này, ngày hắc đạt tới cảnh giới, lúc cơ duyên đến, chính là lúc mà hắc ngộ đạo.

Tuy rằng hiện tại chính bản thân hắc còn không rõ ràng, lần quan đạo này cuối cùng có ích lợi gì, nhưng trong lòng cũng biết đây là kỳ ngộ, là chạm được vào ranh giới với Tiên gia

Đáng tiếc hắc tiếp tục nhìn bìa Thiên Đạo hồi lâu, nhưng cũng không có cảm giác kinh tâm động phách như vừa rồi, biết được cơ hội chỉ có một lần, qua rồi sẽ không có nữa, trong lòng hắc cũng có chút tiếc nuối.

- Nhưng mà cũng kỳ lạ, làm sao người biết được những chuyện này? May thay đúng lúc đó, Vệ Thiên Xung chủ động nói sang chuyện khác.

Đường Kiếp đang đợi câu này của gã, nghe thấy Vệ Thiên Xung hỏi liền cười nói: - Xem trong sách đều có, tự nhiên cũng hiểu ra.

Nói xong lắc lắc quyển sách trong tay.

Vệ Thiên Xung nhìn rõ ràng, trong ta Đường Kiếp cũng là một quyển "quy tắc đệ tử", không khỏi lắc đầu: - Thứ này thì có gì hay mà xem.

Đường Kiếp trả lời: - Thiếu gia hiểu nhầm rồi, trong tay ta cũng không phải bản "quy tắc đệ tử" bình thường, mà là quy tắc của học viện Tây Nguyệt dành cho đệ tử của họ, mặt trên viết đều là các loại quy củ phải tuân theo sau khi nhập học, thứ này chính là thứ mà vài ngày trước đó, ta cố ý nhờ thái thái nói với đại thiếu gia gửi đến.

- Nương của ta giúp người mua sách? Vệ Thiên Xung cảm thấy tò mò: - Mấy thứ này không phải là đi học đều biết sao? Việc gì phải ngàn dặm xa xôi mua về? Lại còn là nhờ đại ca ta giúp người mua về.

- Biết quy củ sẽ không phạm phải sai lầm, tiểu thiếu gia, ngài ngàn vạn lần không thể coi thường quy củ của học viện Tây Nguyệt, đây là việc rất quan trọng đấy. Quy củ tuy không nhiều lắm, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều cần thời gian để hiểu rõ, thoạt nhìn chỉ có hơn một ngàn chữ, nhưng lại cần phải cẩn thận đọc từng từ một, suy nghĩ kỹ lưỡng từng câu chữ trong này. Mấy ngày gần đây, mỗi một dòng quy tắc trong này ta đều đọc đi đọc lại hơn một ngàn lần, có thể nói là đọc thuộc lòng. Nếu đợi lúc vào học biện mới đi tìm hiểu, sẽ không có thời gian để nghiên cứu kỹ lưỡng như vậy.

- Tại sao phải như vậy? Lúc này đây Thị Mộng cũng có chút không hiểu, chỉ là một ít quy củ của học viện thôi sao? Cần gì phải coi trọng như vậy?

Đường Kiếp cười cười, đi đến trường kỷ đặt ở một góc đình ngòi xuống, nhìn hồ Tiểu Minh: - Thiếu gia cũng biết, hằng năm học sinh mới sau khi vào học viện, đều nhận được một trăm điểm tích lũy, chính là xem biểu hiện của chúng ta ở học viện sinh hoạt như thế nào, nếu đi sai một bước, các Tiên sư ở học viện sẽ dựa vào mức độ để trừ điểm. Một khi một trăm điểm bị trừ hết, ngài sẽ lập tức bị đuổi khỏi học viện, dù cho là người cái thế kỳ tài, ngọc môn cửu chuyển, cũng không phải là ngoại lệ. Cho nên, không phải vào học viện xong là có thể vô tư được, nếu là làm không tốt sẽ

bị đuổi học, như vậy sẽ lãng phí vô ích một suất học. Vậy thiếu gia nói xem, những quy tắc này có trọng yếu không?

Vệ Thiên Xung nghe xong sợ hết hồn: - Việc này đúng là không ai nói cho ta biết, người làm sao mà biết được vậy?

- Ta cũng vậy thôi, đọc hết quy tắc đệ tử mới biết việc này.

- Vậy là người sau đó mới biết, vậy vì sao lại muốn xem trước quy tắc đệ tử? Vệ Thiên Xung có chút khó hiểu, cái quan hệ nhân quả này có chút nghĩ không thông nha.

Đường Kiếp liền trả lời: - Bởi vì cho dù không có một trăm điểm theo quy định, ta cũng sẽ coi trọng quy củ của học viện Tây Nguyệt. Tới một nơi ở mới, không biết quy củ nơi đó không được. Giống như bọn hạ nhân chúng ta ở bên cạnh ngài, không phải hiểu quy củ, mới làm việc được tốt hay sao?

Nghe nói như vậy, Vệ Thiên Xung có hơi chút ngượng ngùng cười: - Ta cũng không phải là không hiểu điều này, bất quá ta nghe nói Tu tiên giới rất tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, người tranh ta đoạt, năm đám của ai lớn thì người đó làm lão đại, cho nên những quy tắc gì cũng không quan trọng.

Đường Kiếp cười ha ha, nghĩ thầm rằng nơi đây tất nhiên là cá lớn nuốt cá bé, người cho là người trói lão tử lên cây rồi dùng roi quất không phải cá lớn nuốt cá bé? Cái chết của Thi Mặc cũng không phải cá lớn nuốt cá bé? Chẳng lẽ bắt buộc phải hô to gọi lớn, đánh nhau người chết ta sống mới gọi là cá lớn nuốt cá bé?

Ngoài miệng lại chỉ có thể nói: - Tu tiên giới đích thực là nơi cạnh tranh tàn khốc, đấu nhau chết đi sống lại là chuyện thường xảy ra, nhưng cũng phải xem là vào thời gian nào, tình huống nào. Kỳ thật cạnh tranh tàn khốc cũng phân thành hai loại, một loại là đua tranh trong thời loạn lạc, lúc đó có thể nói tất cả mọi thứ đều màu đỏ, dựa vào năm đám để thành Vương, nhìn

về quá khứ, đều là giết chóc, lúc đó mới thực sự là năm đấm của ai mạnh người ấy làm Vương. Một loại khá là tranh chấp thống trị, tàn khốc là bản chất của nó, cũng không như biểu hiện ra ngoài, ở ngoài mặt loại đua tranh này thì tất cả mọi người đều khác khí với nhau.

Nói đến đây, Đường Kiếp cười cười: - Hiện giờ Tê Hà giới, lục đại môn phái làm chủ thiên hạ, chính là đại trị thế gian. Mà ở nơi này đại trị thế gian, mặc kệ bên trong người có tàn khốc thế nào, nhưng biểu hiện ra ngoài vẫn phải ôn hòa. Cho dù là giết người, đều phải nói một câu "tiền người lên đường", như thế mới gọi là văn nhã. Cho nên nếu nói mấy thứ như cá lớn nuốt cá bé, năm đấm ai mạnh chính là quy củ, dù cho có tồn tại, nhưng cuối cùng cũng chỉ là lưu động trong bóng tối, đại khái cũng chỉ có những môn phái nhỏ mới tôn sùng làm chuẩn mực, còn ở Tây Nguyệt phái tuyệt đối là không cho phép.

- Vậy tại sao môn phái nhỏ lại tôn sùng nó thành chuẩn mực, còn Tây Nguyệt phái thì lại tuyệt đối không cho phép như vậy?

- Bởi vì Tây Nguyệt phái là đảng cầm quyền, ý nói đó chính là phái nắm quyền. Đối với quyền lực một phương mà nói, quy củ là thủ đoạn để bọn họ thống trị thiên hạ, nếu không có quy củ thì không có cách nào thống trị. Cũng chỉ có những kẻ nằm ngoài vòng thống trị những môn phái không quyền không thế, mới có thể cả ngày nghĩ tới việc lật đổ quy tắc. Bởi vì như vậy đối với bọn họ mà nói, chỉ có lật đổ mới có cơ hội. Cho nên nói đại môn phái bảo thủ, các tiểu môn phái tiến thủ, không phải là không có nguyên nhân. Tất nhiên, tiến thủ sẽ tiến thành cái dạng gì, lại là một chuyện khác, dù sao chỉ cần không giống với nguyên phái là được. Đại môn phái dùng quy tắc, thì tất nhiên tiểu môn phái sẽ dùng cá lớn nuốt cá bé, người thắng làm vua. Còn nếu đại môn phái chú trọng việc cá lớn nuốt cá bé, như vậy các tiểu môn phái hơn phân nửa sẽ lấy con người ra làm gốc, kinh luân trị thế rồi. Nếu muốn lật đổ chính quyền, phải lật đổ được tư tưởng, chỉ khi nào tư tưởng thay đổi, phương hướng của năm đấm mới thay đổi

được không quản là thời đại nào, điều này đều không thay đổi. Đường Kiếp thân nhiên nói.

- Về phần Tây Nguyệt phái, bọn họ quyền thế đứng đầu Văn Tâm quốc, tự định luật pháp, từ xa trị vì thiên hạ, nếu phạm vào quy củ của bọn họ, thì chính là chạm vào lợi ích của Tây Nguyệt phái, mạo phạm quyền uy của Tây Nguyệt giáo, khiêu chiến với địa vị của Tây Nguyệt phái, vì vậy Tây Nguyệt phái coi trọng nhân tài, nhưng lại càng coi trọng quy củ. Thiếu gia nếu nghĩ rằng chỉ cần tư chất hơn người, là có thể không cần coi trọng quy củ của học viện, thì chính là sai lầm lớn rồi. Bao nhiêu thiên tài cũng bởi vì tự cao tự đại, không thêm coi trọng quy củ nên bị học viện Tây Nguyệt trực tiếp đuổi ra ngoài đấy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 46+2: Quy Tắc Đệ Tử (P2)

Nói đến đây, Đường Kiếp cười cười: - Đúng rồi, ở trong học viện Tây Nguyệt, có một quy củ chính là, nếu khai giảng không thể đúng hạn tới nhập học, muộn một ngày trừ mười điểm, nếu như muộn mười ngày thì chính là trực tiếp từ đâu liền quay về đó, ai cầu tình nói đỡ đều không có tác dụng.

Vệ Thiên Xung sắc mặt đại biến, rốt cuộc cũng hiểu được Đường Kiếp tại sao lại nói những lời này với mình.

Nếu bản thân mình mà du sơn ngoạn thủy dẫn đến nhập học muộn, có khi chưa đến học viện đã bị khai trừ, để cho nương của gã biết nhĩ tử của mình là người đầu tiên trong năm nay bị đuổi học, không biết chừng sẽ đánh gã đang sống thành chết cũng nên.

Nghĩ đến đây, da đầu Vệ Thiên Xung cũng run lên.

Gã gãi gãi đầu nói: - Được rồi ta biết rồi, sau ngày hôm nay, chúng ta gấp rút lên đường, ta sẽ không đến trễ đâu.

- Vẫn là thiếu gia hiểu chuyện. Đường Kiếp hì hì trả lời.

Vệ Thiên Xung phần nộ nói: - Nếu dựa theo ý của ngươi, chỉ cần ta giữ không để bị trừ hết điểm, ta có thể trở thành đệ tử của Tây Nguyệt phái?

Đường Kiếp lại lắc lắc đầu:

- Học viện Tây Nguyệt hàng năm có một ngàn năm trăm học sinh nhập học, nhưng thiếu gia cũng phải biết chân chính có thể gia nhập Tây Nguyệt phải có bao nhiêu người.

- Một ngàn?

Đường Kiếp lắc đầu.

- Vậy năm trăm?

Đường Kiếp vẫn lắc đầu như cũ.

- Sẽ không phải là chỉ có một trăm chứ? Trong lòng Vệ Thiên Xung lạnh xuống.

Một ngàn năm trăm người, chỉ có một trăm người là có thể gia nhập môn phái, tức là một phần mười năm người xuất sắc nhất, cũng không phải là quá ít đi.

Đường Kiếp cười khê: - Mười người.

- Hả? Vệ Thiên Xung và Thị Mộng cảm đều muốn rớt xuống.

Đường Kiếp lại bồi thêm một câu: - Nhiều nhất là mười người, thà thiếu chứ không chọn ầu.

- Làm sao mà lại ít như vậy? Vệ Thiên Xung thất kinh.

Đường Kiếp trả lời: - Học sinh của học viện Tây Nguyệt chia làm năm loại. Loại kém nhất chính là loại bị trừ hết điểm, rồi bị đuổi ra khỏi trường, vì là bị trục xuất, cho nên những người này ra ngoài không được tự coi là học sinh của học viện Tây Nguyệt, mà chỉ có thể gọi là "khí sinh", tức là loại học sinh bị vứt bỏ. Những người này, mỗi năm có khoảng một hai trăm người, vì vậy có thể nói, nội quy của học viện Tây Nguyệt, không phải dễ dàng tuân thủ.

- Loại thứ hai là loại giữ lại được điểm, nhưng lại chưa đi vào được Thoát Phàm Cảnh, bọn họ được gọi là "quyên sinh", bởi vì bọn họ tương đương với việc cầm tiền đến học viện đi dạo một vòng, sau đó rời khỏi, cho nên bị gọi là người quyên góp. Loại người này tương đối nhiều, vì không đủ tư chất mà không thể tiến vào Thoát Phàm Cảnh, hàng năm cũng có tới vài trăm người. Nói cách khác, chỉ riêng quyên sinh và khí sinh cũng đã chiếm một nửa số học sinh.

- Loại thứ ba dĩ nhiên là cũng giữ được điểm, thành công tiến vào Thoát Phàm Cảnh. Lúc này, Tây Nguyệt thừa nhận bọn họ là học sinh của học viện, nhưng chỉ là học sinh, giống như giáo viên lên lớp dạy học, chỉ đơn giản là dạy theo sách vở, không có chút quan hệ qua lại giữa sư phụ và đệ tử. Ngoài ra chúng ta vừa nhập học cũng được gọi là học sinh, về sau là loại thứ nhất, thứ hai, hay loại được giữ lại, đều phải dựa vào chính bản thân mình.

- Loại thứ tứ, chính là chọn những người ưu tú tinh anh trong loại thứ ba, Tây Nguyệt phái thừa nhận địa vị của bọn họ, có thể nhập ngoại môn, bởi vậy được gọi là "môn hạ" hoặc "ưu sinh" (học sinh ưu tú). Loại này mỗi năm có khoảng trên dưới một trăm người, nếu muốn coi bọn họ là đệ tử của Tây Nguyệt, miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận được.

- Loại thứ năm, chính là chọn ra mười người ưu tú nhất trong môn hạ, tiến vào Tây Nguyệt phái, theo học các loại tiên pháp, đó mới chân chính được coi là đệ tử Tây Nguyệt, được gọi là đệ tử.

- Ngoại trừ năm loại học sinh này, kỳ thật còn một loại nữa, chính là trong tất cả các học sinh nhập học trong năm đó, lựa chọn lại một lần nữa, loại người này số lượng không cố định, thời gian cũng không định, trong vạn người chọn ra một người tinh anh nhất, có hy vọng trở thành đệ tử chân truyền của Tử Phủ Chân Quân thậm chí là Tiên Đài Đại Năng, tất nhiên là sẽ không thuộc vào năm loại kia rồi.

- Khí sinh, quyền sinh, học sinh, môn hạ, đệ tử đây là năm loại học sinh được học viện phân loại ra, nghe tự xưng liền biết được đối phương là ai rồi. Đương nhiên, khí sinh và quyền sinh, thì đừng hy vọng bọn họ sẽ tự xưng rồi. Hơn nữa, không cùng cấp bậc thì đãi ngộ cũng sẽ khác, tương lai nếu thiếu gia muốn đạt được thành quả, cũng không được qua loa sơ suất điều gì.

Vệ Thiên Xung nghe thấy vậy trợn mắt, há hốc mồm: - Sao nghe người nói, ta cảm thấy còn khó và phức tạp hơn cả nhà ta chọn nô bộc đi học cùng.

Hóa ra người cũng biết, nhà các người tuyển người hầu đi học không dễ dàng à?

Đường Kiếp oán thầm, tuy nhiên trên mặt vẫn mang một nụ cười như cũ: - Đó là tất nhiên, học viện Tẩy Nguyệt không phải đi vào là có thể an tâm được, rất nhiều người nghĩ vào đến học viện chính là vào tiên môn. Cách nghĩ đó sai hoàn toàn, con đường phía trước còn rất dài.

Tiến vào học viện, chỉ có thể coi là có tư cách tiến vào tiên môn mà thôi.

Nếu như nói đệ tử chân truyền là quán quân, đệ tử là mười người mạnh nhất, vậy trở thành môn hạ là bốn mươi người mạnh nhất, trở thành học sinh là vòng bán kết, quyền sinh là vòng đấu loại, nhập học chỉ được coi là vòng sơ khảo mà thôi.

Về phần khí sinh, chính là những người vi phạm quy định, cướp đoạt thi ganh đua quyền lợi.

Tiên lộ dài đằng đẵng, Tiên môn khó mở, chỉ riêng việc tiến vào Tiên môn cũng phải trải qua một con đường dài, đi qua ngũ quan trăm lục tướng, chứ đâu phải nói tiến vào là có thể tiến vào.

Vừa nghĩ tới trong một ngàn năm trăm người, mới chọn ra mười đệ tử, Vệ Thiên Xung cũng chán nản, lắc lắc đầu: - Ta xem chừng bản thân chẳng có hy vọng gì, vẫn là cố gắng để trở thành môn hạ đi. Tuy nhiên, môn hạ cũng chỉ có khoảng một trăm người, người nói xem nếu ta chỉ được coi là học sinh, nường chắc sẽ không mắng ta đâu nhỉ? Tốt xấu gì cũng coi như là được học viện thừa nhận là được rồi.

Chí hướng hiện tại chỉ là thỏa mãn nguyện vọng của nường hân, ít nhất là không bị đánh, còn sau này sau khi gã tu tiên, nường của gã đánh hay không đánh, điều này gã chưa hề nghĩ đến.

Đường Kiếp cười cười nói: - Thái thái đích thực đặt kỳ vọng vào thiếu gia, không chỉ là được làm học sinh, ngài lấy thân phận học sinh để báo cáo, không phải không thể, chỉ có điều

Hân chỉ là kéo âm thanh dài ra, nghe xong Vệ Thiên Xung cả người run lên: - Chỉ có điều gì?

- Chỉ có điều ta lúc trước hứa hẹn với lão gia và thái thái. Thiếu gia ngài không thoát phạm, Đường Kiếp không thoát khỏi phạt nô bộc. Thiếu gia không Thiên Tâm, Đường Kiếp sẽ không cời tịch, chỉ là khoảng cách từ một học sinh tới Thiên tâm có chút xa vời.

- Cái gì? Vệ Thiên Xung thiếu chút nhảy dựng, hét lên: - Người người người người muốn ta thành môn hạ?

- Trở thành môn hạ thì sẽ có cơ hội trở thành Thiên tâm cao hơn nhiều, nhưng cuối cùng vẫn là không đảm bảo. Cho nên ta không phải muốn thiếu gia thành môn hạ, mà là trở thành đệ tử nội môn, trở thành mười người mạnh nhất. Đường Kiếp nghiêm túc nói.

Vệ Thiên Xung trợn trắng mắt, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Kẻ này không ngờ lại có thể muốn bản thân mình, trở thành mười người tinh anh nhất một ngàn năm trăm học sinh, hẳn đang nói đùa hay sao?

Nói thật thì Vệ Thiên Xung cũng là tiểu tử có chút ngạo khí, nhưng ngạo khí có đủ, ngọc môn tứ chuyển, còn chưa tới mức ngông cuồng, kiêu ngạo cho rằng mình có thể trở thành người đứng đầu ngàn người kia. Lúc Đường Kiếp nói như vậy khiến gã sợ hết hồn, thét lên: - Người nghĩ cũng không được nghĩ, ta không có hứng thú tranh giành cái gì mà mười đại đệ tử kia.

- Đúng thế, đúng thế.

Thị Mộng cũng kêu lên: - Có thể hoàn thành được nhiệm vụ thái thái giao cho, nhưng lại không thể hoàn thành được việc mà Đường Kiếp người yêu cầu, đây là đạo lý ở đâu vậy? Thiếu gia mới là thiếu gia, người là hạ nhân, dựa vào cái gì mà yêu cầu thiếu gia trở thành thập đại đệ tử chứ?

Đường Kiếp buông tay: - Làm gì mà phải kích động như vậy? Nói như kiểu ta muốn làm hại thiếu gia vậy, ta đây là đang nghĩ cho thiếu gia người hiểu không? Thập đại đệ tử, đây chính là thành tựu mà bao nhiêu người tranh giành nhau để đạt được đấy.

- Người nói nghe thì hay, người muốn thiếu gia trở thành đệ tử? Người hãy xem lại chính mình đi, có khả năng trở thành đệ tử không đã.

Thị Mộng hét lên.

Lời này khiến Vệ Thiên Xung đang trong mộng tỉnh lại: - Đúng vậy, đúng vậy, Đường Kiếp người trước tiên xem lại bản thân, chờ người có khả năng trở thành đệ tử, lúc đó lại nói đến chuyện của ta cũng được. Nếu người có thể thành chân truyền, ta cũng có thể trở thành nội môn.

Đường Kiếp cười nói: - Chân truyền thì ta không dám bảo đảm, tuy nhiên với ta mà nói, muốn chính thức trở thành đệ tử nội môn, thật sự không phải là việc khó. Ta muốn vào Tây Nguyệt phái, nói vào là vào được.

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng nhìn nhau, sau đó cùng ngửa đầu cười to, chỉ vào Đường Kiếp cười ngặt nghẽo.

- Người cứ khoác lác đi. Vệ Thiên Xung cười nói: - Người nói muốn tiến vào là có thể vào tiến vào, vậy người còn cần tới nhà ta làm gì? Trực tiếp đi tới học viện Tẩy Nguyệt không hơn sao? Thị Mộng chúng ta đi, không cần nhiều lời với hân.

Nói xong đã bước lên xe ngựa, bất kể thế nào, việc đến trễ sẽ bị trừ điểm không nói đùa được, vẫn là lên đường sớm một chút thì hơn.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 47+1: Học Tử Lâm (P1)

- Đúng đấy, người dựa vào cái gì mà nói muốn được là được chứ? Thật sự quá huênh hoang. Thị Mộng cũng bỏ lại một câu, rồi đi theo Vệ Thiên Xung.

Nhìn hồ Tiểu Minh ở phía trước, ánh mắt Đường Kiếp lộ ra ý cười.

Hắn thấp giọng tự nói: - Dựa vào cái gì dựa vào việc ta tên là Đường Kiếp.

Dù có nói thế nào, dưới sự khuyên nhủ của Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung trên đường đi ko tiếp tục du sơn ngoạn thủy nữa, tốc độ cuối cùng cũng tăng lên rất nhiều bởi vì có Linh Sự bảo vệ, sau hành trình gian nan vất vả, bọn họ cũng an toàn tới được thành Vạn Tuyền thuộc Văn Tâm quốc.

Là thủ đô của Văn Tâm quốc, thành Vạn Tuyền khí thế bao quanh, tất nhiên Thương Long phủ không thể bì được với nơi này. Cả thành phần hoa hương thịnh, riêng trên đường cái rộng đủ để tám chiếc xe ngựa chạy, kiến trúc chạm trổ ở hai bên, điện ngọc mái cong, biểu hiện rõ sự xa hoa khí thế, người trên đường cũng mặc áo gấm hoa lệ, khí chất phi phàm.

Xe ngựa đi trên đường đá xanh tạo ra tiếng lộc cộc, mỗi khi đi qua một ngã ba gần như đều thấy một đài phun nước, hình dáng khác nhau, muôn hình vạn trạng.

Nghe nói thành Vạn Tuyền có sông ngầm bên dưới, bởi vậy trong thành nơi nào cũng có nguồn suối, trước kia có người nhàn rỗi, ngồi đếm cũng

đếm được hơn ba ngàn dòng suối mà vẫn chưa đếm xong, sau đó nơi này liền được gọi là thành Vạn Tuyền (ý chỉ có vạn con suối nhỏ trong thành).

Thành Vạn Tuyền chia làm hai phần, nội thành chính là hoàng cung Văn Tâm quốc, mặc dù nói Tiên phái là tối thượng, làm Tiên gia được kính trọng, nhưng hoàng thành vẫn có tôn nghiêm và địa vị như cũ.

Ngoại thành phía đông có núi Thanh Vân, tiếng tăm lừng lẫy, học viện Tây Nguyệt chính là nằm trên ngọn núi này. Có chỗ bất đồng là, ngọn núi này ko phải là do tự nhiên hình thành, mà là do Đại Năng Tây Nguyệt phái dùng Tiên pháp tạo thành, chính bởi vậy tên ngọn núi được đặt là Thanh Vân, đỉnh núi được gọi là Tân Tú, ý chỉ Tu Tiên Tân Tú, có nghĩa là một bước lên mây.

Xe ngựa chạy thẳng về phía núi Thanh Vân, vó ngựa vang lên tiếng đất đất, chạy qua thành Vạn Tuyền tới chân núi Thanh Vân, dưới chân núi có hồ nước, giống như chiếc thắt lưng chạy quanh chân núi, tên gọi là hồ Ngọc Đới, cũng là do Đại Năng Tây Nguyệt tạo ra. Cả ngọn núi Thanh Vân được hồ Ngọc Đới vây quanh, nghe nói trong hồ có quái vật ăn thịt người, chỉ có Tiên gia chuyên môn lái đò mới có thể đi qua.

Nói một cách khác, cả toàn núi Thanh Vân chính là học viện Tây Nguyệt, mà tiến vào học viện Tây Nguyệt, cho dù muốn đi ra cũng phải được viện phương gật đầu.

Sau khi vào tới chân núi, có thể nhìn thấy một dãy phòng ốc kiến trúc, dựa theo hồ mà xây dựng, nơi đây chính là "học tử lâm", cũng là nơi ở cho người nhà của học sinh học viện Tây Nguyệt.

Dựa theo quy định của học viện Tây Nguyệt, học sinh tiến vào học viện ko được mang theo tôi tớ, nhưng vì không để cho thiếu gia nhà mình chịu ủy khuất, các đại gia tộc luôn tìm ra được lỗ hổng của quy củ.

Người không phải là không được phép mang theo tôi tớ sao? Đã vậy ta đây liền cho người hầu đi học, giữa các học sinh giúp đỡ lẫn nhau, người cũng chẳng thể nói được gì được.

Mà quy củ của học viện, chung quy cũng chỉ ở học viện mới có hiệu lực. Nếu đã như vậy, ta ở ngay ngoài học viện xây dựng phòng ở, lưu hạ nhân lại đây. Dựa theo quy củ của học viện, học sinh ở đó mỗi tháng có thể đi ra ngoài một ngày, muốn làm gì có thể đến đây tìm tôi tớ nhà mình giải quyết. Người hầu đi học chỉ là giải quyết chuyện ở trong học viện, còn bên ngoài đã có người khác phụ trách.

Cho nên nói trí tuệ của con người là vô hạn, mặc cho người có đặt ra các quy củ gì chẳng nữa, ta vẫn tìm ra được các lỗ hổng để đối phó.

Học tử lâm, chính là được xây dựng như vậy đấy.

Vệ gia ở học tử lâm mua một tòa nhà, cũng là cùng với hai ca ca dùng chung, dù sao tất cả mọi người một tháng mới ra ngoài một lần, chỉ cần một tòa nhà này cũng đủ dùng rồi.

Sau khi đoàn xe tới, Vệ gia đã sớm sắp xếp một gã người hầu ở trong này tới đón tiếp thiếu gia.

Vệ Thiên Xung xuống xe, nhìn nhìn toàn nhà, nhú mày nói: - Nơi này cũng quá nhỏ đi.

Tòa nhà này có một cái sân và bốn gian phòng, bố cục ngăn nắp. Thoạt nhìn cũng không khác lắm so với tứ hợp viện ở Bắc Kinh, luận về diện tích thì kém xa Tĩnh Tâm viện, ba vị thiếu gia mỗi người ở một phòng, bọn hạ nhân cùng ở một phòng.

Vệ Thiên Xung ở Vệ gia, chưa từng ở trong một gian phòng nhỏ như vậy.

Gã người hầu tên là Lâm Mậu, nghe thấy Vệ Thiên Xung nói vậy, cười hì hì đáp: - Thiếu gia chỉ nhìn tòa nhà này nhỏ, mà lại không biết chi phí bỏ ra cho nó là bao nhiêu đâu.

Vệ Thiên Xung ngăn người: - Tòa nhà này rất đắt sao?

Gã sai vật giơ lên ba ngón tay.

- Ba ngàn lượng? Vệ Thiên Xung nghi ngờ hỏi, nghĩ thầm rằng nơi này có chút mắc, khó trách tại sao nương luyến tiếc không mua chỗ lớn hơn.

- Là ba vạn lượng. Gã sai vật nghiêm mặt nói.

- Cái gì? Vệ Thiên Xung thiếu chút nữa nhảy dựng lên: - Cướp của à? Căn nhà tồi tàn bé tẹo này mà bán hẳn ba vạn lượng?

Ba vạn lượng bạc, tức là tương đương với ba mươi triệu nhân dân tệ ở thời hiện đại.

Diện tích cả sân và tòa nhà cũng vào khoảng hai trăm mét vuông, tức là mỗi một mét vuông trị giá mười lăm vạn nhân dân tệ.

Tòa trạch viện đắt nhất Thương Long phủ, nếu tính ra cũng chỉ khoảng một vạn một mét vuông. Cho nên Vệ Thiên Xung mới nói giá ba ngàn lượng là rất đắt rồi. Nhưng trạch viện Đường Kiếp ngày trước mua ở bến Phong Bình, so với nơi này còn lớn hơn, mà chỉ mất một trăm năm mươi lượng bạc, không nghĩ tới tòa trạch viện ở đây lại có giá tới ba vạn lượng, khiến cho Đường Kiếp nghe xong, cảm cũng muốn rớt xuống.

Gã sai vật cười cười nói tiếp: - Không có cách nào khác, ai bảo những người có thể đến theo học tại học viện Tây Nguyệt, không phú cũng phải quý chứ. Tòa trạch viện này không đáng giá, nhưng đất xung quanh đều không con nữa, cho nên đất bên hồ Ngọc Đới là mỗi năm một giá, càng ngày càng cao. Nơi này vẫn được coi là rẻ đấy, có nơi lưng dựa núi, mặt

tiền hướng ra phong cảnh ngoài hồ, giá cả còn lên tới tận mười vạn lượng một tòa trạch viện, mà người ta còn phải tranh cướp nhau mới mua được đó.

Mười vạn lượng, không phải tương đương với một trăm triệu sao?

Nơi này chỉ là nơi mà đám học sinh một tháng tới một lần, mà cũng chỉ ở đây có một ngày, mà giá đã lên cao tới mức này. Nếu Tây Nguyệt phái có thêm quy định, không có hộ tịch ở Học tử lâm thì không được nhập học, vậy thì giá cả nơi này chỉ sợ cao tới tận trời.

Vừa nghĩ tới việc một tòa trạch viện có thể bán hơn một trăm triệu tệ, Đường Kiếp liền mơ hồ cảm thấy đau cả "bi", phun ra mấy từ: - Học khu phòng.

Bởi vì linh khí tràn đầy, có Tiên gia ở nên hàng năm mưa thuận gió hòa, bởi vậy sức sản xuất bên Tê Hà giới tương đối phát đạt. Nhưng cuộc sống ở nhân gian lại quá bình thường, hiện tại xem ra của cải đều tập trung ở nơi tu tiên rồi.

- Thế này thật quá ác rồi. Ngay cả Vệ Thiên Xung là kẻ tán gia bại sản, nghe thấy giá tiền cũng vô cùng đau lòng.

Cũng may gã sai vặt kia khuyển nhủ: - Tuy nhiên, cũng không phải không có nguyên nhân, phòng ở mặc dù đắt, nhưng tương lai sau khi thiếu gia học thành tài, có thể bán lại cho người khác. Nếu thiếu gia trở thành môn hạ, thậm chí là đệ tử, thì đây sẽ là một mảnh đất có phúc. Đến lúc đó, lão thái thái lại đem bán tòa trạch viện này đi, năm vạn lượng cũng có người muốn mua ấy chứ. Thiếu gia ngài có biết, tòa trạch viện đắt nhất Học tử lâm không phải là nơi phong cảnh đẹp nhất, mà là nơi các đệ tử đã từng ở. Cho nên lão gia thái thái, cũng là bỏ tiền vốn, để mua bán làm ăn cả đấy ạ.

Quả nhiên bất kể thứ gì, chỉ cần liên quan tới tiền đồ, vậy thì nhất định không bao giờ rớt giá.

Vệ Thiên Xung hỏi: - Vậy nếu ta trở thành khí sinh thì thế nào?

Gã sai vật bị dọa tới mức run rẩy, nghĩ cũng không nghĩ tới thiếu gia sao lại không có chút tiền đồ, chưa có nhập học đã nghĩ tới chuyện bị đuổi học. Không còn cách nào khác, chỉ có thể ha ha cười, nhưng không dám đáp lời.

- Trở thành khí sinh, vậy thì tòa nhà này một vạn lượng cũng không ai mua. Vẫn là Đường Kiếp cười nói tiếp: - Vậy nên tiểu thiếu gia à, việc học của ngài ở nơi này, quan hệ trực tiếp tới mấy vạn thậm chí là mười mấy vạn lượng của Vệ gia đấy. Nếu không chăm chỉ học hành, là tuyệt đối không được.

- Người ít dùng trò đó đi, lại muốn bắt ta đọc quy tắc đệ tử à? Ta không đọc. Vệ Thiên Xung tức giận đáp lại.

- Đọc quy tắc đệ tử cũng là tốt cho ngài, học thuộc quy tắc mới có thể không phạm sai lầm, khi làm việc mới có thể suy nghĩ chu đáo. Ngài cũng không muốn chỉ bởi vì không hiểu quy củ mà bị trừ hết điểm, đuổi về nhà phải không?

Đường Kiếp mỉm cười trả lời.

Vệ Thiên Xung vẫn lắc đầu: - Dù vậy ta cũng không đọc, không phải còn có người hay sao? Người đừng cho là ta không biết, người chính là muốn lừa dối, đợi vào học viện liền không quan tâm tới ta, nhưng lại sợ ta gặp chuyện không may, nên mới muốn ta phải tự mình học thuộc quy củ. Hừ, ta không bị mắc lừa đâu.

- Quả nhiên ở chung ba năm không uống phí, hiện tại thiếu gia càng ngày càng hiểu ta. Đường Kiếp cười hì hì trả lời.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 47+2: Học Tử Lâm (P2)

- Hừ, ta biết ngay là như vậy mà. Vệ Thiên Xung đắc ý, chỉ chỉ vào Đường Kiếp nói: - Còn nữa, đừng có lấy thập đại đệ tử ra bắt ép ta, ta không có hứng thú.

- Việc này à, ta không thể dễ dàng buông tay như vậy được, dù cho là dùng kiểu tám người nâng, đều phải nâng được ngài lên vị trí kia. Đường Kiếp vẫn cười hì hì nói.

- Thật là...thật sự là...người thật sự là điên rồi. Vệ Thiên Xung không còn biện pháp, đành trực tiếp đi về phòng mình, cuối cùng vẫn là bị Đường Kiếp dây dưa nên phải tránh né.

Gã sai vật chưa từng gặp qua có chuyện, có tội tở nói chuyện như vậy với chủ nhân, nhất thời có chút ngẩn người. Nhìn Đường Kiếp, sau đó lại nhìn Vệ Thiên Xung, nửa ngày cũng chưa tỉnh lại.

Quay ra hỏi Thị Mộng: - Hẳn ta là người hầu đi học?

Thị Mộng dùng ánh mắt ám chỉ người thật ngu ngốc nói: - Đúng vậy. Làm sao? Tôi tở không được nói đùa với chủ tử? Hiếm thấy lắm à?

Nói xong liền phát tay rời đi.

Bởi vì là tới sớm, nên mọi người ở lại trong trạch viện nghỉ ngơi vào ngày. Trong thời gian này ca ca của Vệ Điệp là Vệ Minh cũng tới một lần, hỏi thăm tình hình tiểu thiếu gia. Ngược lại, Vệ Thiên Chí là ca ca của Vệ

Thiên Xung thì lại không thấy đến, bảo là đang ở học viện tham gia luyện thi, không có thời gian tới.

Anh em họ gặp mặt, lại còn là bạn học, đêm đó trong viện liền sắp xếp một bàn tiệc, hai người uống rượu nói chuyện phiếm. CHi có điều vừa nhắc tới học viện, Vệ Minh lại không muốn nói nhiều, ngậm miệng ít lời. Đường Kiếp vốn nghe nói gã là người thông minh tính tình cởi mở, có thể khiến cho một người phóng khoáng cởi mở, trở thành một người trầm mặc, chắc chắn là do cuộc sống không được như ý.

Cuối cùng uống hơi nhiều một chút, Vệ Minh tóm lấy tay Vệ Thiên Xung nói: - Tiểu đệ à, nghe ta nói một câu. Nếu đến đây rồi, thì hãy cố gắng học tập, ngàn vạn lần đừng ham chơi bướng bỉnh như trước kia. Đây là học viện Tẩy Nguyệt chứ không phải Vệ gia, muốn ở nơi này ngẩng cao đầu, thật sự không dễ dàng.

Vệ Thiên Xung bị lời gã nói làm cho mơ hồ, nhìn Vệ Minh nói: - Không phải là có ai chèn ép huynh đấy chứ?

- Chèn ép? Vệ Minh bật cười ha hả: - Tiến vào học viện Tẩy Nguyệt, ai còn có thời gian mà đi ức hiếp chèn ép người khác? Đợi tương lai người có thể thăng lên cấp cao hơn, có lẽ sẽ gặp phải người chèn ép người khác. Nhưng hiện tại...người phải tranh giành mới có được tư cách để người ta chèn ép đã.

Nói xong Vệ Minh vỗ thật mạnh lên người Vệ Thiên Xung vài cái, rồi nghênh ngang rời đi.

Vệ Thiên Xung bị Vệ Minh làm cho hoảng sợ, chưa từng nghe nói bị ức hiếp còn phải có tư cách. Trong lòng dâng lên chút sợ hãi, đêm đó gã cả đêm trằn trọc, không ngủ ngon giấc được.

Vào sáng sớm ngày thứ ba, ngày báo danh vào học viện chính thức bắt đầu.

Đi ra khỏi Học tử lâm, đến bên bến đò hồ Ngọc Đới, chỉ thấy một con thuyền lớn đầu rồng, thân thuyền chính là một toà lầu lớn.

Chiếc thuyền này rất lớn, thoạt nhìn có thể chứa tới cả vạn người. Theo lý thuyết thì không thể dùng ở hồ vì nước cạn, nhưng hiện tại lại đứng sừng sững ở bến đò. Chắc chắn là do pháp thuật của Tiên gia, khiến người ta nhìn đều cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Bến đò sớm đã đầy người đứng, tuy chỉ có một ngàn năm trăm học tử, nhưng những người tới tiền đưa lại đông, khiến cho nhân số ở đây lên tới gần vạn người. Gần một vạn người này có thể nói là, con cháu quý tộc ở Văn Tâm quốc hầu như đều tập trung ở đây. Tùy tiện nhìn sang thì, mười người có chín người là con nhà quyền quý, người còn lại cũng là thân vương quý tộc, liếc mắt giẫm chân một cái cũng có thể là công tử của tướng gia nào đó.

Tuy rằng toàn là người quyền cao chức trọng, không phú thì quý nhưng đứng trước cửa học viện Tây Nguyệt, ngay cả việc đánh rắm cũng không ai dám. Đây là trước cửa Tiên gia, làm những chuyện phạm phu tục tử sẽ không ngẩng đầu lên được, chỉ cần sơ ý một chút, liền có thể lý giải được tại sao, mọi người dù phải tranh chấp võ đầu cũng muốn đắc đạo thành tiên.

Lối vào bên bến đò có treo một tấm bảng, bên trên đề mấy chữ " Người tiền đưa, dừng lại tại đây", bên cạnh tấm biển còn có hai vị mặc áo bào trắng, trên lưng có trường kiếm, chính là người phụ trách thu nhận học sinh của học viện Tây Nguyệt.

Nhìn thấy tấm biển, Đường Kiếp quơ lấy hành lý nói: - Đi thôi, kế tiếp, chúng ta phải tự mình đi qua.

Nhìn tàu thủy tiến vào bến, lại nghĩ tới biểu hiện của Vệ Minh đêm hôm trước. Từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi sự bảo hộ của gia đình, Vệ Thiên Xung đột nhiên không khỏi rung mình một cái, buột miệng thốt lên: - Nhất

nhập viện môn thâm tự hải. (ý nói sau khi vào học viện, mọi thứ đều khó lường như biển sâu)

Quay đầu lại nhìn về phía đám quân sự tới tiễn đưa, đột nhiên mắt có chút đau xót:

- Trương quân sự, đa tạ các người một đường đưa ta tới đây, sau khi trở về, nói với nương rằng ta rất nhớ người.

Trương quân sự hoảng sợ, nghĩ thầm đứa nhỏ này tại sao đột nhiên lại thay đổi như vậy, trở nên biết điều rồi, không ngờ lại còn cảm tạ mình một đường đưa tiễn không dễ dàng.

Ngay sau đó Vệ Thiên Xung liền nói: - Ta đột nhiên nghĩ, có chút không muốn đi học...

Trương quân sự lão đảo đứng không vững, suýt nữa ngã xuống.

Cũng may Vệ Thiên Xung chỉ là nhất thời mất bình tĩnh, gã cũng biết nếu từ bỏ trở về thì kết quả đợi gã là gì. Bị Đường Kiếp lôi kéo, chỉ còn cách kiên trì đi về phía trước.

Bởi vì học sinh tương đối nhiều, nên tất cả mọi người đều xếp hàng tiễn vào. Có lẽ trước đó đều được dặn dò chỉ bảo, nên cũng không gặp ai kêu ngạo huênh hoang.

Kỳ thật toàn là con cháu nhà giàu có, ngạo khí tất nhiên là có, nhưng không có nghĩa là bọn họ đều biểu hiện ra, ít nhất là ở đây. Bọn họ đều biết nếu bọn họ ở đây không được phép tùy tiện, nhưng tất nhiên sau này thì không thể nói trước được.

Ngay tại khi tất cả mọi người đang chờ lên thuyền là lúc, phía sau có một hồi chuông trong trẻo.

Mọi người đều quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa kim quanh lóng lánh đi tới chỗ bến đò rồi dừng lại. Từ trong xe ngựa có vài tên nam tử mặc kim y bước xuống, cũng không nói chuyện, chỉ đứng một bên nhìn về phía đám người.

- Mấy người kia là ai vậy, cũng là đệ tử tới nhập học sao? Có người nhỏ giọng nghị luận.

- Đó là mấy vị sư huynh đã vào học viện, tất nhiên không cần xếp hàng, bọn họ chỉ là tới đây để giữ gìn trật tự mà thôi.

- Nói vậy, y phục của học sinh trong học viện Tây Nguyệt đều giống nhau, đều là một thân màu trắng, ở đâu có kim bào chứ? Còn nữa nhìn xem tuổi tác cũng không đúng.

- Đó là bởi vì mấy vị này không giống như những người khác, bọn họ đều là học sinh được trao đổi từ Thiên Thần cung, thuộc vào loại đặc biệt tiến vào, mặc là trang phục truyền thống của Thiên Thần cung, có gì mà kỳ lạ chứ.

- Hóa ra đến đây là học sinh Thiên Thần cung.

Mọi người đều bàn tán xôn xao.

Vài năm gần đây người của Thiên Thần cung tiến vào học viện Tây Nguyệt, nghe nói là để giao lưu tiên thuật, trao đổi học sinh. Bởi vì do địa hình và khẩu âm, nên chuyện này không giấu giếm được, vì thế những người nhanh nhạy đều biết được, chỉ có điều không nghĩ vừa nhập học đã gặp được họ.

Bất quá bình thường bọn họ đều mặc y phục màu trắng, duy chỉ có hôm nay mới đổi sang mặc kim y, đây cũng là lần đầu tiên trong nhiều năm trở lại đây.

Đây là bởi vì những học sinh tiến vào của năm nay, cũng là năm cuối cùng mà Đường Kiếp có thể tiến vào học viện Tây Nguyệt. Qua năm nay, nếu Đường Kiếp mà còn không xuất hiện, thì cũng không cần phải tiếp tục đợi nữa, mà chỉ cần hắn ta đến đây, thì lúc đó đi hay ở cũng không còn quan trọng nữa dù sao thì tư liệu đã đến tay, không phải là tìm kiếm không mục đích nữa.

Bởi vì trong lần nhập học này, Thiên Thần cung ngoại lệ chủ động xuất hiện, giống trống khua chiêng tìm kiếm Đường Kiếp.

- Thiên Thần cung Nghe thấy vậy, Đường Kiếp ngẩng đầu lên, nhìn về phía mấy người mặc kim y trên xe ngựa kia.

Lúc đó, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thần bí, thì thào nói:

- Quả nhiên là đến rồi

- Cái gì đến rồi? Vệ Thiên Xung nghe thấy liền thuận miệng hỏi Đường Kiếp.

Đường Kiếp không trả lời, chỉ là khẽ mỉm cười một tiếng.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên làm một việc khiến người ta phải kinh hãi.

Hắn lao mạnh ra khỏi đội ngũ, nhảy lên một cỗ xe ngựa ở gần đó, lật người phi lên đỉnh xe.

Đứng ở trên đỉnh xe, Đường Kiếp cao giọng hô to: - Ta là Đường Kiếp, hôm nay cuối cùng cũng toại nguyện, được trở thành học sinh của học viện Tây Nguyệt. Hôm nay đặc biệt tuyên cáo, học viện Tây Nguyệt thập đại đệ tử, tương lai chắc chắn có một vị trí của Đường Kiếp ta.

Tiếng hét của hắn truyền đi tứ phía, chấn động khiến cho mọi người trợn mắt há mồm, mấy gã kim y lập tức cùng nhau nhìn về phía Đường Kiếp.

Tiếng ồn ào nổi lên, không khí đang yên tĩnh lập tức dậy lên tiếng reo hò.

Đường Kiếp lúc này mới thản nhiên nhảy xuống khỏi xe ngựa và trở lại bên người Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung bị hăn dọa cho hoảng sợ, kêu lên: - Đường Kiếp người điên rồi sao? Dám đứng ở cửa học viện Tây Nguyệt la hét.

Đường Kiếp cười đáp: - Chỉ là biểu đạt chí lớn của ta mà thôi, thời xưa cường nhân không phải vẫn như vậy sao? Không biểu đạt một chút tình cảm, thể hiện một chút chí hướng, làm sao có thể gọi là khí phách chứ.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Lý Dư (P1)

- Nhưng đây là học viện Tây Nguyệt đấy, nhiều ngày như vậy, ngay cả hoàng tôn quý tộc cũng không dám làm càn. Không ngờ người lại ở cửa học viện la hét, không sợ bị trừ điểm sao? Vệ Thiên Xung bị chọc tức muốn phát điên lên rồi.

Đều nói mình không hiểu chuyện, sao tên Đường Kiếp này lúc không hiểu chuyện, so với mình còn không hiểu chuyện hơn chứ?

Cuối cùng thì gã cũng biết mình là người không hiểu chuyện.

Đường Kiếp cười nói: - Ta đương nhiên không sợ, bởi vì nơi này còn chưa phải học viện, học viện sẽ không vì chuyện này mà trừ điểm của ta, không tin ngài cứ chờ xem.

Hắn dùng cảm chỉ chỉ về hai gã học sinh ở phía xa, quả nhiên hai gã học sinh Tây Nguyệt chỉ nhìn hắn một cái, sau đó đều không có phản ứng gì.

Vệ Thiên Xung lúc này mới nhẹ nhàng thở ra: - Bất kể thế nào, vẫn là cẩn thận thì hơn.

Gã lại quay ngược lại khuyên bảo Đường Kiếp cẩn thận hành sự, quả nhiên là thế sự khó lường, không thiếu gì chuyện kỳ lạ.

Đường Kiếp cười ha ha nói: - Ta đương nhiên là cẩn thận, chính là bởi vì cẩn thận ta mới học thuộc quy tắc của học viện. Đã biết cái gì không thể làm, đương nhiên cũng sẽ biết cái gì có thể làm rồi.

- Biết cái gì không thể làm, thì sẽ biết được cái gì có thể làm? Ánh mắt Vệ Thiên Xung lên.

- Đúng vậy. Thế nào, tiểu thiếu gia, theo ta đọc quy tắc đệ tử đi? Đọc đệ tử quy, rất nhiều chuyện vốn không thể làm, người cũng có thể đi làm.

- Để ta suy nghĩ đã

Lấy ý nghĩ phá hư quy củ làm động lực, so với việc tuân thủ quy củ vĩnh viễn có sức hấp dẫn hơn rất nhiều.

Có Đường Kiếp dẫn đầu hô hào, đám người lập tức náo nhiệt hẳn lên. Những người nguyên bản e ngại uy nghiêm của Tây Nguyệt phái, không dám nói năng lung tung, nay thấy Đường Kiếp không có chuyện gì, lập tức cao giọng bàn tán, đương nhiên bàn tán cũng không thể thiếu hành vi vừa rồi của Đường Kiếp.

- Tên kia là công tử nhà ai, tại sao lại dám can rỡ như vậy?

- Nhìn cách ăn mặc của hắn, rõ ràng là người đi hầu học.

- Người đi hầu học mà cũng dám to gan như vậy?

- Có lẽ là tên nhà quê nào đó không có kiến thức, lại còn luôn mồm luôn miệng nói chắc chắn sẽ là một trong thập đại đệ tử, quả nhiên là kiêu ngạo, ngông cuồng quá mức.

- Cũng muốn nhìn xem hắn có bản lĩnh gì.

- Có cái gì hay mà xem, rõ ràng chính là đang lòe mọi người.

- Ta cũng thấy vậy, kiêu ngạo ngông cuồng như thế, về sau vào học, nhất định phải tìm cơ hội dạy dỗ hắn một phen.

Tiếng bàn tán xôn xao, có người hâm mộ, cũng có kẻ đố kỵ, thậm chí không hiểu sao còn có người lại mang theo hận ý nhìn Đường Kiếp.

Trong tiếng huyên náo, toàn bộ mọi người rốt cuộc cũng lên thuyền hết. Phía dưới không hề tẩy mái chèo lay động, thuyền dựa theo gió mà chuyển động, hướng về phía núi Thanh Vân.

Bởi vì đều là người mới đến, nên đám học sinh phần lớn đều tụ tập ở trên boong thuyền ngắm cảnh.

Hồ Ngọc Đới cảnh sắc tươi đẹp, trên mặt hồ hiện lên các làn sóng màu bạc, mơ hồ còn có thể thấy có cá đang bơi bên dưới. Giữa hồ có một đảo nhỏ, xuyên qua rừng cây rậm rạp, có thể nhìn thấy bóng dáng của đình đài lầu các, nhưng lại không biết đó là nơi nào.

Trên núi Thanh Vân xa xa là đỉnh Tú Phong, phía dưới là một dãy cung điện trên cao, giống như một khu kiến trúc trong mây, đó chính là học viện Tây Nguyệt.

Kẻ có quan hệ với người trong học viện Tây Nguyệt, vừa chỉ vào dãy kiến trúc vừa hô lên: - Nhìn xem, kia chính là Thiên Nhất các, Mặc Hương viện, còn có Vạn Hợp viện, Thái Bạch quán, đình Ngũ Phương, Chu Thiên đài. Đáng tiếc là nơi này không nhìn được đấu trường Thần Binh.

Có học sinh không hiểu liền hỏi: - Những nơi đó đều là địa phương nào vậy?

Người thiếu niên lúc trước liền đáp lời: - Thiên Nhất các chính là tàng kinh các của học viện Tây Nguyệt. Kiến thức trên trời dưới biển, bên trong đó đều là các loại tiên gia công pháp được Tây Nguyệt phái qua nhiều thế hệ sưu tập được. Mặc Hương viện là nơi sau này chúng ta truyền kinh giảng đạo. Vạn Hợp viện là nơi ở của chúng ta sau này. Thái Bạch quán là nơi học bùa chú, Ngũ Phương đình là nơi luyện đan, Châu Đình đài là khu

trận pháp, ngoài ra còn có Luyện Kim đài và đấu trường Thần Binh, phía sau là võ trường luyện tập, tuy nhiên từ phía này không nhìn thấy được.

- Thì ra là thế, thụ giáo rồi, vẫn là huynh đài người hiểu rõ mọi chuyện.

- Đâu có đâu có, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ ở học viện Tây Nguyệt sinh sống mười năm, vẫn nên tìm hiểu trước một chút.

Mười năm, đây là quy định của học viện Tây Nguyệt, dù cho thành tựu như thế nào, sau khi học đủ mười năm, đều phải rời khỏi học viện. Có thể trong thời gian này tiến vào Thoát Phàm Cảnh, thì có thể lựa chọn tiếp tục ở lại học viện hay rời đi.

- Đúng thế, từ hôm nay trwor đi, mọi người đều là đồng môn rồi, kẻ kém cỏi xin tự giới thiệu trước, bí nhân là Mặc Văn Tài, là con cháu Mặc gia ở Dân Châu.

- Ta tên là Lý Húc Hi, gia phụ là Lý Doãn.

- Hóa ra là nhi tử của Hồ Uy tướng quân, tại hạ Hứa Nhạ Tường, gia phụ Hứa Hữu Vinh, đương nhiệm Tổng ti kiểm thành Hồng Vũ.

- Kim Giai Tuấn, là con cháu người bản địa thành Vạn Tuyền.

- Họ Kim? Chẳng lẽ là anh tài của phủ An thân vương.

- Không dám, chính là tại hạ.

Một đám học sinh đều bắt đầu tự giới thiệu, nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong quá trình đám học sinh này giới thiệu, vô tình hữu ý đã chia làm mấy loại.

Một loại là con nhà quan lại, một loại chính là con nhà giàu có, một loại là thân phận tội tở, cũng có một số ít xuất thân bần hàn nhưng thiên phú hơn người, cơ bản cũng là người hợp theo loại, vật hợp theo loài

Xã giao với con cháu quyền quý là bài học quan trọng nhất. Xếp sau là con cháu nhà giàu, có thể cái gì cũng không biết, nhưng chính là không thể không quen biết nhiều quý nhân ở đây, bởi vì đám quý nhân này chính là tài nguyên quý giá nhất. Cũng giống như Đường Kiếp tìm mọi cách để ôm được bắp đùi của Vệ Thiên Xung vậy, đám con cháu nhà giàu có trời sinh đều đã có cơ hội độc chiếm tài nguyên. Khi bọn họ đến học viện, dù cho tương lai bọn họ học thành tài hay không, thành tựu như thế nào, chỉ cần bọn họ quen biết nhiều quý nhân, bồi dưỡng đủ giao tình đủ sâu, như vậy dù là ở trình độ nào, thì đây cũng là một loại thành công.

Giống như các xí nghiệp hiện đại, nhiệt tình đi học các chương trình MBA gì gì đó, chưa chắc đã bởi vì chương trình học sẽ dạy được điều gì, mà là khi có thể đi học chương trình đó, thường thường đều là cá xí nghiệp lớn, có thực lực, quen biết càng nhiều, cơ hội cũng càng nhiều.

Chính vì vậy, Vệ Thiên Xung cũng lẫn vào trong đó, rất nhanh liền quen biết được vài vị đồng môn, kết giao bằng hữu, thậm chí Thị Mộng cũng quen biết với vài bằng hữu cũng là nô bộc.

So ra thì Đường Kiếp hẳn lại thích an tĩnh hơn, hẳn không chủ động đi kết giao với bất cứ ai, chỉ nhìn về đỉnh núi phía xa, nhưng trong lòng lại hiện ra bóng dáng của Hư Mộ Dương.

Hư đại ca, ta rốt cuộc cũng không phụ sự kỳ vọng của huynh, tiến được vào học viện Tây Nguyệt.

Đường Kiếp trong lòng lâm bầm nói.

Mọi người đang nói chuyện, mặt hồ phía xa chợt dâng lên con sóng lớn, một con cá chép vàng to như thuyền từ dưới nước trời lên, vung đuôi quật mạnh vào mặt hồ, kiến nước hồ bắn lên trời.

- Đó là cái gì vậy?

- Là yêu quái cá chép. Một đám học sinh hô lên.
- Có yêu quái, hồ Đới Ngọc có yêu quái. Cũng có người khác hét lớn.
- Đừng sợ, đây là thuyền pháp của Tiên gia, cá chép yêu kia sẽ không dám tấn công đâu. Có kẻ can đảm nói.

Nói thì là vậy, chỉ thấy cá chép kia tung người lên trên không, biến thành một gã đại hán râu quai nón, đồng thời cười ha hả nói: - Một đám tiểu tử thối, cho rằng chiếc thuyền phép nho nhỏ này có thể ngăn cản được lão tử? Ta liền lên thuyền cho các người xem.

Nói xong liền đạp sóng mà đến, bước chân như đang đi ở trên đất bằng.

- Là đại yêu biến hóa. Nhìn thấy cá chép yêu biến thành hình người, mọi người lại lần nữa sợ hãi lui hết về phía sau.

Yêu và tinh không giống nhau, tinh là cây cối sau khi Thông Linh, bởi vì không có huyết khí không có thần thái, nên có thể biến hình, các hình dạng kỳ thực đều chủ yếu do linh khí biến thành, không quan hệ tới thực lực. Nhưng yêu là chim muông thú vật, thân có máu thịt, chịu hạn chế của Tiên Thiên, sau khi Thông Linh cũng không thể lập tức biến hình, mà phải trải qua nhiều năm khổ tu, đạo hạnh đạt tới trình độ nhất định mới có khả năng hóa thành hình người.

Chính bởi vậy, có năng lực biến hóa, đều được coi là đại yêu. Thực lực ít nhất cũng phải là Thiên Tâm Cảnh, thậm chí là Truy Tử Phủ.

Thời khắc cá chép yêu đại hán kia bước lên thuyền, một đám học sinh sợ hãi lui hẳn về phía sau, co lại thành một nhóm, lại có người vô ý không cẩn thận rơi vào giữa sông.

Đại hán kia thấy vậy cảm giác không thú vị, phát phát tay: - Một đám nhát gan, gan nhỏ như vậy mà cũng đòi tới đây tu tiên, còn không bằng

sớm về nhà tìm mẫu thân mà bú sữa đi.

- Tiền bối lời này nói có chút sai rồi, đối mặt với kẻ mạnh hơn mình, sợ hãi cũng chỉ là cách tự bảo vệ. Nếu gặp phải mãnh hổ lang sói, mà không sợ hãi, chẳng phải là tự mình chịu chết?

Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Đại yêu kia trừng mắt quát: - Ai? Dám bảo là ta nói sai?

Gã tuy rằng quát hỏi là ai, nhưng ánh mắt cũng đã dừng trên người Đường Kiếp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 49+1: Nhập Học (P1)

Nói đến đây, Đường Kiếp dừng lại một chút, sau đó mới nói: - Nơi này chính là học viện Tây Nguyệt, thân phận thế nào thì ở nơi này cũng chẳng có nghĩa lý gì, nếu không cũng đã không có quy định không được mang theo nô bộc đi học. Hôm nay mới chỉ là bắt đầu, về sau những chuyện giống như vậy còn nhiều, học viện sẽ đưa cho mọi người tài nguyên, nhưng chắc chắn không thỏa mãn tất cả mọi người. Nếu chư vị còn muốn tiếp tục kiên cường, vậy chớ trách bỏ lỡ cơ duyên. Tặng các vị một câu: Trời ban không nhận

-liền đừng trách ông trời bất công.

- Nói hay lắm.

Một tiếng hô lớn chợt vang lên.

Trong hồ tiếp tục cuộn sóng, không ngờ thấy Lý Dư quay trở lại.

- Tiền bối.

Lúc này đây, tất cả các học sinh đều quỳ cung kính quỳ gối trước Lý Dư.

Chỉ có mình Đường Kiếp là đứng nhìn Lý Dư hỏi: - Không phải ngài đi rồi hay sao?

Lý Dư chớp chớp đôi mắt to nói: - Hồ Ngọc Đới chính là nhà của lão tử, lão tử còn có thể đi đâu được cơ chứ?

Nói xong đột nhiên cười ha hả: - Đã lâu không gặp người thú vị như nhóc con rồi. Không tệ không tệ, ta rất thích. Này, thứ này cho người, cũng không phải là trời ban cơ duyên gì cả, cùng với học viện không có quan hệ, đây là lễ vật của lão tử.

Nói xong một đạo kim quang bay về phía Đường Kiếp, Đường Kiếp giơ tay bắt lấy, nhìn thấy trong tay là một chiếc vảy cá, lập tức biết được đây là vảy trên người Lý Dư.

Có được thứ từ trên người đại yêu biến hóa được, cho dù không phải bảo bối gì nhưng cũng có giá trị nhất định, Đường Kiếp tất nhiên là vui mừng.

Lý Dư lại tiếp tục hô lên: - Tiểu tử người nhận được lợi lộc từ lão tử, không bái ta một lạy không được.

- Đa tạ tiền bối đã trọng thưởng, tiểu tử bái ngài một bái. Đường Kiếp không chút do dự quỳ gối xuống.

- Tốt, vậy lão tử liền không khách khí nhận lấy. Lý Dư lớn tiếng nói: - Mấy tên tiểu tử các người nghe lão tử nói đây, lão tử thích nghe nịnh bợ. Muốn lấy được cái gì tốt từ lão tử, trước hết phải học mẹ hăn cách làm người. Tuy nhiên phần lễ vật đầu tiên chỉ cần vài câu nói dễ nghe, phần lễ vật thứ hai phải dùng đại lễ để bái, nếu muốn tiếp tục nhận được ưu ái của lão tử, phải nghĩ được nhiều cách khiến lão tử vui vẻ. Ha ha ha.

Nói xong cười lớn rồi nhảy vào trong hồ, chỉ để lại mọi người trên thuyền mắt to trừng mắt nhỏ, ngơ ngác nhìn nhau, cunxg không ai nói chuyện phiếm nữa.

Tuy nhiên, mấy lời này không liên quan tới Đường Kiếp, người chân chính có thể từ trong cái vĩa hiếu ra được đạo lý cực ít, họ không tiếp tục nói chỉ là vì sợ Lý Dư bất cứ lúc nào cũng nghe được mọi người nói chuyện.

Những lời chê trách vừa rồi, khẳng định là Lý Dư nghe được. Sở dĩ tặng Đường Kiếp lễ trọng, chưa chắc đã là vì cảm thấy Đường Kiếp thú vị, mà là vì để chọc tức mấy người kia. Bởi vậy có thể thấy được, vị Lý Dư này thoát nhìn hào sảng, nhưng lòng dạ chưa chắc đã lớn, nếu còn tiếp tục nói gẫu không phải, có lẽ sẽ không chọc tức họ, mà trực tiếp xuất hiện đánh cho bọn họ một trận.

Không còn có tiếng chỉ trích, ánh mắt mọi người lại như có như không, quét tới chiếc vẩy cá màu vàng trên tay Đường Kiếp. Vệ Thiên Xung tò mò, đi tới nói: - Cho ta xem xem, đây là bảo bối gì vậy? Có ích lợi gì sao?

Đường Kiếp trực tiếp cắt kỹ vẩy cá vào trong người nói: - Người cũng thấy ta làm cách nào mà đạt được thứ này rồi đấy, lão nhân gia chưa nói, ta làm sao biết được.

- Cho ta xem một chút đi, đừng có nhỏ mọn như vậy.

- Ta sợ người xem xong không trả lại cho ta.

Vệ Thiên Xung bị hấn nói đúng tâm tư, cười ha ha nói: - Vậy hay là người trực tiếp tặng cho ta?

Đường Kiếp ngữ khí trầm trọng nói: -Người cảm thấy như vậy thích hợp sao?

- Ta là thiếu gia, làm sao mà không thích hợp chứ?

- Đúng vậy, người là thiếu gia. Ta chỉ nghe nói tôi tớ xin thiếu gia cơm, chứ chưa nghe thấy thiếu gia từ tay tôi tớ đoạt bảo bối đấy.

- Ta dùng bạc để mua là được chứ gì?

- Người cảm thấy chúng ta ở trên hồ Ngọc Đới, mua bán lễ vật của tiền bối, lão nhân gia ngài sẽ vui vẻ sao?

-Thế thì thôi vậy. Vệ Thiên Xung thấy Đường Kiếp lôi Lý Dư ra làm lá chắn, chỉ có thể tức giận buông tha hăn.

Mọi người thú vị nhìn, có người vừa quen Vệ Thiên Xung tiến lên nói: - Thiên Xung, người làm này của người đứng là thú vị, không hề sợ người chút nào. Chắc là con nối dòng của lão nhân trong quý phủ, từ nhỏ đã lớn lên ở Vệ gia hả?

Vệ Thiên Xung thở dài: - Cũng không phải, mới vào phủ được ba năm. Nhưng mà hăn ta đã cứu mạng ta, ta không thể cùng hăn so đo được.

Nghĩ thầm điểm mấu chốt là do hăn còn lấy nương của ta, lấy gia pháp đè chèn ép ta, lại còn có thể đánh ta nữa

Có người thì cười nói: - Ra là vậy, khó trách lại ngang ngược kiêu ngạo như thế. Tuy nhiên nếu đã là tôi tớ, là người hầu học, vậy thì phải giữ vững bốn phận của tôi tớ. Cho dù công lao lớn thế nào, cũng không thể dựa vào đó mà huênh hoang. Thiên Xung huynh đệ, có cơ hội ta giúp người giáo huấn hăn một phen, để cho hăn biết thế nào mới gọi là tôi tớ.

Vệ Thiên Xung nhếch miệng trả lời: - Ha ha, đa tạ, việc này không gấp, hăn bình thường vẫn là rất nghe lời ta.

Một đường nói đùa, thuyền đã tới bờ.

Đám học sinh sau khi rời thuyền, liền có người dẫn mọi người lên núi.

Học viện Tây Nguyệt tuy rằng xây dựng trên núi, nhưng lại tạo được đại khí nguy nga. Vừa vào cửa, đầu tiên là nhìn thấy một pho tượng đồng cao chừng ba trượng, là tổ sư của Tây Nguyệt phái Thủy Nguyệt Thiên tôn.

Theo chuyện xưa kể lại, Thủy Nguyệt Thiên tôn dạo chơi tới núi Xuất Vân, đắm Ánh Nguyệt, ngẫu nhiên gặp được cảnh kim rắng nuốt trăng, trong lòng sinh ra cảm giác, trong nước có ánh trăng, ánh trăng được rửa

trong nước, phá vỡ giới cương, vượt giới phi thăng. Hậu nhân dựa vào chuyện đó mà sáng lập ra môn phái, tên Tây Nguyệt cũng từ đó mà ra. Ý chỉ một loại cảnh giới, từ ảo tới thực, thực sự không hề liên quan gì tới công pháp, mà là do một vị Văn Tâm quốc, cũng là tự văn tâm ngộ đạo mà ra.

Bởi vậy tôn chỉ của Tây Nguyệt phái chính là nhắm vào chủ tâm. Nếu đã là trực tiếp chỉ vào chủ tâm, việc người dùng cảm muốn Tiên lộ tranh phong, tự nhiên cũng không kiêng kỵ hai chữ tranh đoạt. Vì vậy mà vừa lúc này mới có màn tặng rượu, tiết mục như vậy kỳ thật hàng năm đều có, chỉ có điều thủ pháp khác nhau, không dễ dàng để người khác nhìn ra.

Đương nhiên, cho phép người tranh người mới được tranh, không cho phép người tranh thì tốt nhất nghĩ cũng đừng có nghĩ. Con đường tinh tiến ở học viện đã được vẽ sẵn, nếu người rời khỏi đường lớn, đập vào khoảng không, chính là tự mình tìm đường chết.

Vào trong viện, tự nhiên có chỗ để mọi người đăng kí họ tên, lai lịch.

- Họ tên?

- Đường Kiếp.

- Ngọc môn?

Ngũ chuyển.

- Hóa ra chỉ có ngũ chuyển, vậy mà dám tự xưng phải vào được thập đại đệ tử, đúng là tức cười. Trong đám người tiến vào có kẻ phát ra kinh thường trào phúng nói.

Đường Kiếp vừa vào đã thành danh, bởi vậy nên lúc hãn báo danh có không ít người chú ý. Vốn tưởng hãn là ngọc môn cửu chuyển, kỳ tài thế nào, hóa ra chỉ là ngũ chuyển.

Vệ Thiên Xung phía bên kia và Thị Mộng cũng đã báo danh xong, ba người sau khi báo danh, liền có người phát lệnh bài dành cho học sinh, gọi là Học tử bài.

Học tử bài là do kim thiết tạo thành, màu vàng rực rỡ chói mắt, có thể đeo ở bên hông, chính là lệnh bài tích điểm của học viện, bên trong khắc trận pháp, ghi lại họ tên là điểm của mỗi học sinh.

Một khi học sinh phạm sai lầm, sẽ có người giám sát ở nơi này trừ điểm tương ứng trên lệnh bài. Điểm trên lệnh bài được chia làm hai bản, một bản ở trên tay đội giám sát, một bản là nằm ở trên Học tử bài. Cho nên người có là thiên tài hơn người, có thể giải trận pháp trên đó cũng vô dụng.

Sau khi lấy được lệnh bài tích điểm, liền có học tử đưa mọi người tới Vạn Hợp viện.

Vạn Hợp viện là nơi ở của tất cả mọi học sinh, ở đây có hơn một vạn học sinh, cũng coi như phù hợp với tên gọi của nơi này.

Vạn Hợp viện tuy là khu kí túc dành cho học sinh, nhưng bố trí khá là tao nhã, từng gian phòng không phải như hiện đại chia thành các phòng vuông, mà là phân bố chằng chịt, giống như cờ trên bàn, tinh tinh điểm điểm, ẩn vào trong rừng núi. Ở giữa còn có dòng suối nhỏ, nước chảy róc rách chảy quanh hành lang uốn chín khúc, nhìn lên cũng là một mảnh lâm viên thẳng địa.

Vạn Hợp phường bất quá chỉ là ký túc ở học viện Tây Nguyệt, mà phong cảnh đã như vậy, có thể thấy được học viện Tây Nguyệt không phải tự nhiên mà nổi danh.

Trong này diện tích rộng lớn, ở bên ngoài lại nhìn không ra, Đường Kiếp hoài nghi ở đây cũng có trận pháp. Tuy nhiên hiện tại vừa mới đến, biết rằng có rất nhiều nơi còn chưa quen thuộc là được.

Tuy rằng Đường Kiếp bọn họ là người hầu học, nhưng đây chỉ là thân phận riêng, mặt ngoài tất cả học sinh đều đối xử bình đẳng. Bởi vậy Đường Kiếp và Vệ Thiên Xung cũng không có ở cùng một chỗ.

Vị học tử kia đưa Vệ Thiên Xung đến một chỗ trước đình viện, chỉ vào sân nói: - Nơi này là chỗ người ở.

Vệ Thiên Xung nhìn viện này coi như rộng rãi, cảnh vật xung quanh trang nhã rõ ràng, cảm thấy hài lòng, gật đầu nói: - Tuy rằng nơi này không lớn như viện nhà ta, nhưng điều kiện cũng không tệ, chỉ có một điều không tốt, đó là trong viện này đất trống quá nhiều, không để làm gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 49+2: Nhập Học (P2)

Học tử dẫn đường kia nghe xong hừ lạnh một tiếng: - Lại là một tên phàm phu tục tử, nơi này từng cọng cây ngọn cỏ đều là tú vật của trời đất, cho dù là đất cát cũng cao hơn nhà người một bậc, người ở nơi hoang dã dính đầy hơi thở phàm tục, làm sao có thể sánh bằng.

- Người Chưa có ai đối xử với Vệ Thiên Xung như vậy, gã tức giận muốn mắng người, may mà Đường Kiếp ngăn lại, nháy mắt mấy cái với hắn.

Vệ Thiên Xung lúc này mới nhớ tới quy củ học viện, cùng đồng môn tranh chấp, động thủ trừ năm điểm, đả thương người trừ mười điểm, hại tính mạng người khác bị trục xuất khỏi sư môn, chỉ có thể cố nén cơn giận xuống.

Học tử kia nhìn thấy Vệ Thiên Xung nhịn xuống, liền ha ha cười lạnh hai tiếng, lúc này mới đưa Thị Mộng và Đường Kiếp đến nơi ở.

Đường Kiếp ở bên cạnh rừng hạnh cách đó không xa có dòng suối nhỏ chảy qua, cách xa một chút có một đình nhất giác nhỏ, phía trước trông ra ngọn núi, có thể ngắm cảnh, cũng là nơi phong cảnh tuyệt hảo.

Sau khi tới nơi, Đường Kiếp liền quay lại chỗ ở của Vệ Thiên Xung, chỉ thấy Vệ Thiên Xung đang đứng trong phòng thở phì phò mắng vị sư huynh kia, Thị Mộng thì đứng ở một bên khuyên giải.

Đường Kiếp cười nói: - Còn đang tức giận à?

- Tiểu tử kia là cái thứ gì chứ? Ta cũng không biết đã chọc phải chỗ nào của gã, tại sao lại mĩa mai ta như vậy? Vệ Thiên Xung phần nộ nói.

- Không có gì kỳ quái cả, gã chính là muốn kích cho người tức giận, nếu chẳng may người không chịu được, chống lại gã, như vậy liền đúng ý của gã rồi.

- Hả? Tại sao lại như vậy? Vệ Thiên Xung không rõ hỏi.

Đường Kiếp trả lời - Bởi vì gã ta là giám sát của học viện. Là người chuyên cai quản việc trừ điểm đấy. Với lại theo quy định của học viện, nếu người giám sát trừ được một trăm điểm, thì chính bản thân họ sẽ được cộng một chút điểm coi như phần thưởng đấy.

- Học viện có cả thưởng điểm cổ vũ? Vệ Thiên Xung chấn động hỏi.

- Đó là điều tất nhiên, chúng ta ở học viện những mười năm. Cũng không ai biết khi nào thì phạm phải sai lầm, rồi bị trừ điểm. Một trăm điểm nhìn có vẻ không ít, nhưng phân ra trong mười năm, mỗi năm chỉ có mười điểm, đánh nhau một trận sẽ không còn điểm, nếu như không có điểm thưởng thì còn mấy ai trụ lại được chứ? Dựa theo cách nói ở quê hương ta, cái này gọi là vừa đâm vừa xoa. Tích phân không phải chỉ dùng để được ở lại học viện, mà sau này khi bình chọn môn hạ, đệ tử, đây cũng là một tiêu chuẩn trọng yếu đấy.

- Cho nên tên kia là cố tình chọc giận ta? Vệ Thiên Xung rốt cuộc cũng hiểu ra.

Gã biết rằng Tu tiên giới tàn khốc, lại không nghĩ rằng mỗi bước đi đều phải cẩn thận, mới vừa vào học đã bị người ta hãm hại, nếu không phải nghe lời Đường Kiếp đọc trước đệ tử quy, ần này có lẽ đã mắc câu rồi.

Hiên tại Vệ Thiên Xung bắt đầu hiểu được lời Vệ Minh nói.

- Tất nhiên rồi. Đường Kiếp cười nói: - Những người giám sát ở học viện chỉ chờ lấy được lợi từ trên người chúng ta. Chỉ e dù chúng ta không phạm sai lầm, nhưng vẫn bị trừ điểm mới đáng sợ, mọi người đều muốn tiến lên trên, không ai nói tới chuyện nhân tính cả. Chúng ta không phạm lỗi, bọn họ sẽ tìm cơ hội dụ chúng ta phạm lỗi, theo cách nói ở quê của chúng ta đây là phương pháp câu cá. Nếu ko người cho là hàng năm trên một trăm người bị đào thải vì nguyên cớ gì? Thực sự có nhiều kẻ không biết điều cứ muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?

Vệ Thiên Xung nghe xong đầu đổ đầy mồ hôi: - Về sau nhìn thấy bọn họ phải tránh xa một chút.

- Muốn tránh cũng không tránh được, vừa rồi là ở ngoài sáng, còn có cả trong tối nữa cơ, họ chuyên núp trong bóng tối chờ bắt người. Đó đều là những người học qua tiên pháp, có một số người còn có thể sử dụng thuật ẩn thân, kẻ nào cũng âm trầm nham hiểm, không ai biết khi nào thì bọn họ lại đột nhiên xuất hiện, cho nên cuối cùng vẫn là tự bản thân phải cẩn thận, đừng phạm phải sai lầm

Vệ Thiên Xung nghe xong rung mình một cái, theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh.

Đường Kiếp nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của gã, trong lòng biết mục đích đã đạt được, cười nói: - Người cũng không cần lo lắng quá như vậy, cho dù là giám sát cũng không thể lén lút đi vào phòng của học tử, nếu như bị phát hiện, thì sẽ trực tiếp bị trục xuất khỏi học viện.

- Haizz. Vệ Thiên Xung cuối cùng cũng nhẹ nhõm thở ra.

- Tuy nhiên Hai từ "tuy nhiên" Đường Kiếp vừa nói ra, khiến trái tim Vệ Thiên Xung vừa đặt xuống lại bị nhắc lên.

- Tuy nhiên theo quy định của học viện, học tử tu tiên quần áo nhất định phải sạch sẽ. Phòng ốc ngăn nắp, không được để bụi phủ bùn nhơ, không

được để sách vở bừa bãi. Dựa vào tình huống vi phạm sẽ bị trừ từ một đến năm điểm, hơn nữa một lần phát hiện trừ điểm một lần. Cho nên bọn họ không thể trong tối làm, thì sẽ ra ngoài sáng công khai kiểm tra vệ sinh đấy.

- Haizz, người không thể nói hết mọi chuyện trong một lần được sao? Dọa chết ta, việc này thì đơn giản.

Nghe được yêu cầu này, Vệ Thiên Xung cũng không cần lo lắng gì rồi, quay đầu lại nói: - Thị Mộng, còn không mau dọn dẹp quét tước phòng ốc.

Có người hầu học để làm gì? Không phải chính là để làm những chuyện này hay sao?

Cho nên nói bọn họ không chỉ là chăm sóc cho cuộc sống, mà đồng thời cũng đảm bảo để thiếu gia sẽ vì những chuyện như thế này mà bị đuổi học.

Nghe thấy thiếu gia sai bảo, Thị Mộng nhìn nhìn Đường Kiếp, ý nói vậy hửn thì sao?

Trên đường tới đây có không ít nô bộc, những việc vặt này khác có hạ nhân làm, Thị Mộng và Đường Kiếp việc cũng không nhiều. Nhưng hiện tại chỉ có hai người bọn họ, nên công việc tất nhiên phải có sự phân công.

Vệ Thiên Xung nghiêm mặt nói: - Ta muốn đọc đệ tử quy, Đường Kiếp người phải giảng giải cho ta một chút, những quy tắc trong này cuối cùng nghĩa là sao.

Được, người tự làm một mình đi!

Đường Kiếp nói: - Đệ tử quy đọc thì nghe có vẻ dễ dàng, nhưng phải hiểu được thâm ý trong đó, tự tiện lợi dụng, phân tích khả năng tồn tại của những cạm bẫy, căn cứ vào những quy tắc để biết khả năng phát sinh chuyện gì, những lỗ hổng có thể lợi dụng được, nếu vậy thì cần không ít thời gian đấy.

- Yên tâm đi, ta nhất định chăm chỉ nghe. Vệ Thiên Xung trả lời.

Dù có là người bốc đồng thế nào, sau khi chịu thiệt thì đều ngoan ngoãn hơn.

Đường Kiếp vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Vấn đề là ta còn chưa quét dọn phòng mình.

- Thị Mộng, quét dọn xong phòng của ta, người cũng đến phòng của Đường Kiếp dọn dẹp một chút đi.

- Vâng, thiếu gia.

Thị Mộng mặt mếu máo muốn chảy cả nước ra rồi.

Dạy Vệ Thiên Xung đệ tử quy tới tận buổi tối, khi có người tới truyền tin báo đã giờ ăn cơm, lúc đó bọn họ mới kết thúc.

Phòng ăn của học viện gọi là Thiên Vị hiên. Tên gọi này có nghĩa là, nơi đây có đủ các loại mỹ thực, cơ bản chỉ cần người nghĩ ra thứ gì thì, ở đây đều có thể làm cho người.

Nhưng mà khi thực sự đi vào mới biết, sự tình cũng không hề tốt đẹp như tưởng tượng.

Một ngàn năm trăm học tử đến phòng ăn ăn cơm, nhưng chỉ có một cửa sổ bán cơm.

- Một cửa?

Một ngàn năm trăm người xếp thành hàng từ trong nội đường ra tới tận ngoài, tạo thành hình một con rồng dài.

Vệ Thiên Xung Đường Kiếp tới muộn một chút, vừa thấy cảnh này nhất thời hoảng sợ.

Vệ Thiên Xung kêu lên: - Sao nhiều người vậy, thế này thì phải chờ đến bao giờ?

- Ít nói nhảm đi, mau vào xếp hàng. Đường Kiếp kéo Vệ Thiên Xung đi tới phía sau cùng đứng xếp hàng.

Vệ Thiên Xung chưa từng trải qua chuyện như vậy, hét lên: - Không được, ta phải xem xem có thể chen lên phía trước không?

- Tiểu thiếu gia. Đường Kiếp đau lòng nói:

- Học dĩ chí dụng (ý nói học để rồi vận dụng, nếu không thì cho dù học được nhiều tri thức đi nữa mà không biết vận dụng nó thì cũng chẳng có tác dụng gì).

Trong lòng Vệ Thiên Xung cả kin, nhìn hai bên trái phải, không phát hiện điều gì, thấp giọng hỏi: - Đều ẩn thân rồi?

- Còn phải hỏi? Đường Kiếp hừ một tiếng nói.

Không lâu sau, sự tình phát triển đúng theo dự đoán của Đường Kiếp.

Một vị không biết thiếu gia nhà nào, thấy hàng dài như vậy không muốn xếp hàng mà trực tiếp lĩnh cơm. Sau đó trong nội đường, giống ma quỷ đột nhiên xuất hiện hai gã học tử mặc trường bào màu trắng, cười hắc hắc kéo vị thiếu gia kia sang một bên, chỉ là hạ giọng nói vài câu, vị thiếu gia kia mặt không còn chút máu, ngoan ngoãn lấy ra lệnh bài tích điểm, ánh sáng chợt lóe lên, tấm lệnh bài lại trở về trong tay gã.

Hai gã học tử kia biến mất, vị thiếu gia kia cũng trở lại trong đội ngũ, bắt đầu yên lặng xếp hàng.

Vệ Thiên Xung nhìn cảnh đó mờ mờ hazy ra như mưa: - Nơi nơi đều là hố, chốn chốn đều là bể. Nơi này làm gì giống học viện tu tiên, rõ ràng chính là học viện bầy người mà.

Bởi vì không xếp hàng cẩn thận mà bị trừ điểm không ít, cũng may chỉ bị trừ một điểm, vấn đề là hàng này xếp thật sự quá dài.

Mấy người Vệ Thiên Xung xếp hàng hơn nửa ngày, cuối cùng cũng lấy được cơm. Vừa nhìn thấy đồ ăn trong tay, Vệ Thiên Xung lập tức kêu lên: - Đây là thứ chó má gì vậy?

Một bát cơm gạo lức (loại gạo chưa giã kỹ), hai miếng thịt mặn, vài miếng súp lơ, và thêm một bát canh súp.

Ngay cả Thị Mộng nhìn thấy vậy đều hút khí lạnh.

- Không phải nói trong học viện đều ăn linh lương linh vật sao? Vệ Thiên Xung giận dữ hỏi: - Không phải nói nơi này là Thiên Vị hiền cái gì cũng có sao? Đây là cái gì? Heo cũng không ăn mấy thứ này.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đào Nhiên Cư

Đường Kiếp chỉ chỉ vào tấm biển treo trên phòng ăn, mặt trên viết rõ ràng: "Linh thực mười suất, linh hết thì dừng. Mỹ thực một trăm suất, linh hết thì dừng. Cơm gạo lúc không giới hạn".

Đường Kiếp chỉ chỉ vào bát cơm: - Nhìn thấy chưa? Thứ kia giống như linh tửu của Lý Dư, số lượng có hạn, chúng ta đến chậm, cũng chỉ có thể ăn những thứ này. Lần sau cố gắng tới sớm một chút.

Vệ Thiên Xung mếu máo sắp khóc: - Không còn cách nào khác?

- Có chứ, bên kia là cửa sổ thu phí. Đường Kiếp chỉ vào một góc khác.

Vệ Thiên Xung nhìn theo, quả thật thấy một cửa sổ nhỏ, vừa đi qua nhìn, lập tức hoảng sợ: - Một bát cơm gạo giã kỹ giá một linh tiền?

- Một bát thịt lợn giá ba linh tiền. Thị Mộng cũng ảm đạm lắc đầu.

- Một suất linh thực giá mười linh tiền. Đường Kiếp cũng sâu sắc có cảm giác bất đắc dĩ.

Thế này thì chém quá ác rồi.

- Thật sự không biết có học tử nào chịu nổi cái giá này. Thị Mộng nhìn rồi thở dài nói.

Nghe câu này, Đường Kiếp trong lòng cũng khẽ động.

Đúng rồi..

Tại sao không thấy các sư huynh đến đây mua cơm?

Phóng tầm mắt nhìn lại, trong phòng ăn, hầu như ở đây toàn là người mới.

Vậy các vị sư huynh ăn cơm thế nào?

Tuy nhiên vấn đề này hỏi cũng như không, Đường Kiếp bọn họ có thể tiếp xúc với vài vị sư huynh, cũng chính là người giám sát trật tự. Cả đám đó đều giương mắt hổ, nhìn chăm chăm vào điểm của mọi người. Muốn hỏi được gì từ bọn họ, giống như đưa dê vào miệng cọp vậy, chỉ còn cách sau này từ từ tìm hiểu vậy.

Mặc kệ có chịu được hay không, Vệ Thiên Xung vẫn cắn răng mua một phần cơm gạo xay, một con cá, cùng canh suông ăn cơm. Về phần Đường Kiếp, bọn họ cũng chỉ còn cách ăn cơm gạo lức rồi.

Mọi người vừa ăn, trong lòng vừa mắng chửi học viện Tây Nguyệt, tuy thế nhưng nhìn thấy có người xui xẻo bị trừ điểm, trong lòng lại một hồi vui vẻ.

Hạnh phúc có khi được hình thành ở trên sự thống khổ của người khác.

Chỉ trong một lát, vậy mà có tới bảy tám người bị trừ điểm, mỗi người cũng chỉ có thể mang về mặt đau khổ đi xếp hàng.

Vệ Thiên Xung muốn nhìn xem, có người tức giận đại náo phòng ăn thì kết quả sẽ thế nào. Nhưng đáng tiếc, chẳng có kẻ nào làm chuyện ngu ngốc đó cả.

Tuy nhiên, nhìn nhìn một lúc lại cảm thấy có gì đó không đúng, Vệ Thiên Xung hỏi: - Tại sao xui xẻo đều là thiếu gia, người hầu học không một ai bị sao?

- Chuyện này có gì mà kỳ quái chứ. Thiếu gia mà, chưa từng chịu qua ủy khuất như vậy, tự nhiên dễ mắc bẫy nhất, không giống như đám tôi tớ chúng ta, trước kia đều chịu tức giận quen rồi. Đường Kiếp trả lời.

Vệ Thiên Xung bưng tỉnh ngộ ra: - Chẳng trách gã học tử kia lại đặc biệt gây hấn với tađợi đã, Đường Kiếp lời này của ngươi là có ý gì? Có phải ngươi cảm thấy ở cạnh ta ngươi phải chịu ủy khuất?

Đường Kiếp ngửa mặt lên trời bật cười ha hả:

- Xem thiếu gia nói kìa, ta chỉ bảo rằng đại bộ phận, nhưng không bao gồm ngươi.

- Vậy ý của ngươi là ta rất tốt?

- Đúng thế, thiếu gia là người chiêu hiền đãi sĩ, từ trước tới nay đều coi người hầu chúng ta như bằng hữu, khí phách vô cùng. Đường Kiếp mặt không hề đỏ đáp lời.

- Ngươi biết vậy là được. Vệ Thiên Xung cảm giác vô cùng hài lòng.

Sau đó liền nhìn thấy, đôi đũa của Đường Kiếp đang hướng về phía mình, từ con cá mà mình dùng ba linh tiền để mua, gắp một miếng lớn cho vào miệng ăn.

Vệ Thiên Xung giận dữ, đang muốn dạy dỗ Đường Kiếp, lại nghĩ tới mình vừa mới nói đối xử với người hầu như bằng hữu, không phát tác được, chỉ có thể nhịn xuống.

Thị Mộng nhìn Đường Kiếp ăn cá, ánh mắt thêm thương, cũng muốn gắp một đũa. Nào ngờ tới Vệ Thiên Xung rút được kinh nghiệm, liền nhanh tay ăn sạch con cá trong bát.

Thị Mộng ngẫm nghĩ, bản thân chung quy vẫn không thể đoạt cá trong bát của thiếu gia. Chỉ có thể phần nộ từ bỏ, nhìn đến bát canh súp và cơm gạo lức, khóc không ra nước mắt.

Cho dù là tội tở, nhưng lúc ở Vệ gia cũng chưa từng ăn qua loại thức ăn này.

Ăn xong cơm tối, chủ tở ba người rảnh tở, đi tản bộ trong học viện.

Khung cảnh trong học viện Tây Nguyệt, quả thật đẹp đẽ vô cùng, tùy ý đi một chút, nơi nào phong cảnh cũng đẹp như tranh vẽ.

Ngẫu nhiên cũng có một hai nữ tu đi qua, Vệ Thiên Xung và Thị Mộng đều liếc mắt nhìn sang, chỉ thiếu là chưa huýt gió mà thôi.

Thiếu niên mười sáu tuổi, thân thể đã dậy thì xong, cũng bắt đầu hiểu được " thực nữ hảo cầu" rồi.

Đáng tiếc học viện Tây Nguyệt dương thịnh âm suy, nhiều nam ít nữ, mười học tử chỉ có một nữ tu, cũng chính vì vậy mà nữ tu nào cũng mắt cao hơn đầu, không thèm để ý tới nam tử.

Đi được một lúc, Vệ Thiên Xung đột nhiên thốt lên một câu: - Ta cuối cùng cũng hiểu rồi.

- Thiếu gia hiểu được cái gì? Đường Kiếp hỏi.

- Ở học viện Tây Nguyệt, cái gì cũng đều phải tranh giành. Vệ Thiên Xung oán hận nói: - Linh tửu kia phải tranh giành, điểm số phải tranh giành, thậm chí ngay cả ăn cơm cũng phải tranh giành, đại khái là chỉ có đại tiện mới không cần tranh.

- Đúng vậy, đúng vậy. Thị Mộng phụ họa.

- Chỉ hiểu được điều này không đủ, thiếu gia học dĩ trí dụng. Đường Kiếp nhắc nhở.

- Ta hiểu được ý của người, nếu ta đoán không sai Vệ Thiên Xung lắc lắc đầu, giống như quân sư thần cơ diệu toán, chu miệng nói: - Ngày mai bắt đầu lên lớp, đa phần cũng phải tranh giành đấy. Có lẽ chỉ có vài chỗ ngồi, tới chậm thì chỉ còn cách đứng mà nghe giảng.

Đường Kiếp vỗ tay một cái nôi: - Thiếu gia người cuối cùng cũng hiểu ra.

Vệ Thiên Xung ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, trong lòng tràn đầy cảm giác đắc ý.

Sau hồi lâu mới phục hồi lại như cũ, sắc mặt đột nhiên thay đổi: - Mẹ nó, vậy thì không phải là sau này lão tử không thể ngủ nướng?

- Trời chưa sáng đã phải rời giường rồi. Đường Kiếp thản nhiên nói: - Đừng lo lắng, ta sẽ qua gọi người dậy.

Trên đường trở về, Đường Kiếp nhân tiện tìm một miếng gỗ cây to mang về.

Vệ Thiên Xung tò mò hỏi hắn lấy để làm gì, Đường Kiếp trả lời muốn làm một cái biển, đặt tên cho nơi ở của mình.

Học viện Tây Nguyệt tranh giành là chuyện của tranh giành, nhưng thích chú ý tới bề ngoài nhã nhặn, đám học tử đều thích học đòi văn vẻ, thường có học tử tự mình đề biển trước nơi ở của mình như " Ngọa Long hiên" " Thanh Tâm đường" "Minh Chí cư" vân vân

Đường Kiếp nghĩ phải ở nơi này mười năm cũng phải đặt cho nơi ở của mình một cái tên.

Vệ Thiên Xung nghe xong cũng cảm thấy có hứng thú, cũng cùng với Thị Mộng đi tìm ván gỗ.

Đường Kiếp sau khi trở về, đặt tên cho nơi ở của mình gọi là "Đào Nhiên cư". Hắn mong chính là tiêu điều tự tại, vui sướng thoải mái, cuộc sống thần tiên thoát tục, mặc dù không phù hợp với hoàn cảnh của hắn, nhưng cũng có mấy phần phóng khoáng, tự do tự tại.

Thị Mộng thì có vẻ đơn giản hơn, trong lòng nghĩ nếu đã là văn vẻ phong nhã, liền trực tiếp gọi là "Phong Nhã đình" đi.

Còn bên phía Vệ Thiên Xung, vắt hết óc nghĩ không được tên nào hay, cuối cùng quyết định dùng lại tên cũ.

Vung bút lên.

Hiện lên ba chữ "Tĩnh Tâm viện" xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên tấm biển.

Trong một gian phòng ở học tử lâm, nơi đó được đánh dấu là Ngọc Lâm số 45.

Thế nhưng còn âm thầm được gọi bằng một tên khác là " Ừng sào".

Trong Ừng sào, Cố Trường Thanh đang ngồi ở trước án, mắt không rời khỏi tập tư liệu đang cầm trên tay.

Đây là tư liệu của toàn bộ những người nhập học trong năm nay, Thiên Thần cung cũng phải bỏ một cái giá rất lớn mới có được.

Cố Trường Thanh vừa xem, vừa viết lên nhận xét, hoặc yêu cầu chú ý quan sát người nào đó, hoặc chú trọng giám sát ai đó.

Lúc đang nghiên cứu, thì có một gã mặc kim y, vội vàng tiến vào cửa phòng: - Có tin tốt

- Đi ra ngoài. Cố Trường Thanh đầu cũng không ngẩng, quát lên.

Kim y nam tử ngậy ra một lúc, Cố Trường Thanh lại nói thêm câu nữa: - Đi ra, học cách gõ cửa rồi lại tiến vào.

Nam tử kia mặt dài ra, nhin cục tức xuống, xoay người rời khỏi phòng, đóng cửa. Sau đó gõ mạnh cửa phòng: - Thuộc hạ Triệu Tân Quốc có việc cần bẩm báo Phó ưng chủ.

- Vào đi.

Triệu Tân Quốc đi vào phòng nói: - Vừa rồi trong đám tân sinh nhập học, phát hiện một gã tự xưng là Đường Kiếp, đứng ra lớn tiếng hò hét.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó? Triệu Tân Quốc ngậy người: - Sau đó Sau đó hắn ở chỗ đó hét lên cái gì mà "Đường Kiệt ta chắc chắn sẽ gia nhập thập đại đệ tử"

Cố Trường Thanh rớt cuống cũng ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Tân Quốc, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn: - Đây là tin tốt mà người nói?

Triệu Tân Quốc hít một hơi thật sâu:

- Tất cả những người mới nhập học, toàn bộ nơm nớp lo sợ, không dám cao giọng phát ngôn bừa bãi. Chỉ có duy nhất kẻ này biểu hiện đặc biệt, lại tự xưng là Đường Kiệt, ta cho rằng kẻ này rất khả nghi.

Cố Trường Thanh nhìn sâu vào mắt gã, chỉ chỉ cái ghế dựa bên cạnh nói: - Ngồi đi.

Triệu Tân Quốc vừa ngồi xuống, Cố Trường Thanh lại không quan tâm tới gã, mà tiếp tục xử lý việc đang dang dở.

Triệu Tân Quốc không có kiên nhẫn đợi, hô lên một tiếng "đại nhân", nhưng rồi lại bị ánh mắt sắc bén của Cố Trường Thanh ép trở về, chỉ còn cách tiếp tục ngồi ở đó.

Qua một hồi lâu, tiếng đập cửa lại vang lên:

- Ứng đường Cao Phi có việc bẩm báo Cố Ứng chủ.

- Vào đi.

Lại có một gã nam tử tiến vào, cũng không mặc kim y, mà là một kiện bạch y. Tiến vào cửa, khom người hành lễ với Cố Trường Thanh, sau đó nói: - Phát hiện ra một gã tân sinh tên là Đường Kiếp, cùng với người chúng ta đang truy tìm có điểm tương đồng.

- Sư đệ người tới chậm rồi, ta đã bẩm báo việc này cho Phó Ứng chủ, nhờ kỹ việc như thế này phải nhanh. Triệu Tân Quốc bộ dạng lười biếng, giọng điệu đặc ý nói.

Cao Phi chỉ cười cười:

- Sư huynh phản ứng tự nhiên là rất nhanh rồi, sư đệ không bì được.

- Điều tra được cái gì? Cố Trường Thanh cũng không để ý Triệu Tân Quốc, quay ra hỏi.

- Đã kiểm tra qua, người này tên là Đường Kiếp, Kiếp trong kiếp trì(uy hiếp), đồng âm không đồng nghĩa. Đến từ Vệ gia ở Thương Long phủ, là người hầu học cho thiếu gia của Vệ gia Vệ Thiên Xung, ngọc môn ngũ chuyển. Bởi vì thời gian quá lâu, nên không thể đối chiếu chiều cao, nhưng nhìn diện mạo, cùng với Đường Kiệt có vài phần tương đồng. Tuy nhiên như lời đại nhân nói, người có những đặc điểm giống Đường Kiệt rất nhiều, thực sự không thể trở thành bằng chứng, cho nên ta cho người đi tìm hiểu. Qua lời của thiếu gia Vệ gia, biết được Đường Kiếp này là ba năm trước

mới tiến vào Vệ gia, cụ thể lai lịch thế nào còn chưa tìm hiểu được, cần điều tra thêm.

- Ba năm trước đây Thương Long phủ Vệ gia Cố Trường Thanh mỉm cười: - Vậy có thể cho thành mục tiêu để điều tra rồi.

Nói xong nhìn thoáng qua Triệu Tân Quốc: - Tin tức không phải chỉ cần nhanh, mà cũng cần phải tường tận đầy đủ.

Triệu Tân Quốc mặt đỏ, tai hồng không nói ra lời.

Cao Phi lại nói tiếp: - Tuy nhiên nhắc tới cũng cảm thấy kỳ quái, nếu tên Đường Kiệt này đúng là người mà chúng ta cần tìm, vậy hẳn nhìn thấy chúng ta phải chủ động tránh né mới đúng, tại sao lại ngược lại chủ động nhảy ra như vậy?

Triệu Tân Quốc cuối cùng cũng có được cơ hội, khinh thường nói: - Chuyện này còn phải hỏi sao? Có lẽ hẳn đoán được có người âm thầm quan sát các học tử, biết rằng trốn tránh sẽ bất lợi, ngược lại tạo ra hoài nghi, cố ý diễn trò, để chúng ta nghĩ rằng hẳn chủ động đứng ra, liền không có khả năng là Đường Kiệt rồi. Bởi vì chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.

- Cái rắm.

Ngoài dự liệu của Triệu Tân Quốc, Cố Trường Thanh vỗ mạnh xuống mặt bàn, khiến chiếc bàn dài làm bằng gỗ trắc chấn động. Cố Trường Thanh rút lên với Triệu Tân Quốc: - Cái cách nói chó chết gì vậy? Nếu như theo lời người, Kim diệp cương phong là nơi nguy hiểm nhất, hẳn có bản lĩnh bay lên đó không? Có thể khiến người tránh được nguy hiểm có còn gọi là nguy hiểm không?

Triệu Tân Quốc bị Cố Trường Thanh mắng đến đỏ mặt, giải thích rằng: - Ta nói nơi nguy hiểm nhất, ý là chớ lơ đãng trong cách suy nghĩ.

- Có sơ hở trong suy nghĩ tức là suy nghĩ chưa chu toàn, chỉ có hạng người vô năng mới đặt hy vọng vào việc đối thủ phạm sai lầm. Cố Trường Thanh vẫn không hề khách khí nói: - Đường Kiếp hấn bởi vì biết trốn tránh sẽ càng bị hoài nghi, cho nên liền cố ý đứng ra hô hào? Sau đó chúng ta liền không nghi ngờ hấn? Đây là cái lối suy nghĩ kiểu mẹ gì vậy? Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không phải đang hoài nghi hấn hay sao? Nếu hấn là người như vậy, vậy hấn sẽ là kẻ ngu ngốc nhất trên đời này. Người cho rằng kẻ ngu ngốc như vậy, có thể chạy thoát được khỏi việc chúng ta nghiêm mật truy đuổi nhiều năm như vậy sao? Đồ vô dụng, đi ra ngoài cho ta.

Triệu Tân Quốc vừa then vừa giận, chỉ còn cách chấp tay cáo lui trước.

Cao Phi nhìn Triệu Tân Quốc rời khỏi, nhíu nhíu mày: - Ứng chủ, Triệu sư huynh dù sao cũng là con trai của Chân nhân, ngài mắng gã như vậy có phải có chút quá rồi không?

- Nếu như gã không phải nhi tử của Triệu chân nhân, ta làm sao có thể khoan nhượng với thứ phế vật đó chứ? Cố Trường Thanh hừ lạnh: - Ta đã sớm không chịu nổi gã rồi, chỉ là nhi tử của một cahan nhân, Cố Trường Thanh ta không đến mức phải sợ gã.

Cao Phi nghe thấy vậy cười thầm, nhưng cũng không dám tiếp lời.

Cố Trường Thanh nói với Cao Phi: - Đường Kiếp này, đánh số là chín mươi sáu, tạm liệt vào loại số hai, mọi chuyện đều điều tra theo quy trình.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 51+1: Tiết Học Đầu Tiên (P1)

Trời còn chưa sáng, Vệ Thiên Xung đã bị đánh thức. Y còn đang buồn ngủ, gắt gỏng nói: - Đừng làm phiền ta!

Thanh âm của Đường Kiếp vang lên: - Thiếu gia, phải đi học rồi.

- Không đi được không, đang ngủ.

- Đến muộn sẽ phải đứng nghe giảng đấy.

- Đứng thì đứng. Vệ Thiên Xung không kiên nhẫn trả lời.

Ngay sau đó, Đường Kiếp dùng một tay nhắc Vệ Thiên Xung ở trong chăn lên, sau đó mang y ra ngoài.

- Đường Kiếp, người thật lớn mật! Vệ Thiên Xung vung tay đánh tới Đường Kiếp. Đường Kiếp tùy tiện đánh ra một trảo đã bắt được cánh tay của Vệ Thiên Xung. Với khí lực của hắn, Vệ Thiên Xung nào có cơ hội phản kháng.

- Ta sẽ mách mẹ ta, tố cáo người.

- Muốn tố cáo thì cũng để sau khi lên lớp. Thị Mộng, mau rửa mặt cho thiếu gia. Đường Kiếp căn bản là không quan tâm đến lời y nói.

Thị Mộng lao đến, cả giận nói: - Dựa vào cái gì lại là ta, sao người không làm?

- Nếu không hai ta đổi nhiệm vụ, người đốc thúc thiếu gia đi học, ta rửa mặt cho thiếu gia? Đường Kiếp nhắc Vệ Thiên Xung đưa đến trước mặt Thị Mộng.

Thị Mộng nhìn thiếu gia đang hoa chân múa tay liên tục mắng chửi Đường Kiếp, lời định nói cũng đành nuốt xuống: - Thôi được, để ta làm.

Sau một hồi ép buộc, Vệ Thiên Xung rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn một chút.

Ba người ra khỏi Mặc Hương viện thì thấy đã có rất nhiều người đến Giảng Đạo đường, xem ra chuyện hôm qua đã trở thành bài học cho không ít người.

Học viện Tây Nguyệt có thói quen không chia lớp. Một ngàn năm trăm người ở cùng một chỗ nghe giảng nhưng chỉ có hơn trăm chỗ ngồi, chỉ có người đến sớm mới có thể tranh được chỗ ngồi.

Trong số học viên của niên khóa này, người giống như Đường Kiếp, không cần quan tâm đến ý trí của thiếu gia, dùng vũ lực lôi đến lớp học không nhiều lắm, tuyệt đại đa số tội tở đều chỉ có thể đau khổ cầu xin thiếu gia nhà mình rơi giường.

Khi sắc trời gần sáng, đám học sinh cũng tới gần hết, đại bộ phận người không có chỗ ngồi đều liên tục mắng mỏ, nhưng có Trần tự viên ở đó, cũng không có thiếu gia nhà nào dám hống hách cưỡng ép người khác nhường chỗ ngồi.

Lúc này, Đường Kiến đột nhiên giơ một tấm biển lên:

- Bán chỗ ngồi, ba miếng linh tiền.

Vệ Thiên Xung kinh hãi: - Người muốn bán chỗ ngồi?

Đường Kiếp cười đáp: - Chúng ta là hạ nhân, đứng đã quen.

- Nhưng ba miếng linh tiền cũng quá đắt.

- Không sao cả, dù sao ta cũng có một chỗ, không bán được thì dùng.

Tuy nói như thế nhưng ba miếng linh tiền đúng là không rẻ.

Thấy hành động của Đường Kiếp, không ít người hầu đến sớm có chỗ ngồi cũng rao bán chỗ ngồi, có điều bọn chúng đưa giá rất thấp, chỉ cần cấp cho một ít bạc liền bán. Ngay cả Thị Mông cũng bán chỗ ngồi của mình, chỉ có vị trí của Đường Kiếp là không ai để ý, tuy nhiên Đường Kiếp cũng không quá để ý.

Đó là một âm mưu của hắn.

Không bao lâu sau, rốt cục tiên sư giảng bài cũng đi vào.

Tiên sư kia là một trung niên râu dài, khuôn mặt đen sẫm, dường như ai cũng thiếu tiền y vậy.

Y vừa đảo mắt một cái, vốn một số người còn đang to nhỏ nói chuyện lập tức im lặng, lớp học lặng như tờ.

Lúc này tiên sư mới gật gật đầu: - Đóng cửa, nhớ số, ai đến sau không được vào.

Tiên sư cũng không cao giọng nhưng thanh âm truyền khắp bốn phía.

Không thấy ai điều khiển, cửa chính đại sảnh ầm ầm đóng lại.

Một lát sau, một gã Trật tự viên đã đếm xong, tiến lên phía trước nói: - Hồi bẩm thượng sư, học sinh kỳ này có một ngàn năm trăm người, hiện có một ngàn ba trăm bốn mươi hai người, còn một trăm năm mươi tám người chưa tới.

Tiên sư mặt đen kia liền nói: - Chưa tới xử lý theo tội trốn học, trừ năm điểm.

Học sinh phía dưới đều đổ mồ hôi trán, đây là biện pháp để đuổi người đi mà.

Tiên sư mặt đen kia như nhìn ra tâm tư của mọi người, hừ lạnh một tiếng: - Tiên lộ gập ghềnh, từng bước khó đi, muốn tìm đường lớn, nhất định tâm chí phải cứng cỏi, đừng cảm tiến tới. Nếu có thể dễ dàng cầu đạo, ai sẽ quý trọng? Hôm qua nhập học, hẳn các người đã biết quy củ của học viện này rồi, vậy mà có người còn dám đến muộn. Việc tối thiểu là dậy sớm còn không làm được, nói gì đến tu với tiên, sớm về nhà mà ngủ.

Lời này y nói bằng giọng điệu linh hoạt, sắc bén, khiến tất cả mọi người đều rùng mình.

Đường Kiếp thì cảm thấy vị Tiên sư này nói rất có đạo lý.

Tuy rằng quy củ của học viện Tây Nguyệt hết sức nghiêm khắc, nhưng cũng không phải không hợp lý. Ví dụ như học sinh không được gây sự ẩu đả, không được đến muộn là hết sức bình thường. Chỉ là đám thiếu gia đã quen hưởng phúc, đã quen với quyền uy, nhất thời không thích ứng được.

Quy củ của phòng ăn lại có chút quá đáng, nhưng cũng có thể trừng trị đám thiếu gia lấy tật xấu làm đầu, càng cần biết tất cả đều không dễ dàng, cũng có thể để cho bọn chúng từ bỏ thói quen tiêu xài, không tuân thủ kỷ luật và thói quen.

Nếu không thể sửa những tật xấu kia, đem tật xấu lớn nhỏ của đám nhà giàu mang tới Tu Tiên giới, tương lai nhất định không có kết quả tốt đẹp gì.

Hơn nữa Đường Kiếp có cảm giác, phía sau những quy củ này còn có dụng ý khác, chỉ có điều nhất thời không thể phát hiện ra.

Tiên sư kia tiếp tục nói: - Sau này làm việc, các người phải tự giải quyết cho tốt. Học viện Tây Nguyệt chúng ta không nói chơi, tất cả đều dùng hành động để chứng minh, cho nên những lời răn dạy các người, ta chỉ nói một lần. Các người tự hiểu thì tốt, không hiểu thì cứ chờ ăn quả đắng đi.

Lời này vừa nói xong, tiên sư lại nói tiếp: - Ta bắt đầu giảng bài. Ta tên là Tân Việt, theo quy củ của học viện, đối với giảng viên đều gọi là thượng sư, có thể thêm họ, không tuân thủ là phạm lỗi. Trên lớp học tuyệt đối phải duy trì trật tự, không thắc mắc. Nếu tự tiện nói chuyện, tranh cãi âm ỉ, thắc mắc, phạm lỗi, người phạm lỗi mỗi lần trừ một điểm.

Có hơn một ngàn người nghe giảng, nếu mỗi người hỏi một vấn đề, vậy hẳn cũng không cần giảng bài nữa rồi.

- Hôm nay là ngày đầu tiên, trước tiên nói cho mọi người biết một chút về sự tồn tại của Tây Nguyệt phái. Mục đích của học viện Tây Nguyệt được một số tiên gia lịch sử ghi lại trong một số tư liệu lịch sử của Tê Hà Giới, có thể lên tới mười lăm ngàn năm, việc này không thể xác minh, chỉ có thể dựa vào di tích điều tra ra một phần. Chư tiên vào bên trong đã chứng nhận, văn hiến sớm nhất. Chứng pháp thứ hai, khi thiên địa có linh

Không ngờ không nói đến mọi người tu luyện như thế nào, điều này làm cho mọi người có chút thất vọng.

Tê Hà Giới có lịch sử lâu dài. Thời nay chia làm bốn thời đại lớn là Thái cổ, Thượng cổ, Cận cổ và Hiện đại. Trong đó Thái cổ là khoảng mười lăm ngàn năm trước, cách thời đại này quá lâu, cho dù là tiên nhân trường sinh cũng không sống được đến lúc này, bởi vậy sử ký đã không thể xác minh. Thời kỳ Thượng cổ thì có chút ít lịch sử lưu truyền tới nay, Cửu Lê Bình Chủ chính là một tồn tại khủng bố ở thời kỳ Thượng cổ, cách nay ước chừng mười ngàn năm. Tiên nhân ngày đó dĩ nhiên là đã chết, hoặc phá giới tiêu dao, chẳng biết đi đâu, cũng không biết có còn sống đến bây giờ hay không.

Cận cổ thì cách đây năm ngàn năm. Lịch sử của Tê Hà Giới cũng bắt đầu trong khoảng thời gian này.

Thời kỳ Cận cổ đã trải qua ba lần biến động lớn, mỗi một lần đều mang đến biến hóa nghiêng trời lệch đất. Tây Nguyệt phái quật khởi vào lần "Hong Mông tai ương" thứ ba, dần dần phát triển lớn mạnh, tồn tại đến nay đã ba ngàn năm, thời gian quật khởi là một ngàn tám trăm năm, còn học viện Tây Nguyệt tồn tại đến nay là hơn một ngàn hai trăm năm. Có thể nói thời điểm huy hoàng của Tây Nguyệt phái và thời điểm thành lập của học viện Tây Nguyệt là cùng một thời điểm.

Phần lớn đám học sinh đều không có hứng thú với lịch sử của Tê Hà Giới, nhưng Đường Kiếp nghe được lại vô cùng thích thú.

Từ khi hần tới Tê Hà Giới, tuy rằng cũng có đọc sách biết chữ, nhưng chung quy không trải qua hệ thống giáo dục, mà muốn lăn lộn được trong cái thế giới này, phải xâm nhập toàn diện, hiểu rõ một cách toàn diện cái thế giới này.

Người chân chính lăn lộn trong xã hội đều vô cùng hoài niệm thời học sinh, cũng từng thốt lên rằng - Thời kỳ đi học vẫn là vui nhất. Nếu có cơ hội, thật muốn trở lại ghế nhà trường học tập. Đường Kiếp tự nhên sẽ không lãng phí cơ hội.

Bởi vì hần không những chăm chú lắng nghe mà còn ghi chép lại những kiến thức trên lớp.

Học sinh ở thời này rất ít có thói quen ghi chép, biểu hiện của Đường Kiếp khiến cho Tân Việt nhìn hần nhiều hơn vài lần.

Đợi đến khi hết tiết, Tân Việt rời đi, mọi người đều nghĩ có thể nghỉ ngơi, không ngờ lại có một vị tiên sư đi lên.

Lần này là một nữ sư, giọng nói dịu dàng, êm tai vô cùng, tuy nhiên lời vừa nói ra khiến mọi người thấy lạnh trong lòng.

- Ta là Ti Nguyệt Nhi, kế tiếp sẽ do ta giảng về địa lý Tê Hà Giới cho mọi người.

Không nghĩ tới còn phải tiếp tục học, hơn nữa còn không phải là học tu tiên, mọi người đồng thời lên tiếng oán than, dù là bị khấu trừ cũng phải kêu than.

Đã đứng hơn nửa canh giờ rồi!

Tính tình Ti Nguyệt Nhi cũng khá tốt, cũng không hô hào cái gì trừ điểm, chỉ cười nói: - Ta biết đám học sinh các người đều giống nhau, đến đây cũng chỉ vì muốn tu tiên đắc đạo. Nhưng nếu không thông đạo lý, vậy làm thế nào có thể đắc đạo? Thư viện Tẩy Nguyệt phái ta mệnh môn rộng lớn, vừa phải truyền thụ tiên pháp cho mọi người, cũng phải giảng cho mọi người hiểu đạo lý nhân sinh. Nếu sinh ra một đám tiên nhân không hiểu cách đối nhân xử thế, kẻ nghịch ta phải chết, vậy khác gì ma đầu.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 51+2: Tiết Học Đầu Tiên (P2)

- Huống chi những tri thức này cũng không phải không có tác dụng. Tu Tiên giới đã qua vạn năm, tiên sinh tiên diệt, núi sông dịch chuyển, có nhiều thứ luôn thay đổi, nhưng cũng có nhiều thứ luôn luôn ko đổi. Nếu như thông hiểu chuyện trong thiên hạ, tương lai muốn độc chiếm thiên hạ cũng có thể được. Ví dụ như đang đi trong rừng núi, gặp một chút sự vật cổ quái, không thể phát hiện ra điều gì. Nếu như đạo lý cơ bản cũng không hiểu, chỉ sợ chưa chắc gặp được kỳ ngộ, có khi lại mất mạng. Chư vị cũng biết, Tê Hà Giới có không ít tử địa, tuyệt địa, cấm địa. Nếu như không phải người lợi hại mới có thể tiến vào, vậy vất vả tu tiên cũng có tác dụng gì.

Lời vừa nói xong, âm thanh hò reo ở phía dưới cuối cùng cũng bớt đi rất nhiều. Lúc này Ti Nguyệt Nhi mới vừa lòng gật đầu: - Vậy mới được chứ!

Có người ở phía dưới nói: - Xem tình hình như vậy, học xong tiết này sẽ còn có tiết khác?

Ti Nguyệt Nhi nghe thấy, cười tươi nói: - Đó là đương nhiên. Thiên văn, lịch sử, tự nhiên, địa lý, dịch lý, số lý, thi họa, tạp học Thiếu một cũng không được. Học sinh từ học viện Tẩy Nguyệt đào tạo ra, cho dù đánh không lại người ta, ở phương diện kiến thức cũng phải có tiêu chuẩn, lại càng không thể thô lỗ không có văn hóa, vậy chẳng phải làm mất mặt học viện Tẩy Nguyệt hay sao.

Mọi người nghe được thì vô cùng bức bối, có người còn dậm ngực dậm chân nói: - Ta tới để tu tiên, không phải tới làm con mọt sách. Rốt cuộc là tới khi nào mới có thể chính thức tu luyện! Thực sự là muốn tức chết mà!

Vệ Thiên Xung cũng muốn hô, lại bị Đường Kiếp gắt gao bịt miệng lại, không cho y nói.

Ti Nguyệt Nhi lại nói: - Cho nên mới muốn đẩy chương tình học nhanh hơn một chút. Hiện tại là buổi sáng học văn, buổi chiều truyền pháp. Sau khi thông qua toàn bộ kỳ thi văn, tự nhiên không cần phải tiếp tục học văn, có thể dành cả ngày để tu luyện.

- Hóa ra là như vậy. Cuối cùng mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tuy nhiên vừa mới nghĩ tới còn phải đứng đến giữa trưa, mọi người lập tức thấy đau đầu.

Đường Kiếp lúc này lại giơ tấm biển lên.

- Bán chỗ ngồi, năm miếng linh tiền.

Cái tên chết tiệt này, không ngờ hắn đã tăng giá rồi.

Rốt cục có thiếu gia không đứng nổi, quyết định mua chỗ ngồi.

Đường Kiếp cầm tiền liền đứng lên, đứng ở bên cạnh Vệ Thiên Xung, dù đứng hẳn cũng có thể ghi chép.

Ti Nguyệt Nhi ở trên cười nói: - Nếu đều đã hiểu, vậy xử lý theo quy củ đi.

Cái gì?

Quy củ cái gì?

Khuôn mặt Ti Nguyệt Nhi đang tươi cười chuyển sang lạnh lẽo: - Nghỉ giữa tiết không được tranh cãi ầm ĩ ồn ào, tân sư không nói với các người sao? Vừa rồi nói nhiều điều vô nghĩa như vậy, làm trễ nải biết bao nhiêu

thời gian. Người, người, người Ồn ào hai lần, trừ hai điểm. Người, ồn ào hai lần, hỏi một lần, trừ ba điểm!

Nàng tùy tiện chỉ tay, đúng là không bỏ sót một người nào. Những học sinh bị chỉ mặt sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu, rất nhanh đã có Trật tự viên đi lên ghi điểm.

Có người khó chịu chỉ vào Đường Kiếp quát hỏi: - Hắn bán chỗ ngồi tại sao không bị trừ điểm? Ta không phục, dù bị trừ điểm cũng muốn hỏi!

Ti Nguyệt Nhi trả lời: - Lớp học chỉ có quy định không được ồn ào, chỉ cần có thể giữ im lặng không quấy rầy thượng sư giảng bài, làm gì cũng được, các người có nghe giảng hay không thật ra ta cũng không cần quan tâm, kể cả ngủ cũng không có vấn đề gì, nhưng không được ngáy! Hắn đặt khách lại không nói chuyện, không trái với quy củ, ta quản lý hắn làm gì?

Bây giờ mọi người mới hiểu tại sao Đường Kiếp phải viết biển rao, cảm giác người này sớm có chuẩn bị. Vừa rồi thời điểm bán chỗ, hắn nâng bảng, hạ bảng, lấy tiền, nhường chỗ ngồi, chưa từng nói một chữ.

Vệ Thiên Xung đã hoàn toàn minh bạch cái gì gọi là "đã biết cái gì không thể làm, sẽ biết cái gì có thể làm!"

Thật ra đối với Đường Kiếp mà nói, đây cũng là một phép thử.

Quy củ được chấp hành nghiêm khắc đến mức khắc nghiệt, thường sẽ trở thành cứng nhắc.

Hắn muốn biết cái quy củ chết tiệt này cứng đến mức độ nào.

Hiện tại xem ra quy củ của học viện Tây Nguyệt cứng nhắc đến tột cùng.

Ti Nguyệt Nhi trả lời xong vấn đề, cười nói: - Về phần ngươi, hỏi một điểm, nó năng lỗ mãng, chất vấn thượng sư, trừ thêm ba điểm, tổng cộng bốn điểm.

Học sinh kia lập tức cứng đờ người.

Lúc này Ti Nguyệt Nhi mới hừ một tiếng, dùng âm thanh dương dương tự đắc đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy: - Một ngàn năm trăm người là quá nhiều, học viện nhiều thượng sư như vậy, vậy mà loay hoay không biết làm thế nào? Người không thích hợp thì sớm đuổi đi cho xong, đỡ tốn tâm lực. Tên ngu ngốc Tân Việt kia, mặt cứ hằm hằm ai dám phạm quy? Vẫn là bà cô này lợi hại, chẳng phải một nhóm người đã bị phạt rồi sao?

Nghe được lời này tất cả mọi người đều run rẩy.

Đường Kiếp không kịp ngăn chặn, Vệ Thiên Xung đã thốt lên:

- Bà nương này cực kỳ âm hiểm.

Đường Kiếp hận không thể một cước đạp chết tên ngu ngốc này.

Quả nhiên Ti Nguyệt Nhi nghe được liền quay đầu lại, nhìn Vệ Thiên Xung cười: - Xuất khẩu cuồng ngôn, chửi bới thượng sư trừ năm điểm!

Lập tức có Trần tự viên như hung thần ác sát vọt tới, túm lấy thẻ bài tích phân của Vệ Thiên Xung, vung tay lên, năm điểm tích phân tan thành tro bụi.

Thật vất vả mới hết buổi học, đầu óc Vệ Thiên Xung đang hỗn loạn thì thấy Đường Kiếp đã lôi y bước nhanh ra ngoài viện.

Vệ Thiên Xung tò mò muốn hỏi thì thấy Đường Kiếp đưa ngón tay lên miệng xuyt ám chỉ y đừng nói chuyện. Lúc này Vệ Thiên Xung đã có nhiều kinh nghiệm, không dám hỏi nhiều. Y và Thị Mộng cùng nhau theo sát

Đường Kiếp đi ra ngoài viện. Mới vừa đi chưa được vài bước, Đường Kiếp kéo mạnh y một cái, kêu lên: - Chạy mau!

- Chạy? Chạy cái gì?"

- Ăn cơm! Đường Kiếp quát khế, người như tia chớp lao ra ngoài.

Ăn cơm!

Hai người Thị Mộng và Vệ Thiên Xung như tỉnh mộng, vắt chân lên cổ mà chạy.

Mắt thấy ba chủ tớ chạy như điếu, các học sinh khác ngậy ra một lúc, lập tức tỉnh ngộ: - Ăn cơm!

Rầm rầm, tất cả học sinh đồng thời chạy về phía Thiên Vị Viên, giống như thiên quân vạn mã lao tới Thiên Vị Viên, chỉ thấy ba người Vệ Thiên Xung đã xếp hạng nhất, đang thở hồng hộc tiếp nhận thức ăn từ cửa sổ, quả nhiên đều là thức ăn thượng giai giàu linh tính, và lại nhìn trông ngon tuyệt, hương vị tuyệt hảo.

- Cuối cùng có thể ăn một bữa ngon miệng rồi! Vệ Thiên Xung cầm thức ăn không ngừng cảm than, ngồi tại chỗ ăn từng miếng to.

Đường Kiếp cười ha hả nhưng chỉ ngồi yên mà không ăn.

- Sao ngươi còn không ăn đi! Vệ Thiên Xung hỏi.

Đường Kiếp vẫn cười ha hả: - Lát nữa ngươi sẽ biết!

Chỉ chốc lát sau, Thiên Vị Viên đã đầy ắp người, tất cả học sinh xếp thành một hàng dài.

Đường Kiếp lại nâng tấm biển lên: - Bán linh thực, nguyên bộ ba mươi lăm linh tiền.

- Cơm trưa người cũng bán? Vệ Thiên Xung trợn tròn hai mắt.

Thảo nào hẳn không ăn.

Đường Kiếp trả lời: - Vì sao không thể bán? Hiện tại chúng ta còn chưa chính thức học tập tiên pháp, đồ ăn tốt cũng chỉ để cường thân kiện thể mà thôi, lãng phí nhiều lắm. Hôm qua ta còn không thể hấp thu hết linh khí của linh tửu, thật là đáng tiếc, không bằng bán đi, ta ra giá còn rẻ hơn Thiên Vị Viên.

- Người lợi hại! Vệ Thiên Xung không nói gì.

Lại nhìn Thị Mộng, kinh hãi đến mức cơm trong miệng cũng rơi ra.

Phần ăn này y cũng ăn rồi, bây giờ muốn bán cũng không được.

- Sao người không nói sớm! Thị Mộng vô cùng đau đớn.

Đường Kiếp chậm rãi trả lời: - Vậy chẳng phải là người đoạt mối làm ăn của ta. Đầu năm nay muốn tìm một gã nhà giàu để làm thịt cũng không dễ dàng.

Cho dù là Vệ Thiên Xung, ngày hôm qua ăn cơm chiều cũng chỉ là cơm canh không. Thiếu gia nhà giàu ở nơi này cũng không dám hợm hĩnh khoe của. Ba mươi lăm miếng linh tiền, với tiêu chuẩn hiện tại chính là ba vạn rưỡi, giá ở chợ đen thì hơn mười vạn.

Đại thiếu gia nhà giàu cũng không dám mỗi bữa đều ăn như vậy, cho nên đối với Đường Kiếp mà nói, cạnh tranh càng ít càng tốt.

Thị Mộng ngượng ngùng: - Sao ta có thể làm như vậy.

Đường Kiếp cười lạnh: - Nói rất hay, tựa như sáng nay người nghe giải bài.

Sau một lúc lâu, rốt cục cũng có người không nuốt nổi "thức ăn cho lợn", chạy đến mua thức ăn của Đường Kiếp, đương nhiên Đường Kiếp cũng không quên lấy phần "thức ăn cho lợn" của đối phương, xì xụp ngồi ăn.

Ngày hôm nay, chỉ dựa vào chút công phu, Đường Kiếp đã kiếm được bốn mươi miếng linh tiền. Tiền tiêu hàng tháng của hắn ở học viện cũng chỉ có mười hai lượng, bây giờ, mới từ sáng tới trưa tiền lời của hắn đã bằng tiền tiêu cả năm rồi.

Buổi chiều là thời gian mở lớp học truyền pháp.

Truyền pháp không tổ chức ở Mặc Hương viện mà là ở Giảng Kinh Thạch trên Triều Dương Phong, một đỉnh khác của núi Thanh Vân, đám học sinh phải một đường trèo núi mới có thể đến được.

Không hề nghi ngờ đây cũng là một hành động ép người. Vệ Thiên Xung không chịu được sự cực khổ này, mới được nửa đường đã không đi nổi nữa, ngồi dưới đất khóc tút ư: - Ta không đi, ta muốn về nhà!

- Không đi cũng phải đi, đây chính là tiết truyền pháp, không học truyền pháp thì đúng là trắng tay rồi. Đường Kiếp dắt y đi tiếp về phía trước.

- Ta không đi! Vệ Thiên Xung hô to.

- Nếu ngươi không đi ta dùng roi đánh ngươi! Đường Kiếp quát. Từ khi rời khỏi Vệ phủ đến nay, hắn chưa bao giờ dùng gia pháp đe dọa Vệ Thiên Xung. Tuy rằng Thái thái cho hắn Thượng Phương bảo kiếm, nhưng hắn cũng không thể dùng một cách tùy tiện. Cho nên Đường Kiếp cũng không muốn dùng "Pháp bảo" này khi không cần thiết, nhưng hiện tại, liên quan đến việc truyền pháp, hắn không thể không mang ra để uy hiếp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tiết Học Đầu Tiên (P3)

Vệ Thiên Xung run run một chút, biết người này nói được làm được, run run một chút, chỉ có thể đứng dậy tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa hét to: - Ta sẽ mách mẹ ta, người để ta chịu nhiều đau khổ!

Đường Kiếp cười lạnh: - Mách đi, mách đi. Ta cam đoan Thái thái tuyệt đối không để ý tới người.

- Nói vậy, mẹ ta hiểu rõ ta nhất!

- Là Thái thái thương Tieu thiếu gia người. Nếu Thái Thái ở trong này, thấy người vất vả chịu khổ, tất nhiên là không thể tiếp nhận. Chính vì người không ở nơi này, dù cho thiếu gia ngài có nói với Thái thái mình chịu khổ thế nào, chỉ cần biết rằng những thứ đó tuyệt đối có lợi cho thiếu gia, thái thái cũng sẽ không đau lòng.

- Điều này sao có thể! Vệ Thiên Xung ngây người.

- Không có gì là không thể. Đường Kiếp cười nói: - Không nhìn thấy thì có thể hạ được quyết tâm, cha mẹ trong thiên hạ đều như vậy.

Vệ Thiên Xung há hốc mồm nói không nên lời, còn cảm thấy Đường Kiếp nói rất có đạo lý. Lần này mình nhập học, mẹ cũng chỉ nói qua là mình phải rèn luyện thật tốt, sớm có chuẩn bị chịu khổ, chẳng lẽ mẹ thật sự mặc kệ mình sao?

Nghĩ đến đây trong lòng của y sợ hãi, hoảng sợ khóc rống lên: - Số mạng ta sao lại khổ như vậy!

Đường Kiếp tức giận, túm lấy y nói: - Mệnh khổ? Tiểu thiếu gia, ta mới là mệnh khổ. Cản sống cản chết cũng không cản được người. Mới ngày đầu tiên người đã khiến ta bị trừ năm điểm, ta còn giúp người trở thành mười đại đệ tử, chỉ cần người không vứt bỏ cơ hội, ta đã phải cảm ơn trời đất rồi!

Vừa nghĩ tới chính mình đúng là xui xẻo không tả được. Người khác đều cố gắng nâng cao chính mình, mình còn phải giúp đỡ một thằng nhóc nhập Thiên Tâm, Đường Kiếp liền cảm thấy nhục đầu vô cùng.

Tại sao lúc đầu mình lại ngu ngốc hứa như vậy.

Bị Đường Kiếp nói như vậy, Vệ Thiên Xung cũng vô cùng xấu hổ, cuối cùng cắn răng mà đi, cũng tới được Triều Dương Phong.

Vốn cho là mình tới chậm, sợ là chỉ có thể đứng mà nghe giảng, không nghĩ tới trước Giảng Kinh Thạch đã phủ kín bồ đoàn, ai cũng có thể ngồi.

Đường Kiếp kéo Vệ Thiên Xung, ba người cùng nhau tìm một chỗ ngồi xuống. Không bao lâu sau, học sinh đến sau cũng lục tục đi vào, không có một người nào bị đuổi ra ngoài.

Vệ Thiên Xung cảm thấy tò mò, hỏi Đường Kiếp: - Tại sao lần này không đuổi người đến trễ? Tất cả lại còn được ngồi?

Ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp trả lời: - Chuyện hôm qua và buổi sáng, hẳn là cũng chỉ vì cho mọi người một bài học, để mọi người kiểm chế bản thân. Hơn nữa tiết nghệ thuật có ít đi một số cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng giảng kinh thụ pháp là việc đại sự, cũng là căn bản của học viện Tây Nguyệt, nếu thật sự tới muộn không cho vào, thiếu một buổi có thể ảnh hưởng tới hết đời, không phải trò đùa.

- Thì ra là thế! Vệ Thiên Xung bừng hiểu ra, sau đó đầy chua chat nói: - Sớm biết như thế vừa rồi không cần phải liều mạng.

- Xem tiền đồ của người kia! Đường Kiếp không nói gì.

Không quá lâu, trên Giảng Kinh Thạch xuất hiện một lão giả long mi trắng.

Mắt lão già kia hơi nhắm lại, thoát nhìn về mặt có vẻ khắc khổ. Y vừa xuất hiện, trong đám học sinh đã có tiếng lẩm bẩm:

- Là Khổ chân nhân.

Vị Khổ chân nhân này Đường Kiếp cũng đã nghe qua, là một vị tiền bối tiếng tăm lừng lẫy của học viện Tây Nguyệt, từng dạy qua vô số người, cũng được thế nhân tôn kính vài phần.

Quan trọng nhất là, nhân phẩm vị Khổ chân nhân này vô cùng tốt, khen ngợi rất nhiều, chắc sẽ không có chuyện hãm hại đệ tử.

Quả nhiên, Khổ chân nhân kia vừa đến cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp mở miệng:

- Trời đất có linh khí, thần thông khắp càn khôn. Phương pháp tu hành chỉ đơn giản là dùng linh khí của trời đất, lấy thân nạp linh, lấy hồn dung linh, lấy kinh (mạch) hành (vận hành) linh, lấy pháp dụng linh, cố tu linh giả. Về căn bản, tu chính là luyện bốn thứ: thân thể, linh hồn, pháp thuật, kinh mạch. Trong đó lấy thân thể làm cơ sở, lấy pháp thuật làm bề ngoài, là vì trong ngoài

Theo từng lời êm tai của Khổ chân nhân đã xuất hiện một đám học sinh nắm giữ linh khí của trời đất, phiêu dật như một bức tranh lớn.

Người tu tiên bước trên tiên lộ, nói trắng ra chính là nâng cao năng lực vận dụng linh khí, cho dù là đưa vào Tiên Đài, linh khí chuyển qua Tiên Nguyên, bất quá cũng chỉ là một loại chất cấp bậc cao hơn khí.

Khí như bậc đá, trên tiên lộ mặc kệ người có trèo lên thế nào, hoặc là nhảy, hoặc cười hoặc khóc, cuối cùng là không rời được việc lấy con đường này làm cơ sở.

Những đường có ngàn nhánh, quanh co khúc khuỷu không giống nhau.

Người tu tiên đối với việc vận dụng linh khí so với việc Hư Mộ Dương vận dụng trận đạo về bản chất là giống nhau, đều là thông qua phương thức tổ hợp, phát huy tác dụng linh khí của chính mình. Trận pháp cũng được, thuật pháp cũng thế, đều là thông qua chỉ lệnh để truyền đạt mệnh lệnh vận dụng linh khí đạt tới yêu cầu nhất định, do đó hình thành tiên pháp khác nhau.

Chính là vì nguyên nhân này, tất cả thuật pháp đều có một hạn chế cơ bản, đó là nhất định phải vận dụng linh khí bản thân mình mới có thể làm được.

Nếu như là linh khí vĩnh viễn không thể đạt tới hiệu quả, như vậy tất nhiên là không tồn tại tiên thuật, trừ khi người có thể hiểu được đại đạo, thoát khỏi hạn chế.

- Người sử dụng linh khí, hướng tới hữu hình. Như có linh tính có thể tiếp chỉ lệnh, có thể hóa thành vạn vật, hiệu quả khôn cùng. Cái này cũng có cực hạn, không thể xuyên thủng U Minh, tác dụng ở tương lai, khó dùng ở vô hình, phá hạn chế khí thời, là quan niệm cuối cùng của người tu hành, thực ra là nói

Đoạn này có ý nói là bởi vì linh khí là thứ hữu hình, không có tạo ra tác dụng hư ảo, bởi vậy muốn thấy rõ tương lai, quan trắc thiên cơ bằng tiên pháp là không thể được.

Cho nên Tinh La Đại Thiên Giới lý cũng không tồn tại cái gọi là Tinh Tượng Sư, Thiên Mệnh Sư, cho dù có cũng đều là giả danh lừa bịp, càng không tồn tại cái chuyện bấm đầu ngón tay có thể tính toán việc ngoài ngàn

dậm. Biết việc ngoài ngàn dặm thì có thể, nhưng không thể chỉ bấm ngón tay mà tính.

Chỉ sau khi lĩnh ngộ được đại đạo, mới có thể chân chính chuyển từ hữu hình thành vô hình, đột phá hạn chế hữu hình của linh khí, càng làm cho người ta có được các loại năng lực không thể tưởng tượng được.

Người tu tiên cũng gọi là người tu đạo, đạo là một điểm cuối trong con đường tu luyện, nhưng con đường này quá mức mờ ảo, trạng thái vô hình kia khó có thể nắm bắt, khó có thể lý giải, trước tiên chỉ có thể đi trên con đường hữu hình, từ từ tiến về phía trước, lại có thể nắm chắc một cơ hội thấy được một tia đặc đạo.

Ngàn kiến tha lâu cũng đầy tổ, đối với người tu đạo, muốn nắm cái vô hình, trước bắt cái hữu hình, con đường tu luyện linh khí từ đó mà bắt đầu.

Mười sáu chữ: lấy thân nạp linh, lấy hồn dung linh, lấy kinh hành linh, lấy pháp dùng linh là tổng kết phương pháp tu luyện của người tu hành. Mà lấy thân nạp linh là bắt đầu của bắt đầu, mở linh nhãn là bước đầu tiên của nạp linh.

- Thân thể con người giống như một trời đất thu nhỏ, có đủ ngũ hành, bao quát vạn tượng. Khí đi qua trăm mạch, ảo sinh vạn pháp, nhưng trời đất không có cực hạn, nhân lực có hạn, lấy thân nạp linh tương đương với lấy ngũ hành

Đoạn này muốn nói thân thể con người có thể tự lập thành một thế giới, âm dương ngũ hành đều ở trong đó, tương đương với thiên địa. Nguyên nhân chính là khi làm linh khí trong cơ thể vận chuyển, thông qua tác dụng của pháp lệnh trong tiểu thế giới có thể sử ra hàng ngàn hàng vạn pháp thuật tương xứng ở Đại thế giới.

Tuy nhiên cơ thể con người có cực hạn, không có khả năng chân chính đem cả thế giới cất vào trong đó, bởi vậy nhất định phải lựa chọn một con

đường mà đi, không thể đi một cách mù quáng.

Kế tiếp, Khổ chân nhân bắt đầu giảng giải phương pháp khai mở linh nhân.

Mọi người thường nói linh nhân là nơi chứa đựng linh khí, cách nói này thật ra không hoàn toàn chính xác. Chính xác thì chỉ có thể thông qua nó để chứa đựng và sử dụng.

Người chứa mở linh nhân giống như một cái bút lông, sau khi sử dụng linh khí nhất định phải không ngừng hấp thu lại dùng, giống như bút lông khi viết phải không ngừng chấm mực. Đường Kiếp lúc trước chính là như thế.

Người mở linh nhân lại giống như bút mực, có thể viết liên tục không gián đoạn.

Bởi vì linh nhân không phải là ruột bút phụ trách trữ mực mà là một cái lỗ nhỏ ở ngòi bút. Chỉ có thể thông qua lỗ nhỏ ở ngòi bút này khiến cho linh khí trong ruột bút chảy ra, cũng là thông qua lỗ nhỏ này hút mực vào trong ruột bút.

Mà cơ thể con người phân bố ngũ hành đều có đặc sắc riêng, linh nhân mở ra cũng không giống nhau, hiệu quả cũng khác. Chính vì nguyên nhân này, khi bắt đầu mở linh nhân, người tu luyện nhất định phải cẩn thận lựa chọn cho tốt.

Tây Nguyệt phái chủ tu Thủ Thiểu Âm tâm kinh và Túc Thiểu Âm thận kinh, bởi vậy phần lớn tâm pháp tập trung ở hai kinh mạch này, linh nhân cũng được mở ở giữa hai kinh mạch này.

Trong đó Thủ Thiểu Âm tâm kinh bắt đầu từ tim, thuộc vào tâm hệ, huyết này có các cấp Cực Tuyền, Thanh Linh, Thiểu Hải, Linh Đạo, Thông Lý, Âm Khích, Thần Môn, Thiểu Phủ.

Túc Thiếu Âm thận kinh bắt đầu từ ngón tay út, đi qua lòng bàn chân, thông lạc toàn thân. Lúc trước, bước đầu tiên của Tàng Tượng Kinh bắt đầu từ khí huyết, chính là bắt đầu từ Túc Thiếu Âm thận kinh. Huyết này có các cấp Dũng Tuyền, U Cốc, U Môn, Thần Phong.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 53+1: Huyền Bí (P1)

Chính vì nguyên nhân này, linh nhân có thể mở ở các bộ vị nhưng yêu cầu cũng không giống nhau.

Như Dũng Tuyên Vị ở lòng bàn chân, vì liên quan đến thận mà thuộc hành thủy, Kỳ Vị ở chân lợi thổ, Kỳ khí thuộc về nhiệt có lợi cho việc nuôi dưỡng. Có nghĩa là nếu lấy Dũng Tuyên Vị làm nền tảng cho linh nhân thì tu luyện tâm pháp thuộc tính thủy là thích hợp nhất, nhưng cũng có tương tác với tâm pháp thuộc tính thổ, đồng thời được chuỗi mạch Thận Kinh năng lực cường đại ôn dưỡng, việc tăng cảnh giới sẽ dễ dàng hơn, cho nên thích hợp với các loại tâm pháp lấy hành thủy làm chủ đạo, hành thổ làm phụ trợ, đồng thời dễ dàng dễ thăng cảnh giới, nhưng chiến lược không mạnh, thích hợp với các học sinh có tâm cầu trường sinh.

Nhưng nếu người là phần tử hiếu chiến, nên tu luyện công pháp có thuộc tính hỏa, nhưng làm nhiều công ít.

Ngoài vị trí mở linh nhân, còn có phương pháp tu luyện linh nhân. Cùng một linh nhân nhưng nếu sử dụng phương pháp tu luyện khác nhau, hiệu quả cũng khác.

Chính vì nguyên nhân này, trước khi mở linh nhân cần xác định rõ con đường tương lai của mình.

Vì sao người tu luyện nhất định phải có chí nguyện to lớn?

Bởi vì chỉ khi có được chí nguyện to lớn, người mới có thể biết được đường lai người đi con đường gì, tránh gặp tình trạng mê man.

Cơ sở để bắt đầu tu luyện là phải có một ý chí kiên định, biết chắc con đường tương lai mình muốn đi là gì, như thế mới tránh khỏi đi đường vòng. Mà một khi đã đi đường vòng, muốn quay lại cũng không được.

Thời gian này Khổ chân nhân chậm rãi nói, đem tác dụng và chức năng của chư kinh trăm huyết trong thân thể con người nhất nhất nói qua một lần. Đám học sinh được mở rộng tầm mắt đều hết sức vui vẻ, lúc này mới biết được học viện Tây Nguyệt đúng là danh bất hư truyền, các loại cảm giác áp bức lúc trước cũng giảm đi nhiều.

Đợi cho Khổ chân nhân nói xong, mọi người mới phát hiện mặt trời đã sắp lặn.

Lúc này, Khổ chân nhân vung phất trần trong tay, cao giọng nói: - Tiết học hôm nay đến đây là hết. Tất cả học sinh có thể đến Giảng Kinh Thạch lĩnh một quyển pháp thư, theo đó mà khai nhãn. Tiết học ngày mai sẽ bắt đầu giải đáp nghi vấn. Vào thời gian này của mỗi ngày, ta sẽ giải đáp nghi vấn cùng thắc mắc của học sinh, nếu không có nghi vấn thì cũng không cần đến, có thể tự mình tu luyện. Nhớ kỹ, chưa được cho phép, phương pháp tu luyện không thể truyền ra ngoài, người nào lén trao đổi bí pháp, tất chịu trừng phạt.

Theo đó, phía trước Giảng Kinh Thạch đã xuất hiện ngàn vạn quyển sách.

Sách này cũng không thật sự tồn tại, chỉ là ảo ảnh trên vách đá, ở giữa đều có ghi tên, dưới có chú giải, chỉ rõ tu luyện thì nên mở linh nhãn ở chỗ nào, lại có công dụng, đặc điểm cùng hạn chế cấm kỵ gì.

Rất rõ ràng là muốn mọi người tự chọn cho mình một con đường.

- Đã lựa chọn Tiên lộ thì không thể quay đầu lại. Mọi người nên lựa chọn cẩn thận. Lời vừa dứt, Khổ chân nhân đã biết mất, vô tung vô ảnh.

Đám học sinh tập hợp trước Giảng Kinh Thạch, hình vô số hình ảnh phiêu phù, trong lúc nhất thời cũng cảm thấy hoa cả mắt, không biết nên chọn thế nào mới tốt.

Vệ Thiên Xung nhìn về phía Đường Kiếp: - Người nói ta nên chọn cái nào mới là tốt?

Trong lúc vô tình, y đã vô cùng coi trọng ý kiến của Đường Kiếp.

Đường Kiếp trả lời: - Mỗi người đều có con đường của chính mình,. Con đường của mình, vẫn do mình chọn thì tốt hơn. Nếu người muốn hỏi ta, ta chỉ có thể trả lời, trước tiên phải hiểu rõ, rốt cuộc vì cái gì mà người muốn tu tiên.

Vệ Thiên Xung ngạc nhiên, y rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mới lẩm bẩm nói: - Thực ra, ta tu tiên chỉ là để thỏa mãn nguyện vọng của mẹ ta, kỳ vọng của gia tộc, về phần bản thân Ta cũng chưa từng nghĩ tới.

Ở trước Giảng Kinh Thạch, vô số sách ảnh nhảy múa, trong mắt Vệ Thiên Xung lại hiện lên một vẻ mê man.

Đường Kiếp cười cười: - Vậy còn phải nghĩ, chỉ cần là người, chắc chắn sẽ có thứ mình muốn theo đuổi, mà con đường mà người lựa chọn chính là con đường gần nhất để người theo đuổi giấc mộng kia.

- Vậy còn người? Người chọn cái gì? Thị Mộng không kìm nổi lên tiếng hỏi:

- Ta? Đường Kiếp cười nói, chỉ về phía một quyển kinh thư ở phía trước:
- Ta chọn nó!

Hai người đồng thời nhìn lại, chỉ thấy Đường Kiếp điểm một cái, quyển kinh thư kia như một sợi kim quang bay vào trong lòng bàn tay Đường Kiếp, sau đó biến mất, sau đó tự động xuất hiện trong đầu Đường Kiếp,

nhưng không thấy chút thực tế nào, chỉ có điều ở Giang Kinh Thạch lại xuất hiện một quyển kinh thư giống y như vậy.

- Thiếu Hải Động Kim Quyết! Hai người nhìn đến đồng thời kinh hô.

Trong tất cả kinh mạch, Thiếu Âm đứng thứ nhất, mà Thiếu Hải là gốc rễ của Thiếu Âm, là đệ nhất linh nhân của Tây Nguyệt Phái.

Tâm pháp này có thuộc tính thủy, trọng giao hội, hải nạp bách xuyên (biển lớn chứa trăm sông).

Kỳ vị lợi nhất là ở khuỷu tay, cường ép khí, thi pháp mau lẹ.

Pháp này cô đọng mà tinh thuần, thiện về công kích, không gì không phá được.

Lợi tỵ khí!

Lợi khoái công!

Lợi phá giáp!

Sau khi Đường Kiếp chọn được công pháp cho mình, Vệ Thiên Xung rất cục cựa cũng đưa ra lựa chọn của bản thân.

Thiếu Hải Toàn Nguyên Quyết.

Cũng là lấy huyết Thiếu Hải làm linh nhân, tuy nhiên tâm pháp này ở các phương diện khác cũng không có gì đặc sắc, chỉ có điều sau khi tu luyện thành công, linh khí sinh sôi không ngừng, bổ sung liên tục, dường như thích hợp cho chiến đấu lâu dài.

Tây Nguyệt phái thường lấy Thiếu Hải làm linh nhân, trên thực tế đại đa số học sinh đều ưu tiên lựa chọn huyết này, chỉ có một số trường hợp đặc thù là chọn lối đi khác.

Mà Thiếu Hải Toàn Nguyên Quyết là một pháp quyết loại trung tốt nhất trong số các pháp quyết Thiếu Hải huyết.

Nói trắng ra là Vệ Thiên Xung muốn công pháp phải tốt nhất, lại muốn dùng ít sức nhất.

Về phần Thị Mộng, y chọn Thủy Tuyền Hồi Chiếu Quyết.

Thủy Tuyền lợi về tâm bổ mà không lợi về chiến đấu, người tu luyện thường thường sống lâu, nâng cao cảnh giới khá dễ, hiệu quả học tập Hồi Xuân Thuật và pháp thuật tương đối khá. Thị Mộng đưa ra lựa chọn này cho thấy quyết định con đường nâng cao cảnh giới, không tranh về lộ số.

Tư chất của y bình thường, lựa chọn công pháp này ít nhất là còn thấy được hy vọng thăng tiến. Rất nhiều thiên tài thường tự cao tự đại, đánh giá cao bản thân, lựa chọn con đường không thích hợp với bản thân, kết quả là không bằng người bình thường.

Tám mươi phần trăm Linh sư "củi mục" ở Tê Hà Giới đều như y vậy, chỉ cầu an nhàn, ổn tiến, bao gồm cả đám người Lã sư cũng đều như vậy.

Mặt khác, Thủy Tuyền Quyết là công pháp khống thủy (điều khiển nước) chân chính, thích hợp khi học tập một số pháp thuật thuộc tính Thủy. Về điểm này, đừng nhìn Thiếu Hải Quyết cũng là pháp quyết thuộc tính thủy, nhưng là thủy luyện chứ không phải thủy dụng, so ra có sự khác biệt.

Lấy Thủy Tuyền Quyết làm cơ bản, sau này Thị Mộng học tập một số pháp thuật thủy hệ tương tự cũng dễ hơn rất nhiều, đoán chừng là y cũng chuẩn bị để sau này thoát khỏi cuộc đời tồi tệ vô cùng vô tận.

Những bí quyết này đều chỉ là phương thức tu luyện cơ sở, chỉ dùng để khai nhãn, nạp khí, đặt nền móng, bản thân cũng không thấu đáo bất cứ pháp thuật gì, chỉ sau khi khai mở linh nhãn mới có thể học tập một số tiểu pháp thuật đơn giản.

Sau khi lựa chọn bí quyết, ba người vội vàng đi xếp hàng đoạt cơm. Nhưng tất cả mọi người đều đã có chuan bị, có người lựa chọn rất nhanh, kết quả là ba người cũng không tiến vào được một trăm người đầu, chỉ có thể ăn nửa phần lương thực phụ.

Vệ Thiên Xung bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục mua chút đồ ăn, vừa ăn vừa nảy sinh tâm niệm ác độc: - Đợi bố luyện Toàn Nguyên Quyết đại thành, linh khí trong cơ thể vận chuyển tự nhiên, người nhẹ như chim yến, độc chiếm vị trí số một.

Thị Mộng bất đắc dĩ nhắc nhở y: - Cái này sợ là có chút khó khăn, càng về sau, sợ là chúng ta càng không có cơ hội.

- A? Tại sao?

Đường Kiếp cười nói:

- Vì người khác cũng tu luyện chứ sao. Tuy nhiên vấn đề lớn nhất là Toàn Nguyên Quyết sinh sôi không ngừng, tính bền mạnh nhưng tính bùng nổ lại kém một chút, cho nên

Không cần hẳn nói hết, Vệ Thiên Xung cũng đã hiểu được.

Toàn Nguyên Quyết không phải lấy tốc độ làm chủ, cho nên cuộc sống tương lại, khi tất cả mọi người đều tu luyện, nếu đấu tốc độ, Vệ Thiên Xung tuyệt đối đấu không lại những học sinh lấy tốc độ làm chủ, điều này cũng có nghĩa là về sau, cơ hội tiến vào trước một trăm của y cũng không lớn.

Sự thật này khiến vẻ mặt Vệ Thiên Xung vàng như đất, vò đầu bứt tóc khóc rống lên: - Sớm biết vậy ta đã lựa chọn tiên pháp nâng cao tốc độ rồi!

Đường Kiếp cười khở, hẳn lựa chọn Thiếu Hải Bách Luyện Quyết và Thị Mộng lựa chọn Thủy Tuyền Hồi Chiếu Quyết cũng không phải lấy tốc độ

xưng hung, bởi vậy thời khắc này, trong đầu hện ra vô số học sinh chạy nhanh như bay, đem ba người mình ném ở tít phía sau.

Đột nhiên, trong mắt Đường Kiếp lóe lên một ý tưởng, vỗ tay kêu lên: - Ta hiểu rồi!

Hành động này khiến cho một số học sinh nhìn lại, Vệ Thiên Xung sợ hãi hỏi: - Người hiểu cái gì?

Đường Kiếp cũng chỉ cười ha hả, thấp giọng nói: - Tiểu thiếu gia, các loại quy củ này của học viện Tây Nguyệt, thâm ý thật sâu a!

PS: Lời tác giả: Mới phát hiện có lỗi bút, lúc trước viết khi Đường Kiếp luyện Tàng Tượng Kinh, đem khí huyết viết thành thuộc Thủ Thiếu Âm tâm kinh, đây là viết sai, Tàng Tượng Kinh thứ thứ nhất là Túc Thiếu Âm thận kinh, theo đó để bắt đầu phát tán toàn thân.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 53+2: Huyền Bí (P2)

- Người nói cái gì?

- Học đi đôi với hành! Đường Kiếp nghiêm mặt nói: - Học được cái gì phải lấy ra sử dụng mới có thể thuần thục nó, phát huy tối đa uy lực của nó. Thử nghĩ, đám học sinh vì một bữa mỹ thực, ít sắp xếp chút thời gian, mỗi lần ăn cơm tất nhiên là dừng mãnh tiến lên, hơn phân nửa người học được tiên pháp này đều sẽ dùng tới, người tranh ta đuổi, không phải là thời cơ tốt nhất để rèn luyện, sợ rằng so với người vui đầu khổ luyện thì không tốt hơn bao nhiêu.

- Hóa ra là như vậy! Thị Mộng và Vệ Thiên Xung bừng tỉnh đại ngộ.

Đường Kiếp tiếp tục nói: - Lúc trước, khi ta nghiên cứu quy củ của học viện liên phát hiện nó có rất nhiều điểm cổ quái, lúc thì cổ vũ cạnh tranh, lúc lại có yêu cầu nghiêm khắc, không cho cái này, không cho cái kia. Mặc dù nói Tẩy Nguyệt phái coi trọng quy củ, nhưng có những quy định không hợp lý, không thể nào nói nổi. Nhưng nếu nhìn từ góc độ tu luyện, vậy tất cả nghi vấn đều có thể giải thích. Ví dụ như rửa phòng, làm gì có người tu luyện nào có tinh lực đi quét tước vệ sinh mỗi ngày, vậy cũng chỉ có thể học Thanh Khiết thuật. Thanh Khiết thuật này nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại có nhiều mục tiêu, nhất là vận dụng linh khí một cách tinh vi, vì vậy cần phải rèn luyện thao túng linh khí. Ở trên lớp không cho hỏi, nhưng ban ngày ta giờ tắm biến tùy tiện gây sức ép như thế nào, giáo sư cũng đều bỏ qua. Như vậy có ý gì? Luyện phù! Có phù lệnh đưa tin, trong tiết học chúng ta có thể tự do nói chuyện, muốn nói với ai cũng được. Nếu người có bản lĩnh, có thể xuất ra một cái trận pháp cách âm. Tóm lại, học viện Tẩy

Nguyệt thiết lập các loại quy củ, ngoài việc muốn dạy cho chúng ta làm sao làm người, còn có một mục đích khác là tạo áp lực để chúng ta hiểu được thế nào là học đi đôi với hành.

- Đúng vậy! Đúng là như vậy! Thị Mông quơ tay hứng phấn nói.

- Vậy không được nội đấu cũng là khảo nghiệm? Vệ Thiên Xung hỏi.

- Đương nhiên, khảo nghiệm chúng ta về phá ẫ và năng lực quan sát. Người có bản lĩnh phát hiện đám Trật tự viên trước khi bọn họ đến, vậy muốn đánh thế nào thì đánh, đương nhiên đánh chết người là không được. Đường Kiếp chỉ cần một câu đã vạch trần thiên cơ.

Học viện Tẩy Nguyệt coi trọng quy củ, bất luận là quy củ nào cũng không được phá, nhưng chỉ cần người có bản lĩnh, vậy có thể dùng năng lực của mình mà đột phá, vượt qua, thậm chí là lợi dụng những quy củ này.

Một mặt là tử thủ quy củ, dùng khuôn khổ để hạn chế mọi người, một mặt lại cổ vũ cạnh tranh, dũng mãnh tinh tiến, chỉ có ở dưới loại tình huống này mới không mất đi phương hướng, không đến nỗi một bước đạp hư không, rơi xuống vực thẳm.

Đây là mục đích của học viện Tẩy Nguyệt, khiến cho mọi người chân chính hiểu được cái gì gọi là "Tiên lộ như sơn đạo, vạn nhân cạnh tranh phong"

Cho đến lúc này, được Đường Kiếp thức tỉnh, hai người mới tỉnh ngộ.

- Nếu không làm được thì sao?

Vệ Thiên Xung hỏi.

- Vậy cứ thành thật theo quy củ chứ sao. Đường Kiếp cười nói: - Không có bản lĩnh thì thành thành thật thật làm người, đây cũng là điều mà học

viện Tây Nguyệt muốn cho chúng ta biết. Chẳng qua là theo như lời tân sư nói, rất nhiều thứ bọn họ không đặt ngoài sáng nhưng lại thả ở trong tối, cần chúng ta tự mình lĩnh ngộ.

- Như vậy, nói cách khác, sau này ta không bao giờ còn khả năng ăn linh thực nữa rồi! Vệ Thiên Xung buồn bã nói. Đường Kiếp nói nhiều như vậy mà y vẫn chỉ quan tâm tới ăn. Vừa nghĩ tới tốc độ của mình không nhanh bằng người khác, y liền không ngừng thương tâm.

- Điểm này thì tiểu thiếu gia không cần phải quá lo lắng, ta đã nghĩ ra nên làm thế nào rồi. Đường Kiếp cười nói.

- Người có biện pháp gì? Vệ Thiên Xung rất hưng phấn.

- Sau khi ăn xong đi theo ta.

Sau khi cơm nước xong, Đường Kiếp dẫn theo Vệ Thiên Xung và Mộng Thị đi Linh Diệu Phường.

Linh Diệu Phường này chính là cửa hàng tạp hóa của học viện Tây Nguyệt. Dù sao đám học sinh phải sống lâu dài ở chỗ này, không thể không có cả cái cửa hàng. Bởi vậy bên trong học viện Tây Nguyệt mở một con phố, ở đó bán các loại nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống, thậm chí còn có pháp khí, phù chỉ, linh đan, các loại tài nguyên của Tu Tiên giới.

Vệ Thiên Xung không nghĩ tới Đường Kiếp sẽ dẫn y đến nơi đây, kỳ quái hỏi: - Tới nơi này làm gì?

- Đương nhiên là mua đồ.

- Những thứ kia đều không rẻ đâu.

- Vậy cũng phải xem là cái gì. Đường Kiếp cười nói, nói xong đã nhìn đến một cửa hàng ở xa xa, cũng là cửa hàng lương thực, bên trong có các

loại lương thực, hiển nhiên là cũng có linh thực.

Đường Kiếp bước tới xem, cười ha hả nói: - Quả nhiên là như vậy. Thiếu gia, người xem giá đi.

Vệ Thiên Xung vừa thấy, chỉ thấy loại gạo xát tốt nhất này có giá hai mươi đồng tiền một cân, chấn động hỏi: - Rẻ như vậy ư?

Thật ra một cân gạo có giá hai mươi đồng tiền đã là đắt, trong dân gian, một cân gạo chỉ có giá từ mười đến mười lăm đồng tiền. Nhưng ở nơi này, một chén cơm sẽ bằng một linh tiền học viện Tây Nguyệt, hai mươi đồng tiền một cân gạo xát chính là tặng không.

Đường Kiếp đã cười nói: - Đó là điều tất nhiên. Học viện Tây Nguyệt này hướng học sinh đến việc học đi đôi với hành, tự nhiên là trong sinh hoạt đều có tiên thuật có thể sử dụng. Nếu thứ người mua có sẵn, chính là giá trên trời. Nhưng nếu là người mua gạo nấu cơm, vậy giá tiền cực rẻ, nhưng còn chưa đủ

Nói xong, Đường Kiếp kêu lên: - Chủ quán, xin hỏi cửa hàng có hạt giống không?

Chỉ thấy từ trong cửa hàng có một phụ nữ trung niên, cười duyên dáng nói với Đường Kiếp: - Tiểu ca hỏi rất hay, nhà ta có hạt giống, không chỉ có loại tốt mà còn có linh chủng.

- Giá bao nhiêu tiền?"

Phụ nhân kia cười đáp: - Gạo xát cùng giá với thị trường, linh chủng thì tùy loại, loại rẻ nhất là một linh tiền hai hạt.

- Quả thế. Đường Kiếp vỗ tay cười to.

Nếu như muốn mua gạo nấu cơm thì giá có cao một chút, còn nếu muốn mua hạt giống, vậy hoàn toàn cùng giá với thị trường, thậm chí linh thực còn rẻ hơn, một linh tiền mua được hai hạt, nếu ở bên ngoài thì không thể mua được.

Chỉ có điều gieo trồng lương thực cần có thời gian, bởi vậy trước khi thu hoạch cũng cần phải mua chút gạo nấu cơm.

Đường Kiếp nói: - Đây chính là học viện Tây Nguyệt muốn chúng ta tự lực cánh sinh, qua đó trải nghiệm gian khổ, cũng rèn luyện pháp thuật. Nếu muốn tự mình nấu cơm, tự nhiên là phải tinh thông Khổng Hỏa Thuật, muốn tự mình trồng trọt, vậy phải rèn luyện thuật hô mưa gọi gió.

- Nói cách khác là sau này chúng ta có thể tự mình trồng trọt lương thực hả? Thị Mộng hưng phấn hẳn lên. Dù sao y cũng có xuất thân nghèo khổ, đối với loại việc này cũng không mấy quan tâm.

- Đó là tất nhiên. Lần này là người phụ nữ trung niên kia nói, sau đó chấp tay nói với ba người: - Chúc mừng ba vị tiểu ca, rốt cục cũng linh ngộ bí mật sinh tồn ở học viện, hi vọng ba vị tiểu ca tiếp tục cố gắng mới không phụ công bồi dưỡng của học viện. Mặt khác, kính xin ba vị tiểu ca giữ bí mật việc này, để cho mọi người tự mình lĩnh ngộ mới là việc tốt.

Đường Kiếp khom người nói với phụ nhân kia: - Đa tạ phu nhân chỉ điểm, đám tiểu tử xin nhớ kỹ, chưa thỉnh giáo tước danh phu nhân.

Trong học viện Tây Nguyệt này, hoặc là học sinh, hoặc là tiên sư, cho dù chỉ là phụ nhân bán lương thực, Đường Kiếp cũng không dám coi thường.

Nhưng phụ nhân kia chỉ cười: - Người cứ gọi ta là Thủy phu nhân là được rồi.

Vệ Thiên Xung mừng rỡ cười ha hả:

- Hóa ra là như vậy, sau này tuy ta không chạy nhanh bằng người khác nhưng có thể tự mình trồng trọt tự mình ăn Tốt Tốt Không tốt!

Vệ Thiên Xung đột nhiên biến sắc, chữ tốt đổi thành không tốt.

- Thiếu gia làm sao vậy? Đường Kiếp hỏi.

- Ta không biết trồng trọt. Vẻ mặt Vệ Thiên Xung đầy đau khổ nói.

Đường Kiếp cười nói: - Ta còn tưởng là chuyện gì. Thực ra muốn ăn lương thực cũng không cần phải tự mình trồng. Gạo là như thế, gà vịt lợn cá cũng là như vậy, cũng có thể tự mình chăn nuôi. Nếu có dư, thậm chí còn có thể bán cho học sinh khác, dù sao chúng ta cũng không có khả năng làm tất cả mọi việc, vậy cần phải trao đổi.

Vệ Thiên Xung tỉnh ngộ: - Chẳng trách mỗi căn nhà chúng ta ở đều có một khối đất trống. Chỗ đất trống kia thật ra chính là để chúng ta tay làm hàm nhai, hoặc là trồng trọt, hoặc là chăn nuôi, hoặc là đào ao, học viện cũng không quy định cái này, sử dụng như thế nào là do chúng ta lựa chọn.

- Thảo nào những vị sư huynh kia đều không đến Thiên Vị Hiên. Thị Mộng cũng nói.

Đường Kiếp chỉ cười cười. Thật ra từ lúc đến Linh Diệu Phường hẳn cũng đã xác thực suy đoán của mình, bởi vì đám sư huynh bình thường không nhìn thấy lại thường tập trung ở đây, bọn họ trao đổi thu hoạch của mình ở chỗ này. Phường thị này thực ra chính là do đám học sinh tạo thành.

- Đúng là như vậy. Phụ nhân kia che miệng cười: - Mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, ai cũng có sở trường riêng. Đám học sinh theo đuổi cái gì, am hiểu cái gì liền đi làm cái đấy. Chỉ cần không trái với quy củ của học viện, học viện đều cho phép. À. Không biết vị tiểu thiếu gia này biết làm gì rồi?

Vệ Thiên Xung ngây ngốc ra một lúc.

Y suy nghĩ một lát, khuôn mặt béo núc đỏ bừng lên, xấu hổ nói: - Ta Ta
Cái gì ta cũng không biết.

Trên đường trở về, Vệ Thiên Xung vẫn luôn không nói gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 54+1: Thiếu Hải Động Kim (P1)

Cho đến khi vào Tĩnh Tâm Viên, nhìn Đường Kiếp và Thị Mộng quét dọn phòng ở, sửa sang lại nhà cửa, chia linh chủng mới mua được, khai mở đất hoang, Vệ Thiên Xung đột nhiên hỏi: - Đường Kiếp, có phải ta khá vô dụng không?

- Sao tiểu thiếu gia lại hỏi như vậy?

- Người không nói ta cũng biết. Vệ Thiên Xung chán nản ngồi trên một cái ghế đá: - Trong mắt các người, chẳng qua là ta có xuất thân khá hơn một chút, rời khỏi Vệ gia, thật ra ta chẳng khác gì rác rưởi, thậm chí nếu rời khỏi các người, ta ngay cả sống cũng không nổi

Thị Mộng vội nói: - Tiểu thiếu gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy. Ngài là thiếu gia, có chuyện gì cũng là chúng ta hầu hạ ngài, đó là việc nên làm.

- Người đừng an ủi ta. Thị Mộng, ta không có hỏi người, ta hỏi Đường Kiếp. Đường Kiếp người sẽ không lừa ta, đúng không?

Đường Kiếp cười cười, đem linh chủng đã phân loại để sang một bên, đi tới bên cạnh Vệ Thiên Xung rồi ngồi xuống, đưa bàn tay trái của mình lên, đem một ngón tay bẻ về phía sau tạo thành một góc 90 độ đầy quái dị. Vệ Thiên Xung nhìn chăm chú như một thằng ngốc, Đường Kiếp hỏi y: - Người làm được không?

Vệ Thiên Xung lắc đầu.

Đường Kiếp nói: - Xem như một chút thiên phú nho nhỏ. Xương cốt của ta có độ vận vẹo khác một chút so với người bình thường, tuy nhiên chẳng có tác dụng gì.

Vệ Thiên Xung chưa hiểu, Đường Kiếp đã nói: - Thật ra mỗi người đều có thiên phú của mình, chỉ có điều mọi người đều không dùng. Có loại thiên phú có tác dụng khá lớn, có lại gần như không có tác dụng gì. Trong mắt của ta, Vệ gia sinh ra thiếu gia người liền giống như là thiên phú bẩm sinh của thiếu gia người, hơn nữa còn là loại thiên phú khá hữu dụng. Như vậy, có thiên phú là sai sao?

- Đương nhiên không phải. Vậy ý của người là ta không phải (rác rưởi)? Vệ Thiên Xung hưng phấn hỏi.

- Đương nhiên không phải là sai. Đời người ta tu tiên, xuất phát từ phạm tục cho tới khi thoát khỏi phạm tục, mục đích không phải là vì muốn thoát khỏi phiền não thế tục sao? Người có xuất thân thế gia, trời sinh đã có thể không cần động tay vào việc gì, vậy khi tu tiên tại sao lại cần phải làm những việc này, chẳng phải là lẩn lộn đầu đuôi sao? Đường Kiếp hỏi lại.

Nghe nói như thế, Vệ Thiên Xung thấy hưng phấn hẳn lên, ngay cả Thị Mộng cũng có cảm giác không thể tin được. Căn bản y vốn cho rằng Đường Kiếp sẽ nhân cơ hội này giáo huấn Vệ Thiên Xung một chút, không nghĩ tới Đường Kiếp lại nói ra những lời như vậy.

Pha chém gió này Không nhìn ra!

- Tuy nhiên Đường Kiếp kéo dài âm thanh.

Đầu óc Vệ Thiên Xung lập tức căng thẳng: - Tuy nhiên cái gì?

- Tuy nhiên có thiên phú không phải là sai, không hiểu và không phát huy được thiên phú mới là mười phần sai. Thiếu gia xuất thân thế gia, tài hùng thế mạnh, đó cũng không phải là sai, nhưng nếu không thể lợi dụng

tốt những tài nguyên đó để chăm chỉ tu tiên, cuối cùng không bằng được người thường, vậy là hỏng rồi. Cho nên, những việc vặt kia tiểu thiếu gia có thể không biết làm, nhưng tiên thuật nhất định phải luyện tốt, nếu ngay cả việc này cũng không làm được Vậy người đúng là phế vật!

Đường Kiếp nghiêm mặt nói.

Hắn cũng không nhân cơ hội đề nghị Vệ Thiên Xung bỏ hết thói quen ăn ngủ.

Thiếu gia chính là thiếu gia, tập quán sinh hoạt đã hình thành trong bao nhiêu năm, không phải nói sửa là sửa được ngay. Có thể hôm nay y ử rồi, không chừng ngày mai lại chứng nào tật nấy.

Ngàn vạn lần chớ tin vào việc nhất thời tỉnh ngộ, không có mấy người có thể lập tức đại triệt đại ngộ. Nếu trong một đêm có thể thay đổi bản tính, vậy cũng không phải bản tính.

Nhưng trái lại, đả kích hôm nay có thể trừ đi không ít ngạo tính của Vệ Thiên Xung, cho y biết ưu thế của thế gia, nhưng chỉ dựa vào thế gia là không được, chỉ có lợi dụng tốt điều kiện của gia tộc, nâng cao bản thân mới là chính đạo.

Chỉ sợ tạm thời y không làm được, ít nhất y cũng biết cái gì là đúng đắn, ngay cả việc này trước đây y cũng không nhận ra.

Huống chi Đường Kiếp nói cũng không sai. Ở học viện Tây Nguyệt này, tròng trọt và những việc lật vặt chung quy chỉ là tiểu thủ đoạn chứ không phải con đường theo đuổi của đời người, cũng không thể lấy cái này để chứng minh tiểu thiếu gia đã trưởng thành.

Ngay sau đó Vệ Thiên Xung lại hỏi: - Vậy người thấy ta nên làm thế nào để lợi dụng ưu thế của mình.

- Đơn giản. Chẳng phải tiểu thiếu gia người rất có thiên phú trên phương diện điều khắc hay sao? Con đường này muốn đại thành phải tốn thời gian thật lâu, đầu tư lại không ít, không phải là trong khoảng thời gian ngắn sẽ thấy lợi ích. Nhưng nếu tiểu thiếu gia người có hoàn cảnh tốt, vừa mới bắt đầu đã đi con đường này, cũng chưa hẳn là không thể. So với những người vì ảm nò mà phải làm những việc thủ công, tập luyện một số tiên thuật nhỏ dành cho học sinh, ít nhất hiện tại người có thể tiếp xúc con đường tu luyện cao cấp, chẳng lẽ không phải rất tốt?

Hai mắt Vệ Thiên Sung sáng lên: - Người nói đúng. Từ hôm nay trở đi ta sẽ tu luyện thật tốt, nhất định phải làm ra chút thành tích.

Đường Kiếp nắm lấy tay Vệ Thiên Xung, kích động không thôi: - Lão nô đợi những lời này đã lâu lắm rồi. Rốt cục tiểu gia người đã lớn rồi.

Vệ Thiên Xung: -...

Thị Mộng: -...

Sau khi bận rộn giải quyết xong một đồng việc, Đường Kiếp trở lại phòng mình, đầu tiên là quét dọn phòng ốc một lần, đem hạt giống linh thực di trồng, ngoài chỗ đó ra, hẳn còn mua chút hoa trồng ở trong sân.

Vì thế Vệ Thiên Xung còn cười hắc đã quen với việc làm vườn, đến khi đi học cũng không quên việc.

Làm xong hết thấy, Đường Kiếp bắt đầu chuẩn bị tu luyện Thiếu Hải Động Kim kinh.

Có thể nói trong tất cả những pháp môn tu hành loại trung của Tây Nguyệt phái, Thiếu Hải Động Kim kinh được xếp vào loại mạnh nhất, tuy nhiên cũng là loại khó tu luyện nhất.

Đặc điểm lớn nhất của tâm pháp này chính là ngưng khí như châm, trọng ngưng súc, khi xuất ra có khí kinh cường lệ, bởi vậy thích hợp tu luyện những công pháp phá giáp, cường công, có thể xuyên kim liệt ngọc, vô kiên bất tồi. Nói cách khác, sau khi tu luyện tâm pháp này, cho dù là không dùng bất kỳ pháp thuật nào, chỉ riêng việc bấm tay xuất ra một đạo linh khí cũng đã cô đọng lại giống như kim châm.

Có thể nói đây là nền tảng để tu luyện những loại pháp thuật phá giáp thì hiệu quả tăng cao. Nhưng cũng vì nguyên nhân này, yêu cầu tu luyện tương đối cao, mặt khác pháp quyết cũng phức tạp hơn rất nhiều.

Thời khắc nhập định, Đường Kiếp đã dựa theo tâm pháp ghi nhớ, bắt đầu thổ nạp linh khí.

Linh khí theo Ngọc Môn tiến vào, trước đến Thủ Thiếu Âm Tâm kinh, linh khí xoay chuyển, tới mỗi một vị trí đều chiếu theo tâm pháp mà biến hóa, tới khi đi hết toàn bộ mạch thì lặp lại, chính là một vòng tuần hoàn. Sau đó lại đi vào một kinh mạch khác, chiếu theo tâm pháp mà biến hóa.

Sau khi trải qua mười hai kinh mạch, cũng là mười hai vòng tuần hoàn. Sau khi hoàn thành mười hai vòng tuần hoàn, cột khí như cơn lốc xoáy trở thành dòng nước xoáy, tự nhập vào Thiếu Hải, trong người hình thành một mảnh linh không, cũng là nơi trữ nạp linh khí thiên địa của người tu luyện, mà nhập vào khí điểm được gọi là linh nhãn.

Như thế xem như bước đầu hoàn thành một lần tu luyện, thường được gọi là một Đại chu thiên.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, sau khi khai mở hoàn toàn linh nhãn, linh không dần dần hình thành, lúc này cũng coi như sơ thành rồi.

Nói thì đơn giản nhưng đến khi tu luyện, Đường Kiếp mới phát hiện linh khí khó khống chế như thế nào.

Trước kia hãn hấp thu sử dụng, cũng là thu phóng, chỉ thử khống chế vận hành theo một đường thẳng, khống chế giống như hiện tại, ở giữa còn có các loại biến hóa, các loại biến hóa kia hãn đều cần học cách khống chế, linh khí lại cần đi khắp toàn thân.

Cái này cũng chính là đặc điểm lớn nhất của tâm pháp huyền môn chính tông, chú ý tiến hành theo chất lượng, chính là công pháp kém nhất cũng không bỏ qua việc điều dưỡng kinh mạch, chỉ có điều trình độ không giống nhau. Làm như thế có ưu điểm lớn nhất là trong tương lai muốn tu cái gì cũng có thể được, trên cơ bản là sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Cũng có loại công pháp tu luyện nhanh, thường chỉ tu luyện kinh mạch chủ đạo và một số ít kinh mạch phụ trợ, có loại còn cực đoan đến mức một vòng tuần hoàn chính là một đại chu thiên, kết quả là một chi độc đại, nhưng về lâu dài sẽ từ mạnh thành yếu, kinh mạch không được tâm bổ sẽ từ từ khô héo, cuối cùng không thể tu luyện.

Nếu như không tu luyện thành công rất có khả năng biến cơ thể thành dị dạng.

Thiếu Hải Động Kim kinh chính là một trong số những pháp môn cơ sở phức tạp nhất của Tây Nguyệt phái. Tuy rằng chủ tu Thủ Thiếu Âm Tâm kinh nhưng những kinh mạch khác cũng có yêu cầu nghiêm khắc, là một bố cục một vua hai tướng chín binh. Thủ Thiếu Âm Tâm kinh là vua, Túc Thiếu Âm Thận kinh và Thủ Thái Dương kinh là tể tướng, những kinh mạch còn lại là binh lính.

Bởi vậy mỗi mười hai vòng tuần hoàn đều phức tạp, yêu cầu rất cao.

Đường Kiếp giống như vận động viên leo núi, không thể phạm sai lầm, đòi hỏi phải đi từng bước một, lần lượt đi hết các bước mới chính thức hoàn thành một lần leo núi.

Nếu chẳng may đi nhầm một bước, vậy sẽ lãng phí một chút linh khí, thường thường đi chưa đến nửa đường đã hao hết khí tức, đừng nói là cần mười hai vòng tuần hoàn để hình thành khí tuyến, cho dù là một vòng tuần hoàn cũng không thể hoàn thành.

Đây chỉ là tầng thứ nhất của tâm pháp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 54+2: Thiếu Hải Động Kim (P2)

.Chương 54: Thiếu Hải Động Kim (p2)

Tuy nhiên Đường Kiếp cũng không nóng nảy.

Hắn biết cái gọi là vận chuyển chu thiên này cũng giống với việc dùng bàn phím đánh chữ, có thể mất nửa ngày không thể đánh được một chữ, cũng có thể trong một phút đánh được mấy trăm chữ, luôn cần có độ thuần thục.

Chẳng qua là vận chuyển chu thiên thì phức tạp hơn dùng bàn phím đánh chữ, cũng khó khăn hơn, bởi vậy thời gian cần để thuần thục cũng dài hơn một chút.

Trong lúc này, tầm quan trọng của Ngọc Môn đã được thể hiện.

Ngọc Môn là chỗ thổ nạp linh khí, Ngọc Môn càng được mở rộng, linh khí thu được mỗi lần hấp thụ càng nhiều, khí cảm càng mạnh, năm chắc thay đổi, đồng thời dọc đường vận chuyển hao tổn càng nhiều, cơ hội hoàn thành khí tuyến lại càng lớn, thậm chí hiệu quả của khí tuyến lại càng tốt hơn.

Có thể nói Ngọc Môn chính là miệng cống, miệng cống càng lớn, dòng nước chảy qua càng lớn, lực lượng mang đến cũng tăng gấp mấy lần.

Bởi vậy, Ngọc Môn tam chuyển hoàn thành một lần mười hai vòng tuần hoàn cần thời gian bảy tám ngày, Ngọc Môn cửu chuyển chỉ cần một ngày, do đó, chênh lệch là hiển nhiên.

Đường Kiếp chỉ cảm thấy khí linh trong cơ thể giống với người mới học đặt chân lên một bánh xe trơn trượt (ý nói người mới học đi xe đạp 1 bánh), động một chút là không khống chế được khiến cho người bị ngã ra ngoài, không cẩn thận một chút là có thể bị gã đạp đầu xuống đất.

Thể hiện ở việc khi tu luyện chợt có hiện tượng không khống chế được linh khí, va chạm với kinh mạch, khiến cho người tu luyện bị tổn thương.

Mặc dù nói Tây Nguyệt phái là danh môn chính tông, phần lớn tâm pháp đều khá an toàn, nhưng việc người tu luyện không luyện được còn bị thương là không thể tránh khỏi. Chẳng qua là mới chỉ luyện một lúc, Đường Kiếp đã năm lần để cho linh khí va chạm với kinh mạch, cảm thấy lồng ngực khó chịu vô cùng. Hơn nữa, Bách Luyện Quyết là ngưng khí như châm, một cây kim châm chạy toán loạn trong kinh mạch, cảm giác có thể hiểu được.

Ngực bị đau có ý nghĩa hãn đang đánh sâu vào kinh mạch tập trung chủ yếu ở đây.

Thiếu Hải Động Kim kinh theo Ngọc Môn nhập khí phát lực ở ngực. Nói cách khác, tương đương với việc hãn vừa mới đi đạp ra khỏi nhà đã bị trượt chân.

Đối với việc này hãn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, có điều hãn biết việc này liên quan đến việc không thuần thực. Đợi đến khi tu luyện được một thời gian, đại khái có thể đem đau đớn tập trung ở ngực tỏa ra toàn thân, thật đúng là có chí khí.

Bởi vì nguyên nhân sẽ phản xung chính mình, Đường Kiếp cũng không vội vàng tấn công mà dừng lại nghỉ trong chốc lát, xoa xoa ngực.

Lúc này hãn đã hiểu được, cái gọi là chuyên cần chưa chắc là kém cỏi.

Người tu luyện cũng không quá đề cao cường độ tu luyện, sợ là liên quan đến quá trình phản xung khi tu luyện sẽ gây thương tổn cho bản thân, tổn hại ở kinh mạch, tương lai sẽ không tốt, hơn nữa ở vấn đề này, người có Ngọc Môn cửu chuyển cũng sẽ không tốt hơn những người khác.

Nói trắng ra là Ngọc Môn cửu chuyển giống với gia thế của Vệ Thiên Xung, chỉ có thể bắt đầu với lượng tài nguyên lớn, sau này vẫn phải dựa vào bản thân mình.

Đương nhiên, thiên phú không tốt cũng có thể dùng tài nguyên bù lại.

Nếu có thể ăn linh dược trong quá trình tu luyện có thể gia tăng hàm lượng linh khí, việc này tương đương với tạm thời tăng tư chất, chỉ có điều được tính hết liền vô dụng, cuối cùng không thể so với người có thiên phú.

Lúc trước Hư Mộ Dương cho hẩn thuốc, năm mới chạy trốn chế đều đã bán đi, còn lại một chút cũng đã cho Ngô gia nhị lão điều trị thân thể. Chỗ thuốc còn lại trong tay Đường Kiếp cũng chỉ là ăn bột của Lã Thần Dương khi y cho hẩn linh dược chữa thương, đáng tiếc cũng chỉ còn lại nửa bình, hơn nữa lại là thuốc không đúng bệnh, không phải Bồ Khí Đan, nếu sử dụng sẽ lãng phí.

- Hay là cứ tiếp tục cường luyện, bị thương thì dùng thuốc kia điều trị thân thể? Chỉ sợ thuốc không đúng bệnh. Đường Kiếp không kìm nổi, trầm nghĩ.

- Đợi một chút Đường Kiếp đột nhiên ý thức được cái gì, lẩm bẩm: - Không phải ta tu luyện Tàng Tượng Kinh sao? Linh khí nhập vào cơ thể, nhập huyết, nhập xương, ngay cả tủy mạch cũng đã tẩy hơn ba năm, tư chất thân thể sớm đã không giống người khác, ba năm qua chưa bao giờ bị bệnh, cho dù có bị cũng khôi phục cực nhanh, như vậy năng lực chịu đựng cũng tăng lên rất nhiều đi?

Nghĩ đến điểm này, ánh mắt Đường Kiếp đột nhiên sáng ngời.

Ngày thứ hai, sau khi trải qua tiết học văn, Đường Kiếp tới Triều Dương Phong, quả nhiên đã thấy Khổ chân nhân đang chờ đợi ở Giảng Kinh Thạch rồi, phía trước đã chập ních một đám đệ tử, chắc chắn là những người này đều có khi vẫn trong quá trình tu luyện.

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng đều không đến mà tiếp tục ở phòng mình tu luyện. Ngày hôm qua bọn họ cũng gặp tình huống giống như Đường Kiếp, hiện giờ đang cố gắng thích ứng với việc cảm nhận khí.

Sớm bị quy củ của học viện Tây Nguyệt giáo huấn, đám đệ tử này đều thành thành thật thật đứng xếp hàng chờ đến lượt nêu nghi vấn.

Học sinh thứ nhất hỏi: - Thượng sư, đêm qua tiểu sinh luyện Thần Môn Ngự Khí thuật, khi đến Thanh Linh thì khí tức tiêu tán, không biết là vì sao?

Khổ đạo nhân trả lời: - Thanh Linh dùng thuốc lưu thông khí huyết mà vào tim, lúc này khí đi thuận theo tự nhiên. Thần Môn Ngự Khí pháp trọng chưởng khống, hẳn là người khống chế quá mức, phản thất kỳ đoan, khí tức tiêu tán chẳng có gì lạ. Muốn qua cửa này cũng đơn giản, hoặc là dễ thuận theo tâm mà vận hành tự nhiên, hoặc là tăng cường mức khống chế. Hai cách như một, hiệu quả lại khác nhau, tùy vào tâm cảnh của người mà áp dụng.

- Tiểu sinh đã hiểu.

Học sinh kia lui ra, lại có học sinh khác tiến lên hỏi.

Đường Kiếp ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe, thoát nhìn việc vận chuyển Đại chu thiên chỉ là một quá trình hấp thu linh khí đơn giản, nhưng trong đó lại bao hàm rất nhiều nguyên lý. Mỗi một đường tuyến, khiêu vị đều tồn tại nguyên lý, khí vận hành trong đó sẽ nảy sinh biến hóa, hoặc là thuận theo biến hóa, hoặc là cưỡng ép khống chế, tất nhiên là cùng một bản chất với hơi thở.

Bởi vậy nếu muốn chân chính nắm chắc Đại chu thiên, nhất định phải hiểu biết công năng, nguyên lý và ý nghĩa của các bộ trị trong cơ thể.

Trong chương trình học của học viện Tây Nguyệt đều có giảng giải những nội dung này, ở khóa nghệ thuật buổi sáng cũng có nói qua, chẳng qua là khi đó đa số học sinh đều không thêm để ý, đến khi gặp vấn đề mới phát hiện ra.

Cũng may tính tình của Khổ chân nhân cũng khá tốt, nếu đổi lại là mấy vị thượng sư ở khóa văn buổi sáng, chớ sợ là trực tiếp sầm mặt: - Không phải là buổi sáng đã nói qua rồi sao, tự mình không chú ý nghe giảng, còn không tự đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm đi!

Trăm ngàn năm phát triển khiến cho học viện Tây Nguyệt sớm có một cơ chế hoàn thiện, mỗi một hành động đều có thâm ý phía sau.

Hơn nữa, việc ít thấy chính là bọn họ cũng không chủ trương nhồi nhét giống giáo dục hiện đại mà là tự mình tìm hiểu, để cho đám học sinh trong quá trình tu luyện của mình tự phát hiện ra vấn đề, tin rằng không bao lâu, đám học sinh sẽ nhận ra sự quan trọng của khóa học văn.

Có điều đối với Đường Kiếp mà nói, cho tới bây giờ học văn không phải là vấn đề, trong phương diện này hẳn chân chính là suy một ra ba, rất nhanh đã nắm rõ ý nghĩa tu luyện trên các huyết vị kinh mạch của mình, chỉ có điều hiện giờ vẫn chưa rõ ràng lắm tác dụng và biến hóa.

Đương nhiên, muốn cái gì cũng biết thì chỉ có tự sáng tạo ra tâm pháp của mình.

Đợi cho người phía trước hỏi xong, cuối cùng đã tới Đường Kiếp.

Đường Kiếp tiến lên khom người nói: - Thượng sư, tiểu sinh muốn hỏi làm sao để biết khi nào thân thể không chịu nổi quá trình tu luyện, không thể luyện nữa?

Nghe vấn đề này, Khổ chân nhân cười nói: - Làm việc không thể nóng vội, con đường tu luyện nhiều hung hiểm, mỗi một lần sai lầm đều tạo một ít ảnh hưởng xấu với thân thể. Chỉ có điều đại đa số thời điểm, thân thể của chúng ta đều sẽ tự phục hồi như cũ. Ý của người ta hiểu, là muốn thông qua khổ luyện để nhanh quen thuộc và nâng cao bản thân, nhưng muốn dùng cách này để đạt đến giới hạn là rất khó, dù sao thể chất mỗi người đều khác nhau. Nói như vậy, hành khí chỉ cần đến chỗ rẽ, kinh mạch sẽ chịu chấn động, lúc này cần phải tạm nghỉ ngơi. Nhưng một số người có thể chất mạnh mẽ, cũng có thể tiếp tục tu luyện, nhưng nếu gặp phải hiện tượng khí huyết lay động, hơi thở tán loạn, nhất định phải lập tức dừng lại.

- Tiểu sinh đã hiểu! Đường Kiếp khom người cáo lui.

Khổ chân nhân đột nhiên nói: - Nếu như người không tiếc thương tổn muốn luyện nhanh hơn, ta khuyên người nên học Nội Tức thuật, thuật này lấy linh khí đo lường kiểm tra thân thể, cũng có thể phát hiện thân thể có ám thương hay không, cũng là thuật pháp nhiều đệ tử chuẩn bị khi tu hành, tu luyện cũng cực kỳ đơn giản, chỉ là một môn tiểu pháp thuật, có thể nắm giữ và vận dụng khí tức. Nhưng ta không khuyến khích làm như thế, dù sao đường còn dài, Nội Tức thuật chỉ có thể kiểm tra tổn thương, không thể trị thương, đến khi phát hiện vấn đề, tổn thương đã tồn tại, nên cẩn thận mới tốt.

- Đa tạ thượng sư, tiểu sinh sẽ cẩn thận!

Đường Kiếp lui ra, tự nhiên có học sinh kế tiếp tiến lên đưa ra nghi vấn, Đường Kiếp cũng không vội vã rời đi mà tiếp tục ở lại lắng nghe các loại vấn đề, cũng ngẫu nhiên thảo luận nghiên cứu với các học sinh khác. Việc này Khổ chân nhân cũng không cấm, cho phép học sinh lên trao đổi, chỉ cần không dính đến pháp môn tu luyện, cùng thảo luận nghiên cứu cũng là bình thường, có điều không được nói quá lớn, tránh quấy rầy mọi người.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Linh Vật

.Chương 55: Linh vật

Trong lúc đang lắng nghe, đột nhiên bên tai vang lên một giọng nói: - Không tiếc tự tổn hại thân thể muốn tiến cảnh nhanh hơn, Đường huynh đệ cũng không nghĩ đến cảnh giới của mười Đại đệ tử đi?

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau có một thiếu niên, tay cầm một chiếc quạt, mặc dù không thể nói là mặt đẹp như ngọc nhưng cũng có vài phần tuấn tú, nhưng trên mặt có vài phần ngạo khí khiến cho người khác có chút phản cảm.

Đối với việc đối phương biết tên mình, Đường Kiếp cũng không cảm thấy kỳ quái, hẳn ở cửa học viện có chút tiếng nói, còn có chuyện với Lý Dư trên lầu thuyền, đã khiến cho không ít học sinh trong học viện nhận biết mình.

- Xin hỏi, người là

Đường Kiếp quay người lại hỏi.

Thiếu niên kia cũng không trả lời, bên cạnh đã có người nói: - Công tử Dương Lăng Quân Du Thiếu Phong cũng không biết, quả nhiên là kiến thức nông cạn!

Người vừa nói là người hầu học bên cạnh vị công tử này, Đường Kiếp cũng không thèm liếc nhìn đối phương một cái, chỉ nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: - Chưa từng nghe qua.

Du Thiếu Phong kia nghĩ Đường Kiếp nhất định sẽ nói ngưỡng mộ đã lâu, hạnh ngộ gì đấy, không ngờ hẳn lại nói một câu gọn gàng dứt khoát như vậy, tức giận xếp quạt lại, chỉ vào Đường Kiếp: - Người!

Đường Kiếp đã lẩm bẩm: - Một phàm nhân mà thôi, vì sao bắt ta phải biết? Chúng ta tu tiên chẳng lẽ lại đi để ý địa vị một phàm nhân? Thật sự là kỳ quái.

Du Thiếu Phong kia tức đến run người, nếu không phải vì quy củ học viện nghiêm khắc, sợ là đã cho người lên đánh Đường Kiếp một trận rồi.

Chỉ có thể tức giận hừ một tiếng rồi nói: - Không ngờ một tên hầu học cũng dám phát ngôn bừa bãi như thế. Chỉ có Ngọc Môn ngũ chuyển mà muốn vào thập đại, ta xem tương lai người chết thế nào!

Đường Kiếp chưa trả lời, lại có thanh âm vang lên: - Ôi!!! Du Công tử nói lời này hơi nặng. Nơi này là học viện, không phải là chiến trường giết người, sao cùng là học sinh với nhau lại nói ra những lời ấy? Chúng ta tu tiên không thể chỉ vì một lời không hợp liền muốn giết người.

Nhìn lại thì thấy có hai người đang đi tới, một nam một nữ.

Tay nam nhân nắm một quyển sách, là một quyển "Nhân Luân Đạo", nữ thì mặc một chiếc váy dài màu tím, ở bên trong là một chiếc áo học viên của học viện, trong tay thì cầm một cành liễu, tùy ý quơ, dáng vẻ cũng không tệ lắm.

Lời vừa nói là của nữ tử cầm cành liễu này.

Thấy hai người này xuất hiện, sắc mặt Du Thiếu Phong kia khẽ biến: - Thư Danh Dương, Liễu Hồng Yên, hai người đến xem nào nhiệt?

Thư Danh Dương!

Liễu Hồng Yên!

Nghe tên hai tên, lông mày Đường Kiếp nhú lại.

Tân sinh nhập học đã qua ba ngày, đối với những người không quen biết cũng dần dần hiểu rõ, cơ bản là sẽ có một số người có danh tiếng sẽ được biết đến.

Như Đường Kiếp, cho dù hiện tại cũng được xem là người nổi tiếng, biệt danh "Cuồng sinh Đường Kiếp", chính là vì đứng trước cửa viện rồng lên ngày trước.

Thư Danh Dương và Liễu Hồng Yên này cũng xem như là hai danh nhân trong đám tân sinh.

Thư Danh Dương người đúng như tên, là một con mọt sách nặng. Thứ y cầu là trị an thiên hạ, theo đuổi nhân luân đại đạo, bình thường không nói lời dư thừa, không có việc gì làm liền cầm Nhân Luân Đạo xem, nhưng không có ai dám coi thường y.

Bởi vì y có Ngọc Môn bát chuyển!

Trong số học sinh, Ngọc Môn cửu chuyển có một người, Ngọc Môn bát chuyển có bốn người, Ngọc Môn thất chuyển có chín người, lục chuyển hai mươi tư người. Thư Danh Dương chính là một trong bốn người có Ngọc Môn bát chuyển.

Chính vì nguyên nhân này mà y vốn không phải là thiếu gia quý tộc, cũng không phải người hầu học nhưng lại là thiên chi kiêu tử được đặc biệt trúng tuyển vào học viện, mọi người cũng không dám khinh thường y.

Về phần Liễu Hồng Yên ở bên cạnh y, Ngọc Môn lục chuyển, chưa vào nhóm thượng phẩm, không hề đặc biệt, nhưng lại lấy nghị lực phi thường đến Yêu Ma Đường, có thể tiến vào học viện.

Yêu Ma Lộ là cơ hội mà học viện Tây Nguyệt đặc biệt mở ra giành cho những học viên có nghị lực phi thường trong dân gian. Bước đường hung hiểm, không nói đến việc có yêu ma thường xuyên lui tới, mặc kệ có nhiều ít người đi đường, cuối cùng chỉ tuyển ba người.

Sở dĩ Đường Kiếp không đi con đường này không phải vì sợ, chủ yếu vẫn là người có thể đi con đường này không nhiều lắm, rất có thể Thiên Thần Cung sẽ phái người theo dõi, chỉ sợ còn chưa đi hết đã bị người ta bắt đi, cho nên hẳn không thể đi.

Liễu Hồng Yến có thể trở hết tài năng trên Yên Ma Lộ, không chỉ có nghị lực kinh người mà ngay cả chiến lực cũng không tầm thường, nếu không có chút vũ kỹ phạm tục tuyệt không thể nào đi qua. Chính vì nguyên nhân này, trong số tân sinh của học viện, nàng cũng khá là nổi tiếng.

Hai người kia đều dựa vào bản thân để tiến vào học viện Tây Nguyệt, đi cùng nhau là điều không quá ngạc nhiên, tất nhiên là càng không sợ Du Thiếu Phong kia.

Thời khắc nghe Du Thiếu Phong nói chuyện, đầu Thư Danh Dương cũng không ngẩng lên, chỉ chăm chú vào quyển sách, đều là Liễu Hồng Yến cười nói: - Nghe Du Công tử nói chẳng lẽ người ta không thể đến Triều Dương Phong hay sao? Cũng chính vì thấy người nói chuyện khẩu khí quá lớn, thuận miệng nói mấy câu, làm sao mà đắc tội với Du Công tử? Nếu là Du Công tử không thích, Hồng Yến ở chỗ này chịu tội với người có được không?

Nàng cười nói thản nhiên, ánh mắt linh hoạt, sắc bén, đâu có chút nào giống như đang chịu tội.

Du Thiếu PHong hừ một tiếng: - Khẩu khí ta có lớn cũng không so được với Cuồng sinh Đường Kiếp, luôn mồm nói phải vào được Thập đại.

Lúc này Thư Danh Dương mới mở miệng: - Lập chí nói như vậy, có gì là điên cuồng? Đời người tu tiên, lấy nhân đạo nhập thiên đạo, vốn là chí hướng rộng lớn, nếu ngay cả Thập đại đệ tử cũng không dám tranh đoạt, cần gì phải tu luyện? Ngọc Môn ngũ chuyển thì sao? Tư chất cũng chưa chắc đã kém. Tê Hà Giới cũng không ít người lấy ngũ chuyển nhập Tử Phủ.

- Cũng là lông phượng sừng lân! Du Thiếu Phong nói.

- Nhưng có, thậm chí ngay cả Tiên Đài cũng có. Thư Danh Dương nói thêm câu này cuối cùng cũng không nói thêm câu nào nữa.

Du Thiếu Phong bị hai người này bắt bẻ, tức giận không lên lời, chỉ có thể oán giận rời đi, trước khi đi vẫn không quên liếc mắt trừng Đường Kiếp một cái.

Đường Kiếp cũng mặc kệ, ngược lại tiến về phía Thư Danh Dương và Liễu Hồng Yên.

Thư Danh Dương không thích nói chuyện, vẫn là Liễu Hồng Yên nói: - Xem ra một tiếng rống của Đường Công tử ở trước cửa học viện cũng dẫn theo không ít phiền toái nhỉ.

- Không có gì lạ.

Đường Kiếp tuy ý trả lời: - Ta là một gã hầu học nho nhỏ, ở trước cửa học viện ăn nói ngông cuồng, nếu không bị ghen ghét mới là lạ. Tuy rằng ta cũng không biết rốt cuộc tại sao bọn họ phải ghen ghét.

Liễu Hồng Yên nghe vậy che miệng cười khẽ: - Người biết tất sẽ có người ghét người, lại chẳng biết tại sao ghét người? Việc này thật kỳ lạ.

- Cũng không có gì kỳ lạ cả. Người nếu có chút danh tiếng, tất nhiên cũng sẽ có chút phiền toái. Thiên hạ làm gì có người có danh tiếng mà không bị mắng. Luôn luôn có một số người, lòng dạ hẹp hòi, không hiểu

quen nhìn người, cũng có người nói trắng thành đen, người làm càng tốt, chúng càng ghét người. Người chính là đang hỏi bọn chúng, bọn chúng đều không cần lý do, thường là nhìn không thuận mắt, sau đó vốn không thuận mắt nên sẽ như chó điên cắn người, công khai nói xấu người, giống như người giết cả nhà chúng vậy.

- Nói rất đúng, vốn ta còn cảm thấy kỳ lạ rốt cuộc Cuồng sinh Đường Kiếp có cuồng pháp như thế nào, hiện tại xem ra cũng là người hiểu rõ tình đời. Liễu Hồng Yến cười nói, ánh mắt nhìn Đường Kiếp như làn khói lững lờ, là ánh mắt mang theo vài phần tò mò và thương thức.

Đường Kiếp thuận miệng nói: - So với Liễu Hồng Yến Yêu Ma Lộ, còn có Thư Công tử bát chuyển, ta vẫn còn kém xa.

Ba người cứ như vậy mà nói chuyện với nhau, một mặt tùy tiện nói chuyện phiếm, một mặt nghe Khổ chân nhân giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, cuối cùng kết thúc trong tình hữu nghị.

Đợi cho tiết học chấm dứt, mọi người trở về, trên đường, Đường Kiếp thuận tiện đi trên phố tìm Nội Tức thuật. Lúc này, Nội Tức thuật thuộc loại hàng thông thường, chỉ là một tiểu pháp thuật kiểm tra đo lường thân thể, vì vậy trực tiếp mua trên phố là được, không cần thiết phải tìm học viện.

Cũng vì vậy đây là một môn pháp thuật được ghi lại trên sách, không giống như những bí kíp hồi trước lưu giữ trong vách đá, truyền vào nội tâm. Tâm pháp tốt chân chính đều không ghi lại trên giấy.

Dùng ba miếng linh tiền mua nội tức thuật, Đường Kiếp trở lại Đào Nhiên Cư, lại nhìn thấy vật nhỏ Y Y đang chơi đùa ở trong vườn, mà bên cạnh Y Y lại có vài ngọn mầm nhỏ từ dưới đất chui lên.

- Đây là Đầu tiên Đường Kiếp ngậy ra một lúc, sau đó mới ý thức được đây là mầm mống linh thực mà hôm qua mình gieo xuống.

Linh thực này hút linh khí mà sinh ra, gieo trồng không dễ, thường thường cần mất mấy năm công sức mới có thể trưởng thành, cho dù là nơi linh khí dư thừa cũng phải cần từ nửa năm đến một năm, hiện tại mới được một đêm sao đã nảy mầm.

Đầu tiên Đường Kiếp kinh ngạc một chút, sau đó như hiểu ra điều gì, nhìn về phía Y Y: - Đây là người làm?

Tiểu Y Y vừa nhìn thấy Đường Kiếp trở về, đầu tiên là phi thân nhào vào trong lòng Đường Kiếp, giống như đang tìm sữa, nghe thấy Đường Kiếp nói chuyện liền ngẩng đầu nhìn Đường Kiếp, rất nghiêm túc gật đầu: - Ủ! Chơi ngoan nhé. Ồ, chúng nó nhìn thấy ta liền khẩn cấp dài ra kìa.

Nhìn thấy người liền khẩn cấp dài ra sao?

Đối với vật nhỏ có đường lối suy nghĩ hình thức cảm giác sâu sắc, Đường Kiếp không nói gì.

Được rồi, cuối cùng người cũng sẽ không chờ đợi được cái này rồi.

Không thể trông cậy vào cái vật nhỏ này để biết được đáp án, Đường Kiếp tự mình đi kiểm tra mấy cái mầm non mới vừa dài ra một chút, phát hiện cũng không phải tất cả linh thực đều nảy mầm mà chỉ là một phần nhỏ trong đó.

Nhưng một phần nhỏ này đều cùng một giống: Nga Mi Đại.

Nga Mi Đại là một loại linh thực, tên tuy đẹp nhưng tính chất cũng chỉ bình thường, có thuộc tính mộc, người tu luyện Mộc hệ sau ăn vào sẽ có thể cung cấp thêm một ít nguyên khí trợ giúp tu luyện.

Lúc trước Đường Kiếp mua vài loại hạt giống, muốn thử một chút hiệu quả, Nga Mi Đại này chỉ là một loại trong số đó, cũng là do bị ảnh hưởng của tiểu Y Y mà tăng trưởng rất nhanh, những cái khác lại không bị ảnh

hưởng, chẳng lẽ cái đó và thuộc tính cũng có quan hệ? Vậy rốt cuộc là đồng loại tương sinh hay là ngũ hành tương sinh? Trong lúc này có cái gì ảo diệu sao?

Mặc khác, cho dù Nga Mi Đại phát triển cũng chưa hết, chỉ vừa mới nhú mầm dài chừng một ngón tay.

Đường Kiếp cẩn thận hỏi tiểu Y Y một phen, hẳn cũng mơ hồ không thể khẳng định rốt cục Y Y trả lời có chính xác không, những hạt mầm mới nhú kia nằm trong khu vực mà Tiểu Y Y vừa đi tiểu vào.

Đường Kiếp hiểu, tiêu Y Y là linh thể trời sinh, lại là tinh hoa cây cỏ, chất dịch của nàng có thuộc tính gần hoặc tương sinh với mấy hạt giống này nên tác dụng mới được tăng lên, cũng cần thường xuyên tưới mới được.

Đã hiểu nguyên nhân, Đường Kiếp cũng cảm thấy đáng tiếc.

Ý của hẳn là không thể đem tiểu Y Y thành Kim Thủ Chỉ thôi thúc thực vật phát triển, theo tình hình hiện tại thì nhiều lắm cũng chỉ là tăng cường thời gian phát triển của một số loại linh thực.

Ân! Có thể sớm thu hoạch một chút cũng tốt. Đường Kiếp quyết định rằng từ nay về sau sẽ để cho Y Y ở lại trong tử viện này.

Bất chợt trong đầu hiện lên một ý tưởng, Đường Kiếp đứng dậy bước đi.

Trên phố trở về, Đường Kiếp mua một chút cá bột, sau khi trở về Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp ở trong vườn đào một cái mương, nối thẳng với dòng suối nhỏ bên ngoài vườn, sau khi dẫn nước chảy vào một cái ao loại vừa có chứa cá bột, hẳn thực hiện cái ý tưởng kia, lấy Kim Sắc Lân Phiến mà Lý Dư cho hẳn thả vào trong nước.

Sau khi có được Luân Phiến này, hắn cũng từng nghiên cứu qua nhưng cuối cùng cũng không hiểu được tác dụng của nó, hiện giờ nhờ Y Y ảnh hưởng, cuối cùng cũng tìm được một biện pháp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 56+1: Mở Linh Nhãn (P1)

Đêm đó Đường Kiếp tiếp tục nghiên cứu luyện tập Thiếu Hải Động Kim Quyết đồng thời không ngừng dùng nội tức thuật để tự kiểm tra thân thể, sự tấn công đối với cơ thể quá lớn, khó có thể thừa nhận.

Điều khiến người ta cảm thấy vui mừng chính là hãn phát hiện sự tình quả đúng như dự liệu của hãn, khí lực Tàng Tượng Kinh đem đến khiến khả năng tấn công đối với các kinh mạch bị thương của hãn được nâng cao rất nhiều.

Theo như những khổ đạo nhân giải đáp nghi vấn thì bình thường chỉ cần một lần ra rẽ, học sinh nhất định phải điều tức tĩnh dưỡng. Nhưng hãn hành công lập đi lập lại, phải thất bại hai ba lần mới có thể cảm nhận được kinh mạch chấn động. Còn về phần "huyết khí nhộn nhạo, linh tức tán loạn" theo như khổ đạo nhân nói thì phải làm sai đến sáu bảy lần mới cảm thấy huyết khí bốc lên nhưng linh tức lại vẫn ổn định.

Cho dù có dùng nội tức thuật để tra thì cũng không xác định được bất cứ hậu hoạn nào.

Nếu không như vậy, chỉ cần nghỉ ngơi một lát thì sự tấn công nhận được lúc trước sẽ biến mất tăm rồi lại tiếp tục.

Điều này khiến thời gian để hãn tu luyện nhiều hơn gấp đôi người khác, cuối cùng cũng thành công đẩy khí kinh đến Thiếu Hải, tản ra toàn thân, hoàn thành vòng tuần hoàn thứ nhất, cũng là vòng tuần hoàn Thủ Thiếu Âm Chủ Kinh quan trọng nhất, phức tạp nhất, khó khăn nhất.

Tuy còn xa mới hoàn thành được toàn bộ đại chu thiên nhưng cũng đã tiến cảnh rất nhanh rồi.

Đường Kiếp cũng biết con đường tu luyện rất vất vả, riêng việc chế tạo một linh không khí tuyền đã phải hao tốn rất nhiều công phu luyện tập thành thực, muốn dựa vào khí tuyền này để không ngừng khai phá và mở rộng linh không lại không biết phải mất bao nhiêu tâm lực nữa.

Phải biết rằng Đạo Linh Không mới được hình thành nhưng phải nạp mười giọt linh dịch, trăm giọt linh tuyền, ngàn giọt linh hồ, vạn giọt linh hải, mỗi lần đều tăng gấp mười lần, mà số lượng của linh dịch đại diện cho số lượng linh lực còn dự trữ, nói cơ bản chính là thi pháp pháp lực cần thiết.

Đợi đến khi lần hành công sau chấm dứt thì Đường Kiếp đã luyện đến mức toàn thân đau nhức, cuối cùng thu công lại thấy trời đã sáng, sắp đến thời gian lên lớp. Đúng là tu tiên không kể ngày tháng, thời gian này quả thực trôi quá nhanh.

Cũng may hẳn không buồn ngủ, bản thân tu luyện chính là sự nghỉ ngơi tốt nhất, nếu như cứ ở trong tuần hoàn linh khí, cho dù mấy tháng không ngủ cũng không sao.

Bước ra khỏi phòng, Đường Kiếp nhìn cái ao nước kia, chỉ thấy những con cá con vô sự, chỉ có hai con cá chép đuôi vàng là lớn hơn nhiều.

Đường Kiếp thấy vậy thì ngửa mặt lên trời cười ha ha ba tiếng.

Cuối cùng hẳn cũng hiểu được tác dụng của vẩy cá màu vàng này.

Nó có chứa tinh hoa huyết nhục của đại yêu Lý Dư.

Đường Kiếp không thể trực tiếp hấp thu những tinh hoa huyết nhục này nhưng đồng loại của nó lại có thể làm được điều đó.

Đây đúng là chuyện tốt.

Nếu như một đuôi cá muốn lớn lên thì cần một thời gian dài, nếu muốn thịt của nó giàu linh tính thì phải cho ăn các loại dược vật, cũng khá tốn kém, như con linh ngư thiên vị hiên được bán ra, không nói đến giá chợ đen, ngay giá cả bình thường cũng phải năm đến mười linh tiền, mà đây đều là cá nhỏ.

Có con ngư lân này, chỉ cần vài ngày là có thể sinh ra một con cá chép vàng, hiệu quả của một con cá không kém hơn một bình linh đan bổ khí bao nhiêu mà còn có thể bổ máu dưỡng thịt, cường thân kiện thể.

Nếu lấy nó để bổ trợ việc tu luyện thì chẳng khác gì được ăn linh đan diệu dược.

Lý Dư là đại yêu biến hình, tinh hoa huyết nhục chứa trong một mẫu vây cá e là có tạo ra mười mấy đại linh ngư cũng không thành vấn đề.

Đây mới chính là tác dụng thực sự của món bảo bối này.

Buổi tối hôm ấy, Đường Kiếp nướng một Kim Lân ăn, khi hành khí phát hiện quả nhiên khí kinh hùng mạnh, thế là buổi tối hăn làm một hơi hoàn thành luôn bốn vòng tuần hoàn nhỏ.

Thêm hai ngày nữa, Đường Kiếp dần dần thành thực việc khống chế linh khí, cuối cùng hoàn thành một đại chu thiên trong năm ngày.

Đây là lần đầu tiên hăn không phát huy Tàng Tượng Kinh, tốc độ đó đã là đương đối nhanh rồi.

Sau chuyện này Đường Kiếp biết được rằng trước hăn cũng có năm mươi người đã hoàn thành xong đại chu thiên thứ nhất. Điều này khiến hăn có chút kinh ngạc, bản thân hăn có cá chép vàng bổ trợ, có Tàng Tượng

Kinh làm cơ sở mà sao khổ luyện không ngừng vẫn không vào nổi top 50 người chứ?

Nhưng sau đó hắn cũng hiểu rằng điều này cũng có quan hệ với tâm pháp, Thiếu Hải Động Kim Quyết của hắn vốn đã là một môn công pháp phức tạp khó luyện nhất, một đại chu thiên của hắn phải bỏ ra nhiều công sức hơn so với người khác.

Hơn nữa năm mươi người kia cũng có nhiều người có cơ sở của gia tộc vững vàng, lại có linh dược bổ trợ, hiệu quả chưa chắc đã kém cá chép vàng, so ra thì hắn cũng chỉ là thiếu căn cơ của Tàng Tượng Kinh, thiên phú cũng kém hơn họ rất nhiều, đến sự chênh lệch của Tàng Tượng Kinh cũng bị san bằng đi nhiều, hơn nữa công pháp dễ luyện, vậy nên họ nhanh hơn cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Dù vậy thì trong 1500 học sinh cũng chỉ có năm mươi người này là nhanh hơn một bậc so với hắn thôi.

Người có thể có tốc độ tu luyện thẳng hắn về mặt kinh pháp chỉ có một.

Cậu ta tên là Thích Thiếu Danh.

Ngọc Môn Cửu Chuyển Thích Thiếu Danh.

Những ngày tiếp theo, ngày nào Đường Kiếp cũng đi học, ngoài việc thỉnh thoảng phải chăm sóc Vệ Thiên Xung một chút ra, thời gian còn lại hắn đều tu luyện ở Đào Nhiên Cư.

Thực ra học viện Tây Nguyệt ngoài hơi nhiều quy củ, chấp hành hơi nghiêm ngặt ra thì vẫn tương đối tự do trên nhiều phương diện. Dù sao tu luyện cũng là chuyện rất riêng tư, học viện ngoài những chỉ điểm bình thường ra thì còn phải cung cấp đủ thời gian tìm tòi cho mọi người.

Do mới tu luyện công pháp, hơn nữa lại lên một cỗ kinh mới nên mọi người đều rất cố gắng trong giai đoạn mở đầu, ngay cả Vệ Thiên Xung cũng rất biết điều, ngày nào cũng luyện tập chăm chỉ, rảnh rỗi là nghiên cứu nghệ thuật khắc gỗ, thậm chí còn chủ động bỏ cả kì nghỉ duy nhất của một tháng. Điều này khiến Đường Kiếp cảm thấy rất hài lòng.

Đây cũng là giai đoạn yên bình nhất giữa các học sinh trong học viện Tây Nguyệt sự uy nghiêm của quy củ vẫn y như cũ, còn không đủ sức để cạnh tranh nhau.

Đường Kiếp sau khi có được vẩy cá, nương theo căn cơ của Tàng Tượng Kinh mà tiến bộ rất nhanh, cuối cùng đến ngày thứ hai mươi mốt thì hẳn chính thức hoàn thành việc mở linh không, đạt được linh nhãn.

Về phần cái vẩy cá kia, Đường Kiếp lấy nó tạo ra hai mươi con cá chép lớn tràn đầy linh tính, hẳn ăn ba con, bảy con còn lại thì chuẩn bị đem bán để mua một bình linh dược tốt thực sự cho nhị lão Ngô gia.

Tiếc rằng tinh hoa huyết nhục trong cái vẩy cá kia đến hiện giờ cũng đã tiêu hao hết, hoàn toàn trở thành đồ bỏ đi.

Dù vậy nhưng Đường Kiếp cũng cảm thấy được lợi lớn, phải biết rằng giá trị của cái vẩy cá này ít nhất cũng phải 1400 linh tiền trở lên.

Bản thân mình vất vả vừa bán chỗ ngồi vừa bán linh thực mà cũng không kiếm được bốn mươi linh tiền, người ta tùy tiện đưa ra đã hơn một ngàn, đúng là "ngưu nhân chỉ mất một cọng lông nhưng phàm nhân phải mất mười năm", người quyết đoán vẫn phải ôm đùì nịnh hót mới có tiền đồ được.

Lúc này, số người đã hoàn thành việc mở linh nhãn cũng không quá khoảng năm mươi người, hầu hết mọi người còn chưa mở nổi một nửa linh nhãn, một số ít còn lại vừa mới hoàn thành một đại chu thiên không lâu.

Người thông minh nếu đến hiện giờ vẫn chưa hoàn thành một đại chu thiên thì tốt nhất là nên sớm thôi học đi.

Nghiêm khắc mà nói chỉ có mở được linh nhãn mới được coi là chính thức bước vào Linh Đài Cảnh, trước đó cùng lắm chỉ là tu luyện tư cách, chưa được coi là tu luyện chân chính.

Sau khi mở được linh nhãn, cuối cùng Đường Kiếp cũng có thể thử ngưng khí thành dịch.

Ngưng khí thành dịch có chút khác so với mở linh không.

Cùng là cần tuần hoàn linh khí trong cơ thể nhưng mục đích chủ yếu là ngưng khí thành dịch.

Linh khí vào từ ngọc môn rồi quy về tâm mạch, sau đó chạy về tim, đến Thiếu Hải tụ khí, lấy luyện pháp để biến đổi khí, ngưng lại thành dịch, rót xuống linh nhãn, dự trữ tại linh không, gọi là tiểu chu thiên.

Cái này khác với đại chu thiên vì tiểu chu thiên chỉ là ngưng khí thành dịch làm động lực tiến hành, không cần tẩm bổ chư mạch, không giống với đại chu thiên phải đi qua mười hai vòng tuần hoàn, tốn thời gian và công sức. Tuy chỉ là một vòng tuần hoàn nhỏ nhưng cũng rất phức tạp, cần người tu luyện phải luyện tập chăm chỉ.

Đại chu thiên và tiểu chu thiên có thể nói là yêu cầu khả năng cơ bản nhất của người tu luyện.

Dùng một ví dụ đơn giản để hình dung thì đại chu thiên là nâng cao cấp bậc, nâng MP lên hạn mức cao nhất còn sự vận hành của tiểu chu thiên chính là nâng cao MP khôi phục tốc độ.

Với cùng một tư chất ngang nhau, khi hai người tác chiến với nhau, ai vận hành tiểu chu thiên nhanh hơn thì khả năng hồi phục linh khí của người

đó càng mạnh hơn.

Tại sao Thiếu Hải Toàn Nguyên Quyết của Vệ Thiên Xung lại "sinh sôi không ngừng, hậu kinh liên miên" đây?

Nói trắng ra thì là do phương thức vận hành tiểu chu thiên của nó đơn giản nhất.

Vận hành đơn giản thì tốc độ vận hành cũng nhanh, khả năng hồi phục đương nhiên cũng tương đối mạnh.

Đương nhiên khi giới thiệu công pháp người ta sẽ không nói "công pháp này rất đơn giản" mà sẽ nói "đặc điểm của công pháp này là sinh sôi không ngừng, hậu kinh liên miên", giống như khi bán hàng anh sẽ không nói là "hàng hóa của chúng tôi có chất lượng kém" mà sẽ nói là "hàng của chúng tôi rất rẻ".

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 56+2: Mở Linh Nhãn (P2)

Vì vậy cụm từ "sinh sôi nảy nở, hậu kinh liên miên" gần như đã trở thành đại danh từ của công pháp đơn giản nhất ở Tu Tiên giới, giống như "năm ngoái tôi đã mua một cái đồng hồ" và "ha ha".

Đương nhiên cũng không thiếu một số công pháp hậu kinh không tệ mà uy lực cũng mạnh, nhưng cũng chẳng khác gì "mua đồng hồ" và "ha ha" cả, tiền giả đè đầu tiền thật, đã sớm khó mà phân biệt rồi.

Người tu tiên có yêu cầu rất cao đối với tốc độ vận hành của tiểu chu thiên. Đối với một người tu tiên mạnh mẽ thực sự thì việc hoàn thành một tiểu chu thiên hẳn cũng vô cùng dễ dàng, chỉ có khả năng khôi phục mạnh mẽ như vậy thì mới đảm bảo được việc duy trì chiến lực khi đánh nhau lâu dài.

Chính vì vậy mà Linh Đài Cảnh cũng được gọi là Chu Thiên Cảnh. Thổ Nạp Kỳ và Luyện Khí Kỳ đều chỉ việc áp dụng hai loại chu thiên với linh khí.

Đối với người có thiên phú mà nói thì đây chính là điểm thể hiện sự khác biệt của thiên phú rõ ràng nhất.

Khi tu luyện đại chu thiên, thiên phú cao thì càng dễ dàng cảm nhận được khí tuyến, càng dễ nắm chắc.

Mà khi sử dụng tiểu chu thiên, cũng là một vòng tuần hoàn, người khác có thể chỉ ngưng tụ được hai, ba giọt linh dịch nhưng Ngọc Môn Cửu

Chuyển lại có thể ngưng tụ được mười giọt trong một lần, chẳng có cách nào khác, là do vòi nước vận lớn mà.

Lúc này Đường Kiếp dựa theo cách điều hòa hơi thở pháp môn nhưng vẫn gặp khó khăn giống như trước kia.

Cũng may đây chỉ là một vòng tuần hoàn đơn, qua nửa đêm, cuối cùng cũng hoàn thành được tiểu chu thiên đầu tiên, linh khí hóa dịch, nhỏ vào linh nhãn rồi dự trữ tại linh không.

Cảm nhận tỉ mỉ một chút, Đường Kiếp biết lần ngưng khí thành dịch đầu tiên của hắn chỉ ngưng tụ được hai giọt linh dịch. Đây không phải do tư chất của hắn không tốt mà là do hắn đã quá chú trọng đến tốc độ và sự hoàn thành trong quá trình ngưng khí thành dịch dẫn đến việc hao tổn quá nhiều, nhưng chỉ cần tu luyện chân chính là có thể càng hiệu quả hơn. Với thiên phú của hắn đáng lẽ phải ngưng tụ được khoảng năm giọt một lần mới phải, vừa hay tương ứng với ngọc môn.

Linh nhãn vừa hoàn thành chỉ có thể chứa được mười giọt linh dịch nhưng tóm lại là đã có pháp lực, có thể dùng để thi triển một số tiểu pháp thuật.

Nghĩ đến việc phải mở linh nhãn đến linh tuyến thì vẫn còn xa lắm, Đường Kiếp cũng không thấy ngại khi tìm môn tiểu pháp thuật học một chút.

Trên thực tế tuyệt đại đa số học sinh khi đến bước này đều nghĩ đến việc tu luyện pháp thuật, dù sao giống như Thiếu Hải Động Kim Quyết, những pháp quyết cơ bản cũng là tự tu luyện, đồng thời cũng không có tác dụng bên ngoài, nếu muốn có được các năng lực thực sự thì còn phải học pháp thuật đối ứng nữa.

Đương nhiên cũng có học sinh hướng đến cảnh giới trước, không cầu chiến đấu, bỏ tất cả các tu luyện pháp thuật và sự thành thạo đối với tiểu

chu thiên mà chuyên tâm mở rộng linh không, nâng cao cảnh giới tu vi.

Nhưng như những thượng sư đã nói, tu luyện không thể một lần là xong, cho dù dùng tất cả thời gian để nâng cao cảnh giới thì tốc độ của những người này cũng chưa chắc có thể nhanh hơn được bao nhiêu so với những người luyện pháp thuật.

Dù sao đại chu thiên cũng phải hoàn thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh mới có hiệu quả.

Chính vì vậy mà việc vận hành ba vòng rưỡi hay ba vòng trong một đêm cũng không có gì khác nhau. Nếu như thời gian không đủ thì tiếp tục tu luyện cũng chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng luyện pháp thuật.

Hơn nữa tu hành pháp thuật cũng có thể nâng cao cảm ngộ đối với tu hành, hơn nữa cho dù pháp thuật cấp thấp thì đó cũng là cơ sở cho những pháp thuật cấp cao. Hiện giờ học tập cũng là đặt nền móng cho tương lai, vậy nên học tập là điều rất cần thiết.

Đối với Đường Kiếp mà nói thì hẳn càng có một lí do vô cùng quan trọng để hẳn phải nhanh chóng nắm vững một số pháp thuật có thể dùng trong chiến đấu.

Lại thêm hơn hai mươi ngày nữa.

Ngày hôm nay lên lớp xong Đường Kiếp lại đến Thiên Nhất Các một chuyến.

Thiên Nhất Các là Tàng kinh các của học viện Tây Nguyệt, có tổng cộng chín tầng, bốn tầng dưới là thuật thư, bốn tầng trên là pháp thư nhưng lại không có công pháp cấp thần thông. Đó là thứ mà những người Thiên Tâm đỉnh cao mới có thể học được, học viện Tây Nguyệt không cần phải có.

Tầng cao nhất của Thiên Nhất Các là phần cơ sở của trấn phái bảo điển Tử Ngọc Tâm Pháp và phần pháp thuật của Thần Tiêu Kiếm Điển của Tây Nguyệt phái.

Học sinh sau khi thụ nghiệp, một khi mở được linh nhãn thì có thể tự đến Thiên Nhất Các lĩnh thuật thư, từ cảnh đến bậc, tự đối ứng đến thăng tầng tám, cũng chính là đỉnh cao Thoát Phàm. Đây cũng là đỉnh cao nhất mà các học sinh của học viện Tây Nguyệt có thể đạt được trên lý luận trong mười năm tu hành nhưng mấy trăm năm qua cũng chưa từng xuất hiện ai.

Mỗi học sinh sau khi thăng bậc một lần chỉ được lĩnh một quyển, muốn nhận được nhiều hơn thì phải tự mình bỏ tiền ra, nhưng vẫn được miễn phí khi học các pháp thuật bậc cao.

Về phần tầng thứ chín thì cũng chỉ có học sinh được học viện Tây Nguyệt coi trọng mới có thể đặt chân vào lĩnh.

Mức coi trọng này dùng một câu là có thể khái quát được.

"Trở thành đệ tử chưa chắc đã có thể vào tầng thứ chín nhưng đặt chân vào tầng thứ chín thì nhất định sẽ thành đệ tử".

Lúc trước Cố Trường Thanh nói chúng ta không học Tử Ngọc Tâm Pháp, Thần Tiêu Kiếm Điển, chỉ học những thứ bình thường. Mấy lời này cũng chỉ nói để đó mà thôi, cho dù ông ta muốn học trộm thì cũng khó hơn lên trời.

Hiện giờ bước vào Thiên Nhất Các, Đường Kiếp nhìn tầng chín trên đỉnh một lúc rồi mới đến trước các.

Học sinh giữ các nhìn thấy Đường Kiếp thì nhướn mày: - Mở được linh nhãn rồi hả?

Nhập học đã được nửa tháng, hiện giờ số học sinh hoàn thành khai nhãn đã là hơn ba trăm người, lúc này Đường Kiếp đến vẫn đứng ở hàng đầu nhưng cũng không có vẻ gì đặc biệt nổi bật.

- Vâng, sư huynh, đệ vừa hoàn thành ngày hôm qua, hôm nay đến đây xem có linh thuật gì thích hợp hay không. Đường Kiếp nói xong đã đưa thẻ tích điểm ra. Thứ này cũng là bằng chứng để lĩnh sách, sau khi sử dụng cũng coi như sách của giai đoạn này đã được lĩnh.

Học sinh kia gật gật đầu: - Coi như không tệ, nhớ là chỉ được chọn một quyển thôi đấy.

- Vâng, xin hỏi sư huynh, nếu muốn mua một quyển thì cần bao nhiêu linh tiền vậy?

- Người muốn học mấy loại linh thuật? Học sinh kia hơi giật mình: - Hiện giờ linh nhãn của người mới mở, một loại linh thuật cũng đủ tu hành rồi, cẩn thận tham thì thâm đấy.

Đường Kiếp cười nói: - Đa tạ sư huynh quan tâm, ta chỉ hỏi thôi mà

Học sinh kia trả lời: - Tuy tâm pháp tăng một chủ yếu những người mới nhập linh đài có thể học, uy lực không lớn nhưng giá cũng không rẻ, mỗi quyển cũng phải cần hai mươi linh tiền, hơn nữa cho dù có học được thì cũng không được truyền ra ngoài.

- Ta biết rồi, đa tạ sư huynh! Đường Kiếp nói xong liền bước vào Thiên Nhất Các.

Trong các còn có một học sinh thư sinh đang trông coi, thấy Đường Kiếp bước vào cũng không ngăn đầu nói: - Tự mình chọn sách đi, nhưng không được đụng chạm lung tung, bên mỗi quyển sách đều có chú giải, xem qua chú giải rồi mới quyết định xem có cần hay không. Nếu cầm quyển sách

nào thì coi như chọn luôn quyển đó, nội dung bên trong sẽ tự động nhập vào cơ thể người, nếu muốn đẩy ra thì cũng không được nữa đâu.

- Đa tạ sư huynh nhưng không cần nhìn đâu, ta đã lựa chọn rồi. Đường Kiếp trả lời.

- Hả? Cuối cùng tên học sinh mặt trắng kia cũng ngẩng đầu lên: - Người muốn cái gì?

- Thủy Quang Tráo và Túng Kiếm Thập Nhị Thức!

- Túng Kiếm Thập Nhị Thức? Vũ kỹ sao? Học sinh kia giật mình kinh hãi.

- Đúng vậy, là vũ kỹ. Đường Kiếp nói xong đã đặt hai mươi linh tiền qua.

- Cái gì? Người đã nhận được Thủy Quang Tráo rồi mà còn bỏ ra hai mươi linh tiền để mua Túng Kiếm Thập Nhị Thức sao?

Vệ Thiên Xung trừng mắt nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp cải chính lại: - Là nhận Túng Kiếm Thập Nhị Thức và bỏ ra hai mươi linh tiền để mua Thủy Quang Tráo.

Vệ Thiên Xung gần như muốn phát điên: - Thế thì có gì khác nhau?

Đường Kiếp phẩy phẩy tay: - Rốt cuộc thứ ta mua có phải là thuật thư hay không?

- Người cũng biết Túng Kiếm Thập Nhị Thức là vũ kỹ chứ không phải thuật thư? Vệ Thiên Xung cảm thấy mình sắp bị mấy lời của Đường Kiếp làm cho tức phát điên lên.

Vũ kỹ giả, phàm nhân chi kỹ dã.

Ý nói là đây là thứ mà phàm phu mới tu luyện, người tu luyện chân chính sẽ không học mấy thứ này.

Đường Kiếp đúng là bị thần kinh, không ngờ lại còn đi mua, à không, đi lĩnh một quyển võ kỹ.

Điều này chẳng khác gì có Yale, Harvard, đại học Thanh Hoa, Bắc Kinh anh không học mà lại đi học mấy trường đại học vớ vẩn.

- Tốt xấu gì nó cũng là tiên phạm thông dụng mà. Đường Kiếp cười nói.

- Đó cũng là võ kỹ mà!

Vệ Thiên Xung dấm ngực dậm chân, vẻ mặt "chỉ hận rèn sắt không thành thép".

Cái gọi là tiên phạm thông dụng là nói quyển võ kỹ này có chút đặc biệt, người tu cũng có thể phát huy được hiệu quả nhất định.

Túng Kiếm Thập Nhị Thức chính là một quyển võ kỹ có chút đặc biệt như vậy, nếu không nó cũng đã không được đưa vào trong Thiên Nhất Các.

Túng Kiếm Thập Nhị Thức là một loại pháp môn luyện tập vung kiếm trăm kích, có yêu cầu về phát lực nhất định.

Yêu cầu phát lực này, nếu người phàm áp dụng thì đó chính là thể lực của bản thân, còn người tu áp dụng có thể sửa thành linh lực của bản thân, mà kiếm kỹ dùng linh lực để khu động thì đương nhiên là mạnh hơn, nhanh hơn so với người phàm rồi, nhưng nó cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi. Chung quy nó cũng chỉ là một loại võ kỹ phát huy vũ khí bằng uy lực của bản thân chứ không thể thông qua pháp thuật làm cho uy lực của nó mạnh hơn, lại càng không có biến hóa gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 57+1: Túng Kiếm Thập Nhị Thức (P1)

- Đến kiếm người cũng không có mà còn đòi luyện Túng Kiếm Thập Nhị Thức cái gì chứ? Vệ Thiên Xung lắc đầu thờ dài.

Đường Kiếp cười cười: - Thế thì đi mua một thanh kiếm đi!

- Người mua được à? Một thanh hạ phẩm rẻ nhất cũng phải mất mấy trăm linh tiền đấy. Vệ Thiên Xung hừ lạnh.

Vũ khí được phân thành ba loại lớn là thuật khí, pháp bảo và thần trân, khí đối thuật, bảo đối pháp, trân đối thần, lần lượt đối ứng với ba tầng pháp thuật, trong đó lại phân thành thượng, trung, hạ phẩm và cực phẩm. Nghe nói trên thần trân còn có đạo binh, chỉ có chương đạo giả mới vận dụng được. Vậy thì chỉ có tồn tại trong truyền thuyết thôi.

Đường Kiếp cười nói: - Cứ mua thanh sắt thường về luyện đã.

- Người đến để tu tiên chứ không phải đến để luyện võ! Vệ Thiên Xung ôm đầu gào khóc: - Đúng là mất mặt chết đi được, sau này người đừng nói với ai người là người hầu học của ta đấy.

Đường Kiếp không nói gì: - Còn người thì sao? Ta còn chưa chê cười người đến bây giờ vẫn chưa mở được linh nhãn đâu.

Vệ Thiên Xung nhảy dựng lên: - Ai bảo thế? Ta sắp mở được rồi, cùng lắm cũng chỉ mười ngày nữa thôi, người cũng chỉ sớm hơn ta có mười ngày.

- Vậy sao? Vậy phải chúc mừng thiếu gia rồi! Đường Kiếp vô cùng hăng hái.

Mở linh nhãn, một tháng là nhanh, hai tháng là đúng tiêu chuẩn, ba tháng là giới hạn thấp nhất.

Nếu Vệ Thiên Xung có thể mở linh nhãn trong mười ngày thì việc thăng cấp Thoát Phàm chắc chắn không thành vấn đề, điều kiện tiên quyết là phải duy trì được tốc độ này.

Vệ gia vô cùng kì vọng cậu ta, phỏng chừng là cũng cung cấp cho tiểu tử này không ít linh đan diệu dược, hơn nữa thời gian này cậu ta cũng coi như cố gắng, nhưng cậu ta cũng chỉ tu Thiếu Hải Toàn Nguyên Quyết khá đơn giản nên có được thành tích này cũng là bình thường.

- Đó là điều đương nhiên rồi. Vệ Thiên Xung dương dương đắc ý nói: - Đến lúc đó ta nhất định sẽ chọn một môn linh thuật tốt để học chứ không giống người, chọn cái gì mà Túng Kiếm Thập Nhị Thức, mà ngay cả Thủy Quang Tráo người cũng chọn một cách ngu ngốc.

- Thủy Quang Tráo không phải là đồ rác rưởi.

- Đây chính là một môn linh thuật chân chính, sử dụng thuật này có thể hình thành một lớp lồng bằng nước để bảo vệ bản thân, làm yếu sự tấn công của đối phương.

- Vấn đề là Đường Kiếp người, thứ người học chính là Thiếu Hải Động Kim Quyết đấy!

- Đặc điểm chiến đấu của Thiếu Hải Động Kim Quyết là gì hả?

- Tụ khí!

- Khoái công!

- Phá giáp!

- Là căn cơ tâm pháp kiểu tấn công!

- Người nói xem về sau người tu đến bậc cao rồi, nhân tiện học mấy pháp thuật phòng ngự cũng là điều rất bình thường mà bây giờ người học Thủy Quang Tráo làm gì chứ?

- Người học đến xương cốt vẫn thế mà thôi!

Nhưng trước sự lựa chọn Túng Kiếm Thập Nhị Thức thì Vệ Thiên Xung cũng chẳng buồn mắng Đường Kiếp về Thủy Quang Tráo nữa.

- Người ngày thường thông minh là thế, sao lúc học thuật pháp lại ngu ngốc thế hả?

Nhìn dáng vẻ đau lòng nhức óc của Vệ Thiên Xung mà Đường Kiếp cảm thấy vô cùng vui mừng.

Mối quan hệ giữa hăn và thiếu gia vô tình cũng ngày càng thân thiết hơn rồi.

Bây giờ Vệ Thiên Xung tuy vẫn tùy hứng, lười biếng, nhiều tật xấu như trước, cũng vẫn hò hét sai bảo hăn làm những chuyện hạ nhân nên làm như trước nhưng ít ra cũng đã biết quan tâm đến hăn.

Đây là chuyện tốt.

Không quan tâm Vệ Thiên Xung "nộ kỳ bất tranh, ai kỳ bất hạnh" () thế nào, Đường Kiếp lĩnh hai quyển thuật thư rồi ra phố một chuyến, mua một thanh kiếm sắt với ba lượng bạc sau đó trở về Đào Nhiên Cư cắm đầu vào luyện kiếm.

() câu này có nghĩa là cảm thấy tức giận, nuối tiếc khi ai đó không đấu tranh và cảm thấy đau xót khi người khác gặp phải hoàn cảnh bất hạnh.

Túng Kiếm Thập Nhị Thức này nhìn tên biết ý nghĩa, đương nhiên là có mười hai kiếm thức.

Mỗi kiếm thức đều có các động tác khác nhau, có các loại động tác như đánh, đâm, vung, chém nhưng phần lớn đều đơn giản, trực tiếp, chủ yếu dùng tốc độ nhanh, sự linh hoạt, sắc bén đánh thẳng vào chỗ yếu hại của đối phương là chính. Thực ra nó là một môn kiếm thuật khá thực dụng.

Nếu như ở nhân gian thì đây cũng được coi là một môn võ học thượng thừa.

Nhưng đối với tiên gia mà nói thì vũ kỹ phàm nhân dù có tốt đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là phàm kỹ, ta có một vòng tiên khí bảo vệ quanh thân, mặc người chém hay đánh thế nào cũng không bị phá, nhưng ta chỉ tùy tiện chỉ tay một cái thì người đừng hòng trốn được.

Kĩ xảo đứng trước tiên thuật mạnh mẽ cũng lộ vẻ yếu đuối vô lực, không có ý nghĩa như vậy nên người tu gần như không nghiên cứu kĩ xảo chiến đấu.

Nhưng hiển nhiên là Đường Kiếp không nghĩ như vậy.

Vì vậy mấy ngày hôm nay Đường Kiếp cứ rảnh rỗi không có việc gì làm là lại luyện kiếm trong sân, thỉnh thoảng lại luyện Thủy Quang Tráo một chút. Mỗi lần phóng thích Thủy Quang Tráo là phải tiêu hao mười giọt linh dịch. Với tốc độ vận hành tiểu chu thiên của hắn hiện giờ thì đúng là không đủ dùng.

Thật không biết phải đến ngày tháng năm nào mới có thể làm được đến bước hít thở tức chu thiên như những người đại năng kia nữa.

Mấy ngày sau Vệ Thiên Xung đã hoàn thành linh nhãn, lại thêm mấy ngày nữa thì Thị Mộng cũng đặt chân vào ngưỡng cửa linh nhãn.

Hai người đều đến Thiên Nhất Các lĩnh một môn thuật pháp.

Vệ Thiên Xung học linh dẫn thuật, phóng ra một dây linh tuyến rồi cuốn lấy một vật thể nào đó, có thể điều khiển nó hành động theo ý mình.

Đây là ý kiến của Đường Kiếp đóng góp cho cậu ta.

Với tư cách là thiếu gia thế gia, Vệ Thiên Xung đã được định trước là không thể chịu khổ chịu mệt, đổ máu đổ mồ hôi như các học sinh nhà nghèo được, vừa hay cậu ta lại có căn cơ về điều khắc, tương lai rất hợp làm một chủ công điều khiển phương hướng phát triển của thuật con rối, có việc thì tiểu đệ lên, không có việc gì thì lên tiểu đệ, cũng coi như phù hợp với thân phận đại thiếu con nhà giàu của cậu ta. Thiếu Hải Toàn Nguyên Quyết của cậu ta lại là kiểu "sinh sôi không ngừng, hậu kinh liên miên", phương hướng này cũng vừa hay thích hợp với đạo này.

Linh dẫn thuật là một pháp thuật khống chế con rối cơ bản nhất, có thể dùng để khống chế một số vật nhỏ, nhất định phải có linh tuyến dẫn dắt, không thể làm một cách vô thanh vô tức, cũng có hạn chế về khoảng cách nhưng nếu luyện tốt thì có thể dùng để khống chế phi kiếm năm phi kiếm như dây thừng.

Dù sao hiện giờ cũng không phải là giai tầng chiến đấu, cứ chuẩn bị từ bước cơ bản là luyện khống chế đã.

Hơn nữa Vệ Thiên Xung trời sinh tính ham chơi, cậu ta thành thật được một thời gian nhưng sau lại chứng nào tật nấy, có linh thuật dẫn này thì có thể để cậu ta sờ mó cái chổi, canh chừng cái ghế, cầm chiếc đũa đi dạo phố, tự hưởng niềm vui đó cũng không tệ, coi như ngụ giáo niềm vui đi.

Về phần Thị Mộng thì không có gì bất ngờ, cậu ta học thanh khiết thuật coi như là thoát được phần nào tạp dịch rồi.

Những ngày tu luyện đơn giản mà có vẻ yên bình, nháy mắt lại hơn một tháng trôi qua.

Ứng sào.

Cố Trường Thanh đang đọc sách ở án thư thì có tiếng gõ cửa vang lên: - Thuộc hạ Cao Phi có việc muốn gặp Ứng chủ!

- Vào đi!

Một thanh niên cao gầy bước vào phòng, đầu tiên là thi lễ với Cố Trường Thanh rồi mới nói: - Bên Thương Long Phủ có tin tức của số 96 rồi ạ!

- Nói đi! Tay của Cố Trường Thanh vẫn không ngừng lại, tiếp tục làm chuyện của mình.

- Âm đường số 42 Văn Tâm bẩm báo, sau khi điều tra rõ thì ba năm trước Đường Kiếp bước chân vào Vệ gia, là con nuôi của vợ chồng Ngô Nam Phủ ở Thương Long Phủ. Lúc đó hắn toàn thân đông cứng trước cửa nhà Ngô gia nên được cứu.

- Thời gian?

- Tháng chạp năm 342 Thiên Xu ạ!

Cố Trường Thanh đặt mạnh bút, ngẩng đầu nhìn Cao Phi, trong mắt bắn ra thần quang: - Năm 342 Thiên Xu sao?

- Vâng ạ! Cao Phi trả lời: - Đúng là năm này!

Giọng nói của Cố Trường Thanh đột nhiên lạnh lùng nghiêm nghị: - Còn có tin tức nào khác không?

- Có ạ, nghe nói nhà của tên Đường Kiếp này ở vùng Dã Cốc Nguyên, do bị mã tặc làm hại, nhà tan cửa nát nên mới chạy nạn đến Thương Long Phủ.

- Dã Cốc Nguyên? Mã tặc? Cỗ Trường Nguyên lập tức đứng dậy, giọng nói lại nâng cao đến quăng tám.

Ông ta nhìn Cao Phi, chỉ thấy trên mặt Cao Phi đã lộ ra một tia tiểu ý: - Vâng, Ứng chủ. Tên tiểu tử này đến từ Dã Cốc Nguyên, bị bọn mã tặc làm hại tên là Đường Kiếp, bị đông cứng trước cửa Ngô gia. Thời gian vừa hay được mấy tháng sau khi Đường Kiệt trốn chết, sau đó nhận làm nghĩa phụ, nghĩa mẫu, bước chân vào Vệ gia, cuối cùng trở thành người hầu học, đặt chân vào học viện Tây Nguyệt.

Cỗ Trường Thanh nói nhanh: - Nguồn tin này có đáng tin không? Được xác nhận chưa? Độ bí mật ra sao?

Cao Phi trả lời: - Tuyệt đối đáng tin, những tin tức này không phải là bí mật. Ngô gia là lão nhân nổi danh, láng giềng xung quanh đều biết, chuyện Đường Kiếp được cứu rồi nhận nuôi gần như ngay lúc đầu đã để cho mọi người xung quanh biết rồi, bọn họ cũng biết Đường Kiếp. Đường Kiếp sau khi trở thành người hầu học thì địa vị của Ngô gia cũng tăng lên, hàng xóm xung quanh gần như đều truyền khắp Ngô gia có hai nhi tử tu tiên. Số 42 chỉ cần một ngày đã thăm dò được tất cả tình hình, căn bản không thể xảy ra vấn đề gì được.

- Vậy Vệ phủ thì sao?

- Thế thì không có, Vệ phủ không nhận người mới, lại có Linh Sư trấn thủ, muốn trà trộn vào cũng không dễ, đương nhiên bỏ ra chút thời gian và tinh lực chắc cũng được, nhưng cũng không đáng lắm, dù sao Cao Phi do dự một chút rồi cũng không nói tiếp.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tụng Kiếm Thập Nhị Thức (P2)

- Dù sao mấy tin tức này cũng đủ rồi đúng không? Cố Trường Thanh nói.

Cao Phi không dám trả lời.

Cố Trường Thanh cười cười, thần sắc kích động lúc này đã biến mất tăm.

Ông ta ngồi xuống ghế của mình, tựa lưng vào ghế, hơi nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Cao Phi cảm thấy nghi hoặc không hiểu, chờ một lát rồi nhẹ giọng nói:

- Ưng chủ?

- Uhm! Cố Trường Thanh "uhm" một tiếng.

Sau đó ông ta nói:

- Hiện giờ xem ra cái tên Đường Kiếp này quả thực có chỗ rất đáng ngờ.

- Vậy Ưng chủ người

Cố Trường Thanh chậm rãi mở mắt ra: - Nếu đã như vậy thì ta cũng có chút không hiểu lúc đầu khi nhập học, sao cái tên Đường Kiếp này lại phải hô một tiếng này.

- Điều này Cao Phi cũng do dự một chút.

Cậu ta suy nghĩ một chút, cuối cùng nói: - Thuộc hạ không biết nhưng thuộc hạ biết chắc chắn không phải là lí do nơi nào càng nguy hiểm thì

càng an toàn đâu ạ.

Cố Trường Thanh cười ha ha: - Đừng nhắc đến đồ ngu ngốc ấy nữa. Về việc kêu gọi trong học viện theo ta nghĩ thì có bốn khả năng.

- Khả năng thứ nhất thì đây căn bản chỉ là sự trùng hợp. Tên Đường Kiếp này không có bất cứ mối quan hệ nào với Đường Kiệt mà chúng ta cần tìm, người này chỉ đang phô trương ý chí mà thôi.

- Khả năng thứ hai là tên Đường Kiếp này vốn không phải là Đường Kiệt thực sự, rất có thể Đường Kiệt thực sự dùng tên giả ẩn náu trong số các học sinh, cố ý bỏ một số tiền ra mời hãn thu hút sự chú ý của chúng ta.

Nghe thấy hai khả năng này thì Cao Phi cau mày, nói thật lòng thì cậu ta không thích hai suy đoán này.

Cố Trường Thanh nói tiếp: - Khả năng thứ ba, hãn chính là Đường Kiệt, mục đích hãn hét tiếng ấy cũng chính là muốn thu hút sự chú ý của chúng ta.

- Tại sao chứ? Cao Phi hỏi.

- Đúng, tại sao nhỉ? Đây chính là điểm mấu chốt. Cố Trường Thanh nói:

- Nếu hãn đúng là Đường Kiệt mà lại cố ý làm vậy thì ta cũng chỉ có thể đưa ra một lời giải thích là hãn đang cố ý khiêu khích chúng ta.

- Khiêu khích chúng ta? Quả thực Cao Phi không thể tin vào lỗ tai mình:

- Khiêu khích Thiên Thần cung sao?

- Thiếu niên nghĩa khí, huyết khí bừng bừng, có làm mấy chuyện kì quái gì đó ta cũng không thấy ngạc nhiên.

- Dù có huyết khí bừng bừng đến đâu chẳng nữa cũng không sợ chúng ta tìm đến hãn sao?

- Vấn đề chính là ở đây! Cố Trường Thanh gõ nhẹ ngón tay, hỏi Cao Phi:
- Bây giờ chúng ta có thể đi bắt hãn không?

Cao Phi ngạc nhiên, há miệng thở dốc nhưng nói không ra lời.

Cố Trường Thanh khẽ nở nụ cười: - Đúng vậy, chúng ta không thể. Đây là địa bàn của Tây Nguyệt phái, hãn đang ở học viện Tây Nguyệt, chúng ta không thể đi bắt hãn, ít nhất cũng không thể công khai đi được.

Trong ba năm nay Thiên Thần cũng tìm người và hoài nghi không biết bao nhiêu mục tiêu ở Tây Nguyệt phái.

Người như Đường Kiếp nói nhiều không nhiều, nói ít cũng chưa chắc là ít. Lúc nào cũng có những người giống như Đường Kiếp vì nhập học mà nghĩ mọi cách chen chân vào các đại gia tộc không chỉ có Đường Kiếp, Cơ Tử Khiên mà có rất nhiều người.

Cũng có người nóng vội muốn thử hành động, bắt người để tra hỏi.

Trong ba năm chuyện này chỉ xảy ra hai lần mà lần nào Thiên Thần cung cũng phải bỏ ra một khoản tiền lớn mới có thể dập tắt lửa giận của Tây Nguyệt phái mà không đuổi hết bọn chúng đi.

Đương nhiên bọn họ tức thật hay tức giả không quan trọng, điều quan trọng là cái giá để dập tắt cơn giận này không thấp chút nào

Cái giá này cao đến mức Thiên Thần cung cũng phải phải người cảnh cáo Cố Trường Thanh. Trước khi chưa xác định được mục tiêu thì không thể tùy ý hành động được.

Bọn họ không muốn để Tây Nguyệt phái có cơ hội lừa đảo lần thứ ba.

- Xem ra đúng là hãn đang khiêu khích chúng ta rồi, nhưng hãn cũng xem thường Thiên Thần cung chúng ta rồi. Chắc hãn tưởng rằng mình có

thể dựa vào học viện này để bình yên cả đời chắc? Cao Phi tức giận nói.

- Không! Ngoài dự liệu của cậu ta, Cố Trường Thanh lại lắc đầu nói: - Người quên ta đã từng nói là có bốn khả năng à? - Ưng chủ, ý của người là

Cố Trường Thanh gõ mặt bàn theo tiết tấu, nói: - Một thiếu niên có thể khiến Hư Mộ Dương vừa nhìn thấy đã mang hấn đi, một thiếu niên có thể chỉ cần nửa năm ở chung đã khiến Hư Mộ Dương coi trọng, nâng đỡ, hiện giờ xem ra dường như còn là một thiếu niên tiến vào học viện Tây Nguyệt một cách dễ dàng và thành công. Người như vậy, sau ba năm nhẫn nhịn, chỉ nhất thời kích động mà lại chủ động khiêu khích chúng ta sao? Như những gì người nói, hấn chỉ là một học sinh nho nhỏ, lẽ nào chúng ta lại không thể làm gì hấn? Không, ta không tin, ta không tin tiểu tử này lại ngu xuẩn như vậy. Ta thà tin vào khả năng thứ nhất, thứ hai cũng sẽ không tin khả năng thứ ba.

- Nhưng trong khả năng thứ nhất và thứ hai của người thì hấn không phải là Đường Kiệt mà.

- Đúng vậy, vậy nên nếu hấn là Đường Kiệt thật thì chắc chắn phải có khả năng thứ tư.

- Là gì vậy?

- Ta không biết. Cố Trường Thanh trả lời: - Đây chính là điều mà ta nghĩ mãi cũng không hiểu được. Nếu hấn là Đường Kiệt thật thì tại sao hấn lại làm vậy chứ? Ta biết có khả năng thứ tư nhưng ta không biết đáp án của khả năng này, mà rất có thể đáp án này mới là đáp án thực sự. Cố Trường Thanh xoa cái trán, nhắm hờ hai mắt lại.

Cao Phi biết đây là biểu hiện khi Cố Trường Thanh lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Từ trước đến nay Cố Trường Thanh luôn tự đánh giá cao bản thân, ông ta cho rằng mình có thể nhìn thấy tất cả tâm lý và hành động của mục tiêu bị săn đuổi.

Nhưng lần này, khi ông ta giả định Đường Kiếp chính là Đường Kiệt thì ông ta lại phát hiện bản thân mình hoàn toàn không thể giải thích được ý nghĩa trong hành động của Đường Kiếp.

Đây mới là điều khiến ông ta buồn bực. Ở một mức độ nào đó thì đây cũng là điều khiến ông ta cảm thấy bất an.

Nếu Đường Kiếp là Đường Kiệt thật thì liệu rằng đằng sau hành động của hắn vẫn còn âm mưu cạm bẫy gì đó để chờ ông ta hay không đây? Cố Trường Thanh chắc chắn sẽ nghĩ như vậy.

- Ủng chủ, bất kể thế nào thì Đường Kiếp cũng là mục tiêu vô cùng khả nghi, có một số việc nếu như nghĩ không thông thì cứ làm đã rồi nói sau vậy. Cao Phi cẩn thận nói.

Nghe thấy vậy thì động tác của Cố Trường Thanh thoáng ngừng một chút.

Ông ta dần dần mỉm cười, trên mặt lộ ra nụ cười: - Thật xin lỗi, Cao Phi, ta lại mắc bệnh cũ rồi. Người nói không sai, chuyện không nghĩ ra được thì đừng nghĩ nữa, nói trước làm sau, vì nghi thần nghi quỷ mà không làm gì mới đáng cười.

Cố Trường Thanh nói đến đây thì hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: - Coi Đường Kiếp là mục tiêu hàng đầu. Thứ nhất, thông báo cho người của chúng ta trong học viện, tiếp tục ép chặt tư liệu về hắn, đừng để Tây Nguyệt phái chú ý đến hắn. Thứ hai, phái người tiếp cận hắn, thám thính thông tin chính xác hơn. Thứ ba là tìm cơ hội lục soát phòng của hắn, Học Tử Lâm cũng không được bỏ qua. Nếu như hắn là Đường Kiệt thật thì binh giám hắn là ở ngay gần hắn, chỉ cần tìm ra đồ thì những thứ khác không còn quan trọng nữa.

- Vâng!

Hôm nay Đường Kiếp vẫn còn luyện kiếm.

Trong sân, một thanh kiếm sắt bị hắt múa may cho gió bay vù vù, nhìn cũng có chút khí thế.

Đợi khi một hơi hoàn thành mười hai kiếm thức thì Đường Kiếp thuận thế thu kiếm lại, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay ngoài sân.

Hắn quay lại thì thấy Thư Danh Dương và Liễu Hồng Yên bước vào, đi cùng hai người họ còn có một nam một nữ. Nam tử kia có khuôn mặt vài phần giống với Đường Kiếp, chỉ là cao hơn một chút, sau lưng còn đeo một thanh kiếm.

Nữ tử bên cạnh cậu ta lại mặc quần áo màu xanh nước biển, cũng mặc áo đơn của học sinh trùm lên cái váy dài như Liễu Hồng Yên, trên đầu búi tóc, cài một cây trâm trục lục ngọc, diện mạo nhu mì xinh đẹp, so với Liễu Hồng Yên bớt phần anh khí nhưng lại hơn mấy phần yếu đuối dễ thương. Khoảnh khắc bước đến, Liễu Hồng Yên vỗ tay nói: - Không ngờ Đường huynh lại múa kiếm giỏi như vậy.

- Hóa ra là Thư công tử và Liễu cô nương đến, chỉ là vũ kỹ thôn dã, để hai người chê cười rồi. Đường Kiếp nhìn thấy bọn họ thì buông kiếm xuống đón rồi lại nhìn nam tử đeo kiếm và nữ tử mặc váy màu lam: - Xin hỏi hai người này là

Liễu Hồng Yên cười nói: - Không mời mà đến, mong thứ lỗi cho. Hai người này cũng là bằng hữu bọn ta quen được trong học viện, Thái Quân Dương, Bình Tĩnh Nguyệt.

- Thái Quân Dương và Bình Tĩnh Nguyệt trong danh dương song quân tử, yên nguyệt tình để hoa sao? Đường Kiếp xoay người nhướn mày nói.

Cô gái mặc váy lam kia kinh ngạc: - Hóa ra Đường công tử đã từng nghe nói đến tên của bọn ta sao?

Cái gọi là danh dương song quân tử chính là chỉ hai người Thư Danh Dương và Thái Quân Dương, một câu nhưng lại bao gồm tên của cả hai người, đồng thời cũng chỉ ra được chí hướng của họ.

Điều Thư Danh Dương muốn chính là an trị thiên hạ còn điều Thái Quân Dương muốn lại là hành hiệp giang hồ, kiếm bất li thân.

Còn yến nguyệt tịnh đế hoa là chỉ Liễu Hồng Yên và Bình Tĩnh Nguyệt. Học viện có những học sinh nhiều chuyện, tự cho mình là phong lưu, thường nói người khác bằng những cách nói khác nhau. Hai câu này để chỉ bốn người bọn họ, không ngờ hôm nay cả bốn người lại cùng dắt nhau đến đây.

Lúc này nghe thấy Đường Kiếp nói vậy thì Liễu Hồng Yên cười nói: - Huynh còn nói thiếu hai câu nữa. Danh dương song quân tử, chung thị Thích Thiếu Danh. Yên nguyệt tịnh đế hoa, yên tri An Như Mộng.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lập Hội (P1)

Đường Kiếp vừa nghe vậy thì há hốc mồm, nói không ra lời, còn Bình Tĩnh Nguyệt thì cúi đầu khẽ cười, ngay cả Thư Danh Dương cũng che sách không nhìn, than một tiếng, chỉ có Thái Quận Dương hừ mũi nói: - Thích Thiếu Danh sớm muộn gì ta cũng đánh bại y, các người chờ mà xem!

Thích Thiếu Danh và An Như Mộng đại khái là hai học sinh đang hot nhất học viện Tây Nguyệt của khóa học sinh này.

Thích Thiếu Danh là Ngọc Môn Cửu Chuyển, là thiên phú đệ nhất trong số các học sinh kì này, cũng tu Thiếu Hải Động Kim Kinh.

Xuất thân thế gia mà được đặc cách vào trường, chưa phải hao tổn bất cứ suất nào, được miễn tất cả phí dụng, được sự trợ giúp toàn lực của gia tộc. Vừa có thiên phú lại có nguồn lực, lại chăm chỉ nữa!

Cậu ta chỉ cần ba ngày cho đại chu thiên thứ nhất, tám ngày để thành linh nhãn.

Không chỉ là người đầu tiên Thiếu Hải Bách Luyện Kim mà còn là người đứng đầu trong 1500 học sinh.

An Như Mộng là học sinh trao đổi của Thiên Tình Tông.

Từ sau khi Thiên Thần cung trao đổi học sinh thì học viện Tây Nguyệt cũng nhận được không ít lợi ích, cảm thấy cách này không tệ nên đương nhiên sẽ tìm đến Thiên Tình Tông có quan hệ rất tốt với mình. An Như Mộng chính là học sinh trao đổi được Thiên Tình Tông phái đến.

Ngọc Môn Thất Chuyển, lục dục linh mạch, thân là người của cả hai nhà Tây Nguyệt và Thiên Tình nên càng được Thiên Tình Tông ủng hộ mạnh mẽ.

Cũng là người có thiên phú, có nguồn lực và chăm chỉ.

Mất sáu ngày cho chu thiên thứ nhất và ba mươi hai ngày để thành linh nhân.

Mặc dù thời gian có dài nhưng lại đồng tu song pháp, đi sâu vào Thiếu Hải Động Kim Quyết, hơn nữa thân có linh mạch. Thiên phú thực sự của nàng không nằm ở tốc độ tu luyện mà nằm ở uy lực mạnh mẽ của pháp thuật đặc biệt.

Danh dương song quân tử, yên nguyệt tịnh đế hoa vốn là đề ca ngợi bốn người Thư Danh Dương nhưng sau khi hai người Thích Thiếu Danh và An Như Mộng nổi danh thì có người lăm điều lại thêm một câu đằng sau hai câu này thành "Danh dương song quân tử, chung thị Thích Thiếu Danh. Yên nguyệt tịnh đế hoa, yên tri An Như Mộng".

Ý nghĩa trong đó lập tức bị thay đổi đi, thảo nào Thái Quân Dương lại không phục như vậy.

Lúc này thấy Thái Quân Dương nói vậy thì Thư Thanh Dương nói: - Thái ở huynh không cần ấm ức đâu, cái tên Thích Thiếu Danh kia quả thực là mạnh hơn chúng ta, chúng ta không bằng y đâu.

- Tiên lộ đằng đằng, bây giờ mới là bước khởi đầu, kì tài thì có làm sao? Chưa đến bước cuối cùng ai biết ai thắng ai thua? Thái Quân Dương vẫn mạnh miệng không phục. Bình Tĩnh Nguyệt cười nói: - Hình như Thái huynh đã quên mất rồi thì phải, huynh cũng là thiên tài trong miệng mọi người đấy.

Thái Quân Dương cũng giống Thư Thanh Dương, đều là Ngọc Môn Bát Chuyển, trong mắt người khác cũng là thiên tài cao không thể với tới nhưng lại bị thua Thích Thiếu Danh một bậc. Bình Tĩnh Nguyệt vừa nói ra thì cậu ta mới nghĩ ra mọi người cũng dùng mấy câu vừa này cho mình, lập tức cười.

Cũng may Liễu Hồng Yên kịp thời chen vào: - Được rồi, hôm nay chúng ta đến đây không phải để bàn luận xem ai là thiên tài, ai đi được xa hơn, vừa cãi vã đã quên luôn chuyện chính rồi.

Đường Kiếp hơi nghi hoặc: - Đúng vậy, ta cũng đang muốn hỏi đây. Sao hôm nay cả bốn người lại cùng đến tìm ta vậy?

- Chuyện là thế này. Liễu Hồng Yên nói: - Hôm nay mấy người bọn ta đều rảnh rồi, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, muốn lập một hội.

- Lập hội? Đường Kiếp ngăn ra. Trong học viện có xã đoàn, Đường Kiếp cũng biết điều này nhưng hầu hết là một số học sinh có hứng làm lúc rảnh rồi nhàm chán, trò gì cũng có đủ cả. Có người lập hội để nghiên cứu tiên pháp, cũng có người nhàn rồi nổi hứng tao nhã làm cái gì mà hội sách, hội tranh, hội thơ. Hầu hết những đoàn thể này đều không bền vững, cũng chỉ thỉnh thoảng mới tìm cái lí do mà gặp mặt nhau, thường là chưa tốt nghiệp đã tan rồi.

Không ngờ mấy người Liễu Hồng Yên lại nghĩ đến việc lập hội.

- Lập hội gì đây? Đường Kiếp hỏi.

- Hội sách, giảng thư luận đạo. Bình Tĩnh Nguyệt trả lời.

- Vậy sao lại nghĩ đến việc tìm ta chứ? - Ai bảo huynh là người đứng đầu khoa văn lý học viện Tây Nguyệt của chúng ta chứ? Liễu Hồng Yên trả lời.

Học viện Tây Nguyệt có thiên tài về võ, đương nhiên cũng có thiên tài về văn.

Nếu như nói Thích Thiếu Danh là đệ nhất thiên tài tu luyện thì Đường Kiếp chính là đệ nhất thiên tài về học tập.

Từ ngày đầu tiên bước chân vào học viện hắn đã chăm chú nghe giảng, là học sinh đại diện về chí tiến thủ, vô cùng chăm chỉ, có thể nói là rất khát khao tri thức, chạy điên cuồng không ngừng trên con đường học tập.

Kết quả là trong một lần kiểm tra nhỏ nửa tháng trước, ngoài môn nghệ thuật Đường Kiếp không ổn, còn tất cả các môn tri thức hắn gần như đều đạt thành tích tuyệt đối, trở thành người đứng đầu.

Nếu như nói cuồng sinh Đường Kiếp chỉ khiến đám học sinh biết có một người như vậy thì địa vị bá chủ học tập của hắn đã hoàn toàn định rõ địa vị nổi danh của hắn.

Đương nhiên trong thời đại văn không bằng võ thì một trăm thiên tài về văn cũng không bằng một Ngọc Môn Cửu Chuyển nhưng không thể phủ nhận rằng Đường Kiếp vẫn là một người nổi tiếng, về giảng thư luận đạo thì quả thực không ai có thể bì được hắn.

Nếu mấy người Liễu Hồng Yên muốn lập hội, lại muốn quen biết Đường Kiếp nữa thì đương nhiên là phải tìm hắn rồi. Nghe thấy những lời Liễu Hồng Yên nói thì Đường Kiếp không kìm được cười: - Thật xin lỗi, e là ta không có hứng với chuyện này. Ta học văn chỉ để tăng kiến thức chứ không phải để nghiên cứu thiên hạ đại đạo.

Thư Danh Dương lập tức nghiêm mặt nói: - Mấy lời này của Đường huynh còn sai rồi. Đời người đọc sách thì chí phải ở thiên hạ, bảo vệ sinh linh, không chỉ để tăng kiến thức và tham dự mấy câu chuyện cười mà còn để cứu thế tế dân, cứu lê dân trong nước sôi lửa bỏng. Vì thiên địa đại đạo thì có gì không được chứ?

- Thư huynh quá lời rồi, bây giờ là thời kì bình yên, dân chúng có lẽ vẫn còn nhiều người nghèo khổ nhưng vẫn chưa đến mức nước sôi lửa bỏng, còn về thiên địa đại đạo thì quá thâm sâu ta không hiểu, nhưng ta biết đây là học viện tu tiên, thứ chúng ta tu là tiên chứ không phải sách.

- Vậy thì càng phải đọc! Giảng thư luận đạo là để sáng suốt, có sức mạnh mà không sáng suốt thì khác gì bọn ác ôn chỉ biết làm loạn, làm hại dân chúng chứ!

- Đối với cái người một lòng cứu tế thiên hạ như Thư Danh Dương thì Đường Kiếp cũng không còn gì để nói. Thực ra hắn cũng muốn biện luận, cũng có thể biện luận một phen với Thư Danh Dương, ví dụ như dựa vào việc người muốn làm vĩ nhân mà muốn ta cũng làm vĩ nhân như người sao? Kỉ sở bất dục, vật thi vụ nhân, kỷ sở dục giả, diệc vật thi vụ nhân ().

() ý là việc gì mình không muốn làm thì đừng bắt người khác làm.

Tuy hắn không được vĩ đại như Thư Danh Dương nói nhưng ít nhất cũng hiểu được rằng phải tôn trọng những người như thế này, vậy nên trong chuyện này hắn tình nguyện chịu thiệt về khoản đấu võ mồm, để đối phương lên lớp giáo huấn.

Vậy nên hắn chỉ có thể gật gật đầu nói: - Thư huynh nói rất đúng, ta xin thụ giáo.

Không ngờ Thư Danh Dương lại cảm thấy rất bất mãn: - Những lời này của người không thành thực, chỉ để có lệ thôi!

Đường Kiếp cảm thấy lúng túng, vẫn là Liễu Hồng Yên cười nói: - Đường huynh đừng trách, con người huynh ấy là vậy đấy, bình thường cũng được nhưng hễ nói đến đại nghĩa là máu mọt sách lại phát tác.

Thư Danh Dương cảm thấy bất mãn, đang định phản bác thì Đường Kiếp đã vội vàng nói: - Ta gia nhập, ta gia nhập hội là được chứ gì!

Nghe hẳn nói vậy, cuối cùng Thư Danh Dương cũng không nói gì nữa.

Nếu đã đồng ý gia nhập hội rồi thì đương nhiên đã trở thành bạn bè. Đường Kiếp mời bốn người vào nhà nói chuyện, chờ bốn người bước vào phòng thì Đường Kiếp nói: - Phòng nhỏ đơn sơ, mong mọi người đừng trách.

Sóng mắt Liễu Hồng Yên lưu chuyển, nhìn căn phòng một cái rồi cười nói: - Tuy hơi đơn giản nhưng cũng sạch sẽ thoáng mát, không tệ lắm.

- Hầu học chẳng có bản lĩnh gì khác, cũng biết sắp xếp dọn dẹp một chút. Đường Kiếp thuận miệng nói.

- À, lại nói đến điều này, Đường công tử, đợi sau khi hội của chúng ta được lập thì huynh có muốn mời Vệ công tử gia nhập nữa không? Đột nhiên Bình Tĩnh Nguyệt nói.

- Cậu ta? Đường Kiếp nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: - Thôi đi, thứ cậu ta thích là phi ưng cưỡi ngựa, ăn chơi trác táng, không có hứng thú với nhân luân đại đạo này đâu. Nếu cậu ta gia nhập thật thì e rằng không đọc vào nổi nữa chữ nhưng mắt lại không rời khỏi "tĩnh đế hoa" chút nào mất.

Nghe hẳn nói vậy thì mọi người cùng mỉm cười.

Cười xong thì Đường Kiếp vừa rót trà cho mọi người vừa thuận miệng nói: - Đúng rồi, chắc hội của chúng ta phải có cái tên chứ? - Gọi là Tập Anh Xã đi. Thái Quân Dương nói.

- Ta thấy hay đặt là An Quốc Xã đi, an tề thiên hạ. Thư Danh Dương nói.

Liễu Hồng Yên lại nói: - Nếu như là giảng nhân luân đại đạo, hay gọi là Đại Đạo Xã đi.

Bình Tĩnh Nguyệt thì nói: - Cái gì mà Tập Anh Xã, An Quốc Xã chứ, khó nghe chết đi được. Theo ta thấy thì gọi là Tiêu Dao Xã đi, tiêu dao nhân sinh, nghe thật là hay!

Đôi mắt long lanh như nước nhìn Đường Kiếp. Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút nhưng lại nói: - Nếu mọi người không thống nhất ý kiến thì ta thấy hay là thế này nhé. Đầu tiên cứ chọn một người làm xã trưởng rồi sau đó xã trưởng quyết định. Ta đề nghị ai khởi xướng thì người đó làm.

Mọi người cùng nhìn về phía Bình Tĩnh Nguyệt.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Lập Hội (P2)

Bình Tĩnh Nguyệt hơi ngạc nhiên, nhìn trái nhìn phải, vẫn là Liễu Hồng Yên lên tiếng: - Ta cảm thấy ý kiến này rất hay, nếu muội muội đã đưa ra chủ ý này thì để muội muội đảm đương là thích hợp nhất.

Bình Tĩnh Nguyệt ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu: - Vậy được rồi, ta sẽ làm. Nhưng nếu vậy thì ta muốn lấy tên là Tiêu Dao Xã.

- Ừ thì Tiêu Dao Xã! Quân Thái Dương gật gật đầu, đối với cậu ta thì tên nào cũng được, nhưng Thư Danh Dương lại nhíu mày muốn phản đối, nhưng cuối cùng lại thôi, còn Liễu Hồng Yên cũng không nói gì. Lúc này Đường Kiếp lại nói: - Chúng ta có năm người, hình như là quá ít đối với việc lập hội đấy. Có tìm thêm người không?

- Cái này thì hỏi Hồng Yên đi, tin tức của muội ấy rất nhanh nhẹn. Thái Quân Dương trả lời.

- Hả? Nói vậy việc tìm ta lúc trước cũng là ý của Liễu cô nương sao? Đường Kiếp cười nói: - Vậy ta phải đa tạ sự ưu ái của Liễu cô nương rồi.

Liễu Hồng Yên vội đáp: - Gọi ta Hồng Yên là được rồi, nếu đã là đồng học, lại cùng lập một hội thì coi như người một nhà rồi, đừng khách khí. - Được, vậy chuyện tìm người lại phải nhờ đến Liễu tỉ tỉ rồi.

- Coi huynh nói kia, huynh phải gọi ta là muội muội, tuổi của ta nhỏ hơn huynh một chút đấy. Liễu Hồng Yên cười nói.

- À ừ, là ta nhầm, Hồng Yên muội muội. Đường Kiếp mỉm cười trả lời. Lúc này Liễu Hồng Yên mới hài lòng gật gật đầu, bắt đầu ngưng thần suy nghĩ, một lát sau đưa ra mấy cái tên, sau đó mọi người lại thảo luận về một số chi tiết như quy củ của xã đoàn, ngày mở xã.

Nói chuyện một lúc lâu, thấy cũng không còn sớm thì bốn người mới rời đi.

Đường Kiếp đích thân tiễn bọn họ đến cửa lớn, thấy bóng lưng rời đi của bốn người cũng không nói gì, chỉ có ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Lúc trở về phòng thì Tiểu Y Y hiện hình, nhảy lên vai Đường Kiếp: - Ca ca, ca ca, bọn họ là bằng hữu tốt của huynh à? - Coi như thế đi. Đường Kiếp nghĩ một chút rồi trả lời. - Vậy ta có thể gặp họ không?

- Không được.

- Tại sao chứ? Y Y uất ức mân mê cái miệng: - Thời gian dài như vậy mà chỉ có mình người ta, chán lắm!

- Bởi vì trong số bọn họ có người là bằng hữu rất tốt, nhưng có một số người chỉ là bằng hữu ngoài mặt thôi.

Cơ lốc xoáy được hình thành trong người không ngừng bay nhanh xoay tròn, dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được, từ từ mở ra không gian linh tính kia.

Đến khi linh khí tiêu hao hết, phong tuyến biến mất thì hành công lần này có thể chấm dứt được rồi. Đường Kiếp cảm nhận một cách cẩn thận linh không kia một chút, biết hẳn cũng lưu được tám mươi giọt linh dịch, khoảng cách linh tuyến ngày càng gần hơn.

Đại hay tiểu chu thiên đều có tốc độ vận hành càng ngày càng nhanh cùng với sự thuần thục và ngày càng lớn mạnh của khí kinh bản thân, nếu

không phải theo tốc độ cơ sở, vạn giọt thành biển, phải mất mấy chục năm cũng chưa đến được Linh Hải.

Bây giờ Đường Kiếp đã dần thành thạo hơn với việc vận chuyển chu thiên, khí cảm cũng dần nắm vững hơn, một đêm đã có thể hành sáu, bảy đại chu thiên. Cứ với tốc độ này thì cùng lắm là mười ngày nữa hẳn là có thể hoàn thành linh tuyến.

Theo tiến trình tiêu chuẩn của học viện Tây Nguyệt, hai tháng mở linh nhãn là chuyện bình thường. Sau đó sáu tháng là vào linh tuyến, một năm rưỡi vào Linh Hồ, bốn năm rưỡi vào Linh Hải, hai năm còn lại đánh vào Thoát Phàm, tổng cộng là tám năm.

Tính theo sự chênh lệch gấp mười của tuyến, hồ, hải, trên cơ bản thì tiêu chuẩn của mỗi giai đoạn là tăng lên mười lần, tốc độ tu luyện tăng ba lần, thời gian kéo dài gấp ba, như vậy mới có thể đuổi kịp tiến độ.

Thực ra đối với hầu hết học sinh, cùng với sự thuần thục thì tốc độ của vận chuyển chu thiên tăng gấp ba lần ở mỗi giai đoạn là chuyện không hề khó chút nào, vấn đề là mỗi khi đến một giai đoạn thì Linh Đài Cảnh lại phải nâng cao tâm pháp một lần, cũng có những thay đổi mới. Điều này khiến đám học sinh vừa quen với một cách tu luyện lại phải học cách vận chuyển chu thiên mới và tất nhiên là sẽ càng khó hơn. Tuy nói cách vận chuyển mới cũng được triển khai dựa trên cơ sở cũ nhưng luôn có rất nhiều thứ không thích ứng được, từ đó mà kéo dài tiến trình.

Chính vì vậy mà tiến trình tu luyện tiêu chuẩn thực ra là lấy từ chuyển làm chuẩn.

Nếu như là cửu chuyển thì nhanh nhất là ba bốn năm có thể hoàn thành Linh Hải.

Nếu như là tam chuyển thì lại vừa vận phạm vào đường nguy hiểm, có thể Thoát Phàm trong mười năm đã là rất tốt rồi.

Học viện Tây Nguyệt quy định mười năm cũng là lẽ này, bảo đảm học sinh tam chuyển vẫn có cơ hội lớn để vào Thoát Phàm, đương nhiên tư chất mà kém thì đúng là bó tay luôn, chỉ có thể dựa vào sự cố gắng và may mắn của bản thân thôi. Đến hiện giờ Đường Kiếp mới nhập học được ba tháng nhưng nhờ sự trợ giúp của Tàng Kinh Thư nên thực ra tốc độ đã thuộc top đầu, chỉ là hắn không có nhiều nguồn lực phụ trợ nên chỉ được coi là nằm cuối trong những người đứng đầu.

Người ta cần hai tháng mới lên được linh tuyến còn hắn chỉ mất khoảng hơn mười ngày.

Với tốc độ này thì chắc không hoàn thành Linh Hải trong vòng ba năm được nhưng trong bốn đến năm năm thì chắc chắn không thành vấn đề.

Thấy thời gian còn lại trước giờ ăn cơm tối không đủ để hoàn thành một đại chu thiên, Đường Kiếp đứng dậy luyện một lượt kiếm pháp rồi luyện thành thạo việc áp dụng Thủy Quang Tráo một chút.

So với Túng Kiếm Thập Nhị Thức thì cách luyện của Thủy Quang Tráo rắc rối hơn nhiều. Thủ thuật thường do hai giai đoạn tạo thành.

Một là hành khí trong cơ thể.

Hai là sự dẫn dắt của pháp quyết.

Người tu thông qua sự chỉ huy linh khí để vận chuyển, biến hóa trong cơ thể, ví dụ như bày trận văn, ám hợp đại đạo, khiến chúng có những diệu năng khó có thể tin như "thành pháp" hoặc "hành pháp".

Sau khi hành pháp hoàn thành còn phải dùng nó theo ý của mình, phải dẫn pháp đã hoàn thành ra ngoài cơ thể rồi lại dùng nó theo ý mình để hành động. Nếu không thành sẽ ngưng tụ thành một khí tiễn, tùy tiện ném ra là xong chuyện, giai đoạn này gọi là "dẫn pháp". Thành pháp cần hành khí,

giống như chu thiên, pháp thuật khác nhau sẽ có yêu cầu hành khí khác nhau.

Dẫn pháp cần pháp quyết, pháp thuật khác nhau cũng có yêu cầu pháp quyết khác nhau.

Đối với người mới học mà nói thì thành pháp là chuyện khiến con người ta đau khổ nhất, suy cho cùng cũng phải khống chế đường linh khí. Theo pháp mà làm, một pháp thuật có thể coi như một bản thiết kế, chỉ nhớ kĩ thôi đã rất hao tổn trí não rồi, so ra thì pháp quyết còn đơn giản hơn nhiều, cũng chỉ là mấy chỉ lệnh thủ quyết. Chuyện sử pháp thuật theo ý mình có tính cộng thông rất lớn.

Đối với người tu lâu năm thì tình hình hoàn toàn ngược lại. Bọn họ đã trải qua cảnh thành pháp khó khăn nhất, sau khi đủ thuần thực thì thành pháp giống chu thiên, việc tạo thành pháp cũng là chuyện vô cùng đơn giản nhưng pháp quyết dẫn pháp lại khó mà nén lại. Điều kinh khủng nhất là lúc chiến đấu pháp quyết không thể giấu đi, thường thì đối phương vừa nhìn một cái đã biết đại khái người muốn làm gì rồi.

Là người mới học nên điều Đường Kiếp đang phải đối mặt hiện giờ chính là vấn đề thành pháp.

Thủy Quang Tráo này trước khi thành pháp cần phải tiêu hao linh dịch. Hóa dịch thành khí, để chúng vận chuyển theo con đường trong cơ thể sau đó lại nắn pháp quyết để dẫn ra, bước nào cũng vô cùng rắc rối, phải qua muôn vàn thử thách mới có thể sử dụng như ý mình được.

Nói thẳng ra thì đại chu thiên hay tiểu chu thiên hay là thuật pháp thì cũng phải khổ luyện trong thời gian dài mới có thể nắm được. Chỉ có điều việc nâng cao sự thuần thực của thuật pháp là thi pháp tốc độ, còn uy lực của thuật pháp lại được quyết định bởi cảnh giới, tư chất, vũ khí, căn cơ

công pháp tu luyện của từng người và pháp thuật của bản thân, g nhiều nhất là lại thi pháp tính hoàn chỉnh nữa.

Điều kinh khủng là do pháp lực có hạn nên pháp thuật cũng không thể tu luyện một cách tùy ý được. Tám mươi giọt linh dịch chỉ đủ để phóng Thủy Quang Tráo tám lần thôi, mà với tốc độ vận chuyển tiểu chu thiên hiện giờ của Đường Kiếp và hiệu suất mỗi lần ngưng được năm giọt linh dịch thì mười hai canh giờ Đường Kiếp mới chỉ có thể khôi phục được một trăm hai mươi giọt. Vậy nên một ngày chỉ có thể luyện tập mười hai lần, đây là còn chưa nghĩ đến việc không thể tu luyện được trong mười hai canh giờ này.

Hơn nữa ngay cả Tàng Tượng Kinh cũng không thể giúp được, chỉ có thể dựa vào bản thân trân trọng từng cơ hội một.

Lúc này Đường Kiếp đang vận chuyển khí kinh theo tâm pháp, pháp quyết liên chuyển, một lát sau cuối cùng cũng ngưng tụ được Thủy Quang Tráo, tính thời gian thi pháp ra thì cũng phải dùng mười hai giây. Đường Kiếp cười khổ: - Với tốc độ này, đợi đến khi lồng của mình phóng ra thì mười cái mạng cũng bị người ta chém chết rồi.

Dù sao cũng phải nghĩ cách cải thiện mới được.

Cách tốt nhất vẫn là thông qua các dược vật hồi linh để gia tăng linh khí, một lần tiểu chu thiên có thể gia tăng mấy lần thậm chí là mười lần hiệu quả khôi phục.

Chỉ có điều những dược này rất đắt, hơn nữa vấn đề lớn nhất của dược vật là chỉ giúp được nhất thời. Tu luyện là chuyện lâu dài, nếu như muốn dựa vào linh dược để bù đắp sự chênh lệch to lớn của thiên phú thì cho dù có bán cả Vệ gia cũng không đủ.

Đường Kiếp ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn bỏ ý nghĩ mua dược đi, so với hãn thì nhị lão Ngô gia càng cần hơn.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Gặp Nhau

Đang lúc hần tự hỏi mình thì đột nhiên Thị Mộng đến.

- Thiếu gia gọi người qua bên đó đấy. - Có chuyện gì vậy? Đường Kiếp thu kiểm hỏi. - Đại thiếu gia và nhị thiếu gia đến!

Đến Tĩnh Tâm Viên, Đường Kiếp nhìn thấy trong vườn ngoài Vệ Thiên Xung còn có sáu người nữa đang ngồi đó. Trừ Vệ Minh trước đó Đường Kiếp đã từng gặp ra thì ba người còn lại có một người dẫn đầu thân hình thon dài, khuôn mặt chữ điền vuông vức, hơi giống với Vệ Đan Bách, vừa nhìn đã biết là đại thiếu gia Vệ Thiên Chí.

Tiểu thiếu gia Vệ Thiên Xung lại có khuôn mặt trái xoan hơi tròn, kế thừa dáng vẻ của mẫu thân, thảo nào phụ nhân lại thiên vị tiểu nhi tử hơn.

Trước đó mấy ngày lúc Vệ Thiên Xung nhập học thì Vệ Thiên Chí đang thí luyện ở ngoài nên không đến thăm được, cuối cùng hôm nay cũng đến.

Hai bên Vệ Thiên Chí còn có hai người, trong đó có một người Đường Kiếp chỉ nhìn một cái đã nhận ra. Người này chắc là Ngô Hạnh, đúng là nhi tử của Ngô Lão Hán, cũng có mấy phần phong vận của phụ thân y. Lúc này bốn người đang nói chuyện trong sân, Đường Kiếp đến trước tiên là thi lễ với Vệ Thiên Xung: - Tiểu thiếu gia ạ!

Sau đó hần mới quan sang Vệ Thiên Chí: - Đại thiếu gia! Nhị thiếu gia! Vệ Minh còn coi như khách khí, gật gật đầu với Đường Kiếp. Vệ Thiên Chí thì nhìn nhìn Đường Kiếp nói: - Chắc người là Đường Kiếp hả? Ta đã từng nghe nói đến tên của người, mới đến không lâu đã có biệt hiệu là cuồng

sinh. Người thân là hầu học nhưng hành động như vậy lại hơi phô trương chứ cũng không hề diễm đạm thận trọng như mẫu thân nói. Đại thiếu gia này đúng là cùng một khuôn với cha anh ta, đến khâu khí nói chuyện cũng y xì đúc như vậy.

Đường Kiếp chỉ có thể trả lời: - Vâng, tiểu tử có thể vào được học viện, tâm nguyện hoàn thành nên nhất thời thất thố, mong đại thiếu gia thứ lỗi, sau này không dám nữa.

Vệ Thiên Chí chỉ gật gật đầu, chỉ người bên cạnh mình nói: - Đây là Tiểu Triết, đây là Ngô Hạnh, hầu học của ta. Nói ra thì Ngô Hạnh cũng coi như ca ca của người đấy, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, làm quen với nhau đi.

Lúc này Đường Kiếp mới nhìn sang Ngô Hạnh: - Ngô Hạnh ca ca, Đường Kiếp may mắn được nghĩa phụ nghĩa mẫu cứu sống mới không chết, đồng thời lại có cơ hội vào được học viện, đại ân đại đức khó có thể báo, sau này nếu như ca ca có việc gì thì cứ sai đệ đệ làm, đệ đệ sẽ không dám chối từ.

Ngô Hạnh gật gật đầu: - Không cần khách khí đâu, phụ mẫu gửi thư cũng khen người hiếu thuận, những ngày ta không có nhà, nhị lão cũng nhờ người chăm sóc rồi.

Tuy hẳn nói rất khách khí nhưng giọng điệu lại bình thản chứ không hề có mấy may kích động khi gặp được đệ đệ. Đường Kiếp cũng không trách, dù gì cũng là lần đầu gặp nhau, thời gian lâu sẽ có tình cảm, mọi chuyện tự nhiên sẽ tốt thôi.

Mọi người ngồi xuống rồi bắt đầu nói chuyện với nhau. Lúc này Đường Kiếp mới biết, hóa ra trước đó mấy ngày mấy người Vệ Thiên Chí và Ngô Hạnh đã đến dãy Lôi Đình một chuyến, chấp hành nhiệm vụ hái thuốc của học viện, nói là thí luyện nhưng thực ra là kiếm tiền.

Muốn tu luyện mà không có nguồn lực là không được, nếu chỉ dựa vào trợ cấp của gia đình thì đúng là một cái thùng không đáy. Đối với đám học sinh mà nói thì bao nhiêu cũng là không đủ, chính vì vậy nên cho dù là đại thiếu gia con nhà giàu có thì cách một khoảng thời gian lại phải tự mình kiếm chút lợi nhuận.

Vậy nên học viện Tây Nguyệt cũng chuẩn bị một số nơi thí luyện cho đám học sinh, vừa có ý bổ sung nguồn lực lại vừa có ý thí luyện.

Dãy Lôì Đình này nằm ở phía bắc Văn Tâm, là một nơi hiểm ác, bên trong có nhiều yêu cầm mãnh thú nhưng cũng không thiếu thiên tài địa bảo. Năm nào học viện Tây Nguyệt cũng có học sinh đến đó thám hiểm, có người thành công lấy được lượng lớn nguồn lực nhưng cũng có người bởi vậy mà mất mạng.

Lúc này Vệ Thiên Xung đang hỏi ca ca của mình thu hoạch thế nào. Vệ Thiên Chí lắc đầu than thở: - Dây Lôì Đình nguy hiểm trùng trùng. Ngày đầu tiên ta đi đã tận mắt nhìn thấy một vị sư huynh bị yêu thú cắn, có thể sống sót trở về đã là tốt lắm rồi, nói gì đến lợi ích chứ.

- Chẳng phải là có thượng sư học viện dẫn đầu sao? Sao lại có người mất mạng chứ? Vệ Thiên Xung khó hiểu.

Vệ Thiên Chí trả lời: - Đúng là có thượng sư dẫn đi thật nhưng vấn đề là dẫn theo một đám học sinh, có đồ tốt cũng không đủ để chia. Học viện quy định, thượng sư phụ trách bảo vệ, nếu như lợi ích do thượng sư xuất thủ lấy được thì đó vẫn là của học viện, không có liên quan đến học sinh. Nếu muốn có thu hoạch thì không thể nhờ sự che chở của thượng sư, vậy nên các học sinh vẫn phải tự mình xuất hành. Ngày đầu tiên ta vào dãy Lôì Đình đã gặp nguy hiểm, may mà vẫn còn sống sót, từ đó cũng không dám rời thượng sư nửa bước. Sau hơn một tháng vất vả, mất bình Ích Khí Đan mà cũng chỉ như muối bỏ bể.

Vệ Thiên Chí nói xong lắc đầu thở dài.

Anh ta vốn là đại thiếu gia con nhà giàu có, từ trước đến nay đều được người ta hầu hạ, sau khi vào đây Lôi Đình lại phải dựa vào việc hầu hạ thượng sư để có được chút cơm thừa nên tâm trạng quả thực rất kém. Anh ta như vậy nên đương nhiên Ngô Hạnh và Tiểu Triết cũng không khá hơn chút nào.

- Nói vậy e là ca ca muốn nhập Thoát Phàm trong mười năm sẽ rất khó?

Vệ Thiên Xung hơi buồn thay ca ca.

- Thoát Phàm? Ta đã sớm không muốn Thoát Phàm rồi. Vệ Thiên Chí lại cười ha ha nhưng dứt cười xong thì giọng nói lại đột ngột trầm xuống, thương tâm nói: - Bảy năm rồi! Ta nhập học cũng đã bảy năm rồi, chỉ có điều không đủ thiên phú, chỉ có nhị chuyển, đến giờ cũng chỉ là Linh Hồ Cảnh, vẫn còn xa mới đến Linh Hải Cảnh. Ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn với sự kì vọng của phụ mẫu. Hiện giờ niềm hi vọng duy nhất của ta là có thể hoàn thành Linh Hải trước thời hạn mười năm, như thế còn có thể đánh vào Thoát Phàm chi pháp. Quy định của học viện Tây Nguyệt là đi một bước dạy một bước.

Nếu như có thể đạt được Linh Hải viên mãn trước thời hạn mười năm thì cho dù không Thoát Phàm được thì ít nhất cũng có tư cách lên Thoát Phàm, có thể lấy được pháp môn lên Thoát Phàm, cho dù có rời khỏi học viện thì sau này cũng có thể từ từ tu luyện, cũng coi như có khả năng lên Thoát Phàm được.

Chỉ cần anh ta không truyền tâm pháp ra ngoài là được.

Có rất nhiều người như vậy. Tuy bọn họ đã thất bại trong học viện nhưng không hề mất đi hi vọng, có một phần lớn cũng rời khỏi học viện mới nâng bậc được.

Nếu không với cánh cửa khó khăn, tỉ lệ đào thải, số tiền chi ra lại lớn như vậy thì mọi người cũng phải suy nghĩ xem có đúng hay không. Cũng bởi có đường lui này nên những người nhất chuyển nhị chuyển cũng dám xông vào. Chẳng phải là chuyện người mất mười năm mới thành còn ta phải hai mươi năm sao?

Đương nhiên sau khi hoàn thành Thoát Phàm thì cũng không tiếp tục tâm pháp, thường thường mọi người cũng dừng ở sơ cấp luôn.

Thứ Tế Hà Giới có nhiều nhất chính là những Linh Sư kiểu này. So với Vệ Thiên Chí thì Vệ Minh đỡ hơn một chút.

Bọn họ mở tam chuyển, nhập học năm năm, tuy nguồn lực trong nhà có hạn nhưng những gì cho được cũng cho hết rồi. Từ điểm mấu chốt tiêu chuẩn của tiến cảnh thì có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, tiến thêm một bước có khả năng sẽ thành, lui một bước có khả năng sẽ thua. Tỷ lệ 50% thể hiện rõ ràng trên người cậu ta.

Về phần Ngô Hạnh, y cũng là cửa mở tam chuyển nhưng không có nguồn lực như nhị thiếu gia nên việc tiến cảnh cũng không khác lắm so với đại thiếu gia, cũng không còn hi vọng nhập Thoát Phàm, cũng chỉ hi vọng có thể hoàn thành Linh Hải trước khi tốt nghiệp.

Sau khi thương cảm xong, đột nhiên Vệ Thiên Chí thay đổi đề tài nói: - Lần này ta đến đây ngoài thăm đệ ra cũng là muốn xem để tiến cảnh thế nào. Thiên Xung, hiện giờ đệ đã học thuật pháp rồi sao?

- Vâng, đệ đã học một môn linh dẫn thuật rồi. Vệ Thiên Xung thành thật trả lời. - Linh dẫn thuật? Nó là gì vậy? Đệ học cái đó thì có lợi gì? Vệ Thiên Chí cảm thấy bất mãn: - Huynh cả đời tu tiên, dưỡng mãnh tinh tiến, khó khăn hiểm trở vô số, đệ học mấy thứ linh tinh này thì tương lại có giúp đỡ gì cho thí luyện chứ? Lẽ nào đệ còn muốn trong nhà chu cấp cho đệ cả đời sao? Đúng là càn quấy!

Vệ Thiên Xung bị đại ca của mình răn dạy đến mức không nói được lời nào, chỉ có thể nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể kiên trì trả lời: - Đại thiếu gia, linh dẫn thuật là do tiểu nhân đề xuất cho tiểu thiếu gia học đấy ạ. Thuật này tuy không có chiến lược nhưng lại là cơ bản của thuật khống chế con rối. Tiểu thiếu gia có thiên phú về điều khắc nên tiểu nhân mới đề xuất

- Ta biết nó biết điều khắc nhưng chỉ biết điều khắc là có thể thành công trong con đường múa rối này sao? Điều khắc chỉ là hình thức, tư liệu là cơ bản, luyện trận mới là cái hồn. Nó biết luyện trận không? Có tư liệu không? Hữu hình mà không có cơ bản thì còn có ích gì nữa? Hơn nữa người tu phải dựa vào chính bản thân mình, một khi dựa vào ngoại vật thì tiền đề chung quy vẫn bị hữu hạn. Vệ Thiên Chí giáo huấn nghiêm khắc, ngay cả Đường Kiếp cũng không nói nên lời.

Những lời này của anh ta không phải là không có đạo lý nhưng tiêu chuẩn lại cao hơn một chút.

Có lẽ con đường con rối không phải là con đường đến cuối tiên lộ nhưng đối với hầu hết người tu mà nói thì cái họ vốn muốn là có thể đi được bao xa thì đi, cái tận cùng của tiên lộ cũng chỉ là để nhìn để ngắm chứ để làm được thì vẫn còn khó lắm.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nghịch Tử (P1)

Huống chi cho dù Vệ Thiên Xung tu hành con đường con rối thì cũng không thể tu cái khác được nữa. Hiện giờ rất nhiều thuật pháp chỉ là căn cơ, là cơ sở, là công cụ để đạt được mục đích. Chỉ cần căn cơ không lệch thì cũng không cần chăm chỉ về phương pháp như vậy.

Đáng tiếc y là đại thiếu gia nên Đường Kiếp cũng không tiện phản bác, chỉ có thể cúi đầu đồng ý.

Vẫn là nhị thiếu gia Vệ Minh khuyên nhủ mấy câu thì đại thiếu gia mới không nói nữa.

Nhưng Đường Kiếp biết vì chuyện cái tên cuồng sinh Đường Kiếp và linh dẫn thuật này, e là vị đại thiếu gia này cũng ngứa mắt với hăn lắm rồi. Hăn cũng chỉ đành thờ dài một tiếng.

Lúc ăn cơm, Đường Kiếp tìm cơ hội nói chuyện riêng với Ngô Hạnh, hăn hỏi: - Không biết trên người Ngô Hạnh ca ca có linh tiền hay không?

- Cũng có nhưng không nhiều, người hỏi cái này làm gì? Nếu như người muốn mượn

Đường Kiếp cười nói: - Ngô Hạnh ca ca hiểu lắm rồi. Hiện giờ sức khỏe phụ mẫu không tốt lắm, đệ định mua bình Diên Niên Ích Thọ Đan cho hai người ấy.

- Diên Niên Ích Thọ Đan? Ngô Hạnh giật mình kinh ngạc: - Đây là linh dược, phải cần một khối ngọc đấy.

Đan dược được chia theo phẩm giai, gồm có phàm phẩm, linh phẩm và tiên phẩm, mỗi loại lại có tác dụng riêng của nó. Dược lúc trước Lã Thần Dương đưa cho Đường Kiếp thực ra chỉ là phàm phẩm, nói là linh phẩm nhưng giống như phàm nhân gọi linh sư là tiên sư, đều để nâng cao giá trị lên mà thôi.

Nhưng Diên Niên Ích Thọ Đan này là linh dược thực sự, có thể khiến phàm nhân thay da đổi thịt, kéo dài tuổi thọ. Nếu như nhị lão dùng thì chắc chắn có thể sống thêm lâu hơn.

Lúc này nghe Ngô Hạnh nói vậy thì Đường Kiếp thở dài một tiếng: - Đúng vậy, chính vì quá đắt nên đệ mới muốn tìm ca ca giúp, nếu hai ta cùng góp vào thì chắc là cũng mua được. Ngô Hạnh tức giận nói: - Đó là một khối linh ngọc, cần đến một ngàn linh tiền đấy. Ta lấy đâu ra để góp cho người chứ?

- Không cần nhiều đến vậy đâu, lần này nhập học, đệ gặp được phúc duyên nên cũng kiếm được chút tiền, chỉ cần ca ca có thể giúp để thêm tám mươi ba linh tiền là đủ rồi.

- Cái gì? Vậy chẳng phải người đã có hơn chín trăm linh tiền sao? Ngô Hạnh giật mình.

- Đúng vậy. Đường Kiếp trả lời.

Hắn cũng không giấu diếm gì mà nói hết mình đã có được vậy cá rồi phát hiện ra tác dụng của nó ra rồi nói: - Cái vẩy cá kia tổng cộng nuôi được ra chín con, đệ bán hết chúng đi, kiếm được chín trăm linh tiền, hơn nữa trước đó đệ cũng đã kiếm được bốn mươi linh tiền, tổng cộng là có chín trăm bốn mươi linh tiền. Sau đó để mua thuật thư, tiêu hết hai mươi ba linh tiền, hiện giờ còn chín trăm mười bảy linh tiền.

Lúc đầu hắn tưởng để lại hơn chín trăm linh tiền là đủ rồi, sau đó nghe ngóng mới biết được phải cần nhiều tiền như vậy. Hắn vô cùng hối hận, nên

chỉ có thể tìm Ngô Hạnh giúp đỡ, dù nói gì đi nữa thì nhị lão cũng là phụ mẫu thân sinh của y.

Không ngờ Ngô Hạnh nghe vậy thì lộ ra vẻ mặt khó xử: - Cái này nhưng ta cũng không có nhiều như vậy! - Sao ca ca nhập học năm năm rồi mà đến tám mươi ba linh tiền cũng không tích cóp được vậy? Đường Kiếp kinh ngạc.

- Cũng không phải vậy, chỉ là ta có tiền nhưng cũng dùng để mua được rồi, ai còn để lại chứ? Nhất thời cũng không lấy đâu ra được.

Đường Kiếp nghĩ một chút, thở dài nói: - Nếu đã vậy thì để đệ tìm tiểu thiếu gia mượn một chút. Chỉ cần huynh giúp để gửi ra ngoài là được rồi, huynh thấy được không?

- Sao người không tự mình gửi đi?

Đường Kiếp cười cười: - Nhị lão rất kì vọng vào huynh, đệ nghĩ điều này sẽ càng khiến họ vui mừng hơn. Hơn nữa đệ tính tình cuồng quyến, vừa vào học viện đã có cái danh cuồng sinh, chỉ e nhị lão vì đệ mà lại gặp rắc rối. Đệ quả thực không muốn để nhiều người biết chuyện của đệ và nhị lão, vậy nên đành phải nhờ ca ca rồi.

Ngô Hạnh bất đắc dĩ, chỉ đành gật gật đầu.

Đường Kiếp liền đi tìm Vệ Thiên Xung một chuyến.

Vệ Thiên Xung nghe nói Đường Kiếp muốn mượn tiền thì cũng không để ý lắm, lấy luôn linh tiền đưa cho hắn.

Đường Kiếp cầm tiền đến tìm Ngô Hạnh nói: - Đành nhờ ca ca hết đây! - Được rồi, chuyện này ta sẽ làm giúp người. Ngô Hạnh tiện tay nhét tiền vào ngực.

Sau khi đến thăm đệ đệ thì Vệ Thiên Chí và Vệ Minh đều nóng lòng tu luyện, cũng lần lượt cáo từ.

Rời khỏi Tĩnh Tâm Viên, một mình Ngô Hạnh đến Linh Diệu Phường.

Bước trên đường mà trong đầu Ngô Hạnh cứ ong ong.

Một ngàn linh tiền!

Khoản tiền Đường Kiếp lấy ra đã hoàn toàn khiến lòng y loạn lên. Y biết rất rõ rằng số tiền này có nghĩa gì.

Có nó thì cơ hội y được vào Linh Hải sẽ cao hơn.

Nhưng khoản tiền này là để đưa cho phụ mẫu cứu mạng dùng.

Thật đáng ghét!

Tại sao hắn vừa vào viện đã kiếm được hơn một ngàn linh tiền mà số tiền bảy năm nay y tích góp kiếm được cũng chỉ nhiều hơn được một chút, đến giờ vẫn chưa thể dự trữ được mấy linh tiền.

Trong lòng Ngô Hạnh cảm thấy tức tối. Ngô Hạnh căn rằng bước về phía một sư huynh đang bán đan dọc bên đường: - Xin hỏi sư huynh có bán Diên Niên Ích Thọ Đan không vậy?

Học sinh kia ngẩng đầu lên nhìn Ngô Hạnh một cái, kinh ngạc nói: - Diên Niên Ích Thọ Đan? Ta vẫn chưa luyện thứ này nhưng cũng chỉ cho người phàm dùng thôi, giá vừa đắt lại gấp gáp, bình thường rất ít người luyện, nhưng nếu người có tiền thì có thể đặt. Không biết người muốn bao nhiêu?

- Một bình.

- Thế thì hơi ít rồi, chẳng bỏ mở một lò, luyện nhiều chưa chắc đã bán được, ta nghĩ người nên tìm người cũng có nhu cầu rồi cùng đến tìm ta.

- Ta tìm được người cần Diên Niên Ích Thọ Đan ở đâu chứ? Ngô Hạnh cười khỗ.

- Đúng là không dễ tìm lắm. Học sinh kia cười nói: - Có tiền cũng đều dùng để mua được vật bổ khí tư linh, người tích cóp một ngàn linh tiền này chắc cũng không dễ dàng gì nhỉ?

Ngô Hạnh nhẹ gật đầu.

Học sinh kia liền nói: - Theo ta thấy thì người bỏ Diên Niên Ích Thọ Đan đi, người còn trẻ, chắc phụ mẫu mới bốn mươi chứ gì? Cái tuổi này còn xa mới đến lúc cần chúng ta nuôi, sao không cố gắng nâng cao chính mình đi? Đến khi thực lực nâng cao rồi thì mấy thứ như Diên Niên Ích Thọ Đan này chẳng phải là muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao?

- Điều này Ngô Hạnh do dự một chút.

Học sinh kia cười nói: - Làm tròn đạo hiếu, ta hiếu, nhưng không cần phải ngay lập tức. Thực ra hiếu thuận cũng có thể suy nghĩ lâu dài, nếu như vì sự hiếu thuận nhất thời mà không rèn luyện bản lĩnh, phụ tâm huyết của phụ mẫu thì mới là đáng tiếc. Ta thấy tư chất của người cũng bình thường, nếu không cố gắng, bỏ lỡ cơ hội mới thấy hối hận.

Anh ta nói xong đã cầm bình thuốc trong tay: - Đây là Bồi Nguyên Đan ta vừa luyện thành mấy ngày trước, khi chưa Thoát Phàm, sau khi dùng nó có thể nâng cao linh khí của người rất nhiều, ước chừng có thể tiết kiệm công sức khổ tu bốn mươi đến sáu mươi ngày của người. Ta cũng không lấy đắt của người đâu, vừa hay ta cũng còn mỗi bình này, bán hết sớm thì ta cũng sớm mở được lò. Ta lấy một ngàn linh tiền kia của người, người thấy sao?

Ngô Hạnh lập tức động lòng, y cũng biết công hiệu của Bồi Nguyên Đan này rất tốt, bình thường cũng phải một ngàn hai trăm linh tiền, bây giờ người ta chịu bán với giá rẻ, đúng là một cơ hội tốt.

Học sinh kia thấy y do dự thì cười nói: - Sao vậy? Còn phải suy nghĩ nữa sao? Cơ hội một đi là không trở lại, ta cũng vì muốn nhanh chóng mở lò nên mới bán cho người với giá này, lấy lại được vốn là được rồi, nếu là bình thường thì chắc chắn ta không chịu đâu.

Ngô Hạnh suy nghĩ một chút rồi nói: - Ta muốn kiểm tra được trước đã. - Đó là điều đương nhiên. Học sinh kia cũng không sợ y giở trò, lập tức đưa dược qua.

Ngô Hạnh đổ ra một viên, nhìn viên đan dược tròn xoe di động trong lòng bàn tay, mùi thơm lạ thường xông vào mũi, biết là hàng thật thì cắn răng nói: - Được, ta mua.

Y nói xong liền đưa túi tiền cho đối phương rồi cầm bình dược về.

Khoảnh khắc này tâm trạng y rất kích động, trong lòng thấp thỏm bất an, vừa lúng túng lại vừa vui mừng. Ngay khi y đang vội bước trên đường thì đột nhiên nhìn thấy một bóng đen phía

Ngô Hạnh biết học viện Tẩy Nguyệt này bề ngoài sóng yên bể lặng nhưng thực ra bên trong chuyện gì cũng có thể xảy ra, trong lòng vừa cảnh giác đã cẩn thận phòng bị nhưng lại nhìn thấy Đường Kiếp đứng ở đó.

- Là người? Trong lòng Ngô Hạnh căng thẳng: - Người ở đây làm gì vậy?

Đường Kiếp cũng không nói gì. Hắn đứng ở đó, lạnh lùng nhìn Ngô Hạnh. Trong lòng Ngô Hạnh chột lạnh, lui lại sau mấy bước: - Người thấy hết rồi sao.

Đường Kiếp khẽ gật đầu một cái nhưng trong lòng cảm thấy vô cùng bi ai. Cho dù đã có chuẩn bị tâm lí nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó thì Đường Kiếp vẫn cảm thấy chấn kinh. Hắn không ngờ rằng Ngô Hạnh lại làm vậy.

Cơ thể Ngô Hạnh khẽ run rẩy, sau đó quát to: - Người theo dõi ta? Người không tin tưởng ta, người tên khốn này!

Khuôn mặt Đường Kiếp lộ ra một tia chua xót bất đắc dĩ: - Đúng vậy, ta không tin tưởng người. Khi ta nhìn thấy dáng vẻ cầm tiền của người thì ta biết ta không thể yên tâm về người được. Người có biết rằng ta hi vọng ta chỉ nhầm lẫn biết bao nhiêu không? Tuy ta đã sớm biết người có chút giả dối nhưng ta vẫn cảm thấy người chắc chưa đến mức này, vẫn ôm một tia hi vọng, thật không ngờ

Đường Kiếp nói đến đây thì quát lớn: - Bọn họ là thân phụ, thân mẫu của người mà, sao người có thể làm chuyện này chứ? Người còn xứng làm người sao?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Nghịch Tử (P2)

- Ta vì quan tâm bọn họ nên mới làm như vậy. Người thì biết cái gì? Có được này rồi thì ta có thể tu luyện tốt hơn, tiến vào cảnh giới cao hơn, ta có thể báo đáp bọn họ nhiều hơn nữa! Ngô Hạnh cũng lớn tiếng quát.

- Cái cố hay đấy. Đường Kiếp cười lạnh: - Nhưng tại sao người không nói cho vị sư huynh kia biết thực ra phụ mẫu người đã sáu mươi tuổi rồi, hơn nữa bọn họ còn bị bệnh khó chữa, để lâu khó trị. Đợi người luyện thành công sao? Người muốn đợi đến lúc nào mới được coi là thành công? Thoát Phàm Cảnh? Thiên Tâm Cảnh? Hay là Tử Phủ Cảnh? Hay là trở thành tiên nhân rồi mới hiếu thuận với bọn họ? Ta chỉ sợ bọn họ không có nhiều thời gian để chờ đợi đâu. - Người nói vớ vẩn! Ngô Hạnh kêu lên: - Đường Kiếp, phụ mẫu ta sức khỏe rất tốt, ta không cho phép người nói xấu bọn họ!

- Được, được, được lắm! Bây giờ lại thành đứa con có hiếu rồi đấy, đúng là có hiếu bằng đầu lưỡi vẫn là dễ dàng nhất đúng không? Có người dám nói xấu phụ mẫu người một câu, nếu người có thể làm được thì chắc cũng giết được cả nhà người ta nhỉ? Đường Kiếp cười: - Lại còn nói ta để phủi sạch hành động ghê tởm của bản thân người? Nói ta không tin tưởng người? Nói ta vu oan người? Còn lời nào hay thì cứ lôi ra nốt đi. Tất cả đều là lỗi của ta đúng không? Sau đó người sẽ cảm thấy không có lỗi với phụ mẫu người sao? Người có thể yên tâm lấy được này để tu luyện cho bản thân sao? Bồi Nguyên Đan để tiết kiệm mấy chục ngày của mình mà người thậm chí còn từ bỏ mấy chục năm của phụ mẫu người!

Ngô Hạnh bị Đường Kiếp tức giận hét cho lập tức ngã ngồi xuống đất.

Y ngơ ngác nhìn Đường Kiếp: - Ta không phải ta không quan tâm bọn họ nhưng ta vị sư huynh kia nói được này chỉ cần một ngàn Y bán rất rẻ người có biết không? Đờ ta hiếm hoi lắm mới có một cơ hội.

- Đúng vậy, tiện tay bán rẻ luôn sinh mạng của phụ mẫu người đi. Đường Kiếp lạnh lùng nói.

Ngô Hạnh nghe đến thì người ra, cuối cùng ôm đầu khóc rống lên. Đường Kiếp thấy đáng vẻ đó của y thì trong lòng chỉ cảm thấy buồn nôn, nhưng cuối cùng chỉ nói: - Bây giờ sửa lại vẫn còn kịp. Người đi tìm vị sư huynh kia rồi trả đan dược cho người ta rồi cầm tiền về. Nếu không được thì tự bán dược đi rồi đi mua Ích Thọ Đan.

- Vô ích! Ngô Hạnh lắc đầu: - Diên Niên Ích Thọ Đan kia mở một lò cũng ba mươi đan trở lên, ta phải tìm hai người mới có thể mời người mở lò.

- Đừng lí do lí trấu nữa! Đường Kiếp nổi giận thực sự: - Không tìm được người thì cứ tìm từ từ, ta không tin hơn một vạn học sinh của học viện Tây Nguyệt lại không tìm được một hai người cần Diên Niên Ích Thọ Đan. Nhưng người đã tìm chưa? Người căn bản còn chưa tìm! Đến thử người còn chưa thử nữa!

Nghe thấy tiếng gầm tức giận của Đường Kiếp, Ngô Hạnh cũng nổi giận, y đứng phắt dậy: - Đúng vậy, ta đang tìm có đấy, thế thì sao nào? Ta không phục, dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà có người có thể dựa vào thiên tư hơn người, không cần đan dược cũng có thể Thoát Phàm nhẹ nhàng, dựa vào đâu mà Đường Kiếp người có thể có được vậy cá một cách thuận lợi, vừa vào học viện đã được hơn chín trăm linh tiền? Dựa vào đâu mà người là ngũ chuyển còn ta là tam chuyển? Ta không phục, ta muốn thành công, ta muốn lên Thoát Phàm Cảnh. Thế thì có gì sai chứ? Bọn họ là phụ mẫu của ta, có gì cũng gửi cho ta, người gửi tiền cho họ, họ lại gửi cho ta. Ta là nhi tử của họ, sao ta không thể dùng chứ?

- Người!

- Đúng, ta vô sỉ, ta bất hiếu, được chưa? Người thì hay lắm, người chịu ơn cứu mạng của phụ mẫu ta, người muốn báo ơn nhưng tại sao lại báo ơn phụ mẫu ta? Người báo ơn ta không được sao? Ta là nhi tử của họ mà!

Ngô Hạnh tiếp tục kêu gào, hoa chân múa tay, tâm trạng vô cùng kích động.

- Đường Kiếp, nói ra ta cũng là ca ca của người, ca ca của người, người giúp ta một tay cũng coi như hiếu kính với phụ mẫu ta đúng không? Cha ta gửi thư đã nói với ta rồi, một trăm lượng bạc người gửi bọn họ lại gửi cho ta. Ta đa tạ người, ta cầu người giúp ta lần nữa được không? Cho ta một ngàn linh tiền này, để ta nâng cao bản thân. Có được nó thì ta sẽ càng lớn mạnh nhanh hơn. Hai tháng, có lẽ ta chỉ cần hai tháng này là có thể nhập Linh Hải rồi. Chắc người không muốn vì vậy mà hủy diệt một người chứ? Đây là toàn bộ niềm hi vọng của ta rồi. Ta sẽ nói cho phụ mẫu biết là người giúp ta, bọn họ sẽ coi người là người tốt. Người nghĩ mà xem, bọn họ cũng mong muốn ta thành tài, nếu như người để bọn họ chọn thì bọn họ cũng chọn cho ta thôi, đúng không?

Đường Kiếp nghe mà toàn thân lạnh lẽo.

Hắn hít sâu một hơi nói: - Ta sẽ không đồng ý chuyện này với người đâu. Ta cảnh cáo người tốt nhất là mau đi trả lại được, nếu không đừng trách ta không khách khí.

- Không khách khí? Đầu người không có vấn đề đấy chứ? Ngô Hạnh cười ha ha mấy tiếng, nước mắt trên khuôn mặt y có vẻ vô cùng khôì hài kì dị. - Người lấy gì ra không khách khí với ta nào? Dựa vào người sao? Linh tuyền thì không phải. Một tên vừa mở linh nhãn sao? Ta cầu người là vì người tốt xấu gì cũng là đệ đệ của ta, là nể số tiền người gửi cho ta. Ta khách khí với người, người lại coi mình là gì vậy?

Ngô Hạnh nói đến đây thì sắc mặt đã trầm xuống: - Đúng vậy, ta giả dối nhưng ai bảo người không tự mình đi mua đi, lại còn đưa cho ta. Người đang thử ta sao? Con mẹ nó người tính toán gì vậy? Phụ mẫu ta sau này ta sẽ hiểu thuận với họ, ta mới là nhi tử của họ, không cần người khua tay múa chân ở đây.

Y nói xong chỉ vào mặt Đường Kiếp, sắc mặt trở nên dữ tợn: - Nể mặt phụ mẫu ta, nể mặt người gọi ta một tiếng ca ca, ta cho người cơ hội. Người lập tức cút tránh xa ta ra, nếu không đừng trách ta giáo huấn người! Nhìn dáng vẻ đó của y thì Đường Kiếp đã hoàn toàn mất hi vọng.

Hắn nặng nề lắc lắc đầu: - Ta đã nói rồi, ta bảo người đi mua là do sau khi vào viện ta đã đắc tội với một số người, ta không muốn để người ta biết thái độ của ta đối với phụ mẫu người. Như vậy có thể sẽ đem lại cơ hội lợi dụng cho bọn họ, vậy nên ta chỉ có thể nhờ người đi gửi. Nói gì thì người cũng là nhi tử ruột thịt của bọn họ, người gửi cho bọn họ là điều hoàn toàn chính đáng! Ta cũng biết điều này đối với người mà nói có thể có sức cảm dỗ lớn nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào người, nhưng xem ra người đã quyết tâm rồi. Ta biết người là bậc Linh Hồ, cao hơn ta hai tầng cấp, thiết nghĩ cũng nắm rõ mấy ngón pháp thuật chứ nhỉ? Vậy ta cũng muốn xem xem rốt cuộc người có bản lĩnh giáo huấn được ta hay không.

Hắn nói xong đã bước nhanh về phía Ngô Hạnh. - To gan! Ác khí chợt lóe trong mắt Ngô Hạnh, thấy xung quanh không có ai thì trong tay đã nấp ẩn pháp: - Nếu người đã muốn chết thì cũng đừng trách ta.

Y còn chưa dứt lời đã thấy Đường Kiếp lao đầu đến, nện một quyền thật mạnh vào mặt y.

Tốc độ của cú đánh này cực nhanh, Ngô Hạnh không ngờ rằng hắn lại hạ thủ với mình như vậy, bị một quyền đánh bay ra ngoài. Y lăn hai vòng trên mặt đất, trong tay đã nấp ẩn pháp nhưng pháp ấn vẫn chưa thi xong thì

Đường Kiếp đã nhào đến lần nữa, đá một phát vào tay y, đồng thời lật tay đánh một quyền vào giữa ngực và bụng y. Một quyền này khiến việc vận chuyển khí tức tạm ngừng, pháp thuật lại không thể phóng ra được. Đường Kiếp lại húc đầu một phát vào cằm y, sau đó lại lên gối khiến Ngô Hạnh đau đến mức ngửa đầu kêu rên.

Mặc dù y là Linh Hồ Cảnh nhưng thực lực và cảnh giới là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Do thiếu thiên tư, hầu hết tinh lực của Ngô Hạnh đều dùng vào việc xông vào cảnh giới, căn bản không có thời gian luyện pháp thuật, vậy nên nếu muốn thi xuất một pháp thuật khi đi đang đánh như vũ bão là điều không hề dễ dàng gì.

Những linh đồ do không đủ thiên phú, chỉ có thể dốc toàn lực xông vào cảnh giới như y nhan nhản khắp nơi, bởi vậy mà Tu Tiên giới cũng có nhiều người cảnh giới thì đủ nhưng chiến lực không đủ. Đương nhiên, ngược lại cũng có không ít người cảnh giới bình thường nhưng chiến lực lớn mạnh.

Nếu trong tình huống thông thường, người ta đấu nhau pháp thuật thì cũng không nói làm gì, y tốt xấu gì cũng là Linh Hồ, hết pháp thuật này đến pháp thuật khác tuyệt đối có thể đánh cho Đường Kiếp kêu cha gọi mẹ.

Thế nhưng Đường Kiếp vừa ra tay đã đánh cho y không kịp trở tay, căn bản không đấu pháp thuật cùng y, mất đi tiên cơ, y có muốn phản đòn cũng khó.

Lúc này bị Đường Kiếp đánh cho tối tăm mặt mũi, Ngô Hạnh vừa tức vừa sợ, nhịn đau dùng toàn lực vận chuyển linh tức, nắn động pháp quyết, cuối cùng trong tay cũng xuất hiện một đạo kinh quang. - Liệt Phong Dao! Ngô Hạnh chém một đao về phía Đườn

Y không muốn giết Đường Kiếp nên đao này chém vào cánh tay hấn.

Không ngờ Đường Kiếp không thèm để ý, đỡ luôn đao này rồi lại cho Ngô Hạnh một quyền. Một quyền này vừa mạnh vừa độc, đánh cho Ngô Hạnh hai mắt trợn trừng, lảo đảo về đằng sau mấy bước. Lại nhìn Đường Kiếp, trên cánh tay hắn đã xuất hiện một vết thương sâu bằng nửa ngón tay, tuy thương thể không nhẹ nhưng còn nhỏ hơn nhiều so với dự liệu của Ngô Hạnh.

- Sao có thể chứ? Ngô Hạnh kinh hãi, y biết rõ uy lực của Liệt Phong Đao của mình, dưới một đao của y, cho dù một tảng đá cũng bị chém thành hai nửa, sao chém vào người Đường Kiếp thì uy thế lại bị giảm, chẳng khác gì bị một món vũ khí bình thường chém lên cả.

Không đợi y kịp phản ứng thì Đường Kiếp đã bay lên đập Ngô Hạnh một phát nữa.

- Khốn kiếp! Tay Ngô Hạnh vừa sờ ra sau lưng đã lấy ra một thanh toán đao, đồng thời huy động linh lực, ngấm nắn pháp quyết, trên đao đã xẹt qua điện quang.

Nhưng cùng lúc khi y muốn vung đao lên thì Đường Kiếp đã tùy ý quơ lấy một nhánh cây ven đường nện mạnh vào đầu vai y. Ngô Hạnh vung đao đón đỡ theo bản năng nhưng cổ tay Đường Kiếp lật một cái thì nhánh cây kia đã đổi hướng, vung từ dưới mà lên, chính là chiêu vung kiếm của Túng Kiếm Thập Nhị Thức. Đồng thời linh quang lóe lên trên nhánh cây nhưng dồn hết linh khí, quật mạnh vào mặt Ngô Hạnh. Là vũ kỹ thông dụng của tiên phàm, tuy uy lực của nó rất đổi bình thường nhưng lợi thế lớn nhất của nó là không cần bất cứ pháp quyết nào, chỉ cần huy động linh khí là có thể tăng cường uy lực.

Kích này dưới sự dồn sức của linh khí thì vô cùng mạnh, chỉ một kích đã đánh cho Ngô Hạnh không bò dậy nổi, nhưng đoản đao kia của y cũng sượt một chút vào người Đường Kiếp. Do dùng không đủ lực nên lần này chưa

cắt vào da, chỉ là điện quang trên đao nhanh chóng quẩn quanh người Đường Kiếp, khiến toàn thân hấn phát tê nhưng lại nhanh chóng khôi phục.

Người như đồng như sắt!

- Không không thể nào! Ngô Hạnh không dám tin nhìn Đường Kiếp.

Một linh đồ Linh Hồ Cảnh như y mà lại bị một tiểu tử chưa đến linh tuyến đánh bại?

- Không gì là không thể cả, so với việc một linh nhân đánh bại một Linh Hồ thì ta thấy nhân phẩm của người mới khiến người ta không thể tin nổi. Nếu như có thể vạch ra vạch cuối của nhân phẩm thì việc vạch ra một vạch cuối của thực lực chưa chắc đã là ly kỳ. Đường Kiếp lạnh lùng nói xong đã bước đến, kéo y phục của Ngô Hạnh ra rồi lấy bình Bồi Nguyên Đan đi.

- Dược của ta! Ngô Hạnh gào lớn. - Là của ta! Đường Kiếp trả lời: - Ta nợ phụ mẫu, ta sẽ trả nhưng ta và người mãi mãi không phải huynh đệ của nhau!

Đường Kiếp nói xong đã nhanh chóng rời đi.

- Cha, mẹ, thư thay lời chúc an khang. Hôm nay cuối cùng đã gặp được Ngô Hạnh ca ca, mọi việc của ca ca đã sắp xếp xong rồi, vô cùng thương nhớ cha mẹ, chỉ là đang trong giai đoạn tu luyện quan trọng, bản thân không có nhiều thời gian rảnh, chỉ có thể từ nơi đây mà nghe ngóng tình hình của cha mẹ, biết tin càng nhớ cha mẹ nhiều hơn. Con và ca ca tuy là gặp mặt nhau lần đầu nhưng nói chuyện rất hợp, ca ca cũng chăm sóc con rất nhiều, chỉ bảo cho con rất nhiều đạo tu luyện.

Viết xong lá thư, Đường Kiếp cẩn thận đọc một lần, không thấy vấn đề gì, thở dài một tiếng, bỏ lá thư vào trong phong thư.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lục Soát

Quay đầu nhìn Bình Bồi Nguyên Đan kia, trong lòng cảm thấy rất phiền não.

Kết quả của Ngô Hạng không tốt lắm, nhưng hắn không dám gửi thuốc cho Nhị Lão, nhất thời tìm không được cách gửi thuốc về.

Càng nghĩ càng phiền lòng, hắn mắng một câu "chết tiệt", rồi đánh một quyền vào vách tường.

Vách tường bị một quyền của hắn làm cho chấn động, cả phòng đều rung lên.

Thu quyền, Đường Kế thả nắm tay, chỉ nghe tiếng khớp xương rắc rắc vang lên, không ngờ ẩn trong đó có âm thanh của sấm gió. Hắn thì thào tự nói: - Xem ra chỉ có thể đợi, chỉ hy vọng bọn họ hành động mau một chút, chớ để ta thất vọng thì tốt.

Nói xong cúi đầu nhìn về phía năm đấm của mình.

Lúc đó hắn tuy là lấy thân đỡ đao nhưng không biết bản thân có thể chống đỡ đến mức này, chỉ biết nếu như để Ngô Hạng sử dụng pháp thuật thì bản thân hắn tất nhiên không phải là đối thủ, cho nên bất luận như thế nào thì cũng phải bám lấy y, không ngờ đao đó lại làm bản thân bị thương nhẹ hơn so với dự đoán.

Trong thời gian chốc lát, không ngờ vết thương hồi phục rất nhiều.

Liệt Phong Dao kia tuy là không có công pháp gì mạnh mẽ nhưng uy lực cũng tuyệt đối không thua kém gì cả, bản thân có thể chống được một đao này, há chẳng phải sau này các đòn công kích chấn động thấp hơn Liệt Phong Dao sẽ không còn tác dụng với mình?

Đường Kiếp ý thức được có lẽ bản thân phải cân nhắc lại uy lực của các thuật pháp, đồng thời thử năng lực chống cự của bản thân đối với các đòn công kích này, việc này giúp ích rất nhiều cho việc chiến đấu sau này của bản thân.

Tuy nhiên pháp thuật trong thiên hạ rất nhiều, nếu muốn cái nào cũng thử qua thì không dễ, chuyện này chỉ có thể từ từ làm từng bước một.

Những ngày tiếp theo, Đường Kiếp vẫn luyện tập hàng ngày.

Bảy ngày sau, hần luyện thành công Tấn Cấp Linh Tuyền. Đây cũng tính là giai đoạn thứ nhất mang tính đánh dấu của Linh Đài Cảnh, đại diện cho người học đang chính thức trở thành linh đồ, còn về những cái học trước đây chẳng qua chỉ xếp vào cấp nhà trẻ.

Sau khi đến cấp bậc Linh Tuyền, linh không trong cơ thể từ từ vững chắc, nếu muốn tiếp tục thì cần phải dùng đến tầng thứ hai tâm pháp: Thiếu Hải Động Kim Quyết.

Tuy nhiên học viện Tây Nguyệt từ trước đến nay là đến một cấp thì truyền một pháp, Đường Kiếp trước kia đạt được chỉ là tầng thứ nhất, muốn đạt được nữa thì phải đi Giảng Kinh Thạch tìm người khổ đạo, đây cũng là thể tất phải làm khiến cho mọi người hiểu được tiến cảnh của hần.

Ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp quyết định trễ một chút hãy đi, nhân lúc thời gian nhàn rỗi này đi tu luyện Lồng Thủy Quang.

Lồng Thủy Quang này trước khi thi pháp cần phải trải qua đủ thái âm tỳ kinh trước, sau phủ xá, y pháp kết thành ấn lá chắn, lấy pháp quyết mà tạo

ra, hình thành Lồng Thủy Quang.

Tuy nhiên ưu điểm chính là có thể không cần pháp quyết.

Tác dụng của pháp quyết là dẫn dắt pháp thuật, loại thuật pháp phòng ngự đại bộ phận là sử dụng cho bản thân, không cần dẫn dắt, đương nhiên, nếu như là đối với người khác sử dụng thì vẫn cần pháp quyết.

Do vậy, loại pháp thuật phòng ngự có tốc độ nhanh hơn so với loại công kích, khuyết điểm của nó chính là năng lực phòng ngự của nó không bằng năng lực công kích.

Công kích lấy điểm, mà phòng ngự lấy mặt, sự tiêu hao linh khí giống nhau nhưng công kích phải có uy lực nhiều hơn so với phòng ngự.

Bởi vậy đối với đa số người học mà nói thì trừ khi pháp thuật đủ nhiều nếu không khi bắt đầu cũng sẽ không chọn loại pháp thuật phòng ngự. Mà lựa chọn này của Đường Kiếp, nói trắng ra vẫn là vì hắn có Tàng Tượng Kinh Luyện Thể.

Tàng Tượng Kinh Luyện Thể khiến cường độ thân thể của hắn mạnh thêm nhiều, nhưng cũng chỉ là kháng cự phạm binh, đối với các thuật pháp công kích vẫn không thể đỡ hoàn toàn được. Nếu như Liệt Phong Dao chỉ là như thế thì đao đó của Ngô Hạnh thật ra làm hắn bị thương không nhẹ, chỉ là hắn kiên cường chịu đựng thôi, hơn nữa năng lực khôi phục của Tàng Tượng Kinh kinh người mới có thể không có gì đáng ngại.

Nếu đổi lại là người mạnh hơn Ngô Hạnh một chút thì chỉ dựa vào Tàng Tượng Kinh chỉ sợ là không đỡ nổi.

Đặc điểm lớn nhất của Lồng Thủy Quang chính là nó không chống đỡ thương tổn mà là giảm thiểu thương tổn, hơn nữa mức độ giảm thiểu cũng không tệ, theo tính toán của Đường Kiếp thì có thể giảm 5 đến 20%, còn tùy theo thuộc tính khác nhau mà thay đổi.

Chỉ có điều Lồng Thủy Quang có một chút khiếm khuyết đó là trong quá trình suy giảm thì bởi vì công kích tích lũy nhiều mà tổn hại, hơn nữa mức công kích dung nạp cao nhất lại rất thấp, giống như là công kích của Liệt Phong Dao vậy, có thể hai ba lần là bị nó hủy diệt.

Nhưng mặc kệ như thế nào, khi Tàng Tượng Kinh và Lồng Thủy Quang kết hợp cùng nhau thì khả năng sinh tồn của Đường Kiếp cũng tăng lên rất nhiều. Nếu Đường Kiếp đang chiến đấu cùng Ngô Hạnh thì có thể dùng Lồng Thủy Quang, cái hấn chịu chỉ có thể là bị thương ngoài da.

Cho nên tiếp theo Đường Kiếp học chính là độc luyện hành khí pháp Lồng Thủy Quang.

Linh khí không đủ sẽ luyện thêm Tiểu Chu Thiên, dù sao Tiểu Chu Thiên là cô đọng khí thành dịch, lấy khôi phục linh lực làm mục đích, không có vấn đề tăng bậc tâm pháp, nếu không cũng không thể gọi là "Hô hấp tức chu thiên".

Dưới sự kết hợp hai cái, Đường Kiếp luyện mất nửa tháng.

Nửa tháng này hấn ngừng lại ở Linh Tuyền, tích tiểu thành đại, cảnh giới tuy không có chút tiến bộ nào, nhưng mà pháp thuật thì có tiến bộ rõ ràng.

Tốc độ chuyển động của Tiểu Chu Thiên từ nửa canh giờ chuyển động một lần tăng lên gần hai mươi phút là có thể chuyển động một lần.

Đây cũng là từ không biết học đến biết, thời kì tiến bộ dễ dàng nhất đồng thời cũng là tiến bộ lớn nhất, còn muốn nâng cao nữa thì chắc càng ngày càng khó thôi.

Thành pháp của Lồng Thủy Quang rút ngắn còn sáu giây, nhưng mà nhanh hơn nữa thì không dễ. Trong thời gian sáu giây, nếu như pháp thuật phối hợp được với nhau thì thật ra là đủ dùng rồi, dù sao pháp thuật của đối

phương cũng cần thời gian ngưng kết, nhưng Đường Kiếp cảm thấy không hài lòng.

Đối với hắn, chiến đấu chỉ có thắng hoặc thua, không có thi đấu. Cuộc chiến sinh tử, hiệu suất làm đầu, không có khách sáo, không có lễ phép, không có ai sẽ cho anh thời gian động thủ thi pháp, cũng giống như không cho Ngô Hạng thời gian ra tay thi pháp.

Khoái công, cường công, đánh đối phương một cái là trở tay không kịp, thi pháp ngón đòn hiểm rất cực hạn, là mục tiêu pháp mã duy nhất của hắn có thể chiến thắng cường địch, muốn làm được đến điều này, hắn nhất định phải nhanh hơn!

- Thật sự không được, cũng chỉ có thể dùng phương pháp đó mà thôi. Nhưng mà, thời cơ vẫn chưa đến đám khốn kiếp đáng chết này, rốt cuộc lúc nào mới đến Đường Kiếp than nhẹ một tiếng.

Người mà hắn đợi, vượt qua sự kiên nhẫn dự liệu của hắn.

Đối phương không hành động, rất nhiều kế hoạch của Đường Kiếp chỉ có thể chờ đợi.

Đúng lúc này, bên ngoài có âm thanh truyền đến: - Xin hỏi đường huynh có ở trong không?

Là âm thanh của Liễu Hồng Yên. Đường Kiếp đi ra khỏi nhà thì thấy Liễu Hồng Yên đứng trước cửa viện, vội hỏi: - Hóa ra là Hồng Yên muội muội, không biết sao hôm nay có thời gian rảnh đến tìm huynh?

Liễu Hồng yên tức giận trừng mắt nhìn hắn: - Huynh còn biết hỏi à, hôm nay là ngày liên hợp, tất nhiên là đến tìm huynh để tham gia rồi.

Đường Kiếp vỗ đầu một cái, như sực nhớ ra: - Là sơ suất của huynh, muội đợi một chút, huynh đi chuẩn bị sẽ đến ngay.

- Còn gì để chuẩn bị? Liễu Hồng Yến lườm hăn một cái.

- Dù sao cũng phải thay y phục chứ. Đường Kiếp cười đáp.

Một lát sau, Đường Kiếp từ trong nhà đi ra, nói: - Xong rồi, chúng ta đi thôi.

Tiêu Dao Xã liên hợp được tổ chức ở "Tâm nguyệt trai" của Bình Tĩnh Nguyệt, do nhóm Thư Danh Dương, tổ bốn người cũng coi là có chút uy tính ở học viện, liên hợp của họ tiếp đón hơn mười mấy học tử, trong đó không ít có thiện chất tốt, những tiểu thiên tài lực chuyển trở lên thì có vài người.

Tuy nhiên người nổi danh nhất Thích Thiếu Danh và An Như Một lại không thấy, sau mới biết Tiêu Dao Xã căn bản không có phát tâm thiệp cho họ, phỏng chừng là không muốn bị hai người này lấn áp hết nổi bật.

Trên thực tế cho dù phát huy rồi mà vô dụng, hai người này đều là cuồng nhân tu luyện, mỗi ngày ngoài trừ lên lớp thì chính là đóng cửa tu luyện, tốc độ tu luyện ngày tiến ngàn dặm.

Trước đó vài ngày Thích Thiếu Danh lấy thân phận là người đầu tiên bước vào giai đoạn Linh Tuyền, sau đó cứ theo con đường cấp tiến đến bậc Linh Hồ, còn đối với các nơi được mời đến để thể hiện thiện ý căn bản là không có để ý tới, tất cả đều là theo kiểu "bây giờ tăng cấp bậc trước, sau này hãy khoe uy"

An Như Một thì nở mày nở mặt hơn, mấy ngày trước nghe nói đi Thần Binh Đấu Trường, lấy thân phận của Linh Tuyền, liên tiếp chọn ba đệ tử Linh Hồ, thanh danh lan truyền rộng rãi, sau đó cũng biến mất trong đám người, tiếp tục vui đầu vào khổ luyện.

Bởi vì là một đám học trò nên Liên hợp này chẳng qua cũng chỉ là nghi thức, chủ yếu vẫn là cơ hội để mọi người tụ tập lại, cùng nhau trò chuyện,

tăng thêm tình cảm, thỉnh thoảng có thể trao đổi kinh nghiệm tâm đắc. Nói là luận người luận đại đạo, đại khái ngoài trừ Thư Danh Dương ra thì không có ai thật sự thấy hứng thú.

Đường Kiếp trà trộn ở trong đám người, thỉnh thoảng cũng nói vài câu với vài người thân thuộc, hẳn tuy được gọi là cuồng sinh, đối xử với người chưa bao giờ có chút cuồng khí, đến lúc đó rất nhanh sẽ thay đổi cách nhìn đối với một số người hẳn không thân thuộc.

Cùng lúc đó. Ở Đào Nhiên Cư.

Ba gã đàn ông mặc áo đen đứng trước phòng của Đường Kiếp

Người cầm đầu thân hình cao lớn đứng trước cửa gập đầu, một người vào trong viện đi kiểm tra, một người thì nhanh chóng đột nhập vào nhà, bắt đầu lục soát bốn phía.

Người phụ trách lục soát sân cầm một cây tham bồng đặc biệt, thỉnh thoảng đem cây gậy này cầm xuống đất, sau đó lại rút ra xem rồi lại đổi một vị trí mới tiếp tục do thám.

Người áo đen phụ trách trong nhà thì gần như lục tung cả căn nhà của Đường Kiếp, gần như mà mỗi nơi đã lục soát đều lục soát lần nữa, chút nữa là dỡ cả trần nhà ra xem.

Một lát sau, người áo đen trong sân trở về trước: - Đại nhân, không có bất kỳ phát hiện nào.

Tiếp theo người áo đen trong phòng cũng bước ra: - Đại nhân, tất cả mọi nơi đều lục soát qua, không có cửa ngầm, cũng không có bất kỳ phát hiện nào

Người đứng đầu tuy không nhìn thấy sắc mặt nhưng có thể phát hiện được ra là đang nhíu mày.

Ngón tay của y gõ gõ trên đùi, nghĩ chỉ chốc sau hỏi: - Chắc hẳn là đều lục soát tất cả mọi nơi? - Nơi có thể tìm qua đều đã tìm, chỉ thiếu điều chờ nơi này lên mà thôi.

Người cầm đầu kia trong lòng có chút bức bối, chỉ có thể niết động pháp quyết, những thứ bị đựng qua trong nhà đều tự trở về vị trí cũ, không còn một chút dấu vết.

Phản Bản Quy Nguyên Pháp!

Phản Bản Quy Nguyên Pháp này có thể nói là pháp thuật hoàn nguyên tốt nhất, luyện đến chỗ cao thâm thì thậm chí có thể khiến cho vật biến thành bụi phấn vẫn có thể trở về ban đầu. Người đàn ông này còn chưa luyện được bước đó nhưng mà có thể khiến căn phòng trở lại như ban đầu là không có vấn đề gì.

Làm xong việc này, người đàn ông đó đi ra khỏi phòng, đột nhiên trong lòng cảm thấy điều gì đó, nhìn về hậu viện phía sau: - Nơi đó có linh khí phản ứng?

Một gã áo đen nói: - Là linh cốc được gieo trồng, toàn bộ tất cả mọi nơi đều được điều tra qua, không thấy phát hiện của bất cứ vật phẩm gì chôn giấu.

Người đàn ông cầm đầu nhìn về phía sân kia, quả nhiên trong viện có linh cốc, xung quanh có một số bồn hoa, phía trước còn có một cái máng nước nhỏ, vài con cá đang nô đùa trong nước, dựa vào tường là một cái kệ, cái cày cái bừa và một ít củi, cuối cùng là một cối đá giã gạo, một ít bột mì còn trên mặt đất.

Nhìn vào thật sự không có gì khả nghi, người đàn ông đó hít một hơi, chỉ nói: - Tiếp tục nhìn chăm chăm, không được thả lỏng. Lúc này mới xoay người rời khỏi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tạ Phong Đường

Đêm đã khuya.

Hoạt động cuối cùng của Tiêu Dao Xã cũng đã kết thúc.

Trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp đứng ở cửa không đi vào, nhìn kĩ đồ trang hoàng trong phòng.

Không có phát hiện gì, Đường Kiếp hơi chau mày một chút.

Hắn không có vào nhà mà là đi vòng qua phòng, vào một góc của sân. Hắn nhìn xuống mặt đất. Ở nơi đó, có một chút rất nhạt, nhìn vào như là bột mì vô tình rơi xuống, trong đó có một mảnh, xuất hiện vết thối nhân nhạt không hoàn thiện, nếu như xem kĩ thì cũng có nhìn ra được dấu chân.

Nhìn thấy những dấu về mờ nhạt, Đường Kiếp cười:

- Rốt cuộc đã tới! Phản Bản Quy Nguyên Pháp. . . Ta khinh! Đồ ngu!

- Có trộm!

Tiếng la cao vút vang lên, xé rách màn đêm, truyền đi khắp vườn. Tiếng hô la truyền đi khắp nơi, lập tức nhìn thấy có vô số học sinh xung quanh, càng có nhiều người nghe rõ phương hướng của âm thanh mà vội vàng chạy đến.

Trong nháy mắt, cửa Đào Nhiên Cư đã đứng đầy học sinh, một đội phụ trách trật tự xông qua đám người, chỉ thấy Đường Kiếp đang đứng ở cửa.

- Xảy ra chuyện gì? Nửa đêm la lối! Một người giữ trật tự cả giận nói.

Đường Kiếp nói với người đó: - Hồi bữa sư huynh, lúc này nhân lúc nửa đêm có trộm đột nhập vào nhà đệ, ý định trộm cắp.

Vừa nói xong thì trong đám người lập tức có tiếng hô lên. Học viện Tây Nguyệt là học viên cao cấp nhất trong nước Văn Tâm, có tiên sự quản lý, lúc không được cho phép, ngay cả con chuột cũng khó chạy vào căn một cái, đã không biết bao lâu không xuất hiện việc mất trộm, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện này, nhất thời dẫn đến nghị luận.

Những học sinh phụ trách trật tự kia cũng ngẩn ra, một người trong đó hỏi: - Đệ có thấy rõ là ai không? Đường Kiếp trả lời: - Trời tối quá, đệ từ vừa mới về, chưa thấy rõ là ai. - Vậy đã bị mất thứ gì? - Vậy thì không có, mọi vật trong phòng đều đầy đủ.

- Vậy sao đệ lại hộ có kẻ trộm? Học sinh kia nổi giận.

Đường Kiếp không chút hoang mang, chỉ một đồng bột mì trên mặt nói: - Nếu không có trộm vậy thì dấu chân trên mặt đất từ đâu mà ra?

Dấu chân mà Đường Kiếp thấy trước kia so với dấu chân bây giờ chỉ đã "rõ ràng" hơn nhiều.

Học sinh kia liền ngẩn người ra.

Học viện Tây Nguyệt có quy tắc nghiêm khắc, không được cho phép như vậy, cho dù là tự ý vào nhà người khác, không mời mà vào, cho dù không phải là ăn trộm thì cũng bị bắt lại tra khảo rõ ràng. Nếu Đường Kiếp có "chứng cứ", chuyện này không cần nghĩ cũng không được.

Học sinh đứng đầu kia lập tức giơ truyền tấn phù, chỉ trong thời gian ngắn đã có người xuất hiện trước Đào Nhiên Cư.

Đó là Tân Việt và Tị Nguyệt Nhi.

Tân Việt vừa mới đến đã hừ một tiếng: - Học viện Tây Nguyệt đã lâu chưa xuất hiện việc trộm cắp, không ngờ hôm nay lại đến đây náo loạn.

Nói xong đã bước dài vào nhà Đường Kiếp, nhìn xung quanh nhà, nói: - Ai là chủ phòng? Đường Kiếp bước ra chấp tay nói: - Học sinh của Tây Nguyệt, Đường Kiếp đã gặp qua Tân thượng sư, Ti thượng sư.

- Thì ra là người. Tân Việt nhìn Đường Kiếp, không ngờ trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Với tư cách là học bá, Đường Kiếp trong mắt của những thượng sư có ấn tượng khá tốt. Tân Việt thậm chí còn nhớ tiết học thứ nhất, Đường Kiếp là người duy nhất ghi chép lại kĩ càng mọi câu y nói. Mặc dù nói hăn cũng không coi trọng bài giảng của mình nhưng có người coi trọng thì tất nhiên điều này sẽ khiến bản thân cảm thấy vui.

Lúc này Tân Việt gật đầu: - Nói chuyện phát hiện của người đi.

Đường Kiếp liền đem chuyện mình đi tham gia Liên Hợp về, kể lại bản thân "trong lúc vô tình" phát hiện bột mì rơi vãi trong phòng mình có dính dấu chân của người khác.

Nói xong hăn còn chỉ dấu chân trên mặt đất nói: - Thượng sư mời xem, chiều dài dấu giày này lớn hơn chân con nít rất nhiều, tuyệt đối không thể là chân tiểu nhân đi qua, dấu giày cũng không đúng.

Tân Việt chỉ nhìn thoáng qua, liền hỏi tiếp: - Trong phòng đã bị mất cái gì?

- Vậy thì không có, không những không mất mà còn rất tốt, nhìn vào giống như là chưa bị đụng vào gì hết.

- Hả? Nhân lúc người không ở đây, lén chạy đến đây, nhưng không làm gì hết? Tân Việt nhíu mày lại, đột nhiên hai tay động pháp quyết, đánh ra một đạo linh khí vào các vật trong phòng, đột nhiên sắc mặt thay đổi: - Những thứ ở đây đều đã bị dùng thuật qua

Đồ vật trong phòng đã bị làm phép, tính chất sự việc thay đổi rõ ràng. Nếu có người gieo những pháp thuật ác độc vào những đồ vật bình thường thì đó có thể là chuyện hại tính mạng người.

Tì Nguyệt Nhi nói: - Có thể tra ra thuật pháp gì không?

Nàng không giống Tân Việt, Tân Việt ngoài trừ dạy học trong học viện ra còn là một Ti Động Sát, sở trường là phát hiện dấu tích ẩn nấp.

Tân Việt lắc lắc đầu: - Không giống chú pháp ác thuật gì, nhưng không biết có dụng ý gì, lát ta sẽ kiểm tra kĩ.

Hắn đang muốn điều tra thì nghe có âm thanh phía sau: - Không cần tra nữa đâu, đó là Phán Bản Quy Nguyên Pháp.

Mọi người giật mình quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo bào xanh đứng trước cửa phòng từ lúc nào.

Người đàn ông áo bào xanh kia tướng mạo đường hoàng, có vài phần phong thái uy phong, lúc này hai tay xếp lại, từ cửa bước vào, hai người Tân Tì nhìn thấy, đều khom người: - Tạ đường chủ!

Nghe xưng hô như thế, Đường Kiếp sao còn chưa biết là ai?

Phó viện chủ Tây Nguyệt Tạ Phong Đường!

Phái Tây Nguyệt nội có bát đường và ngoại có bát đường, học viện Tây Nguyệt thật ra chỉ là một bộ phận trong huấn đường của nội bát đường phái Tây Nguyệt, chuyên trách huấn luyện đệ tử. Bởi vì địa vị của học viện Tây

Nguyệt rất quan trọng, viện chủ bình thường cũng chính là đường chủ huấn đường, vì vậy viện chủ Phượng Hồng Loan đã nhiều năm bên ngoài, bình thường như là thần long không thấy đầu không thấy đuôi, đám học sinh cũng chỉ biết tên mà chưa thấy qua người, đa số sự vụ của học viện Tây Nguyệt đều là do phó viện chủ Tạ Phong Đường phụ trách, mà bản thân Tạ Phong Đường cũng là một trong hai phó đường chủ của huấn đường.

Cũng vì vậy, thượng sư học viện có lúc cũng xưng phó viện chủ là Đường chủ, bởi vì bản thân họ cũng là thuộc hạ của huấn đường, nhưng mà tất nhiên đây không phải là cách xưng hô mà đám học sinh có đủ tư cách để gọi.

Lúc này nhìn thấy Tạ Phong Đường đột nhiên xuất hiện, Đường Kiếp cũng bộ quỳ xuống: - Gặp qua viện chủ. - Đứng lên đi. Tạ Phong Đường phất tay, một luồng khí vô hình đã nâng Đường Kiếp đứng dậy.

Lúc này Tân Việt mới nói: - Đường chủ, người mới vừa nói là Phản Bản Quy Nguyên Pháp? Nhưng đây là pháp thuật mà Thoát Phàm Cảnh mới có thể dùng, chẳng lẽ nói người xâm nhập vào đây là học sinh của học viện Thoát Phàm Cảnh.

Nhưng mà một học sinh của Thoát Phàm Cảnh chạy đến nơi ở của học sinh mới làm gì?

Ở đây có gì đáng để học sinh Thoát Phàm Cảnh đến trộm?

Nghĩ vậy, Tân Việt hồ nghi nhìn về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp thì lại làm ra vẻ hồ hững, tỏ vẻ không hiểu gì hết.

Tạ Phong Đường đã nói: - Đối phương có phải là học sinh Tây Nguyệt hay không còn chưa biết, nhưng mà tác dụng của Phản Bản Quy Nguyên Pháp chỉ là khiến các đồ vật trở về nguyên dạng, nếu như thế thì chứng tỏ kẻ đột nhập không hy vọng bản thân bị phát hiện

Nghe nói như thế, hai người Tân Ti mắt sáng ngời: - Không sai, chẳng lẽ kẻ đột nhập không phải là đến trộm đồ sao?

Là thượng sư học viện, họ thật ra cũng không hy vọng chuyện này xảy ra, dù sao thì truyền ra ngoài cũng không hay cho lắm.

Người ở địa vị cao, lúc phải so giữa quyền và lợi, cũng chính là cái danh, thì tất nhiên sẽ chú ý nhiều hơn một chút.

Tạ Phong Đường thông thả nói: - Cũng có thể chỉ là không tìm được vật mình muốn tìm.

Ti Nguyệt Nhi nói: - Mặc kệ ý đồ là gì, nếu như người lén vào biết dùng Phản Bản Quy Nguyên Pháp, vậy điều tra học sinh trong học viện ai học qua pháp này, sau đó coi thời gian này họ đã ở đâu, có lẽ sẽ điều tra được ra ai làm. Hừ, dám ở học viện này làm việc lén lút, nhất định khi bắt được sẽ trách phạt thật nặng, đuổi ra khỏi học viện!

Ti Nguyệt Nhi vô cùng có hứng thú với việc đuổi người.

Không ngờ Tạ Phong Đường lại trả lời: - Không cần tra xét, học viện Tây Nguyệt có hơn một vạn học sinh, học qua pháp này không vượt qua bàn tay. Cho dù chỉ có vài người đó, ta bảo đảm là có đi tra cũng sẽ phát hiện là họ vô tội.

- Sao? Ti Nguyệt Nhi ngẩn người: - Tại sao thế?

Tạ Phong Đường thở dài một tiếng: - Nguyệt nhi, sau này người đừng có nghĩ là muốn đuổi học sinh đi được không? Gặp phải chuyện gì cũng phải động não suy nghĩ chứ. Người nghĩ thử xem, Phản Bản Quy Nguyên Pháp rốt cuộc là dạng thuật pháp như thế nào, rốt cuộc người như thế nào mới có thể học được nó? Nghe nói như thế khiến cho Ti Nguyệt Nhi chột rùng mình.

Phản Bản Quy Nguyên Pháp là pháp thuật khiến cho vật thể trở về nguyên hình, chính là bởi vì không để chiến đấu, đệ tử học viện đa số cố gắng xung canh, do vậy rất ít người biết loại pháp thuật này.

Thật sự chịu học, thật ra đều là những người ẩn thân nơi tối, chấp hành nhiệm vụ đặc biệt.

Loại người này thường phải chấp hành nhiệm vụ bí mật, lại tốt nhất là không được người khác phát hiện, học pháp thuật này cũng có ưu điểm của nó, nếu như không phải là bị Đường Kiếp phát hiện ra dấu chân, một thời gian sau, những linh khí lưu lại trên đồ vật này sẽ biến mất không còn dấu vết, cho dù là thần tiên cũng sẽ không phát hiện. Mà ở trong học viện Tây Nguyệt, học sinh lựa chọn những loại này rất là ít.

Không, cũng không phải là không có!

Ti Nguyệt Nhi mắt sáng ngời: - Chẳng lẽ là Thiên. . .

Tạ Phong Đường giơ tay lên đã ngăn lời của Nguyệt Nhi: - Không có chứng cứ, không được đoán mò.

Ti Nguyệt Nhi hít sâu một hơi: - Vâng, nhưng đệ tử không rõ, nếu thật là bọn họ, tại sao phải làm như vậy?

- Vậy thì phải hỏi hẵn rồi. Tạ Phong Đường nhìn về phía Đường Kiếp: - Người tên là gì?

Đường Kiếp lập tức trả lời: - Học sinh tên là Đường Kiếp!

Tạ Phong Đường vốn là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới vừa hỏi liền hỏi ra tên của Đường Kiếp.

Giật mình, mặt biến sắc: - Người nói người gọi là gì?

- Học sinh Đường Kiếp gập qua viện chủ! Đường Kiếp lớn tiếng trả lời, giơ cao tên mình được in trong tích phân bài. Nhìn chữ trong tích phân bài kia, Tạ Phong Đường sắc mặt hơi ngượng: - Hóa ra là Đường Kiếp

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, đã có một người đàn ông chấp tay đưa một quyển danh sách, Tạ Phong Đường lật ra vài cái, nhíu mày: - Sao không có tư liệu kẻ này?

Người đàn ông kia trả lời: - Tư liệu không được đầy đủ, có lẽ có người cố ý giấu đi.

Bên này Đường Kiếp đã trả lời: - Đệ tử Đường Kiếp, Quỳnh Châu nhân sĩ, vì mã tặc Dã Cốc Nguyên tàn sát mà lưu lạc, vào Vệ phủ ba năm Tạ Phong Đường hơi kinh ngạc: - Quỳnh châu? Đến từ Dã Cốc Nguyên? Ba năm trước vào Vệ Phủ, ba năm trước thì ra là thế.

Hắn liên tục gật đầu, gương mặt vốn lạnh băng nay đã xuất hiện một nụ cười.

Tân Việt và Ti Nguyệt Nhi không rõ, cùng nhau nhìn về phía Tạ Phong Đường: - Đường chủ, có vấn đề gì không?

Tạ Phong Đường lắc đầu: - Không có gì, ha ha, thật không ngờ tới. . . Hắn nhìn Đường Kiếp một lần nữa, cũng không nói chuyện, ánh mắt chuyển động, vẻ mặt không ngừng thay đổi, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Đường Kiếp bị ánh mắt kia làm cho có chút sợ hãi, rụt cổ nói: - Viện. . . Viện chủ, tiểu nhân làm gì sai sao?

Tạ Phong Đường thay đổi nét mặt nhanh chóng, rốt cục lắc đầu nói: - Không, người cái gì cũng không làm sai, mà là ngược lại, người làm rất tốt!

Đường Kiếp lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, vâng dạ nói: - Tiểu nhân vừa mới trở về thì thấy có dấu chân của người lạ, có chút sợ hãi nên đã hô la, không ngờ rằng lại làm kinh động đến viện chủ, sau này tiểu nhân sẽ không như vậy nữa.

- Không sao đâu. Tạ Phong Đường vỗ vai của Đường Kiếp: - Bất kể thế nào, nơi này của người đích thật là có người đột nhập qua, việc này là do ta quản lý học viện Tây Nguyệt không nghiêm, phó viện chủ như ta cũng có trách nhiệm.

- Hả? Tân Việt và Tị Nguyệt Nhi cùng lúc khiếp sợ nhìn Tạ Phong Đường.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nguyên Liệu (P1)

Tạ Phong Đường đã tiếp tục nói: - Nếu làm cho người kinh hãi, học viện tất nhiên cũng sẽ bồi thường cho người.

- Thật sao? Nghe nói như thế, Đường Kiếp vui sướng ngẩng đầu.

- Đương nhiên, ta đường đường là phó viện chủ học viện, còn có thể lừa người hay sao? Tạ Phong Đường cười ha hả nói: - Nói, người muốn cái gì?

- Vậy vậy con muốn linh dược dùng để tu luyện cũng được sao? Đường Kiếp đã nhanh chóng nói.

- Không thành vấn đề. Tạ Phong Đường gật đầu luôn: - Ta đây viết cho người một lá thư, người có thể tự đi Ngũ Phương Đình lấy mười bình linh dược hạ phẩm theo yêu cầu của người, ngoài ra ta sẽ cho người một ngàn linh tiền, coi như an ủi, người thấy có được không?

- Dạ, dạ! Đa tạ viện chủ! Đại khát là được dịp tốt bất ngờ như vậy, Đường Kiếp kích động toàn thân run rẩy, khom người xuống rất thấp.

Mười bình linh dược hạ phẩm? Một ngàn linh tiền?

Tân Việ và Tị Nguyệt Nhi nghe xong ngơ ngác nhìn nhau, Tạ Phong Đường trở nên hào phóng như vậy từ khi nào? Bên này trấn an Đường Kiếp, bên kia Tạ Phong Đường đã xoay người đi.

Lúc hắn đi, Đường Kiếp hô: - Viện chủ, người nói những tên trộm này có đến nữa hay không?

Tạ Phong Đường dừng lại, ngẫm nghĩ một chút, quay đầu cười nói Đường Kiếp: - Có khả năng này, kẻ cắp không biết nhìn trộm cái gì của người, đột nhiên tìm người. Nếu có thể đến một lần thì sẽ đến lần thứ hai, nhưng mà người không cần lo

Nói xong hắn quay đầu nói với Tân Việt và Tị Nguyệt Nhi: - Các người gọi Triệu Hi Lương tới, kêu hắn bố trí vào trận ở đây, bảo vệ tốt nơi này.

- Bày trận? Tân Việt và Tị Nguyệt Nhi đều trừng mắt ra.

- Đúng, bày trận! Tạ Phong Đường nghiêm mặt nói: - Nếu học sinh chúng ta bị kinh hãi, bị người ta đột nhập thì tất nhiên phải bảo vệ tốt. Kẻ trộm này có ý đồ khó lường, rất có thể sau này sẽ đến nữa, chúng ta tất nhiên phải đề phòng cẩn thận, sau này các người không có việc gì cũng phải chú ý nơi này, tránh xảy ra chuyện này lần nữa. Học viện Tây Nguyệt lấy người làm gốc, lấy đức phục nhân, bất luận như thế nào cũng phải để các phái trong thiên hạ quy thuận? Cứ như vậy đi.

Nói xong thì chợt biến mất không thấy gì nữa.

Tị Nguyệt Nhi quả thực không thể tin vào lỗ tai mình nữa, quay đầu nhìn Tân Việt nói: - Lấy con người làm gốc? Lấy đức phục nhân? Đây là Tạ keo kiệt sao?

Tân Việt vẻ mặt trầm ngâm lắc đầu.

- Cái gì? Người nói phòng của người đã có trộm, sau đó Tạ viện chủ liền an ủi người mười bình linh dược, một ngàn linh tiền? Cầm của Vệ Thiên Xung sắp rớt xuống đất.

- Đúng vậy. Ta cũng không ngờ đến Tạ viện chủ là một người tốt như vậy, rất quan tâm học sinh, có thể gặp được lương sư như thế, đó là phúc phần ba đời của Đường Kiếp ta. Đường Kiếp thốt thức trả lời.

- Hừ! Vệ Thiên Xung dấm ngực dậm chân la lên: - Sao kẻ trộm kia không vào phòng của ta chứ?

Mười bình linh dược, một ngàn linh tiền, nếu bắt Vệ gia ra số tiền này thì cũng rất đau lòng đó!

- Ở chỗ người có gì để trộm chứ? Đường Kiếp bĩu môi nói. - Chẳng lẽ ở chỗ người có gì đáng để trộm sao? Vệ Thiên Xung nổi giận. - Ít nhất còn có trồng một số rau.

- Ai ngu ngốc như vậy đi trộm rau chứ! Vệ Thiên Xung muốn điên rồi.

- Nói chuyện lưu ý, lời này của người sẽ đắc tội rất nhiều người đó. Đường Kiếp nhẹ giọng than thở một câu, sẵn tiện cầm một xâu linh tiền đưa cho Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung mừng rỡ: - Đây là người phân cho ta sao?

- Không, đây là ta trả người đấy. Đường Kiếp cười hì hì trả lời. Sắc mặt của Vệ Thiên Xung lập tức trầm xuống, hừ một tiếng, một tay nhận linh tiền, rồi đếm đếm, phát hiện còn dư mấy đồng, lúc này mới vừa lòng gật đầu: - Coi như tiểu tử ngươi thức thời.

Đường Kiếp dờ khóc dờ cười: - Thiếu gia, ngươi là thiếu gia, tài hùng thế lớn, còn vì nhiều đó tiền mà cảm thấy vui sao.

- Ôi, không tu tiên không biết tiền cần dùng là bao nhiêu. Vệ Thiên Xung than thở: - Đại nghiệp của Vệ gia ta thì sao chứ? Một lọ thuốc động này cũng mấy trăm ngàn linh tiền, thật sự là quá mắc rồi, ai mua cho nổi. Người nói nó không phải là lấy bếp lò luyện đơn sao? Sao lại mắc như vậy chứ? Chẳng lẽ đều là thiên tài địa bảo hay sao?

Đường Kiếp cười nói: - Thiếu gia có điều không biết, những đan dược này sở dĩ đắt thật ra không phải là do nguyên liệu, chủ yếu là do nhân lực

đắt. Tiên nhân và phàm nhân tất nhiên có điều khác nhau, trong mắt phàm nhân, một đồng linh tiền đã bằng mấy lượng bạc, là số tiền lớn. Nhưng mà trong mắt tiên nhân, nó ngang với giá trị của một đồng tiền mà thôi, linh ngọc mới có giá trị tương đương với bạc, vì vậy người tu hành làm một chuyện gì đó đều dùng linh tiền làm đơn vị tính. Lấy sức người phàm mà cung cấp cho tiên nhân thì giống như dùng thu nhập của tôi tớ mà cung cấp cho cuộc sống của thiếu gia, cuối cùng cũng không thấm vào đâu.

- Cũng phải đó. Vệ Thiên Xung than thở một câu, đạo lý này y cũng hiểu, chỉ có điều cho tới nay y dựa vào gia đình đã quen, đối với giá trị của tiền bạc cũng quen với con mắt của phàm nhân, còn về tất cả mọi thứ trước mắt đều đắt giá vô cùng.

Nếu lấy linh tiền coi như đồng tiền thì mấy trăm ngàn linh tiền thật sự cũng không là gì cả.

Chính vì chuyện này, Tạ Phong Đường mới ra tay là cho mười bình linh dược, một ngàn linh tiền.

Với gã mà nói, đây đúng là không đáng gì, suy nghĩ đến mức tính toán, điểm này thật sự là quá ít quá ít.

- Cho nên tương lai chúng ta phải dựa vào bản thân để kiếm tiền. Đường Kiếp đã tự nhủ.

- Nói là nói như vậy, nhưng ta hiện tại cũng chỉ biết linh dẫn thuật, lấy gì mà đi kiếm đây. Vệ Thiên Xung bất đắc dĩ nói.

- Đương nhiên là con rồi rồi. Đường Kiếp cười nói: - Nói ra thì tôi thấy nghề điêu khắc của tiểu thiếu gia người cũng không tệ phải không? Chắc có lẽ có thể từ việc làm con rồi đó. Chỉ cần có thể làm ra một con rồi đàn hoàng, bất luận bán hay dùng thì cũng là có của.

Nhưng con rồi cần luyện trận và nguyên liệu đó?

- Luyện trận đơn giản, thiếu gia có thể học trước, cho dù không biết cũng có thể mời một sư huynh hiểu trận đạo giúp đỡ. Còn về nguyên liệu, mua về làm là được, thiếu gia bây giờ có nhiều nhất không phải cái này hay sao? Đặc điểm lớn nhất của rối thuật trong Tu Tiên giới chính là không có quan hệ giữa thực lực bản thân và bản thân người tu tiên.

Chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu, thêm chút luyện trận thích hợp, người tu tiên hoàn toàn có thể có được con rối lớn hơn thực lực của bản thân, biến nó trở thành bảo tiêu trung thành nhất, đáng tin nhất của mình.

Vì vậy đối với học sinh học viện mà nói, rối thuật thật ra là một lựa chọn khá thực dụng, ít nhất lúc đầu giá trị của nó lớn. Chẳng qua nó dính đến nhiều loại, tiền của đề học không phải ai cũng có thể chịu được, do đó người ham thích mới không nhiều.

Nhưng theo Đường Kiếp, hai kỹ thuật cơ bản quan trọng nhất của con rối là điêu khắc và luyện trận, bản thân hắn và Vệ Thiên Xung đã giải quyết xong, phần còn lại chỉ là vấn đề tiền.

Vừa hay Vệ Thiên Xung có năng lực thỏa mãn điều kiện này.

- Như vậy sao. Vệ Thiên Xung sờ cằm: - Vậy được, cứ theo ý người nói mà làm, cũng đúng lúc mấy ngày trước mẹ ta mới gửi ta chút bạc, dùng để làm cái này vậy.

- Chính là câu này, nếu như thế chúng ta cứ đi mua đi.

Nói là làm liền làm, ba người liền đi ra phố.

Đối với Vệ Thiên Xung mà nói, điều phải làm thì tất nhiên sẽ làm thôi. Y hận không thể dùng các vật liệu cao cấp như là đá vân mẫu, tinh kim, chế tạo ra con rối chiến sức mạnh vô song, bởi vậy ánh mắt cứ hướng về các món đồ tốt.

Chỉ có điều vừa nhìn thấy giá của những vật liệu kia, lập tức giật mình.

- Trời, sao từng thạch tím này lớn như nắm tay mà đã hai trăm đồng tiền? Đồng mộc xanh trăm năm kia lại đến năm trăm quan? Có quá mắc không?

Đi lại ở trên phố, nhìn trái xem phải, Vệ Thiên Xung chỉ cảm thấy bất kì một vật nào đó cũng quá mắc, cầm lấy tay Đường Kiếp nói: - Nguy rồi, Đường Kiếp, mấy thứ này mắc quá. Lúc này ta đã tính qua rồi, người có biết làm một con rối phải tốn bao nhiêu tiền không? Tám vạn đó! Tám vạn linh tiền! Đường Kiếp nghe được cười khố: - Tiểu thiếu gia, ai bảo xem những thứ kia, trong mắt người toàn là đồ tốt, tất nhiên là mua không nổi rồi.

- Không có. Vệ Thiên Xung cảm thấy bản thân chịu rất nhiều oan ức: - Ta cũng định làm con rối tam phẩm

- Tam phẩm? Đường Kiếp bị hấn chọc đến muốn cười.

Con rối ở Tu Tiên giới cũng là phân theo vật phàm, linh phẩm, tiên phẩm, tức là các vật phẩm bình thường sớm đã được kích hoạt thành sau khi luyện trận, nếu lúc đầu trong Vệ phủ, con hồ Vệ Thiên Xung chế tạo dùng trận pháp kích hoạt mà trở thành con rối, nhưng đó chẳng qua là gỗ thường chế tạo, sức chiến đấu cực thấp, là vì phàm vật, không có đẳng cấp.

Mà linh phẩm thì chia làm chín cấp, cửu phẩm cao nhất, thực lực có thể so với Tiên Đài.

Tam phẩm theo lời của Vệ Thiên Xung nói thì tương đương với sự hiện hữu của Thoát Phàm Cảnh rồi.

Nghe được Vệ Thiên Xung muốn làm con rối chiến tam phẩm, Đường Kiếp cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói: - Tam phẩm. . . Miệng người đúng là lớn quá rồi đó Vệ Thiên Xung bị hấn nói cảm thấy ngượng ngùng,

gãi đầu: - Không phải nói ưu điểm lớn nhất của rối thuật là có thể vượt qua người luyện chế sao, cho nên

- Cho nên người liền nhắm vào Thoát Phàm Cảnh Đường Kiếp dở khóc dở cười: - Tiểu thiếu gia, thực tế chút đi, chúng ta là mới bắt đầu, từ nhất phẩm đi lên đi, mua đồ rẻ thôi, chừng hai ba ngàn là đủ rồi, làm được cũng có thể coi như một bậc Linh Hồ rồi.

Nghe đến tốn hai ngàn linh tiền mới chỉ có thể "mượn một" con rối cấp linh hồ giúp đỡ, Vệ Thiên Xung cảm thấy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu.

Đường Kiếp dẫn y đạo một vòng trên phố cuối cùng cũng đến trước một tiệm của một học sinh, chỉ vào miếng gỗ bị vỡ, nói: - Xin hỏi sư huynh, miếng gỗ này bán như thế nào? Sư huynh kia nhìn nhìn Đường Kiếp, nói: - 800 tiền. Đường Kiếp lắc đầu: - Mắc quá.

Học sinh kia lập tức hừ nói: - Tiểu tử ngươi đúng là không biết coi hàng. cái này của ta là Lôi Oanh Kích Mộc, sau khi bị Thiên Lôi đánh xong, hấp thu điện lực của tia sét, nếu như dùng để chế tác con rối chiến thì trong bản thân các chiêu công kích đã mang tính điện, tất nhiên là uy lực phi phàm.

Đường Kiếp cười nói: - Lôi Kích Mộc không phải là giả, nhưng còn phải coi là gỗ gì. Gỗ thường vô tính, không thể hấp thu lực lôi điện, chỉ có linh mộc mới có thể. Cho dù là linh mộc, cũng có chia ưu khuyết; còn phải coi thuộc tính gì, cái thuộc thuộc tính tương sinh là tốt nhất, nếu là thuộc tính tương khắc thì kém hơn chút; hơn nữa còn phải coi là lôi gì, cuối cùng còn phải xem đánh như thế nào, Lôi Kích Mộc sở dĩ quý giá là vì hấp thu thuộc tính của lôi điện, chứ không phải nói là đánh càng tan nát thì càng tốt.

Nói xong hắn đã chỉ vào Lôi Kích mộc kia, nói: - Khối Lôi Kích Mộc này chắc là thủy sam trăm năm, bản thân đã không phải là gỗ tốt gì, lại bị thiên lôi đánh trúng chủ thể, nửa thanh đã bị đánh nát, dùng được đại khái

chỉ còn bộ phận bên dưới này, làm chủ can thì chê nhỏ, làm cái khác thì lại chê nhiều, tám trăm tiền thật sự là không đáng. Học sinh kia nghe hẳn nói những lời này cũng ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Đường Kiếp: - Không ngờ người có thể nhìn ra rất nhiều điều đó?

- Đọc nhiều sách, có nhiều lợi ích. Đường Kiến thảo nhiên nói, nói xong giơ bàn tay ra: - Ba trăm.

- Cái giá này lời ít quá. Học sinh kia lắc đầu không chịu.

Hai người cò kè mặc cả một phen, cuối cùng tăng lên năm trăm.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Nguyên Liệu (P2)

Vệ Thiên Xung cầm khúc gỗ kia cảm thấy kì lạ, hỏi Đường Kiếp: - Người không phải nói Lô Kích Mộc này làm chủ thì nhỏ sao? Sao còn mua nó?

Đường Kiếp cười đáp: - Làm chủ chê nhỏ, đó là chỉ con rối chiến và người cùng đẳng cấp, nhưng nếu không phải làm lớn như vậy thì sao?

- À? Vệ Thiên Xung ngẩn ngơ: - Không làm con rối chiến hình nhân?

- Đúng vậy, vì sao phải là hình người? Đường Kiếp hỏi lại: - Thực lực con rối quyết định ở nguyên liệu, không quyết định ở lớn nhỏ. Nhưng phí tổn chế tác con rối thì luôn liên quan nhất định ít nhiều đến nó, nguyên liệu mắc thì tự nhiên phí tổn cao. Nếu như thế, chúng ta vì sao không thể lấy tiểu mà tinh chứ?

Nghe nói như thế, Vệ Thiên Xung đột nhiên thông suốt, mừng rỡ nói: - Người nói đúng!

Lập tức kịp thời phản ứng: - Không đúng!

- Sao không đúng? Nhỏ quá không dễ khắc trậ.

Nếu như nói nguyên liệu là máu thịt của con rối thì luyện trận chính là linh hồn của con rối, linh hồn này nhất định phải thông qua các vận khắc thủ pháp phức tạp trên con rối, mới có thể phát huy tác dụng độc đáo. Thế tích càng nhỏ, lại càng khó khắc, dù sao thì không gian khác cũng có hạn mà.

Trên thực tế cấp độ, phẩm chất con rối quyết định cấp độ, phẩm chất luyện trận.

Cấp độ, phẩm chất luyện trận càng cao thì cấp độ, phẩm chất con rối càng cao.

Mà cấp độ, phẩm chất luyện trận quyết định bởi nguyên liệu, nguyên liệu càng tốt thì luyện trận mới có thể càng tốt. Thành phẩm của nguyên liệu thì quyết định lớn nhỏ của con rối, con rối lớn hay nhỏ lại trực tiếp liên quan ít nhiều đến luyện trận, dưới tác dụng đan xen nhau, thể lực con rối biến hóa cũng rõ ràng là khác nhau.

Cho nên cùng là con rối nhất phẩm, có thể chỉ cần hai ba ngàn linh tiền là xong, cũng có thể tốn đến bảy, tám vạn .

Theo ý của Đường Kiếp, cứ làm nhỏ mà tinh, làm ra một con nhất phẩm rồi hãy tính, còn về cái khác sau này thì suy nghĩ sau.

Lúc nghe được Vệ Thiên Xung nói như vậy, Đường Kiếp cười nói: - Vậy thì tìm một trận sư giỏi một chút.

- Có khi nào hiệu quả không tốt lắm không? Vệ Thiên Xung hoài nghi hỏi.

Đường Kiếp nghiêm mặt nói: - Chuyện này tiểu thiếu gia giao cho ta đi, ta cam đoan con rối hoàn thành sẽ khiến người hài lòng!

Ở trên phố vờ vệt một vòng, sau khi mua nguyên liệu cần thiết để chế tác con rối, Vệ Thiên Xung về trước chế tác con rối.

Con rối chế tác thật sự thì cũng tương đương phiên toái, điêu khắc chỉ là cơ bản, trước khi chế tác còn phải suy nghĩ cấu tứ con rối cần làm gì, công dụng gì, như vậy mới có thể sắp xếp các bước chế tác. Giống như Vệ Thiên Xung còn không biết làm gì đã mua nguyên liệu trước, bản thân chính là

một loại biểu hiện của người thường, cũng may Đường Kiếp đã sớm giúp y suy nghĩ hết tất cả, cũng không cần y lo lắng.

Theo lối mòn này, người hầu học Đường Kiếp này hiện giờ giúp đỡ Vệ Thiên Xung đã từ từ tập trung vào tu luyện của y, còn những chuyện sinh hoạt cơ bản khác đều đã giao cho Thị Mộng, cho dù là không cam tâm tình nguyện thì Thị Mộng cũng chỉ có thể nhận mạng, nếu không y cũng không thể học Thanh Khiết thuật.

Đưa Vệ Thiên Xung trở về, Đường Kiếp cũng tự trở về Đào Nhiên Cư.

Khác với trước đây, vừa bước vào Đào Nhiên Cư liền thấy xung quanh thay đổi lập tức, căn phòng nhỏ trước đây biếm mất không chút tung tích, con đường thì trở nên thông suốt, không biết thông đi phương nào, trên không trung thì mây đen bao phủ, ẩn hiện dưới mây mù là các tia sét, ánh chớp trực chỉ xuống dưới.

Tuy nhiên sau khi ánh chớp soi sáng tích phân bài trên người của Đường Kiếp, gió mây liền biến mất không tung tích.

Đây là một Liên Hoàn Trận mà Tà Phong Đường trước đây đã kêu người bày trận, chia thành phụ trách mê ảo, ngăn cản, công kích và cảnh báo.

Lúc tiến vào trận này, chỉ bị rơi vào trong mê trận, đây cũng là vì ngăn ngừa học sinh vô nhàm mà gặp những thiết kế bất trắc. Sau mê trận mới tiến hành công kích, sau đó trận pháp mới được phát động. Đến lúc đó đại trận sẽ lập tức được khởi động toàn diện, ngăn cản kẻ địch, đồng thời cảnh báo với học viện.

- Bố trí trận pháp như vậy cũng không tệ, lại có hiệu quả phát động, khi rảnh thì nghiên cứu mới được. Đi qua trận pháp, Đường Kiếp lăm bẫm.

Trong tình hình bình thường, nếu muốn nghiên cứu một trận pháp bố trí tốt cũng không dễ dàng.

Nhưng mục tiêu của trận pháp này là để bảo vệ, làm ai bị thương thì cũng sẽ không làm hại đến hắc, nghĩ như vậy tất nhiên sẽ muốn nghiên cứu xem như thế nào.

Tuy nhiên trước việc này, hắc còn phải làm một chuyện khác.

Mở tay nải ra, Đường Kiếp lấy ra một số thứ, đó chính là nguyên liệu mà hắc xuống phố mua với Vệ Thiên Xung. Khi Vệ Thiên Xung mua nguyên liệu, Đường Kiếp cũng sẵn mua luôn một ít, chỉ là giấu trong quá trình giúp Vệ Thiên Xung mua, không ai chú ý. Vệ Thiên Xung hỏi hắc, hắc cũng chỉ nói là nguyên liệu sau này luyện trận cần dùng mà thôi.

Đây quả thật là nguyên liệu trận pháp cần dùng, nhưng không phải luyện trận, mà là bày trận.

- Ầm!

Theo lực của chương phong mạnh mẽ, thư án được làm bằng gỗ từ đàn tốt vỡ thành bột mịn.

- Chuyện này là như thế nào? Tiếng rống giận của Cố Trường Thanh vang vọng ở phía trên Ứng Sào, chấn động ba gã mặc áo màu kim đang cúi đầu không dám nói tiếng nào phía dưới.

Ngực Cố Trường Thanh không ngừng phập phồng, đè nén lửa giận trong lòng, quát: - Một đám vô dụng ngu ngốc, khốn kiếp, rác rưởi! Tìm không thấy đồ không nói, ngược lại còn để phát hiện dấu vết, các người còn dùng được gì!

Vừa nghĩ đến người mình phải đi lại làm hỏng chuyện, trong lòng Cố Trường Thanh lại nổi lên một cơn tức giận không tên, hận không thể đập nát đầu từng tên của toàn bộ đám người này!

Toàn bộ những người phía dưới đều nơm nớp lo sợ không dám nói gì, ngược lại Cao Phi đứng ở một bên nói: - Ưng chủ khoan tức giận trước đã, ta cảm thấy trong chuyện này có chút kỳ lạ.

- Có gì kỳ lạ? Cố Trường Thanh nhìn về phía Cao Phi.

Giống như Cố Trường Thanh hẳn là nhân tài trước mắt được cung Thiên thần coi trọng, Cao Phi cũng là người Cố Trường Thanh thường thức coi trọng, đối với hắn mà nói thì Cố Trường Thanh cũng coi trọng hắn vài phần.

Cao Phi trả lời: - Khải Minh đầu gì cũng là lão nhân trong Ưng đường, mấy năm nay hắn làm việc ra sao thì chúng ta đều biết, có thể nói là chắc chắn, điềm đạm, cũng chưa bao giờ xuất hiện rắc rối gì.

Cố Trường Thanh hừ một tiếng: - Ta biết, cũng chính vì điều này cho nên ta mới phái hắn đi, không ngờ lần này lại thành ra như vậy.

Cao Phi nói: - Ta lại cảm thấy có khi nào không phải là vấn đề của Khởi Minh bọn họ?

- Hả? Cố Trường Thanh nhìn về phía Cao Phi: - Ý người là

Cao Phi khom người trả lời: - Chuyện ta không chính mắt thấy, không dám nói chắc chắn. Nhưng mà ta đã nhờ người đi hỏi chuyện những học sinh ở gần đó lúc ấy, cũng tìm hiểu qua ý của Tân Việt và Ti Nguyệt Nhi, nghe nói lúc ấy Đường Kiếp hô to có kẻ trộm là vì phát hiện dấu chân, Ưng Chủ, ngài không cảm thấy phát hiện một dấu chân đã hô to là có kẻ trộm, ngài không cảm thấy có chút kỳ lạ sao?

Cố Trường Thanh hí mắt lên: - Người nói tiếp.

Cao Phi liền nói: - Ngoài ra, theo như tin tức điều tra, dấu chân kia nghe nói là vô cùng rõ ràng, như đập lên một đồng bụi vậy. Nếu nói ba người họ

hành động có lỗi nhỏ, có thể không chú ý đến các góc, để lại một ít manh mối nhỏ, như vậy còn có thể tin được. Nhưng mà nói để lại bằng chứng rõ ràng như vậy thì tự cảm thấy tôi không nghĩ Khởi Minh bọn họ sẽ đến tình trạng như vậy.

Nghe nói những lời như vậy, ba người bên dưới đã đầy nước mắt nhìn Cao Phi.

Cố Trường Thanh cũng từ từ bình tĩnh lại.

Hắn ngồi xuống, sờ lên cằm trầm tư một lát: - Người nói đúng, Cao Phi, việc này là ta nhất thời kích động. Xem ra việc này sau lưng có quỷ

- Tuy nhiên thuộc hạ vẫn không rõ, nếu thật là Đường Kiếp cố ý hãm hại, vậy hắn tại sao phải làm như vậy?

- Vì sao?

Cố Trường Thanh có thói quen đập bàn, lại phát hiện án thư đã bị hắn một chương đập vỡ, chỉ đành đứng lên bước đi thông thả vài bước, sau đó mới nói: - Đương nhiên là bởi vì chuyện này có lợi ích với hắn, hiện tại Tạ Phong Đường đã chú ý tới hắn đúng không? Như vậy kế tiếp, phái Tây Nguyệt tất nhiên cũng sẽ nghiêm mật coi chừng người này, có phái Tây Nguyệt nhúng tay, chúng ta xuống tay với hắn khó khăn hơn rồi.

- Ý của Ưng chủ là hắn đang định dùng việc này để gây chú ý với phái Tây Nguyệt, để bảo vệ bản thân? Cao Phi nhíu mày: - Nhưng vấn đề là Tây Nguyệt phái cũng không phải thiện nam tín nữ gì. Chúng ta muốn Binh giám, bọn họ cũng muốn! Chẳng lẽ. . . Đường Kiếp đã định đem Binh giám giao cho Tây Nguyệt phái? Nói đến đây, sắc mặt Cao Phi biến đổi rõ rệt.

Nếu như là như vậy, chỉ sợ là sẽ là kết cục thảm hại nhất.

Cố Trường Thanh lại lắc lắc đầu: - Ta không cho rằng hãn sẽ giao ra Binh giám. Nếu hãn phải giao, ba năm trước đây đã có thể nộp rồi, làm gì hao tâm tổn sức làm người hầu cho kẻ khác? Chỉ cần hãn đồng ý giao ra Binh giám, cho dù là đổi lại một cái chân truyền, Tây Nguyệt phái cũng sẽ đồng ý thôi. Nếu hãn muốn làm thì đã làm sớm rồi.

- Vậy tại sao hãn còn muốn phái Tây Nguyệt phát hiện hãn? - Vì sao? Cố Trường Thanh cười lạnh: - Cao Phi, người đã quên một chuyện.

- Chuyện gì?

Cố Trường Thanh nhấn mạnh từng chữ một nói: - Chính là cho tới bây giờ, kỳ thật chúng ta không có bất kì chứng cứ nào chứng minh, hãn chính là Đường Kiệt!

Cao Phi ngạc nhiên.

Cố Trường Thanh nói: - Người thật có thể xác định hãn là Đường Kiệt có Binh giám sao? Hãn chỉ là tên Đường Kiếp có lai lịch xấp xỉ thôi, tuổi xấp xỉ, tên gần giống, nhưng mà có thể chứng minh hãn chính là Đường Kiệt sao? Nói thực ra, cho dù là đến hiện tại, người và ta cũng không chắc chắn được điểm này!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ngư Ông

- Xảy ra chuyện này, tôi có thể chắc chắn 99 phần: Cao Phi căn rằng nói:
- Bằng không mà nói, hắn làm gì phải tạo ra chứng cứ hãm hại chúng ta?

- Vấn đề là người của chúng ta đích thực là đã đi đêm đó rồi! Lúc hắn kêu chứng tỏ có thể không trùng hợp, mà là đích xác phát hiện dấu vết bọn Khởi Minh để lại! Cho nên hoàn toàn có thể là hắn cảm thấy có vấn đề, sau đó giống trống khua chiêng, khuếch trương chứng cứ, thanh niên mà, luôn thích lấy lòng mọi người, điều này cũng có thể! Cố Trường Thanh phản bác: - Quan trọng nhất là, nếu Đường Kiếp thật sự có ý hãm hại, vì sao hắn chọn lúc chúng ta đến mới chịu? Hắn lại nhất thiết đợi người của chúng ta lại? Hoàn toàn có thể ở bất kì lúc nào trực tiếp làm như vậy mà. Đệ tử dưới tay của Khởi Minh đã nhanh chóng nói: - Có lẽ là bởi vì Phản Bản Quy Nguyên Pháp?

- Sai! Cố Trường Thanh nói: - Không chỉ có Phản Bản Quy Nguyên Pháp mới có thể chỉ hướng Thiên thần cung. Nếu ta là Đường Kiếp, nếu ta muốn khiến học viện Tây Nguyệt chú ý, ta hoàn toàn có thể lựa chọn cách đơn giản, ví dụ như hô to ta nhìn thấy một tên mặc áo vàng đi từ phòng ta ra. Hãm hại mà! Cái gì gọi là hãm hại, chính là tạo chứng cứ! Nhưng hắn không làm vậy, hơn nữa sau khi chúng ta đi mới làm như vậy, thậm chí chứng cứ đó không phải là hắn tạo không, chúng ta cũng không thể chắc chắn!

- Cái này Mọi người tức thời không nói được câu gì.

- Nói cách khác, chúng ta vẫn không thể xác định hẳn là Đường Kiệt? Thậm chí không thể xác nhận là hẳn cố ý hãm hại? Khởi Minh oán hận nói.

- Đúng vậy, không thể chắc chắn! Ba năm này, mục tiêu giống như hẳn vậy vốn không ít. Chẳng qua hẳn là người duy nhất kêu lên một tiếng ta là Đường Kiếp, là người duy nhất sau khi chúng ta đến lục soát và phát hiện ra chúng ta. Hai điểm này chỉ có thể chứng minh hơn khả nghi, lại không thể chứng minh hẳn chính là người đó! Cố Trường Thanh giận dữ nói: - Trên đời này chuyện có thể nghi ngờ rất nhiều, chuyện có thể chắc chắn quá ít!

Hẳn là người coi trọng chứng cứ, tuy hẳn cũng biết khả năng Đường Kiếp chính là Đường Kiệt vô cùng lớn, nhưng trước khi chưa tìm được Binh giám, bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào đều là không khôn ngoan.

Nếu chẳng may sai, hậu quả sẽ vô cùng phiền toái!

Cố Trường Thanh lại nói: - Tuy nhiên chính là bởi vì như vậy, ta ngược lại có thể hiểu tại sao hẳn phải để phái Tây Nguyệt chú ý hẳn.

Ánh mắt Cao Phi sáng lên: - Bởi vì phái Tây Nguyệt cũng không thể xác định.

- Đúng vậy. Cố Trường Thanh cười gật đầu: - Hiện tại để cho chúng ta đưa ra một giả thiết

- Giả dụ, ta chính là Đường Kiệt, đồng thời cũng là Đường Kiếp. Trong tay ta giữ Binh giám, chỉ cần tương lai tu luyện thành công, đến núi Thiên Đô, mở ra đại trận, thì có thể đạt được Binh Chủ di bảo. Nhưng mà để tự luyện thành công thì nói rất là đơn giản, làm thì mới khó. Nếu muốn mở đại trận núi Thiên Đô, ít nhất cũng phải đến thực lực của cấp Thiên Tâm chân nhân. Mà phải nhập Thiên Tâm Cảnh, đối với đa số mà nói thì là mức xa xôi khó mà chạm tới.

Cao Phi đã tiếp lời: - Cho nên ta chẳng những muốn vào học viện Tây Nguyệt, còn nhất định phải đạt được sự coi trọng của học viện, lấy được bí pháp kế thừa, mới có thể ổn định nhập Thiên Tâm!

- Đúng vậy. Nhưng ta bất quá là mới vào Ngọc Môn Ngũ Chuyển, ta dựa vào gì để phái Tây Nguyệt coi trọng ta? Cố Trường Thanh tiếp lời.

Trong mắt Cao Phi đã lóe ra ánh mắt hung ác: - Tất nhiên là dựa vào Binh giám. . . Đây cũng là pháp mã duy nhất trong tay ta!

- Nguyên nhân chính ta phải hô to trước học viện chính là hy vọng có thể khiến học viện chú ý.

- Nhưng thật không ngờ, Thiên thần cung sẽ mua được một số người trong học viện, áp chế tin tức không cho đăng báo, hơn nữa phái Tây Nguyệt đối với tin tức của sinh giám cũng có hạn, coi trọng trình độ chưa chắc đủ.

- Cho nên ta nhất định phải nghĩ biện pháp tiến thêm một bước nhắc nhở học viện Tây Nguyệt. - Vấn đề là ta cũng không muốn giao ra Binh giám thật sự, lại không thể tiết lộ bí mật Binh giám, ta đây làm như thế nào để nhắc nhở?

- Cái đó khó khăn hơn chút nhưng mà có lẽ có thể lợi dụng ngược lại Thiên thần cung Thanh âm của Cao Phi dần dần trầm xuống: - Nếu Tây Nguyệt phái phát hiện Thiên Thần Cung hoài nghi ta, vậy bọn họ tự nhiên cũng sẽ chú ý tới ta.

- Cho nên ta cần làm là để việc Thiên thần cung điều tra đập vào mắt Tây Nguyệt phái. Cố Trường Thanh nói tiếp: - Cái này tương đương Thiên thần cung tự mình nói cho Tây Nguyệt phái, Đường Kiếp có thể là Đường Kiệt. Cao Phi tiếp tục: - Đúng vậy, cứ như vậy Tây Nguyệt phái sẽ chú ý đến ta, nhưng do Thiên thần cung không xác định thân phận của ta, cho nên Tây

Nguyệt phái cũng không có thể xác định ta rốt cuộc có phải là Đường Kiệt hay không.

Cố Trường Thanh: - Cho nên Tây Nguyệt phái nhất định sẽ giữ chú ý, sẽ không dễ dàng hành động khinh suất.

Cao Phi: - Nhưng mạo hiểm vẫn còn. Tây Nguyệt phái rất có thể liều lĩnh trực tiếp bắt ta lại điều tra linh hồn, tìm ra chân tướng, dù sao Tây Nguyệt học viện là hạ hạt Tây Nguyệt phái, bọn họ muốn bắt người, cũng không phiền toái như Thiên thần cung vậy.

Cố Trường Thanh: - Trên thế giới làm gì có chuyện không mạo hiểm? Đối mặt với Thiên thần cung và Tây Nguyệt phái, hai quái vật lớn như vậy, nếu muốn lấy hạt dẻ trong lò lửa, tất nhiên phải mạo hiểm một chút, huống hồ gì khả năng phái Tây Nguyệt làm vốn không lớn. Một là bọn họ không thể chắc chắn ta có phải là người của Thiên thần cung hay không, lỡ như bắt nhầm người thì không hay, kết quả của lục soát linh hồn quá nghiêm trọng, sẽ khiến người ta thành phế nhân, tương đương với giết người, với lại lục soát linh hồn cũng có hạn chế, chưa chắc có thể lấy được tin tức mình muốn.

- Thứ hai còn có Thiên thần cung nhìn thềm thường ở bên. Tây Nguyệt phái nếu không có đạt được gì thì tội, nếu có thu hoạch, lỡ như lộ tin tức ra ngoài, đến lúc đó lộ ra tin tức học viện Tây Nguyệt dùng khổ hình đối xử với học sinh, mưu đoạt lợi ích, danh tiếng của phái Tây Nguyệt sẽ bị hủy hoại.

Cao Phi: - Mạng của một học sinh, không đáng giá. Nhưng mà danh tiếng của phái Tây Nguyệt vẫn còn đáng tiền. Đặc biệt là ở người chưa xác định, với lại trong tình hình không chắc chắn có thu hoạch, lỡ như hại chết một tên đệ tử, vậy thì tệ lắm rồi.

Cố Trường Thanh: - Cho nên nếu ta là Tạ Phong Đường, ta nhất định không dùng các thủ đoạn đơn giản như vậy.

Cao Phi: - Ta sẽ giả vờ không biết, sử dụng chiêu dụ dỗ, đưa ra ân huệ, khiến ta mang ơn phái Tây Nguyệt, tương lai có thể giao ra tất cả. Chỉ cần là chính bản thân Đường Kiếp giao ra, Thiên thần cung muốn dùng cách nào gây sức ép cũng vô dụng, không tổn hao thanh danh phái Tây Nguyệt mà đều đạt được danh và lợi! .

Cố Trường Thanh: - Cho dù hẳn không giao, cũng có thể tiếp cận thêm một bước, do thám xác thực tin tức, một đứa trẻ mà, chỉ cần để chút công phu thì sẽ có thể lừa được thôi. Còn không được thì bắt nó về nghiêm hình tra khảo cũng còn kịp. Cho dù là kết quả xấu nhất, Đường Kiếp không phải Đường Kiệt, đó cũng chỉ là một thiên vị nhỏ cho một học sinh thôi, giá trả ra chẳng qua chỉ là mấy sợi lông trâu - không đáng kể, dù sao tiền có thể công, lại có thể thủ, chỉ cần người ở trong tay, gì cũng dễ xử lý.

Cao Phi: - Cái này tương đương dùng phái Tây Nguyệt kiểm chế Thiên thần cung, trái lại lại dùng Thiên thần cung kiểm chế Tây Nguyệt phái!

Cố Trường Thanh: - Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!

Cao Phi: - Cho nên sau khi chuyện xảy ra, Tạ Phong Đường mới lập tức cho mười bình linh dược, một ngàn linh tiên.

Cố Trường Thanh: - Đây chỉ là bắt đầu, nếu Tạ Phong Đường cho là có khả năng rất lớn ta chính là Đường Kiệt, nếu hẳn biết giá trị của Binh giám, nếu ta biểu hiện tốt một chút

Cao Phi: - Ngay cả chín tầng Thiên Nhất Các đều có thể mở vì ta Tên tiểu tử này biết tính kế đó!

Nói xong những câu đó, Cao Phi không bắt chước Đường Kiếp nữa, y và Cố Trường Thanh cùng nhìn nhau, đồng thời hít vào một luồng khí lạnh.

Phía dưới cả đám lại nghe được trợn mắt há hốc mồm.

Vì sao Cố Trường Thanh vẫn không nghĩ tới Tây Nguyệt phái? Bởi vì hãn tin Đường Kiếp nếu muốn đem Binh giám giao cho Tây Nguyệt phái, nhất định đã nộp từ lâu, không cần chờ đến bây giờ.

Chính vì hạn chế của lối suy nghĩ này nên đã khiến hãn phạm vào một sai lầm lớn!

Đường Kiếp đích xác không muốn đem Binh giám giao cho Tây Nguyệt phái, nhưng không có nghĩa là hãn không muốn lợi dụng Tây Nguyệt phái. Cách lợi dụng Tây Nguyệt phái tốt nhất không phải nói cho Tây Nguyệt phái "ta chính là người mà Thiên thần cung muốn", mà là thông qua hành vi của Thiên thần cung, khiến tự phái Tây Nguyệt đi "hoài nghi ta chính là người Thiên thần cung cần"

Giữa hai điều này nhìn vào không có gì khác biệt.

Nhưng ở một số tình huống, lại vừa có khác biệt một trời một vực.

Hoài nghi chính là hoài nghi, trước khi chưa có gì chắc chắn, trước khi đối phương không đích thân thừa nhận, trước khi chỉ có một số manh mối vụn vặt, người cũng không cách nào chắc chắn là hãn!

Còn hãn, lại bắt đầu trong quá trình giành lợi ích cho bản thân.

Cao Phi đã lẩm bẩm nói: - Nếu đây chính là kế hoạch của hãn, tâm cơ của tên tiểu tử này cũng thật đáng sợ. Bây giờ hãn chỉ mới mười sáu tuổi?

Cố Trường Thanh hừ một tiếng: - Người đã quên là điều hãn khiến chúng ta chú ý là bắt đầu từ cái tên của hãn, Đường Kiếp sao? Mà lúc hãn đến Vệ phủ thì đã gọi là Đường Kiếp rồi. Nếu hãn đúng là Đường Kiệt thì kế hoạch này, sợ là đã có từ trước khi hãn vào Vệ phủ rồi.

- Cái gì? Mọi người cùng nhau kinh ngạc nhìn Cố Trường Thanh.

- Năm đó, hắn còn chưa tới mười ba tuổi. Cố Trường Thanh từ từ nói. Mọi người hoàn toàn yên lặng.

Kỳ thật loại sự tình này vốn không khó suy đoán, trong tình hình bình thường, chỉ cần tiếng hô của Đường Kiếp thì bọn họ sẽ nghĩ trong đó có vấn đề, cho dù không ngờ tới Đường Kiếp từ trong mưu lợi bất chính nhưng ít nhất cũng có thể nghĩ ra hắn muốn mượn phái Tây Nguyệt để bảo vệ mình.

Chỉ là bọn hắn sao cũng không ngờ tới là một thiếu niên chưa trưởng thành lại suy nghĩ ra kế hoạch như vậy.

Đây cũng không phải là một người đầu óc thông minh là có thể nghĩ tới được, quan trọng nhất là người đó đã nhìn thấu sự đời, có nhận thức vô cùng sâu sắc với xã hội này! So sánh với kế hoạch đùa bỡn họ trong lòng bàn tay thì điều này càng khiến họ cảm thấy kinh ngạc, khiếp sợ và không thể tin nổi.

Lúc này, họ đột nhiên có cùng kỳ vọng đó chính là tất cả toàn bộ cũng chỉ là đoán!

Chỉ là đoán!

Cao Phi nói: - Tuy nhiên, loại chuyện cầu may trong nguy hiểm này luôn luôn sẽ có kết thúc. Chỉ cần một bên hết kiên nhẫn thì hắn sẽ xong đời

- Đúng vậy, cách làm chơi với lửa này sớm muộn cũng sẽ đốt bản thân mình thôi. Cố Trường Thanh trả lời: - Cho nên chuyện này cuối cùng sẽ có hai khả năng.

- Hai khả năng nào?

- Một là hản đúng thật không phải là Đường Kiệt. Đến bây giờ thì những gì hản làm chẳng qua là kêu lên một tiếng ta là Đường Kiếp, và phát hiện có người vào trộm và thông báo cho học viện. Từ góc độ người bình thường thì cách làm của hản không có gì sai hết, phản ứng cũng rất bình

thường, chỉ là vận khí của chúng ta không tốt, mà vận khí của hản quá tốt. Cho nên chuyện này chỉ có điều trùng hợp, với tuổi của hản, không thể suy nghĩ ra những kế hoạch như thế, là tự chúng ta nghi thần nghi quỷ, suy nghĩ nhiều quá.

- Vậy còn cái thứ hai?

- Hản thật sự là Đường Kiệt, tất cả mọi chuyện đều do kế hoạch tỉ mỉ của hản, đợi chúng ta mắc bẫy. Nếu như là như vậy, chúng ta đây không thể coi hản là thiếu niên không hiểu chuyện nữa, mà chúng ta phải coi hản là một con hồ ly giao hoạt, coi hản như đối thủ trước nay chưa từng có. Nếu là đối thủ như vậy, hản sẽ không thể không ý thức được trong kế hoạch sẽ có nguy hiểm, cho nên

Cố Trường Thanh ngẩng đầu, nhìn về phía mọi người:

- Hản nhất định sẽ có đường rút!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tụ Linh

Lấy Vân Vụ thạch cẩn thận rắc hai bên phòng, cẩn thận vẩy bột phấn màu bạc đặc chế, theo ánh sáng hiện lên, tất cả những nguyên liệu tạo thành trận pháp đều biến mất không thấy gì nữa, giống như là chưa bao giờ tồn tại vậy.

Đường Kiếp lúc này mới thở nhẹ một hơi: - Tụ Linh Trận cuối cùng cũng coi như thành công.

Tụ Linh Trận là một loại trận pháp tu tập thiên địa linh khí, cũng là trận pháp khá thông thường trong Tu Tiên giới, người tu hành thường dùng Tụ Linh Trận này để hấp thu thiên địa linh khí.

Mặc dù nói người tu hành có liên quan chủ yếu với hấp thu linh khí và ngọc môn, nhưng hoàn cảnh khác nhau cũng ảnh hưởng rõ ràng đối với người tu hành. Cho dù là Ngọc Môn Cửu Chuyển, không có nơi tu luyện linh khí, vậy thì cái gì cũng không có.

Nhưng mà Tụ Linh Trận không giống như Tiểu Mễ Điệp Trận là có thể tùy ý bố trí ở đâu cũng được, nó cần một số nguyên liệu đặc thù làm cơ sở.

Cũng giống như con rối Đan dược vậy, pháp trận cũng có loại phạm trần hay linh tiên, lần lượt chia ra thành các cấp khác nhau.

Như Tiểu Mễ Điệp Trận chỉ là phạm phẩm, cho nên vẽ vài đường linh tuyến là có thể bố trí rồi.

Tụ Linh Trận là linh trận nhất phẩm, nó cũng cần một số nguyên liệu. Cho dù Hư Mộ Dương tự xưng là "Thiên địa vị trận", trên thực tế hẳn cũng không thể thực sự tạo được trận pháp mà không có sự trợ giúp của bất kì nguyên liệu thi pháp nào, hẳn chỉ là có thể dùng ít thì dùng ít mà thôi.

Mà tạm thời trước mắt, trận pháp mạnh nhất chính là Cửu Tuyệt Tru Tiên Trận, vượt xa tinh phẩm, chính vì vậy ngay cả Thiên thần cung cũng không dám tùy tiện có chủ ý phá trận.

Với cơ sở trận pháp, Đường Kiếp đã sớm nắm giữ bố pháp của Tụ Linh Trận, nhưng ở trong đây, hẳn không dám bố pháp.

Tụ Linh Trận tụ hợp thiên địa linh khí, tiếng động có thể lớn hơn Tiểu Mễ Điệp Trận rất nhiều, một khí phát động nhất định sẽ bị người ta phát hiện.

Hẳn không thể để cho bất cứ kẻ nào biết hẳn hiểu trận pháp! Ít nhất hiện tại không thể!

Nếu để cho Thiên thần cung biết hẳn biết cái này, như vậy là cơ bản xác nhận thân phận của hẳn.

Kế hoạch của Đường Kiếp, chỉ cần đối phương nghi ngờ, không cần đối phương chắc chắn!

Cho nên bất kể như thế nào, hẳn không thể cho Thiên thần cung và Tây Nguyệt phái cơ hội chắc chắn thân phận của mình.

Nhưng lúc Tạ Phong Đường giúp hẳn bố trí thủ hộ trận ở Đào Nhiên Cư thì tất cả không như trước đây nữa.

Có đại trận bên ngoài này làm nguy trang, hẳn ở bên trong tha hồ làm gì cũng không sợ bị người ta phát hiện, cho dù có bị phát hiện cũng chỉ cho rằng là dao động của đại trận bên ngoài.

Mà đối với Đường Kiếp mà nói, đây cũng là lần đầu tiên hẳn thật sự bài trí trận pháp, so với lần này, trước đây đều chỉ là chuẩn bị.

Lần bày trận này, giống như là giúp đỡ người đầu bếp xuất sư, bắt đầu nấu đồ ăn cho khách rồi.

Cũng may khách cũng là mình, hẳn không cần lo vấn đề đánh giá.

Thời khắc phát động Tụ Linh Trận, Đường Kiếp đang ở trong trận, bắt đầu cảm thụ linh khí hội tụ. Dưới tác dụng của Tụ Linh Trận, thiên địa linh khí càng tụ càng nhiều, gần như là chủ động lao tới người của Đường Kiếp, Ngọc Môn Ngũ Chuyên cái vòi nước này mở không mạnh nhưng tốc độ lại ngày càng nhanh.

Đường Kiếp đã nhân lúc chu thiên bắt đầu chuyển động, hút mỗi một phút linh khí một cách tham lam, chuyển hóa nó thành linh dịch cho vào linh không, rồi phóng thích nó vào pháp thuật, như vậy tuần hoàn không ngừng nghỉ, pháp quyết biến hóa, từng chút từng chút Lồng Thủy Quang trên người Đường Kiếp, tạo ra rồi lại tiêu tan, rồi lại tái sinh, rồi lại tiêu tan.

Hiệu quả của Tụ Linh Trận vô cùng rõ ràng, tốc độ pháp lực của Đường Kiếp khôi phục gần như là nhanh gấp đôi.

Mặc dù như thế Đường Kiếp vẫn không hài lòng, độ thuần thực sau khi tới trình độ nhất định, thì càng lên cao càng khó.

Lồng Thủy Quang từ hai mươi giây một lần đến sáu giây một lần, có thể thuần thực sau mấy trăm lần thì có thể đạt được, nhưng để tăng lên cao, mỗi tốc độ phóng thích nâng cao một giây, có thể phải khổ luyện hàng trăm hàng ngàn lần.

Cũng may Đường Kiếp không chỉ có Tụ Linh Trận, còn có linh dược Tà Phong Đường cho hẳn.

Vì để nhanh chóng nắm giữ Lồng Thủy Quang, một nửa lựa chọn của Đường Kiếp đều là được vật hồi linh.

Ở Tế Hà Giới, đại bộ phận được vật hồi linh không phải là sau khi uống vào là có thể bổ sung linh lực mà là trong bản thân được tính đã có một lượng lớn linh khí, mà còn rất dễ bị ngưng hóa thành dịch, nhưng đồng thời cần thông qua Tiểu chu thiên chuyển đến để hoàn thành.

Thời khắc này Đường Kiếp đang dùng một hạt Hồi Linh Đan, chỉ cảm thấy trong cơ thể lập tức cảm thấy linh khí toát lên, trong vòng một Tiểu Chu Thiên, không ngờ đã ngưng kết ra ba mươi linh dịch, không những thế, ngay cả tốc độ vận chuyển Tiêu Chu Thiên cũng nhanh hơn, chủ yếu là bởi vì tác dụng được tính, quá trình ngưng kết vô cùng thuận lợi.

Đường Kiếp vừa tiếp tục luyện hóa được tính còn thừa, vừa không ngừng dùng Lồng Thủy Quang nhanh chóng tiêu hao linh khí bổ sung, vận dụng Lồng Thủy Quang một cách thuần thực.

Trong vòng một đêm, được tính của Hồi Linh Đan cuối cùng đã được hấp thu tất cả, Đường Kiếp ngưng một chút, trong vòng một đêm không ở ngờ bản thân đã chuyển hóa hơn bảy mươi lần Tiểu Chu Thiên, có lẽ chủ yếu vẫn là nguyên nhân luyện hóa dễ dàng, còn quá trình như vậy cũng khiến thuần thực chuyển hóa Tiểu Chu Thiên của hắn nâng cao.

Đồng thời hắn từ đầu đến cuối cũng phóng ra hơn hai trăm lần hơn Lồng Thủy Quang, rốt cục nâng tốc độ phóng thích của Lồng Thủy Quang lên đến gần năm giây.

Một lọ Hồi Linh Đan có mười viên đan dược, năm bình Hồi Linh Đan có thể sử dụng năm mươi ngày, Đường Kiếp phỏng chừng hai đến ba bình thì có thể để Lồng Thủy Quang của bản thân phóng thích vào trong vòng một giây.

Nhìn trời đã sáng choang, tinh thần Đường Kiếp sáng khoái, thu lại Tự Linh Trận, lúc này mới ra khỏi phòng để đi học. Ban ngày khi đi học, Đường Kiếp xem Vệ Thiên Xung không có tinh thần. dùng bút viết mấy chữ hỏi Vệ Thiên Xung: - Sao, cả đêm qua không ngủ à?

Vệ Thiên Xung viết trả lời: - Ôi, đừng nói nữa, ta rối cuộc biết sai lầm chế tác con rối này là gì rồi. Chúng ta tu luyện một đêm không ngủ không thành vấn đề, nhưng chế tác con rối không phải tu luyện! Ta bận rộn một đêm, hiện tại buồn ngủ chết được.

- Vậy ngủ đi, dù sao chỉ cần không nói lời nào, đi học để ngủ cũng không sao mà.

- Vậy bài học thì sao? Mấy ngày nữa là thi học kì rồi. - Dù sao người có nghe hay không đều thi không được, đến lúc đó tiếp tục học thôi.

- Đường Kiếp, có thể nói như vậy với thiếu gia sao?

- Ta không có nói chuyện, ta viết mà.

- . . . Đường Kiếp, người nói ta làm con rối thật sự là chính xác sao? Hôm qua Thiên đại ca lại tới nữa, giáo huấn cho ta hiểu, nói là không làm việc đàng hoàng.

- Tiên lộ rất hẹp, rất dài, nhưng tiên lộ chưa hẳn chỉ có một. Mỗi người đều có con đường của mình, tiểu thiếu gia, người thích hợp với cái này. Nếu người tin tưởng ta, người cứ đi theo con đường này, ta đảm bảo người sẽ thành công, đừng quên ta trông cậy người trở thành mười đại đệ tử đó.

- Đừng có nhắc mười đại đệ tử. Nhưng mà tối hôm qua sau khi ta làm mới phát hiện, chế tác con rối này cũng khác thú vị. Mỗi một loại nguyên liệu đều có tác dụng riêng của nó, đặt ở vị trí khác nhau, dùng luyện trận khác nhau, có thể dẫn đến hiệu quả khác nhau, đúng là vô cùng thú vị. Thuật điêu khắc của ta dùng trong chế tác con rối luôn luôn không đủ.

- Người thích là được rồi, có hứng thú, thêm chút kiên trì thì sẽ thành công. Đúng rồi, tượng gỗ của người dự tính bao lâu có thể hoàn thành?

- Tốt xấu gì cũng là đứa con đầu tiên của ta, ta muốn làm tốt một chút, ít nhất hai mươi ngày. Nhưng mà sau khi có vài vị sư huynh biết, đều nói là nhỏ quá, không dễ khắc luyện trận, trừ phi mời thượng sư ra tay, những học sinh bình thường sợ rằng không có bản lĩnh đó.

- Đừng lo lắng, ta có thể giúp người giải quyết.

- Người sẽ luyện trận?

- Ta không biết, nhưng ta biết có người biết.

- Cao nhân?

- Một cao nhân ẩn thế tránh đời, ngọa hổ tàng long trong học sinh, điển hình siêu cấp của giả chết bắt quạ, một tuyệt đại đại gia của thế hệ trận đạo

- Đường Kiếp, người lại chỉ bậy ta!

- Làm gì có chữ nào bậy chứ, tiểu thiếu gia! Tóm lại, ta đảm bảo luyện trận của người hoàn mỹ không sai sót, con rồi chiến nhất phẩm kinh thế là được. Tuy nhiên để làm được một luyện trận vừa lòng, giá tiền sợ là hơi cao một chút.

- Bao nhiêu?

- Một trăm linh tiền.

- Nếu như có thể làm được như người nói vậy, một trăm linh tiền cũng đáng.

- Vậy thì được. Đường Kiếp cười cười, kết thúc cuộc trò chuyện bằng bút.

Ứng sào.

Cố Trường Thanh ngồi ở vị trí của mình, trước mặt đã xếp một thư án mới.

Suy nghĩ một chút, Cố Trường Thanh rốt cục nói: - Nếu hẳn thật sự là Đường Kiệt, Ứng chủ cho rằng hậu thuẫn của hẳn sẽ là gì?

Cố Trường Thanh lắc đầu: - Ta không biết, thiếu niên này đã ra vượt ra ngoài dự liệu của chúng ta, có nhiều thứ đã không thể phỏng chừng, không cách nào đoán nữa rồi. Đối phó với đối thủ như vậy, có lúc dùng cách đơn giản để đỡ rách việc.

Trong mắt Cao Phi chợt lóe lên: - Ý Ứng chủ là - Thứ đồ đẹp sợ nhất chính là đối xử dã man. Khi đối thủ bố trí kế hoạch đan xen hoàn hảo, có lúc việc người cần làm không phải là cởi bỏ nó, như vậy chỉ làm nó thuận theo con đường của kẻ địch thôi, chỉ làm người càng lún sâu vào, cho nên lúc này cách thích hợp nhất chính là ra những đòn chớp nhoáng trực tiếp phá hủy nó! Nếu đối thủ muốn chơi với lửa, vậy thì nhất quyết cho hẳn biết, hẳn không có năng lực khống chế lửa, đừng tưởng hẳn có thể thuận lợi đến lúc bản thân cần, khi hẳn bắt đầu châm lửa, ngọn lửa này đã trực tiếp cháy sém hẳn, nuốt chửng hẳn!

Nói đến đây, Cố Trường Thanh cười lạnh nói: - Lập tức phái người bắt Đường Kiệt, dùng thuật lục soát linh hồn tiến hành tra khảo!

Vẫn muốn động thủ sao?

Cao Phi nhướng mày: - Có phải là hơi gấp không? Thật ra chúng ta còn có cách khác có thể kiểm tra mà. Chúng ta có thể đi An Dương kiểm người đã gặp qua Đường Kiệt trước mà.

- Lỡ như đối thủ cũng nghĩ như vậy thì sao? Cố Trường Thanh hỏi lại: - An Dương xa xôi ngàn dặm, đợi đến khi tìm người đến cũng không biết là

lúc nào rồi. Chỉ sợ lúc đó lại không có cách mới nào, khiến chúng ta phí công. Đối thủ giao hoạt như thế, chúng ta đành phải sử dụng những cách khác thường. Hơn nữa những tên đó trước đây cũng là không mời mà tới, kết quả như thế nào người cũng thấy rồi đấy.

Cao Phi tất nhiên là biết đến. Ba năm này, đối tượng nghi ngờ có rất nhiều, bọn họ từng mời người của An Dương đến, kết quả là những người đó đã không nhớ rõ bộ dạng của Đường Kiếp lâu rồi, dưới sự uy hiếp, dọa người của Thiên thần cung, những người đó đã chỉ lung tung.

Hai lần tính sai lần trước, có một lần có mấy tên chỉ huy bảo ngựa lung tung cả lên.

- Hơn nữa ta cảm giác, nếu như Đường Kiệt đủ thông minh, cũng chưa chắc chưa có chuẩn bị Cổ Trường Thanh lại bồi thêm một câu.

Cao Phi cũng có phần đồng ý, mặc dù như thế, hắn vẫn nhắc nhở: - Nói thì nói như thế, dù sao cũng phải thử qua mới biết được. Hơn nữa nếu chẳng may Sưu Hồn Thuật không tìm ra manh mối, có thể sẽ hoàn toàn mất đi hy vọng, cái giá của lục soát linh hồn lại quá cao

- Cho nên phải khảo vấn trước, Sưu Hồn Thuật là lựa chọn cuối cùng, về phần cái giá phải trả không cần người suy tính.

- Vậy lỡ như chúng ta tìm sai người?

- Cho nên trước khi đạt được, bất luận như thế nào đều không thể để liên lụy Thiên thần cung vào trong đó. Nói đến đây, Cổ Trường Thanh dừng một chút, giận dữ nói: - Không thể phạm sai lầm lần nữa, lần này chúng ta phải nghĩ cách khác.

- Phái Tẩy Nguyệt đã chú ý tới Đường Kiếp, lúc này mà động thủ, bọn họ sẽ không tin nữa.

- Không cần bọn họ tin, chỉ cần có lời giao phó là được.

Cao Phi không nói nữa.

Hắn đã hiểu được ý của Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh từ từ thở dài: - Làm tốt chuẩn bị cái giá của một mạng đi Muốn thành đại sự, luôn phải có hy sinh. Một cái mạng nếu có thể đổi lấy Bình giám, đã là vô cùng giá trị rồi.

- Vâng! Cao Phi cúi đầu nói. Nhưng trong lòng bất giác nghĩ đến, chỉ sợ là đối với người hy sinh mà nói thì chưa chắc là đáng. Chuyện này không thể trông mong là tự nguyện, cuối cùng cũng là có chút động tâm.

Cố Trường Thanh lại nói: - Chuyện chọn người cho người quyết định đó.

Cao Phi cười lạnh trong lòng, biết Cố Trường Thanh đẩy vấn đề nan giải cho mình, một khi sự việc có gì bất trắc, người xui xẻo chính là hắn.

Tuy nhiên thân là thuộc hạ, chính mình không chịu tiếng xấu thay cho người khác thì ai chịu đây?

- Người cần bao nhiêu thời gian? Cố Trường Thanh hỏi.

Ngẫm nghĩ một chút, Cao Phi trả lời: - Ít nhất một tháng, chỗ của Đường Kiếp hiện nay có pháp trận thủ hộ, hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, ở bất luận không phải là Đường Kiệt thì chỉ sợ là cũng đã có cảnh giác, cần thời gian từ từ tiếp cận. Trừ phi

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi chúng ta cho Bạo Viên ra tay.

- Không được! Cố Trường Thanh quả quyết phủ quyết: - Bạo Viên là quân bài cuối cùng chưa lật của chúng ta, bồi dưỡng không dễ, đến khi

chưa đến lúc sơn cùng thủy tận, không được dùng!

- Vâng!

- Cho người bốn mươi ngày, trong bốn mươi ngày, nhất định phải bắt được Đường Kiếp!

- Thuộc hạ đã biết! Cao Phi lớn tiếng trả lời.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Thăm Dò

Những ngày tiếp theo, Đường Kiếp tiếp tục khổ luyện khả năng thi pháp của mình, việc này ở đại bộ phận học tử đều cực kỳ hiếm thấy.

Nhìn thấy các học tử khác từng người tiến vào cấp Huyền Linh, dương tự đắc trở lại tu luyện, Đường Kiếp cũng không vội vàng, chỉ là đem Long Thủy Quang một lần lại một lần phóng thích, tốc độ thi pháp cũng từ năm giây rút ngắn xuống bốn giây, ba giây, hai giây

Hôm nay Đường Kiếp vẫn ở trong phòng tu luyện, nhưng lại nghe thấy bên ngoài có tiếng gọi.

Ra khỏi phòng, Đường Kiếp nhìn thấy một vị học tử đang đứng ở cửa. - Hóa ra là Lý sư huynh, không biết sư huynh tìm ta có chuyện gì?

Vị Lý sư huynh này tên là Lý Chân, là một học tử năm thứ sáu của học viện Tẩy Nguyệt, là Linh Hồ Cảnh, nhưng so với Ngô Hạnh, gã ta có khi còn mạnh hơn nhiều.

Cách học tập của Lý Chân và Đường Kiếp có chút tương tự, cũng không vội vàng tăng cảnh giới, mà là mỗi lần tới cảnh giới mới đều chăm chỉ luyện pháp thuật, nâng cao sức chiến đấu, sau đó mới dựa vào sức chiến đấu chấp hành nhiệm vụ của học viện, đạt được tài nguyên, sau đó lại quay lại nâng cao tốc độ tu luyện của mình.

Đây cũng là một cách lựa chọn tốt nhất cho các học tử thiên tư không đủ, vấn đề duy nhất đó chính là mạo hiểm quá lớn.

Mấy ngày trước, Lý Chân cùng đấu với người khác vài trận ở Đấu Trường Thần Binh, liên tiếp thắng nhiều trận, thanh danh cũng không nhỏ, bởi vậy Đường Kiếp cũng biết gã, cũng có duyên gặp qua gã.

Lúc thấy Đường Kiếp đi ra, Lý Chân cười nói: - Người cũng biết đấy, qua vài ngày nữa là đại khảo rồi, đáng thương ta hàng năm đều không đậu, không thể cứ lãng phí thời gian ở nơi này. Không phải vì nghe nói học viện Tây Nguyệt có một học tử thiên tài, học vấn uyên thâm, tài trí hơn người, vì thế nên tới đây để lãnh giáo.

Khoa văn của học viện Tây Nguyệt quy củ rất đơn giản, tất cả nội dung chỉ giảng trong nửa năm đầu, nửa năm sau đại khảo, nếu thông qua thì không cần tiếp tục học.

Còn nếu không thông qua, nhất định phải tiếp tục đến học, thí luyện có thể xin nghỉ, nhưng chỉ cần trở về, một ngày cũng không được nghỉ ngơi, tới khi nào thông qua kỳ thi thì mới không phải lên lớp nữa.

Các học tử học viện Tây Nguyệt đều một lòng tu luyện, làm gì còn tâm trí mà học văn, sau này mới ý thức được, mỗi sáng đều phải đi lên lớp nghe giảng, thời gian bị trễ nải càng nhiều. Nghĩ tới việc Đại Châu Thiên cần một canh giờ mới có thể hoàn thành, mà người đã mất nửa canh giờ lên lớp nghe giảng, người chỉ còn nửa canh giờ tu luyện Đại Châu Thiên, sau khi quay về lại phải học bù.

Bởi vậy đám học tử cũng không thể không cố gắng, với thứ mà bản thân không hứng thú.

Ví như Lý Chân, sáu năm nay gã đều khổ công tu luyện, ngay cả khi lên lớp cũng không quên luyện tập Chu Thiên vận chuyển, kết quả là nhiều lần thi đều không qua. Rất nhiều người giống như gã ta, kỳ thực đều buông tha khoa văn rồi, dù sao khi đi học cũng có thể tu luyện, cùng lắm là hiệu

suất thấp một chút, tổng kết đánh giá kém một tẹo thôi, không nghĩ tới hôm nay Lý Chân lại chạy tới tìm Đường Kiếp.

Nghe Lý Chân nói vậy, Đường Kiếp cười cười: - Nói đến tài văn chương, sư đệ quả thật có chút tự tin. Tuy nhiên học tử mỗi năm, văn chương xuất chúng hơn người không ít, học viện Tẩy Nguyệt năm nay, ít nhất cũng phải có hơn mười người, tại sao sư huynh lại cứ nhất định tìm tới ta?

Lý Chân cười nói: - Bồ tát văn lý, cũng cần thời gian. Máy người kia, người tìm bọn họ giúp đỡ, nhất định là công phu sư tử ngoạm. Sư huynh ta tích tiền không dễ dàng, không mua nổi thời gian của bọn họ, ngấm lại sư đệ dù sao cũng là người mới tới, như vậy ra giá cũng sẽ rẻ hơn một chút. Đây là ta có ý chuẩn bị một bình dưỡng khí đan, coi như học phí. Nói xong liền đưa một bình dưỡng khí đan ra.

Nhìn thấy bình dưỡng khí đan, Đường Kiếp cười cười: - Dưỡng khí đan này quá quý trọng, sư đệ không nhận nổi. Kỳ thật sư huynh cũng không cần phải như vậy, nếu sư huynh muốn thông qua kì thi văn, mỗi ngày nghe giảng chăm chỉ một chút, tự nhiên cái gì cũng hiểu rõ, hà tất phải tìm tới tiểu đệ?

Lý Chân vội vàng nói: - Thượng sư giảng bài, không cho phép đặt câu hỏi, có nhiều vấn đề khó hiểu, tất nhiên muốn tìm sư đệ giúp đỡ. Sư đệ không đồng ý sao?

Đường Kiếp lắc lắc đầu: - Thật có lỗi, tiểu đệ gần đây đang cố gắng vượt ải, Linh Tuyền đang ở phía trước, sợ là không có thời gian rảnh.

- Có dưỡng khí đan này, người có thể nhanh chóng nhập Linh Tuyền hơn.

Đường Kiếp vẫn lắc đầu nói: - Ý tốt của sư huynh, tiểu đệ cảm tạ, tuy nhiên việc này vẫn là thôi đi.

- Người Lý Chân bị hấn làm cho tức giận, trừng mắt: - Vậy người mời ta vào phòng chắc sẽ không thành vấn đề chứ?

Đường Kiếp lại vẫn như cũ lắc lắc đầu.

Lý Chân bị hấn làm cho giận run người, chỉ vào Đường Kiếp nói: - Được, được lắm. Chỉ là một học tử năm một, thật không ngờ lại dám can rờ đến vậy, đem dưỡng khí đan ra tặng cũng không lấy được một chút giúp đỡ từ người, thậm chí ngay cả ngồi cũng không mời ta ngồi, vô lễ như vậy, ta nhớ kỹ người rồi.

Nói xong gã quay người rời đi.

Ra khỏi Đào Nhiên cư, Lý Chân đang đi, tới một góc khuất không người, chỉ thấy ở nơi đó đang có một gã học tử cao ráo đang đứng.

Vị học tử kia nhìn thấy Lý Chân đang tiến lại, nhíu mày: - Xem ra sự huynh thất bại rồi.

Lý Chân hừ một tiếng: - Vụ cá cược này, ta thua rồi. Lý Chân ta tự cho rằng mình ở trong học viện, không được nhiều người ủng hộ, nhưng tốt ở xấu gì các sư đệ cũng nghe nói qua, có chuyện gì cũng nên để cho ta vài phần mặt mũi. Không nghĩ tới tên Đường Kiếp kia không ngờ ngay cả phòng cũng không mời ta vào. Mẫn sư đệ đoán không sai, tên Đường Kiếp này, quả nhiên cuồng ngạo vô cùng, mặt ngoài tỏ ra khiêm tốn, nhưng trong lòng lại không coi ai ra gì. Nếu không phải chỗ ở của hấn ta có trận pháp, ta không xông vào giáo huấn hấn một phen không được.

Nói xong liền cầm bình dưỡng khí đan ném về phía đối phương.

Học tử họ Mẫn kia chỉ cười cười, lại đưa bình đan dược trả lại cho Lý Chân: - Chỉ là nhất thời nói đùa, tìm chút việc mua vui mà thôi, huynh hà tất lại nghiêm túc vậy. Bình dưỡng khí đan này, sư huynh vẫn là nhận về đi.

Lý Chân cảm thấy bất mãn: - Lời này của người, giống như ta đang quit nợ của người vậy. Bình dưỡng khí đan này là do ta bị thua, dĩ nhiên làm gì có chuyện thu lại. Nếu ta thắng, người thua ta năm bình, vậy thì một bình ta cũng không lấy thiếu đấy. Thôi được rồi, mọi chuyện đến đây thôi, cáo từ.

Nhìn Lý Chân rời đi, vị học tử kia cúi đầu suy tư một lát, tay lấy ra lá bùa, viết: - Đường Kiếp rất thận trọng, nếu không phải người thân quen thì đều không cho tiến vào phòng, đi lại trong học viện cũng chỉ đi đường lớn, không vào đường nhỏ. Ven đường có nhiều giám sát học tử, cũng có Linh Sự ẩn thân quan sát, tạm thời cần tiếp tục tìm kiếm cơ hội hạ thủ.

Viết xong từ đầu ngón tay có một ngọn lửa bùng lên, lá bùa bị đốt thành tro rồi biến mất.

Hai mươi ngày sau, Vệ Thiên Xung rốt cuộc cũng hoàn thành việc tạo ra con rối đầu tiên.

Đây là con rối dáng một con sói, thân mình không lớn, nhưng tỏ vẻ uy nghiêm.

Loại gỗ do cây bị sét đánh chết dùng để làm thân, trâm châu đen dùng làm mắt, móng vuốt và răng nanh là dùng sắt và một chút hợp kim trộn với nhau. Riêng khối hợp kim nhỏ dùng để trộn lẫn đã có giá gần một nghìn tiền, cũng là bộ phận đắt nhất.

Bên trong con sói chạm rồng, dùng để đặt động lực linh thạch, đây cũng là động lực linh thạch thường thấy ở Tu tiên giới. Chỉ có điều linh thạch là thứ không dùng tiền để mua. Bởi vì linh thạch khác nhau, sẽ có thuộc tính, độ to nhỏ khác nhau, nên sau khi làm thành một loại hàng hóa mới tiến hành mua bán. Ở trên đầu sói còn có một chiếc sừng, cũng dùng hợp kim để tạo thành, khiến cho thoạt nhìn qua con sói hết sức dữ tợn.

Nếu chỉ dựa trên vật liệu mà nói, con rối hình sói này thuộc vào loại nhất phẩm cũng không sai. Chỉ là bởi vì hình dáng có chút nhỏ, dẫn tới trận pháp khắc trên đó có giới hạn, nên công năng tất nhiên cũng không nhiều.

Vệ Thiên Xung chỉ có là hoàn thành hình dáng bề ngoài, kế tiếp cần tiến hành chế tạo trận pháp, mới chân chính giao cho nó một linh hồn, mới có thể dựa theo ý mình mà chuyển động.

Giống như đem con của mình giao cho Đường Kiếp vậy, Vệ Thiên Xung lưu luyến không rời nói: - Ta giao nó cho người đấy.

- Yên tâm đi, tiểu thiếu gia.

Cầm lấy con rối Vệ Thiên Xung đưa cho, Đường Kiếp đi thẳng tới Chu Thiên Đài.

Chu Thiên Đài là nơi đám học tử thực hành trận pháp.

Dựa theo quy củ của học viện Tây Nguyệt, đám học tử chỉ sau khi tiến vào cấp Linh Tuyền, mới có tư cách xin học Đan Phù trận khí và các hạng mục phụ khác.

Sau khi xin thì sẽ phải chờ một thời gian, học viện sẽ sắp xếp một lần khảo hạch, chỉ có những học tử hoàn thành khảo hạch thì mới có thể chính thức bắt đầu học tập. Phương thức tuyển chọn thì dựa theo quy định của học viện, không cần biết có bao nhiêu thiên tài, mỗi lần chỉ lấy mười người, hơn nữa thà thiếu chứ không ầu, không đạt được yêu cầu thì thà không cần.

Đương nhiên, nếu người cảm thấy bản thân có đủ thiên phú, nhiều lần tham gia kỳ thi cũng không vấn đề gì, chỉ có điều trừ lần thi đầu tiên là miễn phí, các lần thi sau đều phải trả tiền.

Đám học tử sau này muốn vượt trội hơn người, ngoại trừ việc dựa vào thiên phú, dựa vào của cải. Thì dựa vào Đan Phù trận khí và các trận

khí khác chính là con đường thứ tư, đáng tiếc là phương diện này đối với thiên phú yêu cầu rất cao, hơn nữa lại phải đầu tư lớn, gia cảnh không khá giả thì rất khó hơn người.

Từ phương diện này mà nói, Đường Kiếp có thể cùng Hư Mộ Dương học trận đơn thuần là do may mắn. Trận đạo của Hư Mộ Dương chú trọng tự nhiên, chú ý tới thi pháp thiên thành, có thể không dùng vật liệu thì sẽ không dùng, như vậy mới khiến hắc có cơ hội xây dựng nền móng. Có thể cho rằng trận đạo của Hư Mộ Dương, khi tới mức độ cao cũng không tránh khỏi việc phải dùng vật liệu để thi pháp. Bởi vì trong ba năm đó, Đường Kiếp cũng chỉ có thể học được một số trận pháp cơ bản, cũng may quyền sách đó hắc đã xem kỹ, lý luận nội tình trong đó đều đã nắm chắc rồi. Tới Chu Thiên Đài, trước mặt chính là một quảng trường rộng.

Trên quảng trường có mười vị học tử đang ngồi, ai cũng ngồi dưới đất không biết là đang khổ nghĩ tính toán điều gì, tay cầm phấn vẽ trên mặt đất.

Đường Kiếp biết rằng đó là họ đang tính toán hình thành trận pháp, phức tạp vô cùng, thường thường có thể khiến người ta choáng váng đầu óc, nhớ lại năm đó hắc cũng từng như vậy.

Có điều hắc đến nơi đây cũng không phải là để quan sát học tử vẽ trận. Lúc này ánh mắt hắc quét một vòng, nhìn thấy một gã học tử trên mặt hiện lên vẻ thất vọng chán nản.

Vị học tử này nhìn có vẻ nhếch nhác, nhưng ánh mắt lộ ra vẻ chăm chú, từ trận đồ của gã có thể thấy, kiến thức không hề tệ, chỉ có điều quá cứng nhắc, tuy nhiên đây đúng là người mà Đường Kiếp muốn.

Chính là hắc đi, Đường Kiếp nghĩ.

Chỉnh sửa lại mũ áo, Đường Kiếp đi qua, chào hỏi: - Chào sư huynh.

- Hả? Vị học tử kia ngẩng đầu lên nhìn về phía Đường Kiếp: - Người là

- Học tử năm thứ nhất, Đường Kiếp. Sau đó Đường Kiếp liền nói đại khái ý định của mình.

Nghe được Đường Kiếp muốn mời mình luyện trận cho con rối, vị học tử kia rất vui mừng.

Học tử học tập các hạng mục phụ bản chính là vì mục đích kiếm tiền, dễ dàng bán linh dược tu luyện.

Chỉ có điều những kẻ có trình độ đều đi chào hỏi, kéo khách. Học tử còn ở lại Chu Thiên Đài phần lớn đều thuộc loại trình độ chưa đủ, vẫn như cũ chưa có tiến triển gì.

Vị học tử này tên là Tần Lương, ở phương diện bày trận cũng không có gì g xuất chúng, trời sinh tính tình chất phác, bởi vậy cũng chưa từng nhận buôn bán làm ăn bao giờ, không ngờ hôm nay lại có người tới đây luyện trận. Đây gọi là mối kinh doanh đưa tới tận cửa, phải kiếm được một khoản, còn có thể dựa vào việc này để luyện tập.

Tuy nhiên Đường Kiếp vừa đưa con rối ra, Tần Lương kia lập tức nhíu mày: - Con rối này có hơi nhỏ.

- Đừng lo lắng. Đường Kiếp cười cười nói: - Con rối này ngay từ đầu đã không có ý định dùng nó để chiến đấu, chỉ muốn dùng để chơi thôi, cho nên chỉ cần khắc vài trận pháp đơn giản là được.

- Ra là như vậy. Nghe nói không phải dùng cho chiến đấu, Tần Lương lập tức thoải mái hơn nhiều.

Nếu đối phương chỉ nhất thời muốn nghịch, vậy thì khắc vài khống chế trận pháp cơ bản là được, dù nhỏ vậy cũng đủ rồi.

- Tuy nhiên vật liệu tạo thành con rối này đều là thượng hạng, chỉ dùng để chơi đùa, có chút đáng tiếc. Tần Lương nhìn vật liệu tạo ra con rối, chặc

chật lười tán thưởng.

Một con rối như vậy, không có hai ngàn linh tiền không làm nổi đâu, cũng không biết thiếu gia nhà nào phá gia bại sản như vậy, bỏ ra số tiền lớn để làm sủng vật chơi.

Đường Kiếp cười nói: - Vậy thì mời sư huynh dựa theo hình này để khắc. Nói xong lấy ra một tờ trận đồ.

- Hử? Tần Lương nhìn trận đồ kỳ quái nói: - Trận đồ này có chút kỳ quái, sao ở giữa có nhiều chỗ trống và không nối liền với nhau vậy? Vật liệu yêu cầu cũng có chút kỳ lạ trận đồ như thế này, chế ra có thể dùng được sao?

- Là như thế này, thiếu gia nhà ta cũng có hứng thú với trận đồ, cho nên trận đồ này lưu lại một ít chỗ trống, để cho thiếu gia Đường Kiếp làm ra vẽ nói người hiểu đây, rồi lấy ra ba mươi linh tiền đưa tới.

Tần Lương lập tức gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, chuyện này hơn phân nửa là do thiếu gia nhà giàu muốn khoe năng lực, cho nên để người khác làm một nửa, còn một nửa là để tự mình làm, như vậy có thể khoe rằng đó là công lao của gã.

Dù sao thì mình chỉ cần lấy được tiền là tốt rồi, cũng chẳng quan tâm làm gì, tự trong lòng ngầm hiểu là được.

Ba ngày sau, Tần Lương hoàn thành trận đồ, đưa con rối giao lại cho Đường Kiếp. Đường Kiếp cầm con rối xem qua, cuối cùng tiểu tử này cũng không tự cho thông minh vẽ thêm vài nét, cảm giác rất vừa ý, tán thưởng tay nghề Tần Lương một hồi, khiến cho Tần Lương cũng có chút lảng lảng.

Mang theo con rối hoàn thành một nửa, Đường Kiếp trở lại Đào Nhiên Cư.

Lấy ra vật liệu đã chuẩn bị từ trước, kế tiếp chính lúc, biến thứ tầm thường thành thần kỳ rồi. Trong phòng nhỏ, tay cầm một chiếc kim bằng thép, chấm vào trong bột natri, phốt pho, trộn lẫn tạo thành thuốc màu. Đường Kiếp cẩn thận vẽ màu lên trên trận pháp đã khắc xong ở bên trong, loại thuốc màu này là dựa theo bí pháp của Hư Mộ Dương chế thành, hiệu quả truyền linh khí càng cao. Khi chúng dựa theo trận đồ đã được vẽ sẵn, chỉ cần ra lệnh liên tục động hình thành pháp thuật tương ứng.

Trên thực tế trận pháp, phù pháp, pháp thuật các loại, nguyên lý đều giống nhau, thông qua vận dụng linh khí để đạt được hiệu quả mong muốn.

Khi Khổ đạo nhân lên lớp giảng bài cho học tử đã từng chỉ ra, người người ai cũng biết thiên địa có linh khí, nhưng rốt cuộc linh khí là cái gì?

có rất ít người có thể nói ra được linh khí bắt nguồn từ đâu.

Dựa theo cách nói của Khổ đạo nhân, kỳ thật linh khí là một loại nguyên vật chất căn bản, tồn tại một cách khách quan ở Tu tiên giới. Giống như nguyên tử, hình thành lên vạn vật.

Có điểm bất đồng, đó chính là linh khí có linh tính.

Linh tính này, cùng với linh khí không có quan hệ, nó chỉ là điểm bất đồng với tất cả mọi vật chất khác trong trời đất.

Gió vô thức, mưa vô thức, cây vô thức, đá vô thức, nhưng linh khí lại có ý thức.

Linh có nhận thức, nhưng lại hồ đồ không biết.

Linh chính là gốc rễ của tất cả. Sinh mệnh của chúng không chỉ là sinh mệnh, khác biệt lớn nhất đối với những thứ vô thức, đó là chúng có thể tiếp nhận mệnh lệnh, và tạo ra phản ứng. Giống như tảng đá mà có sinh mệnh, thì cũng có thể nghe mệnh lệnh của chúng ta mà làm việc.

Linh, thì lại càng như vậy.

Tất cả pháp thuật, nói toạc ra chẳng qua là dùng linh để hạ lệnh.

Đó là một vòng tuần hoàn, biến hóa vô tận, đó chính là khởi nguồn.

Cho nên, phép thuật chính là lệnh, là đặc biệt có tác dụng ra lệnh cho linh khí, khiến cho chúng có thể dựa theo ý nguyện của mình mà hành động.

Bởi vì như vậy, phù pháp, trận pháp, pháp thuật đều là ra lệnh cho linh khí, chỉ có điều mục đích không giống nhau, nên phương thức biểu hiện ra cũng có chỗ bất đồng.

Như vậy cũng giống như bút lông, bút máy, bút bi, viết ra đều là chữ, nhưng phạm vi sử dụng lại không giống nhau, và cũng tồn tại ở những lĩnh vực khác nhau.

Pháp thuật trên cơ thể người, lấy cơ thể làm chỗ dựa, lấy kinh mạch làm đường đi, trọng ở việc có thể tùy theo ý mình.

Phù pháp ở trên lá bùa, lấy lá bùa làm căn cứ, lấy nét vẽ làm hướng đi, trọng ở nhanh và tiện.

Trận pháp dựa vào tự nhiên, lấy tự nhiên làm căn cứ, lấy trận đồ làm đường đi, trọng ở uy lực. Mặc dù biểu hiện không đồng nhất, nhưng bản chất lại tương thông.

Chính vì thế, tiểu Y Y mới có thể biến trận pháp thành pháp thuật. Bởi vì ở khi sinh ra nàng ta liền ứng với mê trận pháp, khiến cho thân thể tự nhiên phù hợp với mê trận pháp, cũng bởi vì trận pháp có thể trực tiếp tạo thành trong cơ thể người, nên khi biểu hiện ra sẽ thành pháp thuật.

Đối với luyện trận mà nói, chính là lấy con rối làm căn cứ, trận đồ làm đường đi, trọng ở linh hoạt.

Dựa vào con rối làm nơi để chế tác luyện trận, cần căn cứ vào vật liệu không giống nhau, hình thái không giống nhau mà có sự biến hóa.

Con rối chiến đấu này thân mình được làm bằng gỗ của cây bị sét đánh, thích hợp nhất để khắc một ít trận đề liên quan đến lôi điện.

Lúc này Đường Kiếp đang khắc chính là một lôi điện trận pháp "Tiểu thiên lang điện quang trận".

Đây là trận pháp mà đầu năm, khi Hư Mộ Dương đi thăm thú cảnh giang hồ, trong lúc vô ý nghĩ ra, tên ban đầu được gọi là Thiên long điện quang trận, là dùng trên hình rối con sói lớn hơn nhiều.

Đường Kiếp sau khi học được lý giải trận đạo, vẫn một mực nghiên cứu trận pháp này. Hắn phát hiện ra, nếu bỏ đi một phần tác dụng, thì hoàn toàn có thể áp trận pháp nên một con rối nhỏ hơn, vì thế cố ý bỏ ra một khoảng thời gian khổ tâm nghiên cứu. Ở Vệ phủ ba năm, không có tâm pháp để tu luyện, nên phần lớn thời gian hắn đều tập trung suy nghĩ về việc này. Lúc đó điều duy nhất mà hắn nghĩ tới, đó là làm sao có thể bỏ ra ít công sức nhất, mà lại đạt được con rối thích hợp nhất.

Mặc dù là thế, nhưng giá thành của nguyên liệu tạo ra con rối, khiến cho hắn từng có ý nghĩ từ bỏ ý tưởng này. Cho tới tận khi Vệ Thiên Xung xuất hiện, mới khiến hắn tiếp tục khiên trì theo đuổi.

Sau khi Đường Kiếp sửa lại trận đồ, liền được Đường Kiếp đặt tên là Tiểu thiên lang điện quang trận.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Cháy Nhà Ra Mặt Chuột

Tiểu thiên lang điện quang trận là một trận đồ mini, điểm đặc biệt lớn nhất của nó là có thể phát ra tia sét, khiến động tác của con rối nhanh hơn, công kích có thêm tia sét nên càng mang lại hiệu quả.

Quá trình khắc trận đồ cực phức tạp, mỗi một đường vẫn đều phải tỉ mỉ tính toán. Mất cả buổi chiều, Đường Kiếp cũng chỉ hoàn thành một phần nhỏ, nhưng lại mệt mỏi đến mức trán đổ đầy mồ hôi.

Đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lại nghe thấy bên ngoài có người gọi.

Đường Kiếp vội cắt con rối lại, đi ra liền nhìn thấy, mấy người Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt đến, ngoài bọn họ ra còn có Tiêu Dao Xã do mấy vị học tử lúc mới quen nhau lập nên.

Nhìn thấy bọn họ, Đường Kiếp cười nói: - Hôm nay là ngọn gió nào mang các vị tới đây vậy?

Bình Tĩnh Nguyệt tức giận lườm hắn một cái nói: - Người còn không biết xấu hổ mà hỏi sao? Từ lần trước sau khi náo loạn chuyện kẻ trộm, Đào Nhiên cư của người liền biến thành tường đồng vách sắt, người bình thường đều không vào được. Người không biết bây giờ mọi người đều lấy người ra cá cược sao?

- Cá cược? Cá cược gì vậy? Đường Kiếp tò mò hỏi. Liễu Hồng Yên tiếp lời: - Tất nhiên là cá xem ai có thể phá được trận pháp này, tiến được vào cửa lớn của Đào Nhiên cư. Mấy người chúng ta cùng với người của Tĩnh

Tuyệt xã cá cược, nói rằng cửa lớn của người, bọn ta muốn vào là có thể vào.

Đường Kiếp cười to: - Các người đúng là những kẻ nhàn rỗi.

Bình Tĩnh Nguyệt cười hì hì nhìn Đường Kiếp: - Vậy người nói xem, có để cho chúng ta kiếm chút lợi lộc này không?

- Còn phải hỏi sao? Đường Kiếp mở trận nói: - Vào đi. Một người Tiêu Dao xã cười hi hi ha ha tiến vào Đào Nhiên cư. Vào trong phòng không tránh khỏi một trận huyên náo, lấy việc Đường Kiếp được học viện Tây Nguyệt bảo hộ ra đùa. Nói hăn là hoàng quyền trong lòng, không biết là phúc hay họa. Đường Kiếp cũng chỉ cười cười, vui vẻ tán gẫu với mọi người.

Trong đình bát giác bên ngoài Đào Nhiên cư, vị học tử họ Mẫn lại xuất hiện lần nữa. Nhìn cửa vào Đào Nhiên cư, rồi lấy ra một lá bùa, viết "Người của Tiêu Dao xã đã đi vào, xem ra Đường Kiếp chỉ để học tử đồng môn cùng năm với mình tiến vào, muốn bắt Đường Kiếp, chỉ có thể từ đây hạ thủ.

Một lát sau, có tin trả lời "để Lộng Quỷ ra tay". Sau khi tiễn đám người Liễu Hồng Yên về, Đường Kiếp lại tiếp tục luyện trận.

Mất bốn ngày liên tiếp, Tiểu thiên lang điện quang trận mới hoàn thành, kế tiếp Đường Kiếp sẽ chế tác một trận pháp khác cho nó.

Muốn hoàn thành trận pháp này, Đường Kiếp phải đến Linh Diệu Phường một chuyến.

Tới Linh Diệu phường, Đường Kiếp một mình đi dạo, tìm kiếm những vật liệu cần thiết.

Khi đang đi loanh quanh, Đường Kiếp phát hiện mình lại vô thức đến cửa hàng lương thực lần Vị Thủy phu nhân đang đứng trước cửa hàng, nhẹ nhàng mỉm cười nhìn mình.

Đường Kiếp bước lên phía trước hai bước, chấp tay nói: - Thủy phu nhân.

Thủy phu nhân cười nói: - Ta nhớ ra người, trong những học tử năm nay, người là người sớm nhất, phát hiện ra ý nghĩa tồn tại của học viện.

- Phu nhân quá khen, thật không dám nhận, học tử Đường Kiếp vẫn an phu nhân.

- Ủ, nói năng coi như lễ độ, xem người cũng là kẻ biết điều, phu nhân ta hôm nay vui vẻ, muốn gì cứ nói với ta, ta sẽ bán rẻ cho người, cũng tránh không để cho mấy vị sư huynh lại lột da người. Đường Kiếp vội hỏi: - Hôm nay không đến để mua lương thực.

Thủy phu nhân lườm hắt một cái: - Cửa hàng lương thực của ta chỉ bán lương thực, nhưng ai nói ta chỉ có cửa hàng lương thực chứ?

Đường Kiếp ngậy người ra, Thủy phu nhân lại nói tiếp: - Đi theo ta.

Nói xong đã thướt tha bước về một hướng khác đi.

Một đường đi theo phía sau Thủy phu nhân, Đường Kiếp lại tới tòa lầu lầu Tòa lầu các này có năm tầng, rường cột chạm trổ, quỳnh vũ mái cong, thoát nhìn rất gây sự chú ý.

Đường Kiếp nhìn đến lầu các lại cảnh kinh ngạc: - Linh Đài Các? Linh Đài Các này là do phu nhân mở sao?

Linh Đài Các được coi là cửa hàng xuất sắc nhất trong Linh Diệu Phường. Bên trong bán các loại pháp khí, bùa chú, vật liệu thượng hạng.

Trên cơ bản những thứ Linh Đài Cảnh muốn nơi này đều có, vì thế mà trực tiếp lấy tên là Linh Đài.

Thủy phu nhân cười đáp: - Nơi này là do nhi tử của ta mở, nhưng vì có nhiều việc, nên rất hăn rất ít tới nơi này, phần lớn đều là ta thay hăn trông coi. Lại đây, xem người cần thứ gì. Thủy phu nhân ngoắc ngoắc tay, gọi Đường Kiếp tiến vào.

Lập tức có một gã sai vặt đi tới, gã sai vặt này cũng đang học học tử của học viện Tây Nguyệt.

Học tử ở học viện Tây Nguyệt chỉ cần qua được kỳ thi văn, thì thời gian tự do liền tăng lên đáng kể. Có người tu luyện buồn chán, liền ra ngoài tìm chút việc đi làm, thuận tiện cũng có thể kiếm chút tiền tiêu vặt.

Đối với bọn họ mà nói, khổ tu, thí luyện, hạng mục phụ, làm thêm hết thảy chỉ là một cách lựa chọn của đám học tử, mà những lựa chọn khác nhau cũng đại biểu cho hướng đi khác nhau của mỗi người.

Lúc này vị học tử kia chào nói: - Không biết vị sư đệ cần thứ gì?

Đường Kiếp do dự một chút, cuối cùng nói: - Ta cần một chút mực tím, một ít Bế linh tán, còn có một ít đỉnh Thấu cốt.

- Bế linh tán? Thủy phu nhân giật mình kinh hãi: - Đó là độc dược tán linh, người cần thứ này làm gì?

Đường Kiếp vội trả lời: - Qua ít ngày nữa là tới kỳ thi văn, Đường Kiếp tự thấy có thể thông qua kỳ thi dễ dàng, đang dự định sau kỳ thi văn sẽ bắt đầu thí luyện.

- Qua kỳ thi văn liền thí luyện? Có chút vội vàng đấy? Người mới nhập học, căn cơ chưa ổn, thực lực không đủ, cho dù là nơi thí luyện đơn giản

nhất, đối với người mà nói cũng quá nguy hiểm. Thủy phu nhân nhú mày ân cần nói.

- Cho nên mới muốn dùng đến Bể linh tán. Đường Kiếp trả lời: - Ta cũng không còn biện pháp khác, tư chất có hạn, tiến độ tu luyện quá chậm, nếu không nghĩ cách kiếm chút vốn, sợ là trong vòng mười năm không thể Thoát phàm.

Thủy phu nhân nghi ngờ nhìn Đường Kiếp, đột nhiên đưa tay tóm lấy Đường Kiếp, một cổ kinh lực ngằm theo mạch môn tiến vào trong cơ thể Đường Kiếp. Đường Kiếp chấn động, muốn hất tay ra nhưng lại không làm được, cũng may ngay sau đó Thủy phu nhân đã thu tay lại: - Hóa ra đã là Linh Tuyền rồi, Ngọc Môn ngũ chuyển, không thể nói là quá kém, cũng chẳng thể coi là quá tốt. Nhưng cho dù là không dùng linh dược, trong vòng mười năm muốn Thoát phàm cũng không vấn đề gì. Nhưng thân thể của người có chút kỳ quái, vì sao khí huyết lại cường đại như vậy?

Nàng ta thấy trong mắt của Đường Kiếp đảo không ngừng, Đường Kiếp cả kinh mồ hôi vã ra, vội cười trừ nói: - Tiểu nhân từ nhỏ đã rèn luyện thân thể, khí lực coi như có thể.

Thủy phu nhân nghe vậy chỉ cười cười, biết hẳn nghĩ một đằng nói một lẻo, nhưng cũng không cùng hắn so đo, chỉ nói: - Người có bí mật gì là chuyện của người, ta không thích nghe. Thân thể người xương cốt rắn chắc, dùng để đối phó với tiểu yêu bình thường, cũng có thể chống đỡ được vài cái. Tuy nhiên, nếu gặp phải thứ lợi hại, thì chỉ có chữ chết. Thôi đi, ta cũng chẳng muốn quản. Bể linh tán, ta cũng có, người muốn có thể đưa cho người. Nhưng phải nhớ, tuyệt đối không được dùng trên người bạn học, nếu để cho ta phát hiện ra, nhất định sẽ cho người biết tay.

Đường Kiếp vội trả lời: - Đa tạ phu nhân, Đường Kiếp không dám dùng thứ đó để hại người nhà mình đâu.

Mang theo những vật liệu Thủy phu nhân cho, Đường Kiếp trở lại vào Nhiên Cư, lại lần nữa bắt đầu khắc trận đồ.

So với Tiểu thiên long điện quang trận, trận đồ này đơn giản hơn rất nhiều, chỉ dùng một buổi chiều đã hoàn thành.

Mắt thấy con rối Sói điện quang đã thành hình, Đường Kiếp để nó động vài cái, chỉ thấy con sói kia nháy mắt đã xông ra ngoài, như một tia sét nhào tới cối xay sau viện, vươn móng vuốt sắc bén ra, khiến cho cối xay in ba dấu móng vuốt thật sâu, đây còn là chưa khởi động trận đồ đấy.

Đường Kiếp cảm thấy hài lòng, nghĩ thầm rằng con rối này phòng ngự hơi yếu, nhưng thắng ở tốc độ nhanh nhẹn, công kích sắc bén. Nếu dùng để đánh bất ngờ, cho dù là học tử Linh Hải Cảnh, nếu không cẩn thận sẽ bị thương nặng. Nếu dùng đúng cách lúc thể trở thành một vũ khí sát thương tuyệt hảo.

Chỉ có điều vừa nghĩ tới Thủy phu nhân, vui vẻ trong lòng Đường Kiếp vừa dâng lên liên biến mất tăm.

Đây cũng là lần đầu tiên hắc đặng phải người thăm dò thực lực của hắc, cấp Linh Tuyền vốn giấu kín trực tiếp bị phát hiện không nói, ngay cả Tàng tượng kinh có tác dụng luyện thể đều bị một cái liếc mắt nhìn ra.

Hơn nữa nhìn bộ dạng miêu tả của Thủy phu nhân đó, hắc vẫn tự hào cơ thể hắc mình đồng da sắt, nhưng ở trong mắt Thủy phu nhân chỉ là "xương cốt rắn chắc", nghĩ tới đây, Đường Kiếp lại đổ một trận mồ hôi lạnh.

Học viện Tây Nguyệt quả là nơi ngọa hổ tàng long, tùy tiện gặp bà chủ bán lương thực cũng đã có tu vi như vậy. Nếu thực sự gặp một lão thái thái quét rác, đột nhiên tiến lại nói với hắc "Tâm pháp tu luyện của người chưa đúng, phải như thế này thế kia", hắc cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Lúc đó, hắn mới ý thức được, ở cái thế giới này, thực lực vẫn là chỗ dựa lớn nhất. Trí tuệ, quỷ kế, đều phải thành lập trên cơ sở có thực lực, nếu không có chỉ là bong bóng mà thôi.

Đường Kiếp hắn là kẻ may mắn, bởi vì Thiên Thần cung và Tây Nguyệt phái không có qua lại, cho nên hắn mới có cơ hội để lợi dụng.

Nhưng loại vận khí này luôn có giới hạn, cũng có lúc sẽ dùng hết.

Đến lúc đó, chính hắn cũng thành kẻ đi đến bước đường cùng.

- Nhất định trước khi lúc đó đến, thực lực phải đủ bảo vệ bản thân mình. Đường Kiếp lầm bầm nói.

Làm xong con rối, Đường Kiếp cũng không lập tức đưa cho Vệ Thiên Xung, mà nói do luyện trận tốn thời gian, cần đợi thêm một vài ngày nữa.

Những ngày tiếp theo, hắn như trước mỗi ngày khổ luyện. Bởi vì bậc Linh Tuyền bị phát hiện, hắn cũng không giấu diếm nữa, lập tức đi Giảng Kinh Đài nhận tăng tâm pháp thứ hai, tiếp tục tu luyện. Cũng may qua thời gian này, tiến độ của hắn cơ bản là phù hợp với Ngọc Môn ngũ chuyên, mọi người cũng sẽ không hoài nghi gì.

Tối nay Đào Nhiên Cư lại có một vị khách tới.

Hắn tên là Trang Thân, một học tử Tiêu Dao xã. Trong vài lần tụ họp, hắn và Đường Kiếp cũng coi như có quen biết.

- Trang huynh hôm nay sao lại đến chỗ ta vậy?

Trực tiếp mời Trang Thân vào cửa, Đường Kiếp thuận miệng hỏi.

- Cũng không có gì, chỉ là có một chút chuyện muốn hỏi đường huynh. Vào cửa, Trang Thân một mặt tỏ ra tùy ý đi vào, mặt khác tay lại cho vào trong người, lấy ra một tờ tranh, tùy ý ném ra, tờ tranh sau đó liền biến mất

trong không trung, chỉ là bên ngoài Đào Nhiên Cư phủ thêm một tấm màn màu xanh lam. Thoạt nhìn dường như toàn bộ không gian đều bị ngăn cách với bên ngoài.

- Hà? Chuyện gì thế? Đường Kiếp dường như vẫn không phát giác được gì, thuận miệng hỏi.

Trang Thân cười to nói: - Tất nhiên là về thân phận thực sự của Đường huynh rồi.

Ánh kiếm lóe lên, hướng về phía Đường Kiếp chém xuống. Kiếm quang sắc bén chém tới, nhắm thẳng vào lưng Đường Kiếp.

Một kiếm này Trang Thân dùng tám phần sức lực, có thể chắc chắn rằng sau khi trúng kiếm này Đường Kiếp cũng không chết, nhưng tất bị thương nặng.

Nhưng ngay tại khi hãn xuất kiếm, cũng là lúc Đường Kiếp hành động.

Hãn xoay người.

Tay phải giơ lên, trong tay cầm trường kiếm, chặn thanh kiếm kia đang chém xuống, phát ra một tiếng vang lớn. Trang Thân một kiếm không tác dụng, ngược lại bị chấn động toàn thân đều run lên.

- Người

Trang Thân thất kinh, một kiếm này sẵn sàng từ lâu mà không có tác dụng, cho thấy đối thủ đã sớm có chuẩn bị.

Trong lòng gã chấn động, đang định chấp hai ngón tay niệm quyết pháp, liền thấy Đường Kiếp nở nụ cười tàn nhẫn, mạnh mẽ xông tới trước, đánh một quyền vào mặt Trang Thân.

Một quyền này vô cùng mạnh mẽ, khiến cho Trang Thân ngã xuống, máu mũi chảy dài.

Gã ở trên mặt đất lật người lăn ra, đồng thời tránh né công kích kế tiếp của Đường Kiếp. Sau đó mới nhìn thấy Đường Kiếp vẫn chưa truy kích, chỉ có điều ánh mắt lạnh lùng nhìn gã.

- Người người đã sớm biết Trang Thân không thể tin nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp nhún vai nói: - Ta không biết, ta chỉ là có thói quen chuẩn bị cho kết quả xấu nhất. Nói thực, ta cũng không ngờ rằng Cung chủ Thiên Thần cung ở nơi này lại quyết đoán như vậy, sau khi xảy ra chuyện liền lập tức phái người tới bắt ta, bọn họ thật sự không sợ hậu quả của việc bắt nhầm người sao? Bái phục, bái phục, xem ra ta có đối thủ lớn rồi.

Nghe thấy lời này, Trang Thân thất thanh kêu lên: - Quả nhiên người chính là Đường Kiệt.

Lời nói của Đường Kiếp, cũng đã vô tình thừa nhận thân phận của chính mình. Vốn tưởng rằng còn phải đấu đá một phen, không chừng còn phải bắt được đối phương, dùng khổ hình đối phương mới chịu thừa nhận. Không ngờ rằng, Đường Kiếp lại tiết kiệm sức lực cho hãn, trực tiếp thừa nhận.

Cố Trường Thanh từng lo lắng nhất, chính là lần này đi động vào bọn họ, nhưng cuối cùng lại bắt nhầm mục tiêu. Hiện giờ có được tin tức này, tâm tình Trang Thần đã bình ổn trở lại.

Gã bật cười ha hả: - Tốt, tốt, tốt lắm. Không ngờ phần công lao lớn của Thiên Thần cung trong bao năm qua, cuối cùng lại rơi vào tay Trang Thần ta. Chỉ cần bắt được người, Thiên Thần cũng sẽ trọng thưởng, đến lúc đó ta có thể dễ dàng Thoát Phàm, cho dù là đạt tới bậc Thiên Tâm cũng không vấn đề gì. Ha ha ha ha. Nói xong gã đã đứng lên, vút thanh kiếm ban đầu xuống đất, tiện tay từ trong túi lấy ra một thanh đoản kiếm màu tím.

Đoản kiếm này không giống với thanh kiếm lúc nãy. Màu tím bao quanh từng văn pháp trên thân kiếm, mơ hồ có ánh lửa lưu chuyển, nếu như nhìn kỹ, có thể thấy được trên thân kiếm cũng là một luyện trận.

Thuật khí.

Lúc trước Trang Thần không có ý định giết người, chỉ dùng kiếm thường. Hiện tại mục tiêu rõ ràng đã có sự chuẩn bị, tất nhiên phải dùng đến pháp khí rồi.

Tuy nhiên so với thanh thuật khí đó, Đường Kiếp còn chú ý tới túi đựng bảo bối của Trang Thân. Hắn nghiêng nghiêng đầu: - Túi Giới Tử tốt, rất tốt. Không nghĩ chỉ vì đối phó với ta, ngay cả túi Giới Tử mà Thiên Thần cung cũng đưa cho người. Ở trong đó chắc chắn có không ít đồ tốt.

Túi Giới Tử, dùng giới tử để nạp tu di, đây là một trong những pháp bảo quan trọng nhất của tiên gia.

Tuy nhiên loại pháp bảo này không phải ai cũng có được. Trên thị trường giá một chiếc túi Giới Tử tương đương với một khối linh ngọc, hơn nữa cấp độ càng cao, giá cũng càng tăng.

Trang Thân hừ một tiếng nói: - Vì muốn thu hồi Bình Giám, mấy năm nay Thiên Thần cũng đã hao phí quá lớn, tiêu hao vô số nhân lực và của cải. Cổ Ứng chủ lại càng lo lắng, so sánh với những thứ đó, thì một chiếc túi Giới Tử có là gì? Cuối cùng coi như người không phụ công Cổ Ứng chủ chờ đợi, rốt cuộc cũng xuất hiện. Chỉ có điều không ai nghĩ được rằng, người trên đường đến học viện không ngờ dám đứng ra la hét, cùng chúng ta chơi trò hư hư thật thật.

Đường Kiếp cười nói: - Hư hư thật thật? Ta không hề nghĩ như vậy, ta cũng không cho là cái trò đùa của trẻ con đó, ảnh hưởng tới việc các người đoán người đó có phải là ta hay không. Ta làm như vậy cũng bởi vì bất đắc

dĩ mà thôi, bằng không người nghĩ là ta không muốn ở trong học viện yên ổn học tập sao?

Bị chúng ta ép? Trang Thân không hiểu. Lúc này gã cũng không vội vàng động thủ.

Mục đích của gã tới đây vốn không phải là bắt Đường Kiếp, mà là bắt hãn rồi nghiệm hình tra khảo. Nếu như chưa chưa hỏi mà đối phương đã trả lời, vậy gã bắt hay không bắt cũng không quan trọng, mà trọng điểm là muốn làm rõ những nghi vấn trong lòng.

Nếu như nói là muốn thu hồi Binh Giám là nhiệm vụ quan trọng nhất, vậy tại sao Đường Kiếp lại làm như vậy chính là điều thứ hai mà Cố Ung chủ quan tâm.

- Đúng vậy, bị các người ép đấy. Đường Kiếp gật gật đầu: - Người nói xem, nếu ta không hô lên ta là Đường Kiếp, các người sẽ không đi điều tra ta sao? Nếu ta không đến học viện Tây Nguyệt mà là học viện khác, các người sẽ không điều tra ta sao?

Trang Thân lắc đầu: - Làm sao có thể như vậy, tất cả các học viện lớn nhỏ Văn Tâm quốc, đều ở dưới sự giám thị của chúng ta, học viện Tây Nguyệt chỉ là một trong những nơi trọng yếu nhất thôi. Hễ có người tiến vào, bất kể là ai chúng ta đều liệt kê lại, ngay từ đầu Cố Ung chủ cũng không trông cậy vào việc người sẽ giữ nguyên tên cũ.

Cố Trường Thanh là người hành sự cẩn thận, gã ta sẽ không bởi vì một câu hô hào của Đường Kiếp mà hoài nghi hãn, cũng không bởi vì Đường Kiếp không nói gì mà không nghi ngờ hãn, tất cả cuối cùng đều là chứng cứ.

Nếu không phải lần này do Đường Kiếp bức vào đường cùng, gã cũng không đến mức nhanh vậy liền động thủ bắt người. - Đúng vậy, chính là bởi vì biết điều đó, cho nên ta cũng không cần phải đổi tên. Dù sao đổi hay

không đối cũng đều như nhau, chỉ cần ta còn muốn tu tiên, sớm hay muộn các người cũng sẽ tìm được ta. Đường Kiếp cười nói.

- Đó là điều tất nhiên, cho nên ta có thể hiểu được tại sao người lại tới học viện Tây Nguyệt. Dù sao thì đi nơi nào cũng bị hoài nghi, không bằng đi tới nơi tốt nhất. Nhưng làm sao người biết phương thức điều tra của chúng ta? Trang Thân không hiểu nói: - Nếu chẳng may chúng ta không rà soát từng người, mà bí mật điều tra những đối tượng khả nghi thì sao? Vậy tiếng hô của người lúc đó không phải là không cần thiết sao?

- Là chính các người nói cho ta biết đấy. Đường Kiếp trả lời: - Nếu các người muốn dùng phương thức bí mật giám thị, thì cần gì phải để học tử Thiên Thần cùng công khai xuất hiện? Thiên Thần cung ở Văn Tâm quốc thể đơn lực bạc, nhưng sắp xếp một hai người trà trộn vào trong học viện không phải là không thể. Người không phải là một trong số đó sao? Đáp án chỉ có một, chính là quá nhiều học viện, quá nhiều học tử, dựa vào một hai người tra, không thể tra hết được.

Trang Thân há hốc miệng, không nói được lời nào.

Đường Kiếp lại tiếp: - Binh Giám rất quan trọng, dựa vào những người đó không có khả năng kiểm tra được tất cả mọi người, mà Thiên Thần cung cũng không thể trắng trợn gài người của mình vào, nên chỉ còn cách nghĩ ra biện pháp là trao đổi học tử. Cho nên nói có một số việc, không phải không muốn làm, mà là không thể làm được. Đương nhiên, công khai điều tra có, mà ngầm ngầm điều tra cũng có, nói ra thì đúng là Thiên Thần cung đã bỏ ra không ít công sức.

Lời này nói trúng tâm tư của Trang Thân, gã cũng chỉ có thể thở dài một tiếng: - Đúng là như thế. Thiên Thần cung chúng ta không ẩn nấp trà trộn, là bởi vì không giấu được, người cũng không giấu diếm, vì kỳ thật có muốn giấu cũng không giấu nổi. Dù sao đều không giấu được, thà rằng thẳng thắn lợi dụng, mặc dù cũng hơi chút mạo hiểm, nhưng cũng là không còn sự lựa

chọn nào khác. Kim y của Thiên Thần cung chúng ta hiện thân, là muốn bức ra người. Mà người lại dùng từ ngữ tỏ rõ ý chí, là vì muốn gây sự chú ý cho Tây Nguyệt phái, nguyên nhân đều giống nhau cả. Đều là vì không còn cách nào khác, bất đắc dĩ mới phải làm vậy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Giết Người

Thế sự có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, không phải do ý chí con người quyết định.

Nếu có thể, Cố Trường Thanh tuyệt đối sẽ không để người của Thiên Thần cung, công khai xuất hiện tại học viện Tây Nguyệt.

Nếu có thể, Đường Kiếp cũng sẽ không mong muốn ở trước cửa học viện Tây Nguyệt hô hào.

Nếu có thể, Đường Kiếp cũng sẽ không nguyện ý nhờ Ngô Hạnh đi mua thuốc.

Nếu có thể, Đường Kiếp thậm chí không nguyện ý đi Vệ gia làm nô bộc.

Trừ phi trời sinh đã ưa thích mạo hiểm, nếu không đại đa số kỳ tích và hành động vĩ đại, đều được xây dựng trên cơ sở bất đắc dĩ và bị ép buộc phải mạo hiểm một phen.

- Đúng thế. Lúc này Đường Kiếp cũng thở dài: - Đáng tiếc Tây Nguyệt phái vẫn không chú ý tới ta. Vị Cố Ứng chủ của các người làm không tồi, để loại bỏ sự được sự chú ý của Tây Nguyệt phái, chắc gã ta cũng tốn không ít tâm tư suy nghĩ?

- Mỗi khóa nhập học, Cố Ứng chủ đều liệt kê trước một đám học tử khả nghi, chính vì vậy Cố Ứng chủ đã tốn không ít tiền, đáng tiếc vẫn bị người dùng một tiếng "có trộm" liền dễ dàng phá hủy. Trang Thần lạnh lùng nói: -

Khiến cho Tây Nguyệt phải và Thiên Thần cung đánh đúng chỗ, người quả là giỏi tính toán.

Đường Kiếp mỉm cười: - Các người cũng không đoán được sao? Nhưng cuối cùng các người cũng không thể xác nhận được.

- Đúng. Trước kia không thể xác nhận được, nhưng bây giờ thì có thể xác nhận được rồi. Thuật kiếm trong tay Trang Thân chỉ thẳng vào Đường Kiếp, gã cười ha ha nói: - Bây giờ người còn có thể chạy đi đâu?

Đường Kiếp hừ lạnh nói: - Ta cần phải chạy sao? Câu đó dành cho người mà thôi. Trên người của hắn, cũng đã xuất hiện một vòng bảo vệ màu thủy lam.

Trang Thân ánh mắt đột nhiên trở lên sắc bén: - Lại còn dám ngoan cố chống lại, quá mức ngu xuẩn.

Đoàn kiếm màu tím trong tay giương lên, một đạo kiếm quang bổ về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp giơ kiếm lên chặn, lạnh giọng trả lời: - Kẻ ngu xuẩn là người chứ? Người nghĩ rằng ta nói cho người biết những chuyện này, người còn có thể tiếp tục sống không?

- Nực cười, chỉ dựa vào người? Trang Thân quát lên, đoàn kiếm màu tím lại giương lên, lúc này trên thân kiếm xuất hiện một ngọn lửa màu tím, tập kích về phía Đường Kiếp.

Chỉ nghe thấy "âm" một tiếng, ngọn lửa màu tím bốc cao, xuyên qua tầng hào quang, công kích mạnh mẽ, đánh vào người Đường Kiếp, cả người hắn bị vây trong ngọn lửa màu tím, khiến hắn phải lăn lộn trên mặt đất.

Trang Thân cười lớn đi tới: - Uy lực từ Tử cực hỏa kiếm của ta như thế nào?

Đường Kiếp vẫn lăn lộn trên mặt đất, ngọn lửa màu tím trên người hắt cháy một hồi rồi mới tắt, khiến cho trên người hắt lưu lại không ít vết bỏng.

Đường Kiếp đau đớn kêu lên một tiếng: - Uy lực quả nhiên không tệ, người tu luyện không phải Dương Cốc Tử Diệm quyết của Tây Nguyệt phái, mà chính là Thiên Hỏa quyết của Thiên Thần cung?

Trang Thân ngây người, không ngờ lúc này Đường Kiếp còn có tâm tư nói chuyện đó, hừ một tiếng: - Nếu đã là ám tử của Thiên Thần cung trà trộn vào học viện, tất nhiên là phải tu Dương Cốc Tử Diệm quyết, học chính là Diệm Kiếm Thuật, lấy Tử Diệm quyết làm nền móng, sau đó kết hợp với Tử Hỏa Kiếm. Khi dùng thì uy lực của Diệm Kiếm Thuật sẽ tăng thêm một bậc, mà ngay cả tốc độ thi pháp cũng sẽ nâng lên nhiều. Lồng Thủy Quang của người có thể ngăn được kiếm của ta, ngưng lại chặn không nổi Tử cực hỏa. Nói, binh giám ở đâu?

Trang Thân chìa kiếm vào Đường Kiếp lạnh lùng nói.

- Chỉ có chút trình độ như vậy, mà cũng dám tới đây để giết ta? Đường Kiếp ngược lại thấp giọng hắc hắc cười: - Thiên Thần cung sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?

- Cái gì? Trang Thân lại ngăn người lần nữa.

Đường Kiếp từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn vết thương do ngọn lửa lúc nãy để lại, đang dùng tốc độ mắt thường có thể thấy lành lại.

Tại sao có thể như vậy?

Trang Thân quả thật không dám tin vào đôi mắt của mình.

Đường Kiếp xoay xoay cổ, lạnh lùng nói: - Lại nói cho người biết một chuyện, Tàng Tượng Kinh có công hiệu luyện thể, trước khi tiến vào Linh Đài có thể hấp thu linh khí rèn luyện thân thể. Xem ra hiện tại, tố chất của thân thể ta không tệ, có thể chưa đạt được tới cấp độ cao của luyện thể Thoát Phàm, nhưng vết thương do binh khí bình thường gây nên thì cơ bản không thành vấn đề, các tiểu pháp thuật bình thường cũng không có tác dụng lớn. Đương nhiên, trong tay người có Tử Hỏa Kiếm, uy lực lớn hơn nhiều, chỉ có điều ta lại có Lồng Thủy Quang, hai thứ đó kết hợp cũng coi như đủ dùng. Cho dù có phải chịu một chút thương tổn, nhưng cũng may là tốc độ phục hồi của Tàng Tượng Kinh khá nhanh. Cho nên, nếu muốn bắt ta, người còn phải dùng thêm sức lực.

- Tàng Tượng Kinh? Luyện thể? Trang Thân ngạc nhiên nhìn về phía Đường Kiếp, sau đó gã cười ha hả: - Hóa ra đây là sức mạnh của người. Không ngờ Tàng Tượng Kinh lại có tác dụng to lớn như vậy, di bảo của Binh Chủ quả nhiên phi phàm. Tốt, rất tốt. Người càng lợi hại, tức là di bảo của Binh Chủ càng có giá trị, công ta lập được sẽ càng lớn.

Nói xong mặt gã trở nên dữ tợn, Tử Hỏa Kiếm lại một lần nữa cháy lên ngọn lửa hừng hực, hung mãnh chém về phía Đường Kiếp.

Ta nói rồi, thể này chưa đủ. Đường Kiếp lật tay vung kiếm lên nghênh tiếp, vừa tránh được công kích của Tử Hỏa Kiếm, lại vừa đâm một kiếm về phía Trang Thân.

Trên tay Trang Thân đột nhiên xuất hiện một tấm khiên, ngăn trở công kích của Đường Kiếp.

Trang Thân sau đó bay vọt lên, đánh trúng vào người Đường Kiếp, đồng thời cũng phá vỡ vòng bảo hộ quanh người hắn, cuồng nộ hét lên: - Vậy nếu có thêm phiên Nguyên Khí thì sao hả?

Khiên Nguyên Khí của gã xuất ra vô cùng nhanh, dễ nhận thấy giống như Đường Kiếp vậy, gã cũng luyện tập hàng trăm nghìn lần rồi.

Đường Kiếp bị gã đá bay lên, sau đó rơi xuống đất. Trang Thân tay xuất ra một lá bùa chỉ vào người Đường Kiếp: - Phi kiếm phù.

Chỉ thấy lá bùa kia hóa thành một thanh linh kiếm, bay về phía Đường Kiếp.

Thấy Đường Kiếp không tránh được, Lồng Thủy Quang lại lần nữa xuất hiện. Thanh kiếm kia bay đến đâm vào Lồng Thủy Quang, tiếp tục xuyên qua vòng hào quang, đâm vào ngực Đường Kiếp. Cùng lúc đó Đường Kiếp gầm lên, mạnh mẽ đánh ra một quyền, đánh thẳng vào thanh kiếm kia, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, thanh kiếm hóa thành vô số mảnh bùa rồi biến mất, trên tay Đường Kiếp cũng chảy ra một tia máu tươi.

Một Lồng Thủy Quang, và một quyền này, khiến trong lòng Trang Thân chấn động, thất thanh kêu lên: - Hóa ra người đã sớm có chuẩn bị.

Gã khổ luyện Khiên Nguyên Khí vì có Thiên Thần cung trợ giúp, nên tự nhiên muốn luyện tập trước pháp thuật bảo mệnh, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể hành động. Nhưng Lồng Thủy Quang của Đường Kiếp có thể xuất ra nhanh như vậy, có phần khó lường, điều này cho thấy đối phương cũng đã sớm chuẩn bị cho trận đánh này.

Đường Kiếp chậm rãi đứng lên, nhìn Trang Thân nói: - Chuyện này có gì kỳ quái chứ? Ta nói rồi, ta không biết được Thiên Thần cung có tới hay không, nhưng ta tất nhiên sẽ có sự chuẩn bị cho kết quả xấu nhất Huống hồ kết quả này vẫn chưa phải là rất tồi tệ.

Trang Thân cười ha hả: - Người đang nói đùa sao? Người cho rằng chỉ dựa vào Lồng Thủy Quang, là có thể chống đỡ được Thiên Thần cung ta?

- Tại sao không thể? Đường Kiếp hỏi lại: - Người có biết điểm mấu chốt, quyết định thắng bại của một trận chiến là gì không?

- Đương nhiên là thực lực. Thanh kiếm trong tay Trang Thần lại tiếp tục chém về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp quay kiếm lại nghênh đỡ, kéo dài giọng nói: - Thực lực quá thật rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn cả là quyền chủ động. Ai nắm được quyền chủ động, thì người đó sẽ giành chiến thắng. Thiên Thần cung rất mạnh, ta tất nhiên đánh không lại. Nhưng đánh không lại người, thì ta có thể không đánh a.

- Cái gì? Trang Thân ngẩn người.

- Vẫn chưa hiểu? Đường Kiếp cười lạnh nói: - Đây là nhà của ta, là sân nhà của ta, chỉ có ta mới có thể quyết định ai có thể vào, ai không thể vào. Cho nên là ta đang lựa chọn đối thủ.

Hét to một tiếng, Đường Kiếp lại chém xuống một đường kiếm sấm sét.

Liên tục ba nhát, đều chém mạnh vào Tử Hỏa Kiếm của Trang Thân. Không ngờ đánh cho gã liên tiếp lui về sau, cánh tay cầm kiếm nhức mỏi, nhưng càng khiến gã chần động là lời nói của Đường Kiếp.

Hắn đang lựa chọn đối thủ. Hắn là người nắm giữ chủ động.

Bây giờ Trang Thân mới ý thức được, tại sao Đường Kiếp lại tự tin như vậy. Từ khi vừa mới bắt đầu, hắn đã nắm được diễn biến của mọi chuyện.

Quyền chủ động trong tay hắn, đánh hay không đánh, đánh với ai, đều do hắn định đoạt.

Khi hắn quyết định ra tay, tức là hắn đã nắm chắc được thắng lợi trong tay.

Nhận ra điều này, khiến cho Trang Thân hoảng sợ. Lúc đó kiếm của Đường Kiếp vẫn tiếp tục chém về phía Trang Thân, mười hai chiêu Túng Kiếm không ngừng được triển khai. Hai người bọn họ chẳng qua là mới tiến vào tiên lộ, chỉ dùng pháp thuật chiến đấu thì chưa đủ tư cách. Bởi vậy đề cùng lựa chọn một con đường, đó là dùng pháp thuật tăng cường sức chiến đấu của bản thân, chiến thuật thực dụng, ở toàn bộ học viện đều là hiếm thấy đấy.

Điều này khiến cho công kích của bọn họ giống như cao thủ đối đầu, chỉ là có thêm rất nhiều quang điểm sắc thái, thoát nhìn thì hoa lệ hơn nhiều.

Đường Kiếp có Lồng Thủy Quang, mười hai chiêu Túng Kiếm lại thêm Tàng Tượng thể, Trang Thân thì có Khiên Nguyên Khí, Diễm Hỏa Kiếm và Tử Hỏa Kiếm. Hai người đều luyện qua pháp thuật chiến đấu, bởi vậy thực lực của hai bên không phân cao thấp.

Lúc này dưới sự công kích, chỉ nghe phịch một tiếng, Lồng Thủy Quang của Đường Kiếp bị phá vỡ, Khiên Nguyên Khí của Trang Thân cũng nổ tung

Sau đó hai người lại đồng thời xuất ra lá chắn, tiếp tục xông vào đánh nhau, kết quả vẫn là đánh ngang tay.

- Khốn kiếp. Trang Thân gào thét một tiếng.

Cho tay vào túi, từ trong túi Giới Tử lấy ra một vật, ném vào trong không trung, kim quang lóng lánh, một bộ chiến giáp màu vàng xuất hiện, tự động bám vào người Trang Thân.

- Thiên Thần Giáp? Không tồi, không tồi. Đường Kiếp không hề sợ hãi, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười vui sướng. Thiên Thần cung nổi danh nhất chính là Thiên Thần Giáp, có pháp thuật tương quan, cũng có thuật khí riêng biệt, pháp bảo chính là chỉ phòng ngự dũng mãnh. Trang Thân là học tử mà Thiên Thần cung an bài trà trộn vào học viện Tẩy Nguyệt, tất nhiên

không thể học tâm pháp của Thiên Thần cung, nhưng gã lại mang theo một thuật khí - Giáp Thiên Thần.

Mặc dù là cấp thấp nhất, nhưng khả năng phòng ngự chỉ sợ vượt xa Khiên Nguyên Khí.

Bây giờ thì không thể nói là Thiên Thần cung keo kiệt, ngay cả pháp bảo cũng không cho Trang Thân. Mà là bảo khí càng cao cấp, linh lực tiêu hao lại càng lớn, linh đồ bình thường dùng pháp bảo, thường thường đều một kích liền đem toàn bộ linh khí trong người rút cạn, cho nên thà rằng sử dụng thuật khí bình thường còn tiện lợi hơn. Ít nhất thuật khí cấp Thiên Thần Giáp này, Trang Thân mặc lên người, sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này bảo giáp đã ở trên người, mặt Trang Thân lộ ra vẻ dữ tợn tàn khốc: - Đường Kiếp, người thật sự nghĩ rằng ta chỉ có một thanh kiếm sao?

- Đương nhiên, ta biết. Ngoài dự đoán của gã, Đường Kiếp trả lời: - Thiên Thần cung nếu đã phái người tới, nhất định phải nắm chắc người có khả năng đối phó với ta. Ta và người đều là học tử cùng năm, nếu như người không có quân bài bí mật nào, thì dựa vào cái gì mà thắng ta chứ? Nhưng người có biết hay không, ta chờ chính là chờ cái này.

- Cái gì? Trang Thân lại lần nữa kinh ngạc.

Chỉ có trong một lát, mà Đường Kiếp khiến gã kinh ngạc vô số lần.

Khuôn mặt Đường Kiếp từ tươi cười cuối cùng chuyển sang lạnh lẽo: - Nếu như người không có gì mà đến, ta cần gì phải để ý tới người? Người nghĩ rằng ta rảnh rỗi mạo hiểm lớn như vậy, chỉ để giết một tiểu tốt của Thiên Thần cung? Không, ta muốn chính là người mang theo pháp bảo đến. Giết người đoạt bảo mục đích không phải giết người, mà đoạt bảo mới là mục đích thật sự. Vì trận chiến này, ta đã dùng hai bình Hồi Linh Đan, hao tổn vài trăm linh tiền, còn ngừng hơn một tháng tu luyện để khổ luyện pháp

thuật. Đổ bao nhiêu vốn liếng vào, nếu người mang theo quá ít pháp khí để đấu tới ta, thì ta không thể vui vẻ được.

Nói xong Đường Kiếp chấp tay niệm quyết pháp, một bóng đen mãnh liệt bổ nhào về phía Trang Thân.

Bóng đen như sét, mãnh liệt bổ nhào về phía người Trang Thân, cắn lên cánh tay gã.

Giáp Thiên Thần tuy rằng lực phòng ngự vô cùng cường hãn, nhưng chỉ che chắn được vùng ngực và bụng, tay chân thì lại không có năng lực phòng ngự gì.

Một phát cắn này, Trang Thụ lập tức hiểu rõ, chỉ cảm thấy có một dòng điện đánh vào người mình. Giáp Thiên Thần mặc dù lực phòng ngự mạnh mẽ, nhưng đối với công kích của lôi điện lại yếu nhất. Dòng điện này khiến toàn thân gã run lên, thân thể bị kìm hãm lại. Lúc này gã mới nhìn rõ, thứ cắn mình rõ ràng là hình nộm một con sói.

- Con rồi chiến? Trang Thần kinh hô lên: - Người không có linh dẫn thuật, làm sao mà khống chế được nó? - Người đoán xem. Đường Kiếp lớn tiếng trả lời, đồng thời vút thanh kiếm xuống đất.

Bỏ kiếm dùng quyền.

Hung hăng hướng đánh mạnh một quyền, vào Giáp Thiên Thần trên người Trang Thân, khiến cho bộ ngực gã dội lên một trận đau đớn. Trang Thân lập tức biết chuyện không tốt rồi.

Giáp Thiên Thần của gã dù sao chỉ là cấp thuật khí, không có tác dụng gì lớn đối với lôi điện và lực va chạm mạnh mẽ.

Đường Kiếp có kiếm không dùng, ngược lại dùng nắm đấm, hiển nhiên là sớm có chuẩn bị, nhắm thẳng vào nhược điểm của Giáp Thiên Thần.

Ba năm nay hần trường kỳ tránh né Thiên Thần cung, nên nhiều chuyện của Thiên Thần cung đều hiểu biết rõ ràng. Giáp Thiên Thần lại là thứ đồ nổi danh nhất của Thiên Thần cung, nên tất nhiên hần càng phải hiểu rõ phải đối phó với nó thế nào.

Khi trúng một quyền này, gã bị hất bay lên, Đường Kiếp lại đuổi theo, vung khuỷu tay, dùng cùi chỏ đánh vào mặt Trang Thần.

Một kích này nếu đánh trúng, mặt Trang Thân có thể bị đập nát.

Ngay sau đó Trang Thần hét to một tiếng, lại lần nữa cho tay vào túi, lấy ra một sợi dây ném vào trong không trung. Sợi dây kia như linh xà cuốn vào người Đường Kiếp, trói chặt người hần, khiến hần ngã mạnh xuống đất.

Một chiêu đã thành công, Trang Thân bật cười ha hả: - Cảm thấy dây trói tiên của ta thế nào? Đường Kiếp, giao Binh Giám ra, đỡ phải chịu nỗi đau sưu hồn.

- Sưu Hồn thuật? Mặc dù bị trói chặt trên đất, Đường Kiếp lại không hề tỏ ra kinh hoàng, chỉ trào phúng nhìn Trang Thân: - Người làm được điều đó sao?

- Ta đương nhiên không biết, nhưng ta có thứ này. Trang Thần từ trong túi lấy ra một vật.

Sưu Hồn phù.

Trang Thân đắc ý nói: - Đây là thứ Ưng chủ đặc biệt tới Thiên Thần cung xin về, chính vì để đối phó với loại người như ngươi. Tử Phủ Đại Năng tự tay luyện ra, giá trị xa xỉ, người có thể hưởng thụ nó, cũng coi như không uống công sống trên cõi đời này.

Nhìn đến Sưu hồn phù, Đường Kiếp mỉm cười: - Túi Giới Tử của người đúng là túi bách bảo, xem ra bọn họ cho người không ít thứ tốt. Tử Hỏa Kiếm, túi Giới Tử, Giáp Thiên Thần, dây trói tiên, Sưu Hồn phù, tuy rằng đều là cấp thuật khí, nhưng hiệu quả không rồi, ồ đúng rồi còn có trận đồ ngăn cách, thật đúng là bỏ ra không ít vốn, tuy nhiên

Hắn còn chưa dứt lời, con rối chiến hình sói đột nhiên cúi đầu với Trang Thân, vù vù vù, ba cây đinh Thấu Xương bắn về phía Trang Thân.

Trang Thân kinh hãi, thân mình lóe lên, hai chiếc đinh Thấu Xương đánh vào Giáp Thiên Thần trên người gã, rồi rơi xuống, còn một chiếc bay sượt qua cánh tay gã.

Chỉ bị trầy chút da, nhưng Trang Thân lại phát hiện không có cách nào điều động được linh khí. - Bể Linh tán? Trang Thân kinh hãi, con rối hình sói lại lần nữa gầm thét xông về phía gã, sừng nhọn trên đỉnh đầu đâm tới.

Trang Thân không do dự, lấy từ trong túi ra một lá bùa nhỏ, dự theo gió tung ra, từ trong lá bùa nháy ra một vật, gặp gió liền to lên, cũng là hình dáng một con sói, đang đánh nhau cùng con rối chiến.

- Luyện thú? Nhìn thấy con sói kia xuất hiện, tầm mắt Đường Kiếp liền ngưng lại.

Luyện thú là sở trường của Thú Luyện Môn, am hiểu nhất là bắt giữ dã thú luyện chế thành thú chiến đấu. Thú Luyện Môn và Thiên Thần cung quan hệ thân thiết nhiều thế hệ, trong tay Trang Thân có vật này cũng không kỳ quái. Chỉ có điều hiện tại hai người này, một người bị thuật khí trói buộc, một người lại trúng Bể Linh tán. Không ngờ cuối cùng lại là cuộc chiến của con rối và luyện thú, lại tỏ ra có chút quỷ dị.

Trang Thân mặc dù trúng Bể Linh tán, tuy nhiên người vẫn có thể hoạt động. Ngay sau đó gã từ trong túi, nhanh tay lấy ra một viên thuốc cho vào miệng, dược tính của Bể Linh tán liền bị giải.

- Tị Độc Đan (thuốc tránh độc).

Ngay lúc đó, Đường Kiếp lặn một vòng trên đất, cả người liền lập tức biến mất.

Sau đó Trang Thân liền cảm thấy khung cảnh trong mắt bị đảo lộn, không thể nhận rõ bản thân đang ở nơi nào. - Ảo trận? Trang Thân cả kinh kêu lên.

- Đúng vậy. Thanh âm của Đường Kiếp trong mây mù vang lên: - Y Y lại đây, giúp ta cỡi trời.

Từ trong con rối có một bóng người nhỏ bé bay ra, chính là YY.

Chả trách Đường Kiếp không có thuật dẫn linh cũng có thể khống chế được con rối chiến, hóa ra là vì vật nhỏ này ở bên trong.

Không có Y Y, con rối kia cũng lập tức dừng lại, cũng may luyện thú kia cũng bị ảo trận mê hoặc, tạm thời không gây phiền toái cho bọn họ. Trang Thân dựa theo âm thanh chém tới một kiếm, nhưng lại chỉ chém vào khoảng không, phía sau tất cả đều trống rỗng không có điểm cuối.

Thanh âm của Đường Kiếp lại lần nữa vang lên: - Cố Ưng chủ của các người không tồi, chỉ có điều gã vẫn phạm vào hai sai lầm. Sai lầm thứ nhất chính là, các người quên mất Hư Mộ Dương là ai.

- Hư Mộ Dương? Nghe thấy tên này, trong lòng Trang Thân chấn động.

- Đúng. Hư đại ca, Trận đạo đại sư Huỳnh ấy có thể giao Binh Giám cho ta, vậy thì tại sao không thể truyền trận đạo cho ta chứ? Từ chỗ âm thanh phát ra, có một thanh kiếm, đâm thẳng vào gáy Trang Thân. Trang Thân phản ứng cũng nhanh, đánh mạnh ra một chiêu, thanh kiếm bén nhọn kia xuyên qua lưng gã, tạo thành tia lửa trên giáp Thiên Thần.

Một kiếm không có tác dụng, Trang Thân phản kích đâm lại, một đạo lửa từ Tử Hỏa Kiếm bay ra, đánh thẳng vào người Đường Kiếp, lá chắn trước ngực Đường Kiếp lại xuất hiện, đỡ được một chiêu này.

Trang Thân chỉ vài không trung hét lên: - Trở về.

Không ngờ dây trói tiến lại bay trở lại tay Trang Thân. Tiểu Y Y sợ hãi thét lên một tiếng, Trang Thân vung tay ra, dây trói tiến một lần nữa trói chặt Đường Kiếp lại.

Đường Kiếp lại một lần nữa ngã xuống. Y Y tiếp tục luống cuống tay chân cời trói cho hẵn, đồng thời kêu to: - Đáng ghét, đáng ghét, người có thể không nhanh như vậy liền bị gã trói lại?

- Vậy người có thể dừng để cho gã đoạt lại sợi dây không? Đường Kiếp tức giận đáp lại.

- Vô dụng thôi, vì đó là đồ của gã, trừ phi người có thể xóa bỏ ấn phù gã lưu lại trên đó, nếu không hẵn chỉ cần thi thuật, là có thể đoạt trở về, đại ngu ngốc. Y Y tức giận dậm chân hét lên.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ánh Sáng Màu Xanh

Hai người này chỉ trong chốc lát người tiến ta lùi, không biết đã giao thủ mấy hiệp, các lá bài bí mật cùng lần lượt lấy ra dùng.

Trang Thần dĩ nhiên có đủ các loại thuật khí, Đường Kiếp cũng có nhiều thủ đoạn đều đều xuất ra, nên nhất thời cuộc chiến lâm vào thế giằng co. Lần này thật vất vả mới cởi được trói, Đường Kiếp nhất thời không dám đi ra.

Trang Thân vẻ mặt hung ác, tìm kiếm xung quanh, đồng thời rộng lớn: - Đường Kiếp, ra đây. Người có giỏi thì giống như nam nhân chân chính, cùng ta đánh một trận.

- Mẹ nó, nói thì hay như vậy, người có bản lĩnh thì đừng lấy ra nhiều thuật khí như vậy, để đối phó với lão tử. Ẩn thân trong mây mù, Đường Kiếp nhất thời cũng không có biện pháp nào khác.

Y Y tò mò hỏi: - Người không phải nói gã có càng nhiều bảo bối càng tốt sao?

Đường Kiếp trợn mắt nói: - Điều kiện tiên quyết là gã đánh không thắng được ta.

Đành phải thừa nhận, bất kể là lực chiến đấu hay là khả năng ứng biến của Trang Thần đều không tệ. Nhất định là đã chịu qua sự huấn luyện của Thiên Thần cung, bằng không dựa vào tuổi của gã không thể có khả năng quyết đoán như vậy.

Nếu không phải vì muốn trà trộn vào học viện Tây Nguyệt, mà không được học trước pháp thuật của Thiên Thần cung, Đường Kiếp chưa chắc đã có thể đánh ngang tay với gã.

Chỉ có điều giống như Trang Thân xem nhẹ hắn, hắn cũng phát hiện bản thân cũng đánh giá thấp Trang Thân.

Ai mà ngờ được Trang Thân không những cơ thể linh hoạt, mà trong tay lại còn có nhiều bảo bối như vậy. Hắn nghĩ Thiên Thần cung cho gã hai ba thứ thuật khí là đã đủ để đối phó với mình.

Hiện tại xem ra cuối cùng chính là mình tầm nhìn hạn hẹp, rất hiển nhiên ở trong mắt Thiên Thần cung, thuật khí căn bản chẳng là gì. Nếu không phải thực lực của Trang Thân có hạn, đồ dùng cấp cao hơn cũng không có tác dụng, thì chắc chắn sẽ cho gã vài món pháp bảo để gã dùng cũng nên. . Thấy Đường Kiếp ẩn thân không ra, trong mắt Trang Thân lộ ra sát ý: Người cho là dựa vào cái trận đạo rách nát này, có thể trốn được mãi sao?

Gã nói xong liền lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ ra một viên đan dược, ăn vào. Ngay sau đó thân thể Trang Thân bắt đầu bành trướng.

Gã bình thường bộ dạng trắng trắng gầy gầy, sau khi ăn đan dược vào, máu thịt toàn thân đều dâng lên, tiếng xương cốt răng rắc liên tiếp vang lên, không ngờ từ một thiếu niên nho nhã yếu ớt, biến thành một đại hán dữ tợn hung ác.

Thuận tay đánh ra một quyền, đâm lên trên mặt đất, tạo thành một dòng khí khiến người ta chấn động, mây mù trong ảo trận cũng tiêu tan đi nhiều.

Sắc mặt của Đường Kiếp trở nên có chút khó coi, hắn rên rỉ một tiếng: - Ma Huyết Đan Trên người gã rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối vậy?

Hắn hiện tại bắt đầu chê tên tiểu tử này hơi nhiều đồ rồi.

Ma Huyền đan, một loại đan được được tinh luyện từ máu của yêu thú, có thể khiến người sử dụng tạm thời, có thể có được một loại yêu pháp tương ứng. Nói trắng ra là, giống như cái vảy cá của Lý Dư vậy, chẳng qua trải qua được liệu tinh luyện, người tu hành có thể hấp thu được tinh hoa của máu mà thôi.

Lúc này Trang Thân dùng loại đan được đó, rõ ràng chính là Huyết Ngưng đan của của một yêu thú cường đại nào đó, khí lực tràn đầy không gì sánh được.

Ảo trận này tuy linh hoạt, nhưng chung quy cũng chỉ là cấp thấp nhất của ảo trận, hoàn toàn có thể dùng sức mạnh phá vỡ. Trang Thần không hiểu trận pháp, bởi vậy rõ ràng đã lựa chọn phương thức trực tiếp nhất. Từng quyền được đánh ra, kinh lực chấn động, sương mù trong mê ảo trận vì chấn động mà tan dần, thân ảnh Đường Kiếp hiện ra.

Nhìn thấy Đường Kiếp, Trang Thân cười ha hả đi tới: - Xem người còn có thể trốn ở nơi nào.

Gã cũng không triệu hồi dây trói tiên bắt Đường Kiếp, mà dùng bàn tay to lớn chụp lấy Đường Kiếp.

Đường Kiếp trở tay đâm tới một kiếm, gã ta cũng không thềm nhìn mũi kiếm, bàn tay vẫn vươn tới. Thanh kiếm đâm vào lòng bàn tay gã, phát ra âm thanh leng keng, thân thể này còn mạnh mẽ hơn luyện thể của Đường Kiếp nhiều.

Đường Kiếp bị dồn vào đường cùng, chỉ có thể quăng kiếm lui lại phía sau. Trang Thân phản nộ quát: - Không ngờ người khiến ta phải sử dụng tới Huyền luyện yêu đan. Để cho ta bắt được người, ta nhất định sẽ hành hạ người một phen, mới có thể giải tỏa được cơn giận của ta.

Huyết luyện thú là bậc thấp nhất của Ma Huyết đan, là loại đan được tăng thực lực lên rõ ràng, tuy nhiên tác dụng phụ cũng rất lớn, sau khi hết

tác dụng cơ thể cũng suy yếu vô cùng.

Chính bởi vì vậy, Ma Huyết đan căn bản không phải thứ gã dùng để bắt Đường Kiếp, mà là sau khi bức cung Đường Kiếp, sẽ dùng nó thể thoát thân khỏi sự đuổi giết của học viên Tây Nguyệt. Không ngờ rằng Đường Kiếp chỉ là một Linh Tuyền nho nhỏ mà đã khó đối phó như vậy, ngay cả ba thứ thuật khí của gã đều không bắt được. Mà gã tuy có thuật khí trong tay, nhưng linh khí tiêu hao vượt xa Đường Kiếp. Hiện giờ sau vài lần sử dụng linh thuật, linh khí dĩ nhiên không còn nhiều, chỉ còn cách dùng tới Ma Huyết đan này.

Hiện tại hắn chỉ có thể cầu nguyện, sau khi bức cung, mình còn có cơ hội trà trộn ra ngoài, nếu không sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Gã tất nhiên không biết sau chuyện này, dù thành công hay thất bại, Thiên Thần cung đều muốn giết gã làm kẻ chịu tội thay. Cấp cho Tây Nguyệt phái một câu trả lời. Bởi vậy mà trong đầu gã chỉ nghĩ tới chuyện mình lập công lớn như thế, sau này về Thiên Thần cung sẽ được trọng thưởng thế nào.

Không giống với các ám tử của Thiên Thần cung, Trang Thân chính là người của Văn Tâm quốc, chỉ là gã xuất thân bần hàn, căn bản không có cơ hội tu luyện. Thiên Thần cung tìm được gã, chỉ cần gã đồng ý làm việc cho Thiên Thần cung, thì Thiên Thần cung sẽ cho gã cơ hội tu tiên đặc đạo.

Gã cũng biết ám tử Thiên Thần cung, nếu trà trộn vào Tây Nguyệt phái sẽ nguy hiểm như thế nào. Nhưng mà vì phú quý chỉ có thể mạo hiểm, vì muốn hơn người gã cũng sẽ các cược một phen.

Lúc này gã ỷ vào sức mạnh, mà Huyết luyện thú đan mang lại, ngay cả kiếm cũng không cần. Luyện thú kia mất đi đối thủ, muốn xông lên hỗ trợ, lại bị gã bắt được nhốt vào lá bùa, sau đó hướng về phía Đường Kiếp đi tới.

Dựa vào thân thể gã lúc này, cũng không cần dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Đường Kiếp tránh không kịp bị gã đánh trúng, Lồng Thủy Quang lập tức bị vỡ nát không nói, ngay cả người đều bị đánh bay lên, máu tươi chảy đầy đất, nhất thời không gượng dậy nổi.

Y Y thao túng con rối chiến bay nhanh tới, cắn vào người Trang Thân, Đường Kiếp kinh hãi hét lên: - YY dừng.

Chỉ nghe ầm một tiếng, con rối chiến bị một quyền Trang Thân đánh văng ra, trên thân thể con rối xuất hiện các vết rạn nứt. Ngay cả Y Y ở trong con rối cũng bị chấn động, đi ra ngoài, ngồi xuống đất khóc ầm lên.

Trang Thân cười lớn hướng về phía Đường Kiếp đi tới, Đường Kiếp chỉ có thể ngồi dưới đất, không ngừng lui về phía sau. Thoạt nhìn giống như người cùng đường, trong tay còn cầm một cây chổi quăng về phía Trang Thân.

Trang Thân vung tay lên, đánh bay cây chổi, Đường Kiếp lại bốc bụi đất ném tới.

Trang Thân chỉ khép mắt liền tránh được, đồng thời cười ha ha nói: - Người chỉ có chút năng lực vậy sao? Đến đây, người không phải muốn giết ta sao? Không phải nói ta có thật nhiều bảo bối, người muốn giết ta đoạt bảo vật sao? Đến đây, Tử Hỏa Kiếm ở đây, giáp Thiên Thần cũng ở đây, ta chờ người đến lấy.

Đường Kiếp tùy tay nhắc một chậu hoa bên người, chính là chậu hoa điêu khắc, mà hắn cùng với YY cùng nhau mang từ Vệ phủ đến.

Túm chặt chỗ chạm khắc, nhắc chậu hoa lên, Đường Kiếp lạnh lùng nói: - Ta còn nói rằng, Ưng chủ nhà các người còn phạm phải hai sai lầm. Sai lầm thứ hai chính là gã ta quá mức chú ý tới Binh Giám, mà không để ý tới

Lời còn chưa dứt, hắn liền nhắc chậu hoa lên cao, giống như chùy Lưu Tinh, đập về phía Trang Thân.

Nộ Kiểm thức.

- Mánh khéo vô dụng. Trang Thần kinh miệt bữu môi, cánh tay tùy ý giơ lên, chần chậu hoa đang bay tới.

Nhưng mà đúng lúc đó, gã nhìn thấy hình gỗ khắc giống như gốc cây già, phóng ra một đạo ánh sáng màu xanh.

- Đây là Ánh sáng màu xanh tràn ngập khắp mọi nơi, ở trước mắt gã không ngừng khuếch đại.

- Kiểm quang. Hai chữ chưa kịp phun ra, huyết quang chợt lóe lên, một cánh tay đã bay khỏi cơ thể.

- A. Trang Thân đau đớn hét lên, một kiếm này chém đứt tay của gã, cũng làm sức mạnh của Ma Huyết đan trôi ra khỏi cơ thể. Cả người Trang Thần xụi lơ, không còn sức để đứng dậy.

Vụn gỗ bay lên, trong tay Đường Kiếp xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh dương.

-Bỏ quên mất Thanh Quang Kiếm. Lúc này, tiếng nói của Đường Kiếp mới thản nhiên truyền đến. Chậu hoa rơi mạnh xuống đất, vỡ thành bột phấn.

Một chiếc gương bắn ra, không ngừng quay tròn trên mặt đất.

Trang Thân toàn thân vô lực lực, nằm trong vũng máu rên rỉ. Lúc này hiệu quả của đan dược đã hết, toàn thân gã suy yếu vô lực, nhưng hai mắt lại nhìn vào chiếc gương đồng cổ.

- Cửu Lệ Huyền Binh Giám Thật không ngờ tới, thứ mà Thiên Thần cung hao bao tâm tư tìm kiếm, rốt cuộc lại nằm ở đây Trang Thần ho ra máu ha ha cười: - Đường Kiếp, người lợi hại, lá gan người đủ lớn, không

ngờ lại giấu Binh Giám và Thanh Quang Kiếm ở trong chậu hoa, giấu ở ngay dưới mắt bọn ta.

-Ta cũng đã đến đây, vậy có đồ gì mà không dám mang đến chứ? Đường Kiếp cố hết sức trả lời.

Một kiếm vừa rồi, hân đã dùng toàn bộ linh khí, nếu lại không có tác dụng, hân cũng chỉ còn cách giơ tay chịu trời.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cất Cung

Còn điều thực sự khiến hần cảm thấy không thoải mái, chính là cảm giác linh khí cạn sạch, ở tận sâu trong linh hồn hần có một cảm giác đói khát, khó diễn tả thành lời.

Lúc này nhất thời vô lực, hần chỉ có thể lấy kiếm chống xuống đất, đồng thời lấy ra một viên Hội Linh đan nuốt vào.

Sau đó mới lên tiếng: - Thiên Thần cung thật không nghĩ tới chỉ phải ra một tên tiểu tốt, cũng khó đối phó như vậy.

Một kích của Thanh Quang Kiếm, là quân bài cuối cùng chưa lật của hần. Lúc trước hần lựa chọn mười hai chiêu thức Tụng Kiếm, ngoại trừ có thể rèn luyện kỹ năng chiến đấu, nguyên nhân trọng yếu chính là, đây là thứ pháp bảo duy nhất mà cấp bậc linh đồ của hần có thể sử dụng.

Chỉ có điều một kích này tiêu hao quá lớn, một khi không trúng, bản thân liền vô lực. Cho nên nếu không phải bắt buộc, Đường Kiếp cũng không muốn sử dụng chiêu này.

Hần từng cho là mình có thể, không cần dùng tới quân bài cuối cùng này. Không nghĩ rằng Trang Thân khó chơi như vậy, cuối cùng vẫn buộc hần phải dùng tới phương pháp này.

Trang Thần lạnh lùng nói: - Người biết là tốt rồi. Người cho là dựa vào sự che chở của Tẩy Nguyệt phái, người liền an toàn sao? Thiên Thần cung nếu muốn giết người, dễ như nghiền chết một con kiến. Nếu thức thời thì hãy nhanh chóng giao ra Binh Giám, nếu không cho dù giết ta, Ứng chủ

cũng sẽ chú ý tới người. Người sẽ không cho rằng, bất cứ một tên tiểu tử nào cũng có thể đánh bại ta sao?

- Đương nhiên, đương nhiên. Nếu như chỉ một lần phát hiện có trộm, có thể coi là trùng hợp, không có cách xác nhận. Như vậy nếu giết chết người, cơ bản chẳng khác nào nói cho Thiên Thần cung biết, ta chính là Đường Kiệt. Tuy nhiên người không nghĩ rằng, ta ngay cả vấn đề đơn giản này cũng chưa nghĩ tới, mà đã đánh nhau với người sao? Đường Kiếp cười nói.

Nói xong, hắn dùng mũi kiếm nhọn, vỗ vỗ vào mặt Trang Thân: - Cuối cùng thì là người, dựa vào cái gì mà chạy đến bắt ta, người nghĩ Tây Nguyệt phái sẽ bỏ qua cho người sao?

- Ta căn bản không có ý định ở lại Tây Nguyệt phái

- Ngu ngốc. Đường Kiếp chặn đứng lời của gã: - Hiện tại chỉ cần là người biết đến Binh Giám, đều biết rằng Thiên Thần cung đang tìm ta. Lúc này có người ra tay với ta, không cần đầu óc cũng nghĩ ra được, là do người của Thiên Thần cung gây ra. Người không phải là không nghĩ đến dưới tình huống đó, vị Cố Ưng chủ của người còn có thể tha cho người chạy trốn khỏi cái chết?

Trang Thân ngẩn ra: - Chuyện này không thể nào

- Không có gì là không thể, để ta đoán xem, lúc bọn họ phái người tới, có phải nói với người, sau khi thành công sẽ đem người ra khỏi học viện Tây Nguyệt, đưa tới Thiên Thần cung? Có lẽ còn nói có người đợi người ở cửa học viện? Có thể đó chính là học tử của học viện, có quyền hạn của Giám sát viên, có thể đưa người ra khỏi học viện.

Trang Thân toàn thân chấn động.

Nhìn vẻ mặt của gã, Đường Kiếp biết rằng mình đã đoán đúng.

Đường Kiếp cười cười nói: - Bây giờ thì hiểu rồi chứ? Người chính là kẻ ngu ngốc bị người ta lợi dụng, nếu không phải ta nói cho người biết, người chết cũng không biết mình chết thế nào.

- Không thể như vậy chuyện này làm sao có thể như vậy Trang Thần liên tục lắc đầu, gãi hết lên với Đường Kiếp: - Bọn họ sẽ không đối xử với ta như vậy đâu, không thể có chuyện đó được.

Đường Kiếp hừ lạnh: - Ta không có hứng thú làm cho người tin, ta chỉ nói cho người biết, người trung thành với Thiên Thần cung cũng vô dụng, bọn họ căn bản không coi người ra gì. Hiện tại những kẻ Thiên Thần cung phái tới đây gồm những ai, ai là người phụ trách? Cái vị Cố Ứng chủ kia tên là gì, thân phận cụ thể như thế nào? Bọn họ có nói kế hoạch tiếp theo không?

Trang Thân bật cười ha hả: - Đường Kiếp, người vừa nãy cố ý nói như vậy, chính là muốn mọi tin tức từ ta? Ta nhớ vào. Người ngay cả thân phận thật cũng nói ra, tức là muốn giết chết ta, ta sẽ không nói cho người biết bất cứ chuyện gì.

Đường Kiếp thở dài: - Tự cho là đúng, nói cho người biết điều này, chỉ là muốn cho người chết rõ ràng chút, người lại thực sự cho rằng mình không nói liên hữu dụng?

- Người muốn thì cứ vui vẻ tra tấn, xem lão tử có nhú mảy không. Trang Thân gào lên.

- Quả là kiên cường, tuy nhiên ai nói muốn tra tấn người? Người quên là còn có thứ này Đường Kiếp nói xong liền lấy ra một vật.

Sưu Hồn phù.

Sắc mặt Trang Thần đại biến: - Không.

- Như lời người nói, có thể hưởng thụ đãi ngộ của Sưu Hồn phù, người coi như không uổng công đến thế giới này. Bây giờ thì cho ta xem một chút, trong trí nhớ của người có cái gì Nói xong Đường Kiếp đặt mạnh Sưu Hồn phù lên mặt Trang Thần, Trang Thân lập tức phát ra tiếng kêu cực kỳ thống khổ, giống như trải qua hình phạt thống khổ nhất thế gian. Ngay cả khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, kịch liệt giãy dụa, gã liều mạng đập đầu xuống đất, phát ra tiếng bang bang vang dội.

Đường Kiếp lại không có động tĩnh gì, chỉ giữ chặt đầu của gã, linh khí lưu động, trí nhớ của Trang Thân như thủy triều đưa tới.

Sưu Hồn thuật là một loại pháp thuật cực kỳ độc ác, nói trắng ra chính là cưỡng ép trí nhớ của người người chịu phép thuật, ý thức từ vô hình biến thành hữu hình, dùng hình thức vận chuyển linh khí truyền cho người thi thuật.

Thiên Tâm Cảnh muốn tu thành linh niệm đều phải thật cẩn thận, sợ nhất là ý thức bị hao tổn. Sưu Hồn thuật chính là cách cưỡng ép ý thức, hoàn toàn không quan tâm tới cảm thụ của người chịu pháp thuật, nên hậu quả tất nhiên vô cùng nghiêm trọng.

Một khi trúng Sưu Hồn thuật, nếu như là người tự thành linh niệm, thì còn có hi vọng bảo vệ thần trí, còn người chưa tự thành linh niệm, tất nhiên sẽ trở thành một kẻ ngớ ngẩn.

Hơn nữa thuật này một khi sử dụng, người trúng thuật chẳng những bị sưu hồn, mà mỗi thời khắc đều trải qua nỗi thống khổ như vạn mũi kim đâm vào trong óc. Còn đối với người thi thuật mà nói, sẽ thấy được các loại trí nhớ của người trúng thuật lần lượt hiện ra.

Những ký ức này do Sưu Hồn thuật cưỡng ép mở ra, nên chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn liền biến mất. Cho nên người thi thuật có trí nhớ mạnh mẽ và tốc độ. Còn về phần có thể tìm được những phần ký ức nào, thì còn

phải tùy thuộc vào vận khí của người thi thuật. Chính vì nguyên nhân đó, nên ngay cả Cố Trường Thanh cũng không muốn dùng thủ đoạn này.

Trừ phi đối phó với người đã tụ thành linh niệm, bởi vì linh niệm đối phương đã hình thành, nên ngược lại có rất nhiều thời gian để sửa hồn.

Lúc này trí nhớ của Trang Thần biến thành một vài bức họa, không ngừng lướt qua trước mắt Đường Kiếp. Giống như xem một bộ phim nhanh, hình ảnh từ khi còn bé đã trải qua, những khó khăn khi trưởng thành, thầm mến thiếu nữ, Thiên Thần cung, các loại ký ức dồn dập hiện ta. Toàn bộ ký ức hướng về trong óc Đường Kiếp, khiến ngay cả Đường Kiếp cũng cảm thấy không chịu nổi.

Hắn muốn tìm tin tức mà mình cần, nhưng hắn căn bản là không kịp tìm kiếm. con mắt chuyển động rất nhanh, nhưng cũng chỉ kịp bắt giữ các hình ảnh lộn xộn, đủ các loại âm thanh nhét vào tai hắn.

- Cố Trường Thanh Ứng Đường Phó Ứng chủ Cao Phi Triệu Tân Quốc. .
Bắt giữ Đường Kiếp Lộng Quỷ Mẫn Đông Bạo Viên Đáng chết, Bạo Viên là ai?

Đường Kiếp rống lên, lại không thể chịu đựng lưu lượng tin tức kia tấn công, hét to rồi thu tay lại. Lúc này mới phát hiện ta, tai mắt miệng của mình đều có máu tươi chảy ra. Thật không ngờ dùng Sư Hồn thuật lại nguy hiểm như vậy. Đường Kiếp há to mồm, liên tục thở dốc.

Đáng tiếc cuối cùng hắn vẫn không tìm được, trí nhớ về Bạo Viên. Chỉ biết có một nhân tài tên là Bạo Viên, chính là ám tử chân chính của Thiên Thần cung, đang trà trộn trong các học tử, âm thầm tìm kiếm sự hiện diện của Đường Kiệt.

Cũng may hắn cuối cùng cũng biết được người tiếp ứng là ai, đang ở nơi nào.

Quay lại nhìn Trang Thân, gã đã toàn ngất đi, Sưu Hồn phù trên trán hóa thành một làn khói rồi tan đi

- Ca ca huynh không sao chứ? Y Y nắm lấy tay Đường Kiếp, cuống quýt lay động.

- Không sao. Đường Kiếp lắc lắc đầu: - Thật không nghĩ tới, dùng Sưu Hồn thuật mình cũng bị ảnh hưởng lớn như vậy. Khó trách Hư đại ca nói, ngàn vạn lần không nên nếm thử ảo sinh linh niệm.

- Hư đại ca? Y Y tò mò nhìn Đường Kiếp.

Kỳ thật nàng cũng không biết gì về quá khứ của Đường Kiếp, cho tới tận khi Trang Thân đến đây, nàng mới mơ hồ biết được một chút, nhưng không phải biết được hoàn bộ. Chỉ biết là thứ giấu trong chậu hoa, là một thứ gì đó rất quan trọng.

- Ủ, một người rất tốt, nhưng đáng tiếc huynh ấy đã chết. Sau này, ta sẽ kể chuyện của huynh ấy cho mọi người nghe. Bây giờ chúng ta còn có việc phải làm. Đường Kiếp xoa xoa đầu của tiểu gia hỏa, tỏ ra yêu thương nói.

- Đúng, đúng, còn có rất nhiều bảo bối phải thu lại. Tiểu Y Y nhảy lên hô to.

- Không phải là việc này Đường Kiếp cười khở: - Là khắc phục hậu quả cơ.

- Khắc phục hậu quả? Y Y không hiểu hỏi.

- Đúng, khắc phục hậu quả. Đường Kiếp nói: - Y Y, nhớ kỹ lời ca ca dạy, giết người không khó, nhưng làm sao để sau khi giết người, không có ai tìm đến gây chuyện mới khó.

Nói xong Đường Kiếp đã đứng dậy, một kiếm đâm chết Trang Thân, sau đó lấy Tử Hỏa Kiếm từ trong tay gã.

Thu lại trận đồ, Đường Kiếp cũng không kịp nhìn kỹ, đi ra khỏi Đào Nhiên Cư.

Đang lúc nửa đêm, mọi thứ đều yên tĩnh, trên đường im ắng không có một bóng người.

Đường Kiếp đi dọc theo đường nhỏ trong núi, đến một rừng cây nhỏ phía chân núi.

Xung quanh rừng cây nhỏ không người ở, có lẽ ban ngày cũng chẳng có người đi qua, quả nhiên là địa điểm tốt để giết người.

Trong rừng có một người đang đứng, chính là kẻ lợi dụng Lý Chân để thử Đường Kiếp, Mẫn học tử.

Nhìn thấy gã, Đường Kiếp cúi thấp đầu, dựa vào bóng đêm và rừng cây che chắn, tiến về phía

Chỉ có điều lúc đang tiến lên, đột nhiên "rắc" một tiếng, dưới chân phát ra âm thanh cành cây bị gãy.

Là một nhánh cây bị hấn giẫm gãy. Đường Kiếp lập tức biết sự không hay rồi, vị học tử họ Mẫn kia dĩ nhiên quay đầu lại.

Đường Kiếp cái khó ló cái khôn, cúi thấp người, vung một bàn tay ra, khàn khàn cổ họng nói: - Giúp ta

Học sinh Tây Nguyệt đều mặc bạch y, bây giờ lại là đêm tối, Mẫn Đông nhìn qua cũng không thấy rõ, theo bản năng nghĩ rằng là Trang Thân đến rồi.

Nhìn thấy đối phương không ngừng nôn ọe trên mặt đất, trong lòng Mẫn Đông mừng rỡ. Lặng lẽ lấy ra một đoản kiếm từ sau lưng, đồng thời hỏi: - Tại sao lại thành như thế này? Làm xong việc rồi sao? Gã phụng mệnh Cao Phi, bất kể chuyện thành hay bại, đều phải giết Trang Thân. Chỉ có điều, nếu như thành công, thì hỏi được kết quả mới động thủ.

Đường Kiếp phía bên kia gật gật đầu, hắn không dám nói nhiều, sợ Mẫn Đông nghe được giọng nói không giống.

Mẫn Đông mừng rỡ, cài lại đoản kiếm vào sau lưng: - Khăng định là hắn? Biết Bình Giám được giấu ở đâu không?

Trong lòng gã hưng phấn nên không để ý, khi tới gần mới phát hiện ra thân hình đối phương không giống, trong lòng có chút căng thẳng, chỉ thấy Đường Kiếp ngẩng đầu lên.

Dưới ánh trăng mờ mờ, Mẫn Đông nhìn thấy khuôn mặt Đường Kiếp lạnh như băng, trong lòng kinh hãi, biết chuyện không tốt đang muốn lui về phía sau, chợt nghe vút một tiếng, bụng dưới có một cơn đau mạnh mẽ ập

tới.

Tử Hỏa Kiếm đã đâm xuyên qua người gã.

Thuận tay vặn thanh kiếm, nội tạng của gã đều bị cắt đứt.

- A. Mẫn Đông đau đớn muốn hét lên, chỉ có điều vừa ngẩng đầu, đã bị Đường Kiếp đâm một quyền vào miệng, người và kiếm, đều bị hất đánh bay ra phía sau, "phập" một tiếng, cả người Mẫn Đông bị găm trên cây.

- Tròng mắt Mẫn Đông như muốn nghiền nát Đường Kiếp, miệng chảy đầy máu tươi.

Gã muốn cố gắng rút đoản kiếm sau lưng ra, chỉ có điều lưng bị ghim trên cây, không có cách nào nắm được chuôi kiếm.

Gã chỉ có thể cố gắng vươn tay về phía trước, muốn đẩy Đường Kiếp ra.

Nhưng mà Đường Kiếp đứng vững như một ngọn núi, hăn mặc cho gã xô đẩy, cũng không nhúc nhích, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn gã.

Cứ giằng co như vậy

Sinh mệnh trong người trôi đi, Mẫn Đông dần dần cảm thấy vô lực. Rốt cuộc, trong tuyệt vọng sau khi giơ tay trên không trung, quơ cào vài cái, đầu liền gục xuống.

Đường Kiếp vẫn đứng thêm một lát, sau đó mới chậm rãi rút Tử Hỏa Kiếm ra, lật người gã tìm được một thanh đoản kiếm. Nhìn đường vân trên thân kiếm, hiển nhiên đây cũng là thuật khí, lại còn là thuật khí chuyên dùng để xuyên giáp. Có lẽ là dùng để đối phó với Trang Thân, đáng tiếc thứ này ra thì chẳng còn pháp bảo nào khác.

Hăn dùng mũi kiếm viết vài chữ xuống đất: "Chim bay chưa hết, sao vội cất cung. Trang Thân"

Ngẫm nghĩ lại cảm thấy không đúng, Đường Kiếp sửa Trang Thân lại thành Lộng Quỷ, sau đó mới xoay người rời đi.

Trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp thấy Y Y đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trong viện.

Y Y đang bày trang bị dưới đất, nhìn thấy Đường Kiếp trở về, hưng phấn kêu lên: - Ca ca mau tới đây mau tới đây, nhìn xem ở đây có bao nhiêu thứ tốt.

- Có gì mà đáng xem chứ, đều là những thứ đã xem qua rồi. Đường Kiếp thuận miệng nói.

Vừa rồi khi sưu hồn Trang Thân, Đường Kiếp cũng xem qua túi Giới Tử, nên cái gì cũng đều biết rồi.

Ngoại trừ Độc đan, Ma Huyết đan, Trang Thân còn có hai bình Bồ Linh đan, ba bình Dưỡng Khí Đan, sáu lá bùa Phi Kiếm, một lá bùa Càn Thanh, một lá bùa Hồn Nguyên, và vài chục linh tiên.

Trừ những thứ đó ra, còn có Tử Hỏa Kiếm, giáp Thiên Thần, dây trói tiên, và luyện thú lệnh, coi như đó là bốn thứ thuật khí chiến đấu. Túi Giới Tử là pháp bảo phụ trợ, có năm không gian hình vuông, ít nhất đáng giá sáu khối linh ngọc. Trận thắng này, Đường Kiếp được không ít lợi, đúng là giết người phóng hỏa dây lưng đầy tiền, nhưng chỉ tiếc là mạo hiểm hơi lớn.

Ngoài ra còn có một pháp bảo phụ trợ khác, chính là tấm trận đồ. Thật ra đây mới là thứ đáng giá nhất trong đồng bảo bối của Trang Thân.

- Diễn Trận đồ.

Đó là một tấm trận đồ có thể cất giữ pháp trận, mà không phải như Đường Kiếp nghĩ, chỉ là trận đồ có tác dụng ngăn cách không gian.

Vấn đề lớn nhất của pháp trận ở việc bố trí, cần phải chuẩn bị trước khi chiến đấu. Trừ phi là giống như Y Y có sẵn thiên phú, nếu không không có khả năng trong khi đang chiến đấu mà bày trận.

Diễn Trận đồ này bên trong chính là một không gian, có thể đưa vật liệu vào, chỉ có điều có thể đưa vào nhưng không thể lấy ra. Những vật liệu đưa vào, không cần thông qua trận đồ, mà có thể trực tiếp chế thành trận pháp. Khiến cho tốc độ bày trận nhanh hơn, có thể chuẩn bị trước, bày trước trận pháp, cũng có thể ngay trong lúc chiến đấu bày trận, đẩy nhanh tốc độ lên.

Điểm duy nhất không tốt chính là, bất kể trận pháp gì, sau khi được xuất ra khỏi trận đồ, thì quy mô đều bị thu nhỏ lại, những tài liệu cho vào lại không thay đổi. Chính bởi vậy nên chỉ thích hợp dùng trong trường hợp khẩn cấp, chứ không thể thường xuyên sử dụng.

Mặc dù là vậy, đây cũng là thứ bảo bối vừa thực dụng vừa đáng tiền, dù sao nó cũng là một trong ít loại pháp bảo, mà linh đồ có thể trực tiếp sử dụng.

Diễn trận đồ cấp bậc không cao, chỉ có thể dùng cho phép trận cấp hai trở xuống. Hơn nữa chỉ có thể dùng một trận pháp, không thể ghép trận. Cũng may trình độ hiện giờ của Đường Kiếp, cũng chỉ ở cấp độ hai, nếu cấp bậc cao hơn dù có đưa vật liệu cho hắn thì hắn cũng không biết bày trận thế nào, nên tạm thời không cần phải vội vàng.

Nghe Đường Kiếp nói như vậy, Y Y mừng rỡ. Nàng vốn đang phân loại bảo bối, trái một đồng, phải một đồng, trong tay cũng cầm vài thứ, miệng thì lầm nhảm: - Đây là của huynh đây là của ta cái này cũng là của ta.

Lúc nghe Đường Kiếp nói như vậy, liền lập tức đẩy hết bảo bối, vào đồng thuộc quyền sở hữu của mình. Chỉ có điều người nàng ta quá nhỏ đấy không được, lung lay vài cái, liền ngã nhào vào trong đồng đồ.

Đường Kiếp nhìn thấy vậy bật cười: - Nhỏ như vậy mà hám tiền thế sao? Tiểu gia hỏa hếch mũi lên, hừ một tiếng: - Ta mặc kệ, Những thứ này đều là của ta hết. - Vậy thì không được. Đường Kiếp đi tới nói: - Những thứ này đều là tang vật, hiện tại không thể dùng được.

- Mặc kệ, mặc kệ, mặc kệ. Tiểu gia hỏa hét khàn cả giọng.

Đường Kiếp chỉ có thể nhắc vật nhỏ ra khỏi đồng bảo bối, đặt vào trong ngực nói: - Y Y ngoan, đợi ca ca đổi những thứ này thành tiền, để Y Y ngày ngày đều ở nhà đếm tiền chơi, được không?

Con người vật nhỏ chuyển động, chỉ vào mũi Đường Kiếp kêu: - Nói lời giữ lời. Đường Kiếp kéo kéo tay nàng, cười cười nói: - Ngoắc tay giao hẹn, trăm năm không thay đổi.

Y Y cảm thấy thú vị, ngoắc ngón tay vào tay hắn, điên cuồng gào thét: - Tốt, tốt, một trăm năm không đổi thay đổi.

Nói đến đây đột nhiên nhớ ra cái gì, Y Y nhảy ra khỏi ngực Đường Kiếp, giơ nên một vật, hỏi: - Vật thứ này thì sao?

Vật được giơ lên chính là Cửu Lệ Huyền Binh Giám.

Đường Kiếp giật mình, vội chụp lấy nói: - Thứ này không được.

Ngay khi khoảnh khắc tay chạm vào Binh Giám, Đường Kiếp đột nhiên cảm thấy có một cảm giác kỳ quái.

Cảm giác đó rất kỳ lạ, giống như lúc trước hắn sưu hồn Trang Thân.

- Đây là Đường Kiếp giật mình hô lên.

Ngay sau đó một lượng tin tức mãnh liệt vọt vào trong đầu hắn, Đường Kiếp chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, các hình ảnh lộn xộn hiện lên trước mắt hắn.

Hắn nhìn thấy một vùng hoang vu trong hư không, một người khổng lồ cao to vạn trượng, trong tay cầm một chiếc rìu khai thiên lớn đang điên cuồng gào thét. Tiếng rống của gã chấn động trời đất, vang vọng trong hư không.

Ở quanh có vô số tiên nhân đang công kích đang công kích gã, các loại vũ khí xuất hiện đủ các màu sắc, làm cả không gian sáng rực lên.

Mà ở trên đỉnh đầu của người khổng lồ, là một dãy cung điện rộng lớn, dưới Ngọc Vũ Thái Hà óng ánh, toát ra hơi thở thần thánh huy hoàng.

Bốn thân hình tỏa ra ánh hào quang sáng chói, không nhìn rõ được mặt mũi, giống như bốn mặt trời không ngừng chuyển động quanh cung khuyết, thi thoảng lại có vài đạo hào quang xuất ra đánh vào đối phương bên dưới.

Dưới sự vây công không ngừng, người khổng lồ vẫn ngông cuồng, hét lên một tiếng:

- Binh. Sau đó Đường Kiếp nhìn thấy, những binh khí của các tiên nhân đồng thời bị vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh nhỏ bay về phía người khổng lồ, bám lên chiếc rìu Khai Thiên, chiếc rìu lại lớn thêm một chút.

Theo sau tiếng hét của người khổng lồ, chiếc rìu vung lên, đập rơi Thiên cung trên đỉnh đầu. Một khoảng Thần cung điện ngọc bị đập trúng, biến thành vô số mảnh vỡ bay ra

- A. Đường Kiếp hét lên rồi ném Binh Giám xuống đất, liên tục thụt lùi mấy bước, há miệng thở hổn hển.

- Ca ca, ca ca, huynh làm sao vậy Y Y vội vàng lao về phía - Ta không sao. Đường Kiếp lắc lắc đầu, trấn tĩnh lại tinh thần.

Nhưng mà một màn vừa rồi, cũng khắc thật sâu ở trong đáy lòng Đường Kiếp, không thể xóa mờ.

Hư Mộ Dương nói không sai, trên Binh Giám quả nhiên có điều huyền bí, chẳng qua muốn phá giải nó, cũng cần một số điều kiện đặc thù.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Ly Kinh

Đường Kiếp không xác định nổi, mình rốt cuộc là phù hợp với điều kiện nào mà phá giải được huyền bí, nhưng nghĩ đến khả năng lớn nhất vẫn là liên quan tới việc sưu hồn lúc này. Dù sao vừa rồi khi tin tức truyền đến, cảm giác giống hệt như lúc sử dụng Sưu Hồn thuật, mà thứ truyền đến, thoát nhìn giống như một thần niệm của Binh Chủ lưu lại trên Binh Giám.

Thần niệm vốn là do linh hồn biến thành, có thể bị sưu hồn thì cũng là chuyện bình thường. Tuy nhiên, có thể để thần niệm lưu trên Binh Giám cả vạn năm, càng lộ vẻ thần kỳ.

Tuy nhiên Đường Kiếp cảm thấy chỉ dựa vào điểm này sợ còn chưa đủ, dù sao hẳn chỉ là trước đó có sử dụng Sưu Hồn thuật, cho dù trong cơ thể còn lưu lại chút dấu vết của pháp thuật, cũng không thể khiến cho Binh Giám chủ động phóng thích ký ức. Cho nên, Đường Kiếp phỏng đoán có thể còn một nguyên nhân trọng yếu là do Tàng Tượng Kinh.

Tàng Tượng Kinh chọn người, Sưu Hồn thuật chọn pháp, đúng người lại thêm sử dụng đúng pháp thuật, mới có thể mở ra bí mật chân chính của Binh Giám. Chẳng trách Hư Mộ Dương mặc dù có thể cảm nhận được cảm giác kỳ quái, nhưng trước sau vẫn không mở được ra.

Dựa theo phương diện này mà nói, có thể Cửu Tuyệt Tru Tiên trận cũng cần người đặc biệt mới có thể đi vào?

Nếu là như vậy

Ánh mắt của Đường Kiếp dừng lại trên Bình Giám. Hắn đi về phía trước vài bước, một lần nữa cầm Bình Giám lên, chỉ thấy trên Bình Giám hào quang lưu chuyển, mơ hồ có vô số ký tự chuyển động.

Nhưng cẩn thận nhìn, Đường Kiếp phát hiện những ký tự này cũng không phải ở trên Bình Giám, mà tồn tại trong đầu mình.

Chỉ có điều dưới tình huống bình thường hắn hoàn toàn không nhớ đến, nhưng khi nhìn vào Bình Giám thì lại hiện ra, giống như Bình Giám là chiếc gương, khúc xạ những kí ức ẩn náu ở trong đầu hắn ra.

Nếu là người khác, giờ phút này nhìn Bình Giám, ngoài việc nhìn thấy các hoa văn trên đó thì cũng chẳng thấy gì khác. Nhưng duy chỉ có Đường Kiếp trước mắt hắn xuất hiện từng chiếc từng chiếc bóng. . Không chỉ có chữ viết, mà còn có vô số các hình ảnh đang bay lên, nhảy xuống, làm ra vô số động tác.

Những chữ này một từ hắn cũng không hiểu, cũng không biết tại sao lại hiểu được ý tứ trong đó.

Ngẩng đầu nhìn hai chữ to màu vàng, phong cách cổ xưa trang nghiêm, mang theo khí tức cuồn cuộn.

Đường Kiếp thốt lên: - Ly Kinh.

Thực sự mà nói, bí pháp mới chân chính là thứ mà Bình Chủ lưu lại, cũng là tâm pháp quan trọng nhất trong đời ông ta.

Không giống với Huyền Môn Chính Tông hiện tại.

Hiện tại tu luyện, hành đạo là người và linh chia lìa, linh khí chỉ là vũ khí trong tay người tu luyện, những vũ khí là vũ khí, người là người, hai thứ không thể nhập làm một. Cho dù là Thoát Phàm Cảnh có thể Luyện Thể, thì khả năng dung nhập được cũng có hạn.

Theo cách nói này, thì phần lớn những người tu luyện trên thế giới này đều là Pháp sư. Ly Kinh tu lại là khí huyết.

Người tu luyện khí huyết, người linh hợp nhất, thân thể lớn mạnh, chính là dùng bản thân làm vũ trụ mà dung nạp thiên hạ. Chính vì vậy khí huyết mạnh mẽ, xương cốt rắn chắc, thân cứng như thép. Binh Chủ năm đó một đời tung hoành, điểm mạnh nhất chính là thân thể, có thể nói thời thượng cổ người tồn tại mạnh mẽ bá đạo nhất, chính là dựa vào một thân khí huyết tung hoành ngang dọc.

Hậu nhân bởi vì vậy mà gọi là "Thế tu", về bản chất, có lẽ gọi là "Huyết tu" thì càng thích hợp hơn.

Vì vậy kỳ thực, Ly Kinh so với công pháp của Thiếu Hải Động Kim quyết đơn giản hơn nhiều, không có phân thành trình tự, từ đầu tới cuối chính là một bộ tâm pháp, lặp đi lặp lại, luyện một lần thì mạnh lên một lần. Nhưng tu luyện tâm pháp này lại cần một lượng lớn dược vật, khiến người ta kinh ngạc.

Dựa vào những gì ghi trong Ly Kinh, trước khi tu luyện cần thu thập được lượng lớn dược vật dùng để chế thuốc tắm, sau đó dùng lửa lớn đun để vận chuyển tâm pháp, hấp thu dược tính, mới là cách tốt nhất.

Những vị thuốc này bao gồm, cái gì mà cửu thiên loạn thảo, hỏa tinh vạn năm, vảy rồng máu phượng, bách luyện yêu đan nhìn những thứ trước mắt khiến cho Đường Kiếp mê man một hồi.

Những thứ này đều là đại bảo vật của trời đất, một thứ ở trong đó cũng khiến Lục Đại phái điên cuồng tranh đoạt, ta đi đâu mà tìm được chứ? Càng không nói đến, phía dưới lại có ghi chú "càng nhiều càng tốt, vĩnh viễn không giới hạn". Con bà nó.

Theo phương diện này mà nói, Tiên pháp của Binh Chủ cực kỳ có giá trị, nhưng lại cực kỳ không giá trị.

Bởi vì thứ nó cần quá nhiều, nhiều đến mức người bình thường không thể chấp nhận được, khó mà có thể chuẩn bị đầy đủ.

Nếu thật sự có thể kiên trì sưu tập ngàn đấy bảo bối, cho dù là luyện pháp môn khác, không chừng cũng có thể tung hoành thiên hạ.

Nếu tính như vậy, thì bộ tâm pháp giá trị nhưng lại vượt quá dự tính, khiến Đường Kiếp không khỏi thất vọng.

Thôi, thôi.

Đi đường nào mà chẳng là đi.

Nếu đã đạt được bộ tâm pháp của Binh Chủ, vậy thì đi theo con đường của ông ta vậy.

Ít nhất nó cũng cho người ta phương hướng.

Dù sao cũng không phải bắt buộc là những dược liệu đó mới được.

Bên dưới Ly Kinh có chú giải, nói nếu thật sự không tìm được những thứ này, có thể tìm những loại có tính năng tương tự thay thế, tìm không được loại vạn năm thì dùng tạm loại ngàn năm vậy, nếu thực sự vẫn không có thì loại vài trăm năm cũng coi như có thể.

Phía dưới còn liệt kê một danh sách, từ trên xuống dưới, giải thích tổng thể toàn bộ tính năng của các loại dược thảo.

Đường Kiếp trực tiếp nhìn xuống dưới cùng, là một gốc cây Phục Linh tím năm trăm năm tuổi, Đường Kiếp tính đi tính lại, mua không nổi. Dựa vào hoàn cảnh trước mắt, có thể mua được gốc cây năm mươi năm, nếu dựa theo bộ để phối hợp thì, mua gốc cây năm tuổi là được.

Năm tuổi thì năm tuổi đi, còn tốt hơn so là không có.

Luyện Tàng Tượng Kinh chẳng ăn cái gì cũng đã luyện được một thân mình đồng da sắt rồi, Đường Kiến thầm nghĩ. Tuy nhiên ngẫm lại mình luyện Tàng Tượng Kinh trong ba năm, vậy mà vẫn không ngăn cản được pháp thuật cấp thấp nhất, bị người ta nhận xét xương cốt coi như rắn chắc, lần này Đường Kiếp cũng không thể tiếp tục tự an ủi bản thân mình nữa rồi.

Cũng may ngoài Ly Kinh ra, ở đây còn có một loại pháp thuật.

Binh Tự quyết.

Chính là năm đó Binh Chủ thống trị thiên hạ, nghiền nát vạn binh, phương pháp căn bản chấp chưởng binh đạo.

Nghe nói sau khi tu luyện thành công Binh Tự quyết, có thể nghiền vỡ thiên hạ vạn binh, lấy được tinh hoa, cô đọng thành thần binh. Trước kia Đường Kiếp nghe thấy trong Binh Giám, Binh Chủ kia hô một tiếng "Binh", chính là vận dụng cực hạn của Binh Tự quyết, ra lệnh một tiếng, vạn binh đều vỡ.

Vậy thì cần một lượng tài nguyên lớn mới có thể tu luyện tâm pháp này, Binh Tự quyết là một cánh cửa thấp hơn nhiều, chỉ cần có đủ sức mạnh, dựa theo tâm pháp kích thích khí huyết của cơ thể, là có thể tạo ra phép thuật.

Đường Kiếp dựa theo tâm pháp, vận chuyển huyết khí trong cơ thể, chỉ cảm thấy toàn thân huyết khí cuồn cuộn, rất khó chịu.

Đường Kiếp chỉ có thể cắn răng kiên trì chịu đựng, sau một thời gian, khí huyết trong cơ thể dần bình ổn. Trên người Đường Kiếp cũng xuất hiện một tia hào quang màu đỏ, hào quang lưu chuyển, dần dần ngưng tụ ở đầu ngón tay trỏ của hắn. Đây chính là huyết kinh mà Binh Tự quyết ngưng tụ sao? Chỉ cần dùng nó là có thể nghiền vỡ vạn binh?

Đường Kiếp có chút không dám tin tưởng.

Vừa lúc đó Y Y ôm thanh Tử Hỏa Kiếm, đang trừng mắt nhìn mình.

Đường Kiếp tiện tay chỉ vào đó, muốn xem uy lực thế nào.

Khi hãn nghĩ đến, chính mình vừa học đã tập luyện, chắc không thể một kích liền làm vỡ được thuật khí. Không ngờ ngón tay vừa chỉ xuống, thanh Tử Hỏa Kiếm kia phát ra một tiếng "đình" nhỏ.

Tiếp sau đó thân kiếm phát ra một ánh sáng mạnh mẽ, cạnh một tiếng, rơi rụng thành vô số mảnh vụn bay khắp phòng.

- Sao có thể như vậy? Lần này Đường Kiến thực sự khiếp sợ.

Mình chỉ nhẹ nhàng chỉ, tại sao lại có uy lực lớn như vậy.

Mặc dù nói Binh Tự quyết của Binh Chủ uy lực kinh người, hãn cũng đã sớm biết, nhưng Đường Kiếp không ngờ rằng, hiện tại mình cũng giống như Binh Chủ, niệm một cái, binh khí đều bể nát.

Tuy thuật khí này không phải pháp bảo hùng mạnh gì, nhưng trên lý luận cũng không phải hãn tùy ý điểm một cái, liền dễ dàng vỡ nát như vậy. Y Y cũng bị dọa ngẩn người ra.

Chỉ là phản ứng của nàng và Đường Kiếp không giống nhau.

Nhìn các mảnh vụn rơi tả tơi trong không trung, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, đứng tại chỗ gào thét: - Bảo bối của ta

- Xin lỗi, Y Y. Đường Kiếp muốn an ủi nàng một chút, đột nhiên ngực ngòn ngọt, Đường Kiếp phun ra một ngụm máu, toàn thân mềm nhũn, vô lực ngã xuống đất.

Lúc này hãn mới phát hiện, mình ngay cả cử động cũng không làm được. Trước mắt hiện lên ánh sáng, như vô số vì sao đang nhảy múa.

Đó là hiện tượng khi mất sức nghiêm trọng, sinh ra ảo giác.

- Kích thích toàn bộ khí huyết trong cơ thể. Con mẹ nó chứ. Đường Kiếp nhỏ giọng nói một câu, tròn mắt trắng dã, sau đó liền ngất đi.

Sau khi Đường Kiếp tỉnh lại trời đã hửng sáng.

Tiểu gia hỏa kia khóc đến khi mệt mỏi, liền thiếp đi bên cạnh hắn.

Nhìn đất đầy mảnh vụn, Đường Kiếp cũng cảm thấy không còn gì để nói. Hiện tại mới coi là chính thức hiểu được Bình Tự quyết là như thế nào.

Một cái chỉ tay đêm qua, đã rút cạn toàn bộ sức lực của hắn.

Nếu không hắn tốt xấu gì cũng luyện ba năm Tàng Tượng Kinh, thể chất cũng vượt xa người bình thường, có lẽ một cái chỉ tay, cơ thể liền báo hỏng rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thay Đổi Chiến Lược

Đồng dạng cũng cảm thấy may mắn, vì mục tiêu là thuật khí, chứ nếu là pháp bảo nào đó, có khi chính hắc cũng mất mạng.

Một đêm qua đi, hiện tại Đường Kiếp còn cảm giác choáng váng, bước chân nặng nề, giống như cùng với mười bảy mười tám cô nương cuồng hoan một đêm vậy.

Khó trách Binh Chủ nói lấy sức mạnh khí lực làm nền móng, nếu dựa vào thể chất hiện tại của hắc, làm vỡ một thuật khí, có khi sức lực bảy tám ngày sau mới hồi lại được.

Tuy nhiên vẫn có cảm giác như có gì đó không đúng.

Đường Kiếp nhìn mảnh vụn đầy đất.

- Con mẹ nó.

Một thuật khí như hạ cấp, cứ như vậy mà bị hủy?

Tuy rằng Tử Hỏa Kiếm chính hắc cũng không dùng được, nhưng dù gì cũng là thuật khí có thể bán được nhiều linh tiền.

Nghĩ đến cái chỉ tay của chính mình tối hôm qua, đã phá hủy gần một ngàn linh tiền, Đường Kiếp đau lòng không thôi.

Đang định dọn dẹp các mảnh vỡ này, Đường Kiếp đột nhiên phát hiện có một ánh kim quang giữa các mảnh vụn.

Hắn ngồi xổm xuống, phúi các mảnh vụn kim loại ra, chỉ thấy giữa những mảnh vụn có một hạt kim loại màu vàng kim.

Hắn nhẹ nhàng nhặt lên, chỉ thấy chính mình và hạt kim mảnh này có gì đó tương đồng, tâm niệm vừa động, hạt kim loại kia liền tự động bay múa, vòng quanh người hắn.

Tay khẽ vẫy, hạt kim loại kia đã ngấm vào trong cơ thể hắn, vận chuyển trong huyết mạch, Đường Kiếp có thể cảm thấy, chỉ cần mình muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng xuất nó ra.

Trong đầu lộ ra hình ảnh Binh Chủ thần uy cái thế, tư tư thế oai hùng, sau khi thét một tiếng "Binh", vạn binh vỡ vụn, bay về phía bàn tay ông ta. Đường Kiếp lập tức hiểu được, bật thốt lên: - Ngưng Binh. Có vỡ thì sẽ có ngưng.

Vạn binh vỡ vụn, ngưng thành thần binh.

Đây mới đích thực là ý nghĩ kín đáo của Binh Tự quyết.

Tuy nhiên trước mắt xem ra, làm bể nát một thuật khí, ngưng luyện được một hạt vàng, cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Mặc dù như vậy, nhưng trong lòng Đường Kiếp vẫn là mừng rỡ không ở thôi. Ngấm lại khi chiến đấu với địch nhân, vẫy tay một cái sẽ hủy đi binh khí của đối phương, lúc đó muốn đánh thì nào thì đánh như vậy.

Nhưng sau đó lập tức nhú mày. Công pháp của Binh Chủ đều cực kỳ đơn giản, nhưng cũng rất khó luyện.

Một loại phải tìm kiếm hết linh dược trong thiên hạ, một loại khác thì phải phá nát tiên bảo trong thiên hạ, khó trách Binh Chủ cả đời phải lấy chiến để xưng bá, nếu không đánh căn bản là không có tiền đồ.

Kỳ thật trong đầu Đường Kiếp, chưa từng có ý niệm muốn đánh cả thiên hạ, trở thành duy ngã độc tôn. Theo cách nhìn của hắn, nơi chốn đều là địch nhân chính là một biểu hiện của việc làm người thất bại.

Nhưng hôm nay, những tiên pháp hắn đã học nói cho hắn biết, có một số thứ không hề liên quan đến theo đuổi, tính cách, sự thông minh, và làm người.

Kẻ mạnh chính là đạo lý, vốn là từ chiến thắng mà thành, cuộc sống yên bình có thể dựa vào sự khéo léo, nhưng như vậy cũng sẽ mất đi nhuệ khí.

Có những lúc, không phải không biết cách làm người, chỉ có điều không muốn làm người.

- Cho nên khi bắt buộc nếu phải chiến thì chiến. Đường Kiếp lẩm bẩm nói.

Vốn hắn còn đang tiếc nuôi bản thân bị Thiên Thần cung bức bách, đánh một trận không có ý nghĩa gì lớn, nếu Thiên Thần cung không có bởi vậy mà lùi bước, ngược lại càng điên cuồng phản kích, khi đó mất sẽ nhiều hơn được.

Hiện tại có thể ngộ được đến tầng này, lòng hăng hái trong tâm hắn nổi lên. Nghĩ nếu Cố Trường Thanh người không biết phân biệt, không để ý đến hậu quả, vậy ta đây liền dựa vào Tây Nguyệt, cùng người đánh một trận huyết chiến.

Rốt bản tính khó dời, tuy rằng trong lòng kiên định chiến đấu, nhưng Đường Kiếp cũng không quên điều kiện tiên quyết là phải "dựa vào Tây Nguyệt".

Nếu Binh Chủ còn tại thế nghe được lời trong lòng của Đường Kiếp, hơn phân nửa là một kiếp đá bay hắn ra xa.

Thu hồi lại hạt kim loại, Đường Kiếp đi thẳng tới lớp học.

Sau khi tan học, Đường Kiếp đưa con rối cho Vệ Thiên Xung. Biết được con rối của mình đã làm xong, Vệ Thiên Xung tất nhiên mừng rỡ không thôi, cầm trên tay không ngừng thưởng thức, đồng thời liên tục hỏi con rối này có tác dụng gì.

Đường Kiếp cẩn thận giảng giải cho gã nghe, đương nhiên Bế Linh tán thán coi như xong rồi. Con rối này vóc dáng tuy nhỏ, nhưng động tác lại nhanh nhẹn, công kích hung ác, ngày hôm qua nếu không có nó, phần lớn là Đường Kiếp sẽ chết dưới tay Trang Thân.

Vừa nghe Đường Kiếp giảng giải, Vệ Thiên Xung vừa thưởng thức con rối bảo bối của mình. Đột nhiên mắt nhìn thấy trên người con rối có mấy vết rạn, cảm thấy ngạc nhiên: - Con rối này hình như bị nứt ra rồi?

Đường Kiếp vội nói: - À đấy là vân trận.

- Vân trận? vân trận không phải được che dấu ở đây sao? Vệ Thiên Xung không hiểu hỏi lại.

- Cũng có một số vân trận không thích hợp che dấu.

- Người khẳng định chứ? Vệ Thiên Xung nghe xong ánh mắt lộ ra vẻ nghi ngờ.

- Tất nhiên rồi. Đường Kiếp nghiêm túc nói. Vệ Thiên Xung lại nhìn con rối, lẩm bẩm nói: - Vì sao ta cứ có cảm giác, nó mà đánh nhau thì sẽ bị vỡ rời ra?

Đường Kiếp lập tức nói: - Vậy người phải cẩn thận một chút, con rối chiến này dựa vào cơ thể nhẹ nhàng, linh hoạt là chính, tốc độ công kích cao, công kích còn mang theo điện lưu gây tê, có thể phóng ám khí, cũng có thể cận chiến, hơn nữa hình dáng nhỏ như vậy, thích hợp nhất dùng để

đánh lén. Chỉ là không thích hợp tấn công mạnh mẽ, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, dù sao cũng là con rối cấp một, có thể có công kích như vậy đã không tồi rồi.

-Ồ, là như vậy à. Vệ Thiên Xung gãi gãi đầu. - Hay là, chúng ta thử một chút? Đường Kiếp giật dây nói.

- Được. Vệ Thiên Xung vội vàng buông con rối ra, dùng linh dẫn thuật. Dưới sự khống chế của sợi linh thuật, con sói chiến quả nhiên nhanh nhẹn như gió, linh hoạt vô cùng, móng vuốt vừa vồ xuống, một gốc cây nhỏ đã bị xé thành hai đoạn, nếu là vồ vào cơ thể người, không chết thì cũng phải mất một lớp da. Nhưng dựa vào lực công kích mà nói, chỉ tương đương với pháp thuật công kích cấp thấp nhất, chỉ có điều chiêu thức đa dạng hơn, ngoại trừ dùng móng vuốt và sừng, thì không có phương pháp chiến đấu khác.

Nhưng tu luyện pháp thuật cần tốn thời gian khổ luyện, còn con sói chiến này một khi hoàn thành là có thể tấn công liên tục, lại không tiêu hao linh khó. So với thuật pháp thì thực dụng hơn nhiều, hai ngàn linh tiền gã bỏ ra cũng không có lãng phí.

Đường Kiếp nhân cơ hội hỏi gã: - Cảm thấy thế nào?

Vệ Thiên Xung tất nhiên là khen ngợi không ngớt: - Ừ, không tệ không tệ, con rối chiến cấp một có thể linh hoạt được như vậy, quả là hiếm thấy.

- Đúng thế, hình dáng nhanh nhẹn mà, nhớ kỹ ngàn vạn lần không được để nó cứng rắn chống đỡ. Đường Kiếp có chút không yên lòng, lại dặn dò một câu. - Yên tâm đi. Vệ Thiên Xung thuận miệng nói: - Ta thà bị thương cũng không thể để nó bị tổn hại.

Cuối cùng cũng lừa bịp được, Đường Kiếp lén lút thở phào một tiếng. Nghĩ thầm rằng lần này vẫn là có chút thu hoạch, trọng công nhược thủ, về

sau nếu làm tiếp con rồi, trừ phi chất liệu thân mình cứng rắn không thể tổn hại, còn nếu không nhất định phải thêm vào một trận pháp phòng hộ nữa.

Bên này Vệ Thiên Xung đã mang theo con rồi, giống như dắt chó đi dạo đi ra ngoài. Dọc theo đường đi, quả nhiên tần suất quay đầu tăng vọt. .

Không ít người cảm thấy ngạc nhiên, đều tiến lại hỏi gã thế nào mà làm g được. Vệ Thiên Xung tất nhiên không thể không thêm mắm dặm muối một phen, khiến cho mọi người càng thêm hâm mộ. Vệ Thiên Xung được thỏa mãn hư vinh trong lòng, chỉ cảm thấy hai ngàn linh tiền thật đáng giá lần nở mày nở mặt này.

Có mấy nữ tu nhìn thấy, cũng bị con rồi thu hút tiến lại. Vệ Thiên Xung mượn cơ hội nói chuyện với đối hương, lúc này con sói chẳng khác nào BMW, hấp dẫn vô số giai nhân. Vệ Thiên Xung như ở trong mây, cảm thấy từ khi vào học viện đến nay, nhân sinh chưa bao giờ tốt đẹp như vậy.

Phụng bồi Vệ Thiên Xung càn quấy một hồi, hai người lại theo đường đi quay trở về chỗ ở.

Đang đi, đột nhiên thấy phía trước có một đoàn người. Người dẫn đầu rõ ràng là thượng sư Tân Việt, sắc mặt ngưng trọng. Phía sau có một đám học tử đi theo, tất cả đều là Trật tự viên, ai ai vẻ mặt đều nghiêm túc, vừa nhìn cũng đã biết lại có chuyện gì xảy ra rồi.

Các học tử đều cảm thấy kì lạ, xôn xao bàn tán, duy chỉ có Đường Kiếp là rõ ràng, đa phần là thi thể dưới chân núi bị phát hiện rồi.

Nếu học viện Tây Nguyệt có được tin tức, như vậy Cố Trường Thanh hơn là cũng nắm được rồi.

Không biết tiếp theo, hai phái sẽ có phản ứng thế nào, cũng là có chút mong chờ.

Nghĩ tới đây, khoe miệng Đường Kiếp cong lên lộ ra một nụ cười.

- BA.

Lại vờ một tấm.

Những chiếc bàn ở Ung sào gần đây rất xui xẻo. Cố Trường Thanh khuôn mặt âm trầm, sắc mặt xanh mét, thật xứng đáng với cái tên Cố Trường Thanh.

Phía dưới gã, có mấy người Cao Phi, Khải Minh, Triệu Tân Quốc đều xuôi tay đứng nhìn, câm như hến, không dám nói lời nào.

Cố Trường Thanh trừng mắt nhìn Cao Phi: - Tại sao mọi chuyện trở thành như vậy? Cao Phi cúi đầu trả lời: - Thuộc hạ vô năng, làm việc bất lực. Hắn là bị Trang Thân phát hiện ra, chúng ta có ý định giết gã diệt khẩu, cho nên khi lâm trận liền phản bội, giết chết Mẫn Đông sau đó chạy trốn.

Hành động thất bại hoàn toàn, Đường Kiếp không xảy ra chuyện gì, mà ngược lại trở thành hai người chấp hành một chết một mất tích, chuyện này Cao Phi khó tránh khỏi trách nhiệm.

Điểm chết người chính là, tuy rằng Trang Thân là ám tử, nhưng thân phận Mẫn Đông là người Thiên Thần cung thì lại công khai đấy.

Nếu chỉ có Trang Thân mất tích, Thiên Thần cũng có thể thoái thác rằng việc này không liên quan tới mình, nhưng Mẫn Đông vừa chết, Thiên Thần cung muốn chối cũng không chối được.

Càng ghê tởm chính là ở bên cạnh thi thể có một hàng chữ, đem trách nhiệm đổ thẳng lên đầu Thiên Thần cung. Cứ như vậy, Thiên Thần cung dù có căn rằng chối cãi cũng không được, ngược lại còn cho Tẩy Nguyệt phái một cơ hội.

Lúc này Cố Trường Thanh nhìn Cao Phi, vô lực ngồi trên ghế: - Vừa rồi Tạ Phong Đường phái người đến tìm ta, gã muốn ta cho Tây Nguyệt phái một câu trả lời Rõ ràng đệ tử Thiên Thần cung bị giết, vậy mà ta còn phải cho gã một lời giải thích.

Nói đến đây Cố Trường Thanh không còn qua tâm đến phong độ, rống to lên.

- Rác rưởi, một đám rác rưởi.

Cố Trường Thanh nổi giận như vậy cũng khó trách, hai lần hành động liên tiếp đều thất bại, mục tiêu là người hay quỷ còn chưa thăm dò được rõ ràng không nói, ngược lại đẩy Thiên Thần cung vào thế bị động.

Gã lửa giận ngập trời, một hơi mắng chửi cả Cao Phi và một đám thuộc hạ Ứng đường. Mọi người bên dưới đều nhìn nhau, cuối cùng vẫn là người tu giả tên Khởi Minh, tiến lên chấp tay nói: - Ứng chủ, thuộc hạ có lời muốn nói.

Cố Trường Thanh âm trầm nói: - Người có phải muốn nói, đệ tử Ứng đường của chúng ta kinh nghiệm đầy mình, bao nhiêu năm chấp hành đủ các loại nhiệm vụ, so với chuyện này còn khó khăn gian khổ hơn nhiều, nhưng cũng chưa bao giờ xuất hiện sai sót, ít nhất là chưa xuất hiện sai lầm cấp thấp như thế, tại sao đối phó với một Đường Kiếp, mà liên tiếp phạm sai lầm vậy?

Khởi Minh há hốc miệng, chỉ có thể nói: - Vâng, Ứng chủ anh minh. Cố Trường Thanh hừ một tiếng nói: - Nghi ngờ, ta tự nhiên là có đấy, nhưng thất bại chính là thất bại các người làm việc vô năng cũng là sự thật.

- Vâng. Cao Phi ôm quyền: - Đệ tử nguyện ý lĩnh tội.

- Người phạm sai lầm, tất nhiên phải lĩnh tội. Tuy nhiên, việc cấp bách trước mắt là phải làm rõ, chuyện này rốt cuộc là sao. Cao Phi, Trang Thần

là do người phụ trách, người thấy Trang Thân là người như thế nào?

Cao Phi trả lời: - Lộng Quỷ là do đệ tử dẫn vào môn hạ, cũng khá tín nhiệm gã. Người này suy nghĩ tầm thường, tuy nhiên luyện công cần cù thật thà, coi như là kẻ có cố gắng. Vốn đệ tử khá xem trọng gã, nhưng không ngờ cũng chỉ là hàng thứ cấp.

Khi nói xong lời này, vẻ mặt Cao Phi tỏ ra không cam lòng.

- Người cảm thấy gã có khả năng vì phát hiện ra kế hoạch của chúng ta, mà qua ra đâm cho chúng ta một kích không? Cố Trường Thanh lại hỏi.

Cao Phi há miệng, cuối cùng cũng chỉ lắc đầu chứ không trả lời.

Cố Trường Thanh biết việc này khiến trong lòng Cao Phi có một bóng ma, không dám trả lời, thở dài nói: - Lòng người khó lường, khó có thể nhìn thấu, nhìn không rõ cũng là chuyện thường xảy ra. Nếu người trong lời nói hoặc khi sắp xếp lộ ra dấu vết, bị Trang Thần phát hiện cũng không phải không có khả năng

- Nhưng đồng dạng, cũng có thể là do tên Đường Kiếp kia giở trò quỷ. Khởi Minh lập tức nói.

Gã đối với thất bại lần trước không cam lòng, chính vì Cao Phi nỗ lực bảo vệ gã, hiện tại coi như có qua có lại mới toại lòng nhau, cố gắng giải vây cho Cao Phi.

- Đúng, cũng có khả năng này. Lần này Cố Trường Thanh cũng không phản bác: - Tuy nhiên Cao Phi, người cho Trang Thần bao nhiêu thuật khí?

Cao Phi vội trả lời: - Tử Hỏa Kiếm, giáp Thiên Thần, Luyện Thú bài, còn có dây trói tiên, riêng thuật khí chiến đấu đã có bốn kiện, chứ đừng nói đến bùa chú và đan dược. Trang Thân nguyên bản ở môn hạ cố gắng tu luyện, tuy rằng cảnh giới khá thấp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu coi như

có thể chấp nhận, phản ứng linh hoạt. Dựa vào thực lực của gã, lại có thêm các loại thuật khí, trừ phi gặp phải thiên tài cùng cấp bậc, nếu không không có khả năng bị thua. Thân có tứ bảo trong tay, cho dù là gặp phải kẻ dị thường như Thích Thiếu Danh, An Như Mộng, cũng chưa chắc đã thua.

- Nếu như là do Đường Kiếp giờ trò quỷ, ít nhất thực lực của hắn phải thắng được Trang Thân, điểm này không sai chứ?

- Vâng.

- Người cảm thấy hắn có thể sao? Cao Phi há hốc miệng, rốt cuộc trả lời:
- Dựa vào kết quả chúng ta điều tra được, Đường Kiếp trước khi đến học viện chưa học qua bất cứ loại tâm pháp phép thuật nào Ngọc Môn ngũ chuyển, ưu đãi lớn nhất là được Lý Dự tặng cho một chiếc váy, không có cách nào bù được chênh lệch lớn như vậy.

- Vậy tức là không có cách nào xác nhận. Cố Trường Thanh hừ một tiếng.

Chuyện này nói thật, hắn càng lúc càng nhìn không thấu.

Cho dù Đường Kiếp tâm tư bí hiểm, bày ra cạm bẫy, nhưng nói thế nào, hắn cũng không thể đánh bại được Trang Thân. Triệu Tân Quốc đứng cạnh nói: - Ưng chủ, muốn biết rằng sự tình không hề đơn giản? Vậy tìm được Trang Thân, không phải là xong rồi sao. Gã nếu giết Mẫn Đông rồi chạy trốn, chỉ mới cách một đêm, chắc chưa chạy được xa, hiện tại tìm gã chắc còn kịp.

- Tìm gã? Nói đúng lắm. Cố Trường Thanh hừ một tiếng, hiếm thấy gã không răn dạy Triệu Tân Quốc, chỉ nói: - Nhưng ta hỏi người, nếu người là Trang Thân, giết người rồi bỏ trốn, biết rõ Thiên Thần cung đang tìm người trả thù, người sẽ làm thế nào?

Triệu Tân Quốc ngơ ngác một lúc, nhất thời không trả lời được.

Vẫn là Cao Phi tiếp lời: - Người lúc đang nguy cấp, thông thường sẽ là chó cùng đường dứt giậu. Trang Thân biết được bí mật của Binh Giám, cũng biết thứ đó đối với Thiên Thần cung vô cùng quan trọng. Nếu chúng ta đuổi bắt quá chặt, ép gã, chỉ sợ gã sẽ chủ động tiết lộ hết thảy mọi chuyện. Không giống với Đường Kiếp kia, trên tay gã không có Binh Giám, chỉ là không quan tâm, sau khi tin tức về Binh Giám bị lộ ra ngoài sẽ như thế nào.

Nghe thấy vậy, Triệu Tân Quốc lập tức ghen hòng. Gã không hề nghĩ tới những điều này.

Cố Trường Thanh nói tiếp: - Muốn bắt được Trang Thân, không phải là không có cách, nhưng mà không thể tiến hành quy mô, mà phải ngầm điều tra. Cũng cần phải đảm bảo một kích là trúng, để ngừa gã có cùng đường dứt dậu. Nhưng biến người mệnh mông, nếu muốn bí mật điều tra, nói dễ hơn làm.

Không tìm được Trang Thân, cũng không thể xác nhận được tính chân thật của mọi việc. Hoặc là nói, bề ngoài nhìn thấy gì thì liền tin tưởng cái đó, điều này khiến cho Cố Trường Thanh cảm thấy rất bất đắc dĩ.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào? Cao Phi hỏi.

Cố Trường Thanh ngồi trở lại vị trí.

Gã xoa xoa huyệt thái dương, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: - Bí mật tiến hành đuổi bắt Trang Thân, tạm thời đình chỉ mọi hoạt động bên phía Đường Kiếp, chỉ cần theo dõi hẩn là được. Về phần học viện Tây Nguyệt, ta sẽ đi giao thiệp với bọn họ. Triệu Tân Quốc người đi An Dương một chuyến, tìm vài người đã từng nhìn thấy Đường Kiệt về đây.

Cố Trường Thanh đã từng không tín nhiệm những người này, nhưng hiện tại xem ra, gã không thể không đặt hy vọng, trên người những kẻ đã từng gặp Đường Kiệt.

- Nhưng đi lại tốn thời gian Triệu Tân Quốc đối với việc không thử thách không thể vui vẻ được.

- Đường Kiếp phải ở trong học viện mười năm, chúng ta có đủ thời gian để đợi. Cố Trường Thanh đã hạ quyết định.

Đối với kế hoạch của Đường Kiếp, Cố Trường Thanh bắt đầu lựa chọn bạo lực phá vỡ thế cục.

Đáng tiếc bạo lực thì dùng rồi, nhưng thế cục lại không phá được.

Sau khi liên tục bị tổn thất, gã rốt cuộc quyết định thay đổi sách lược mạo hiểm lúc trước, biến thành từ từ mưu tính.

Tình huống trước mắt, gã cũng thật sự không có tư cách tốc chiến tốc thắng.

Buổi chiều, Đường Kiếp tới Thiên Nhất Các một chuyến, lĩnh pháp thuật.

Hắn đã ở cấp Linh Tuyền từ sớm, chỉ là vì chuẩn bị cho trận chiến hôm trước mà khổ luyện pháp thuật, nên vẫn chưa có thời gian đi lĩnh pháp thuật mới.

Hiện giờ kẻ đáng chết cũng đã chết, tất nhiên phải chuẩn bị cho giai đoạn tu luyện tiếp theo.

Lần này vẫn là lĩnh hai môn. Một thứ nhất là Lồng Ngưng Thủy, chính là cấp tiếp theo của Lồng Thủy Quang, vẫn lấy phương thức làm giảm tổn thương của công kích, nhưng có thể chịu được những công kích mạnh hơn nhiều. Coi như tương đương với thuật pháp cỡ trung cấp, trên lý luận có thể dùng đến khi Thoát Phàm cảnh.

Đường Kiếp đã luyện tập nhuần nhuyễn Lồng Thủy Quang, đương nhiên chỉ có cách tiếp tục đi theo con đường này đến cùng, để những cố gắng trước khi không bị lãng phí. Thành pháp của Lồng Ngưng Thủy phức tạp hơn nhiều so với Lồng Thủy Quang, nhưng vẫn dựa trên cơ sở của Lồng Thủy Quang mà tiến hành, tu luyện ít nhưng hiệu quả cao.

Môn còn lại là châm Nguyên Khí.

Châm Nguyên Khí và khiên Nguyên Khí mà Trang Thần đã dùng là cùng một loại, trong những pháp thuật cấp thấp được xem như một loại có uy lực khá cao. Tuy nhiên nếu so sánh với Thiếu Hải Động Kim quyết mà nói, nó vẫn không phải là sự lựa chọn tốt nhất.

Châm Nguyên Khí dựa vào việc nhanh luyện thành mà nổi danh, nhưng không có khả năng xuyên giáp. Nếu so sánh với Thiếu Hải Động Kim quyết, thì châm Nguyên Khí cũng chỉ có ưu điểm là triển khai hành khí nhanh, nhưng uy lực lại không cao. Nếu để cho Vệ Thiên Xung biết được lựa chọn của Đường Kiếp, tất nhiên gã sẽ lại nhảy nên mắng mỏ Đường Kiếp đầu óc có vấn đề, toàn lựa chọn những loại pháp thuật không đúng đường.

Được rồi, lần này coi như đúng được một phần ba đường.

Đường Kiếp sở dĩ lựa chọn nó, chủ yếu bởi vì loại pháp thuật này có điểm tốt, chính là có thể mang theo ngoại vật, hợp với linh khí, gia tăng uy lực.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Hạc Trắng

Hắn làm vỡ một thanh Tử Hỏa Kiếm để đổi lấy một hạt vàng, mặc dù còn chưa biết có ích lợi gì, nhưng tính chất cứng rắn cũng không còn nghi ngờ gì, nếu lấy châm Nguyên Khí xuất ra, uy lực tất nhiên sẽ tăng lên nhiều.

Còn về Túng Kiếm mười hai chiêu thức, bởi vì không có pháp thuật thăng bậc, nên cũng chỉ có thể lãng phí thôi. Tuy nhiên Đường Kiếp cũng không sao cả, vì dù sao hắn lúc trước chọn môn này, cũng chỉ vì muốn phát huy uy lực của Thanh Quang Kiếm.

Sau khi nhận được hai quyển tâm pháp, Đường Kiếp đang đi ra phía ngoài, thì nhìn thấy Liễu Hồng Yên đang đi tới.

- Ồ? Đường Kiếp kinh ngạc nói: - Đừng nói với ta là người cũng đến để lĩnh thuật thư nhé?

Liễu Hồng Yên cười hỏi: - Nếu đúng là vậy thì thế nào?

- Vậy thì hơi kỳ lạ chút, người Ngọc môn lục chuyển, hiện tại lại đến lĩnh thuật thư. Nếu như là cấp Linh Tuyền thì chậm một chút, nhưng nếu là cấp Linh Hồ thì lại có chút nhanh.

Liễu Hồng Yên hé miệng cười nói: - Người được đấy, người ta làm chuyện gì cũng không qua được mắt người. Tuy nhiên, ta thực sự là vừa mới đến bậc Linh Tuyền. - Sao lại chậm như vậy? Đường Kiếp nhướng mày.

Dựa vào tư chất của Liễu Hồng Yên, không có lý do gì mà giờ mới thăng lên Linh Tuyền. Chẳng lẽ nói nàng ta cũng giống mình, che giấu tiến độ.

Liễu Hồng Yên trực tiếp nói ra đáp án: - Còn không phải vì nửa tháng sau là tới kỳ thi, người cho rằng bọn ta đều như người, chỉ cần nghe giảng một lần, nhóm thượng sự nói gì đều ghi nhớ hết sao?

Nói xong liền quăng cho hấn một mị nhãn.

- Kỳ thi? Liễu Hồng nhiên vừa nói xong, Đường Kiếp mới nhớ ra. Học viện Tây Nguyệt mỗi nửa năm đều có một kỳ thi, tính thời gian, thì chỉ còn nửa tháng nữa là tới.

Kỳ thi ở Tây Nguyệt từ trước tới nay là điều khiến đám học tử lên án. Bởi vì không thông qua kỳ thi sẽ phải tiếp tục lên lớp, tiếp tục lên lớp nghe giảng thì sẽ chậm trễ quá trình tu luyện.

Nhưng điểm này vẫn chưa phải điểm mấu chốt nhất.

Dựa theo quy định của học viện, kẻ có điểm tổng hợp cao nhất từ năm hạng mục là điểm tích lũy, văn học, tiến bộ trong tu luyện, biểu hiện trong thí luyện và tiềm lực, thì sẽ được ưu tiên làm môn hạ và đệ tử.

Ai nghĩ rằng năm đám lão tử cứng nhất nên tất phải thành đệ tử, coi như là sai hoàn toàn rồi.

Bởi vì thế, nếu không có khả năng trở thành môn hạ, thì phải cố gắng đọc sách, sẽ càng tranh thủ được nhiều thời gian tu luyện. Có hi vọng trở thành đệ tử hoặc môn hạ, thì càng phải nỗ lực đọc sách, nâng cao điểm tổng hợp.

Bởi vậy, đám học tử cũng rất cố gắng nghe giảng, muốn sớm thoát khỏi cửa khoa văn.

Thế nhưng có những thứ nếu không dụng tâm thì không thể biết được. Thượng sư học viện Tây Nguyệt giảng bài, lượng kiến thức cực lớn, có khi một lần liền tung ra lượng tri thức khiến người ta đầu váng mắt hoa, nếu có số liệu còn phải mất thời gian tính toán, nên dù có đối phó bằng cách học thuộc cũng không có tác dụng.

Buổi chiều và buổi tối đêm học tử còn muốn dành thời gian tu luyện, Đại Chu Thiên thì quen thuộc thêm vài phần, nhưng nhớ lại nội dung kiến thức ban ngày của khoa văn hóa thì lại không nghĩ ra được chữ nào.

Chính vì thế, học tử có thể thông qua kỳ thi hàng năm đều ít ỏi, kết quả là chỉ có thể tiếp tục lên lớp vào buổi sáng. Nghe nói ngay cả cấp Linh Hải, thậm chí là Thoát Phàm đều có học tử vẫn phải lên lớp.

Một học tử từng trải qua khổ luyện đã nói: - Kỳ thật ta cũng muốn nghe giảng bài lắm chứ, nhưng không biết tại sao, vừa lên lớp liền buồn ngủ. Để tránh ngủ gật, ta chỉ có thể vận chuyển Chu Thiên, tu luyện tâm pháp. Sau vài lần vận chuyển Chu Thiên, tinh thần sáng khoái, lúc đó mới phát hiện ra đã tan học rồi.

Một bụng toàn mật đắng.

Cho nên ngoại trừ những môn học cần thiết, thì cho dù là những kẻ thiên chi kiêu tử, đến lúc này cũng như nước tới chân mới nhảy, miệt mài đọc thi thư.

Nghe nói hiện tại ngay cả Thích Thiếu Danh, An Như Mộng đều tạm dừng tu luyện, ngày ngày đều đắm đầu vào trong đồng sách vở, chỉ mong thông qua kỳ thi lần này, sau đó dù tới chết cũng không muốn đụng tới các môn văn hóa nữa. Liễu Hồng Yên cũng là một kẻ trong đó.

Dĩ nhiên đối với Đường Kiếp mà nói, mấy vấn đề này thật sự không được coi là vấn đề.

Nhu cầu và khát vọng về tri thức của thế giới này của hần, chính là động lực để hần đọc sách. Cảm thấy hứng thú, nên tự nhiên nghe cái gì cũng đều chăm chỉ, chú ý, nên mọi thứ cũng trở nên dễ hiểu hơn. Về phần toán học thì càng không phải nói, dù không lên lớp đi học hần cũng có thể thông qua kỳ thi.

Bởi vì vậy hần hoàn toàn không nghĩ tới những điều kiện các học tử phiến não, cho tới tận khi Liễu Hồng Yên nhắc mới nhớ tới. Cười gượng ngại ngùng nói: - Ta không để ý nên quên mất, đúng rồi, hiện tại người học hành thế nào rồi? Có năm chắc là sẽ thông qua kỳ thi không?

- Ôi. Liễu Hồng Yên thở dài nói: - Nếu đã năm chắc thì ta cũng không cần phải lo âu thế này. Đây, người không có ý định giúp đỡ một chút sao?

Nói xong, một cánh tay ngọc đã đặt lên bả vai Đường Kiếp.

Đường Kiếp mặt không đổi sắc, lùi về sau một bước nói: - Hồng Yên muội muội, nếu muốn học bổ túc văn hóa, không nên tới tìm ta, Thư công tử không phải thích hợp hơn sao? Ở nơi này, kiến thức về các môn văn hóa của gã, không hề thua kém ta.

Nếu như nói Đường Kiếp giỏi các môn văn hóa, vì chúng có liên quan tới những chuyện hần đã từng trải qua. Thì Thư Danh Dương có thể gọi là thiên tài, là thiên tài của học viện Tẩy Nguyệt Ngọc Môn bát chuyển, thành tích ở các môn học văn hóa thậm chí, còn cao hơn cả thành tích tu luyện thiên phú, chỉ đứng sau Đường Kiếp.

Không đáp lại lời Đường Kiếp, Liễu Hồng Yên ngây người, giống như giận dữ trợn trắng mắt nhìn Đường Kiếp một cái, sau đó nói: - Người không muốn giúp đỡ thì thôi, nhắc kẻ kia với ta làm gì, bây giờ ta cùng gã không có quan hệ gì cả.

- Hả? Hai vị cãi nhau? Đường Kiếp biết Liễu Hồng Yên và Thư Danh Dương luôn rất thân thiết, trong học viện cũng có tin đồn hai người này đều

ưng ý đối phương, có khả năng trở thành một đôi, bây giờ lại nghe giọng điệu nàng ta như vậy, chắc giữa hai người xảy ra chút vấn đề.

Liễu Hồng Yên tức giận trả lời: - Không cãi nhau gì hết, chỉ là gã ngàu ngày cầm quyển sách, nhìn thôi cũng thấy phát phiền. Cho dù là lòng mang thiên hạ, cũng không cần phải làm bộ làm tịch tỏ vẻ như vậy chứ? Ta thấy gã rất giả dối, không thềm quan tâm tới, không được hay sao?

Người bây giờ thấy gã rất giả dối, vậy trước kia sao không thấy thế? Đường Kiếp cười thầm trong lòng, cũng chỉ có thể nói: - Chuyện của hai vị, ta không tiện bình luận, chỉ có điều nếu đã như vậy, thì ta lại càng không thích hợp để giúp đỡ. Nếu người khác nhìn thấy, còn tưởng ta là kẻ phá hoại tình cảm của hai vị.

- Phá hoại thì phá hoại, người sợ à? Liễu Hồng Yên trợn to mắt.

- Đúng, ta sợ. Ngoài dự đoán của nàng, Đường Kiếp lại trực tiếp thừa nhận, khiến Liễu Hồng yên ngẩn người ra.

Lúc này Đường Kiếp cúi người thi lễ, sau đó liền rời đi, hoàn toàn không nhìn khuôn mặt u ám của Liễu Hồng Yên.

Đưa mắt nhìn theo bóng Đường Kiếp rời khỏi, vẻ mặt u ám của Liễu Hồng Yên mới biến mất, phía sau có một tiếng cười khẽ vang lên: - Hẳn hình như không tin tưởng người lắm, hơn phân nửa là nhìn ra chút gì rồi.

- Ta cũng cho là vậy. Liễu Hồng yên cũng không quay đầu lại, chỉ nói: - Lần trước hẳn cố ý thử, ta nhất thời vô ý nói hăng lớn tuổi hơn ta, lỡ miệng nói ra, khẳng định đã khiến hăng cảnh giác.

- Người chắc chắn là hăng cố ý thử người?

Liễu Hồng Yên do dự một chút, nhưng lại lắc đầu: - Ta không thể xác định được, nhưng nếu ta là Đường Kiếp, trong tình huống đó, nhất định

cũng sẽ cảm thấy kỳ quái, ít nhất cũng phải hỏi một câu, làm sao người biết tuổi của ta? Nhưng hần lại không hề hỏi, điều này chứng tỏ hần lúc đó có ý định thử ta. Người bình thường sẽ không vô duyên vô cớ thử, cho nên ta cho rằng hần rất có khả năng chính là Đường Kiệt. Đương nhiên, loại chuyện này cũng không phải tuyệt đối, nên ta cũng không dám kết luận.

- Vậy kiến nghị của người là

Liễu Hồng Yên mỉm cười nói: - Người đang nói đùa sao? Ta chỉ nói ra điều mà ta nhìn thấy, còn làm thế nào, đó là việc của các người.

Đối phương cũng bật cười nói: - Người thật đúng là giống hệt tính cách của sư phụ người, được rồi, việc này ta sẽ đi nói. Đúng rồi, còn có một người, cũng cần người lưu ý một chút.

Trên đường trở về, một con diều giấy đột nhiên bay tới.

Bay tới trước mặt Đường Kiệt tự động dừng lại, trên đó xuất hiện vài chữ: - Hãy đến chỗ ta, Tạ Phong Đường. Tạ viện trưởng tìm mình?

Đường Kiệt suy nghĩ một chút, trong lòng cũng biết, hơn phân nửa là có liên quan đến cái chết của Mẫn Đông.

Nếu nói chuyện này học viện Tây Nguyệt không nghi ngờ bản thân mình, đó là điều không thể.

Hần cũng không sợ hãi, lúc này liền đi tới chỗ ở của Tạ Phong Đường.

Tạ Phong Đường ở trên sườn núi phía nam núi Thanh Vân, phong cảnh tao nhã thanh tú, trước viện còn có một rừng trúc tím. Xuyên qua rừng trúc, liền nhìn thấy Tạ Phong Đường đang ngồi ở trong viện, phía đối diện ông ta còn có một con hạc trắng, ở giữa còn bày một bàn cờ. Ông ta đang cùng con hạc chơi cờ.

Nhìn thấy cảnh này, Đường Kiếp cũng không nói gì, chỉ chấp tay cung kính đứng một bên, lẳng lặng chờ.

Tạ Phong Đường coi như không nhìn thấy hẳn, tay hạ một con cờ xuống bàn cờ, sau đó tiện tay nâng chén trà lên uống một ngụm.

Còn hạc trắng kia thì dùng mỏ dài ngậm một quân cờ thay thế một con cờ khác trên bàn cờ,

Hai bên cứ như vậy, người chém ta giết, Đường Kiếp cũng không sốt ruột. Thấy Tạ Phong Đường đã uống cạn chén trà, lại chủ động cầm lấy ấm trà bên cạnh rót đầy vào chén ông ta, sau đó lại trang nghiêm đứng một bên, cũng không phát ra bất cứ âm thanh gì.

Tạ Phong Đường, trên mặt lộ ra ý cười: - Tiểu Đan, người thấy kẻ này thế nào?

Hạc trắng kia rốt cuộc cũng quay đầu lại, liếc mắt nhìn Đường Kiếp một cái: - Người trẻ tuổi, mà cũng có thể bình tĩnh thế này cũng không nhiều, là một đứa trẻ thiếu tình đạt lý. .

Tạ Phong Đường khẽ cười nói: - Có thể khiến người nói một tiếng không tệ, không hề dễ dàng, không ngờ kẻ này vừa mới vào học viện, lại được lão Lý và người thường thức.

Hạc trắng ngẩng đầu dài lên, khinh thường nói: - Đừng có so sánh ta với đồ yêu quái ngu ngốc thích nghe nịnh bợ kia.

Tạ Phong Đường lắc lắc đầu, tiện tay lại nhắc một quân cờ lên rồi đặt xuống, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Đường Kiếp: - Đây là Bạch Đan tiền bối, còn không tới vấn an?

- Dạ, học tử Đường Kiếp, bái kiến Bạch Đan tiền bối. Học viện Tây Nguyệt có ba đại yêu, cá chép vàng, hạc trắng, và lão rùa. Vị này dĩ nhiên

chính là hạc trắng rồi, chỉ có điều hạc tính khí cao ngạo, cho rằng bản thân xinh đẹp, nên nhất định không muốn biến thành hình người.

Cái cổ thon dài của hạc trắng gật gật, đáp lời: - Nếu đã nhận một lạy của người, thì cũng phải đáp trả, vật này cho người.

Chỉ thấy trên người hạc trắng bay ra một chiếc lông vũ trắng muốt, nhẹ nhàng rơi xuống tay Đường Kiếp.

Đường Kiếp lập tức không biết phải nói gì. Sao mà mấy vị đại yêu này đều thích lấy lông vũ vẩy cá trên người làm quà tặng thế nhỉ? Tuy nhiên ngẫm lại cũng thấy đúng, thứ đáng giá nhất của họ đại khái chính là cơ thể của chính họ, chỉ có điều không biết, tương lai nếu gặp lão rùa thì như thế nào.

Chẳng lẽ ông ta cũng muốn đập một miếng mai rùa ra làm lễ vật?

Nếu vậy thì thật thú vị.

Trong đầu suy nghĩ miên man, Đường Kiếp cúi thấp người xuống vái một cái: - Đa tạ tiền bối ban thưởng.

Tạ Phong Đình vẫn như cũ ngồi chơi cờ cùng bạch hạc, trong miệng nói: - Gọi người tới, là muốn hỏi xem dạo gần đây người sống thế nào?

- Học trò mọi thứ đều tốt cả.

- Ủ. Người cũng biết chuyện của Mẫn Đông chứ?

Đường Kiếp cung kính nói: - Cũng có nghe nói qua, nhưng cụ thể thế nào cũng không rõ ràng lắm.

Tạ Phong Đường cũng không giải thích với hắn, chỉ chậm rãi nói: - Một học tử bị giết, một học tử mất tích. Học viện Tây Nguyệt năm nay, có chút không yên bình rồi.

- Vâng có chút không yên ổn.

Đường Kiếp cúi thấp đầu lặp lại một câu, chú ý cẩn thận không dám nói sai nửa câu.

Tạ Phong Đường cũng không bỏ qua cho hẳn, tiếp tục nói: - Ta nghe nói, người và Trang Thân có quan hệ thân thiết?

- Chỉ là chỗ quen biết, không thể nói là quan hệ thân thiết. Đường Kiếp không đổi sắc mặt sửa lại.

- Nhưng dựa vào điều ta biết, trước khi mất tích gã từng đi tìm người.

- Vì sắp đến kỳ thi, hy vọng học trò giúp gã bổ túc, nhưng học trò đã cự tuyệt. Gần đây những người vì chuyện này tới tìm học trò không ít, Trang Thân chỉ là một trong số những người đó, thật sự học trò cũng không có thời gian để ý. Đường Kiếp cẩn thận sắp xếp từng câu chữ một.

Tạ Phong Đường ha hả cười nói: - Hóa ra là như vậy, nghe nói người học các môn văn hóa không tồi. Có rất nhiều học sinh chỉ trích, học viện Tây Nguyệt xây dựng văn khoa, nhưng xem ra người không hề lo lắng về phương diện này.

- Thật ra cũng có chút phiền ả. Đường Kiếp lại cười nói: - Tuy nhiên học viện chúng ta học văn đọc sách, là muốn dạy học tử đạo lý làm người. Tu tiên luyện pháp, thân mang vũ khí lợi hại hơn người, nếu không hiểu đạo lý, không biết cách làm người, vậy thà rằng không luyện tiên pháp. Chính bởi vì hiểu rõ điều này, nên học trò không dám lơ là.

Tạ Phong Đường nhú mày lại: - Nói thì không tệ, nhưng không biết khi làm thì thế nào? Có một số người trong miệng luôn nói lời hay lẽ phải, nhưng thực chất lại là kẻ lòng lang dạ sói.

Đường Kiếp cười cười nói: - Học trò không dám khoe khoang, nhưng những đạo lý tối thiểu như không giết người vô tội, có ân tất báo, khẳng định là bản thân đều hiểu cả, và cũng có thể làm được.

- Có ân tất báo? Mắt của Tạ Phong Đường híp lại: - Vậy hiện tại người cảm thấy ai là người có ân với người?

- Nhị lão của Ngô gia, còn có Vệ phủ. Đường Kiếp lập tức trả lời.

- Vậy người có thể báo đáp bọn họ không?

- Học trò đang cố gắng.

Nói đến đây, trong lòng Đường Kiếp khê động, nghĩ đây có lẽ là cơ hội biến Bồi Nguyên đan trở thành Diên Niên Ích Thọ đan, vội vàng nói: - Kỳ thật trong mấy ngày nay, học trò từng muốn gửi một phần linh dược cho nhị lão Ngô gia. Chỉ không ngờ

- Không ngờ cái gì? Tạ Phong Đường nói. Đường Kiếp cố ý do dự một chút, rồi mới nói ra chuyện của Ngô Hạnh.

Đương nhiên hẳn sẽ không nói là, sợ Thiên Thần cung chú ý tới thái độ của mình, đối với nhị lão của Ngô gia mình. Chỉ nói là mua Diên Niên Ích Thọ dân không dễ dàng, nên nhờ Ngô Hạnh đi mua giúp.

- Còn có chuyện như vậy sao? Những lời người nói đều là thật? Sắc mặt Tạ Phong Đường trở nên nghiêm túc hỏi.

Thống trị thế gian, phải lấy đạo nghĩa làm đầu.

Mặc kệ bên trong thế dư bản thế nào, nhưng mặt ngoài luôn cần duy trì là kẻ chính khí, một số điều chính nghĩa không ảnh hưởng tới lợi ích của bản thân, cũng luôn được coi là kẻ dũng cảm đấy. Đối với Tạ Phong Đường mà nói, một lọ Diên Niên Ích Thọ đan thực sự chẳng là gì, tất nhiên là

không quan trọng bằng việc hiếu kính phụ mẫu. Ngô Hạnh này là kẻ đại nghịch bất đạo, dám tham lam đồ vật của phụ mẫu, thật là không còn gì để nói.

Đường Kiếp cười khỗ: - Loại chuyện như thế này, học trò sao dám bịa chuyện?

Hắn đặc biệt không thích Ngô Hạnh, đối với vận mệnh của gã không chút quan tâm. Nếu là có thể vì chuyện này, mà xin được linh được cho Ngô gia nhị lão, lại lấy được lòng tin của Tạ Phong Đường, đúng là rất đáng giá.

Nói trắng ra, hắn bây giờ nói ra chuyện này, cũng giống như khi hắn xin Trình Thu Phương ba lạng bạc tiền tiêu vật hàng tháng, đều là mượn việc hiếu kính với nhị lão Ngô gia, để biểu hiện sự "trung nghĩa" của bản thân. Từ phương diện này mà nói, sự hiếu thuận của Đường Kiếp mang lại lợi ích và hiệu quả rất lớn, những gì bỏ ra đều được hồi báo, dù người khác đầu tư cho mình.

Nhưng Đường Kiếp cũng không phải có ý như vậy.

Cho dù không có chuyện hôm nay, hắn cũng sẽ đối xử tốt với nhị lão, nhưng mà hiếu thuận mà lại được hồi đáp, có ai không cần chứ?

Công và tư, trắng và đen, vốn rất dễ lẫn lộn, ai đúng ai sai khó mà làm rõ được, bởi vậy hắn có một phương pháp rất đơn giản để đối phó với mọi chuyện nếu làm việc gì mà vô hại cho người này nhưng có ích cho người khác, vậy thì cứ làm.

Đương nhiên, không làm hại người khác, chỉ bao gồm những người không phải kẻ thù của mình. Lúc này nghe Đường Kiếp nói như vậy, Tạ Phong Đường lập tức rút ra một lá bùa, rồi quay ra nói với Đường Kiếp: - Chuyện này, ta sẽ sai người đi hỏi rõ, nếu như là thật, nhất định

Ông còn chưa nói xong, Đường Kiếp đã cúi người nói: - Nếu như là thật, xin viện chủ đừng trách phạt Ngô Hạnh, cũng đừng để lộ ra. Dù có thế nào chẳng nữa, Ngô Hạnh cũng là nhi tử của hai vị lão nhân, hai người đó sẽ không hy vọng thấy gã bị trục xuất khỏi học viện. Nếu như bởi vì học trò, mà khiến gã trở thành Khí sinh, vậy học trò ngược lại không những không công mà còn mắc tội rồi.

Tạ Phong Đường giật mình, cuối cùng gật đầu: - Ta bây giờ cũng bắt đầu tin tưởng bản tính của người không tệ. Yên tâm đi, nếu như là thật, ta cũng sẽ không hỏi tới, nhưng sẽ thưởng cho người. Như thế này đi, kỳ thi lần này, nếu người có thể đứng đầu bảng, học viện sẽ thưởng cho người một lọ Diên Niên Ích Thọ đan, ngoài ra còn có thể tặng người một phần thưởng lớn, người thấy thế nào?

Đường Kiếp đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức mừng rỡ quỳ gối: - Đa tạ viện trưởng ban thưởng.

Quy củ của học viện từ trước đều là ưu tiên số ít, việc gì cũng phải tranh giành.

Ba người đứng đầu kỳ thi đều có phần thưởng, đây là thông lệ hàng năm đều có.

Nhưng mà lần này nhất định không giống trước kia.

Tuy rằng Tạ Phong Đình không nói rõ, nhưng không cần hỏi cũng biết, phần thưởng lớn bí mật, hơn phân nửa chính là tư cách tiến vào Thiên Nhất Các chín tầng.

Sở dĩ nói đó là phần thưởng lớn bí mật, tất nhiên là sợ nhờ hance không đạt được vị trí đầu bảng thì phải làm sao? Phần thưởng giành cho người đứng đầu được giữ bí mật, đến lúc đó phần thưởng là cái gì thì sẽ do học viện Tẩy Nguyệt định đoạt

Chiêu này của Tạ Phong Đường rất được, tiến có thể công, lui có thể thủ.

Trước kia, ông ta chỉ tặng có phần thưởng nhỏ cho Đường Kiếp, lôi kéo hẳn một chút. Nhưng lần này, sau khi Mẫn Đông xảy ra chuyện, ông hoài nghi Đường Kiếp càng nặng, nhưng biểu hiện của Đường Kiếp đích thực cũng khiến ông ta rất hài lòng, nên có thể cân nhắc để hẳn học tập bí pháp của học viện Tây Nguyệt.

Việc được truyền thụ bí pháp, đối với mỗi học tử mà nói đều là một phần thưởng hậu hĩnh, còn đối với học viện Tây Nguyệt mà nói, thì nửa điểm tài nguyên cũng không bị hao tổn, đúng là loại đầu tư có lợi nhất. Nếu chẳng may chọn sai người, thì cũng chỉ là nhiều thêm một đệ tử chân truyền, đối với môn phái cũng không có chút tổn hại nào.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phụ Lục

Mà có Diên Niên Ích Thọ đan do học viện thưởng, Đường Kiếp cũng không cần đi khắp nơi tìm dược liệu thay thế nữa, để mọi người đều biết nữa.

Về phần làm thế nào để gửi về Haizz, tới lúc đó lại nghĩ cách vậy.

Chỉ trong một lúc đã giải quyết xong hai chuyện địa sự, cho dù Tạ Phong Đường có ý với Bình Giám, Đường Kiếp vẫn rất cảm kích Tạ Phong Đường.

Rời khỏi nơi ở của Tạ Phong Đường, Đường Kiếp đi tới Linh Diệu phường để mua dược liệu, đang chuẩn bị tu luyện Ly Kinh, thì lại nhìn thấy Vệ Thiên Xung thần thần bí bí đi qua, dọc đường đi đều nhìn trước ngó sau, giống như muốn làm chuyện bí mật gì đó. Nhìn thấy Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung tóm lấy Đường Kiếp nói: - Đường Kiếp, lần này người nhất định phải giúp ta.

Gã khiến cho Đường Kiếp ngơ ngác không hiểu chuyện gì, đành phải hỏi: - Xảy ra chuyện gì sao?

- Haizz, còn có chuyện gì? Vệ Thiên Xung vỗ đùi nói: - Kỳ thi ý.

Lại là kỳ thi.

Xem ra trong khoảng thời gian này, tất cả học sinh đều vì kỳ thi sắp tới mà sút đầu mẻ trán. .

Đường Kiếp cười nói: - Thiếu gia muốn thông qua kỳ thi không khó, vừa hay trong khoảng thời gian này ta cũng muốn ôn tập một chút, chúng ta vừa vặn có thể cùng nhau học.

Vệ Thiên Xung há to miệng nói: - Thế không được, thế không được, học cũng không tác dụng, ta nhìn không hiểu mấy thứ kia.

- Vậy người muốn ta giúp người thế nào?

Trong đầu lóe lên một ý tưởng, trong lòng Đường Kiếp khiếp sợ, ngón tay run run chỉ vào Vệ Thiên Xung nói: - Người người không phải muốn vậy đấy chứ?

Vệ Thiên Xung ha hả cười: - Đúng chính là như vậy.

Thân mình tiến sát tới, nói vào tai Đường Kiếp: - Kỳ thi lần này, ta có thể nhờ vào người, nhất định phải cho ta đáp án đấy.

Đường Kiếp hít một ngụm khí lạnh: - Thiếu gia, có giám thị đấy, việc này ta thật sự không giúp được.

- Người có thể làm được. Vệ Thiên Xung thành khẩn nói, gã nhìn thấy hai bên không có ai, lại gần Đường Kiếp vẻ mặt kích động nói: - Người hãy nghe ta nói, lần này ta đã có kế hoạch cả rồi. Chỉ cần người ở môn số học và thiên văn giúp đỡ ta là được, những môn này đề bài quá khó đều phải tính toán. Ta tính không ra, người sau khi làm xong bài, liền dùng tay ra hiệu. Ta duỗi tay trái tức là câu hỏi lớn, tay phải là câu hỏi nhỏ, vì lý do an toàn, người dùng ngón tay để trả lời. Định hướng đại biểu câu trả lời là 1, không định hướng câu trả lời là 2

Vệ Thiên Xung thao thao bất tuyệt nói, càng nói càng hưng phấn, Đường Kiếp giương mắt chờ đợi nghe.

Vệ Thiên Xung vẫn tiếp tục: - Phải tự nhiên một chút, dùng tay để ra dấu, duỗi cổ là hạc, rụt cổ là quy, huyết đạo trên người thì người cứ chỉ thẳng, nội dung nhiều lắm, chúng ta phải luyện tập phối hợp, bây giờ chúng ta đến nhà của người, thực tập một chút

Đường Kiếp hai mắt trợn lên không nói được câu nào. Vệ Thiên Xung vẫn muốn tiếp tục, thấy Đường Kiếp không nói gì, vươn tay lắc qua lắc lại trước mắt hắn: - Này, người làm sao vậy? Lúc này Đường Kiếp mới phục hồi lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng: - Nếu chuyện này mà bị phát hiện, hậu quả không thể gánh vác nổi đâu.

Gian dối trong thi cử, một lần trừ hai mươi điểm, hủy bỏ tư cách tham gia cuộc thi năm đó. Lần thứ hai sẽ bị trừ năm mươi điểm, hủy bỏ tư cách dự thi, lần thứ ba thì trực tiếp bị đuổi học.

- Không phải sợ. Vệ Thiên Xung tùy tiện nói: - Kế hoạch của ta không có chứng cứ, không ai bắt được hết. Ta đã hỏi thăm rõ ràng rồi, kỳ thi của học viện Tây Nguyệt cũng giống như những quy củ vậy, chỉ cần người không bị bắt tại trận, không ai có thể chứng minh được, sau đó thì sẽ chẳng sao cả. Chỉ cần người giúp đỡ, ta qua được cửa này, về sau có thể dễ dàng tu luyện, cái này gọi là "học dĩ trí dụng".

Nói đến phần sau, Vệ Thiên Xung liền rung đùi đắc ý đứng dậy. Lúc này gã mới bắt đầu dùng đến "học dĩ trí dụng".

Đường Kiếp bất đắc dĩ: - Nhưng mà quá mạo hiểm rồi, người sao không chờ một chút, học nhiều qua hai ba năm nhất định có thể thông qua kỳ thi.

- Khi đó muộn rồi. Hơn nữa nếu sau này vẫn không thông qua thì phải làm thế nào hả?) Với gã mà nói, lần này cùng Đường Kiếp tham gia kỳ thi là cơ hội lớn nhất, bỏ qua cơ hội này, Đường Kiếp chắc chắn thông qua, sau này gã có muốn gian lận cũng không tìm được ai giúp cả.

Đường Kiếp bất đắc dĩ nói: - Vậy những môn học khác thì làm thế nào? Chỉ có kết quả tính toán, thì người vẫn không thể thông qua kỳ thi.

Vệ Thiên Xung mặt đỏ lên, nhìn ngó xung quanh, xác nhận chung quanh không có ai, lúc này mới nghiêm túc nói: - Yên tâm đi, ta đều đã chuẩn bị chu toàn, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót.

- Kế sách chu toàn? Vệ Thiên Xung cẩn rằng, trực tiếp kéo Đường Kiếp tới gần mình, sau đó kéo trang phục mình ra, chỉ thấy trong đó dán một tờ giấy nhỏ.

Đường Kiếp nhìn mà muốn hôn mê, Vệ Thiên Xung lại hưng phấn nói: - Thế nào? Chuẩn bị chu đáo không? Đây chính là thứ ta bảo Thị Mộng đặc biệt chuẩn bị đấy.

Đường Kiếp cố nén không phun ra, nghiến răng đáp lời: - Tiểu thiếu gia người mới vừa rồi còn nói chỉ cần không có chứng cứ đấy. Nơi này là học viện Tẩy Nguyệt, cho dù là gian lận, nên cũng phải gian lận có kỹ xảo một chút chứ.

Khuyên can mãi, để Vệ Thiên Xung hiểu được rằng "phương pháp này không ổn", sau đó Đường Kiếp mới có thể thoát thân.

Trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp đun một thùng nước lớn, bỏ tất cả những dược liệu kia cho vào thùng, sau đó liền nhảy vào trong thùng, vận chuyên tâm pháp, gột rửa cơ thể.

Quá trình tu luyện Ly Kinh, thực sự rất đầy dọa người, Đường Kiếp cảm giác giống như bản thân bị luộc sống, dược liệu dưới sự chuyển động của nước sôi từ từ thâm nhập vào cơ thể, vì vậy trong cơ thể giống như có một thanh hỏa kiếm đang thiêu đốt. Khiến trong cơ thể hân huyết khí sôi trào, từ những lỗ chân lông trên cơ thể chảy ra máu tươi, cả người thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Quá trình này kéo dài suốt nửa canh giờ, cho đến khi Đường Kiếp vận chuyên tâm pháp được ba lần, hấp thu được toàn bộ được tính, sau đó mới chấm dứt.

Đến khi đi ra khỏi bồn nước, Đường Kiếp phát hiện tinh thần mình tốt hơn rất nhiều. Ngày hôm qua sau khi sử dụng Bình Tự quyết, nên cả ngày hắc đều trong trạng thái mệt mỏi. Nhưng hiện tại chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái, cơ thể tràn đầy sinh lực.

Nhìn lại thân mình, da dẻ trên cơ thể bị ngâm trong nước sôi, bong từng mảng da lớn, lộ ra lớp da mới bên dưới trong suốt như ngọc.

- Cái này chắc gọi là thay da đổi thịt sao? Đường Kiếp thì thảo tự nói.

Theo Ly Kinh ghi lại, thì Bình Chủ sẽ luyện thể trong năm giai đoạn. Được phân biệt gọi là thân thể cây cỏ, thân thể ngọc thạch, thân thể kim cương, thân thể tiên linh, thân thể đại đạo.

Trong đó thì tu luyện Tàng Tượng Kinh có thể đạt tới cảnh giới tu luyện thân thể cây cỏ. Sau khi tu luyện thành công, bách bệnh bất xâm, binh khí phạm trần không thể gây được thương tổn. Thân thể ngọc thạch, ngoài việc tiến thêm một bước về thể chất bên ngoài, còn tu luyện cả bên trong cơ thể, ngay cả lục phủ ngũ tạng đều được tu luyện, toàn thân tràn đầy khí huyết, sức lực bền bỉ, ngọc chất kim tử.

Tiếp sau là đến thân thể kim cương, sau khi tu luyện đại thành mới có thể chính thức gọi là thể như kim cương, cho dù là pháp bảo tấn công, vẫn có thể chống đỡ được. Nếu tu thành thân thể tiên linh, thì có thể tùy ý biến hóa, cơ thể trở nên bất tử.

Lúc này Đường Kiếp da như ngọc thạch, đại biểu cho việc hắc đã chạm đến cánh cửa thân thể ngọc thạch.

Tàng Tượng Kinh vốn là công pháp nhập môn của Ly Kinh, hẳn luyện đã ba năm, thân thể cây cỏ cơ bản là đại thành, nên tiến được tới cánh cửa thân thể ngọc thạch cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ có điều, để đạt được thân thể ngọc thạch thì, ngọc chất kim tủy vẫn còn cách xa.

Nhìn lại thùng nước tắm, chỉ thấy một màu đen thui, cũng không biết là bùn đất hay là chất bẩn trong cơ thể bị bài xuất ra.

Mặc dù có chút dày vò, nhưng trên thực tế cách tu luyện Ly Kinh khá đơn giản.

Lần gột rửa này coi như hoàn thành rồi, nếu muốn tiếp tục tu luyện thì phải sưu tập được liệu lần nữa. Vấn đề là, chỉ với lần tu luyện này, đã tiêu tốn gần như toàn bộ linh tiền mà Đường Kiến tích cóp được.

Đường Kiếp tính toán một chút, tu luyện Ly Kinh không tốn thời gian, nhưng hao tổn của cải tài nguyên quá nhiều. Mà tâm pháp tu luyện của học viện Tây Nguyệt chủ yếu là dựa vào thời gian tích lũy, được vật có thể trợ giúp cũng không nhiều.

Nếu cứ tính như vậy, trên cơ bản thì 99% thời gian dùng để tu luyện tâm pháp của học viện Tây Nguyệt, 99% tài nguyên thuộc về Ly Kinh.

Hiện tại mình chẳng khác gì quỹ nghèo, có thời gian nhưng không có tiền, nên tinh lực vẫn phải đặt vào tâm pháp của học viện Tây Nguyệt.

Cho nên tiếp đó, Đường Kiếp liền tiếp tục tu luyện Thiếu Hải Động Kim quyết, nhân tiện luyện tập môn pháp mới, là Lăng Ngưng Thủy và châm Nguyên Khí. Lăng Ngưng Thủy đơn giản, vì đã có Lăng Thủy Quang làm cơ sở, Đường Kiếp dễ dàng liền thuần thực pháp thuật này, nhưng ngược lại châm Nguyên Khí thì phải học từ đầu.

Cũng may sau khi Mẫn Đông chết, cảnh giới của học viện Tây Nguyệt tăng mạnh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cần phải lo lắng Thiên

Thần cũng lại ra tay. Bởi vậy Đường Kiếp cũng không vội vàng khổ luyện pháp thuật, mà chỉ tu luyện như những ngày bình thường.

Tuy nhiên từ ngoài nhìn vào, học viện chỉ nói Mẫn Động vì tự tiện ra ngoài tu luyện mà chết, về phần Trang Thân, cũng chỉ nói nhà gã có chuyện gấp, nên thôi học, bởi vậy đại bộ phận học tử cũng không biết rõ ràng là có chuyện gì xảy ra

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Hãm Hại

Đối với phần lớn học tử mà nói, học viện Tây Nguyệt là một mảnh đất an tĩnh cát tường. Tuy rằng nơi này cũng có cạnh tranh kịch liệt, nhưng còn cách cái chết rất xa.

Trong khoảng thời gian này, Vệ Thiên Xung lại tới tìm Đường Kiếp lần nữa. Hiển nhiên là gã chưa từ bỏ ý định gian lận trong kỳ thi, đề xuất đủ loại phương án hành động, nhưng đều bị Đường Kiếp phủ quyết, cuối cùng hẳn cũng đành phải nhận lời sẽ xem xét tình hình trường thi lúc đó, nếu điều kiện cho phép, nhất định sẽ giúp đỡ gã.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, kỳ thi cuối cùng cũng tới. Mỗi năm có hai kỳ thi, đều là khoảng thời gian bận rộn và náo nhiệt nhất của học viện Tây Nguyệt,

Kỳ thi năm nay có vẻ lại càng náo nhiệt hơn, bởi vì học viện đã công khai tuyên bố, ai lấy được vị trí đầu bảng trong kỳ thi lần này, sẽ đạt được một phần thưởng đặc biệt. Việc này khiến cho đám học tử tự nhận mình là kẻ có tài hoa đều nóng lòng muốn thử.

Đương nhiên, trong mắt của bọn họ, cái gọi là phần thưởng đặc biệt, giải thưởng thần bí, hơn phân nửa là một lọ linh dược thượng phẩm.

Dù vậy, đối với số đông mà nói, phần thưởng đó cũng đáng để đánh cược một lần. Hôm nay, tất cả các viện trong Mặc Hương viện đều mở cửa, mấy ngàn học tử tập hợp ở quảng trường lớn ngoài Mặc Hương viện Không quản là Linh Hồ, Linh Hải thậm chí là Thoát Phàm Cảnh, chỉ cần chưa thông qua kỳ thi, toàn bộ đều được tham gia. .

Trước mặt mỗi người là một chiếc bàn nhỏ, dưới có đệm ngồi, trên bàn là đề thi. Học viện Tây Nguyệt không phân khoa, mà tất cả nội dung đều ở trên một đề thi, các loại vấn đề đều được nêu ra. Tổng điểm là một ngàn điểm, đạt được năm trăm điểm mới coi là đạt yêu cầu, có hơn một trăm câu hỏi, thời gian hoàn thành là ba canh giờ.

Chung quanh là những học tử đã thông qua kỳ thi, cùng với một số thượng sư, phụ trách giám sát, nhìn chăm chăm vào đám học tử.

Đám học tử quay ra nhìn nhau, nháy mắt ra dấu, ngầm hiểu trong lòng, một cuộc đấu giữa gian dối vô hình và người phản đối gian dối sắp được triển khai.

Ở học viện Tây Nguyệt, đám học tử nghĩ ra mọi biện pháp, đấu trí và lực với nhóm giám thị, chỉ vì muốn qua được cửa kỳ thi. Thậm chí còn tập hợp thành một đội gọi là "giúp đỡ hỗ trợ", nếu theo cách nói của Đường Kiếp, thì gọi là "tổ chức chuyên làm phao thi".

Hằng năm đều có một lượng lớn học tử vì gian lận trong thi cử, mà bị đuổi khỏi học viện. Đồng thời cũng có học tử may mắn thành công mà thông qua kỳ thi, có thể nói rằng, kỳ thi chính là nhà máy sản sinh ra Khí sinh ở nhiều nhất.

Nếu như ai có thể trong kỳ thi gian lận thành công, tất nhiên sẽ trở thành kẻ sau một trận chiến mà nổi tiếng. Không lo lắng rằng sau đó học viện sẽ tìm đến bọn họ, giống như điều mà mấy người Đường Kiếp biết được, quy củ của học viện Tây Nguyệt, người không có năng lực đều phải tuân thủ, còn người có khả năng thì có thể phá vỡ, vượt qua, thậm chí là lợi dụng.

Chỉ cần người là kẻ trong mấy ngàn học tử có khả năng, dưới sự giám sát của mười thượng sư, mà có thể gian lận thành công, đều có thể cao giọng tuyên bố, học viện tuyệt đối sẽ không đi xử lý những chuyện kiểu đó, thậm

chí ngược lại còn có thể chúc mừng người, đây cũng là điểm đặc biệt nhất của học viện Tây Nguyệt.

Tuy nhiên để làm được điều ấy, thực sự không dễ dàng.

Lúc này một tiếng chiêng vang lên, tất cả các học tử ngồi ngẩn ngẩn trước bàn, bắt đầu nhắc bút làm bài. Đường Kiếp chỉ nhìn thoáng qua đề bài một lượt, trên mặt liền lộ ra ý cười.

Đề thi lần này đa dạng có đủ loại câu hỏi, nhưng lại không có một hỏi nào nằm ngoài nội dung bài giảng của các thượng sư. Đối với Đường Kiếp mà nói, đề thi này cực kỳ đơn giản, bởi vậy nhắc bút liền viết.

Trên quảng trường Mặc Hương viện có hơn một vạn học tử, nhưng trong lúc này lại lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng ngòi bút soàn soạt vang lên, ngẫu nhiên còn có âm thanh lúc lật giấy.

Đường Kiếp làm bài nhanh như bay, đang lúc viết bài, chợt nghe thấy phía sau, đột nhiên có âm thanh: - Người, hủy bỏ tư cách tham dự cuộc thi, đi ra ngoài.

Đường Kiếp nghe tiếng nói quay đầu lại, chỉ thấy có một gã học tử từ ngoài xông vào, tóm lấy một học tử phía xa, lôi ra ngoài.

Học tử kia la to: - Ta không hề

- Không được làm ồn. Một vị Linh Sư râu tóc bạc trắng vung tay lên, gã học tử kia nhất thời mất tiếng, cả người bị hất bay ra ngoài, một vị học tử khác tiến lên, trừ hai mươi điểm trên lệnh bài gã.

- Bắt đầu rồi Đường Kiếp bất đắc dĩ lắc lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào làm bài.

Ngay khi đang điền đáp án, thì Đường Kiếp chợt thấy linh khí bên cạnh mình có biến hóa.

Từ sau khi hẩn tu luyện, cơ thể rất mẫn cảm đối với linh khí quanh người, nên tự nhiên sẽ phát hiện được một vài vấn đề.

Nghiêng đầu nhìn, liền thấy phía xa xa có một học tử đang nhìn vào bài thi của mình trên bàn, trong mắt hơi hiện ra ánh hào quang.

Linh Nhãn thuật?

Linh Nhãn thuật được coi là một loại pháp thuật trinh sát, không ngờ có người lại học phép thuật này, dùng trong kỳ thi này đúng là rất thực dụng

Trên thực tế kỳ thi này chính là thiên hạ, của các học tử am hiểu trinh sát. Học viện Tây Nguyệt quan tâm tới cách vận dụng của học tử, chính là muốn thông qua kỳ thi này để học tử có khả năng phát huy năng lực của mình.

Ai dám nói pháp thuật trinh sát vô dụng chứ ha ha, người phải trải qua kỳ thi này rồi hãy nói.

Tâm niệm vừa động, Đường Kiếp liền lấy ra một tờ giấy, che lên phần đáp án mà mình vừa điền xong.

Đây cũng không phải là do hẩn keo kiệt, chỉ có điều cuộc thi lần này, mục đích của hẩn không phải là thông qua, mà là đạt điểm cao nhất để có tư cách tiến vào chín tầng Thiên Nhất Các. Chiếu theo ước định với Tạ Phong Đường, hẩn nhất định phải đứng đầu trong kỳ thi này.

Bởi vì tất cả các học tử của học viện đều tham gia kỳ thi, nên đối thủ cạnh tranh cũng càng nhiều. Chính vì vậy Đường Kiếp cũng không dám lơ là kinh suất. Nếu chẳng may để vị học tử kia chép được đáp án của mình,

sau đó lại giải được vài đề mà mình không trả lời được, vậy thì thua oan rồi.

Còn nữa, tiên lộ vốn là con đường người tranh ta đoạt, khách khí mới cả khiêm nhường căn bản không đáng để nhắc đến.

Vị học tử kia thấy Đường Kiếp che đáp án lại, mặt biến sắc, hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía những người khác. Đúng lúc đó, một vị thượng sư phụ trách giám sát cũng đột nhiên hừ một tiếng, vung tay lên một cái, vị học tử kia chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn nhìn thấy gì nữa.

Vị thượng sư kia liền nói: - Chăm chỉ làm bài đi, đừng có nhìn đông ngó tây nữa.

Gã ta dùng Linh Nhân thuật để nhìn trộm bài, cũng coi như không có chứng cứ, bởi vậy nên thượng sư giám sát không trục xuất gã khỏi trường thi, nhưng cũng dùng một chút thủ đoạn nhỏ, để phá hỏng pháp thuật của gã.

Bên này Đường Kiếp vẫn đang làm bài, chợt có một trận gió thổi tươi, cuốn bay tờ giấy hắc dùng để che đáp án đi. Sau đó có một ánh mắt trong suốt xuyên qua thân thể hắc, chuyển động hai bên, nhìn chăm chăm vào bài thi của hắc.

Đường Kiếp cảm thấy không còn gì để nói.

Không ngờ ngay cả thuật khống chế gió, và nhãn giám thuật đều lấy ra dùng.

Nhãn giám thuật đang nhìn vào phần bụng hắc, vừa hay có thể mượn cơ thể của Đường Kiếp để tránh tầm mắt của giám thị, cũng coi như có vài phần linh hoạt khéo léo, đáng tiếc phải có sự đồng ý của Đường Kiếp mới được.

Đường Kiếp cười cười, vươn tay ra, liền bóp nát nhãn giám thuật, cách đó không xa truyền đến tiếng kêu đau đớn, hiển nhiên pháp thuật bị phá, khiến gã ta bị chút thương tổn. Đường Kiếp chỉ cảm thấy sau lưng mình nóng lên, có một ánh mắt oán độc đang trừng lên nhìn mình, sau đó mới không cam lòng từ bỏ.

Bởi vì phần lớn học tử xuất sắc thông qua kỳ thi đều trở thành giám thị, mà Đường Kiếp lại là học tử có lực học cao trong những học tử mới, nên bài thi của hắn cũng bị nhiều kẻ dòm ngó nhất. Dù các loại pháp thuật được dùng trên người hắn, đảo qua đảo lại trên bài thi, khiến hắn cảm thấy phiền phức vô cùng.

Cũng may mấy người giám thị cũng không phải để trang trí, thi thoảng đều tóm được một hai kẻ, quăng ra khỏi trường thi.

Trên quảng trường Mặc Hương viện, gần như cứ một lúc lại diễn ra một màn người bay trong không trung. Học tử gian lận đều lần lượt bị tung ra khỏi viện, chỉ có thể ở bên ngoài viện mắng chửi trong lòng, cầu nguyện lần sau may mắn hơn. Đang lúc múa bút viết bài, đột nhiên Đường Kiếp nghe thấy có người khẽ gọi: - Này, này.

m thanh dồn dập và gấp gáp.

Nghiêng đầu nhìn, lại chỉ thấy Vệ Thiên Xung phía trước mình đang nheo mắt nheo mày, tay lại còn ra dấu.

Ý nói rằng mau đưa cho ta đáp án. Đường Kiếp lắc đầu.

Nhìn thấy hắn cự tuyệt, Vệ Thiên Xung mặt xụ xuống, chỉ có thể ngồi gần người cầm bút. Nhìn bộ dáng của gã, Đường Kiếp cũng chỉ có thể cười khổ trong lòng, rồi lại tiếp tục viết.

Đúng lúc này, chợt có tiếng gió, một tờ giấy ném vào mặt bàn hắn.

Đường Kiếp ngẩn người, chợt nghe có người hô lên: - Hẩn gian lận.

Ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy có một học tử cách mình không xa, đang dùng tay chỉ vào người mình hô lên với giám thị, trong ánh mắt tràn đầy oán hận.

Đường Kiếp thấy rõ ràng, vị học tử đó chính là kẻ từng bị mình châm chọc Du Thiếu Phong. Hãm hại.

Trong nháy mắt, trong đầu Đường Kiếp liền hiện lên hai từ này.

Lần này thì phiền toái rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Sau Kỳ Thi

Ngay khi Du Thiếu Phong hô lên, đồng thời một gã học tử giám thị đã đi tới, ánh mắt nhìn vào tờ giấy trên bàn Đường Kiếp.

Đường Kiếp biết mình có thể giải thích, dựa vào thực lực của mình, hẳn vốn không cần phải gian lận. Nhưng hắn chợt ý thức rằng, không được làm ồn trong trường thi, muốn giải thích phải ra khỏi trường thi, nhưng lúc đó hắn không thể nào tiếp tục quay lại làm bài, có thể giữ được điểm tích lũy, nhưng lại mất đi cơ hội tham gia kỳ thi này.

Lên lớp nửa năm với hắn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng mất đi tư cách tiến vào tầng chín Thiên Nhất Các thì lại là chuyện lớn.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Đường Kiếp lập tức đưa ra quyết định. Hắn đột nhiên cầm lấy tờ giấy kia.

Mở ra.

Đưa lên mặt, hung hăng xì nước mũi ra.

Động tác này khiến cho học tử giám thị ngẩn người.

Ngay cả Du Thiếu Phong cũng ngây ra.

Đường Kiếp tỏ ra không có chuyện gì, vứt tờ giấy xuống mặt đất, sau đó lại tiếp tục làm bài thi, dường như tiếng hô vừa rồi của Du Thiếu Phong không phải nhằm vào hắn. Vị học tử kia nhìn cục giấy trên mặt đất, lại đi

tới xem Đường Kiếp làm bài thi, cuối cùng cũng không cầm lên, chỉ trừng mắt nhìn hăn nói: - Người được lắm.

Sau đó xoay người rời đi.

Đường Kiếp lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía Du Thiệu Phong.

Ánh mắt hai người nhìn chăm chăm vào đối phương, trong khoảnh khắc tựa như tóe ra lửa.

Du Thiệu Phong hừ một tiếng, lúc này mới quay ra tiếp tục làm bài thi, trong lòng Đường Kiếp cũng đã nổi cơn thịnh nộ. Hăn không biết đây là ý tưởng nhất thời của Du Thiệu Phong, hay là vốn gã đã có dụng tâm từ trước, hoặc là bị người khác giật dây, nhưng nếu đã muốn hãm hại mình, vậy cũng đừng trách mình phản kích.

Nếu đã thích hại người, vậy thì cũng phải thử cảm giác bị người khác hãm hại.

Nghĩ vậy, Đường Kiếp cũng không vội vã, tiếp tục làm bài thi.

Những câu hỏi lớn đều đã làm xong, hăn hướng về phía Vệ Thiên Xung ho nhẹ một tiếng.

Vệ Thiên Xung lúc này đang nhìn bài thi, gấp tới mức vò đầu bứt tai, nghe thấy âm thanh của Đường Kiếp, quay đầu lại, chỉ thấy Đường Kiếp ở đang dùng tay ra hiệu với mình.

Kiểu ra hiệu này, chính là kiểu mà lúc trước khi gã có ý định gian lận, đã giao hẹn với Đường Kiếp, nhưng bị Đường Kiếp bác bỏ. Không ngờ lúc này, hăn lại chủ động làm ra mấy động tác, trong lòng mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Thấy Vệ Thiên Xung hiểu được ý mình, lúc này Đường Kiếp cúi đầu giả bộ xách giày, lặng lẽ vận tâm pháp, khiến cho châm Nguyên Khí bắn ra ngoài.

Lần công kích này chạy dọc theo mặt đất, tốc độ cực nhanh, bắn vào lòng bàn chân Du Thiếu Phong.

Du Thiếu Phong chỉ cảm thấy lòng bàn chân đau xót, theo bản năng nhảy cẫng lên, đá đổ cả chiếc bàn, tiếng động quá lớn, khiến cho vô số học sinh đều ngẩng lên nhìn. Vài người giám thị cùng nhau chạy tới, đánh về phía Du Thiếu Phong.

Cả trường thi nhất thời náo loạn.

Cùng lúc đó, thừa dịp ánh mắt mọi người dời đi, một tờ bài thi Đường Kiếp đã sớm nắm ở trong tay, dùng linh khí quét về phía Vệ Thiên Xung.

Đồng thời Vệ Thiên Xung cũng phát động dẫn linh thuật, đưa bài thi của mình bay về phía bàn Đường Kiếp.

Hai tờ bài thi trên không trung lần lượt giao nhau, sau đó cùng hạ xuống, trong nháy mắt động tác trao đổi bài thi đã hoàn thành.

Vẫn liếc nhìn nhau một cái, Vệ Thiên Xung hì hì cười, trong lòng bình ổn trở lại. Đáp án bài thi có tổng cộng ba trang, bọn họ lựa chọn trao đổi tờ có điểm số cao nhất, hơn bốn trăm điểm, còn dư lại hai tờ thì Vệ Thiên Xung tự mình trả lời. Cho dù gã không có đầu óc, nói hươu nói vượn một hồi, cũng có thể nặn ra được một trăm điểm.

Đối với Vệ Thiên Xung mà nói, có thể thông qua kỳ thi là được, chứ không trong mong gì sẽ đạt được điểm cao. Bởi vậy lúc này tinh thần phấn khởi, ý nghĩ cũng trở nên sáng suốt lên nhiều, vài vấn đề ban đầu không trả lời được, không ngờ bây giờ cũng nghĩ ra một chút.

Bên này Đường Kiếp liếc nhìn Du Thiếu Phong, chỉ thấy mấy học sinh đã lôi Du Thiếu Phong ra ngoài, Du Thiếu Phong đang định la lên, liền bị một gã Linh Sư phong bế miệng gã, không cho gã hô lên, cứ như vậy bị lôi khỏi trường thi. Khi lướt qua bên người Đường Kiếp, Du Thiếu Phong không thể nói chuyện, nhưng ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào Đường Kiếp, trong mắt chứa đầy oán độc.

Không cần nghĩ gã cũng biết, chuyện vừa rồi là do Đường Kiếp gây ra.

Một vị Linh Sư sau khi nhìn thấy Du Thiếu Phong rời khỏi, hình như nhận ra điều gì, đột nhiên bật cười một tiếng.

Đi tới bên cạnh Đường Kiếp, vị Linh Sư kia hạ thấp giọng nói: - Trong trường thi dùng các thủ đoạn cũng không làm sao, nhưng công kích người khác là tối kỵ, về sau đừng làm như vậy nữa.

Đường Kiếp gật nhẹ:

- Vâng, chỉ có điều không biết là thượng sự phát hiện ra, hay là đoán ra vậy?

Vị thượng sư kia ngậy ra một lúc: - Phát hiện ra thì làm sao? Mà đoán ra thì thế nào?

- Nếu như là phát hiện ra, có nghĩa là học trò thực sự quá lỗ mãng, đó là một sai lầm phải lập tức sửa. Còn nếu như là đoán ra, vậy tức là học trò không có làm sai.

Vị thượng sư ngẩn ra, hắc hắc cười nói: - Tiểu tử được lắm, có chút thú vị, chẳng trách viện chủ lại coi trọng người như vậy.

Ông ta cũng không trả lời câu hỏi của Đường Kiếp, chỉ vỗ vỗ vai hắn, sau đó nhẹ nhàng rời đi. Không còn ai quấy rầy, Đường Kiếp rốt cuộc cũng có thể an tâm làm bài thi.

Ba canh giờ trôi qua rất nhanh.

Cuối cùng, một tiếng chiêng cũng vang lên, tuyên bố kỳ thi đã chấm dứt, mặc dù không nở, không muốn, nhưng đám học tử bất kể là hoàn thành bài thi hay chưa, đều phải buông bút, lập tức rời khỏi trường thi.

Ngay lúc rời khỏi trường thi, đột nhiên nghe tiếng rống to: - Ha ha, ta thành công rồi. Nhất định sẽ được thông qua.

Nghe theo tiếng nói phát ra, chỉ thấy Vệ Thiên Xung giống như cầu thủ đá bóng sút được bóng vào lưới, cánh tay giang ra, quơ vào đám người bên ngoài, gào to lên. Đường Kiếp bị gã làm cho hoảng sợ, giơ tay tóm lấy gã: - Người làm cái gì thế?

- Ta đang ăn mừng. Vệ Thiên Xung ôm Đường Kiếp nói: - Ai nói dẫn linh thuật là vô dụng chứ? Không có dẫn linh thuật ta với người làm sao có thể đánh tráo bài thi? Ha ha ha ha.

Vệ Thiên Xung tay chống éo ngửa mặt lên trời cười to, bộ dạng vênh váo không chịu được.

Ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người Vệ Thiên Xung, hiện trường đột nhiên trở nên yên tĩnh. Bị một loạt ánh mắt quét lên trên người, Vệ Thiên Xung chợt rùng mình.

Gã hoảng sợ nhìn Đường Kiếp: - Đều nhìn ta như vậy làm cái gì? Không phải nói là chỉ cần không bị bắt tại trận, thì thích nói thế nào cũng được sao?

Đường Kiếp đầu đầy mồ hôi: - Đương nhiên không có việc gì, tuy nhiên cũng không thể lớn tiếng khoe khoang như vậy chứ? Đừng quên có không ít người gian lận bị bắt, hoặc là không gian lận được, người muốn bọn họ nhìn người thế nào?

Vệ Thiên Xung thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn mình, phức tạp có, hâm mộ có, ghen tị có, tất cả các loại ánh mắt đều có, lập tức chột dạ, cúi đầu lén vào trong đám đông.

Ra khỏi cửa, không khí vốn yên tĩnh lập tức trở nên ồn ào náo nhiệt, âm thanh than vãn thờ dài vang lên, các học tử vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Có người hỏi nhau xem làm bài thi thế nào.

- Như thế nào? Có hi vọng thông qua không?

Lắc đầu.

- Người thì sao?

Thở dài.

Cũng có người hỏi xem người kia có gian lận thành công không. - Người thế nào?

- May mắn thuận lợi, người thì sao?

- Haizz, thất bại trong gang tấc.

- Vẫn là may mắn đi, ít nhất người không bị tóm.

Cũng có người so đáp án với nhau.

- Đề thứ mười hai đáp án là gì vậy?

- Ta cũng không biết. - Ai biết tai ương Hồng Mông là gì không?

- Tinh La giới phân làm chính và phản, Hồng Mông giới được gọi là phản giới, bên trong có vô số yêu ma. Một ngàn tám trăm năm trước, yêu ma Hồng Mông xâm chiếm Tinh La Đại Thiên Giới, Tế Hà Giới của chúng ta cũng là một trong số đó, chư phái cùng đấu tranh. Tây Nguyệt phái của

chúng ta chính tại lúc đó mà hình thành đấy, tiết học đầu tiên có giảng qua chuyện này rồi.

- Ai da, ta rõ ràng là đã đọc qua rồi, tại sao vào trường thi thì lại quên mất chứ.

- Vậy tứ tuyệt thời cận cổ gồm những ai?

- Cô Xạ tiên tử, Diệu Thủ tiên tôn, Vô Vọng thiên tôn, và Thập La thượng nhân.

- Mẹ nó, ta viết thành Thanh Long Bạch Hồ Chu Tước và Huyền Vũ mất rồi.

- Người động não một chút có được hay không? Đó là Tứ Thánh Thú thượng cổ đấy.

- Giáo huấn điển của Tây Nguyệt phái ta là gì?

- Thủ cổ đạo, ngự kim lệ, pháp thiên địa, văn bản tâm. Trên tường có viết kia kìa, đây là câu hỏi cho điểm đấy, người quay đầu liếc mắt nhìn chẳng phải có đáp án sao?

- Ta nào dám quay đầu lại chứ Vệ Thiên Xung kích động xông đến nói: - Ta toàn bộ đều trả lời đúng rồi.

Mọi người đều khinh bỉ nhìn gã.

Vệ Thiên Xung hậm hực cười, mặt ửng đỏ bỏ đi.

Đường Kiếp nhìn thấy buồn cười, sau đó nhìn thấy Thi Mộng đi tới.

Đường Kiếp hỏi gã : - Làm bài thế nào?

Thi Mộng sắc mặt âm đạm: - Chuẩn bị học lại.

- Đừng nản chí, mọi chuyện đều sẽ khá lên. Đường Kiếp vỗ vỗ vai an ủi gã.

m thanh cười khẽ truyền đến.

Quay đầu lại, đã thấy Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt, Thư Danh Dương, và Thái Quân Dương, bốn người đang đi lại đây.

Nhìn Liễu Hồng Dương bộ dạng cười vui vẻ, Đường Kiếp trong lòng cũng hiểu rõ, liền cười nói: - Xem ra là thông qua rồi?

Liễu Hồng Yên tức giận liếc mắt: - Có người không chịu giúp đỡ, nên tất nhiên ta phải tìm người đồng ý giúp rồi.

Giọng nói tràn đầy u oán, ánh mắt thì liếc về phía Thư Danh Dương.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 77+78: Thiếu Niên Đồng Môn

Thư Danh Dương cảm thấy lúng túng cúi thấp đầu.

Gã tự khoe rằng tương lai muốn cứu giúp cả thiên hạ, luôn cảm thấy việc gian lận là trơ trên, lại bị Liễu Hồng Yên vừa nhõng nhẽo lại ngang ngạnh đòi hỏi, cuối cùng cũng đáp ứng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ vì việc làm này.

Đường Kiếp lại cười nói: - Vậy Thư huynh nên cảm tạ ta mới đúng, có cơ hiệu biểu hiện trước mặt giai nhân.

Câu nói của hắn nhằm hóa giải sự xấu hổ của Thư Danh Dương, đồng thời cũng đem việc Liễu Hồng Yên oán hận mình nhẹ nhàng nói ra. Bình Tĩnh Nguyệt cười nói: - Xem cái miệng người nói kia, tuy nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều nắm chắc là sẽ thông qua

Nàng kéo dài giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Thái Quân Dương lướt qua.

Thái Quân Dương ho khan một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác coi như không nhìn thấy, hiển nhiên là kỳ thi lần này gã không có làm tốt.

Trong bốn người này, cũng chỉ có gã là không nắm chắc nhất, nên buồn bực không thôi.

Đường Kiếp nói: - Vậy không biết Thích Thiếu Danh và An Như Mộng thì thế nào? Đề tài này của hắn khiến cho mọi người hứng thú, nhất thời đều đoán xem hai vị tân thiện chi kiêu tử làm bài như thế nào.

Liễu Hồng Yên nói: - Ta lúc vừa đến nhìn thấy bọn họ, bộ dáng như là tự tin sẽ thông qua.

Vì thế mọi người cùng nhau cất tiếng thở dài.

Bộ dạng không chút che dấu âm mưu và ghen tị, khiến cho mọi người cùng bật cười.

Mọi người tùy hứng tán gẫu một lát, cũng không biết ai đột nhiên đưa ra đề nghị: - Kỳ thi cũng đã kết thúc rồi, không bằng chúng ta nhân cơ hội đi ra ngoài chơi một ngày thế nào? Từ lúc vào học viện đến nay đã nửa năm, còn chưa từng đi tới thành Vạn Tuyền đâu.

- Được đó, được đó. Đề nghị này lập tức được mọi người tán thành.

Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, ở học viện khổ tu nửa năm, cũng sắp không chịu nổi rồi.

Đường Kiếp thì lại có chút do dự, dù sao với hắn mà nói, rời khỏi học viện chẳng khác nào rời khỏi sự bảo hộ.

Thái Quận Dương túm lấy tay hắn nói: - Chỉ có ngươi là kẻ do dự nhất, có tu luyện thêm một ngày ngươi cũng không đuổi kịp Thích Thiếu Danh, không tu luyện một ngày cũng không cần lo lắng bị người khác đuổi kịp. Ngày tháng ở học viện, còn dài lắm.

Thấy gã nhiệt tình như vậy, Đường Kiếp cũng chỉ có thể đáp ứng: - Vậy thì ta đồng ý, nhưng nếu đi chơi, không bằng nhiều người đi cùng, hay là gọi toàn bộ xã viên Tiêu Dao Xã đi cùng, thế nào?

Bình Tĩnh Nguyệt có chút phiền não nói: - Quá nhiều người thì có chút bất tiện.

Đường Kiếp cười nói: - Người dù sao cũng là xã trưởng, không thể chỉ nghĩ đến vài bằng hữu quanh mình, cũng phải chiều cố các xã viên mới được.

Bình Tĩnh Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hằm một cái: - Coi như người có lý, nếu đã như thế, thì ngày mai toàn thể cùng đi thành Vạn Tuyền.

Đúng lúc này Vệ Thiên Xung vội vàng chạy tới, hô lớn: - Các người muốn đi đâu, ta cũng muốn đi.

Đường Kiếp lập tức không còn gì để nói, quay đầu lại nhìn mọi người, đám người Thư Danh Dương cũng cười.

Cuối cùng vẫn là Bình Tĩnh Nguyệt nói: - Vậy dẫn gã đi cùng đi.

- Nếu vậy có chút không thích hợp đấy? Đường Kiếp nói:

- Dù sao cũng là hoạt động của xã viên.

- Vậy để gã gia nhập là được. Liễu Hồng Yên trả lời.

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả thành viên của Tiêu Dao xã đều tập hợp ở bến tàu dưới chân núi, tự có thuyền đến đón bọn họ.

Đi tới điểm tập hợp mới biết, học tử lựa chọn ngày hôm nay ra ngoài đi du ngoạn không ít, không phải chỉ có một Tiêu Dao xã.

Đoán chừng cả nửa năm nay mọi người đều phải nín nhịn, không hện mà cùng nhau lựa chọn ngày nghỉ ngơi, đáng tiếc học viện không được cộng dồn ngày nghỉ, nếu không mọi người chắc chắn sẽ ở lại chơi thêm một vài ngày mới thỏa.

Đường Kiếp lên thuyền, nhìn thấy Liễu Hồng Yên và đám người Bình Tĩnh Nguyệt đã ở trên tàu ngoắc ngoắc tay với bọn họ. Liền cùng Vệ Thiên

Xung và Thi Mộng đi qua đó, trong tay vẫn còn cầm một bông hoa nhỏ màu trắng.

Có học tử nhìn bông hoa trắng trong tay Đường Kiếp, cười nói: - Sao Đường huynh lại hái hoa mang đến vậy? Có ý định tặng cho vị giai nhân nào sao?

Đường Kiếp trả lời: - Lâm huynh hiểu lầm rồi, ta trên đường đến đây nhìn thấy đóa hoa này, phát hiện đóa hoa này có một tia linh khí, nếu dốc lòng chăm sóc, không chừng có thể được hồi đáp. Nghĩ vậy liền hái xuống, khi trở về còn phải mua cho nó một cái bình hoa.

Hắn vừa nói vậy, người kia nhìn đóa hoa, cảm nhận một chút, rồi gật đầu nói: - Cũng thực có chút linh khí.

Còn muốn cảm nhận kỹ lưỡng hơn, thì Đường Kiếp đã thu đóa hoa lại.

Bên này có người nhìn thấy Vệ Thiên Xung và Đường Kiếp cùng đi đến, cũng cười nói: - Đường Kiếp, sao đi chơi mà còn dẫn theo hai tùy tùng đi cùng vậy?

Vệ Thiên Xung vội vàng hét lên: - Ta là thiếu gia của hắn, hắn là người hầu của ta. Vị học tử kia cũng hừ lạnh một tiếng, căn bản không để ý tới Vệ Thiên Xung.

Đường Kiếp nhướng mày, vị học tử này tên là Hoa Dương, cũng là thành viên của Tiêu Dao xã, xuất thân từ thế gia vọng tộc.

Tiêu Dao xã bởi vì là do Bình Tĩnh Nguyệt và Thư Danh Dương khởi xướng, cho nên phần lớn xã viên đều xuất thân bình thường, ít có thiếu gia quý tộc, Hoa Dương này chính là ngoại lệ. Nghe nói cũng là bởi vì ái mộ Bình Tĩnh Nguyệt, nên cố ý gia nhập. Chính vì nguyên nhân này, mà tất cả những kẻ qua lại thân thiết với Bình Tĩnh Nguyệt, trong mắt gã đều là kẻ địch.

Theo lý thì người qua lại thân thiết nhất với Bình Tĩnh Nguyệt, chính là Thái Quân Dương. Nhưng Thái Quân Dương Ngọc Môn bát chuyện, tu luyện thăng cấp nhanh không nói, mà trước lúc nhập học võ thuật cũng không tồi, là một trong những người thân thủ giỏi nhất trong những học tử năm nay. Gã không dám chọc vào Thái Quân Dương, nên cũng chỉ có thể đi trêu chọc Đường Kiếp.

Lúc này Hoa Dương rõ ràng là đang chọc ngoáy quan hệ giữa mình và Vệ Thiên Xung. Bởi vậy Đường Kiếp thản nhiên nói: - Thiếu gia nhà ta từ trước tới nay là người độ lượng, nghe nói nô bộc muốn đi du ngoạn, liền tới để đi cùng cho vui, coi như là cho Đường Kiếp ta chút thể diện. Về chuyện không phải là xã viên, Hoa huynh không cần phải lo lắng, ngày hôm qua thiếu gia nhà ta đã gia nhập rồi.

Hắn vừa nói vậy, Vệ Thiên Xung lập tức trở thành kẻ quan tâm nô bộc, là một thiếu gia nhân hậu. Ngược lại vô hình nói Hoa Dương vào hàng ngũ "nô bộc du ngoạn". Nghe thấy vậy, trong lòng Hoa Dương cực kỳ căm tức, nhưng lại không làm gì được, chỉ có thể hừ một tiếng rồi không để ý tới hắn nữa. Ngược lại Vệ Thiên Xung nghe xong lại cực hưng phấn, vụng trộm hỏi Đường Kiếp: - Ta thực sự tốt như vậy sao?

- Đường Kiếp cố nén không giơ chân đạp gã xuống hồ.

Con thuyền lướt trên mặt hồ, rất nhanh đã tới bờ bên kia, đám học tử đều nhao nhao lên bờ, khi bước trên mặt đất, dường như giống kẻ lữ khách trở về cố quốc vậy.

Một trận tuyết mùa đông vừa mới ngừng rơi, lúc này Học Tử Lâm như được phủ trong sương trắng, mặt đất chỉ có một màu tuyết trắng.

Đám học tử lúc này mới phát hiện ra, đã tới mùa đông. Quay đầu nhìn lại, thấy hồ nước hơi gợn sóng, núi Thanh Vân vẫn xanh như cũ, bốn mùa đều như mùa xuân.

Chỉ cách nhau có một cái hồ, nhưng lại như hai thế giới khác hẳn nhau.

Lúc này bọn họ mới chính thức ý thức được, bọn họ kỳ thật đã không còn là phàm nhân từ lâu.

Thốn thức thương cảm chỉ trong nháy mắt, đám học tử rất nhanh phục hồi lại tâm trạng, đi về mục tiêu đã dự định

Xã viên Tiêu Dao xã phần lớn đều chưa đi du ngoạn thành Vạn Tuyền, bởi vậy nhất trí đến thành Vạn Tuyền xem một chút.

Trong đó có mười xã viên là dân địa phương thành Vạn Tuyền, phụ trách dẫn đường cho mọi người. Đạp trên tuyết lạnh, đi khắp các danh lam thắng cảnh thành Vạn Tuyền.

Tuy chỉ mặc áo đơn mỏng, ở dưới trời đông giá rét, nhưng đám học tử cũng không cảm thấy lạnh lắm. Các học tử đều đã có thể hấp thu linh khí cho bản thân, nên thể chất mọi người đều lạng lẽ có biến đổi.

- Phía trước chính là đê Phi Tuyết nổi tiếng nhất thành Vạn Tuyền. Trên con đê dài trông vô số từng bách, mỗi khi đông tới, đại tuyết rơi xuống, gió thổi qua, cả không gian ngập trong phấn tuyết, lại thêm cảnh đẹp trên đê, nên nơi này liền có mỹ danh là đê Phi Tuyết, cũng chính là một trong mười cảnh đẹp nhất thành Vạn Tuyền. Học tử phụ trách làm "hướng dẫn viên du lịch" chậm rãi nói. Để chứng thực cho lời nói của mình, còn đánh ra một đạo linh khí, khiến cho khoảng tuyết phía trước bị chấn động. Cả không gian ngập trong sương tuyết, giống như phấn tuyết từ từ bay xuống, thật đẹp mắt.

Mọi người cùng nhau đứng trong mưa tuyết, nhìn ngắm nơi này một màu trắng xóa, không hẹn mà cùng nhau phát động linh khí, nâng các khối tuyết lên, chậm rãi xoay tròn trên không trung, tạo ra cảnh kỳ quan mỹ lệ không sao tả xiết.

- Nay Hưởng dẫn viên du lịch cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc: - Để cho sương tuyết rơi vào người, mới cảm thụ được thú vị, các người làm như thế này còn tính gì nữa?

Liễu Hồng Yên cười đáp: - Ta lại cảm thấy như thế này mới thú vị. Nàng ta nói xong duỗi tay ra, trong lòng bàn tay có một làn gió bay ra, hướng về phía trước cuộn lại, kéo những bông tuyết bay theo.

Sau đó Liễu Hồng Yên miết ngón tay, những bông tuyết bị nàng cuộn thành một khối, chỉ vào về phía Thư Danh Dương bên cạnh: - Đỡ lấy.

Quả cầu tuyết kia hướng về phía Thư Danh Dương đánh tới, tốc độ không phải là nhanh, mà là nhẹ nhàng bay qua.

Thư Danh Dương nhắc tay lên, quyển sách đã che trước mặt, quả cầu tuyết kia trên không trung uốn cong một cái, lại đánh về phía Đường Kiếp. Đường Kiếp đưa tay ra, ngón tay lắc lắc giống như vẽ vân tay chỉ về phía quả cầu tuyết, một đạo chỉ phong được đánh ra, chính là châm Nguyên Khí.

Không ngờ tới quả cầu tuyết kia nhanh nhẹn vô cùng, đột nhiên tăng tốc, vòng một cái trên không trung liền tránh được, sau đó lại bay ngược về phía Thái Quân Dương. Thái Quân Dương cười ha hả, cũng không thấy gã có động tác gì, thẳng tới khi quả cầu tuyết gần lao vào người, đột nhiên rút kiếm chém một kiếm vào quả cầu, quả cầu tuyết vỡ tan thành từng bông tuyết.

Liễu Hồng Yên không nghĩ gã sẽ dùng đến chiêu đó, hung hăng trừng mắt nhìn gã, hai tay đẩy ra, đám sương tuyết đang bay toán loạn lại hướng về mọi người. Vì thế mọi người đang cùng nhau hì ha cười lớn, ở trên đe bắt đầu trêu đùa nhau ầm ĩ.

Cũng may thời tiết mùa đông giá rét, du khách không nhiều lắm, thi thoảng có một vài người, nhìn thấy một đám người mặc bạch y dài, biết là

học tử của học viện Tây Nguyệt. Cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ đứng từ đằng xa chỉ trỏ, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Sau một hồi náo loạn, Liễu Hồng Yên mới cười nói: - Được rồi được rồi, đừng có náo loạn nữa, các người nhìn xem Chí Nguyên sắp khóc rồi.

Vị hướng dẫn viên du lịch tên Dương Chí Nguyên, nhìn mọi người không chút coi trọng "công việc" của gã, tỏ ra bất đắc dĩ, vẻ mặt ủ rũ.

Vẫn là Bình Tĩnh Nguyệt nói: - Ai da, nói cũng thật kỳ quái. Vốn tưởng rằng vào học viện sau này sẽ buồn muốn chết, mỗi ngày chỉ biết tu luyện tu luyện, muốn chơi đùa vui vẻ một lần cũng không dễ dàng. Thật vất vả mới được đi chơi, sao lại cảm thấy không thú vị bằng pháp thuật nhà mình vậy?

- Đúng vậy.

- Đúng vậy.

Mọi người đều rồi rít đồng tình.

Chuyến du ngoạn này, mặc dù khiến cho mọi người vui vẻ, nhưng đối với cảnh đẹp ở đây lại không hề có cảm giác. Mọi người trêu đùa chọc ghẹo nhau, nhưng phần lớn vẫn là thảo luận các vấn đề tu luyện, cảm giác không giống như đi du ngoạn, chỉ giống như thay đổi địa điểm học tập mà thôi.

Ngay cả Liễu Hồng Yên nghe xong lời này cũng hất cằm lên: - Đúng vậy, chuyện này đúng thật kỳ quái. Trước kia ta thích nhất là ném tuyết đấy, sao lần này lại không hề có hứng thú vậy?

- Người mà không có hứng thú? Chính người là người huyền não nhất còn gì. Thư Danh Dương trừng mắt nhìn nàng ta.

Đường Kiếp cười nói: - Bởi vì chúng ta vốn không còn thuộc về nơi này nữa.

- Chúng ta không còn thuộc về nơi này? Mọi người cùng nhìn Đường Kiếp.

- Đúng vậy, chúng ta không còn thuộc về nơi này nữa. Đường Kiếp thản nhiên nói: - Hôm nay, chúng ta còn có thể đứng ở đây, cùng ngắm cảnh tuyết, lúc này hứng trí, cùng nhau vui đùa âm ỉ một chút. Tương lai, tu vi của chúng ta cao, nghĩ đến điều này cũng không còn cảm thấy hứng thú nữa.

- Vì sao?

- Bởi vì chúng ta không còn là phàm nhân nữa rồi. Không cần biết các người thích hay không thích, thừa nhận hoặc không thừa nhận, nhưng chúng ta càng ngày càng không giống phàm nhân nữa. Những người phàm tục mộng ước, đối với chúng ta dần trở thành những thứ dễ như trở bàn tay. Ví dụ như cảnh tuyết mùa đông, trong tương lai chúng ta muốn mùa đông có mùa đông, muốn mùa hạ có mùa hạ. Giống như núi Thanh Vân, bốn mùa đều là mùa xuân. Nếu như muốn, bốn mùa đều có thể là mùa đông đấy. Tỷ như những vật ngoài thân mà phàm nhân theo đuổi, trong số chúng ta, còn có mấy người để những thứ đó vào mắt? Đã không còn theo đuổi, tự nhiên cũng sẽ không còn cảm thấy thú vị nữa. Chúng ta đang dần thoát khỏi thống khổ của phàm nhân, nhưng đồng thời cũng mất đi lạc thú của phàm nhân.

Mọi người nhất thời đều im lặng.

Hôm nay, mọi người là đồng môn thời niên thiếu, vẫn còn một chút hứng thú đi dạo trên con đê dài này, thưởng thức mùi vị cuộc sống, mặc sức tưởng tượng về tương lai sau này.

Đợi đến khi học thành tốt nghiệp, không, thậm chí không cần đến lúc đó, bọn họ ngay cả những hứng thú này cũng mất đi.

Khi đó, cảnh giới càng cao, thực lực càng mạnh, sẽ trở thành mục tiêu duy nhất mà mọi người theo đuổi.

Con đề dài này cũng sẽ trở thành kỷ niệm cuối cùng trong đời mà họ hoài niệm.

Nghĩ tới điểm này, mọi người đều có chút thốn thức.

Chỉ có Liễu Hồng Yên phì cười ra tiếng: - Chuyện này nghe chẳng có ý nghĩa gì cả. Chẳng lẽ thứ mà người tu tiên chúng ta, theo đuổi không phải là vô dục vô cầu sao?

Đường Kiếp trả lời: - Nếu như đi đến cuối đường, sợ sẽ là như vậy, nhưng may mắn chính là, đi đến cuối đường rất khó.

- Nếu như người nói, thì Tiên Lộ đằng đẵng, ngược lại không phải chuyện tốt? Bình Tĩnh Nguyệt cũng cảm thấy không còn gì để nói.

- Ít nhất nó cũng là thứ để cho chúng ta theo đuổi, ít nhất để cho chúng ta trong quá trình theo đuổi, còn cảm nhận được chút lạc thú thuộc về mình ví dụ như thế này. Đường Kiếp nói xong, giơ tay tóm lấy một vốc tuyết, ném vào chiếc cổ trắng ngần của Bình Tĩnh Nguyệt.

Bình Tĩnh Nguyệt a một tiếng hét lên, lúc này mới phát hiện, cảm giác mà tuyết lạnh mang đến kích thích khác xa so với tưởng tượng, không khỏi cười nói: - Người nói không sai, quả nhiên không còn đau khổ nữa, lạc thú cũng ít đi nhiều, tuy nhiên người lại dám đánh lén bà cô, còn không nhận một chương Tâm Lô của bản cô nương.

Tay đẩy ra, một đạo lôi quang từ trong lòng bàn tay bắn về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp ha hả cười tránh né, chạy vội về phía

- Đừng có chạy. Bình Tĩnh Nguyệt cũng phi thân lên phía trước bắt hãn. Đường Kiếp vội vàng phi thân nhảy lên cây đại thụ, Bình Tĩnh Nguyệt cũng không yếu thế lập tức đuổi theo sau. Những người khác thấy vậy, cũng cùng nhau hô hào, chạy theo góp vui, trên con đê dài mọi người đều vui vẻ huyên náo.

Đúng như lời Đường Kiếp nói, thân là kẻ tu luyện, lạc thú cũng không giống với phàm nhân, khiến cho bao nhiêu người qua đường kinh ngạc.

Đang lúc vui đùa, Liễu Hồng Yên đột nhiên dừng lại ồ lên một tiếng, nhìn sang một bên.

Mọi người theo ánh mắt nàng ta, nhìn về phía xa, chỉ thấy phía bên kia có một nữ tử đang đứng cạnh bờ sông, ngắm cảnh sông nước.

Nàng ta mặc một bộ y phục gấm màu hồng, cổ quàng khăn lông chồn trắng, chân đi giày hoa, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp, mặt hoa da phấn, quyến rũ động lòng người. Trong tay cầm một cành hoa đào, nở rộ giữa mùa đông lạnh, trở thành điểm hồng duy nhất trong khung cảnh tuyết trắng, lộ vẻ chói mắt.

Cách đó không xa còn có một thiếu niên đang đứng, người mặc trường bào gấm màu trắng, mày kiếm mắt sáng, phong thần như ngọc, dưới hông đeo một thanh bảo kiếm rõ ràng không phải vũ khí phàm trần.

Gã đứng ở phía sau nữ tử, như đang nói gì đó với nàng, một lát sau lắc lắc đầu, rồi sau đó cùng nhau rời đi.

- Hai người này là Vệ Thiên Xung nhìn sắc mặt mọi người đều cổ quái, tò mò hỏi

Đường Kiếp trả lời: - Thích Thiếu Danh, An Như Mộng.

Cùng lúc đó, thiếu niên áo trắng phía xa cũng ngẩng đầu, hướng về đám học tử, ánh mắt cũng đang nhìn về đám người Đường Kiếp. Không biết do lời Đường Kiếp nói, hay là do sự xuất hiện đột ngột của Thích Thiếu Danh An Như Mộng, khiến cho một đám người Tiêu Dao xã đột nhiên không còn vui vẻ nữa.

Đi qua khỏi bờ đê dài, các học tử không tiếp tục du ngoạn nữa, mà đi tới một tửu điểm gần đó ăn cơm.

Chủ quán là người có ánh mắt tinh tường, vừa nhìn thấy quần áo liền biết là học tử của học viện Tây Nguyệt, vội vàng mời lên một gian phòng trang nhã trên tầng cao nhất.

Thái Quận Dương là người hào sảng nhất, tiệc rượu vừa mới bắt đầu liền dẫn đầu giơ chén rượu lên nói: - Nào, gặp nhau chính là có duyên, để chúng ta có thể trở thành đồng môn của nhau, trước cạn một chén.

- Cạn.

- Cạn.

- Cạn.

Tất cả các học tử cùng nhau cao giọng hô lên, ngay cả nữ học tử cũng đều lên tiếng hô, cùng nhau uống cạn rượu trong chén.

Theo chén rượu vào bụng, không khi rất nhanh liền trở nên náo nhiệt.

Thái Quận Dương không nghi ngờ trở thành người có tửu lượng tốt nhất, gã trời sinh hào phóng, tửu lượng cực lớn, một đám học tử đều bị một mình gã lần lượt làm cho say bí tỉ, bị người ta rót ba bốn lần rượu, gã cũng chẳng xảy ra chuyện gì. Nếu không phải Đường Kiếp sống chết không đồng ý, thì Thái Quân Dương cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Sau khi uống hết một vò rượu lớn, Thái Quân Dương càng trở lên phóng khoáng, đứng ở tầng cao nhất của quán rượu, quay ra ngoài hô to: - Học tử Tẩy Nguyệt Thái Quân Dương, lập lời thề trước Vọng Nguyệt lâu, hôm nay ta dốc lòng khổ luyện, hướng tới kiếm tu, trường kiếm giang hồ Một ngày nào đó, ta sẽ khiến cả Tể Hà Giới đều biết tên của ta.

- Hay. Mọi người đều vỗ tay kêu to lên. - Nói như vệt thôi. Thái Quân Dương quơ quơ đầu có hơi chút ngà ngà: - Ngày trước Đường huynh ở trước học viện Tẩy Nguyệt hê lên, vậy mới gọi là chí khí hào hùng. Ta lúc này

Hắn ợ lên một tiếng: - Có chút chậm.

- Vậy cũng phải xem là ai. Hoa Dương cười lạnh nói: - Dựa vào thiên phú và thực lực của Thái huynh, nói lời này được coi là hùng hồn. Có một số người nói lời như vậy, cũng chỉ có thể gọi là kẻ huênh hoang khoác lác mà thôi. Một đám học tử nhìn Đường Kiếp thấp giọng cười.

Thái Quân Dương lại lắc đầu nói: - Hoa huynh đệ, lời này của người là không đúng. Có phải có thực lực hay không, không phải dựa vào thiên phú, mà phải chân chính đấu mới biết được. Ta tuy rằng chưa từng nhìn thấy Đường huynh ra tay, nhưng hôm nay lúc đùa giỡn trên đài, Đường huynh phản ứng tương đối linh hoạt. Ta dám đánh cược, nếu thực sự giao đấu, Hoa huynh đệ chắc chắn không phải đối thủ của Đường huynh.

Hoa Dương cũng Ngọc Môn ngũ chuyển, tuy nhiên so với Đường Kiếp, gã lại có thêm sự giúp đỡ của gia tộc, nên tất nhiên sẽ không cho là mình so với Đường Kiếp kém hơn.

Lúc này nghe thấy Thái Quân Dương nói vậy, mặt lập tức đỏ bừng lên: - Vậy thì phải giao đấu thử mới biết được.

Nói xong liền nhìn về phía Đường Kiếp: - Đường Kiếp, có dám cùng ta đánh một trận không?

Đường Kiếp lắc đầu: - Hôm nay mọi người đi chơi, chủ yếu là để vui vẻ, đánh cái gì chứ, về sau thiếu gì cơ hội. - Người sợ sao? Hoa Dương nói câu này âm thanh đặc biệt lớn.

Định chơi trò khích tướng với ta?

Đường Kiếp cười thầm trong lòng, nhưng chỉ lắc đầu: - Hoa huynh nói ta sợ, thì chính là vậy đi. Kính xin Hoa huynh giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng. Ta chỉ là một nhân vật nhỏ, không đảm đương được việc mọi người xem trọng.

Hắn đã nói như vậy, Hoa Dương cũng không thể ép người quá đáng, đành hừ một tiếng: - Hóa ra chỉ là một kẻ hèn nhát. Đường Kiếp chỉ cười cười cũng không so đo với gã.

Vẫn là Bình Tĩnh Nguyệt dàn xếp lại mọi chuyện nói: - Được rồi, được rồi. Đều là đồng môn cả, có gì mà phải tranh giành chứ? Thật sự muốn đánh, sau này chắc chắn có cơ hội cho các người giao thủ. Kỳ thi đã qua rồi, lịch luyện tập cũng sắp bắt đầu, có bản lĩnh thì đến lúc đó hãy biểu hiện ra.

Lời này vừa thốt ra, các học tử đều đồng thời im lặng.

Chỉ có Vệ Thiên Xung mù mịt không hiểu gì, hỏi Đường Kiếp: - Lịch luyện tập gì vậy? Không phải bảo là thí luyện tới cấp bậc Linh Hồ mới bắt đầu sao?

Đường Kiếp trả lời: - Chính là chính thức tu luyện.

- Chính thức tu luyện? Vệ Thiên Xung không hiểu: - Không phải chúng ta vẫn đang tu luyện sao?

Đường Kiếp tức giận lườm gã một cái: - Có tu có luyện, mới được gọi là tu luyện. Người tu thì có tu, nhưng người đã luyện chưa?

Vệ Thiên Xung ngạc nhiên, gã muốn nói rằng bình thường gã đều luyện đấy, nhưng trong lòng biết mấy người Đường Kiếp tuyệt đối không phải ám chỉ ý này.

Vẫn là Thư Danh Dương giải thích nói:

- Cái gọi lịch luyện chính là trình học chiến đấu. Các học tử học pháp thuật, không chỉ dựa vào việc hàng ngày luyện tập là được, mà còn phải tiến hành thực chiến diễn luyện, nâng cao thực lực bản thân. Có tu có luyện, hai thứ kết hợp, mới được gọi là tu luyện.

- Vậy cùng với thí luyện có gì khác nhau? Thi Mộng bật thốt ra.

Cũng giống như Vệ Thiên Xung, gã cũng không hiểu rõ thế nào là lịch luyện.

Thư Danh Dương trả lời: - Thí luyện chính là ra ngoài tác chiến, đối đầu với yêu thú, thu được nhiều tiền lời, nhưng mạo hiểm cũng lớn, nếu làm không tốt, mất mạng như chơi. Lịch luyện thì lại ở trong học viện huấn luyện. Học tử chính thức bắt đầu lịch luyện, sau khi kết thúc kỳ thi đầu tiên. Các học tử dù thông qua kỳ thi hay không, đều có thể tham gia. Nếu muốn tham gia trước cũng được, chỉ là sẽ không có phần thưởng. So với thí luyện, tu luyện chính thức an toàn hơn nhiều, nhưng tiền lời thu được cũng ít đi.

- Còn có lợi nhuận? Vệ Thiên Xung lập tức cảm thấy hứng thú.

Thái Quân Dương nói: - Điều đó là đương nhiên, lịch luyện chính là thành tích nền móng của chúng ta sau này, tiên lộ như đường đi trên núi, vạn người đều tranh lên đỉnh, các người không phải nghĩ rằng có một chén rượu trên thuyền, một đĩa thức ăn ở Thiên Vị hiện, đã gọi là "tranh"? Lịch luyện mới chân chính được coi là tranh phong, là bắt đầu của tất cả mọi chuyện, cũng là con đường để ta hướng đến thành công. Phải biết rằng, mỗi ngày lịch luyện, có thể rất nhanh bình chọn ra thứ tự đấy, học viên sẽ bỏ tài

nguyên làm phần thưởng. Chỉ có trở thành kẻ nổi bật trong lúc lịch luyện, mới có thể đi trên đường lớn, mà không bị ai ngăn trở. Nếu không trong học viện người có pháp thuật đông đảo, tu luyện gian nan, chỉ là một cảnh giới, mọi người đều đã tốn rất nhiều tâm lực để tu luyện, làm gì còn thời gian mà luyện tập pháp thuật chứ? Cho dù là Ngọc Môn cửu chuyển cũng không có thời gian, cuối cùng vẫn phải đạt được thứ tự cao mới có thể càng có nhiều tài nguyên. Còn nữa thành tích lịch luyện cũng được tính vào thành tích thí luyện đấy, chỉ có những người có thành tích cao, mới có tư cách gia nhập vòng cạnh tranh tiếp theo.

- Hóa ra là như vậy. Vệ Thiên Xung hiểu ra: - Chuyện này chưa từng nghe đại ca của ta nói qua.

Đường Kiếp trả lời: - Bọn họ chưa nói, là bởi vì bọn họ không đi.

- Không đi? Vệ Thiên Xung kinh ngạc: - Lịch luyện cũng có thể không đi sao?

- Chuẩn xác mà nói, mỗi tháng chỉ yêu cầu bắt buộc đi ba ngày. Đường Kiếp nói: - Có người thực lực không tốt, biết rõ đi cũng vô dụng, dĩ nhiên là không muốn đi lãng phí thời gian vào đó. Mà với người thiên phú không tốt, nâng cao cảnh giới mới là điều quan trọng nhất. Dù sao pháp thuật hạn chế ở cấp thấp, trước sau gì cũng có cơ hội đạt được, nên tự nhiên cũng không muốn đi. Còn có một số người là sợ hãi thống khổ nên không muốn đi. Ba loại người này, chỉ tham gia lịch luyện bắt buộc, cho dù là đến cũng chỉ là ứng phó, sau đó lên đài liền nhận thua.

- Sợ hãi thống khổ?

- Đúng, phải biết rằng đây là học viện cho phép đánh. Nếu gặp phải đối thủ kẻ độc ác, bị đánh tới sống dở chết dở cũng là chuyện bình thường.

Nghe nói như vậy, Vệ Thiên Xung không kìm nổi rung mình sợ hãi: - Dọa người như vậy? Vậy ta cũng không muốn đi.

Đường Kiếp nghe mà tức giận, chỉ có thể nói: - Tiểu thiếu gia, tài nguyên có hạn, đại đạo duy tranh. Tranh giành tu tiên, bắt đầu từ lịch luyện, những tranh giành ngày trước chỉ là để chúng ta thích ứng một chút mà thôi. Nếu như người tại bước đầu tiên đã muốn lùi bước, một chút gian nan cũng không dám đối mặt, vậy sau này dù có đi trên tiên lộ, cũng bị người ta chen vào rồi đẩy ra.

- Nhưng Vệ Thiên Xung vẫn có chút do dự.

Đường Kiếp biết rằng chỉ dựa vào đạo lý không thể đả thông gã, chỉ có thể nói: - Huống chi đối với người khác mà nói, lịch luyện có thể đánh tới đâu rơi máu chảy, nhưng với người thì chưa chắc.

- Tại sao? Vệ Thiên Xung không hiểu hỏi.

- Bởi vì người còn có con rồi chứ sao.

- Con rồi? Mắt Vệ Thiên Xung đột nhiên sáng lên.

- Đúng thế, con rồi. Đường Kiếp khẳng định nói: - Con rồi cũng được tính là thực lực của bản thân, dù sao đó cũng là dùng tài nguyên để làm. Có những tài nguyên đó, uống thuốc nâng cao cũng được tính là thực lực, thì tại sao con rồi lại không được tính chứ? Chỉ là nhất định phải ký tên khi tham gia lịch luyện, không được chuyển nhượng cho người khác sử dụng. Tiểu thiếu gia, người tinh thông điều khắc trận đạo trên đó, nên người hoàn toàn có thể mang con rồi tham gia chiến đấu, tích lũy chút kinh nghiệm. Nếu gặp phải người mà người đánh không lại, cùng lắm thì nhận thua là được, đối với bản thân người cũng không có tổn thương gì. Nhưng nếu người thắng, cũng được lợi rất lớn, nếu có thể đạt được chút tài nguyên, vậy tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh. Nếu không lúc trước ta đề nghị người làm con rồi làm gì?

Trước đó hẳn đề nghị Vệ Thiên Xung chế tác con rồi, xuất phát điểm chính là kiếm tiền, nhưng sau khi Vệ Thiên Xung có được con rồi chơi đùa

rất vui vẻ, cũng quên triệt để việc nó để kiếm tiền.

Cho tới tận hôm nay Đường Kiếp nhắc tới, gã mới nhớ ra là mình còn có mục đích này, hai ngàn linh tiền ném ra cũng không phải chỉ để cho gã vui đùa.

Vệ Thiên Xung nghe xong liền động tâm.

Gã tuy rằng rất sợ chết ham ăn biếng làm, nhưng lòng cầu tiến vẫn phải có, nếu là phải trả giá một chút mà thu được tài nguyên, nâng cao tốc độ tu luyện, ở học viện đạt được một thứ hạng tương đối cao, vậy thì mẫu thân của gã chắc sẽ vui lắm.

Vừa hay khoảng hai ngày nữa gã cũng tiến vào Linh Tuyền rồi, đến lúc đó lại chọn pháp thuật mới, phối hợp với con rối chiến, không chừng thực sự có thể thắng vài trận.

Hoa Dương phía bên kia nghe vậy cười lạnh nói: - Nghe khẩu khí của Đường huynh đệ, lịch luyện nhất định sẽ đi đúng không?

Đường Kiếp bộ dạng lười biếng trả lời: - Ta chỉ là một người hầu học nho ở nhỏ, không có gì trong tay, nếu học viện cho cơ hội đạt lấy tài nguyên, tất nhiên phải tranh thủ chứ.

- Được, nếu đã như thế, chúng ta liền gặp nhau trên Thần Binh Đấu Trường, đến lúc đó nhất định phải lĩnh giáo thực lực Đường huynh một phen, xem xem có thực sự mạnh như lời Thái huynh nói không.

Đường Kiến thân nhiên trả lời: - Vậy ngươi phải xếp hàng rồi, gần đây nhân duyên của ta không tốt lắm, người muốn mượn cơ hội đó để đánh ta không ít.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bật cười ha hả.

Từ khi Đường Kiếp ở trước học viện cao giọng hét lên mấy câu, có nhiều người đều bất mãn với hắn. Bất kể là việc Lý Dư, sau lại là Tiêu Dao xã, đám người Bình Tĩnh Nguyệt đối đãi với hắn khác người bình thường, cũng có thể là do học lực của hắn, tất cả đều mang đến cho hắn những ánh mắt không thiện ý.

Những người chân chính gây phiền toái cho hắn cũng không nhiều lắm, Du Thiệu Phong là người đầu tiên, nhưng tuyệt đối không phải người cuối cùng.

Bọn họ đều đang chờ đợi, có lẽ Thần Binh Đấu Trường chính là cơ hội. Tranh chấp qua đi, mọi người lại tiếp tục uống rượu.

Học tử tụ họp, chuyện trên trời dưới biển không có gì là không nhắc đến. Có người tưởng tượng về tương lai, có người lại nhớ về chuyện ngày xưa, có người so sánh người nọ với người kia, có người thách đố nhau uống rượu.

Rượu quá ba tuần, có học tử hơi men bốc lên, liền cất giọng nói: - Tu tiên không ngày tháng. Học viện cùng một kỳ. Bạn đồng môn hôm nay. Ngày sau tiên đồng ngũ. Sánh vai trên đường lớn. Cùng cùng. .

Gã nhất thời không biết tiếp theo phải nói thế nào.

Thư Danh Dương đã tiếp lời: - Cùng cứu khổ muôn dân.

- Hay. Các học tử cùng nhau vỗ tay.

Một học tử tên là Lý Dật Cảnh lại xua tay: - Không ổn, không ổn, thời thế bây giờ, bốn bể yên bình, làm thế nào mà cứu khổ muôn dân? Thư huynh chí trọng thiên hạ, đây là chuyện tốt, nhưng cũng không thể nói thời thế có chút hắc ám quá.

- Trước sau gì cũng sẽ có. Thư Danh Dương nói.

- Muôn dân chưa chắc đã khổ, nhưng không hề bình yên. Theo như ta thấy, vẫn nên là "Sánh vai trên đường lớn. Cầm kiếm dẹp bất bình" mới hay. Thái Quân Dương lớn tiếng nói.

Lại có học tử nói tiếp: - Người là người hành tẩu giang hồ hào hiệp trượng nghĩa. Trong những người tu tiên chúng ta, làm gì có nhiều nhiệt huyết tình cảm đến vậy? Không ổn, không ổn, Quân Dương người không giống người tu tiên.

- Đúng đó, theo ý ta, vẫn là "Sánh vai trên đường lớn. Trong thiên địa tiêu dao", càng thêm phần thần tiên. Bình Tĩnh Nguyệt tiếp lời.

Lập tức lại có người cười nói: - Vậy thì phải xem là cùng ai sóng vai tiêu dao trong trời đất đã.

- Còn phải hỏi, chuyện như vậy tất nhiên không thích hợp sóng vai cùng đồng môn, mà là tình lữ sóng vai mới hợp. Có người tiếp lời.

Một đám học tử bật cười ha hả, khiến cho mặt Bình Tĩnh Nguyệt đỏ gay, xì một tiếng nói: - Một đám không nghiêm chỉnh.

Ánh mắt lại vô tình như có như không liếc nhìn Đường Kiếp. Đường Kiếp cười nói: - Đường lớn khó đi, tiên lộ tranh phong, nếu đã "Sánh vai trên đường lớn" tự nhiên sẽ "Cùng lên đỉnh sinh tử".

"Sóng vai trên đường lớn. Cùng lên đỉnh sinh tử"? Mọi người nhất thời đều nghiền ngẫm câu thơ này.

Vẫn là Liễu Hồng Yên nói: - Đường huynh cũng là người hào hùng, không thua kém gì Quân Dương đâu. Chỉ có điều không khỏi có sát khí hơi nặng. Không bằng cùng Nguyệt Nguyệt nhà ta sóng vai trên đường lớn, tiêu dao giữa đất trời, không phải càng khoái hoạt sao?

Một đám học tử đồng thời cười nói vui vẻ, ồn ào náo động hẳn lên. Duy chỉ có Hoa Dương hừ một tiếng, trong lòng tất nhiên phần nộ vô cùng. Đường Kiếp chỉ thản nhiên nói: - Phong cảnh trên đỉnh sinh tử rất đẹp, điểm cuối của tiên lộ có hoa thơm.

Nghe thấy vậy, mọi người đều ngạc nhiên.

Tuy Liễu Hồng Yên chỉ nói đùa cho vui, nhưng nếu là người khác, phân nửa cũng là nói hùa theo vài câu, để lấy lòng vài vị mỹ nữ, không ngờ Đường Kiếp lại một câu cự tuyệt.

Ngay cả Bình Tĩnh Nguyệt mặt mày cũng ảm đạm xuống, miễn cưỡng gượng cười: - Điểm cuối tiên lộ có hoa thơm? Không biết hoa thơm nhà ai có thể lọt vào pháp nhãn của Đường huynh?

Đường Kiếp ngửa mặt lên trời, bật cười ha hả: - Ta nói đùa chứ đâu phải thật, mọi người cũng nghe chơi thôi, hà tất cho là thật. Ta vì tiên tung mà thành người hầu học, nếu lại muốn tìm kiếm hoa thơm, chỉ sợ sẽ thành nô học mất. Cho nên ta, sẽ không trông cậy vào cái này, mà vẫn nên chăm sóc tốt cho thiếu gia nhà ta thì hơn.

Mọi người đồng thanh cười to.

Vệ Thiên Xung cả mồm đầy thịt, nghe Đường Kiếp nói vậy, nhét cánh gà vào miệng gật đầu nói: - Ủ, ừ, đúng, chúng ta, sống ta đi đường lớn, cùng nhau ăn đồ ngon Này, cái này cho người.

Sau đó đưa một chiếc đùi gà cho Đường Kiếp. Đường Kiếp không khách khí nhận lấy: - Đa tạ thiếu gia.

Mọi người không còn gì để nói, chỉ có Thư Danh Dương cười cười: - Xem ra chí hướng của Vệ công tử là ngày ngày sung túc, hàng đêm sênh ca, hưởng hết phúc trong thiên hạ.

Vệ Thiên Xung liên tục gật đầu: - Ta biết rằng, hơi tục khí một chút, các người phần đông là khinh thường ta. Nhưng ta là người đơn giản, người vì sao phải tu tiên? Trong mắt ta không phải vì muốn trải qua cuộc sống sung sướng, mà đúng hơn là vì chính bản thân mình. Thử huynh, người muốn giúp đỡ thiên hạ, hơn phân nửa không phải muốn lưu danh sử xanh sao? Cái này gọi là "đồ danh". Thái huynh người muốn dùng kiếm đẹp bất bình trong thiên hạ, hơn phân nửa là vì muốn người khác mang ơn mình, cái này gọi là "đồ tình". Cho nên đối với tất cả mọi mong muốn của mọi người, ta không vĩ đại như vậy, ta chỉ là mong muốn một cuộc sống hưởng thụ không phải chịu khổ. Ha ha.

Lời nói của Vệ Thiên Xung, lập tức khiến mọi người đều có phần kính trọng gã.

Vệ Thiên Xung bị ánh mắt của mọi người làm cho hoảng sợ, quay đầu lại nhìn Đường Kiếp: - Ta không nói sai cái gì chứ?

Đường Kiếp lắc đầu cười nói: - Lần này không có. Thiếu gia là một người đơn giản, người đơn giản nhìn vấn đề cũng trực tiếp hơn, nhìn thẳng vào bản chất hơn, nhưng chưa chắc đã kém hơn những kẻ tự cho mình là người thông minh.

- Thật thế hả, ha ha. Vệ Thiên Xung nhếch miệng cười, sau đó lại cắn cùi ắn.

Mọi người không còn gì để nói với gã, vẫn là Thử Danh Dương kéo dài âm nói: - Vệ công tử nói rất đúng, bất kể vì mục đích nào mà tu tiên, cũng đơn giản là có mưu đồ cả, dựa vào cái gì mà nói cái mình theo đuổi cao quý hơn người khác chứ? Trước đây chúng ta có chút coi thường công tử, không nghĩ tới chỉ vài lời công tử đã thức tỉnh chúng ta, là Danh Dương có chút tự mãn rồi.

Nói xong hướng về phía Vệ Thiên Xung bái một bái, coi như nhận lỗi, khiến Vệ Thiên Xung có chút xấu hổ.

Bên này Thái Quân Dương nâng chén nói: - Nào, mặc cho tương lai ra sao, hôm nay chúng ta đều là thiếu niên đồng môn. Tiên lộ dài lắm, còn nhiều thời gian để tranh phong, nhưng ít ra hôm nay chúng ta là đồng môn, là bằng hữu, uống cạn chén này, hôm nay là đồng môn, tương lai là tiên hữu.

- Hôm nay là đồng môn, tương lai là tiên hữu. Tất cả học tử cùng nhau đứng dậy, giơ cao chén rượu trong tay.

Cạch.

Chén rượu va vào nhau, tạo ra khung cảnh đầy trời rượu hoa.

Giờ khắc này, nhìn tình cảm kích động này, cảnh các thiếu niên đồng môn đều nghĩa khí phấn chấn, Đường Kiếp đột nhiên nghĩ tới một bài thơ. Quạnh ngẫm trời thu Sông Tương về bắc Quanh bãi Quật Châu Nhìn núi non rực đỏ Rừng tầng lá nhuộm Sông tuôn dòng biếc Tuyền trôi như đua Diều vỗ lưng trời Cá vờn đáy nước Vạn vật giành tự do Nhìn trời mệnh mông Hỏi cõi đời bát ngát Ai là chủ muôn loài?

Từng đưa trăm bằng hữu đến chơi Nhớ những ngày sôi nổi thuở trước Bạn học thời niên thiếu Phong nhã hào hoa Khí phách hiên ngang Tha hồ vùng vẫy Phê bình giang sơn Văn chương chiến đấu Chỉ ra vạn hộ hầu rác rưởi Có ai từng nhớ Giữa sông gặt sóng Thuyền lướt đi mau?

Thấm viên Xuân Trường Sa.

Cơm nước no nê, Đường Kiếp đề nghị mọi người đi dạo trên đường, mua chút gì đó mang về.

Đề nghị này được mọi người nhiệt tình ủng hộ, việc mua sắm chính là khâu quan trọng nhất khi đi du ngoạn, chỉ cần không phải khống chế chi tiêu, mọi người tất nhiên sẽ càng vui vẻ.

Đã thống nhất xong thời gian và địa điểm tụ tập, mọi người liên tán ra bốn phía.

Đường Kiếp tất nhiên là đồng hành cùng với Vệ Thiên Xung. Tuy nhiên, đi được nửa đường, Đường Kiếp liền kiếm cớ muốn mua bình hoa, tự mình tách ra.

Tách khỏi đám đông, Đường Kiếp một mình chậm rãi bước trên đường, nhìn như độc hành, trong ngực có một cái đầu nhỏ, len lén thò ra ngăm nhìn cảnh vật. Khi không còn có ai bên cạnh, tiểu Y Y rốt cuộc cũng có thể thi thoảng đi ra hóng gió rồi.

Nhìn thế giới bên ngoài, Y Y hai mắt tỏa sáng: - Oa, bên ngoài thật lớn thật đẹp.

Đường Kiếp cười cười, thấp giọng nói: - Đúng vậy, thế giới bên ngoài rất lớn, cũng rất đẹp cẩn thận một chút, đừng thò hẳn đầu ra ngoài.

Hắn nhẹ nhàng ấn đầu Y Y vào trong ngực áo, cũng may cổ áo rộng thùng thình, nên cũng không sợ nàng ta bị nghẹt thở.

Cào cào vào nội y, Y Y ủy khuất nói:

- Vẫn không thể đi ra ngoài sao? Thực sự muốn đi ra nhìn một chút, ca ca, không phải bọn họ đều đã đi rồi sao?

Đường Kiếp đứng ở bên kia đường, nhìn phong cảnh phía xa, dường như tự làm bầm với chính mình: - Ngoài sáng thì đều đi hết rồi, nhưng trong bóng tối thì chưa hẳn.

- Trong bóng tối? Y Y hơi hiểu ra, nàng trộm nhìn bốn phía, nhẹ giọng hỏi: - Có người theo dõi chúng ta?

Đi theo đường Kiếp một thời gian dài như vậy, vật nhỏ này cũng dần ý thức được hung hiểm bên người Đường Kiếp. Tuy rằng Đường Kiếp chưa bao giờ chính thức nói với Y Y, nhưng cũng chưa bao giờ có ý giấu giếm điều gì. Cho dù là một tiểu nha đầu ngây thơ, nhưng dưới tình huống như vậy, cũng dần dần hiểu ra một số chuyện.

- Ủ, có khả năng. Đường Kiếp trả lời.

- Huynh cũng không rõ? Y Y kinh ngạc hỏi.

Đường Kiếp lắc lắc đầu: - Ta làm sao mà biết được chứ. Ta cũng chỉ là mới bắt đầu tu luyện, vì để đối phó với Trang Thân, nên chỉ học pháp thuật chiến đấu. Người được phái đến đối phó với ta, không chỉ là người pháp lực cao cường, mà còn được huấn luyện kinh nghiệm do thám chuyên nghiệp, nếu dễ dàng bị ta phát hiện ra, thì mới là lạ đấy. Chẳng qua là ta cảm thấy, nếu ta là Thiên Thần cung, Đường Kiếp ta không dễ dàng mới ra ngoài một chuyến, nếu không nắm lấy cơ hội này thì đúng là kẻ đầu óc có vấn đề.

- Vậy huynh tại sao vẫn cùng các học tử khác tách ra? Không sợ bọn họ tới bắt huynh hay sao?

- Ta chính là đang muốn biết bọn họ rốt cuộc là bắt ta, hay chỉ theo dõi ta, hay là không thèm để ý tới ta. Nếu ta không cho bọn họ cơ hội làm sao biết được hành động của bọn họ, sau đó làm sao biết cách để đối phó.

- Hóa ra là vậy Tuy nhiên, có phải có chút mạo hiểm không? Bám vào cổ áo, giống như con mèo nhỏ nhìn ra xung quanh. Vật nhỏ học theo người trưởng thành, cũng dùng tay mân mê cằm, ra vẻ nghiêm trang suy nghĩ, giống như người trưởng thành.

Đường Kiếp cười nói: - Nếu không người nghĩ rằng, vì sao ta lại mang người theo người? Nếu thực sự bọn họ tới bắt ta, ta sẽ bỏ người lại, sau đó tự mình chạy trốn, người nhớ kỹ phải yểm hộ ta đấy.

- Đáng ghét. Y Y quát to lên, may mà Đường Kiếp đưa ngón tay, che miệng nàng ta lại.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Thủ Tiêu Tang Vật

Y Y giãy dựa một hồi, bàn tay cào loạn lên, đáng tiếc sức lực nàng nhỏ, nên cào Đường Kiếp không đau, chỉ hơi ngứa.

- Được rồi được rồi, không đùa người nữa. Nơi này chính là thành Vạn Tuyền, cho dù không phải học viện Tẩy Nguyệt, nhưng cũng không phải nơi mà Thiên Thần cũng có thể tùy ý gây rối. Nếu động thủ, chỉ cần đem chuyện làm to ra, lại kéo dài thời gian, lập tức sẽ có thương sự đuổi tới. Ảo trận của người không dùng được để đánh nhau, nhưng kéo dài thời gian thì dư sức, huống chi bản thân ta cũng có chuẩn bị, cho nên không cần phải sợ.

- Hừ, vậy sao huynh không nói sớm. Y Y tức giận quay đầu đi, không thèm để ý tới hân.

Đường Kiếp xoa xoa đầu nàng: - Được rồi đừng tức giận nữa, ngoan. Mặc kệ bọn họ rốt cuộc có hành động gì, chúng ta trước đó đều phải điều tra ra. Đây là cơ hội của bọn họ, cũng là cơ hội của ta.

- Tra thế nào? YY nhỏ giọng hỏi.

- Vậy cần phải có người hỗ trợ.

Đi dạo trên đường cái thành Vạn Tuyền, Đường Kiếp đi khắp mọi ngang cùng ngõ hẻm. Một lúc sau đã tới một cửa hàng bán pháp khí, đi vào trong, một lát sau lại đi ra, tiếp tục đi dạo vòng quanh. Một lát sau, liền có một gã nam tử đi vào trong cửa hàng, đi thẳng đến trước mặt tiểu nhị đang ngồi trước quầy.

Nam tử kia đi tới nói: - Chủ tiệm, hỏi người một việc.

Vị tiểu nhị ngẩng đầu liếc nhìn nam tử một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu gầy bàn tính.

Nam tử kia lấy ra một thỏi bạc đưa tới: - Lúc này có phải có người thiếu niên đi vào đây?

Người tiểu nhị kia vừa nhìn thấy bạc, đưa tay nhận lấy, lúc này mới chậm rãi nói: - Vâng, có một người thiếu niên vừa tới, vậy thì làm sao? - Có phải hần tìm người để bán cái gì? Nam tử kia thấy vậy liền vội hỏi.

- Bán đồ? Tiểu nhị kinh ngạc lắc đầu: - Không, hần chỉ vào đây nhìn một chút thôi.

- Chỉ nhìn một chút?

- Đúng vậy, nói là muốn mua thuật khí dạng kiếm, tuy nhiên nhìn bộ dạng của hần, hiển nhiên giống kẻ xấu hổ vì túi tiền rỗng tuếch, cũng không phải người có thể mua được. Vị tiểu nhị kia kinh miệt nói. Thân là tiểu nhị, trước mặt sẽ không dám tỏ ra kinh bỉ khách nhân, nhưng sau lưng lại ngấm ngầm coi thường.

Đáng tiếc nam tử kia không hề hài lòng, lại hỏi: - Hần không đưa ra túi Giới Tử, hay các loại pháp kiếm bán cho người?

Túi Giới Tử? Pháp kiếm? Khách quan ngài đang nói đùa sao? Người thiếu niên kia có thể có những thứ đó hay sao? Tiểu nhị khinh thường liếc mắt nhìn đối phương.

Nam tử kia nghe xong lộ vẻ thất vọng, chỉ có thể lắc đầu, lại lấy ra một lạng bạc đưa cho tiểu nhị nói: - Người nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Tiểu nhị kia nhận được bạc, mặt mày hớn hởi: - Yên tâm, tại hạ đều hiểu cả.

Lúc này nam tử kia mới thở dài rời đi.

Hắn vừa mới đi, Đường Kiếp lại xoay người quay trở lại, thở dài nói với tiểu nhị: - Thực đã làm phiền rồi, lúc này chỉ mãi xem đồ mà không cần thân, làm rớt đóa hoa ở trong này.

Hắn chỉ chỉ vào một góc, có một đóa hoa màu trắng đang an tĩnh nằm ở đó.

- Người đàn ông trung niên mặc áo bào tím? Không ngờ không phải người của Tiêu Dao xã. Đường Kiếp cảm thấy đáng tiếc, tuy nhiên ngẫm nghĩ lại liền hiểu rõ: - Dưới tình huống này, không nhất thiết phải để ám tử ẩn nấp trong Tiêu Dao xã theo dõi, sẽ dễ bị bại lộ. Tuy nhiên xem ra, bọn họ lần này cũng chỉ là theo dõi điều tra, không phải muốn bắt giữ. Nói như vậy, Cố Trường Thanh sau hai lần chịu thiệt thòi đã rút được kinh nghiệm, không tiếp tục kinh suất nữa. Nếu chỉ có vậy, hắn là phái người đi An Dương một chuyến rồi, chuyến đi này ít nhất phải kéo dài bốn năm tháng Tốt lắm, cho mình thời gian nâng cao thực lực bản thân. Tuy nhiên, tiểu tử bám theo chúng ta thật đáng ghét, có hắn bên cạnh, không làm được chuyện gì cả.

Hắn lăm bằm lâu bầu, cũng giống như Cố Trường Thanh phân tích hắn, hắn cũng đang phân tích hành động của Cố Trường Thanh.

- Đúng vậy đúng vậy. Tiểu gia hỏa kia gật gật đầu, bộ dạng như nghe hiểu rõ lắm vậy, nhưng kỳ thật lại chẳng hiểu gì cả.

- Cũng may là vẫn có biện pháp. Đường Kiếp cười nói.

Hắn nói nhỏ, giả ý ngấm phong cảnh, nhìn chung quan một chút, quả nhiên tìm được người trung niên mặc áo tím theo lời Y Y. Gã đang ở phía

xa, không nhanh không chậm bám theo Đường Kiếp, nếu không phải Y Ý nhắc nhở, thực đúng là nhìn không ra, bề ngoài ung dung phúc hậu, nhưng lại là thám tử của Thiên Thần cung.

Đường Kiếp cười lạnh trong lòng, giả vờ quay đầu đi về phía đó.

Nam tử kia thấy Đường Kiếp đang đi đến, cũng không hốt hoảng, chỉ hòa vào trong dòng người coi như không có việc gì đi qua.

Không ngờ tới đúng lúc này, Đường Kiếp đột nhiên ngăn hẳn lại: - Vị tiên sinh này, xin hỏi tới phố Trung Nghĩa đi thế nào?

Người mặc áo bào tím ngẩn ra: - Cái này ta cũng không biết.

- Vậy sao, vậy làm phiền tiên sinh rồi. Đường Kiếp cười cười tránh ra, sau đó lại tìm người khác hỏi đường.

Nam tử mặc áo bào tím kinh ngạc, nhìn theo mục tiêu mình theo dõi đang hỏi đường rồi đi xa dần, nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Trong lòng muốn đi theo, nhưng lại sợ hai người chạm mặt, lại còn đi cùng đường, cho dù là kẻ ngốc đối phương cũng biết có người theo dõi mình.

Nên nhất thời không biết làm thế nào cho phải. Lúc đó Đường Kiếp cũng khoan thai đi vào dòng người, rồi biến mất ở phía trước, gã nóng vội chỉ có thể giậm chân. Muốn gửi thư cầu cứu tới Cố Trường Thanh, nhưng nghĩ đến chính mình làm việc bất lực, chắc chắn sẽ bị Cố Trường Thanh quở trách, nên cuối cùng lá bùa cũng không được gửi đi. Nghĩ tới nghĩ lui, Đường Kiếp kia cũng chỉ là một mục tiêu đang bị hoài nghi, theo như lời chưởng quầy kia, hẳn ngay cả thuật phí cũng chỉ dám xem chứ không dám chạm vào, nên chắc sẽ không có vấn đề gì. Gã tự an ủi bản thân một phen,

sau đó báo lên là "không phát hiện bất cứ điều dị thường nào", coi như để đối phó cho qua chuyện này.

Bên này Đường Kiếp luôn lách bảy tám vòng, không thấy người mặc áo tím đi theo, cười ha ha, tiếp tục đi dọc theo con phố.

Hắn đến một ngõ nhỏ không người, thay bộ đồ trắng ra, dùng bùn đất bôi lên mặt, xõa tóc rối tung, sau đó mới thản nhiên đi ra. Nhìn hai bên trái phải một hồi, không ai chú ý tới mình, lúc này mới nghênh ngang đi vào một cửa hàng.

Cửa hàng thấy có một thiếu niên lôi thôi lếch thếch tiến vào cửa hàng, không nhìn được muốn lừa hắn ra ngoài, không ngờ khẩu khí người thiếu niên hết sức lăm liết nói: - Gọi chương quỳ các người ra đây, ta muốn bàn chuyện làm ăn với ông ta.

- Nhóc con, người thì có gì để mà buôn bán? Tiểu nhị trong điểm tức giận nói. Thiếu niên giơ lên một gói to: - Mở mắt chó của người mà nhìn cho rõ, trong tay ta là cái gì?

Túi Giới Tử? Tiểu nhị kia trừng mắt, nhìn kỹ một chút, xác định đúng là vậy, sắc mặt lập tức thay đổi: - Xin khách quan chờ một chút, ta lập tức đi mời chương quỳ đến.

Túi Giới Tử này do Đường Kiếp giết chết Trang Thân Mẫn Đông mà đạt được.

Đường Kiếp giết hại người này, được lợi không ít, đáng tiếc ngoại trừ đan dược bùa chú và túi Giới Tử là có thể mang ra ngoài bán, còn những thứ khác đều không bán được. Nhưng đan dược và bùa chú đều phải giữ lại để dùng, nên túi Giới Tử thành thứ duy nhất có thể bán được. Về phần những vật phẩm khác, Đường Kiếp đợi sau khi nghiên cứu cơ cấu của Thiên Thần cung, liền dùng Binh Tự quyết luyện hóa đoản kiếm của Mẫn Đông và giáp Thiên Thần, tổng cộng sẽ thu được ba hạt vàng.

Đem ba hạt vàng đó hợp lại một chỗ, ngưng tụ thành một hạt, sẽ được một hạt vàng lớn hơn.

Còn về phần trận đồ, dây trối tiên, hẳn không nỡ mang ra luyện, yêu bài thì không luyện được, Đường Kiếp dự tính lưu lại cho bản thân dùng. Đường nhiên, cũng chỉ có thể dùng lúc không có người.

Chưởng quầy rất nhanh liền đi ra, thấy túi Giới Tử thì liên tục gật đầu:

- Đúng vậy, đây chính là túi Giới Tử, chỉ có điều hơi nhỏ một chút.

Đường Kiếp giả bộ mình là một thiếu niên thô kệch kêu lên: - Lão đầu, người đừng nghĩ rằng ta không biết nhìn hàng, túi Giới Tử này ta đã hỏi qua rồi, ít nhất đáng giá sáu khối linh ngọc.

Chưởng quỹ kia cười ha hả nói: - Bán giá sáu khối linh ngọc, vậy nơi này của ta không mua nổi. Nếu người muốn bán, ta có thể trả người ba khối linh ngọc.

- Như vậy không được. Đường Kiếp đoạt lại túi Giới Tử: - Ta đều đã hỏi rồi, trên thị trường đều bán với giá bốn năm ngàn linh tiền.

- Đúng thế, tuy nhiên tiểu ca, lại lịch của túi Giới Tử này chỉ sợ không sạch sẽ? Chưởng quầy mỉm cười nói.

- Cái này Đường Kiếp làm bộ bị nói trúng, có chút thẹn quá hóa giận nói:
- Người quản lai lịch hay không lai lịch làm gì, dù sao ta cũng không trộm không đoạt, chỉ là ở ven đường có một cái gói to, ta lấy đấy.

Chưởng quỹ kia lại mỉm cười: - Người lấy cũng tốt, trộm cũng được, ta đều không so đo với người. Nhưng người không hiểu được lai lịch của nó thì có chút vấn đề. Thế này đi, người bán túi Giới Tử này cho ta, ta trả người ba khối linh ngọc, cũng cam đoan không lộ ra ngoài ai là người bán, người thấy thế nào?

Đường Kiếp làm bộ do dự nói: - Người nói thật chứ? Nếu có người hỏi tới - Lão hủ đã nói hôm nay không mua được cái túi Giới Tử nào cả, về phần chiếc túi này, tất nhiên là đã mua từ lâu rồi. Chường quây khẳng định nói.

Đường Kiếp cắn răng, cuối cùng cũng gật đầu nói: - Vây thì được, ba khối linh ngọc, tiện nghi cho người rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Truyền Pháp (P1)

- Như nhau cả thôi. Chưởng quầy cười mỉm nói: - Nếu còn thứ gì không thể lộ ra ngoài, người còn có thể tới tìm ta.

Túi Giới Tử đáng giá sáu khối linh ngọc, lần buôn bán này lại tới gần một nửa, chưởng quầy tâm tình rất vui vẻ.

- Ta biết rồi. Đường Kiếp cười cười, có mấy lời này của đối phương, hẳn cũng an tâm hơn.

Túi Giới Tử mặc dù tốt, nhưng không phải thứ mà hiện tại hắn có thể dùng, cũng chỉ là thứ dùng để cất đồ, không bằng đổi lấy dược liệu khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, nên cũng chẳng so đo chút thiệt thòi này làm gì. Cầm ba ngàn rưỡi linh tiền, Đường Kiếp lại có thể mua được dược liệu để tu luyện Ly Kinh lần nữa. Nói là một lần tu luyện, trên thực tế tu luyện Ly Kinh, tu luyện một lần tốn ba ngàn năm trăm linh tiền, nhưng dù có ba mươi năm ngàn linh tiền, ba trăm năm mươi ngàn linh tiền, cũng chỉ tu luyện một lần.

Chẳng qua đầu tư mỗi lần khác nhau, nên kết quả thu được cũng khác nhau.

Trước mắt, nói thực Đường Kiếp cũng không biết ba ngàn năm trăm linh tiền này đập xuống, có thể đập mình thành cái dạng gì.

Sau khi đi dạo một vòng, Đường Kiếp trở lại nơi tập hợp đã thỏa thuận từ

Học tử đến đó, thấy sắc trời không còn sớm, liền cùng nhau trở về học viện, dọc đường đều hi hi ha ha cười nói vui vẻ. Sau khi ngồi trên thuyền trở về núi Thanh Vân, tất cả học tử đều quay đầu nhìn về phía thành Vạn Tuyền.

Có học tử khoan thai nói: - Lần này có thể cùng nhau đi du ngoạn, lần sau không biết phải bao giờ mới có cơ hội. Còn nhớ khi mới đến, chỉ cảm thấy một tháng được nghỉ một ngày quá ít. Nhưng hiện tại xem ra, lại cảm thấy quá nhiều rồi bước lên tiên lộ, liền dần dần cáo biệt với tuyết nguyệt phong hoa, trong mắt chỉ còn lại duy nhất tiên lộ tranh hùng.

- Đúng vậy, đúng vậy. Đám học tử đều thốn thức.

Thuyền cập bến, mọi người đều mệt mỏi như chim quay về tổ, cáo biệt lẫn nhau. Lúc gần đi, Thái Quân Dương đột nhiên hét lên với Đường Kiếp: - Đường Kiếp, hôm nay là đồng môn, ngày mai thành đối thủ, Thần Binh Đấu Trường Ta chờ ngươi, đừng để cho ta thất vọng.

Đường Kiếp cười cười, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Người muốn tạo phiền phức cho hãn, tất nhiên là đợi hãn ở Thần Binh Đấu Trường. Người không có ý định gây phiền phức cho hãn, nhưng cũng không có ý định buông tha hãn, những ngày sau này chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Từ thành Vạn Tuyền trở về, cuộc sống lại trở về nề nếp cũ, đám học tử a mỗi ngày chân đều như lắp dây cót. Lên lớp, tan học, tu luyện, cứ lặp đi lặp lại, đơn điệu máy móc.

Sau ba ngày kết quả kỳ thi được công bố.

Đường Kiếp không ngoài dự tính đứng đầu bảng.

Có đôi khi Đường Kiếp còn hoài nghi, đứng đầu bảng rốt cuộc do bản thân hấn tự mình lấy được, hay do Tạ Phong Đường giúp mình gian lận.

Tuy nhiên những điều đó đều không quan trọng.

Điều quan trọng trên danh sách kết quả kỳ thi, học viện Tây Nguyệt tuyên bố một chuyện: "Thưởng cho học tử đứng đầu kỳ thi, học tử Đường Kiếp được quyền một lần tiến vào Thiên Nhất cửu tầng. Tin tức vừa được đưa ra, cả học viện đều trở nên ồn ào.

Mặc dù biết đầu bảng kỳ thi này ngoại trừ một lộ Diên Niên Ích Thọ đan còn có thêm một giải thưởng lớn, nhưng không ai ngờ được rằng giải thưởng sẽ lớn như vậy.

Thiên Nhất cửu tầng, Tử Ngọc Tâm Pháp, Thiên Tiêu Kiếm điển.

Hai bộ bí pháp quan trọng nhất Tây Nguyệt phái, cứ như vậy mở ra với Đường Kiếp.

Trong lúc nhất thời mỗi người một câu, Đường Kiếp lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió,. Mọi người đều bảo Đường Kiếp, vì thế sau "cuồng sinh Đường Kiếp", lại thêm một "Thiên mệnh Đường Kiếp". Ở Tế Hà Giới không có khái niệm thiên mệnh chi tử (con trai của ông trời), số mệnh may mắn các loại. Thiên đạo đều không coi trọng bất cứ kẻ nào, mọi người cũng không ủng hộ cách nói là do ý trời, vì như vậy sẽ phủ định hết tất cả cố gắng của người khác, đem mọi công lao đều quy do ông trời.

Nếu như vậy, khổ tu còn có ý nghĩa gì?

Nhưng điều này cũng không ngăn được việc mọi người coi đây là cái có, cho những người ít may mắn hơn một quãng sáng đặc biệt.

Đương nhiên, ở trong mắt những kẻ có tâm, thì bản chất của vấn đề lại hoàn toàn bất đồng.

Được học viện Tây Nguyệt coi trọng, Thiên Nhất cửu tầng mở ta, hết thấy mọi chuyện đều làm thay đổi địa vị của Đường Kiếp, mà theo sự thay đổi này, áp lực trên người Cố Trường Thanh cũng tăng lên.

Gã nhận được một phần mật hàm từ Thiên Thần cung.

Mật hàm viết rằng: "Nếu có thể xác nhận Đường Kiếp chính là Đường Kiệt, dù phải trả giá thế nào cũng phải cướp được người này".

Cái gọi là không quản phải trả giá thế nào, dĩ nhiên chính là ám chỉ việc không ngại cùng với Tây Nguyệt phái chính thức khai chiến.

Đáng tiếc, trong lòng Cố Trường Thanh cười khở: Ta chính là không thể xác nhận được chuyện này đây. Nếu như gã có thể chắc chắn, thì đã sớm phái người đến cướp Đường Kiếp khỏi học viện, hiện tại cũng cần gì phải bó buộc bản thân như thế này.

Cho tới bây giờ, trong tay gã có hơn mười người bị hoài nghi. Đường Kiếp có một điểm khác biệt duy nhất so với bọn họ, chính là phát hiện ra rồi lần theo dấu vết. Dùng lý do này để kết luận hẳn chính là Đường Kiệt, cũng không phải giống như trò đùa sao.

Chỉ có thể chờ người từ An Dương đến đây rồi nói. Hy vọng lần này bọn họ sẽ không làm cho mình thất vọng.

Đáng tiếc An Dương lại ở quá xa, nhanh nhất cũng phải mất năm tháng mới quay trở về đây được. Trong lòng có một cảm giác mơ hồ, những người tới đây chưa chắc đã hữu dụng. Bởi vì nếu như mình là Đường Kiệt, tuyệt đối sẽ không bỏ qua những lỗ hổng quan trọng như vậy.

Không để ý tới nỗi lo được mất của Cố Trường Thanh, lúc này Đường Kiếp đang đứng ở ngã tư hạnh phúc nhất cuộc đời.

Thiên Nhất Các cửu tầng.

Đường Kiếp đứng ở tầng cao nhất trung tâm nhất, trước mặt là một bức tượng điêu khắc hình người, chính là sư tổ Thủy Nguyệt thiên tôn.

Ông ngồi khoanh chân, tay trái đặt trước ngực, trong lòng bàn tay có một khối ngọc tím, tay phải đặt trên đầu gối, trong lòng bàn tay có một thanh đoản kiếm. Phía trước có đệm cỏ, để mọi người lễ bái, trừ những thứ đó ra, không còn gì khác.

Đây, chính là Thiên Nhất Các cửu tầng. Đường Kiếp nhìn cũng có chút tức cười.

Từng vô số lần tưởng tượng về bộ dạng của Thiên Nhất Các cửu tầng, không những đơn giản, mà thậm chí còn đơn sơ tới mức khiến hẳn cảm thấy kinh ngạc.

Nơi này ngay cả một cuốn sách cũng không có, chỉ có pho tượng đang ngồi nghiêm chỉnh ở kia, lại như mang theo một cỗ uy khí thể uy nghiêm.

- Đúng vậy, đây chính là Thiên Nhất Các cửu tầng. Tạ Phong Đường, đứng ở phía sau hẳn nói.

Chỉ vào pho tượng, Tạ Phong Đường nói: - Còn không bái lạy sư tổ?

Đường Kiếp vội vàng tiến lên, quỳ rạp xuống trước pho tượng, cung kính dập đầu ba cái.

Ba cái khấu đầu đại biểu cho nhập môn, cũng đại biểu cho việc, từ hôm nay trở đi Đường Kiếp chính thức trở thành môn hạ của Tủy Nguyệt. Chẳng qua là lấy thân phận học tử, tiếp tục học tập tại học viện mà thôi.

Nhìn thấy thái độ Đường Kiếp cung kính nghiêm túc, cũng không dùng mánh lới, Tạ Phong Đường vừa lòng gật đầu:

- Tốt lắm, người phải nhìn rõ đấy. Thứ mà sư tổ cầm trong tay, chính là Tử Ngọc Tâm Pháp và Thần Tiêu Kiếm Điển của Tây Nguyệt phái.

Đường Kiếp nhìn ngọc và kiếm kia, thầm nghĩ rằng, hóa ra tâm pháp được phân biệt khắc ở trên ngọc tím và thân kiếm. Chẳng trách được gọi là Tử Ngọc Tâm Pháp và Thần Tiêu Kiếm Điển.

- Tâm pháp thiên về cảnh giới, kiếm điển thiên về sát phạt. Người hiện tại chỉ mới làm môn hạ, hai thứ chỉ có thể chọn một mà thôi. Tương lai nếu có cơ hội lập nhiều công lao cống hiến cho môn phái, tự nhiên có thể đạt được môn pháp còn lại. Hiện tại, người lựa chọn đi.

Đường Kiếp nhìn khối ngọc, lại nhìn nhìn thanh kiếm, hỏi: - Viện chủ, tâm pháp làm cơ sở, nếu tương lai vào Thoát Phàm lại luyện Tử Ngọc Tâm Pháp, sẽ không bỏ lỡ căn cơ chứ?

Tạ Phong Đường cười nói: - Tử Ngọc Tâm Pháp cũng không chỉ là pháp thuật nền tảng, mà còn là thứ sư tổ cả đời ngộ đạo tâm đắc, dựa vào cảm ngộ khi tu luyện cảnh giới, tuy cũng có phương pháp tu luyện, có vượt cửa thăng cấp, nhưng phần nhiều vẫn là lĩnh ngộ chi đạo, tu luyện bất cứ lúc nào, cũng không coi là muộn. Năm đó Tây Nguyệt phái chưa huy hoàng như bây giờ, cũng từng có không ít tiên gia đại năng đến cầu Tử Ngọc Tâm Pháp, chính là cầu ngộ đạo.

- Thì ra là thế. Đường Kiếp gật đầu trả lời: - Nếu như vậy, học trò muốn học Thần Tiêu Kiếm Điển.

- Thần Tiêu Kiếm Điển người chắc chắn chứ?

- Vâng, đệ tử chắc chắn.

- Được. Tạ Phong Đường lấy thanh đoản kiếm màu vàng kim trên tay pho tượng ra, trên thân kiếm đột nhiên phát ra một vòng hào quang, biến thành đường kiếm vọt vào không trung.

Trong lâu các lập tức tràn ngập ánh hào quang, hiện ra vô số quang ảnh.

Lập tức thấy vô số bóng người trong ánh hào quang, hoặc đạo hoặc kiếm hoặc thương hoặc giáo hoặc búa hoặc chùy hoặc quyền cước, trăm loại vũ khí hàng ngàn pháp thuật tất cả đều lần lượt xuất hiện, các ánh hào quang xen lẫn vào nhau, phía sau các bóng người hiện ra vô số văn tự tâm pháp như ẩn như hiện. Bên trong bóng người có sợi dây màu đỏ chạy khắp người, chính là đường hành khí và biến hóa, xen lẫn với ánh sáng hào quang, khiến người xem hoa cả mắt.

Đường Kiếp bật thốt lên: - Đây không phải là kiếm pháp?

Tạ Phong Đường cười nói: - Ai nói Thần Tiêu Kiếm Điển chỉ là kiếm pháp vậy? Nếu như nói Tử Ngọc Tâm Pháp chính là sư tổ cả đời ngộ đạo mà thành, như vậy Thần Tiêu Kiếm Điển có tám phần không liên quan tới sư tổ, mà là do hậu bối tự nghĩ ra tiên gia kỳ thuật, nhờ vào đó, mới tập hợp được thành được.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 80+2: Truyền Pháp (P2)

Hóa ra Thần Tiêu Kiếm Điển, là Tẩy Nguyệt phái dùng tâm huyết của tổ tiên qua nhiều thế hệ mà tập hợp thành.

Tiên pháp, chưa bao giờ là càng cổ càng tốt.

Thời đại luôn tiến bộ, người hậu bối đứng trên cơ sở của tiền bối, luôn có thể sáng tạo ra càng nhiều pháp thuật tốt hơn. Bởi vậy chỉ ít thì pháp thuật trên một đạo, bao giờ cũng là mới mạnh hơn so với cũ. Mà sự sợ hãi về việc tồn tại của những người cổ xưa, thứ nhất là vì họ sống đã lâu, thời gian tu luyện dài. Thứ hai là vì nghe nói lúc thiên địa sơ khai, là lúc thiên đạo lộ rõ, ngộ đạo cũng dễ dàng.

Sau đó thiên đạo không còn rõ, con đường nhiều gian khó, tu đạo dần dần suy yếu, người tu đạo trở thành người tu tiên, người tu linh.

Thần Tiêu Kiếm Điển được Tẩy Nguyệt phái thu thập qua nhiều thế hệ, nên những pháp thuật trong đó, tất nhiên đều là diệu pháp.

Tuy nhiên nhiều diệu pháp như vậy, Đường Kiếp chân chính có thể cũng, cũng chỉ là một phần trong đó.

Tạ Phong Đường nói: - Lần truyền pháp này, tổng cộng có một ngàn ba trăm bốn mươi hai loại pháp thuật phù hợp, ảo diệu đều không giống nhau. Tập trung tinh lực, tự mình lựa chọn thứ mình muốn học, không nên ghi nhớ quá nhiều, sẽ làm phân tán tinh lực của người.

Truyền pháp cũng xem cơ duyên.

Nếu người có năng lực, trí nhớ và ngộ tính, có thể học vài loại. Nếu không có bản lĩnh đó, cũng chỉ có thể học một loại, nếu tham thì thâm, một loại cũng không học được.

Người chỉ có một canh giờ, trong vòng một canh giờ này, có thể lĩnh ngộ được đến đâu, đều dựa vào chính bản thân người rồi. Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, lần sau thì phải có cống hiến to lớn, mới được tiến vào Thiên Nhất Các cửu tầng.

Nói xong, Tạ Phong Đường liền mỉm cười rời khỏi, để cho Đường Kiếp tự mình lĩnh ngộ.

Câu nói cuối cùng của ông ta, có một thâm ý khác.

Thông thường truyền pháp, thời gian đều là ba canh giờ, trên cơ bản chỉ đủ để mọi người lựa chọn và lĩnh ngộ hai loại pháp thuật hùng mạnh.

Nhưng thời gian của Đường Kiếp, lại chỉ có một canh giờ. Mặc cho hãn chọn loại nào, nhất định đều không đủ thời gian, hơn nữa rất có thể là vừa vặn không đủ thời gian.

Mà muốn đạt được nhiều thời gian hơn, thì nhất định phải có cống hiến to lớn, đây cũng là quy định của môn phái, chứ không phải quy định cho thêm vào.

Từ phương diện này mà nói, đệ tử Tẩy Nguyệt phái phải đạt được tiên pháp, nói khó cũng không khó, đạt được đủ cống hiến là được.

Nhưng dựa vào năng lực hiện tại của Đường Kiếp, ngoại trừ giao Bình Giám ra, hãn không có bất cứ khả năng cống hiến được điều gì cho môn phái.

Cho dù không làm gì cả, nhưng thực ra Tạ Phong Đình đang ép Đường Kiếp giao đồ ra. Tuy rằng ông cũng không biết, rốt cuộc muốn Đường Kiếp

phải giao thứ gì ra.

Nếu đã vậy, Đường Kiếp không có lý do nào để oán hận. Bản thân nhờ vào đứng đầu kỳ thi mới được học viện thưởng cho, đã là phần thưởng kèm theo, thì đừng nói là một canh giờ, dù chỉ một phút, người cũng chỉ có thể cảm tạ.

Bảo vật quá xa, mà tâm pháp lại ngay gần, lựa chọn như thế nào, đều phải dựa vào chính bản thân Đường Kiếp rồi.

Nhưng hết thầy không đoán trước được, Tạ Phong Đường không ngờ rằng, sau khi mình rời đi, Đường Kiếp lầm bầm nói một câu:

- Một canh giờ đủ rồi.

Ngay sau đó hắt lấy Diễn Trận Đồ trong người ra.

Hắn trước chỉ biết, học viện Tây Nguyệt dù cho hắn tiến vào Thiên Nhất Các, đa phần cũng chỉ là thủ đoạn đùa giỡn hắn, nên tất nhiên là có sự chuẩn bị trước.

Lại nói tới học viện Tây Nguyệt cũng không cấm đệ tử dùng giấy bút ghi chép, dù sao còn có đường hành khí tồn tại, dựa vào giấy bút căn bản không kịp vẽ, không bằng dựa vào kiến thức và trí nhớ của mình đi phân tích lý giải, có khi còn hiệu quả hơn. Bởi vì vậy, Tạ Phong Đường cũng không nghĩ tới việc phải lục soát người Đường Kiếp.

Vì đây rốt cuộc là truyền pháp chứ không phải ngồi tù.

Nhưng học viện Tây Nguyệt cũng không nghĩ được rằng, không ngờ Đường Kiếp lại hiểu trận pháp.

Hiểu trận pháp thì thôi, vì trận pháp chỉ có thể nhớ không thể mang, vấn đề là cũng không ai biết trên người Đường Kiếp còn có một tờ trận đồ,

ngay lập tức giải quyết mọi vấn đề.

Sự tình bây giờ không giống với lúc trước.

Một canh giờ, đủ để Đường Kiếp hoàn thành chuyện mình muốn làm.

Ngay sau đó, Đường Kiếp liền lấy ra một chiếc bút mực.

Chiếc bút này chính là được làm từ chiếc lông vũ của bạch hạc.

Lúc trước hắn cầm lông chim về, cũng từng đau đầu không biết dùng làm gì.

Nếu dựa theo cách dùng vây cá, trước tiên phải bắt một đám hạc đến.

Trên núi Thanh Vân cũng có hạc tiên, nhưng vấn đề chúng đều là vật cưỡi của thượng tiên. Đừng nói là không được bắt, ngay cả bắt một cọng lông, bạch hạc cũng sẽ không tha cho hắn.

Ở hồ Ngọc Đới thiếu vài con cá chép vàng, Lý Dư cũng sẽ không để ý. Nhưng hạc tiên trên núi Thanh Vân thì tuyệt đối không được đụng vào, chỉ có thể nói kiếp thú cũng có số mệnh không giống nhau.

Đường Kiếp vắt óc suy nghĩ cũng không tìm được biện pháp, cuối cùng tìm đến Thủy phu nhân thỉnh giáo, mới bừng tỉnh. Kính nhờ Thủy phu nhân làm dùng nó làm cho mình một cây bút, bất kể là chế bùa hay bày trận, hiệu quả đều rất tốt.

Lúc này hắn bày trận đồ ra, trận đồ kia như một tờ giấy trắng. Thoạt nhìn cũng không có vật gì, chỉ duy nhất ở góc trên cùng bên phải có chút hào quang, giống như khay đựng thuốc màu, phát ra đủ các loại màu sắc, chính là các vật liệu bố trí trận đồ được bày trước trong đó.

Đường Kiếp chấm bút vào khay đựng thuốc màu, bút không rời trận, thuận tay vẽ ra, một trận đạo hiện lên trên giấy.

Bày trận như vẽ tranh.

Cùng với tiếng sột xoạt của bút lông, nét mực tung hoành trên Diễn Trận Đồ, trận vân dày đặc, một trận đồ ký ức nho nhỏ đã được hình thành.

Đường Kiếp hạ bút viết như bay, tùy ý viết, càng viết càng say mê.

Tạ Phong Đường đang chờ đợi bên ngoài, mình ở bên trong bày trận trộm nghệ. Nếu bây giờ Tạ Phong Đường đột nhiên xông vào, thấy cảnh này, dù không giết hẳn thì cũng sẽ thu hồi cơ hội truyền pháp lần này của hắn.

Nhưng mà lúc này Đường Kiếp không hề sợ hãi, ngược lại dưới sự căng thẳng cao độ, tinh thần cảm thấy kích thích, hạ bút lại càng nhanh, mỗi một đường bút đều như đã học thuộc từ lâu, không hề có nửa điểm sai sót.

Mặc dù là lúc bình thường khi bày trận, Đường Kiếp cũng không nghĩ rằng mình sẽ có lúc tiêu sái thế này. Không ngờ tới tại đây dưới áp lực nặng nề, Đường Kiếp trong lúc vô tình đã tiến vào cảnh giới tâm không tạp niệm, mặc dù chưa hiểu rõ am ty và dương gian, nhưng không thể nghi ngờ rằng hắn đã tiến được một bước lớn.

Chỉ có điều Đường Kiếp giờ phút này cũng không để ý tới, tất cả tinh lực đều tập trung trên việc bố trí pháp trận. Động tác càng ngày càng nhanh, càng lúc càng tự nhiên.

Cuối cùng, theo ngòi bút vung lên, dùng lực ấn lên vị trí trung tâm của trận đồ.

Điểm nhãn.

Vẽ trận điểm nhãn, pháp trận đã hình thành.

Một đạo linh quang lao ra khỏi trận đồ, mở rộng ra, ghi hết hình ảnh trong không trung lại.

- Phù.

Đường Kiếp thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cuối cùng cũng xong rồi.

Có trận pháp ký ức này, thì rất nhiều pháp thuật trong Thần Tiêu Kiếm Điển đều bị mình nhớ hết, đến lúc đó có thể từ từ mà lựa chọn.

Đáng tiếc trận đồ này có hạn, không thể so sánh với trận pháp ký ức thông thường, chung quy vẫn không thể ghi chép lại toàn bộ, tuy nhiên như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không để cho Tạ Phong Đường bên ngoài phát hiện.

Kỳ thật lúc này Thiên Nhất cửu tầng linh quang bao phủ, cho dù là ở bên ngoài núi Thanh Vân đều nhìn thấy.

Chỉ có điều đây cũng là truyền pháp, nên tất nhiên sẽ có hiện tượng như vậy.

Giống như Tụ Linh Trận được Đường Kiếp giấu ở ngoài Đào Nhiên Cư, hôm nay truyền pháp trận ở Thiên Nhất cửu tầng cũng đã che đậy được trận pháp ký ức nho nhỏ này.

Một lúc lâu sau, Tạ Phong Đường tiến vào, nhìn thấy Đường Kiếp đang ngồi dưới đất vắt óc suy nghĩ.

Ông ta phát tay, hào quang của kiếm điển tản mất.

Tạ Phong Đường nhìn vào Đường Kiếp: - Thế nào? Có học xong một loại trong đó?

Đường Kiếp vẻ mặt đau khổ.

Nhìn thấy vẻ mặt hần như vậy, Tạ Phong Đường mỉm cười: - Nếu như không thể lĩnh ngộ, cũng không có cách nào khác, trong phái có quy định, cuối cùng vẫn phải có cống hiến

Ông ta còn chưa dứt lời, Đường Kiếp đã nói: - Ôi, đệ tử vô dụng, chỉ lĩnh ngộ được ba môn pháp thuật, còn một loại chỉ miễn cưỡng ghi nhớ, nhưng chắc là không thành.

- Cáicái gì? Ba môn?

Tạ Phong Đường hoàn toàn thờ người ra.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Bế Quan

Tạ Phong Đường quả thực không thể tin vào lỗ tai mình.

Ông ta trừng mắt nhìn Đường Kiếp:

- Người nói người ghi nhớ được ba môn pháp thuật?

- Đích thực mà nói, phải là ba môn rưỡi.

Đường Kiếp trả lời.

Hắn cũng không sợ chấn động thế tục, trực tiếp ném ra ba môn rưỡi.

Bởi vì pháp thuật hắn học sớm muộn gì cũng phải dùng, nếu bây giờ nói chỉ ghi nhớ một môn, vậy tương lai cũng chỉ có thể dùng một môn, vạn nhất có lúc phải dùng tới môn thứ hai thì phải làm thế nào?

Nếu như vậy, thà rằng hiện tại làm một kẻ thiên tài, là người có trí nhớ phi phàm thì các người có thể làm gì được chứ?

Người khác có thiên phú là Ngọc Môn Cửu Chuyển, nhưng cũng chưa chắc có trí nhớ siêu phàm như ta.

Mà sở dĩ hắn nói là ba môn rưỡi chính bởi vì Đường Kiếp đề phòng tương lai trong ba năm, mình cũng chỉ có thể nắm giữ được ngần ấy môn pháp thuật.

Pháp thuật trong Thần Tiêu Kiếm Điển, cũng không phải là thứ mà mấy loại pháp thuật tầng thấp có thể sánh bằng, từng môn pháp thuật đều uyên

bác tinh thâm, dùng tới tận Tử Phủ Thiên Tâm cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều theo thực lực tăng lên thì uy lực cũng được nâng cao theo mà thôi.

Chính vì nguyên nhân này, mà những pháp thuật trong đó đều cực khó luyện.

Không giống với các loại pháp thuật như Long Thủy Quang, pháp thuật trong Thần Tiêu Kiếm Điển không chỉ là pháp thuật, mà đồng thời còn là một môn tu luyện tâm pháp. Chỉ sau khi tu luyện tâm pháp tới một trình độ nhất định, mới có thể phát huy ra hiệu quả chân chính của pháp thuật.

Bởi vì vậy, phỏng chừng trong khoản mười năm, Đường Kiếp hẳn chỉ có thể nắm giữ ba môn pháp thuật đã là không tồi rồi, sở dĩ nói ba môn rưỡi, là vì muốn lưu lại đường lui cho bản thân. Nếu chẳng may tiến cảnh của bản thân không tệ, khi đó muốn gia tăng thêm một môn pháp thuật, đến lúc đó có thể nói là “Ta cuối cùng cũng khôi phục được trí nhớ về môn pháp thuật thứ tư rồi!”, lúc đó nửa môn này cũng chính thành một môn rồi.

Trận pháp ký ức tất nhiên không chỉ có ngần ấy, bởi vậy đại bộ phận vẫn là lãng phí đấy, tuy nhiên... ai quan tâm tới vấn đề này chứ?

Lưu lại nó, để nhìn thôi cũng tốt.

Lúc này Tạ Phong Đường nghe thấy vậy, ghen hòng nhìn trân trối, run rẩy hỏi:

- Là ba môn nào?

Ông ta không thèm quan tâm tới nửa môn còn lại.

Đường Kiếp trả lời:

- Tử Điện Túng Thân Pháp, Vô Tướng Kim Thân và Thần Đình Thiên Biến. Tuy nhiên thời gian quá vội vã, học trò ghi nhớ vội vàng, sợ rằng qua

một thời gian sẽ quên mất...

Về mặt hãn biểu lộ sự gấp gáp nhìn Tạ Phong Đường, ý nói nếu có vấn đề sau này từ từ trả lời, hiện tại ta miễn cưỡng lắm mới nhớ được ba môn, trước tiên để ta trở về ghi nhớ lại đã rồi nói sau.

Kỳ thực hãn căn bản một chữ cũng không nhớ, chỉ sợ Tạ Phong Đường không tin, thuận miệng hỏi hãn một ít tâm pháp và khẩu quyết, mà mình lại không đáp được, thì tất nhiên phải kiếm cớ chạy trước đã.

Cũng may lý do này cũng coi như chính đáng, Tây Nguyệt phái phạm là đệ tử đến học qua hai đại bảo điển này, mỗi người sau khi rời đi đều lập tức quay về chỗ ở, thường thường không dưới mười ngày nửa tháng cũng không ra ngoài, có khi nói mơ cũng nói ra một đoạn khẩu quyết, một mực tu chí vận hành đủ một vòng mới yên lòng được.

Bởi vậy Tạ Phong Đường cũng không ngăn cản hãn, chỉ kinh ngạc nhìn Đường Kiếp, mãi lâu sau mới nói:

- Đi đi, đi đi...

Đường Kiếp tạ ơn, sau đó chạy như bay về phía Đào Nhiên Cư.

Nhìn bóng lưng hưng phấn của hãn, môi Tạ Phong Đường run run, thốt ra vài từ:

- Cái này chính là ăn trộm không thành còn mất thêm năm gạo rồi...

Nghĩ lại, tiểu tử này có thể trong vòng một canh giờ ghi nhớ ba môn pháp thuật, cũng coi như một kỳ tài.

Ồ, nếu nói cách khác, cho dù hãn không phải là Đường Kiệt, thì ít nhất cũng là nhân tài, thu nhận vào môn phái, thì môn phái cũng chẳng thiệt hại gì.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tạ Phong Đường mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Đại pháp tự an ủi chính mình đúng là ở đâu cũng có.

Trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp trực tiếp mở đại trận ra, lại treo biển thời khắc tu luyện quan trọng, đóng cửa từ chối tiếp khách, dù sao việc này tất cả mọi người đều biết, nên cũng quang minh chính đại.

Sau đó hẳn chính thức bắt đầu nghiên cứu ba môn pháp thuật mà mình vừa báo.

Trong vòng một canh giờ vừa rồi, ngoại trừ bày trận, Đường Kiếp nhàn rỗi không có việc gì, liền nhìn toàn bộ hơn một ngàn pháp thuật một lần, yêu cầu trong đó đều nhìn rõ một lượt. Người khác chỉ được lựa chọn trong vài phút, thời gian còn lại dùng để ghi nhớ, còn hẳn ngoài thời gian bày trận ra, toàn bộ thời gian còn lại đều dùng để lựa chọn, chọn ra loại pháp thuật thích hợp nhất cho mình đấy.

Môn pháp thuật đầu tiên mà Đường Kiếp lựa chọn chính là Tử Điện Túng Thân Pháp.

Pháp thuật cũng như tên gọi, chính là một môn pháp thuật chạy loạn, cũng có thể dùng trong tác chiến.

Ở trong Thần Tiêu Kiếm Điển, Tử Điện Túng Thân Pháp chính là một loại pháp thuật đẩy nhanh tốc độ, điểm thiếu hụt duy nhất chính là tiêu hao linh khí quá mức, về sau sẽ bị thiếu hụt linh khí, không thích hợp chạy đường dài, nhưng ở khoảng cách ngắn xông lên, tác chiến phạm vi gần và trung thì lại có được tác dụng cực lớn, lợi công lợi tránh né. Ngoài ra nó cũng có thể tác dụng lên pháp thuật bay lượn, nâng cao tốc độ bay.

Còn Vô Tướng Kim Thân lại là một môn cường thể thuật pháp, sử dụng nó có thể làm cho thân thể cường độ, khí lực tăng lên nhiều. Cũng không giống với bách luyện kỳ ở Thoát Phàm Cảnh, bách luyện kỳ là cải tạo thân thể, trực tiếp vĩnh viễn khiến thân thể cường độ, Vô Tướng Kim Thân thì lại là thuật pháp, chỉ là thông qua thuật pháp tạm thời nâng cao cường độ và khí lực của thân thể, nhưng hiệu quả rất tốt, có thể làm cho toàn thân vững như kim thiết, lực như địa long, cận chiến phương diện hay công thủ đều phù hợp.

Các loại pháp thuật cường thể, bình thường chỉ là đơn thuần tăng khí lực hoặc tăng sự cường tráng của cơ thể, chỉ có loại pháp thuật như Vô Tướng Kim Thân mới có thể tăng được cả hai bề, vả lại hiệu quả cũng rất kinh người.

Vì là pháp thuật, nên mặc dù thể chất Đường Kiếp dũng mãnh, những vẫn có thể hưởng thụ chỗ tốt này.

Sở dĩ lựa chọn pháp thuật này, nói trắng ra là để tìm lý do cho chính thân thể dũng mãnh của mình trong tương lai. Về sau trước khi động thủ dù không có việc gì cũng nắn cái Vô Tướng Kim Thân pháp quyết đã, còn về phần thực tế có hay không có tác dụng thì phải xem tình huống lúc đó nữa.

Ai mà bởi vì cảm thấy Đường Kiếp đánh như vậy linh khí khẳng định không đủ, vậy thì kẻ đó đúng là vì tính toán sai lầm mà gặp xui xẻo.

Về phần pháp thuật thứ ba Thần Đình Thiên Biến, lại là một môn nhãn chiến thuật.

Đặc điểm lớn nhất của pháp thuật này là có thể áp dụng cho bất cứ vũ khí nào.

Sở dĩ lựa chọn pháp thuật này, là bởi vì Binh Tự Quyết của Binh Chủ.

Tuy rằng Binh Tự Quyết trước mắt chỉ là môn pháp thuật hủy diệt thuật khí, nhưng Đường Kiếp đối với hạt vàng đã mơ hồ có chút ý tưởng.

Thời khắc này ý nghĩ vừa xuất hiện, trong cơ thể liền bay ra một hạt cát màu vàng kim, chính là hạt cát được hình thành sau khi hủy diệt ba thuật khí dung hợp thành.

Nếu như nói hủy diệt một thuật phí đổi lấy một hạt cát nhỏ, nếu không chú ý cũng không nhìn thấy được, như vậy hạt cát hiện tại nếu đặt trong tay, ít nhất cũng có thể thấy được sự hiện hữu của nó, cảm giác được độ cứng của nó.

Đường Kiếp dùng ngón tay chà xát hạt cát, Binh Tự Quyết tâm pháp chuyển động, hạt cát dần kéo dài ra, biến thành sợi dây mảnh như sợi tơ.

- Quả là vậy.

Đường Kiếp mỉm cười.

Sợi dây màu vàng kim gần như trong suốt, không nhìn thấy được, Đường Kiếp dùng sức dứt đứt nó, nhưng không thể làm được.

- Không tồi.

Trong lòng Đường Kiếp hưng phấn, vận chuyển châm Nguyên Khí, ngưng tụ ra một chút linh lực ở ngón giữa, mạnh mẽ thả dây tơ vàng ra ngoài, sợi dây đã lướt đi tạo ra một chút kim mang, xuyên thấu cửa gỗ bay ra, ở trên cửa gỗ còn để lại một lỗ nhỏ mà mắt thường khó có thể nhìn thấy được.

Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, thu được thành công lớn, Đường Kiếp hưng phấn không thôi.

Tuy nhiên ngay sau đó sắc mặt hắc đột biến:

- Mẹ nó, mình ném nó đi đâu rồi?

Hắn chạy ra ngoài tìm kiếm.

Tìm một lúc lâu, cuối cùng Đường Kiếp cũng cảm ứng được sự tồn tại của sợi dây, rút sợi dây từ trong đồng bùn đất ra.

Nhìn dây tơ vàng, Đường Kiếp khóc không ra nước mắt.

Thứ này quá nhỏ, nếu ném xa quá, không mất vài ngày là không tìm lại được đâu.

Không, đợi nó lớn hơn, cảm ứng cũng sẽ mạnh hơn, khi đó mọi chuyện sẽ tốt lên.

Chỉ có điều để đợi nó chân chính lớn mạnh đủ để sử dụng, thì cần phải phá nát bao nhiêu vũ khí, đối với bí học của Binh Chủ, Đường Kiếp hoàn toàn không có gì để nói.

Trừ những thứ đó ra, Đường Kiếp vốn đang chuẩn bị môn pháp thuật thứ tư, chính là Ngọc Liệt Chỉ. Một pháp thuật cực kỳ hùng mạnh, đối với các pháp thuật phòng ngự đều có khả năng xuyên qua, ngay cả giáp Thiên Thần cũng không phải ngoại lệ.

Mà hắn tu luyện Thiếu Hải Động Kim Quyết, là pháp thuật trợ giúp tốt nhất cho Liệt Ngọc Chỉ, có thể khiến năng lực của Liệt Ngọc Chỉ phát huy ra hai trăm phần trăm hiệu quả.

Tuy nhiên Tạ Phong Đường không có hỏi, Đường Kiếp cũng lười nói, như như cần thiết, về sau cũng có thể đổi thành pháp thuật khác, dù sao trong trận đồ thuật pháp nhiều, còn nhiều lựa chọn nữa mà..

Nhàn rồi không chuyện gì, Đường Kiếp cũng không nóng lòng luyện, mà lần lượt nghiên cứu trước một lượt đã.

Tu luyện không ngày tháng?

Trong nháy mắt đã là bán tháng trôi qua.

Khi Đường Kiếp hoàn thành bể qua, hẳn cũng không phải lo lắng Tạ Phong Đường có nghi vấn gì.

Đáng tiếc, Tạ Phong Đường không có hứng thú với việc nghi vấn hẳn, nhưng Vệ Thiên Xung lại vội vàng tìm tới.

Mấy ngày nay vì chờ đợi mà gã cũng sắp phát điên rồi.

- Người là người hầu học của ta.

Bám lấy cánh tay Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung hô lên:

- Biến mất những nửa tháng, ngươi làm gì giống với người hầu học chứ?

-

Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể cười làm lành nói:

- Không phải ta bế quan sao.

- Hừ, đó là truyền thừa chín tầng thiên nhất các.

Vệ Thiên Xung nói xong, hừ một tiếng nói:

- Ta không hiểu được, vì sao Tây Nguyệt phái lại đối đãi với người tốt như vậy. Vừa tặng vẩy cá, lại còn đưa linh dược, lại còn được truyền thừa, nghe nói ngay cả hạc tiên cũng tặng lông vũ cho người, còn ta cái gì cũng không có...

Đôi mắt gã đều là sự ghen tị tràn ngập.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 82+1: Vô Úy Thuật (P1)

Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể nhắc nhở:

- Nói chuyện chú ý một chút, là Hạc tiên bối, hoặc là Bạch Hạc tiên bối.
- Không sao hết, dù sao bà ta cũng không ở đây.

Vệ Thiên Xung tùy tiện nói.

- Có một số việc, mặc dù có mặt hay không người cũng phải chú ý, dưỡng thành thói quen.

- Người ý à, có điểm này không tốt, cũng quá chú ý mọi chuyện, người mệt mỏi như vậy không thấy phiền à?

Vệ Thiên Xung lắc lắc đầu nói.

- Cho nên ta mới có thể lấy được vẩy cá với lông vũ.

Đường Kiếp thản nhiên trả lời.

Vệ Thiên Xung ngần ngừ, cúi đầu thật sự suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm mặt nói:

- Đường Kiếp, người nói không sai. Người có thể đạt được rất nhiều thứ, mà ta không chiếm được, không phải bởi vì thiên mệnh, mà là bởi vì người so với ta cố gắng hơn, ta không nên đổ kỵ người.

Đường Kiếp ngẩn ngơ, nghĩ tiểu tử này như thế nào đột nhiên đổi tính rồi, chỉ trong chốc lát lại trở nên biết điều như vậy rồi, vội hỏi:

- Tiểu thiếu gia người tốt cuộc cũng hiểu rõ, vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng...

Hắn nói còn chưa dứt lời, Vệ Thiên Xung đã là khoát tay chặn lại:

- Cố gắng cái gì chứ, vậy cũng quá mệt mỏi. Ta không có ý định đó.

- Vậy vừa rồi người nói...

- Ý của ta là nói, người có được hồi báo là do người cố gắng đổi lấy, người bỏ ra nhiều thì tất nhiên phải thu lại nhiều rồi. Còn ta, không thể giống như người cố gắng chịu khổ, cho nên ta cũng chính là ít bỏ ra nên ít đạt được. Vì giấc mộng mà đi tranh đấu ta không làm được, nhưng lại có thể làm được những theo đuổi nhỏ! Về sau người còn được nhiều hơn nữa, thiếu gia ta cũng sẽ không đổ kỵ người, người xem có phải ta càng ngày càng biết điều rồi hay không?

Vệ Thiên Xung nói xong ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Đường Kiếp bị gã làm cho á khẩu, chỉ có thể giơ lên ngón tay cái:

- Ta phục người rồi!

Nói chuyện với Vệ Thiên Xung một lúc, Đường Kiếp mới biết trong khoảng thời gian hắn bế quan, học viện đã xảy ra không ít chuyện náo nhiệt.

Chuyện náo nhiệt nhất tất nhiên là chuyện bắt đầu lịch luyện.

Học sinh lịch luyện, trước tới nay vốn là đại sự trong học viện, địa vị chân chính của đám học sinh, thường cũng là trong khoảng thời gian này mà thay đổi.

Từ khi lịch luyện được bắt đầu, đám học sinh cơ bản chia làm hai loại.

Một loại là tư chất kém, tài nguyên không đủ, mục đích là trở thành học sinh, toàn lực tấn công cảnh giới, loại người này bao gồm Vệ Thiên Chí, Ngô Hạnh... chính là những đại biểu điển hình của loại đó.

Loại còn lại là có tư chất, tự thân cố gắng, trở thành học sinh cơ bản không thành vấn đề, mục tiêu chính là lam môn hạ hoặc đệ tử.

Đối với loại thứ hai mà nói, lịch luyện chính là thời khắc thi thố tài năng.

Ở học viện Tây Nguyệt, lịch luyện phân làm hai loại.

Một loại là luyện một mình. Luyện một mình là xông qua cửa, ở Thần Binh Đấu Trường có bảy tòa Thiên Điện. Đám học sinh sau khi tiến vào đều có khảo nghiệm tương ứng, sau khi hoàn thành sẽ đạt được đánh giá, điểm số được đánh từ không tới một trăm điểm.

Nếu có thể đạt được một trăm điểm, liền được thưởng. Nhưng dù là ai, ở cùng một cửa chỉ có thể đạt được một lần thưởng một trăm điểm, chỉ có điều đạt được càng sớm, thì phẩm cấp của phần thưởng sẽ càng cao.

Ngoài phần thưởng một trăm điểm, còn có phần thưởng bảng kỷ lục nữa, chính là bảng thành tích cao nhất của học viện. Chỉ cần có thể phá kỷ lục, lưu danh lên bảng, là có thể được thưởng phá kỷ lục.

Căn cứ cấp bậc không giống nhau, nên mỗi một cửa đều phân chia làm bảy bảng kỷ lục là Linh Tuyền, Linh Hồ, Linh Hải, Thoát Phàm, Bách Luyện, Cửu Chuyển, Khai Thuws.cs.

Bởi vì học viện Tây Nguyệt chưa xuất hiện học sinh, trong vòng mười năm nhập Thiên Tâm, cho nên trên bảng kỷ lục cũng không tồn tại cấp bậc này.

Loại thứ hai chính là đối luyện, tức là cuộc đọ sức giữa các học sinh, khá là náo nhiệt, trải nghiệm toàn bộ các mặt thực chiến là thực lực của học sinh.

Cứ mỗi ngày học viện đều sẽ căn cứ thành tích đối luyện, tuyển chọn ra Top năm người đứng đầu, theo cấp bậc mà lần lượt tặng thưởng từ một đến năm viên viên Dưỡng Khí Đan, có thể sử dụng cho biên độ nhỏ nâng cao tốc độ tu luyện.

Ba tháng thì mở một trận thi đấu nhỏ, tuyển ra Top mười người đứng đầu, tặng từ một tới mười khối Bồi Nguyên đan, chính là loại đan dược mà trước kia Ngô Hạnh mua.

Mỗi năm đại hội một lần, tuyển ra hai mươi người thành tích cao nhất, theo cấp bậc mà tặng từ một cho đến hai mươi viên Chân Nguyên Đan, đầu bảng còn có thêm quyền được lựa chọn pháp bảo hoặc thuật khí phù hợp với cấp bậc của mình, nhưng một bậc chỉ có thể lấy được một thứ, nếu lại tiếp tục đứng đầu bảng mà cấp bậc chưa tăng, thì quyền lựa chọn sẽ được đẩy cho người đứng thứ hai, thành tích cũng không cộng dồn.

Sau khi nhập học một năm, chính thức tiến hành đánh giá toàn bộ học sinh. Lấy thành tích thi học kỳ, điểm tích lũy, cảnh giới và lịch luyện tổng kết lại, để đánh giá học sinh, tuyển ra ba trăm học sinh ưu tú nhất.

Ba trăm học sinh này, chính là dự bị môn hạ và đệ tử. Có một điểm có thể chắc chắn đó là, có thể trở thành một trong ba trăm người nhưng chưa chắc đã có thể thành môn hạ, còn những kẻ không được xếp hạng thì chính là khẳng định không còn hy vọng.

Mà trước khi mười năm học kết thúc, học viện sẽ có thêm một đánh giá tiềm lực, tức là xem đám học sinh có hay không vì nâng cao cảnh giới mà sử dụng thủ đoạn cực đoan, dẫn tới cạn kiệt tiềm lực.

Nếu như thực như vậy, thì học viện cũng sẽ không xử phạt, nhưng cũng không có hy vọng trở thành môn hạ.

Bởi vậy bắt đầu từ lúc này, cạnh tranh trong học viện mới chính thức bắt đầu.

Hàng ngày, hàng tháng, hàng năm, thành tích lịch luyện đều quyết định trực tiếp tài nguyên của mọi người. Số lần nổi danh trên bảng càng nhiều, thì tài nguyên đạt được càng nhiều, thực lực cũng được nâng cao nhanh mạnh hơn.

Vì để tránh cho một số học sinh thực lực mạnh độc bá tài nguyên, học viện quy định, ở hạng mục đối luyện, một học sinh trong vòng một tháng nhiều nhất chỉ có thể thượng bảng năm lần.

Dù sao học viện rất rõ ràng, trừ phi thực lực học sinh gần nhau thì mới có có thắng có bại, chứ nếu thực lực chênh lệch tới trình độ nhất định, bên yếu thường thường là đánh bao nhiêu lần thua bấy nhiêu lần. Nếu không có thêm hạn chế, thì cũng không cần lịch luyện, mà trực tiếp tuyển vài người mạnh nhất mỗi ngày tặng thưởng cổ vũ là được.

Cũng may hạn chế này không áp dụng cho phần thưởng mỗi ngày, ở trận thi đấu nhỏ và đại hội thì cũng không hạn chế, nếu người có bản lĩnh, liên tục mười năm đứng đầu bảng cũng không thành vấn đề.

Vì thế, ở Thần Binh Đấu Trường học viện cũng làm một bộ điểm tích lũy.

Mỗi một học sinh mới vào đều có mười điểm, thắng thì được cộng một điểm, bại thì trừ một điểm, sau khi thua toàn bộ điểm, thì quyền hạn ở đối luyện ngày hôm đó sẽ bị hủy bỏ.

Điểm đấu trường mỗi ngày sẽ công bố một lần, không so sánh với điểm ngày hôm trước, người thượng bảng chỉ lấy điểm ngày hôm đó làm tiêu

chuẩn.

Vì để ngăn ngừa có kẻ an gian sẽ áp dụng phương thức rút thăm đối thủ, cũng ưu tiên chọn những người thực lực gần nhau.

Đồng thời dựa theo cấp bậc mà phân chia, Linh Tuyền đấu với Linh Tuyền, Linh Hồ đấu với Linh Hồ, bậc thấp có thể khiêu chiến với bậc cao hơn, ngược lại thì không được phép, nhưng phần thưởng cũng không vì điều này mà có bất kỳ biến hóa nào cả, —— bởi bản thân quyền khiêu chiến chính là một phương thức chiếu cố người có thực lực thấp rồi.

Trừ loại đó ra, kỳ thật còn có một loại, chính là thực chiến diễn luyện, cũng là ở trong núi Thanh Vân có một vài khu vực đặc biệt, coi như nơi an toàn nhất của học sinh sơ cấp thí luyện, tuy nhiên tiến vào nơi đó lại phải trả phí.

Tổng thể mà nói, quy củ học viện Tây Nguyệt rất phong phú, mỗi một điều đều có dụng ý, vừa phải cố vũ cạnh tranh, nhưng đồng thời lại không phải mù quáng cạnh tranh.

Đường Kiếp bế quan nửa tháng này, Vệ Thiên Xung đã đi tới Thần Binh Đấu Trường vài lần.

Bởi vì luyện một mình chính là khảo nghiệm thực lực bản thân, không được sử dụng bất luận ngoại vật gì, cho nên gã cơ bản đều là tới trường huấn luyện, kết quả vẫn như cũ thua rất thảm.

- Tất cả đều là loại người hung ác!

Túm lấy Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung khóc lóc:

- Ngày bình thường đều khách khí xưng huynh gọi đệ, sao vừa lên đấu trường, liền trở mặt rồi, ra tay chỉ có một chữ “độc”, chuyên hướng mặt mà đánh!!!

Nhìn vẻ mặt của Vệ Thiên Xung, Đường Kiếp bắt đầu hiểu được vì sao gã phải khổ cực chờ mình nửa tháng.

Tuy nhiên Đường Kiếp cũng cảm thấy kỳ quái:

- Theo lý thì không thể như vậy, người hiện tại có con rối trong tay, nó còn tốt hơn cả pháp thuật đấy.

- Vấn đề là đám tiểu tử kia đều vô cùng tỉ tiện. Bọn họ biết rằng tta dựa vào linh dẫn thuật khống chế con rối, nên họ vừa lên đài liền dùng pháp thuật làm rối loạn linh khí, để cho ta không có cách nào chỉ huy được con rối, tiếp theo liền độc ác đánh đấm ta một trận.

-

Đường Kiếp hoàn toàn á khẩu, không biết khuyên gì đành nói

- Bọn họ biết cái gì mà nhiễu loạn linh khí à? Nó chỉ là kích phát linh khí, dẫn động linh khí quanh thân khiến nó có một chút phản ứng nho nhỏ, liền giống như hô một tiếng chấn động không khí mà thôi, có thể có bao nhiêu hiệu quả? Ta xem à, cũng là người đa nghi rồi, không có chân chính cố gắng dùng pháp thuật của người.

Vệ Thiên Xung bị Đường Kiếp nói trúng, mặt đỏ lên, cúi đầu im lặng không nói gì.

Đường Kiếp nói không sai, đám học sinh đó cũng chưa từng học qua cái thuật pháp gì mà chuyên môn nhiễu loạn linh khí cả, chung quy là do chính kinh nghiệm thực chiến của bản thân gã không đủ, lâm chiến liền luống cuống.

Sợ người khác đoán trúng tâm tư nên không cường tráng, mười phần lực lượng, chưa chắc đã có thể phát huy một phần.

Vệ Thiên Xung dù sao cũng là thiếu gia, chưa từng phải chịu khổ, tính cách thì chỉ bị mẹ hằn chỉnh còn được, tuy có chút con ông cháu cha, nhưng chưa tới mức ương ngạnh, còn không bằng mấy kẻ hống hách đâu.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 82+2: Vô Úy Thuật (P2)

Kết quả của việc trên không ra trên dưới không ra dưới đấy, khi thực đánh nhau tất nhiên không bằng người khác, một con rối hoàn hảo chỉ được dùng để trang trí.

- Chuyện này cũng không có gì cả.

Đường Kiếp an ủi gã:

- Luyện nhiều một chút, thích ứng được với bầu không khí là tốt rồi.

- Vậy tức là ta còn bị ăn đòn dài dài.

Vệ Thiên Xung đau khổ nói.

- Người không muốn chủ động thích ứng, ta cũng không thể giúp người được.

- Vậy thì không được.

Vệ Thiên Xung nghe thấy thế, nhảy dựng lên:

- Người đã từng nói sẽ giúp ta thành thập đại đấy, hiện tại ta đang được đánh giá là vô năng, làm quái gì thành được thập đại chứ.

- ...

Người hiện tại muốn thành một trong mười đại đệ tử rồi.

Đường Kiếp hoàn toàn á khẩu.

Nghĩ ngợi một lát, Đường Kiếp cuối cùng đành nói:

- Đúng rồi, người hẳn là đã nhập Linh Tuyền rồi hả?
- Ủ, vài ngày trước đã nhập Linh Tuyền rồi.
- Học pháp thuật chưa?
- Vẫn chưa, không phải đang đợi người giúp ta chọn hay sao?
- Vậy là tốt rồi, ta có chủ ý rồi. Đi, ta đưa người đi chọn pháp thuật.

Đường Kiếp nói xong lôi Vệ Thiên Xung đi.

- Chọn pháp thuật gì?
- Tới rồi người sẽ biết.
- Người nói trước đi đã.
- Haizz, người sao lại dài dòng lắm lời vậy, đợi ta giúp người chọn xong người sẽ biết. Đúng rồi, Thị Mộng sao không đi cùng với người?
- À, gã à, còn đang đi học, tên đó thi học kỳ bị trượt.
- ...

Từ Thiên Nhất Các đi ra, Vệ Thiên Xung vẫn lôi kéo Đường Kiếp:

- Người khẳng định pháp thuật này ổn chứ?
- Tin tưởng ta đi, tiểu thiếu gia, tuyệt đối có tác dụng.

Đường Kiếp nghiêm sắc mặt nói:

- Không bằng bây giờ ngươi và ta thử chút xem?

- Hiện tại? Ta còn chưa luyện tập pháp thuật mà.

- Không cần đặc biệt khổ luyện, Vô Úy thuật chính là một pháp thuật làm giảm đau đớn, sau khi sử dụng trong một thời gian ngắn vẫn có tác dụng, một cuộc chiến chỉ cần phóng thích một lần, căn bản không cần đặc biệt nhuần nhuyễn.

Đường Kiếp chậm rãi nói.

Vô Úy Thuật!

Cái này chính là pháp thuật mà Đường Kiếp chọn cho Vệ Thiên Xung, nói trắng ra là một loại thuật pháp làm giảm thống khổ, dù cho đao kiếm đâm vào, thống khổ đau đớn đều được giảm bớt phần lớn, thậm chí đối với một số thương tổn còn có tác dụng ngược lại, có thể còn có cảm giác sung sướng thoải mái nữa.

Đường Kiếp đã giảng giải cho gã nghei:

- Trước khi có được sức lực hùng mạnh, đầu tiên phải có tâm linh hùng mạnh đã. Vấn đề hiện tại của ngươi là cảm giác sợ hãi và đau đớn khi chiến đấu, trước hết giải quyết vấn đề này, mới có thể suy xét giải quyết vấn đề sức lực trong chiến đấu. Có nó, ngươi sẽ không cần lo lắng đau đớn. Về phần còn lại, chính là chỉ huy con rối của ngươi làm thịt bọn họ.

- Ngươi chắc chắn?

- Ta rất chắc chắn, tiểu thiếu gia!

Đường Kiếp khẳng định trả lời.

Dưới sự giật dây của Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung quả nhiên lại tiến vào Thần Binh Đấu Trường.

Thần Binh Đấu Trường nằm ở một góc trong thung lũng núi Thanh Vân, một đầu thung lũng là trường đơn luyện, đầu còn lại chính là trường Đối Luyện.

Đường Kiếp cũng là lần đầu tiên đến Thần Binh Đấu Trường, chỉ cảm thấy non xanh nước biếc, nhìn không ra chút khí tức sát phạt, nếu người bên ngoài không nói, hẳn cũng không biết nơi này chính là nơi đổ máu trong học viện Tây Nguyệt.

Vệ Thiên Xung quen thuộc mang theo Đường Kiếp vào trường Đối Luyện, thứ đầu tiên đập vào mắt Đường Kiếp chính là một võ đài lớn.

Nơi này không phải nơi đối luyện, mà là nơi luyện tập võ nghệ, đám học sinh có thể ở nơi này luyện tập võ nghệ tu luyện, kết giao bằng hữu, đương nhiên cũng có thể thuận đường khiêu chiến người khác.

Mà ở quanh trường diễn võ, có một dãy phòng chính là phòng đối luyện, từng phòng đối luyện, đều có trận pháp bảo hộ, trước khi tiến vào cần được ghi chép lại, có chức ti trông coi, ngoài ra còn có y sư, để chăm sóc chữa trị vết thương ngoài ý muốn cho học sinh.

Thần Binh Đấu Trường không phải là nơi thử luyện, nên tuyệt đối không cho phép xuất hiện án mạng ở đây.

Vệ Thiên Xung trực tiếp đi vào phòng đối luyện, đều có chức ti học sinh rút thăm an bài đối thủ cho gã.

Đường Kiếp thì ung dung quan sát bố cục đấu trường, đồng thời cũng theo dõi học sinh đang ở trong sảnh. Hẳn có thói quen tính trước làm sau, cực kỳ coi trọng tin tức, mặc kệ tương lai ai sẽ trở thành đối thủ của mình, thì cũng phải xem trước đối phương luyện tập, xác định một chút phong cách, tương lai mới định ra chiến thuật tốt được.

Hắn không lo lắng cho Vệ Thiên Xung, trong khoảng thời gian này Vệ Thiên Xung biểu hiện cực kém, vì nguyên tắc ưu tiên những người có thực lực gần nhau, được ghép đôi với gã cũng chỉ là con gà mà thôi.

Quả nhiên, một lát sau, Vệ Thiên Xung kích động đi ra, quơ cánh tay la to:

- Ta thắng rồi! Ta thắng rồi!

Chỉ có điều toàn thân cao thấp trên dưới gã đều đầy máu tươi, mà ngay cả cái mũi cũng bị người ta đập bể, nhìn thế nào cũng thấy chật vật.

Ở phía sau gã còn có một học sinh cùng đi ra, đồng dạng mặt mũi bầm dập, vẻ mặt căm giận, vừa đi vừa nghiến răng nói nhỏ:

- Thực con mẹ nó tà môn, người này hôm nay uống thuốc gì mạnh như vậy? Ngay cả mạng cũng không cần rồi.

Bên này Vệ Thiên Xung đã ôm lấy Đường Kiếp nói:

- Đường Kiếp, đúng là ngươi lợi hại, ta thật sự thắng rồi!

- Chúc mừng tiểu thiếu gia, đạt được trận đầu thắng đầu tiên trong đời, nhưng ta tin tưởng đây cũng không phải trận cuối cùng.

Đường Kiếp rất khách qan nhận xét.

- Đó là chuyện tất nhiên, Vô Úy Thuật đúng là vô cùng tốt, vẫn là Đường Kiếp người giúp ta chọn pháp thuật hợp lý.

Vệ Thiên Xung hưng phấn nói.

Thời khắc này bộ dạng gã vui vẻ rạo rực, nhìn vậy trong lòng Đường Kiếp liền căng thẳng, hắn cẩn thận nhắc nhở:

- Vô Úy Thuật là không tệ, tuy nhiên..."

- Tuy nhiên cái gì?

Vệ Thiên Xung không có chú ý tới hần, chỉ túm cánh tay áo, cố gắng lộ ra hai bắp thịt cuồn cuộn của mình.

Đường Kiếp cười khố nói:

- Tuy nhiên Vô Úy Thuật chỉ có thể che đậy thống khổ nhất thời, mà tổn thương, bình thường cũng là sẽ tồn tại thời gian tương đối dài đấy...

- Cái gì?

Vệ Thiên Xung ngậy ra một lúc, vừa rồi khuôn mặt tràn đầy tươi cười, từng chút tươi cười một đang dần biến mất.

Lúc này hiệu quả của Vô Úy Thuật đã biến mất, thống khổ giống như thủy triều nháy mắt báo phủ Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung đã là òa một tiếng kêu lên, che mặt kêu đau:

- Má ơi, đau chết mất, Đường Kiếp ngươi khốn khiếp, ngươi sao lại không nói sớm với ta chứ.

- Nói thì ngươi sẽ không chọn, Tiểu thiếu gia, nhân sinh luôn phải đối mặt với một số chuyện, nếu trải qua được, kỳ thực chín là một loại may mắn đấy. Dù thế nào đi nữa, không phải là ngươi đã thắng trận này hay sao? Dù sao còn tốt hơn so với việc bị ăn đòn đau mà vẫn thua.

- Ta biết, nhưng vấn đề là ta mới vừa rồi bị đánh đập thoải mái, còn cố ý để tên kia đánh thêm ta mấy quyền a!

Vệ Thiên Xung bưng mặt khóc thét lên.

Tuy rằng đến Thần Binh Đấu Trường, nhưng Đường Kiếp lại không tham gia, mà chỉ quan sát toàn bộ tình hình ở đấu trường, thậm chí trong thời gian hãn bế quan nửa tháng này, danh sách học sinh thắng lợi mỗi ngày cũng xin một phần để xem, không chỉ có bao gồm tư liệu của Top năm, mà là muốn xem tư liệu của cả một trăm người.

Tư liệu học sinh không dễ lấy, là Đường Kiếp ý vào mình được vào chính tầng Thiên Nhất Các, đạt được Thần Tiêu Kiếm Điển, là học sinh truyền thừa đứng đầu trong kỳ thi mới đoạt được đấy.

Vệ Thiên Xung đối với cái này không hiểu chút nào, không nghĩ ra hãn muốn cái này làm gì, Đường Kiếp chỉ có thể giải thích:

- Thiếu gia cũng chớ xem thường tác dụng của tư liệu này, học vấn trong này rất cao đấy. Có đầy đủ tin tức, chúng ta mới có thể định ra kế hoạch, đạt được tốt thứ hạng tốt, thậm chí là thượng bạng.

- Người còn có thể an bài được kế hoạch?

Vệ Thiên Xung bị hãn biến thành không nói gì, người nha đều đạt được Thần Tiêu Kiếm Điển truyền thừa, về phần phải để ý như vậy sao?

Từ khi Đường Kiếp có được tư cách tiến vào chín tầng Thiên Nhất Các, hãn cũng đã được học sinh trong học viện xếp vào hàng cường nhân, chỉ có điều hãn bế quan, tạm thời còn chưa có cơ hội biểu hiện. Nhưng đám học sinh đều tin tưởng, Đường Kiếp đã lấy được Thần Tiêu Kiếm Điển kế thừa Đường Kiếp, cho dù, không đủ thực lực để lấy danh đầu bạng, thì cũng dư sức có thể cạnh tranh để thượng bạng.

Đường Kiếp cười nói:

- Ta không phải nghiên cứu vì bản thân mình, mà là vì người. Nếu có kế hoạch tốt, người vẫn sẽ có hy vọng có thể thượng bạng đấy.

- Ta cũng có cơ hội thượng bảg sao?

Vệ Thiên Xung thiếu chút nữa nhũn cả người xuống.

Đây là lời nói đùa gì vậy?

Thực lực bản thân thì bản thân rõ nhất, ngoại trừ con rối ra, có thể nói gã chả là gì cả.

Chỉ là con rối, cũng không phải chỉ mình gã có.

Trong khoảng thời gian này, có người thấy con rối của Vệ Thiên Xung không tệ, cũng bắt đầu có người học làm theo.

Đường Kiếp đã nói:

- Đúng vậy, nếu đã muốn cho người thành đệ tử, ta tất nhiên phải gắg một chút. Kế hoạch hợp lý có thể phát huy toàn bộ thực lực của bản thân, thậm chí có thể lấy yếu thắng mạnh.

- Vấn đề là ta thực sự rất yếu....

Vệ Thiên Xung vô lực trả lời.

Đường Kiếp không còn gì để nói.

-

Tiểu tử này thoát nhìn hồ đồ, kỳ thực trong lòng đều hiểu cả.

Đường Kiếp cũng chỉ có thể kích gã vài câu:

- Nếu ta đã muốn giúp người thượng bảg, làm sao có thể không có chút bảo đảm nào chứ? Người xem, dựa theo quy củ của học viện, vì ngăn ngừa một số ít học sinh độc bá tài nguyên, hễ là người đã thượng bảg năm lần trong một tháng, thì sẽ không được thượng bảg nữa. Điều này ý nghĩa như

thế nào? Ở bề ngoài, học chỉ thưởng cho năm người trong một cấp bậc, nhưng trên thực tế trong một tháng cũng là chỉ ít lào ba mươi người có thể đạt được phần thưởng, vì nghĩ tới một số học sinh cá biệt khá mạnh, thì đại bộ phận học sinh cũng không thể bảo đảm năm lần thưởng bằng, số người này còn sẽ tăng lên! Cho nên trên thực tế, người cần tranh giành không phải Top năm, mà là Top một trăm.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Kế Hoạch

- Điều này ta biết, nhưng mà như vậy thì sao chứ?

Vệ Thiên Xung không hiểu, dù sao đối với gã mà nói, dù cho phía trước là năm hay là một trăm người, thì đều là chuyện rất xa xôi.

- Thế nào à?

Đường Kiếp mỉm cười:

- Hai phương diện này khác biệt rất lớn đấy. Phải biết rằng dựa theo quy củ của học viện, chỉ cần thượng bảng, cho dù chỉ một lần, cũng không tính người là lần thứ nhất hay là lần thứ năm. Nếu có ngày nào đó, tất cả cường nhân đều chạy đến cùng một ngày chiếm vị trí trên bảng, vậy có nghĩa là chỉ ít có năm cường thủ mất đi một lần cơ hội. Chuyện như vậy nếu lặp lại mấy lần, vậy sau đó không phải là cơ hội của người tăng lên nhiều hay sao?

- Ý của người là né tránh cường nhân?

Mắt Vệ Thiên Xung sáng lên.

- Xác thực mà nói thì phải gọi là chọn lựa đối thủ!

Đường Kiếp cười nói:

- Thực lực của người bây giờ còn quá yếu, cho dù không gặp phải đối thủ cấp như Thích Thiếu Danh, An Như Mộng, chỉ cần gặp kẻ hơi có chút thực lực, thì người đều không đánh lại nổi, đừng nói top một trăm, có khi top ba trăm cũng không lọt vào được. Cho nên kế hoạch tránh né cường

nhân, không thích hợp người, mà luwajc chọn lựa kẻ yếu mới thích hợp với người.

Cách thứ đối phó với Trang Thân ngày trước, giờ được Đường Kiếp lấy ra vận dụng lại.

- Nhưng dù cho như vậy, thì càng về sau, đối thủ cũng sẽ càng mạnh, ta cũng không còn bất cứ hy vọng nào cả.

Đường Kiếp hướng dẫn từng bước một nói:

- Kỳ thực mỗi người đều có mặt am hiểu và không am hiểu, giữa những người tu thường có sự khắc chế lẫn nhau. Nếu người có thể tìm được đối thủ mà mình có thể khắc chế được, cho dù gặp phải đối thủ mạnh hơn người, thì người vẫn như cũ có cơ hội chiến thắng đấy.

- Hóa ra là như vậy...

Vệ Thiên Xung bưng tỉnh trả lời:

- Ý của người chính là tìm những đối thủ bị ta khắc chế? Nhưng những đối thủ nào sẽ bị ta khắc chế chứ?

Đường Kiếp cười to:

- Người bây giờ ý à, không khắc chế được bất cứ ai cả, người hiện tại tổng cộng chỉ có hai pháp thuật, một là linh dẫn thuật, một là Vô Úy Thuật, người cảm thấy người có thể khắc chế được ai?

- ...

- Tuy nhiê, hiện tại khắc chế không được, không có nghĩa là tương lai khắc chế không được. Hiện tại, linh dẫn thuật người đã nắm giữ thuần thực, Vô Úy Thuật thì không cần thuần thực, cho nên kế tiếp, người có thể lại học thêm vài môn pháp thuật, hình thành điểm đặc biệt của mình.

- Học cái gì?

- Một là ngự khống thuật nhất định là nhất định phải học đấy. Đây là pháp thuật tấn cấp của linh dẫn thuật, trên thực tế đây mới thực sự là pháp thuật thao túng con rối. Có nó, sẽ không cần linh tuyến đã khống chế, việc khống chế con rối sẽ càng thêm thuận buồm xuôi gió. Có linh dẫn thuật làm nền móng, người cũng sẽ thích ứng nhanh. Về phần các pháp thuật khác, học môn nào thì sẽ được quyết định bởi hai phương diện. Một là chính bản thân người, hai là đối thủ của chúng ta trong tương lai.

Đường Kiếp nói xong, vỗ vỗ lên tư liệu trong túi.

Vệ Thiên Xung hiểu ra một chút:

- Ý của người là, trước tiên cứ em những đối thủ nào cản con đường của ta, tinh thông những pháp thuật gì, sau đó mới chuẩn bệnh... bốc thuốc.

- Đúng thế.

Đường Kiếp cười nói:

- Đầu tiên phải tìm được một đám đối thủ tương lai sẽ bị chúng ta khắc chế, sau đó nhằm vào bọn họ để lựa chọn thuật pháp, bọn họ chính là hòn đá kê chân cho người tấn thăng. Kế tiếp, chính là xem thời gian những đối thủ này xuất hiện. Người nhìn xem, ở đây đều ghi lại những nhân vật nổi danh, bao gồm cả thời gian bọn họ tham gia, số trận đấu. Mỗi người, phần lớn đều có thói quen của mình. Tỷ như mỗi ngày khi nào thì tu luyện cảnh giới, khi nào thì tu luyện pháp thuật, khi nào thì tới trường lịch luyện. Chỉ cần nắm chắc thói quen của bọn họ, khi đó liền biết bọn họ lúc nào sẽ đến, lúc nào không tới. Biết được những vấn đề này, sau đó đi giải phong cách chiến đấu và thực lực của bọn họ, chúng ta cũng có thể đi lựa chọn đối thủ của mình, tránh những kẻ không nằm trong phạm vi.

- Nhưng bọn họ cũng có thể nhất thời thay đổi chủ ý mà.

- Vậy thì thua một trận cũng đâu có ảnh hưởng gì chứ? Tới ngày tổng kết điểm tích lũy của cả năm, một hai lần thua cũng chẳng tính gì cả. Chỉ cần phương thức hành động của những người này không đổi, phong cách chiến đấu không đổi, chúng ta tất có được tỷ lệ thắng cao. Tỷ lệ thắng cao, chính là cơ sở. Sau này cho dù thực lực của bọn họ thay đổi, chúng ta vẫn có thể bắt đầu lại kế hoạch một lần nữa.

- Lại là có chút phiền phức rồi.

Vệ Thiên Xung lo lắng nói.

Đường Kiếp mỉm cười:

- Thiếu gia, đừng nói là mỗi khi có một kế hoạch hay, người liên không suy nghĩ tới những vấn đề khó khăn khi thực hiện kế hoạch đấy chứ? Kế hoạch của ta, vốn cũng không có gì là quá khó khăn cả, ít nhất trong trăm ngàn tinh anh của học viện Tây Nguyệt, cũng chưa chắc có người nghĩ ra được. Nhưng vấn đề chân chính ở chỗ những tài liệu này sưu tập khó khăn, phân tích khó, vả lại cần thời gian dài tích lũy mới có thể có thu hoạch. Bỏ thời gian làm mấy việc đó, còn không bằng tự bản thân mình chăm chỉ tu luyện tăng thực lực lên còn hơn. Ta đây cũng chính muốn tốt cho người, chứ nếu vì bản thân mình, thì ta cũng không muốn làm.

Phải nắm chắc thói quen hành động của hàng trăm người như vậy, cũng không phải một chuyện dễ dàng, chính vì nguyên nhân này nên Đường Kiếp mới cần tới phần tài liệu này, hơn nữa không chỉ của ngày hôm nay, mà là cả một thời gian tới đều cần.

Chỉ khi tin tức thu thập đủ rộng, thì Đường Kiếp mới có thể tìm được đối thủ thích hợp cho Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung nghe vậy liên tục gật đầu.

Đường Kiếp đã nói tiếp:

- Đương nhiên, chỉ dựa vào việc tìm kiếm đối thủ vẫn là chưa đủ. Học sinh học viện Tây Nguyệt rất đông, kỳ thật ta cũng không có nhiều tinh lực để đi xử lý. Cũng may chúng ta còn có một chút phương pháp khác có thể bù vào.

- Phương pháp gì?

- Phương pháp thứ hai chính là quy định tích lũy điểm của học viện. Dựa theo quy định học viện, mỗi một trận thắng được cộng một điểm, mỗi học sinh thượng bảng, chỉ dựa vào điểm số ngày hôm đó đạt được bao nhiêu. Nói cách khác, cho dù Thích Thiệu Danh hôm nay có tới đấu trường, nếu gã chỉ đấu mười trận, cho dù thắng cả mười cũng chỉ đạt được mười điểm mà thôi. Nhưng nếu người đánh ba mươi trận, chỉ cần thắng ha mươi một trận, vậy thì có thể đạt được mười hai điểm, vậy thì xếp hạng ngày hôm đó, người sẽ ở trên Thích Thiệu Danh, có hiểu điều này không?

Vệ Thiên Xung bừng tỉnh nói:

- Ý người là gia tăng thời gian lịch luyện.

- Đúng thế.

Đường Kiếp rất khẳng định trả lời:

- Loại người như Thích Thiệu Danh bọn họ, bình thường sẽ không hao phí cả ngày ở đấu trường, dù sao bọn họ cũng muốn tu luyện. Ta xem bảng kỳ lục, phát hiện mấy người Thích Thiệu Danh, An Như Mộng bọn họ gần như đều tới đấu trường vào buổi sáng, bình thường mỗi lần lịch luyện cũng không quá hai canh giờ, mỗi ngày đánh không quá mười trận. Người biết là tại sao không?

- Tại sao?

- Buổi sáng tới đấu trường, là do trước đó trong vòng nửa năm, bọn họ có thói quen ban ngày đi học buổi tối tu luyện. Mà một người có năng lực, nhất định cũng là một người có thói quen. Cho nên những người này sau kỳ thi, đều dùng thời gian đi học để lịch luyện, thời gian còn lại thì vẫn dùng để luyện tập. Chỉ đánh mười trận, nguyên nhân bởi vì linh khí không đủ.

Sức người có hạn, cho dù là kẻ có sức mạnh, nhưng đấu liên tiếp mười trận, cũng cảm thấy khó mà duy trì tiếp được.

Đối với thiên tài như Thích Thiếu Danh hay An Như Mộng mà nói, điều duy nhất mà bọn họ có thể đảm bảo đó là tỷ lệ thắng, nhưng cảnh giới đối thủ và bọn họ không khác biệt nhiều, nên khả năng đấu liên tiếp của bọn họ cũng không mạnh hơn người khác là bao.

Mà cho dù là bọn họ, thì cũng không phải trận chiến nào cũng chiến thắng.

Đường Kiếp đã tiếp tục nói:

- Bọn họ sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian ở đấu trường để khôi phục linh khí, hơn nữa một tháng lại chỉ có thể thượng bảng năm ngày, bởi vậy bình thường là đánh xong liền rời đi, không đáng để mỗi ngày đều pharii tranh giành. Nhưng đối với chúng ta mà nói, đó chính là cơ hội.

- Đúng vậy. Nếu một tháng chỉ có thể thượng bảng năm ngày, như vậy chúng ta hoàn toàn có thể lựa chọn một ngày nào đó toàn lực ứng phó giành thắng lợi, ta không thể thượng bảng năm lần, tranh giành một lần thì cũng có hi vọng chứ?

Vệ Thiên Xung hung hăng nói.

- Đúng vậy. Tuy nhiên điểm này, chưa chắc những người khác cũng không rõ. Bọn họ cuối cùng cũng sẽ có lựa chọn. Cũng may Thiếu Hải Toàn

Nguyên Quyết của người sinh sôi không ngừng, liên miên không dứt, trên mặt khôi phục sức lực, kỳ thật vẫn có ưu thế.

Nói đến sinh sôi không ngừng liên miên không dứt khi, khóe miệng Đường Kiếp cũng nhin không được nữa lộ ra mỉm cười, cũng may hắn rất nhanh thu tập trung tinh thần tiếp tục nói:

- Đương nhiên, lúc chọn lựa chọn thuật pháp, sẽ phải suy nghĩ về việc tiêu hao nhiều hay ít đấy. Người chủ yếu là dùng con rối, nên nếu kéo dài chiến đấu, người vẫn chiếm ưu thế đó.

Nói xong một hồi, cuối cùng Vệ Thiên Xung cũng tin tưởng.

Gã lớn tiếng nói:

- Được, ta sẽ nghe lời người.

Gã không biết Đường Kiếp nói nhiều vậy, nhưng kỳ thực tất cả đều vô nghĩa.

Kế hoạch của hắn có thể khiến thứ bậc Vệ Thiên Xung tăng lên, nhưng khoảng cách tới thượng bảng còn xa lắm.

Chẳng qua Đường Kiếp rất rõ ràng một chuyện, đó là có một số người không cố gắng có lẽ bởi trời sinh lười biếng, nhưng đa phần những người không cố gắng, chính là vì không nhìn thấy hy vọng.

“Dựa vào bản thân người, ta thấy dù có nỗ lực thế nào cũng không có tiền đồ.” Những lời kiêu như này sẽ hoàn toàn hủy diệt một con người một cuộc đời.

“Được, cố gắng lên, ta thấy phương diện này có tiềm năng đấy, có thể phát triển được.” những lời này thì có khả năng tạo ra một nhân vật thành công.

Người dù sao cũng cần phải có hy vọng, mỗi có động lực đi tranh giành.

Vệ Thiên Xung có lẽ e ngại thống khổ, có lẽ không ôm chí lớn, nhưng điều này không có nghĩa là gã thực sự không suy nghĩ gì cả.

Chẳng qua là theo gã, thì bản thân là Ngọc Môn tứ chuyển, thực sự không có khả năng cạnh tranh được với những người khác.

Nếu đã như vậy, gã tất nhiên cũng lười đi tranh giành, lười cố gắng.

Cho nên nếu muốn gã cố gắng, đầu tiên phải cho gã hy vọng.

Đường Kiếp còn làm được nhiều hơn một chút, hẳn không chỉ có khen Vệ Thiên Xung, còn muốn dùng từ ngữ hoa lệ là kế hoạch "Hoàn mỹ", vẽ ra một bức tranh tương lai tốt đẹp không tưởng, tranh này vô cùng hấp dẫn, khiến Vệ Thiên Xung từng bước từng bước đi qua...

Đây mới là mục đích của hẳn.

Đường Kiếp không cầu gã hiện tại có thể tranh giành ra một phiến thiên địa, nhưng ít ra trước hết gã phải cố gắng tranh thủ!

Trong quá trình tranh thủ này, thực lực của gã cũng sẽ dần dần nâng cao, con người cũng sẽ dần dần trưởng thành, cách mục tiêu sẽ càng lúc càng gần hơn.

Thời khắc này cố gắng của hẳn rốt cục thấy hiệu quả, thấy hiện tại Vệ Thiên Xung cuối cùng cũng xốc lại tinh thần phấn đấu, Đường Kiếp cũng có chút cảm động, vở vai của Vệ Thiên Xung nói:

- Người yên tâm, chỉ cần người đồng ý cố gắng, ta nhất định có thể làm cho người trở nên nổi bật, từ nay về sau, ta sẽ là kim chỉ đường, là lão gia gia của người, bất kể như thế nào ta cũng phải khiến người ở trên tiên lộ xông ra được một vùng trời.

Vệ Thiên Xung u mê một trận, hoàn toàn không hiểu lời này có ý tứ gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thiên Ngự Điện

Những ngày tiếp theo, Đường Kiếp dùng hết sức giúp Vệ Thiên Xung thu thập tài liệu, xử lý tin tức, phân tích đối thủ, cuối cùng là giúp Vệ Thiên Xung lựa chọn Yên La Bộ và Câu Tà Âm Binh.

Yên La Bộ là một loại pháp thuật lẩn tránh, chuyên về tránh né trong phạm vi nhỏ. Câu Tà Âm Binh là pháp thuật gọi Âm Binh đến trợ giúp, trong những pháp thuật bậc trung cũng được coi là một loại pháp thuật khá thực dụng.

Đường Kiếp đã quyết định để Vệ Thiên Xung đi theo con đường triệu hồi, dù sao thì tiểu tử này vốn ham ăn biếng làm, vì thế Câu Tà Âm Binh là lựa chọn thích hợp nhất cho gã.

Câu Tà Âm Binh được xem là loại âm binh cấp thấp nhất trong các loại âm binh, chiến lược có hạn, nhưng có lợi thế đó chính là khả năng giăng co không tệ, có thể dùng để ngăn cản giữ chân đối thủ.

Đường Kiếp thiết kế chiến thuật chiến đấu cho Vệ Thiên Xung, đó chính là dùng Yên La Bộ lẩn tránh, dùng âm binh quấy rầy, sau đó dùng con rối làm mũi tấn công chính.

Giai đoạn Linh Đồ, bởi vì uy lực thuật pháp có hạn, đại bộ phận Linh Đồ đều lựa chọn con đường giống như Đường Kiếp Trang Thân, đó chính là dùng vũ khí làm cơ sở, phối hợp thi triển pháp thuật, bởi vậy phần lớn nằm trong phạm vi công kích gần.

Chỉ có chờ đến Linh Hải Cảnh trở lên, linh dịch vạn giọt, nắm giữ pháp thuật cũng nhiều hơn, thuần thực, khi đó mới có thể liên tiếp xuất ra các loại pháp thuật.

Phương hướng tu luyện của Vệ Thiên Xung, hiện tại chủ yếu là nhằm vào bộ phận học sinh này, hơn nữa những học sinh này cũng đang so sự trung kiên và lực lượng trên bảng, chỉ cần qua cửa này, thì cơ hội của Vệ Thiên Xung sẽ tăng lên nhiều. Ngoài ra, phương thức chiến đấu dựa vào âm binh của gã, tiêu hao linh khí ít, rất thích hợp để đánh lâu dài.

Đợi qua một thời gian nữa, Vệ Thiên Xung thuần thực các pháp thuật hiện tại, lại bảo gã học thêm một hai loại pháp thuật nhiều bậc, cơ bản chính là tiết tấu đạo sĩ khắc chiến sĩ.

Kế tiếp chính là quá trình khổ luyện của Vệ Thiên Xung dù có khắc chế thế nào, chung quy cũng phải có thực lực cơ bản mới có thể phát huy được ưu thế.

Giải quyết xong chuyện của Vệ Thiên Xung, tiếp đó liền tới phiên Đường Kiếp,

Tuy nhiên không giống với mọi người, kỳ vọng tới trường Đấu Luyện, phát ra thần uy, Đường Kiếp căn bản không đi trường Đối Luyện.

Hắn đi tới khu tập luyện riêng.

Khu tập luyện riêng của Thần Binh Đấu Trường, nằm ngay ở đầu kia của thung lũng, cách trường Đối Luyện khá xa, tên gọi chính thức của nó thực ra là khu đặc huấn.

Đi qua trường đối luyện, xuyên qua thung lũng, Đường Kiếp đi vào giữa một khu rừng chim hót líu lo, xa xa có mấy tòa cung điện đứng sừng sững, bên ngoài còn có một bờ tường vây.

Đường Kiếp đếm đếm, phát hiện tổng cộng có bảy tòa cung điện, trên mỗi tòa cung điện đều có một tấm biển lần lượt là Thiên Khu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Diễn, Thiên Tru, Thiên Biến, Thiên Ngự.

Nơi đây chính là Thất Thiên Điện lừng danh.

Đường Kiếp biết rằng, tên của bảy tòa cung điện này tương ứng với bảy chỉ tiêu là công kích (Thiên Tru), phòng ngự (Thiên Ngự), né tránh (Thiên Tuyền), kéo dài (Thiên Cơ), ứng biến (Thiên Biến), tốc độ (Thiên Khu), tổng hợp (Thiên Diễn).

Mỗi một cung điện yêu cầu một loại pháp thuật khác nhau, cũng là khảo nghiệm và huấn luyện phương diện mà nó yêu cầu.

Có một ông lão ngồi trước cửa điện, tay đặt trên mặt bàn, bày đầy ngọc bài. Ông lão nhìn thấy Đường Kiếp liền nói:

- Họ tên, cấp bậc?

- Đường Kiếp, bậc Linh Tuyền.

Ông lão lấy ra một khối ngọc bài, viết lên đó họ tên và cấp bậc của hắn, sau đó quăng cho Đường Kiếp: - Đây là lệnh bài để người tiến vào Thất Thiên Điện, mỗi điện chỉ có thể tiến vào một lần, Linh Tuyền đi bên trái, cánh cửa thứ nhất.

Đường Kiếp nhìn ngọc bài trên tay, trên ngọc bài có khắc một trận đồ phức tạp, có lẽ đó chính là trận pháp vận chuyển. Chẳng qua chỉ có thể dùng được ở trong điện và ngoài điện, đồng thời còn có một tác dụng khác đó chính là ghi lại thành tích kỷ lục của bản thân.

Đường Kiếp tùy tiện đeo nó vào thắt lưng, cùng một chỗ với lệnh bài điểm tích lũy, ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp đi vào Thiên Ngự Điện đầu tiên.

Hắn hiện giờ tu luyện Tàng Tượng Kinh và Ly Kinh, tố chất thân thể được nâng cao, muốn thử xem năng lực chống đỡ của bản thân tới mức nào.

Tới trước điện, chỉ thấy trên Thiên Ngự Điện treo một tấm bảng, trên bảng viết:

" Bản điện là nơi huấn luyện năng lực phòng ngự, sau khi nhận lệnh bài có thể tiến vào, nhưng không thể sử dụng bất cứ trang bị gì. Mỗi ngày chỉ có thể nhập điện một lần, nếu không địch lại được, phát động ngọc bài là có thể trở lại ngoài điện, tính mệnh quan trọng, chớ cậy mạnh!!!

Liên tiếp ba dấu chấm than, cảnh cáo đám học sinh không nên lấy tính mạng ra mạo hiểm.

Mặc dù nói học viện Tẩy Nguyệt, trong quá trình tu luyện không cho phép xảy ra mất mạng, nhưng cũng có một số người không chịu được nhưng cứ liều mạng chống đỡ.

Từ bên tay trái bước và cánh cửa đầu tiên của đại điện, Đường Kiếp liền thấy không gian chugn quanh đột nhiên thay đổi, mình đang ở trong một không gian kín mít.

Không gian này không lớn, bốn phía tối mờ, chỉ có mười người mặc áo giáp đen đứng thành một hàng.

- Con rồi?

Đường Kiếp kinh ngạc.

Hắn vừa liếc mắt đã nhận ra, mười bộ áo giáp màu đen đều là những con rối, vân trận dày đặc toàn thân chúng, trong không gian mờ tối lóe ra một tia sáng kỳ dị.

Ngay khi Đường Kiếp vừa xuất hiện, một con rối đã vọt ra, đánh một quyền về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp theo bản năng tránh né, lại phát hiện tốc độ con rối đó nhanh vô cùng, nháy mắt đã xông tới bên cạnh hắn, đâm vào bụng hắn, một cú đã đánh bay Đường Kiếp ra ngoài.

Tuy nhiên quả năm này nhìn thì có vẻ hung mãnh, nhưng lực đẩy lớn hơn lực công kích, nên Đường Kiếp cũng không có cảm giác bị thương tổn nặng.

Ngay sau đó con rối lại tiếp tục đánh ra một quyền, đánh thẳng vào ngực Đường Kiếp.

Đường Kiếp lúc này mới phát hiện, tốc độ di chuyển của nó rất nhanh, nhưng quyền cước lại bình thường, đoán chừng là học viện đặc biệt an bài để cho học sinh có cơ hội thi pháp.

Trong lòng Đường Kiếp khẽ động, lại không sử dụng pháp thuật phòng ngự, mà là tiếp tục dùng thân thể của chính mình chống đỡ cú đâm này. Hắn nhận ra, cú đâm này mạnh hơn cú đâm vừa nãy một chút.

Ngay sau đó con rối mặc áo giáp đen liên tiếp cuồng ẩu với Đường Kiếp, cú đâm sau lại mạnh hơn trước một chút. Đường Kiếp quyết định phải kiểm tra thể chất của bản thân, nên chỉ không ngừng giơ tay ra đón đỡ, và dùng thân thể của mình cố gắng chống đỡ.

Con rối kia không ngừng đánh lên người hắn, lực càng lúc càng lớn, thẳng tới tận khi một cú đâm có thể vỡ bia phá đá mới không tiếp tục tăng thêm nữa. Lúc này Đường Kiếp chợt nghe thấy ngọc bài phát ra một tiếng vang nhỏ.

Theo sau đó, một con rối khác lại xông lên, cùng với con rối lúc này, không ngừng tấn công Đường Kiếp.

Đường Kiếp lập tức hiểu ra, mười con rỗi này đại biểu cho một trăm điểm. Mỗi một con rỗi tương đương với mười điểm, chỉ có thể chống đỡ toàn bộ mười con rỗi vây công trong một khoảng thời gian ngắn, chính là đã đạt được một trăm điểm rỗi. Về phần kỷ lục, tất nhiên thời gian chống đỡ càng dài càng tốt rồi.

Hiểu được điểm này, Đường Kiếp liền thả lỏng sức với mấy con rỗi này.

Thời gian dần trôi qua, số lượng con rỗi vây quanh Đường Kiếp ngày càng nhiều, tổng cộng có ba con rỗi bao vây tấn công Đường Kiếp, Đường Kiếp dần cảm thấy không còn chống đỡ nổi.

Mặc dù nói tấn công của những con rỗi đó, chưa đủ để tạo thành thương tổn lớn cho hắn, nhưng từng cú đâm giáng xuống, Đường Kiếp cũng cảm thấy cả người đau nhức.

Nhất là số lượng con rỗi tăng lên, những đòn tấn công càng khó chống đỡ.

Lúc này Đường Kiếp vừa mới ngăn cản cú đâm của một con rỗi, thì hai con rỗi bên cạnh từ hai bên trái phải lao vào, đánh lên phần eo Đường Kiếp, cũng may là bọn chúng chịu sự khống chế của pháp trận, không đánh vào đầu hắn.

Dù là như vậy, Đường Kiếp cũng bị đánh phải lui về sau mấy bước, ngay sau đó con rỗi thứ tư phi thân nhào tới, đập một cước, đá bay hắn ra ngoài.

Cú đá này khá mạnh, mạnh hơn nhiều so với mấy cú đâm lúc trước.

- Con mẹ nó chứ. Lại tăng thêm rồi. Đường Kiếp chửi thề một tiếng, sau khi những con rỗi này đạt được một số lượng nhất định, sẽ tiếp tục nâng cao sức chiến đấu, ba con rỗi ban đầu chỉ dùng tay, con rỗi thứ tư vừa ra đã dùng chân rồi.

Hắn xoay người vùng dậy, còn chưa kịp đứng vững, đã bị một con rối dùng đầu húc vào bụng, lại một lần nữa đánh bay Đường Kiếp ra ngoài.

Được lắm, lại còn biết dùng đầu rồi đấy.

Đường Kiếp xoay người nhả nhào xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu lớn.

Chỉ thấy hai con rối đang đồng thời xông lại đây, cùng nhấc chân đạp mạnh vào người Đường Kiếp.

Đường Kiếp chỉ có thể giơ tay lên đỡ, sau đó lại có một con rối bay lên tung ra một cước, đá vào eo Đường Kiếp, cú đá này mạnh tới mức Đường Kiếp cảm thấy xương cốt như bị chặt đứt.

Bốn con rối đều đồng thời giơ nắm đấm thép, nện xuống người Đường Kiếp.

Bị bắt buộc, Đường Kiếp chỉ còn cách phát động Vô Tương Kim Thân. Tám nắm đấm cùng lúc đập lên người Đường Kiếp, giống như kim loại va vào nhau, phát ra tiếng kêu leng keng giòn tan.

Phản lực quá lớn khiến cho bốn con rối đồng thời bị đơ một chút, Đường Kiếp liền vội xoay người lăn ra, nhanh chóng bò dậy, lúc này mới thở hắt ra.

Có Vô Tương Kim Thân trợ giúp, năng lực phòng ngự của hắn lại nâng cao thêm, lại có thể chống đỡ thêm một thời gian nữa.

Tuy nhiên Đường Kiếp lại không hài lòng lắm.

Hắn lắc lắc đầu: - Chỉ có thể đi tới bước này thôi sao? Có chút kém.

Nói xong liền vỗ vào ngọc bài bên hông, lúc này bốn con rối đang vọt tới chỗ hắn đang đứng. Đúng lúc này, bóng người Đường Kiếp phát ra ánh hào

quang, tan biến trong không gian, rồi bất ngờ xuất hiện trước cửa điện.

Ông lão ngồi bên ngoài điện liếc mắt nhìn Đường Kiếp, cúi đầu nói: - Bốn mươi một điểm, với một học sinh mới thì cũng không quá tệ, nhưng đối với một học sinh luyện Vô Tương Kim Thân mà nói, hơi kém một chút. Huấn luyện ở cung điện này, trên năm mươi điểm và dưới năm mươi điểm khác biệt rất lớn đấy.

Đường Kiếp nghe vậy giật mình, không phải kỳ lạ vì đối phương biết pháp thuật mình tu luyện, mà kinh ngạc vì hóa ra càng về, càng khó tăng điểm.

Nghĩ tới con rồi thứ tư gia nhập, khiến cho sức tấn công của bọn chúng nâng cao thêm một bậc, trong lòng Đường Kiếp có chút dự định.

Tuy nhiên Đường Kiếp cũng không lo lắng lắm về chuyện này, mục đích chính của hắn là thí nghiệm, chứ không phải vượt ải, bởi vậy cũng không quá để ý tới điểm số.

Bởi vậy chỉ cung kính nói: - Vâng, học trò tài sơ học thiển, mới học Vô Tương Kim Thân, chưa thuần thực, cho nên biểu hiện quá kém, lần này trở về nhất định sẽ chăm chỉ khổ luyện gấp bội lần.

Sau khi cáo biệt ông lão, Đường Kiếp cũng không rời khỏi đó, mà tìm một nơi hẻo lánh ngồi xuống nghỉ ngơi.

Hắn hiện tại đang suy nghĩ một vấn đề, chính là Ly Kinh có tác dụng rèn luyện thân thể, nhưng dường như hiệu quả kém hơn so với mình nghĩ.

Mặc dù nói, thể chất hiện tại đã tương đương với pháp thuật hộ thân, nhưng mình tu luyện chính là bí pháp của Bình Chủ.

Tàng Tượng Kinh luyện ba năm không nói, Ly Kinh cũng trải qua hai lần tẩy luyện, quăng vào đó hơn mấy ngàn kinh tiền, nhưng lại chỉ đi được tới

bước này. Thâm chí hiệu quả còn không bằng một kiện đồ phòng ngự, sao lại kém như vậy chứ.

Chẳng lẽ, bản thân tu luyện chưa đúng?

Đường Kiếp không khỏi suy nghĩ.

Lặng lẽ suy nghĩ, theo thói quen Đường Kiếp vẫn vận chuyển tâm pháp. Những vết thương do bị con rối đánh đã dần khôi phục, Đường Kiếp cảm thấy tốc độ khôi phục nhanh hơn ngày trước nhiều.

Nhanh hơn?

Trong lòng Đường Kiếp cả kinh, đột nhiên tỉnh ngộ.

Hắn hét lên: - Đáng chết, ta sao lại quên mất điểm này chứ, phải bị đánh mới thăng cấp được.

Hắn đột nhiên nhớ tới trước kia, khi mình bị Vệ Thiên Xung dùng roi quất một trận mới lĩnh ngộ được.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 85+1: Thiên Tru Điện (P1)

Tâm pháp luyện thể của binh chủ, bồi dưỡng thể chất bản thân, nhưng các phương diện phải ở trong điều kiện phù hợp mới có thể kích phát được.

Những năm gần đây, Đường Kiếp dù có tu luyện thể nào, chung quy cũng không có khả năng mỗi ngày tự đánh mình một trận. Mỗi ngày chạy bộ chỉ khiến cho khí lực của hắn bền bỉ hơn, huyết khí đậm đặc chỉ khiến cho sức lực của hắn khôi phục nhanh hơn, nhưng thứ duy nhất hắn thiếu sót chính là chiến đấu, nên không thể khiến hắn có được thân thể kim cương chân chính. Khí lực hiện tại, chỉ mới dùng được một bộ phận, chứ không phải toàn bộ.

Cho dù là Ly Kinh luyện thể, cũng chỉ là khiến thân thể hắn có tố chất cường đại hơn, nhưng chung quy vẫn cần đạt tới một trình độ nhất định mới có thể bộc phát toàn bộ.

Hôm nay đi Thiên Ngự Điện, chính là quá trình chịu đòn mà hắn đang cần, có lẽ cũng là bởi vì tích lũy quá lâu, cho nên chỉ một lần, Đường Kiếp đã có thu hoạch lớn.

- Xem ra sau này, mỗi ngày đều phải tới Thiên Ngự Điện chịu đòn rồi. Nếu có thể không cần dùng pháp thuật phòng ngự mà có thể lấy được một trăm điểm, mới phù hợp với yêu cầu của mình. Vừa lấy được tài nguyên, lại vừa giữ được bí mật về thực lực của bản thân, Đường Kiếp nghĩ vậy.

Đối với Đường Kiếp mà nói, lưu danh trên bảng sau đó thu hoạch tài nguyên là chuyện nhỏ, nhưng làm sao vừa có thể lưu danh thành tích mà

vừa có thể giữ bí mật về thực lực mới đau đầu. Trước mắt xem ra, trong bảy cung điện cũng đã có một nơi lộ ra ánh mặt trời rồi.

Đã biết vấn đề nằm chỗ nào, Đường Kiếp lại khôi phục niềm tin vào tâm pháp của Bình Chủ, trong lúc rảnh rỗi, liền đi tới các cung điện khác dạo vài vòng.

Đúng như Đường Kiếp sở liệu, Thiên Tuyền Điện chính là nơi chuyên huấn luyện né tránh. Vừa vào trong điện, đã nhìn thấy châu chấu bay đầy trời, đám học sinh không được phép sử dụng pháp thuật phòng ngự, nhất định phải dựa vào sự linh hoạt của cơ thể để tránh né và nghênh đỡ công kích. Châu chấu đánh vào người không đau, chỉ là tạo thành dấu ấn, sau đó ngọc bài sẽ sáng lên, kỷ lục được ghi lại.

Mỗi lần vào đều có thời gian nhất định, căn cứ vào số lần bị công kích trúng để phán đoán thành tích.

Tử Điện Túng Thân Pháp của Đường Kiếp chưa thuần thục, vì thế vừa vào điện đã bị đánh thành cái sàng, ngọc bài chớp sáng như bóng đèn, thành tích tất nhiên là vô cùng thảm hại.

Những binh tốt kia căn bản là Thiên Cơ Điện lại là nơi huấn luyện năng lực kéo dài, Đường Kiếp sau khi tiến vào liền phát hiện ra, trước mặt có vô số quân tốt xông về phía mình, vây chặt chung quanh. nhiều như nước, vừa giết chết một đám lại có một đám khác xông lên, không có điểm dừng. Đường Kiếp càng đánh sức lực càng suy tàn, hai cánh tay mỗi nhừ không nhắc lên nổi. Lúc này mới ý thức được, trong cuộc chiến không có hồi kết này, pháp thuật có uy lực thông thiên gì đó đều là giả dối, chỉ có không ngừng chiến đấu mới có khả năng sống sót.

Sau khi rời khỏi Thiên Cơ Điện, Đường Kiếp nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó mới lại đi tới Thiên Biến Điện.

Trước cửa Thiên Biến Điện, có thể lĩnh một ít Huyền Phù, Huyền Phù có ghi các loại pháp thuật, dùng để thay thế các học sinh năng lực trước mắt chưa đủ.

Sau khi nhập điện, sẽ có một số ảo giác giống Linh Sư đang đấu với bọn họ, các loại pháp thuật đều đủ cả, tuyệt đối không phải trình độ hiện tại của học sinh có thể chống đỡ được. Thứ duy nhất mà bọn họ có thể dùng, đó chính là dùng các lá bùa trong tay để ứng phó. Trước khi dùng hết các lá bùa, hoặc là đánh bại đối thủ, hoặc là thời gian chống đỡ càng lúc càng tăng lên.

Điện này rèn luyện cho học sinh cách hiểu và lựa chọn pháp thuật. Với những tình huống nguy hiểm khác nhau, sử dụng đúng pháp thuật có khi còn có tác dụng hơn những pháp thuật hùng mạnh, đồng thời cũng có thể giúp bọn họ biết cách ứng dụng pháp thuật vào trong hoàn cảnh thực tế.

Đây cũng là cung điện mà Đường Kiếp bước vào nhẹ nhàng nhất, bởi vì hắn là bá học khoa văn, nên điều hiểu rõ các loại pháp thuật. Tuy rằng không tính là tinh thông, nhưng ít ra cũng sẽ không đưa ra các quyết định ngốc nghếch.

Mặc dù như vậy, hắn cũng chỉ đạt được ba mươi hai điểm. Càng về sau, pháp thuật càng lúc càng mạnh, cũng càng khó đối phó hơn. Thậm chí có một số pháp thuật, bề ngoài thì tương tự nhau nhưng bản chất lại khác nhau hoàn toàn. Cũng có những loại pháp thuật phóng thích cực nhanh, người trong lúc đối phương đang nắm động quyết pháp, nhất định phải phán đoán được đối phương sẽ dùng pháp thuật gì, rồi lựa chọn một pháp thuật để ứng đối.

Thiên Khu Điện là nơi rèn luyện tốc độ, bên trong điện sẽ có ảo ảnh của các Linh Sư chiến đấu với người. Nhưng sự khác biệt lớn nhất của những Linh Sư này so với bên Thiên Biến Điện, chính là tốc độ thi pháp cực kỳ nhanh, nhưng uy lực thì cực yếu. Thường thường đám học sinh còn chưa

kip nắn quyết pháp, thì đã bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, có lúc còn trực tiếp đánh hỏng thành pháp.

Có học sinh xui xẻo tiến vào nơi này, hơn nửa ngày vẫn chưa xuất ra được một pháp thuật nào là chuyện cực kỳ bình thường.

Đủ các loại gián đoạn.

Đường Kiếp thì vẫn tốt hơn một chút, Lồng Ngưng Thủy của hắn mặc dù vẫn chưa tới mức tùy tâm thu phát, nhưng cũng thuần thục gần như có thể tùy tiện phát ra. Bởi vậy chống đỡ công kích không thành vấn đề, vấn đề là tốc độ sử dụng Châm Nguyên Khí của hắn lại không nhanh như vậy.

Ảo ảnh của các Linh Sư cứ một người lại một người tiến tới. Đường Kiếp nhờ có Lồng Ngưng Thủy chống đỡ, cố gắng trong nửa ngày mới xuất ra được Châm Nguyên Khí, cứng rắn đánh Thiên Khu Điện trở thành Thiên Ngự Điện, cuối cùng bị những ảo ảnh đó đánh cho một vòng, trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài điện.

Sau khi ở Thiên Khu Điện bị đánh sứt đầu mẻ trán, Đường Kiếp lại tiếp tục đi tới Thiên Diễn Điện.

Thiên Diễn Điện là nơi huấn luyện tổng hợp, học sinh sau khi tiến vào đều được đưa tới một nơi hung hiểm bí mật trong rừng, đối mặt với đủ chuyện ly kỳ cổ quái. Có khi bị đuổi giết, nhưng nhất định phải chạy trốn chết; có khi có thể biến thành một cuộc săn đuổi, học sinh sắm vai người đi săn; cũng có tình huống đặc biệt đối mặt với một số yêu ma quỷ quái đặc biệt, bao gồm hồ ly có thể mê hoặc quyến rũ lòng người, hoặc yêu gấu tàn bạo hung ác, hoặc có thể là một con khỉ nhanh nhẹn linh hoạt; thậm chí có khi còn có thể có một số nhiệm vụ tìm kiếm. Mỗi một lần lại có một yêu cầu khác nhau, cảnh ngộ cũng khác nhau hoàn toàn, có thể nói đây là cung điện phức tạp nhất, nhưng cũng toàn diện nhất.

Khả năng tổng hợp và năng lực phán đoán Đường Kiếp rất mạnh, bởi vậy thành tích ở đây cũng không tệ.

Sau khi rời khỏi Thiên Diễn Điện, cuối cùng Đường Kiếp lại quay trở lại Thiên Tru Điện.

Thiên Tru Điện chính là khảo nghiệm khả năng công kích của học sinh. Tuy nhiên có điểm khác, đó chính là ảo cảnh trong Thiên Tru Điện là một toàn thành có những người bình thường, nói với học sinh là những người dân này đều do quỷ biến thành. Học sinh phải ở trong thành chém giết, giết được càng nhiều người thì càng xuất sắc.

Nhưng mà Đường Kiếp thấy những người đó dù thế nào cũng không giống ác quỷ, chỉ như những người dân bình thường. Khi đánh họ, đối phương còn không thèm trả đòn, thậm chí còn có máu tươi bắn lên người hắn, hắn có thể cảm thấy độ ấm của máu tươi đang hun đúc cơ thể mình.

Khi đó Đường Kiếp cũng bị cảnh tượng này làm cho thất thần, hắn như hoài nghi rằng đây không phải ảo giác mà là cảnh thật. Hắn nhìn thấy những người dân sợ hãi bỏ chạy, cũng có người quỳ xuống đất xin tha thứ, có kẻ khóc thét lên, khiến thanh đao trong tay Đường Kiếp giơ lên, nhưng không tài nào chém xuống được.

Hắn dừng lại mọi công kích.

Cung điện này, là nơi mà thành tích của Đường Kiếp thấp nhất.

Lúc đi ra, tâm trạng Đường Kiếp có chút khó chịu.

Hắn không hiểu tại sao học viện Tây Nguyệt phải làm như vậy.

Bọn họ không phải luôn mồm nói dưỡng dục nhân tính, không ủng hộ sát hại vô cớ sao?

Vì sao lại còn để cho học sinh trải qua việc điên cuồng như vậy?

Đây là huấn luyện tấn công của Thiên Tru Điện sao?

Đây là Ma Điện để gạt bỏ nhân tính con người thì đúng hơn.

Sau khi đi hết bảy tòa cung điện, thể xác và tinh thần Đường Kiếp đều mệt mỏi, hơn nữa Thiên Tru Điện kích thích hấn quá lớn, nên cuối cùng hấn phần nộ rời khỏi nơi này.

Hấn cũng không biết rằng, sau khi hấn rời đi k olaau, Tạ Phong Đường đột nhiên hiện ra trước Thiên Tru Điện. Cùng xuất hiện với ông ta còn có Ti Nguyệt Nhi, và một người nữa chính là ông lão ngồi ở cổng cung điện.

- Tiền lão, ngài thấy người này như thế nào? Tạ Phong Đường mỉm cười hỏi.

Ông lão kia chậm rãi trả lời: - Cũng không tệ, ít nhất không phải kẻ lạm sát người vô tội.

Ti Nguyệt Nhi cũng nhếch miệng:

- Cũng là kẻ không đủ tàn nhẫn, không đủ quyết đoán sát phạt, có chút yếu mềm như đàn bà.

Tạ Phong Đường tức giận liếc nhìn nàng ta, thở dài nói: - Quyết đoán sát phạt không phải là quả quyết giết người. Nguyệt nhi, không nên hơi đụng chút là lại lấy người kia làm chuẩn mực được không? Dưới gầm trời này, những việc cần quyết đoán có rất nhiều, quyết đoán cũng không giết cũng là một loại quyết đoán.

- Nhưng tiên lộ hung hiểm, tay mà không dính máu tươi làm sao có thể lên tới đỉnh? Ti Nguyệt Nhi không phục trả lời: - Người và ta, trên tay còn dính ít máu sao? Trong những người đó thiếu gì người vô tội. Điểm đó mà

cũng không nghĩ được, ta thấy hẳn cả đời cũng đừng mong làm nên chuyện.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 85+2: Thiên Tru Điện (P2)

- Vậy cũng phải xem tình huống thế nào đã, trong hoàn cảnh nào, lựa chọn dưới tình huống nào, cuối cùng mới có thể kết luận về một người. Trắc trở không hề dễ dàng, nhưng trói buộc bản thân mới khó, đại đạo khó cầu, chung quy không phải chỉ một chữ "giết" là có thể giải quyết vấn đề. Ông lão thì thào nói.

Ngẫm nghĩ một chút, ông ta lại tiếp: - Ta coi trọng người này.

- Có thể ở trong vòng một canh giờ ghi nhớ ba loại pháp thuật, tất nhiên là đáng để coi trọng. Tạ Phong Đường cười cười nói. Đáng tiếc ông ta không biết lý do mà ông ta xem trọng Đường Kiếp vốn không tồn tại. Đường nhiên, nếu sau này nếu có cảm tình với hắn, sau đó biết Đường Kiếp gian dối, có khi ông ta sẽ nói: - Biết rõ viện chủ ở bên còn dám giả trò ma mãnh, cũng coi như có can đảm.

Chỉ cần người thích một người, dù người đó có làm gì, cũng đều tìm được lý do để biện bạch cho người ta.

Thất Thiên Điện đứng thành một hàng, khiến Đường Kiếp hiểu được thực lực của chính mình cách thực lực đứng đầu còn rất xa.

Điều này cũng khó trách, từ Linh Tuyền đến Linh Hồ, thời gian chuẩn xác sẽ là một năm rưỡi.

Một năm nay, đám học sinh trưởng thành lên nhiều, thực lực của những người đã vào Linh Tuyền từ lâu khác xa thực lực của những người mới nhập Linh Tuyền.

Vì sao Thích Thiếu Danh, An Như Mộng được công nhận là thiên tài, ngay từ đầu cũng không thể bách chiến bách thắng? Chính là bởi vì nguyên nhân này.

Đương nhiên, theo thời gian trôi đi, mọi chuyện cũng sẽ thay đổi.

Nếu đúng theo thời gian, dựa theo tiến độ của Thích Thiếu Danh mà nói, phỏng chừng gã ta cũng sắp chạm tới cánh cửa Linh Hồ rồi. Nếu không vội vã xông lên Linh Hồ, như vậy thì tiếp theo gã sẽ tu luyện thuật pháp, đoạt đầu danh trên bảng, dù sao những thứ đạt được đều là tài nguyên.

Về phần An Như Mộng thì không giống vậy, mạch tượng của nàng ta không phù hợp để tu luyện tốc độ, nhưng tu luyện thuật pháp, thì uy lực lại tăng gấp bội. Giống như Thiếu Hải Động Kim Quyết hay Liệt Ngọc Chỉ, mạch tượng sẽ tạo thành hiệu quả đặc biệt đối với một số pháp thuật, khiến cho sức chiến đấu khi vừa mới bắt đầu thậm chí còn mạnh hơn cả Thích Thiếu Danh.

So sánh với độ cao thấp với những học sinh ở trường Đối Luyện, Đường Kiếp càng nóng lòng tới trường đặc luyện hơn. Thứ nhất hẳn kok thiếu kinh nghiệm chiến đấu, la người của hai thế giới, trải qua bao nhiêu sóng gió, khiến cho hẳn có cách nhìn rộng và sâu hơn những người khác. Thứ hai là trường đặc luyện khiến thực lực của hẳn tăng lên rõ ràng.

Trường Đối Luyện có quá nhiều vấn đề, còn trường đặc luyện thì hoàn toàn lấy việc rèn luyện bản thân là chính.

Bởi vì thế, những ngày tiếp theo, Đường Kiếp ngoại trừ việc tu luyện hằng ngày, mỗi ngày đều đi tới trường đặc luyện.

Trong bảy cung điện, hẳn thích nhất vẫn là Thiên Diễn Điện. Hẳn thích sự biến hóa kỳ lạ củ nơi này, đồng thời cũng dần có sự hiểu biết về sinh thái của Tê Hà Giới.

Hôm nay Thiên Diễn Điện có rất nhiều biến hóa, chỉ là nội dung hao phí tâm sức vô cùng. Nghĩ tới người ngày trước thiết kế ra Thất Thiên Điện, chắc tâm huyết dành cho Thiên Diễn Điện là nhiều nhất.

Nơi được lợi nhất là Thiên Ngự Điện, chính như Đường Kiếp sở liệu. Mỗi ngày không ngừng rèn luyện trong đó, thể chất của Đường Kiếp ngày càng vững mạnh, thế nên chỉ dựa vào tự thân đã có thể chống đỡ được bảy con rối. Vì thế đừng nói là Vô Tương Kim Thân, ngay cả Long Ngưng Thủy hãn còn không sử dụng.

Sau khi con rối thứ bảy xuất hiện, sức mạnh của những con rối lại tăng thêm một bậc, cường độ cũng không giống trước nữa. Bảy con rối, mười bốn năm đắm nện xuống một lúc, tương đương với việc đồng thời chịu đựng mười bốn loại pháp thuật công kích, nếu chỉ là những thuật pháp phòng ngự bình thường, chỉ sợ một vòng cũng không chịu nổi.

Mặc dù tố chất thân thể Đường Kiếp vững mạnh, nhưng sau khi chịu đủ một vòng đánh đập, thì bị buộc phải rời đi.

Thống khổ nhất là Thiên Cơ Điện. Cuộc chiến kéo dài không chỉ khảo nghiệm thể lực và linh khí của học sinh, mà ngay cả ý chí và tinh thần cũng được khiêu chiến. Nếu như nói tu luyện phải biết lượng sức mà làm, như vậy Thiên Cơ Điện chính là nơi khiến người nhất định không ngừng áp bức thân thể của mình, chính là khổ luyện chân chính mới có tiến bộ.

Chính vì nguyên nhân này, nên mỗi lần tới đây Đường Kiếp đều đánh tới khi sức tàn lực tận, mệt tới mức ngón tay cũng không nhúc nhích nổi mới bị bức ra ngoài.

Tiến bộ nhanh nhất là Thiên Biến Điện. Thiên Biến Điện yêu cầu về trí óc cao hơn nhiều so với thực lực, mà ở phương diện này thì Đường Kiếp lại có thiên phú, thế cho nên thành tích ở đây chỉ đứng sau Thiên Ngự Điện. Thiên Ngự Điện có tồn tại tâm pháp và tài nguyên, bởi thế là nơi mà hãn có

thành tích tốt nhất. Thiên Biến Điện thì chỉ dựa vào thiên phú, bởi vậy thành tích của Đường Kiếp ở điện này, trình độ còn vượt xa hơn cả Thiên Ngự Điện.

Tiến bộ chậm nhất chính là Thiên Tuyền Điện. Bởi vì bản thân khí lực hùng mạnh, nên Đường Kiếp đối với tránh né yêu cầu không cao, không đúng ý thích, nên tất nhiên là không dụng tâm suy nghĩ. Hơn nữa Tử Điện Túng Thân Pháp cũng không phải pháp thuật xê dịch trng phạm vi nhỏ, bởi vậy tiến bộ chậm hơn so với dự liệu của Đường Kiếp.

Cung điện mà hắn không muốn đối mặt nhất, chính là Thiên Tru Điện.

Đây cũng là điện mà hắn có thành tích kém nhất, căn bản không có tiến bộ gì đáng nói cả.

Hôm nay Đường Kiếp lại tới Thiên Tru Điện một lần nữa, không cần hỏi, lần này hắn cũng chỉ giết một người, sau đó liền dừng tay.

Ông lão kia nhìn hắn, kỳ quái hỏi: - Ta có chút không hiểu, người thoát nhìn không phải kẻ không có quyết tâm, vì sao tới bây giờ cũng không thể xuống tay với đám ảo ảnh này? Người nên biết, chúng không có sinh mạng thực sự.

- Bởi vì học trò cảm thấy kiểu tu luyện này, thoát nhìn cũng chẳng trợ giúp gì cho việc tu luyện cả, ngược lại bồi dưỡng sát khí và tính thô bạo cho chúng ta. Đường Kiếp thành thật trả lời: - Học trò cảm thấy học viện Tẩy Nguyệt không cần đệ tử như vậy.

- Thì ra là vậy Ông lão cười mỉm nói: - Học viện Tẩy Nguyệt không cần đệ tử như vậy, thú vị, thú vị lắm. Nhưng người dựa vào cái gì nói học viện Tẩy Nguyệt không cần đệ tử như vậy?

Đường Kiếp ngạc nhiên.

Ông lão kia lại nói: - Người dựa vào cái gì cho rằng học viện Tây Nguyệt cần đệ tử? Không, cần đệ tử là Tây Nguyệt phái, không phải là học viện Tây Nguyệt. Người hiểu không?

Đường Kiếp nghe thấy vậy, trong lòng run lên.

Ông lão kia lại tiếp tục nói: - Người rất thông minh, nhưng hiển nhiên có chút thông minh quá, thông minh tới mức đi phỏng đoán mục đích của học viện, đây chính là vấn đề của người. Tuy nhiên, có một số việc, chung quy không phải dựa vào phỏng đoán mà được đâu. Người dựa vào cái gì mà nói Tây Nguyệt phái không cần giết chóc? Hay là người cảm thấy Tây Nguyệt phái hiện tại đang ở trên đỉnh nước Văn Tâm, nên không cần phải động tay động chân, cứ ngồi mát ăn bát vàng?

Khóe miệng Đường Kiếp run rẩy, chung quy không biết phải nói gì.

Hắn biết rằng ông lão sẽ nói cho hắn đáp án.

Ông lão thở dài: - Nơi này là học viện, có nhiều đồ vật này nọ không nên xuất hiện ở đây. Nhưng điều đó không có nghĩa là tương lai các người sẽ không phải đối mặt. Nhân sinh dù sao cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ, người tu cuộc đời dài lâu, những điều bất đắc dĩ càng ngày càng nhiều. Có lúc ông trời bắt người vung đao lên, người cũng không thể không đưa ra lựa chọn.

- Học trò hiểu được ý của lão nhân gia giàu, nhưng nếu như có thể, chắc hẳn phải có một biện pháp khác. Đường Kiếp trả lời.

- Biện pháp khác?

Ông lão liếc nhìn Đường Kiếp một cái: - Vậy hiện tại người có biện pháp khác, không cần giết người mà vẫn đạt được điểm cao ở Tru Thiên Điện sao?

- Cái này Đường Kiếp lập tức á khẩu.

Thật sự là hắn không có cách nào cả.

- Nếu đã không thể, vậy thì phải đổi mặt. Học viện không cổ vũ các người lạm sát người vô tội, nhưng học viện cũng hy vọng các người hiểu, chắc chắn sẽ có lúc các người bất đắc dĩ phải đổi mặt với những chuyện như vậy. Đi đi, cho người thêm một cơ hội nữa. Hiện tại quay trở lại đó, giết chết ít nhất một trăm người, rồi quay ra, khi đó người sẽ có phát hiện mới.

Nói xong ông lão chỉ vào ngọc bài bên hông Đường Kiếp, sau đó phất ống tay áo, lần nữa Đường Kiếp lại được đưa vào trong Thiên Tru Điện.

Sau khi vào trong điện, Đường Kiếp hít sâu một hơi.

Nhìn dân chúng trong thành, hắn liền nhắm mắt lại, vùng kiếm chém xuống.

Hắn chém. Hắn giết. Hắn điên cuồng vùng kiếm lên, máu bắn ra đầy đất, tiếng khóc thét vang lên bên tai không ngừng, hắn vẫn cứ tiếp tục chém giết. Trong lòng tự nhủ với bản thân, đây chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Những người quỳ gối trước mặt hắn, khóc lóc cầu xin hắn tha mạng, đều bị hắn giết chết, cho tới tận khi máu chảy dọc cả con đường.

Cuối cùng, cũng không biết giết bao nhiêu người, Đường Kiếp đột nhiên nghe thấy một tiếng gào to.

- Giết chết nó đi, lão tử cầu xin người mà người vẫn cứ giết, các huynh đệ, liều mạng với hắn. Những người dân đang kêu khóc đột nhiên đứng lên, kẻ cầm đầu hóa thành ác quỷ đánh nhau với hắn.

- Hóa ra thực sự đều là ác quỷ giả trang. Đường Kiếp cuối cùng cũng hiểu được.

Những người dân nhìn bề ngoài có vẻ hiền lành đáng thương, đột nhiên hóa thân thành ác quỷ. Những thống khổ ngự trị trong lòng hăn lập tức bị tan biến, hăn cười dài một tiếng, sau đó vung kiếm lên

Sau khi đi ra, Đường Kiếp người đầy sát khí, mang theo một cỗ ý chí chiến đấu.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 86+1: Trút Giận (P1)

Ông lão kia nhìn hẩn một cái, nói: - Đều hiểu ra rồi.

- Vâng! Học trò đều đã hiểu, giang hồ hiểm ác, yêu ma quỷ quái hoành hành. Đôi khi làm việc chúng ta không thể tin vào việc trước mắt, phải giữ vững bản tâm, rõ ràng học viện đã nói với chúng ta rằng bọn họ là ác quỷ, nhưng ta vẫn bị tiếng khóc thét và bề ngoài khổ sở của chúng lừa gạt. Thế cho nên, dù liên tiếp vào điện nhưng không có thành tích, chứng minh rằng nội tâm của học trò do dự, không đủ tự tin.

- Tốt lắm, biết là tốt rồi, đi đi, đi đi.

- Vâng. Đường Kiếp cung kính rời đi, nhưng trong lòng không khỏi hờn lạnh.

Xem ra, học viện Tây Nguyệt cũng là muốn thông qua chuyện này, để khiến học sinh càng kiên định tin tưởng vào Tây Nguyệt phái.

Đúng vậy, Đường Kiếp không có nhìn ra những người bình dân biến thành ác quỷ. Nhưng bọn họ là ác quỷ cũng được, là dân thường cũng vậy mà thôi, tất nhiên hẩn không thể nhận ra được, vì chúng đều là ảo ảnh.

Chứ ngoài đời thực, ác quỷ hóa thành người, chắc chắn sẽ để lại manh mối.

Không chỉ có ác quỷ mới vậy, hết thảy mọi âm mưu quỷ kế đều có manh mối.

Mà Tây Nguyệt phái bọn họ, thông qua sự tình này để đả kích sự tự tin trong phán đoán của học sinh nếu chính người không thể phán đoán đúng sai, vậy hãy để học viện Tây Nguyệt giúp người phán đoán.

Thủ đoạn cao minh.

Đường Kiếp cười thầm trong lòng.

Cuối cùng là học viện Tây Nguyệt, trong lúc bất động thanh sắc, đã bồi dưỡng sự tín nhiệm của học sinh đối với Tây Nguyệt phái.

Hiếu được điều này, Đường Kiếp tất nhiên biết sau này mình phải làm thế nào.

Giải quyết xong chuyện này, gánh nặng trong lòng Đường Kiếp liền được giải thoát, đi đường cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Chỉ là trên đường trở về, lại nhìn thấy Vệ Thiên Xung đang đón đầu mình.

Vừa nhìn thấy Đường Kiếp, gã đã ôm đầu khóc rống lên: - Đường Kiếp Người phải lấy lại công bằng cho ta.

- Thiếu gia? Xảy ra chuyện gì vậy? Đường Kiếp không hiểu hỏi.

- Con rồi của ta Vệ Thiên Xung khóc lóc gào lên: - Con rồi của ta bị bọn họ đập nát rồi.

Trong khoảng thời gian Đường Kiếp tu luyện ở Thất Thiên Điện, Vệ Thiên Xung cũng không nhàn rỗi, mà là theo kế hoạch của Đường Kiếp, khổ luyện thuật pháp, đồng thời cũng cố gắng lựa chọn đối thủ, để cơ hội thắng lợi của bản thân tăng lên.

Nhất là khoảng thời gian gần đây, thuật pháp của Vệ Thiên Xung càng ngày càng thành thực, kinh nghiệm chiến đấu cũng mạnh dần lên, tâm lý sợ

hải ban đầu biến mất, thực lực cũng dần được phát huy.

Gã Ngọc Môn tứ chuyển ở trong đám học sinh vốn là ở top giữa, nhưng gã là thiếu gia, có tài nguyên tương trợ, nên chỉ cần cố gắng, nên có thể tiến vào hàng ngũ năm trăm người mạnh nhất là chuyện bình thường.

Hơn nữa Đường Kiếp giúp gã chế tác con rối chiến và xếp đặt chiến thuật, khiến cho gã lại càng mạnh hơn. Bởi vì vậy trong quá trình lịch luyện sau đó, không ngờ một đường lọt thẳng vào top ba trăm người mạnh nhất.

Tuy rằng gã hiện tại còn chưa đủ tư cách đứng trong danh sách trên bảng, nhưng tốc độ tiến bộ quả thực rất nhanh, những học sinh ở Trường Đối Luyện đều biết, có một kẻ béo mang theo cầu rất khó chơi.

Nhưng mà cũng bởi vì vậy, mà Vệ Thiên Xung rước vào thân không ít phiền phức.

Do cố ý lựa chọn đối thủ, bởi vì vậy nên trong những đối thủ của Vệ Thiên Xung, phần đông đều là người quen, nên thường xuyên gặp phải cảnh chạm trán với đối thủ cũ.

Trước đó vài ngày Vệ Thiên Xung đo sức với một đám học sinh, đã có người đen đuôi, ba lần liên đều bị phân cùng đánh với Vệ Thiên Xung, quả thực giống như đánh mặt chược ba ván đều ù, hậu quả có thể đoán trước được.

Người học sinh kia, đại khái cũng bị cách đánh vô lại của Vệ Thiên Xung chọc giận. Đánh không lại, tránh cũng không tránh được, dưới sự phần nộ, liền ra một độc chiêu.

- Mấy tên đó mặc cho thua trận, ai lên sàn đấu cũng chỉ chú ý công kích bảo bối của ta. Ban đầu ta cũng không chú ý, đánh liên mấy trận, kết quả Vệ Thiên Xung gào khóc nói: - Sau này ta phát hiện cục cưng không ổn,

xin bọn họ dừng tay, nhưng bọn họ không nghe. Ta lúc đó nhận thua rồi, mà gã vẫn đánh, bọn họ vẫn cố tình đánh vỡ con rối của ta hu hu.

Vệ Thiên Xung ôm Đường Kiếp khóc lóc không ngừng, làm cho vai áo Đường Kiếp cũng ướt một mảng lớn.

Sắc mặt Đường Kiếp cũng trở nên khó coi.

Con sói rồi đó tuy rằng phòng ngự có hơi kém, nhưng cực kỳ linh hoạt, cũng không dễ dàng mà bị đánh trúng, trừ phi là cố tình chỉ nhắm vào nó mà đánh.

Đối luyện trên Thần Binh Đấu Trường tuy rằng cấm học sinh công kích những thứ như con rối, nhưng rốt cuộc thì giá trị cũng khá lớn, nên cũng không cần phải đập vỡ bát cơm của người khác như vậy. Người ta đã nhận thua rồi, mà còn cố tình đánh, kẻ này cũng có chút quá đáng rồi.

Đường Kiếp hừ một tiếng: - Là những ai? Nói cho ta biết.

- Thu Cảnh, Hàn Triết, Diệp Hưng, Chung Hàm và Lý Hoài Hải. Năm người bọn họ đều cùng một phe, người cầm đầu là Thu Cảnh, cò con rối thì bị Diệp Hưng đập hỏng đấy, chủ ý là do Lý Hoài Hải nghĩ ra. Bọn họ sau khi đập vỡ con rối của ta, liền cùng nhau chê cười ta, nói ta nếu không có con rối, thì không là cái rắm gì cả Vệ Thiên Xung càng nói càng thương tâm.

Đường Kiếp nhìn thấy bộ dạng gã như vậy cũng không nói được gì, chỉ có thể nói: - Khóc cái gì mà khóc? Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, không phải chỉ là một con rối bị hỏng sao? Làm lại một con khác là được.

- Người nói nghe dễ vậy, có hai ngàn linh tiền không? Nương của ta khó khăn lắm, mới cho ta ngàn ấy tiền, người cho rằng bạc của Vệ gia đều từ trên trời rơi xuống sao? Vệ Thiên Xung thút thít nói.

- Lời này thực mới mẻ, không ngờ người cũng bắt đầu biết quan tâm tới gia đình rồi. Đường Kiếp cười nói.

Vệ Thiên Xung còn muốn biện bạch, Đường Kiếp đã vỗ vỗ vai gã nói: - Được rồi, được rồi. Chuyện này ta sẽ giúp người giải quyết. Đúng rồi, con rồi bị hư kia có mang về không?

Vệ Thiên Xung gật gật đầu: - Chỉ là bị vỡ mất rồi, nhưng ta thấy vật liệu vẫn còn tốt, nên nghĩ vẫn có thể tiếp tục dùng vào việc khác.

- Vậy là được rồi. Đường Kiếp cảm thấy vui mừng nói:

- Thiếu gia, người cũng học được cách sống rồi đó.

Vệ Thiên Xung ngại ngần gãi đầu, Đường Kiếp liền lôi Vệ Thiên Xung nói: - Đi.

- Làm gì thế?

- Còn có thể làm gì chứ? Giúp người báo thù, dám bắt nạt thiếu gia nhà ta, ta phải giúp người trút giận chứ.

Đường Kiếp lôi Vệ Thiên Xung đi tới Trường Đối Luyện.

Sau khi tới Trường Đối Luyện, Đường Kiếp hỏi: - Ai là Thu Cảnh, Diệp Hưng?

Vệ Thiên Xung chỉ mấy học sinh phía xa nói: - Người cao gầy chính là Thu Cảnh, gã mập lùn là Diệp Hưng, mặt vàng là Lý Hoài Hải, bên cạnh là Hàn Triết và Chung Hàm, còn lại là người hầu học của bọn họ.

Đường Kiếp nhìn sang phía đó, vừa đúng lúc bọn họ cũng nhìn về phía này.

Nhìn thấy Vệ Thiên Xung dẫn theo Đường Kiếp vào trường đấu, kẻ tên là Diệp Hưng lên tiếng cười nói: - Nhìn cái túi cơm đã trở lại kìa, lại còn dẫn theo người hầu học chứ.

- Đó không phải là Đường Kiếp sao?

- Hóa ra hãn chính là Đường Kiếp, tiểu tử này được truyền Kiếm Điển nên cũng không tới Trường Đối Luyện, ngày ngày đều chạy tới Thất Thiên Điện, không ngờ hôm nay lại tới đây, không phải là muốn ra mặt thay cho tiểu tử kia đấy chứ?

- Hừ, hạng người nhát gan, cũng muốn ngẩng đầu? Mấy gã học sinh đồng thời phát ra âm thanh khinh miệt.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, Đường Kiếp vẫn không tới trường Đối Luyện, nên học viện sớm đã có lời đồn đại về hãn.

Có người nói hãn lúc trước không nhớ được pháp thuật trong Kiếm Điển, lãng phí một cơ hội tốt, bởi thế nên không dám tới trường Đối Luyện.

Cũng có lời đồn rằng pháp thuật trong Kiếm Điển tu luyện quá khó khăn, hãn tu luyện không thành, ngược lại còn bị chậm tiến cảnh của bản thân, bởi vậy nên không dám tới trường Đối Luyện.

Cũng có kẻ nói hãn nhát như chuột, rất sợ chết, dù có tuyệt học cũng không dám đến.

Tóm lại không kể nguyên nhân gì, Đường Kiếp chính là kẻ không dám tới.

Có người hiểu chuyện nói trong bảng xếp hạng học sinh của học kỳ này, Đường Kiếp là một trong hai mươi người đứng đầu

Nhưng sau đó Đường Kiếp vẫn không xuất hiện, từng học sinh một đều thể hiện năng lực chiến đấu hùng mạnh, Đường Kiếp bắt đầu từ hai mươi người đứng đầu, rớt xuống năm mươi, sau lại rớt xuống một trăm, tụt hạng liền một mạch, sau đó ngay cả top ba trăm người cũng không có tên hắc.

Thế cho nên lúc này, nhìn thấy Đường Kiếp, mọi người hoàn toàn không coi hắc ra gì, lại càng thỏa thích chế giễu Vệ Thiên Xung và Đường Kiếp.

Đường Kiếp cũng không tức giận, chỉ cười khẽ nói: - Cũng không ít người nhĩ, năm thiếu gia, hai người hầu học Tốt, tốt lắm.

Nói xong liền đi về phía bên kia.

- Người đi đâu vậy? Vệ Thiên Xung hỏi.

- Đương nhiên là tham gia Đối Luyện rồi, nếu không làm sao để đánh mấy tên kia chứ? Đường Kiếp trả lời.

- Nhưng mà phải rút thăm. Vệ Thiên Xung hô.

Vậy đánh vài trận, cuối cùng cũng sẽ có trận rút trúng. Đường Kiếp thản nhiên nói.

Vệ Thiên Xung nghe xong choáng váng.

Vậy thì đánh vài trận? Hắc đang nói đùa sao?

Chẳng lẽ hắc cứ đánh cho tới khi nào gặp được đám người Thu Cảnh mới thôi? Chẳng lẽ người cho rằng đánh nhau không tiêu hao linh khí và thể lực sao?

Nhưng mà Đường Kiếp vẫn thực sự đi tới.

Trường Đối Luyện có Ký Đường, là nơi mà học sinh trước khi tham gia đối luyện phải tiến hành đăng ký, ghi rõ tư liệu và chiến tích. Trong Ký

Đường có học sinh chuyên môn phụ trách việc này, căn cứ vào chiến công của học sinh để phân loại thực lực của học sinh, sau đó để lá thăm của những người thực lực tương tự ở gần nhau, khiến tỉ lệ rút thăm trùng nhau của những người đó càng cao.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 86+2: Trút Giận (P2)

Lúc này Đường Kiếp tiến vào Ký Đường, học sinh phụ trách tên là Triệu Thư Tân, có quen biết Đường Kiếp, liền nói: Nhiều ngày rồi không gặp, sao lần này muốn tới lấy tư liệu sao?

Đường Kiếp trả lời: - Không, lần này ta muốn tham gia đối luyện.

Triệu Thư Tân cười lớn nói: - Người cuối cùng cũng quyết định tham gia, người phải biết trong khoảng thời gian này có bao nhiêu người tìm người.

Đường Kiếp cười cười: - Nói vậy tức là có rất nhiều người sốt ruột rồi, tuy nhiên nên đến thì tất nhiên sẽ đến.

Nói xong Đường Kiếp nhét mười linh tiền vào tay gã, hạ giọng nói: - Giúp ta một việc, ta muốn đấu với bọn Thu Cảnh Diệp Hưng.

Nghe thấy vậy, Triệu Thư Tân ngây ra một lúc, lập tức phản ứng lại, cất tiền đi rồi hạ giọng nói: - Hóa ra là đến để báo thù cho thiếu gia nhà người, tuy nhiên người mới tới, ta để cho người gặp bọn họ, có chút không hợp lí.

- Không sao cả, ta có thể đánh vài trận trước.

- Được, ta sắp xếp cho người, vừa hay ngày hôm nay người lần đầu tiên tham gia, không có đánh giá, sắp xếp đấu với ai ta nói là được. Sau ngày hôm nay, thì không còn cơ hội nữa. Đúng rồi, bọn Thu Cảnh tỉ lệ thắng là 41%, đánh giá trung bình.

- Hiểu rồi. Đường Kiếp cười cười vỗ vai Triệu Thư Tân: - Cảm ơn người, huynh đệ.

Lúc này Triệu Thư Tân đã rút ra một chiếc thẻ tre: - Hà Tâm Bình, phòng chữ Đinh số hai, mỗi người một chiếc thẻ, lấy được thẻ là thắng cuộc, nhớ kỹ không được dả thương nhau.

Câu cuối cùng chỉ là thông báo cho có lệ.

Đường Kiếp lập tức đi tới phòng chữ Đinh số hai. Một lát sau, người học sinh tên Hà Tâm Bình tiến vào, nhìn thấy Đường Kiếp, hai mắt tỏa sáng: - Hóa ra là cường sinh Đường Kiếp, không ngờ người lại dám tới trường Đối Luyện, người có biết bao nhiêu người

Gã còn đành muốn nói, Đường Kiếp đã đi tới: - Ở đâu ra nhiều lời vô nghĩa vậy.

Tiện tay đánh ra một quyền, hướng về phía Hà Tâm Bình. Kẻ học sinh tên Hà Tâm Bình này không ngờ hấn nói đánh là đánh, muốn chống đỡ, lại thấy thân hình Đường Kiếp nhanh như bay, nắm đấm đã phóng to trước mắt gã.

Ngay sau đó ầm một tiếng, Hà Tâm Bình đã bay ra ngoài, trợn trắng mắt, lập tức ngất xỉu.

Đường Kiếp lấy chiếc thẻ tre trên người gã, sau đó trở lại Ký Đường.

Triệu Thư Tân thấy Đường Kiếp trở lại, kinh ngạc hỏi: - Người sao lại quay lại rồi?

- Đánh xong rồi.

Triệu Thư Tân há hốc miệng, vẻ mặt không dám tin, tới tận khi Đường Kiếp ra hiệu cho gã nhanh một chút, gã mới tiếp tục rút thăm, miệng thì

hỏi; - Người không cần nghỉ ngơi một chút sao?

- Không cần, ta đang vội.

Cầm thẻ tre tiếp tục vào phòng, lần này hẳn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, một dòng điện tím xuất ra phóng về phía đối phương, sau đó bồi thêm một quyền đánh bay đối phương.

Liên tiếp thắng ba trận, cả ba học sinh ngay cả cơ hội thực hiện pháp thuật đều không có, lập tức bị hấn đánh gục.

Có học sinh không phục, sau khi thua ở trường Diễn Luyện hô to: - Nơi này là nơi đấu pháp, rõ ràng giống như gã nhà quê hoang dã đánh lộn.

Đường Kiếp châm biếm: - Ý người nói là, người ngay cả gã nhà quê hoang dã cũng không đánh thắng được sao?

Vị học sinh kia á khẩu, dẫn tới một tràng cười của đám học sinh.

Cũng có học sinh kêu to: - Mọi người cẩn thận, Đường Kiếp rất giáo hoạt, căn bản không cùng chúng ta đấu pháp, giao thủ với hắn nhất định phải cẩn thận, đừng để hắn đánh lén.

- Quả nhiên chủ tử thế nào thì người hầu học cũng sẽ vậy. Vệ Thiên Xung kia là một kẻ lươn lẹo, chỉ biết chạy. Còn Đường Kiếp cũng là một kẻ đánh lén, chỉ biết dùng năm đấm đánh người. Đôi chủ tớ này thật đáng kinh thường.

Cũng có học sinh hô to: - Đường Kiếp đến rồi. Đường Kiếp đến rồi.

Đã có nhiều người "tốt bụng" đi thông báo với những kẻ muốn đánh Đường Kiếp từ lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Bên này Đường Kiếp vẫn tiếp tục, người học sinh thứ tư ra trận đã cẩn thận hơn, vào phòng cũng không mở miêng, trực tiếp xuất ra một chiếc

khiên bảo vệ cơ thể.

Sau đó liền nhìn thấy Đường Kiếp hùng hổ xông tới, đánh một quyền lên chiếc khiên. Chỉ thấy sau khi Đường Kiếp hạ quyền xuống, lá chắn rung lên nhưng chưa bị phá vỡ, phát ra hào quang chói mắt. Vị học sinh kia đầu tiên hoảng sợ, sau đó cười ha hả nói: - Ha ha, người

Hắn vừa mới nói được ba chữ, Đường Kiếp lại tiếp tục hạ xuống một quyền, đánh vào trên chiếc khiên hộ thân. Chỉ nghe thấy BA một tiếng, chiếc khiên vỡ vụn, năm đấm của Đường Kiếp đã ở trước mặt gã.

Gã học sinh kia mắt mũi tối sầm, trực tiếp ngã xuống đất.

Liên tiếp đánh thẳng sáu trận, đối thủ thứ bảy cùng sáu đối thủ trước bất đồng. Bất kể là ứng biến hay thi pháp đều tiến bộ vượt bậc.

Tuy vậy rất hiển nhiên, Đường Kiếp công kích như gió bão, khiến cho ý chí chiến đấu của gã nhanh chóng tan rã.

Đứa trẻ đó lúc đi ra còn khóc nói: - Không ngờ người lại khi dễ người như vậy, ngay cả một pháp thuật cũng không xuất ra.

Rơi vào đường cùng, Đường Kiếp chỉ có thể dỗ dành: - Ta dùng Vô Tương Kim Thân, chính là pháp thuật trong Thần Tiêu Kiếm Điển, người thua cũng không oan.

Vị học sinh lúc này mới cảm thấy được an ủi đôi phần.

Liên tiếp thẳng bảy trận, trường Đối Luyện lúc này đã có không ít người chú ý tới Đường Kiếp.

Sắc mặt đám người Thu Cảnh Diệp Hưng cũng trở nên nặng nề.

Lý Hoài Hải bên cạnh hạ giọng nói: - Đánh liền bảy trận, tiểu tử này rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà đến đây.

- Sớm đã nhìn ra rồi. Thu Cảnh hừ một tiếng: - Hắn tới đây để giúp thiếu gia hắn lấy lại mặt mũi.

- Vậy hắn có cái để đánh rồi. Hàn Triết tỏ ra nhã nhặn phe phẩy cây quạt, cười nói: - Ở trên trường Đối Luyện có hơn mấy trăm người, nếu hắn ngẫu nhiên rút trúng chúng ta, vậy phải xem hắn có may mắn không đã, có khi một chết mà hắn vẫn không rút được ý chứ.

Đúng lúc này nghe thấy xa xa có tiếng hô: - Chung Hàm, Đường Kiếp.

Chung Hàm mặt biến sắc: - Không thể nào? Nhanh như vậy đã đụng trúng rồi?

Thu Cảnh nói: - Không cần ngạc nhiên, nhất định là hắn đã cho tiểu tử Triệu Thư Tân chút lợi lộc rồi. Cái gã quỷ tham tiền đó, thu tiền của chúng ta, lại thu tiền của Đường Kiếp, hắn đúng thật là kẻ ăn hai mang.

- Mẹ nó. Đánh thì đánh, ta cũng chưa chắc đã thua. Chung Hàm không phục nói.

Gã nói nghe có phần khí phách, nhưng trong lời nói vô tình cũng đã lộ ra sự khiếp đảm.

Vào phòng, Chung Hàm đầu tiên xuất ra một pháp thuật phòng ngự, sau lại không thấy Đường Kiếp nhúc nhích, chỉ nhìn gã nói: - Các người phá hỏng con rối của thiếu gia nhà ta?

- Đúng thế thì sao?

Chung Hàm ngạo nghễ ngẩng đầu nói.

- Được lắm, con rối kia đáng giá hai ngàn linh tiền, bồi thường, thì ta sẽ bỏ qua cho các người.

Chung Hàm đầu tiên là ngẩn người, sau đó cất tiếng cười to: - Đền tiền? Người đang nói đùa sao? Còn bỏ qua cho chúng ta? Người muốn bỏ qua cho lão tử, lão tử lại không muốn bỏ qua cho người. Mậu Thổ Kiếm!

Nói xong gã vung tay lên, một đạo kiếm quang màu vàng quét về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp nghiêng người tránh, phóng về phía Chung Hàm, đánh ra một quyền.

- Nham Giáp Thuật. Chung Hàm hét lớn một tiếng, trên người liền xuất hiện một phiến giáp màu vàng đất.

Ngay sau đó quả đấm của Đường Kiếp, đã trực tiếp nện vào giáp trụ trên người Chung Hàm. Một sức mạnh khổng lồ đập lên trên Nham Giáp, khiến trên thân nó xuất hiện một lỗ thủng, ngay cả Chung Hàm cũng bị chấn động, thụt lui vài bước, mặt biến sắc: - Khí lực thật lớn.

Đường Kiếp lại đá một cước về phía Chung Hàm, đá lui gã ra.

Sau đó hần lạnh lùng nói: - Ta nói lại lần nữa, đền tiền, ta sẽ bỏ qua cho các người.

- Đền tiền? Chung Hàm cười đến mức thở không ra hơi: - Con mẹ nhà ngươi là đồ điên độn à? Ta cứ không đền đấy, ngươi có thể làm được gì chứ? Không phải chỉ là thua một trận thôi, chả làm sao cả. Có gan thì ngươi giết ta đi.

Đường Kiếp lắc đầu: - Nếu đã vậy ta cũng chỉ còn có cách đó.

Hần đột nhiên xông lên, tay như đao, đánh mạnh xuống.

Chung Hàm hoảng sợ, theo bản năng vung kiếm đỡ, chưởng đao của Đường Kiếp lại không đánh xuống, chỉ trảm vào thân thanh kiếm màu vàng

kia. BA một tiếng, thanh kiếm đó bị chém đứt làm hai đoạn.

Chung Hàm đầu tiên ngẩn người, sau đó thét lên: - Kiếm của ta.

Thanh kiếm này của gã cũng là một thuật khí hạ phẩm, không ngờ lại bị một kích của Đường Kiếp chém gãy.

Đường Kiếp không quan tâm, đưa tay lấy tấm thẻ tre của gã, rồi thuận tay ném gã ra ngoài.

Thấy Chung Hàm bộ dạng thê thảm, đám người Thu Cảnh sắc mặt càng khó nhìn.

Việc Chung Hàm bị thua, bọn họ cũng không kỳ quái, thực lực của bọn họ cũng không chắc đã mạnh hơn so với những học sinh trước đó, chỉ có điều bọn họ không ngờ Đường Kiếp lại đánh gãy kiếm của Chung Hàm.

- Chút nữa phải làm thế nào bây giờ? Mấy người cùng nhìn nhau hỏi.

- Không rõ tên này luyện công pháp gì, không ngờ chỉ một chương mà có thể đánh gãy được binh khí. Hẳn rõ ràng là nhằm vào binh khí của chúng ta, đã vậy không thể dùng binh khí đấu với hắn. Thu Cảnh sắc mặt âm trầm nói.

- Vậy lại càng là đánh không lại hắn sao?

- Đừng gấp, cứ từ từ kéo dài và tiêu hao sức lực hắn, hắn ta liên tiếp đấu tám trận, ta không tin linh khí của hắn không bị tiêu hao hết, chẳng lẽ hắn vẫn có thể đánh bại hơn mười người chúng ta sao?

Nói xong điều chỉnh lại sắc mặt, trở lại vẻ lạnh lẽo như trước.

Kế tiếp Đường Kiếp vẫn thực sự đánh bại, từng người bọn họ. Bởi vì sợ Đường Kiếp trả thù, nên bọn họ không dám sử dụng vũ khí.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Trút Giận (P3)

Điều này khiến cho thực lực của họ giảm đi không ít, Đường Kiếp đấu với chúng còn nhẹ nhàng hơn so với các đối thủ trước, dường như chỉ một lúc là quật ngã một người. Cũng có kẻ dựa vào thân pháp nhanh nhẹn, định kéo dài thời gian nhằm tiêu hao sức lực Đường Kiếp, nhưng Tử Điện Túng Thân Pháp của Đường Kiếp còn nhanh hơn, kết quả là đối phương rút dài cũng nhanh hơn.

Một kẻ xui xẻo trong đó mặc một kiện giáp cấp thuật khí, vốn tưởng rằng có thể kháng trụ, không ngờ một trào của Đường Kiếp đánh tới, trực tiếp xé nát áo giáp, vì vậy lại thêm một kẻ khóc lóc đi ra.

Liên một hơi lại đánh thêm vài trận nữa, mắt nhìn thấy một đám người lần lượt bị thua, sắc mặt của đám người Thu Cảnh càng ngày càng khó coi.

Rốt cuộc, một tiếng hô vang lên.

- Diệp Hưng, Đường Kiếp.

- Mẹ nó, lại là người của chúng ta. Đường Kiếp cho Triệu Thư Tân bao nhiêu tiền, mà tên khốn đó lại ra sức như vậy? Mấy người tức giận nghiến chặt răng.

Mười linh tiền, Đường Kiếp vung tay không tính là nhỏ. Đối với một gã học sinh cấp thấp mà nói, một linh tiền đã khiến bọn họ không thêm để ý tới quy tắc, mười linh tiền có thể khiến bọn họ giẫm đạp lên quy tắc, huống hồ còn là tiền của một vị học sinh được kế thừa Kiếm Điển.

Ngược lại Diệp Hưng cũng không thềm để ý, oang oang nói:

- Đánh thì đánh, xem ai giáo huấn ai.

Nói đến thực lực, Diệp Hưng được coi là kẻ xuất sắc nhất trong mấy người này.

Gã vung chiến chùy trong tay, đi về phía phòng đấu.

Người này tuy là thiếu gia nhà giàu, nhưng lớn lên về mặt dữ tợn, béo nục béo nịch, thuật khí trong tay lại càng hiểm thấy, là một chiếc búa lớn.

Gã tu luyện Cự Cốt Đại Lực Quyết, là một loại tâm pháp hiểm thấy thay đổi tổ chất cơ thể. Ở học viện Tẩy Nguyệt cũng là một con đường mà ít người chọn, sức lực mạnh mẽ vô cùng, mạnh nhất là cận chiến, nếu không cân nhắc tới tương lai, thì ít nhất ở bậc Linh Hồ có ưu thế là sức chiến đấu trời sinh. Cũng là đấu pháp của Vệ Thiên Xung mới có thể khắc chế được gã, nếu là chiến thuật đánh chính diện thì không có mấy người có thể làm đối thủ của gã.

Chính bởi vì dùng chiến chùy làm vũ khí, cho nên gã cũng không lo lắng Đường Kiếp có thể làm gì được vũ khí của mình, vì vậy mới dám yên tâm sử dụng.

Lúc bước vào phòng, Diệp Hưng đặt chiến chùy lên mặt đất, phát ra một tiếng "rầm" vang dội.

Diệp Hưng nhìn Đường Kiếp cười nói: - Tiểu tử, đừng tưởng rằng lão tử cũng dễ đối phó như mấy tay mơ lúc này.

Ánh mắt Đường Kiếp dùng lại trên chiến chùy của gã, nhẹ nhàng nói: - Người chính là dùng chiếc búa này đập phá con rối của thiếu gia nhà ta?

Diệp Hưng cười to: - Đúng, con rồi vô dụng gì đó, lão tử chỉ nên mấy búa thì nó đã nát như. Tiểu tử Vệ Thiên Xung còn ôm chân của ta khóc, ha ha.

Nói xong gã chỉ vào một vết sẹo trên mặt mình, lạnh lùng nói: - Nhìn thấy cái này không? Là do móng vuốt của con rồi kia đấy, lão tử liều mạng bị thương, cũng muốn đập nát đồ của gã, xem gã sau này lấy cái gì mà huyênh hoang.

- Được, tốt lắm. Đường Kiếp gật gật đầu: - Nếu đã vậy, ta cũng sẽ đập nát chiếc búa của ngươi.

- Đập nát búa của ta? Người đang nói đùa sao?

Diệp Hưng quả thật không tin vào lỗ tai mình.

Chiến chùy của gã nặng hơn một trăm cân, người thường căn bản không nhắc lên nổi. Ngay cả bản thân gã cũng phải dựa vào Man Lực Thuật mới có thể nhắc được nó. Tuy rằng chiếc búa giá rẻ hơn con rồi, nhưng độ bền cứng thì mạnh hơn con rồi rất nhiều.

Tên này không ngờ nói muốn đập vỡ chiếc búa của mình, quả là hoang đường.

Ngay sau đó Đường Kiếp đã vọt về phía gã, đánh ra một quyền vào Diệp Hưng.

Diệp Hưng hét lên một tiếng lớn: - Hoàn Phong Chùy.

Đại thiết chùy bay lên, mang theo một cơn lốc xoáy hướng về phía Đường Kiếp.

Dựa vào Man Lực Thuật, dùng Hoàn Phong Chùy oanh kích, là chiêu thức sở trường cũng là tuyệt chiêu của Diệp Hưng, lại thêm bản thân thuật

khí có tác dụng cường hóa sức mạnh, nên búa này nện xuống ít nhất phải nặng ngàn cân.

Xuất kích chiêu này, Diệp Hưng tin tưởng rằng Đường Kiếp chắc chắn không tránh nổi.

Không ai có thể cứng rắn chống đỡ chiếc búa của mình, không chỉ là Đường Kiếp không được, cho dù là kẻ mạnh nhất trên bảng xếp hạng cũng không đỡ được. Về điểm này, Diệp Hưng từ trước tới nay đều vô cùng tự tin.

Chỉ cần gã lui lại tránh, như vậy mình có thể tiếp tục dùng Phong Chân Phi tập kích, một khi trúng chiêu hành động của hắn tất nhiên sẽ chậm lại, lúc đó mình có thể dùng búa đập mạnh vào người tên khốn khiếp này. Gã nghĩ mà vui vẻ, trên khuôn mặt dữ tợn lộ ra ý cười, dường như thấy cảnh Đường Kiếp bị chiếc búa của mình đánh cho bong xương nứt gân.

Đáng tiếc là không thể giết hắn.

Trong lòng gã thậm chí còn có một tia tiếc nuối.

Nhưng mà ngay trong khoảng khắc đó, gã lại nhìn thấy Đường Kiếp không hề tránh né mà là xông lên.

Nghênh đỡ thiết chùy, ánh mắt nhìn thẳng vào đầu búa, vung nắm đấm, hung hăng đâm xuống.

Sao có thể như vậy?

Diệp Hưng có hơi chút kinh ngạc.

Không ngờ hắn lại có can đảm, dùng nắm đấm nện vào chiếc búa?

Mọi chuyện phát sinh còn nhanh hơn tốc độ suy nghĩ của gã.

Ngay tại khi đầu búa đụng phải năm đấm của Đường Kiếp, Đường Kiếp đột nhiên chỉ một ngón tay ra.

Dưới ánh hào quang của ngón tay trên đầu chiếc búa, ẩn hiện một chút huyết quang.

Điểm trên thiết chùy.

Chỉ là một ngón tay.

"ẦM".

Bỗng nhiên cả gian phòng tràn ngập ánh hào quang.

Diệp Hưng chỉ thấy trong tay chợt nhẹ đi, lại có thêm một sức mạnh không thể kháng cự, gã không tự chủ được ngã về phía trước.

Ngã về hướng Đường Kiếp.

Không gian trở nên mù mịt bụi giống như vụn sắt.

Sau đó gã nhìn thấy Đường Kiếp bước về phía trước một bước.

Lại tiến thêm một bước.

Đầu gối nhấc lên húc vào bụng gã.

- A. Diệp Hưng đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết, đầu gối đánh vào bụng gã, khiến gã cảm giác muốn nôn ra cả mật.

Sau đó gã chỉ thấy mọi thứ như xoay tròn, trời đất đảo lộn gã bị đánh bay ra ngoài, ngã mạnh trên mặt đất.

- Không chịu nổi một kích.

Đường Kiếp nhẹ nhàng thở ra một câu, như tùy ý lau sạch vụn sắt dưới chân, một hạt kim quang vô thanh vô thức từ dưới đất, theo chân bay vào trong cơ thể hần.

Vừa rồi, hần dùng Binh Tự Quyết. So với lần trước, Đường Kiếp sau khi trải qua hai lần tẩy luyện, sau khi sử dụng Binh Tự Quyết cũng không bị hôn mê, nhưng dù vậy, toàn thân hần cũng trở nên mệt mỏi.

Lúc này Đường Kiếp tiện tay nhặt lên chiếc thẻ của Diệp Hưng, thuận tay vẽ trên vai vài cái, một vết thương hiện ra. Sau đó hần đi nhanh ra ngoài, phía sau vang lên tiếng Diệp Hưng gào khóc, chính là đang tiếc thương cho chiếc búa của gã.

Nhìn thấy Đường Kiếp đi ra, Vệ Thiên Xung hưng phấn nghênh đón: - Lại thắng?

- Ừ, ta đã đập nát chiếc búa của gã.

- Đập nát chiếc búa của gã? Vệ Thiên Xung hoảng hốt la lên: - Làm sao có thể như vậy chứ?

Nói có thể nện đứt kiếm, gã còn có thể chấp nhận, nhưng ngay cả chiếc búa cũng đập vỡ được?

- Có lẽ là do gã mua phải hàng chất lượng kém. Đường Kiếp phát phát tay.

- Đường Kiếp, dù có chất lượng kém thì nó cũng là làm bằng sắt đấy.

- Ta tu Thiếu Hải Động Kim Quyết, là động kim đó nha, nếu nó là bằng gỗ có khi ta ko đập vỡ được.

-.

Bên này Diệp Hưng đang cầm một đồng vụn sắt đi ra.

Nhìn thấy cây búa của Diệp Hưng cũng bị đánh nát, đám người Thu Cảnh sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn Đường Kiếp cũng tràn đầy kiêng nể.

Cả trường Đối Luyện đều xôn xao.

Một kích vỡ chùy, mặc dù không biết là công pháp gì, nhưng chỉ cần có phần sức mạnh này đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

Cũng có người lầm bầm nói: - Thần Tiêu Kiếm Điển. Nhất định là công pháp trong Thần Tiêu Kiếm Điển.

Trên thực tế, trong Thần Tiêu Kiếm Điển đích thực có nhiều công pháp, có thể một kích phá vỡ thuật khí. Chỉ là phải luyện tới mức độ cao thâm mới làm được như vậy. Nếu dựa vào Vô Tương Kim Thân của Đường Kiếp, nếu muốn làm được như vậy phải luyện ít nhất ba năm.

Bởi vậy Đường Kiếp làm như thế cũng thật mạo hiểm.

Nhưng hắn vẫn nhất định phải làm như vậy.

Đây là một cơ hội, một cơ hội mình có thể công khai đập vỡ binh khí.

Nếu bỏ qua lần này này, hắn cũng không biết phải khi nào mới lại có cơ hội.

Mà việc này đã làm một lần, sau này hắn lại làm như vậy, thì cũng có đầy đủ lý do.

Khi có một số việc không thể che giấu được hết, liền tìm cho nó một cái cơ, sau đó để nó công khai xuất hiện. Ở điểm này, thì hắn và Cố Trường Thanh có suy nghĩ giống nhau.

Cũng bởi vì thế hắn mới cố ý tạo ra thương tích, để cho mọi người nghĩ rằng, một kích này hắn dùng quá nhiều sức mạnh, khiến bản thân cũng bị thương.

Bên này Triệu Thư Tân thấy hăn như vậy, liền hỏi: - Còn muốn tiếp tục không?

Đường Kiếp cười cười: - Ta nghỉ ngơi một lát đã.

Đánh nhiều trận như vậy, lại dùng Binh Tự Quyết, cho dù là hăn thì cũng tạm thời không còn sức đánh tiếp.

Nói xong đã ngồi xuống đất, vận chuyển Chu Thiên điều trị thân thể.

Hăn là đang khôi phục lại thể lực bị tiêu hao, tuy nhiên trong mắt người khác là chữa thương cho chính mình.

Nhìn bộ dạng như vậy, tức là hăn vẫn muốn tiếp tục đánh. Nhất thời mọi người đều xôn xao nghị luận, ánh mắt nhìn đám người Thu Cảnh, tràn ngập vui sướng khi thấy người gặp họa.

- Lão đại, chúng ta phải làm gì bây giờ? Máy người Hàn Triết cũng có chút hoảng rồi.

Thu Cảnh dậm chân: - Chúng ta đi.

Rời khỏi trường Đối Luyện, Đường Kiếp không thể tiếp tục gây phiền toái cho bọn họ.

Mấy người đó vội vàng đi ra khỏi trường đấu.

Nhìn thấy bọn họ rời đi,, sân tập lập tức xôn xao, các học sinh đều cười ha hả, nhao nhao bàn luận, đây vốn là việc mà xưa nay mọi người thích làm.

Trận chiến ngày hôm nay, đám người Thu Cảnh coi như bại hoàn toàn rồi, về sau phỏng chừng cũng không ngẩng đầu lên nhìn người khác được.

Đường Kiếp không tiếp tục khiêu khích, chỉ hỏi Vệ Thiên Xung: - Như thế nào? Hết giận chưa?

- Ủ, hết giận rồi. Vệ Thiên Xung hé miệng cười.

Một mạch làm hỏng kiếm, xé rách giáp, đánh nát búa của người ta. Nếu nói về tổn thất, đối phương hôm nay tổn thất còn nhiều hơn mình, lại còn bị đánh trước mặt mọi người, tức giận đều được trút hết rồi.

- Vậy thì tốt.

Đường Kiếp thản nhiên nói, ánh mắt vẫn như cũ nhìn theo bóng lưng đám người Thu Cảnh. Hắn nhìn thấy đám người Chung Hàm đang ném kiếm gãy và áo giáp của mình đi, trong lòng vừa động: - Tiểu thiếu gia, có thể giúp ta một việc được không?

- Người nói đi, có chuyện gì thiếu gia ta đều đáp ứng người.

- Cũng không có gì, có thấy hai người kia vứt đi thứ bị ta làm hỏng không? Ta muốn người giúp ta lấy những thứ đó.

- Người định làm gì? Vệ Thiên Xung ngạc nhiên hỏi.

- Không có gì, chính là muốn giữ làm kỷ niệm, dù gì cũng là thành quả mà ta lần đầu tiên xuất trận, nên muốn cất giữ chúng. Đường Kiếp cười nói.

Vệ Thiên Xung bừng tỉnh hiểu ra, liền chạy đi nhặt lại kiếm và áo giáp, còn không quên khoe khoang một hồi với mọi người.

Thu được kiếm giáp, Đường Kiếp thấy thể lực hiện tại của mình nhất thời không thể phục hồi, cũng không có ý định đánh tiếp, xoay người rời đi.

Khi đang đi ra, nghe thấy đám học sinh đều nghị luận: - Lần đầu tiên tới liền lấy ngay danh hiệu đầu bảng, quả không hổ là cuồng sinh Đường Kiếp.

- Xì, chỉ là may mắn, chưa đụng phải người có năng lực mà thôi.

- Cũng đúng, chưa đụng phải một kẻ dũng mãnh nào, coi như hăn may mắn. Trận đấu hôm nay chẳng đánh giá được gì, toàn đấu với bọn tay mơ.

Một đám người lần lượt nghị luận.

Cũng có kẻ tỉnh táo, nói: - Một kích vỡ chùy, cũng coi là may mắn?

Tuy nhiên câu nói đó, rất nhanh bị chìm trong tiếng hô tức giận của mọi người.

Đường Kiếp bị danh hiệu đầu bảng làm ngây người một lúc, sau đó mới nhìn lên bảng chiến đấu cấp Linh Tuyền ngày hôm nay. Không ngờ hăn thắng liền mười bốn trận, xếp ở vị trí đầu tiên.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 88+1: Độ Sức (P1)

Đường Kiếp hơi chút ngạc nhiên, hỏi Vệ Thiên Xung: - Sao mà điểm của ta lại cao nhất?

- Đó là đương nhiên, thắng liên tiếp mười bốn trận đấy, người không cao nhất thì ai cao nhất? Vệ Thiên Xung hưng phấn nói: - Nếu không ngoài dự liệu, thì sau hôm nay người thành người nổi tiếng rồi.

- Không có những người khác tới đây, kéo tên của ta xuống sao?

- Xem người nói kìa. Vệ Thiên Xung liếc mắt nhìn hẳn: - Nếu vậy thì một ngày phải thắng ít nhất mười lăm trận, phải tốn bao nhiêu sức lực mới làm được. Tên sẽ ở trên bảng năm ngày, có năng lực lên được bảng thì sẽ không có thời gian rảnh rỗi cả ngày chỉ tranh đấu, không có khả năng lên được bảng thì muốn tranh cũng không tranh được. Đây là chuyện ngày trước người nói cho ta, sao bây giờ chính người lại quên rồi.

Đường Kiếp ngẩn ngơ, tự nói với chính mình: - Tùy tiện đánh vài trận, liền đánh ra một cái danh đầu bảng?

Để Vệ Thiên Xung xem đồng sắt vụn kia mang đi, là vì Đường Kiếp muốn thử xem, có thể dùng Binh Tự Quyết luyện hóa những binh khí đã bị đứt rời không.

Kết quả làm cho Đường Kiếp cảm thấy thất vọng.

Binh Tự Quyết có thể khiến những binh khí đứt rời đó vỡ vụn, nhưng lại không sinh là một hạt kim loại nào.

Điều này khiến Đường Kiếp ý thức được, phương pháp "ngưng binh" của Binh Tự Quyết, phải dựa trên binh khí nguyên vẹn mới có hiệu quả.

Vấn đề là tại sao nhất định phải như thế?

Đường Kiếp nghĩ mãi mà không rõ.

Binh Tự Quyết là pháp thuật mà hắn gặp qua khiến hắn bất ngờ nhất, lý luận cùng pháp thuật hoàn toàn bất đồng, thế nên Đường Kiếp càng không thể giải thích được sự huyền bí trong đó.

Tuy nhiên đạt được hạt cát vàng từ chiến chùy của Diệp Hưng, khiến Đường Kiếp có chút niềm vui bất ngờ.

Hạt cát vàng này rõ ràng lớn hơn những hạt cát vàng mà hắn thu được từ Tử Hỏa Kiếm và các thuật khí khác.

Chiếc chiến chùy của Diệp Hưng ít nhất là một thuật khí cấp trung phẩm. Điều này rất có thể là do cấp độ của thuật khí càng cao, khi làm bể nát nó thu được hạt cát vàng cũng càng lớn.

Sau khi dung hợp hạt cát vàng này với những hạt cát vàng trước đó, hiện tại thứ trong tay Đường Kiếp đã giống như một hạt vàng rồi.

Đem hạt vàng cẩn thận cất đi, Đường Kiếp bắt đầu buổi tu luyện ngày hôm nay.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người Thái Quân Dương và Liễu Hồng Yên đều đến.

Thái Quân Dương vừa đến liền hét lên: - Được lắm tên Đường Kiếp kia, thật không có nghĩa khí rồi, ngày hôm qua đột nhiên chạy đến Thần Binh Đấu Trường chém giết, đoạt vị trí đứng đầu. Người đây là thừa dịp người ta

chưa chuẩn bị à. Rõ ràng biết bọn ta đợi người thời gian dài như vậy, mà người chờ lúc chúng ta không có ở đó liền chạy đến đó?

Đường Kiếp cười cười: - Ta nào dám cùng các người đấu chứ? Nếu không thừa dịp các người không có ở đó, vậy với tài năng của ta bao giờ mới có thể lấy được vị trí đầu bảng chứ.

- Người ít dùng trò này đi, đi đi đi. Thái Quân Dươn bước tới bắt lấy Đường Kiếp.

- Đi đâu? Đường Kiếp hỏi.

- Còn có thể đi đâu chứ? Tất nhiên là đến Thần Binh Đấu Trường, ta muốn cùng người đấu một trận. Thái Quân Dương hăng hái nói.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã đấu nhiều trận ở Thần Binh Đấu Trường, lên bảng ba lần, thành tích tốt nhất là đứng vị trí thứ hai, còn chưa được đứng đầu bao giờ. Không ngờ Đường Kiếp chỉ chạy tới một lần, liền lấy được vị trí đầu bảng, khiến gã cực kỳ không phục, tất nhiên muốn đo sức một phen.

Đường Kiếp cười khố nói: - Cũng phải rút thăm đấy, chúng ta chưa chắc đã được gặp nhau.

- Người đừng ba hoa, đừng cho là ta không biết ngày hôm qua người làm thế nào, để được đấu với mấy kẻ kia đấy. Người hiện tại được đánh giá là dũng mãnh, nhân cơ hội lúc này vẫn chỉ có vài kẻ dũng mãnh ở đấu trường, ta và người tới đó liền có thể gặp nhau.

Đánh giá ở đấu trường học viện, được chia làm năm loại vô địch, dũng mãnh, ngoan cường, bình thường, vô năng.

Vô năng là kẻ chiến đấu liên tiếp thất bại, tỷ lệ thắng dưới 10%; bình thường là những người thắng ít bại nhiều, tỷ lệ thắng vào khoảng dưới

50%; ngoan cường thì yêu cầu mỗi ngày đánh đủ mười trận, đồng thời tỷ lệ thắng trận cao hơn 50%; dũng mãnh thì nhất định mỗi ngày đánh ít nhất mười trận, thắng bảy trận trở lên; vô địch thì mỗi ngày đánh ít nhất mười trận, tỷ lệ thắng cuộc 90% trở lên, mà còn phải liên tục giữ phong độ như vậy trong ba ngày.

Mỗi ngày đánh giá học sinh một lần, dựa vào thành tích mà thay đổi, mỗi lần quyết đấu đều diễn ra giữa những người được đánh giá tương tự nhau.

Cùng loại đánh giá được ưu tiên đấu với nhau, thấp hơn một bậc đánh giá xếp thứ hai, cứ vậy mà suy ra.

Chính bởi vì vậy, trong học viện học sinh có thể đạt được đánh giá dũng mãnh không ít. Nhưng có thể duy trì được đánh giá lại không có mấy người, bởi vì đánh giá cao lên, thì đối thủ gặp phải cũng giỏi hơn trước.

Ngày hôm qua, Đường Kiếp tuy rằng một hơi thắng liền mười bốn trận, nhưng vì chưa gặp phải đối thủ mạnh, nên đây là nguyên nhân khiến nhiều người không phục. Hôm nay đánh giá đã định, Đường Kiếp chỉ có thể gặp cao thủ cùng cấp bậc, chỉ khi nào học sinh cùng cấp đánh giá không có ở đó, mới được gặp học sinh có cấp đánh giá thấp hơn.

Dưới loại tình huống này, thì rất khó có thể lại thắng được mười bốn trận, nếu không tại sao hẳn thắng liên tiếp mười bốn trận, liền đứng ngay đầu bảng chứ.

Thái Quân Dương sở dĩ sáng sớm đã tới tìm Đường Kiếp, cũng là bởi vì lúc này đấu trường không có nhiều người, phòng chừng được đánh giá dũng mãnh cũng không có mấy người, dựa vào nguyên tắc ưu tiên, gã muốn gặp được Đường Kiếp tất nhiên là không khó.

Lúc này nghe Thái Quân Dương nói vậy, Đường Kiếp rất kinh ngạc: - Buổi sáng người không cần đi học sao?

- Ta xin nghỉ.

- Lý do xin nghỉ là gì?

- Tiêu chảy.

-.

Đường Kiếp không nói được gì, đám người Liễu Hồng Yên bên cạnh đều che miệng cười.

Nếu đã như vậy, Đường Kiếp cũng không nói nhiều nữa, cùng với mọi người đến Thần Binh Đấu Trường.

Tới đấu trường, quả nhiên vòng đầu tiên Đường Kiếp đã rút được thẻ tên của Thái Quân Dương.

Vào phòng, Thái Quân Dương quét ngang thanh kiếm lớn trong tay, cười nói: - Đừng trách ta ức hiếp người, thanh kiếm này của ta là trung phẩm thuật khí, tên kiếm là Cự Lãng. Tuy thân kiếm rộng, nhưng xuất chiêu cũng nhanh và liên tiếp, giống như đỉnh sóng lần lượt đánh tới không ngừng, ta tu chính là Thiếu Hải Tụ Lãng Quyết, học chính là Điệp Lãng Kiếm, Đạp Ba Bộ, Phách Ngạn Thủ.

Thiếu Hải Tụ Lãng Quyết, lợi tụ khí, lợi tấn công nhanh, lợi liên kích. Điệp Lãng Kiếm thì lại là kiếm pháp tấn công nhanh, nhưng lại không giống với Túng Kiếm mười hai chiêu thức, mà là tiên thuật chính thống, khi sử dụng có thể khiến cho không khí ở quanh thân trở nên dẻo dai, khiến cho người ta giống như ở trong nước, hành động bị chậm lại, chỉ có người thi thuật là không bị ảnh hưởng.

Lại phối hợp với Tụ Lãng quyết, Cự Lãng Kiếm, có thể nói là tổ hợp tốt nhất.

Đường Kiếp cười cười, từ bên hông cũng rút ra một thanh thiết kiếm, nói: - Thiếu Hải Động Kim Quyết, Lòng Ngưng Thủy, Châm Nguyên Khí, Tử Điện Túng Thân Pháp, Vô Tương Kim Thân, Túng Kiếm mười hai chiêu thức kiếm thép cấp phạm nhân.

Nói đến đây, chính hắn cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng rồi. Thái Quân Dương nghe xong, trừng mắt: - Người học cái quái gì vậy? Vì sao không học Toái Bạch Thủ, Trảm Nhạc Kiếm, Châm Thấu Cốt? Đó mới là pháp thuật phù hợp với Động Kim Quyết.

Đường Kiếp nhún nhún vai: - Lần sau ta nhất định sẽ học.

-

Hai người này nhìn nhau, đột nhiên đồng thanh cười ha ha.

Ngay sau đó Thái Quân Dương đã lớn tiếng nói: - Tiểu tử tiếp chiêu.

Đại kiếm đã bổ về phía Đường Kiếp.

Tuy gã và Đường Kiếp là bằng hữu, nhưng khi đối đầu chiêu thức hung ác vô cùng, không hề có ý định nhượng bộ.

Một kiếm này bổ ra, Đường Kiếp lập tức cảm thấy không khí quanh người trở nên nặng nề, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Vội vàng lui vài bước né tránh, chỉ cảm thấy mình như đang ở trong nước, chuyển động không linh hoạt, đại kiếm của Thái Quân Dương lại tiếp tục bổ xuống đầu mình.

Đường Kiếp bất đắc dĩ, vừa niệm Vô Tương Kim Thân pháp quyết, vừa vung kiếm lên chống đỡ, không ngờ Thái Quân Dương chỉ giả bộ, kiếm quang chọt vòng xuống dưới đâm vào thân dưới của Đường Kiếp, Đường Kiếp thuận thế đập xuống, đánh thẳng vào thân kiếm, mũi kiếm nghiêng đi, sượt qua thân thể hắn, ngay sau đó lại quay ngược lại.

Chiêu thức tấn công của Thái Quân Dương, đúng như gã nói, cứ từng lớp từng lớp sóng đánh tới, một khi phát động sẽ không để cho đối thủ có cơ hội phản kích. Đường Kiếp chỉ có thể phát động Tử Điện Túng Thân Pháp vọt lên phía trước, hai người lần lượt vọt qua nhau, Thái Quân Dương nhanh chóng xoay người, ấn một cái lên lưng Đường Kiếp ở phía xa.

Phách Ngạn Thủ.

Chỉ nghe thấy không khí chấn động "âm" lên một tiếng vang dội, sau đó một bàn tay vô hình xuất hiện, đánh về phía Đường Kiếp.

Tử Điện Túng Thân Pháp phải luyện đến lúc đại công cáo thành mới có thể nhập vi, Đường Kiếp cũng không thuần thực, bởi vậy không thể tránh thoát. Nhưng đồng thời hào quang trên người hắt chọi lóe, Lồng Ngưng Thủy xuất hiện, chưởng kia

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 88+2: Độ Sức (P2)

Thiếu Hải tại khủy tay, lợi hành khí.

Thái Quân Dương Ngọc Môn bát chuyển, trình độ tu luyện cũng sẽ cao sâu hơn Đường Kiếp, lại thêm công pháp hợp thành một bộ, linh khí phát động ra, công kích từng lớp từng lớp như sóng đánh, quả vô cùng hung ác. Luận về công kích nhanh lại nối tiếp, gã vượt xa Đường Kiếp.

Hai người lần này giao thủ, lập tức lộ ra sự đặc sắc, khác hẳn so với lúc trước Đường Kiếp đánh gục mười bốn học sinh, kịch liệt hơn nhiều.

Mặc dù dựa vào thể chất của Đường Kiếp, bị kiếm khí của Thái Quân Dương quét qua, cũng vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng. Biết kiếm pháp của người này vô cùng sắc bén, Điệp Lăng Kiếm lại thêm ra chiêu đúng lúc, công kích lại càng mạnh mẽ.

Vù vù vù, lúc này Thái Quân Dương chém ra ba kiếm liên tiếp, thiết kiếm trong tay Đường Kiếp cũng đỡ ba đòn liên tục. Chỉ thấy "keng" một tiếng, thanh thiết kiếm bị chém bay một nửa.

Thái Quân Dương cười ha hả: - Đường Kiếp, lần này đến lượt người bị hủy vũ khí, mấy học sinh kia mà biết, chắc phải cảm kích ta lắm.

Đường Kiếp bất đắc dĩ lắc đầu: - Tốt xấu gì ta cũng mất ba lạng bạc mua đấy, cứ vậy bị người chặt đứt, báo ứng đến nhanh thật đó.

Nói xong hắn quăng kiếm.

Dùng quyền cước.

Đấm một quyền về phía Thái Quân Dương.

Một đấm này phát ra tiếng gió, Thái Quân Dương cảm thấy một cỗ áp lực đánh tới, vùng kiếm lên chắn, thân kiếm to như ván cửa, chắn trước người gã.

Đường Kiếp gầm lên một tiếng, toàn thân vận sức, Thái Quân Dương chỉ cảm thấy một cỗ sức mạnh đánh úp tới, thiết quyền đánh lên bề mặt thanh kiếm, khiến gã bị bay lui về phía sau.

Một kích này hẳn còn chưa chính thức sử dụng Vô Tướng Kim Thân, nhưng cũng là vận toàn bộ sức lực của bản thân.

- Khai. Theo tiếng hét to của Đường Kiếp, Thái Quân Dương bị chấn động đã bay lên, Đường Kiếp nhanh chóng đuổi theo Thái Quân Dương.

Đúng lúc này, thanh kiếm lớn trong tay Thái Quân Dương chợt phát ra hào quang.

Đường Kiếp lập tức biết không tốt, chỉ thấy quang điện chuyển động trên thanh kiếm trong tay Thái Quân Dương, mạnh mẽ chém xuống: - Kinh Đào Trảm.

Đường Kiếp thấy không thể tránh thoát được nữa, chỉ có thể hóa quyền thành chưởng, hai tay hợp lại hướng vào kích này, đồng thời đá một cước về phía Thái Quân Dương. Hẳn biết rằng không có khả năng tránh được toàn bộ kích này, bởi vậy dù có bị thương cũng phải cho Thái Quân Dương nếm chút tàn nhẫn.

Hai người hợp lại rồi lập tức tách ra, kèm theo sau đó là một tiếng nổ vang dội bắn về hai phía, đồng thời đánh vào trên tường, chấn động cả căn

phòng, pháp trận phòng ngự trong pphongf cũng tỏa ra một chùm ánh sáng chói mắt.

- Hự. Thái Quân Dương chột phun ra một ngụm máu, gã biji Đường Kiếp đá trúng một cước, chỉ cảm thấy bụng bây giờ vẫn còn đau: - Sức lực thật lớn, Vô Tương Kim Thân của người thật lợi hại.

Đường Kiếp thì hừ một tiếng, nhìn đầu vai của chính mình.

Một kiếm vừa rồi, hấn mặc dù kẹp được thân kiếm, nhưng không cách nào cản được kiếm khí trảm lên vai mình.

Một kích này uy lực cực đại, thâm chí thân thể Đường Kiếp đã hai lần tẩy luyện đều không cản trở được, vết chém sâu tới hai đốt ngón tay, chém tận vào xương hấn rồi, hấn cũng nhếch miệng nói: - Kinh Đào Trảm tiểu tử người âm trầm thật đấy, lại còn cất giấu chiêu này.

Thái Quân Dương cười ha hả: - Đạo dùng binh mà, hư hư thực thực, thực lại là hư, ta nói ta học được ba thuật pháp, chứ không hề nói chỉ học ba thuật pháp. Kinh Đào Trảm của ta thế nào?

- Đích xác không tồi. Đường Kiếp bám vào tường đứng dậy: - Tuy nhiên người ra tay thật quá độc ác, không sợ một kiếm giết chết ta sao?

- Ta là hướng về cánh tay người đó chứ, có thượng sự ở đây người sợ cái gì? Lại thêm phòng ngự của Vô Tương Kim Thân cũng không tồi ta mới dùng chiêu đó, nếu là người khác thì, người cho là đáng giá để ta phải dùng tuyệt chiêu sao? Thái Quân Dương dương dương tự đắc nói: - Chúng ta là người tu tiên, tương lai sẽ gặp phải không ít nguy hiểm, chỉ một chút tổn thương đó mà đã không chịu nổi, vậy còn tu tiên cái gì chứ? Hôm nay người bị ta lừa, còn hơn là tương lai bị địch nhân lừa.

Trong lòng gã đắc ý, lại còn dạy dỗ Đường Kiếp.

Đường Kiếp lắc đầu cười cười, tùy tay ném thẻ tre về phía Thái Quân Dương: - Hiện tại cánh tay ta không thể động đậy, phải tìm thượng sư trị liệu, trận này coi như người thắng.

- Cái gì mà coi như ta thắng, rõ ràng chính là ta thắng. Thái Quân Dương rất bất mãn nói.

- Lần này bị người lừa gạt, lần này ta cũng vì muốn tiết kiệm linh khí mà không sử dụng Long Ngưng Thủy kịp thời, lần sau người sẽ không có cơ hội nữa.

- Được, vậy đến lúc đó chúng ta đánh tiếp, nhất định phải đánh tới khi người phục mới thôi. Thái Quân Dương cười ha hả rời khỏi.

Thắng Đường Kiếp một trận, tâm tình của gã tất nhiên rất tốt, nên không hề chú ý tới Đường Kiếp phía sau đang mỉm cười.

Trận chiến này mặc dù bại, nhưng Đường Kiếp lại vui mừng khôn xiết, dù sao đối thủ của mình cũng là Thái Quân Dương, là một trong những thiên tài trong học viện.

Dưới tình huống không hề sử dụng tới Vô Tương Kim Thân, vẫn bức được Thái Quân Dương xuất ra bí chiêu, một chiêu kéo lại được mặt mũi, Đường Kiếp tuy bại nhưng vinh.

Tuy nhiên quan trọng nhất là, trận chiến này khiến Đường Kiếp được lợi không nhỏ.

Thái Quân Dương có tư chất chiến đấu không có gì để bắt bẻ, nếu Đường Kiếp không phải dựa vào thân thể mình có sức chống đỡ va chạm, mà đối lại là người khác, dưới sự tấn công như vũ bão đó, chắc là đã sớm thua cuộc rồi.

Một trận chiến này khiến Đường Kiếp ý thức được bản thân chưa đủ, phát hiện ra nhiều vấn đề trên người mà trước kia chưa phát hiện ra, nếu có thể cải tiến, tất nhiên thực lực sẽ tiến thêm một bậc.

- Dù thế nào đi nữa, gã là một đối thủ tốt. Đúng là phải cảm tạ người Ta nhất định sẽ đánh bại ngươi. Đường Kiếp lẩm bẩm nói.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười to: - Đường Kiếp, ngươi là con rùa rụt đầu cuối cùng cũng chịu đi ra. Thế nào, chân chính đụng phải đối thủ giỏi, kẻ đứng đầu bảng ngươi lúc này liền hiện nguyên hình rồi hả?

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Du Thiệu Phong đang đi về phía mình.

Đường Kiếp thua trận hiển nhiên, khiến gã vui mừng và cảm thấy được an ủi, ánh mắt nhìn Đường Kiếp không hề che giấu khinh miệt và căm hận: - Trong kỳ thi, ngươi dám hại ta, hôm nay ta liền muốn giáo huấn tên khốn khiếp nhà ngươi một phen.

Đường Kiếp bĩu môi: - Nói như là ta đổ oan cho ngươi vậy, muốn đánh nhau đơn giản, ta đi trị thương trước, sau đó sẽ đến tìm ngươi.

- Rất nhanh sau đó ta sẽ lại tiễn ngươi tới chỗ thượng sư trị thương đấy.

Đường Kiếp buông thông tay: - Không thành vấn đề, ngươi đi lấy phòng đấu đọ ta.

Hai mươi phút sau.

Trong một gian chiến phòng, đột nhiên truyền tới một trận gào khóc thảm thiết: - Binh khí của ta

Đúng là tiếng hét của Du Thiệu Phong.

Nếu như đã ra tay, thì Đường Kiếp cũng không khách khí nữa.

Từ hôm nay trở đi, Đường Kiếp chính thức bắt cuộc thực hiện lịch luyện ở trường Đối Luyện, ngoại trừ việc không hề sử dụng tới Vô Tương Kim Thân, các chiêu thức khác hẳn không hề giấu diếm.

Thần Binh Đấu Trường có lẽ là nơi tàn khốc nhất học viện, vì tranh đoạt tài nguyên, đám học sinh trong này kịch liệt giao phong, biểu lộ tất cả kỹ năng, thường đả thương lẫn nhau, xuống tay tàn nhẫn.

Như Thu Cảnh Diệp Hưng vậy, chỉ vì muốn đả kích đối thủ mà dùng một số thủ đoạn quá khích, những kẻ như vậy ở học viện kỳ thật cũng không hiếm thấy. Nếu như có ai cho rằng chỉ cần có đủ thực lực, là có thể luôn thắng trận, thì cực kỳ sai lầm.

Bao gồm cả những người như Thích Thiếu Danh, An Như Mộng, Thái Quân Dương, Thư Danh Dương, ở Thần Binh Đấu Trường cũng có những trận đấu thua được ghi chép lại.

Về phần Đường Kiếp, tuy rằng ngày đầu tiên hẳn tại đây đạt được vị trí đầu bảng, nhưng từ ngày thứ hai trở đi, cuộc sống của hắn sẽ trải qua không dễ chịu như trước nữa rồi.

Mặc dù đã bại dưới tay Thái Quân Dương, nhưng ngày hôm đó Đường Kiếp vẫn đánh liên tiếp chín trận, thắng năm bại bốn.

Trong bốn người thắng hẳn hôm đó có Thư Danh Dương.

Gã cùng Thái Quân Dương khác nhau, Thư Danh Dương nắm giữ rất nhiều pháp thuật, thậm chí có mười bảy mươi tám môn. Có được nhiều pháp thuật, nên gã không có khả năng giống như Đường Kiếp, triển khai pháp thuật không nhanh, nhưng gã lại am hiểu về bùa chú. Mỗi lần tác chiến đều sử dụng bùa chú thay cho pháp thuật, một lượng lớn pháp thuật được ném ra, khiến cho Đường Kiếp bị đánh tới đầu óc choáng váng.

Tuy nhiên rất nhanh, Đường Kiếp vẫn trả lại cho Thái-Thư một kích đau đớn.

Ngày thứ ba chiến đấu, Đường Kiếp nhằm vào điểm đặc biệt trong cách chiến đấu của hai người Thái- Thư, định ra chiến thuật riêng. Đối với Thư Danh Dương lấy nhanh thắng chậm, đối với Thái Quân Dương lấy cứng rắn áp chế nhanh nhẹn, lật ngược tình thế thắng liền hai trận.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng bị người nhằm vào

Mỗi ngày đều náo nhiệt triển khai, chiến đấu kịch liệt như vậy. Cũng ở trong giai đoạn này, Đường Kiếp chân chính tiếp xúc với những cao thủ trong học viện cũng có một số người lúc nhập học chưa chắc đã nổi danh, nhưng tại Thần Binh Đấu Trường dần dần thể hiện tài năng.

Trong quá trình cùng đánh nhau với các cao thủ, Đường Kiếp không ngừng bổ sung cho chính mình, kinh nghiệm chiến đấu càng ngày càng phong phú. Cũng chỉ có vào lúc này, hắn mới chính thức cảm nhận được, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên (núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn có kẻ tài hơn).

Trong khoảng thời gian này, hắn cùng với Thái Quân Dương tổng cộng giao thủ năm lần, ba thua hai thắng. Từ sau lần đầu tiên giao thủ bị bại trận, hắn cùng với Thái Quân Dương mỗi người đều thắng hai trận.

Giao thủ với Thư Danh Dương tổng cộng sáu trận, ba thua ba thắng. Cùng Liễu Như Yên giao thủ ba trận, thắng hai, còn trận thứ ba ngoài dự đoán của mọi người bại trận. Cùng Bình Tĩnh Nguyệt giao thủ hai lần, hai trận toàn thắng.

Cùng Hoa Dương giao thủ ba lượt, lần đầu tiên đã đánh nát thuật khí của gã, khiến Hoa Dương tức giận đến mức hộc máu tại chỗ.

Nhưng kẻ chân chính khiến cho Đường Kiếp nếm mùi đau khổ, lại là hai học sinh khác.

Một người tên là Lê Vân Phàm, một người tên là Lý Hoa Niên.

Người đầu tiên Ngọc Môn thất chuyển, là học sinh cùng khóa, cũng tu Thiếu Hải Động Kim Quyết. Đường Kiếp giao đấu với gã bốn trận, cả bốn trận đều thua, cho tới giờ đây là kỷ lục bi thảm nhất được ghi lại. Chiêu Toái Bạch Thủ, và Trảm Nhạc Kiếm được dùng xuất quỷ nhập thần, công kích cực kỳ sắc bén, sau trận đấu trở thành nhân vật có danh tiếng, trong những học sinh cùng khóa.

Lý Hoa Niên lại là học sinh trên một khóa, là một trong số ít học sinh sau hơn một năm rưỡi mà chưa lên tới Linh Hồ cảnh. Nhưng gã không lên tới Linh Hồ cảnh không phải bởi vì gã tư chất kém cỏi, mà là bởi vì gã dùng toàn bộ tinh lực để luyện tập pháp thuật, tinh thông bảy tám môn pháp thuật, nhưng cảnh giới cũng vẫn chỉ ở mức ngấp nghé tới Linh Hồ cảnh. Các học sinh cùng khóa đều mắng nhiếc kẻ này vô sỉ, dựa vào học trên một năm bắt nạt học sinh khóa dưới, nhằm tranh đoạt tài nguyên.

Nhưng mà đây là quy củ của học viện.

Chỉ cần không trái với quy định, đám học sinh có lợi dụng thế nào, cũng là chuyện của họ.

Kỳ thật đối với phần lớn học sinh mà nói, cường chế cảnh giới một năm, gặp phải học sinh thiên tài khóa dưới, chưa chắc đã có phần thắng, ngược lại còn làm chậm tu luyện của bản thân.

Lý Hoa Niên mặc dù không phải người duy nhất làm vậy, nhưng là người duy nhất thành công.

Đường Kiếp giao thủ với gã bốn trận, ba thua một thắng.

Trừ những người đó ra, còn đụng phải một học sinh tên là Vu Hăng Uy. Người này thực lực bình thường, nhưng sức chịu đụng bền bỉ, mỗi lần đánh nhau đều giống như nhai da trâu vậy.

Đường Kiếp đánh với gã ba lượt, lần nào cũng thắng, nhưng lần nào cũng mệt mỏi quá độ. Sau này mới biết được rằng, hóa ra kẻ này là người đứng đầu bảng Thiên Cơ Điện, cũng giống như hắn là kẻ đứng đầu bảng Thiên Ngự Điện.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Cơ Hội

Cuối cùng là đấu với An Như Mộng một trận.

Đó là trận đấu mà hãn thua thảm bại nhất từ trước tới nay.

Nữ tử này thân pháp cực nhanh, Tử Điện Túng Thân Pháp của Đường Kiếp chưa tới nơi, từ đâu tới cuối, Đường Kiếp ngay cả mép váy của An Như Mộng cũng chưa chạm được vào, đã bị đánh bại. Thế cho nên, trận đấu đó, đã để lại bóng ma trong lòng Đường Kiếp một thời gian dài.

Trước mắt, người nữ tử này cũng là người duy nhất giữ được đánh giá cấp vô địch.

Về phần Thích Thiếu Danh thì hãn không gặp phải, bởi vì trong khoảng thời gian này gã không tới đấu trường.

Gã đi Thất Thiên Điện khổ tu, Thiên Cơ Điện rách nát kia đánh một lần là có thể ép khô toàn bộ tinh lực, cho cũng không rảnh đến đây. Đường Kiếp ở bên đó cũng gặp gã vài lần, bởi vì không thân thiết, nên bình thường gặp mặt cũng chỉ gật đầu mỉm cười một chút. Tất nhiên một phần cũng là vì, hãn không thường xuyên tới Thiên Cơ Điện, chủ yếu là ở Thiên Ngự Điện rèn luyện bản thân.

Trong khoảng thời gian này, Đường Kiếp cũng chính thức tạo được tên tuổi. "Kẻ nhu nhược" trước kia dần dần trở về danh sách hai mươi người mạnh nhất, tháng đó tên được đề lên bảng ba lần, lần lượt là đứng đầu, thứ tư và thứ năm.

Tuy nhiên lý do chân chính khiến Đường Kiếp lừng danh tại học viện, do hẳn có thói quen đụng cái là phá vỡ binh khí của đối phương.

Bởi vì lúc ban đầu có vài kẻ không có mắt muốn gây phiền phức cho Đường Kiếp, đối với những kẻ này, Đường Kiếp không hề khách khí, tới một người đánh một người, chỉ cần là người có vũ khí, đều bị hấn làm vỡ nát, thế cho lên hẳn còn có thêm biệt danh nữa là "nát binh cuồng nhân", đại danh Vô Tướng Kim Thân lại càng nổi danh ở học viện.

Đường Kiếp cảm thấy đây là điều thú vị nhất, hẳn một người chưa từng sử dụng pháp thuật, vậy mà trong mắt người khác lại trở thành người có pháp thuật hùng mạnh nhất.

Dựa vào lý do này, hạt vàng trong tay Đường Kiếp càng ngày càng lớn dần lên, hiện giờ đã có thể biến thành một cây kim nhỏ.

Đường Kiếp thử dùng Châm Nguyên Khí bao lấy chiếc châm do hạt vàng biến thành, một kích phóng ra liền khiến tảng đá lớn thủng một lỗ. Cùng với Vô Tướng Kim Thân, nó trở thành quân bài bí mật thứ hai của Đường Kiếp

Tiệc nuôi duy nhất là cây châm vàng sau khi phóng ra, phải mất cả nửa ngày mới tìm lại được. Phải đợi tới khi vật này đạt được cự ly thích hợp mới cảm nhận được, cũng không biết phải chờ đợi bao lâu. Đường Kiếp nghĩ về sau tìm cơ hội học Ngự Linh Thuật, xem có thể giải quyết được vấn đề này không.

Ngự Linh Thuật cùng với Ngự Khống Thuật của Vệ Thiên Xung không khác nhau lắm, chỉ có điều Ngự Khống Thuật mạnh về khống chế, còn Ngự Linh Thuật mạnh về cảm ứng, dùng để tìm kiếm vật có linh tính, đồng thời đạt tới trình độ nhất định cũng có thể khống chế được con rối.

Tuy nhiên nếu như vậy, thì bộ pháp thuật Thiếu Hải Động Kim Quyết sẽ lại phải dời về sau. Vệ Thiên Xung chắc chắn sẽ lại mắng hấn là kẻ đầu óc

có vấn đề.

Sau khi mất đi con rồi, tinh thần Vệ Thiên Xung suy sụp mất vài ngày. Hiện tại cũng đã xốc lại tinh thần, dự định chế tác một con rối chiến khác cường đại hơn con cũ.

Vì thế gã mang toàn bộ số tiền Vệ gia cho gã mua dược liệu, đổi thành tiền mua vật liệu. Đường Kiếp thấy tiểu tử này cố gắng, liền lấy đan dược mình thượng bảng được thưởng, tặng cho Vệ Thiên Xung.

Đường Kiếp làm vậy khiến Vệ Thiên Xung cảm thấy kinh ngạc: - Vậy còn người? Người phải làm sao bây giờ?

Đường Kiếp cười cười:

- Người không cần phải lo lắng cho ta, về sau năm người đứng đầu bảng, nhất định không thể thiếu tên ta được, lúc đó sẽ có đan dược. Bình Dưỡng Khí Đan với ta cũng không có tác dụng lớn, ta sẽ cố gắng cho người một ít, chỉ cần người chịu cố gắng, thì muốn gì cũng có thể..

Lúc đó ánh mắt Vệ Thiên Xung nhìn thẳng vào Đường Kiếp, một lúc lâu sau mới thốt lên một câu: - Nương ta chọn người thực không chọn sai người.

Thời gian cứ như vậy trôi nhanh, dưới sự nhiệt huyết và kích thích, trong nháy mắt đã hơn nửa tháng trôi qua.

Hôm nay Đường Kiếp ở Trường Đối Luyện đánh mười trận, sau đó tiếp tục tới Thất Thiên Điện tu hành.

So với bầu không khí ồn ào ở Trường Đối Luyện, kỳ thật Đường Kiếp càng ưa thích nơi này hơn.

Thanh tịnh, đơn giản, một mình vui đầu khổ luyện, dường như tất cả mọi thứ bên ngoài đều không liên quan tới mình. Không cần suy nghĩ tới Thiên Thần cung, không cần suy xét quan hệ giữa người với người, thậm chí không cần để ý tới vị tiểu thiếu gia kia. Chảy mồ hôi, đổ máu, nhưng đồng thời cũng khiến đầu óc được nghỉ ngơi

" Ầm".

Chiếc búa lớn nện xuống, Đường Kiếp nghe âm thanh người liền bay lên, nhìn cũng không thèm nhìn, người lăn một vòng, một tiếng động lớn nện xuống ngay cạnh thân thể hắn.

Đường Kiếp tiếp tục lăn lộn, chỉ nghe ầm ầm vô số tiếng vang thay nhau nện xuống, khiến cho Đường Kiếp lăn hơn mười vòng, xoay người nhảy lên.

Vừa nhảy lên, chỉ thấy một bóng đen chợt lóe, một con rối đã vọt tới bên cạnh hắn, đánh một quyền về phía hắn, đánh thẳng vào ngực Đường Kiếp. Đường Kiếp chấn động toàn thân, cũng hét lớn một tiếng, lật tay bắt lấy con rối ném mạnh ra ngoài, con rối lập tức bay ra ngoài.

- Thành công rồi. Đường Kiếp vui sướng kêu lên.

Vừa rồi Đường Kiếp một chiêu ném đi, là chiêu thức mà hắn trong quá trình gột rửa, tự mình lĩnh ngộ ra. Tuy nhìn đơn giản, nhưng là lợi dụng sau khi đối phương đánh trúng, lực cũ chưa tan lực mới chưa phát, mới là thời điểm mẫu chốt để thực hiện, thích hợp dùng để đối phó với những đối thủ có tốc độ công kích cao.

Chiêu này tung ra, vây công của tám con rối lập tức xuất hiện khe hở, Đường Kiếp thét lên một tiếng, bổ nhào người qua. Ngay lúc muốn thoát khỏi vòng vây, con rối thứ chín chợt lóe lên một cái, trực tiếp chắn trước người Đường Kiếp, đánh một quyền về phía hắn.

Đường Kiếp lật ngược tay túm lấy con rối nhưng lại nắm vào khoảng không, một quyền này hung hăng đánh mặt vào mặt hăn, đánh bay Đường Kiếp ra ngoài.

- Con mẹ nó chứ.

Đường Kiếp chửi một tiếng, chỉ thấy con rối thứ chín chột gia tăng tốc độ, hóa thành một trời ảo ảnh, bất ngờ tập kích Đường Kiếp.

Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể phát động ngọc bài trở ra ngoài điện, đúng lúc tránh được một kích khủng bố đó.

Ông lão ở bên ngoài điện nhìn nhìn Đường Kiếp, lần này rốt cuộc cũng gật gật đầu: - Không tồi, cuối cùng cũng được chín mươi điểm rồi, trong khoảng thời gian này người tiến bộ rất nhanh, ngoài cả dự liệu của ta đấy.

Đường Kiếp hít sâu một hơi: - Đa tạ tiền bối chỉ điểm, tiểu tử nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

Hăn tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hăn cũng tự biết sức lực cường thể mà Ly Kinh mang lại đã tới giới hạn, trong khoảng thời gian này hăn rõ ràng cảm nhận được tiến cảnh của mình chậm lại. Nếu muốn nâng cao lần nữa, chỉ sợ lại phải đập vào đó một khoản tiền mới được.

Đáng tiếc, từ sau khi truyền Thiên Tiêu Kiếm Điển cho hăn, cũng không biết Tây Nguyệt phái nghĩ gì, sau đó chẳng hề có động tĩnh, thế nên muốn dựa vào Tây Nguyệt phái để lấy ưu đãi quả thật rất khó.

Nếu thật sự không được, đành xuất hết thực lực để lấy được một trăm điểm rồi nói sau vậy. Đường Kiếp thầm nghĩ, chỉ là làm như vậy, chẳng khác nào tự làm lộ những quân bài bí mật của mình.

Đang lúc hăn do dự, thì đột nhiên nhìn thấy một người từ xa đi về phía này.

Đường Kiếp định thần nhìn lại, không ngờ là Ngô Hạnh.

Ngô Hạnh hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, lập tức cúi đầu, quay ngược trở lại.

Đường Kiếp há hốc miệng, muốn gọi gã lại nhưng cuối cùng cũng không thốt ra.

Ông lão kia nhìn thấy như vậy, hỏi: - Người và học sinh vừa rồi, hình như có chút gút mắc?

- A. Cũng không hẳn như vậy gã là ca ca của ta. Đường Kiếp có chút mất tự nhiên trả lời, mắt nhìn theo thân ảnh Ngô Hạnh đang đi xa dần.

- Hà?

Lông mày bạc trắng của ông lão khẽ nhướn lên: - Nếu ta nhớ không lầm, vị học sinh kia họ Ngô.

- Cha mẹ của gã là cha mẹ nuôi của ta. Đường Kiếp trả lời, nhìn về phía ông lão: - Trong khoảng thời gian này, gã thường xuyên tới Thất Thiên Điện?

Ông lão gật gật đầu: - Đúng vậy, mỗi ngày đều luyện tới mức kiệt sức rồi mới đi ra. Đáng tiếc tư chất của gã có hạn, ngộ tính không tốt, mặc dù vất vả tu luyện, nhưng tiến cảnh lại không lớn. Ta thấy gã không phải đến lịch luyện, mà tới để tra tấn chính mình Gã có tâm sự.

- Vậy sao? Đường Kiếp máy móc nói một câu.

Ông lão kia chỉ cười nói: - Xem ra tình cảm giữa người và vị ca ca này không tốt.

- Có chút chuyện xảy ra Đường Kiếp không có nói tiếp.

Ông lão lại dường như hiểu ra chuyện gì: - Có liên quan đến tu luyện?

Đường Kiếp gật gật đầu.

Ông lão liền thở dài: - Haizz, trên tiên lộ, khắp nơi đều có tranh đoạt, vì một chút tài nguyên tu luyện huynh đệ phản bội, phụ tử thành thù, làm gì có chút tình người nào, tiên như vậy không tu cũng được.

- Không phải như vậy. Đường Kiếp vội nói, hắn muốn nói, nhưng ông lão lại phát tay ngăn cản: - Ta biết rằng, chuyện đó chắc là do gã phạm sai lầm. Tuy nhiên, mặc dù có thể nào đi nữa, gã vẫn luôn là ca ca người. Cho dù không phải huynh đệ ruột, nhưng vẫn là ca ca. Gã có thể có chỗ không đúng, nhưng người đã từng cho gã cơ hội chưa?

Đường Kiếp ngây người.

Ông lão nhắm mắt lại, từ từ nói: - Ta già rồi, chuyện kiểu như thế này cũng đã thấy nhiều lắm. Tu luyện một đời, trường mệnh muôn đời, nhìn người bên cạnh mình lần lượt chết đi, ngàn năm quang âm, nháy mắt là qua, nhưng khi quay đầu, lại phát hiện muốn tìm một người bạn khó khăn như thế nào. Tu luyện đến tu vi Thông thiên triệt địa (hiểu rõ trời đất) thì thế nào chứ? Có một số thứ mất đi chung quy đều không thể tìm lại. Giữa thân nhân với nhau, hà tất phải tranh chấp, các người đều còn trẻ, phạm sai lầm cũng là chuyện thường xảy ra. Nếu có thể, chớ ngại thử một lần, đừng để đến lúc quang âm quay đầu mới lại thối thức bù người.

Đường Kiếp nghe vậy mới giật mình, một lúc sau khom người với ông lão: - Đa tạ tiền bối chỉ bảo.

Hắn khom người lui về phía sau.

Buổi chiều ngày hôm đó, Đường Kiếp không tu luyện, chỉ ngồi ở trong phòng như đang suy nghĩ điều gì, ngay cả Y Y trên đùi hắn không cũng để ý.

Mãi tới đêm khuya, Đường Kiếp cuối cùng cũng quyết định xong.

Hắn đi ra khỏi phòng, đến nơi Ngô Hạnh ở, đứng trước cửa do dự một lát, cuối cùng cũng giơ tay gõ cửa.

Cửa mở ra, Chu Hạnh đứng ở trước cửa.

So với lần trước hắn đến đây, bộ dạng Chu Hạnh rõ ràng tiêu tụy đi nhiều.

Thấy Đường Kiếp đứng ngoài cửa, sắc mặt Ngô Hạnh biến đổi mạnh: - Người tới đây làm gì?

Đường Kiếp lấy ra một bình Diên Niên Ích Thọ Đan: - Ta muốn nhờ huynh gửi lọ thuốc này ra ngoài Ta không tìm được cách gửi nó đi, cuối cùng chỉ có thể đến tìm huynh.

- Người rốt cuộc có ý gì? Nhìn bình thuốc đó, Ngô Hạnh cảm tức nhìn Đường Kiếp.

- Đừng hiểu lầm, chỉ là hôm nay có một vị lão nhân nói cho ta biết, mỗi người đều lúc phạm sai lầm, khi đó chúng ta phải học cách cho đối phương một cơ hội Ta muốn thử xem.

Nói xong, Đường Kiếp đặt lọ thuốc lên bàn, yên lặng nhìn Ngô Hạnh.

Nghe tới đây, thân thể Ngô Hạnh khẽ run. Đột nhiên phịch một tiếng, gã quỳ xuống đất, lớn tiếng gào khóc.

Thất Thiên Điện.

Thân ảnh của Đường Kiếp chợt xuất hiện trước điện, đột nhiên lui về phía sau vài bước, ngã mạnh xuống, sắc mặt trắng nhợt.

- Khụ Đường Kiếp phun ra một ngụm máu: - Mười điểm cuối cùng thật là khó lấy.

Lấy ngọc bài ra xem, phía trên ngọc bài hiện lên chín mươi một điểm.

Tuy nhiên Đường Kiếp biết rằng, một điểm này là do hãn dùng vết thương của mình để đổi lấy, chỉ là miễn cưỡng chống đỡ thêm một vòng liên đánh cho hãn học máu, nếu tiếp tục chống đỡ, sợ là đang sống sờ sờ cũng có thể bị đánh chết.

Lúc này ông lão kia không có ở đây, Đường Kiếp liền tự lui sang một bên nghỉ ngơi.

Trong lúc rảnh rỗi, hãn đến một bên nhìn thành tích được ghi trên tường.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Kỷ Lục

Ghi chép trên tường là bản ghi chép thành tích của học sinh, trên tường có papan trộn liên kết với ngọc bài của các học sinh. Khi điểm trên ngọc bài xuất hiện biến hóa, thì thứ tự xếp hạng trên tường cũng theo đó mà biến đổi.

Bảng xếp hạng học sinh học kỳ này ở trên tường Thiên Ngự Điện, Đường Kiếp đứng đầu bảng, thứ tự không thay đổi, chỉ có điều điểm số từ chín mươi điểm tăng lên chín mươi một điểm.

Nhìn xuống vị trí thứ hai là Thích Thiếu Danh, tám mươi ba điểm.

- Đuổi theo nhanh thật. Đường Kiếp hơi nhú lông mày.

Nếu nhớ không lầm, ngày hôm qua ở Thiên Ngự Điện, điểm số của Thích Thiếu Danh chỉ có tám mươi điểm. Không ngờ chỉ cách có một ngày, gã một mạch tăng hẳn ba điểm.

Xuống thấp chút nữa là một học sinh tên là Phương Chí, Đường Kiếp cũng chưa gặp bao giờ.

Mà ở trên tường, chân chính đứng vị trí đầu bảng còn có tên một người nữa: Tàng Thanh Phong.

Phía dưới có thêm dòng ghi chú:

Tàng Thanh Phong, học sinh kỳ 442, bậc Linh Tuyền, người có thành tích đứng đầu Thiên Ngự Điện, chống đỡ ba mươi năm tức.

- Tàng Thanh Phong, ba mươi lăm tức Đường Kiếp nhúu mày.

Dựa theo quy định của Thất Thiên Điện, mỗi một con rối đại biểu mười điểm, mười điểm đầu tiên là dễ lấy được nhất, chỉ cần con rối động thủ là đạt được, sau đó liền xem bản thân có thể kiên trì được bao lâu. Chỉ cần kiên trì đến con rối thứ mười gia nhập chiến đấu, liền đạt được một trăm điểm.

Nhưng kiên trì được bao nhiêu lâu, thì phải dựa vào năng lực của mỗi người, chỉ cần chống đỡ thêm một hơi tức, đều là kỷ lục.

Thất Thiên Điện của học viện Tây Nguyệt đã tồn tại cả ngàn năm, cho nên kỷ lục luôn bị phá, chính bởi vì vậy nên từng kỷ lục trên tường, kỳ thật đều là kỷ lục của vô số tinh anh trong hàng ngàn năm nay.

Mỗi một kỷ lục bị phá, đều tương đương với việc ghi lại kỷ lục, của người mạnh nhất học viện Tây Nguyệt trong một ngàn tám trăm năm qua.

Mà kỷ lục của người tên Tàng Thanh Phong, được ghi lại từ hơn một ngàn bốn trăm năm trước, đến thời điểm hiện nay vẫn chưa ai có thể phá vỡ.

Lại nhìn sang bức tường khác, chỉ thấy bậc Linh Hồ, bậc Linh Hải, thậm chí Thoát Phàm cảnh, kỷ lục đều do vị Tàng Thanh Phong này ghi lại.

Trong lòng Đường Kiếp vừa động, liền đi xem những bức tường khác của kỷ lục của những ai.

Đi vào Thiên Tru Điện, Đường Kiếp nhìn thấy một loạt tên được viết trên tường.

Trong đó có một cái tên hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tiêu Biệt Hàn, học sinh học kỳ 1326, người giữ kỷ lục Bách Luyện kỳ Thiên Trụ Điện.

- Hóa ra là tam thúc tổ của Tây Nguyệt phái, quả không hổ là kẻ kiếm si, phá vỡ kỷ lục của người xưa, đến nay cũng chưa có ai vượt qua. Đường Kiếp cười cười.

Vòng qua Thiên Trụ Điện, Đường Kiếp lại đi tới điện khác xem, quả nhiên thấy tên của không ít danh nhân.

Thiên Khu Điện có Yển Trường Phong, Thiên Tuyền Điện có Minh Dạ Không, Thiên Cơ Điện có Lư Nguyên Chân, Thiên Biến Điện có Phượng Hồng Loan, ngoại trừ Tàng Thanh Phong, thì tất cả những người khác đều là người đại danh鼎鼎, Phượng Hồng Loan hiện tại là viện trưởng học viện Tây Nguyệt.

Chẳng qua những người này không có một người nào giống như Tàng Thanh Phong, một hơi đứng đầu toàn bộ các giai đoạn trên bảng kỷ lục, phần lớn mọi người là trong một đoạn thời gian thể hiện thực lực của chính mình.

Dù sao qua ngàn năm, anh tài vô số, có thể ở trên bảng ghi chép lưu lại kỷ lục của mình một lần, đã có thể lưu danh thiên cổ rồi.

Chính bởi vì thế, vị Tàng Thanh Phong kia lại càng trở nên cổ quái, thật không hiểu là nhân vật thế nào? Bản thân mình cũng coi là kẻ có hiểu biết về Tây Nguyệt phái, hưng lại chưa từng nghe nói qua Tây Nguyệt phái có một người như này.

- Chẳng lẽ là, một người học sinh không muốn nhập phái? Đường Kiếp không khỏi nghĩ đến lý do này.

Lý do lập lên học viện Tây Nguyệt, mặc dù là vì Tây Nguyệt phái thu hút anh tài, nhưng cũng không phải học sinh nào cũng nguyện ý gia nhập

Tây Nguyệt phái. Có lẽ còn có một hai vị thiên tài thích độc hành độc vãng cũng nên.

Loại người này bình thường được gọi là Ưu sinh, khác với môn hạ, đại biểu là người có biểu hiện xuất sắc, nhưng cũng không gia nhập môn phái.

Vừa đi vừa nghỉ, vô tình đã quay lại Thiên Ngự Điện. Đang ngẩn người nhìn tên của Tàng Thanh Phong, chợt thấy Thích Thiệu Danh từ bên ngoài tiến vào.

Đối phương nhìn thấy Đường Kiếp cũng ngây người ra một lúc, lại tỏ ra không không có gì, chỉ gật đầu tượng trưng, sau đó liền đi lướt qua.

Đường Kiếp cũng không thấy người sang bắt quàng làm họ, cũng quay người đáp lại, sau đó liền rời khỏi.

Thích Thiệu Danh liếc mắt nhìn bóng dáng hắn một cái, ánh mắt dừng lại trên bức tường Đường Kiếp đứng nhìn lúc trước.

- Chín mươi một điểm Lại tăng, nhanh thật.

Cũng giống như Đường Kiếp cảm thấy Thích Thiệu Danh tiến bộ thật nhanh, ở trong mắt Thích Thiệu Danh, tốc độ của Đường Kiếp cũng đồng dạng tăng nhanh. Dù sao thành tích ở Thất Thiên Điện, càng về sau càng khó nâng cao.

Nhìn con số chín mươi một chói mắt, Thích Thiệu Danh cảm thấy có chút không thoải mái.

Mặc dù gã ngoài mặt bình thản, nhưng trong xương thật ra đều kiêu ngạo hơn bất cứ ai.

Bởi vì gã là Thích Thiệu Danh!

Ngọc Môn cửu chuyển Thích Thiệu Danh!

Thường ngày gã luôn giữ bộ dạng lãnh đạm cách xa ngàn dặm, không phải bởi gã không muốn kết bạn, mà là gã cảm thấy các học sinh trong học viện Tảo Nguyệt, ngoại trừ An Như Mộng, không ai có tư cách trở thành bằng hữu của gã.

Gã sở dĩ hiện tại không tham gia đối luyện, là vì sau vài lần thua gã liền biết rằng mình ở bậc Linh Tuyền còn chưa chân chính xưng bá, cho nên muốn tới Thất Thiên Điện khổ tu.

Đợi một ngày, gã chân chính thành vô địch, gã sẽ trở lại trường Đối Luyện, quét sạch tất cả.

Nhưng mà ở trong này, gã cũng đụng phải đối thủ của chính mình.

Thiên Khu Điện có Thái Quân Dương, Thiên Diễn Điện có Lý Hoa Niên, Thiên Biến Điện có Thư Danh Dương, Thiên Tuyền Điện có An Như Mộng, Thiên Tru Điện có Lệ Vân Phàm, Thiên Cơ Điện có Vu Hằng Uy, không ngờ Thiên Ngự Điện cũng có Đường Kiếp.

Thích Thiếu Danh tự cho mình là thiên tài, nhưng lại không đạt được vị trí đầu bảng ở một điện nào.

Đương nhiên điều này, cùng với tính cách tâm cao khí ngạo của gã có quan hệ. Tuy rằng không được đứng đầu bảng, nhưng mười người mạnh nhất ở Thất Thiên Điện, không điện nào là không có tên của gã. Nếu so sánh tổng thành tích, thì gã vẫn hoàn toàn xứng đáng đứng thứ nhất.

Nhưng với gã mà nói, chỉ có vậy vẫn vĩnh viễn không đủ.

Thời khắc này, trong mắt của gã hừng hực chiến ý, lăm lăm tự nói: - Ta sẽ vượt qua các ngươi, từng bước từng bước Đánh bại toàn bộ các ngươi.

Buổi chiều không có việc gì, Đường Kiếp đi tới chỗ Vệ Thiên Xung một chuyến.

Vệ Thiên Xung đang ở trong viện sửa chữa con rối của gã.

So với lần trước, con rối này to hơn rất nhiều, không tiếp tục dùng gỗ Lôi Cức năng lực phòng ngự không tốt nữa, lần này Vệ Thiên Xung lựa chọn Tử Sa Nham kiên cố hơn.

Phía Tây Văn Tâm có một vùng gọi là Tử Mạc, có nhiều tử sa thạch, tử sa(cát tím) sau khi tích tụ lại, hợp thành đá, bề mặt thô ráp, bên trong đầy lỗ thủng, thích hợp vận chuyển thông hành linh khí. Điểm mạnh là bên ngoài có ánh sáng rực rỡ, bên trong có hàng ngàn lỗ hổng.

Phải nói là Tử Sa Nham, là lựa chọn tốt nhất của học sinh cấp thấp để chế tác con rối. Loại vật liệu này tuy rằng không giống với gỗ Lôi Cức hấp thu được tinh hoa của lôi điện, có thể thêm vào thuộc tính lôi điện, nhưng dù sao cũng kiên cố có khả năng chịu đựng cao hơn, quan trọng nhất là giá cũng rẻ.

Chỉ có điều chế tác khá tốn công, dù sao cũng là tạc đá chứ không phải điêu khắc gỗ.

Lần trước thực ra Đường Kiếp, cũng muốn Vệ Thiên Xung chọn Tử Sa Nham dùng, nhưng đáng tiếc Vệ Thiên Xung quá lười, cự tuyệt phương án này, không còn cách nào khác đành phải lựa chọn gỗ Lôi Cức.

Một búa của Diệp Hưng, đập nát con rối của gã, đồng thời cũng đập tỉnh tính lười của gã. Khiến cho gã ý thức được mặc dù chuyện gì, chỉ cần người lười nhác, tất nhiên đều phải trả giá.

Cho nên lúc này đây, gã thành thực lựa chọn loại vật liệu phù hợp nhất, với cấp bậc hiện tại của mình.

Đương nhiên, bởi vậy con rối của gã phải ít nhất mất ba tháng mới có thể hoàn thành.

Vì thế Vệ Thiên Xung lại đặc biệt đi học môn Quỷ Phủ Thuật, thông qua vận dụng linh khí, có thể khiến cho vũ khí trong tay tạm thời trở nên sắc bén cứng rắn, thích hợp để điêu khắc, tất nhiên là cũng có thể dùng trong chiến đấu.

Lúc này Vệ Thiên Xung đang ở trong viện hý hoá làm con rối, nhìn thấy Đường Kiếp đến, kinh hãi buông búa đục trong tay xuống, nhào ra: - Hôm nay sao mà người lại chủ động tới tìm ta thế?

Đường Kiếp cười nói: - Xem người nói kia, ta là người hầu học của người, không có việc gì không thể ghé thăm người một chút hay sao?

- Ai yô, có người còn nhớ rõ mình là người hầu học cơ đấy. Trong viện truyền đến âm thanh chua chua, chính là giọng nói của Thị Mộng, gã hiện đang đứng trong một mảnh linh điền, phía trước là một đám mây nhỏ, đang làm mưa rơi xuống linh điền.

Hành Vũ Thuật (thuật làm mưa).

Đường Kiếp biết rằng trong lòng của gã tức giận.

Trong khoảng thời gian này hẳn bận rộn tu luyện, kỳ thực không hề chăm sóc cho cuộc sống của Vệ Thiên Xung Được rồi, trước kia hẳn cũng chưa hề chăm nom.

Cho nên hiện tại, cuộc sống của Vệ Thiên Xung, cơ bản đều do Thị Mộng chăm sóc.

Mặc dù hiện tại học được tiên pháp, rất nhiều việc làm cũng dễ dàng hơn, nhưng có một số việc không phải là do làm nhiều hay ít, mà là do so sánh.

Nhìn Đường Kiếp ngày ngày đều tu luyện, bỏ mặc thiếu gia, trong lòng Thị Mộng tất nhiên là không thoải mái. Huống hồ là Vệ Thiên Xung cứ mở

miệng là nói: - Đường Kiếp rất tốt.

Bởi vậy nên dù bị Thị Mộng mỉa mai, nhưng Đường Kiếp cũng không tức giận, ngược lại Vệ Thiên Xung lại bất mãn nói: - Thị Mộng người nói gì vậy? Đường Kiếp quan tâm tới chuyện học tập của ta đấy. Nếu không có hẳn, kỳ thi vừa rồi ta cũng sẽ không qua được, cách đây không lâu hẳn còn giúp ta dạy dỗ đám người kia nữa.

Đường Kiếp vội khuyên bảo: - Được rồi được rồi, Thị Mộng nói cũng không sai. Đạo gần đây ra thật có chút sơ sót, không chăm sóc cẩn thận thiếu gia, may mà còn có Thị Mộng săn sóc.

Nói xong đi tới, lấy ra một bình Dưỡng Khí Đan, đưa cho Thị Mộng nói: - Người chăm sóc thiếu gia, chắc cũng ảnh hưởng tới thời gian tu luyện. Có một số việc vốn phải do ta làm, nhưng người lại đều do người làm hết. Ta không có gì có thể báo đáp, vậy thứ này coi như cảm tạ người. Nếu sau này ta lại có, cũng sẽ không quên người đâu.

Thị Mộng cầm lấy bình Dưỡng Khí Đan, có chút ngẩn ngơ nhìn Đường Kiếp nói: - Người

Đường Kiếp chân thành nói: - Đồng cùng nhau nhập học cả, không thể lúc nào cũng chỉ biết đến bản thân mình. Vài ngày trước ta được một vị lão nhân chỉ điểm, cảm thấy có một số việc bản thân làm chưa tốt, trước kia có gì không phải, người hãy tha lỗi cho ta.

Hắn nói như vậy, khiến Thị Mộng cảm thấy ngại ngùng, cuối cùng gãi đầu nói: - Thôi đi, coi như người bỏ tiền mua thời gian của ta.

Thị Mộng biết rằng năng lực của bản thân có hạn, cho dù ném toàn bộ việc vặt cho Đường Kiếp, cũng không có khả năng được đề tên lên bảng đạt được tài nguyên giống hẳn. Nếu đã như vậy, thà rằng an phận làm tốt công việc phụ trợ, dù sao nơi này cuộc sống đơn giản, Vệ Thiên Xung cũng

ngày càng trưởng thành hơn, một mình gã cũng có thể chăm sóc được, lại còn có thể kiếm được Đường Khí Đan, vì thế nên gã cũng vui vẻ nhận.

- Đúng rồi, nhìn bộ dạng của ngươi, chắc là Linh Tuyền rồi hả? Đường Kiếp hỏi.

Thị Mộng cười cười: - Ủ, chậm hơn thiếu gia một chút, mấy hôm trước vừa đạt đến Linh Tuyền, liền đi học Hành Vũ Thuật.

Tư chất của gã giống như Vệ Thiên Xung, cũng chỉ là Ngọc Môn tứ chuyển, chẳng qua là do không có tài nguyên, nên vĩnh viễn đứng sau Vệ Thiên Xung. Lại nói, nếu như k ố c Đường Kiếp, tư chất của Thị Mộng ở trong những người hầu học cũng coi như không tồi đấy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tham Lam Vô Độ (P1)

- Chỉ học mấy thứ này, sợ là không có tiền đồ gì. Đường Kiếp nói.

Thị Mộng cúi đầu: - Ta cũng biết là thế, nhưng ta cũng không có cách nào khác cả. Tư chất của ta là tứ chuyển, không có tài nguyên, thuộc vào tiêu chuẩn thấp nhất của học viện có thể vào Thoát Phàm Cảnh. Nếu lại phân tâm vào pháp thuật, chỉ sợ rơi vào cảnh cao không tới thấp không thông.

Đường Kiếp nói; - Người nói không sai, nhưng học tập pháp thuật cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

- Hả? Lời này là có ý gì? Thị Mộng không hiểu hỏi.

- Không phải mỗi loại pháp thuật đều cần thật thuần thực mới có thể sử dụng. Đường Kiếp nói: - Chiến đấu hung hiểm, tranh giành trong chớp mắt, tất nhiên là pháp thuật xuất ra càng nhanh càng tốt, nhưng có một số loại pháp thuật không hẳn như vậy. Tỷ như pháp thuật trị liệu, người chớp mắt xuất ra, hay trong thời gian một chén trà mới xuất ra, cũng chẳng có gì khác biệt.

- Ý người là

- Ví dụ như pháp thuật trinh sát, các pháp thuật hỗ trợ, chỉ cần không phải loại pháp thuật cần dùng nhanh trong chiến đấu, đều không cần phải thuần thực, chỉ cần nắm được cách sử dụng là được.

Thị Mộng nghe xong mắt sáng lên, Đường Kiếp tiếp tục nói: - Người tu chính là Thủy Tuyền Hồi Chiếu Quyết, sở trường của bộ tâm pháp này là các loại pháp thuật trị thương, sao không thử học vài môn. Tương lai tham gia thí luyện, người cũng có thể có được cơ hội phát huy.

- Thí luyện?

- Đúng, thí luyện. Đường Kiếp vỗ vai gã: - Mới bước trên tiên lộ, chưa tới cuối đường không ai biết trước được kết quả sẽ như thế nào, người tại sao lại dễ dàng buông tay như vậy? Nếu không thể nổi bật giống những người khác, vậy tại sao không chọn một con đường khác tìm vị trí cho riêng mình? Bây giờ đại bộ phận các học sinh đều theo đuổi tinh chứ không tạp, lấy thực chiến làm đầu. Cách nghĩ này vốn không sai, nhưng có thứ nếu biết nhiều, thì cũng sẽ trở nên đáng giá. Nếu hiện nay ai ai cũng theo đuổi những thứ tinh thuần, đã vậy người hãy đi con đường tạp mà không tinh, học nhiều môn pháp thuật, mỗi môn một chút, sẽ học được nhiều thứ mà người khác không biết, không chừng tương lai sẽ có đất dụng võ.

Thị Mộng nghe xong mắt sáng lên, nhưng lập tức lại ảm đạm: - Muốn học nhiều môn pháp thuật, nhưng ta không có nhiều tiền như vậy.

- Hey, số tiền này ta chi. Không phải chỉ là hai mươi linh tiền mộ quyền sao? Thiếu gia ta mua được, cùng lắm thì tương lai người kiếm được tiền, lúc đó trả lại cho ta là được. Vệ Thiên Xung vỗ ngực oanh oanh liệt liệt nói.

- Đúng vậy, ý của ta cũng là như vậy. Đường Kiếp cười nói: - Mỗi người đều có vị trí của mình, tìm được vị trí, chính là tìm được con đường cho tương lai.

Lúc này, cuối cùng ánh mắt của Thị Mộng nhìn Đường Kiếp đã có vài phần cảm kích: - Cảm ơn.

Hôm nay Đường Kiếp lại tới trước Thiên Ngự Điện.

Đứng ở dưới bảng kỷ lục, nhìn tên trên tường, nhìn lực chống đỡ của Tàng Thanh Phong ba mươi lăm tức.

Trong lòng đột nhiên có một loại kích động.

Muốn phóng thích tất cả thực lực của bản thân, nhằm vào kỷ lục kia mà kích động.

Hắn lúc này, tin tưởng nếu bản thân sử dụng Vô Tướng Kim Thân, Lồng Ngưng Thủy, đạt được một trăm điểm không là vấn đề.

Nhưng dưới sự tấn công của mười con rối, mình rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu?

Bản thân mình còn cách ba mươi lăm tức bao xa?

Trong đầu một âm thanh nhắc nhở nhở hắn, bây giờ chưa phải thời điểm để hắn bộc lộ thực lực bản thân, điều đó sẽ khiến bản thân sớm lâm vào nguy hiểm.

Nhưng một thanh âm khác cũng vang lên, tiềm lực mà Ly Kinh mang đến đã tiêu hao gần hết, chỉ dựa vào tu luyện hằng ngày để nâng cấp, hiệu suất có hạn, mà còn muốn tốc độ tu luyện nâng cao thì cần phải có nhiều tài nguyên hơn nữa.

Mà chuyện tiếp theo mình phải làm, cũng cần thực lực mạnh mẽ hơn nữa, mới có một tia hi vọng hoàn thành.

Nếu muốn làm được điều đó, trước tiên có lẽ chỉ có thể nghĩ cách giành được phần thưởng, bằng việc trở thành học sinh đầu tiên trong khóa học này đạt được một trăm điểm.

Cuối cùng, Đường Kiếp quyết định dùng Lồng Ngưng Thủy thử một lần, dù có thành công hay không, hắn cũng sẽ không sử dụng Vô Tướng Kim

Thân.

Ôm ý nghĩ như vậy, Đường Kiếp lại lần nữa tiến vào Thiên Ngự Điện.

Có thêm Lồng Ngưng Thủy, thời gian chống đỡ của Đường Kiếp rõ ràng tăng lên nhiều.

Cuối cùng, dưới sự cố gắng chống đỡ, con rối thứ mười đã được phát động.

Không giống với những con rối trước đó, khi con rối thứ mười được phát động, chín con rối kia đồng thời lùi lại phía sau, chỉ lưu lại duy nhất con rối thứ mười.

Con rối kia chậm rãi giơ nắm đấm nhắm vào Đường Kiếp, sau đó trực tiếp đánh tới, thoạt nhìn thì không có gì lạ.

Nhưng mà khi nắm đấm vừa xuất ra, cũng là lúc Đường Kiếp cảm giác được có một cỗ áp lực rất lớn đang bao phủ chính mình, nhưng hắn không thể tránh được, lúc này từ trong thâm tâm Đường Kiếp cảm thấy một cỗ sợ hãi to lớn.

Hắn thấy nắm đấm này đánh thẳng lên ngực mình, xuyên qua lồng Ngưng Thủy.

- Ầm.

- Chỉ một quyền.

Vòng khí bao quanh Lồng Ngưng Thủy vỡ tan.

Rơi vào trước ngực hắn.

Đường Kiếp ngửa mặt lên trời hét một tiếng, ngọc bài trên người phát ra ánh sáng mãnh liệt, đưa hắn ra bên ngoài điện.

Vừa ra khỏi điện, Đường Kiếp lăn vài vòng trước điện, trước ngực có hình năm đấm, khiến ngực như bị lún xuống.

Đường Kiếp nhìn xong trong lòng trở nên khiếp sợ.

Cú đấm này không ngờ uy lực kinh khủng như vậy.

- Một tức một cú đấm.

Trong lúc đó, Đường Kiếp chợt hiểu ra.

Ba mươi lăm tức, tức là ba mươi lăm cú đấm, mà cú đấm như vậy, một cú hấn cũng không chống đỡ được.

Đúng vậy, không chống đỡ nổi. Cú đấm vừa rồi hấn cũng không chân chính chống đỡ được, mà là lúc Lồng Ngưng Thủy bị phá vỡ, cảm thấy không ổn nên phát động ngọc bài trở về.

Cũng bởi vì vậy, trên ngọc bài hiện lên chín mươi chín điểm.

Con rồi thứ mười tuy rằng đã xuất động, nhưng hấn vẫn chưa đạt được một trăm điểm.

Đường Kiếp tính toán, với uy lực của cú đấm đó, cho dù có dùng thêm Vô Tương Kim Thân, thì cũng chỉ có thể chống đỡ từ ba đến năm cú đấm. Còn về phần ba mươi lăm cú đấm, dù nghĩ hấn cũng không dám nghĩ tới, một khi không chống đỡ được, một kích cũng có thể đập hấn thành bánh thịt, chẳng trách học viện nhắc đi nhắc lại, học sinh tuyệt đối không được cứng rắn chống đỡ.

Nếu muốn đạt tới trình độ của Tàng Thanh Phong, có lẽ biện pháp duy nhất chính là lại sử dụng một đám dược liệu, tiếp tục nâng cao thực lực bản thân.

Nhưng làm thế nào mà tìm được dược liệu chứ?

Đường Kiếp nhất thời cũng không nghĩ ra được biện pháp nào, chỉ có thể lắc lắc đầu, bỏ qua ý định này.

Ngẫm nghĩ một chút lại mỉm cười. Kỷ lục ở Thất Thiên Điện đều do anh tài ngàn năm hội tụ mà thành, ngay cả bản thân mình bất quá chỉ là Ngọc Môn ngũ chuyển, tài nguyên lại có hạn, có thể đi được tới mức này đã là việc không dễ dàng rồi, nếu có thể dễ dàng phá vỡ được kỷ lục thì thật buồn cười.

Thôi thôi, trước tiên hãy cố gắng để đạt được một trăm điểm đã.

Chỉ với một cú đâm của con rối thứ mười, chính mình chắc phải khổ luyện một thời gian dài mới hi vọng có thể đỡ được.

Chỉ kém một điểm, nhưng cách xa trăm trượng.

Thật không thể ngờ chỉ một con rối mà đã có thể mạnh tới vậy, không biết dùng vật liệu gì, được khắc trận pháp gì.

Ngĩ vậy, Đường Kiếp trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng.

Đúng thế.

Mấy ngày nay mình chỉ lo đi tham gia lịch luyện, mà không nghiên cứu mấy con rối này.

Những con rối này là vật trong thủ trận, mỗi con rối đều vô cùng cường đại, nên luyện trận khắc trên đó tất nhiên cũng sẽ vô cùng phức tạp. Nếu có thể học được, đối với mình sẽ rất có lợi, thế nào mà mình lại không nghĩ tới điều này chứ?

Quả nhiên người có ý chí, quan niệm cũng khác biệt.

Nếu lúc này là Hư Mộ Dương, nhìn thấy con rối cường đại như vậy nhất định sẽ vui mừng vô cùng, sợ là phải nghĩ hết tất cả các biện pháp cũng đều

muốn tìm hiểu một phen.

Tuy nhiên hiện tại nghĩ đến vẫn chưa muộn, vừa lúc con rối của Vệ Thiên Xung còn hai tháng nữa mới hoàn thành, mình nhân dịp này chăm chỉ nghiên cứu một chút, có lẽ đến lúc đó còn có thể khiến cho gã kinh hãi, cho mình thêm một trợ thủ.

Nghĩ đến đây, Đường Kiếp nhìn trời cười ha hả, đã biết kế tiếp mình nên làm thế gì rồi.

Hắn hưng phấn rời khỏi, không bao lâu lại có một thiếu niên tới trước điện.

Chính là Thích Thiếu Danh.

Nhìn ba chữ to Thiên Ngự Điện, Thích Thiếu Danh lẩm bẩm nói: - Lần này ta vừa học được một môn pháp thuật phòng ngự, đã chuẩn bị đủ, nhất định điểm số có thể cao thêm một bậc.

Thân hình lóe lên, người đã vào trong điện.

Một lát sau bóng người trước điện lại xuất hiện một lần nữa, Thích Thiếu Danh lại xuất hiện một lần nữa, cũng giống như Đường Kiếp lúc nãy, loạng choạng mấy bước, hai chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Nhìn thấy điểm số trên ngọc bài, tám mươi chín điểm.

Thích Thiếu Danh thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng đuổi tới gần rồi.

Vì thành tích ở Thiên Ngự Điện, gã liền đi học ba môn pháp thuật phòng ngự, đây cũng là số lượng pháp thuật giới hạn trước mắt cao nhất, mà người tu luyện có thể cùng đồng thời sử dụng.

Pháp thuật phòng ngự của người tu luyện, chỉ là không cùng tính chất hoặc tác dụng mới có thể đồng thời sử dụng, trước mắt linh đồ, chỉ có thể sử dụng ba loại pháp thuật là các loại pháp thuật cường thể, các loại lồng phòng ngự và khiên bảo hộ. Đợi sau này có thể ngưng kết thành linh hoàn, pháp lực phóng ra ngoài, mới có thể cùng lúc dùng các loại kết giới như thuật pháp phòng ngự cỡ lớn, lúc đó khả năng phòng ngự sẽ được nâng cao một bậc.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tìm Kiếm Tài Nguyên

Đường Kiếp chỉ có thể nói: - Con sói rồi lần trước xem như một vụ làm ăn thua lỗ, còn chưa dùng để phát tài đã bị hủy. Tuy nhiên đó cũng là do kinh nghiệm của chúng ta không đủ, cuối cùng cũng phải có chút kinh nghiệm chứ. Lần này ta có ý tưởng hay lắm, cam đoan sau khi hoàn thành, thiếu gia lập tức có thể dùng nó để phát tài.

- Phương pháp gì vậy?

- Hồ Khiếu Cốc.

- Hồ Khiếu Cốc? Người muốn đi thí luyện ở đâu? Vệ Thiên Xung nhảy dựng lên nói.

Hồ Khiếu Cốc, nằm ở trong thung lũng Thanh Vân.

Bốn phía quanh thung lũng đều có đại trận, trong cốc thì có mãnh thú, đủ loại yêu tinh quỷ quái. Được coi là nơi hiểm ác nhất học viện Tây Nguyệt, đồng thời cũng là nơi thí luyện ở trong học viện. Chẳng qua là các thượng sư không gọi là thí luyện, mà chỉ xưng là thực chiến diễn luyện.

Dựa theo cách nói của sư môn, thì Hồ Khiếu Cốc chỉ có thể coi là nơi để đám học sinh thử tay nghề, rèn luyện khả năng sinh tồn ngoài tự nhiên mà thôi.

Bởi vì mọi thứ bên trong Hồ Khiếu Cốc đều do con người nuôi dưỡng, tiên thảo đều cố ý gieo trồng, yêu thú là tìm từ bên ngoài về. Cho nên học sinh muốn vào đó thí luyện, còn phải trả một khoản tiền như vé vào cửa,

nhưng vì như vậy mà sinh ra tất cả lợi ích, còn về đám học sinh của mình, là lỗ hay lãi, thì phải dựa vào chính thực lực của mình rồi.

Dựa theo quy định của học viện, tiến vào Hồ Khiếu Cốc, mỗi học ính cần phải bỏ ra hai trăm linh tiền, và chỉ cho phép học sinh dưới bậc Linh Hồ tiến vào.

Bởi vì thế, tuy rằng thí luyện ở Hồ Khiếu Cốc an toàn hơn bên ngoài, nhưng đám học sinh vẫn là không dám tiến vào đi vào đó chịu khổ chịu mệt, rơi máu chảy mồ hôi không nói, chỉ sợ số tiền kiếm được không đủ bù tiền số tiền đã bỏ ra.

- Đúng, đi Hồ Khiếu Cốc. Hiện tại người còn lâu mới đủ tư cách tranh giành đề tên lên bảng, vài ngày trước là do ta nóng lòng, bây giờ suy nghĩ lại, vẫn là đi Hồ Khiếu Cốc thích hợp hơn. Đường Kiếp trả lời.

- Không thích hợp chút nào cả. Vệ Thiên Xung khoanh tay trước ngực nói: - Người nghĩ là hai trăm linh tiền một ngày dễ kiếm lắm sao? Người đừng nhìn mấy thứ chúng ta ra ngoài xem, đựng bừa một thứ cũng đáng giá vài trăm tới một ngàn linh tiền, những thứ đó đều là do học sinh bậc Linh Hồ trở lên đi tới những chỗ hung hiểm bên ngoài mang về, những thứ ở Hồ Khiếu Cốc có thể sánh bằng sao? Ở trong cốc một đoá hương thảo cũng đáng giá mười linh tiền cũng được coi như bảo bối rồi, có khi bên cạnh còn có yêu quái bảo vệ Người nói xem đoá hương thảo mười linh tiền, ở Hồ Khiếu Cốc cho cả yêu quái ra bảo vệ, chuyện này thực sự quá không công bằng rồi.

- Nghe giọng điệu của tiểu thiếu gia, hình như đã từng tới đó rồi.

- Hắc, người nghĩ rằng ta vẫn giống như trước đây cái gì cũng không hiểu sao?

Vệ Thiên Xung oanh liệt nói.

Trước đây, Vệ Thiên Xung cũng đã nghe ngóng chuyện này rồi.

Sau khi bắt đầu lịch luyện, cũng có không ít học sinh có ý định đi vào cốc thám hiểm tìm đường phát tài, kết quả đều là bể đầu chảy máu.

Sai lầm lớn nhất của bọn họ chính là, cho rằng giá trị của những vật liệu bán ngoài thị trường, cùng cấp với Hồ Khiếu Cốc, mà không nghĩ rằng học viện Tây Nguyệt dù có hào phóng đến đâu, cũng sẽ không có khả năng đặt những vật liệu quý hiếm vào trong cốc, cho người tùy ý lấy.

Đúng như lời Vệ Thiên Xung nói, cho dù gốc linh dược chỉ đáng giá mười linh tiền, đều có yêu quái canh giữ.

Hai trăm linh tiền? Người có thể mò được đủ gốc coi như người có bản lĩnh.

Về phần các yêu thú có giá trị tới hàng ngàn linh tiền, ha ha, cẩn thận không để bọn chúng ăn thịt người là tốt lắm rồi.

Nếu không vì sao những kẻ như Thích Thiếu Danh, An Như Mộng đều không tới nơi tồi tàn đó, nơi đó chính là cái hố lừa tiền mà.

- Nếu như ta mang con rối đi cùng thì sao? Đường Kiếp thân nhiên nói.

- Hả? Vệ Thiên Xung ngăn người.

Đường Kiếp lại tiếp: - Nhiều giới hạn đi nữa, chung quy cũng chỉ là dùng để đối phó với những người không đủ thực lực. Quy tắc của học viện Tây Nguyệt, đều là kẻ có năng lực được lợi. Con rối ở trường Đối Luyện không được chuyển nhượng, nhưng ở Hồ Khiếu Cốc thì quy định là do bản thân đặt ra. Tiểu thiếu gia, người cảm thấy nếu ta mang theo con rối, ta sẽ lỗ sao?

- Tuyệt đối không thể. Vệ Thiên Xung bật thốt lên.

Hiện tại Đường Kiếp chỉ ít cũng là người thừa kế kiếm tiền, là một trong hai mươi người mạnh nhất bảng xếp hạng, trong những học sinh cùng khóa cũng được coi là "cường nhân" có tiếng tăm lẫy lừng. Nếu hắn lại mang theo con rối do Vệ Thiên Xung dốc sức chế tác, vậy thì không thể thua lỗ được.

Nghĩ thông điểm này, Vệ Thiên Xung bật thốt lên: - Người giỏi lắm Đường Kiếp, hóa ra là người có mưu đồ như vậy. Có con rối của ta, người thật sự có thể ở trong đó kiếm một khoản Tuy nhiên người dựa vào cái gì mà dùng con rối của ta chứ? Nó là do ta bỏ tâm huyết ra để làm đấy.

- Tiểu thiếu gia, ta thuê mà. Đường Kiếp cười nói: - Bảo người làm con rối, không phải là dùng nó để kiếm tiền sao? Nhưng mà phải kiếm thế nào? Dùng nó để đi tranh giành thứ hạng trên bảng? Thực lực hiện tại của người không đủ. Vậy sao không dứt khoát cho thuê con rối đi? Mỗi ngày mấy chục linh tiền, một trăm ngày là có thể thu hồi vốn rồi.

Vệ Thiên Xung há mồm miệng, nhất thời á khẩu.

Ngẫm nghĩ một chút, gã lại cảm thấy có gì đó không đúng, phát tay nói: - Không được, nếu chẳng may đánh nhau lại làm hỏng con rối của ta thì sao?

Đường Kiếp bất đắc dĩ nói: - Lần này con rối cũng không phải dùng gỗ Lôi Cức để làm, vật liệu so với lần trước cứng rắn hơn nhiều. Hơn nữa ta cam đoan với người, lần này sẽ có thêm pháp trận phòng hộ, chắc chắn sẽ không dễ dàng hỏng như lần trước. Hơn nữa, người không yên tâm cho người khác thuê, cho ta thuê cũng không yên tâm sao?

Vệ Thiên Xung dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Đường Kiếp: - Người khiến ta không yên tâm chính là người ý Vì sao ta cứ có cảm giác, con rối lần trước lại dễ dàng bị phá hư như vậy, là có liên quan tới mấy đạo trận vân?

Đường Kiếp nghe xong tim đập mạnh:

- Ta có chút quen biết với học sinh bán vật liệu, ta có thể nói đỡ giúp người, còn về phần giá cả có thể ép tới một ngàn bốn trăm linh tiền.

- Một ngàn linh tiền.

- Tiểu thiếu gia, lô hàng này đã bán rẻ mấy trăm linh tiền rồi.

- Nhiều nhất một ngàn, nếu hơn nữa thì ta cũng không mua nữa.

- Nếu ta sử dụng con rối của người, đi Hồ Khiếu Cốc có thể thắng lợi trở về, tất nhiên sẽ quảng bá rằng đó là công lao của con rối, đến lúc đó công việc kinh doanh sẽ thuận lợi hơn.

- Miễn phí cho người thuê một lần, lại giúp người mua một bản pháp thuật khống chế con rối. Mặt khác còn có thể ứng tiền cho người đi Hồ Khiếu Cốc, nhưng mà người phải hoàn lại.

- Đồng ý. Đường Kiếp cần rằng đồng ý.

Bình thường tiểu tử này cũng chẳng ra sao cả, vậy mà vừa nói tới chuyện làm ăn lại trở nên ác như vậy.

Cầm theo số tiền Vệ Thiên Xung đưa cho hắn, Đường Kiếp lập tức đi Linh Diệu Phường, mua một ngàn linh tiền thảo dược trở về tẩy luyện. Còn dư lại hai trăm linh tiền, hắn mua một vài vật liệu khác.

Bởi vì chỉ có một ngàn linh tiền để mua dược liệu tẩy luyện, cho nên hiệu quả cũng không bằng lần tẩy luyện thứ hai. Trên thực tế, Đường Kiếp gần như không cảm giác được có sự biến đổi nào, điều này khiến cho Đường Kiếp nhận ra rằng, tố chất thân thể ngày càng tăng lên, tức là muốn cơ thể biến đổi thêm một bậc thì cũng đồng dạng phải bỏ ra khoản tiền lớn hơn.

Điều này khiến cho Đường Kiếp có chút hối hận, nếu sớm biết như vậy thì đã lưu lại để sau này dùng rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuộc đời này có bao nhiêu việc phải chịu thiệt mỗi rút ra được kinh nghiệm, cuối cùng cũng không để bụng chuyện này nữa.

Hành trình đi Hồ Khiếu Cốc lần này, đối với Đường Kiếp cũng coi như rất có ý nghĩa. Chuyển đi này sẽ trực tiếp quyết định, Đường Kiếp có thể khai thác được nơi này thành nơi mình thu hoạch, nơi mà hắn sẽ khởi nghiệp hay không?

Nếu muốn nhanh chóng tăng cấp, nhất định phải có tiền đi trước mở cửa.

Chung quy thi tài nguyên ở Thần Binh Đấu Trường có hạn, đám học sinh nếu muốn phát triển lâu dài, vẫn cần phải có thêm một con đường thu nhập ổn định.

Vì kiếm tiền, đám học sinh cũng có thể nghĩ hết mọi biện pháp, bao gồm cả việc làm thêm ở học viện, hoặc là dựa vào việc chế tạo tứ nghệ: đan, bùa, trận, khí để bán.

Nhưng làm thêm kiếm được quá ít, tứ nghệ thì bỏ vốn quá lớn, mà thu hồi vốn lại chậm, thứ duy nhất hắn có lợi thế là trận đạo thì lại không thể lộ ra. Bởi vì vậy, chỉ còn cách đi lối tắt, đặt toàn bộ tâm tư lên Hồ Khiếu Cốc.

Nhưng Hồ Khiếu Cốc cũng không phải nơi dễ kiếm tiền như vậy. Thái Quân Dương đã tới Hồ Khiếu Cốc hai lần, lần đầu tiên chỉ mang về được thảo dược đáng giá tám mươi linh tiền, lần thứ hai có kinh nghiệm hơn, nhưng cũng chỉ thu về được một trăm hai mươi linh tiền. Hai lần cộng lại vừa đủ thiệt mất một nửa. Gã ta bởi vì là Ngọc Môn bát chuyển mà vào học viện, không phải bởi vì xuất thân từ gia đình có tiền, bởi vậy theo cách nói của Đường Kiếp, thì hai lần gã tiến vào, thua lỗ tới quần cũng không có mà mặc.

Với thực lực của Thái Quân Dương, còn bị thiệt hại tới mức đó, có thể thấy được kiếm tiền khó khăn nhường nào. Cho nên Đường Kiếp trầm nghĩ, cho dù mình có dùng Vô Tương Kim Thân nhiều nhất cũng chỉ hòa vốn. Tất nhiên việc này cũng có liên quan tới chuyện bọn họ sớm hay muộn tiến vào đó, nếu tới hậu kỳ bậc Linh Tuyền mới tiến vào, đương nhiên sẽ kiếm được một khoản, nhưng đối với đám học sinh mà nói, khi đó mới đi thì lại quá muộn rồi.

Muốn biến nơi này thành nơi có thể cung cấp tài nguyên dài kỳ cho mình, thì thực lực phải càng mạnh hơn nữa.

Ngoại trừ việc đó ra, còn có thêm một lý do quan trọng, khiến hẳn nhất định phải đi Hồ Khiếu Cốc.

Hiện giờ hẳn đã có chuẩn bị đầy đủ, chỉ chờ con rối của Vệ Thiên Xung làm xong.

Hôm nay Vệ Thiên Xung cuối cùng cũng hoàn thành, không giống với lần trước, đây là một con rối hình người chân chính.

Con rối chiến hình người ưu điểm lớn nhất là có thể mặc chiến giáp, sử dụng vũ khí, chỉ cần phối hợp với luyện trận thích hợp, thực lực hoàn toàn có thể tương đương với cấp Linh Sư.

Đây cũng là lần đầu tiên Vệ Thiên Xung đầu tư lớn như vậy, không tính chút vật liệu con rối hình sói còn sót lại, còn đổ vào con rối hơn một ngàn linh tiền, số tiền đó gần như vét sạch tất cả tiền tiết kiệm của gã. Ngoài ra gã còn tới vay đại ca một khoản tiền. Nếu Đường Kiếp không thể giúp gã chuyển hóa con rối thành tài lực, thực lực, gã thực sự muốn liều mạng với Đường Kiếp.

Sau khi cầm lấy con rối, Đường Kiếp lại tìm vị học sinh Trần Lương học trận đạo kia hỗ trợ, giống với lần trước, mời gã luyện trận.

Mấy ngày sau đi lấy về, Đường Kiếp lại tiếp tục bổ sung.

Tuy nhiên lần này, hắn không còn sử dụng trận pháp của Hư Mộ Dương, mà sử dụng luyện trận trên người con rối ở Thiên Ngự Điện.

Trải qua nhiều ngày nghiên cứu, trận đồ trên người con rối cơ bản hắn đều nắm được.

Con rối ở Thiên Ngự Điện, một chọi một với Đường Kiếp, Thích Thiểu Danh có thể đánh cho bọn họ học máu phải thoái lui, cho dù không có nhiều vật liệu thượng đẳng trên người, thì cũng không thể xem thường chúng được.

Suốt năm ngày ròng rã, Đường Kiếp mới có thể khắc xong luyện trận, sau đó Đường Kiếp lại đến học viện, thuê một lệnh bài con rối, bên trong là một không gian, có thể dùng để cất con rối, nhưng nó không giống túi Giới Tử, không có thể đặt những vật khác vào đó

Cuối cùng Đường Kiếp lại thí nghiệm một chút Ngự Linh Thuật, phát hiện ra quả thực Ngự Linh Thuật có thể khiến hắn cảm ứng của hắn với kim châm tăng mạnh, nhưng lại vẫn hạn chế trong một khoảng cách nhất định.

Nhưng dù sao vẫn mạnh hơn khi không dùng.

Mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, tiếp theo, chỉ cần mang mọi thứ tới Hồ Khiếu Cốc thực thi kế hoạch.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 93+1: Hồ Khiếu Cốc (P1)

Hồ Khiếu Cốc ở phía nam núi Thanh Vân.

Rời khỏi đỉnh Tân Tú, chậm rãi đi xuống, đi qua một đường núi rất dài, khung cảnh phía trước bỗng nhiên được mở rộng ra, không ngờ lại nhìn thấy một thôn xóm.

Thôn không lớn, chỉ có mấy chục gia đình, nhưng cũng khá ồn ào náo nhiệt. Mấy người thôn phu đang đẽ đầu một con bò, một người trong số đó tay cầm con dao nhọn dài, đâm chết con bò, sau đó tiện tay lấy vài xâu tiền giao cho vị học sinh đứng bên cạnh. Vị học sinh kia cầm tiền, than thở: - Chỉ có một chút tiền. Rồi lắc đầu rời khỏi.

Một vài bà lão đang phơi thảo dược, cũng giống như bên kia có một người phu nhân trung niên, đưa tiền cho học sinh.

Lại nhìn ra xa một chút, có thể nhìn thấy mấy chiếc lồng sắt, bên trong đều là các loại mãnh thú, thậm chí trong đó còn có một ít yêu thú cấp thấp.

Đường Kiếp biết rằng, nơi này chính là thôn Hồ Khiếu.

Thôn Hồ Khiếu chính là một địa phương kỳ lạ ở học viện Tây Nguyệt, nguồn thu nhập chính của thôn dân, chủ yếu dựa vào giao dịch với học sinh trong cốc.

Sau khi đám học sinh trong cốc có thu hoạch, nếu sợ mệt mỏi khi mang theo chiến lợi phẩm, có thể bán cho thôn dân ở đây. Các thôn dân sau khi

xử lý, gia công lại bán lại cho học viện. Có lúc trong Hồ Khiếu Cốc thiếu con mồi, các thôn dân cũng sẽ giúp đỡ bắt về một ít, thả vào trong cốc.

Phía sau thôn làng chính là cửa vào Hồ Khiếu Cốc, ở cửa vào có một thượng sư ngồi, là người phụ trách thu phí vào cửa. Ở bên cạnh vị thượng sư còn có một tấm bia, viết những quy củ sau khi vào trong cốc.

Có rất nhiều quy củ, ví dụ như không thể sử dụng pháp thuật có uy lực lớn phá hủy cảnh quan trong cốc. Một số loại thảo dược dưới một năm không được đào hái, một số loại thảo dược không được hái hoàn toàn, một số loại thảo dược dưới ba năm không được hái, vân vân

Về phần người có hiểu hay nhận ra các loại thảo dược đó không, thì học viện không quan tâm, dù sao trên lớp cũng đã giảng rồi, nếu mang thứ không nên mang ra khỏi cốc, vậy thì chờ chịu phạt đi.

Lúc này Đường Kiếp vừa tới đó, nhìn thấy một người phụ nhân trung niên chạy ra nghênh đón, cười cười nói: - Tiểu ca muốn vào trong cốc? Hay là ở đây mua một tấm bản đồ đi, chỉ cần bỏ ra mười linh tiền thôi.

- Bản đồ? Mười linh tiền? Đường Kiếp kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy. Người phụ nhân lại nói: - Tiểu ca người đừng chê đắt. Có bản đồ này trong tay, tiểu ca đi tới chỗ nào cũng không sợ bị lạc, bản đồ này là do chồng ta, sau vài lần vào sinh ra tử mới vẽ ra được đấy.

- Ta tại sao phải sợ lạc đường chứ? Đường Kiếp cười nói: - Vào trong cốc cần có lệnh bài, mỗi lần tiến vào sau sáu canh giờ tự động được đưa ra ngoài, nếu gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể dùng nó để rời khỏi cốc, vậy thì có gì mà phải sợ lạc đường chứ?

Người phụ nhân kia lại cười nói: - Nói thì nói như vậy, nhưng bản đồ của ta ngoài chir đường, còn có tư liệu ghi lại nữa. Ở đâu có yêu thú gì, thảo dược nào, đều được ghi chú rõ ràng. Thôi đi, nhìn tiểu ca người cũng khiến

người ta yêu thích, ta chịu thiệt một chút, chỉ lấy của người năm linh tiền thôi, như vậy đã được chưa?

- Nếu nói như vậy, tấm bản đồ này nhất định bán chạy lắm.

- Đó là lẽ đương nhiên. Vị phụ nhân kia khoa trương nói.

- Nếu đã như vậy, trên bản đồ hẳn phải có đánh dấu các địa điểm hái thuốc, có thể hái cũng đã sớm bị hái hết rồi. Cho dù chưa bị hái hết, thì sợ cũng chẳng còn sót thứ thì tốt. Đường Kiếp từ tốn nói.

Sắc mặt vị phụ nhân kia lập tức cứng đờ, nghiêm mặt lại nói: - Hóa ra là một kẻ không dễ bị lừa, không muốn mua thì nói sớm, hại lão nương tốn nhiều nước bọt như vậy.

Nói xong vung tay rời đi.

Đường Kiếp nhìn mà buồn cười, kêu lên: - Nếu như người đồng ý bán một linh tiền, ta sẽ mua.

Vị phụ nhân kia lập tức quay đầu: - Được.

Rất nhanh đem bản đồ nhét vào tay Đường Kiếp, giống như sợ hân hối hận vậy.

Đường Kiếp nhìn bản đồ, mặc dù nét vẽ cầu thả, nhưng cũng vẽ được toàn bộ địa hình trong cốc, cũng có ghi chú, không phải là hàng giả, liền lấy tiền ra thanh toán.

Đi vào cửa cốc, thấy có mấy học sinh đang đứng ở đó. Nhìn thấy Đường Kiếp tiến tới, một người trong đó nói: - Muốn đi vào Hồ Khiếu Cốc? Có muốn cùng chúng ta đồng hành không?

Hồ Khiếu Cốc địa hình phức tạp, yêu thú đông đảo, đám học sinh thường lập thành một tổ cùng nhau tiến vào.

Tuy nhiên Đường Kiếp nghĩ đến dự định của mình khi tới đây, cũng chỉ có thể cự tuyệt ý tốt của họ.

Người học sinh kia thấy hần cự tuyệt, cũng không nói gì, chỉ cười lạnh một tiếng: - Lại là một kẻ tự cho mình là giỏi.

Đường Kiếp cũng không để ý, nộp hai trăm linh tiền, sau đó liền tiến vào cốc.

Sau khi tiến vào cốc, Đường Kiếp nhìn bản đồ, rồi đi dọc theo đường núi tiến về phía trước.

Nhìn Hồ Khiếu Cốc không hề lớn, nhưng không gian bên trong lại không nhỏ. Đi được một lát, nhìn xung quanh không có ai, Đường Kiếp vỗ vỗ ngực nói: - Có thể ra ngoài rồi.

Một cái đầu nhỏ chui ra từ trong ngực Đường Kiếp, chính là Y Y.

Đầu tiên lăm lét nhìn hai bên trái phải, sau đó nàng ta xoay người nhảy lên trên vai Đường Kiếp, vắt chân hô lên: - Ôi, cuối cùng cũng được ra ngoài, được ra ngoài rồi.

Sau đó nhìn khung cảnh chung quanh, ngạc nhiên thốt lên tiếng thán phục: - Woa, đẹp quá.

Phong cảnh ở Hồ Khiếu Cốc thực sự không tệ, hiện tại bọn họ đang đứng trên một thảm cỏ, cách đó không xa là cả một dải các loài hoa không tên đang nở nộ, xanh đỏ tím vàng tất cả các màu sắc đều có, muôn hồng nghìn tía hòa lẫn vào nhau, nhìn ra xa thêm một chút là một rừng cây xanh tốt um tùm.

Gió núi thi thoảng từ trong cốc thổi tới, mang theo âm thanh xào xạc; chim bay xuyên qua các tầng cây, cất tiếng hót véo von; những tia nắng lọt

qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất, hương thơm của cây cỏ như thấm vào không khí.

Y Y nhảy khỏi người Đường Kiếp, đi chân trần chạy nhảy trên mặt cỏ, thì thoảng phát ra tiếng cười khanh khách.

Đối với nàng mà nói, đây là lần đầu tiên tới một nơi lớn như thế này mà không phải ẩn nấp, khó trách lại vui vẻ như vậy. Điều này cũng khiến cho Đường Kiếp cảm thấy áy náy, cuối cùng cũng là vì thực lực của mình không đủ, mới không dám để nàng xuất hiện ở trước mặt người khác, như ba đại yêu ở học viện Tây Nguyệt, ai cũng biết toàn thân họ là bảo vật, nhưng cũng không ai dám lấy bọn họ làm vật liệu tu luyện.

Ở thế giới này, chỉ có sức mạnh mới có thể quyết định được mọi việc, nếu không có sức mạnh thì sẽ không làm được việc gì cả.

- Ca ca, đây chính là nhà mới của chúng ta sao? Y Y vừa chạy nhảy vừa hỏi.

- Xin lỗi, nơi này không phải, chúng ta chỉ có thể ở đây sáu canh giờ thôi. Đường Kiếp trả lời.

- Vậy sao

Nghe thấy vậy, Y Y buồn bã trề môi nói.

- Nhưng nếu chuyển đi lần này, chúng ta gặt hái được đầy đủ, sau này mỗi ngày đều có thể đến đây.

- Thật chứ? Y Y lại trở nên vui vẻ, sau đó nhảy trở lại vai của Đường Kiếp: - Nói đi, chúng ta phải làm gì?

- Đơn giản thôi, tìm thảo dược, giết yêu thú. Đường Kiếp trả lời.

Tài nguyên ở Hồ Khiếu Cốc chia làm hai loại, một là linh dược có thể làm thuốc, hai là lấy vật liệu có giá trị trên người yêu thú. Loại thứ nhất cần phải tìm, loại thứ hai thì phải chiến đấu, dù sao thì không loại nào là dễ đạt được cả.

Nghe thấy Đường Kiếp nói như vậy, Y Y rướn cổ nói: - Được, để ta.

Nói xong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Cỏ cây có linh tính vốn mẫn cảm với khí tức của yêu tinh quỷ quái, cho dù cách xa vài dặm cũng có thể nhận ra được khí tức không bình thường, dù sao đây cũng là căn cứ quan trọng để sinh linh nhận biết và lẩn tránh nguy hiểm.

Một lát sau, bàn tay nhỏ bé của Y Y chỉ chỉ ra phía xa: - Ở bên kia có chi lan, chỗ kia có lăng hoa, ở chỗ kia cũng có, bên kia và bên kia

Bàn tay nhỏ bé của nàng chỉ loạn khắp nơi, khiến cho Đường Kiếp đầu vác mắt hoa, chỉ có thể nói: - Chi lan phải đủ hai năm tuổi mới được hái.

- Cái này không ngại được. Y Y không hài lòng trả lời, chiếc mũi nhỏ nhú lại, tiếp tục loạn ngữ, đột nhiên nàng ta bịt mũi kêu lên: - Thối quá, thối quá Ở chỗ kia có một con đại xà, đang tiến lại đây.

Bàn tay nhỏ bé của nàng chỉ về phía Tây.

- Đại xà? Đường Kiếp nhanh chóng mở bản đồ ra nhìn xem gần đây có những sinh vật gì, sắc mặt khế biến:

- Là ban xà.

Ban xà, là một loại yêu thú trong Hồ Khiếu Cốc, toàn thân có các đốm màu rực rỡ, có độc, thích ăn con mồi còn sống.

Yêu thú này ở Hồ Khiếu Cốc cũng được coi như bá chủ một phương, đám học sinh đều không dám chọc vào nó, không nờ Đường Kiếp vừa mới vào liền đụng phải rồi.

Không cần hỏi, chắc chắn là do Y Y dụ nó tới.

Cỏ cây mẫn cảm với khí tức của yêu thú, và ngược lại yêu thú cũng mẫn cảm với khí tức của nàng ta. Loại sinh mệnh có linh tính này không chỉ ở con người mới có, cho dù là yêu cũng là vật đại bổ, bởi thế Y Y vừa xuất hiện, một con ban xà lập tức tiến lại đây.

Tuy là Đường Kiếp cũng biết mang theo Y Y sẽ có khả năng xuất hiện những tình huống như thế này, nhưng hẳn không ngờ là lại phát sinh nhanh đến vậy, gấp như vậy.

Lúc này Đường Kiếp biết chuyện không tốt, hô lên: - Đi.

Túm lấy Y Y nhét vào trong ngực, chạy nhanh về phía trước.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 93+2: Hồ Khiếu Cốc (P2)

Vừa mới lao ra, chỉ nhìn thấy một con rắn lớn màu sắc sỡ đang từ phía xa trườn tới.

Con rắn phải dài chừng tám mét, thân hình như chiếc thùng phi, đôi mắt xanh biếc, nhìn vào khiến da đầu người ta run lên.

Chiếc lưỡi dài thè ra thụt vào liên tục, đang bắt giữ mùi vị còn lưu lại trong không khí, sau đó rút lên một tiếng, đuổi theo phương hướng mà Đường Kiếp chạy.

Đường Kiếp chạy như điên, Y Y ở trong ngực Đường Kiếp la to: - Nó vẫn còn đuổi theo.

- Thật sự là phiền toái.

Đường Kiếp lại tiếp tục điên cuồng chạy.

- Không phải huynh nói chúng ta đến để giết yêu thú sao? Tại sao lại phải chạy?

- Bởi vì những yêu thú ta định giết không bao gồm nó. Đường Kiếp tức giận trả lời.

Hồ Khiếu Cốc là nơi học sinh sơ cấp diễn luyện thực chiến, sở dĩ nó an toàn hơn so với bên ngoài, chủ yếu là vì ba nguyên nhân.

Một là có ngọc bài di chuyển, nếu gặp nguy hiểm học sinh có thể lập tức dùng ngọc bài rời khỏi. Đây là thứ quan trọng nhất có thể đảm bảo an toàn

cho học sinh, tuy nhiên trước khi rời khỏi phải nghĩ tới cơ hội vừa bị tuột mất, bởi vì khi người vừa ra khỏi tuyệt đối không được vào cốc lần nữa, trừ phi người lại nộp phí.

Thứ hai là tất cả yêu thú nơi này đều đã được học rồi, không có loại yêu thú nào mà học sinh chưa thấy qua bao giờ. Cho nên đám học sinh biết rõ yêu thú nào có thể đối phó, yêu thú nào không thể đối phó.

Ba là nơi này không có yêu thú vượt qua cấp thông linh, ngay cả thượng phẩm cũng chỉ có vốn vẹn một con, còn lại đều là trung hoặc hạ phẩm.

Dựa theo phương thức phân chia của Tê Hà Giới, yêu tinh quỷ quái được phân làm năm cấp gồm: Thông linh, Khai trí, Biến hóa, Phân thần, Phản hư, mỗi cấp đều lại chia thành thượng, trung và hạ phẩm.

Về phần Y Y, thì nàng ta còn chưa được nhập phẩm.

Trừ ba điều này ra, những tình huống khác đều giống như bên ngoài, nếu như bản thân phản ứng chậm, bị yêu thú ăn thịt, vậy cũng chỉ có thể tự trách mình vô năng.

Mà yêu vật và học sinh lại có khác biệt rất lớn.

Học sinh thì cảnh giới là cảnh giới, thực lực là thực lực.

Cảnh giới thì giống với cấp bậc đám học sinh, pháp thuật giống như kỹ năng, chỉ có cấp bậc mà không có kỹ năng với trang bị, cũng trở nên vô dụng. Bởi vậy mà nhiều người tu luyện, có thực lực thật sự yếu hơn so với cảnh giới của họ.

Yêu vật thì không giống vậy, thực lực của bọn chúng có liên quan trực tiếp với cảnh giới của bản thân, cấp bậc nào thì sẽ là thực lực đó. Hơn nữa một số nhỏ yêu thú phi phạm, mặc dù ở cấp Thông linh nhưng lại cực kỳ

hùng mạnh, bọn chúng nâng cao cảnh giới ngoài việc khiến thực lực tăng lên, còn có thêm cả trí tuệ, hướng phát triển khác xa so với con người.

Chính vì nguyên nhân này, mà có rất nhiều yêu vật có thực lực còn vượt qua cấp bậc, cho dù là yêu vật cấp Thông linh, nhưng hạ được một người tu luyện cấp Thoát Phàm cảnh cũng không có gì kỳ lạ.

Trong Hồ Khiếu Cốc, ban xà này chính là yêu vật cấp trung phẩm.

Cho dù nó không có thiên phú hùng mạnh nào, nhưng chỉ dựa vào cấp bậc của nó cũng đã ngang ngửa với học sinh bậc Linh Hồ loại vô địch rồi. Đường Kiếp mới chỉ là Linh Tuyền còn chưa tới bậc đó, nào dám đối với với nó chứ.

Lúc này Đường Kiếp chạy như điên, vừa chạy vừa biến Y Y trở về hình bông hoa.

Sau khi biến hình xong, linh khí toàn thân tinh linh thu vào trong, linh khí phân tán bên ngoài sẽ giảm mạnh.

Chỉ có điều ban xà kia đã ngửi được chút mùi vị, không thể dễ dàng mà buông tha. Cho dù linh khí có thu hết vào bên trong, thì ở trong không khí vẫn tồn tại một chút, nó cứ lần theo dấu vết mà đi, sống chết không chịu bỏ qua, càng lúc càng đuổi tới gần.

- Con mẹ nó chứ. Cứ dây dưa mãi. Đường Kiếp thấy không thể cắt đuôi được con đại xà kia, ngược lại nó đuổi theo càng lúc càng gần, nhất thời cũng có chút đau đầu.

Tuy hẳn có ngọc bài, không lo lắng tới tính mạng, nhưng hẳn không thể vừa mới vào cốc đã bị trục xuất ra ngoài.

- Phải làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Thấy biến hình không có tác dụng, tiểu gia hỏa kia lại thò đầu ra nhìn.

Bây giờ thì tốt rồi, đại xà kia thấy vậy càng mãnh liệt đuổi theo.

- Còn có thể làm gì? Chạy đua với nó chứ sao nữa. Đường Kiếp bất đắc dĩ trợn trắng mắt nói.

Nghĩ đến việc vừa vào cốc đã bị đuổi chạy bạt mạng, trong lòng hẳn không ngừng phiền muộn.

Nghe thấy vậy, Y Y bắt đầu òa khóc: - Đều là do ta không tốt, đều là vì đưa ta tới mới bị như vậy hu hu

Nàng khóc rất thương tâm, khiến cho Đường Kiếp cũng có chút ngại ngùng, biết rằng chính mình dưới tình thế cấp bách đã hơi nặng lời, đã thương nha đầu này. Đường Kiếp chỉ có thể xoa đầu nàng nói: - Đây không phải lỗi do muội, bảo bối, chỉ là một con rắn thôi mà, nó có thể làm gì được chúng ta chứ?

- Nhưng mà nó đang không ngừng đuổi theo chúng ta

- Ủ, ta biết rồi. Đường Kiếp quay đầu thoáng nhìn lại.

Xa xa có bụi nổi lên, đại xà đang âm âm trườn tới, khí thế kinh người, đột nhiên rít lên một tiếng, thanh âm sắc nhọn như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Đường Kiếp hừ một tiếng: - Không phải là muốn ăn sao? Ta cho người ăn no.

Nói xong hẳn chột xoay người, chạy về một hướng khác.

Phía nam Hồ Khiếu Cốc, trên một thảm cỏ, có một đàn trâu đang bước đi thong thả, chậm rãi gặm cỏ.

Trong chuỗi sinh vật ở Tê Hà Giới, trâu là loài ở tầng thấp nhất, ngoại trừ chiếc sừng nhọn trên đỉnh đầu, chúng không có thứ vũ khí nào khác.

Tác dụng duy nhất của chúng ở Hồ Khiếu Cốc, chính là trở thành thức ăn cho đám yêu thú, để đảm bảo cân bằng sinh học ở đây.

Dựa theo quy củ học viện, đối với các sinh vật không chủ động công kích này, chỉ có thể bắt sống mang ra, không được trực tiếp giết chóc. Thi thoảng cũng có vài học sinh ở trong cốc không thu hoạch được gì, cũng sẽ bắt một con mang ra, bán được mười linh tiền, nhưng một lần chỉ được mang theo một con.

Lúc này đàn trâu đang ở bên dòng suối uống nước.

Một con nghé có chút không nghe lời, muốn chen lên phía trước, lại bị một con trâu đực húc một cái, trực tiếp té ngã. Con nghé ủy khuất kêu lên vài tiếng, sau đó mới đứng lên thành thật quay về hàng của mình. Nó tủi thân trở lại bên người trâu mẹ, cọ xát vài cái vào người trâu mẹ, tìm sự an ủi.

Sau đó đã xảy ra một chuyện, mà nó vĩnh viễn không thể hiểu được.

Xa xa, có một người đang chạy hết tốc lực về phía này.

Người đó bỗng xông lại đây, sau đó nghé con thấy trâu mẹ đột nhiên bay lên.

- Ủmò... Nghé con phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Cả đàn trâu trở nên náo loạn.

Tiện tay tóm lấy một con trâu, Đường Kiếp hung hăng ném mạnh về phía sau. Con trâu này nặng khoảng ba bốn trăm cân, dù lúc này đã phát động Vô Tướng Kim Thân, nhưng Đường Kiếp cũng phải dùng hết sức lực mới ném nó đi được.

Con trâu bay về phía đại xà kia, đại xà há miệng rộng, đầu banh ra, nuốt chửng con trâu vào trong bụng.

Tuy nó đến đây để ăn Y Y, nhưng có người dâng thức ăn tới tận miệng, cũng không ngại mà ăn luôn.

Đàn trâu hoảng sợ bắt đầu chạy trốn, Đường Kiếp thì đuổi theo đàn trâu đang điên cuồng tháo chạy, tiếp tục ném một con trâu khác về phía sau.

Hắn hướng về phía miệng con đại xà kia mà ném, bản tính tham ăn nên con ban xà cũng không cự tuyệt, lại tiếp tục nuốt chửng một con trâu, nhưng không buông tha vẫn điên cuồng đuổi theo.

- Dạ dày cũng không nhỏ mà Để xem người có thể ăn được mấy con. Sau đó lại liên tục bắt lấy hai con trâu ném đi.

Ban xà liên tục ăn, một hơi nuốt liền bốn con trâu. Thân hình của nó bắt đầu trở lên chậm chạp, không tiếp tục đuổi theo nữa, cuối cùng cũng dừng lại, chỉ có điều đôi mắt to vẫn gắt gao trừng lên nhìn Đường Kiếp, thân thể cũng cố gắng đưa trườn về phía trước, nhưng mà thân thể cồng kềnh nên chậm hơn trước rất nhiều.

- Đuổi theo đi. Người có giỏi thì lại đuổi theo đi. Đường Kiếp cười lạnh một tiếng: - Súc sinh vẫn chính là súc sinh, có bản lĩnh đến đâu, cũng không thay đổi được bản tính.

Nói thì nói thế, nhưng trán Đường Kiếp cũng vã ra một tầng mồ hôi.

Vừa rồi bị đại xà này truy đuổi đã đủ mệt, nếu không phải tốc độ của Tử Điện Túng Thân Pháp đủ nhanh, có khi hiện tại mình đã bị trục xuất khỏi cốc rồi.

Lúc này đàn trâu đã chạy xa, Đường Kiếp nhìn thấy đại xà ăn nhiều đến mức không nhúc nhích được, trong lòng vừa động, nghĩ mình có nên nhân

cơ hội này giết nó?

Hắn thử bước vài bước về phía đại xà để thăm dò, từ từ tiến lại gần.

Đại xà này ăn quá nhiều, nên lúc này toàn thân tê liệt không thể động đây.

Nhìn thấy Đường Kiếp càng ngày tiến càng gần, đột nhiên ban xà vươn thẳng người, há miệng rộng, mãnh liệt rít lên, phun một đồng nọc độc về phía Đường Kiếp.

Cũng may Đường Kiếp tỉnh táo, Tử Điện Túng Thân Pháp luôn luôn trong trạng thái sẵn sàng, nhanh chóng lui lại. Nọc độc giống như mưa rơi xuống trước người hắn, đám cỏ xanh bên dưới lập tức bị héo rũ.

Một giọt nọc độc rơi vào cánh tay Đường Kiếp, giống như axit ăn mòn một khối thịt lớn.

Nhìn lại đại xà, thấy nó đang nhìn chăm chăm vào mình, răng nanh nhọn hoắt lộ ra, lưỡi dài thè ra thụt vào, nhắm thẳng vào Đường Kiếp.

Hiển nhiên tiểu tử này dù ăn nó không nhúc nhích được, nhưng không phải thứ mà hiện tại mình có thể đối phó được.

Đường Kiếp không cảm lòng chỉ vào người nó nói: - Coi như người lợi hại.

Sau đó quay người rời đi.

Ban xà tức giận rít lên một tiếng.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 94+1: Hồ Khiếu Cốc (P3)

Rất dễ nhận thấy, kết quả như vậy cả hai bên đều không cam lòng.

Sau khi thoát khỏi sự truy đuổi của ban xà, Đường Kiếp lại tiếp tục đi dọc theo đường núi.

- Phía trước có linh thảo. Trốn ở trong ngực Đường Kiếp, ngón tay nhỏ bé của Y Y thò ra chỉ phương hướng, sau đó lại nhanh chóng rút về.

Có bài học vừa rồi, nên Y Y không dám hiện thân lần nữa, như mèo con núp ở trong ngực Đường Kiếp, ít nhất thì hơi thở của nàng ta sẽ không truyền xa như trước nữa.

Theo hướng Y Y vừa chỉ, Đường Kiếp đi vào một bụi cỏ, nhìn thấy hơn mười cây cỏ màu đỏ tươi đang lay động theo gió.

Là hồng linh thảo, không phải loại rất đáng tiền. Đường Kiếp tiếc hận nói.

Ba gốc hồng linh thảo mới đáng giá một linh tiền, giá trị không cao, ưu điểm duy nhất là sinh trưởng nhanh, khoảng nửa năm là trưởng thành, mọc thành một khoảng.

Đường Kiếp đếm số gốc cỏ, ở đây cũng có khoảng hai mươi gốc, liền lấy cuốc đào lên.

Hồng linh thảo giá trị nhất ở phần gốc, bởi vậy ngay cả rễ cũng phải đào lên. Tuy nhiên học viện có quy định, mỗi một khoảng hồng linh thảo, khi

thu hoạch đều phải lưu lại ít nhất một gốc, để chúng có thể tiếp tục sinh sôi. Học viện cũng không đặc biệt bố trí người đi nhìn chăm chăm từng học sinh, nhưng thực sự muốn truy xét, thì cũng không có mấy người có thể trốn thoát, cho nên đám học sinh cũng không dám vi phạm.

Hái xong mười tám gốc, Đường Kiếp cẩn thận cất kỹ, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Đang đi, đột nhiên Y Y kêu lên: - Chạy mau, lại có quái vật tới.

Đường Kiếp xoay người bỏ chạy, đồng thời hỏi: - Là con gì vậy?

- Là con báo, con báo rất hung hãn. Y Y quơ nắm đấm hô lên.

Nghe thấy vậy, Đường Kiếp ngược lại không chạy tiếp nữa.

Y Y gấp gáp nói: - Chạy mau đi, huynh dừng lại làm gì?

Đường Kiếp thở dài: - Có thể đánh được con báo.

- Hà? Y Y ngăn người.

Lúc trước nàng bị đại xà dọa cho bể mật, vừa phát hiện thấy có yêu thú liền muốn chạy, nhưng không nghĩ tới bọn họ tới đây không phải cứ thấy quái là phải chạy trốn.

Báo yêu ở Hồ Khiếu Cốc chỉ có ba loại, loại nào cũng là hạ phẩm.

Đường Kiếp trốn cũng chỉ trốn trung phẩm trở lên, nếu ngay cả hạ phẩm cũng trốn, thà rằng hãn không đến còn hơn.

Lúc này quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một con báo săn mà đen đang chạy về phía Đường Kiếp, tốc độ cực nhanh, ở phía chân trời chỉ thấy một quang ảnh màu đen lướt tới.

- Hóa ra là một con báo đen, da với lông của nó khá đáng giá đấy, máu thịt cũng rất bổ dưỡng. Đường Kiếp nhìn con báo đen đang phi tới, trong đầu liền tính toán, nếu lột da róc xương con báo này, toàn bộ có thể bán được bao nhiêu tiền.

Con báo đen lúc này đã vọt tới trước mặt Đường Kiếp, giơ vuốt đánh về phía hắn. Móng vuốt sắc bén, dưới ánh mặt trời lóe ra một tia hàn quang.

Đường Kiếp gầm lên một tiếng, đánh ra một chưởng, đập thẳng vào móng vuốt của con báo đang lao tới. Hắn không hề sử dụng bất cứ loại pháp thuật phòng ngự nào, mà đang thử xem cơ thể mình cứng rắn tới đâu. Móng vuốt và năm đốt chạm vào nhau, máu chọt bắn ra, Đường Kiếp kêu lên một tiếng đau đớn, lui lại nhìn lòng bàn tay mình, có năm lỗ thủng đang chảy máu.

Vết thương này không hề nhẹ, nhưng Đường Kiếp không kinh sợ mà còn vui mừng.

Yêu thú cấp thấp phổ biến, không có nhiều pháp thuật, chủ yếu là dựa vào thân thể mạnh mẽ. Tuy rằng trong những yêu thú cấp thấp, con báo đen này không phải dựa vào sức lực mà xưng hùng, nhưng Đường Kiếp dưới tình huống có thể không dùng pháp thuật mà đánh nhau với nó, đã là cực kỳ không tồi rồi.

Sau khi giao thủ chưởng đầu tiên, Đường Kiếp đã phát động Lồng Ngưng Thủy, bay lên đá một cước vào con báo đen, chơi trò lấy vết thương đổi vết thương với con báo.

Móng vuốt xuyên qua vòng bảo vệ, trước ngực Đường Kiếp cào ra năm vết máu, lúc đó Đường Kiếp cũng đá một cước vào bụng nó.

Bụng là nơi yếu đuối nhất của họ mèo, con báo đen gầm lên một tiếng thảm thiết. Tuy nhiên, ngay sau đó nó đã xoay người trên không trung, đuôi dài như một chiếc roi đánh về phía Đường Kiếp, đánh bay hắn ra ngoài.

Sức mạnh lần này vô cùng lớn, quất lên người Đường Kiếp khiến hắn cũng cảm thấy bỏng rát. Lúc bay ra đồng thời Đường Kiếp cũng phát động Châm Nguyên Khí, bắn về phía con báo đen.

Không ngờ con báo linh hoạt vô cùng, thân nó lóe lên liền tránh thoát. Trên không trung liền xuất hiện một loạt ảo ảnh, mãnh liệt nhào về phía Đường Kiếp, há miệng định cắn vào cổ hắn.

Lần này chợt xảy ra biến hóa, Đường Kiếp chỉ còn cách phát động Vô Tương Kim Thân. Con báo đen cắn vào cổ Đường Kiếp, như cắn vào sắt thép, phát ra tiếng vang leng keng, không thể cắn xuống được. Con báo đen ngẩn người, Đường Kiếp liền đánh một cùi chỏ vào đầu nó, con báo cũng lật vuốt, tát lên trên mặt hắn.

Một người một báo nháy mắt liền tách ra, con báo ngã bay ra, mặt Đường Kiếp cũng bị móng vuốt của nó cào bị thương, trên cổ còn lưu lại hai vết răng nông.

- Thật khó đối phó. Đường Kiếp mắng một câu. Con hắc báo này dựa vào tốc độ mà xưng hùng, vừa rồi có lẽ chính là pháp thuật thiên phú của nó, dùng để ứng biến quả nhiên rất nhanh nhẹn.

Lần giao phong này, vẫn là Đường Kiếp chịu thiệt hơn một chút.

Y Y nhảy lên hét:

- Huynh nói huynh đánh thắng được đấy.

- Ta cũng không hề nói là dễ dàng đánh bại được nó. Đường Kiếp tức giận trả lời, lấy lệnh bài con rối từ trong người ra.

Lệnh bài con rối có một đạo hào quang bắn ra, một con rối chiến màu đen hình người đã xuất hiện, dưới sự khống chế của Đường Kiếp, đánh về phía con báo kia.

Không ngờ con báo vừa thấy con rối chiến xuất hiện, hú lên một tiếng, sau đó xoay người bỏ chạy.

Ngón tay nhỏ bé của Y Y giơ lên, dây trói tiên được ném ra ngoài, không ngờ con báo kia lắc người liền tránh thoát.

Tốc độ chạy cực nhanh, trong nháy mắt liền chạy mất dạng.

Mắt thấy không dễ dàng mới đánh lại nó, vậy mà lại đuổi không kịp, Đường Kiếp chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất trong rừng.

- Mẹ nó. Đường Kiếp tức giận chửi một tiếng, đối với chuyện này cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Báo săn là một loài hiếm thấy trong giới sinh vật, tuy chúng hung mãnh, nhưng sức chiến đấu cực yếu, cho dù thành yêu nhưng nó vẫn là loại lót đáy, chỉ là tốc độ chúng rất nhanh, nên muốn giết được cũng không hề dễ dàng.

Nếu báo đen đã chạy mất, Đường Kiếp cũng chỉ có thể tiếp tục tìm thảo dược.

Cũng may là có Y Y, quá trình hái thảo dược của Đường Kiếp cũng rất thuận lợi. Chỉ trong một lát đã hái được vài loại, tuy rằng giá trị không cao, nhưng tích tiểu thành đại, đều là tiền cả.

Nếu muốn ở trong Hồ Khiếu Cốc chan chính tìm được lợi lộc, vẫn phải dựa vào yêu thú.

Giá trị của yêu thú vĩnh viễn cao hơn giá thảo dược nhiều, thường thường giết chết một con đã kiếm được vài trăm linh tiền. Như con ban xà lúc trước, nếu Đường Kiếp có thể giết chết nó, mang dạ thịt và máu đi đổi, được bảy tám trăm linh tiền cũng không thành vấn đề.

Chỉ có điều mục tiêu lớn như vậy, phải cả đám học sinh bắt tay với nhau mới có thể làm được.

Yêu thú mạnh nhất Hồ Khiếu Cốc là thượng phẩm yêu thú, nhưng lại chỉ cho học sinh dưới cấp Linh Hồ tiến vào, chính là muốn mọi người hiểu được tầm quan trọng của việc đoàn kết hợp tác. Chỉ có điều trên người Đường Kiếp, có nhiều thứ không thể lộ ra trước mặt người khác, cho nên hẳn chỉ còn cách hành động một mình.

Đi tiếp một đoạn, Đường Kiếp gặp con yêu thú thứ ba, đó là một con gấu nâu.

Y Y hô to: - Nó chạy chậm thật đấy.

Đường Kiếp khóc không ra nước mắt: - Con thú này sức mạnh rất lớn.

Trong Hồ Khiếu Cốc cũng chỉ có hai con gấu nâu, một con là trung phẩm một con là hạ phẩm.

Cho dù là gấu nâu hạ phẩm, cũng là yêu thú có da thịt rắn chắc nhất trong các loại yêu thú hạ phẩm ở Hồ Khiếu Cốc. Bàn chân trước của nó mà đập xuống, thì tảng đá lớn cũng có thể bị bể thành bột phấn.

Thân thể Đường Kiếp tuy rằng dũng mãnh, nhưng vẫn chưa tới mức có thể đối kháng với con gấu to xác này, nếu dùng con rối cường sát, có lẽ là thắng được, nhưng cái giá phải trả tất nhiên là vô cùng thâm trọng và nghiêm trọng.

Với sức lực của tên gia hỏa này, dù dùng dây trời tiên nó cũng có thể đứt.

Trừ phi thực lực chênh lệch cực lớn, hoặc là trên người có nhiều bảo bối, bù vào thiếu khuyết năng lực, giống như Trang Thân vậy. Nếu không sau

một hồi ác chiến, dù thực lực có ngang nhau chẳng nữa, thì cái giả phải trả lớn hơn nhiều so với thành quả thu được.

Trên đời này chiến thắng tuyệt đối gặt hái được thành quả to lớn, đa phần đều phát sinh ở giữa cường nhân và kẻ yếu.

Cường nhân chân chính khi quyết đấu, thông thường chỉ chú trọng vào việc bên nào phải trả giá lớn hơn, không có bất kỳ bên nào là chân chính được lợi, chỉ có khác nhau ở việc tổn thất ít hay nhiều mà thôi.

Cho nên muốn thu được tiền lãi, nhất định phải biết lựa chọn mục tiêu.

Thực lực mạnh yếu, sẽ quyết định con mồi lớn hay nhỏ, thực lực càng mạnh, mục tiêu để lựa chọn sẽ càng nhiều, tiền lời tất nhiên sẽ càng lớn.

Thực lực của Đường Kiếp ở bậc Linh Tuyền coi như khá mạnh, mặc dù là vậy nhưng nhìn quanh Hồ Khiếu Cốc, yêu thú mà hắn có thể đối phó cũng không quá một phần tư, bởi vậy nên hắn có thất bại ba lượt cũng là chuyện bình thường.

Khi Y Y lại ngửi được mùi của một yêu thú trong không khí, chỉ hữu khí vô lực nói: - Lần này là một con sói, có thể đánh lại hay không?

- Sói gì?

- Không biết nữa. Y Y hất cằm lên trả lời.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 94+2: Hồ Khiếu Cốc (P4)

Đường Kiếp nhìn bản đồ, lại ngẫm nghĩ một chút bài giảng trên lớp, tự nói: - Nếu chỉ có một con sói đơn độc, vậy không phải sói lưng gai thì cũng là Phong Lang, dù sao thì loại nào cũng đều đánh được.

- Lần này có thể đánh? Y Y hưng phấn nói.

- Ủ. Đường Kiếp gật đầu khẳng định: -Chỉ là giá trị không cao.

- Haizz.

Y Y thở dài.

- Học cách hài lòng đi, chúng ta hiện tại chỉ có chút bản lĩnh, cũng chỉ có thể đánh được con sói này thôi. Đường Kiếp cũng không chậm trễ, lập tức thả con rồi ra.

Sói mặc dù không đáng tiền, nhưng một con cũng đổi được bảy tám mươi linh tiền. Giết được một con, hôm nay cho dù lỗ cũng chẳng lỗ là bao.

Quả nhiên, chỉ lát sau sau đã thấy một con sói lưng gai xuất hiện ở phía xa.

Nhìn thấy sói lưng gai, Đường Kiếp cười ha hả một tiếng.

Con sói này thực lực không tệ, nhưng tốc độ không nhanh bằng báo đen, thân thể cũng không rắn chắc như gấu nâu, năng lực hiện tại của nó Đường Kiếp có thể khắc chế được, đúng là đối thủ mà Đường Kiếp thích gặp nhất.

Sói lưng gai nhìn thấy Đường Kiếp liền trở nên dè dặt, hiển nhiên là không muốn xông lên. Đường Kiếp để Y Y đi ra ngoài, mắt con sói kia lập tức đỏ lên, hú lên một tiếng rồi nhào tới.

Y Y sợ hãi hét to, rụt đầu vào trong, Đường Kiếp cười một tràng dài, sau đó dùng thiết quyền nghênh đón.

Con sói rống lên một tiếng, móng vuốt giương lên, vừa đánh vào năm đấm của Đường Kiếp, cả hai đều run lên. Con sói gầm lên cúi đầu, vô số chiếc lông trên lưng dựng thẳng lên, giống như hàng ngàn gai nhọn phóng về phía Đường Kiếp.

Đây là tuyệt chiêu của sói lưng gai, gai này khi được phóng ra, mỗi cái đều cứng như thép, bắn ra hàng loạt thế này, uy lực quả thật không nhỏ.

Chỉ có điều đám học sinh Đường Kiếp trước khi tiến vào đây đều hiểu rõ mọi thứ về con sói này, nếu Đường Kiếp đã dám đánh nhau với nó, tất nhiên đã có chuẩn bị.

Ngay tại khi con sói cúi đầu, Đường Kiếp đã đồng thời phát động Vô Tương Kim Thân và Long Ngưng Thủy.

Hàng ngàn chiếc lông sói đâm vào trong vòng bảo vệ, chỉ nghe thấy tiếng phập phập phập, cũng không biết bao nhiêu chiếc lông sói cắm vào trên người hắn, giống như biến hắn thành cái sàng, chỉ có điều đâm vào thịt không sâu.

Cùng lúc đó, con rối cũng vọt lên, nện một quyền vào cái lưng trụi nhủi của con sói lưng gai.

Con rối cũng không phải là con rối sói lúc trước, thân thể mạnh mẽ rắn chắc, chỉ một kích đã gần như chặt đứt xương con sói. Nó lúc này biết chuyện không tốt, ánh mắt tham lam nhìn thoáng qua Y Y, sau đó xoay người bỏ chạy.

- Muốn chạy? Đường Kiếp phát động Tử Điện Túng Thân Pháp nhào tới, tốc độ con sói cũng không nhanh bằng báo đen, nháy mắt đã bị hấn đuổi kịp, đá một cước vào bụng sói, cước này đá con sói về trước mặt rồi chiến.

Y Y lại quăng dây trói tiên ra, lần này thì trói chặt được con sói.

Chỉ có điều con sói tính tình hung ác, mặc dù bị trói nhưng không ngừng dấy dựa cắn xé, vận hết sức liwjc muốn đứt dây thường.

Dây trói tiên này trước kia, khiến cho Đường Kiếp muốn cử động cũng không động được, trói con sói này chỉ thấy nó lắc đầu vẫy đuôi, bộ dạng hiển nhiên là không thể hoàn toàn khống chế nó.

Hạ phẩm thuật khí đấu với hạ phẩm yêu thú, hiệu quả áp chế cũng không rõ ràng, thậm chí yêu thú còn có thể thoát thân.

Đúng lúc này con rối tiến lên, ấn mạnh con sói xuống, đồng thời khởi động pháp thuật phòng ngự trên người, mặc cho con sói kia cắn xé.

Lần này con sói không thể động đậy được nữa.

Đường Kiếp bên này niệm quyết pháp, trong tay có một chút linh quang hiện lên, quanh ngón tay có một vầng sáng màu trắng ngọc.

Liệt Ngọc Chỉ.

Là một môn công pháp cường đại mà Đường Kiếp học được trên Thần Tiêu Kiếm Điện.

Chẳng qua công pháp này hấn cũng không thuần thực, để hình thành pháp thuật cũng mất một thời gian dài, cũng may có con rối và dây trói tiên khống chế, nên hấn có thể từ từ mà thi pháp.

Lúc này chỉ thấy ngón tay biến thành màu ngọc trắng, Đường Kiếp tiến lên chỉ vào đầu con sói.

Ngón tay vừa chạm vào đầu con sói, như chạm vào một khối đậu phụ, chỉ thấy một thanh âm rất nhẹ, sau đó cả ngón tay đã tiến vào trong đầu con sói. Linh lực bùng nổ ở đầu ngón tay, kèm theo nó là tiếng vang nhỏ, con sói liền hoàn toàn bất động.

- Phù. Đường Kiếp lúc này mới rút tay ra, lui lại phía sau vài bước.

Trận chiến này tuy rằng không lâu, nhưng cũng tương đối mạo hiểm, ngay cả hãn cũng bị thương không nhẹ.

Lông sói sau khi không còn yêu lực thì trở nên mềm nhũn, nhìn thoáng qua, Đường Kiếp trông giống như một dã nhân người đầy lông lá.

Y Y cẩn thận giúp hãn nhổ từng sợi lông ra, mỗi khi nhổ ra một sợi, trên người lại có thêm một nốt máu.

Mất một thời gian dài mới nhổ hết lông sói, chỉ thấy Đường Kiếp toàn thân cao thấp chỗ nào cũng có điểm đỏ, trông giống như bị bệnh sởi vậy.

Nhưng dù sao thân thể hãn tố chất cường đại, chút tổn thương này chỉ cần hai canh giờ là có thể khôi phục hoàn toàn.

- Nhặt toàn bộ lông sói cất đi, dù sao cũng là lông trên người yêu sói, cũng lưu lại chút tinh khí, có thể dùng để chế tạo bút vẽ bùa. Đường Kiếp dặn dò Y Y.

- Đã biết. Tiểu Y Y biết điều khéo léo gật đầu.

Đường Kiếp lúc này mới lột da bóc xương con sói.

Y Y ở một bên nhìn hãn làm việc, tò mò hỏi: - Ca ca, tiếp theo chúng ta lại đi tìm yêu thú sao?

- Đương nhiên.

- Nhưng mà rất nguy hiểm đấy, nơi này yêu vật đều thật lợi hại. Một con yêu sói đã có thể làm cả người Đường Kiếp bị thương, thì nếu như gặp đối thủ cường thịnh hơn thì sẽ thế nào, Y Y cũng có chút sợ hãi.

Yêu thú ở Hồ Khiếu Cốc cũng không phải sủng vật, ngoan ngoãn xếp hàng để người tùy ý lựa chọn.

Ngẫm nghĩ một chút, Đường Kiếp ngừng tay nói: - Không phải yêu vật lợi hại, mà do chúng ta quá yếu.

- Vậy tại sao huynh không chờ chúng ta mạnh hơn rồi hãy tới đây?

- Bởi vì ta sợ tới lúc đó sẽ không kịp nữa. Đường Kiếp trả lời, hắc xoa xoa mặt Y Y: - Ca ca có rất nhiều kẻ thù, bọn họ luôn muốn gây phiền phức cho ca ca. Hiện tại bọn họ tạm thời không đụng tới ca ca, nhưng sớm hay muộn bọn chúng sẽ tới, thời gian bọn chúng cho ca ca không nhiều.

- Ồ, cho nên chúng ta phải mau chóng trở nên mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ chính mình. Y Y giờ nắm đấm lên nói.

- Không. Đường Kiếp lại lắc đầu cười nói: - Không phải là vì bảo vệ bản thân

- Là vì muốn giết sạch bọn họ!

Sau khi xử lý xong lông và da của con sói, Đường Kiếp lại tiếp tục lên đường.

Hồ Khiếu Cốc có địa hình như miệng hồ lô, trước hẹp sau rộng, càng đi vào trong lại càng mở rộng. Nó chiếm cứ cả một nửa giang sơn núi Thanh Vân, chẳng những diện tích rộng lớn, địa hình phức tạp, có thảo nguyên, hồ nước, rừng cây, đồi núi, là vì trong núi có hồ, trong núi có cốc, trong cốc tự có bố cục càn khôn.

Lúc này Đường Kiếp cứ đi về phía trước, đi tới một hồ nước dưới chân núi. Nhìn nước trong suốt, Đường Kiếp dùng chân lấy tay mức nước uống, tiện thể đưa mắt nhìn cảnh vật chung quanh xem có linh dược nào đáng giá có thể hái được.

Tuy nhiên thoát nhìn qua thấy nơi này chắc cũng từng có linh dược, nhưng đã bị người ta hái mất.

Đường Kiếp cũng không có để ý, uống nước xong liền ngồi xuống tảng đá lớn bên hồ, đầu cúi thấp không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một hồi lâu sau, trong lòng của hắn khẽ động, ngẩng đầu nhìn ngọn núi phía xa.

Chỉ thấy trên xa xa trên đỉnh núi, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một con bạch hổ.

Con hổ ngồi xồm trên một khối đá ở đỉnh núi, không hề chớp mắt nhìn vào Đường Kiếp, còn cả Y Y trong ngực hắn nữa.

Dù Y Y vẫn trốn trong ngực không thò đầu ra, nhưng lúc này, Đường Kiếp cảm thấy ánh mắt của con hổ kia dường như xuyên thấu vải vóc, nhìn thấy hết mọi thứ.

- Gràoooo Tiếng gầm trầm thấp của con hổ truyền tới.

Thanh âm tuy không lớn, nhưng lại rất nặng, tựa như truyền đến khắp nơi trong thung lũng.

Nghe thấy thanh âm này, Y Y nhô đầu ra, trừng mắt nhìn ngược lại con hổ.

Tiểu Y Y không cảm giác được khí thế trên người con hổ, nên cũng không cảm thấy sợ hãi, còn quay ra hỏi Đường Kiếp:

- Ca ca, con cạp kia đang nhìn ta đấy. Nó cũng là yêu thú sao?

- Ủ, hơn nữa là một yêu thú rất lợi hại. Đường Kiếp ừ một tiếng, ánh mắt dừng trên người con hổ, ngay cả nháy mắt cũng không nháy.

- Vậy tại sao nó không tới đuổi theo chúng ta? Y Y ngạc nhiên, từ lúc bắt đầu tới giờ, chỉ cần yêu thú phát hiện ra Y Y, tất cả đều liều lĩnh mà đuổi giết bọn họ, nên vì vậy mà thời gian họ chạy trốn nhiều hơn nhiều so với các học sinh khác.

- Bởi vì nó không thể xuống dưới. Đường Kiếp trả lời: - Trên đỉnh núi có trận pháp, giữ chân nó ở trên đó.

- Ồ? Tại sao lại phải giữ nó trên đó? Không phải yêu thú ở trong Hồ Khiếu Cốc đều tự do sao?

- Yêu thú này là ngoại lệ Y Y biết tên của Hồ Khiếu Cốc (khe hồ găm) từ đâu mà có không?

Y Y giật mình: - Không phải bởi vì con cạp này chứ?

Đường Kiếp gật đầu: - Chính xác mà nói, là từ tổ tiên của nó.

- Tổ tiên của nó?

- Ủ. Đường Kiếp gật gật đầu.

Hắn nhìn con hổ ở trên đỉnh núi, con hổ cũng đang nhìn lại hắn.

Đường Kiếp ngồi trên một tảng đá lớn, đối mặt với con hổ, cất cao giọng nói: - Đúng vậy, Hồ Khiếu Cốc từ thời xa xưa, chính là nơi nhốt hổ yêu, đỉnh núi này chính là nơi giam giữ. Rất nhiều năm trước đây, học viện Tây Nguyệt từng có bốn đại yêu, rùa chim hạc hổ và cá chép. Yêu hổ xếp ở vị trí thứ ba, gọi là lão tam. Thực ra, bốn đại yêu đều là bạn đồng hành của các tiên bối cao nhân của Tây Nguyệt phái, giống như ta và muội vậy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 95+1: Hồ Khiếu Cốc (P5)

- À Y Y gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: - Sau đó thì sao?

- Sau đó? Đường Kiếp cười cười: - Bốn đại yêu đều là bạn đồng hành của cao nhân Tây Nguyệt phái. Nhưng tiền bối về sau có người phá giới thành tiên, có người thân thể tiêu vong, có người bế quan không ra. Bốn đại yêu không có chủ nhân bên cạnh, liền lưu lại học viện, trở thành bốn đại yêu trấn giữ học viện. Nhưng có một ngày, yêu hồ đột nhiên phản bội.

- Yêu cộp phản bội?

- Ủ. Đường Kiếp gật gật đầu: - Yêu hồ phản bội Tây Nguyệt phái, bởi vì hàm muốn một kiện bảo vật. Sau khi yêu hồ trộm bảo vật rời đi, cuối cùng lại bị Tây Nguyệt phái bắt trở về, vì muốn tìm lại bảo vật bị mất cắp, nên họ đã nhốt yêu hồ trên đỉnh Hồ Khiếu. Thực hiện hình phạt tàn khốc nhất với, hàng đêm đều thẩm vấn. Mỗi đêm, trên núi Hồ Khiếu đều vang lên tiếng yêu hồ gầm thét đau đớn, sau đó mới có cái tên là núi Hồ Khiếu.

- Sau đó nữa thì sao? Y Y chống cằm nghe Đường Kiếp kể chuyện xưa.

- Sau đó yêu hồ đó vẫn không chịu khai ra nơi giấu bảo vật bị trộm, học viện Tây Nguyệt không thể lấy được bảo vật, nên yêu hồ cũng vẫn bị nhốt tại đây, cho tới tận khi yêu hồ chết trên đỉnh Hồ Khiếu. Tuy nhiên nó không phải chỉ có một mình, nó còn có vợ và hồ con. Sau khi yêu hồ chết, vợ và con của nó vẫn tiếp tục bị nhốt ở nơi này, bởi vì Tây Nguyệt phái cho rằng yêu hồ, có thể nói bí mật với vợ hoặc con nó thông qua huyết mạch hoặc thủ pháp nào đó, nên các thế hệ sau của yêu hồ vẫn tiếp tục bị giam cầm và thẩm vấn, nhưng vẫn không thể đạt được thứ họ muốn. Mãi tới sau này,

Tây Nguyệt phái mới hoàn toàn buông tha. Rồi bọn họ lấy nơi này làm trung tâm, mở ra Hồ Khiếu Cốc, biến nơi này thành trường thí luyện cho học sinh. Về phần đỉnh Hồ Khiếu, thì trở thành nơi khiêu chiến cuối cùng của học sinh.

- Hóa ra con cộp nà chính là yêu thú thượng phẩm duy nhất. Y Y chỉ vào con hồ trên đỉnh núi kêu lên.

Đường Kiếp gật đầu trả lời: - Đúng vậy, nó chính là yêu thú bậc Thông linh thượng phẩm duy nhất tại Hồ Khiếu cốc, cũng là hậu duệ của yêu hồ kia. Nó bị nhốt ở nơi này, chỉ có thể hoạt động trên đỉnh núi, không thể rời khỏi đó. Tuy nhiên đám học sinh lại có thể tùy ý ra vào ngọn núi, săn bắt yêu hồ.

Đối với đám học sinh mà nói, thượng phẩm yêu thú thực sự quá mạnh mẽ, cường đại. Nếu để cho yêu hồ tự do đi lại, cho dù có ngọc bài cũng chưa chắc đã bảo vệ được tính mạng của học sinh.

Chính bởi vì vậy, học viện liền giam giữ yêu hồ lại một chỗ, cũng coi như cho đám học sinh quyền lựa chọn.

Nếu người không muốn đụng phải thượng phẩm yêu thú, chỉ cần không lên đỉnh núi sẽ không sao cả. Đương nhiên nếu người tự mình lên đó, thì tự chịu trách nhiệm với tính mạng của mình.

- Nếu là như vậy, không phải yêu hồ đều chết hết rồi sao? Y Y hỏi.

- Sẽ không như vậy. Đường Kiếp trả lời: - Cứ qua một thời gian Tây Nguyệt phái, lại tìm một yêu hồ từ bên ngoài về, cùng yêu hồ trên đỉnh Hồ Khiếu giao phối, sinh ra hậu duệ, khiến chúng không thể nào tuyệt tự. Mà học sinh Tây Nguyệt cũng bị yêu cầu nghiêm khắc, khi gặp hồ con, tuyệt đối không được giết chết. Nếu như làm trái, trực tiếp trục xuất, thậm chí còn bị xử tử. Nếu yêu hồ chết đi, mà yêu hồ mới còn chưa trưởng thành, thì núi Hồ Khiếu sẽ bị đóng kín lại, khi nào yêu hồ trưởng thành mới lại mở ra.

Các yêu thú khác trong Hồ Khiếu Cốc hàng năm đều được thay đổi, dù sao chỉ cần thực lực tương đương nhau là được, duy nhất chỉ có yêu hồ trên đỉnh Hồ Khiếu là trăm năm không đổi, mãi mãi vẫn là hậu duệ của yêu hồ kia, kéo dài ngàn năm. Ngàn năm trôi qua, không biết đỉnh Hồ Khiếu đã bị máu hồ nhuộm đỏ bao nhiêu lần, chưa từng có một yêu hồ nào có kết cục tốt cả. Đây cũng là sự trừng phạt giành cho yêu hồ kiangây họa cho tử tôn.

Như nghe thấy lời Đường Kiếp nói, con hồ trên đỉnh núi phát ra âm thanh gừ gừ khe khẽ, tiếng kêu cứ quanh quẩn trong thung lũng, tràn đầy bi thương.

- Thật đáng sợ. Y Y cũng bị câu chuyện của Đường Kiếp làm cho sợ hãi.

Dù sao nàng vẫn còn nhỏ, đối với nàng mà nói, có nhiều thứ quá mức tàn khốc.

Trên thực tế đối với học sinh mà nói, thì câu chuyện này cũng có chút tàn khốc.

Nhưng học viện Tây Nguyệt cũng không giấu giếm chuyện này.

Giống như Thiên Trụ Điện khiến đám học sinh học được cách tín nhiệm Tây Nguyệt phái vậy, núi Hồ Khiếu chính là phương thức để cho đám học sinh biết được kết quả của sự phản bội.

Đường Kiếp cũng cười nói: - Đối với yêu hồ quả thực là tàn nhẫn, nhưng đối với học sinh thì cảm giác không phải như vậy sao? Mọi người có biết mỗi lần giết yêu hồ có bao nhiêu học sinh phải chết không? Yêu thú thượng phẩm chưa bao giờ dễ giết cả. Nếu như có nhiều người, đám học sinh vẫn có thể giết chết yêu hồ, nhưng yêu hồ trước khi chết cũng phản đòn, cũng có thể kéo được một đám người chết cùng. Đừng quá tin tưởng vào ngọc bài, công kích của yêu hồ, với học sinh bình thường chỉ một đòn đã mất mạng. Chính bởi vì thế, đại đa số những cuộc săn bắt yêu hồ đều kết thúc thất bại. Không phải bởi vì bọn họ không đánh lại, mà là khi bọn họ đối

mặt với tử vong thảm khốc, bọn họ trở nên sợ hãi, hoảng sợ, nên đều chạy trốn

- Vậy tại sao bọn họ còn đến? Yêu hồ này rất đáng tiền sao?

- Đáng giá? Đường Kiếp nhú mày nói: - Nói đáng giá thì tất nhiên rất đáng giá, yêu thú thượng phẩm, dù sao do với trung và hạ phẩm đều đáng tiền hơn, nhưng có đáng giá thế nào cũng có thể đáng giá hơn tính mạng bản thân sao? Chẳng qua là yêu thú thượng phẩm duy nhất, đối với học sinh mà nói, nếu ai có thể giết chết nó, việc đó sẽ rất huy hoàng Là vinh quang lớn nhất mà bậc Linh Tuyền có thể đạt được, thậm chí còn cao hơn so với kỷ lục ghi được ở Thất Thiên Điện. Chỉ vì điều này đã khiến nhiều người quên cả sống chết rồi. Ngoài ta, còn có người nói, bảo vật mà năm xưa yêu hồ trộm của Tây Nguyệt, kỳ thật vẫn luôn được giấu trên núi Hồ Khiếu, chỉ có điều cho tới tận bây giờ, chưa ai có thể tìm ra. Cho nên cũng có học sinh kỳ vọng một bước lên trời, mong muốn tìm được kỳ bảo, và tất nhiên trước tiên phải bước qua xác yêu hồ trước đã.

- Woa, vậy có phải nếu chúng ta giết yêu hồ, có thể sẽ lấy được bảo bối? Y Y mở to hai mắt, ánh mắt tràn đầy khát khao nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp nhìn mà thấy buồn cười, véo một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: - Nha đầu ngốc, Tây Nguyệt phái dùng mấy trăm năm không tìm thấy, dựa vào cái gì mà học sinh có thể tìm được chứ? Món bảo vật đó có khi đã sớm biến mất khỏi thế gian, thế nên yêu hồ mới không có khả năng giao ra, cho nên mới bị phạt nhiều thế hệ như vậy.

- Ai da, đáng ghét, không cho phép huynh véo mặt. Y Y bất mãn kêu lên.

- Tuy nhiên Đường Kiếp đột nhiên thay đổi giọng điệu: - Bảo vật tuy không chiếm được, nhưng không có nghĩ không có thu hoạch khác. Chắc chắn thực sự phải có một ít bảo bối ở đây, ngay tại trước mắt mọi người, chỉ là đa số mọi người đều không nhìn thấy mà thôi.

- Còn có thu hoạch khác?

Đường Kiếp mỉm cười: - Tự nghĩ đi, Y Y, cố gắng suy ngẫm một chút xem. Manh mỗi nằm ngay trong câu chuyện vừa này, chỉ xem muội có phát hiện ra hay không thôi, đừng có gấp, muội có đủ thời gian để suy nghĩ.

- Hừ, ta không thèm suy nghĩ đâu.

Y Y tức giận nghiêng đầu: - Huynh là học sinh học viện, có chuyện gì các tiên sư đều nói cho huynh biết, đương nhiên huynh đều hiểu rõ, ta không đoán được thì có gì mà lạ chứ.

Đường Kiếp từ tốn trả lời: - Lúc các thượng sư giảng bài, đích thực là có nói về chuyện này, nhưng muội nghĩ là bọn họ kể chuyện xưa sẽ tàn nhẫn, trực tiếp như ta sao? Không, bọn họ sẽ trau chuốt, sẽ làm đẹp, khiến cho tất cả mọi người đều cho rằng, mọi chuyện đều do lỗi của yêu hồ kia tự làm tự chịu. Cho nên ta kể là bản gốc, kỳ thật cũng không phải bản gốc của học viện, mà là

- Là cái vị Hư đại ca kia? Y Y rất thông minh tiếp lời Đường Kiếp.

Ánh mắt Đường Kiếp chợt ảm đạm.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: - Câu chuyện là Hư đại ca lưu lại đấy, còn manh mỗi trong đó phải do chúng ta tự tìm ra. Trên núi Hồ Khiếu, có thứ mà ta cần, bất kể thế nào ta đều phải lấy bằng được.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Đường Kiếp mang theo Y Y rời khỏi thung lũng.

Bọn họ tiếp tục tiến về phía trước, đang đi, chợt nghe thấy phía sau có tiếng chém giết.

Lần theo thanh âm, Đường Kiếp thấy năm học sinh đang vây quanh một con khỉ đột lông vàng khổng lồ. Con khỉ đột thân cao gần ba mét, cánh tay to dài không ngừng vung vẩy, miệng phát ra tiếng gào thét giận dữ, thi thoảng vung lên một gậy, tạo thành tiếng gió nện xuống.

Yêu thú này thân hình tuy lớn, nhưng hành động lại rất linh hoạt. Nhảy qua nhảy lại trong đám người, không ngừng né tránh thuật pháp công kích, trên người cũng có lúc trúng một hai chiêu nhưng nó như không có cảm giác, ngược lại công kích của nó càng trở nên linh hoạt, sắc bén vô cùng, vừa đánh ra một kích, liền khiến nham thạch bị rạn nứt.

Lúc Đường Kiếp đến nơi này, thì hai bên đều đang chiến đấu ác liệt.

Có thể nhìn ra, thực lực của con khỉ đột khổng lồ mạnh hơn nhiều so với con sói mà Đường Kiếp đối phó. Tuy nhiên nó đối mặt với năm học sinh một lúc, hơn nữa thực lực của những người này cũng không tồi, phối hợp khá ăn ý, bởi vậy nó vẫn bị rơi vào thế hạ phong.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 95+2: Hồ Khiếu Cốc (P6)

Đường Kiếp cũng không tiến lên, chỉ đứng ở phía xa kêu lớn: - Học sinh kỳ 1822 Đường Kiếp, có cần giúp đỡ hay không?

Quy củ của học viện Tây Nguyệt, bất kể là ở Hồ Khiếu Cốc hay những nơi thí luyện khác, gặp được học sinh học viện đang chiến đấu, trừ phi tình huống nguy cấp, nếu không không được tham chiến, mà đầu tiên phải báo tên họ, năm học của mình, để tránh hiểu nhầm.

Không báo trước danh tính, cho dù là luôn mồm nói hỗ trợ, nhưng cũng có thể là dụng tâm kín đáo, rất có thể là mượn danh nói giúp đỡ để che dấu hành vi xấu xa.

Đây cũng là quy củ của toàn bộ Tê Hà Giới, phát triển sau hàng ngàn năm tu tiên. Không cần biết báo thân phận thật giả thế nào, ít nhất cũng phải báo tên trước, giống như đưa súng cho người ta ngắm vào mình vậy, cho dù không hữu dụng hay không, trước tiên cứ làm như vậy, khiến cho người ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nếu như đối phương cần trợ giúp, thì cũng phải đưa ra một khoản báo đáp, để tránh tranh chấp sau khi đã cống hiến.

Về phần giết người cướp quái ít nhất ở trong Hồ Khiếu Cốc thuộc địa phận học viện, không ai dám làm loại việc tìm đến cái chết như vậy.

- Tạm thời không cần. Một người học sinh cầm đầu kêu lên.

Hiển nhiên là không có ý định chia sẻ lợi nhuận cho thêm một người nữa, con khi đột khổng lồ tuy rằng khí lực lớn, nhưng lại chỉ là một yêu thú hạ phẩm, lấy năm đầu một, bọn họ chắc chắn có thể thắng được nó.

Đường Kiếp nhìn con khi khổng lồ, nói: - Các người tốt nhất cẩn thận một chút, con khi khổng lồ này có thể đang ở trước giai đoạn kim tiêu, lúc ấy tổng cộng sẽ có một đực một cái, cho nên nếu như nó đánh không lại thì sẽ cầu cứu viện trợ, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, các người sẽ gặp phiền toái lớn.

Người học sinh cầm đầu ngăn người: - Người chắc chắn chứ?

- Ta cũng không chắc chắn. Nhưng ta biết rằng trong Hồ Khiếu Cốc có tất cả sáu loại yêu hầu, đại bộ phận bọn chúng đều sống theo bầy đàn, nếu như nó không phải là kim tiêu, hậu quả còn nghiêm trọng hơn Dù sao nếu là ta, gặp phải yêu hầu, tuyệt đối sẽ không đụng vào.

- Cho người gia nhập, phân cho người một phần rưỡi Người học sinh đó lại kêu lên: - Con khi này chúng ta đã đánh nhau với nó nửa ngày, điều kiện như thế cũng là công bằng.

Đường Kiếp đang muốn nói, thì thấy con khi lông vàng đột nhiên rống lên, thanh âm vang vọng bốn phía.

Nghe tiếng rống, mọi người đều đồng thời biến sắc

Đường Kiếp vội lui lại:

- Nó đã gọi viện binh rồi, các người tốt nhất là mau chóng rời khỏi nơi này.

- Không được, chúng ta sắp thắng rồi. Có người còn luyến tiếc.

- Không muốn ngay lập tức phải rời khỏi cốc thì chạy mau, khi nào nên từ bỏ thì phải biết từ bỏ.

Nói xong câu này, Đường Kiếp liền xoay người bỏ chạy, cùng lúc đó, ở xa xa trong rừng cũng vọng đến tiếng gầm giận dữ, giống như cuồng phong thổi đến, khiến chim chóc trong rừng sợ hãi bay loạn lên.

Một bóng dáng màu vàng khổng lồ đang cực nhanh tiến lại phía này, thoát nhìn nó còn to hơn con khi đang giao chiến với mấy người kia.

- Không tốt, chạy mau. Người học sinh cầm đầu thu kiếm bỏ chạy.

Năm người học sinh kia cùng vội vã chạy trốn, chỉ có điều con khi đang trong trạng thái chiến đấu sao có thể bỏ qua cho bọn họ, nó ở phía sau điên cuồng đuổi theo. Một người học sinh chạy chậm một chút, bị con khi kia tát một phát vào lưng, học máu bay lên, biết rằng bản thân chạy không thoát, không cam lòng phát động ngọc bài rời khỏi cốc.

Thấy cảnh như vậy, Đường Kiếp đầu cũng không ngoảnh lại càng chạy điên cuồng.

Cũng may lúc trước Đường Kiếp không động thủ, nên hai con khi đột khổng lồ cũng không để ý tới hắn, mà đuổi theo bốn người học sinh kia.

Một mạch chạy như điên, cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực chiến đấu kia, Đường Kiếp lúc này mới dừng lại, chống tay vào một thân cây thở dốc.

Đại khái là cũng bị hai con khi khổng lồ kia dọa cho sợ hãi, Y Y vỗ ngực nói: - Ca ca, nơi này thật đáng sợ.

Bọn họ mới tới đây được nửa ngày, mà đã chạy trốn chết những hai lần, nói là đến để săn bắt yêu vật, nhưng thật ra giống đến đây để yêu vật hành hạ hơn.

- Nha đầu ngốc. Thấy Y Y như vậy, Đường Kiếp vuốt vuốt mũi nàng ta, cười nói: - Yêu thú nếu như dễ dàng đối phó, thì cũng không đáng tiền nữa. Hồ Khiếu Cốc này vẫn còn tốt, ít nhất còn có tài liệu cho chúng ta tham khảo, có ngọc bài dịch chuyển để giữ mạng. Sau này chân chính tới nơi hung hiểm, sẽ không tốt như ở đây đâu. Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thăm dò đi, xem chung quanh đây có gì không.

Nói xong Đường Kiếp đang muốn đi về phía trước, lại phát hiện tay mình bị dính trên thân cây không rút ra được.

Ngạc nhiên ngẩng đầu lên, không ngờ Đường Kiếp nhìn thấy trên thân cây xuất hiện một mặt người quỷ dị, hai con mắt bằng vỏ cây đột nhiên chớp chớp, nhìn lại Đường Kiếp.

- Là cây tinh. Đường Kiếp kêu lên.

Hắn dùng lực dứt tay ra, vừa dứt ra cánh tay đã bị thân cây cứng rắn lôi lại, lòng bàn tay hắn đã bị thương máu thịt mơ hồ.

Đồng thời mặt người trên thân cây chợt hiện lên vẻ phẫn nộ, miệng mở lớn, phát ra tiếng rít gào, cành cây khô trên cây biến thành những chiếc roi, quét mạnh vào người Đường Kiếp.

Vô Tướng Kim Thân được khởi động, Lồng Ngưng Thủy cũng được phát động.

Chát chát chát.

Trên người Đường Kiếp phát ra ánh hào quang, các cành cây không ngừng quật xuống, Lồng Ngưng Thủy trong nháy mắt đã bị phá nát, sức mạnh kinh khủng đánh bay Đường Kiếp, cả lưng hắn đều huyết nhục mơ hồ.

Ngay khi Đường Kiếp vừa rơi xuống đất, một chiếc rễ cây thô to từ dưới đất chui lên, cuốn vào người Đường Kiếp, lôi hắn về phía thân cây, đồng thời chiếc miệng trên thân cây mở rộng, lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Mắt thấy không thể tránh thoát, trong tay Đường Kiếp đã xuất hiện một thanh kiếm.

Thanh Quang Kiếm.

Kiếm quang chợt lóe lên.

Xoẹt, một kiếm chém xuống đã cắt rễ cây thành hai đoạn.

Phát chém này rất mạnh mẽ, khiến cho khuôn mặt già nua trên thân cây cũng lộ ra sự đau đớn thống khổ.

Cùng lúc đó, Đường Kiếp lấy ra hai tấm lệnh bài.

Lệnh bài con rỗi.

Lệnh bài luyện thú.

Một con rỗi một luyện thú đồng thời lao ra, đứng chắn giữa Đường Kiếp và thân cây.

Dựa vào đó, Đường Kiếp rút cuộc cũng rời khỏi phạm vi công kích của cây đại thụ, đồng thời lấy ra một viên Hồi Linh Đan nuốt vào.

Vừa rời bị bức phải vận dụng Thanh Quang Kiếm, khiến linh khí của hắn bị rút cạn.

Sau khi nuốt đan dược, Đường Kiếp chỉ vào cây đại thụ: - Ba mươi đồng, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Giá của một lọ Hồi Linh Đan khoảng chừng ba trăm linh tiền, mỗi lọ có mười viên, bởi vậy một viên đáng giá ba mươi linh tiền.

Bị gốc cây già này đánh lén, phí tổn của Đường Kiếp trực tiếp tăng lên ba mươi linh tiền, trong lòng của hắn làm sao mà không phát hỏa cơ chứ?

Gốc cây già phản ứng rất đơn giản, rễ cây dưới lòng đất trực tiếp trồi lên vươn thẳng rễ, hóa thành bảy tám người lực lưỡng, đuổi tới chỗ Đường Kiếp, bước đi không nhanh nhưng bước chân rất dài.

- Chạy.

Đường Kiếp xoay người bỏ chạy.

Tuy cây tinh này chỉ là hạ phẩm tinh vật, nhưng cũng là loại yêu tinh khó đối phó nhất trong tất cả các loại yêu tinh quỷ quái, sức sống siêu cường không nói, nhưng khí lực cũng rất lớn, chỉ riêng rễ cây và những chiếc roi cũng đã khiến cho phần đông học sinh chùn bước, cho dù là cả một nhóm người cùng lên cũng chưa chắc đã đối phó được với nó, ngay cả con gấu yêu khiến Đường Kiếp chùn bước cũng không phải đối thủ của nó.

Nhược điểm duy nhất của nó chính là tốc độ chậm, đánh không lại thì cũng không chạy trốn được, chính vì vậy nên cây yêu này thường ngụ trang thành cây đại thụ bình thường, để đánh lén mục tiêu.

- Đáng ghét thật.

Y Y tức giận hét lên: - Đều là tinh, sao cứ ức hiếp chúng ta như vậy chứ.

- Không phải tinh nào cũng đáng yêu giống như muội. Đường Kiếp bắt đầu nói.

Trên thực tế tinh và yêu cũng giống nhau, phần đông đều là những sinh vật hung ác, nếu không thì chúng lấy gì để phê huyết? Mà tinh vật trong

quá trình phê huyết, huyết khí phát triển, sát tính cũng dần dần nặng lên, ở một số phương diện thậm chí còn hung ác hơn cả yêu vật.

Còn như Y Y, đó là bởi vì đã đi theo Đường Kiếp một thời gian dài, được nuôi dưỡng bằng linh huyết, nên mới có thể duy trì linh tính. Nếu ở cuộc sống hoang dã bên ngoài, mỗi ngày ăn tươi nuốt sống, giết chóc sinh linh, thì dù có là nàng công chúa lolita ngây thơ cũng sẽ biến thành một cô nàng độc ác rắn rết, thậm chí ngay cả trí tuệ cũng bị giảm xuống.

Trí tuệ căn bản chính là do trí lực và kinh nghiệm xã hội kết hợp thành, chỉ có sinh sống lâu dài trong xã hội mới có thể thực sự hình thành. Đám yêu thú cho dù bước vào bậc Khai trí, cũng chỉ đại biểu việc có tiềm lực về phương diện này, nhưng trí tuệ vốn không thể tự nhiên hình thành. Tinh vật cũng như vậy, cho dù là Tiên Thiên Thông linh, nếu không có ai bồi dưỡng, cũng sẽ dần trở thành không có tri giác.

Chính bởi vì thế, cho dù là yêu thú, bậc khai trí hay tinh quái bậc thông linh, vẫn ăn tươi nuốt sống, tham lam ngu ngốc như heo cũng không có gì kỳ lạ.

Sau một hồi đuổi chạy, mắt thấy đuổi theo không kịp, gốc cây già kia cũng không tiếp tục đuổi nữa, mà lại quay về chờ đợi con mồi tiếp theo.

Đường Kiếp thấy đối phương không tiếp tục đuổi theo, không ngờ cũng ngừng chân, quay người đi về phía gốc cây già.

Gốc cây già tuy là tinh vật, trí lực chỉ ở mức trung bình, nên khi đã từ bỏ truy đuổi, cũng trực tiếp không thèm để ý tới Đường Kiếp nữa.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hồ Khiếu Cốc (P7)

Vì thế Đường Kiếp liền đi tới ngoài phạm vị công kích của gốc cây, không ngừng quan sát nó.

Y Y có vẻ căng thẳng hỏi: - Huynh không phải muốn đối phó với nó chứ?

Nếu nói về thực lực, gốc cây già này, còn mạnh hơn nhiều so với con khi đột khổng lồ và gấu nâu.

- Ủ, thời gian không còn nhiều nữa, nếu vẫn không có thu hoạch gì, hôm nay sẽ bị lỗ. Đường Kiếp thản nhiên nói.

- Nhưng chúng ta đánh không lại đấy.

- Y Y, người và yêu tinh quỷ quái khác biệt rất lớn, không phải ở việc nắm đấm của chúng ta cứng rắn hơn nó, mà là ở việc chúng ta có đầu óc hơn chúng. Cây tinh này rất lợi hại, nhưng nhược điểm của nó là quá chậm chạp.

-Ồ, ta hiểu rồi, huynh định vừa đánh vừa chạy, dùng châm Nguyên Khí đánh chết nó. Y Y nhảy lên nói.

- Không có tác dụng đâu. Đường Kiếp lại lắc đầu trả lời: - Châm Nguyên Khí phạm vi sát thương rất nhỏ, không thích hợp đối phó với sinh vật có hình thể khổng lồ, sức lực dẻo dai như thế này. Không phải chỉ có châm Nguyên Khí không thích hợp, ngay cả Liệt Ngọc Chỉ cũng không dùng được. Muốn dùng loại pháp thuật này để giết chết cây tinh, cho dù có tiêu

hao toàn bộ linh khí của ta cũng chưa chắc đã đủ. Hơn nữa, rễ cây của nó ở dưới đất, không ngừng hấp thụ nước trong đó để khôi phục bản thân, ngay cả pháp thuật hệ hỏa cũng không có hiệu quả lớn.

- Vậy phải làm thế nào bây giờ? Y Y nhăn mặt hỏi.

Đường Kiếp cười nói: - Tất nhiên là dùng loại thuật pháp uy lực lớn hơn để giết nó rồi.

- Nhưng mà căn bản huynh cũng không có thuật pháp uy lực cường đại. Y Y bĩu môi chu miệng nói.

Đường Kiếp ngạo mạn trả lời: - Thuật pháp thì không có, nhưng trận pháp thì ta có.

Trận đạo ở tự nhiên, lấy tự nhiên làm căn cứ, lấy trận vân làm đường đi, mạnh nhất là uy lực.

Với thuật pháp tương tự, trận pháp thể hiện uy lực lớn hơn nhiều, so với thuật pháp do người tu luyện phóng thích ra.

Bởi vì cần thời gian bố trí, thế nên dưới tình huống bình thường, nên trong lúc chiến đấu trận pháp rất khó có thể phát huy tác dụng, nhưng đối mặt với gốc cây già thành tinh này, Đường Kiếp cũng không có nhiều cổ kị, lúc này trực tiếp lấy ra vật liệu bày trận ở đây.

Hắn bài bố chính là Địa Hỏa Sát trận, đây là một trận đạo trong Trận Đạo Chân Giải của Hư Mộ Dương, trận pháp khi hoàn thành có thể tạo ra môi lửa, từ đó khiến cả một vùng tràn ngập ngọn lửa hủy diệt, uy lực cực kỳ lớn.

Trận pháp Đường Kiếp bố trí tất nhiên không khùng bố như vậy, nhìn ngọn lửa được tạo ra từ nền đất, xuất hiện ở giữa trận pháp, vừa vặn thích hợp để đối phó với cây tinh.

Cây tinh không giống với yêu thú, bởi vì thói quen sinh tồn, nếu sinh mệnh không ở trong phạm vi công kích của nó, bình thường nó cũng sẽ không chủ động tấn công, nhất là với loại cây tinh cấp thấp như nó, lại càng thiếu khuyết năng lực phân tích nhận biết đối thủ.

Chính vì thế, nên Đường Kiếp ở cách nó không xa bày trận, nó cũng không có chút phản ứng nào, Đường Kiếp dễ dàng bố trí xong trận pháp.

Kế tiếp mọi việc liền trở nên đơn giản hơn nhiều.

Sau khi trận pháp được bố trí xong, Đường Kiếp phát ra châm Nguyên Khí, đánh về phía cành cây già trên thân cây, khuôn mặt khổng lồ trên thân cây lại xuất hiện vẻ phẫn nộ, rễ cây đột nhiên từ dưới đất vươn lên, vọt tới trước mặt Đường Kiếp.

Đường Kiếp vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mắt lạnh nhìn về phía gốc cây già, thấy nó đã tiến vào khu vực bày trận, mới lạnh lùng nói: - Chào mừng người tiến vào phạm bẫy tử vong.

Hắn vỗ tay vài cái, trên mặt đất đột nhiên cháy lên một ngọn lửa hung mãnh, vây bốn xung quanh tinh cây.

- Vù.

Lúc này đây rốt cuộc cây tinh cũng phát ra tiếng gào thét, nhưng lại giống âm thanh rít gào của gió thổi.

Cành cây điên cuồng đập xuống, còn rễ cây cắm sâu vào trong đất, muốn dập tắt ngọn lửa trên người.

Chỉ có điều đây là Địa Hỏa Sát trận, ngọn lửa do linh khí chuyển hóa thành, trừ phi linh khí chung quanh hòa toàn bị tiêu hao hết, hoặc trận pháp bị ngưng lại, nếu không ngọn lửa vẫn sẽ cháy mãi không dứt, đến khi đốt nó thành tro bụi.

Cây tinh kia biết chuyện không hay, xoay người chạy ra ngoài trận, định chạy khỏi chiếc hố tử vong này.

Thấy nó muốn chạy, Đường Kiếp đã quát: - Ngăn nó lại, không cho nó chạy thoát.

Con rồi và luyện thú đồng thời nhào tới, giữ chặt cây tinh lại.

Mỗi trận pháp đều có cửa khóa trận, để đề phòng mục tiêu chạy thoát, chỉ có điều trận pháp của Đường Kiếp bố trí đơn sơ, căn bản không có cửa khóa trận. Lại nói thêm trận pháp vốn có tám cửa, nhưng trận pháp do hắn bày ra để phát huy tác dụng, nên kỳ thật chỉ có ba cửa là tử, khai, hưu.

Khai môn là cửa bắt đầu trận, Tử môn là cửa để giết chóc, Hưu môn là cửa để ngừng trận, ba cửa này không thể không có.

Về phần Đỗ môn là cửa biến hóa không chế, Sinh môn là cửa phòng ngự, Thương môn là cửa khóa trận bắt giữ, Kinh môn là cửa làm loạn thần lạc trí, Cảnh môn là cửa nguy trang, mỗi cửa đều có công năng riêng, nhưng những công năng này ở đây đều không cần dùng đến.

Không có biện pháp, bày trận pháp chính là một cách tiêu hao chi phí, Đường Kiếp căn bản không đủ khả năng để bày Địa Hỏa Sát trận đầy đủ, thậm chí ba cửa hắn cũng bố trí ở mức thấp nhất.

Bởi vậy cây tinh muốn trốn, Đường Kiếp chỉ còn cách duy nhất là dùng chính bản thân đi ngăn cản nó.

Lửa quanh cây tinh điên cuồng nhảy múa, Đường Kiếp áp chế lửa xông tới, giữ lấy một cành cây nhất định không buông.

Cây tinh tức giận vô cùng, dựa vào sức của hắn cũng không giữ lại được, chắc sức lực của con rồi kia không thể nhỏ hơn hắn, hai bên cùng nhau ra sức, khó khăn lắm mới có thể ngăn cản cây tinh tháo chạy.

Cành cây mang theo lửa quật lên người hắc, xé rách quần áo, thiêu đốt vải vóc, đốm lửa rơi trên người hắc bắt đầu cháy lên, Đường Kiếp coi như không có chuyện gì vẫn giữ chặt lấy cây tinh.

Địa Hỏa Sát trận thật sự rất hung mãnh, một khi chạm được tới thân cây, liền giống như một ngọn lửa sống lập tức bao trọn lấy toàn bộ cây tinh, lửa thiêu đốt sinh mạng của nó, khiến cây tinh phát ra âm thanh rít gào, gương mặt trên thân cây toát lên sự thống khổ, hiển nhiên ngọn lửa này làm nó bị tổn thương rất nặng.

Nếu nó có thể chạy thoát, dựa vào rễ cây hút nước dưới lòng đất có thể khôi phục được, nhưng hiện tại đang ở trong trận, dưới đất đều là lửa, chỉ mới một lát đã khiến nó bị cháy đen thui, giống như than củi vậy.

Có lẽ biết rằng mình sắp không ổn, nó hét to lên một tiếng, ngọn lửa trên thân cây chột tối lại, những cành cây đập mạnh xuống đất, sau đó bất ngờ lôi Đường Kiếp tới gần thân cây.

- Không hay rồi. Đường Kiếp sắc mặt đại biến, biết kẻ này thấy bản thân chạy không thoát, muốn kéo hắc cùng đồng quy vô tận, lập tức buông tay rút lui.

Chỉ có điều cây tinh sắp chết này phản ứng thật nhanh nhẹn, cành cây đan thành một bàn tay khổng lồ, bắt lấy Đường Kiếp, cứng rắn kéo hắc vào trong ngọn lửa.

Thấy Đường Kiếp lần này không tránh thoát được, khuôn mặt cây tinh lộ ra ý cười thỏa mãn đầy ác độc.

Đường Kiếp lại lắc đầu nói: - Người lầm rồi.

Tay hắc ấn nhẹ lên mặt đất một cái.

Ngọn lửa lập tức biến mất.

Phụt.

Đường Kiếp rơi xuống mặt đất, dừng lại ngay trước cây tinh, đối mặt với khuôn mặt già nua của nó.

Hắn cười cười: - Ta bày trận, nên ta phụ trách đóng mở trận.

Chát.

Cây tinh tức giận phát ra âm thanh chói tai, miệng mở rộng, một ánh hào quang màu xanh lục bắn về phía Đường Kiếp, là một hạt cây.

Hạt cây đối với cây tinh mà nói chính là tinh hoa của nó, cũng là đòn sát thủ cuối cùng, một khi công kích mục tiêu, có thể ở trong cơ thể mục tiêu tiếp tục sinh trưởng, hấp thụ sinh mạng của đối thủ để khôi phục lại bản thân.

Giờ khắc này, nó đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhưng lúc hạt cây bay ra, Đường Kiếp cũng đồng thời chỉ vào hạt cây nói: - Thứ ta muốn chính là nó.

Đầu ngón tay Đường Kiếp bay ra một chút kim quang, đâm vào trên hạt cây kia.

Chính là chiếc ngâm châm vàng do Binh Tự Quyết ngưng tụ thành.

Hạt cây do tinh hoa của cây tinh ngưng tụ thành, cho dù là cao thủ học sinh bậc Linh Đài cũng không thể tránh thoát được loại công kích này, cũng sẽ bị thương nặng. Nhưng sau khi hạt cây bị kim châm bắn trúng, một kích xuyên thủng nó, kim châm biến thành một vệt sáng màu vàng bay lên không trung.

- A. Cây tinh phát ra tiếng rít gào lần thứ ba, giống như tiếng thét vô cùng thâm trầm.

Tất cả cành cây đều đồng loạt rũ xuống, mắt thường cũng có thể nhìn thấy nó đang nhanh chóng bị héo rũ, cuối cùng biến thành một gốc cây chết khô, chỉ là trên thân cây vẫn lưu lại một mặt mặt người với vẻ mặt không cam lòng.

- Phù. Cuối cùng cũng giết xong. Đường Kiếp lau trán đầy mồ hôi của mình.

Cây tinh không hổ là loại khó đối phó nhất trong các tinh quái hạ cấp, Đường Kiếp gần như dùng hết tất cả mọi thủ đoạn, mới miễn cưỡng giết được nó, chỉ tính riêng chi phí bày trận giết nó cũng đã tốn hơn trăm linh tiền rồi.

Cho nên nói sau mỗi cuộc chiến, chi phí tiêu hao đều rất lớn, mà chuyến này tiến vào, tổng cộng hẳn đã bỏ ra tới ba trăm ba mươi linh tiền, đây là còn chưa tính con rối lần này là được thuê miễn phí đấy.

Nếu như trận chiến này để cây yêu chạy thoát, chắc chính mình sẽ lỗ nặng. Cuối cùng trận chiến này cũng không làm mình thất vọng, giá trị của cây tinh này chắc chắn cao hơn nhiều so với con sói kia.

Đúng lúc này, phía sau Đường Kiếp vang lên tiếng thét chói tai, là Y Y.

Đường Kiếp tưởng rằng Y Y xảy ra chuyện gì, kinh hãi quay đầu, lại thấy nàng đang che hai mắt của mình, chỉ vào hạ thân Đường Kiếp: - Xấu quá, xấu quá.

Đường Kiếp cúi đầu nhìn, hóa ra ngọn lửa kia cháy lên người mình, quần áo gần như bị đốt sạch, cơ thể lộ ra gần hết, quá xấu hổ, vội càng lấy tấm da sói vây quanh người.

Nhìn bộ dạng của Y Y, Đường Kiếp đang muốn giải thích vài câu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sắc mặt đại biến: - Mẹ nó, ta làm rơi nó chỗ nào rồi?

Lao vội ra tìm kiếm chiếc ngân châm.

Tốn bao nhiêu thời gian, Đường Kiếp mới tìm lại được chiếc ngân châm. Sau đó, Đường Kiếp thu dọn chiến trường một chút, xử lý sạch dấu vết của trận pháp lưu lại.

Hắn tiện tay vứt hạt cây cho Y Y nói: - Đây, cho muội, không ngờ thu hoạch lần này chỉ có muội là có lợi.

- Đây là cái gì? Y Y tò mò nhìn hạt cây trong tay, hạt cây này trông giống như quả ô liu, có màu xanh biếc, chỉ là bị Đường Kiếp chọc thủng một lỗ, chảy ra chất lỏng màu xanh.

- Tinh hạch của cây tinh, cũng là tinh hoa mà nó đúc kết được. Đường Kiếp trả lời, ôm lấy Y Y chỉ vào tinh hạch nói: - Tinh hạch, yêu đan, quý nguyên, tùy quái, là bảo bối quan trọng nhất của bốn loại yêu ma quý quái. Thứ này chính là tinh hạch của cây tinh, riêng thứ này cũng rất đáng tiền rồi.

- Vậy con sói chúng ta giết chết trước đó sao không có yêu đan? Y Y tò mò hỏi.

Đường Kiếp mỉm cười:

- Tinh quái vô mệnh, huyết khí không đủ mà linh khí lại dễ tụ, bởi vậy rất dễ dàng có thể ngưng tụ thành tinh hạch là thứ giá trị nhất trên cơ thể chúng, nhưng cũng bởi vì thế, mà những bộ phận khác trên thân thể chúng phần lớn là vô giá trị. Yêu vật và tinh quái không giống nhau, chúng có máu thịt, vô linh thì vẫn có sinh mệnh, linh khí dung nhập toàn thân, nên tất cả các bộ phận trên cơ thể chúng đều đáng giá, vì vậy yêu đan không dễ dàng mà ngưng tụ được, nhưng nếu có thì tất nhiên là loại yêu vật rất hùng mạnh. Chúng ta nếu như đụng phải yêu thú như vậy, có lẽ chết thế nào cũng không biết ấy chứ. Cây tinh này mặc dù thuộc loại hạ phẩm, nhưng nó sống đã lâu, năm rộng tháng dài, kết tinh thành tinh hạch cũng không có gì ngạc

nhiên, dù nhỏ một chút, nhưng tinh hạch này tối đa cũng phải đáng giá ba bốn trăm linh tiền.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tù Ngục

- Nó có ích lợi gì không?

- Tác dụng cũng rất lớn, dù là dùng để luyện đan chế dược, hay vẽ bùa bày trận đều có tác dụng, chỉ là cách dùng không giống nhau, thì hiệu quả cũng không giống nhau. Tinh hạch này bản chất bình thường, cấp bậc hạ phẩm, lại không có tác dụng gì đặc biệt, nhưng giàu linh tính, mộc khí tràn đầy, nếu như nuốt vào, đối với nuốt là đại bổ.

- Đồ tốt như vậy, ca ca bán đi thì hơn. Y Y ôm cổ Đường Kiếp nói.

Tiểu gia hỏa này tuy có chút bướng bỉnh, nhưng cũng biết điều. Hiểu rằng Đường Kiếp đến đây là để cầu tài, tinh hạch này chính là thu hoạch đáng giá nhất, nếu để cho nàng ăn, chẳng phải sẽ lỗ nặng sao?

Đường Kiếp vuốt nhẹ mũi nàng cười nói: - Nha đầu ngốc, nuốt ăn nó mới có lợi nhất. Hơn nữa tinh hạch này vừa rồi bị ta chọc thủng, tinh khí đã bắt đầu thoát ra ngoài, nếu nuốt không ăn, tinh khí thoát hết thì sẽ không đáng tiền nữa.

Tinh hạch yêu đan đều là các vật phẩm đáng giá, cũng là mạng sống của yêu vật, trước khi chết chúng đều dùng thứ này để đánh cược một lần. Bởi vì thế, không hề dễ dàng để đạt được tinh hạch hoặc yêu đan còn nguyên vẹn. Đường Kiếp cuối cùng vẫn là thực lực không đủ, đối mặt với công kích từ tinh hạch, cũng chỉ có thể xuất ra kim châm, nếu lúc đó hấn trong lòng không nở, thì có lẽ người chết cũng chính là hấn.

Tất nhiên hẳn nữ làm như vậy, cũng bởi vì có Y Y ở đây, linh khí cũng chẳng bị thoát đi nhiều lắm.

Nghe thấy như vậy, Y Y không do dự nữa, liền nuốt tinh hạch vào bụng.

Sau khi ăn xong tinh hạch, trên mặt Y Y lập tức hiện lên một màu xanh xẹt qua, lượng linh khí lớn tràn ngập toàn cơ thể, thân thể của nàng giống như búp bê được bơm hơi, ban đầu chỉ cao khoảng hai mươi cm, giờ đã lớn như một đứa bé mới sinh, cơ thể lớn gấp đôi lúc trước.

Không chỉ có vậy, da dẻ toàn thân trở nên trong suốt sáng bóng, dưới làn da trắng ngọc có vàng sáng đang di chuyển.

Thấy một màn như vậy, Đường Kiếp lại nhướn mày:

- Linh khí tràn đầy cơ thể, hư mà không thực, tán mà không ngưng

Hắn vung Thanh Quang Kiếm lên, cắt một vết sau vào cổ tay, nói với Y Y: - Y Y, uống đi.

Y Y lúc này chỉ cảm thấy trong bụng trống rỗng, có cảm giác đói khát không thể diễn tả được, thấy Đường Kiếp đưa tay đến, lập tức há miệng uống máu trên cổ tay Đường Kiếp.

Lúc này lượng máu nàng uống không giống với trước kia, mà trở nên hung mãnh hơn nhiều, Đường Kiếp cảm giác như máu toàn thân đều chảy vào miệng Y Y.

Đường Kiếp biết rằng không tốt, Y Y hấp thu linh khí càng nhiều, thì cần huyết khí bổ sung cũng càng nhiều, linh khí của tinh hạch lúc này quá lớn, nên số máu hẳn phải bỏ ra cũng nhiều hơn. Nếu để nàng ta tiếp tục uống tiếp, chắc chắn sẽ tạo ra thương tổn lớn cho cơ thể hắn, cho dù tu dưỡng mấy tháng chưa chắc đã khỏe trở lại.

Hắn biết là bản thân lại lỗ mãng rồi, tuy rằng đã thuộc lòng lời mà thượng sư nói, nhưng cũng có một số nội dung thượng sư không giảng, chỉ khi gặp phải mới có thể biết được.

Lúc này Đường Kiếp thấy Y Y vẫn tiếp tục uống máu, toàn thân nàng dần dần trở nên hồng hào, không như vừa nãy trông giống như búp bê pha lê trong suốt nữa, nhưng đôi mắt lại dần hiện lên màu đỏ, lộ ra một tia mê mang.

Đường Kiếp biết rằng đây là thời khắc mấu chốt của nàng, tuyệt đối không thích hợp để quấy rầy, hắn cắn răng lấy ra một viên Ma Huyết Đan ăn vào.

Ma Huyết Đan dùng huyết luyện yêu đan luyện thành, sau khi sử dụng, huyết khí toàn thân tăng mạnh, là vì huyết luyện tinh hoa, nên thích hợp dùng để cho Y Y bổ sung huyết khí, cho dù sao đó sẽ bị suy yếu một thời gian, nhưng ít nhất cũng không đả thương tới căn nguyên.

Lúc này dưới tác dụng của Huyết Luyện Đan, khí huyết trong cơ thể Đường Kiếp điên cuồng tăng vọt, đồng thời Y Y cũng điên cuồng hút máu, thân thể Đường Kiếp như một động dẫn nước, một đầu để nước đi vào, còn đầu kia là nơi chảy ra.

Cho tới tận khi ánh sáng trong suốt như thủy tinh trong cơ thể Y Y dần dần biến mất, một lần nữa khôi phục lại vẻ hồng nhuận, tiểu gia hỏa kia rốt cuộc cũng buông tay Đường Kiếp ra, ánh mắt mê mang đỏ rực cũng khôi phục lại, trong sáng như cũ.

Nàng thở phào một hơi, ghé đầu sang một bên, rồi thiếp đi.

- Nhìn vật nhỏ ăn uống no say sau đó lăn ra ngủ, Đường Kiếp không còn gì để nói.

Lúc này, phần lớn yêu lực của Ma Huyết Yêu Đan đã bị Y Y hấp thụ, bởi vì còn sót lại một chút được lực nên Đường Kiếp còn chưa cảm thấy tác dụng phụ của nó, ngược lại lại cảm thấy tinh thần thoải mái sáng láng.

Tuy nhiên Đường Kiếp cũng biết trạng thái này không kéo dài lắm, cũng không tiếp tục đi săn bắt yêu thú, chỉ thu dọn đồ vật, công Y Y bước đi, không lâu sau đã trở về đầm nước lúc trước.

Chỉ là không còn thấy con hồ trên đỉnh núi nữa, có thể là đã trở về hang nghỉ ngơi.

Đường Kiếp cất bước đi về phía trước.

Men theo đường núi lát sỏi đen, khi chỉ còn cách đỉnh núi khoảng một phần ba đường đi, Đường Kiếp nhìn thấy một tấm bia đá, trên đó viết ba chữ to "Bia trấn yêu".

Tấm bia đá nằm ngang con đường dẫn lên đỉnh núi.

Ở mặt sau tấm bia, phiến đá đen biến thành một phiến đá màu đỏ, giữa hai màu đen đỏ có một đường ranh giới rõ ràng, như ngăn cách đỉnh núi và dưới núi thành hai thế giới khác nhau.

Nơi này, chính là nơi nhốt yêu thú bậc Linh thông cấp thượng phẩm duy nhất của Hồ Khiếu Cốc.

Xuyên qua ranh giới, tức là xuyên qua trận pháp phòng hộ, bước vào lồng giam yêu hồ.

Hàng năm, học viện Tây Nguyệt đều có một lượng lớn học sinh tiến vào lồng giam yêu hồ, cùng yêu hồ quyết đấu. Mặc dù đại đa số bọn họ đều thất bại, nhưng thắng bại ở nơi này không quan trọng.

Đối với các học sinh mà nói, đây là trải nghiệm mà họ nhất định phải trải qua trong quá trình trưởng thành, chỉ có những học sinh chính thức chứng kiến sức mạnh của yêu thú bậc Thông linh thượng phẩm, thì sau này khi tham gia thí luyện, mới có thể chân chính hiểu được mình nên làm cái gì, và không nên làm cái gì.

Đứng ở trước tấm bia đá, ánh mắt thâm trầm của Đường Kiếp dừng trên đó rất lâu, trong đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

Qua một hồi, hần đột nhiên bước về phía trước một bước.

Giẫm lên đường phân cách màu đỏ trên phiến đá.

- Grào.

Trên đỉnh núi chợt truyền đến âm thanh hổ gầm.

Con hổ kia lại xuất hiện lần nữa, ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn chăm chăm vào Đường Kiếp.

Chân trái của Đường Kiếp giẫm lên phiến đá màu đỏ, chân phải vẫn ở trên phiến đá màu đen, đứng giữa hai giới tuyết, ánh mắt nhìn con hổ cũng lạnh như băng.

Một người một hổ cứ giằng co như vậy.

Sau một lúc lâu, Đường Kiếp mới chậm rãi nâng chân phải lên, lại bước về phía trước một bước.

Lúc này, cả người hần đều đã ở trong trận giới.

Con hổ kia vẫn bất động như cũ, chỉ ngồi nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp lại tiến về phía trước một bước.

Bước thứ ba.

Bước thứ tư.

Đường Kiếp cẩn thận bước từng bước một về phía trước, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào yêu hồ.

Mãi cho đến khi bước tới bước thứ mười.

Yêu hồ cuối cùng cũng động.

Nó mạnh mẽ phi người vào trong không trung, từ trên đỉnh núi phóng xuống.

Đồng thời Đường Kiếp cũng vội vàng lui lại.

Hắn vừa lùi một bước.

- Grào.

Mãnh hổ phát ra một tiếng gầm lớn, như sấm rung, chấn động khiến Đường Kiếp giật mình.

Vừa muốn phát động Tử Điện Túng Thân Pháp, thì tiếng gầm lại tiêu tan trong không trung.

Không kịp vận chuyển, hắn lại lùi tiếp một bước.

Lùi lại bước thứ hai.

Thân thể yêu hồ từ trên không trung, dưới chân gió nổi mây vần.

Đường Kiếp lui tiếp bước thứ ba, bước thứ tư, bước thứ năm, bước thứ sáu.

Liền một mạch lùi lại bốn bước, cơ thể yêu hồ trên không trung như vẽ ra một tia chớp, phi thẳng xuống dưới, như cầu vồng, nháy mắt đã nhảy qua cả trăm mét.

Hắn lui lại bước thứ bảy.

Yêu hồ đã tới trước mặt, cuồng phong nổi lên.

Hắn lui bước thứ tám, móng vuốt mãnh hổ giương lên, vồ mạnh về phía hắn.

Cơ thể Đường Kiếp ngửa mạnh về phía sau, móng vuốt hổ lướt qua mặt hắn, hạ xuống mặt đất, cùng lúc đó máu bắn ra tung tóe.

Ầm.

Sấm sét bắt đầu nổi lên.

Vuốt hổ đánh tới, kéo theo gió bão, cuốn lấy đất đá, cuồng bạo đánh về phía Đường Kiếp.

Một lượng lớn đất đá giống như viên đạn hung hăng đánh lên người hắn, vù vù vù, máu trên người hắn văng ra tung tóe.

Đường Kiếp hộc máu bay ngược trở lại.

Bước thứ chín.

Một chân đã đứng bên ngoài ranh giới.

Đúng lúc này, phiến đá dưới chân bắn ra một mảnh chông đá, trực tiếp đâm vào lòng bàn chân Đường Kiếp.

Đường Kiếp nhảy lên.

Cùng lúc đó yêu hồ cũng nhảy lên, cái miệng rộng mở ra, cắn về phía Đường Kiếp.

Thân mình đang trên không trung, Đường Kiếp không kịp tránh né, chỉ có thể dùng hết sức nghiêng thân thể về phía sau, toàn lực ngửa người ra.

Một khắc này, thời gian dường như chậm lại.

Thân thể hắt trên không trung lui về phía sau, phía trước là mãnh hổ đang vồ xuống.

Chiếc miệng lớn mở ra, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn, hướng về phía võ huyệt Đường Kiếp.

Đường Kiếp không chút nghi ngờ nếu bị nó cắn trúng, cho dù với thân thể hiện tại của mình cũng chỉ có con đường chết.

Hàm răng sắc nhọn càng lúc càng trở lên lớn hơn trước mắt hắt, gần như chiếm cứ toàn bộ tầm nhìn, tràn ngập thế giới của Đường Kiếp, mang theo hàn quang sắc bén, còn có cả tử thần đang mỉm cười

một chút lạnh lẽo, chạm vào cơ thể hắt.

Ngay khi răng nhọn gần sát người hắt, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc lưới màu vàng kim khổng lồ, bao phủ toàn bộ ngọn núi.

Thân thể của Đường Kiếp giống như xuyên qua không khí, xuyên qua chiếc lưới lớn màu vàng kim.

Đầu hồ thì va vào chiếc lưới.

Ánh chớp chớp lóe lên, chạy dọc trên chiếc lồng, nháy mắt hợp thành một tia sét lớn hung ác đánh xuống trên người mãnh hổ.

- Grào. Yêu hồ phát ra tiếng gầm thê lương cực kỳ thống khổ.

Lúc này Đường Kiếp cuối cùng cũng bay ra ngoài kết giới rơi xuống đất, quán tính không giảm, hấn ngã ngồi xuống đất.

Sau đó hấn nhìn thấy, mảnh hổ dưới sự tra tấn của tia sét vẫn không lùi lại.

Nó húc đầu lên trên tấm lưới, điên cuồng gầm lên với Đường Kiếp, phát ra tiếng rống kinh sợ.

Nó dùng đầu đập vào tấm lưới.

Nó dùng móng vuốt cào xé tấm lưới.

Nó dùng răng cắn tấm lưới.

Cực kỳ điên cuồng.

Nghênh đón nó chính là những tia sét, càng lúc càng dữ dội hung ác.

Trên bầu trời từng tia sét đánh xuống bổ lên người nó, xé rách cơ thể nó, đốt cháy lông da bên ngoài, thậm chí còn lộ ra cả xương trắng bên trong.

Cho tới tận khi nó không còn chống đỡ nổi, mới từ từ ngã xuống.

Nó mở to miệng thở hổn hển, ánh mắt vẫn bám trên người Đường Kiếp, Đường Kiếp có thể nhìn thấy ánh mắt nó tràn đầy hận ý.

Đường Kiếp cũng nhìn lại nó, không nói câu nào.

Một người một hổ, cứ như vậy cách nhau một tấm lưới, nhìn nhau chăm chăm.

Rất lâu sau, yêu hổ lại đứng lên một lần nữa.

Nó tập tễnh đi về phía ngọn núi, bước chân có chút lảo đảo.

Đường Kiếp nhìn theo bóng lưng của nó, nhìn nó bước từng bước trở về đỉnh núi, rồi biến mất trên đỉnh núi.

Một sự mệt mỏi trước nay chưa từng có tràn ngập toàn cơ thể Đường Kiếp, Đường Kiếp biết rằng, chuyến đi đến Hồ Khiếu Cốc lần này, cuối cùng cũng kết thúc.

Bóng người lóe lên, cửa vào Hồ Khiếu Cốc mở ra, Đường Kiếp đứng trước cửa cốc, trên lưng còn vác theo một bao vải lớn.

Bên tai truyền đến tiếng cười châm biếm, của vài học sinh đứng bên ngoài cốc. Hiển nhiên là bộ dạng hăn giờ phút này vô cùng chật vật, nên mọi người lầm tưởng hăn bị yêu thú đuổi ra ngoài.

Thực sự thì bộ dạng của hăn bây giờ đích thực rất nhếch nhác, quần áo bị đốt cháy khi đấu với cây tinh, trên người thì bị yêu hồ dùng đất đá đánh vào khiến người như tổ ong, cho dù thân thể hăn tổ chất cường đại, nhưng nhất thời cũng không thể khôi phục lại được, nên khắp người đều bị thương, thoát nhìn khiến người ta sợ hãi.

Đường Kiếp cũng không có tâm trí để ý đến bọn họ, mà dựa vào một thân cây nhắm mắt nghỉ ngơi một chút..

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Lớn Lên

Một chút sau bao vải phía sau chột nhẹ, biết là vật nhỏ tỉnh lại, nhận thấy xung quanh bất thường, nên biến trở về hình hoa. Lúc này Đường Kiếp mới mở bao vải ra, chỉ thấy một đóa hoa màu xanh biếc tươi đẹp đang nằm trên đồng thảo được, nhìn rất xinh đẹp kiều diễm.

Đường Kiếp cười cười, cất bông hoa đi, sau đó mới nằng nề vác theo bao vải đi về thôn làng phía trước, sau đó ném xuống đất. - Những thứ này làm thế nào mà có được?

Một gã thôn dân kiểm tra hàng một lượt sau đó nói: - Thêm cả tấm da sói trên người người nữa, tổng cộng một trăm hai mươi một linh tiền.

- Cho ta một bộ y phục vải.

Thôn dân kia mỉm cười, ném cho Đường Kiếp một bộ y phục nói: - Bộ này vẫn mới, tặng cho người.

- Đa tạ. Đường Kiếp tìm chỗ không người thay bộ y phục, gã thôn dân bên kia đã chuẩn bị xong tiền, đưa cho Đường Kiếp vỗ vai hân nói: - Lần đầu tiên đến, có thể thu được những thứ này thật không tệ.

- Những cuối cùng vẫn lỗ. Đường Kiếp thản nhiên nói.

- Chuyện bình thường mà, có thể giữ được tính mạng là tốt rồi. Căn bản Hồ Khiếu Cốc muốn cho các người cảm nhận được nguy hiểm ở thế giới bên ngoài, coi như một phần giáo huấn, thứ này ngàn vàng khó mua đấy.

Thôn dân kia thoát nhìn cũng có chút kiến thức, lúc này liền thuận miệng nói vậy.

Đường Kiếp cười cười: - Ta thì tình nguyện dùng giáo huấn đổi thành tiền.

Thôn dân kia ngây người, lập tức cười ha hả, chỉ phất tay mà không tranh luận với hắn.

Bên này Đường Kiếp cầm hơn một trăm linh tiền trở về Đào Nhiên Cư, nhưng trong lòng vẫn phiền muộn không thôi.

Chuyến đi đến Hồ Khiếu Cốc lần này, mặc dù hắn kiếm được, nhưng đều đổ lên người Y Y cả, tiền mặt thu hồi lại không được nhiều.

Hắn bây giờ còn nợ Vệ Thiên Xung hai trăm linh tiền, trên người vốn còn thừa ba linh tiền, tức là hiện tại vẫn còn thiếu bảy mươi sáu linh tiền, số tiền còn thiếu không biết phải bù vào thế nào.

Chuyện này thật sự khiến Đường Kiếp nhức đầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể lấy linh được mà khi tu luyện mình dùng để bù vào.

Trước kia Tạ Phong Đường cho hắn mười lạng linh được, Ngô Hạnh lấy một lạng Bồi Nguyên Đan, số linh đan của Trang Thân cũng còn thừa một chút, hắn chi li tiết kiệm đến bây giờ, số linh được cũng không còn là bao, thực sự cũng chỉ có thể dùng chúng để bù vào, chắc là cũng đủ.

Hiện tại hắn phân bổ tu luyện rất đơn giản, tài nguyên toàn bộ đều dùng để tu luyện Ly Kinh, thời gian thì dùng để tu luyện tâm pháp, dù sao hắn Ngọc Môn ngũ chuyển, cho dù không dùng linh được, trong vòng mười năm cũng vẫn có thể Thoát Phàm, bởi vậy hắn cũng không vội vàng mà nâng cao cảnh giới.

Đợi khi đến Đào Nhiên Cư, Y Y mới từ trong ngực Đường Kiếp nhảy ra ngoài, hét lớn: - Ca ca, huynh nhìn xem ta lớn lên rồi.

Đường Kiếp ngồi xổm xuống nhìn Y Y, cười nói: - Đúng là lớn lên rồi, nhưng vẫn chỉ là một tiểu gia hỏa.

- Đáng ghét, người ta cuối cùng sẽ từ từ lớn thêm nữa. Y Y chống tay vào eo, hét lên với hắn.

Đường Kiếp ôm vật nhỏ vào ngực: - Đúng, đúng, Y Y cuối cùng sẽ lớn lên thôi. Tuy nhiên chỉ đáng vóc lớn lên cũng vô dụng, còn phải nâng cao cả bản lĩnh mới được, nói cho ca ca, năng lực của muội tiến bộ không?

- Đó là đương nhiên. Y Y chỉ vào một đóa hoa đại trong viện: - Ca ca nhìn nhé.

Đóa hoa đại kia lập tức biến thành một bông hoa Lục Ngạc.

Đường Kiếp vỗ mồ hôi trán: - Cái này từ trước kia muội đã làm được rồi.

- Đúng thế, nhưng ta không thể tùy ý biến đổi được, hiện tại chỉ một lần cũng có thể biến được rất nhiều rất nhiều, cũng không cần uống máu của huynh,, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được. Không phải là huynh muốn dùng nó để đổi lấy bạc sao? Hiện tại có thể rồi đó. Y Y khoa chân múa tay vui sướng trả lời.

- Vấn đề là hiện giờ ta cũng không cần bạc. Đường Kiếp khóc không ra nước mắt.

Mặc dù bạc có thể dùng để đổi linh tiền, nhưng bán mười bốn hoa mới kiếm được hai ba linh tiền, nếu vậy thà đi học viện làm thuê còn hơn.

- Năng lực cũng phải bắt kịp với hoàn cảnh nữa Đường Kiếp sâu xa nói.

- À Y Y kéo dài ngữ điệu, nửa hiểu nửa không trả lời.

Ngẫm nghĩ một chút, nàng nói: - Thế cái này thì sao?

- Ngón tay nhỏ bé chỉ vào gốc cây hoa lúc nãy, chỉ thấy Lục Ngạc bắt đầu sinh trưởng, rất nhanh đã cao bằng người trưởng thành, đài hoa cũng trở nên to hơn nhiều.

- Điều này cũng có chút thú vị, không ngờ có thể xúc tiến thực vật sinh trưởng chỉ có thể làm vậy với Lục Ngạc?

Đường Kiếp nhìn Y Y.

Y Y rất nghiêm túc gật đầu.

Đường Kiếp thở dài.

- Còn gì nữa không? Hẳn hỏi.

Y Y có chút không tình nguyện trả lời: - Vậy cũng chỉ còn cái này.

Nàng lại chỉ vào bông Lục Ngạc kia, chỉ thấy bông hoa như đột nhiên sống lại, cánh hoa úp vào mở ra như chiếc miệng, lộ ra đầy răng nanh, tấp về phía Đường Kiếp, cắn lên trên cánh tay hắn, nhưng không thể cắn được.

Đường Kiếp nhìn thấy mới mẻ: - Ủ, cái này không tệ, tuy nhiên sức lực vẫn chưa đủ

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy đóa hoa kia phù một tiếng, từ trong nhị hoa bắn ra một chất lỏng màu xanh lá, phun lên da Đường Kiếp, khiến Đường Kiếp choáng váng một trận.

- Có độc? Không tồi. Đường Kiếp trở nên hưng phấn nói.

Lục Ngạc này vừa có thể công kích, lại vừa có thể phun độc

Chỉ có tiểu Y Y bất mãn lắc đầu nói: - Xấu chết đi được.

Khả năng phán đoán năng lực tốt xấu của nàng rất đơn giản, chính là đẹp hoặc xấu.

Bông hoa Lục Ngạc dưới năng lực của nàng ta, đã mất đi phong tư duyên dáng yêu kiều nguyên bản của Lục Ngạc, thoát nhìn càng giống một loài hoa ăn thịt người hơn, chất lỏng nhầy nhầy màu xanh lá còn kinh tởm hơn, chẳng trách nàng ta lại không thích.

Đường Kiếp hỏi: - Thứ này một lần muội có thể làm ra được bao nhiêu?

Y Y trả lời: - Một lần chỉ có thể làm ra một đóa, sau đó phải nghỉ ngơi, nhưng mà nó sẽ tồn tại mãi.

Qủa nhiên vẫn là pháp lực không đủ.

Mặc dù đã ăn tinh hạch của cây tinh, nhưng không có nghĩa là có được thực lực của cây tinh đó. Hiện tại Y Y miễn cưỡng có thể coi là hạ phẩm tinh quái rồi, nhưng cũng là kẻ có thực lực thấp nhất trong tất cả các tinh quái hạ phẩm. Tuy nhiên theo thời gian, thực lực của nàng sẽ chậm rãi tăng lên, cũng giống với con người có yêu cầu cực cao với việc tu luyện.

Đương nhiên, tăng trưởng tự nhiên cũng có khuyết điểm chính là trừ phi có lần kỳ ngộ giống hôm nay, nếu không tốc độ tu luyện của tinh quái rất khó nâng lên.

- Đúng rồi, cây hoa này nghe theo mệnh lệnh của muội sao? Đường Kiếp hỏi.

- Tất nhiên là thế rồi. Y Y ngạo nghễ trả lời, nói xong chỉ vào cây hoa nói: - Đây là ca ca của ta, không được cắn.

Qủa nhiên bông hoa kia lắc lắc thân mình rụt trở về.

- Ta còn có thể làm cho nó nhỏ lại. Nói xong Y Y chỉ tay ra: - Bé lại đi.

Bông hoa Lục Ngạc kia đã bé lại như ban đầu.

- Không tệ, không tệ. Đường Kiếp gật gật đầu.

Y Y có thể bồi dưỡng một cây hoa Lục Ngạc, lực sát thương cũng chỉ có hạn.

Nhưng loại thực vật này có chỗ tốt chính là tồn tại mãi mãi, cũng có thể lập đi lập lại bồi dưỡng, nếu là cho đầy đủ thời gian chuẩn bị, có thể trồng ra được cả một vườn Lục Ngạc, lấy số lượng áp đảo, tuyệt đối sẽ phát huy được tác dụng hao phí thấp hơn nhiều so với sử dụng đạo trận.

Đối một viên tinh hạch, một viên Ma Huyết Đan, và bản thân suy yếu vài ngày, để lấy pháp thuật này của Y Y, cũng rất đáng giá đấy.

Cùng với người tu luyện bất đồng, thuật pháp của tinh vật không phải thông qua thời gian học tập mà đạt được, phần lớn là thông qua uống máu kết hợp với đặc điểm bản thân mà tạo ra.

Tuy rằng việc cây Lục Ngạc phun ra nọc độc chẳng giống đặc điểm nào của Y Y cả.

Dù có thể nào đi nữa, tiểu gia hỏa có thể có được năng lực này cũng là một việc tốt. Trong lòng Đường Kiếp hưng phấn, không khắc chế được tâm tình, ôm lấy Y Y hung hăng thơm nàng một cái.

- A! Đáng ghét, đáng ghét, người ta là một nữ hài tử đấy, không được thơm. Y Y phản nộ quay đầu đi, đứng trên đất lau lau mặt, lại còn nhổ nước bọt.

Được rồi, đúng là rất giống đấy, Đường Kiếp bất đắc dĩ nghĩ.

Sáng ngày hôm sau, Đường Kiếp đi tìm Vệ Thiên Xung, trả con rối và tiền cho gã.

Vệ Thiên Xung kiểm tra đi kiểm tra lại con rối, chắc chắn không có thương tổn gì, lúc này mới yên tâm hỏi hã chuyển đi Hồ Khiếu Cốc như thế nào.

Đường Kiếp đại khái nói qua loa về kinh nghiệm của mình ở Hồ Khiếu Cốc, đương nhiên chuyện đối phó với cây tinh cũng không đề cập đến, chỉ nói mình thoát được sau đó đi vòng vo trong cốc vài vòng, cuối cùng hết thời gian mới trở về.

Nói đại khái về những việc đã trải qua, sau đó Đường Kiếp tổng kết: - Yêu thú hung mãnh trong Hồ Khiếu Cốc rất nhiều, muốn ở trong đó thu hoạch không hề dễ dàng. Với thực lực của ta bây giờ, nếu muốn ở bên trong đạt được tiền lời vẫn là chuyện khó khăn, lần này cũng may là nhờ có con rối của thiếu gia, cuối cùng mới có thể hòa vốn.

- Không bị lỗ? Vệ Thiên Xung chỉ chỉ vào đồng linh được nói: - Người ngay cả linh được cũng lấy ra để gán nợ rồi.

Đường Kiếp cười nói: - Có chút lợi ích đã dùng xong rồi, tiền mặt không đủ. Tuy nhiên tiểu thiếu gia, lần đầu tiên tiến vào đó, có rất nhiều thứ mà ta còn chưa hiểu rõ, khó tránh sơ hở, lần sau lại đi, ta chắc chắn sẽ thu hoạch được nhiều hơn.

- Người vẫn còn muốn đi nữa?

- Tất nhiên rồi. Tiểu thiếu gia, Hồ Khiếu Cốc là nơi nằm trong kế hoạch phát tài của ta đấy. Cho dù một lần kiếm được năm mươi linh tiền, mười lần cũng có thể kiếm được năm trăm đấy.

- Nhưng cũng tốn thời gian đấy. Vệ Thiên Xung lắc đầu: - Đi Hồ Khiếu Cốc một chuyến, mất cả một ngày trời. Người lại chỉ kiếm được mấy chục linh tiền, mà bỏ lỡ cả một ngày tu luyện, chắc chắn đã tốt đâu. Với lại Hồ Khiếu Cốc không giống với tu luyện, mỗi ngày vững tiến, có thể ngày nào vận khí không tốt, bị yêu vật đuổi giết, trực tiếp bị trục xuất khỏi cốc, vậy

người liền lỗ mất hai trăm linh iền, công lao của mấy ngày đều phải bù vào đó.

- Điều đó là tất nhiên. Đường Kiếp thản nhiên nói: - Tuy nhiên cũng giống như người sưu tập tư liệu và phân tích đối thủ vậy, rất nhiều chuyện phải dựa vào tỉ lệ. Chỉ cần thực lực đến một mức nhất định, tỉ lệ thắng sẽ cao hơn thua. Hành trình đi Hồ Khiếu Cốc tuy có tính chất như đánh bạc, nhưng cuối cùng vẫn thành lập trên cơ sở thực lực cả đấy Ta tự tin dựa vào thực lực của ta bây giờ, có thể thắng nhiều thua ít.

- Vậy tại sao không đợi một thời gian nữa, đợi bản thân người cường thịnh hơn nữa, rồi lại đi có phải nắm chắc phần thắng hơn không?

- Ta là người vội vàng.

Vẻ mặt Vệ Thiên Xung thay đổi giống như mặt loài chó Husky: - Điều này thật sự là nhìn không ra.

-

Đường Kiếp bất đắc dĩ đành phải nói: - Vậy ta lại đưa thêm cho ngài một lý do. Con rối đã hoàn thành, dựa theo kế hoạch người phải cho thuê nó. Dựa vào giá trị của con rối, một ngày tiền thuê là ba mươi linh tiền, nhưng chưa chắc đã có học sinh nghĩ vậy. Nếu thế, không bằng cho ta thuê, đối với ta và người đều tốt.

- Vậy ở trường Đối Luyện ta phải làm thế nào?

- Ở đó người chắc chắn không có khả năng bước lên bảng, nên có con rối hay không đều không quan trọng, trước cứ nâng cao thực lực bản thân đã.

Vệ Thiên Xung ngẫm nghĩ một chút, cũng thấy đúng liền gật gật đầu.

Đường Kiếp cười, vươn tay nói: - Vậy thiếu gia lại cho ta vay hai trăm linh tiền đi.

- Ta biết ngay mà. Vệ Thiên Xung bất đắc dĩ đưa tiền cho Đường Kiếp, ngẫm nghĩ rồi đột nhiên nói: - Đợi một chút, ta thấy hình như việc này có gì không đúng, Đường Kiếp!

- Làm sao vậy thiếu gia?

- Người xem. Vệ Thiên Xung nói xong bẻ ngón tay nói

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Giăng Co (P1)

Vệ Thiên Xung nói xong bẻ ngón tay nói:

- Người lần nay nhập cốc là tiền ta cho người vay, người học pháp thuật cũng do ta bỏ tiền, con rồi người dùng cũng là do ta làm. Bản thân ta tu luyện cũng không tốn kém như vậy. Sao tiền của nhà ta đều dùng trên người người vậy? Ta thành ngân hàng tư nhân của Đường Kiếp nhà người à? Không đúng, ngay cả ngân hàng tư nhân cũng không bằng, ngân hàng còn có lợi tức

Đường Kiếp ngửa mặt lên trời bật cười ha hả, ôm Vệ Thiên Xung nói: - Xem thiếu gia nói kìa, ta hiện tại thuê mà, là thuê đấy.

- Như vậy vẫn không đúng, con rồi là người thuê thật đấy, nhưng tiền thuê người nói là ba mươi linh tiền, ta còn chưa ra giá đâu.

- Vậy bốn mươi. Đường Kiếp nghiêm mặt nói: - Tiểu thiếu gia, những con rồi khác không cho thuê đắt như thế này đâu.

- Con rồi của bọn họ có thể sánh được với con rồi của ta sao? Ta cảm thấy con rồi của ta cho thuê năm mươi linh tiền không thành vấn đề.

Đường Kiếp hì hì cười nói: - Tiểu thiếu gia tâm địa nhân hậu, rộng lượng với tôi tớ, đối đãi với nô tài vô cùng tốt, chỉ có mười linh tiền, sao phải so đo chứ.

- Vấn đề là mỗi ngày mười linh tiền Vệ Thiên Xung sờ sờ cảm nói.

- Thiếu gia à, bàn chuyện tiền nong sẽ ảnh hưởng tới tình cảm. Đường Kiếp sâu xa nói.

Vệ Thiên Xung thở dài: - Đồng môn, nói chuyện cảm tình ảnh hưởng tới tiền bạc đấy.

Gã tuy rằng không biết ngôn ngữ trên mạng, nhưng lúc này lại không cần bảo cũng tự biết.

Cuối cùng cũng thỏa thuận xong, mỗi ngày chi phí thuê con rỗi là bốn mươi lăm linh tiền, bao cả tháng giảm giá mười phần trăm.

Sau ba ngày nghỉ ngơi, Đường Kiếp lại tiếp tục tiến vào Hồ Khiếu Cốc.

Lần này hẳn đã quen thuộc hơn với tình hình trong cốc, nên cũng không phát sinh chuyện bị ban xà đuổi giết giống lần trước.

Một ngày trôi qua rất nhanh, nhìn thành quả mà ngày hôm nay thu được, trừ đi tiền vay và thuê con rỗi vẫn còn dư ra một chút, Đường Kiếp không tiếp tục đi săn nữa, mà lại đi về phía đỉnh Hồ Khiếu.

Đứng trước tấm bia đá, con hồ lại xuất hiện trên đỉnh núi.

Ánh mắt nó vẫn như cũ, lạnh băng nhìn chăm chăm vào Đường Kiếp, chữ vương ở trên trán nhẵn lại.

Đường Kiếp cười cười.

Sau đó hẳn tiếp tục tiến lên.

Giẫm lên trên tảng đá màu huyết sắc.

Một bước.

Hai bước.

Ba bước.

Tới tận bước thứ mười, Đường Kiếp dừng lại.

Con hồ vẫn không công kích, mà vẫn như trước nhìn thẳng vào hăn.

Đường Kiếp lại tiếp tục tiến lên.

Hăn tiến lên trước một bước, sau đó lại dừng lại.

Vù.

Gió nổi lên.

Con hồ lao xuống.

Đường Kiếp lập tức sử dụng Tử Điện Túng Thân Pháp như tia chớp xẹt qua.

Âm thanh hồ gầm lại lần nữa chấn động không gian, nhưng lúc này chỉ khiến tinh thần Đường Kiếp hơi run lên một chút, cũng không thể chặn được hăn vận hành công pháp.

Móng vuốt của con hồ đập lên trên phiến đá màu đỏ, kéo theo bụi đất bay đầy trời.

Sau khi bụi tan đi, Đường Kiếp đứng ở ngoài giới tuyến, trên cánh tay chảy ra máu tươi.

Đó là lúc nó tấn công, phát động cả gió lốc đánh tới, vết thương là do gió cắt trúng.

Phiến đá bị vỡ vụn tự động liền lại.

Yêu hồ lui về sau mấy bước, phát ra tiếng gầm trầm thấp mang ý cảnh cáo, rồi quay đầu rời đi.

Đường Kiếp lại bước vào lần nữa, yêu hồ quay đầu lại nhìn hân, nhưng cũng không thém quan tâm.

- Ca ca Ngồi trên vai Đường Kiếp, Y Y khẽ gọi.

Lần trước lúc Đường Kiếp khiêu khích yêu hồ, thì nàng đang ngủ, nên không chứng kiến được.

Nhưng lần này nàng lại thấy rõ ràng, yêu hồ ra đòn nhanh như chớp, sức mạnh hung mãnh, năng lực hiện tại của Đường Kiếp căn bản không thể kháng cự lại được.

- Y Y, đừng sợ. Đường Kiếp vỗ vỗ vai Y Y: - Nhớ rõ việc ca ca dặn muội lúc trước không?

- Dạ. Y Y nghiêm túc gật đầu.

- Vậy muội đi làm đi.

- Nhưng ta sợ

- Đừng sợ, Y Y, nó không có hứng thú với muội. Đường Kiếp thản nhiên nói.

Y Y ngheo đầu sang một bên, nàng có chút không hiểu tại sao yêu hồ kia lại không có hứng thú với mình.

Thân là một tinh vật rất khó khăn mới duy trì được linh tính, trong mắt tất cả các yêu thú thì nàng là một loại thuốc bổ tốt nhất.

Đường Kiếp cười nói: - Bởi vì trong mắt nó chỉ có ta nó hận con người.

Hân cứ như vậy nhìn yêu hồ, bốn mắt trừng trừng nhìn nhau.

Y Y từ trên người Đường Kiếp trượt xuống, thân hình lóe lên nấp vào bụi cỏ, yêu hồ kia quả nhiên một cái cũng không thềm liếc nàng.

Bọn họ cứ giằng co nhau như vậy.

Thật lâu sau, Y Y lại xuất hiện bên cạnh Đường Kiếp một lần nữa, úp sấp nói vào tai hắn: - Đã làm xong.

Đường Kiếp liền lấy ra một miếng thịt sói đặt lên trên mặt đất, sau đó hô lên với con hồ: - Lần sau tới thăm người, hy vọng người có thể khách khí một chút. Ta không có ham muốn giết người, chỉ muốn cùng người nói chuyện Ta biết rằng người có thể hiểu được lời ta nói, người và bọn chúng không giống nhau, người có trí khôn.

- Grào. Đáp lại lời hắn là tiếng hồ gầm giận dữ.

Đường Kiếp lắc lắc đầu, sau đó mới rời khỏi cột mốc ranh giới.

Từ ngày hôm nay trở đi, Đường Kiếp chính thức bắt đầu kế hoạch kiếm tiền ở Hồ Khiếu Cốc.

Sự thật chứng minh, cho dù với thực lực hiện tại của Đường Kiếp, nhưng nếu muốn tự do tự tại trong Hồ Khiếu cốc, cũng là một việc cực kỳ khó.

Đầu tiên là đủ các loại nguy hiểm không lường trước được, cũng không phải lần nào Đường Kiếp cũng có thể biến nguy thành an. Sự có mặt của Y Y khiến hắn tìm được những thứ mà người khác không tìm được, nhưng cũng khiến cho yêu càng chú ý tới hắn hơn.

Lần thứ ba vào cốc, Đường Kiếp cũng rất xui xẻo đụng phải một con thần lân, bị nó truy sát cả một ngày. Tuy rằng tiểu tử này động tác chậm, không đuổi kịp Đường Kiếp, nhưng vô cùng nhẫn nại, vẫn cứ một mực đuổi theo không buông tha, hơn nữa khứu giác nó lại nhạy bén, dù hắn có chạy tới đâu đều đuổi theo được.

Kết quả là Đường Kiếp ngay cả một yêu thú cũng không giết được con nào, cứ đánh được một nửa thì con thằn lằn kia lại xuất hiện, khiến hãn chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy.

Ngày hôm đó, thu hoạch của Đường Kiếp xuống dốc không phanh, trực tiếp thua lỗ hơn một trăm linh tiền, chỉ có chút thảo dược là bù lại được một ít tiền.

Rơi vào đường cùng, hãn chỉ có thể đi tìm đám người Thư Danh Dương để vay tiền vào cốc.

Lần sau đó vận khí của hãn không tệ, kiếm được không ít tiền trở về.

Đáng tiếc, lần nhập cốc thứ năm hãn lại bị yêu thú đuổi giết. Lần này là một đàn sói Tật Phong Hãn không ngừng đuổi giết, khiến Đường Kiếp không có cách nào khác là dùng ngọc bài rời khỏi cốc. Nhưng trước đó Đường Kiếp cũng có một chút thu hoạch, nên miễn cưỡng vẫn thu hồi được tiền vốn.

Trừ lần đó ra, còn một chuyện ngoài dự kiến, khiến thu nhập của Đường Kiếp bị giảm không nhỏ.

Chính là vấn đề số lượng của yêu thú và linh thảo trong cốc.

Tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng vĩnh viễn kém xa tốc độ giết chóc.

Bất luận Hồ Khiếu Cốc có áp dụng các quy định săn bắt thế nào chẳng nữa, thì số lượng sản sinh yêu thú linh thảo ở Hồ Khiếu Cốc vĩnh viễn kém xa nhu cầu của học sinh đến thí luyện.

Chính bởi vì thế, nên sau mỗi một khoảng thời gian, học viện Tây Nguyệt đều phải phái người ra bên ngoài bắt giữ một lượng yêu thú, thu thập một chút linh thảo mang vào trong cốc.

Đây đồng thời cũng là nhiệm vụ thường kỳ của đệ tử Tây Nguyệt phái.

Nhưng mà bổ sung không thể ngày nào cũng tiến hành, bình thường đều là ba tháng một lần.

Nếu trong khoảng thời gian này, có nhiều học sinh tiến vào cốc, số lượng yêu thú và linh thảo cũng sẽ bị giảm nhiều hơn.

Bởi vì liên quan đến thực lực, số lượng yêu thú bị giảm bớt đều là yêu thú cấp thấp hoặc linh thảo dễ phát hiện, số còn dư lại thì thường là loại cực khó đối phó.

Bởi vì vậy Hồ Khiếu Cốc cũng có mùa bội thu và mùa sản lượng thấp cả đấy.

Nếu gặp phải khoảng thời gian sản lượng thấp, cho dù là Đường Kiếp cũng chỉ có thể đảm bảo đủ vốn mà không lỗ.

Chuyện này cũng khó trách, phiêu lưu và lợi nhuận bao giờ cũng có quan hệ trực tiếp với nhau.

Sự an toàn của Hồ Khiếu Cốc khiến cho sự nguy hiểm giảm đi, tiền phí vào cửa lại khiến cho phí tổn tăng cao, phải đầu tư nhiều sẽ dẫn tới việc lợi nhuận thu được bị hạ thấp hơn người vĩnh viễn không thể trông cậy vào việc Tây Nguyệt phái sẽ để một gốc cây tuyệt thế tiên thảo trong Hồ Khiếu Cốc

Có giá trị vượt qua một trăm linh tiền.

Nhưng Đường Kiếp vẫn như cũ, mỗi ngày đều kiên trì tiến vào nơi này.

Cuộc sống cứ như vậy lặp đi lặp lại, ngày ngày nhập cốc, trải qua đủ mọi loại nguy hiểm.

Một tháng rất nhanh đã trôi qua.

Trong một tháng này, trừ đi số tiền phải trả cho phí thuê con rỗi, Đường Kiếp tuy còn có tiền lãi, nhưng lợi nhuận kém xa so với dự tính, một tháng vất vả không ngờ chỉ kiếm được ba trăm linh tiền.

Tuy ba trăm linh tiền không phải số tiền nhỏ, nhưng vấn đề là vì ba trăm linh tiền này là hăn dùng thời gian tu luyện ban ngày để đổi lấy.

Lấy Bồi Nguyên Đan làm ví dụ, một lọ trị giá một nghìn hai trăm linh tiền, có thể khiến tiến độ tu luyện của học sinh nâng cao khoảng bốn mươi đến sáu mươi ngày, bỏ hăn ba mươi ngày tu luyện để đổi lấy ba trăm linh tiền, nếu tính toán như vậy thì hăn vừa làm một việc vô ích.

Cũng bởi vì thế, có không ít người cười nhạo Đường Kiếp ham đánh cuộc thành nghiện, tự cho mình là giỏi, lãng phí thời gian ở Hồ Khiếu Cốc.

Đối với thực lực của hăn, ở trường Đối Luyện đánh vài trận, tranh giành trên bảng xếp hạng, so đi so lại vẫn còn hữu dụng hơn việc ngày ngày đi Hồ Khiếu Cốc.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Giăng Co (P2)

Ngay cả mấy người Thư Danh Dương và Thái Quân Dương đều đến khuyên nhủ hần vài lần.

Nhưng Đường Kiếp vẫn kiên trì với hành động của mình.

Mà sau mỗi một lần kết thúc săn bắt, chỉ cần không bị đuổi ra ngoài, hần đều đi đến núi Hồ Khiếu.

Lúc mới đầu, yêu hồ rất cảnh giác với hần.

Mỗi một lần Đường Kiếp đến đây, nó đều xuất hiện, thử giết Đường Kiếp.

Nhưng sự thật là khoảng cách nó có thể giết chết Đường Kiếp càng ngày càng xa.

Thời gian dần trôi qua, Đường Kiếp ngày càng hiểu yêu hồ, biết rõ năng lực của nó thế nào.

Là một yêu thú bậc Thông linh thượng phẩm, con hồ này có bốn pháp thuật thiên phú.

Một loại là thuật pháp gió lốc đã từng đuổi giết hần, giống như Tử Điện Túng Thân Thuật, tập kích cực nhanh và bất ngờ, có lợi khi chiến đấu lâu dài.

Loại thứ hai là pháp thuật chông đá, có thể khống chế đất sinh ra chông nhọn công kích mục tiêu, tuy rằng uy lực bình thường, nhưng là pháp thuật

có thể sử dụng trên diện rộng, đối với Đường Kiếp cũng là loại pháp thuật ít uy hiếp nhất.

Loại thứ ba chính là hổ gầm, có sức mạnh đánh vào tinh thần mục tiêu, thậm chí phá vỡ thi pháp của mục tiêu.

Loại thứ tư chính là nó có thể xuất ra đao khí tấn công đối thủ, loại này uy lực khá mạnh, mặc dù Đường Kiếp đã phát động Vô Tương Kim Thân và Long Ngưng Thủy chống đỡ, nhưng vẫn chịu tổn thương không nhẹ.

Nhưng thứ sức lực hùng mạnh kinh khủng nhất của nó, chính là sức lực trong cơ thể nó. Móng vuốt của nó có thể xé rách bất cứ vật gì nó lướt qua, ranh năng thì sắc bén và cứng rắn hơn bất cứ loại thuật khí nào, đuôi hổ như roi tiên, đánh nứt đá bể ngọc.

Pháp thuật của nó chỉ ngang với bậc Linh tuyền, nhưng sức mạnh thân thể thì lại vượt xa cả Thoát Phàm Cảnh.

Hơn nữa Đường Kiếp còn hoài nghi nó có loại pháp thuật thứ năm.

Con yêu hổ này đích thực là có thiên phú về gió và đất, hổ gầm thuộc về sức mạnh huyết mạch, có thể không tính. Hệ gió nghiêng về tốc độ, bởi vậy gió lốc nó xuất ra cực nhanh, là pháp thuật đứng đầu. Hệ thổ nghiêng về phòng ngự, nhưng nó vẫn chưa từng dùng đến rất có thể đó là một loại pháp thuật giáp trụ nào đó, chỉ có điều Đường Kiếp không có năng lực để ép nó dùng đến, cho nên chưa được chứng kiến.

Càng hiểu rõ, yêu hổ muốn giết Đường Kiếp càng khó.

Từ lần đầu tiên khiến Đường Kiếp bị thương nặng, lần thứ hai chỉ gây ra được một vết thương, càng về sau, nó không thể khiến Đường Kiếp bị thương, dù là vết thương nhẹ.

Yêu hồ phát hiện mình không giết được đối phương, liền không thèm để ý tới Đường Kiếp.

Phạm vi Đường Kiếp tiến vào càng lúc càng mở rộng.

Yêu hồ lại tiếp tục truy kích.

Nhưng vẫn như cũ không đụng được vào hắn, lại lần nữa bỏ đi.

Khu vực hoạt động của Đường Kiếp cứ như vậy, dưới sự truy kích, bỏ qua, lại tiếp tục truy kích, lại bỏ qua, lặp đi lặp lại mà dần dần được mở rộng.

Từ mười bước mở rộng tới mười tám bước.

Mỗi một lần Đường Kiếp rời đi, đều để lại thức ăn ở một nơi nào đó.

Tuy nhiên yêu hồ chưa bao giờ đụng vào.

Thời gian dần trôi qua, yêu hồ trực tiếp không thèm để ý tới Đường Kiếp, dù Đường Kiếp đi tới hai mươi bước cũng không thèm tấn công hắn, thoát nhìn thì có vẻ đã chấp nhận Đường Kiếp được quyền tồn tại ở trong này.

Đáng tiếc chính là mặc cho Đường Kiếp hò hét thế nào, yêu hồ đều không để ý tới hắn, giống như không hiểu hắn nói gì.

Vì thế Đường Kiếp cũng không có tiếp tục tiến lên, mà lấy hai mươi bước làm giới hạn an toàn, nhất định không bước ra khỏi phạm vi này.

Người và hồ cứ giằng co như vậy. Đường Kiếp vẫn giống như trước, ngày ngày đều tiến vào đỉnh Hồ Khiếu, giống như đi vào cửa viện nhà mình vậy, hai bên dường như dần thích ứng với sự tồn tại của đối phương

Hôm nay Đường Kiếp lại đi lên đỉnh núi Hồ Khiếu, yêu hồ vẫn như cũ lười biếng nằm trên tảng đá lớn, ngay cả liếc nhìn cũng không thèm nhìn Đường Kiếp.

Để Y Y đi làm chuyện của nàng, Đường Kiếp liền tiếp tục ở trong khu vực của mình tùy ý đi lại.

Hắn lững thững đi lại, đột nhiên nhìn thấy một gốc cây hoa màu đỏ phía sau tảng đá cách đó không xa, trên cây còn kết được một quả đỏ rực, thoát nhìn phải to bằng quả lựu.

- Quả xích tương? Đường Kiếp thấp giọng kêu lên.

Quả trước mặt rõ ràng chính là quả xích tương, hơn nữa đang ở thời kỳ quả chín.

Xích tương là loại cực hiếm thấy trong các linh quả, thuộc tính hỏa, dù là dùng làm dược liệu hay tu luyện đều rất có giá trị.

Tuy nhiên để quả xích tương chín cần một thời gian dài, thường là mấy năm mới có thể thực sự chín. Người tu luyện thông thường không có hứng thú chờ đợi lâu như vậy, để lâu thì không ai có thể độc chiếm được, nên thường ở lúc vừa mới kết quả đã hái xuống, chính vì thế ở trong Hồ Khiếu Cốc, quả xích tương vừa chín tới như thế này cực kỳ hiếm thấy.

Trước mắt Đường Kiếp là một quả xích tương đã chín hoàn toàn, giá trị so với một quả xích tương bình thường cao hơn rất nhiều, nếu có thể hái xuống ít nhất cũng phải bán được một trăm năm mươi linh tiền.

Đường Kiếp lập tức hiểu được, nơi này là nơi linh khí của trời đất tụ hợp, linh chủng của học viện Tây Nguyệt phần lớn đều ở trên đỉnh núi. Nhưng bởi vì có yêu hồ trấn giữ, nên không học sinh nào dám tiến lên đây, bởi vì vậy nơi này có rất nhiều thứ tốt chưa bị người khác hái. Quả xích tương này chính là nhờ có yêu hồ mới có thể bảo tồn được tới bây giờ.

Trái cây ngay ở trước mắt cách hần không xa, cách khu vực an toàn của hần ba bước.

Lúc này yêu hồ vẫn chưa động dậy, quả xích tương thì gần ngay trước mắt, ánh mắt Đường Kiếp chớp động, mạnh mẽ phóng về phía quả xích tương.

Ngay tại thời điểm hần lao ra khỏi khu vực an toàn.

Tiếng hồ gầm nổi lên.

Yêu hồ chợt đứng dậy, mãnh liệt vồ xuống, khí thế sấm sét.

Nhưng khi yêu hồ đang xông tới, thì Đường Kiếp đột nhiên lại dừng lại.

Không ngờ đang đà lao tới mà hần có thể lập tức dừng lại, quay người chạy về phía cột mốc ranh giới.

Ầm.

Vuốt hồ đánh vào không trung.

Đồng thời lúc đó Đường Kiếp cũng bay tới trước cột mốc ranh giới, thân ảnh Y Y nhanh chóng xuất hiện, bám chặt vào Đường Kiếp, căng thẳng nhìn yêu hồ.

- Grào. Sau khi vồ trượt Đường Kiếp, yêu hồ vô cùng phẫn nộ, rống lên một tiếng với hần.

Nhưng Đường Kiếp cũng chỉ cười cười.

Hiện tại hần đã đứng ở bên ngoài giới tuyến, thân nhiên nói: - Không cần cảm thấy kỳ lạ vì làm sao ta có thể phòng bị, ta nói rồi ta biết người đang giả ngu.

Yêu hồ hung hăng đạp chân về phía Đường Kiếp.

- Ta chỉ muốn nói chuyện với người Đáng tiếc, hận ý của người với con người quá sâu, xem ra không khiêu khích người, người cũng sẽ không nói chuyện với ta. Đã vậy thì, ta sẽ tới đánh bại người. Hy vọng lúc đó người có thể bình tĩnh chút. Đường Kiếp nói xong xoay người rời đi.

Hôm nay vừa mới từ Hồ Khiếu Cốc trở về, trên đường trở về Đường Kiếp đi qua trường Đối Luyện, thấy Thái Quân Dương đang tiến về phía mình.

Đi tới trước mặt Đường Kiếp, Thái Quân Dương cười;; - Hôm nay thành quả của người như thế nào?

Đường Kiếp trả lời: - Hai trăm bảy mươi hai linh tiền, coi như không tệ. Các người thì sao?

- Đừng nhắc tới nữa. Thái Quân Dương lắc đầu: - Hôm nay đụng phải mấy kẻ lợi hại, tuy rằng chiến thắng nhưng tiêu hao rất nhiều sức lực, dẫn tới sau đó không còn khí lực, liên tiếp thu liền bốn trận.

Chuyện đó cũng không có gì lạ. Đường Kiếp trả lời.

Có mấy lần đi Hồ Khiếu Cốc đều bị đánh trở về trước thời hạn, Đường Kiếp cũng sẽ tới trường Đối Luyện, nên biết rõ tình hình ở đó.

Học sinh tới cấp Linh tuyền ngày càng nhiều, một số người sau khi tiến vào được một thời gian, cũng bắt đầu cố gắng tu luyện pháp thuật.

Từ không tới có, đúng là giai đoạn thực lực nâng cao nhanh nhất, thực lực của ai cũng nhanh chóng tăng lên.

Tuy rằng những người này đại bộ phận đều không uy hiếp được tới Thái Quân Dương hay Đường Kiếp, nhưng mấy người Thái Quân Dương muốn

thắng được bọn họ thì cũng phải bỏ ra nhiều khí lực hơn, sau đó đuối sức, dẫn đến tỷ lệ thắng bị giảm xuống.

Điều này cũng chẳng có gì lạ, dù sao luân phiên chiến đấu, nên thua cũng là chuyện bình thường.

Nhưng có một số người sau khi thắng một hai trận cuối liền hét lên: - Ta thắng Thái Quân Dương, Ngọc Môn bát chuyển cũng chẳng có gì đáng nể cả. - Ta thắng Đường Kiếp, học được Thần Tiêu Kiếm Điển thì thế nào chứ, thà rằng truyền cho ta còn hơn. Nói kiểu đó sẽ làm cho trong lòng bọn họ không hề dễ chịu.

Trước mặt người hơn mình, tránh không được lối suy nghĩ duy ngã độc tôn.

Trước mặt người phía dưới, cũng không tránh được có kẻ tiểu nhân đặc ý.

Lúc này Thái Quân Dương đã nói: - Cứ tiếp tục thế này, cơ hội chúng ta thượng bảng sẽ bị giảm xuống, tài nguyên đạt được cũng ít đi, nâng cao thực lực bị chậm lại, những kẻ kia sẽ ngày càng kiêu ngạo.

- Chuyện đó cũng chẳng có cách nào khác. Đường Kiếp cười nói: - Mấy ngàn học sinh cùng ta tranh đoạt, sao có thể để mọi chuyện đều tùy ý chúng ta chứ, Tê Hà Giới chung quy cũng không phải vì ta và người mà tồn tại. Nếu không như vậy, ta cũng không cần mỗi ngày đều chạy tới Hồ Khiếu Cốc, ta tình nguyện đánh nhau với yêu thú chứ không muốn ở đây tranh đấu với những học sinh này. Tuy có chút nguy hiểm, nhưng chí ít sẽ không gặp kẻ tiểu nhân đặc ý.

- Nhưng luôn phải cố gắng một chút chứ. Thái Quân Dương trả lời.

- Hà? Nghe ý tứ của người, hình như có cách gì hả?

Thái Quân Dương nói: - Đường huynh cũng biết, đời ta tu luyện, nếu muốn đi trên đường lớn, chỉ dựa vào khổ luyện không đủ, vẫn phải cần có tài nguyên ủng hộ. Nhưng chỉ dựa vào tài nguyên đạt được khi thưởng bảng, vĩnh viễn không đủ. Hơn nữa còn khó khăn lắm mới tranh giành được, cho dù hao hết khí lực giành được một vị trí trên bảng, cũng chỉ được mất viên đan dược, dùng khi tu luyện chung quy vẫn như muối bỏ biển.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Ra Khỏi Vỏ

Sáng ngày thứ hai, Đường Kiếp không phải đi Hồ Khiếu Cốc, mà là đi Thất Thiên Điện.

Lão già kia nhìn đến Đường Kiếp, gật gật đầu nói:

-Đã một quãng thời gian rồi ngươi không tới.

Đường Kiếp trả lời:

-Học sinh đi Hồ Khiếu Cốc, ở nơi đó cũng khoảng một tháng, tự cảm thấy có chút hữu ích, liền trở về Thất Thiên Điện nghiệm chứng bản thân xem sao.

-Hả?

Nghe nói như thế, lão nhân mắt hơi hơi híp lên, nhìn về phía Đường Kiếp:

-Trách không được hôm nay ta cảm thấy ngươi không giống lắm. hiện tại xem ra là ngươi lấy được chỗ tốt ở Hồ Khiếu Cốc, có chút thay đổi mới.

Đường Kiếp lắc đầu:

-Biến hóa không phải người, mà là tâm tình. Học sinh mấy ngày ở Hồ Khiếu Tử cảm thụ sống chết, nếm mùi đấu tránh, cuối cùng có chút ngộ ra.

-Như vậy a...

Lão nhân gật gật đầu:

-Nếu như vậy, người đi đi, vả lại để ta xem thành tích lần này của người thế nào.

-Cám ơn cát ngôn của lão nhân gia, Đường Kiếp chắc chắn sẽ đột phá.

Đường Kiếp ôm quyền trả lời.

Điểm Thiên Ngự Điện hiện tại của hắn là chín mươi chín, nếu đột phá tiếp chính là một trăm.

Nhìn hắn tin tưởng tràn đầy, ngay cả lão già kia không khỏi ngẩn ra.

Trong lòng ông cụ có loại cảm giác, chính là biến hóa lúc này của Đường Kiếp so với lão nghĩ còn lớn hơn nữa, so với ngày xưa bất đồng thật lớn.

Đường Kiếp trước kia, bình tĩnh, cẩn thận, nho nhã lễ độ, nhưng cũng bởi vậy nhìn không thấy không khí phấn khởi, lúc hắn nói chuyện rất ít thấy được.

Đây là chuyện khiến lão nhân cảm thấy tiếc nuối duy nhất ---- Người trẻ tuổi mà, không chút hăng hái và bốc đồng thì sao gọi là người trẻ tuổi?

Nhưng là hôm nay, từ trên người Đường Kiếp lão đã cảm nhận được loại khí chất này.

Khí thế kia đường hoàng, tự tin, mang theo ý chí mãnh liệt chiến đấu!

Liền giống như một thanh bảo kiếm giấu kín trong hộp, lúc rút ra khỏi vỏ. khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được mũi nhọn ác liệt!

Rút Dương Mi kiếm ra khỏi vỏ!

Trong Thiên Ngự Điện, Đường Kiếp lại chiến đấu cùng với mười con rối.

Một đài có một con rối tham gia trận chiến, lực công kích cũng không ngừng nâng cao, quyền phong uy lực như hổ chấn động cả mảnh không gian, Đường Kiếp hoàn toàn không sợ phải chiến đấu với những con rối này.

Quyền cước hung ác rơi trên người hắn, nhưng không khiến hắn sợ hãi, ngược lại còn làm dâng lên tâm huyết trong lòng, hắn đỡ đòn tiến lên công kích, ánh mắt chậm chạp không liếc nhìn những tượng gỗ vây công mình, vẫn luôn gắt gao trừng mắt nhìn những thứ trên mười đài chưa hề động đậy.

Bảy đài, tám đài, chín đài!

Theo thời gia trôi đi, chín đài khôi lỗi toàn bộ tham gia, nâng cao sức mạnh đủ để đem một thanh thép trụ 20cm hủy diệt hoàn toàn, đánh lên người Đường Kiếp phát ra tiếng ầm ầm trầm đục, như đánh chùy lớn.

Phanh!

Một cú đấm đánh vào trên cánh tay Đường Kiếp, hắn cong cánh tay đánh ngược lại, một quyền đánh văng con rối ra ngoài, đồng thời xoay người nhảy lên, tránh thoát hai con rối cùng nhau tấn công, dùng một chân dừng lực thật mạnh đá bay con rối. Ngay sau đó lại là bốn con rối cùng nhau xông lên, hướng phía Đường Kiếp áp chế thật mạnh.

Song chương Đường Kiếp giương lên, trên dưới cả người phát ra một loại khí thể kinh người, thoáng cái đã đánh bay bốn con rối ra ngoài.

-Đến đây đi!

Hắn hô to, đối với con rối thứ mười vẫn chưa động.

Cuối cùng, trong mắt con rối kia hiện lên chút ánh sáng màu đỏ.

Chín con rối đồng thời lui ra, con rối thứ mười bước thật mạnh lên trước, đánh một quyền vào ngực Đường Kiếp ở phía xa xa.

Vẫn là một quyền bình thường không có gì kỳ lạ, chỉ có điều ngay lúc này, Đường Kiếp không có né tránh.

Ánh mắt hần lộ ra hào quang hưng phấn, thậm chí còn có chút điên cuồng thị huyết.

Nhìn năm tay đánh tới, hần quát to một tiếng:

-Vô Tướng Kim Thân!

Vô Tướng Kim Thân được hần xem như trân quý chưa bao giờ dùng qua cuối cùng phát động, lúc này đây rốt cục hần không hề cất giấu, mà đem tất cả thực lực của chính mình ra.

Hần đón nhận một quyền dùng hết sức đánh ra của con rối kia!

"Oanh!"

Trong không gian đột nhiên nổi lên một cơn cuồng phong, trong cơn bão táp Đường Kiếp bị giật bay lên, lăn lộn ngã xuống, trong lúc nhất thời lại không thể đứng lên, Đường Kiếp chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn mệt mỏi rã rời.

Sức mạnh kinh khủng!

Ý chí chiến đấu trong mắt Đường Kiếp càng tăng lên

-Đây là trình độ mạnh nhất của người sao? Vậy thì... Lại đến!

Hần không lùi mà tiến tới, cũng là một quyền trả đòn về phía con rối.

Vừa lúc con rỗi giơ cánh tay đánh ra quyền thứ hai.

Một khắc này thiết quyền đụng nhau, lại là một luồng lực lớn đánh về, thân thể Đường Kiếp lại lần nữa bị đánh bay.

Cả một cánh tay giống như bị chặt đứt, đau nhức vô cùng, Đường Kiếp ngửa mặt phun ra một ngụm máu to.

Nhưng ngay sau đó hắn lại đầy sức sống xoay người, cười ha ha nói:

-Quả nhiên là đã mức hạn cuối cùng sao? Đến một lần nữa!

Cánh tay trái hắn nâng lên, lại đánh ra một quyền.

Giờ này khắc này, trong đầu Đường Kiếp không có ý nghĩ dư thừa, hắn thầm nghĩ cùng đấu với con rỗi này! Đấu! Đấu!

Sung sung sướng sướng mà đánh một trận!

Nhịn lâu lắm, ẩn giấu lâu lắm, nhẫn nại quá lâu.

Đơn giản là chờ đợi một ngày này để bùng nổ!

Cuối cùng ngày này cũng đã tới, hắn muốn dùng hai năm dăm để hiểu rõ thực lực chân chính bản thân!

Chiến!

Ầm!

Thiết quyền lại chấn động, một quyền đánh ngược lại, Đường Kiếp không ngừng đánh loạn lên con rỗi, dường như đây không phải một vật chết, mà chính là kẻ mình thù hận nhất, đối thủ, tử địch!

Ý chí chiến đấu sôi trào trong lòng, thiêu đốt, hắn toàn toàn kích phát tinh lực toàn thân, lại một quyền đánh loạn mà ra.

Cái gì Thiên Ngự Điện, cái gì rèn luyện phòng ngự, những thứ đó đều không quan trọng, trọng yếu là chỉ có đối thủ!

Đánh đổ đối thủ!

Một khắc này tất cả đau khổ đều bị quên mất, tất cả mọi mệt đều bị rửa sạch, Đường Kiếp chỉ cảm thấy trong người như đang có một loại sức mạnh nào đó đang ủng hộ mình, giúp đỡ hấn vung quyền.

Thiết quyền phản nộ mà ra, kích động chiến ý ngông nghênh trong lòng, ầm ầm ầm ầm đánh ra dâng lên cơn bão loạn.

Cũng không biết đánh bao nhiêu quyền, lúc này đột nhiên một tiếng rắc rắc vang lên, con rối kia đột nhiên dừng lại không động.

Một quyền Đường Kiếp đánh vào người con rối, chỉ nghe một tiếng nổ vang, ngay sau đó con rối nổ tung chia năm xẻ bảy.

Cái gì?

Đường Kiếp ngẩn ngơ.

Con rối này lại bị chính mình đánh nát?

Con rối này tuy là Phàm cấp, nhưng là dùng thượng đẳng tinh kim chế tạo, kiên cố vô cùng, quyền cước bình thường căn bản không gây thương tổn cho nó, không nghĩ tới lại bị chính mình đánh tàn bạo một hồi mà vỡ vụn, điều này làm cho Đường Kiếp cũng không tin được.

Kim quang trước mắt chợt lóe.

Hắn rõ ràng nhìn thấy dưới chân có một viên kim sa!

So với viên kim sa Đường Kiếp thấy trước đó lớn hơn nhiều lắm!

Binh Tự Quyết!

Nhưng rõ ràng vừa rồi mình không sử dụng Binh Tự Quyết mà? Hơn nữa Binh Tự Quyết vỡ binh, làm sao có thể đánh nát con rối?

Chẳng lẽ nói...

Binh đạo?

Chẳng là là do chính mình vừa rồi trong lúc vô ý chạm đến binh đạo?

Trong lòng Đường Kiếp chợt hiểu ra.

Cả đời Binh chủ, dùng chiến xưng hùng!

Chỉ có chiến ý cương mãnh, mới có thể chân chính phát huy sở học Binh Chủ.

Lúc trước hắn vẫn chưa có ý nghĩ đánh nát con rối.

Lần này ở đây hắn chỉ là muốn sung sung sướng sướng đánh một trận, cũng dùng hết khả năng đạt được thành tích cao, về phần phá kỷ lục của Tàng Thanh Phong, hắn ngay cả nghĩ cũng không nghĩ qua.

Đều không phải hắn không muốn, chỉ là luôn lo lắng cùng không tự tin.

Nhưng chính là nguyên nhân này, khi chiến ý hắn dâng cao, toàn lực mà đánh, kỳ thật trong lúc vô ý chỉ lấy đánh mà tiến, không kể là thắng hay thua, đã bước vào Binh Chủ chi đạo.

Chính là nguyên nhân này khiến hắn một chiêu đánh vỡ Binh, nếu không như thế, bản thân hắn không cảm thấy uế oải như trước đây, ngược lại là toàn thân nhiệt huyết sôi trào, chiến ý hiên ngang, tinh lực dồi dào không thể nói hết!

Đó là loại cảm giác cực kỳ huyền ảo, cảm giác này ở trong đầu Đường Kiếp chợt lóe, sau khi tỉnh táo lại, Đường Kiếp dù nghĩ thế nào cũng không nhớ ra nổi.

Thôi thôi, Bình Chủ chỉ đạo, cuối cùng là phải ở trong chiến đấu mới có thể lĩnh ngộ được, nếu như chính mình hôm nay không vô tình chạm đến cánh cửa này, vậy sau này cũng khó mà đụng đến được, tạm thời không vội.

Chỉ có điều đánh nát con rồi, việc này phải làm thế nào?

Đường Kiếp không biết, cũng không quan tâm.

Lúc này chiến ý ở trong ngực hần không có suy giảm, bởi vậy cũng không có lòng đi suy nghĩ những chuyện dư thừa, có phiền toái gì đều bị quăng ra sau đầu, liền thu lấy cát sa, cũng nhặt lấy con rồi đã hư hại, vỏ ngọc bài đi ra điện.

Trở lại bên ngoài điện, lão giả nhìn thoáng qua Đường Kiếp, liền nhảy dựng lên, chỉ vào Đường Kiếp run run nói:

-Người... Người...

Đường Kiếp trả lời:

-Học sinh vô ý, đánh nát con rồi, không biết thành tích nên tính như thế nào, kính xin lão nhân gia nói cho biết.

Hần nói đúng lý hợp tình, lại không có áy náy phá hư tài vật công cộng, dường như có vấn đề gì cùng là của học viện, không có liên quan đến ta.

Ông cụ bị lời này của hần dọa cứng ngắt, đột nhiên kêu lên:

-Này... Điều này sao có thể? Huyền Giá Chiến Tốt này chính là dùng thượng đẳng tinh kim chế tạo, cho dù là thoát Phàm Bách Luyện Kỳ Linh

Sư, trừ phi sử dụng pháp thuật có uy năng to lớn, nếu không không thể đánh vỡ nó! Người một bậc Linh Tuyền làm sao có thể làm được?

Hóa ra mười con rồi kia kêu là Huyền Giáp Chiến Tốt.

Sắc mặt Đường Kiếp không thay đổi:

-Có lẽ là lâu năm chưa được tu sửa.

Ta lâu năm không được tu sửa em gái người!

Ông cụ không nói gì, không qua một lúc sau đột nhiên ha ha cười vang:

-Tốt! Tốt! Tiểu tử tốt, làm tốt lắm! Một ngàn tám trăm năm nay, Tây Nguyệt phái còn chưa xuất hiện học sinh đánh vỡ Huyền Giáp Chiến Tốt như người, người là đầu tiên, làm tốt lắm!

Mười con Huyền Giáp Chiến Tốt giá trị xa xỉ, nhưng trong mắt lão giả, nát một cái máy chỉ là nát một cái, toàn bộ đều không có xú đầu lòng, ngược lại vì học viện xuất hiện một học sinh yêu nghiệt bậc này thật sự vui sướng không ngừng.

Thời khắc này nhìn Đường Kiếp càng xem càng thích, nhìn ngọc bài trên người Đường Kiếp nói:

_Mười tám nhịp... Đáng tiếc, chỉ chống đỡ mười tám nhịp, dù chưa có thể đạt đến... thực lực người đó, cũng là phản kích linh hoạt, sắc bén, cũng coi như là một phần ghi chép tốt.

Nói xong vung tay lên, chỉ thấy kỷ lục xa xa trên tường kia, ở Linh Tuyền Giai nhiều thêm một loạt chữ:

“Đường Kiếp, học sinh kỳ 1822, Linh Tuyền Giai sáng tạo kỷ lục Thiên Ngự Điện, chống đỡ mười tám nhịp, đánh vỡ một cái Huyền Giáp Chiến Tốt!

Đặt song song cùng với Tàng Thanh Phong.

Đến tận đây, Thiên Ngự Điện Linh Tuyền Giai phá thiên hoang địa có thêm một phần kỷ lục.

Làm tốt chuyện này, lão giả mới nhìn Đường Kiếp:

-Nói cho ta biết, người làm như thế nào?

Vui sướng qua đi, đúng là muốn hiểu rõ sự thật.

Suy cho cùng Huyền Giáp Chiến Tốt không phải người nào cũng có thể tùy tiện đánh nát.

Đường Kiếp trả lời:

-Liều mạng!

-Liều mạng?

Lão giả ngạc nhiên.

Đường Kiếp nói:

-Đúng, liều mạng chiến đấu. Tâm vô tạp niệm, chỉ chiến đấu mà thôi!

Hắn không có giải thích thêm nữa.

Thiếu Hải Động Kim Quyết, Liệt Ngọc Chi, Vô Tướng Kim Thân, những thứ này cũng có thể trở thành lý do hắn đánh nát con rối.

Nhưng những thứ đó cũng không đủ, dù sao thời gian hắn tu luyện còn quá ngắn.

Khi người không thể đưa ra lời giải thích hợp ý, vậy dùng loại giải thích không hợp lý nhất đáp lại đi.

Chiến ý bùng cháy, kích động bản thân, thân thể con người như kho báu, tiềm lực vô hạn, bùng nổ tiểu vũ trụ... Vân vân.

Trăm ngàn năm qua, kỳ tích phát sinh tất cả mọi người đếm không xuể, có thật nhiều chuyện bất hợp lý nhưng lại thật sự tồn tại, khiến người không thể không tin tưởng trên đời này còn có nhiều thứ không thể dùng nguyên lý để giải thích.

Lúc này đây, đương nhiên cũng là một trong số đó.

Đơn giản một câu, ta đã đánh vỡ rồi!

Tin yêu cùng chính nghĩa!

Đây là lý do Đường Kiếp đưa ra!

Đối với đáp án này, lão giả hoàn toàn ngu ngơ rồi.

Sau khi Đường Kiếp trả lời xong, khẽ khom người với lão giả, tự nhiên rời đi.

Lão giả bị tin tức này làm cho khiếp sợ quá mức, thế cho nên không chú ý lúc Đường Kiếp rời đi, thuận tiện đem con rối hư nát kia lấy đi luôn.

Mãi đến khi Đường Kiếp đã khuất, lão giả lúc này như từ trong mộng tỉnh lại, vội vàng lấy ra một tấm phù, thông tri học viện có người làm ra kỷ lục mới Thất Thiên Điện.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Tin Tức

Tiểu viện trong rừng, Tạ Phong Đường đang cùng Bạch Hạc đánh cờ, trên bàn cờ người tới ta đi khó phân thắng bại.

Một mảnh tín phù bay vút mà đến, rơi vào trong tay Tạ Phong Đường.

Tạ Phong Đường nhíu mày.

Gã cũng không thích có người khi mình đang chơi cờ đến quấy rầy.

Nhất là ở tình huống chính mình sắp thua.

Vẫn là Bạch Hạc hỏi:

- Lúc này tìm người, khẳng định có chuyện quan trọng.

- Lại có thể xảy ra chuyện lớn gì, không phải là học sinh nhà ai đó thi đấu vô ý bị thương, hoặc là ai đó phạm đến điều luật bị đuổi ra ngoài, việc này chỉ là lông gà vỏ tỏi việc nhỏ mà thôi.

Tạ Phong Đường không chút phật lòng nói.

Tuy là nói như thế, nhưng vẫn mở ra thoáng nhìn.

Lòng gã không ở trên thư, một bên xem một bên thuận miệng nói:

- Như thế nào, ta nói không sai, chẳng qua là có học viên sang tạo kỷ lục Thiên Ngự điện, không tính là cái gì lớn... Lập ra kỷ lục mới?

Tiếng nói Tạ Đình Phong đột nhiên trở nên bén nhọn.

Lúc này gã mới lấy lại tinh thần, ánh mắt dừng lại trên lá tín phù không thể rời đi, tin tức trên đó làm cho gã cũng hơi khiếp sợ.

Đã trải qua hơn một ngàn tám trăm năm, mặc dù là Tây Nguyệt phái, phá kỷ lục cũng không phải là việc nhỏ.

Mà ngay cả Bạch Hạc đều kinh ngạc ngẩng đầu:

- Người nói cái gì? Có người phá kỷ lục Thiên Ngự Điện? Là ai?

- Đường Kiếp...

Tạ Phong Đường gian nan phun ra chữ:

-Hắn không những phá vỡ kỷ lục của người nọ, cũng lập nên một kỷ lục mới... Đánh nát Huyền Giáp Chiến Tốt... Điều này sao có thể?

Xoát!

Bạch Hạc biến mất, thay vào đó là một cô gái toàn thân trắng nõn như tuyết.

- Ta đi thông báo Viện chủ.

Bóng người chợt lóe, đã biến mất không thấy đâu nữa

Thiên Ngự Điện.

Thích Thiếu Danh tin tưởng tràn đầy đi đến trước Thất Thiên Điện.

Trong khoảng thời gian này gã vui đầu khổ luyện, dày công tôi luyện được thuật pháp, lần này lại đến chính là muốn đánh sâu vào Bách phân Thiên Ngự Điện, trở thành học sinh đầu tiên đạt điểm tối đa, lấy vinh dự đệ nhất thiên tài cho bản thân.

Gã muốn nói cho tất cả mọi người biết rõ, Thích Thiếu Danh không chỉ là thiên tài ở việc tu luyện cảnh giới, cũng là thiên tài trên việc tu luyện thuật pháp, gã có thể đi đến hôm nay, tuyệt không chỉ dựa vào thiên phú Ngọc Môn Cửu Chuyển!

Thời khắc này đi đến bức tường kỷ lục, theo thói quen Thích Thiếu Danh nhìn thoáng qua ở trên tường.

Sau đó gã hoàn toàn giật mình.

- Chống đỡ trong vòng mười tám nhịp, đánh vỡ một con rồi? Điều này sao có thể?

Thích Thiếu Danh như bị sét đánh trúng, không thể tin nhìn kỷ lục được khắc trên tường.

Chỉ trong thời gian một đêm, không ngờ Đường Kiếp từ chín mươi chín điểm lập tức nhảy đến lập ra kỷ lục mới?

Khoảng cách trong đó to lớn, sai lệch đến độ gã gần như muốn bất tỉnh.

- Ta không tin!

Thích Thiếu Danh phần nộ quát lên.

Nhưng mặc kệ gã phần nộ hay không cam lòng như thế nào, chữ viết trên bức tường kia chứng tỏ rõ ràng thành tích của Đường Kiếp.

Đấu trường Thần Binh.

Thái Quân Dương đang cùng một học sinh đánh nhau như lửa.

Kiểm quang lóe sáng, lao vào chém một đám học sinh đến không còn sức đánh trả.

-Ồ!

Theo một tiếng hò hét, Thái Quân Dương một kiếm đẩy lui đối thủ, bay lên một cước đánh đối phương ngã xuống đất.

Trận này lại là y thắng.

Hôm nay tâm trạng y không tệ, đã thắng liên tiếp tám trận, nếu có thể thắng thêm hai trận, xứng đáng khắc tên lên bảng.

Lấy cái thẻ rời đi, Thái Quân Dương đang muốn xem xếp hạng, lại nhìn thấy vô số học sinh hùng hổ lao ra bên ngoài, hồi hã giống như đang có chuyện gì lớn, điều này làm có Thái Quân Dương cảm thấy ngạc nhiên.

Vội vàng nắm được một học sinh:

-Xảy ra chuyện gì?

Học sinh kia hô to:

- Vừa nghe được một tin, Đường Kiếp mở ra một kỷ lục mới! Chống cự trong mười tám nhịp, đánh nát một con rối! Mọi người đang đến tường kỷ lục xác nhận đây.

- Cái gì?

Thái Quân Dương hoàn toàn ngỡ ngẩn.

Vườn Tĩnh Tâm

Vệ Thiên Xung đang tu luyện pháp thuật Hỏa Cầu Thuật mới học.

Hỏa Cầu Thuật ở trong học viện Tây Nguyệt xem như là một môn thuật pháp thực dụng, uy lực không kém, thời gian thi triển cũng ngắn, khuyết

điểm duy nhất chính là hỏa cầu bay không đủ nhanh, cũng không đủ bí mật, tuy nhiên phối hợp với con rối sử dụng cũng không tệ lắm.

Thời khắc này Vệ Thiên Xung bung ra hai quả cầu, lao thẳng hướng cái bia dựng đứng phía trước, ầm một tiếng bia ngấm nổ thành phần vụn.

Vệ Thiên Xung nhìn mảnh gỗ vỡ trên đất, gật gật đầu rất là vừa lòng.

Chỉ có điều gã vẫn chưa thành thạo việc tạo thành hỏa cầu, phải mất khoảng bảy tám giây mới hoàn thiện, nếu muốn chân chính nắm giữ được cần phải tiêu phí nhiều công sức.

Trước đó vài ngày Đại ca của gã sang đây nhìn gã, thấy gã học rất nhiều thuật pháp, lại khiển trách gã một hồi, nói gã làm việc không đàng hoàng. Việc cấp bách phải là cố gắng nâng cao cảnh giới, chỉ là mới Linh Tuyên Giai đi khổ tu thuật pháp thì có bao nhiêu lợi lộc?

Thực lực gã bây giờ là vô vọng lọt vào bảng danh sách, cho dù luyện được cũng chỉ uống phí thời gian.

Cho dù nói Đường Kiếp đi đến được cấp bậc Linh Hồ, có thể học được pháp thuật tốt hơn, đến lúc đó không phải là mới bắt đầu tập luyện làm quen? Hiện tại nắm giữ một ít pháp thuật cấp thấp, kỳ thật chính là chuẩn bị nắm giữ những thứ cao cấp trong tương lai. Hơn nữa một người sử dụng pháp thuật thuần thực trong chiến đấu, vĩnh viễn so với người uy lực hùng mãnh nhưng không thuần thực pháp thuật càng có ý nghĩa, tương lai không thể nào biết được hết, hiện tại là phải nắm chắc ngay từ bây giờ.

Hai bên đều có đạo lý, khiến cho Vệ Thiên Xung tạm thời khó có thể lựa chọn.

- Ôi, ta cuối cùng nên nghe ai đây?

Vệ Thiên Xung nâng cằm suy nghĩ.

Đúng lúc này, Thị Mộng vội vội vàng vàng chạy vào, la to:

-Thiếu gia, thiếu gia!

- Xảy ra chuyện gì, kinh hoàng thế này.

Vệ Thiên Xung lười biếng nói:

- Đời học sinh ta, người trong tu tiên, phải làm sao đến trời sập cũng không sợ, thấy đao thép phía trước cũng không biến sắc, người biểu hiện như vậy thật mất mặt thiếu gia ta đó...

- Đường Kiếp tạo ra ghi chép mới của Thiên Ngự Điện!

- Người nói cái gì?

Vệ Thiên Xung nhảy dựng lên một cái.

Thị Mộng lại lặp lại một lần, sau đó hô:

- Chống đỡ mười tám nhịp, đánh vỡ một Huyền Giáp Chiến Tốt, đã viết trên tường kỷ lục, kỷ lục mới bậc Linh Tuyền!

- Kỷ lục mới?

Vệ Thiên Xung bị tin tức này làm cho choáng đầu hoa mắt.

Đột nhiên gã lại bật cười ha hả:

-Phó học của Vệ Thiên Xung ta phá kỷ lục học viên đó! Quá tuyệt vời, Vệ gia ta đều được thơm lây rồi!

Gã nói xong la to rồi nhảy lên, như gió lao ra khỏi vườn Tĩnh Tâm, một bên chạy một bên hô:

- Đường Kiếp là phó học của ta, Đường Kiếp là phó học của ta!

- Trời sập cũng không sợ hãi, thiếu gia, trời sập cũng không sợ hãi a!

Thị Mộng ở phía sau đuổi sát không buông.

Ly Trần Hiên.

Người rời xa bụi trần, cách đoạn hồng trần, cắt đứt lục dục.

Con người có lục dục, cách nhìn, nghe, ngửi, vị, sờ, ý, tuy nhiên ở Thiên Tình Tông, lục dục thì đại biểu cho không dấu vết, nói không tiếng động, vô hình như không khí, không có hình thể rõ ràng, tâm vô trần, ảnh hưởng đến cảnh giới sáu loại.

Cái gọi là đi không có dấu, chính là chỉ đến cảnh giới này, sử dụng loại thuật pháp Phi Túng thì không thể tìm ra tung tích. Nói không tiếng động chính là loại pháp thuật phát âm nhưng lại không có nghe ra tiếng, không phát ra âm thanh liền khiến cho người như đang ở trong thuật vô hình.

Vô hình như không khí và không hình thể còn lại chính là vận dụng pháp thuật cũng năng lực khống chế, phía trước chính là pháp thuật có thể hình thành trong thời gian ngắn, phía sau chính là pháp thuật phụ trợ tăng thêm hiệu quả rất nhiều.

Về phần lòng rời xa trần thế và nói không ngại thì thuộc loại trình độ rất cao, nghe nói ngay cả trong Thiên Tình Tông cũng không có bao nhiêu người nắm chắc được.

Một từ rời xa bụi trần, liền đại biểu đúng cho theo đuổi cảnh giới lòng rời xa bụi trần, về phần nói không ngại... Đó chỉ là cảnh giới tồn tại trong truyền thuyết, Thiên Tình Tông đã có nhiều năm không người đạt đến cảnh giới này.

Giờ phút này An Như Mộng an vị ngồi trước giàn hoa cầm một quyển sách mà xem.

Đây là thói quen mới hình thành gần đây của nàng, bởi vì nàng phát hiện như vậy mới có thể khiến chính mình tiến vào cảnh giới Tâm Như Chỉ Thủy (lòng bình lặng như nước).

Tâm như chỉ thủy là điều kiện cơ bản để tu luyện bí quyết Vãn Tâm.

Bí quyết Vãn Tâm xuất phát từ Tử Ngọc Tâm Pháp, là sáng chế của Tổ sư Thủy Nguyệt Thiên Tôn Tây Nguyệt phái, cánh cửa tâm pháp này đặc điểm lớn nhất chính là tu tâm tính, sau khi tu luyện thành công có thể bừa bãi ngôn cuồng, là tâm pháp hữu hiệu nhất trấn áp tâm ma.

Thiên Tình Tông dùng thuật pháp quý dị, lấy thủ pháp mau lẹ làm đầu, nhưng việc tu luyện tâm tính trước sau có chút khuyết điểm, đừng nói thái độ hành sự, chính là trong khi tu luyện dễ sinh ra tâm ma.

Tây Nguyệt phái lấy tâm làm gốc, vừa đúng khắc với tâm ma, nhưng vì thuật pháp chi đạo quá mức bảo thủ không chịu thay đổi, mặc dù uy lực hùng mạnh nhưng hình thành lại chậm, cho nên mới đầu đệ tử đều lấy việc cường hóa thuật pháp là việc chính.

Tâm pháp hai phái hỗ trợ lẫn nhau, chính là hợp tác, bởi vậy mới được ngàn năm tâm đầu ý hợp.

Cùng với tứ đại phái khác cũng giống như vậy.

Thiên Nhai Hải Các tinh thông cảnh giới và chiến đấu, cho nên trong việc học cũng không dốc lòng, Thất Tuyệt Môn phần đông là kế thừa, cho nên trong mọi mặt đều học rất tốt, ở phương diện tu luyện cảnh giới và thuật pháp lại tương đối bình thường.

Thiên Thần Cung giỏi phòng mà yếu công, mạnh sát chiêu mà yếu trong chiến đấu bình thường. Thú Luyện Môn thì ngược lại, bọn họ có được luyện thú hùng mạnh, năng lực chiến đấu bình thường rất mạnh nhưng sát chiêu lại yếu, cùng với Thiên Thần Cung chính là góc bù.

Lục đại phái đều có dài ngắn, vì nhau bù đắp, trong việc lấy lợi ích làm nền, cuối cùng hình thành ba phương công thủ đồng minh.

- Niệm vô thường ý, ma vô định thể, dục thành thối ma, hỏi trước bản tâm, ý niệm duy nhất... Hỏi trước bản tâm, ý niệm duy nhất...

An Như Mộng lăm bắm tụng, cầm trong tay chính là một quyển tạp thư, trong đầu hiện lên cũng chính là khẩu quyết tâm pháp bí quyết Vấn Tâm.

Tâm ma trong lòng người lấy ý niệm trong đầu cùng với linh khí làm vật trung gian mà hình thành, tâm niệm con người biến hóa vô định, liền giống với một suy nghĩ thay đổi chốc lát trong đầu, tâm cũng thay đổi thất thường, cũng không định hình.

Cho nên dựa theo phương pháp bí quyết Vấn Tâm, đầu tiên chính là ý niệm duy nhất trong đầu. Chỉ có ý niệm trong đầu bản thân đơn thuần đi, mới có thể ngưng cuồng làm bậy, không bị mê hoặc.

Những người sống cả đời, chuyện thay đổi ngàn vạn lần, sao có thể chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu? Thực sự như vậy, chỉ đứa ngốc mới có khả năng thành công.

Bí quyết Vấn Tâm tự nhiên sẽ không để cho người luyện rơi vào loại tình trạng cực đoan này, chỉ có người đang tu, trong lòng có đại đạo, nhắm thẳng ý muốn ban đầu, lại vừa khiến ý muốn trong đầu đơn thuần, suy nghĩ không hỗn loạn, do đó tâm tính kiên định.

- Tâm ở đại đạo, nhắm thẳng ý muốn ban đầu... Nhưng nếu ý muốn bản thân không ở trên đại đạo thì sao...

An Như Mộng đột nhiên lo lắng nói một câu.

Nàng nhẹ nhàng rung chân, cuối cùng nói:

-Thôi, thôi, mặc kệ tâm ở phương nào, cuối cùng chỉ là ý nghĩ của một chuyện.

Nói xong, nàng lại tiếp tục xem.

Mắt thì đang nhìn sách, tâm trạng vẫn như cũ là bay ra ngoài trời cao.

Đúng lúc này, một bóng người vọt vào sân, cũng là một nữ học sinh, hướng về phía An Như Mộng kêu:

- Như Mộng, Như Mộng!

- Yên Nhi, chuyện gì khiến người phải hô to gọi nhỏ?

An Như Mộng đóng sách, lông mày nhíu lại.

- Đường Kiếp... Đường Kiếp... Hẳn tạo nên ghi chép mới của Thiên Ngự Điện?

- Người nói cái gì?

An Như Mộng thoáng chốc đứng lên, ngay cả sách đặt trên gối cũng rớt xuống đất.

- Đường Kiếp vào Thiên Ngự Điện, trong mười tám thức chống đỡ mười con rối, đánh vỡ một con rối Huyền Giáp Chiến Tốt, trên tường kỷ lục đã thông báo không có nhầm!

- Đánh vỡ Huyền Giáp Chiến Tốt?

An Như Mộng hít một hơi lãnh khí.

Tuy nhiên ngay sau đó, nàng đã nhắm mắt lại, sau khi ngực kịch liệt đập phồng vài cái, nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Sau đó nàng lạnh nhạt mở miệng trả lời:

- Đã biết.

Hôm nay, tin tức Đường Kiếp ở Thiên Ngự Điện lập nên kỷ lục mới đã mọc cánh như bay truyền khắp học viện, rất nhanh, tất cả học sinh, Thượng Sư, đều đã biết Đường tạo nên ghi chép mới ở Thiên Ngự Điện.

Trong lúc nhất thời, cái tên Đường Kiếp trở thành một đề tài cho đám học sinh đàm luận, nhất thời nổi bật sáng chói.

Học Tử Lâm.

Cố Trường Thanh nhận được tin tức cũng là ngạc nhiên.

Cùng người khác không giống chính là, khiếp sợ trôi qua, Cố Trường Thanh hỏi ra liên tiếp mấy vấn đề:

- Ai có thể nói cho ta biết, vì sao ngay vào lúc này Đường Kiếp lại lập nên kỷ lục Thiên Ngự Điện? Là trùng hợp? Hay là lại cố ý? Nếu như cố ý, vậy có phải trước đó hắn cố ý che giấu thực lực? Nếu như che giấu thực lực, lại vì sao đến lúc này đột nhiên bại lộ?

Không ai có thể trả lời gã.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ban Thưởng

Đường Kiếp đứng ở trước mặt Tạ Phong Đường.

Không khom lưng.

Không cao ngạo.

Tạ Phong Đường đánh giá tiểu tử trước mắt, một lâu sau, mới gật đầu nói:

- Người lại khiến ta một lần nữa giật mình rồi.

Chuyện có thể làm cho Viện chủ Tây Nguyệt học viện giật mình, không nhiều lắm.

Nhất là chuyện của học sinh.

Đường Kiếp lại ít nhất đã làm cho trái tim của Tạ Phong Đường mãnh liệt run rẩy ba lần, một lần là thân phận, một lần là truyền pháp, một lần nữa chính là hiện tại.

Nếu như nói hiện tại Tạ Phong Đường quen thuộc với người học sinh nào nhất, vậy liền thuộc về Đường Kiếp rồi.

Lại đừng coi thường hai chữ “quen thuộc” này, bao người vắt hết óc, hao hết tâm tư, vì cái gì cũng làm chính là muốn lẫn lộn trước mặt ông chủ để được một cái “quen mặt”.

Chỉ có khi ông chủ đối với người có ấn tượng rồi, rất nhiều chuyện mới có thể nghĩ đến người, người có năng lực mới có thể được càng nhiều thêm cơ hội.

Thế nhân đều cố gắng, có thể chỉ có cố gắng mà không cơ hội, cũng chỉ có thể trở thành cu li.

Chỉ có cơ hội cộng thêm cố gắng, mới có thể biến đổi thành kỳ ngộ.

Học sinh học viện Tây Nguyệt hơn vạn, thân là Viện chủ Tạ Phong Đường căn bản không thể biết mỗi một học sinh, cho dù là Thích Thiếu Danh Ngọc Môn Cửu Chuyển, An Như Mộng thiên tài Thiên Tình Tông, lão cũng chưa có thấy qua —— năm nào học viện Tây Nguyệt không nhận được thiên tài?

Bởi vậy cho dù là nghi ngờ thân phận Đường Kiếp, cũng không có nghĩa Tạ Phong Đường sẽ đối với hắn có bao nhiêu chú ý.

Nguyên nhân không có việc đi xác định thân phận, còn có một nguyên nhân trọng yếu chính là Tây Nguyệt phái cũng không biết Binh chủ bảo tàng không ở Mạc Khâu.

Nhưng khẳng định bọn họ biết bảo tàng không ở trong Văn Tâm Quốc, dù sao Hư Mộ Dương là một đường chạy nạn đến Văn Tâm.

Bảo tàng không nằm trong phạm vi thế lực của mình, đã định trước rất khó lấy được, cho dù là đạt được cũng phải trả cái giá lớn.

Căn cứ vào điểm này, Tây Nguyệt phái đối với việc đạt được bảo tàng cũng không có nhiều hứng thú, mục đích chủ yếu vẫn là không cho Thiên Thần Cung đạt được.

Đây chính là duyên cớ vì sao Tạ Phong Đường sau khi truyền pháp Đường Kiếp lại không tiếp tục đầu tư.

Việc này chính là một chỗ tốt nằm trong dự tính Tây Nguyệt phái đưa cho Đường Kiếp, đồng thời cũng khiến cho Tây Nguyệt phái không vội thúc ép Đường Kiếp.

Có lợi.

Có khuyết điểm.

Nhưng là hôm nay, Đường Kiếp lại một lần nữa hiện ra trước mắt Tạ Phong Đường.

Lấy thân phận người sáng lập kỷ lục Thiên Ngự Điện.

Nói chuyện với Tạ Phong Đường, Đường Kiếp kính cẩn trả lời:

- Việc này đều phải nói cảm ơn Viện chủ đã chiếu cố tiểu tử, có thể học được bí học vô thượng Thần Tiêu Kiếm Điển, mới có thành tích trận chiến này, học sinh không dám kể công.

Tạ Phong Đường thản nhiên nói:

- Bí pháp Tây Nguyệt mặc dù không dễ dàng truyền lại, nhưng số người hành năm có thể đạt được cũng không bao nhiêu. Nhưng có thể dựa vào kế thừa bí pháp liền lập nên ghi chép ngàn năm, cũng là trăm năm chẳng có một... Đã trải qua một ngàn tám trăm năm lắng đọng, người cũng biết tường lý lục Thiên Điện, phía sau từng kỷ lục, đều đại biểu cho vô số cơ duyên, thực lực, chuyện xưa, thậm chí có máu và nước mắt!

Nói xong những lời cuối cùng, thanh âm của Tạ Phong Đường đã trở nên nghiêm nghị.

Niềm vui bất ngờ qua đi, chính là chất vấn.

Tạ Phong Đường cần Đường Kiếp đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Lúc này Đường Kiếp cũng không thể lại dùng loại lý do đánh hết sức, Tạ Phong Đường cũng không phải là Tiên lão, Tiên lão dù gì chỉ là làm việc vặt trong Học viện, tùy tiện nói mấy câu ứng phó là được, nhưng loại lý do này mà dùng với Tạ Phong Đường chính là tìm đường chết —— hẳn tuyệt đối sẽ không để người trước mặt bắt hãn bùng nổ một lần thử xem.

Đường Kiếp nhưng chỉ là cười nói:

- Lời Viện chủ nói không sai, sau lưng mỗi kỷ lục Thất Thiên Điện, đều có vô số huyết lệ... Thân không có sở trường, nếu còn muốn đạt được thành tựu lớn, vậy cần phải trả giá lớn.

Nghe nói như thế, Tạ Phong Đường ngẩn ra:

- Người...

- Cửu Tử Quy Nguyên Pháp.

Đường Kiếp trả lời.

Cái tên này giống như là sét đánh trên đầu Tạ Phong Đường, lão cả kinh kêu to:

-Cửu Tử Quy Nguyên Pháp? Người cũng dám tu Khổ Tịch Tâm Thiện?

Cửu Tử Quy Nguyên Pháp, chính là bí thuật ghi chép trên Thần Tiêu Kiếm Điện.

Bí thuật này không phải so Tây Nguyệt phái sáng chế, mà là Tiên Đài Đại Năng Tây Nguyệt phái sau khi phá giới chu du khắp nơi, lấy được từ một giới khác đem về, nghe nói là xuất phát từ một quyển tiên thư gọi là Khổ Tịch Tâm Thiện.

Phương pháp tu luyện rất dễ, có hiệu quả luyện thân thể, một khi tu luyện thành công, cốt cách toàn thân vững như kim cương, vả lại một ít

pháp thuật động kim phá giáp cũng tăng thêm hiệu quả.

Tuy nhiên tên như ý nghĩa, phương pháp tu luyện này cực kỳ nguy hiểm, người đang tu luyện nếu không cẩn thận rất dễ tẩu hỏa nhập ma, không chỉ có như thế, còn phải vượt qua khảo nghiệm sống chết mới có thể đột phá, Mức độ nguy hiểm này có thể nói là thập tử nhất sinh, còn gọi là Cửu Tử Quy Nguyên Pháp.

Pháp thuật như vậy, tự nhiên sẽ không có người bằng lòng đi luyện.

Mặc dù nói giới Tu Tiên vì tiền đồ không ít người có gan liều mạng, nhưng là phải phải đấu như thế nào —— anh dùng cầm lấy vũ khí đấu tranh gọi là dũng si, cầm lấy một cây súng lục năm viên đạn tự đưa lên đầu mình giữ cò còn gọi là đồ ngốc.

Cái vị Đại Năng kia sở dĩ đem phương pháp này về, chẳng qua là vì phương pháp này giống Tàng Tượng Kinh, đều là pháp thuật luyện thân thể ở Linh Đài kỳ, cực kỳ hiếm thấy, nhất định có được giá trị nghiên cứu, bởi vậy mới thu lấy đưa vào Thần Tiêu Kiếm Điển, lại thật không nghĩ tới có ai đó đi luyện nó.

Nếu bàn về hiệu quả tu luyện, nó không kém hơn Tàng Tượng Kinh, thậm chí có khi còn hơn, nhưng nói đến tính an toàn lúc tu luyện, Tàng Tượng Kinh quăng nó cách xa vạn dặm.

Đường Kiếp tự nhiên sẽ không ngây ngô đi chọn thứ đồ hư này.

Nhưng chuyện lần này hẳn làm quá lớn, trước đó chính hắn cũng không nghĩ tới đánh nát con rối.

Chuyện đã xảy ra, hắn nhất định phải làm gì đó để bù lại.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ đến Tam Môn Bán.

Lúc trước hắn nói với Tạ Phong Đường hắn nhớ kỹ pháp thuật Tam Môn Bán, nhưng nhớ Bán Môn là cái, Tạ Phong Đường không có hỏi, Đường Kiếp cũng không nói, lưu lại dùng để chuẩn bị ứng biến chuyện sau này.

Sau khi chuyện kỷ lục xảy ra, Đường Kiếp liền nghĩ đến Cửu Tử Quy Nguyên Pháp.

Công hiệu phương pháp luyện thân thể này chính là tình huống bản thân trước mắt, Tạ Phong Đường cũng không luyện qua Cửu tử Quy Nguyên Pháp, thậm chí ngay cả Vô Tướng Kim Thân cũng chưa luyện qua, bởi vậy cho dù đem hắn mổ ra điều tra, đều khó có thể tra ra cái trò gì.

Thời khắc này hắn tung ra Cửu Tử Quy Nguyên Pháp, Tạ phong Đường cũng bí chần động trợn mắt há mồm, kinh ngạc nhìn hắn:

- Cho nên tháng trước người mới mỗi ngày đều đi Cốc Hồ Khiếu, chính là vì trải qua đấu tranh sống chết?

- Vâng!

Đường Kiếp trả lời.

Phối hợp việc đến Cốc Hồ Khiếu cùng Cửu Tử Quy Nguyên Pháp, giải quyết hoàn mỹ xong tất cả vấn đề, cho ra đáp án hợp lý nhất, này không những có thể giải thích được nguyên nhân Đường Kiếp đột nhiên tăng mạnh thực lực, cũng có thể giải thích vì sao hắn phải thường xuyên đi Cốc Hồ Khiếu.

- Nhưng người lúc trước làm sao sẽ ghi nhớ loại pháp thuật này?

Tạ Phong Đường khó hiểu, Thần Tiêu Kiếm Điển nhiều pháp thuật như vậy, người như thế nào cố tình đi nhớ cái pháp thuật cửa chết?

- Bởi vì phương pháp này đơn giản. Lúc ấy thời gian không đủ, học sinh cũng chỉ có thể tận dụng khả năng tìm một ít công pháp đơn giản để nhớ, sau mới ý thức được đây là Cửu Tử Quy Nguyên Pháp.

Đường Kiếp nói đối diện mặt không đỏ thớ không gấp:

- Nếu như đã nhớ, nếu không học một ít, dùng một ít, học sinh như thế nào cam tâm?

- Hoang đường! Quả thực là không biết sống chết, người có thể sống đến hiện tại cũng là vận khí!

Nghe được câu trả lời của Đường Kiếp, Tạ Phong Đường liền giận mà không có chỗ đánh, chỉ vào mũi Đường Kiếp mà mắng. Lão tuy là rắn dạy, nhưng trách cứ đến từ quan tâm cùng phần nộ:

- Người cũng đã biết, người làm như vậy có bao nhiêu nguy hiểm?

- Theo lời Viện chủ, sau mỗi một kỷ lục trên tường đều cất giấy vô số cơ duyên, thực lực, chuyện xưa, thậm chí là máu và nước mắt... Học sinh thiên tư bình thường, nếu có thể bổ ích, liền không thể đi con đường tầm thường.

Giọng điệu Đường Kiếp bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh cung cất giấy giác ngộ nhìn rõ sống chết.

Tuy rằng hãn tu luyện Cửu Tử Quy Nguyên Pháp là giả, nhưng việc đi lại ở ranh giới sống chết đều thuận lợi cũng là thực, nói đến hung hiểm, thật đúng là không chắc so với công pháp này thua kém bao nhiêu. Cho nên thời điểm này nói đến, cảm tình trên mặt đúng là không có chút nào nguy trang.

Lấy sự chu đáo của Tạ Phong Đường, tự nhiên nghe ra được nặng nề cùng chua xót trong giọng nói kia.

Nói dối hoàn mỹ có khi không phải ở nội dung tinh mỹ, quan trọng hơn chính là công lực của người biểu diễn, giờ khắc này, Tạ Phong Đường đúng là không tiếp tục hoài nghi Đường Kiếp.

Vừa nghĩ tới Đường Kiếp vì thành tựu mà không tiếc liều mạng, Tạ Phong Đường cũng thở dài một tiếng:

- Thôi thôi, cuối cùng là do lúc trước truyền pháp không suy nghĩ chu toàn, sau này ta phải bắt Thiên Nhất Các bỏ đi phương pháp này, nếu không lại lỡ truyền cho học sinh. Phương pháp này quá mức nguy hiểm, như vậy đi, phương pháp này người về sau không thể luyện nữa, ta bồi thường cho người một ít thứ khác.

- Vâng!

Đường Kiếp cung kính trả lời.

Xem thái độ Đường Kiếp thành khẩn, Tạ Phong Đường lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Mặc kệ như thế nào, lần này người lập nên kỷ lục mới ở Thiên Ngự Điện là sự thật, theo quy củ Học viện, đều phải được ban thưởng.

Đây mới là mục đích Tạ Phong Đường gọi hân tới.

Theo quy củ Học viện, người đạt tới điểm tối đa, được thưởng một lần, người phá kỷ lục, một phần thưởng.

Thưởng cho điểm tối đa là một viên Chân Nguyên Đan, giá trị không cao, cũng tương đương với trăm linh tiền, dù sao điểm tối đa với học sinh mà nói cũng không khó khăn lắm, chỉ cần khổ luyện liền có thể đạt được.

Tuy nhiên phần thưởng cho phá kỷ lục sẽ cao hơn.

Theo như quy củ Tây Nguyệt phái, có thể lưu lại tên của mình trên tường kỷ lục Thất Thiên Điện, Tây Nguyệt phái thưởng cho mười khối linh ngọc, đồng thời Học viện Tây Nguyệt có thể thưởng một phần khác, cụ thể thì do Học viện quyết định.

Mười khối linh ngọc tương đương với mười vạn tiền linh, từ trước tới nay, đây là phần thưởng lớn nhất Đường Kiếp lấy được, cũng là do Tây Nguyệt phái trực tiếp đưa ra.

Này không kỳ quái, loại sự tình này liên giống với học sinh phá kỷ lục vận hội, Cục Giáo Dục thành phố đưa ra mười ngàn đồng tiền thưởng, thật ra cũng không cho là nhiều.

Về phần thưởng riêng trong Học viện, bình thường chính là suy nghĩ một chút, cụ thể thì do Viện chủ quyết định.

Sau khi đem mười khối linh ngọc cùng viên Chân Nguyên Đan giao cho Đường Kiếp, Tạ Phong Đường mỉm cười nói:

- Linh ngọc thưởng cho người là thuộc về môn phái, theo quy củ, Học viện còn có phần thưởng khác cho người. Người có thể trước nghĩ xem người cần gì.

Chuyện phá kỷ lục mặc dù là đúng như Tạ Phong Đường nói là vinh quang, là công huân, là chiến tích.

Một trường học có một người tốt như vậy, toàn bộ trường học đều được thơm lây.

Đây chính là nguyên nhân, Tạ Phong Đường nổi tiếng là Tạ lão keo kiệt lần này cũng là phá thiên hoang địa lần nữa hào phóng, không ngờ chủ động hỏi Đường Kiếp muốn cái gì.

Đường Kiếp vội vàng hồi đáp:

- Học sinh muốn tu Khí Đạo, nhưng bất hạnh tài nguyên không đủ.

- Khí đạo?

Tạ Phong Đường giật mình.

Học viện Tây Nguyệt có mở ngành học đan phù trận khí, tuy nhiên muốn học đầu tư không nhỏ.

Hạng mục học tập bản thân đều phải gánh học phí, trong lúc đó còn có các loại phí dụng tiêu hao.

Như luyện khí liên cần tự trả tiền mua tài liệu, luyện phù liên cần muốn mua lá bùa cùng mực, luyện đan luyện trận cũng cần một đồng tài liệu lớn, Học viện cung cấp tất cả tài liệu, nhưng toàn bộ đều niêm yết giá công khai, chính mình mua, chính mình luyện.

Về phần luyện chế ra thứ gì đó, sau khi được Học viện nghiệm thu, xác nhận đủ tư cách liên có thể buôn bán, thu vào học sinh tự giữ lấy, chỉ có điều lấy năng lực học sinh, phải dùng cách này kiếm tiền chung quy phải cần một khoảng thời gian nghiên cứu gian khổ.

Suy xét đến kỳ môn tạo học không cao, đầu vào quá lớn, phân tán linh lực, bởi vậy đám học sinh không phải dễ dàng nguyện ý đi học, phần lớn đều là mấy học sinh thiên phú xuất thân lớn, mới có thể thử đi con đường này.

Bởi vậy nghe được thỉnh cầu của Đường Kiếp, Tạ Phong Đường cũng ngây ra một lúc, lão mặt nhăn mày nhu nói:

- Người trên con đường tu luyện biểu hiện xuất sắc, không cần thiết phải đi học những thứ vật vãnh bên lề đó. Trong tu luyện phân tâm chính là tối kỵ!

Đường Kiếp cười cười:

- Học sinh sở dĩ có biểu hiện như hiện tại, có ba nguyên nhân. Một là lúc trước Viện chủ bồi thường cho sinh một ít tài nguyên, hai là đạt được truyền pháp Thần Tiêu Kiếm Điển, ba là Cửu Tử Quy Nguyên Pháp. Nhưng nghĩ lại, việc này cũng không chỉ là như vậy mà thôi. Học sinh không dám đem kỳ vọng gửi cho kỳ ngộ, chung quy là phải tìm ra một phương pháp an toàn lâu dài.

- Thì ra là thế.

Tạ Phong Đường nghe hẳn nói cung có đạo lý.

Thực lực bây giờ của Đường Kiếp, đúng là nhất định có được nhân tố cơ duyên xảo hợp, nhưng xét đến cùng, hẳn chung quy cũng chỉ là Ngọc Môn Ngũ Chuyển. Nếu không gặp ngộ được điều mới, vậy thì sớm muộn sẽ bị tụt lại phía sau.

Nếu như thế, hẳn tự nhiên phải nghĩ ra biện pháp nâng cao mình.

Chỉ có điều học những mục này mặc dù có thể phát tài, nhưng cũng là chậm trễ tu luyện, cuối cùng nhanh học thành tài vẫn là khiến bản thân sai lầm, vậy phải xem tự bản thân mỗi người rồi.

Thời khắc này lão chỉ nghĩ sơ qua, liền gật đầu nói:

- Nếu như thế, người có thể thử đi tu hành Khí đạo, miễn học phí cho người, tuy việc do người chọn, nếu là thấy bản thân không có thiên phú này, không bằng sớm buông tha đi.

Học phí hạng mục phụ hàng năm là hai trăm linh tiền, mười năm chính là hai ngàn.

Tạ Phong Đường đúng là ban thưởng rất tốt cho Đường Kiếp, đây cũng chính là phần ưu ái Tạ Phong Đường đối với hắn, với lại thân phận của lão, mới có thể hào phóng như thế, đổi lại là người khác chưa chắc hào sảng như thế.

Dù sao chân chính thưởng cho người phá lý lục là mười khối linh ngọc, phần thưởng của Học viện cũng chỉ là phụ mà thôi.

Đã vậy còn chưa đủ, Tạ Phong Đường lại bồi thêm một câu:

- Ta vừa bắt người đỉnh chỉ tu luyện Cửu Tử Quy Nguyên Pháp, như thế nào cũng phải làm ít bồi thường. Người tự đi Linh Đài Các lĩnh một kiện trung phẩm thuật khí đi.

- Đa tạ Viện chủ hậu hĩnh ban thưởng!

Đường Kiếp lớn tiếng trả lời.

Có thể sử dụng pháp thuật mình chưa bao giờ tính toán đi học đổi lấy một kiện trung phẩm thuật khí, việc mua bán này đáng giá!

Ôi, lúc trước nếu mình nhớ kỹ Tứ Môn Bán thì tốt rồi.

Đường Kiếp lòng tham không đủ nghĩ đến.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Rèn Kim Đài

Từ chỗ Tạ Phong Đường trở về, mới đến Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp liền thấy một đám người chờ ở cửa.

Đúng là đám người Thư Liễu Thái Bình, còn có một ít học sinh khác của Tiêu Dao Xã, đám người Lý Dật Cảnh, Dương Chí Xa, cả Vệ Thiên Xung và Thị Mộng cũng có.

Nhìn đến Đường Kiếp trở về, Vệ Thiên Xung hưng phấn chạy tới, nắm lấy Đường Kiếp hô:

- Ai nha, người đi đâu vậy, chúng ta cũng chờ người hơn nửa ngày rồi!

Đường Kiếp lập nên kỷ lục mới Thiên Ngự Điện, đám người kia nếu không đến tìm hắn mới là việc lạ.

Đường Kiếp cười nói:

- Còn có thể đi nơi nào, không phải là bị Viện chủ gọi đi sao?

- Nhất định là đã ban thưởng rồi.

Đám người Thái Quân Dương hâm mộ nói.

Liễu Hồng Yên đã tới gần lại đây:

- Nói mau nói mau, Tạ Viện chủ cho người cái gì tốt.

Đường Kiếp cũng không giấu diếm, nói mười khối linh ngọc cùng chuyện miễn học phía tu hành Khí đạo.

Vừa nghe đến mười khối linh ngọc, tất cả mọi người đỏ mắt.

- Mời khách! Nhất định phải mời khách!

Lý Dật Cảnh hô to.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Những người khác cũng hô to theo.

Đường Kiếp cười khố nói:

- Các là đang ăn cướp hả.

- Đúng vậy, chính là muốn cướp người, ai kêu người chiếm được rất nhiều thứ tốt chứ.

Bình Tĩnh Nguyệt ở một bên cười nói:

- Nếu như người không nhanh phun ra một ít, lòng của chút không cân bằng được.

Lúc này Thư Danh Dương đột nhiên nói:

- Ta cảm thấy, các người làm như vậy thật không tốt.

Đường Kiếp rất là cảm động:

- Vẫn là Thư huynh biết thông cảm người.

Thư Danh Dương không nhanh không chậm nói:

- Nếu Đường huynh được mười ngàn linh tiền, sao có thể bình thường mời khách chứ? Phải mời cũng là mời linh yển mới được.

Trước mắt Đường Kiếp tối sầm, một đám người đã cười rộ lên dụ dỗ:

- Đúng vậy. chính là phải mời linh yển mới đúng!

Vẫn là Thái Quân Dương vung tay lên:

- Chuyện mời khách lát nữa nói sau, ta tìm Đường Kiếp còn có việc đây này.

Đường Kiếp kỳ quái

- Tìm ta có chuyện gì?

Thái Quân Dương nhếch miệng lên:

- Còn có thể là cái gì? Đương nhiên là đánh một hồi rồi. Người lập nên lý lục Thiên Ngự Điện, nói vậy thực lực có tiến bộ, đang tính toán muốn độ sức một phen.

- Đúng, đúng, đánh một trận!

Mọi người lại lần nữa ồn ào.

Đường Kiếp biết cũng từ chối không được, gật gật đầu:

- Được, chẳng qua nếu muốn đánh, tất cả liền lại đây đánh. Muốn lừa gạt ta, trước hết phải để ta đánh các người hết một lần.

- Đành liền đánh, chả lẽ còn sợ người?

Liễu Hồng Yên ngạo nghễ trả lời.

Buổi chiều cùng ngày, Đường Kiếp cùng học sinh Tiêu Dao Xã đi đấu trường Thần Binh, đấu một trận ác liệt.

Lúc này hắn không giữ lại thực lực, toàn lực phát huy, một đám học sinh toàn bộ bị hắn đánh bại.

Mặc dù trong khoảng thời gian này thực lực Thái Quân Dương đột nhiên tăng mạnh, chung quy đánh không lại Vô Tướng Kim Thân Đường Kiếp triển khai, bị hắn đánh thành đầu heo.

Sau một phen đối chiến, Đường Kiếp vừa thấy bảng danh sách, bản thân lại đề tên đứng đầu bảng.

Để trả thù, tiệc tối đêm đó, đám người Tiêu Dao Xã gọi một đồng đồ ăn quý báu, một hơi làm thiet hơn bốn trăm của Đường Kiếp.

Tuy nhiên Đường Kiếp cũng không khách khí, trong buổi tiệc tìm cơ hội một mình cùng với Thái Quân Dương nói:

- Người đi nói cho Lâm Đông Thăng, muốn ta thọ yến phó lão gia tử không vấn đề gì, chẳng qua giá cả bảy trăm, hơn nữa phải đưa trước.

- Cái gì?

Thái Quân Dương bị công phu sư tử ngoạm của Đường Kiếp làm cho hoảng sợ.

Đường Kiếp lười biếng trả lời:

- Ta hiện tại dù gì cũng là học sinh phá kỷ lục Thiên Ngự Điện rồi, giá trị con người sao có thể cùng cấp với các ngươiow Bảy trăm tiền, đây là giá ta ra thấp nhất vì nể mặt là bạn học đó.

Thái Quân Dương nghe được mặt nhăn mày nhí:

- Đường Kiếp, tuy nói tiền tài trong cuộc đời tu tiên là quan trọng, nhưng cũng không phải ngay cả bạn học đều như thế đi? Người nói con người giá được nâng lên, nâng thành một trăm cũng quá đủ rồi, tăng tới bảy trăm, thật là nhiều lắm. Làm việc như thế, cũng không phải việc con người phải làm...

Nét mặt của gã nhìn Đường Kiếp đã mang theo chút bất mãn.

Đường Kiếp hiểu được ý tứ của gã, gã đang nhắc nhở Đường Kiếp, ngàn vạn lần đừng như tiểu nhân đắc chí, một khi có thành tựu liền đắc ý vênh váo.

Phải biết rằng bọn họ hiện tại chung quy cũng chỉ là học sinh bậc Linh Tuyền, thành tích bây giờ có thể xưng hùng ở cấp bậc Linh Tuyền, qua bậc này, thành tựu đạt được trước đó cũng đã mất ý nghĩa.

Bao nhiêu thiên tài mới bắt đầu đều là kinh diễm, đi tiếp về sau dần dần tiêu tan trong mọi người, hiện tại kiêu ngạo chỉ mang đến phiền toái trong tương lai.

Đường Kiếp cũng là cười nói:

- Cho nên mới muốn mời người hỗ trợ, người đừng nói là ta nói, đã nói là đề nghị của người không phải được sao? Chuyện thành chia người một trăm, như thế nào?

Thái Quân Dương nghe được lắc đầu liên tục thở dài:

- Như thế nào đều là như thế này... Được rồi được rồi, xem ở phần một trăm được chia, này ác nhân để ta làm, nhưng nếu là gã không đồng ý, vậy không có quan hệ gì với ta.

- Gã sẽ đồng ý.

Đường Kiếp cười hì hì trả lời.

Nhìn Thái Quân Dương hướng Lâm Đông Thăng đi đến, Đường Kiếp lầm bầm trong miệng:

- Như thế nào đều là như thế này... Như thế nào đều là như thế này...

Trên mặt hiện ra mỉm cười, mang theo vui mừng, mang theo khó hiểu, đồng thời cũng mang theo một chút hoang mang.

Một lát sau Thái Quân Dương trở về, nói cho Đường Kiếp: Lâm Đông Thăng nói phải đi về hỏi ông cụ nhà gã.

Đường Kiếp thất vọng.

Vì vậy đáp án Lâm Đông Thăng có thể chính là Bạo Viên rất nhỏ, cùng những người khác giống nhau, gã cũng không chừng cũng là một mặt hàng bị người lợi dụng mà thôi.

Về phần nói Lâm Đông Thăng có thể đáp ứng hay không, hẳn căn bản không lo lắng ----- đừng nói bảy trăm, chính là muốn bảy ngàn Cổ Trường Thanh đều đưa ra được. Đương nhiên, nếu làm như vậy chẳng khác nào nói rõ cho đối phương ta biết tính toán của các người rồi.

Yến hội qua đi, một đêm vô sự.

Sáng sớm hôm sau, Đường Kiếp đi Rèn Kim Đài.

Rèn Kim Đài nằm trong lòng núi Thanh Vân, trong núi có địa hỏa ngàn năm không ngừng, Tẩy Nguyệt phái dùng trận địa dẫn địa hỏa dùng riêng cho mình, làm cho nơi này thành nơi rèn kim ở Học viện, còn được gọi là Rèn Kim Đài, vừa thành khu hỏa địa.

Thượng sư phụ trách Rèn Kim Đài gọi Đơn Tín, đã được học viện thông báo, sau khi nghe được tin tức Đường Kiếp lập kỷ lục liên tục mình dẫn hẳn

Rèn Kim Đài nhìn, tùy hãn chọn một nơi.

Cùng Thất Thiên Điện giống nhau, Rèn Kim Đài tên gọi chính thức phải gọi là Khu tu luyện Khí đạo, tạo ra binh khí bất chỉ chỉ là một phân loại trong đó.

Tu kuyện Khí đạo chia làm ba bộ phận tổ hình, phụ pháp, tế luyện.

Trong đó tổ hình chủ yếu là chỉ hình thành trang bị, thì ra là đúc binh khí. Sở dĩ gọi là tổ hình là bởi vì nơi này tạo ra đều không phải chỉ là binh khí, cũng bao gồm cả hộ giáp cùng những thứ phòng ngự, túi giới tử và vật phẩm phụ trợ, thậm chí còn có hoa giỏ chén rượu với một số loại kỳ lạ khác. Tài liệu sử dụng đủ loại không chỗ nào không có, cũng không giới hạn chỉ mỗi kim loại.

Nguyên nhân chính là đây, bản thân tổ hình cũng là rèn, cạnh đó còn bao gồm nhiều loại.

Phụ pháp tắc là chỉ trên trang bị thành hình có khắc chế pháp trận, khiến nó có hiệu quả đặc thù. Điểm này cùng con rối có chút giống, nhưng bởi vì trang bị thể tích nhỏ, đối với trận pháp yêu cầu rất cao, bởi vậy đã phát triển ra một bộ hệ thống độc đáo, không hề xưng là trận, mà gọi là cấm.

Mặc dù như thế, cấm và trận vẫn như cũ có nhiều chỗ tương thông, cho nên cấm trận thường thường cũng bị gộp lại mà gọi. Bởi vậy, học sinh tinh thông Trận đạo cũng có thể tu hành Khí đạo. Cái này cùng với trong đội thể thao lựa chọn đội viên đội nhảy cầu có đạo lý giống nhau, bởi vì cái đó gọi là có thuật tương thông.

Thâm chí không chỉ có Khí đạo, đan phù chi đạo cũng có thể tu tập, nếu như nói đan phù trận khí vì phụ trợ tu tiên, vậy thì trận đạo chính là phụ trong phụ, bất kể loại đan phù khí nào, đều cần dùng đến trong trận đạo.

Đương nhiên, khác biệt là, đặc điểm tất cả không giống nhau.

Bản thân Trận đạo bác đại tinh thâm đường đường đều thông không gì, nhưng người tu tập trận đạo bác đại tinh thâm ----- mặc kệ cái gì là khoa học hay là toán học, lại không có nghĩa nhà số học sẽ trở thành chuyên gia trong mọi lĩnh vực.

Về phần tế luyện chính là việc cuối cùng còn lại trong luyện khí, chỉ có thuật khí trải qua tế luyện, pháp bảo mới có thể trở thành vũ khí chỉ thuộc riêng mình, tế luyện đến mức cao thâm, thậm chí sẽ được tâm ý tương thông, lấy ý điều khiển vũ khí, thay đổi rất lớn uy lực của vũ khí.

Tuy nhiên công việc tế luyện không chỉ là của người luyện khí, đồng thời cũng là việc của người sử dụng, không phải năm rộng tháng dài không thể thành.

Dùng ba bậc này làm chuẩn, toàn bộ khu tu luyện Khí đạo chia làm chế dạng, đúc, chế cấm, phụ cấm, luyện cấm, sinh tế, huyết tế và tinh luyện là tám bộ môn chủ yếu, mặt còn có chính là kho cất giữ, cùng với bộ môn phụ trợ.

Thời gian này Thượng sư Đơn Tín mang theo Đường Tín đi một vòng Rèn Kim Đài, trong đó khu chế tạo lớn nhất, vừa chế tạo, cạnh đó, bao gồm nhiều cư xá tổ hình.

Ở khu chế tạo, Đường Kiếp cuối cùng tìm được cảm giác rèn sắt trong ấn tượng.

Chỉ thấy trong đại sảnh trống trải nóng bức, đặt song song mười lò lửa lớn, dưới mỗi lò lửa đều có rất nhiều rất trận văn đan xen, ở dưới lò lửa phun ra ngọn lửa mãnh liệt.

Đứng trước lò toàn bộ đều là đại hán cơ bắp, vung tay đập sắt, mồ hôi rơi như mưa, leng keng không ngừng bên tai.

Những đại hán này có đang tạo khôì giáo, có đang chế tạo đao kiếm, cũng có làm một ít thứ hình thù kỳ quái, căn bản Đường Kiếp nhìn không hiểu gì đó. Ở bên cạnh bọn họ còn đứng một học sinh bên cạnh những thợ rèn làm thợ thủ, ngẫu nhiên có người tạo ra một cây đao, quăng đến máng nước ở bên cạnh, chỉ nghe xèo một tiếng, bốc lên một mảnh hơi nước, sau có còn có học sinh khẩn trương đi lên lau mồ hôi cho “sư phụ”.

Thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy đến một ít học sinh ở bên cạnh hỏa lò vung chủy, bên cạnh là sư phụ chỉ dạy, thường thường còn lớn tiếng quát mắng cùng khiển trách.

- Nơi này chính là khu đúc chủ yếu nhất ở khu tu luyện Khí đạo. Khu đúc mỗi năm phải ba ngàn trang bị vũ khí, không chỉ có dùng để cung ứng cho học sinh cần thiết, thỉnh thoảng cũng sẽ cung cấp một ít cho Văn Tâm Quốc. Binh khí từ nơi này đi ra, cho dù là kém nhất, nếu đến thế gian cũng là thần binh lợi binh.

Lúc này Đơn Tín giải thích với Đường Kiếp, lão tuy là Thượng sư, tiếp đãi Đường Kiếp có chút long trọng, dù sao đây cũng là học sinh phá kỷ lục Thiên Ngự Điện, lại được Tạ Phong Đường coi trọng, đãi ngộ đương nhiên khác biệt.

- Những thứ kém nhất này, đều là được đám học sinh làm ra.

Đường Kiếp cười nói.

Đơn Tín nghe nói như thế, cũng bật cười ha hả:

- Chưa từng có, cũng không nghĩ sẽ có, luôn có một quá trình đó. Phải biết rằng đúc binh ở trong này lại không giống thứ thế gian tạo ra, bởi vì trên binh khí phải phụ cấm, cho nên mỗi cái hình dạng, mỗi một cái đều có sức chú ý riêng, không chỉ có sắc bén bên ngoài, trọng yếu hơn bên trong phải phù hợp. Nếu như lực bên ngoài đã kích thay đổi kết cấu bên trong, vậy đành xem năng lực mỗi người rồi. Người đừng coi thường mỗi một búa

đập xuống, kỳ thật mỗi một chùa đều tiêu hao linh khí, mỗi một chùy rơi xuống đều phải chuẩn, mỗi một chùy đều có sức khác nhau! Đan phù khí trận là hạng mục học phụ, nhưng bất luận là học phụ môn gì, cũng đều cần đầy đủ tu vi mới có thể phát huy.

Nói tới đây, Đơn Tín đã biểu hiện ra vẻ mặt nồng đậm kiêu ngạo, hiển nhiên lão đối với Rèn Kim Đài có tự tin tràn đầy. Ngay giờ phút này lão chỉ vào trên bục rèn nói:

- Đây chính là hạng nhất đúc binh, cũng đủ để cho người ta nghiên cứu sâu cả đời.

Nghe nói như thế, Đường Kiếp cũng không kim được bật thốt lên:

- Tu luyện chi đạo, bác đại tinh thâm, cho dù là thoát nhìn đơn giản nhất gì đó, bên trong đều cất giấu học vấn rất lớn.

- Đúng vậy, đúng là như thế.

Đơn Tín một quyền đập vào lòng bàn tay nói.

Đường Kiếp rất biết nói chuyện, nói mấy câu khiến cho mặt mày Đơn Tín hớn hở. Hạng mục phụ xưa nay không được chính thống coi trọng, bởi vậy bất luận là khen điểm gì của Khí đạo đều là vinh quang của lão. Mà được thiên chi kiêu tử của Học viện Tây Nguyệt khen, cũng chính là có giá trị.

Thời gian này nhìn qua một lần khu tu luyện, Đơn Tín hỏi hẵn:

- Có suy nghĩ xong phải đi chỗ nào? Mặc kệ người muốn đi đâu, ta đều có thể an bài cho người. Đúc, chế cấm, phụ cấm ba hạng mục này xem như có tiền đồ nhất, người có thể lựa chọn một.

Phải nói là Đơn Tín vẫn là rất chiều cố hân, cho ra ba lựa chọn đều là chuyện nghiệp tiền đồ có cửa nhất trong khí đạo.

Đám học sinh tu tập học hạng mục phụ, trừ phi là trời sinh yêu thích, còn không cũng chỉ là vì kiếm tiền.

Như đúc chính là hiệu quả nhanh nhất, tiền lời lấy được tốt nhất, trong quá trình đúc thậm chí còn có thể nâng cao bản thân, vẫn luôn là nơi sốt dẻo nhất Rèn Kim Đài, đám học sinh luôn muốn tranh đoạt học môn này chỉ có điều mỗi năm chọn đều có hạn, đều không phải mỗi người có thể học được.

Đường Kiếp nếu muốn học, Đơn Tín cũng có thể lập tức an bài cho hân.

Nhưng mà Đường Kiếp lại trả lời:

- Nếu có thể, học sinh hy vọng có thể học tinh luyện.

- Tinh luyện?

Đơn Tín ngần ngừ:

- Người học tinh luyện làm cái gì?

Cái gọi là tinh luyện, kỳ thật chính là xử lý phế khí.

Dù sao vẫn là có một chút binh khí trong quá trình tạo ra thất bại. trở thành phế khí, nhưng những binh khí này cả vật đều được sử dụng tài liệu có giá trị nhất định, nếu có tách ra, cũng có thể tránh cho việc lãng phí. Như con rối bể nát lúc trước của Vệ Thiên Xung, chính là ủy thác học sinh khu tinh chế lấy ra tài luyện.

Xử lý rác rưởi, đây chính là một dấu hiệu cơ bản của xã hội văn minh.

Tuy nhiên đối với phần lớn học sinh mà nói, xưa lý binh khí vượt đi không có tiền đồ, cũng rất nhiều người không muốn học.

Không nghĩ tới Đường Kiếp lại chủ động nói ra đi học tinh luyện.

Đây là một lòng một dạ làm nhân viên công vụ, chỉ muốn làm công nhân vệ sinh bảo vệ môi trường!

- Vâng, học sinh đã nghĩ học tinh luyện.

Đường Kiếp lại khẳng định.

Ngay lúc mới bắt đầu, mục đích hẳn muốn vào khí đạo chính là vì nơi này.

Tạ Phong Đường không biết, Đơn Tín cũng không biết.

Đường Kiếp từ đầu đến cuối đối với luyện khí không có nửa điểm hứng thú, hẳn muốn đi học tập Khí đạo, hoàn là bởi vì chỉ có ở trong này, hẳn mới có cơ hội đạt được số lượng binh khí lớn.

Hẳn muốn không phải rèn Binh, mà là vỡ Binh!

Tinh luyện, hợp tình hợp lý lấy được vỡ Binh!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hồn Binh

Mảnh đất hoang bên sơn động khu tinh luyện.

So sánh với thanh tự nhiên của Học viện, trong khu vực Rền Kim khí thể ngất trời, nơi này lại có tịch mịch vắng vẻ.

Khi Đường Kiếp tới nơi đây, nhìn thấy hai học sinh đang chán chết sử dụng phương pháp tinh luyện với một đồng vũ khí phế bỏ, đem tài liệu bên trong lấy ra, bên cạnh chất một đồng rác lớn khi tách ra.

Đơn Tín ho nhẹ một tiếng, làm cho hai học sinh sợ hãi đứng lên.

Mặc kệ trong lòng có nhiều ít bất mãn, oán giận, không cam lòng, trước mặt Thương sư trong Học viện, bọn họ đều không có biểu hiện rõ ràng.

Chỉ có run rẩy, chỉ có lo sợ.

Ánh mắt Đơn Tín nghiêm nghị đảo qua hai học sinh, lúc này mới nói:

- Mang đến một bạn học mới cho các người, từ hôm nay trở đi cùng các người làm việc ở khu tinh luyện. Tinh luyện tuy rằng buồn tẻ, nhưng thông qua tinh luyện có thể hiểu biết pháp khí cấu tạo, nhất là học tập toàn diện phương pháp luyện khí, các người không thể tự coi nhẹ mình, nhất định phải học tập thật giỏi.

Hai học sinh kia tất nhiên là hèn nhát xác nhận, nhưng trong lòng âm thầm oán hận, nghĩ thầm dù con đường tinh luyện có thể hiểu rõ được cấu

tạo pháp khí không phải giả, vấn đề lại chính là không có cơ hội bắt đầu chế khí.

Ở trong khi tinh luyện học nhiều hơn nữa, chung quy cũng không hữu dụng bằng tự tay tạo ra một thanh vũ khí. Nếu không phải không có lựa chọn nào khác, bọn họ mới không muốn đi học thứ này đâu.

Bên này Đơn Tín đã thông báo Đường Kiếp xong đã rời đi.

Đường Kiếp và hai học sinh biết nhau, một người gọi là Chu Giai Huy, một người là Lưu Tử Hàm, cũng là học sinh cao hơn mình, đều đã vào Linh Hồ.

Hai người này có lẽ ở trong này lâu quá không có đi ra ngoài, chưa nghe nói qua Đường Kiếp, chỉ nghĩ hắn cũng là học sinh như mình, học không được đứng đầu, chỉ có thể đến nơi này học tinh luyện thuật không người chịu học.

Bởi vậy đối với hắn cũng không có nhiệt tình, chỉ có nói rõ với hắn những công việc phải làm ở khu tinh luyện, sau đó liền nói bận việc tách ra.

Tinh luyện chủ yếu là tách hai bộ phận vật liệu và cấm.

Cái gọi là lấy cấm, chính là đem cấm chế được giấu trong pháp khí một lần nữa lấy ra.

Muốn một thanh vũ khí có được pháp lực, nó nhất định phải có các loại cấm chế. Mà các loại cấm chế vốn là tự một mình tạo ra, thông qua thủ pháp tinh diệu nhưng tạo một chút, cuối cùng thông qua thủ đoạn phụ cấm đánh vào trong vũ khí, khiến nó có được các loại tác dụng kỳ diệu.

Lấy cấm chế cần phải làm là đem cấm một lần nữa lấy ra, nếu có thể lấy được cấm chế một cách hoàn hảo, thậm chí có thể trực tiếp sử dụng cho một vũ khí khác.

Về phần tách vật liệu, chính là đem tào liệu đã sử dụng chế thành vũ khí trở thành các loại tài liệu như cũ. Loại chuyện này nói thì đơn giản, làm mới thấy rất là khó. Trong quá trình gia công bản thân tài liệu đã thay đổi đặc tính dung hợp lẫn nhau, nếu muốn tách ra đương nhiên không dễ dàng.

Vô luận lấy cấm vẫn là tách vật liệu, đều cần pháp thuật riêng biệt: Phân Cấm Thuật cùng Giải Ly Thuật.

Cuối cùng nếu muốn đúng cấu tạo vũ khí, phải hiểu rõ đầy đủ thủ pháp cấm chế mới có thể hoàn thành tinh luyện.

Thủ pháp càng thành thạo, mới có thể tách vật liệu trở về như cũ mới càng nhiều, lợi nhuận cũng càng lớn ----- học sinh khác là mua tài liệu đúc thành binh khí sau bán đi, quy tắc khu tinh luyện lại ngược lại, là mua phế khí đổi thành tài liệu sau đó bán.

Phân Cấm Thuật cùng Giải Ly Thuật, Đơn Tín đều đã truyền cho Đường Kiếp, kế tiếp chính là mình tự lấy phế khí luyện tập.

Theo quy tắc học viện, học sinh vừa mới bắt đầu học tập tinh luyện, miễn phí cũng cấp mười phế khí dùng để luyện tập, muốn nhiều hơn thì tự bản thân phải mua rồi.

Đây cũng là đặc thù chiếu cố trong khu tinh luyện, dù sao nguyện ý đi học cái này không nhiều lắm.

Dựa vào chỉ bảo của hai người Chu Lưu, Đường Kiếp trước đi kho hàng nhân được một thanh phế khí.

Cái chuôi này là phế khí một thanh chiến đao, sử dụng thượng đẳng kim tinh trộn lẫn vỡ tinh thạch chế thành, người luyện chế hẳn là học sinh tu luyện Tinh Thần Chu Thiên Pháp, muốn luyện chế một pháp khí thần lực sai khiến bằng ý nghĩ. Tuy nhiên muốn dẫn động tinh thần lực xưa nay không phải chuyện dễ, đối với cấm chế yêu cầu cực cao, cái chuôi đao này

xảy ra vấn đề khi phụ cấm, cấm chế vỡ vụn trong quá trình phụ gia, trực tiếp ảnh hưởng đến cả một kiện vũ khí hoàn chỉnh.

Vũ khí giống như vậy, lấy cấm chế là không thể nào, bởi vì không có cấm chế hình thành, chỉ có tách vật liệu.

Dù vậy, trước vẫn là dùng Phân Cấm Thuật đem cấm chế còn sót lại trên phế khí tiêu trừ sạch mới có thể sử dụng Giải Ly Thuật.

Bằng không pháp thuật đụng nhau, không chỉ có khả năng khiến vũ khí tổn hại, mà ngược lại ngay cả người thi thuật đều có thể bị thương.

Đường Kiếp cẩn thận quan sát hoa văn trên chiến đao, cảm thụ được linh mang bên trên, cầm thận tìm kiếm dấu vết cấm chế vỡ vụn, chỉ có hiểu rõ tình huống cụ thể vũ khí, sau đó sử dụng sử dụng Phân Cấm Thuật mới đạt được xác xuất thành công cao.

Nghiêm ngâm lẫn này, chính là hơn nửa canh giờ trôi qua.

Quan sát, phân tích, phân chia, những thứ này đều là quá trình nhất định phải trải qua khi tinh luyện, cũng là quá trình phi thường buồn tẻ khó nhĩn, khảo nghiệm cực độ nhẫn nại của con người.

Đối với học sinh mà nói, tiêu tốn cả ngày thời gian, từ trên một thanh vũ khí luyện ra tài luyện giá trị chỉ có mấy chục, thậm chí chỉ có mấy linh tiền, thực sự làm cho người ta khó có thể chịu được.

Nhưng mà cái này giống như tu luyện, cũng cần trường kỳ khổ luyện mới có thể dần dần thuần thực, cũng khiến cho tốc độ ngày càng nhanh, hiệu suất ngày càng cao.

Còn đối với Đường Kiếp mà nói, việc này lại là ngược lại.

Hắn theo đuổi cái này không phải cái này, hắn nghiên cứu tinh luyện, cũng chỉ muốn biết hạn chết sử dụng Binh Tự Quyết cuối cùng ở nơi nào.

Lúc này sau khi phân tích chuỗi chiến đao này không sai biệt lắm, hắn trước dùng Phân Cấm Thuật xóa sạch cấm chế còn lưu lại, xóa không sách, hắn chỉ có thể xóa thêm nhiều lần.

Đối với người học nghề mà nói, muốn làm tốt việc, chỉ có cố gắng gấp bội, thời gian gấp bội, gấp bội kiên nhẫn.

Thật vất vả đem cấm chế toàn bộ xóa sạch sẽ, Đường Kiếp trực tiếp phát động Binh Tự Quyết.

Thanh chiến đao kia trong nháy mắt vỡ bụn thành vô số mảnh vụn.

Để Đường Kiếp cảm thấy tiếc nuối chính là, hắn không từ trong này tìm được cái gì Kim Sa.

Cây đao này cứ như vậy bị hủy, thậm chí ngay cả tài liệu đều không thể lấy ra.

- Xem ra nhất định phải có cấm chế.

Đường Kiếp lẩm bẩm nói:

- Cấm chế vì pháp, là Binh chi chiến hồn, không cấm thì không hồn, như bính khí phạm trần. Nói như vậy, tác dụng chân chính của Binh Tự Quyết, kỳ thật chính là Binh hồn, chẳng lẽ nói...

Ngón giữa Đường Kiếp hiện ra ánh sáng màu vàng, hắn nhìn kim châm bộ dáng thật nhỏ, trong đầu có chút khái niệm mơ hồ:

- Binh Tự Quyết ngưng luyện mà thành Kim Sa. Kỳ thật chính là ngưng tụ Binh hồn? Hồn vì thường hình, được gọi là hồn Binh, có thể thiên biến vạn hóa. Tuy nhiên Tu tiên giới có thuật khí, có pháp bảo, có thần trận, có

câu Binh, cũng là chưa nghe qua hồn Binh. Cũng đúng, dù sao Binh Chủ cũng không nói qua đây là vật gì, gọi như thế nào cũng tùy theo ý mình, đã vậy gọi người là Hồn Binh.

Đường Kiếp lẩm bẩm.

Tuy nhiên đây chỉ là nghĩ, rất nhiều thứ cần phải chứng thực.

Kế tiếp Đường Kiếp đi nhận hai thanh phế khí.

Một cái là Ngũ Hành Luân, là do trong quá trình sinh tể xuất hiện không may, làm cho pháp khí phế bỏ.

Cái gọi là sinh tể chính là đem cấm chế đã đưa vào cùng pháp khí tiến hành tể luyện, khiến cho chân chính hòa làm một thể.

Sai sót ở sinh tể, sẽ dẫn đến cấm khí khó dùng, khi sử dụng khó có thể khống chế, thậm chí ngược lại làm tổn thương bản thân.

Tuy nhiên làm thành pháp khí, cũng xem như một kiện thành phẩm hoàn thành, chỉ có điều không có giá trị sử dụng thôi, bởi vậy giá trị cao nhất là tinh luyện.

Đường Kiếp không thủ lại phá bỏ cấm chế, mà trực tiếp sử dụng Binh Tự Quyết, quả nhiên lúc này đây xuất hiện Kim Sa, chỉ có điều hạt Kim Sa này quá nhỏ, chính là nhỏ nhất mà Đường Kiếp từng thấy.

Điều này nói rõ Binh Tự Quyết vẫn cần cấm khí nhất định dung hợp, nhưng ít ra đã có thể sử dụng.

Sau đó hắn lấy một phế khí khác bắt chước làm theo.

Đây là Băng Sương Kiếm bị huyết tể sai.

Cái gọi là huyết tể, kỳ thật chính là đem vật đã luyện khí tốt cả được người sử dụng lập lại một lần tể luyện, khiến cho người cùng vũ khí tâm ý tương thông, dễ dàng sử dụng sai khiến.

Tuy nhiên cũng không cần phải có quá trình huyết tể, bình thường chỉ có học sinh đặc thù mới yêu cầu huyết tể.

Băng Sương Kiếm cả vật đều màu trắng, duyên cớ là do chuôi Băng Sương Kiếm bị huyết tể sai, phía trên dính đầy vết máu, hiển nhiên huyết tể thất bại khiến người huyết tể cũng trả cái giá lớn.

Tuy nhiên phế khí này phẩm cấp rất cao, Đường Kiếp luyện hóa chuôi Băng Sương Kiếm nhiễm máu người, Kim Sa lấy được cũng nhỏ không thua kém gì với Diệp Hưng trước đó.

Đường Kiếp lại một lần sử dụng cấm chế Binh Tự Quyết, lại không có hiệu quả gì.

Bởi vậy có thể thấy được đối với tài liệu Binh Tự Quyết vẫn có yêu cầu.

Bên trong nhưng Kim Sa được luyện hóa này, như trước vẫn phải là bộ phận tài liệu tinh hoa.

Cuối cùng Đường Kiếp cở kho hàng phế khí tìm được một trường kiếm bị gãy, thanh kiếm này mặc dù đã bị đứt ta, nhưng trong nửa thân kiếm vẫn có một cấm chế độc lập chưa bị phá hư.

Đường Kiếp nắm thanh kiếm gãy sử dụng Binh Tự Quyết, quả nhiên lại được một hạt Kim Sa.

Bởi vậy có thể thấy được, kiếm gãy không phải vấn đề, nguyên nhân làm kiếm gãy phá hư cấm chế mới là vấn đề.

Mà trên pháp khí cấm chế càng cao cấp, tài liệu càng cao cấp, càng lấy được nhiều Kim Sa.

Cây búa vàng của Diệp Hưng lấy được Kim Sa lớn, là vì tài liệu.

Băng Sương Kiếm được Kim Sa lớn, là do cấm chế.

Hai vật hai phương pháp bất đồng, nhưng có thể cung cấp Kim Sa đều là như nhau.

Đến tận đây xem như hãn đại khái hiểu được vận dụng Bình Tự Quyết.

Liên tục nhiều lần sử dụng Bình Tự Quyết, Đường Kiếp cũng đã mệt mỏi không chịu nổi, mặc dù thân thể dũng mãnh hiện nay của hãn cũng không chịu được, cũng không trở về Đào Nhiên Cư, trực tiếp ngã đầu ngủ trong khu tĩnh luyện.

Bắt đầu từ hôm nay, Đường Kiếp lại bắt đầu cần cù chăm chỉ làm công nghiệp quốc phòng.

Bởi vì Bình Tự Quyết phần lớn đều dùng phế khí, giá cả cực kỳ tiện nghi.

Ở trên thị trường một kiến thuật khí hạ phẩm cũng mấy trăm thậm chí hơn ngàn, bởi vì nguyên nhân bị hỏng, giá trị bình thường chỉ còn mấy chục thậm chí mấy đồng tiền.

Vì thế Đường Kiếp mỗi ngày đều muốn mua cái thứ phế khí để phá nát, Kim Sa trong tay cũng càng lúc càng lớn.

Nếu như nói Kim Sa trước kia chỉ ngưng ra một cây châm nhỏ bằng kim may, như vậy trong thời gian vài ngày, Kim Sa trong tay Đường Kiếp đã lớn gấp đôi, đã có có thể ngưng tụ ra một cây phi châm chân chính.

Ít nhất ở trên mặt đất vẫn có thể nhìn thấy.

Trừ việc đó ra, Đường Kiếp đối với Binh Tự Quyết và quan hệ cấm chế cùng tài liệu cũng ngày càng hiểu biết.

Hắn phát hiện Binh Tự Quyết gần như đối với kim loại hay tài liệu đều có tác dụng, mà kim loại bị Binh Tự Quyết phân giả thành sắt thường, giá trị cực lớn. Mặt khác đặc tính vũ khí cũng có khác nhau, Binh Tự Quyết đối với binh khí hiệu quả rõ ràng hơn so với hộ giáp. Đến phương diện cấm chế thì khá phức tạp, Đường Kiếp vẫn còn đang suy nghĩ, tạm thời không thể thoát ra.

Nhưng bất kể thế nào, những hiểu biết này khiến cho hắn khi mua phế khí cũng có suy tính hơn, được lại hồi báo cũng rất cao.

Hắn bên này loay hoay khí thế ngất trời, lại không biết Chu Giai Huy cùng Lưu Tử đã xem hắn như thẳng góc.

Học sinh khu tinh luyện điên cuồng mua phế khí khổ tu, bọn họ gặp qua không ít.

Nhưng giống như Đường Kiếp liên tục nhiều ngày mua cả đồng lớn như vậy, một ngày xử lý ba năm kiện phế khí không phải nhiều, dù sao với người mới tinh luyện phế khí cũng không phải việc dễ dàng, thường thường cũng phaaair tiêu tốn mất thời gian cả ngày.

Tuy nhiên chuyện chân chính làm cho người ta kinh hãi, thẳng này trong vài ngày, không ngờ một chút tài liệu cũng chưa có luyện ra!

Cho dù là học sinh thiếu năng trí tuệ, dưới nhiều ngày điên cuồng như vậy, hơn mấy trăm linh tiền vứt đi, mấy chục phế khí, tốt xấu cũng nên lấy ra được ít tài liệu chứ?

Nhưng Đường Kiếp lại dám đem tất cả phế khí đều luyện thành đồng kim loại mảnh vụn!

Ngày thứ năm Đường Kiếp tiến vào khu tinh luyện, nhìn đồng rắc rưới được hẳn làm ra, trong đầu hai người Chu Lưu đồng thời hiện lên một ý nghĩ -----củi mục!

Học viện Tây Nguyệt xưa nay chưa từng có củi mục Khí đạo!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đoạn Tràng Dao

Hôm nay Đường Kiếp không có luyện tiếp, mà là đi Linh Diệu Phường.

Xuyên qua đám người huyên náo, Đường Kiếp đi vào cửa hàng lương thực, nhìn Thủy phu nhân không có, liền trực tiếp đi Linh Đài Các.

Thủy phu nhân quả nhiên ở Linh Đài Các, nhìn thấy Đường Kiếp cười nói:

- Sao hôm nay mới đến, Phong Đường mấy ngày trước nói với ta người sẽ đến lĩnh thuật khí, hại ta đợi vài ngày nhưng không thấy bóng người.

Đường Kiếp vội trả lời:

- Làm phu nhân đợi lâu, tiểu tử mấy ngày trước đi Rèn Kim Đài, Khí đạo bác đại tinh thâm, nhất thời trầm mê, cũng đã quyeen chuyện đi lĩnh thuật khí, mãi cho tới hôm nay mới nhớ, phải vội vã đi tới đây.

Hắn mặt ngoài kính cẩn trả lời, nhưng trong lòng thầm giật mình. Trên dưới đám người Học viện Tây Nguyệt, nhìn đến Tạ Phong Đường đều phải gọi Viện chủ, ngay cả một chữ phó cũng không dám mang, Thủy phu nhân này lại dám gọi thẳng tên, xem ra địa vị không phải nhỏ, tuyệt không phải chỉ là cao nhân quét rác như mình đã nghĩ.

Bên này Thủy phu nhân đã cười nói:

- Không có gì đáng ngại, ta cũng chỉ là tò mò muốn nhìn người hiện tại thế nào, hiện tại xem ra, so với trước kia đã tiến rất xa.

Nói xong đã vẫy tay:

- Đến, đến, ta đã chuẩn bị vài món cho người, người có thể nhìn rồi chọn lấy một thứ đi.

Đường Kiếp đi theo Thủy phu nhân đi vào trong, đi qua nhà lớn vào một sân nhỏ phía sau.

Viện này diện tích thật lớn, bên trong còn có mấy cái võ trường, trái phải đầy đao thương côn bổng, phía cuối còn dựng thẳng một ít bia.

Đường Kiếp thấy rõ ràng, ngay cả bia ngấm đều là được chế tác từ kim cương mà thành, bình thường khó có thể phá vỡ.

Bên này có học sinh hiểu chuyện đã lấy ba hộp gấm lại đây.

Thủy phu nhân mở ra hộp gấm thứ nhất, bên trong hiện ra một đôi vòng sắt màu đen.

Thủy phu nhân lấy ra một cái nói:

- Đây là Hận Địa Hoàn, Linh Đài Các thu được từ bên ngoài, tuy chỉ là trung phẩm thuật khí, nhưng đám xem trọng ở tài liệu, uy lực coi như không tệ. Phía trên tổng cộng hạ mười tám cấm chế, hình thành tiểu thiên cương cục, có thể cầm trong tay công kích, cũng có thể tách rời khỏi tay, sau khi trải qua tế luyện chỉ cần thuần thực sử dụng sẽ có thể tự khống chế.

Nói xong Thủy phu nhân tùy ý ném đi Hận Địa Hoàn trong tay, vòng kia đã rời khỏi tay, trên không trung vẽ ra một cái bóng màu đen, đánh thẳng về phía tấm bia đằng xa, lập tức tấm bia ầm ầm nổ tung.

Thủy phu nhân chỉ vẫy vẫy, Hận Địa Hoàn kia lại tự động bay trở lại trong tay Thủy phu nhân.

Đường Kiếp xem mà kinh hãi, cái này mà gọi là uy lực cũng không tệ?

Trong trung phẩm thuật khí, biểu hiện của Hận Địa Hoàn này tuyệt đối là cao nhất, cây búa của Diệp Hưng nếu đem so sánh với Hận Địa Hoàn cũng không dám tự xưng trung phẩm.

Nếu có vũ khí như vậy dùng để phá vỡ, không biết là có được bao nhiêu Kim Sa ----- hẳn gần đây vì tinh luyện mà như tấu hỏa nhập ma, thấy thức vũ khí gì tốt đều có kích động đập nát nó.

Thủy phụ nhân đã đem Hận Địa Hoàn thả lại trong hộp:

- Hận Địa Hoàn này có một cặp, có thể thay sau sử dụng. Tuy nhiên có một chỗ hỏng, chính là uy lực của nó cố định, không theo người sử dụng mà tăng lên, nếu là thực lực kém còn tốt, nếu thực lực mạnh mẽ, chỉ có thể sử dụng một thời gian rồi buông tha. Hơn nữa lợi công thủ yếu, lợi xa gần kém, ta cảm thấy cũng không thích hợp với người.

Nói xong lại mở ra một hộp khác.

Bên trong là một thanh trường kiếm màu lửa đỏ.

Thủy phụ nhân lấy ra hồng kiếm, cũng không thấy nàng có động tác gì, chỉ thấy trên mũi kiếm hiện ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa này cứ như vậy mà lơ lửng ở mũi kiếm, đúng là không thấy lay động, có thể thấy được bản chất ngọn lửa này nhất định bị thay đổi.

Tu tiên giới đối với nước, lửa, gió có hình thù đặc thái cũng năng lực tồn thương, có một phương pháp đơn giản nhất, chính là xem trình độ biến hóa.

Trình độ thay đổi bản chất càng cao, thì có nghĩa với việc uy lực càng mạnh.

Nó liền giống như dùng Ngọc Môn để xác nhận học sinh có tiềm lực hay không, mặc dù không tuyệt đối, nhưng lại có giá trị tham khảo lớn.

Chuôi kiếm này cùng với Tử Hỏa Kiếm của Trang Thân có chút tương tự, nhưng trình độ thay đổi bản chất ngọn lửa rõ ràng, Đường Kiếp tự nghĩ nếu lúc nó Trang Thân là cầm thanh kiếm này, mình tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Lúc này hắn đã nhìn ra, Thủy phu nhân là đang có ý chiều cổ hắn.

Đều là trung phẩm thuật khí, cũng có phân chia cao thấp. Nếu như gặp phải người không qua lại, vậy hơn phân nửa chính là lấy trung phẩm thuật khí nát nhất cho hắn rồi.

Nhìn chung Đường Kiếp cũng biết làm người, hắn vẫn tương đối thích Thủy phu nhân.

Rõ ràng lúc này nàng xuất ra đều là cực phẩm, mỗi một kiện giá trị đều xa xỉ, Đường Kiếp đoán rằng không có một hai ngàn tiền thì năm không được.

Lúc này Thủy phu nhân cũng không lại giải thích, chỉ làm ngọn lửa biến mất rồi thả thanh kiếm về hộp, rồi mở ra hộp thứ ba.

Lần này bên trong lại là một thanh trường đao tạo hình cổ quái.

Cả thân đao đều là màu đen, cách đầu đao khoảng một phần ba cho một miệng lõm hình chữ V, tạo thành móc câu.

Thủy phu nhân cầm lấy cây đao này nói:

- Cây đao này kêu Đoạn Tràng Đao, dùng ô thép trộn lẫn Vân Mặc Thạch luyện thành, kèm theo đó là hai mươi bốn cấm chế, sắc bén vô cùng, thích hợp nhất với loại hình công kích. Một khi đâm sâu vào thân thể con người, móc câu thân đao quay về, ngay cả nội tạng đều kéo ra ngoài, khiến cho đã thương còn nặng hơn, nên gọi là Đoạn Tràng (đứt ruột đứt gan). Người tu luyện là Thiểu Hải Động Kim Quyết, cây đao này hắn là thích

hợp với người, tuy nhiên đao này quá mức hung hiểm, dễ suy yếu khí tức trong người, sử dụng nhất định phải cẩn thận đặc biệt...

Thủy phu nhân nói đến đây, đôi song mâu sâu thăm nhìn về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp hiểu, đây là cảnh tỉnh cho hắn.

Trong ba kiện trung phẩm thuật khí, không cần nghi ngờ hợp với mình nhất đúng là thanh Đoạn Tràn Đao này.

Hơn nữa hiện tại Đường Kiếp cũng rất cần một thanh vũ khí, mặc dù mình đã có kim châm lợi hại, nhưng kim châm cuối cùng vẫn không thích hợp làm vũ khí thông thường, hơn nữa bay ra ngoài phải mất cả nửa ngày mới tìm về được, cũng rất phiền toái.

Thời khắc này được Thủy phu nhân nhắc nhở, Đường Kiếp gật đầu nói:

- Vâng, học sinh hiểu được. Học sinh thề, tuyệt không mang đao này vào đấu trường, không phải cuộc chiến sinh tử, cũng sẽ không đem chém hay đánh.

Thủy phu nhân gật gật đầu:

- Người hiểu là tốt rồi, nói như vậy, người liền chọn cây đao này rồi hả?

Đường Kiếp cười nói:

- Vâng, chính là nó.

Thủy phu nhân đóng hộp lại, giao cho Đường Kiếp.

Cầm xong đồ vật, Đường Kiếp cũng không rời đi, mà trực tiếp nói cho Thủy phu nhân mình đến Linh Đài Các còn muốn mua vài món.

Thủy phu nhân nghe xong cười nói:

- Đúng là quên người có được mười ngàn tiền thưởng của phái, lại nói người trong đám học sinh cũng được xem như tiểu phú ông rồi, đến nơi này của người phải tiêu hao một ít mới gọi là đúng.

Nói xong đã cho người mang Đường Kiếp đi chọn vật liệu, chính nàng cũng không đi theo.

Đường Kiếp trở về đại sảnh, liền cẩn thận nhìn qua từng cái, tìm kiếm vật mình cần.

Mặt hàng Linh Đài Các đầy đủ có hết, đan phù khí cần cái gì đều có, Đường Kiếp cũng không nóng nảy, cứ như vậy cẩn thận xem. Đột nhiên một cây châm thu hút hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó là một bộ phi châm, bao gồm có mười tám cây ngân châm, mỗi một cây đều độc lập riêng biệt, để ở bên hông có thể tùy ý mà dùng.

Học sinh phụ trách giới thiệu thấy Đường Kiếp nhìn chăm chăm phi châm, vội giới thiệu:

- Ngân Tiêu Châm này dùng thượng đẳng tinh khiết tạo ra, lực đâm xuyên rất mạnh, có thể sử dụng riêng lẻ, cũng có thể sử dụng tất cả. Trên châm còn kèm theo cấm chế, chỉ cần sau khi kích phát tạo thành loại kiếm trận, tuy là hạ phẩm thuật khí, uy lực cũng là phi phàm.

- Vậy nếu nói kẻ thù mang theo châm bỏ chạy, ta liền không có cách nào?

Học sinh cười cười:

- Thiên hạ làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ, cho dù là binh khí đã quá tế luyện rơi vào tay người khác, nếu thực lực đối phương đầy đủ, cũng

không có chuyện cướp đi?

- Này cũng là đúng.

Đường Kiếp thản nhiên nói:

- Bộ Ngân Tiêu Châm này bao nhiêu?

- Chín trăm tiền.

Học sinh kia trả lời.

- Mặc như vậy?

Đường Kiếp nhướn mày:

- Một bộ phi này cũng không dùng đến bao nhiêu tài liệu đi?

- Phi châm thì không dùng đến bao nhiêu tài liệu, nhưng là dùng nhiều công phu. Sư đệ nên biết, vật càng nhỏ, càng khó hạ cấm chế. Ngân Tiêu Châm này nhỏ như thế, muốn hạ cấm chế lên đó, cũng không biết phải tốn hết bao nhiêu tâm huyết.

- Vậy thì ta lấy nó.

Hắn nhìn trúng phi châm này, tự nhiên không phải vì lực công kích của nó.

Trên thực tế phi châm này mặc dù không tệ, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể công kích ----- cho dù có thể thu hồi châm, đoán chừng cũng không có khả năng đánh ra thu vào đơn giản như vậy, hơn phân nửa còn phải phí chút tay chân.

Nhìn trúng nó, chủ yếu là muốn nghiên cứu cấm chế bên trên, xem xem có thể hay không vì kim châm của mình mà làm được những gì.

Cho dù là cái gì đều làm không được, đem kim châm của mình lẩn vào bên trong Ngân Tiêu Châm, cũng có thể phát ra hiệu quả nổi bật. Chỉ có điều châm này là màu bạc, của mình cũng là màu vàng, ngân quan trộn lẫn kim quang, cuối cùng có thể có bao nhiêu tác dụng thì khó mà nói được, hơn phân nửa còn phải xem đối thủ.

Sau khi mua Ngân Tiêu Châm, Đường Kiếp lại tiếp tục di chuyển, lại nhìn trúng một món Tuyết Tầm Y.

Tuyết Tầm Y này nghe tên thì ý như cao cấp đại khí, kỳ thật căn bản không có quan hệ gì với Tuyết Tầm, chỉ là dùng một loại ngân tuyến đặc chế bện thành quần áo, cũng không có hiệu quả hộ thể, nhưng chống rách, có thể phòng nước lửa.

Hành trình đầu tiên đến Hồ Khiếu Cốc, cùng thụ tinh đại chiến một trận khiến y phục Đường Kiếp bị thiếu nát rồi, từ đó trở đi hẳn liền lưu ý tìm một bộ quần áo ít nhất có thể chống rách ná, cũng không thể mỗi lần chiến đấu xong, bản thân lại trở thành lỏa nam chứ ----- chỉ nghĩ đến thôi cũng đã làm tổn thương nghiêm trọng đến lòng tự ái của hắn.

Bởi vì không có hiệu quả phòng hộ, giá Tuyết Tầm Y này cũng không quá đắt, nhưng cũng phải mất hai trăm linh tiền.

Tuyết Tầm Y trong Học viện Tây Nguyệt đều là kiểu dáng học sinh, Đường Kiếp sau khi mặc nhìn gương, cảm giác không tồi.

Mua quần áo, Đường Kiếp thuận miệng nói:

- Đúng rồi, người nơi này có tài liệu gì tốt không?
- Người muốn cái gì?

Đường Kiếp đã đưa một tờ giấy qua.

Học sinh kia nhận lấy liền xem, nói:

- Nhưng tài liệu này sợ phải hơi hai ngàn tiền mới có thể lấy được.

Ánh mắt học sinh kia phức tạp nhìn Đường Kiếp, nghĩ thầm rằng quả nhiên cùng là người nhưng không cùng mệnh, học sinh trước mắt này rõ ràng nhập học chưa đến một năm, không ngờ có thể lấy được trung phẩm thuật khí, lại lấy được một đồng linh tiền. Trong lòng thở dài, cũng chỉ có thể nói:

- Phần lớn vẫn là có, không có cũng sẽ từ chủ quán ở nơi khác tìm được. Người và lại từ từ, ta cho người đi tìm.

Đường Kiếp muốn gì đó rất nhiều, học sinh kia phải tìm trong chốc lát mới có thể gom đủ.

Trong lúc rảnh rỗi, Đường Kiếp tiếp tục xem có vật gì tốt trong Linh Đài Các.

Đúng lúc này, bên ngoài đâm đầu tới một người.

Nhưng lại là Thư Danh Dương.

Nhìn thấy Đường Kiếp, hai mắt Thư Danh Dương tỏa sáng:

- A? Người sao ở trong này?

Đường Kiếp trả lời:

- Đến mua vài món đồ, người thì sao?

- Ta nhưng là đến vì bán hàng.

Thư Danh Dương lắc lắc một xấp thuật phù trong tay.

Thư Danh Dương xem như người trong đám học sinh tiếp xúc với hạng mục phụ sớm nhất, trước lúc thi học kỳ đã thông qua khảo nghiệm phù đạo, nhập học phù đạo. Gã trong phương diện này thiên tư không tồi, mỗi ngày ngoài trừ tu luyện chính là chế phù.

Chế phù nhưng thật ra là đem thuật pháp khắc trong lá bùa, khi sử dụng chỉ cần dẫn động lá bùa là được, sơ với lúc lâm chiến phải thi pháp thuận tiện hơn rất nhiều.

Phù và Trận, nói trắng ra đều là một hình thức khác biểu hiện của pháp thuật, phù xem trọng nhanh, thuận tiện, ngoài trừ sử dụng nhanh lẹ, không cần thi pháp, còn có thể giao cho những người khác sử dụng, khiến cho người không biết pháp thuật cũng có thể sử dụng được.

Như Sư Hồn phù trước đó vậy.

Trận chính là thể hiện uy lực, đồng dạng pháp thuật lấy hình thức trận pháp biểu hiện ra ngoài, uy lực tăng gấp bội. Chính là sử dụng khá phiền toái.

Luyện khí bán bình khí, chế phù dĩ nhiên là bán phù. Đừng nhìn Thư Danh Dương mỗi lần đánh nhau lại lại móc ra một tấm phù sử dụng vô cùng thích ý, vấn đề là phí tổn cũng cao, cho nên mỗi ngày đều phải vẽ một ít đem bán, mới có thể thu hồi tiền vốn.

Đây chính là nguyên nhân, kỳ thật Thư Danh Dương cũng không thích đi đấu trường Thần Binh, lấy tình huống trước mắt gã mà nói, phí tổn đánh nhau rất lớn không lời.

Học sinh bán ra tác phẩm của mình có thể tự mình mở quầy hàng, cũng có thể trực tiếp bán cho cửa hàng, nhưng về sau thì khó tránh khỏi lợi nhuận thấp chút.

Thư Danh Dương Ngọc Môn Bát Chuyển, không cần phải vì chút lợi nhuận lãng phí thời gian tu luyện, bởi vậy cho tới bây giờ đều là trực tiếp đem phù bán cho cửa hàng.

Lúc này hai người gặp mặt, không khỏi cười ha hả.

Đường Kiếp đã nói:

- Vừa lúc ta cũng tính toàn mua ít phù sử dụng. Nếu như thế, không bằng người đem phù bán cho ta, ta tặng thêm chút lợi nhuận cho người, người lại được một chút tiện nghi hơn với thương gia.

- Như thế tốt lắm!

Thư Danh Dương cũng cười nói, đã đem một đồng lá búa nhét vào trong tay Đường Kiếp:

- Nhìn xem có cái gì người cần, cứ việc chọn.

- Ta nhớ lần trước chúng ta đánh nhau, người đánh một lá phù lên người ta, ta lập tức toàn thân vô lực, đó là thuật pháp gì?

Đường Kiếp một bên chọn một bên hỏi.

- Ồ, đó là Cấm Huyết phù, phân tán huyết khí, khiến khí lực đối phương tiêu giảm, tuy nhiên hiệu quả vẫn là kém chút, chỉ có thể làm giảm đi một ít, hơi nữa thời gian hiệu quả quá ngắn.

- Dùng nhiều tấm là được rồi.

Đường Kiếp trả lời, đồng thời đã chọn được thứ mình cần trong đồng phù.

Thư Danh Dương nhìn phần lớn phần phù hắn chọn ra là suy yếu cường hóa, cảm thấy tò mò:

- Người mua loại này để làm gì? Chẳng lẽ là người lại sợ có người mua đối phó người?

Đường Kiếp cười nói:

- Cũng không phải chỉ có ta khí lực cường tráng, dùng để đối phó một ít quái vật khó đụng thôi.

- Người lại muốn đi Cổ Hồ Khiếu?

Nghe nói như thế, Thư Danh Dương kinh sợ hỏi.

- Ừ, đi thêm vài lần không đi nữa, may mắn trong lời nói... Một lần là đủ rồi.

Đường Kiếp từ từ trả lời.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Thần Đình Thiên Biến

Sáng ngày thứ hai, Đường Kiếp lại đi vào Cốc Hồ Khiếu.

Lúc này đúng là thời kỳ sản lượng thấp của Cốc Hồ Khiếu, yêu thú dễ đối phó cơ bản đều bị giết sạch rồi, còn sót lại đều là xương cứng khó gặm.

Vào lúc này đám học sinh căn bản không dám đến Cốc Hồ Khiếu.

Trong cốc Đường Kiếp một người độc hành.

Đi lại trong Cốc Hồ Khiếu trống trải hoang dã, trên vai nằm úp sấp tiểu Y Y, bên hông đeo Đoạn Tràng Dao, y phục học sinh theo gió phất phơ, lúc này thoát nhìn Đường Kiếp có chút giống như ‘tử thần’ trong Càng Mộc Kiếm Bát cùng Thảo Lộc Bát Thiên Lưu.

Chỉ có điều là thiếu đi kiểu tóc khoa trương cùng vết đao trên mặt.

Cùng với dĩ vãng không giống, hôm nay Đường Kiếp phá lệ có chút sức sống.

Tiểu Y Y chẳng những trực tiếp xuất hiện, lại còn ngồi trên vai của hắn không có chút ý tứ muốn đi xuống.

Bọn họ bước chậm trong Cốc Hồ Khiếu, nhìn kỹ trong cốc không có bất kỳ sinh linh nào.

Đột nhiên, Y Y ngẩng đầu lên, người trong không trung một chút, sau đó bàn tay nhỏ bé chỉ về phía trước:

- Bên trái!

Đường Kiếp liếc mắt nhìn về phía bên trái.

Một con gấu ngựa thật lớn xuất hiện ở đằng xa.

- Chính là tên kia.

Đường Kiếp thuận miệng nói.

Hắn và con gấu này coi như quen biết đã lâu, Đường Kiếp vào cốc hơn một tháng, gần như cách vài ngày sẽ gặp nó một lần.

Mỗi một lần gặp phải nó, Đường Kiếp đều phải chạy trốn chết.

Bất quá hôm nay, Đường Kiếp không có ý chạy trốn.

Hắn chỉ tiếp tục đi thẳng về trước.

Yêu gấu nhìn thấy hắn không chạy, rống lên một tiếng, đúng là bốn chân nhào về hướng Đường Kiếp.

Đừng nhìn nó bộ dáng vụng về, chạy lại không có chút chậm.

Bốn bàn chân gấu chạm trên mặt đất, phát ra âm thanh ầm ầm ầm vang dội, ngay cả một vùng lân vào run sợ.

Một tảng đá lớn chặn ngang nằm trên đường, yêu gấu ngay cả lách qua đều lười, thẳng tắp xông tới, lấy đầu đem khối đá đập thành phần vụn.

Đường Kiếp thở dài, bói với con gấu bụi kia:

- Tránh ra, ra hôm nay không phải tới tìm ngươi.

Cảnh cáo của hắn hiển nhiên không có tác dụng gì, gấu lớn đã gầm thét lại gần, dùng bàn tay gấu thật lớn chụp về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp nhanh chóng thối lui, đồng thời thoáng công kích gấu lớn, một chưởng vỗ vào trên người gấu lớn, con gấu lại không có phản ứng gì, ngược lại há to mồm muốn cắn Đường Kiếp.

Đường Kiếp phi cước đạp một cái lên người con gấu, mượn lực bay ra bên ngoài.

Một chưởng một đá này của hắn, nếu đổi lại là học sinh khác, sớm đã bị hắn thối bay đổi góc nào không biết, dừng ở trên người con gấu lại giống như gãi ngứa, lại đâm đầu đánh về phía hắn.

- Được rồi, xem ra ngươi thật không muốn yên rồi!

Đường Kiếp hừ lạnh một tiếng.

Yêu gấu đang ở đó cũng đồng thời xông lại, Đường Kiếp đã nắm lấy Đoạn Tràng Dao, vừa lấy ra, một đao khí màu đen tràn về phía con gấu.

Bụp!

Tơ máu văng vọt.

"NGAO!"

Yêu gấu phát ra tiếng rống giận long trời lở đất, một chưởng đột nhiên giơ lên, trở nên to lớn không gì sánh được, một luồng linh áp kinh người cuốn tới.

Đây đúng là pháp thuật thiên phú của yêu gấu Cự Linh Hùng Chưởng, thời khắc này hùng chưởng trở nên thật lớn hung hăng nện xuống, Đường Kiếp nhìn thấy nhưng lại không tránh, cũng chỉ hừ một tiếng, vận dụng linh khí đánh mạnh về phía trước, một luồng đam khí cuồng bạo từ thân đao thoát ra, nghênh đón một chưởng này.

Chỉ thấy một mảnh mưa màu trên cao hạ xuống, một đao kia đúng là đem hùng chưởng gần như mình đồng da sắt gần như cắt ra.

Từ lúc tu luyện Thiếu Hải Động Kim Quyết đến nay cuối cùng phát tác dụng, thay đổi rất lớn uy lực của Đoạn Tràng Đao, một chiêu phá bỏ.

Tuy nhiên bản thân Đường Kiếp cũng không dễ chịu.

Khí lực yêu gấu mạnh đến khủng bố, lần cứng rắn chống đỡ này kết quả chính là hắn cũng bị chấn động, hai cánh tay đều run rẩy.

Đó là vì khí lực hiện tại của hắn mới có thể cứng rắn chống đỡ, nếu thay vào một học sinh khác, hơn phân nửa thì có có pháp thuật du đấu.

Yêu gấu chịu thương nặng càng phát ra tức giận thật lớn, bàn tay gấu chưa bị thương đánh mạnh trên mặt đất, một lực lớn từ trong lòng đất phát ra, đem Đường Kiếp chấn động.

Yêu gấu phát ra một tiếng rít gào với Đường Kiếp, âm thanh vô hình như có thực đánh lên trên người Đường Kiếp, đem hắn đánh lên bay lên.

Lần này Đường Kiếp cũng đã ngã xuống, yêu gấu kia đuổi theo, đang muốn một chưởng với Đường Kiếp, chỉ thấy Đường Kiếp đột nhiên xoay người, song đao trong tay, đã đâm vào người yêu gấu.

Túng Kiếm Thập Nhị Thức chiêu đâm kiếm!

Trên cây đao màu đen hiện lên chút ánh sáng, như có gì đó đâm sâu vào trong bụng yêu gấu, bị thương lần này so với trước đó nặng hơn, yêu gấu kêu đau, hùng chưởng lại đánh ra, va vào vai trái Đường Kiếp, tạt hắn một cái bay ra ngoài.

Đoạn Tràng Đao theo Đường Kiếp tách khỏi cơ thể, trên móc câu đã có một đồng ruột máu chảy đầm đìa.

Thương tích lần này so với hai lần nước nặng hơn nhiều lắm, yêu gấu rít gào kêu đau, không ngừng vùng cựa chường đuổi giết Đường Kiếp.

Lúc này Đường Kiếp bị thương cũng không nhẹ, mấy đao trước đó nhìn như đơn giản, kỳ thật tiêu hao linh khí thể lực cũng không ít, chỉ có thể vịn vai không ngừng né tránh.

Yêu gấu sau khi bị thương càng nổi giận hơn, đúng là không để ý đến đoạn ruột mà mình tha đi, điên cuồng đuổi theo Đường Kiếp dồn sức mà đánh, tốc độ lại càng nhanh hơn nhiều, đã hoàn toàn bùng nổ rồi.

- Nhanh dùng con rồi!

Y Y hô to.

- Không được!

Đường Kiếp nhanh thối lui:

- Con rồi không thích hợp đối phó nó!

Loại đồ vật con rồi này, không dám so với cái gì đều tốt.

Chế tác con rồi năm nghìn linh tiền, tạo ra một thứ đơn độc chiến đấu, vừa có khả năng tấn công, cho dù là một học sinh bình thường đều không phải là đối thủ của nó. Suy xét đến giá cả đầu tư mà nói, dùng năm nghìn tài nguyên mua được bất cứ thuật khí nào cũng tốt, đan dược cũng thế, nhưng lại không so được với lực chiến đấu của con rồi mang đến.

Nhưng nói không tốt cũng không nên. Một là sợ hư hao, đối phó yêu gấu loại này mục tiêu quá lớn, điểm mạnh của chúng nó là cường công, con rồi cơ bản không hiểu né tránh, một khi đấu thua, năm nghìn linh tiền hay năm tra đều không đáng. Như lời Đường Kiếp nói, ông đây bị đập bể, bản thân còn có thể chậm rãi khôi phục, con rồi nếu như bị đập bể, vậy khóc đi. Một

là sợ linh hoạt, đối phó với một ít thứ linh hoạt như hắc bào gì đó là không có cách.

Cho nên thứ đồ chơi con rối này, là dùng để bắt nạt kẻ yếu đó, dụng tới kẻ so với nó yếu hơn liền tốt, một pháp thuật liền có thể giải quyết vấn đề, nó chỉ cần đi lên chụp hai cái là được, bớt đi không biết bao nhiêu linh khí.

Nhưng dụng tới thứ mạnh phải suy nghĩ lại.

Tượng gỗ của Vệ Thiên Xung đã hư hao một lần rồi, Đường Kiếp cũng không dám lấy ra mạo hiểm một lần nữa.

Vả lại hắn cũng muốn biết thực lực hiện tại của mình bây giờ có thể đối kháng với một yêu gấu thông linh hạ phẩm.

Nhìn trước mắt thì, Đoạn Tràng Dao này không khiến cho hắn thất vọng, sắc bén vô cùng.

Chỉ có thể hận thực lực yêu gấu quá mạnh, bị thương nặng như thế cũng không chết, chính mình lại thiếu loại pháp thuật tiến công phá giáp, nhất thời không có biện pháp đối phó nó.

Không đúng!

Nói đến loại pháp thuật tấn công, kỹ thực bản thân vẫn phải có.

Nghĩ vậy, hai mắt Đường Kiếp đột nhiên sáng ngời.

Vừa lúc yêu gấu lại vọt về phía hắn, lúc này nó giận như điên. Ngay cả tốc độ càng thêm mau lẹ, hùng dũng đã đứt văng ra một cơn lốc máu tươi.

Cùng lúc đó, chiến đao Đường Kiếp quét ngang, chợt bổ nghiêng ra một dòng khí màu đen:

- Thiên Liệt Trảm!

Đao khí cuồng bạo mãnh liệt mà ra, đánh vào trên người yêu gấu, nhưng lại đánh đến thân thể yêu gấu âm ầm bay lên, trên người đã hiện ra vô số vết thương, đó là trong nháy mắt Đường Kiếp đã trảm ra hơn mười đao khí mà thành.

Đánh ra một đao kia, Đường Kiếp chỉ cảm thấy linh khí trong cơ thể đột nhiên thiếu đi một phần năm.

Hắn hiện tại tuy là bậc Linh Tuyền, nhưng trải qua hơn nửa năm khổ tu, linh dịch hiện giờ trong cơ thể cũng đã cơ hơn năm trăm giọt, một kích này cũng đã làm tiêu hết một trăm giọt linh dịch của hắn.

Yêu gấu trúng phải đòn nặng này, tạm thời không đứng dậy được, chỉ có điều nó sinh lực mạng mạnh, nhất thời vẫn không chết.

- Oa! Thật là lợi hại!

Y Y nhìn xem mà trợ mắt há hốc mồm:

- Tuy nhiên Thiên Liệt Trảm là cái gì? Vì sao ta chưa từng thấy người học qua?

- Chính là Thần Đình Thiên Biển.

Đường Kiếp trả lời.

Thần Đình Thiên Biển, chính là thuật pháp thứ ba mà trong lòng Cửu Nhất truyền pháp Đường Kiếp công khai lựa chọn.

Đây vốn là dùng để khống chế kim châm.

Đáng tiếc tốc độ phát triển kim châm, thực sự quá chậm, vẫn là chưa có cơ hội dùng tới.

Ưu đãi lớn nhất của môn thuật pháp này chính là một loại thuật pháp dùng cho vũ khí bất đồng, lại có thể sinh ra hiệu quả bất đồng, uy lực cũng không nhỏ nhưng tiêu hao linh khí nhiều lắm.

Đường Kiếp cũng là lần đầu tiên chính thức dùng thuật pháp này trong chiến đấu.

- Hóa ra là Thần Đình Thiên Biến, nói như vậy khi dùng Thần Đình Thiên Biến chính là Thiên Liệt Trảm?

Y Y hỏi.

Đường Kiếp trả lời:

- Thần Đình Thiên Biến tuy có thể sử dụng cho vũ khí bất đồng phát huy hiệu quả bất đồng, nhưng thuật pháp trung tâm đồng nguyên, bởi vậy cũng không tồn tại chuyện gọi vũ khí bất đồng, này có bao nhiêu mệt.

- Vậy người hô Thiên Liệt Trảm làm gì?

- Hô chơi nha.

- Chán ghét!

Y Y giờ năm nắm lên cả giận nói, làm hại bản cô nương nghĩ người học trộm pháp thuật ở đâu.

Đúng lúc này, yêu gấu nằm trên mặt đất đột nhiên đánh về phía Đường Kiếp.

- A, cẩn thận!

Y Y kêu to.

Đường Kiếp đưa tay ra bên hông, đang cầm một thanh phi châm, mãnh liệt ném ra:

- Thiên Liệt Châm!

Phập phập phập phập!

Hơn mười cây châm nhỏ xuyên qua thân thể gấu bự, một cây châm nhỏ màu vàng bay vào trong mắt nó, đâm xuyên qua đầu bay ra ngoài.

Một chiêu này cuối cùng rơm rạ đè sập lạc đà, yêu gấu như cột trụ lớn ngã xuống ầm ầm.

Nhìn yêu gấu chết mất, Đường Kiếp mới thu tay lắc lắc đầu:

- Vốn là chuẩn bị làm tốt chuẩn bị thua lỗ lần này, mà phải đưa cho ta ít tiền vốn rồi.

- Thiên Liệt Châm?

Y Y nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp nghiêm nghị trả lời:

- Chưa kịp nghĩ ra từ mới.

- ...

- Được rồi, nhanh mau trở về cho ta, còn có chính sự phải làm.

Đường Kiếp đem Y Y nhét lại trong ngực, làm cho nàng biến thành một đóa hoa thành thật ngồi đợi.

Hôm nay hăn đến đây cũng không phải vì muốn săn thú.

Ít nhất trước ngày hôm qua, hăn tuyệt đối không nghĩ đến đánh một trận.

Chỉ có điều sau khi có được Đoạn Tràng Dao và Ngân Tiêu Châm, thực lực của hắn lại tăng, vì thế từ thợ săn đã biến thành con mồi.

Thế sự chính là như vậy, bất kể là thợ săn hay là con mồi, quan hệ trong đó vẫn không ngừng biến hóa.

Mà nói theo phương diện khác, mặc kệ thực lực người nâng cao đến mức nào, người cũng sẽ không thỏa mãn, bởi vì mục tiêu người chọn cũng sẽ biến hóa, thực lực đạt được yêu cầu sẽ thay đổi không ngừng, để khi người không chịu đựng nổi mới thôi.

Sức mạnh tựa như tiền tài, vĩnh viễn đều sẽ cảm thấy không đủ dùng!

Thời khắc này thu dọn xong đồng da lông, Đường Kiếp tiếp tục đi về trước.

Nói chung kế tiếp không có yêu vật mới nào đến tìm bọn hắn, bọn hắn thuận lợi đi vào núi Hồ Khiếu.

Hướng về phía tấm bia đá mà đi, Đường Kiếp nhìn thấy yêu hồ đã hiện ra trên đỉnh núi.

Đứng ở ranh giới, Đường Kiếp cười chào yêu hồ:

- Xin chào, thật xấu hổ gần đây bận chuyện, không rảnh đến thăm người, nhớ ta không?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Phục Hồ

Trên núi Hồ Khiếu, mắt yêu hồ lạnh như băng nhìn Đường Kiếp, không mang theo chút tình cảm.

Có lẽ theo nó, Đường Kiếp lúc này không cùng với dĩ vãng giống nhau, chỉ là lại đây thử thăm dò một ít thứ không cần thiết.

Nhưng Đường Kiếp hôm nay, đã cùng với lúc trước khác biệt.

Sau khi kêu một tiếng chào đón, Đường Kiếp đã bước về trước mấy bước, sau đó từ trên người chậm rãi lấy ra một thứ.

Trận bút!

Trận bút trong tay, ánh mắt yêu hồ bỗng thiên bóng loáng, nhìn thẳng Đường Kiếp.

Đường Kiếp khẽ mỉm cười, tay trái vừa động, một ít cát phục ma dĩ nhiên xuất hiện, rơi ở khắp nơi.

Cát vốn là phạm vật, lại trải qua linh dịch bồi dưỡng, làm phép chính khí, mới có thể tạo nên trận.

Đồng thời trận bút trên tay phải Đường Kiếp hư ảo một ít, trận bửu nhè nhẹ bắn ra linh khí, trên không trung xuất hiện một bức tranh đạo linh.

Hắn phải bày trận.

Hơn nữa là lấy trời đất làm vải vẽ tranh sơn dầu, lấy tài liệu vì bức tranh làm mực, phát động họa bút một lần nữa chân chính bày ra trận bút.

Hàng yêu Tru Ma Trận!

Đây cũng là hẩn lấy thân phận học sinh bậc Linh Tuyền chống lại yêu thú thông linh thượng giai, duy nhất nắm chắc thắng lợi.

Chỉ có điều yêu hồ cũng không phải là vật ngu ngốc gì, vừa nhìn thấy linh khí trên người Đường Kiếp tung hoành, lập tức biết không đúng.

‘ Rống!’

Nó phát ra tiếng rít gào tức giận, đã mãnh liệt bổ về phía Đường Kiếp, vọt qua bầu trời.

Trận bút trong tay Đường Kiếp không ngừng, từng luồng ánh sáng tùy ý rơi xuống, bức tranh trên không trung không ngừng động, đồng thời tay trái lấy ra một vật.

Diễn Trận Đồ!

Liếc cũng không liếc lấy yêu hồ một cái, Đường Kiếp đẩy Diễn Trận Đồ về phía trước, trận đồ mở ra, một bức tường băng bỗng chốc xuất hiện.

Khi yêu hồ xông đến, chính là va phải tường băng, xung đột sinh ra hoa hòe đầy trời, nhưng lại bị ngăn cản bên bức tường.

Tường băng bảo vệ!

Diễn Trận Đồ có thể thả ra một trận pháp nhỏ, tuy nhiên uy lực có hạn, dùng để đối phó yêu hồ không đủ, nhưng đủ để chế tạo một trận pháp phòng ngự bảo vệ, tạm thời ngăn cản công kích của yêu hồ là không thành vấn đề.

Ngay lúc này thả ra trận pháp bảo vệ, Đường Kiếp huy động trận bút, tùy ý tung hoành, đã đem tất lực chú ý tập trung trong việc bố trí trận pháp. Cùng với trận pháp ký ức bất đồng, Hàng Yêu Tru Ma Trận này phức tạp nhiều lắm, nhưng so với lúc trước thuần thực hơn nhiều, thời khắc này tiện tay vung lên, giữa bức tranh linh khí tung hoành, từng trận mây hiện ra trên không trung, liên tiếp vô số tài liệu, thả ra hào quang kinh người.

Xoát!

Đường Kiếp vẩy ra một đám bùn thơm mát, chuẩn xác hạ xuống vị trí Cấn, trên bùn hiện ra ánh sáng màu vàng, trận bút dưới sự dẫn dắt của Đường Kiếp thả ra ánh sáng màu vàng đất, thành cửa sống.

Đất sinh vạn vật, Hương Chiếu Bùn là từ Tê Hà Linh mà thành, lấy lá điều linh từ hoa Vạn Tài thành bùn, sau đó bồi dưỡng, đây được coi là cửa sống, lợi sinh trưởng, lợi thành trận!

Yêu hồ kia thấy thế, phần nỗ gầm thét một vuốt hướng phía tường băng, dưới hồ trào sắc bén, tường băng bị đánh tan thành mảnh vụn, rơi trên mặt đất, tan thành nước.

Tay trái Đường Kiếp lại lấy một ít bình, vẩy ra một ít chất lỏng về phía vị trí Ngưỡng, cũng chính là nước tiểu của Y Y.

Dưới dẫn pháp, nước tiểu hóa lam quang, thành lẫn nước dập dờn bỗng bành, cánh cửa sinh nghi.

Cánh cửa sinh nghi vận chuyển, nước thường vô hình, không nhập khoảng không, nước tiểu sữa ong chua, giàu có linh khí, lợi tầm bổ, cũng vì gia tốc thành trận.

Hoàn thành cửa này hẳn lại lấy ra một vật, tinh hoa vân mẫu, rơi xuống vị trí Tốn, mây mù hiện lên màu lam, sau đó mở ra Đổ môn.

Khống chế Đồ môn, Tồn thuộc gió, nhẹ nhàng linh động, có thể điều khiển, lợi ứng biến!

Trời có màu trắng, kết tinh từ ngọn lửa cơn gió, tính thông linh, có thể biến hóa.

Liên tiếp hiện ra ba vật, tam cửa nâng lên, Hàng Yêu Tru Ma Trận, ánh sáng chói lọi, gió lớn hiển hách.

Tiếng gầm yêu hồ càng lớn, cự trào mãnh liệt đánh tường băng, trong miệng lại thả ra mãnh phong lạnh thấu xương, đánh vào trên tường băng, đánh vào tường băng tạo thành một lỗ lớn trên băng.

Uy thế kinh người!

Đường Kiếp không động, lại lấy Thanh Mộc đặt ở vị trí Ly, thanh quang hiện, lay động khoảng không, thành cảnh môn.

Cảnh môn che giấu ẩn núp, trận này bày bố vì giáp mặt, ẩn núp không có ý nghĩa, cũng chỉ là phối hợp thấp nhất, chỉ nhằm duy trì bảy cửa còn lại.

Nhưng cánh cửa hiện, tám cửa đã thành bốn cửa, trận sóng hào hùng.

Yêu hồ hoảng sợ, càng phát ra tức giận, đột nhiên ngửa mặt lên trời gầm gừ một tiếng, chân trái phía trước đạp lên mặt đất, đất bùn nhanh chóng phủ kín toàn thân, nhưng lại trở thành một giáp trụ sắc nhọn.

Con yêu hồ kia lại vọt tường băng, vô số mũi nhọn chạm vào tường băng, khiến cho tường băng phát ra tiếng giòn tan không chống đỡ nổi.

Về mặt Đường Kiếp không có biến hóa gì, tay lại vung lên.

Một ít Lôi Cực Mộc hạ xuống vị trí Khôn, một đám điện quang vọt tận trời.

Cánh cửa chủ sát, lần này không dùng giết chóc làm mục định, cũng như cánh cửa đồng, chỉ là phối hợp bình thường, Lôi Cức Mộc này là từ con rối sói vỡ vụn của Vệ Thiên Xung mang tới.

Tử môn thành, dị tượng mở, sét đánh từng trận!

Yêu hồ giận dữ, huyết quang toàn thân hiện ra, mũi nhọn hung ác tăng vọt, xung mãnh đánh vào tường, khi dánh về nó tràn ngập khí thể độc ác, bức tường bằng rút xuống một tầng bằng lớn, hiển nhiên không chống đỡ được bao lâu nữa.

Đường Kiếp lấy ra một chậu dầu trơn đặt trên vị Đoái, dầu trơn nhập vị Đoái, không có hỏa tự cháy.

Dưới sự dẫn pháp của Đường Kiếp, thể lửa biến ảo thành một con rắn mỗi lửa cuộn tròn.

Lấy yêu thú rắn mỗi lửa dẫn dầu tạo thành hỏa vô tận, thành kinh môn.

Kinh môn cũng giống như thần loạn, có thể mê hoặc trí óc con người, là điểm quan trọng trong trận, vững chắc lấy rắn mỗi yêu hỏa làm thành.

Sáu cửa thành, uy trận hiển lộ uy thế hiển hách.

Yêu hồ đã cảm thấy áp lực kinh khủng cuốn tới.

Dưới sự kinh sợ, mắt hồ sôi sục, nham thạch áo giáp toàn thân hóa thành một sừng nham thạch lớn màu đen, đâm về phía tường bằng.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Liên tiếp ba lần va chạm, đâm vào tường băng, khắp tường băng đã che kín vết rạn nứt như mạng nhện, lung lay sắp đổ, chống đỡ không lâu nữa.

Đường Kiếp đã ném ra phần tài liệu thứ bảy.

Lạc Tinh Thạch, Trấn Hồn Mộc, Ly Hận Thủy, Cường Phong Diễm Hỏa và Thanh Quang Kiếm!

Thương môn đóng cửa bắt giữ, Hàng Yêu Tru Ma Trận lấy trấn áp làm chính, không lấy tổn thương làm đầu, vì đặc biệt nặng, ở mặt này Đường Kiếp đã tiêu phí tổn cao nhất.

Lạc Tinh Thạch thuộc thổ, cường hóa thể công Thương Môn, chủ phụ trợ; Trấn Hồn Mộc thuộc mộc, trấn áp tâm hồn, áp bách tinh thần; Ly Hận Thủy thuộc thủy, làm yếu đi ý chí phản kháng; Cường Phong Diễm Chúc, vì bảo hộ trận giới mà luyện hóa thành, không thể ra tay quá nặng, giá trị cao nhất khó được nhất, lấy thiên uy áp bách. Thanh Quang Kiếm thuộc kim, thân là pháp bảo, lực trấn áp mạnh, chủ bảo trấn áp.

Có ngũ hành, thành tựu thương môn, lấy trọng làm đầu!

Vì đối phó con yêu hồ này, Đường Kiếp đã lấy tất cả những vật mà hắn có thể lấy được đều đưa ra. Vì thế hắn không tiếc hao hơn hai ngàn linh tiền, phí tổn quá cao này làm người ta giận sôi gan, cho dù là đem hồ lột da hay xương cốt trở về cũng không kiếm bù lại được.

Ngũ bảo áp xuống, ánh sáng thương môn bỗng nhiên hiện ra, dưới dẫn pháp của Đường Kiếp hình thành cái đỉnh ánh sáng, uy khí ngất trời.

Cùng lúc đó, yếu hồ cuồng bạo phát giận, lần va chạm thứ tư.

“Ba~!”

Kèm theo ngọn lửa băng bay lên, tường băng bùng nổ, giữa Đường Kiếp và yêu hồ không còn chướng ngại vật.

Nhưng mà ngay tại khoảng khắc tường băng phá nát, Đường Kiếp lại bất động nói một câu:

- Y Y!

Theo một tiếng gọi khê này,ayfnha đầu vẫn ẩn giấu phía sau đột nhiên ra tay.

Ngay sau đó, vô số Lục Ngạc từ dưới đất chui lên, như một đồng bụi gai lớn quấn vòng lại quấn quanh lấy yêu hồ, đồng thời miệng hoa không lồ bỗng nhiên há miệng cắn lấy yêu hồ.

Đây chính là hơn một tháng trước Đường Kiếp bảo Y Y bí mật gieo xuống khi đến núi Hồ Khiếu.

Lục Ngạc hoa trận!

Đây là tên mà Đường Kiếp đặt.

Hao phí hơn một tháng thời gian bố trí Lục Ngạc hoa trận, chính là thủ đoạn ngăn cản yêu hồ. Dù sao uy lực trận đồ quá nhỏ, muốn dựa vào phòng ngự ủa trận đồ, nếu muốn ngăn cản thượng phẩm yêu thú thật sự quá khó khăn, trừ phi Đường Kiếp lại mở thêm một trận nữa.

Thình lình xảy ra giằng co liên vây khốn yêu hồ tại chỗ, đồng thời Đường Kiếp đã ném ra một đồng linh tiền. Hạ xuống Càn Vị, mặt tiền hiện ra kim quang, hóa thành vòng sáng mù vàng, xong khai môn.

Linh tiền được rạo ra từ Đàm Kim, trộn với Vân Mặc, là thuộc tính kim, chính là cửa vào, mở trận, khởi động!

Giờ khắc này tám cửa đều đủ, Càn Khôn Chấn Động Cấn Ly Ngưỡng Đoái tám phía đồng thời di chuyển.

Nhưng mà này vẫn chưa đủ, có tám cửa, còn cần mắt trận, trận nguyên

Đường Kiếp lấy ra một linh thạch đặt trên mặt đất, mới chân chính phát động lực đại trận.

Đồng thời dưới ngòi bút vẽ, đã bắt đầu bày mắt trận, dưới huy động của trận bút, vô số vân trận hiện rõ, liên tiếp tám cửa, hình thành một mảnh không gian mạng nhện, đan xen ngang dọc, dẫn động gió lớn.

Đồng thời trên người yêu hồ huyết quang hiện ra, toàn thân phát ra một luồng sức mạnh kinh người, chỉ nghe tiếng vang rầm rầm, từng cái cây Lục Ngạc quần quanh nó đều bị đứt đoạn.

Mắt thấy Lục Ngạc hoa trận không thể trói được yêu hồ, Y Y liều mạng không chế những Lục Ngạc còn lại, đồng thời nhảy nhảy kêu to:

- Nhanh lên coi, ta nhìn không được nữa!

Đường Kiếp làm như không nghe thấy, chỉ có điều huy động trận bút càng nhanh hơn, trong phút chốc này, trong con mắt hắn chỉ có trận bút.

Yêu hồ gầm một tiếng, nhưng cây Lục Ngạc còn lại đều bị bứt đứt toàn bộ, mãnh liệt đánh về phía Đường Kiếp.

Nhưng vào lúc này, Y Y giương một tay lên, hai thân ảnh một trái một phải đột nhiên xuất hiện, ngay sau đó nghênh đón yêu hồ.

Chính là con rối và luyện thú.

Đây là bảo hiểm thứ ba của Đường Kiếp.

Bang bang hai tiếng nổ.

Con rồi và luyện thú đồng thời bị đẩy lui.

Bàn sức mạnh, làm yêu thú thông linh thượng phẩm, cho dù không lấy sức mạnh xưng hùng, yêu hồ so với có gấu lớn kia cũng mạnh hơn nhiều!

"Rống!"

Một chiêu đẩy lui, yêu hồ phát ra một tiếng rống với Đường Kiếp, mãnh liệt nhấn bên dưới một cái, một đám đất đã từ dưới đất bay lên.

Bụp bụp!

Chông đá kẹp lấy bàn chân Đường Kiếp, gần như gắn chặt hẳn với mặt đất.

Đường Kiếp kêu lên một tiếng, trận bút không tay cũng không ngừng, vẫn huy động như trước, trận vân trên trời càng ngày càng dày đặc, tám cửa cùng nhau phát ra tiếng nổ vang, linh triều tập hợp uy thế làm cho người ta sợ hãi!

Trình độ yêu hồ không thể ngăn được Đường Kiếp, đầu ngẩng lên, bốn chân mãnh đạo, sừng nhọn trên đầu đâm về hướng Đường Kiếp.

Đúng lúc này, Y Y giơ bàn tay nhỏ lên, ném một lá bùa.

Chính là mấy lá bùa hôm qua mua từ Thư Danh Dương.

Thân hình yêu hồ bị kiềm hãm, ngay sau đó Y Y lại tung một vật ra.

Dây trói tiên!

Lá bùa cộng thêm sợi dây tiên!

Món bảo hiểm thứ tư của Đường Kiếp.

Yêu hồ bị dây trói tiên vây lại, lập tức giận dữ, toàn thân phát lực muốn bứt đứt dây trói tiên, chỉ có điều khó khăn vì dính thuật pháp lá bùa, lại chẳng thể tránh ra chút nào.

Luyện thú kia đã nhảy ào lên, cắn một ngụm lên cổ yêu hồ.

Mãnh hồ chợt nghiêng đầu, sừng nhọn trên đầu hung hăng chui vào cơ thể luyện thú, chỉ một chiêu, liên đâm xuyên bụng luyện thú.

Tuy nhiên chịu làn ảnh hưởng này, nó thất bại tránh khỏi bị sợi dây vây lại, con rối lại âm ỉm chạy tới, mạnh mẽ bắt lấy yêu hồ.

Nó không phải đánh, mà là bắt!

Bắt lấy yêu hồ, mãnh liệt ném về phía trước.

Yêu hồ mặc dù sức lớn, thân thể cũng đã không nặng, bị ném đã ném tới rất xa.

Nó lăn vòng trên đất, lại phát lực, huyết uqng toàn lại tăng vọt, cuốn ra vô số dòng nước sức mạnh.

Khi nó đang giãy dựa phát bạo sức mạnh, hiệu quả thuật pháp dần dần biến mất, ngay cả dây trói tiên cũng không ngừng bị tách ra.

Cuối cùng!

Va chạm một chút.

Dây trói tiên trong nháy mắt đã đứt vụn.

Mất đi trói buộc cuối cùng, yêu hồ đang muốn nhào đầu về phía trước, nhìn đến trận bút Đường Kiếp lại vung lên, đang kết nối nối với vô số trận vân.

Mắt trận thành!

Một bút này hạ xuống, Hàng Yêu Tru Ma Trận sẽ thành

!

Ánh sáng trong trận rực rỡ, âm thanh sấm sét, linh uy tích tụ thành hình, nhưng lại trở thành một bàn tay khổng lồ quang diễm, nằm ở trên cao.

Yêu hồ kia kinh hãi, nước nở một tiếng, nhanh chóng lui lại phía sau, hiểu rõ địch không nổi muốn chạy trốn.

Đường Kiếp lại hừ một tiếng:

- Đi được không?”

Những người đứng trong trận đối với Thương môn, linh tuyến bay vút, ngũ bảo cùng động, hào quang ngũ sắc hiển lộ, bàn tay khổng lồ trên bầu trời duỗi ra bên ngoài, chính là dừng lại trên người yêu hồ.

Chỉ có một chương, đã bắt giữ được yêu hồ trong tay.

Đường Kiếp khởi động pháp quyết, bàn tay khổng lồ thu về, đã xem yêu hồ như con cá nhỏ gà nhỏ mà bắt, biến mất ở trong trận, mây gió bốn phía lay động, yêu hồ không thể thấy được cảnh tượng bình thường, chỉ có bàn tay khổng lồ hóa núi nhỏ, hóa cao áp chế, hung hăng áp lấy yêu hồ vào trong đó.

Lúc này mới tính Đường Kiếp đại công cáo thành, tuy nhiên vầy bố trận này cũng làm cho hắn tiêu hao quá lớn, bản thân tiêu hao quá lớn suýt chút nữa khiến hắn chống đỡ không nổi.

Cuối cùng là miễn cưỡng chút.

Nhìn đến luyện thú hấp hối, còn có dây trói tiên, Đường Kiếp cũng là vì tiếc nuối mà thở dài.

Đàng tiếc Thiên Thần Cung không cho mình thời gian dài hơn, nếu không tổn thất cũng đã giảm đi một ít.

Nhưng bất kể thế nào, hấn thành công!

Chỉ cần có thể hoàn thành mục tiêu, vậy việc trả giá cho điều đó đều đáng giá.

Đi đến trước yêu hồ bị trấn áp, hấn nói:

- Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Bảo Hồ Lộ Da (Thượng)

Yêu hồ bị bàn tay khổng lồ khóa trụ không thể động, không thể động đây, chỉ có đôi mắt vẫn như trước gắt gao nhìn chăm chăm Đường Kiếp, không che giấu thù hận.

Nhìn nó, Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút, sắp xếp câu chữ, lúc này mới chậm rãi nói:

- Không cần nhìn ta như vậy, kỳ thực ta không có ý giết người, ta chỉ muốn một thứ từ trên người người, ta không chắc đó có phải là vật đó hay không, có nhiều khả năng đó chính là một loại bí pháp, chỉ cần người đồng ý giao nó cho ta, ta sẽ tha cho người.

“Hống!” Yêu hồ cúi đầu gầm gừ một tiếng, mắt lạnh nhìn Đường Kiếp, lại không trả lời.

Đường Kiếp cười cười:

- Ta biết người không tin ta. Tuy nhiên suy nghĩ cho kỹ đi, vì một trận này ta phải trả giá rất lớn, trước đó là bỏ ra bốn ngàn đến năm ngàn tiền, phí tổn cao như vậy, cho dù là bán người cũng không bù đắp nổi. Người sẽ không cho ta trả cái giá lớn như vậy, chính là đi làm cuộc mua bán lỗ vốn chứ?

Nói đến đây, Đường Kiếp dừng một chút, lúc này mới tiếp tục nói:

- Ta muốn không phải người, từ đầu đến cuối cũng không phải người. Cho nên ta vẫn là cho chúng ta có thể nói chuyện đó... Đừng giả bộ ngu, ta

biết người có thể nghe hiểu lời ta nói, ta dùng mấy ngàn linh tiền, thời gian một tháng, nhưng không phải để đi lừa một con hổ yêu! Nói gì thì đây cũng không có bí mật gì, người nghĩ xem có ý nghĩa không.

Ánh mắt yêu hổ cuối cùng thay đổi, đột nhiên ánh mắt tràn ngập cảnh giác nhìn Đường Kiếp.

Cuối cùng, yêu hổ đã động.

Nó vươn móng vuốt, trên đất viết ra vài chữ:

“Người biết được những gì?”

Nhìn đến hàng chữ này, Đường Kiếp mỉm cười:

- Rất nhiều, tuy nhiên ngay từ đầu chỉ là hoài nghi một ít. Nhưng hơn một tháng tiếp xúc, vẫn có thể xác nhận.

Cho dù là hổ yêu tiếp tục che giấu, nhưng hơn một tháng tiếp xúc, nhiều lần đuổi giết thêm biểu hiện trí tuệ, cho dù là người thường đều nhìn ra hổ này không tầm thường, huống chi Đường Kiếp sớm đã có chuẩn bị tâm lý.

“Không phải Tây Nguyệt phái nói cho người?”

Đường Kiếp trả lời:

- Loại chuyện này cho dù là Tây Nguyệt Phái, cũng chỉ có cao tăng mới biết rõ đi? Làm sao có thể nói cho một học sinh nho nhỏ như ta biết. Chẳng qua muốn hiểu gì đó, cũng không cần phải là Tây Nguyệt phái tới nói cho ta biết, kỳ thật có rất nhiều lý do để phát hiện.

“Nhiều lý do?”

- Phải.

Đường Kiếp trả lời:

- Đầu tiên chính là hành vi của Tây Nguyệt phái. Vì sao Tây Nguyệt phái phải giam giữ nhiều thế hệ của các người? Ngay cả trừng phạt đến đời con cháu? Vậy thì quá vô vị rồi! Mọi người có thể vì thù hận nhất thời mà làm ra hành vi đánh mất lý trí, nhưng một tổ chức lớn như vậy, càng không có khả năng đem loại chuyện nhàm chán này kéo dài hơn ngàn năm. Chỉ cần nguyên nhân như vậy, vậy nguyên nhân chân chính không phải trả thù, mà đây là nguyên nhân chân chính bọn họ muốn bí bảo... Kế thừa huyết mạch! Chẳng qua huyết mạch này không giống với bình thường, kẻ khác có thể kế thừa chính là sức mạnh, các người lại là trí nhớ và trí tuệ! Thông qua phương pháp kế thừa này, các người chưa tiến thời kỳ Khai Trí đã có thể có được trí khôn, mà liên quan đến tung tích bí bảo kỳ thật vẫn luôn cất giấu bên trong huyết mạch các người, rồi lại không thể tách. Bọn họ hi vọng ở trong số các người có một người nhất gan sợ chết, vì muốn sống mà giao ra bảo bối. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán.

- Tiếp theo chính là một ít ghi chép lịch sử.

Đường Kiếp tiếp tục nói:

- Ta đã tra qua một ít điển tịch của Tây Nguyệt phái, nhất là điển tịch về săn hổ ở Hồ Khiếu Cốc. Học sinh Tây Nguyệt không chỉ một lần lên núi săn hổ, cũng từng có người cho người cho rằng người so với mãnh hổ có khí thôn hơn, ý đồ thông qua bẫy giết được hổ. Nhưng bên trong lịch sử ghi chép, ta phát hiện tất cả thủ đoạn dùng trí đều là thất bại. Săn hổ chân chính thành công, ngược lại đều là một ít kế hoạch đơn giản, dùng mãnh chiến đầu mà thắng. Bọn họ dựa vào sức mạnh, tâm huyết và không sợ hy sinh mà đạt được thắng lợi, mà không phải dùng trí óc.

Yêu hổ phát ra hai tiếng cười nhẹ, tiếng cười từ trong miệng nó phát ra, làm cho người nghe cảm thấy quái dị.

- Nhưng mặc kệ thế nào, các người cuối cùng không có chết già.

Lời này vừa ra, yêu hồ thở dài một tiếng, cái đầu kiêu ngạo hạ xuống.

Đúng vậy, chúng nó có thể giết chết nhiều học sinh hơn thì thế nào?

Học sinh là giết không xong đó, cho nên bọn nó phải chịu một tổn thất lớn.

Thấy một màn như vậy, Đường Kiếp cũng thở dài:

- Ta không biết vật đó cuối cùng là bảo vật gì, có thể khiến cho nhiều thế hệ các người phải chịu đựng giết chóc cũng không giao ra, dù sao cùng ta không liên quan. Ta muốn không phải thứ này.

Nghe nói như thế, mắt hồ chớp động, yêu hồ kia một lần viết ra một dòng chữ:

“Người muốn cái gì?”

- Còn có thể là cái gì?

Đường Kiếp lại nhẹ giọng mỉm cười:

- Năm đó hồ yếu đánh cắp bí bảo Tây Nguyệt phái bị bắt được, sau đó tìm khắp nơi không thấy, cuối cùng rơi vào con đường suốt đời bị nhốt, họa vẫn rơi xuống con cháu, Khi đó ta liền lấy làm lạ một việc, vì sao bọn họ không cần Sưu Hồn Thuật.

- Đừng nói với ta yêu nhân bất đồng. Hồ yêu khai trí, có thể hóa hình người, thần trí mặc dù vô hình, Sưu Hồn Thuật cũng là cưỡng ép đưa vào linh khí, suy nghĩ vô hình có thể biến thành thần trí hữu hình, đó đó có thể bắt giữ! Ta đã trải qua Sưu Hồn Thuật, ta rất rõ ràng điểm ấy. Bởi vậy chỉ cần vạn vật có trí, có hồn, có suy nghĩ có ý nghĩ, đều có thể sưu hồn. Hồ yêu có trí có hồn, sao lại không thể tìm được?

- Tây Nguyệt phái không cần Sưu Hồn Thuật, chỉ có thể nói rõ một việc, chính là yêu hồ có bí pháp, có thể chống lại sưu hồn!

- Sưu hồn vốn là thi pháp ý thức, nếu ngay cả sưu hồn đều có thể chống lại, như vậy kế thừa trí nhớ cũng không gì kỳ quái. Đây chính là nguyên nhân thứ ba ta tin tưởng các người có trí khôn, mà đây chính là thứ ta muốn.

- Ta muốn chính là thứ đó.

Có mâu thì có lá chắn.

Có Sưu Hồn Thuật, đương nhiên sẽ có bí pháp chống lại sưu hồn, đây không là bí mật gì.

Trên thực tế các đại môn phái gần như đều có một ít thủ đoạn chống lại sưu hồn.

Nhưng những thủ đoạn này đều không ở phạm vi thụ pháp, không được kế thừa, chỉ có bước vào cao tầng mới được bản thưởng.

Dù sao Sưu Hồn Thuật là dùng để đối phó với môn hạ phản đồ, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng mà truyền ra ngoài.

Nguyên nhân chính là đây, Tây Nguyệt phái có bí pháp chống sưu hồn, nhưng hẳn đừng hy vọng có thể học được.

Hy vọng duy nhất của hẳn, chính là yêu hồ trước mắt.

Hồ yêu có bí pháp, có thể chống sưu hồn!

Nguyên nhân chính là đây, Tây Nguyệt phái có thể lấy thủ đoạn bình thường để nhốt hồ yêu, vây lại trên núi, cũng kéo dài rất nhiều thế hệ, lấy cái chết bức bách.

Thay vào đó bộ tộc yêu hồ kéo ngàn năm, nhưng lại không cúi đầu, thề sống chết bảo vệ bí mật, khiến cho Tây Nguyệt phái vẫn không lấy được gì.

Cuối cùng là vì bí bảo biến mất, không giao ra được, hay và vì bí bảo liên quan đến chuyện trọng đại, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Đường Kiếp không biết, hắn cũng không quan tâm.

Hắn muốn, chỉ là phương pháp chống sưu hồn.

- Giao ra bí pháp, ta tha chết cho ngươi!

Ngay lúc này Đường Kiếp nói.

Yêu hồ nhìn hắn, gắt gao xem hắn, trong mắt nổi lên nghi ngờ.

Nó dùng vuốt hồ viết xuống:

- Vì sao?

Đường Kiếp cười nói:

- Bởi vì trên người ta cũng có bảo bối, một món bảo bối không thua gì thứ tổ tông ngươi đã đánh cắp. Có người muốn, mà ta không muốn cho.

Trong lúc bất động thanh sắc, Đường Kiếp đã đem mình và yêu hồ trước mắt vạch cùng một tuyến đường.

Yêu hồ này bởi vì nhiều thế hệ bị nhân loại giết chết, hận ý đối với nhân loại đã ăn sâu bén rễ, sâu tận xương tủy.

Chỉ dựa uy hiếp cái chết, kỳ thực đối với nó chỉ là vô dụng.

Nếu có hiệu quả, yêu hồ đã sớm nói, còn đợi gì đến hiện tại?

Nhưng mà Đường Kiếp muốn thử, cũng là bởi vì hắn khác với người ta.

Hắn cùng với yêu hồ rất giống!

Như lúc trước hắn chiếm được thông của Tần quân sự đó chính là nguyên nhân hắn “gặp được” Tần quân sự.

Đồng mệnh tương liên, đồng mệnh thương tích!

Mọi người đối với người có vận mạng bi kịch giống mình, đều luôn có mấy phần hiểu rõ, mấy phần thông cảm.

Bởi vậy việc đầu tiên Đường Kiếp làm, chính là đem thân phận của mình tách ra với “Tây Nguyệt phái”.

Quả nhiên, nghe nói như thế, yêu hồ kia rõ ràng ngơ ngác một chút.

Nó dùng móng hồ viết xuống:

“Ta không tin, nhân loại xảo quyết.”

- Ta không có lừa người.

Đường Kiếp nói xong lấy ra một vật.

Bình giám!

- Nhìn nó, nhìn chữ phía trên đó, người có thể cảm nhận được sức mạnh còn lưu trên đó.

Hắn đem Bình giám chậm rãi đưa đến trước mặt yêu hồ, đem chữ Bình nhắm ngay yêu hồ, sức mạnh ẩn giấu trên Bình giám lập tức khiến cho yêu hồ phát ra một trận rít gào.

Đường Kiếp đã thu hồi Bình giám:

- Người kế thừa tổ tiên trí nhớ, vậy biết rõ đây không phải là đồ vật thuộc về Tây Nguyệt phái. Đây là di bảo kế thừa vạn năm, cũng chính là

chìa khóa mở ra một bảo tàng. Rất nhiều người muốn lấy được nó...

Yêu hồ nhìn Đường Kiếp, cuối cùng viết:

“Vậy vì sao ngươi không bị bắt lại?”

- Bởi vì bọn họ tạm thời không thể xác định vật này trên người ta, nhưng đã hoài nghi ta rồi. Không bao lâu nữa, xác định bọn họ sẽ đến tìm ta, đến lúc đó, ta cũng sẽ bị bọn họ bắt lại, nghiêm hình khảo vấn, thậm chí là dùng Sưu Hồn Thuật.

“Ngươi có thể trốn.”

- Ta sẽ không trốn, nếu chạy thoát, ta sẽ hoàn toàn bại lộ, ta và ngươi không giống nhau. Các ngươi là yêu loại, có thể thông qua huyết mạch kế thừa, có thể cũng không phải chỉ mỗi yêu loại là làm được. Về phần nhân loại, lại chỉ có thể thông qua con đường giáo dục để kế thừa sức mạnh. Mất đi hệ thống này, cũng là mất đi cây câu tiên lộ.

“Ngươi sẽ bị nhốt, tra tấn.”

- Nếu có thể chuẩn bị, cũng sẽ không, trái lại, có thể lợi dụng cơ hội làm ra lợi ích cho mình...

Nói xong, Đường Kiếp đã đem chuyên đầu đuôi ngọn gốc Bình giám nói cho yêu hồ.

Hắn không có chút nào giấu diếm, đều nói ra tất cả.

Hắn nói đến con trai Hư Mộ Dương, nói đến chính mình đi vào Vệ phủ, nói đến tỉ mỉ hết thảy những cách mà mình làm ra, lợi dụng Thiên Thần Cung và Tẩy Nguyệt phái hoài nghi mọi việc đều thuận lời, đồng thời cũng nói đến tình cảnh hiện tại của chính mình.

Hắn nói rất chân thành, cũng rất động tình.

Liền giống như người già nhớ lại trước khi chết, hay là như tình nhân nói ra tâm sự, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh, lời nói nhanh nhưng vội vàng hấp tấp, vẻ mặt không lạnh không nóng, tự thuật không gấp không khô khan.

Nhưng mà trong việc đơn giản bình thản tự thuật, yêu hồ cảm nhận được chỗ sâu bi thương trong lòng Đường Kiếp, bất đắc dĩ cùng với thù hận thật sâu.

Đó chính là cảm tình nó có thể hiểu được.

Một loại cảm giác đã nhạt dần theo thời gian, lại chưa từng quên, không cần cố nhớ lại, nhưng đã khắc sâu trong xương tủy.

Đường Kiếp vẫn là nói như cũ.

Hắn nói đến chí nguyện to lớn của mình, muốn tiêu diệt Thiên Thần Cung.

Yêu hồ nghĩ đến tổ nhìn trời phát lời thề.

Hắn nói hắn cùng với Trang Thân chiến đấu.

Yêu hồ nghĩ đến nó đã từng chiến đấu với đám học sinh.

Hắn nói hắn sắp gặp khảo nghiệm.

Yêu hồ thì nghĩ đến một ngày nào đó, nó chung quy vẫn sẽ chết ở trên núi Hồ Khiếu.

Đường Kiếp nói rất nhiều, yêu hồ cũng nghĩ đến rất nhiều.

Bọn họ cứ như vậy ngồi cạnh nhau, cùng nhau bắt chuyện.

Cuối cùng, Đường Kiếp đã nói hết những việc trên người, có thể nói đều nói hết rồi.

Dùng một tiếng thở dài làm kết thúc, Đường Kiếp nói:

- Đây chính là chuyện xưa của ta, cũng là nguyên nhân ta tới tìm người, nhưng giống như người, ta bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành tù nhân của người khác... Hoặc là Tây Nguyệt phái, hoặc là Thiên Thần Cung.

- Ta sẽ không giống như các người bị bắt nhốt đời đời, con cháu đều gặp họa, ta sẽ bị trực tiếp bắt giữ, sau đó dùng bí pháp sưu hồn moi sạch mọi chuyện. Đương nhiên Sưu Hồn Thuật chưa chắc sẽ khiến bọn tìm được thứ mình cần, ta có biện pháp làm cho bọn họ dù sưu hồn cũng không chiếm được, nhưng bản thân ta nhất định là xong đời rồi.

- Ta không sợ chết, nhưng chỉ có thể sống mới làm được nhiều chuyện.

- Cho nên ta cần loại bí pháp này, đi chống lại từng kẻ mơ ước Bình giám, người nhìn trộm vật của ta, bao gồm Thiên Thần Cung, hay ngay cả Tây Nguyệt phái người oán hận nhất.

- Nếu người hận bọn hăn, xin hãy đem bí pháp dạy cho ta!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Bảo Hồ Lộ Da (Trung)

Trầm mặc một lát, yêu hồ cuối cùng viết:

“Ta tại sao phải giúp người? Nhân loại các người đê tiện, giả dối, toàn bộ chết sạch ta mới cao hứng.”

- Đáng tiếc nhân loại không thể chết sạch.

Đường Kiếp trả lời:

- Ta biết người giận nhân loại, dù lời ta nói là thật, người cũng không thể hiểu được ta. Nhưng ta có hai lý do để cho người giúp ta. Thứ nhất, người không giúp ta, ta sẽ giết người, ta biết người không sợ chết. Nhưng không riêng gì người, bao gồm cả con của người.

Lời này vừa ra. Yêu hồ đột nhiên trừng mắt nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp cười nói:

- Không cần nhìn ta như vậy, này không kỳ lạ. Nếu người không có con, núi Hồ Khiếu sẽ không mở ra, Tây Nguyệt phái sẽ không cho các người tuyệt chủng, cho nên nếu mở ra, vậy nhất định người đã có hồ con.

“Tây Nguyệt phái sẽ không cho phép người làm như vậy...”

- Đúng là vậy, Tây Nguyệt phái không cho phép, nhưng người đã quên ta là người thế nào? Một người có thể trở thành phạm nhân truy nã bất cứ lúc nào. Người Nghĩ rằng ta với người có cái gì không dám làm sao? Uy hiếp

và cảnh cáo đối với người tuân theo điều luật mới hữu hiệu, không có hiệu quả với kẻ liều mạng, mà ta... Chính là kẻ liều mạng.

Đường Kiếp ác nghiệt nói, ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi.

Mặc dù hắn không có nhìn được cái gì, nhưng hắn biết trên ngọn núi kia, tất nhiên có một chú hồ con tồn tại.

Hắn lẩm bẩm nói:

- Tây Nguyệt phái không hy vọng hồ con chết, vậy người cũng không hy vọng chứ? Bí bảo nhất định đối với các người trọng yếu, phi thường quan trọng, quan trọng đến tình trạng nguyện lấy chịu đựng bị nhốt cùng bị giết của nhiều thế hệ, cũng muốn giữ lại một tia hy vọng... Nếu ta giết nó, hy vọng đời đời của các người, liền hoàn toàn xong rồi, chịu đựng thống khổ ngàn năm, cũng uổng phí. Đúng không?

"Grraaào!"

Yêu hồ phát ra tiếng giận gầm gừ.

- Đừng rống lên, vô dụng, trận pháp này có công năng ngăn cản truyền âm thanh, ta với người ở trong này đánh đến nát trời cũng không kinh động bên ngoài, Lại càng đừng trông cậy người bên ngoài sẽ đến đây nhìn người, có lẽ mấy năm trước, Tây Nguyệt phái còn có thể phái người quản lý chặt chẽ các người. Nhưng trải qua ngàn năm chờ đợi quá lâu, Tây Nguyệt phái cũng dần dần buông tha hy vọng, hiện giờ tất cả, đều chỉ là thói quen mà thôi. Bọn họ không hứng thú, cũng không có khả năng để ý tới người. Đừng quên ta mất một tháng, một tháng này, không chỉ thử mỗi người, mà còn có Tây Nguyệt phái!

Nói đến đây, Đường Kiếp đột nhiên mỉm cười một chút.

- Chẳng qua ta lại muốn dùng lý do thứ hai để đả động người.

“Lý do gì?”

- Ta có một kế hoạch. Kế hoạch này sẽ chết rất nhiều người, có thể bao gồm có Tây Nguyệt phái...

Nói xong, Đường Kiếp đã đem kế hoạch của mình rủ rỉ nói ra.

Kế hoạch rất dài, yêu hồ nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh hít một hơi khí lạnh.

Đợi cho Đường Kiếp nói hết kế hoạch.

Ánh mắt lão hồ nhìn Đường Kiếp đã hoàn toàn thay đổi.

Nó viết:

“Đây là kế hoạch tự người nghĩ ra?”

- Người không tin?

- Người mới mười sáu tuổi, thật sự không giống người có thê nghĩ ra được kế hoạch như vậy.

- Đây là được rồi, chính tai người nghe được, người đều không tin do ta nghĩ ra, bọn họ lại sẽ càng không tin, như vậy... Bọn họ sẽ càng tin tưởng đáp án ta đưa cho bọn họ, dù sao đó mới là hợp lý, không phải sao?

“Nhưng lại quá nguy hiểm với người.”

- Người chừng nào thì quan tâm tới ta?

Đường Kiếp cười nói.

Yêu hồ hơi dừng lại một chút.

Một lúc sau, nó viết: “Nếu lão tổ tông có suy nghĩ như người, cũng không khiến tộc của ta rơi vào kết quả như vậy.”

Đường Kiếp nói:

- Nhưng hiện tại có ta, chỉ cần người nguyên ý giúp ta, tương lai một ngày nào đó, có lẽ ta có thể giúp các người thoát khỏi tầng cực khổ này.

“Vấn đề là ta dựa vào cái gì để tin người? Những năm gần đây, Tây Nguyệt phái vì muốn lấy được chí bảo từ trong tay bọn ta, dùng hết thủ đoạn, lừa giết tất cả.”

- Chí bảo Hồ tộc?

“Phải, nếu người là nằm vùng Tây Nguyệt phái phái đến, liền đã biết chân tướng, nếu không phải, ta cũng không việc gì phải nói cho người biết. Cái gọi là bí Tây Nguyệt phái, vốn là chí bảo của hồ tộc ta, chuyện liên quan đến tồn vong hưng thịnh của hồ tộc ta.

- Ta nói, ta không có hứng thú biết chuyện của các người, ta chỉ muốn biết bí pháp chống Sưu Hồn Thuật.

“Vậy chứng minh cho ta xem.”

Đường Kiếp lắc đầu:

- Có thể nói, ta đều nói rồi, có thể làm, ta cũng đã làm rồi. Người có thể cho ta là người Tây Nguyệt phái phái tới lừa gạt người, tuy nhiên người có thể đem ý nghĩ này đập đi, ta làm cái gì, người cũng đều cho đó là giả dối. Chỉ sợ ngay cả nếu tự tay giết vài học sinh Tây Nguyệt phái, người cũng cho là ta đang làm bộ.

“Không cần, thả ta ra, ta liền tin người.”

- Thả người?

Đường Kiếp ngẩn người:

- Ta không xem người là thằng ngốc, người lại cho ta là thằng ngu sao?
Thả người...

Yêu hồ kia không kiên nhẫn viết: “Nếu người không tin ta, ta dựa vào cái gì tin người?”

Đường Kiếp tức cười.

Lão hồ đã tiếp tục viết:

“Người sợ? Ta nghĩ đến khi người dọa giết con tam khi người nói cho ta biết kế hoạch của người, người đã không sợ sống chết!”

Trong mắt Đường Kiếp lóe lên hào quang mãnh liệt:

- Người đây là đang kích ta?

“Chỉ có điều người nói như đang chứng thật, nếu người nói kà thật, nên có trả giá cho tất cả... Bao gồm cả giác ngộ sinh mạng!”

Đường Kiếp thật không ngờ yêu hồ sẽ nói ra lời như vậy.

Mà đối mặt với lý do này, hẳn phát hiện mình đúng là không thể nào phản bác.

Ánh mắt yêu hồ lạnh như băng nhìn hẳn, giống như đang châm biếm.

Tựa như nói cái không tiếc mạng sống mà người gọi, chính là hô hô ngoài miệng, nước đến chân rồi do dự lùi bước sao?

Vẫn là phép khích tướng!

Nhưng lại dùng rất tốt!

Bởi vì nó nói không sai, Đường Kiếp không có lý do lùi bước.

Đi đến hiện tại, Đường Kiếp đã làm sống bước vượt đi sự sống.

Nhưng, một từ vượt bỏ tính mạng sao lại chỉ nói ngoài miệng?

Cuối cùng phải trước một lần sống chết, trải qua một hồi, mới thể thừa nhận được.

Ngay lúc này, trong lòng Đường Kiếp nghĩ rất nhiều.

Hắn cuối cùng hiểu được bản thân kỳ thật cũng không có chuẩn bị sẵn sàng.

Chiến đấu chân chính, cái chết chân chính, trước này chưa từng có chân chính, chân chính được ăn cả ngã về không, hắn cũng không có chân chính trải qua.

Bởi vì hắn đều vì chính mình chuẩn bị nhiều đường lui lắm.

Cho tới khi gặp được nguy cơ chân chính, lúc bước vào lựa chọn chân chính, hắn sẽ do dự, sẽ bàng hoàng, sẽ lùi bước.

Có lẽ nguyên nhân chân chính là đây, hắn mới có thể lĩnh ngộ chân chính cảnh giới của Bình chủ?

Cảnh giới cách quá xa, hắn còn quá xa, quá xa!

Tuy nhiên hiện tại phát hiện, cũng không phải là quá muộn.

Đường Kiếp nhìn yêu hồ, gật đầu nói:

-Người nói không sai. Ta do dự, kỳ thật ta cũng không có chân chính chuẩn bị chết thật tốt. Nhưng giống như lời người nói, những chuyện ta làm vậy, kỳ thật cái chết đang nhảy múa bên người ta. Ta nếu có tâm đi tính làm

những việc này, phải sớm có chuẩn bị. Nếu sớm muộn thất bại, cùng với trước thất bại khóc rống một phen, không bằng hiện tại thử một lần... Ít nhất có thể chết cương liệt một chút, cũng là ngu xuẩn một ít. Chẳng qua người dũng cảm chân chính, vốn là tình nguyện chết ngu xuẩn, cũng muốn chết một cách cương liệt.

Nói xong Đường Kiếp chính mình nở nụ cười.

Hắn nói:

- Ta đồng ý!

Hắn không có lập tức thả hổ, mà trước hết là thả Y Y ra khỏi trận, để tránh cho yêu hồ này trở mặt đánh người.

Tiểu Y Y khóc đến chết đi sống lại, chính là không muốn, cuối cùng vẫn là Đường Kiếp cưỡng ép bắt nàng đưa ra ngoài.

Trở lại trong trận, Đường Kiếp nhìn yêu hồ.

Thở dài.

Hắn biết rõ, đây là canh bạc nguy hiểm nhất hắn đánh từ lúc mình chào đời đến nay.

Nếu như thua, mạng sẽ mất.

Ngàn vạn lần đừng nghĩ đến nói chuyện hợp lý hợp tình sẽ dễ dàng đã động ai đó, ích lợi và cân nhắc chỉ dùng cho những người bình tĩnh, thù hận đọng lại sau ngàn năm sẽ thiêu đốt hết mọi lý trí.

Nếu như nói yêu hồ sau khi có được tự do đánh chết hắn, hắn cũng không có nửa điểm kỳ quái.

Nhưng mà hắn không có sự lựa chọn khác.

Đúng như lời yêu hồ nói, mình đã đi trên con đường chết, càng ngày càng lún sâu, hăn cũng không thể tiếp tục đi con đường này.

Ngay giờ phút này nhìn yêu hồ, Đường Kiếp hít sâu một hơi, dứt khoát phất tay bỏ đi trận pháp.

Ngọn núi biến mất, lực lượng trấn áp yêu thú đến không thể nhúc nhích hoàn toàn biến mất!

"Rống!"

Tiếng rống long trời lở đất vang lên.

Ngay trong nháy mắt yêu hồ khôi phục tự do, nó mãnh liệt vồ lên.

Đường Kiếp theo bản năng lui về phía sau, vung đao đón đỡ.

Hồ trao ba một tiếng chụp được, một lực lượng hùng mạnh phát ra, một cái tát đánh bay Đoạn Tràng Đao, thuận thế đánh về trước, đánh ngã Đường Kiếp trên mặt đất.

Đường Kiếp dùng cánh tay chống đỡ, hồ trao uy vũ ép xuống, ấn trên ngực Đường Kiếp, móng của nó sắc bén như thế, chỉ đụng một chút vào trên người Đường Kiếp đã hiện ra năm lỗ máu, nếu dùng lực liên có thể móc tim của hăn ra.

Một trao này không có xuống nữa, mắt hồ trừng Đường Kiếp, mang theo sát ý cuồn cuộn.

Dáng vẻ độc ác khí thế ngập trời!

Răng nhọn như đao!

Nó mở lớn miệng, lộ ra đầy răng nanh, chậm rãi tới gần cổ họng Đường Kiếp.

Nó quả nhiên vẫn là lật lọng rồi!

Yêu hồ này thù hận với nhân loại làm cho nó hoàn toàn không xem đề nghị của Đường Kiếp, nó thậm nghĩ giết chóc.

Hơn nữa lần này, nó trước lúc giết chết Đường Kiếp, để hấn cảm thụ thống khổ giây dựa một phen sống chết, khiến hấn cảm thấy hối hận vì việc đã làm, khiến tên nhân loại đáng chết này, vì tất cả hành vi của mình mà trả giá thật nhiều!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu nó!

Cũng là trí nhớ trăm ngàn năm qua được tương truyền qua huyết mạch!

Cũng ở trong vô tận không ngừng biến lớn, khiến cho thù hận thâm nhập xương cốt, không thể hóa giải!

Ăn no uống đủ máu nhân loại!

Ngay trong một khắc răng nanh chạm vào người, Đường Kiếp nói:

- Giết ta, chẳng nào hiện tại người đã nhận mệnh.

Yêu hồ kia chấn động toàn thân, ngay tình thế này đúng là không thể lại cản tiếp.

Đường Kiếp nói từng chữ:

- Người có thể không tin ta, nhưng ta là cơ hội duy nhất hiện nay của người! Giết ta, chẳng khác nào buông tha cho cơ hội cuối cùng!

Yêu hồ vẫn như cũ không nhúc nhích.

Đường Kiếp tiếp tục nói:

- Không thể khắc chế cảm xúc, dã thú vĩnh viễn vẫn mãi là dã thú!

Thân thể yêu thú hơi run lên một cái.

Cuối cùng, răng nhọn của nó thoáng rời xa cổ họng Đường Kiếp, nhưng không có lời lỏng.

Nó trừng mắt nhìn Đường Kiếp, Đường Kiếp không chút nào yếu thế nhìn lại nó.

Trên trán, mồ hôi chảy ròng ròng xuống.

Mặc dù đã giác ngộ rõ cái chết, nhưng đối mặt với mãnh thú hung ác, đối mặt với cái chết uy hiếp trong gang tấc, bản năng trong lòng Đường Kiếp vẫn là dâng lên một ít sợ hãi cái chết.

Nhưng mà hãn vẫn kiên trì, mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm yêu hồ.

Cho dù kế sách này có khiến đối phương muốn móc nó hay không, tuyệt đối không nháy mắt chút nào.

Mồ hôi vẫn còn đang chảy, một người một hồ căng thẳng thẳng giằng co.

Ngay lúc này một hồ trào mạnh mẽ hạ xuống, tất cả sức mạnh đều phí công, chỉ có ý chí tinh thần mới có đẳng cấp.

"Rống..." Yêu hồ phát ra tiếng rít gào, thân thể phập phồng kịch liệt, như đang mâu thuẫn cái gì, do dự cái gì.

Đột nhiên hồ trào nó giương lên, ba một tiếng vỗ trên người Đường Kiếp, đem Đường Kiếp quăng ra bên ngoài, một trào này xé rách mấy vết trước ngực Đường Kiếp, sâu đủ thấy xương.

Đường Kiếp quay cuồng trên mặt đất vài cái, ho ra máu vừa muốn ngồi dậy, yêu hồ lại một lần nữa nhảy lên người hãn, một lần nữa đè trên người hãn.

Đầu hổ thật lớn đốt mặt với hăn, trong mũi và miệng phun ra mùi máu dày đặc.

Hai mắt xanh mượt của nó nhìn chăm chăm Đường Kiếp, Đường Kiếp chỉ thấy hai điểm sáng màu xanh trước mắt ngày càng gần, chiếm cả tầm nhìn của hăn, trước mắt trời đất quay cuồng, tâm thần đong đưa, vô số ý nghĩ xa lạ bỗng hiện ra trong đầu, trong phút chốc lại như sông dài chảy qua...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bảo Hồ Lộ Da (Hạ)

Khi tỉnh lại, Đường Kiệt phát hiện mình đã không còn ở chỗ cũ, mà đang ở trong một sơn động.

Sơn động rất sạch sẽ, chỉ có một đồng xương nằm trong một góc.

Khung xương rất nhiều, chồng chất thành núi.

Đường Kiệt hơi ngồi dậy.

- Người tỉnh rồi à?

Một thanh âm chợt vang lên.

Theo bản năng Đường Kiệt quay đầu nhìn lại, chỉ thấy yêu hồ đứng ở phía sau, hai mắt xanh mượt đang nhìn mình chăm chăm, âm trầm quỷ dị.

- Người có thể nói chuyện?

Đường Kiệt thốt ra.

- Hãy cảm nhận một chút!

Đường Kiệt kinh ngạc, lúc này mới ý thức được âm thanh đối phương phát ra là tiếng gầm nho nhỏ, chỉ có điều mình như có thể hiểu được ý của âm thanh này.

- Không phải người có thể nói chuyện, là ta có thể hiểu ngôn ngữ của loài hồ à?

Đường Kiệt ngạc nhiên.

- Hồ không có ngôn ngữ, chẳng qua là tâm niệm thông nhau, nếu người cho rằng là ngôn ngữ của hồ thì sai hoàn toàn.

- Hóa ra là như vậy.

Đường Kiệt cúi đầu nhìn về phía mình.

Vết thương trước ngực đã đỡ nhiều, chỉ có điều dường như trong đầu nhớ được gì đó, hần nhấm mắt cảm nhận, lập tức hiểu được:

“Thần Thuật Huyết Luyện... vốn dĩ chính là bí pháp mà hồ tộc chống lại Thuật Tìm kiếm linh hồn, không lẽ là một kỹ thuật cường hóa thân thể?”

Đường Kiệt kinh ngạc hô lên.

Không ngờ Thần Thuật Huyết Luyện không chỉ đơn thuần là bí pháp đối kháng Thuật Tìm kiếm linh hồn, bản chất của nó chính là một môn pháp thuật cường hóa thân thể.

Không giống như những pháp thuật cường hóa thân thể bình thường, pháp thuật cường hóa thân thể bình thường là thông qua linh khí thay đổi tổ chất thân thể, nâng cao cường độ, Thần Thuật Huyết Luyện lại thông qua ý chí tinh thần để kích thích.

Thuật Tìm kiếm linh hồn lấy linh khí làm vật trung gian, nhờ vào ý thức, hóa vô hình thành hữu hình, từ đó có thể tìm kiếm linh hồn.

Thật ra Thần Thuật Huyết Luyện cũng giống như vậy, chỉ có điều đi trước một bước, dẫn ý thức vào trong máu, kích phát khí huyết, tương tự như tự thôi miên, khiến cho khí huyết phóng đại, sức mạnh điên cuồng.

Khí huyết trên người yêu hồ trước mặt chính là sử dụng phương pháp này.

Chẳng qua khi so sánh với tự thời miên, Thần Thuật Huyết Luyện càng có hình có chất, là vì thật sự có cách để dựa vào.

Cách suy nghĩ này là hòa tan vào linh hồn, gửi vào máu, có thể kế thừa;

Tồn tại trong cơ thể, hợp với linh hồn và thể xác, chống lại tìm kiếm linh hồn;

Phương pháp này thông với ý nghĩ, đạt đến ý chí, có thể liên kết với nhau.

Nói một cách đơn giản, Thần Thuật Huyết Luyện chính là kết hợp thể xác và tinh thần lại với nhau, ý tại huyết mạch, hồn không chỉ tồn tại một mình, không thể tìm kiếm linh hồn. Nếu không như thế, bởi vì nó không giống như pháp thuật cường hóa thân thể truyền thống, biểu hiện gần giống nhau mà bản chất lại khác biệt, bởi vậy có thể vận dụng kết hợp.

Ví dụ như sau khi sử dụng Kim Thân Vô Tướng, vẫn có thể sử dụng Thần Thuật Huyết Luyện.

Tuy nhiên mặc dù Thần Thuật Huyết Luyện rất có hiệu quả, nhưng phải được xây dựng trên cơ sở bản thân phải có khí lực hùng mạnh. Nếu như khí lực quá kém, miễn cưỡng sử dụng Thần Thuật Huyết Luyện, chỉ có thể cạn kiệt khí huyết, khiến cơ thể suy nhược, hiệu quả giống như sử dụng Ma Huyết Đan.

Cũng may Đường Kiệt rất tự tin về điểm này.

Vốn dĩ Đường Kiệt chỉ muốn chống lại bí thuật tìm kiếm linh hồn, không ngờ lại đạt được bí pháp cường hóa thân thể như vậy, bí pháp cường hóa thân thể này có tác dụng rất lớn, còn giá trị hơn pháp thuật mà lúc trước hắn lấy được từ Thần Tiêu Kiếm Điển, ở một góc độ nào đó, thậm chí còn giá trị hơn Ly Kinh, dù sao Ly Kinh tiêu hao tài nguyên quá nhiều, mà phương

pháp này chỉ cần học xong là có thể sử dụng, độ thuần thực cao, thời gian kiên trì lâu hơn chút, tác dụng phụ sẽ giảm đi.

Đây chính là niềm vui bất ngờ.

- Có điều dường như pháp thuật này cũng không thể khiến ta hiểu được lời nói của người?

Đường Kiệt ý thức được bản thân có thể nghe hiểu lời nói của hồ không hề liên quan đến Thần Thuật Huyết Luyện.

- Đó là vì ta cho người một chút máu tươi của ta.

- Vì sao?

Đường Kiệt không hiểu.

Nếu như nói yêu hồ không giết hấn, truyền bí pháp cho hấn là do lời giải thích của hấn, thì cho hấn máu tươi khiến hấn có thể hiểu được lời nói của hồ, chẳng phải quá tốt đối với hấn sao. Thù hận ngàn năm không hóa giải dễ dàng như vậy được, cho dù lợi dụng lẫn nhau, cũng sẽ không cho không ưu đãi.

Yêu hồ cười hắc hắc:

- Người cho rằng, những lời giải thích của người trước đây thật sự có thể đả động được ta sao?

- Dù sao cũng có chút tác dụng đấy.

Đường Kiệt cười cười.

Quả nhiên con hồ này còn mục đích khác, tuy nhiên nếu nói những lời đó không có tác dụng gì thì cũng không đúng.

Rất nhiều chuyện phải do nhiều nhân tố gộp lại mới có hiệu quả.

Chỉ có điều Đường Kiệt cũng không biết nhân tố đó là gì.

- Ta muốn người giúp ta một chuyện.

- Nếu như là giết phái Tây Nguyệt, e là ta không làm được.

- Đương nhiên không phải. Ta muốn người làm một việc rất đơn giản... Mang con ta đi.

- Con của người?

Đường Kiệt ngẩn người. Hắn nhanh chóng trả lời:

- Còn có đại trận, ta không mang đi nổi! Cho dù có thể mang đi, bọn họ cũng sẽ phát hiện.

Đại trận trên đỉnh núi Hồ Gầm có khả năng phân biệt, sau khi hồ tộc tiến vào ngọn núi sẽ bị giam cầm hoàn, căn bản không thể nào trốn thoát.

Hơn nữa cho dù có thể mang đi, cũng không có nghĩa sẽ không bị làm sao.

Tuy nói thời gian kéo dài khiến phái Tây Nguyệt sớm từ bỏ ý định tìm kiếm thông tin từ yêu hồ, nhưng qua mỗi một thời gian ngắn, bọn họ vẫn tới quan sát tình hình.

Nếu như Đường Kiệt mang tiểu Hồ đi, không được mấy ngày, học viện Tây Nguyệt sẽ phát hiện vấn đề, đến lúc đó chỉ cần điều tra, sẽ biết là do ai làm.

Đại phái Tiên gia, khi không chú ý có thể giấu được bọn họ rất nhiều chuyện, khi bọn họ thật sự chú ý, có thể điều tra ra rất nhiều chuyện.

Yêu hồ không để ý câu trả lời của Đường Kiệt.

Nó chỉ nghiêng mình về phía sau.

Sau đó Đường Kiệt nhìn thấy phía sau yêu hồ còn có một con hồ đang nằm.

Đường Kiệt liếc thấy đó là một con hồ cái, cũng là một yêu hồ hạ phẩm mà phái Tây Nguyệt bắt tới để lai giống. Thực lực yêu hồ này không mạnh, trong nhóm hạ phẩm cũng xếp ở vị trí cuối, đám học viên không cần để nó trong lòng, dù sao yêu hồ trên đỉnh núi Hồ Gầm mới là yêu hồ hùng mạnh chân chính, còn lại chỉ là thông linh bình thường, một hai học viên bất kỳ cũng có thể đối phó.

Nhưng con hồ cái trước mắt này rõ ràng có vấn đề.

Nó quỳ rạp trên mặt đất, thoạt nhìn như đang hấp hối.

Ánh mắt nhìn xuống, Đường Kiệt nhìn hai cái đầu nhỏ đang ủ ủ trong lòng con hồ cái.

Hai con tiểu Hồ!

Hai con!

Đầu của Đường Kiệt chấn động, kêu lên:

- Người có hai đứa con?

Trừ phi là những yêu thú cấp thấp, những yêu thú huyết mạch cao cấp, tỉ lệ sinh đẻ lại càng thấp.

Nguyên nhân là do sức mạnh huyết mạch quá lớn, sức mạnh tiêu hao khi mang thai càng nhiều. Khi yêu thú cao cấp mang thai sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn đối với thú mẹ, thậm chí có thể cản trở mẹ chúng.

Bởi vậy, yêu thú cao cấp không chỉ thụ thai khó, mang thai cũng khó.

Đây có lẽ chính là quy luật đất trời, sức mạnh càng cao, càng phải hạn chế số lượng.

Bởi vậy yêu thú cao cấp thường rất khó sinh dục, kết quả mỗi một lần mang thai có thể không sinh được gì.

Đương nhiên, không phải lúc nào cũng như vậy, nếu như con thú mẹ cường đại, tất nhiên cũng có thể chịu đựng sức mạnh huyết mạch của thai nhi.

Nhưng hổ mẹ trên núi Hồ Gầm lại là yêu hổ bình thường do Phái Tây Nguyệt mang tới từ bên ngoài, trong tình huống này mà một lần sinh hạ được hai hổ con là rất hiếm thấy, cũng khó trách hổ mẹ suy nhược như lúc này.

Tất nhiên việc này không phải trước đây chưa từng phát sinh, dù sao yêu thú cũng có thể thăng tiến. Nếu hổ mẹ may mắn thăng tiến yêu thú trung phẩm trong thời gian bị nhốt, thì khả năng một lần sinh hạ hai con sẽ được nâng lên.

Tuy nhiên mỗi khi phát sinh việc này, Phái Tây Nguyệt sẽ mang một trong hai con đi.

Không ngờ lần này Đường Kiệt lại nhìn thấy hai con tiểu Hổ.

Thảo nào hổ mẹ đang nguy kịch, vì sinh hạ hai tiểu tử kia, e là đã tiêu hao hết tất cả sinh mạng lực của nó.

- Đúng vậy, đây chính là nguyên nhân người có thể còn sống sót.

Yêu hổ đi đến bên cạnh thê tử, liếm liếm hai tiểu tử kia.

Hắn là hai tiểu tử kia sinh ra chưa được bao lâu, trí nhớ trong máu chưa hồi phục, lúc này chính là hai con tiểu hổ chân chính, bướng bỉnh lẫn lộn trong lòng hổ mẹ, không để ý đến sự âu yếm của phụ thân.

Nhưng Đường Kiệt lại cảm nhận được thâm tình khi yêu hổ liếm con.

Đường Kiệt đã hiểu:

- Phái Tây Nguyệt vẫn chưa biết việc này?

- Đúng vậy!

Yêu hổ nhìn hai đứa nhỏ, ánh mắt lộ ra tình thương của người cha, trong lúc này, làm sao còn có sát ý.

- Thông thường nửa năm bọn họ mới tới một lần, còn hai tháng nữa mới tới. Lần trước lại đây, bọn họ đã phát hiện Trân Nhi có thai, nhưng bọn họ không biết là sinh đôi. Ta muốn người nhân cơ hội này mang đi một đứa, giúp nó trốn thoát khỏi nhà tù này, trả lại tự do cho hổ tộc. Đây là cơ hội mà hổ tộc ta đã chờ đợi từ ngàn năm nay, cũng là điều kiện của ta... Nếu người không đáp ứng, ta sẽ giết người!

Đường Kiệt nuốt nước miếng:

- Vấn đề là làm sao có thể mang nó ra ngoài?

- Luyện Thú Bài.

Yêu hổ trả lời:

- Có lẽ đây chính là ý trời. Ý trời mang người tới đây, ý trời để người đánh bại ta, ý trời cho ta có hai đứa bé trong khoảng thời gian này, ý trời khiến một gã học viên Tây Nguyệt có Luyện Thú Bài Thú Luyện Môn... bỏ hài tử của ta vào trong Luyện Thú Bài, người có thể mang nó ra ngoài.

Luyện Thú Bài là vật mà Thú Luyện Môn chuyên dùng để gửi vật còn sống, bởi vì có thể cho sinh mạng tiến vào, thật ra Luyện Thú Bài có giá trị rất lớn. Tuy nhiên không gian Thú Bài hắc ám, không thích hợp để sống, nhằm bảo đảm yêu thú không phát điên vì bị giam cầm trong Thú Bài, đồng thời khiến chúng ngoan ngoãn, dũng mãnh, người tu luyện của Thú Luyện Môn thường luyện hóa yêu thú, tiếp xúc thần trí, Yêu Lang luyện thú chính là như thế.

Tất nhiên Tiểu Hồ không thể bị luyện hóa thần trí, tuy nhiên khi tiến vào trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề.

Lúc này Đường Kiệt đã hiểu hoàn toàn.

Yêu hồ nói không sai, đây đúng là nguyên nhân giúp mình sống sót!

Có khi muốn hoàn thành một việc, thật sự cần rất nhiều điều kiện, phải có thực lực, có kế hoạch, cũng cần phải có may mắn!

Bày trận phục hồ, đây là thực lực, không có thực lực này, hẳn cũng không có cơ sở để đối thoại;

Tỉ mỉ an bài, đây là kế hoạch, không có kế hoạch, không có thực lực thì chẳng qua cũng chỉ là lặp lại việc mà những học viên khác đã thực hiện từ ngàn năm nay mà thôi;

Hai con tiểu Hồ và Luyện Thú Bài lại là may mắn, sự may mắn này trở thành mấu chốt cuối cùng, đánh đổ phòng tuyến tâm lý của yêu hồ, giải trừ thù hận của nó.

Đúng là thực lực, kế hoạch còn có may mắn kết hợp, mới khiến cho chuyển hành trình của hắn có thể thành công.

Đương nhiên, Đường Kiệt không tin ý trời.

Nếu như là ý trời, sự việc đã có thể đơn giản hơn rồi.

Hắn càng muốn tin tưởng ông trời đền bù cho người cần cù, may mắn chỉ ưu ái cho những người có sự chuẩn bị mà nỗ lực.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nhất định hắn phải thừa nhận vận may lần này.

Nếu không thể đạt được Thần Thuật Huyết Luyện, thậm chí còn có thể đạt được một hậu duệ của yêu hồ.

Theo những lời nói của yêu hồ, huyết mạch của yêu hồ này cũng thuộc hàng cao quý trong hồ tộc.

Như nhìn thấu suy nghĩ của Đường Kiệt, yêu hồ đột nhiên rống lên một tiếng, mãnh liệt nhào về phía trước áp đảo Đường Kiệt.

Nó quát Đường Kiệt:

- Ta để người mang hài tử của ta đi, không phải để người dùng nó làm nô lệ! Nhân loại, hãy thề vĩnh viễn không được dùng bất kỳ thủ đoạn nào bóc lột hài tử của ta, nếu không ta tình nguyện để nó chết ở nơi đây.

Hoá ra là vậy à?

- Được, hôm nay Đường Kiệt ta thề bằng Tâm Ma, ta mang hài tử của người đi, tương lai sẽ đối xử tử tế với nó, khi nó lớn lên, sẽ thả tự do cho nó, vĩnh viễn không biến nó thành nô lệ.

Nghe xong những lời này, lập tức ánh mắt yêu hồ nhu hòa rất nhiều.

Nó khẽ kêu:

- Nhớ kỹ lời thề của người, máu của ta chảy trong thân thể người, nó sẽ mang lại sức mạnh cho người, cũng có thể hóa thành ác mộng khủng bố,

nếu người dám vi phạm lời thề, chết không nhắm mắt!

- Nếu dám vi phạm lời thề, chết không nhắm mắt!

Đường Kiệt lặp lại một lần. Vốn dĩ yêu hồ không phải mục tiêu của hắn, có được thì tốt, không có cũng chẳng sao. Hơn nữa có nô lệ dựa vào thủ đoạn cưỡng chế, không bằng dựa vào tình cảm.

Hắn và Y Y không có liên hệ huyết thề, nhưng có ai thân mật hơn so với hắn và Y Y?

Sau này hắn sẽ thả tiểu Hồ, chỉ có điều tình cảm khi nuôi dưỡng lâu dài, đến lúc hắn đuổi tiểu tử kia đi, chưa chắc tiểu tử kia sẽ chịu đi.

Đương nhiên hắn không nói ra những lời này.

Hắn nhìn yêu hồ, chỉ nói:

- Như vậy, vấn đề cuối cùng.

- Cái gì?

- Hai tiểu tử kia, người chọn ai để ta mang đi?

- Cái gì?

Yêu hồ ngần ngừ, ánh mắt nhìn về phía con mình.

Lúc trước nó chỉ nghĩ đây là cơ hội, bản thân phải nắm bắt, nhưng không nghĩ đến sự lựa chọn.

Cho đến khi Đường Kiệt nói ra, nó mới ý thức được, bản thân còn phải lựa chọn.

Lựa chọn một đứa rời khỏi, đứa còn lại ở lại...

Ở lại đây, có nghĩa là bị giam cầm, có nghĩa là chiến đấu, có nghĩa là tử vong.

Nói cách khác, nhất định nó phải lựa chọn đứa nào sống sót.

Yêu hồ ngây dại.

Hai tiểu tử có lông mềm như nhung, ăn uống no đủ, bắt đầu lăn lộn làm nũng trong lòng cha mẹ.

Chúng nó còn nhỏ.

Không biết tình cảnh của mẫu thân.

Không biết nỗi khó xử của phụ thân.

Càng không biết tương lai vận mệnh nằm ở ý niệm của yêu hồ vào lúc này.

Hai đứa bé, nhất định chỉ có thể mang đi một!

Đứa nào đi?

Đứa nào ở lại?

Yêu hồ mờ mịt.

Nó nhìn thê tử, hồ mẹ như thế cũng ý thức được sắp phải lựa chọn, mắt hồ rơi lệ, phát ra tiếng than thống khổ.

Nó nhìn lại con mình, hai con bé nhỏ đang tập tễnh đi tới, đệ đệ không cẩn thận ngã vào người ca ca, vì thế hai huynh đệ cùng nhau ngồi ngay đó, phát ra tiếng gầm bất mãn...

Lúc này yêu hồ không kiềm chế được bản thân, khóc rống lên.

Hồ vốn không có ngôn ngữ, tiếng khóc vang vọng đỉnh núi Hồ Gươm.

Gừ!

Tiếng gầm đau thương truyền khắp toàn bộ thung lũng, dù là người không hiểu lời nói của hồ, cũng có thể cảm nhận được bi phẫn sâu đậm trong đó.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ly Biệt

x

Chương 112: Ly biệt

Ánh mắt u buồn nhìn hai tiểu hổ, rớt cục, yêu hổ run rẩy giờ cao móng vuốt chỉ một con tiểu hổ nói:

- Mang đứa em đi!

Nói xong nó quay đầu đi, không đành lòng nhìn cảnh tượng sinh ly tử biệt.

Đường Kiệt đi lại, ôm lấy con tiểu hổ đang đùa giỡn với ca ca.

Tiểu tử ngây thơ vô tri, thấy có người đưa tay tới, theo bản năng nhào tới cắn một cái.

Chỉ có điều sức mạnh của nó quá yếu, không cắn được sâu vào cánh tay Đường Kiệt.

Đường Kiệt nâng tay lên, con hổ bé nhỏ nhẹ như không, nó vẫn không nhả miệng, ngoạm chặt cánh tay Đường Kiệt, bốn móng vuốt quơ mạnh trong không trung, cào cào phía đối diện cánh tay Đường Kiệt.

Ca ca bên cạnh cũng nhào về trước, điên cuồng gặm chân Đường Kiệt, phát ra âm thanh rất nhỏ giống như mèo kêu.

Nhìn chú hổ nhỏ đáng yêu, Đường Kiệt cười cười, nói:

- Nó có tên chưa?

Yêu hồ lắc đầu:

- Vẫn chưa đặt tên. Có điều hồ là vua của vạn thú, trước giờ tộc của ta lấy họ Vương. Ta là Vương Phá Quan, người có thể đặt tên cho một đứa.

- Vương Phá Quan... Ta hiểu rồi. Nếu vậy, hãy đặt tên cho hai huynh đệ này với ý tiêu dao tự tại, đặt là Vương Tiêu, Vương Dao. Còn tên húy, nhìn bộ dạng khoẻ mạnh kháu khỉnh của người thì hãy gọi là Bảo nhi vậy.

Nói xong liền bắt nó về lại, ôm vào ngực rất âu yếm.

Mặc dù hồ rất hung mãnh, hồ con lại rất đáng yêu, Đường Kiệt nhìn chúng cũng rất thích, trong mắt Vương Phá Quan, tình cảnh này rất đáng vui mừng, nhưng lại có thêm cảm giác biệt ly sầu não, cúi đầu rên rỉ, không kìm nổi lòng.

Sự việc bên này đã xong, Đường Kiệt thu thập tài liệu chuẩn bị rời đi. Mặc dù những tài liệu này dùng để bày trận, dùng rồi sẽ không còn tác dụng, có một số vẫn có thể sử dụng lại, ví dụ như kiếm Thanh Quang, không thể bày trận một lần rồi bỏ đi.

Khi đang thu dọn, Đường Kiệt chợt nhớ ra điều gì, hỏi yêu hồ:

- Đúng rồi, cứ nửa năm Phái Tẩy Nguyệt lại đến một lần, lúc bình thường người sinh hoạt ở nơi này như thế nào? Trước khi ta tỉnh lại, thấy trong động đều là xương trắng, chắc là đồ ăn của các người, nhưng những đồ ăn đó ở đâu vậy?

Yêu hồ trả lời:

- Trên đỉnh có dị hoa hồng du, sau khi quả của nó vỡ ra, hương thơm bay trầm dậm, có thể thu hút vạn thú đến.

- Hóa ra là Phù Du, thảo nào Phái Tây Nguyệt lại yên tâm như vậy, nửa năm mới tới một lần.

Đường Kiệt cười nói.

So với các loại hoa cỏ khác trong Hồ Khiếu Cốc, Phù Du là dị thảo chân chính, quả của nó bổ huyết kết linh hồn, rất có lợi cho việc tu luyện, giá trị không bình thường. Sau khi quả của nó vỡ ra, hương thơm bay rất xa, là một biện pháp tốt dùng để hấp dẫn yêu thú, đúng là không lãng phí.

Nhằm tiện lợi cho bản thân, Phái Tây Nguyệt liền trồng Phù Du trên núi Hồ Gầm, dẫn dụ yêu thú dưới chân núi chui đầu vô lưới, làm vậy sẽ không cần tốn công tốn sức hầu hạ yêu hồ.

Chăm nom mấy trăm năm, dù là ai cũng sẽ nghĩ cách tiện lợi.

Như thế nhìn thấu ý nghĩ của Đường Kiệt, yêu hồ nói:

- Ở đây ta còn thừa chút Hồng Du, nếu người muốn có thể lấy. Ngoài ra còn có một chút linh thảo khác, không có tác dụng gì đối với ta, nếu người muốn cũng có thể mang theo.

- Vậy xin đa tạ Vương đại ca!

Đường Kiệt cũng không khách khí, tiếng đại ca cũng rất tự nhiên.

Yêu hồ bị tiếng gọi của hắn khiến cho toàn thân run lên, nghĩ rằng cả đời hận nhất là con người, hiện giờ lại bị con người gọi là đại ca, trong lòng không quen, nhưng cuối cùng phải kiềm chế, chỉ nói địa điểm cho hắn biết để hắn tự đi lấy.

Quả Phù Du ở ngay sau đỉnh núi.

Do sống trên núi quá lâu, trải qua nhiều năm, gốc Phù Du kết trái rất nhiều, đáng tiếc vì quá lâu nên phần lớn đã hóa thành bùn đất. Dù vậy,

Đường Kiệt vẫn nhặt được hơn mười quả.

Mỗi một quả Phù Du đều đáng giá ít nhất mấy trăm tiền, mặc dù yêu hồ không bảo dưỡng khiến cho quả bị tổn hại một phần, nhưng cộng lại cũng có giá trị khoảng hai ngàn tiền, coi như đã bù lại tổn hao khi bày trận, huống chi tài liệu bày trận không tiêu hao toàn bộ.

Đường Kiệt thấy vẫn còn thời gian, dứt khoát dạo chơi trên núi Hồ Gầm tìm kiếm linh hoa dị quả khắp nơi.

Chuyến này đi hẳn đầu tư khá lớn, vốn đã xác định sẽ thua lỗ, lúc này khi thấy có hy vọng hồi vốn, thậm chí còn có khả năng lợi nhuận, làm sao có thể bỏ qua, phàm là những gì có giá trị liền không bỏ sót, cho dù một gốc linh thảo bình thường đáng nửa tiền cũng không bỏ qua, thậm chí còn kêu Y Y tìm giúp.

Vật nhỏ này dùng để tìm kiếm linh thảo là quá chuẩn.

Đến khi bao lớn bao nhỏ đều đã chất đầy, Đường Kiệt mới dừng lại, biết rằng chuyến này cả vốn lẫn lời đều đã thu lại, tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Trở lại trong động, Đường Kiệt thi lễ với yêu hồ:

- Đa tạ Vương đại ca hậu đãi!

Yêu hồ hừ một tiếng:

- Ta không cần người tạ ơn, chỉ cần người đối xử tử tế với hài tử của ta là được.

- Vương đại ca yên tâm, nhất định Đường Kiệt sẽ chăm sóc nó thật tốt. Đúng rồi, Đường Kiệt còn một việc muốn nhờ.

- Còn chuyện gì?

- Những yêu thú này, Vương đại ca chỉ cần máu thịt, tuy nhiên lông của chúng có tác dụng đối với ta. Nếu có thể, ta hy vọng sau này khi Vương đại ca ăn thịt chúng có thể để lại lông cho ta, nếu có xương cốt thì cũng được.

Đường Kiệt cười nói.

Sau khi hăn vơ vét linh thảo xong, lại bắt đầu chú ý đến yêu thú.

Điều này giống như yêu hồ giúp hăn săn bắt a!

Nói đơn giản, người ăn thịt, những thứ khác là của ta, dù sao người cũng không cần đến.

Còn những thứ ở trong động coi như xong, bởi vì thời gian quá lâu, tinh khí đã sớm tiêu tan hết, không còn giá trị.

Yêu hồ trừng mắt nhìn hăn:

- Con người, người quá tham lam. Người muốn da và xương của những yêu thú khác, ta có thể không tính toán, nhưng nếu người dám có ý đồ với con ta...

- Vương đại ca, giá trị của Y Y cũng không thấp hơn tiểu hồ, người có thấy ta có mưu đồ gì với nó không?

Đường Kiệt hỏi lại.

Nghe xong yêu hồ mới dịu xuống, hừ một tiếng:

- Nếu không như thế, làm sao ta có thể tin người?

Trước khi Đường Kiệt mạo hiểm thả hồ, nhất định phải để Y Y rời khỏi, đối mặt với vật phẩm quý giá như vậy lại có thể che chở, có thể thấy Đường Kiệt không phải kẻ bạc tình.

Cũng vì vậy, nó mới động lòng giao tiểu hổ cho hân.

Thấy yêu hổ không so đo nữa, Đường Kiệt nói:

- Đúng rồi, còn có một việc...

- Người nhiều chuyện quá đấy...

Yêu hổ nổi giận.

Đường Kiệt cười cười:

- Lần này không phải đòi lấy, mà là tặng.

Nói xong Đường Kiệt lấy binh giám ra:

- Rất nhiều người muốn có thứ này, mặc dù lần trước người do cung Thiên thần phái đi đã bị ta lừa gạt, nhưng do tạm thời bọn họ không thể xác định trong tay ta, nhằm tránh rút dây động rừng. Sau này nếu lại kéo tới, bất kể là Phái Tẩy Nguyệt hay là cung Thiên thần, e là không bới tung tìm kiếm sẽ không dừng tay. Để ở chỗ ta, chắc chắn không thích hợp.

- Người muốn giấu ở chỗ ta?

Đường Kiệt gật gật đầu.

Còn có chỗ nào thích hợp và an toàn hơn nơi này?

Phái Tẩy Nguyệt và Cung Thiên thần có nằm mơ cũng không thể ngờ Đường Kiệt giấu binh giám ở chỗ này.

Mà kẻ có thực lực bảo vệ lại không ham muốn binh giám, chỉ có yêu hổ này thôi.

Yêu thú oán hận con người này lại là người bảo vệ mà Đường Kiệt yên tâm nhất.

Hơn nữa xét ở góc độ nào đó, Đường Kiệt cũng đưa ra bảo đảm.

Có vật ấy ở đây, nhất định Đường Kiệt sẽ không lật lọng, cũng khiến cho yêu hồ có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Cho nên yêu hồ không do dự nói:

- Được, ta đồng ý.

Đường Kiệt tìm nơi hẻo lánh, chôn binh giám xuống đất.

Sau đó hẩn lẩm bẩm:

- Núi Hồ Gầm bị tìm kiếm ngàn năm, hiện giờ cũng có bảo vật bí mật chân chính...

Yêu hồ nghe câu nói đó, cũng phát ra tiếng gầm đau buồn nho nhỏ.

Những gì có thể lấy đều đã lấy, những gì cần dặn dò đều đã dặn dò, thấy không còn việc gì nữa, Đường Kiệt thả lang thú ra.

Mặc dù lang thú bị yêu hồ trọng thương, nhưng chỉ cần chăm sóc một thời gian ngắn là có thể khôi phục. Lúc này nhằm vọt ra khỏi thú bài, Đường Kiệt bóp chết luyện thú này.

Lang thú và thờng Khốn Tiên đều là vật không thể để lộ, cho dù không có cũng không sao.

Giết chết lang thú, hẩn không lãng phí, tiện tay mổ lang thú ra, nắm tiểu hồ chuẩn bị bỏ vào trong thú bài mang đi.

Ngay khi muốn mang đi, hồ mẹ chợt kêu khẽ một tiếng, lão đảo đứng lên, đi đến bên tiểu hồ, lè lưỡi liếm liếm, rơi nước mắt.

Mặc dù trí lực chưa khai thông, nhưng nó không giống như dã thú bình thường, biết đưa nhỏ sắp rời đi, ánh mắt cầu xin nhìn về phía trượng phu, không hiểu vì sao nhất định phải mang đứa nhỏ đi.

Yêu hồ nhìn thê tử, bất đắc dĩ thở dài, hồ trảo vuốt vuốt lông tơ trên cổ thê tử nói nhỏ:

- Ta cũng không có cách nào. Vì đứa nhỏ, vì tộc của ta, có một số việc ta không thể không làm. Trân nhi... Rất xin lỗi nàng.

Hồ mẹ ngây dại nhìn trượng phu, như hiểu như không, có điều ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng.

Sau đó nó nhìn thấy trượng phu chột há rộng miệng, cắn chặt cổ nó.

Tang!

Cổ hồ mẹ đã bị cắn đứt.

Hồ mẹ chỉ hừ một tiếng, ngã xuống mặt đất, hai mắt vẫn trừng trừng nhìn trượng phu, đến chết cũng không hiểu xảy ra chuyện gì.

- Người làm gì vậy?

Đường Kiệt bị cảnh tượng này làm hoảng sợ:

- Người giết nó làm gì?

- Câm miệng!

Tiếng hồ gầm vang vọng trong sơn động.

Yêu hồ quay đầu lại, Đường Kiệt nhìn thấy hai mắt nó đỏ như máu, hung hăng nhìn mình.

Nó nói:

- Thân thể của nàng quá suy nhược. Phái Tây Nguyệt không ngốc, chỉ cần nhìn thấy bộ dáng của nàng sẽ biết có vấn đề. Trí lực của nàng chưa khai thông, lại không có khả năng huyết luyện, thử tìm kiếm sẽ bị lộ... Không thể để người của Phái Tây Nguyệt phát hiện chân tướng!

- Cho nên người giết chết thể tử của mình?

Đường Kiệt phần nộ nói.

Yêu hồ mãnh liệt nhào về phía trước, húc đổ Đường Kiệt, khẽ kêu với hắn:

- Nhằm chấn hưng gia tộc của ta, cho dù là chúng ta, cũng đang không ngừng chết đi! Nhớ kỹ lời hứa của người, chỉ cần có một ngày, người có thể đem lại tự do cho con ta, bất cứ lúc nào cũng có thể lại đây mang đầu của ta đi.

Nói xong nó lùi lại, ngậm chặt thể tử vứt cho Đường Kiệt:

- Cho người, không phải người muốn xương cốt, da lông và máu thịt của yêu thú chúng ta sao? Không phải muốn dùng tính mạng của chúng ta trở thành nguồn gốc sức mạnh cho các người sao? Hiện tại nàng là của người rồi!

Ngữ điệu vô cùng căm phẫn!

Xác hồ to lớn rơi vào lòng Đường Kiệt, đẩy hắn lùi mấy bước.

Hai tiểu hồ mất mẫu thân, chưa kịp phản ứng, vòng quanh xác hồ, thỉnh thoảng lại dùng đầu đẩy đẩy mẫu thân.

Yêu hồ đã tóm gọn Bảo nhi, nhét vào luyện thú bài trong tay Đường Kiệt, kêu lên:

- Còn không mau đi!

Ôm xác hổ và một đồng tài liệu, Đường Kiệt thất tha thất thểu rời khỏi sơn động.

Lúc này hắn đã vô cùng rối loạn.

Trong đầu vang vọng lời nói của Hư Mộ Dương.

Tiên lộ hung hiểm!

Tu giới vô tình!

Đúng vậy, Hư Mộ Dương nói không sai.

Tu giới vô tình!

Mặc dù đã hiểu từ lâu.

Mặc dù đã sớm lý giải.

Mặc dù đã chuẩn bị từ lâu.

Nhưng khi cảnh tượng tàn nhẫn vô tình thật sự xuất hiện, tâm Đường Kiệt vẫn bị chấn động.

Học viện Tây Nguyệt không phải là tu giới chân thật, môi trường tương đối ôn hòa khiến cho đám học viên luôn khát khao hướng ngoại, nhưng chỉ sau khi tiếp xúc với máu lạnh trong sự dụ dỗ bên ngoài, mới có thể thật sự cảm nhận được sự tàn khốc của thế giới!

Những gì xảy ra trên núi Hồ Gầm mới là hình ảnh thu nhỏ chân thật của thế giới này!

Lòng hắn bi thương, nhưng không có cách nào, chỉ có thể từng bước dịch chuyển ra khỏi đại trận.

Cuối cùng quay đầu lại nhìn núi Hồ Gầm.

Yêu hồ đứng trên ngọn núi nhìn hăn.

Đường Kiệt nhẹ nhàng lắc đầu, đập đập ngọc bài.

Bóng người chợt lóe lên, người dân thôn Hồ Gầm nhìn thấy bóng người Đường Kiệt hiện ra ở cửa cốc, trong lòng còn ôm một xác hồ thật lớn.

Mọi người hoảng sợ:

- Người giết chết yêu hồ trên núi Hồ Gầm?

- Làm sao có thể?

- Một đám đông học viên chưa chắc có thể làm được việc này!

- Không... Ta chỉ.. Thừa dịp nó chưa chuẩn bị, đánh lén động của nó... lấy trộm linh thảo... Giết chết vợ nó...

Đường Kiệt thì thào trả lời.

Như thế đáp lại lời của hăn, xa xa trên núi Hồ Gầm, yêu hồ gầm rít.

"Grraaào!"

Mang theo bi thương vô tận và thù hận thấu xương truyền khắp bốn phía!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Học Viên Vay Tiền (Thượng)

Đường Kiệt không biết mình trở về Đào Nhiên Cư bằng cách nào.

Sau khi thoát khỏi sự chúc mừng của dân làng, khéo léo từ chối ý định thu mua của bọn họ, Đường Kiệt lấy cớ mạo hiểm nên mệt mỏi, ôm xác hổ đi một mạch về nhà.

Trên đường đi thu hút sự chú ý của vô số học viên dừng chân quan sát, chỉ trở, trong tai Đường Kiệt vang vọng tiếng rên rỉ của yêu hổ, trước mắt hiện lên ánh mắt thâm tình của hổ mẹ trước khi chết.

Về đến nhà, lúc này Đường Kiệt hết sức ngồi bệt xuống mặt đất.

Hắn thả tiểu hổ ở trong thú bài ra ngoài.

Có lẽ do bị nhốt trong không gian đóng kín khá lâu, tiểu hổ vừa ra ngoài liền phần nộ dùng móng vuốt cào về phía Đường Kiệt, sau đó nhìn thấy mẫu thân nằm bất động.

Có lẽ cho rằng mẫu thân đang ngủ, tiểu tử kia đi quanh mẫu thân một vòng, thỉnh thoảng lại dùng đầu ủi ủi mẫu thân, muốn đánh thức hổ mẹ.

Cuối cùng mệt mỏi quá, ngã xuống bên cạnh xác hổ mẹ, ngủ mơ hồ.

Y Y chui ra từ trong ngực của Đường Kiệt, leo lên trên cổ hắn, ôm Đường Kiệt hạ giọng nói:

- Ca ca...

Âm thanh của nó rất nhỏ.

Cảnh tượng phát sinh hôm nay là một đả kích rất lớn đối với tiểu cô nương này.

- Ủm.

Đường Kiệt lên tiếng.

Hắn nhìn xác hổ, lại nhìn tiểu hổ ngây thơ vô tri, kéo Y Y từ trên người xuống, đặt bên cạnh tiểu hổ, nói:

- Y Y, nhận lời với ca ca một việc được không?

- Ủm, ca ca cứ nói, chuyện gì Y Y cũng sẽ thực hiện.

- Bắt đầu từ hôm nay, tiểu hổ sẽ là đệ đệ của muội, nhận lời ca ca, chăm sóc nó cho tốt.

- Ồ!

Y Y trả lời giòn tan:

- Muội sẽ chăm sóc tiểu hổ thật tốt!

- Tốt lắm.

Đường Kiệt xoa xoa đầu Y Y:

- Bảo nhi còn nhỏ, rất nhiều chuyện nó không hiểu, muội là tỷ tỷ, sau này có một số việc, muội không nên so đo với tiểu đệ.

Y Y tiếp tục gật đầu nghiêm túc.

Đường Kiệt cười cười, lúc này mới đứng lên đi ra ngoài.

- Ca ca đi đâu vậy?

Y Y hỏi.

- Đi tìm thức ăn cho tiểu hổ.

Đường Kiệt trả lời.

Cho dù tâm trạng có trầm trọng như thế nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Tin tức Đường Kiệt giết chết hổ mẹ lan truyền rất nhanh.

Sau khi thiết lập kỷ lục mới, danh tiếng của Đường Kiệt chấn động học viện.

Hôm đó Thái Quân Dương tìm tới, vừa nhìn thấy Đường Kiệt liền cười ha hả:

- Người to gan đó, dám lên núi Hồ Gầm giết hổ, đây chắc là yêu thú thông linh thượng phẩm a.

- Là thông linh hạ phẩm, ta giết hổ mẹ, hơn nữa là hổ mẹ mới sinh con không lâu, sức cùng lực kiệt, còn dễ giết hơn so với yêu thú bình thường.

Đường Kiệt giải thích.

- Nhưng cuối cùng lại giết chết ngay trước mặt yêu thú thượng phẩm.

Thái Quân Dương nhấn mạnh, nói đến đây bất giác thốn thức:

- Núi Hồ Gầm a, đây là núi Hồ Gầm! rất nhiều học viên còn không dám lên, mỗi một lần săn hổ đều phải tập trung hơn một trăm người mới dám đi, như vậy mà đại đa số vẫn thua lỗ, tổn thương vô số người. Một mình người

lại dám lên núi Hồ Gầm, cho dù chỉ giết được hổ mẹ, cũng đủ để tiểu ngạo học viện, ta Thái Quân Dương tự thấy hổ thẹn không bằng.

Thật ra Thái Quân Dương là người rất tự cao, hiếm khi thấy gã phục ai, nhưng lần này gã bái phục thật sự.

Cái đó cũng khó trách, nếu lấy thực lực luận anh hùng, cấp linh tuyền chẳng qua là cấp bậc thấp nhất của người tu luyện, rất nhiều người mạnh hơn bọn họ.

Nhưng xét về lòng dũng cảm, không có nhiều người dám làm như vậy.

Thiết lập kỷ lục chỉ chứng minh thực lực, một mình xông lên núi hồ chứng tỏ dũng khí, dũng khí hiếm có hơn thực lực, cũng đáng quý hơn, mà không tăng lên theo thực lực và tuổi tác.

Chính vì vậy, không chỉ gã, ngay cả các môn đồ Tây Nguyệt cũng phải kính trọng Đường Kiệt vài phần.

- Theo ý của người, dường như ta có thể tăng giá?

Đường Kiệt cười hỏi.

- Người còn tăng?

Tròng mắt Thái Quân Dương như lồi ra:

- Ta chưa nói cho người biết việc Lâm Đông Thăng đồng ý, người lại muốn tăng?

- Đùa thôi, lần này không tăng. Đúng rồi, nghe khẩu khí của người, Lâm Đông Thăng đồng ý việc bảy trăm tiền rồi?

- Đáp ứng mấy ngày nay rồi, có điều mấy ngày đó người rúc trong Đoạn Kim Đài không ra ngoài, ta tìm mấy lần không thấy người, khiến ta thúc

giục mọi người báo tin cho người, kết quả lại không đến được, khiến Lâm Đông Thăng lo muốn chết. Vừa mới biết tin người ra ngoài, lại giết chết hồ mẹ, quả nhiên có người!

- Hóa ra là vậy.

Đường Kiệt gật gật đầu, ánh mắt hơi sáng lên.

Thái Quân Dương đã xuất ra 600 tiền:

- Đây là tiền Lâm Đông Thăng nhờ ta đưa cho người, ta đã trừ một trăm mà người đồng ý.

- Còn chê ta tham lam, khi chia tiền cũng không thấy người khách khí.

Đường Kiệt tức giận đáp lại, nhận lấy tiền.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Thái Quân Dương liền rời đi, hẹn hai ngày sau cùng nhau xuống núi, đến Lâm gia bái thọ cho ông cụ, lễ phẩm đã có Lâm Đông Thăng chuẩn bị, đến lúc đó đám học viên chỉ cần mang theo lễ vật đến là được.

Sau khi tiễn Thái Quân Dương, Đường Kiệt trở lại phòng trầm tư.

Hắn suy nghĩ lại kế hoạch của mình, dự đoán những bất ngờ có thể phát sinh, và ghi nhớ từng điều một rồi tiến hành phân tích.

Y Y thấy hắn nghiêm túc nên không quấy rầy, ra chơi với tiểu hổ.

Con vật bé nhỏ mất đi cha mẹ anh em, lúc đầu chưa quen liên tục phát ra tiếng gầm bi thương.

Lúc này, Y Y giống như một tỷ tỷ chân chính, tâm sự với tiểu hổ, vuốt ve ngực tiểu hổ, an ủi tiểu hổ bằng ngữ khí ngây thơ giống như người lớn.

Mặc dù nó chưa bao giờ học những điều này, lúc này lại tự thông suốt.

Ngòi bút đang vạch trên mặt giấy, Đường Kiệt vẫn đắm chìm trong các sự việc bất ngờ có thể phát sinh trong kế hoạch, và biện pháp ứng phó.

Rốt cục, hắn cũng tìm ra được một số vấn đề trước đây chưa phát hiện, đồng thời cũng tìm được cách phá giải.

Nhìn kế hoạch dày đặc trên giấy, Đường Kiệt kiểm tra lại một lần, xác định không có sơ xuất gì mới cuộn kế hoạch lại.

Hắn lấy trận đồ và tài liệu ra, trận pháp trước đây, Đường Kiệt bắt đầu chế tác trận đồ mới.

Trận đồ mới không quá khó, Đường Kiệt hoàn thành rất nhanh.

Sau khi xây dựng xong, Đường Kiệt lấy Đoạn Tràng Dao ra, rạch lên cổ tay mình, máu loãng phun ra, nhỏ vào trong trận đồ.

- Huynh sao rồi? Ca ca.

Y Y hoảng sợ, vội nhào về trước.

- Không có gì, chỉ chuẩn bị thêm một chút mà thôi.

Đường Kiệt trả lời.

Máu loãng tràn vào trong bản đồ bị hấp thu rất nhanh, trên trận đồ hiện ra ánh sáng màu hồng, phát ra năng lượng sinh mạng.

Đường Kiệt vẫn không ngừng vẩy máu.

Vừa vẩy máu, hắn vừa ném các loại linh quả lấy được trên núi Hồ Gầm vào trong đó.

Đến khi toàn bộ trận pháp trong trận đồ đều bị máu loãng tràn lên thành một màu đỏ, Đường Kiệt lại cắt một miếng thịt từ trên đùi ném vào trong trận, lúc này mới nắm chặt trận đồ, nhanh chóng khép lại.

Sau đó hắn thấy hoa mắt, suýt ngã xuống đất.

Cũng may Y Y kịp thời đỡ lấy hắn:

- Ca ca!

Tiểu cô nương trừng to mắt nhìn Đường Kiệt, vô cùng thân thiết.

- Ta không sao, lát nữa sẽ ổn thôi.

Đường Kiệt cười cười với Y Y.

- Ca ca, huynh đang làm gì? Thật dọa người ta!

- Chuẩn bị thêm một chút mà thôi.

- Ca ca, những kẻ xấu đó rất khó đối phó phải không?

- Ừm.

- Khó đối phó hơn cả yêu hồ?

- Ừm.

- Vậy chúng ta không đánh nhau với bọn họ, được không?

Y Y ngẩng đầu, nhìn Đường Kiệt nói.

Đường Kiệt mỉm cười.

Hắn xoa xoa đầu Y Y:

- Nha đầu ngốc, ta không muốn đánh nhau với bọn họ, nhưng bọn họ sẽ tìm tới ta à. Đừng lo lắng, Y Y, ca ca có thể đối phó bọn họ. Ca ca sẽ đánh bại bọn họ, giết giết bọn chúng. Mọi người phải tin tưởng ca ca, đánh xong trận này, sau này chúng ta có thể yên ổn lâu dài. Có điều...

Do dự một chút, Đường Kiệt ngồi xuống, bế Y Y lên, ôm lấy tiểu hổ, để chúng sang hai bên người, sau đó sắc mặt rất nghiêm túc nói với Y Y:

- Có điều sau đó ca ca có thể phải ra ngoài một thời gian ngắn, không thể mang theo Y Y, tạm xa Y Y mấy ngày.

- Không! Ánh mắt Y Y hơi đỏ, nhào vào lòng Đường Kiệt:

- Ta không rời xa ca ca!

Nói xong nó òa khóc, ôm cổ Đường Kiệt, khóc rất thương tâm:

- Ca ca, có phải ta không nghe lời khiến huynh tức giận, huynh không cần ta nữa?

Đường Kiệt nghe xong trong lòng đau xót, ôm Y Y nói:

- Nha đầu ngốc, làm gì có, ca ca không muốn ai cũng chỉ muốn mọi người a. chỉ có điều ca ca phải đi đối phó kẻ thù, mọi người không thích hợp tham gia.

- Mọi người không sợ, mọi người muốn chiến đấu cùng ca ca.

Y Y hô to.

Đường Kiệt lắc lắc đầu:

- Không được. Y Y nghe lời, sau khi ca ca rời đi cần mọi người chăm sóc tiểu hổ. Nói cho ca ca nghe, mọi người có thể chăm sóc tốt cho tiểu hổ và bản thân không?

- Không, không thể!

Y Y khóc to:

- Muội không muốn rời xa huynh, không muốn, không muốn là không muốn.

Đường Kiệt bị tiếng khóc của nó làm tan nát cõi lòng, chỉ có thể vỗ vỗ sau lưng nó nói:

- Cô bé ngốc, thật ra muội không đi cùng ca ca cũng có thể giúp ca ca mà, nếu muội không nghe lời, ca ca phải chết đó.

Mặc dù Y Y còn nhỏ, nhưng đã nhìn thấy sống chết, trải qua mưa gió bão táp, bản thân lại là tinh vật, hiểu biết hơn rất nhiều so với những đứa trẻ bình thường, nghe nói như thế lập tức không khóc nữa, lau nước mắt nức nở hỏi:

- Ta có thể giúp ca ca làm gì?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, Đường Kiệt cười:

- Đầu tiên, muội phải giúp ta giấu kỹ trận đồ này...

Hắn lấy trận đồ giao cho Y Y, nhẹ nhàng dặn dò những việc cần làm tiếp theo.

Dặn dò Y Y xong, Đường Kiệt đi gặp Vệ Thiên Xung, sau khi trả con rối cho gã, lại đi một vòng quanh gian ngoài, rồi mới đến Linh Đài Các.

Nhìn thấy Thủy phu nhân, Đường Kiệt tiến lên vấn an.

Thủy phu nhân cười hì hì nhìn hắn:

- Hảo tiểu tử, hôm qua mới rời khỏi Đoạn Kim Đài, hôm nay liền giết được hổ mẹ, đúng là kẻ làm mưa làm gió.

- Cũng may có Đoạn Tràng Dao của phu nhân.

Đường Kiệt đem công lao gán lên Đoạn Tràng Dao.

- Ta biết bảo bối ta có bao nhiêu công lao, chung quy là tiểu tử người thông minh, nhưng hơi mạo hiểm một chút. Thôi thôi, dù sao cũng đã làm, ta cũng không trách người được. Tuy nhiên sau này những chuyện như vậy phải suy nghĩ thật kỹ, yêu hổ trên núi Hồ Gầm không phải yêu hổ thượng phẩm bình thường, những kỹ xảo thông thường không thể dọa được nó.

- Tiểu tử hiểu rồi.

- Nói đi, lần này đến lại có chuyện gì?

- Lại có việc muốn nhờ phu nhân giúp đỡ.

Đường Kiệt giao xác hổ cho phu nhân, còn có xác gấu, xác sói đã mổ và những tài liệu trước đây không dùng:

- Trước hết mời phu nhân định giá.

Thủy phu nhân nhướn mày:

- Những thứ này người không bán cho thôn Hồ Gầm, mang đến đây làm gì?

Mặc dù Linh Diệu Phường bán tài liệu, lại không mua tài liệu, hoặc là nói không bao giờ mua tài liệu của Hồ Khiếu Cốc, chủ yếu do tài liệu của Hồ Khiếu Cốc không đáng giá, cũng chính những người dân thu lại xử lý một chút, Linh Diệu Phường chủ yếu bán tài liệu và thành phẩm cao cấp hơn.

Tuy nhiên lần này Đường Kiệt thu hoạch được chủ yếu là những tài liệu trên đỉnh núi Hồ Gầm, có giá trị cao hơn tài liệu bình thường trong cốc rất nhiều, dù vậy, Thủy phu nhân cũng chỉ miễn cưỡng chấp nhận mà thôi.

Đường Kiệt cười nói:

- Nếu phu nhân thu mua, ta liền bán. Nếu không thu mua, ta sẽ dùng để thế chấp?

- Thế chấp?

Nghe xong câu này, Thủy phu nhân ngậy ra một lúc:

- Người muốn vay tiền?

- Vâng, chính thức mượn tiền!

Đường Kiệt trả lời.

Thời đại này, phân biệt chuyên nghiệp không sâu sắc, rất nhiều thương gia theo đuổi việc mở rộng và đa dạng, cửa hàng kiêm cho vay cũng không phải hiếm thấy, Linh Đài Các cũng vậy, chỉ có điều lợi tức thấp hơn một chút.

Bởi vì nơi này là cửa hàng thuộc học viện Tây Nguyệt, được giúp đỡ nhất định, xem như cho học viên vay.

Có điều cho dù như vậy, không phải bất kỳ học viên nào cũng có thể vay, cần phải có thực lực nhất định, có khả năng hoàn trả mới có tư cách mượn tiền.

Với danh dự và năng lực hiện nay của Đường Kiệt, đã có đủ tư cách trở thành khách hàng của Linh Diệu Phường, hơn nữa có thể coi là khách hàng đầy tiềm năng.

Chỉ có điều thật sự hãn không lý do phải đi vay tiền!

Thủy phu nhân ngạc nhiên nhìn Đường Kiệt:

- Người không còn tiền? mười ngàn linh tiền mấy ngày trước phái Tây Nguyệt thưởng cho người đâu rồi?

- Còn khoảng tám ngàn, nếu xử lý sạch nhóm hàng này, có lẽ sẽ có mười ngàn.

Đường Kiệt trả lời. Lúc trước hãn mua tài liệu, Toái Phế Khí tốn không ít, nhưng Thái Quân Dương mang tới 600 tiền, bù lại được một chút, xử lý sạch những món hàng này, cơ bản có thể duy trì cân bằng thu chi.

- Vậy người còn vay tiền làm gì?

Đường Kiệt trả lời:

- Sở dĩ có thể giết chết hổ mẹ, đều nhờ vào tượng gỗ của thiếu gia nhà ta...

Đường Kiệt không trả lời câu hỏi của Thủy phu nhân, mà giải thích việc bản thân săn bắt hổ mẹ.

Theo cách nói của hãn, lần săn bắt này là hãn quan sát chờ đợi thời cơ, dùng tượng gỗ dụ yêu hổ đi rồi đột nhiên ra tay ám sát hổ mẹ.

Lời nói dối này khá hợp lý, ít nhất là không có vấn đề gì trên lý thuyết. Còn việc tại sao yêu hổ lại mắc mưu dễ dàng như thế, tại sao để Đường Kiệt tiếp cận gần như vậy mà không phát hiện ra, thậm chí hãn còn có thời gian lấy trộm linh thảo... con người còn có lúc ngờ nghệch, không lẽ hổ cũng không thể sao?

Cái hay của nói dối nằm ở việc nói cho thông thạo, việc thực hiện thực tế có bao nhiêu vấn đề cũng không quan trọng, dù sao sự thật đã phơi bày

trước mắt, không tin cũng phải tin.

Sau khi trình bày quá trình tập kích giết chết hổ mẹ, Đường Kiệt nói:

- Sau trận chiến này, tiểu tử cũng phát hiện chuyển này bản thân hơi mạo hiểm, có thể thành công đúng là do may mắn. Có điều tượng gỗ phân binh dụ địch, phương pháp lợi dụng sơ hở, lại chứng thực tính khả thi. Đáng tiếc là tượng gỗ vô tri, cần có người điều khiển mới có thể sử dụng biến hóa, dụ địch đi xa. Cũng may mà hổ mẹ sau khi sinh đã bị suy nhược, nên ta mới có thể một kích đắc thủ, nhưng vẫn bị yêu hồ đuổi giết, suýt nữa mất mạng, sau việc này ta tính toán lại, cảm thấy nếu như có một ngự sử có thể tự đi, ví dụ như tượng gỗ Huyền Giáp chiến tốt không cần người điều khiển, có thể dụ yêu hồ đi xa hơn một chút, ta sẽ không bị tổn thương nặng như vậy...

Hắn vừa mới mất một lượng máu, thân thể vô cùng suy nhược, lúc này khuôn mặt trắng bệch, tất nhiên với nhãn lực của Thủy phu nhân có thể nhận ra “trọng thương” là sự thật, chỉ có điều không biết rằng không hề liên quan đến “khổ chiến”.

Tuy nhiên nghe hắn nói như vậy, Thủy phu nhân khá rõ ý tứ của hắn:

- Người muốn mượn tiền mua tượng gỗ?

- Vâng, phải là tượng gỗ giống như Huyền Giáp chiến tốt, không cần khống chế cũng có thể nhận mệnh lệnh của chủ nhân, tự động hành sự.

- Vậy thì không rẻ đâu, tượng gỗ như vậy bất kể sử dụng tài liệu hay là luyện trận đều vô cùng tinh tế.

- Cho nên mới phải mượn tiền a.

Đường Kiệt cười mỉm trả lời.

- Người muốn mượn bao nhiêu?

- Hai mươi vạn.

“Phụt!” ngụm trà mà Thủy phu nhân vừa mới đưa vào trong miệng phụt hết ra ngoài.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Học Viên Vay Tiền (Hạ)

Hai mươi vạn linh tiền, trên thế gian, tương đương với vài trăm triệu, trên tu giới, cho dù là cấp bậc Linh Sư, cũng không nhiều người có thể tùy tiện xuất ra, có lẽ phải Thiên Tâm Cảnh mới có thể không để hai mươi vạn ở trong lòng.

Mà đối với học viên, đây là khoản tiền rất lớn!

Đường Kiệt mở miệng là hai mươi vạn, cho dù là Thủy phu nhân cũng bị hấn bịt kín đến mức không thở nổi.

Trùng mắt nhìn Đường Kiệt, Thủy phu nhân nói:

- Người lại có thể mở miệng. Hai mươi vạn tiền, người có thể lấy gì để thế chấp?

Đường Kiệt cười nói:

- Tiểu tử hiểu rõ quy củ của học viện, cao nhất là thế chấp cấp 5, đúng không?

Khoản tiền cho vay phải có thế chấp, tuy nhiên trước nay khoản tiền cho vay của Linh Đài Các chủ yếu là để trợ giúp học viên, tất nhiên không đơn giản là có bao nhiêu thế chấp là vay bấy nhiêu tiền, mà căn cứ vào danh dự, địa vị và khả năng của học viên để tiến hành hoạch định.

Bình thường chia làm 5 cấp, kém nhất chính là một đổi một, có bao nhiêu mượn bấy nhiêu, cấp cao nhất chính là một đổi 5, thế chấp một đồng

có thể mượn gấp 5 lần.

Mà bình xét cấp bậc loại này, thường gắn chặt với biểu hiện của Thần Binh Đấu Trường, cơ bản muốn đạt được cấp 5 cao nhất, trước tiên phải được đánh giá là vô địch.

Nhưng rõ ràng Đường Kiệt lại khác.

Khi nghe được những lời nói của Đường Kiệt, Thủy phu nhân cũng khá rõ:

- Hoá ra người đã chuẩn bị từ trước. Kể ra, mặc dù người không phải học viên được đánh giá vô địch, nhưng lập nên kỷ lục, lại một mình xông lên núi Hồ Gầm, bình xét cấp 5 cũng không quá. Có điều... cho dù như vậy thì người cũng phải có thể chấp bốn vạn.

- Cho nên mới yêu cầu phu nhân giúp đỡ a.

Đường Kiệt cười nói:

- Ở đây ta có một chút hàng hóa, mặt khác ta có thể thế chấp Đoạn Tràng Dao và Ngân Tiêu Châm. Nếu còn chưa đủ, sẽ mượn luân phiên, lấy tượng gỗ làm vật thế chấp luôn...

Hắn đang chơi trò thế chấp.

Dùng tiền đi vay tạo thành sản phẩm, sau đó lại dùng sản phẩm này để vay tiền.

Tê Hà Giới không có khái niệm cho vay loại này, vẫn khá thận trọng mà chưa dám mạo hiểm. Nhưng bản thân học viên vay tiền cũng thế chấp danh dự nhất định, cũng cho phép mạo hiểm ở mức độ nhất định, hơn nữa trình độ nhân trị thời đại này tương đối cao, bởi vậy cho vay khoản tiền nhỏ cũng không hẳn là không được.

Đáng tiếc Thủy phu nhân vẫn lắc đầu:

- Như vậy cũng không được!

Đường Kiệt muốn quá nhiều, đã không phải là vấn đề thể chấp nữa.

Hai mươi vạn tiền, lợi tức mỗi tháng đã hơn một ngàn linh tiền, một học viên như hãn không thể trả nổi.

Mượn tiền là lấy tiền làm mục đích, bởi vậy tất cả tính toán đều phải thiết lập trên khả năng hoàn trả đầy đủ của đối phương.

Đừng nói anh chỉ là học viên cấp bậc linh tuyến, cho dù Linh Hải vô địch, chỉ cần không có khả năng kiếm một ngàn trong một tháng, cũng đừng mơ mượn được hai mươi vạn.

- Nếu như thế, vậy mượn mười vạn.

Hai mươi vạn không được, Đường Kiệt liền hạ thấp yêu cầu.

Thủy phu nhân bị hãn nài nỉ không còn cách nào, cười nói:

- Đường Kiệt à, chớ trách ta nói người. Người thông minh như vậy, lại rất cố gắng, nhưng hơi to gan rồi. Người nói người làm con rồi thì không sao, còn về mười vạn và hai mươi vạn? Tu Tiên giới, chung quy tu luyện mới là chính đạo. Sử dụng mười vạn để chế tạo con rồi, mỗi tháng người mang 5 thần binh đệ nhất, ngang dọc Hồ Khiếu Cốc, cũng không thể kiếm được tiền vốn đâu.

Cạnh tranh cũng phải suy xét đến phí tổn.

Vì sao một nhóm học viên không bắt được yêu hồ trên núi Hồ Gầm, một mình Đường Kiệt lại có thể?

Không phải vì hăn mạnh hơn một nhóm học viên, mà vì hăn không tiếc tiền vốn, không cần quan tâm lợi nhuận, sẵn sàng chịu lỗ vốn.

Chiến thắng như vậy, nếu không phải hăn có mục đích khác, thì không có ý nghĩa gì!

Nhưng hoành hành học viện bằng cách thức như vậy thì lợi nhuận không đủ bù lỗ.

Thủy phu nhân rất coi trọng Đường Kiệt, nhưng rất không ưa “dự án” của Đường Kiệt, bởi vậy cho dù có coi trọng Đường Kiệt hơn nữa, cũng không thể nào đáp ứng.

Nhưng trong chuyện này, Đường Kiệt cũng không nhượng bộ.

- Kính xin phu nhân giơ cao đánh khẽ, chỉ cần phu nhân cho mượn, học viên có thể trả ba phần lợi tức hàng tháng.

- Ba phần lợi tức hàng tháng.

Thủy phu nhân cười lạnh:

- Khẩu khí người thật lớn, nhưng mỗi tháng ba nghìn tiền, người lấy cái gì để trả?

- Lấy bản thân.

Đường Kiệt trả lời:

- Trả không được, sẽ bán ta cho Linh Đài Các!

Thủy phu nhân đang muốn nói hiện tại người không đáng giá này, chợt nghe thấy âm thanh ngoài cửa:

- Cho hăn vay.

Tạ Phong Đường hiện ra ở cửa.

- Phong Đường?

Thủy phu nhân ngạc nhiên ngẩng đầu lên:

- Sao người lại tới đây?

- Còn không phải tiểu tử này.

Tạ Phong Đường chỉ Đường Kiệt:

- Không lẽ bà cho rằng hãn không chuẩn bị gì đã tới tìm bà vay tiền à?

Hóa ra là vậy, vì vay tiền, Đường Kiệt lại mời Tạ Phong Đường.

Thủy phu nhân trừng mắt nhìn Đường Kiệt.

Mặc dù bà không sợ Tạ Phong Đường, nhưng Tạ Phong Đường mới là viện chủ của học viện Tây Nguyệt, nếu gã quyết định cho mượn, bà cũng không cần phải tranh luận, chỉ có thể nói:

- Nếu đã vậy thì cho người mượn, tuy nhiên chớ trách ta không nhắc trước, nếu người không có khả năng hoàn trả, cẩn thận kéo bị nợ nần quật ngã bản thân.

Thủy phu nhân không muốn cho hãn mượn, cũng là quan tâm hãn, chung quy không muốn hãn chịu quá nhiều áp lực.

Chỉ có điều bà không biết, gánh nặng mà Đường Kiệt phải mang đã vượt xa sự tưởng tượng của người bình thường.

Đường Kiệt cười nói:

- Phu nhân quan tâm, tiểu tử xin ghi nhận.

Lúc này Thủy phu nhân mới lấy ra một lá bùa, vừa viết biên lai mượn tiền, vừa nói:

- Người đã muốn mượn tiền, thì phải giải thích quy tắc cho người hiểu. Ta không cần ba phần lợi tức của người, lợi tức hàng tháng chia làm đôi, mỗi tháng hoàn lại. Tiền vốn cứ nửa năm trả một phần tư, hai năm thanh toán hết. Còn những vật thể chấp này của người, Linh Đài Các không thèm. Cho dù người không trả nổi, cũng sẽ có người của phái Tây Nguyệt tìm người đòi nợ, đến lúc đó tất cả mọi thứ của người đều phải gán nợ, bản thân người cũng phải căn cứ chênh lệch tiền vay mà bán thân bù nợ... với thực lực hiện nay của người, có lẽ phải bán cả đời.

- Tất nhiên!

Đường Kiệt đáp ứng.

Sau khi dặn dò tất cả những việc cần chú ý, Thủy phu nhân đưa biên lai mượn tiền cho Đường Kiệt:

- Không vấn đề, điềm chỉ lên trên đi.

Đường Kiệt không xem, cắn ngón tay, điềm chỉ lên trên.

Biên lai mượn tiền là một lá bùa đặc biệt, một khi dính máu tươi của ai, chẳng khác nào định vị được kẻ vay tiền, trừ phi rời khỏi Tê Hà Giới, nếu không bất kể trốn ở đâu cũng sẽ bị tìm thấy.

Xong việc, Thủy phu nhân giao một trăm khối linh ngọc cho Đường Kiệt, Đường Kiệt cầm tiền rời khỏi.

Lúc này Thủy phu nhân mới nhìn Tạ Phong Đường, ánh mắt oán trách nói:

- Người cũng thật là, sao lại đồng ý cho hần mượn tiền? một học viên nho nhỏ như hần, đến kỳ hạn lấy cái gì để trả?

Không ngờ Tạ Phong Đường lại trả lời:

- Điều ta muốn chính là hần không có tiền trả lại. Có một số việc bà không biết thì không cần phải hỏi.

Nói xong cười lớn rồi bỏ đi.

Lòng kiên nhẫn của phái Tây Nguyệt đối với Đường Kiệt cũng đang dần dần biến mất, chỉ có điều không tìm được cơ hội tra hỏi.

Hiện giờ Đường Kiệt nợ tới mười vạn, nếu như đến kỳ hạn mà hần không trả nổi, chính là cơ hội của phái Tây Nguyệt.

Làm sao Tạ Phong Đường có thể bỏ qua cơ hội này.

Cầm tiền trong tay, Đường Kiệt ung dung rời khỏi Linh Diệu Phường.

Thân mang khoản nợ lớn, lần này hần nhìn thấy nhiều thứ thật tốt.

Tử Phục Linh năm mươi năm, Băng Liên một trăm năm, Thạch Túy tích lũy ba mươi năm, thậm chí yêu đan Thoát Phàm Cảnh, đều được hần sưu tầm.

Đúng vậy.

Toàn bộ đều dùng để tu luyện được thảo Ly Kinh.

Từ đầu đến cuối, Đường Kiệt không hề có ý định làm con rồi mười vạn tiền.

Vấn đề lớn nhất của khoản tiền cho vay nằm ở việc quản lý sử dụng khoản tiền đi vay như thế nào.

Bên cho vay chỉ quan tâm đến khả năng hoàn trả của bên vay, nếu không thể hoàn trả thì phải xử lý thế nào, còn về việc làm thế nào để tránh khách hàng không hoàn trả, quản lý tài vụ, không nằm trong suy nghĩ của bên cho vay. "Truy tìm biên lai " hạn chế khả năng bên mượn tiền chạy trốn, cho nên không ai biết Đường Kiệt sử dụng khoản tiền này như thế nào.

Ôm khoản tiền lớn chưa từng có, Đường Kiệt đục khoét khắp Linh Diệu Phường.

Đây cũng là lần chi tiêu nhiều tiền nhất kể từ khi hẩn tiến vào học viện tới nay, gần mười một vạn linh tiền bị hẩn tiêu sạch chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi.

Khi hẩn ôm bao lớn bao nhỏ tài liệu quý giá trở về Đào Nhiên Cư, gần như toàn bộ tài liệu quý hiếm của Linh Diệu Phường đều bị hẩn mua sạch, vì vậy tạm thời trong học viện không có nguyên liệu thuốc, cho nên sau đó một thời gian ngắn giá tài liệu bỗng nhiên tăng mạnh, có điều việc này không liên quan gì đến Đường Kiệt.

Về đến Đào Nhiên Cư, Đường Kiệt đun một thùng nước lớn, sau khi xử lý dược thảo liền bỏ chúng vào trong chậu, bắt đầu luyện lần thứ tư.

Đây cũng là lần hẩn tu luyện có quy mô lớn nhất, thuốc tắm bốc hơi, chỉ có điều thoáng vận chuyển tâm pháp một chút, một lượng lớn dược tính sẽ theo hơi nước ngấm vào da hẩn, tràn vào thân thể hẩn.

Thân thể suy nhược do ban ngày mất máu quá nhiều giống như đứa trẻ khóc lóc đòi thức ăn, tham lam hấp thụ chất dinh dưỡng, không có khái niệm từ chối.

Thân thể Đường Kiệt giống như động không đáy, có bao nhiêu lợi ích đều hút sạch.

Trong làn sương thuốc, thân thể Đường Kiệt biến hóa tinh tế.

Da hần trắng hơn, mơ hồ phát ra ánh sáng ngọc thạch, ấm áp, mềm mại, đàn hồi cao, nhưng không ai biết bề ngoài có vẻ yếu ớt này lại có sức mạnh cường bạo.

Đường Kiệt cảm thấy trong cơ thể có nhiệt khí vô tận, điên cuồng chạy khắp toàn thân, một luồng sức mạnh tràn ngập trong người hần, khiến hần không kìm nổi muốn thét lên, muốn chiến đấu!

Điều đó đến từ dự vọng tràn đầy khí huyết muốn giải phóng ra ngoài.

Tuy nhiên Đường Kiệt biết phải nhẫn nhịn, tâm pháp vận hành với tốc độ nhanh nhất, hơi nước bốc hơi trên đỉnh đầu hần tập trung thành một đám mây, xoay tròn quỹ dị, gương mặt Đường Kiệt đỏ như máu, dưới hơi nước bốc hơi không ngừng thay đổi màu sắc...

Lần ngâm thuốc tu luyện này kéo dài khác thường, từ xế chiều đến ngày hôm sau mới hấp thu toàn bộ dược tính.

Sau khi đi ra khỏi bồn tắm, Đường Kiệt suy nhược vì mất máu đã trở nên phần chấn, giống như thoát thai hoán cốt, có cảm giác hoàn toàn khác.

Đó là một loại cảm giác nói không ra lời, cảnh sắc xung quanh có chút khác biệt, xung quanh không thay đổi gì, nhưng ở trong mắt Đường Kiệt, chỉ nhẹ nhàng quét mắt, dường như hần nhìn thấy sự tồn tại của một chút bất kỳ nào đó.

Tất cả đều nằm trong mắt!

Tất cả đều nằm trong đáy lòng!

Cảnh giới Nhập Vi.

Lúc này Đường Kiệt biết bản thân đã đạt đến cảnh giới mà người tu luyện thường gọi là Nhập Vi.

Gọi là Nhập Vi, thật ra chính là một loại biểu hiện của năng lực người tu luyện, sau khi người tu luyện ngâm mình tu luyện thể xác và tinh thần đạt tới cảnh giới nhất định, chức năng ngũ quan, ngũ tạng sẽ được nâng cao rõ rệt, khả năng cảm giác như thị lực, thính giác nhạy bén, khả năng tạo huyết bên trong, tái sinh được tăng vọt.

Nhập Vi chính là một biểu hiện trong đó, giúp quan sát càng thêm tỉ mỉ, phóng mắt tới, không chỗ nào che giấu được.

Trên cảnh giới Nhập Vi là Động Hư, Phá Vọng, không cần pháp thuật, chỉ bằng mắt thường là có thể phá vỡ màn đêm, nhìn thấu sinh tử, bài trừ tham vọng, có điều đó là trình độ cao hơn, tạm thời Đường Kiệt chưa đạt tới.

Không ngờ một lần ngâm thuốc lại khiến bản thân Nhập Vi, Đường Kiệt không thể không tán phục, mặc dù phương pháp Binh Chủ hao tổn tiền của, nhưng hiệu quả quá tuyệt vời.

Lúc này thân thể hắc da thịt trắng nõn như ngọc, thật sự trở thành thân thể Ngọc Thạch.

Thân thể Ngọc Thạch, ngọc chất kim tử, từ ngoài vào trong, cường hóa lục phủ ngũ tạng, có thể Nhập Vi chính là nguyên nhân của những điều này.

Cho dù là sức mạnh, Đường Kiệt cảm giác mạnh hơn trước đây rất nhiều, nhưng vẫn có hạn nếu so với 11 vạn mà hắn đã đầu tư.

Đường Kiệt biết rằng hiệu quả ngâm thuốc tu luyện từ ngoài vào trong, lấy việc cường hóa bên trong làm chủ, ngoài ra do bản thân chưa khai thác bước tiếp theo.

Biến hóa thân thể do Ly Kinh mang lại, chủ yếu là sự nâng cao tiềm lực thân thể, ba phần hiệu quả, bảy phần tiềm lực, cần phải trải qua rèn luyện

sau này mới có thể thật sự phát huy tác dụng, mà phương pháp rèn luyện lại quyết định phương hướng phát triển tiềm lực.

Giống như tu luyện Ly Kinh, có thể là tấn công mãnh liệt, có thể là khí lực lâu dài, có thể là sức mạnh vô tận, có thể là mình đồng da sắt, cũng có thể là hồi phục khả năng bất tử siêu cấp hùng mạnh.

Đường Kiệt chế tạo Thiên Ngự Điện, khiến cho một số giai đoạn trước trong Ly Kinh của hắn chủ yếu là phòng ngự, phối hợp với Ngưng Thủy Tráo và Vô Tướng Kim Thân, cho dù đứng im mặc kệ người ta đánh, học viên bình thường cũng không thể đánh đổ.

Còn tiềm lực lần này có thể phát triển như thế nào, phải xem sự từng trải và phương hướng lựa chọn của bản thân hắn.

Dù vậy, thực lực hiện giờ của Đường Kiệt đã tăng mạnh.

Mười một vạn tiền được liệu, dẫn tới tố chất thân thể còn hơn cả người tu luyện cảnh giới Thoát Phàm.

Trong bể ngoài phong nhĩ, ẩn chứa một mãnh thú cuồng bạo!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Rời Khỏi Học Viện

Cuối cùng cũng đã tới sinh nhật.

Buổi sáng hôm đó Đường Kiệt vừa mới luyện xong một bộ kiếm pháp, liền nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Đẩy cửa ra xem, đúng là Lâm Đông Thăng.

Lâm Đông Thăng thấp gầy, dung mạo bình thường, đôi mắt đặc biệt linh hoạt, thoạt nhìn giống như chú khỉ nhỏ.

Khi nhìn thấy Đường Kiệt, vẻ mặt tươi cười xu nịnh:

- Đường huynh chuẩn bị xong chưa? Những người khác đang đợi ở dưới chân núi rồi.

Đường Kiệt hỏi:

- Không phải buổi chiều mới tiến hành tiệc mừng thọ sao? Sao lại đi sớm như vậy?

Lâm Đông Thăng trả lời:

- Hắc, Đường huynh nói sai rồi. Thời gian chúng ta ở trong học viện khá dài, khó có cơ hội ra ngoài một lần, tất nhiên muốn tận dụng toàn bộ thời gian ngày hôm nay, tranh thủ chơi bời. Mọi người đã hẹn xong, ban ngày chơi trong thành, đến lúc dự tiệc buổi tối sẽ đến chỗ ta.

Đường Kiệt mỉm cười:

- Vậy được, chờ ta thu dọn một chút.

Hắn trở về phòng thay quần áo.

Thay xong quần áo, Lâm Đông Thăng thấy Đường Kiệt chỉ mặc một chiếc áo học viên, không hề mang theo vũ khí và những thứ khác, chỉ có điều trong tay có một cái hộp, bất giác hỏi:

- Sao Đường huynh đơn giản thế? Đoạn Tràng Dao của huynh đâu?

Đường Kiệt cười nói:

- Không phải đi chiến đấu, cần gì phải mang đao.

- Chắc chắn sẽ có biểu diễn mua vui.

- Vậy thì múa đao nào cũng được. Đi thôi, chúng ta tới nơi gửi trước, đúng lúc ta có chút đồ phải gửi đi.

- Gửi cho Nhị lão hay sao?

Lâm Đông Thăng và Đường Kiệt vừa đi vừa nói chuyện.

- Không phải, gửi cho Vệ gia thái thái, thiếu gia nhờ ta gửi, người hầu mà.

Đường Kiệt trả lời.

- Ta quên mất thân phận người hầu của huynh.

Lâm Đông Thăng cười nói:

- Có điều nếu ta có thể có được thành tích như huynh, cho dù làm người hầu cũng cam tâm a!

- Thôi đi, có thể làm thiếu gia thì ai lại đi làm người hầu, người đó, sống trong phúc mà không biết, nhiều người đáng yêu không hâm mộ, lại đi hâm mộ loại người như chúng ta. Đứng ở trên cao, khinh bỉ loại người hạ tiện chúng ta mới là chính đạo!

Đường Kiệt đẩy gã.

- Điều này không chứng tỏ ta chiêu hiền đãi sĩ?

- Ta khinh, ta nghĩ là có ý đồ khác.

Lâm Đông Thăng cười ha ha.

Hai người bạn học đi chung đường cười nói vui vẻ, đến dịch trạm Đường Kiệt giao chiếc hộp cho một học viên quản lý, học viên đưa cho hắn một biên lai, Đường Kiệt nhận lấy, phất tay nói:

- Đi thôi!

Đi tới chân núi, chỉ thấy Thái Quân Dương, Liễu Hồng Yên, Bình Tịnh Nguyệt, Thư Danh Dương, Lý Dật Cảnh, Dương Chí Nguyên và các học viên đều đã ở đó.

Buổi mừng thọ lần này, Lâm gia thu hút toàn bộ học viên tinh anh trong Tiêu Dao Xã.

Mọi người gặp mặt, nói vài câu rồi cùng lên thuyền, đi về phía bờ bên kia.

Khi thuyền gần cập bờ, đột nhiên Đường Kiệt lấy ra một chiếc quạt mạ vàng trong tay áo, nhẹ nhàng quạt.

Mọi người thấy hắn làm như vậy, đều cảm thấy lý lạ.

Bình Tịnh Nguyệt che miệng cười:

- Đường huynh vung cây quạt giống như là thư sinh vậy.

Đường Kiệt chậm rãi trả lời:

- Người nói kẻ bại hoại ẩn trong thể xác này à?

Mọi người cười to.

Thái Quân Dương nhú mày nói:

- Mang theo cây quạt làm gì? Chúng ta không phải học viên lên kinh thành đi thi, đúng là học đòi văn vẻ.

Đường Kiệt tiếp tục phe phẩy quạt nói:

- Chúng ta vào kinh thành làm khách, chứ không đi chém giết, cần phải có phong thái nhã nhặn, nét mặt tươi cười. Cuộc đời đâu có bao lần trang điểm.

- Vậy người làm bài thơ nghe thử coi.

Đường Kiệt vung quạt giấy, trả lời:

- Không được! Ta giả phong nhã, không phải phong nhã thật sự.

Mọi người đồng thời cất tiếng cười to.

Trong nháy mắt thuyền đã cập bờ, đoàn người xuống thuyền đi vào trong thành.

Đến khi đám người đi xa, trong rừng cây nhỏ phía xa hiện ra mấy bóng người.

Kẻ cầm đầu chính là Cao Phi, bên cạnh hắn còn có Triệu Tân Quốc, ngoài ra còn có ba người, nhưng đều mặc áo ngắn vải thô.

- Là hăn sao?

Triệu Tân Quốc hỏi.

Ba người nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Triệu Tân Quốc cả giận nói:

- Lắc đầu là có ý gì? Nói đi, không phải hăn hay là không biết?

Ba người cùng trả lời:

- Bẩm lão gia, không biết ạ.

- Phế vật!

Triệu Tân Quốc bị câu trả lời này làm cho tức giận đến nổi suýt hộc máu.

Một gã hơi lớn tuổi vội nói:

- Thật sự là khoảng cách hơi xa, hơn nữa cái quạt phẩy phẩy che mất nửa khuôn mặt. Tuy nhiên nhìn thoáng qua thì khá giống.

- Cũng khá giống!

Hai người khác đồng thanh nói.

Cao Phi hừ nói:

- Không nhìn rõ là không nhìn rõ, giống với không giống cái gì? Cái mà chúng ta cần là đáp án chính xác, không phải câu trả lời nửa vời. Không thấy rõ thì đi theo nhìn cho kỹ, hôm nay các người có nguyên một ngày, nhìn cho kỹ, nhất định phải nhận rõ ràng, đừng có phạm phải sai lầm trước đây.

Từ đầu đến cuối, cung Thiên thần không có ý định đợi đến tiệc tối mới phân biệt, từ khi Đường Kiệt đi ra, bọn họ đã chuẩn bị xong việc nhận diện và bắt người.

Vì thế Cung Thiên thần đã bày thiên la địa võng ở toàn bộ Vạn Tuyền Thành!

Bên này thì Đường Kiệt và đám học viên mặc dù bận rộn nhưng vẫn ung dung dạo bước du ngoạn.

Lúc này đang giữa mùa xuân, trăm hoa đua nở, khắp nơi là cảnh tượng muôn loại hoa, một rừng học viên đi lại như dẹt kim, cũng không ít xe ngựa của nhiều dòng họ lớn thình thoảng tiến vào, năm mới sắp đến, sắp có học viên mới nhập học.

- Ngẫm lại thấy thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoắt đã hết một năm. Ta vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng nhập học lúc trước, không ngờ lại nhìn thấy học viên khác nhập học nhanh như vậy, chúng ta từ chỗ là sư đệ sư muội, nháy mắt đã biến thành sư huynh sư tỷ của bọn họ.

Liễu Hồng Yên thốn thức hít một tiếng.

Lời này khiến một đám học viên nói hùa theo.

Trong lòng mọi người, thời gian một năm qua đúng là trôi qua rất nhanh, bọn họ không thể cảm giác được, thời gian đã trôi qua bên người.

Vốn dĩ cho rằng mười năm trong học viện sẽ rất dài, lúc này xem ra, nếu như toàn tâm vùi đầu vào việc tu luyện, e là thời gian mười năm cũng không được bao lâu.

Thái Quân Dương cũng thốn thức nói:

- Tu tiên chính là như thế, trong núi không có người, tu tiên không có năm tháng. Hiện nay chúng ta chưa là gì, đợi đến khi tu vi cao thâm, sẽ có ngày nhập định, chính là công lao mấy năm thậm chí mấy chục năm. Đến lúc đó, quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện thế sự xoay vần, cảnh còn người mất. Hồng nhan thuở nhỏ đã biến thành đồng xương tàn.

Mọi người nghe được cùng cảm thấy hoảng sợ.

Đường Kiệt thản nhiên tiếp lời:

- Cho nên nói tu tiên cái tâm trong sạch và ít ham muốn không phải là không có nguyên nhân, nếu không thể dứt bỏ vướng bận trong nhân thế, không thể đạt được đại đạo.

Liễu Hồng Yên cười nói:

- Theo cách nói của Đường huynh, người và ta cùng học du ngoạn, dạo chơi ngắm hoa lại không phải chính đạo rồi, hay giống như Thích Thiệu Danh, An Như Mộng, bản thân thanh cao, từ chối người từ ngoài ngàn dặm, lẻ loi cô độc mới chính xác?

Mọi người nghe xong cùng nhau cười to, đều nói:

- Chính là đạo lý này! Con đường ta và người đã đi, rốt cuộc không phải là chính đạo a!

Bình Tĩnh Nguyệt bữu môi:

- Cái đó không có ý nghĩa. Cho dù tương lai phải cô độc, ít nhất bây giờ chưa đến lúc đó, tại sao phải vứt bỏ bạn bè hiện tại vì một tương lai cô độc? khi có thể tụ tập lại với nhau, cần phải trân trọng một chút mới phải.

- Nhưng cuối cùng vẫn phải rời xa.

Đường Kiệt từ từ nói tiếp.

Nghe xong câu này khiến mọi người trầm xuống.

Liễu Hồng Yên nhú mày:

- Đường huynh nói quá...

Cô ta còn chưa dứt lời, đã thấy Đường Kiệt đi xa.

Liễu Hồng Yên ngẩn người, sửa lời nói:

- Anh đi đâu vậy?

Đường Kiệt quay đầu lại cười cười:

- Đi tách ra một chút.

Hắn làm ra vẻ đi tiểu.

Hai người Liễu Bình xấu hổ, Liễu Hồng Yên tức giận dậm chân, trừng mắt nhìn Đường Kiệt rồi không nhìn hắn nữa, chỉ la to:

- Rồi cũng sẽ quay lại, xem người chạy đâu?

- Có lẽ vậy...

Đường Kiệt chậm rãi nói, vọt vào một bụi rậm gần đó.

Đi tiểu thì phải tìm nơi kín đáo không có người, vả lại có thể dễ dàng quan sát bốn phía.

Vào đến bụi rậm, Đường Kiệt nhìn bốn bề vắng lặng, lấy một đóa hoa từ trong ngực ra.

Bông hoa nhanh chóng biến thành Y Y, nhưng không nói, chỉ nhìn Đường Kiệt.

Đường Kiệt ngồi xồm xuống, sờ sờ khuôn mặt Y Y:

- Y Y, từ bây giờ ca ca không thể dẫn theo muội, muội phải tự chăm sóc bản thân, còn có tiểu hổ.

Hắn lấy luyện thú bài và một số đồ vật ra, dùng bao gói lại, nhét vào tay Y Y.

Nước mắt đã chảy dài trên gương mặt Y Y:

- Ca ca, muội không lỡ xa huynh, có thể cho muội ở bên cạnh huynh một chút nữa không?

Nghe xong những lời này trong lòng Đường Kiệt đau xót.

Đáng tiếc hắn chỉ có thể lắc đầu.

Từ lúc bước lên bờ, hắn đã không còn an toàn.

Bất cứ lúc nào Cung Thiên thần cũng có thể ra tay.

Y Y phải nhanh chóng rời xa hắn, nếu không thêm mỗi một phút, đều là một phút nguy hiểm.

- Ta cũng không lỡ xa muội, nha đầu ngốc...

Nhẹ nhàng ôm Y Y, Đường Kiệt hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Y Y không tránh né.

Hôn nhẹ xong, Đường Kiệt lau nước mắt cho Y Y:

- Đi thôi, mang theo tiểu hổ rời khỏi người này, đừng để bất cứ kẻ nào phát hiện hai người.

Y Y không kiềm chế được, khóc thành tiếng.

Nó nhào vào ngực Đường Kiệt, khóc lóc thương tâm, nước mắt trào ra như suối.

Mặc dù biết lúc này tình hình nguy cấp, kéo dài thêm một giây cũng rất nguy hiểm, nhưng nhìn bộ dạng thương tâm của Y Y, Đường Kiệt không nỡ đẩy nó ra.

Hắn xoa xoa đầu Y Y, vỗ nhẹ sau lưng nó:

- Y Y ngoan nào, muốn gặp ca ca sớm, thì nghe dặn dò của ca ca. Chỉ cần đánh bại những kẻ xấu này, Y Y có thể quay về bên ca ca.

Nghe nói như thế, Y Y cố gắng ngừng khóc.

Nó ngẩng đầu nhìn Đường Kiệt, khịt mũi gật đầu, nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không kìm nổi mà rơi xuống.

Đường Kiệt không đành lòng nhìn tiếp, rút cục quay đầu rời khỏi.

- Ca ca!

Y Y gọi một tiếng.

Bước chân Đường Kiệt dừng lại, không nói gì thêm liền rời đi.

Những gì cần dặn dò đều đã dặn dò xong, lúc này không cần nhiều lời nữa.

Nhìn Đường Kiệt rời khỏi, tiểu nha đầu từ từ ngừng khóc.

Nó nhẹ nhàng lau nước mắt, sau đó thả tiểu hổ ra.

Rõ ràng tiểu hổ ở trong tấm bài cảm thấy khó chịu, vừa ra ngoài liền không ngừng gầm gừ.

Y Y ôm nó nhẹ nhàng trấn an:

- Bảo nhi ngoan, đừng ồn, tý tý dẫn đệ đi.

"Ô..."

Tiểu hổ nhìn chung quanh một chút, hiển nhiên đang thắc mắc vì sao không có Đường Kiệt ở đây.

- Ca ca rời xa chúng ta rồi...bắt đầu từ bây giờ, chỉ có đệ và ta thôi.

Y Y ôm tiểu hổ nói.

- Ô?

Tiểu hổ nhìn Y Y, đôi mắt man mác.

- Nhưng huynh ấy sẽ trở lại.

Y Y chân thành nói.

Nó dặt một bên tai của tiểu hổ:

- Đi thôi Bảo nhi, chúng ta rời khỏi nơi này... Đi làm việc ca ca căn dặn, giúp ca ca đánh bại những kẻ xấu này. Chỉ cần đánh bại chúng, ca ca sẽ trở lại.

Tiểu hổ không hiểu ý của nó, thấy Y Y đi trước liền ngoan ngoãn theo sau Y Y giống như một chú chó con, một người một hổ, từng bước đi về rừng sâu.

Cùng lúc đó, Đường Kiệt đi ra khỏi bụi rậm, liền nhìn thấy một gã nam tử đi về phía mình.

Nam tử mặc kim y, bộ mặt anh tuấn, trên mặt vô cùng tự tin.

Nhìn thấy Đường Kiệt, khẽ mỉm cười với hắn, nói thẳng:

- Hân là Đường Kiệt, học viên Tây Nguyệt?

- Người là...

Đường Kiệt nghi hoặc.

- Tại hạ Cố Trường Thanh!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tán Gẫu

- Cố Trường Thanh?

Lầm bầm một tiếng, nghi hoặc trong mắt Đường Kiệt càng tăng lên.

Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Xin lỗi, dường như ta không biết người.

Gương mặt Đường Kiệt không có gì khác thường, Cố Trường Thanh cảm thấy hơi thất vọng, nhưng trên mặt không thay đổi, mỉm cười nói:

- Tiểu huynh đệ chưa nghe nói cũng không có gì lạ, tại hạ là tổng quản trao đổi học viên của Cung Thiên thần ở nơi đây.

-Ồ, hóa ra là Cố tổng quản!

Đường Kiệt kéo dài giọng nói, rõ ràng không biết lại cố tình làm bộ ra vẻ ngưỡng mộ đã lâu.

Hắn có thể làm như không biết Cố Trường Thanh, nhưng không thể không biết Cung Thiên thần.

Thật ra Cố Trường Thanh không nói dối, ngoại trừ là Phó Ứng chủ Ứng đường ra, còn là tổng quản hậu cần cho tất cả học viên ở nơi đây của Cung Thiên thần, hơn nữa thân phận này rất rõ ràng.

Đáng tiếc do tuổi tác, già không thể vào học viện, bởi vậy rất nhiều chuyện chỉ có thể để thuộc hạ xử lý.

Đây cũng là điều đáng tiếc nhất của gã.

Cho đến hôm nay, rốt cục gã cũng có thể đích thân đối mặt Đường Kiệt.

Lúc này nhìn bộ dáng của Đường Kiệt, Cố Trường Thanh cười cười:

- Người không biết ta cũng không có gì lạ, tuy nhiên ta nghe danh người đã lâu. Ngày đầu tiên nhập học đã hành động khiến người khác khiếp sợ, sau đó đi thi đạt số một, giành được Truyền Tiên Điển, trước đó không lâu lại lập kỷ lục mới của Điện Thiên Ngự, tiếng tăm không kém Thích Thiếu Danh, An Như Mộng, nổi trội không ai bì kịp. Đúng ngày hôm nay Cung Thiên thần chúng ta có học viên đến chỗ ta nhận bổng lộc tháng, nhìn thấy người liền báo cho ta biết, nếu không sẽ lỡ mất dịp tốt cùng kề vai với Đường tiểu huynh đệ rồi. À không, nghe nói là có Đường tiểu huynh đệ, ta liền đích thân đến đây gặp mặt, nếu có gì quấy rầy xin thông cảm.

Đường Kiệt hai mắt sáng ngời:

- Học viên Cung Thiên thần được hưởng bổng lộc?

Cố Trường Thanh nói nhiều như vậy, hẳn là chỉ nghe thấy một câu này.

Cố Trường Thanh cười to:

- Học viên Thiên thần cung rời xa nơi chôn rau cắt rốn, ngàn dặm xa xôi chỉ vì chuyện này, nếu không có chút bổng lộc thì làm sao có thể ăn nói?

Khi gã nói "chỉ vì chuyện này", ánh mắt nhìn chăm chăm Đường Kiệt, như thể là đang nói, nhiều người của chúng ta rời xa nơi chôn rau cắt rốn đến nơi đây chịu cực chịu khổ, tất cả đều vì người!

Đường Kiệt cười nói:

- Cũng không dễ dàng, có điều học viên Tẩy Nguyệt chúng ta không phải cũng có người đi Mạc Khâu sao? Đúng rồi, không biết bọn họ có bổng lộc

hay không.

- Tất nhiên cũng có, nhưng là Cung Thiên thần chúng ta xuất ra.

Thấy Đường Kiệt một mực chỉ nói chuyện tiền bạc, Cố Trường Thanh cũng không nóng nảy, liền hòa theo hắn nói chuyện không đâu.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, Đường Kiệt nghe Cố Trường Thanh nói vậy, liền nói:

- Oa, cung Thiên thần hào phóng hơn hẳn Phái Tây Nguyệt.

- Nếu tiểu huynh đệ đồng ý, cũng có thể đến Cung Thiên thần chúng ta trao đổi học viên a.

Cố Trường Thanh cười mỉm nói:

- Với danh tiếng hiện giờ của Đường Kiệt, chắc chắn Cung Thiên thần chúng ta sẽ vui vẻ trao đổi, chỉ cần tiểu huynh đệ đồng ý, mỗi tháng đều được một khối linh ngọc, người thấy thế nào?

Gã thừa cơ tiến tới, mời Đường Kiệt tham gia.

Đường Kiệt do dự một chút, trả lời:

- Nghe nói thì không tệ, có điều chuyện này ta không quyết được?

- Chỉ cần tiểu huynh đệ đồng ý, chúng ta sẽ lo bên phía học viện Tây Nguyệt, việc nhỏ thôi.

- Nói thì như thế, nhưng chúng ta mới quen, vừa gặp đã đề cập chuyện này, có thân thiết quá mức không?

Cố Trường Thanh cười to:

- Tiểu huynh đệ nói rất đúng, dù sao chúng ta cũng mới gặp mặt lần đầu, đề cập đến việc này cũng hơi sớm.

Lúc này đám người Thái Quân Dương, Liễu Hồng Yên đứng đối diện cũng đi tới, nhìn thấy Cố Trường Thanh, cùng ngây ra một lúc.

Liễu Hồng Yên hỏi:

- Đường Kiệt, vị này là...

- Vị này là Cố Trường Thanh, tổng quản Cung Thiên thần...

Nói đến đây hẳn nhìn Cố Trường Thanh, sau đó nói:

- Hơi ngưỡng mộ ta.

Phụt!

Một đám học viên suýt chút nữa thì té nhào.

Tổng quản học viên Cung Thiên thần hơi ngưỡng mộ người, vậy mà người cũng dám nói.

Ngay cả Cố Trường Thanh cũng thay đổi nét mặt, có điều gã chỉ cười cười:

- Tiểu huynh đệ nói chuyện thật khôi hài. Đúng rồi, không biết mấy vị này xưng hô như thế nào?

Đám người Thái Quân Dương tự giới thiệu.

Cố Trường Thanh bưng tỉnh:

- Hóa ra là học viên tinh anh của Tiêu Dao Xã, ta thật may mắn được gặp mặt. Mặc kệ thế nào, khó có dịp hội kiến những học viện suất sắc trong truyền thuyết, Cố Trường Thanh ta thật sự muốn làm quen một chút. Không

biết mấy vị tiểu huynh đệ muốn đi đâu, cho ta đi cùng được không? Cố Trường Thanh ta đã ở Vạn Tuyền Thành ba năm, cũng coi như khá quen thuộc.

- Việc này...

Đám người Liễu Hồng Yên nhìn nhau.

Bọn họ là học viên đi dạo chơi, đột nhiên có thêm người ngoài, thế là có việc gì chứ?

Vẫn là Lâm Đông Thăng nói:

- Cố tổng quản đồng ý đồng hành với chúng ta, tất nhiên không có gì vui hơn. Đúng rồi, buổi chiều lão gia Lâm phủ chúng ta tổ chức đại thọ, nếu Cố tổng quản không chê, chi bằng cùng đi cho vui.

Đại thọ lão gia Lâm gia, mời đông đảo những nhân vật có tên tuổi, Cố Trường Thanh là tổng quản học viên Cung Thiên thần, ở khía cạnh nào đó trực tiếp đại diện Cung Thiên thần, nhìn từ góc độ này, đúng là Lâm Đông Thăng có đầy đủ lý do để hoan nghênh.

- Nếu đã vậy thì Trường Thanh xin làm phiền.

Cố Trường Thanh cười hì hì nói.

Dạo chơi dọc theo hồ Ngọc Đối, mọi người cùng nhau tán gẫu. Mặc dù Cố Trường Thanh là Linh Sư, nhưng không hề ra vẻ, mọi người nói chuyện khá vui vẻ.

Cách bọn họ không xa, vài tên nhìn như du khách từ từ bám sát đám học viên, nhìn bề ngoài như đang ngắm hoa, ánh mắt thì thoảng lại quét về phía đám học viên, chính là đám người Cao Phi.

- Nhìn kia, bên kia chính là điểm dừng chân của Cung Thiên thần chúng ta. Sau này nếu các vị có thời gian, mời đến chơi một chút, để Cung Thiên thần chúng ta thể hiện tình hữu nghị.

Cổ Trường Thanh chỉ về phía tổ chim ưng nói.

Tất cả học viên cùng nghiêng đầu, Đường Kiệt cũng quay đầu lại, lần này không lấy quạt che mặt.

Lần này ba người kia thấy rất rõ, đồng thời run rẩy một chút, cùng nhau kêu lên:

- Là hắn, chính là hắn!

Ánh mắt Cao Phi chợt bắn ra ánh sáng lạnh thấu xương:

- Chắc chắn không?

Một lão già nhìn chăm chăm Đường Kiệt, lẩm bẩm nói:

- Vóc người hơi cao, làn da cũng hơi trắng, không giống trước đây lắm, nhưng vẫn hình dáng đó, không thể nhầm được.

- Vượt qua bọn họ, quan sát ở góc khác rồi kiểm tra lại một lần!

Cao Phi trầm giọng hạ lệnh.

Sự việc quan trọng, lần trước sau khi xảy ra sự cố, Cung Thiên thần đã không cho cơ hội phạm sai lầm tiếp theo, nhất định phải xác nhận lại mới được.

Mọi người nhanh chóng vượt qua đám học viên, dừng lại ở phía trước làm bộ ngắm phong cảnh, tiếp tục nhìn trộm Đường Kiệt.

Một người quay lại nhìn Đường Kiệt, run rẩy nói:

- Đúng vậy, chính là hần!

- Chắc chắn là hần?

- Chắc chắn!

Ba người đồng thanh nói.

Có người nói:

- Tiểu nhân dám lấy tính mạng người nhà ra đảm bảo, hần chính là Đường Kiệt. Cao gia người xem, hần và kẻ mà lần trước nhận nhầm, không phải giống nhau vài phần sao? Lần trước nhận nhầm, là do không nhìn chính diện. Bây giờ nhìn chính diện, chắc chắn không thể nhầm được!

- Được, tốt lắm!

Trong lòng Cao Phi kích động đến mức gần như muốn ngửa mặt lên trời hét lớn, có điều gã vẫn kiềm chế cảm giác kích động, khẽ gật đầu với Cố Trường Thanh ở phía xa, sau đó vươn một ngón tay cái ra.

Điều này có nghĩa đã chứng thực mục tiêu, hơn nữa mức độ tin cậy còn cao nhất.

Kế tiếp chính là thời khắc ra tay bắt người.

Không ngờ Cố Trường Thanh nhìn thấy, lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Triệu Tân Quốc ngần ngại:

- Ưng chủ có ý gì vậy? Vì sao đã xác nhận còn không bắt người?

Cao Phi hiểu rõ, thấp giọng trả lời:

- Lúc này chúng ta đang ở trong một rừng học viên, ở gần học viện quá, tạm thời không thích hợp để ra tay, đợi đến khi cách xa một chút, tránh

người của phái Tây Nguyệt rồi hạ thủ sẽ thích hợp hơn.

- Hóa ra là như vậy.

Triệu Tân Quốc đã hiểu. Gã hỏi Cao Phi:

- Người đã xác nhận, ba người này phải làm thế nào?

- Khiến bọn chúng cút đi chỗ khác.

Cao Phi trả lời.

- Ta thấy chi bằng...

Triệu Tân Quốc làm ra vẻ giết chết.

Cao Phi ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu.

Đám học viên vẫn dạo bước bên hồ, càng lúc càng xa, bất giác đã đến một nơi hoang vắng.

Khi đang nói chuyện hứng khởi, Thái Quân Dương chợt thở dài một tiếng.

Dương Chí Nguyên hỏi gã:

- Thái huynh làm sao vậy?

- Không có gì?

Thái Quân Dương lắc đầu:

- Đột nhiên nghĩ đến ít ngày nữa là đại thọ của lão gia ta. Nhà Lâm huynh ở Vạn Tuyền, các bô lão chúc thọ có thể trở về. Chúng ta theo học cách xa ngàn dặm, không biết lúc nào mới có thể trở về gặp người nhà.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mọi người cùng thốn thức. Bọn họ đều xa nhà gần một năm, ngày bình thường tu luyện thì không sao, lúc này nghe Thái Quân Dương nói vậy, đều nhớ tới người nhà.

Vẫn là Đường Kiệt nói:

- Nếu thế thì cố gắng tu luyện đi. Đến khi vào được Linh Hồ là có thể ra ngoài thí luyện. Đến lúc đó tìm một nơi gần nhà, có thể thoải mái về thăm.

- Đúng vậy.

Mọi người nhiệt liệt hưởng ứng.

Đường Kiệt nói:

- Cứ như Cố tổng quản đây, từ Mạc Khâu xa ngàn dặm tiến vào Văn Tâm, cho dù tận dụng cơ hội thí luyện, e là cũng khó mà gặp được người nhà?

Cố Trường Thanh cười nói:

- Ta xuất thân là cô nhi, không có người thân.

- Thật sao?

Đường Kiệt bông đùa:

- Nghe nói Ám Đường trong Cung Thiên thần chuyên tìm kiếm cô nhi tiến hành huấn luyện, sau khi trưởng thành phân bố khắp nơi và trở thành kẻ ám sát. Cố tổng quản không phải xuất thân từ Ám Đường trong Cung Thiên thần đó chứ?

Cố Trường Thanh cười ha hả:

- Không ngờ tiểu huynh để lại hiểu rõ Cung Thiên thần chúng ta như vậy. Không sai, đúng là ta xuất thân từ Âm Đường. Có điều, cũng coi như Trường Thanh có phúc, Cung Thiên thần lại ưu ái cho ta cơ hội xuất đầu lộ diện, điều ta dời Âm Đường chuyển về Ưng đường.

- Ưng đường?

Lý Dật Cảnh đứng bên cửa kính nói:

- Đó không phải là nơi mà Cung Thiên thần chuyên khám xét bắt giữ sao? Hoá ra người là tay sai của Cung Thiên thần?

Bất kể triều đại nào, quốc gia nào, cái tên tay sai đều không dễ nghe. Bọn họ là cơ sở ngầm của một tổ chức lớn, còn là đao phủ của tổ chức này.

Thế giới tranh đoạt, Chiến Bộ xưng hùng!

Đại trị thế gian, ưng khuyến ra oai!

Đây là hai bối cảnh thời đại, đại diện cho các tổ chức khác nhau.

Trong thế giới đại trị, Ưng đường chính là nơi hắc ám nhất dưới vỏ bọc công khai, là nơi tập trung tất cả mọi ô uế, tay sai là đại danh từ tàn nhẫn và máu lạnh.

Lúc này khi nghe danh tay sai, đám học viên hơi biến sắc.

Trong thâm tâm, bọn họ không muốn giao tiếp với loại người này.

Điều đó giống như người hiện đại biết có ủy ban an ninh ở bên cạnh, cho dù không làm gì sai, đa số đều cảm thấy chột dạ.

Thái Quân Dương hừ nói:

- Thảo nào Cung Thiên thần cách xa ngàn dặm lại đến nước Văn Tâm chúng ta trao đổi học viên gì chứ, chỉ sợ trao đổi là giả, do thám nội tình đất nước ta mới là thật? Thật không hiểu những nhân vật cao cấp Phái Tây Nguyệt nghĩ gì, lại để mặc Cung Thiên thần làm bậy, thật nhu nhược!

Quả nhiên không phải tầng lớp thống trị vĩnh viễn là nhân dân thấp hèn vui thú với công việc.

Thái Quân Dương tính tình ngay thẳng, không có thiện cảm đối với bọn tay sai, bởi vậy cho dù ở trước mặt Cố Trường Thanh cũng nói thẳng không kiêng nể.

Cố Trường Thanh không tức giận, chỉ cười nói:

- Dò la tin tức là công việc của Âm Đường, Ưng đường chủ yếu phụ trách truy bắt, tội danh mà Thái công tử vừa nói, ta không đảm đương nổi đâu.

- Không biết có ai trong nước Văn Tâm chúng ta cần Ưng đường đến để truy bắt?

Liễu Hồng Yên hỏi.

- Một kẻ đánh cắp bảo vật của Cung Thiên thần chúng ta.

Cố Trường Thanh từ từ trả lời.

Nói xong, gã kể lại sự việc của Hư Mộ Dương trước đây.

Đương nhiên, việc cũ được kể lại từ trong miệng gã, toàn bộ đều đã thay đổi, chẳng qua là Hư Mộ Dương tham lam bảo vật, đánh cắp bảo vật của Cung Thiên thần rồi chạy trốn, Cố Trường Thanh phụng mệnh bắt giữ, nhân tiện đảm nhiệm tổng quản Cung Thiên thần này...

- Hóa ra là vậy.

Thái Quân Dương gật đầu:

- Nói như vậy, tên trộm đã chết, mà bảo bối lại rơi vào tay một người trong nước Văn Tâm chúng ta?

- Đúng là như thế.

Cố Trường Thanh trả lời.

- Vậy cung Thiên thần đã tìm được người đó chưa?

Liễu Hồng Yên hỏi.

Cố Trường Thanh cười nói:

- Kẻ này giao hoạt dị thường, rất khó tìm kiếm, Cung Thiên thần chúng ta tìm kiếm ba năm cũng chưa thể bắt được hắn.

Thư Danh Dương nói:

- Ngay cả một chút manh mối cũng không có?

- Cũng không hẵn. Chỉ biết hiện giờ người này khoảng mười sáu tuổi, họ Đường tên Kiệt.

Cố Trường Thanh kéo dài giọng nói trả lời.

Soạt!

Ánh mắt đám học viên cùng nhìn về phía Đường Kiệt.

Sắc mặt Đường Kiệt không thay đổi, ngược lại kinh ngạc:

-Ồ, trùng hợp như vậy sao? Người đó cũng tên là Đường Kiệt? Ta còn tưởng tên ta rất hiếm nữa chứ.

- Kiệt trong từ kiệt xuất.

Cố Trường Thanh cười nói.

Hóa ra là vậy, mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cảm giác mơ hồ có điều gì đó không đúng.

Bình Tĩnh Nguyệt thấp giọng nói:

- Lần này Cố tổng quản đồng hành cùng chúng ta, xem ra không phải là tình cờ, phân nửa là muốn xem “Kiệt” này và “Kiệt” trong từ kiệt xuất có gì giống nhau.

Cố Trường Thanh cười to:

- Vâng, Đường công tử là nhân sĩ Dĩ Cốc Nguyên, đúng lúc Đường Kiệt mà chúng ta muốn tìm cũng là người thôn Tiểu Hà, hai người gần nhà nhau, họ tên gần giống, tuổi đời gần như nhau, Cung Thiên thần chúng ta khó tránh khỏi phải điều tra, nếu có gì đặc tội xin hãy thứ lỗi.

- Không có gì, chỉ cần không oan cho người tốt là được.

Đường Kiệt tùy ý nói.

Cố Trường Thanh hí hí mắt:

- Tuy nhiên... Lúc trước khi chúng ta tra xét Hư Mộ Dương, chỉ biết được cái tên Đường Kiệt từ trên khế ước bán nhà. Đường huynh đệ không cảm thấy kỳ lạ sao? Tại sao chúng ta lại biết hắn là người thôn Tiểu Hà chứ?

Đường Kiệt ngẩn người:

- Ta không hiểu người có ý gì.

Cố Trường Thanh nói:

- Nhằm kiểm chứng thân phận của Đường Kiệt... Ta đã đào tung mộ trong thôn Tiểu Hà.

- Người nói cái gì?

Đường Kiệt chấn động toàn thân.

Âm thanh của Cố Trường Thanh như gió âm phiêu đẳng trong tai Đường Kiệt.

- Ta đào mộ khám nghiệm tử thi, sau đó ném thi thể bên lề đường, mặc cho chó hoang cắn xé!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Bắt Giữ (Thượng)

Trong nháy mắt ngọn lửa tức giận thiêu đốt toàn thân Đường Kiệt.

- Cố Trường Thanh!

- Tại sao người có thể làm như vậy?

Đường Kiệt nhìn chăm chăm Cố Trường Thanh, ánh mắt thù hận không hề che dấu.

Hắn biết vì sao đột nhiên Cố Trường Thanh lại nói điều đó.

Gã muốn chọc giận hắn, để hắn thừa nhận mình là Đường Kiệt.

Dù đã có người ở An Dương xác nhận, Cố Trường Thanh vẫn muốn sử dụng phương pháp của bản thân để chứng thực thêm.

Ở một mức độ nào đó, điều này đáng tin hơn người phân biệt.

Chính vì vậy, hắn càng phải khống chế bản thân.

Tuy nhiên, bất kể hắn kiềm chế như thế nào, ngọn lửa căm hận vẫn trào dâng từ trong đáy lòng, thiêu đốt toàn thân hắn.

Cảm xúc này ảnh hưởng tới hắn, khiến hắn gần như không khống chế nổi bản thân.

Đúng lúc này, chợt vang lên một tiếng hô lớn.

- Súc sinh!

Tiếng thét của Thái Quân Dương nổ vang bên tai mọi người.

Soạt!

Hắn chỉ tay vào Cố Trường Thanh phần nộ quát:

- Cố Trường Thanh, người có còn là con người hay không, lại làm cái việc đào mộ hủy xác mà ai ai cũng đều căm phẫn.

Không phải chỉ có thù hận mới có thể khiến con người mất lý trí.

Phần nộ trước việc ác độc cũng có thể khiến người ta ra mặt.

Cố Trường Thanh không ngờ bản thân kích động Đường Kiệt sắp thành công, Thái Quân Dương lại nhảy ra ngoài trước một bước.

Điều này khiến gã hơi ngơ người.

Ngay sau đó, đám người Liễu Hồng Yên, Bình Tịnh Nguyệt, Thư Danh Dương, Lý Dật Cảnh đồng thời trợn mắt nhìn gã.

Liễu Hồng Yên nói:

- Người dân thôn Tiểu Hà có tội gì? Sau khi bị bọn mã tặc tàn sát toàn thôn lại bị đào mộ vứt xác? Người muốn tìm kiếm Đường Kiệt thì cứ tìm kiếm, hà tất phải hãm hại những người vô tội, sau khi chết cũng không được toàn thân?

Bình Tịnh Nguyệt phần nộ nói:

- Tay sai chính là tay sai, không hề có tính người.

Những học viên khác cũng nằm nập chỉ trích Cố Trường Thanh, nếu không biết thực lực không địch nổi Cố Trường Thanh, thì đã ra tay đánh gã một trận rồi.

Cố Trường Thanh cũng không dự đoán được sẽ gặp phải tình huống này.

Không thể nói gã ngu xuẩn, chỉ có điều sau khi gã trở thành Phó Ứng chủ, vốn dĩ chỉ có gã giáo huấn người khác, khi không ai giáo huấn gã. Cho dù gã có làm sai, thuộc hạ cũng chỉ có thể đề tỉnh khéo léo, mà không thẳng thắn phê bình.

Bởi vậy, thời gian lâu ngày, dù có tài năng hơn nữa, cũng sẽ đắm chìm trong tự mãn, cảm giác tất cả những gì mình làm đều là đúng.

Điều này không có nghĩa là bọn họ kém minh mẫn hơn, chỉ có điều ở trong môi trường như vậy, bọn họ sẽ dần dần đánh mất khả năng "xem xét vấn đề từ góc độ của cấp dưới".

Bởi vì bọn họ không cần!

Không cần thì không rèn luyện.

Huống chi "suy xét từ nhiều góc độ" là một vấn đề lớn, bất kể ở thời đại nào, đa số đều không làm được.

Đối với Cố Trường Thanh, gã tập trung quá nhiều tinh lực vào phản ứng của Đường Kiệt, càng khiến gã hoàn toàn không để ý đến phản ứng của những người khác.

Kết quả là Đường Kiệt chưa lên tiếng, đám người Thái Quân Dương đã giận điên người.

Đối diện với tình huống này, đầu tiên Cố Trường Thanh ngậy ra một lúc, lập tức sắc mặt trầm xuống:

- Một đám tiểu bối vô tri, sống trong thế giới thái bình thịnh trị lâu quá nên quên mất bản chất cá lớn nuốt cá bé trong thế giới tu luyện rồi phải

không? Vì một đám phàm phu đã chết mà dám vô lễ với Thượng Sư, chẳng lẽ muốn tìm chết hả?

Lúc này, rốt cục gã đã xuất ra uy nghiêm của Linh Sư cảnh giới Thoát Phàm, một luồng áp lực tinh thần vô hình tràn ngập khắp nơi, áp lực khiến đám học viên không thể cử động.

Sau đó gã nhìn Đường Kiệt:

- Đường Kiệt, chuyện tới nước này mà ngươi vẫn cho rằng có thể giấu được sao? Hay là ngươi nghĩ đám bạn học viên có thể bảo vệ ngươi?

Lời này vừa nói ra, mọi người cùng nhìn về phía Đường Kiệt.

Liễu Hồng Yên nói:

- Người chính là Đường Kiệt mà bọn họ muốn tìm kiếm à?

Đường Kiệt khẽ mỉm cười:

- Có phải hay không bây giờ còn quan trọng không? Người nhìn bộ dáng của gã xem, rõ ràng đã khẳng định là ta rồi, ta có nói gì cũng vô dụng.

Cố Trường Thanh hừ lạnh:

- Đã vậy còn không ngoan ngoãn chịu trói, còn ép ta phải ra tay sao?

Cùng với tiếng ra tay, chỉ thấy xa xa chợt có hơn mười người áo đen xông tới bao vây bọn họ.

Cảnh tượng này khiến mọi người khiếp sợ.

Trước đây không sợ Cố Trường Thanh, là do bọn họ dựa vào sự bảo vệ của học viện.

Nhưng với tình hình hiện nay, đối phương đã bộc lộ bộ mặt thật, sự việc đã hoàn toàn khác biệt.

Điều này có nghĩa là Cung Thiên Thần không thêm quan tâm Phái Tẩy Nguyệt!

Thái Quân Dương gầm lớn, chống cự áp lực tinh thần, lật tay lấy đại kiếm từ trên vai xuống, chĩa vào Cổ Trường Thanh:

- Cổ Trường Thanh, nơi này không phải Mạc Khâu, không cho phép Cung Thiên Thần các người lớn tiếng hăm dọa, ta không cần biết hẳn có phải là người mà các người muốn tìm hay không, học viên Tẩy Nguyệt không phải là người người muốn bắt là bắt!

- Chỉ dựa vào người?

Cổ Trường Thanh khinh miệt cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt chợt lóe lên, đột nhiên gã lật cổ tay chộp về phía kiếm của Thái Quân Dương.

Một trảo này nhìn như không có gì lạ, chộp thẳng vào lưỡi kiếm, cự kiếm không thể tổn thương gã. Thái Quân Dương kinh hãi rút kiếm, chỉ cảm thấy cánh tay Cổ Trường Thanh giống như kìm sắt kẹp chặt kiếm của mình, không rút ra được.

Đồng thời cánh tay nắm mũi kiếm của Cổ Trường Thanh đẩy về phía sau, chuôi kiếm đâm ngược về phía Thái Quân Dương, mang theo cánh tay cầm kiếm của Thái Quân Dương, đâm vào ngực gã, chỉ một kích đã đánh hộc máu Thái Quân Dương.

Chỉ một đòn tùy ý đã trọng thương Thái Quân Dương.

- Quân Dương!

Liễu Hồng Yên kêu lên.

Đường Kiệt quát lớn:

- Cỗ Trường Thanh, việc này không liên quan đến bọn họ!

Sắc mặt Cỗ Trường Thanh âm trầm đáp:

- Cơ hội cuối cùng, trừ Đường Kiệt ra, những người còn lại lập tức rời khỏi nơi này, với thân phận Phái Tây Nguyệt, tha chết cho các người.

Đám người nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lâm Đông Thăng lùi về sau đầu tiên, hét lớn:

- Không liên quan đến ta.

Gã chạy ra khỏi đám người, những người áo đen không ngăn cản, mặc kệ cho gã rời đi.

Cỗ Trường Thanh chỉ vào Đường Kiệt:

- Bắt lại!

Phần phật, đám người áo đen xông hết tới.

Người đi đầu chụp thẳng về phía Đường Kiệt, Đường Kiệt trùng vai xuống, tránh trảo của đối phương, cùi trỏ ngược lại, người áo đen cười ha hả, hóa trảo thành chưởng, vỗ vào khuỷu tay Đường Kiệt.

Khuỷu tay hai người chạm vào nhau, chỉ nghe phịch một tiếng, hai thân thể cùng nhoáng lên, người áo đen hét lên kinh hãi, không ngờ sức mạnh Đường Kiệt lại cường đại như vậy.

Cùng lúc đó Đường Kiệt đã chuyển hướng xoay người, tay trái đâm mạnh vào mắt người áo đen, lấy chỉ thay kiếm, chính là Lục Kiếm Thức

trong Tung Kiếm Thập Nhị Thức.

Đòn phản kích có tốc độ cực nhanh, người áo đen thấy không tránh nổi, chột cúi thấp đầu, chỉ này không đâm trúng mắt gã, nhưng đâm trúng trán, đồng thời đầu gối người áo đen cũng húc vào bụng Đường Kiệt, đau run người, tay trái người áo đen khẽ vỗ, lòng bàn tay hiện lên một ánh sáng vàng nhạt.

Trên người Đường Kiệt cũng xuất hiện Ngưng Thủy Tráo, đón đỡ một kích này, đồng thời một châm Nguyên Khí đâm ngược về phía đối thủ, người áo đen phản ứng rất nhanh, lắc mình né tránh, trong nháy mắt hai người đã liên tục giao thủ mấy hiệp, những người áo đen khác không vội vàng ra tay, lòng đầy niềm tin quan sát bọn họ chiến đấu.

Đừng nghĩ những người áo đen này đều là hạng người vô danh, thật ra mỗi một người đều là thuộc hạ xuất sắc của Ưng đường, mặc dù cảnh giới không cao, nhưng đã trải qua hàng trăm trận chiến, được thử thách nhiều lần, Đường Kiệt có mạnh hơn nữa cũng chỉ là cấp bậc Linh Tuyền, bất kể là cảnh giới hay kinh nghiệm chiến đấu đều kém xa bọn họ.

Lúc này hai người người tiến kẻ lùi giao thủ mấy lượt, người áo đen nhất thời không bắt được Đường Kiệt, trong lòng nôn nóng, hét lớn một tiếng, trên người xuất hiện mũ giáp màu vàng.

Thiên Thần Giáp!

Đồng thời một quyền đánh về phía Đường Kiệt, mang theo tiếng gió hú.

Không ngờ Đường Kiệt lại không trốn tránh, lật tay đánh ra một quyền.

Khi hai quyền giao nhau, người áo đen chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ chột trào ra.

Nguy rồi!

Người áo đen liền biết lúc trước tiểu tử này giả vờ ngốc nghếch, lúc này sức mạnh chấn động, gã bị một kích đánh bay.

Ngay khi gã bay lên, Đường Kiệt liền phát động thân pháp Tử Điện, húc đầu vào ngực người áo đen.

Người áo đen cũng có phản ứng, giáng khuỷu tay xuống, đòn này không có sức mạnh ngàn cân.

Đường Kiệt nín đau chịu đòn, phản thủ một trảo, chộp lên thanh đao bên hông người áo đen.

Phanh!

Hai người vừa hợp liền phân ra, chỉ có điều khi Đường Kiệt bị khuỷu tay đập trúng, hắn đã cướp được thanh đao sáng loáng của người áo đen.

- Bây giờ ta có đao rồi!

Đường Kiệt cười ha hả, day day bả vai.

Trúng phải cùi trỏ vừa rồi, với tố chất thân thể hắn cũng cảm thấy đau đớn, quả nhiên một tiểu tốt do Cung Thiên Thần tùy tiện phái đi, mình cũng không thể dễ dàng thu thập. Hắn có thể cướp được đao, chẳng qua là do đối phương chủ quan mà thôi.

Những người này chắc chắn không thể ngờ được sẽ gặp phải một kẻ tiêu phí hơn mười vạn để cường hóa thân thể, xét về cảnh giới, hắn không bằng những người này, xét về thân thể, cho dù là Linh Sư cũng chưa chắc bằng hắn.

- Khốn kiếp! Cùng tiến lên!

Người áo đen bị đoạt đao tức giận.

Lần này người áo đen không khách khí nữa, hơn mười tên áo đen đồng thời rút chiến đao dưới lưng vây kín Đường Kiệt.

Đường Kiệt cười ha hả, nghênh đao không tránh không né vọt tới.

Mấy tên áo đen đang định tấn công, Cổ Trường Thanh chợt hô lên:

- Phải bắt sống hắn!

Những người kia chấn động trong lòng, không dám chém đao xuống, nhìn thấy Đường Kiệt lao về phía lưỡi đao, không thể không dịch chuyển lưỡi đao, Đường Kiệt thừa cơ vung đao, chiến đao cuồn cuộn nổi lên sóng khí, chém thẳng vào người một tên áo đen, người áo đen kêu thảm ngã xuống.

Đám người áo đen vừa sợ vừa giận, phía sau Cao Phi đã xông tới:

- Mặc giáp vào!

Tất cả những tên áo đen đồng thời hiện ra mũ giáp Thiên Thần, Đường Kiệt không sợ hãi, cười dài một tiếng, xung phong liều chết lao vào đám người.

Xét về thực lực, mặc dù một đấu một thì đám người áo đen này không phải là đối thủ của hắn, nhưng chênh lệch không lớn, hơn nữa lại đông người, Đường Kiệt lợi dụng việc bọn họ không dám giết mình, lúc này chiến đấu chỉ tấn công mà không phòng thủ, mỗi một chiêu đều liều mạng, những tên áo đen không dám giết hắn, nhất thời không bắt được hắn.

Nhìn thấy tình hình này, Cao Phi quát:

- Không được giết chết, nhưng có thể đánh trọng thương.

Lời này vừa nói ra, tình thế lập tức thay đổi.

Đường Kiệt vừa mới bức lui một tên áo đen, phía sau vang lên tiếng gió, một ánh đao trắng như tuyết chém vào lưng hắn.

Một đao này nặng vô cùng, cho dù là phòng thủ Vô Tướng Kim Thân của Đường Kiệt cũng bị tổn thương một chút, tia máu bay ra, thân thể Đường Kiệt khẽ run, quay lại chém mạnh một đao, tên áo đen chém tổn thương hắn đã lui lại trong đám người.

Đồng thời lại có hai đao đâm về hai hướng vai phải và vai trái của hắn, chém vào bộ phận không nguy hiểm đến tính mạng.

Đường Kiệt không thể không tránh, chỉ có điều vừa né tránh đòn tấn công, lại có hai tên áo đen xông tới.

Những người này hợp tác lâu dài, khi tiến lùi đều có quy củ, tuy đông người nhưng không hề loạn.

Đường Kiệt vốn muốn lợi dụng cơ hội đối phương không dám giết mình để giết một hai tên, nhưng ngoại trừ lúc đầu đánh lén trọng thương một người ra, chiến đấu đến lúc này, lại không thể giết được một ai.

Trong lòng rất tiếc nuối.

Nếu như nói Cung Thiên Thần là đại thụ, thì bản thân hắn còn không bằng con kiến.

Với thực lực hiện giờ, muốn chống lại Cung Thiên Thần, thật sự là ảo tưởng.

May mà hắn cũng không kỳ vọng nhiều vào trận chiến này, chỉ là đối phương muốn bắt mình, thì không thể không chiến đấu, dốc hết sức lực mà thôi.

Lúc này người áo đen không ngừng chạy quanh, hiển nhiên là quyết định du đấu nhằm tiêu hao sức lực của hắn, đến khi hắn không thể chống cự phải ngã xuống.

Trong lòng Đường Kiệt thầm nghĩ, thôi thì dừng lại ở đây đi.

Nghĩ vậy, hắn giả bộ kiệt sức, lộ sơ hở dụ người áo đen tấn công.

Quả nhiên một tên áo đen nhìn thấy cơ hội liền thừa cơ tiến lên, một trảo chop về phía Đường Kiệt.

Ngay khi sắp đắc thủ, một tiếng hét to như sấm chột vang lên.

Kiểm quang hiện lên, người áo đen bị một luồng gió kiếm sắc bén chém trúng, bay ngược lại.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Bắt Giữ (Hạ)

Mọi người ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy Thái Quân Dương đứng lên từ mặt đất, đại kiếm trong tay chỉ vào đám người áo đen, khoe miệng còn rỉ máu.

Trong lòng Đường Kiệt khiếp sợ:

- Quân Dương, ngươi làm gì thế?

- Làm gì à?

Thái Quân Dương lắc lư cái đầu:

- Dương nhiên là chiến đấu rồi. Cả đời ta tu luyện, luôn dũng cảm tiến tới, không sợ sống chết! Gặp kẻ mạnh liền rút lui, vứt bỏ chiến hữu, làm sao đáng mặt anh hùng?

Nghe câu này, nhất thời Đường Kiệt cũng ngây người.

Thái Quân Dương vung đại kiếm lên:

- Kinh Đào Trảm!

Lại chém một kiếm, ánh kiếm kinh người quét ngang.

- Quân Dương, dừng!

Đường Kiệt khẩn trương.

- Tìm chết!

Xa xa Cao Phi đưa tay lên, khẽ ấn về phía Thái Quân Dương, một kiếm của Thái Quân Dương không thể chém tới.

- Là cảnh giới Thoát Phàm Cảnh!

Thư Danh Dương đứng bên cạnh hô lên.

Cao Phi dùng linh lực điều khiển từ xa, chắc chắn phải là Linh Sư cảnh giới Thoát Phàm Cảnh mới có thể thi triển được, sử dụng linh khí bản thân để dẫn động linh khí thiên địa, nhìn bề ngoài không có gì đặc sắc, nhưng là biến hóa về chất của pháp thuật.

Nói một cách đơn giản, chính là tất cả mọi thứ tầm gần đều biến thành tầm xa.

Không ngờ Thái Quân Dương lại quát:

- Cảnh giới Thoát Phàm thì sao chứ? A...mở ra cho ta!

Toàn thân gã phát ra khí thế mãnh liệt, ánh sáng trên đại kiếm tăng vọt, cự kiếm vốn bị Cao Phi áp chế lại bắt đầu chuyển động.

Ngay cả Cao Phi cũng kinh ngạc.

Phải biết rằng Thái Quân Dương sử dụng cấp bậc Linh Tuyền chống lại áp lực tinh thần cảnh giới Thoát Phàm, linh lực hai bên không thể so sánh, không phải chênh lệch chỉ một cấp.

Trong tình huống như vậy, gã lại có thể vận động, ngay cả Cao Phi cũng bất giác chấn động trước sức mạnh kinh người này.

Cố Trường Thanh lẩm bẩm:

- Không sợ sống chết, chiến ý dâng trào, lại có bộ dáng đột phá khi lâm trận, học viện Tây Nguyệt thật đúng là nhân tài xuất hiện ồ ạt. Nếu có thể

sống sót, không chừng tương lai có thể tiến vào Vô Úy Đạo. Đáng tiếc...

Gã phất tay, một tên áo đen chuyển hướng phóng về phía Thái Quân Dương.

Dưới áp chế của Cao Phi, Thái Quân Dương chỉ miễn cưỡng vận động một chút, làm sao có thể tránh được đòn tấn công của tên áo đen.

Mắt thấy đao thép sắp đâm vào bụng.

- Phong Hoàn Trảm!

Lại vang lên một tiếng quát khê.

Một đao gió bùng nổ, chém mạnh về phía tên áo đen, đẩy lùi tên đó.

Rõ ràng là Liễu Hồng Yên.

- Hồng Yên, cô?

Thư Danh Dương ngạc nhiên.

Liễu Hồng Yên cười cười:

- Quân Dương nói không sai, Đường Kiệt là bạn học của chúng ta, ta không thể chạy một mình mà bỏ lại hắn.

Sau khi do dự, bàng hoàng, Liễu Hồng Yên đã lựa chọn dứt khoát.

Kề vai tác chiến với Đường Kiệt!

Đúng lúc này Đường Kiệt bị một tên áo đen đá trúng, ngã lùi lại mấy bước, Liễu Hồng Yên xông lại đỡ lấy hắn.

Đồng thời Thái Quân Dương cũng thoát khỏi áp chế của Cao Phi, vọt tới bên người Đường Kiệt, Cao Phi không ngăn cản, mặc kệ ba người đứng

thành thế chân vạc.

Những người áo đen đang định vây công, Cố Trường Thanh đã ho nhẹ một tiếng, mọi người đồng thời dừng tay.

Dừng tay!

Cố Trường Thanh từ từ nói:

- Thật to gan, còn ai muốn giúp Đường Kiệt, ta cho các người cơ hội lựa chọn cuối cùng.

Những người khác nhìn nhau, Đường Kiệt trầm giọng nói:

- Các người đi mau, người Cung Thiên Thần tìm là ta, việc này không liên quan gì với các người, đừng vì ta mà mất tính mạng.

Đừng nói đám người áo đen, chỉ một Thoát Phàm Cảnh như Cao Phi, tất cả học viên hợp sức cũng không phải là đối thủ của gã, chưa kể tới những kẻ có thực lực mạnh hơn như Cố Trường Thanh và đồng bọn ẩn núp trong bóng tối.

Trận chiến đấu này, đám học viên không có cơ hội chiến thắng dù là nhỏ nhất!

Dương Chí Nguyên suy nghĩ, cuối cùng dậm chân nói:

- Thật có lỗi, mặc dù là bạn học tốt, nhưng không thể cùng sống cùng chết với người.

- Không sao, ta sẽ không trách người.

Đường Kiệt cười lắc đầu.

Lúc này toàn thân hắn bị tổn thương, lại vẫn cười được, cười rất nhẹ nhàng thoải mái, hoàn toàn không để bụng.

Thật sự hắn không trách đối phương, đối diện với sống chết, lùi bước mới là bình thường.

Lý Dật Cảnh còn muốn nói, nhưng bị Dương Chí Nguyên kéo đi, hai người cùng lùi ra phía ngoài.

Hai người này rời khỏi, chỉ còn lại Thư Danh Dương và Bình Tĩnh Nguyệt chưa quyết định.

Ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía hai người.

Thư Danh Dương thở dài một tiếng:

- Thật ra ta rất muốn đi, ta có chí lớn, không muốn từ bỏ. nếu như Quân Dương nổi điên, Hồng Yên thành ngổ ngáo, nếu ta bỏ đi, chỉ sợ sau này sẽ bị ám ảnh cả đời.

Nói xong liền đi đến bên cạnh ba người, đứng sóng vai với bọn Đường Kiệt, thuận tay lấy ra một chồng lá bùa.

Bình Tĩnh Nguyệt hít sâu một hơi, không nói câu nào, đi qua đứng cùng bốn người.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đường Kiệt thở dài:

- Sao các người phải khổ vậy chứ.

Thật sự hắn không muốn mọi người bị liên lụy vì hắn.

Thái Quân Dương cười to nói:

- Học viên Tây Nguyệt bọn ta có thể giết có thể chết, gặp kẻ địch mạnh hơn cũng có thể chạy trốn, chỉ có điều không có thói quen vứt bỏ chiến hữu. Hôm nay đã gặp thì phải đánh một trận, cam lòng hy sinh oanh liệt, còn hơn tham sống sợ chết.

Liễu Hồng Yên bĩu môi:

- Lời hay đều bị người nói hết, đánh thì đánh, cần gì phải nhìn trước ngó sau!

Nói xong trong tay đã cầm ấn pháp Phi Nguyệt Nhãn mạnh nhất, đối mặt cường địch, Liễu Hồng Yên đã chuẩn bị đầy đủ.

Đường Kiệt cảm thấy ấm lòng, cười nói:

- Được, nếu đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau chiến một trận thật sảng khoái đi!

- Chiến một trận thật sảng khoái!

Mọi người đồng thanh hô.

Cố Trường Thanh hừ lạnh:

- Chiến một trận thật sảng khoái? Đó là câu mà các người có thể nói sao? Không có ý chí chiến đấu hào hùng, không có thực lực tương xứng với ý chí chiến đấu, rốt cuộc chỉ là chuyện nực cười mà thôi...

Thân ảnh gã chợt lóe lên, đã xông về phía năm người.

Gã đích thân xuất thủ!

Thái Quân Dương quát lên một tiếng, cự kiếm chém ra làn sóng lửa, nghênh tiếp Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh hừ một tiếng:

- Không tự lượng sức!

Bốn chữ “không tự lượng sức” như sấm rền trong lòng mọi người, Thái Quân Dương đứng mũi chịu sào, tức thì bị chấn động khiến hơi thở hỗn loạn, thuật pháp không thể phóng xuất.

Liễu Hồng Yên và Đường Kiệt đồng thời sử ra Phi Nguyệt Nhãn và Châm Nguyên Khí.

Cố Trường Thanh chợt tăng tốc, thân ảnh lưu lại trên mặt đất một tia tàn ảnh, nhẹ nhàng tránh được hai đòn tấn công này, tiến thẳng đến bên năm người, vọt tới bên người Liễu Hồng Yên, thuận tay vung lên, một chưởng đánh bay Liễu Hồng Yên.

Cùng lúc đó, Bình Tĩnh Nguyệt quát lớn một tiếng, một tia chớp từ trong lòng bàn tay bắn về phía Cố Trường Thanh, tiếp theo Thư Danh Dương giương lá bùa trong tay lên cao, cũng phóng ra một luồng điện quang.

- Chưởng Tâm Lôi!

- Điện Quang Phù!

Hai luồng lôi điện đồng thời bắn về phía Cố Trường Thanh, Cố Trường Thanh chỉ tiện tay một trảo, năm ngón tay mở ra như ưng trảo, hai luồng điện đã đánh vào lòng bàn tay gã, phát ra một trụ sáng, sau đó Cố Trường Thanh nắm tay lại, vịn hai luồng sáng vào trong tay.

Luồng điện quang nhảy trong lòng bàn tay gã, nhưng lại không tiêu tan, giống như Cố Trường Thanh đang cầm hai con rắn điện, khiến mọi người phát run.

- Hóa Linh dĩ hình?

Thư Danh Dương thốt lên:

- Người đã tiến vào Cửu Chuyển?

Cảnh giới Thoát Phàm có ba giai đoạn, bách luyện kỳ, cửu chuyển kỳ, khai thức kỳ.

Những người Cửu Chuyển, tim, gan, lá lách, dạ dày, thận, phổi, ruột, túi mật, não, chín bộ phận yếu hại sẽ tôi luyện linh hóa, sau khi tiếp tục tôi luyện máu thịt cốt cách, sẽ cường hóa toàn bộ nội phủ, lúc này, người tu luyện sẽ đạt được sự hợp nhất về thể xác và linh hồn.

Biểu hiện lớn nhất là linh khí thực chất hóa.

Hai luồng quang điện vốn do thuật pháp hình thành, sau khi phóng ra sẽ tiêu tan vô hình, chỉ khi đạt tới cấp bậc cửu chuyển, có khả năng thực chất hóa linh khí, mới có thể vây khốn thuật pháp của đối phương, không cho chúng tiêu tan.

Cổ Trường Thanh vừa sử ra chiêu thức này, chứng tỏ ít nhất gã cũng là cường giả cửu chuyển trở lên. Hơn nữa người trong Ứng đường cũng không phải là những người tu luyện theo đuổi cảnh giới, đối với bọn họ, khả năng chiến đấu quan trọng hơn cảnh giới, cho nên đạt tới cảnh giới gì sẽ có thực lực tương tự.

- Những tên tiểu bối ngu ngốc!

Cổ Trường Thanh vung tay ra, hai luồng điện xà bắn ngược vào hai người Bình Tĩnh Nguyệt và Thư Danh Dương.

Hai người này bị thuật pháp của chính mình bắn trúng, lập tức toàn thân tê liệt, đổ gục tại chỗ.

Lúc này Thái Quân Dương đã ổn định hơi thở, hét to xuất ra Kinh Đào Trảm.

Không ngờ Cố Trường Thanh quay đầu lại, tay trái lóe lên ánh sáng vàng, làn da giống như bao phủ một lớp kim loại, vỗ vào đại kiếm trong không trung.

Chỉ nghe keng một tiếng, đại kiếm bị Cố Trường Thanh tóm được giữa không trung.

Đường Kiệt chém mạnh một đao xuống đầu Cố Trường Thanh.

Không ngờ gã không thềm để ý đến một đao này, tay trái rạch lên đại kiếm, mài ra một đốm lửa do sắt thép va chạm, một chưởng vỗ vào ngực Thái Quân Dương.

Dưới chưởng này, Thái Quân Dương không bay lên, chỉ có điều toàn thân liền dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi, không còn sức chống đỡ mà ngã xuống mặt đất.

Một chưởng này cũng đập gãy bảy tám cái xương sườn trước ngực gã.

Lúc này Cố Trường Thanh mới nhắc tay trái lên, chặn trên đỉnh đầu, chiến đao của Đường Kiệt đánh vào lòng bàn tay gã, lại chỉ chém ra một đốm lửa.

Cố Trường Thanh thuận thế khẽ vặn, một đoạn mũi đao bị gã bẻ đứt, ngón giữa khẽ búng, nửa mũi đao bay trúng Đường Kiệt, sức mạnh trên mũi đao liền khoét một lỗ máu trên người Đường Kiệt, Đường Kiệt rơi mạnh xuống đất.

Những động tác này rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, năm học viên trong học viện Tây Nguyệt đã bị Cố Trường Thanh đánh bại hoàn toàn, từ đầu đến cuối, Cố Trường Thanh chỉ dùng một bàn tay.

Giống như Cố Trường Thanh đã nói, cái gì mà sảng khoái chiến đấu một trận, cái gì mà oanh liệt, khi chênh lệch thực lực tuyệt đối, căn bản không thể biểu hiện được, chỉ có chuyện nực cười châu chấu đá xe!

Năm học viên bị Cố Trường Thanh nhẹ nhàng đánh ngã, sớm đã có tên áo đen xông tới bắt lấy Đường Kiệt, kề dao vào cổ, không cho hấn nhúc nhích.

Cao Phi đi tới, nhìn bốn người nằm trên mặt đất không đứng dậy nổi, cung kính nói:

- Ủng chủ, mấy người này làm thế nào?

Cố Trường Thanh nhìn về phía Đường Kiệt, nghĩ thầm rằng hấn sẽ cầu xin, không ngờ Đường Kiệt không nói một câu, chỉ nhìn chăm chăm Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh nhăn mặt, rốt cục nói:

- Được rồi, cướp người đã là kết thù với học viện Tây Nguyệt rồi, không cần phải làm lớn chuyện, tha cho những người khác, chúng ta mang Đường Kiệt đi.

Tùy tiện bắn ra một chỉ phong, Đường Kiệt đã bị gã đánh bất tỉnh.

Đám người áo đen vội vàng mang Đường Kiệt rời đi.

Cố Trường Thanh vẫn đứng ở đó, vẫn đang suy tư điều gì.

Thân ảnh của Triệu Tân Quốc từ trong bóng tối đi ra, đến bên cạnh Cố Trường Thanh, cười nói:

- Chúc mừng ủng chủ, đại công cáo thành!

- Một ngày chưa lấy được Binh giám, chưa thể nói là công lớn.

Cố Trường Thanh thản nhiên trả lời:

- Hơn nữa...

- Hơn nữa cái gì?

- Hơn nữa ta cảm thấy hành động lần này, giống như quá thuận lợi vậy.

Triệu Tân Quốc lập tức cười nói:

- Đối phó với mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, còn có thể phiền toái thế nào nữa?

Cố Trường Thanh lắc đầu.

Đối phó với mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, trận chiến như vậy là đủ.

Nhưng nếu thật sự là Đường Kiệt, vậy thì tất cả những việc phát sinh trước đây sẽ không phải trùng hợp.

Tiểu tử có thể khiến Cung Thiên Thần thất bại liên tục, làm sao có thể đơn giản như vậy?

Thật ra, lần này dụ Đường Kiệt xuất đầu lộ diện, mục tiêu đầu tiên của Cố Trường Thanh là xác nhận người, tiếp theo mới là bắt giữ, chỉ cần có thể hoàn thành việc xác nhận, bất kể chính xác hay không cũng là một thành công lớn, không cần phải vội vàng bắt giữ.

Không ngờ hành động lại thuận lợi như vậy, ngay cả việc xác nhận và bắt giữ cũng đều hoàn thành, trong quá trình này không hề gặp bất trắc gì, điều này hoàn toàn không hợp với suy tính trước đây của gã.

Cũng vì vậy, Cố Trường Thanh không hề vui mừng vì hành động thành công, ngược lại bất giác cảm thấy bất an.

Trong đầu lại hiện lên ánh mắt cay nghiệt của Đường Kiệt, ánh mắt đó giống như mĩa mai, giống như khinh miệt, giống như đã nắm chắc tất cả trong lòng bàn tay...

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Thẩm Vấn

Khi tỉnh lại, Đường Kiệt phát hiện mình đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Căn phòng rất đơn sơ, dọn dẹp tương đối sạch sẽ.

Từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, thấy một rừng trúc mờ mờ, hẳn là gian nhà lá ẩn giữa rừng.

Lúc này Đường Kiệt đang nằm trên giường, hần thử cử động, nhưng phát hiện toàn thân vô lực.

Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện có một lá bùa hơi phát sáng ở ngực.

Mỗi khi hần thử vận khí, linh lực sẽ theo thân thể tiến vào trong lá bùa, dẫn động đốm sáng.

- Không Sơn Tân Vũ Chú.

Đường Kiệt lẩm bẩm nói.

- Đúng vậy, trên núi có mưa xuân, nước suối chảy trên vách đá, người trúng phải bùa chú này, linh lực sẽ như nước suối chảy trên đá, chảy qua mà không lưu lại dấu vết, không thể tụ tập, tất nhiên cũng không thể phát huy tác dụng.

Cùng với âm thanh đó, Cổ Trường Thanh từ ngoài tiến vào, cùng đi với gã là Cao Phi và thuộc hạ Ứng đường tên là Khải Minh.

Cố Trường Thanh nói:

- Không Sơn Tân Vũ Chú chủ yếu dùng để đối phó một số tù nhân, học viên các người ít người học qua, cũng không nhiều người biết, khó có người biết được như người.

Đường Kiệt thản nhiên trả lời:

- Ta là thí sinh đạt kết quả cao nhất.

Rõ ràng câu trả lời này khiến Cố Trường Thanh bật cười.

Gã lắc lắc đầu nói:

- Người biết không, chỉ với biểu hiện lúc này của người, ta có thể xác định người chính là Đường Kiệt? Chưa có ai sau khi rơi vào tay Ưng đường lại có thể điềm tĩnh như vậy.

Đường Kiệt mỉm cười:

- Nghe khẩu khí này, thanh danh của Ưng đường các người không ra sao thì phải?

Cố Trường Thanh không thềm để ý:

- Phần lớn những kẻ mà Ưng đường đối phó đều là hạng người cùng hung cực ác, đối phó với người phi thường, tất nhiên phải có thủ đoạn phi thường.

- Trước hôm nay, ta cũng không biết hóa ra ta là hạng người cùng hung cực ác đấy.

- Tất nhiên người không phải hạng người cùng hung cực ác, nhưng lại vô cùng xảo hoạt, người có biết vì người mà mấy năm nay Cung Thiên Thần đã tiêu tốn biết bao nhiêu nhân lực vật lực và tài nguyên không?

Đường Kiệt thở dài:

- Lãng phí như vậy, chẳng thà mang cho ta, ta liền nhận là Đường Kiệt thì có sao?

- Nếu như lúc đầu người đồng ý giao ra Binh giám, làm sao Cung Thiên Thần có thể keo kiệt ban thưởng cho người?

- Đáng tiếc ta không có, ta cũng không phải Đường Kiệt mà các người tìm kiếm.

Đường Kiệt thở dài nói.

- Còn dám chối quanh!

Khải Minh quát:

- Người An Dương đã nhận ra người, thức thời thì nhanh chóng giao đồ vật ra đây, tránh phải chịu nổi đau da thịt.

- Ta không biết người đang nói gì.

Cao Phi nói:

- Cái gì? Còn muốn chúng ta nhắc nhở sao? Khi người làm việc ở phủ An Dương, có người đã nhìn thấy người. Bọn họ đã nhận ra người chính là Đường Kiệt.

- Bọn họ nhận lầm.

- Tất cả mọi người đều nhận lầm?

- Đó là bọn họ hãm hại.

- Bọn họ dựa vào cái gì hãm hại người?

- Ai biết... Có lẽ có người mua chuộc bọn họ.

- Ai lại đi mua chuộc bọn họ hãm hại người?

- Đương nhiên là Đường Kiệt chân chính.

- Nói nhảm!

- Làm sao người biết ta nói nhảm? Chẳng lẽ người đã điều tra những nhân chứng này?

Đường Kiệt hỏi lại.

Câu này vừa nói ra khỏi miệng, trong lòng Cố Trường Thanh và Cao Phi đồng thời nhảy dựng.

Chẳng lẽ...

Lúc này Khải Minh cười lạnh nói:

- Thật thú vị, Đường Kiệt kia không hãm hại người khác, vì sao lại đi hãm hại người?

- Làm sao ta biết được. Có lẽ... Có lẽ gã trà trộn vào trong đám học viên, có lẽ gã cũng nghe được tên ta. Có lẽ đối với gã, đây là cơ hội đánh lạc hướng các người.

- Không thể nào!

Khải Minh hô lên:

- Người xảo biện!

Đường Kiệt hỏi lại:

- Vì sao không thể? Nếu người là Đường Kiệt, người ẩn núp trong đám học viên, thấy cơ hội như vậy người có lợi dụng hay không?

Khải Minh cười lạnh:

- Vấn đề là tất cả có quá nhiều trùng hợp!

- Có lẽ không phải trùng hợp.

Đường Kiệt lại từ từ trả lời.

- Cái gì?

Nhất thời Khải Minh không thể hiểu được ý của câu này.

Đáng tiếc Đường Kiệt lại không giải thích.

Hắn chỉ khinh miệt liếc nhìn Khải Minh, sau đó nhắm mắt lại, không thèm để ý mấy người kia.

- Khốn khiếp...

Bị thái độ coi thường của hắn khiến cho tức giận, Khải Minh nói:

- Xem ra không sử dụng thủ đoạn với người thì người không chịu nói rồi.

Nói xong gã đi về phía Đường Kiệt, vươn một trảo vào Đường Kiệt, trảo này liền biến thành màu đen, ngưng tụ ra khí tức âm trầm.

Đường Kiệt chỉ lạnh lùng nhìn, trên mặt không rung động.

Cao Phi nhú mày, muốn ngăn cản Khải Minh, lại bị Cố Trường Thanh giữ chặt.

Gã lắc đầu, đi ra khỏi phòng.

Cao Phi quay đầu lại liếc nhìn Đường Kiệt, cũng chỉ có thể đi theo ra ngoài.

Bước nhanh đến sau Cỗ Trường Thanh, chỉ thấy Cỗ Trường Thanh mặt trầm như nước, như đang ngẫm nghĩ điều gì, Cao Phi không dám lên tiếng, chỉ đứng yên một bên, phòng trong truyền đến tiếng rên rỉ đau đớn của Đường Kiệt, rõ ràng đã bắt đầu chịu cực hình.

Thuộc hạ của Ứng đường, mỗi người đều là chuyên gia tra tấn, tra tấn chắc chắn có thể khiến người ta sống không được, chết không xong, những người trải qua tay bọn họ, thường thường không chết cũng bị lột da.

Chính vì vậy, rất ít người có thể chịu được sự tra khảo của Ứng đường, có khi thậm chí không màng mạng sống, chỉ mong chết cho nhanh, có bao nhiêu bí mật đều khai hết.

Nhưng lúc này, Cỗ Trường Thanh lại không có vẻ gì là đang mong đợi điều đó.

Vẻ mặt âm trầm, lắng nghe tiếng rên nhẹ trong phòng, còn có tiếng kêu mãnh liệt của Khải Minh:

- Nói, Binh giám ở đâu?

Đột nhiên nói:

- Cao Phi, người cảm thấy lời nói của Đường Kiệt có phải là sự thật không?

- Ý Ứng chủ là...

- Máy người An Dương.

- Ứng chủ cảm thấy việc này còn có chỗ khả nghi?

- Không!

Cố Trường Thanh lắc đầu:

- Đúng là Đường Kiệt, việc này không có gì khả nghi. Người xem biểu hiện hôm nay của hắn thì biết, điềm tĩnh như thế, học viên bình thường không thể làm được. Điều này chứng tỏ hắn đã chuẩn bị tâm lý cho ngày hôm nay, thậm chí... Không chỉ chuẩn bị tâm lý.

Cao Phi ngạc nhiên:

- Vậy tại sao...

- Bởi vì không bình thường! Một thiếu niên bị oan uổng, cho dù không gào thét kêu oan, cũng sẽ cảm thấy kích động. Còn nhớ lời ta nói không, nếu như đúng là Đường Kiệt, thì suy nghĩ của người thiếu niên này chắc chắn đã vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta! Hiện tại hắn rơi vào tay chúng ta, nhưng không hề nguy trang. Hắn luôn miệng nói không phải là Đường Kiệt, nhưng biểu hiện, cách nói chuyện của hắn như thể nói cho chúng ta biết hắn chính là Đường Kiệt... điều này quá mâu thuẫn, cũng quá bất thường!

- Đúng là có chút không bình thường, nhưng bất kể thế nào, lúc này hắn đã rơi vào tay chúng ta, hắn nghĩ gì, tất nhiên sẽ từ từ tra hỏi ra được.

- Ta sợ không thể tra hỏi được gì, trên đời này vẫn còn có một số kẻ rất cứng đầu.

Cố Trường Thanh thở dài.

- Có cứng đầu hơn nữa, dưới thuật Sư Hồn cũng sẽ không có đất dụng võ.

Cố Trường Thanh thản nhiên nói:

- Nếu có chuẩn bị trước, ta sợ thuật Sưu Hồn cũng vô dụng.

Cao Phi nghe mà trong lòng cả kinh.

Cố Trường Thanh nói:

- Lúc này ta có cảm giác bất an, Cao Phi, mấy người An Dương đâu rồi?

- Đã để bọn họ đi rồi.

- Đuổi theo điều tra một chút, xem rốt cuộc bọn họ có thu tiền hay không.

- Nếu đã xác định hẳn chính là Đường Kiệt, cần gì phải điều tra lại?

- Có rất nhiều chuyện, trước khi có đáp án chính xác, chỉ dựa vào suy đoán sẽ không ý nghĩa, chung quy phải điều tra ra manh mối mới có thể làm rõ. Mặt khác, sau khi người điều tra xong không cần trở về ngay, cứ ở ngoài đợi tin tức.

- Không cần nhanh chóng trở về?

- Đúng. Ta có cảm giác chuyện lần này tiến triển quá thuận lợi, thuận lợi đến mức không bình thường, biểu hiện của Đường Kiệt lại cổ quái. Có thể có cạm bẫy, trong lòng ta cảm thấy rất bất an, giống như tai họa có thể ập đến bất cứ lúc nào, để người ra ngoài, cũng là lưu lại chuẩn bị sau này, lưu lại hy vọng.

- Ủng chủ!

Cao Phi kích động nói.

Cố Trường Thanh đã ngăn gãi:

- Sự việc Trang Thân lần trước đã khiến người chịu oan ức. Lần này hãy để Cố Trường Thanh ta lập công chuộc tội, người lưu lại ở bên ngoài, mặc kệ trong này xảy ra chuyện gì cũng không được hành động. Tóm lại, nếu không có gì ngoài ý muốn thì tất cả cứ theo lẽ thường, nếu như xảy ra bất ngờ, người hãy khôn ngoan giữ mình, hiểu chưa?

Cao Phi ngơ ngác nhìn Cố Trường Thanh, Cố Trường Thanh đã chỉ ra bên ngoài, quát lên:

- Nhanh đi đi, đây là mệnh lệnh!

Cao Phi nhìn Cố Trường Thanh thật sâu, rồi cục khom người rồi rời đi.

Nhìn Cao Phi biến mất trong tầm mắt, yên lặng suy nghĩ một lát, Cố Trường Thanh mới xoay người đi vào trong nhà.

Trong phòng nhỏ, Đường Kiệt còn đang phải chịu đựng cực hình của Khải Minh, lúc này toàn thân hằn đầy thương tích, rất ít chỗ còn nguyên da thịt, nhưng đau đớn thật sự lại đến từ trong cơ thể.

Một luồng năng lượng cuồng bạo đang tàn phá bừa bãi ở trong thân thể hắn, hóa thành vô số cây châm nhỏ chui vào mọi nơi trong cơ thể, khiến hắn đau đớn co giật, giống như bị điện giật. Tuy nhiên "châm nhỏ" bạo phát trong người, như thể mỗi một tế bào đều bị nổ tung, Đường Kiệt cảm giác bản thân như nổ tan thành vạn mảnh, hô hấp ngưng trệ, cả người như trên mây, trái tim ngừng đập trong giây lát.

Huyết quản nhanh chóng căng lên, con mắt lồi ra, giống như người chết, đang đứng bên bờ sống chết, nhưng không ngã xuống...

Đau đớn không thể hình dung.

Cho đến khi Khải Minh thu tay lại, Đường Kiệt cảm thấy sức mạnh căn xé nội tạng hằn biến mất, dường như từ trên trời quay về nhân gian, rồi cục

thở phào một hơi.

Trên trán từng mảng mồ hôi chảy xuống.

- Hắc hắc...

Khải Minh cười nhẹ nói:

- Mùi vị Thiên Lục Thủ của ta không dễ chịu phải không? Thành thật khai báo tung tích Binh giám, sẽ không phải chịu đau đớn như vậy.

Đường Kiệt cười.

Có lẽ do đau đớn đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh của hắn, nụ cười này rất khó coi.

Hắn uể oải nói:

- Người được ba mươi tuổi chưa?

- Hà?

Khải Minh ngẩn người.

- Ta đoán còn chưa tới.

Đường Kiệt lâm bẫm nói:

- Người sắp chết rồi, còn trẻ như vậy đã chết, cũng hơi đáng tiếc.

- Khốn kiếp!

Khải Minh giận dữ, lại tiếp tục phát động Thiên Lục Thủ.

- Ừm!

Đường Kiệt phát ra tiếng hừ lạnh đau đớn.

Nhưng hần căn răng không kêu.

Gần như phải trợn ngược hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, ý chí đang nửa chìm nửa nổi trong biển đau đớn, mồ hôi trộn lẫn máu loãng từ trong cơ thể chảy ra, nhuộm đỏ thân thể hần.

Thu tay lại.

Thân thể Đường Kiệt cong như con cá nằm trên mặt đất, không ngừng run rẩy, rất lâu sau mới hết co rúm.

Khải Minh bóp cổ hần, quát:

- Nói hay không!

Đồng thời một luồng linh khí truyền vào trong cơ thể hần, khiến hần khôi phục một chút tinh thần.

Đường Kiệt lại khôi phục một chút sức sống.

Hần nhìn Khải Minh, khẽ cười nói:

- Hãy quý trọng khoảng thời gian không còn bao nhiêu của người đi.

Lại là một Thiên Lục Thủ.

Khi Cố Trường Thanh tiến vào, Đường Kiệt vẫn đang nằm co quắp trên mặt đất.

Nhìn thấy Cố Trường Thanh tiến vào, Khải Minh lúng túng đứng lên bẩm báo:

- Ưng chủ, xương cốt tiểu tử này hơi cứng rắn, bị năm lần Thiên Lục Thủ mà vẫn chịu đựng được.

- Ta biết rồi.

Cố Trường Thanh không cảm thấy kỳ lạ.

Trên thực tế nếu lúc này Đường Kiệt khai ra, gã mới cảm thấy không bình thường.

Liếc nhìn Đường Kiệt, Cố Trường Thanh đi tới ngồi cạnh hắn, nói:

- Ta đã sai Cao Phi đi điều tra mấy người An Dương, như người mong muốn rồi chứ?

Đường Kiệt nhìn gã, không thèm để ý.

Cố Trường Thanh lẩm bẩm:

- Nếu ta đoán không sai, nhất định người đã cho mấy người An Dương một ít tiền. Sau khi nhận được khoản tiền này, bất luận những người An Dương đó nói gì cũng không thể tin, đúng là một biện pháp xóa bỏ dấu vết bản thân rất tốt, cho dù trực tiếp giết chết bọn họ thì càng tốt, có điều xem ra người không muốn lạm sát kẻ vô tội.

Đường Kiệt không để ý đến hắn.

Cố Trường Thanh tiếp tục nói:

- Điều ta không hiểu là, nếu người đã muốn tạo chứng cứ chứng minh mình không phải là Đường Kiệt, thì tại sao ở trước mặt chúng ta người lại không hề ngụy trang?

Cuối cùng Đường Kiệt cũng nói chuyện.

Hắn nói:

- Ta đến đây được bao lâu rồi?

Câu hỏi này khiến Cố Trường Thanh ngẩn người, nhưng vẫn trả lời:

- Nửa canh giờ.

Đường Kiệt gật gật đầu:

- Cũng sắp đến lúc rồi, chuẩn bị sớm thì người còn có cơ hội.

Hai người nghe mà không hiểu, Cố Trường Thanh cau mày nói:

- Rốt cuộc người đang nói cái gì?

Đường Kiệt chỉ cười hắc hắc nhìn Cố Trường Thanh.

Giống như nhìn người chết.

Nghe nói như thế, trong lòng Cố Trường Thanh trào dâng hàn ý.

Đột nhiên gã nhận ra điều gì, thốt lên:

- Phái Tây Nguyệt! Người đang đợi Phái Tây Nguyệt tới cứu người?

Khải Minh ngạc nhiên:

- Làm sao phái Tây Nguyệt có thể tìm được nơi này?

Bọn họ ra tay bắt người, tất nhiên phái Tây Nguyệt không thể không chuẩn bị đối phó.

Sự khác biệt lớn nhất giữa lần này và trước đây chính là bọn họ ra tay công khai!

Phái Tây Nguyệt không dễ dàng tha thứ việc này.

Cũng bởi vậy Ưng đường không mong đợi Phái Tây Nguyệt sẽ bỏ qua cho bọn họ, địa điểm cất giấu Đường Kiệt chính là cứ điểm bí mật mà

Cung Thiên Thần kinh doanh từ lâu, ý nghĩa tồn tại của nơi đây là để chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Nhưng lúc này nghe khẩu khí của Đường Kiệt, chỉ e cái nơi mà bọn họ cho rằng không một sơ hở lại không an toàn như vậy.

Cố Trường Thanh đã không còn tâm trạng suy xét vấn đề này, lấy ra một lá bùa truyền tin:

- Mọi người chú ý, mở rộng phạm vi cảnh giới, chuẩn bị rút lui!

- Ủng chủ, làm như vậy có thần hồn nát thần tính quá không?

Khải Minh vội la lên:

- Nếu thật sự phái Tây Nguyệt tới cứu, không có lý do gì hãm lại nhắc nhở chúng ta.

Nhìn ánh mắt tràn đầy tự tin của Đường Kiệt, nỗi sợ không tên trong lòng Cố Trường Thanh lại dâng tràn:

- Thà tin là có, không thể tin là không.

Vừa dứt lời, một tiếng gào thét sắc nhọn chọt phá tan sự yên tĩnh trong rừng trúc.

- Địch tập kích!

Đột nhiên âm thanh im bật!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Tấn Công

Phái Tây Nguyệt đến rồi!

Thế tới như sấm sét!

Cùng với tiếng cảnh báo thê lương, hơn mười người áo trắng xuất hiện phía ngoài rừng trúc.

Vừa xuất hiện liền chạy nhanh về phía khu rừng nhỏ, vẽ ra bóng sáng màu bạc trên không trung, tuy chỉ hơn mười người, nhưng lại mang khí thế đáng sợ như thiên binh vạn mã.

Một thuộc hạ Ưng đường chỉ kịp vung đao, đã thấy thân ảnh màu trắng xẹt qua người, ngay sau đó, gã loạng choạng, đột nhiên bắn ra một trận mưa máu, thân thể bị xé nhỏ.

Rừng trúc lay động, xuất hiện hàng loạt ánh sáng xanh như cuồng phong bão táp chiếu vào đám khách không mời, nhìn kỹ mới phát hiện những ánh sáng xanh này đều là lá trúc trong rừng trúc.

"Vù!"

Cùng với âm thanh nhẹ, trong tay hơn mười người áo trắng đồng thời hiện ra ánh đao lạnh thấu xương bảo vệ toàn thân, sau khi ánh sáng màu xanh tiến vào trong đao phong hộ thể đều bị xoắn thành bột mịn.

Nhưng ngay sau đó, trong rừng bắn ra hơn mười thanh trúc kêu soạt soạt, giống như trường thương gào thét.

Trảm!

Soạt!

Đao phong hình cầu chợt thay đổi thành thẳng, hình thành từng luồng đao kinh chém lên không trung, va chạm với thanh trúc tạo nên màu sắc lờ mờ, vì thế không gian trong khu rừng nhỏ lay động một màu sắc rực rỡ.

Đánh rớt thanh trúc, người áo trắng tiếp tục vọt tới trước, trên mặt đất lại có vô số cát đá bay lên, khói bụi đầy trời cuốn tới.

Ầm!

Tất cả người áo trắng cùng xuất chiêu, trong không khí bùng nổ tiếng vang, sóng chấn động vang vọng bốn phía, đánh lùi khói bụi.

Tuy nhiên tiếp theo đó, lại là một lớp độc trùng tập kích về phía người áo trắng...

Trong rừng trúc, một gã đệ tử Ưng đường bay nhanh vào phòng nhỏ, quỳ gối bẩm báo với Cố Trường Thanh:

- Ưng chủ, Phái Tây Nguyệt tập kích, đệ tử Ưng đường đang toàn lực ngăn cản, sắp không ngăn nổi rồi!

- Ai dẫn đầu?

- Không rõ lắm, có điều rất có tổ chức, phối hợp nhịp nhàng, ra tay giống như thuộc hạ Chiến Bộ!

- Chiến Bộ?

Cố Trường Thanh hít một hơi khí lạnh.

Vì cứu người, Tạ Phong Đường lại phái đệ tử Chiến Bộ sao?

Đệ tử Chiến Bộ được huấn luyện để chiến đấu, sở trường chiến đấu tập thể, thiên về hợp chiến và chiến trận, dũng mãnh gan dạ, sức mạnh chiến đấu cường đại. Bọn họ là một trong số ít những kẻ có thể lấy số lượng bù chất lượng, giết chết được nhân vật cấp bậc cao hơn.

- Khởi trận, chúng ta rút lui khỏi nơi đây!

Cố Trường Thanh trầm giọng hạ lệnh.

Trong rừng trúc, bốn phía nổi lên gió lớn, hình thành cơn lốc màu xanh.

- Là thanh cương sát trận, không thể liều lĩnh!

Một âm thanh từ phía sau truyền đến.

- Dừng lại!

Tiếng quát lại vang lên.

Lúc này, rốt cuộc đội ngũ áo trắng với thể tấn công không gì ngăn nổi cũng đã dừng lại, nhìn kỹ, tổng cộng có ba mươi sáu người, mỗi người đều mang khăn che mặt màu trắng, tay cầm đao thép, ánh mắt lạnh lùng không nói gì, chỉ có từng giọt máu đỏ rơi xuống từ thân đao, chứng tỏ trong quá trình xung phong vừa rồi, bọn chúng đã uống no máu khi đi qua tất cả các trạm canh gác ngoài rừng trúc.

Phong tỏa!

Tất cả người áo trắng cùng tung chỉ mãnh liệt vào không trung, từng mảng ánh sáng trắng bay ra từ đầu ngón tay giống như mạng nhện nhả tơ, che kín toàn bộ không gian, đan thành một tấm võng màu bạc, bao phủ rừng trúc.

Nếu tạm thời không thể đột phá trận pháp của đối phương, thì phải chế tạo một trận pháp, khiến cho đối phương không thể trốn thoát, thủ lĩnh đám

người này quyết đoán nhanh chóng.

Ngoài ba mươi sáu người này ra, còn có một người che mặt, dáng người thon dài, nam thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, quay đầu lại quỳ gối:

- Thuộc hạ Lư Vũ, tiểu đội trưởng tiểu đội mười hai Tiên Phong Đường Chiến Bộ bái kiến Tạ đường chủ!

Phía sau có vài người chột đi tới, kẻ cầm đầu đúng là Tạ Phong Đường.

Gã đích thân đến.

Người hạ lệnh tạm dừng tiến công chính là gã.

Bên cạnh gã còn có mấy người, bao gồm Ti Nguyệt Nhi, Tân Việt, còn có đám người Khổ Đạo.

Ngoài ra còn có một nam tử, toàn thân mặc áo giáp, hết mực cung kính theo sát Tạ Phong Đường.

- Đứng lên đi.

Tạ Phong Đường thản nhiên nói:

- Làm tốt lắm.

- Để cho bọn chúng kịp báo động, rồi trận pháp, đệ tử không hoàn thành sứ mệnh.

Lư vũ hổ thẹn nói.

Vốn dĩ là một trận tập kích hoàn hảo, nhưng lại kinh động mục tiêu, khiến cho sự việc sắp thành công lại thất bại, trong lòng gã không ngừng tự trách bản thân, ngay cả khích lệ của Tạ Phong Đường gã cũng cho rằng đó là lời mĩa mai châm biếm.

Tạ Phong Đường không hề để ý:

- Không thể trách người, hành động gấp gáp, không thể kịp thời điều tra tất cả trạm gác ngầm, có sai sót cũng là bình thường. Cố Trường Thanh cũng là một nhân tài, nhìn thủ hạ của gã ứng biến quyết đoán, lâm nguy không sợ liên biết. Ôi, thật đáng tiếc.

Sau khi trấn an cảm xúc của Lư Vũ, Tạ Phong Đường mới nói:

- Hi Lương, người đi phá Thanh Cường Trận đi.

- Vâng!

Một người đàn ông trung niên trên cằm có ba sợi râu dài khom người nhận lệnh.

Người này chính là Triệu Hi Lương, người phụ trách Chu Thiên Đài của học viện Tây Nguyệt, trận pháp bảo vệ Đào Nhiên Cư chính là do ông ta bố trí.

- Chỉ là một cứ điểm bí mật, không ngờ lại bố trí Thanh Cường Trận, Cố Trường Thanh này thật quá cẩn thận.

Tân Việt nói.

Ti Nguyệt Nhi cũng bất mãn, hừ nói:

- Đã bảo để mấy người chúng ta đích thân ra tay, giải quyết vấn đề thì xong rồi, cái gì mà để đệ tử chiến đường ra tay trước, lãng phí cơ hội.

Những lời này truyền đến tai Lư Vũ, lại khiến gã đỏ mặt.

Tạ Phong Đường cười nói:

- Chuyện gì cũng phải do chúng ta đích thân ra tay thì đệ tử làm cái gì? Hơn nữa ta và người ra tay cũng chưa chắc có thể tốt hơn bọn họ, nơi bố trí những trạm gác ngầm đều có liên hệ, rút dây động rừng. Trừ phi chúng ta có thể chiến đấu cùng lúc ở chiến trường có phạm vi ba nghìn dặm, nếu không thì không bằng bọn họ đâu. Có điều, một rừng trúc nho nhỏ, không ngờ có thể bày bố Thanh Cường Sát Trận mà không kinh động người khác, ha hả...đúng là Lâm Nguyên Minh không muốn sống nữa rồi!

Đột nhiên âm thanh của gã chợt trầm xuống, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Tướng quân đứng bên cạnh mồ hôi đầy đầu:

- Bẩm viện chủ, mặc dù nơi đây là sản nghiệp của Lâm Thượng Thư, nhưng Lâm Thượng Thư đã cáo lão hồi hương từ lâu, hiện nay do một người bên ngoài của Lâm Thượng Thư quản lý. Có lẽ việc này không liên quan đến Lâm Thượng thư, để điều tra lại một chút...

- Không cần tra xét.

Tạ Phong Đường thân nhiên nói:

- Mười hai năm trước, phái Tây Nguyệt xây dựng ba căn cứ bí mật ở Mạc Khâu, trong một đêm đã bị Cung Thiên Thần nhốt sạch, khiến chúng ta thiệt hại mười sáu đệ tử tinh nhuệ. Nếu ta nhớ không lầm, trong số những kẻ phụ trách tiếp viện cho ba căn cứ này có Lâm Nguyên Minh. Phái Tây Nguyệt điều tra nhiều năm, nhưng vẫn không có kết quả, nhưng Lâm Nguyên Minh cũng thuộc diện hoài nghi. Hiện tại xem ra, không hề trùng hợp, sau khi người trở về, hãy xin Quốc Chủ dò xét nhà gã...việc gì phái Tây Nguyệt cũng có thể thương lượng, duy chỉ có việc cấu kết kẻ thù phản bội môn phái là không thể tha thứ!

Tướng quân hít sâu một hơi, chỉ có thể kính cẩn nói:

- Tuân lệnh thượng sư!

Lưới bạc xuất hiện, kín kẽ giống như chòm lưới sao, vắt ngang trời đất.

Triệu Tân Quốc chạy lại kêu lên:

- Bọn họ đã phong tỏa nơi này!

Cố Trường Thanh nhìn thoáng qua không gian ngoài rừng:

- Là Bắc Đẩu trận ba mươi sáu người, bọn họ tới quá nhanh, số lượng đệ tử Chiến Bộ không đủ, không thể tạo thành thế bao vây trên dưới, lên trời không có đường, xuống đất lại có cửa... Dùng Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp!

Khải Minh vội la lên:

- Nhưng ưng chủ, Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp không mang theo được nhiều người như vậy, chi bằng để bọn họ tự sử dụng độn pháp mà chạy!

- Không được! độn pháp bình thường không thể mang theo người, vả lại khoảng cách quá gần, rất dễ bị đuổi giết. Nhất định phải dùng Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp, mới có thể mang theo Đường Kiệt rời khỏi Vạn Tuyền Thành.

Cố Trường Thanh hít sâu một hơi:

- Còn những người chưa đến cấp bậc Linh Hải không thể mang theo, tất cả các đệ tử tử thủ tại chỗ!

Mệnh lệnh vừa ban, mọi người đồng thời chấn động, chỉ có Triệu Tân Quốc kêu lên:

- Chỉ có thể làm như vậy thôi!

Gã vội vàng chạy vào trong rừng, hô lớn:

- Các đệ tử dưới cấp bậc Linh Hải, tử thủ trong rừng trúc, vì bá nghiệp của cung Thiên Thần, không tiếc mạng sống!

- Không tiếc mạng sống!

Khắp nơi trong rừng trúc vang vọng tiếng hô của các đệ tử cung Thiên Thần.

Cùng lúc đó, tất cả các thuộc hạ Ứng đường trên cấp bậc Linh Hải đều rời khỏi rừng trúc, bắt đầu liên kết bày bố Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp.

Ngay khi liên kết thi triển trận pháp, chỉ nghe thấy tiếng nổ ầm ầm ở bên ngoài, toàn bộ rừng trúc chột rung động.

Cơn lốc màu xanh tạo nên từng trận cuồng phong.

- Bọn họ đang phá trận, Thanh Cương đã động!

Có đệ tử la lớn.

- Nhất định là Triệu Hi Lương!

Sắc mặt Khải Minh trắng bệch.

Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp là thuật pháp vận chuyển đường dài, cần có nhiều người liên hợp, cũng cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể thi triển được, Triệu Hi Lương phá trận như lôi đình, khi ra tay liền kinh động Thanh Cương, khiến linh khí trong trận pháp bị chấn động, nhất thời khó có thể ngưng tụ, hiển nhiên là biết có thể bọn họ sẽ sử dụng đại hình thuật pháp để chạy trốn, bởi vậy ngoài việc phá trận ra còn không quên nhiễu loạn linh khí, phá hoại việc thi triển trận pháp của đối phương.

Cứ theo đà này, chỉ sợ Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp chưa hoàn thành thì phái Tây Nguyệt đã tiến vào.

Có điều, quan trọng hơn là, nếu Triệu Hi Lương đã đến, chỉ e Tạ Phong Đường cũng tới!

- Ứng chủ, làm sao bây giờ?

Một thuộc hạ Ứng đường kêu lên.

Cố Trường Thanh chưa trả lời, một âm thanh chột vang lên:

- Ra lệnh cho các đệ tử tử tử thủ xung phong ra ngoài ngăn cản việc phá trận.

Ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người nói chuyện chính là Đường Kiệt.

Hắn đang ngồi dưới đất, dựa vào cạnh cửa nhìn mọi người.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, hắn đã khôi phục một chút sức lực.

- Đường Kiệt!

Vừa nhìn thấy hắn, trong mắt Khải Minh đã phóng hỏa.

Cũng bởi vì hắn, trong nháy mắt Ứng đường đã bị tổn thất rất nhiều hảo thủ, không nói đến việc bị ép phải từ bỏ cứ điểm kinh doanh quan trọng trong nhiều năm, còn phải bỏ lại một đám đệ tử để chạy trốn.

Lúc này hắn lại dám mở mồm nói chuyện.

Nếu không phải Binh giám quan trọng, thật sự gã muốn làm thịt tên khốn khiếp này!

Mặc dù vậy gã vẫn quát:

- Người còn dám nói vậy, ta sẽ cắt lưỡi người!

Đường Kiệt cười cười:

- Đội ngũ Chiến Bộ ba mươi sáu người tạo thành thế khóa không trung, tạm thời không rảnh để ra tay. Triệu Hi Lương phá trận cũng tiêu hao tâm lực, lúc này phái người ra ngoài ngăn cản, có thể đạt được hiệu quả bất ngờ, bọn họ sẽ không ngờ lúc này mà các người lại dám chủ động xuất kích. Phá trận cũng giống như bày trận, đều có điểm mấu chốt, một khi bị tập kích khiến cho tay chân luống cuống, rất có thể sẽ khiến công sức đổ công đổ biển. Dù sao bọn họ đều là người phải chết ở nơi đây, sao không thử một chút, cũng coi như dốc chút tâm lực cuối cùng.

- Thối lắm, nói xằng bậy, người cố ý khiến người của chúng ta đi chịu chết!

Khải Minh cá giận nói.

Cố Trường Thanh chột nói:

- Không, hẳn nói đúng, phản kích có thể giúp chúng ta tranh thủ thời gian.

Khải Minh ngăn người:

- Ủng chủ.

Cố Trường Thanh chỉ nhìn chăm chăm Đường Kiệt:

- Có điều phản kích cần phải nắm chắc thời cơ thuận lợi, nếu không đúng thời cơ thì hiệu quả sẽ giảm đi. Chúng ta không hiểu trận pháp, khó biết thời cơ, tuy nhiên người có vẻ hiểu trận pháp... Đáng chết, ta phải nghĩ ra từ sớm mới phải, Hư Mộ Dương đối xử với người không tệ a!

Đường Kiệt chỉ nhìn làn gió cuồng bạo màu xanh trong rừng trúc, lẩm bẩm nói:

- Thanh cương vũ điệu điên cuồng, cảnh loạn tất hiển hiện, đây là kết quả của việc đóng cửa chịu tập kích, Triệu Hi Lương hạ thủ từ nơi này, đầu tiên phá sự khống chế, xóa bỏ biến hóa, nhiễu loạn linh khí, phá hỏng biện pháp thi triển. Xưa nay phái Tây Nguyệt làm việc tỉ mỉ ổn thỏa, Triệu Hi Lương cũng vậy, nhưng lại hơi cứng nhắc một chút. Nếu như đợi đến khi vận chuyển tạm ngừng trùng hợp với đóng cửa, đột nhiên xuất kích, chặn chặn có thể khiến gã trở tay không kịp.

Cố Trường Thanh và Khải Minh đều ngẩn người.

Lúc này bọn họ đã hoàn toàn không hiểu con người Đường Kiệt.

- Người... Tại sao muốn giúp chúng ta?

Khải Minh thì thảo hồi.

Đường Kiệt không để ý, chỉ tiếp tục nói:

- Tuy nhiên Triệu Hi Lương ngoài việc là đại sư trận pháp ra, cũng là cường giả Thoát Phàm Cảnh cửu chuyển kỳ, chỉ dựa vào mấy tử sĩ Ưng đường chưa chắc có thể ảnh hưởng nhiều đến ông ta, cho nên nhất định phải phái ra ít nhất một Thoát Phàm Cảnh mới có thể tác động thành công. Đương nhiên, gần như người này cũng sẽ chết chắc.

Nói xong hắn nhìn về phía Khải Minh, nhếch miệng mỉm cười:

- Người đi ngăn cản ông ta, ta sẽ nói cho người biết khi nào ra tay là thích hợp nhất.

- Ta?

Khải Minh cứng đờ.

- Đúng, là người. Người có thể lựa chọn chết trận giống như anh hùng, bảo vệ ừng chủ của người mang theo ta chạy trốn, cũng có thể lựa chọn tất cả các người cùng chết ở đây.

Nói đến đây, vẻ cười trên mặt Đường Kiệt càng rõ nét:

- Đã nói thời gian còn lại của người không nhiều mà lại không tin!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Cẩn Trả

Bên ngoài rừng trúc, Triệu Hi Lương đang dốc toàn lực để phá trận, linh khí trong tay như vạn sợi tơ, giăng đầy khắp nơi, không ngừng quấy nhiễu chuyển động của trận pháp.

Khi gã xuống tay, Thanh Cường trận đã lâm vào trạng thái vận hàng không nhanh nhạy, Đỗ môn có khói bốc lên, biến hóa càng lúc càng khó lường.

Thấy cảnh này, Triệu Hi Lương cất tiếng cười ha hả:

- Mặc dù Ứng Đường bày Thanh Cường trận, nhưng người bày trận hiển nhiên không có mặt ở đây. Có trận mà không có người khống chế, chẳng khác nào có thành mà không có binh sĩ, đại trận này không có khả năng làm khó dễ được ta.

Gã từ phía xa nhún xuống một cái, một bàn tay khổng lồ đã ấn xuống áp chế Thanh Cường trận. Nhưng lúc này, đột nhiên có hơn mười bóng người bay từ trong trận ra.

Trong đó có một người, thân thủ nhanh như tia chớp, nhắm thẳng vào mi tâm của Triệu Hi Lương.

Triệu Hi Lương kinh hãi, chỉ liếc mắt cũng có thể nhìn ra đối phương là người tu bậc Thoát Phàm Cảnh, tuyệt không dám cứng rắn chịu một kích này, chỉ có thể nhịn đau thu tay lại, hai tay liên tục đánh ra chưởng ảnh, che kín không gian trước người lại. Chỉ nghe thấy tiếng ba ba vang dội, kiếm quang và chưởng phong đánh tới, tạo ra linh triều kinh người. Triệu Hi

Lương kêu lên một tiếng trầm đục lui về phía sau mấy bước, một kiếm này tuy rằng gã đỡ được, nhưng chỉ có điều Thanh Cương trận nguyên bản đã sắp bị phá, sau đòn tấn công này đã ổn định lại như cũ.

- Khốn khiếp.

Triệu Hi Lương tức muốn ói máu.

Ánh sáng trong Đổ môn càng lúc càng lan rộng, đã trở lại như cũ, không chỉ có vậy, một đạo Thanh Cương từ trong đó cuốn ra, bắn thẳng về phía Triệu Hi Lương, bức Triệu Hi Lương thối lui.

Cùng lúc đó, người xuất kiếm chém gã lúc trước cũng đang đuổi sát phía sau, kiếm khí chém ngang dọc, liên tiếp chém ra ba đạo kiếm quang về phía Triệu Hi Lương.

Gã biết mình chắc chắn sẽ chết. Khoảnh khắc này, điều duy nhất gã muốn làm là dùng hết khả năng kéo một kẻ Thoát Phàm Cảnh chết cùng.

Chỉ có điều, ngay cùng lúc gã xuất kiếm, một tiếng hừ nhẹ chột vang lên bên tai.

Tiếng hừ như một tiếng chuông, chấn động khiến gã đầu váng mắt hoa, kiếm trong tay khựng lại, không thể đâm xuống.

Một bàn tay màu xanh từ phía xa xuất hiện, mau chóng tiến lại gần dùng tốc độ chớp mắt úp từ trên cao xuống, vỗ vào lồng ngực gã.

Thân thể gã loạng choạng, nhìn vào lồng ngực mình, chỉ thấy hình bàn tay in ở trước ngực mình.

- Ất Mộc Thanh Nguyên chưởng... Tạ Phong Đường...

Gã chỉ có thể lảo nháo vài từ, ngay sau đó, thân thể hắn ngã xuống, quần áo thân thể đều biến thành bột phấn, một trận gió thổi qua, quét theo toàn

bộ tro bụi.

Một kích đặc thủ, Tạ Phong Đường liền xông tới, đánh một chưởng lên người đứng ở trước rừng trúc.

Chưởng này vừa đánh ra, mang theo phong vân, chỉ thấy xa xa gió thanh cương bao phủ, gió cương phong hình thành hàng ngàn vạn mũi tên gió, đánh úp về hướng Tạ Phong Đường, kéo theo cả một trận triều phong.

Phá trận thất bại, Tạ Phong Đường đã quyết định tự mình ra tay, dùng biện pháp mạnh phá trận.

Thấy gió thanh cương từ Thanh Cương trận đánh úp lại, Tạ Phong Đường hét lớn một tiếng, song chưởng liên tục đánh ra liên tiếp hơn mười chưởng, đánh vào không trung, chấn động không khí, hình thành hơn mười cơn lốc xoáy như long xa nhảy múa điên cuồng, nghênh đỡ gió thanh cương đánh thối tới. Hai cỗ linh triều trong nháy mắt đã chạm vào nhau, cả bầu trời bị màu xanh bao phủ, giống như thế giới cũng biến thành màu xanh vậy.

- Nguyệt Nhi.

Tạ Phong Đường nghiêng răng thốt lên.

Ti Nguyệt Nhi cầm một lăng hoa từ trên không trung bay tới. Tay nhấc lên, ném lăng hoa xuống dưới, hoa như mưa trút xuống, nở thành muôn vàn màu sắc khác nhau, đồng thời cũng chặn đứng thanh vũ phong cương.

Sau đó Tân Việt Khố đạo nhân và thượng sư Tây Nguyệt đều ra tay, đều tiến lên chặn lại thanh vũ cương phong.

Mặc dù Thanh Cương trận hùng mạnh, nhưng chung quy cũng không chống đỡ được các thượng sư Tây Nguyệt cùng lúc ra tay, cuối cùng dần dần không chống đỡ nổi nữa.

Lúc này từ trong trận có một đạo ánh sáng màu vàng ẩn hiện, Tạ Phong Đường nhìn thấy vậy, liền kêu lên:

- Quả nhiên là Đại Ngũ Hành Độn Địa pháp, toàn lực ngăn cản.

Vù vù vù.

Vài người thượng sư đồng thời giơ tay lên, đánh về phía ánh sáng màu vàng trong trận, linh khí kích động, khiến trận pháp hỗn loạn.

Thấy cương phong trong trận dần tiêu tan, không còn khả năng chống đỡ. Đúng lúc này, trong trận bỗng nhiên có ánh sáng màu xanh mãnh liệt phát ra, một đạo hỏa quang từ trên trời giáng xuống, nện vào chính giữa trận pháp, rít gào cuốn ra, tạo thành ánh sáng ngút trời màu vàng.

Tạ Phong Đường ngẩn ra:

- Thiên hỏa từ nơi nào đến vậy?

Triệu Hi Lương ở phía sau nhìn thấy vậy, sắc mặt đại biến:

- Không hay rồi, thiên hỏa đốt mộc, dùng hỏa sinh thổ, đây là đang gia tốc cho Đại Ngũ Hành Độn Địa pháp, bọn họ có cao nhân trận đạo ra tay tương trợ.

Nếu như nói lúc trước có kẻ ra tay là do trùng hợp, vậy thì lần này thiên hỏa rót xuống không thể là trùng hợp được nữa.

Ngũ hành tương sinh, hỏa sinh thổ.

Học viện Tây Nguyệt bày ra Tỏa Thiên Cục, thì cũng phải đoán được đối phương sẽ dùng Đại Ngũ Hành Độn Địa Pháp để đối phó, chính vì vậy mà không ai trong số họ sử dụng pháp thuật hệ hỏa, chính là để phòng ngừa đối phương lợi dụng nó để làm gia tốc.

Không ngờ tới đối phương lại lợi dụng tính mộc của Thanh Cường trận, dẫn động thiên hỏa, phá vỡ kế hoạch của học viện Tây Nguyệt.

Lúc này đây, mọi người đều trở nên vội vã, toàn lực xuất kích, linh khí ngút trời. Thanh Cường trận cuối cùng cũng không duy trì nổi, dưới sự tấn công dồn dập đang từ từ tan rã.

Tạ Phong Đường như cơn gió xuyên qua rừng trúc, đánh ra phía trước một chưởng.

Chưởng này mang theo vô vàn thanh khí, trực chỉ vào ánh hào quang. Cùng lúc đó, ánh sáng màu vàng cũng thả ra một mãnh liệt. Một tiếng nổ vang dội phát ra, sau đó liền biến mất, để lại một hố sâu rộng trên mặt đất.

- Khốn khiếp.

Trơ mắt nhìn kẻ địch trước mắt nhìn biến mất, Tạ Phong Đường tức giận rống lên.

- Để bọn họ chạy thoát rồi?

Ti Nguyệt Nhi từ trên không trung hạ xuống, nhìn chung quanh một chút rồi ngơ ngác hỏi.

Các thượng sư của Học viện Tây Nguyệt liên thủ ra tay, còn có thêm cả Tạ Phong Đường chấp chưởng đại cục, nhưng vẫn để mấy tên tiểu tử kia chạy thoát, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đúng là mất mặt Tây Nguyệt phái mà.

Tạ Phong Đường tức giận hừ một tiếng:

- Chỉ cần bọn họ mang theo Đường Kiếp, chạy đến đâu cũng thể thôi.

Nói xong phất tay một cái, biên lai vay tiền của Đường Kiếp đã nằm trong tay ông ta.

Ánh sáng màu vàng hiện lên, hơn mười người đột nhiên xuất hiện trên một cánh đồng rộng bát ngát.

Vừa xuất hiện, một người trong số đó đột nhiên phun ra một ngụm máu, ngã lăn ra đất.

- Chu Vận.

Cố Trường Thanh hô lên, chạy tới đỡ lấy người thuộc hạ Ứng Đường, chỉ thấy người đó đã chết.

Chưởng gia của Tạ Phong Đường, dù không đủ khả năng giữ bọn họ lại, nhưng vẫn thừa sức khiến mọi người bị thương không nhẹ. Người tên là Chu Vận này bị công kích trực diện, người thì tới được đây, nhưng mệnh thì lưu lại đó.

Nhìn người thủ hạ chết trước mặt mình, trong lòng Cố Trường Thanh không khỏi đau buồn.

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, đếm một chút, phát hiện chỉ còn có mười năm người.

Ở thành Vạn Tuyền Ứng Đường có hơn bốn mươi thuộc hạ tài giỏi, chỉ một trận chiến đã thương vong hơn phân nửa.

- Đường Kiếp.

Một tiếng hét vang lên.

Một gã Ứng Đường xông tới kéo Đường Kiếp gầm lên:

- Tất cả đều bởi vì người, đều bởi vì người.

Gã điên cuồng đâm đá vào người Đường Kiếp.

Đường Kiếp chỉ lạnh mặt nhìn lại gã, cũng mặc cho đã phát tiết.

Hắn chỉ thấp giọng nói:

- Người lần trước đánh ta, vừa mới chết đấy.

- Người đang uy hiếp ta?

Gã thủ hạ Ứng Đường phản nộ cực điểm.

Đường Kiếp lắc lắc đầu:

- Ta từ trước tới giờ chưa uy hiếp ai bao giờ.

Kẻ đó tức quá hóa cười, níu lấy cổ Đường Kiếp gào lên:

- Bây giờ ta sẽ làm thịt ngươi, xem ngươi...

- Cổ Bách dừng tay.

Cổ Trường Thanh quát ra một tiếng.

- Ứng chủ.

Người tên là Cổ Bách lập tức đứng im.

Cổ Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Tiến vào Ứng Đường, đi nước Văn Tâm, vận mệnh của mọi người đều đã được ấn định. Hoặc là hoàn thành nhiệm vụ trở về quê hương, hai là nhiệm vụ thất bại, chết nơi tha hương. Chuyện trong kiếp này, hoặc là giết người hoặc là bị giết mà thôi. Có người huynh đệ đã ra đi, tất nhiên chúng ta sẽ thương tâm, nhưng cũng không thể để bọn họ chết vô ích. Người

không cần ta phải giải thích với người tầm quan trọng của Đường Kiếp chứ?

Lúc này Cổ Bách mới không cam lòng buông Đường Kiếp ra, ngẫm nghĩ một chút, vẫn không cam lòng, quay lại ngoan độc đá hấn một phát.

Sau đó Cổ Trường Thanh mới nhìn ra xung quanh, nói:

- Nơi này không phải nơi nằm trong kế hoạch. Chưởng kia của Tạ Phong Đường, tuy không thể khiến Đại Ngũ Hành Độn Địa pháp dừng lại, nhưng khiến nó không thể hoạt động bình thường. Khổng Ngũ Lang, người dẫn người đi phụ cận xem xét một chút. Trước tiên phải làm rõ xem chúng ta đang ở nơi nào, tìm một vài bộ quần áo về đây, chúng ta phải thay y phục.

- Vâng.

Một gã thủ hạ Ứng Đường dẫn theo hai người nữa, vội vàng rời đi.

Lúc này Cổ Trường Thanh mới đi tới trước mặt Đường Kiếp, nói:

- Tây Nguyệt phái làm thế nào mà tìm được bọn ta? Còn người tại sao lại giúp bọn ta?

Đường Kiếp cười hì hì nhìn Cổ Trường Thanh:

- Người trước kia chỉ có một câu hỏi, đó là ta có phải Đường Kiệt hay không? Giờ bắt được ta rồi, thì câu hỏi thứ hai là Binh Giám ở nơi nào? Vừa nãy lại có thêm câu hỏi thứ ba, Tây Nguyệt phái làm sao tìm được tới đây, liền sau đó lại có câu hỏi thứ tư là tại sao ta lại giúp các người... Người không thấy điều này rất thú vị sao? Người bắt ta đi, nhưng lại không thu được đáp án mà mình mong muốn, ngược lại điều người nghi hoặc càng ngày càng nhiều.

Bụp.

Gã đâm mạnh một cú vào bụng Đường Kiếp.

Thu lại năm đâm, Cổ Trường Thanh nói:

- Ta muốn là đáp án, không phải sự mỉa mai của người.

Đường Kiếp đau nhe răng trợn mắt:

- Đáp án? Đáp án chính là bởi vì cách làm của người, hiện tại hơn phân nửa Tây Nguyệt phái đã cho rằng ta chính là Đường Kiệt rồi. Người cho là dưới tình huống này, ta mà rơi vào tay bọn họ, đối với ta là chuyện tốt hay sao?

Cổ Trường Thanh gật gật đầu:

- Cho nên người mới tình nguyện để chúng ta bắt đi, cũng không muốn rơi vào trong tay Tây Nguyệt phái?

- Còn không phải đều là do các người hại sao? Ta đã nói rồi, ta không phải Đường Kiệt, nhưng các người lại cứ muốn ta phải nhận là Đường Kiệt. Cho dù trở lại Tây Nguyệt phái, đa phần cũng sẽ bị tra khảo. Bọn họ cũng không giống các người, nếu cảm thấy không chiếm được, có khi nhất quyết chém xuống một đao làm thịt luôn ta, rồi đổ tội lên đầu các người là xong.

- Cái rắc rối. Nếu người không muốn quay trở lại Tây Nguyệt phái, vậy tại sao còn phải dẫn bọn họ đến?

Cổ Bách lớn tiếng nói:

- Ủng chủ, tiểu tử này không một câu nào là nói thật, ta thất hay là cứ trực tiếp dùng Sưu hồn đi.

Hai người bằng hữu của gã chết trong lúc chiến đấu với Tây Nguyệt phái, hận ý với Đường Kiếp đã ăn vào xương tủy.

- Đúng vậy, dùng Sưu hồn thuật đi.

- Ủng chủ, dùng đi.

Những người khác cũng bắt đầu nhao nhao lên.

Ai mà không có bằng hữu chứ? Đường Kiếp hại bằng hữu bọn họ chết nhiều như vậy, người hận hận sao chỉ dùng ở một người?

Cố Trường Thanh còn đang do dự.

Phương pháp Sưu hồn cũng không đáng tin cậy lắm, rất có thể sẽ bỏ sót tin tức quan trọng, nếu không phải không còn cách nào khác, Cố Trường Thanh cũng không muốn dùng tới. Nhưng hiện tại xem ra, không cần Sưu Hồn thuật thì cũng không được rồi.

Tây Nguyệt phái có thể tìm tới một lần, hơn phân nửa là đã ở trên người hắn động tay động chân. Nếu không tìm được nguyên nhân, thì thứ đợi bọn họ vẫn là truy sát không ngừng.

Nghĩ vậy, Cố Trường Thanh cuối cùng cũng gật đầu.

Cố Bách nhẹ răng cười độc ác, tiến lên phía trước, âm thanh hung dữ nói:

- Tiểu tử, cơ hội cuối cùng cho ngươi. Nói ra sự thật, hoặc là ta dùng bùa Sưu hồn tự tìm sự thật.

Ánh mắt Đường Kiếp nhìn hắn lộ vẻ đồng tình.

- Muốn tự tìm tới cái chết.

Bị ánh mắt của Đường Kiếp chọc tức giận, hai tay Cố Bách nắn động ấn pháp, bắt đầu sử dụng thuật Sưu hồn.

Thuật Sưu hồn là pháp thuật bậc cao, bởi vì liên quan tới linh thức, nên bình thường chỉ những người đạt tới Thiên Tâm cảnh mới có thể học tập.

Bởi vì người trong Ưng Đường thường phải dùng tới thuật pháp này, nên bọn họ mới được học tập vượt cấp. Tuy nhiên cũng chỉ là có thể miễn cưỡng sử dụng, nên cũng không dùng để chế bùa được, vì vậy mà khi Trang Thân ra tay mới cần tới bùa Sưu hồn.

Lúc này gã đang liên tục tạo ra các ấn pháp, tay biến hóa nhanh chóng, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, có thể thấy được để thi triển thuật này đã hao tổn quá nhiều sức lực của gã.

Một lát sau gã mới vận pháp xong, ngón tay chạm vào trán Đường Kiếp.

Có rất nhiều thuộc hạ của Ưng Đường đã vây quanh hắn, đề phòng hắn động dậy trốn tránh.

Nhưng Đường Kiếp cũng không trốn tránh, chỉ nhìn theo ngón tay Cổ Bách chạm vào trán mình, trong mắt lộ ra ý cười.

Ánh mắt hắn rơi vào trong mắt Cổ Trường Thanh, trong lòng của gã khẽ run lên, muốn ngăn cản Cổ Bách, nhưng cuối cùng không hề nói gì cả.

Cổ Bách chạm vào trán Đường Kiếp, vận chuyển linh lực mãnh liệt hướng về tâm trí Đường Kiếp rót xuống.

Theo như thông thường, thì kế tiếp chính là linh niệm cưỡng ép suy nghĩ của Đường Kiếp, tạo thành hình ảnh truyền vào trong đầu mình, đương nhiên Đường Kiếp cũng bởi vì vậy mà tinh thần sẽ lâm vào cảnh bị tấn công.

Nhưng thời khắc này, dưới ngón tay của Cổ Bách, gã chỉ cảm thấy linh lực như đánh lên một hàng rào, nhất thời không thể đột phá được. Trong

lòng gã ngẩn ra, nghĩ thầm ý thức của tiểu tử này thật hùng mạnh, nhưng lơ đãng không chú ý, chỉ tăng mạnh linh khí tiếp tục tấn công.

Nhưng ngay sau đó, trước mắt gã một mảnh trống trải, chỉ có điều thứ gã thấy không phải hình ảnh trong ý nghĩ của đối phương, mà là một biển máu mênh mông.

Bản thân gã rơi vào trong biển máu, xung quanh đều là máu, cuồng phong gào thét, sóng cuộn từng cơn. Cổ Bách sợ hãi nhìn cảnh mờ mịt này, bật thốt lên:

- Đây là nơi nào?

- Không có ai trả lời gã.

Đây là trận chiến về mặt ý thức, âm thanh của gã cũng chỉ là âm thanh vang lên trong ý nghĩ. Trong biển máu mênh mông này, thứ đáp lại gã chỉ có tiếng gió rít gào càng lúc càng kịch liệt.

- Grào!

Tâm trí Cổ Bách vang lên một tiếng hồ gầm kinh người.

Lúc này gã mới thấy rõ, ở điểm cuối cùng của biển máu, có một con hồ khổng lồ đầu đội trời chân đạp đất, nhe răng mở ra chiếc miệng khổng lồ đỏ au màu máu.

Sau đó, biển máu như sôi trào, chiếc miệng khổng lồ của con hồ đang lao về phía gã, như một chiếc động lớn màu đen, cắn nuốt cả tinh thần và thể xác gã...

- Không.

Cổ Bách hoảng sợ hô lên.

Giữa đồng không mông quạnh, Cổ Trường Thanh thấy Cổ Bách đột nhiên ngửa đầu phun ra một ngụm máu tươi, cứ như vậy thẳng tắp ngã xuống.

- Cổ Bách người làm sao vậy?

Mọi người vội vàng tiến lên đỡ gã dậy.

Chỉ thấy hai mắt Cổ Bách chậm rãi mở ra.

Đôi mắt vô thần.

Gã ngây ngô nhìn mọi người trước mắt, dường như không nhận ra ai cả, chỉ bật cười ngây dại.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều kinh ngạc.

Cổ Trường Thanh ra tay nhanh như chớp, hai ngón tay đặt trên cổ Cổ Bách, sắc mặt trắng bệch nói:

- Sư hồn thất bại, phản phệ lại bản thân... gã trở thành kẻ ngốc rồi.

Lời Cổ Trường Thanh nói ra, giống như một đạo thiên lôi đánh lên đỉnh đầu mọi người.

Chỉ có Đường Kiếp vẫn ung dung ngồi trên mặt đất, hắc lăm hắc nói:

- Ta đã nói rồi mà, ta từ trước tới nay không uy hiếp ai cả.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Chiếc Hộp

Cổ Bách chết rồi.

Bị Cổ Trường Thanh bóp chết.

Cổ Trường Thanh thà rằng tự tay giết chết gã, cũng không muốn thủ hạ của mình trở thành một người ngu ngốc sống vạ vật trên cõi đời này.

Nhẹ nhàng vuốt hai mắt Cổ Bách nhắm lại, Cổ Trường Thanh nhìn Đường Kiếp:

- Người lại hại chết một vị huynh đệ của ta.

- Không liên quan gì tới ta cả, bí thuật ta nắm giữ, chỉ có thể kháng cự lại thuật Sưu hồn, chứ không đến mức khiến người thi pháp bị phản phệ. Nói chung là tại bản thân gã cả thôi, tu luyện chưa tới độ cao siêu mới bị rơi vào kết quả đó.

Đường Kiếp không hề phủ nhận trả lời.

Mặc dù vừa rồi hẳn còn luôn miệng nói, ông đây chưa bao giờ uy hiếp người khác.

- Nhưng ít nhất người cũng có thể nói trước.

Một gã thuộc hạ Ứng Đường buột miệng kêu lên.

Ánh mắt Đường Kiếp nhìn gã như nhìn kẻ ngớ ngẩn vậy.

Hắn cũng không chê cười đối phương nói lời ngu ngốc, chỉ thản nhiên trả lời:

- Cho dù ta nói, các người sẽ tin sao?

Đúng vậy.

Sẽ tin sao?

Có một số việc, không thử thì vĩnh viễn cũng sẽ không tin đâu.

Cố Trường Thanh hắc hắc cười nói:

- Được, được lắm Đường Kiếp. Người quả nhiên là có chuẩn bị kỹ càng. Hiện tại xem ra, người thực sự là cố ý rơi vào tay chúng ta rồi.

- Nếu ta nói không phải vậy, kỳ thực ta chính là Đường Kiệt, ta cũng chỉ bởi vì cơ duyên mới học được thuật pháp này, ngại nhất định không tin.

Đường Kiếp cười nói.

- Vậy cơ duyên của người thực quá nhiều rồi đấy.

Đường Kiếp xua xua tay, không biết xấu hổ trả lời:

- Đúng vậy, có lẽ là được trời cao ưu ái.

- Đáng tiếc, ông trời lại để cho người rơi vào tay chúng ta. Ta nhất định sẽ khiến cho người, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Triệu Tân Quốc túm lấy Đường Kiếp hung ác nói.

Đang muốn nện một đấm vào mặt hắn, Đường Kiếp bộ dạng uể oải nói:

- Người thứ ba.

Triệu Tân Quốc nghe thấy vậy chấn động, nắm đấm cứ giương trên không trung, không hạ xuống được.

Cố Trường Thanh cũng chỉ hắc hắc cười.

Tiếng cười của gã càng lúc càng lớn, cuối cùng ngửa mặt lên trời cười ha hả. Cả cánh đồng rộng mênh mông đều vang vọng tiếng cười của gã.

Cuối cùng, Cố Trường Thanh cũng dừng lại.

Gã gật đầu nói với Đường Kiếp:

- Được, được lắm! Đường Kiếp, người được lắm, dám đùa bỡn chúng ta. Tuy nhiên, nếu người nghĩ không thể Sưu hồn, thì không thể giết người, chúng ta cũng không làm gì được người, thì thực sai lầm rồi.

Nói xong ánh mắt gã lóe lên hận ý:

- Không thể giết người, không có nghĩa không được làm gì người. Không giao ra Binh Giám, thì mỗi ngày ta sẽ chặt một phần cơ thể người xuống. Hôm nay ngày đầu tiên, vậy cứ lấy đi năm ngón tay của người trước.

Nói xong, ánh đao trong tay Cố Trường Thanh lóe lên, bổ xuống bàn tay Đường Kiếp. Nhưng không thể chém đứt tay hẳn, Cố Trường Thanh khẽ ý một tiếng, năm ngón tay cuối cùng cũng rơi xuống.

- A...

Đường Kiếp kêu một tiếng đau đớn, mười ngón tay nối liền với tim, lần này một lúc bị chặt năm ngón tay, hẳn đau muốn bất tỉnh.

Cố Trường Thanh lạnh lùng nói:

- Ngày mai lại chặt một bàn tay của người, ngày kia móc một con mắt, nếu người vẫn tiếp tục cứng đầu, ta sẽ thiến người, nhiều nhất là bảy ngày, biến người thành một cây gậy, thành phế vật vĩnh viễn.

Không vào bách luyện mà bị thương nặng, mất đi một phần cơ thể, trừ phi ngay lập tức được trị thương, nếu không rất khó khôi phục được như cũ.

Cho dù là có Đại Năng ra tay nối lại... nhưng rất khó có thể tu luyện, cả đời chỉ có thể dừng lại tại đây.

Mới đứt năm ngón tay thì vẫn còn tốt chán, nếu là đứt cả cánh tay, Thiếu Hải Động Kim Quyết coi như bị phế bỏ. Nếu ngay cả mệnh căn tử cũng cắt, thì không chỉ hủy diệt hạnh phúc đời người, mà còn tuyệt đường con cái.

Bởi thế uy hiếp của Cố Trường Thanh, thực sự là có tác dụng đấy. Mà gã lại ra tay quyết đoán, càng chứng minh gã không phải chỉ là kẻ dọa suông.

Năm vật xuống vũng máu, Đường Kiếp cũng phát ra tiếng cười trầm thấp:

- Được, người cũng được lắm. Gọt người thành gậy... cho dù là kiếp nạn Hồng Mông năm đó, lục đại phái liên thủ chống địch, cũng chưa gặp phải thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, Ưng Đường các người thì lại dùng rồi. Được lắm, được lắm, x em ra đây chính là tác phong của Thiên Thần Cung. Để xem nào, bảy ngày... Cố Trường Thanh, ta sợ người không có đủ bảy ngày mà tra tấn ta đâu.

- Người nói cái gì?

Mọi người đều tròn mắt nhìn Đường Kiếp.

Không ngờ đến bước đường này, Đường Kiếp vẫn dám nói ra những lời như vậy.

Cố Trường Thanh hừ một tiếng:

- Không phải đạ hạ phương pháp truy tìm tung tích trên thân thể người sao? Tuy rằng không biết bọn người đã dùng phương pháp nào, nhưng chắc cũng chỉ là bí thuật dựa theo huyết mạch truy tìm tung tích. Nếu đã là bí thuật, chỉ cần dùng phương pháp che đậy là có thể giấu diếm được, lúc trước là bọn ta sơ suất không nghĩ tới phương pháp này. Nếu là huyết mạch...

Cố Trường Thanh nhặt năm ngón tay lên:

- Đây không phải là một bộ phận có huyết mạch của người sao? Kiều Lục, bắt vài con chim tới đây.

- Vâng.

Một gã Ưng Đường cho hai ngón tay vào trong miệng, huýt ra một tiếng sáo dài.

Chỉ một lát sau, trên không trung có một con chim nhỏ bay tới, đậu trên vai Kiều Lục.

Cố Trường Thanh buộc ngón tay Đường Kiếp trên người con chim, Kiều Lục hô lên một tiếng, con chim nhỏ cất cánh bay mất.

Nếu đã như vậy, năm ngón tay sẽ bay theo năm hướng khác nhau.

Đường Kiếp có chút khâm phục nhìn Cố Trường Thanh:

- Đúng là một phương pháp hay. Nếu không thể ẩn giấu chính mình, thì thà để cho đối phương một vài lựa chọn, khiến đối phương rối loạn, truy binh sẽ ít đi.

- Như vậy cũng có nghĩa là, Tây Nguyệt phái đích thực dùng huyết mạch để truy tìm tung tích?

Cố Trường Thanh cũng nhanh chóng hiểu được ý tứ trong lời nói Đường Kiếp.

Đường Kiếp hơi ngấn người ra, cuối cùng cười khổ nói:

- Quả nhiên là lợi hại, một câu lỡ miệng đã khiến người bắt được nhược điểm.

- Tuy nhiên ta lại không yên tâm được, ai mà biết được, câu nói của người có phải là nói lỡ hay không?

Nói xong Cố Trường Thanh lại điểm vài cái lên người Đường Kiếp, lần này là phong ấn ngăn sự dao động của bí pháp tồn tại trên người hắn.

- Vấn đề chính là ở chỗ này đây.

Đường Kiếp cười ha hả:

- Cố Trường Thanh, người là người thông minh, vấn đề lớn nhất của người thông minh chính là nghĩ quá nhiều. Vì nghĩ quá nhiều, nên không biết nên lấy cái nào bỏ cái nào. Dù cho người có moi được sự thật từ ta, nhưng người lại tưởng là ta tương kế tựu kế thiết lập cạm bẫy lừa người. Cho nên... dù ta nói ta biết Binh Giám đang ở nơi nào, người sẽ tin ta sao?

Cố Trường Thanh lập tức cứng người lại.

Trong lúc đó, gã phát hiện Đường Kiếp mặc dù rơi vào tay mình, nhưng quyền chủ động lại vẫn nằm trong tay đối phương.

Loại cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Đường Kiếp giống như một viên bị, luộc như nhừ, nhai không nát, giã không bẹp, nắn không vỡ, giết cũng không giết được, sưu hồn cũng không sưu được, dùng khổ hình tra tấn cũng không sợ, thậm chí mỗi câu nói ra đều thật thật giả giả, không thể nhận biết được.

Cái biểu hiện phô trương của hắn, khiến mỗi một tin tức hắn nói ra đều có thể là cạm bẫy, làm người không dám tin tưởng, cũng mất đi ý nghĩa tồn tại.

Sở dĩ có thể như vậy, bởi vì ngay từ đầu tới cuối, hắn không hề có một chút biểu hiện sợ hãi.

Nỗi sợ hãi chính là thành tựu của việc thẩm vấn.

Nhưng mặc người làm chuyện gì, dùng thủ đoạn nào thẩm vấn hắn, nhưng đều phải hình thành trên cơ sở của nỗi sợ hãi. Trăm ngàn năm lịch sử vốn đã chứng minh được, người bị thẩm vấn không sợ khổ, không sợ chết, thì đa phần các loại thẩm vấn đều kết thúc trong thất bại.

Không nghi ngờ chút nào, Đường Kiếp chính là một kẻ như vậy.

Cùng với người bị thẩm vấn bất đồng, đó chính là biểu hiện của hắn không phải là điên cuồng, phản nộ, hay kiên cường, những cảm xúc mãnh liệt khi bị thẩm vấn. Mà ngược lại, biểu hiện của hắn bình tĩnh, khống chế cực kỳ tốt cảm xúc của bản thân. Đây là điều cực kỳ hiếm thấy, cũng là loại khiến người ta đau đầu nhất.

Gã không hề biết, đây chính là thành quả hắn thu được trên núi Hồ Khiếu, sau khi cùng yêu hồ giằng co.

Nếu như không có lần trải qua sinh tử kia, Đường Kiếp cũng chưa chắc đã làm được như hiện tại. Vừa thản nhiên vừa thông dong, đúng là một lần đi qua quỷ môn quan, khiến cho hắn có thể dứt bỏ sinh tử, dửng dưng đối mặt với mọi chuyện.

Sau khi hiểu được điều này, cái nhìn của Cố Trường Thanh với Đường Kiếp cũng dần dần thay đổi.

Sau đó hắn đột nhiên hắc hắc mỉm cười:

- Người là một đối thủ khá thú vị, nhưng người đừng nên nghĩ chỉ với mấy kỹ xảo đó là có thể đối phó được với ta, cũng không khỏi có mức quá khờ khạo đấy.

Nói xong Cố Trường Thanh cũng ngồi xuống.

Gã ngồi trên một tảng đá lớn, nhìn chăm chăm Đường Kiếp, một lúc lâu sau gã mới nói:

- Người không mang theo đao.

- Hà?

Đường Kiếp ngần người.

Cố Trường Thanh nói:

- Đoạn Tràn Đao, người không mang nó theo.

Đường Kiếp không tiếp lời, chỉ lạnh lùng nhìn Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh tiếp tục nói:

- Người không mang theo Đoạn Tràn Đao, không mang theo Chân Ngân Tiêu, không mang bùa pháp, thậm chí ngay cả một linh tiền cũng không đem theo. Lúc bắt được người, trên người người không có bất cứ thứ gì đáng giá cả. Học tập phương pháp kháng cự lại thuật Sư hồn, hạ thuật truy tìm tung tích huyết mạch, có thể nói là chuẩn bị trước cho sau này. Nhưng trên người người không có một vật dư thừa, giống như người biết trước khi người đi ra, chúng ta sẽ động thủ vậy.

- Nếu vậy thì sao chứ?

Đường Kiếp hỏi vặn lại.

- Người chết không cần tiếc của đâu.

Cố Trường Thanh trả lời:

- Người đã chuẩn bị hết mọi việc, nói vậy đây cũng chính là phương pháp chạy trốn chu đáo? Ta lẽ ra phải nghĩ ra từ lâu rồi, một kẻ không sợ chết, chưa chắc đã bởi vì hăn không sợ chết, mà bởi vì hăn biết sẽ không chết.

Sắc mặt Đường Kiếp cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Cố Trường Thanh không quan tâm tới việc tìm được Binh Giám hay không, ngược lại ý nghĩ xoay chuyển sang Đường Kiếp.

Cố Trường Thanh dùng giọng điệu âm u lạnh lẽo nói:

- Kiêu ngạo của người, to gan lớn mật, tự tin, còn dám ám toán chúng ta, đều bởi vì người tự tin mình có thể chạy trốn. Chính vì nguyên nhân này, người mới có thể chủ động giúp đỡ chúng ta khi Tây Nguyệt phái công kích. Có lẽ lời người nói không hoàn toàn là nói dối, hiện tại nếu người rơi vào tay Tây Nguyệt phái, đích xác không có lợi đối với người. Ngược lại nếu ở trong tay chúng ta, chúng ta không thể giết người, lại không có biện pháp gì với người, chính là cho người cơ hội.

Lần đầu tiên Đường Kiếp tái mặt, trên mặt không hề mang theo ý cười.

Cố Trường Thanh lại tiếp tục nói:

- Cho nên chỉ cần coi chừng người, chặt đứt mọi cơ hội chạy trốn của người, người sẽ thành thật hơn nhiều.

Đường Kiếp hừ một tiếng, không hề để ý tới gã.

- Tuy nhiên...

Cố Trường Thanh thay đổi giọng điệu:

- Từ chuyện này, trái lại có thể thấy được, Binh Giám chắc chắn không nằm ở Đào Nhiên Cư.

Đường Kiếp kinh ngạc:

- Làm sao người biết?

- Bởi vì người sẽ không yên tâm. Chính như người nói, hiện tại Tây Nguyệt phái cũng đã có thể kết luận người chính là Đường Kiệt. Nếu đã như vậy, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua việc lục soát Đào Nhiên Cư. Người có thể nghĩ thứ đó rơi vào tay Tây Nguyệt phái, đối với người chẳng có lợi gì cả, dĩ nhiên sẽ không ngốc nghếch tới mức giấu Binh Giám trong Đào Nhiên Cư... bọn họ cũng sẽ không đối đãi với người khách khí như ta, nếu chưa đào sâu ba thước đất chắc chắn sẽ không dừng tay đâu.

Nói tới đây, Cố Trường Thanh liền nở nụ cười:

- Không có ở Đào Nhiên Cư, vậy chắc chắn là ở một nơi khác. Vốn ta còn đang không rõ người sẽ di chuyển nó tới nơi nào, nhưng ta đột nhiên nhớ tới một việc...

Sắc mặt Đường Kiếp đột biến, tay cho nhanh vào trong lồng ngực sờ soạng.

- Không cần tìm nữa.

Trong tay Cố Trường Thanh xuất hiện một tờ biên lai, chính là giấy biên nhận chiếc hộp mà Đường Kiếp gửi vào buổi sáng.

Cố Trường Thanh nói:

- Vốn ta đang tò mò người gửi thứ gì, hiện tại xem ra, đa phần trong chiếc hộp đó chính là Binh Giám rồi. Có lẽ không chỉ có Binh Giám, mà còn có cả Đoạn Tràng Dao và nhiều vật khác nữa. Lâm Đông Thăng cũng thật ngu xuẩn, lại để cho người có cơ hội đem Binh Giám ra ngoài gửi đi. Đây đúng là biện pháp hay, dù người không ra khỏi học viện, nhưng cũng đã lạng lẽ mà di dời bảo vật đi. Đợi chúng ta bắt người đi, sau đó người mới thi hành kế hoạch chạy trốn, tất nhiên lúc đó có thể ở bên ngoài lấy lại Binh Giám, rồi cao chạy xa bay, sau này không ai có thể làm gì được người.

Nghe thấy vậy, Đường Kiếp đột nhiên ôm bụng cười ha hả.

Một gã thuộc hạ Ứng Đường đá hắt một phát quát lên:

- Người cười cái gì?

Đường Kiếp chỉ vào Cố Trường Thanh càng cười to hơn:

- Ta cười các người tự cho mình là đúng. Cái hộp kia đúng là do ta gửi ra ngoài đấy, nhưng bên trong căn bản chẳng có Binh Giám gì cả. Người muốn tìm chiếc hộp đó, chỉ như là dùng giỏ trúc múc nước, như đã tràn xe cát mà thôi.

- Đúng hay sai, thì chung quy cũng phải nhìn nó là gì mới biết được. Cho dù là không phải, thì cũng là thứ quan trọng gì đó, nói không chừng chúng ta sẽ tìm được chút manh mối ở đó.

Nói xong Cố Trường Thanh ra lệnh cho mọi người:

- Để Lâm Đông Thăng đi tra xét đi, thương đội học viện Tây Nguyệt do ai phụ trách, đồ gửi đi nơi nào.

Một gã đệ tử Ưng Đường lấy ra một lá bùa, liên hệ với Lâm Đông Thăng.

Đường Kiếp lạnh lùng nhìn Cố Trường Thanh nói:

- Vậy người cũng phải cẩn thận một chút, không chừng đó là cạm bẫy đấy.

Cố Trường Thanh đầu tiên là ngần người ra, sau đó lập tức lắc đầu cười nói:

- Thực sự phải thừa nhận, từ khi ta gia nhập Ưng Đường đến nay, người là kẻ thực lực kém nhất cũng khó đối phó nhất mà ta gặp được. Không có ai giống như người, khiến cho Ưng Đường có chịu tổn thương lớn như vậy. Cho nên chỉ cần người nói một câu đe dọa, cũng có thể khiến ta hết hồn... Dù phải hay không phải cạm bẫy, ta cũng sẽ không trốn tránh. Người đang nắm trong tay ta, những thứ mà người có, tất nhiên cũng đều ở trong tay ta.

- Nhưng đó chưa chắc đã là thứ mà người muốn.

Đường Kiếp thản nhiên nói.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Chịu Chết

Mùa xuân tới, thối tan lớp băng trên Hoàng Hà và Trường Giang, làm cho thương lộ thông suốt.

Trên Cổ Đạo, thương nhân đi lại tấp nập như dật cử.

Một đội buôn đang từ phương xa chậm rãi đi đến, trên xe treo ba lá cờ.

Một trong những lá cờ đó có thêu chữ Lê, chứng tỏ đây là đoàn xe của cửa hàng Lê gia tại Vạn Tuyền Thành

Trên một lá cờ hình tam giác lại thêu một con sư tử mạnh mẽ, cho biết tiêu cực phụ trách đoàn xe này ở bên trong thành chính là Hùng Sư.

Lá cờ ở chính giữa là Ngân Nguyệt Kỳ, là dấu hiệu của Tây Nguyệt phái, đại biểu cho hàng hóa này đang vận chuyển tới Tây Nguyệt phái.

Vương Khôi ngồi ở phía trước xe ngựa, cảnh giác nhìn bốn phía.

Một tên trẻ tuổi dường như cảm thấy khát nước, rời khỏi vị trí chạy tới phía sau xe lấy nước uống, bị Vương Khôi Chung nhìn thấy. Y liền chỉ ngón tay thô to về phía gã đó, mắng:

- Thủy Sinh, nhóc con nhà người sao lại lười biếng như thế, còn không mau trở về vị trí đi.

Tên nhóc tên Thủy Sinh kia hậm hực lùi lại mấy bước, trở về bên cạnh chiếc xe thứ hai, đỡ chuôi đao than thở:

- Không có chuyện gì, sao phải căng thẳng như vậy. Chuyển áp tiêu Tây Nguyệt thật không thú vị, ai dám cướp hàng của Tây Nguyệt phải chứ?

Một ông già đi bên cạnh lập tức cho tên Thủy Sinh kia một cái bạt tai, nói:

- Câm miệng, tiểu tử thôi. Để có được lần áp tiêu này, cục chủ đã phải mất rất nhiều công sức mới có thể lấy được hàng từ Lê gia. Người khác muốn tiếp nhận còn không được, ngươi lại chê là không thú vị sao? Người nghĩ phải gặp cướp mới là thú vị hả? Không ai dám động tới hàng hóa của Tây Nguyệt phải là bởi vì bọn họ sợ hãi uy phong của tiêu cục Hùng Sư. Còn nữa, một đường sông núi trắc trở, cho dù không có trộm cướp thì cũng vẫn có một vài dã thú tinh quái ẩn núp trên núi. Chúng ta phải hết sức thận trọng, nếu không cũng không có quả ngon để ăn đâu.

- Đã biết.

Thấy tên thanh niên kia không nói gì nữa, Vương Khôi Chung hài lòng gật đầu, cảm thấy ông già này đáng tin cậy, liền gọi một tiếng:

- Lão Lưu, phía trước có mười tám rãnh mương. Người mang vài người đi trước xem qua địa hình rồi quay lại dẫn đường đi.

- Vâng, nhị đương gia.

Ông già lên tiếng đáp lời rồi nhanh chóng sắp xếp nhân sự.

Vài tên hạ nhân lên ngựa, đang chuẩn bị xông lên phía trước thì đột nhiên thấy ở phía trước bụi mù cuồn cuộn. Từ trong màn bụi mù ấy bỗng có hơn mười người áo đen lực lưỡng cưỡi ngựa lao ra, chính là tiến thẳng về phía bên này.

Vương Khôi Chung căng thẳng tột cùng, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Trong lòng y vẫn còn ôm ảo tưởng, liếc mắt về ông già Lưu một cái. Ông già kia hiểu ý, lập tức giơ tay lên nói:

- Đoàn xe đi sát vào bên cạnh, có thể lối đi sẽ nhỏ đấy.

Đồng thời ông ta cũng nắm chặt chuôi đao trong tay, cẩn thận nhìn đám người đang ở phương xa kia.

Trong nháy mắt, nhóm người cưỡi ngựa kia đã xông đến gần, nhưng chúng vẫn không giảm tốc độ, lao thẳng tắp về phía đoàn xe.

Ông già Lưu ngồi ở trên ngựa, vội kêu lên:

- Tiêu cục Hùng Sư áp hàng, trên đường đi quá vùng đất trù phú này, không biết vị nào là chủ quản...

Ông ta còn chưa dứt lời đã thấy tên áo đen cầm đầu xuống tay. Một đạo hào quang hiện lên, ngay lập tức, đầu người bay vút lên trời, lỗ cổ phun ra suối máu.

Đầu người kia lăn lộn trên không trung rồi rơi vào đúng ngực của Vương Khôi Chung. Vương Khôi Chung kinh hãi nhảy dựng lên:

- Là tu giả.

Vừa rồi y đã thấy rõ ràng, chỉ có tu giả mới có thể sử dụng thuật pháp.

Vương Khôi Chung la lên:

- Chư vị tiên gia, đây là hàng của Tây Nguyệt phái..

- Quả đúng là Tây Nguyệt phái.

Một tiếng nói lạnh như băng vang lên:

- Giết sạch, một tên cũng không để lại!

Tiếng nói ngày kéo theo rất nhiều tiếng kêu tuyệt vọng cùng những tiếng gào thét hô giết lạnh thấu xương.

Hơn mười gã áo đen kia cứ như vậy đánh tới đoàn xe, trong nháy mắt không gian đã nhuộm đầy máu.

- Không!

Vương Khôi Chung hô to. Những kẻ trước mắt này không chỉ muốn hàng mà còn muốn cả mạng sống.

Y rút đao ở bên hông ra, chém về phía tên áo đen trước mặt, tuyệt vọng hét lên:

- Lão tử liều mạng cùng các người.

Người áo đen kia chỉ hừ nhẹ một tiếng, cũng không né tránh mà là thúc ngựa xông tới bên người Vương Khôi Chung. Thân thể của vị tiêu cục Hùng Sư này đột nhiên rung lên rồi lập tức nổ thành vô số khối thịt vụn rơi xuống Cổ Đạo.

Chỉ trong nháy mắt, một đoàn xe hơn hai mươi người đã bị giết chết sạch sẽ.

Thấy cảnh này, Đường Kiếp giậm dừ nhìn Cổ Trường Thanh, nói:

- Chỉ là đoạt đồ mà thôi, sao phải sát hại toàn bộ mọi người như vậy?

Cổ Trường Thanh phất phất tay, hơn mười tên Ưng đường cấp dưới đã lục tung đoàn xe, bắt đầu tìm kiếm.

Sau đó, Cổ Trường Thanh mới chậm rãi nói:

- Thứ nhất, mặc dù biết hàng hóa của Tây Nguyệt học viện đều do cửa hàng Lê gia vận chuyển, nhưng chúng ta không biết là có đúng là ở trên

đoàn xe này không. Cho nên, trước khi tìm ra đồ vật này, không thể để cho bọn họ biết được mục đích của chúng ta. Thứ hai là do ta cũng không yên tâm về người. Ai biết được, liệu đây có phải là kế hoạch người sắp xếp để chạy trốn hay không? Nếu như vậy, hầu hết những người trà trộn trong đó đều là sát thủ, cũng rất nguy hiểm. Nếu người thấy đau lòng, vậy thì nên tự trách mình đã gửi đồ vật kia đi, làm liên lụy tới người khác.

- Người đã giết người lại còn muốn tạt nước bẩn lên người ta sao?

Đường Kiếp cười lạnh nói.

- Vốn chính là người kéo người xuống nước.

Cố Trường Thanh ngạo nghễ trả lời:

- Nếu như người thật sự có lương tâm thì cần gì phải làm liên lụy đến người vô tội

- Người thôi lắm!

Đường Kiếp chửi Cố Trường Thanh một tiếng:

- Kiểu ngụy biện của các người, ta đã nhìn nhiều lắm rồi. Rõ ràng là chính mình làm ác, lại muốn đẩy trách nhiệm đến thân người khác. Người nghĩ rằng mình muốn làm gì thì làm, chỉ cần cố gắng một chút là có thể kéo người ta xuống nước sao? Hoang đường cực điểm. Ủ! Ta thừa nhận quả thật đã làm liên lụy đến người vô tội, nhưng ta chưa bao giờ chủ động làm hại bất kỳ kẻ nào chết đi chỉ vì muốn cầu sự sống cho bản thân. Nếu như vì để ta sống mà làm cho nhiều người tử vong, như vậy ta thà chết đi còn hơn. Chẳng phải là tất cả quân tử kết thù, kết cục đều là tự sát để tránh liên lụy đến người vô tội sao? Đặt mình đứng ở lập trường kẻ ác, sau đó chỉ trích bất kỳ người nào mang lòng chính nghĩa, chỉ cần có lợi cho mình sẽ không ngần ngại việc hại người, đây chính là kỹ xảo đám ác độc các người hay dùng. Đáng tiếc kỹ xảo đó lại vô dụng đối với ta. Đường Kiếp ta xưa nay

chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ trở thành thánh nhân làm thiện thiên hạ, nhưng cũng không đến nỗi phát rồ đến như vậy. Cho dù người có nói như thế nào thì cũng đều không thể thay đổi được dòng máu tàn nhẫn, hung bạo của người dẫu.

- Muốn chết!

Cố Trường Thanh lạnh lùng, tát mạnh một cái lên mặt Đường Kiếp.

Đường Kiếp hơi mở miệng, phun một ngụm máu về phía Cố Trường Thanh, nhưng y đã nhanh chóng né đầu tránh được.

Đúng lúc này, một người mặc áo đen đi tới bấm bảo:

- Ưng chủ, không tìm thấy.

- Để cho toàn bộ đệ tử Âm Đường cùng hành động, tiếp tục kiểm tra các đoàn xe khác.

Cố Trường Thanh hạ lệnh.

- Nhưng thưa Ưng chủ, như vậy rất dễ bị bại lộ.

Một gã thủ hạ Ưng đường vội kêu lên.

- Thì sự nghiệp vĩ đại của Thiên Thần cung, hy sinh là điều tất yếu.

Cố Trường Thanh thản nhiên nói.

Đường Kiếp lập tức châm chọc nói:

-Ồ, vậy các người cũng là vật hy sinh của Thiên Thần cung sao?

Lời vừa nói ra, lập tức tất cả thuộc hạ Ưng đường đều trở nên buồn bã.

Sau khi bắt cóc Đường Kiếp, Tây Nguyệt phái đã lập tức tập kích Ưng đường, đồng thời cũng phái người khởi binh hỏi tội Thiên Thần cung.

Đương nhiên Thiên Thần cung đã có chuẩn bị đối với việc này, ngay lập tức tuyên bố đám người Cố Trường Thanh phản nghịch Thiên Thần cung, phân rõ giới hạn với Cố Trường Thanh và cũng bồi thường cho Tây Nguyệt phái.

Đây là sách lược đối phó mà Thiên Thần cung đã sớm chuẩn bị tốt. Đương nhiên đây chỉ là hình thức bề ngoài, đối với người trong Ưng đường mà nói, chỉ cần bọn họ trở lại Mạc Khâu, sẽ được đối đãi như những vị anh hùng đấy.

Nhưng điều này chỉ xảy ra khi bọn họ có thể cầm Binh giám trở lại mà thôi.

Nếu không thể cầm về được, như vậy con rơi thật sự là con rơi rồi.

Trong lòng Cố Trường Thanh và tất cả mọi người đều hiểu rõ điều này.

Thời khắc này, lời nói của Đường Kiếp đã chọc trúng tâm sự của mọi người. Cố Trường Thanh lạnh lùng giơ tay tay chém xuống một đao vào cánh tay trái của Đường Kiếp.

Một đao kia nhanh như chớp, hung ác dị thường, trong tích tắc đã chặt đứt cánh tay của Đường Kiếp, khiến Đường Kiếp đau đến mức muốn ngất đi.

Lúc này, Cố Trường Thanh mới lên tiếng nói:

- Miệng lưỡi bén nhọn thì có lợi ích gì? Đây là phần hôm nay ngươi phải giao.

Nói dứt tay liền dứt tay, Cố Trường Thanh làm việc cực kỳ quyết đoán, không chút do dự. Thời khắc này, đã có tên đệ tử nhanh chóng mang cánh tay của Đường Kiếp đi ra ngoài.

Đường Kiếp đau đến mức lạc cả giọng, nhưng vẫn cười lạnh nói:

- Được, ta chờ người ngày mai chém đi một chân của ta, nhưng ta chỉ sợ người không kịp thôi.

Sắc mặt của Cố Trường Thanh hơi biến đổi, chợt xoay người, đánh ra một đạo kim quang vào bụi cỏ phía sau.

Đạo kim quang vừa vào bên trong bụi rậm, lập tức một tiếng kêu thảm vang lên. Một tên nam tử ăn mặc như người qua đường chợt ngã xuống, gần cổ y xuất hiện một lỗ thủng khá lớn.

Chỉ là trong tích tắc ngã xuống, một tia sáng màu bạc từ trong tay y bỗng bay lên, nổ tung ở trên bầu trời, sau đó uốn cong hóa thành Ngân Nguyệt, phong thái hòa lẫn với vầng mặt trời vàng óng.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt đệ tử Ứng đường, khiến cho sắc mặt mọi người đều biến đổi kịch liệt, đã có người kêu lên:

- Nguyệt Vũ trời cao, là Tẩy Nguyệt phái tới thăm dò.

Đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng gào thét vang dội.

Tiếng gào thét tràn đầy, vang vọng khắp tám phương. Những âm thanh này càng lúc càng tới gần, hiển nhiên là gần đây có cường giả tập kích.

Cố Trường Thanh khẽ quát một tiếng:

- Đi.

Mọi người đều rỗi rít lên ngựa, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói lười biếng của Đường Kiếp:

- Nay, các người không ai đỡ ta lên ngựa à?

- Người không biết tự lên hả?

Cố Trường Thanh tức giận nói rồi quay đầu lại, thấy Đường Kiếp đang cười lạnh, chỉ vào cách tay cụt đầm đìa máu tươi của hắn.

Cố Trường Thanh ngần ngợ, đi tới nhắc Đường Kiếp đặt vào sau lưng một gã thủ hạ Ưng đường, nói:

- Ôm chặt hắn, buông tay ra là chết.

- Biết rồi.

Đường Kiếp trả lời:

- Hôm nay ta còn có một cách tay để ôm hắn, ngày mai người chém đi một chân của ta, vậy thì cũng chỉ có cách phải ôm ta chạy trốn rồi.

Cố Trường Thanh hơi ngưng lại, Đường Kiếp đã cười lớn nói:

- Ta chờ người ngày mai tới lấy chân của ta, nhưng nếu người muốn thì bây giờ cũng có thể lấy.

Nói xong hắn lại bật cười ha hả.

Mặc dù hắn đã bị chặt mất cánh tay, nhưng thời khắc này lại giống như người thắng cuộc.

Tên đệ tử Ưng đường kia hận không thể đánh cho hắn một trận, chợt nghe tiếng xé gió phía sau càng lúc càng mãnh liệt, có vẻ như truy binh đã tới gần.

Cố Trường Thanh thúc vào bụng ngựa, hô lên:

- Đi mau.

Mọi người đồng loạt thúc ngựa chạy như điên.

Một bóng người ở phía sau bỗng lảng không bay tới, giống như cầu vòng lao thẳng về phía này, đồng thời quát lớn:

- Bắt học sinh của ta, giết hại đội buôn của ta, làm sao có thể cho các người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, mau đứng lại cho ta!

Một đạo linh quang chợt từ không trung rơi thẳng xuống.

Cố Trường Thanh xoay người bay lên, trong tay nhanh chóng đánh ra một đạo kim quang về phía linh quang kia. Hai đạo kinh khí va chạm với nhau, Cố Trường Thành đã xuống lưng ngựa, quát:

- Là Cố Dịch Phong, của Tây Nguyệt Phái. Tô Mặc, người ở lại ngăn cản hẳn, nhưng người khác đi theo ta, dùng Nhiên Huyết thuật!

Tất cả đệ tử Ưng đường vội vàng dùng Nhiên Huyết thuật đối với con ngựa đang cưỡi.

Một khi vận dụng Nhiên Huyết thuật, tốc độ của ngựa sẽ lập tức tăng gấp mấy lần, gần đạt tới tốc độ bay trên không trung, chỉ là sau đó con ngựa chắc chắn sẽ chết.

Người trong Ưng đường cũng biết bay, chỉ có điều nếu bay sẽ bị mất đi linh khí, tương lai bọn họ sẽ bị đuổi giết liên tục, cho nên cần phải hạn chế việc sử dụng linh khí cho tới khi bọn họ hoàn thành nhiệm vụ hoặc giả chết. Dùng ngựa có thể tiết kiệm được rất nhiều lực lượng của chính mình.

Sau khi dùng Nhiên Huyết thuật, bầy ngựa này chạy như điên, đồng thời, một gã thuộc hạ Ưng đường quay người lại, không chút do dự nghênh đón

Cổ Dịch Phong.

Đây là một mệnh lệnh chắc chắn phải chết. Nhưng vào giờ khắc này, biểu hiện của các đệ tử Ứng Đường cực kỳ ưu tú, đối mặt với số phận tử vong cũng quyết không chùn bước.

Từ phía sau truyền đến một tiếng hô tức giận của cường giả:

- Muốn chết!

Tiếp đó là tiếng linh triều rít gào cùng tiếng huy động đao kiếm.

Đường Kiếp lâm bẩm nói:

- Lại chết một người.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Biện Linh

Những ngày tiếp theo, Cố Trường Thanh mang theo Đường Kiếp, vừa tránh né Tây Nguyệt phái đuổi giết, vừa tiếp tục tìm kiếm tung tích chiếc hộp.

Đương nhiên mỗi ngày y cũng tra khảo Đường Kiếp, chỉ là không dám chém đi tay chân của hắn, bởi nếu mang người tàn phế lưu vong thì sẽ vô cùng phiền toái.

Đúng như Đường Kiếp nói, nếu như chặt toàn bộ tay chân đi, như vậy buộc phải tìm người công hắn đấy.

Thiên Khu ngày mười hai, tháng ba năm ba trăm bốn mươi bảy.

Cố Trường Thanh của Thiên Thần cung dẫn người trong Ưng đường đi bắt Đường Kiếp, học sinh Tây Nguyệt.

Đồng thời, Tây Nguyệt học viện cũng phát động tấn công, quét sạch Thanh Trúc Lâm khiến người trong Ưng đường bị thương nặng, Cố Trường Thanh dẫn theo những thủ hạ còn sót lại trốn thoát.

Ngày mười ba tháng ba, Cố Trường Thanh tập kích bất ngờ, trong một ngày đã diệt hai đội buôn, sau đó liền vội vàng bỏ trốn.

Tây Nguyệt phái truyền lệnh tới tất cả các môn phái lớn nhỏ trong cả nước, gặp Cố Trường Thanh giết chết không tha!

Cùng ngày đó, Lâm Đông Thăng bị xử tử.

Ngày mười lăm tháng ba, Cố Trường Thanh lao tới Dân Châu, tập kích Minh Thành, đã giết chết Minh Thành, Đường chủ Phân đường của Tây Nguyệt phái, sau khi hủy truyền tống trận lại tiếp tục chạy trốn.

Ngày mười bảy tháng ba, Cố Trường Thanh bày cạm bẫy tại núi Cùng Dư, một kích giết chết mười tám đệ tử của Thanh Tùng môn đến đây truy bắt y. Trưởng lão Vu Hải của Thanh Tùng môn bị chết trận, bản thân Cố Trường Thanh cũng bị thương.

Tây Nguyệt phái tức giận treo giải thưởng, người mang được đầu của Cố Trường Thanh tới sẽ được thưởng một viên Ngũ Khí Triều Nguyên Đan thượng phẩm và không phải nộp phí một năm.

Đồng thời phái Đỗ Hồng Dương, Bắc Thương Hàn, Cổ Dịch Phong và nhiều cường giả hùng mạnh khác của Tây Nguyệt phái bắt đầu tiến hành đuổi giết. Tạ Phong Đường thì trở về học viện, tiếp tục chủ trì cục diện.

Ngày mười tám tháng ba, Đỗ Hồng Dương đuổi theo Cố Trường Thanh tới hồ nước bên cạnh Tam Sơn, không ngờ lại bị Cố Trường Thanh lấy phương pháp vàng thau lẫn lộn lừa gạt. Sau đó, y dùng thuật Ngũ Hành Độn pháp lần thứ hai, lại thoát đi lần nữa.

Ngày mười chín tháng ba, đội quân của Cố Trường Thanh bất ngờ đánh úp một đội buôn của Tây Nguyệt phái. Lúc này, khắp Văn Tâm quốc, không ai là không biết đến tên Liệp Ưng Thiên Thần.

Là người đứng đầu Ưng đường, chuyên lo việc truy đuổi tại Thiên Thần cung, kinh nghiệm trốn tránh của Cố Trường Thanh cực kỳ phong phú. Mặc cho Tây Nguyệt phái phái ra rất nhiều cao thủ, Cố Trường Thanh vẫn có thể tìm ra cơ hội chạy trốn, cho dù không có cơ hội cũng vẫn có thể tạo ra cơ hội.

Cố tình bố trận, dương đông kích tây, vây Ngụy cứu Triệu, cách phản chiến của y vô cùng thành thực, giống như thủ pháp ở trong tay. Dưới sự

đuổi giết sát sao của Tây Nguyệt phái, Cố Trường Thanh lại có thể vừa chạy trốn vừa đùa giỡn, quả thật là khiến cho người ta cực kỳ thán phục.

Bị Cố Trường Thanh mang đi, Đường Kiếp thật sự đã được chiêm ngưỡng một vở kịch lớn đầy sống động về sự đuổi bắt và phản kích đến từ tu giới.

Việc truy bắt và chạy trốn tại tu giới khác người phàm rất nhiều. Ngoài chuyện phải có đầy đủ kiến thức ra thì còn phải có được năng lực phong phú và đa dạng. Làm thế nào để nhận ra những năng lực này? Làm thế nào để có thể phá giải? Làm cách nào mới lợi dụng được sở trường của mình một cách hợp lý nhất? Đó là những vấn đề cực kỳ quan trọng.

Núi Nam Vị.

Đây là một ngọn núi lớn nằm ở sâu trong Văn Tâm Toàn Châu.

Một đoàn người đang nhanh chóng đi trên đường núi, chính là người của Ứng đường.

Đột nhiên, một tên áo đen gầy còm thấp bé đi đầu hàng bỗng giơ tay lên, mọi người đồng loạt dừng bước.

Cố Trường Thanh đi lên vài bước, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Phía trước có dấu vết linh khí bàn tụ cách đây không lâu.

Tên áo đen kia trả lời. Y tên là Trịnh Phi, là người có khả năng thăm dò giỏi nhất trong Ứng đường.

Cố Trường Thanh lập tức phát tay một cái vào khoảng không, dường như đã nắm được không khí rồi đưa lên mũi ngửi. Sau khi hít hà vài cái, y cau mày nói:

- Đúng vậy, là yêu khí. Phía trước có yêu vật nhưng thực lực không mạnh, không cần để ý tới, chúng ta đi tiếp thôi.

Lúc này mọi người mới tiếp tục tiến lên phía trước.

Đường Kiếp liền chạy tới, tò mò hỏi:

- Vừa rồi người dùng Bộ Phong thuật hả? Nhưng Bộ Phong thuật không dùng để phá pháp thuật hệ phong mà, đúng không? Sao người lại có thể phân biệt được linh khí?

Cố Trường Thanh cười nói:

- Cái ta dùng để phân biệt linh khí không phải là thuật mà là người. Thuật pháp là cái chết, người là cái sống. Nếu người có thể nắm giữ được ảo diệu bên trong thì có thể dùng Bộ Phong thuật để nhận ra linh khí, dùng Phong thuật cũng có thể.

- Đã rõ, như vậy cũng giống như chiếc đũa, có thể dùng nó để ăn cơm, cũng có thể dùng để giết người, chỉ con người mới quyết định được tác dụng của nó như thế nào mà thôi.

- Đúng vậy!

Cố Trường Thanh yêu thích gật đầu.

- Nhưng yêu bản Thông Linh thú và Yêu Linh vốn là một thể, làm sao mới có thể nhận ra?

Cố Trường Thanh trả lời:

- Yêu mặc dù Thông Linh nhưng lại uống máu ăn thịt, trong linh khí có mùi vị tanh nồng, thô bạo, lại không biết cách che lấp, nên đi qua sẽ thấy rất nặng mùi. Người đứng đầu kỳ thi học kỳ, chắc hẳn đã biết rõ linh khí cũng có linh tính đấy.

- Vâng.

Đường Kiếp trả lời:

- Khí có linh, thần thông biến hóa, vì có linh tính cho nên mới được gọi là Linh Khí. Tuy chỉ là hai chữ linh khí nhưng lại ẩn chứa ngàn vạn, bao quát vô cùng. Nó có thể biến hóa kinh người, sinh ra đủ loại hiệu quả không thể tin nổi.

- Đúng vậy, chính là như thế.

Cố Trường Thanh hài lòng gật đầu, cứ như vậy giảng giải cho Đường Kiếp cách nhận ra yêu linh.

Lúc nói tới đoạn cao trào, Đường Kiếp lại tự mình tự cảm nhận linh khí, quan sát xung quanh, quả thật là cũng khá ra dáng, tới mức ngay cả Cố Trường Thanh cũng phải khen tên tiểu tử không tệ. Tuy thiên phú tu luyện của hắn không tốt nhưng khả năng lĩnh ngộ lại cực kỳ phi phàm. Rất nhiều thứ chỉ cần chỉ qua một lần, Đường Kiếp thậm chí còn có thể suy một ra ba.

Y muốn tìm ra chỗ Đường Kiếp cất giấu Binh giám, không ngờ Đường Kiếp đã không ương ngạnh mà lại còn biết sử dụng một vài cách nhõng nhẽo.

Bởi vậy, một bên muốn học, một bên cũng có tâm dạy, trong lúc vô tình, càng lúc càng hợp nhau.

Chuyện giống như vậy đã bắt đầu từ vài ngày trước rồi. Mỗi lần Cố Trường Thanh sử dụng cách nào đó tránh được truy kích, Đường Kiếp sẽ nhanh chóng chạy tới hỏi đạo lý trong đó, Cố Trường Thanh cũng luôn vui vẻ chỉ giáo cho hắn.

Thời khắc này, thấy Đường Kiếp vui vẻ học tập, Cố Trường Thanh nói:

- Cách phân biệt linh thuật này nhìn như đơn giản, nhưng lại là bài tập cơ bản nhất của thuật truy đuổi và tránh truy đuổi. Nếu phát triển đến mức tận cùng, có thể thấy được rõ ràng mọi việc diễn ra quanh thân, cho dù là thuật ẩn thân mạnh nhất thì cũng không thể gạt được. Nếu tiến thêm một bước nữa chính là có thể nhìn được khí hậu, thời tiết của từng khu vực khác nhau, mặc dù không thể bấm ngón tay tính toán ra huyền diệu, nhưng vẫn có thể coi là khá thông suốt. Lúc người ở trong học viện cũng đã được nghe qua một vài miêu tả về tiên sư hùng mạnh, đại loại là tâm niệm vừa chuyển đã lập tức nhận ra quanh thân có biến. Mặc dù nghe huyền ảo nhưng thực chất chính là do nguyên nhân này. Đương nhiên, nói là ngàn dặm có lẽ hơi khoa trương một chút, nhưng muốn biết được vị trí của linh thức quả thật vẫn là chuyện dễ dàng. Ngược lại, nếu không hiểu biết gì về chuyện này, cho dù thần thức mênh mông, có thể đạt tới ngàn dặm, thì cũng chỉ là trợn mắt đơn thuần mà thôi.

Nghe được lời này, trong lòng Đường Kiếp khẽ động, Cố Trường Thanh lại cười nói:

- Thật ra, Thiên Thần cung ta thuật pháp mênh mông, thần thông quảng đại, phân biệt linh thuật đã là cái gì? Nếu người chịu giao Bình giám ra, Thiên Thần cung ta có thể lập tức cho người trở thành chân truyền, tùy ý lựa chọn sư phụ trong vô số tiền bối đại năng, Chân Quân, Thiên Tôn, Tiên Đài... Ngay cả Cố Trường Thanh ta cũng có thể đi theo làm tùy tùng của người. Cánh tay đã mất của người cũng có thể tái sinh. Những gì Tây Nguyệt học viện có thể đưa cho người, Thiên Thần cung ta cũng đều có thể cho người, thậm chí còn nhiều hơn gấp trăm lần.

Lại nữa rồi.

Sau mỗi lần dạy xong, Cố Trường Thanh đều nói ra những lời tương tự thế này, Đường Kiếp cũng đã sớm quen với điều đó.

Đường Kiếp thở dài:

- Biết ngay người sẽ nói như vậy. Thật ra ta cũng muốn, nhưng ta không phải là Đường Kiệt, ta cũng không có Binh giám.

Cố Trường Thanh nhú mày, nói:

- Đường Kiếp, chuyện tới nước này mà người vẫn còn thề thốt phủ nhận, có phải là rất quá đáng không?

- Ta biết cho dù ta nói như thế nào thì người cũng vẫn không tin. Bởi vì những người tại An Dương kia đã chỉ ra và xác nhận, còn cả những sự việc xảy ra nữa, đúng là ta có nhiều chỗ giống với Đường Kiệt, thậm chí ta cũng hiểu trận đạo nhưng vẫn giấu giếm.

Đường Kiếp cười cười:

- Người có rất nhiều lý do chứng minh ta là Đường Kiệt. Nhưng đáng tiếc, ta thật sự không phải.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cố Trường Thanh nói:

- Mặc kệ người có tin hay không, ta vẫn không phải là Đường Kiệt.

Cố Trường Thanh nghe xong, trong lòng hơi kinh ngạc.

Thành thật mà nói, y thực sự không rõ rốt cuộc Đường Kiếp đang giở trò quỷ gì, lúc này phủ nhận là có ý nghĩa gì?

Nói hắn sợ hãi sao?

Hắn một chút cũng không sợ!

Nói hắn không sợ?

Hắn lại không thừa nhận!

Không sai, mỗi sự kiện hắn làm đều chứng minh hắn là Đường Kiệt, nhưng miệng của hắn lại chưa từng thừa nhận qua.

Điều này làm cho y không thể nghĩ ra, lại càng không thể lý giải nổi.

Cố Trường Thanh đang suy tư, đột nhiên Đường Kiếp lên tiếng:

- Ta biết nhược điểm của ngươi là gì rồi.

- Cái gì?

Cố Trường Thanh khó hiểu hỏi.

Đường Kiếp rất nghiêm túc trả lời:

- Ngươi không hiểu chính trị!

Ngươi không hiểu chính trị.

Đây là Đường Kiếp đánh giá Cố Trường Thanh.

Mặc dù không quá lâu sau, y đã hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của lời nói này, nhưng trong lúc nhất thời, y vẫn ngẩn ra đấy.

Bản thân đường đường là Ưng chủ Ưng đường lại bị một tên tiểu tử thối tha mười sáu, mười bảy tuổi dạy dỗ.

Sắc mặt Cố Trường Thanh biến đổi kịch liệt, đang muốn dạy dỗ tên khốn khiếp này một trận thì một gã thủ hạ Ưng Đường phụ trách cảnh giới phía sau bỗng kêu lên:

- Linh khí phía sau đột ngột tăng lên.

Cố Trường Thanh xoay mạnh người lại, hai tay thi triển ấn pháp, hóa ra một đạo tàn ảnh, rồi vệt một đường lên mắt của mình. Đường Kiếp biết đây

là Ưng Mục thuật, chuyên dùng để quan sát khoảng cách xa. Dựa vào chiêu thức này, mỗi lần xảy ra biến cố, Cố Trường Thanh đều có thể biết trước.

Quả nhiên ngay sau đó, Cố Trường Thanh đã nói:

- Là Ngô Huyền Quang. Người này chiến lực rất mạnh, không thể liều mạng với y, dùng phân thân máu thịt.

Lời này vừa ra, tất cả đệ tử Ưng đường đồng loạt vung đao lên cắt lấy một khối thịt lớn từ trên người mình. Đường Kiếp cũng bị cắt mất một khối thịt, tất cả đều bị ném đầy xuống đất.

Bọn họ lăm bắm vài từ, đột nhiên những khối thịt trên mặt đất chợt biến thành một đám bóng người, chính là hình ảnh đệ tử Ưng đường.

Cố Trường Thanh chỉ tay về bên cạnh, đám phân thân máu thịt này lập tức chạy đi.

Cùng lúc đó, Triệu Tân Quốc tung ra một vật, tạo thành lớp mây mù che khuất toàn bộ mọi người.

Đây là pháp bảo hộ thân mà mẫu thân đã cho y lúc y từ Mạc Khâu chạy tới Văn Tâm. Y ngại đây là vật của nữ tu, không muốn sử dụng. Không ngờ vật này đã giúp y nhiều lần vượt qua hung hiểm.

Chỉ sau một lát, trên bầu trời bỗng xuất hiện một bóng người bay tới, phía sau là hơn mười tên đệ tử mặc chiến giáp Chiến Bộ màu bạc, giẫm lên đỉnh đầu đám người Cố Trường Thanh, sau đó xoay người đuổi theo đám phân thân máu thịt kia.

Nhìn bóng bọn họ đi xa, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Tân Quốc đang muốn thu lại lớp mây mù thì đột nhiên Cố Trường Thanh tóm lấy tay Triệu Tân Quốc, thấp giọng nói:

- Đợi một chút.

Lại một lúc lâu sau, một bóng người bất thành linh hiện ra từ chỗ tối, nhanh chóng bay về phía xa.

Hóa ra, chẳng biết từ lúc nào, vẫn còn có một người mai phục gần đây.

Mãi cho đến khi người kia đi xa, Cố Trường Thanh mới nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Tất cả mọi người lại thở phào lần nữa.

Đúng lúc này, sau khi thu mây mù về, Triệu Vân Quốc lại hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Đi? Chúng ta đi đâu đây?

- Hà?

Cố Trường Thanh nhìn Triệu Tân Quốc, nói:

- Đương nhiên là tới phố Thập Lý, số ba mươi sáu vừa báo, đêm nay có đội buôn đi qua nơi đó.

- Ta thấy đi cũng chỉ uống phí thời gian mà thôi.

Triệu Tân Quốc âm trầm nói.

Cố Trường Thanh nhíu mày, hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì?

- Có ý gì? Ý ta là ta đã chịu đủ lắm rồi!

Triệu Tân Quốc lớn tiếng hét lên:

- Cố Trường Thanh, người đang mang chúng ta đi chết.

Trong lòng của y vô cùng phẫn nộ. Thời khắc này, ngay cả tiếng Ưng chủ cũng không kêu lên.

Ngũ Lang bên cạnh vội nói:

- Tân Quốc, sao người có thể nói chuyện với Ưng chủ như vậy?

- Không mượn người xen vào.

Triệu Tân Quốc quát lên:

- Rõ ràng đã bắt được Đường Kiếp mà vẫn còn phải chạy ngược chạy xuôi. Tìm cái hộp gì? Cố Trường Thanh, người đang lãng phí thời gian, lãng phí tính mạng của mọi người. Xem bộ dáng của chúng ta bây giờ, chúng ta còn có thể chạy bao lâu?

Nói xong y chỉ vào mọi người đứng bên cạnh.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 125+1: Nói Dối Như Thật (P1)

Nhìn theo ngón tay của Triệu Tân Quốc, Cố Trường Thanh nhìn khuôn mặt tiêu tụy của mọi người.

Trong khoảng thời gian này, người của Ứng đường lúc nào cũng mệt mỏi, phải liều mạng chạy trốn, tránh né sự đuổi giết của Tây Nguyệt phái, kỳ thật đã rất mệt mỏi sắp không chịu nổi nữa rồi, chẳng qua là vẫn cố gắng chịu đựng.

Nhưng mà cái gì cũng có giới hạn, người tu chân cũng là người, cuối cùng rồi cũng tới thời điểm giới hạn.

Bảy ngày chạy trốn, bọn họ cũng tạo ra nhiều kỳ tích, nhưng cũng phải bỏ ra cái giá rất lớn mới tạo ra được nó.

Người của Ứng đường phần lớn đã chết trận, mà ngay cả các ám tử trong Văn Tâm quốc cũng bị Cố Trường Thanh điều động, vì Ứng đường mà chấp hành nhiệm vụ, thậm chí chấp nhận bại lộ thân phận.

Trong Văn Tâm Quốc Thiên Thần Cung đã bố trí hơn ba trăm ám tử, nhưng lần này chỉ trong bảy ngày, liền chết trận hơn ba mươi người, hơn bốn mươi người bị bại lộ thân phận, còn những người còn lại thì ít nhất cũng có một nửa bị liên lụy, sớm hay muộn cũng bị bại lộ.

Hiện giờ, nhân thủ mà Cố Trường Thanh mang theo, ngoại trừ Đường Kiếp, thì còn lại năm người, những người còn lại thì bị giết trong lúc chạy trốn, hoặc là nhận lệnh ở lại ngăn địch mà chết

Mới đầu Triệu Tân Quốc còn có thể nhẫn nại, nhưng sau bảy ngày, hắn cũng không nhẫn lại được nữa rồi.

Và mọi người ở nơi này đều có thân phận khác nhau, phụ thân của hắn là Thiên Tâm chân nhân, kỳ thật hắn muốn kiếm điểm cống hiến, nhưng hắn chưa bao giờ có cơ hội kiếm được điểm cống hiến.

Lần này bắt được Đường Kiếp, khiến cho hắn có hy vọng có điểm cống hiến, lúc này chỉ cần Cố Trường Thanh nói gì hắn cũng nghe theo, cho dù mọi người có chết trong trận tập kích ở rừng trúc, thì đối với hắn cũng không là gì, chỉ cần có thể sống trở về Mạc Khâu, lấy được công huân, lấy danh vọng và địa vị của phụ thân, tất nhiên là sẽ lấy được ưu đãi rất lớn.

Nhưng sau khi bắt được Đường Kiếp nhưng lại không lấy được Binh giám, mà suốt ngày phải chạy trốn làm cho bọn họ cực kỳ mệt mỏi, cũng làm cho vị thiếu gia này chịu nhiều đau khổ.

Thiếu gia chưa hắn là người ương ngạnh, nhưng chắc chắn thiếu gia không thể chịu khổ được, nhưng bây giờ hắn có thể chịu đựng trong bảy ngày là một kỳ tích.

Mãi cho tới hôm này, hắn không chịu đựng nổi mà lao ra ngoài.

Thấy một màn này, trong mắt Đường Kiếp hiện lên một nụ cười.

Hắn biết rằng, cơ hội mà mình chờ đợi cuối cùng cũng đã tới rồi.

Đã trải qua nhiều vất vả, trả giá rất nhiều, đâu chỉ có mình Triệu Tân Quốc, mà những người khác cũng thấy bất mãn. Chẳng qua do khiếp sợ uy phong của Cố Trường Thanh, nên rất nhiều người không dám nói gì.

Khi đối mặt với chỉ trích của Triệu Tân Quốc, Cố Trường Thanh trả lời: - Ta biết là mọi người rất vất vả, tuy nhiên chúng ta tốn thời gian ba năm, chính là vì lúc này. Vì lấy được Binh giám, chúng ta đã trả giá rất nhiều, đã

chết rất nhiều người. Chẳng lẽ mọi người lại hy vọng bỏ dở giữa chừng sao?

Triệu Tân Quốc cười nhạt nói: -Vấn đề là làm sao người khẳng định việc này sẽ có kết quả? Có lẽ sẽ giống mấy lần trước, vẫn là không có hồi báo à?

-Ta có thể đảm bảo. Cố Trường Thanh nghiêm chỉnh trả lời: -Chính vì như thế, chúng ta lại càng không thể buông tha cơ hội này.

-Truyện cười, người biết Binh giám ở nơi nào nhưng không cách nào bắt người ta nói ra, lại muốn tự mình đi tìm, đúng là bỏ gần lấy xa!

-Vậy người đi hỏi đi! Nếu người có thể hỏi được, công lao này coi như tặng cho người! Cố Trường Thanh tức giận nói.

Triệu Tân Quốc lập tức im lặng.

Truyện cười, trong mấy ngày qua vì muốn biết Binh giám ở nơi đâu từ trong miệng Đường Kiếp, mà bọn họ đã nghĩ ra không biết là bao nhiêu phương pháp rồi.

Thế nhưng người này cứng mềm không chịu, vẫn không nói ra, cho dù là nịnh nọt uy hiếp, hăn cũng chỉ cười lạnh rồi giơ cổ ra, như kẻ vô lại thống khoái chờ đợi cây đao hạ xuống.

Lúc này Cố Trường Thanh nhẹ nhàng đem vấn đề nan giải này cho hăn, hăn nhất thời cũng chỉ bất đắc dĩ, chỉ có thể tiến tới đánh một trận quyền cước lên người Đường Kiếp.

Cuối cùng rút đao ra nhắm ngay cổ Đường Kiếp: -Cũng bởi vì người, Ưng đường của ta tử thương vô số, không giao ra Binh giám, giữ lại người có ích lợi gì? Không bằng một đao chém chết người, tất cả mọi người đều không được gì!

Đường Kiếp lười biếng trả lời: -Tây Nguyệt phải vốn không có ý định lấy Binh giám, thì làm gì có chuyện tất cả mọi người đều không được lợi.

Triệu Tân Quốc nhìn Đường Kiếp chửi thề một tiếng:

-Người thối lắm! Vậy bọn họ vì cái gì mà giống như chó điên truy đuổi bọn ta? Không phải vì Binh giám thì bọn họ lại liều mạng như vậy? Vì tính mệnh của một học sinh, như vậy là không đáng giá!

Đường Kiếp cười ha hả nói: -Tính mệnh của một học sinh thì không đáng tiền, nhưng Ứng đường của Thiên Thần Cung và thêm vô số ám tử chết cùng, thì đáng giá vô cùng.

Khi lời này đến tai Cố Trường Thanh, toàn thân hấn run lên: -Người nói cái gì?

-Người biết ta đang nói gì. Trong mắt Đường Kiếp hiện ra sự trào phúng: -Biết khi vượt ngục không? Khi người còn trong ngục giam, muốn thoát ra ngoài, nhưng lại không biết là khi người bắt đầu ra khỏi nhà giam, thì lúc đó chính là thời điểm bắt đầu sự đau khổ của các người. Đối với các người thì, mong muốn nhất của các người là bắt được ta. Thế nhưng người lại không để ý khi bắt được ta, cũng chính là lúc bắt đầu sự đau khổ của các người.

Trong lòng mọi người đồng thời phát lạnh.

Chẳng lẽ, nguyên nhân Tây Nguyệt phải tấn công, là do Đường Kiếp tương trợ, từ lúc mới bắt đầu thì đó đã là một cái bẫy?

Nói như vậy...

Bọn họ liền không giám nghĩ.

Đường Kiếp từ từ nói: -Kỳ thật các người sớm đã có đáp án, chỉ là cho tới bây giờ các người vẫn không tin thôi. Người xưa có câu tục ngữ, kể về người hàng xóm mất búa. Có người, trong một ngày hăn đánh mất cây búa, hăn nghi ngờ hàng xóm trộm của hăn, nên hăn nhìn thế nào cũng thấy hành vi của tên hàng xóm đó là một tên trộm. Nhưng sau một thời gian, đột nhiên hăn tìm lại được cây búa, thì hăn lại nhìn hàng xóm của hăn như thế nào cũng không giống tên ăn trộm. Nếu người hoài nghi một người nào đó, thì dù hăn có làm cái gì cũng đều khả nghi. Nếu người không nghi ngờ hăn thì cái gì người cũng tin tưởng hăn. Đó là một lỗi suy nghĩ đáng sợ, làm cho người ta không nhìn thấy sự thật. Kỳ thật có rất nhiều chuyện sau khi suy nghĩ lại, thì liền thông suốt, chỉ là cho tới bây giờ các người không ai chịu suy nghĩ.

Nói xong, Đường Kiếp ngẩng đầu nhìn về phía mọi người tiếp tục nói: - Các người cũng như thế. Các người đều cảm thấy tất cả chứng cứ đều chứng minh ta là Đường Kiếp, nhưng thật ra thì các người đều hi vọng ta chính là Đường Kiếp. Cho nên người không nghi tới điều khác, cũng không nhìn thấy khả năng khác. Các người có thể thử. Nghĩ ta không phải là Đường Kiếp mà suy xét vấn đề, hồi tưởng lại tất cả các những gì đã phát sinh? Thì các người sẽ phát hiện rất nhiều vấn đề, liền có thể giải thích hết tất cả.

Thanh âm của Đường Kiếp cứ như u linh quanh quẩn bên tai mọi người, sắc mặt của Cố Trường Thanh liền thay đổi, hăn lắc đầu liên tục: -Không... Điều này là không có khả năng...

Nhưng lại có người chưa hiểu, Triệu Tân Quốc vội hỏi: -Các người rốt cuộc đang nói cái gì? Tại sao ta lại không nghe ra? Cái gì lại không có khả năng?

Hăn tóm cổ Đường Kiếp hô to: -Rốt cuộc người đang nói gì?

Nhưng mà hắn có hô thế nào, điên cuồng đánh, Đường Kiếp cũng không để ý tới hắn.

Hắn chỉ có cười lạnh nhìn Cố Trường Thanh.

Trong đầu Cố Trường Thanh không ngừng quanh quẩn những lời nói của Đường Kiếp.

“Ấn tượng ban đầu là một loại suy nghĩ đáng sợ...”

“Ngược lại nếu suy nghĩ một chút...”

“Thử coi ta không phải là Đường Kiếp mà nhìn vấn đề...”

Thân thể của Cố Trường Thanh không ngừng run rẩy.

-Không, điều này không có khả năng! Hắn lắc đầu liên tục.

Nhưng trong đầu hắn lại có một âm thanh khác nói cho hắn biết, việc này hoàn toàn có khả năng!

Cái này rất hợp lý!

-Tây Nguyệt phái... Con người của hắn chợt phóng đại, nhìn về phía Đường Kiếp:

-Tất cả đều là trò quỷ của Tây Nguyệt phái? Bọn họ cố ý phái người giả mạo Đường Kiếp, dẫn dụ chúng ta mắc câu?

-Người nói cái gì? Các đệ tử Thiên Thần Cung khiếp sợ nhìn Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh lẩm bẩm nói: -Vì sao lúc người nhập học lại cố ý hô tên của mình? Vì sao bọn ta lại dễ dàng tìm kiếm được dấu vết của người? Vì sao người dễ dàng được truyền bí điển? Vì sao khi ta bắt người, Tây

Nguyệt phái liền tìm tới tận cửa... Bởi vì tất cả là do Tây Nguyệt phái an bài! Từ ba năm trước bọn họ đã biết chúng ta tìm kiếm Đường Kiếp, liền bắt đầu từ lúc đó đã dùng kế để bịt mắt chúng ta, thuận tiện có thể tìm được Đường Kiếp. Đương nhiên trong lúc thiết yếu, có thể dùng làm mồi câu, hấp dẫn chúng ta mắc câu. Khi chúng ta tin tưởng người là Đường Kiếp, lại liền lĩnh công khai bắt người đi, cũng cho Tây Nguyệt phái có lý do chính đáng tấn công bọn ta!

-Mục đích ban đầu của bọn họ là chúng ta!

Đây chính là nguyên nhân người nhắc nhở chúng ta tập kích! Đây cũng là nguyên nhân người giúp chúng ta rời khỏi!

-Bởi vì khi chúng ta chạy trốn khỏi Tây Nguyệt phái, thì trong quá trình chạy trốn đó, sẽ bức tất cả ám tử của chúng ta, xóa sạch toàn bộ những ám tử mà chúng ta tốn nhiều năm và công sức an bày!

Nói tới đây Cố Trường Thanh liền đứng lên, căm tức nhìn Đường Kiếp: - Từ đầu tới cuối, người đang cố gắng giả mạo Đường Kiếp!

Theo như Cố Trường Thanh nói, một bức tranh tự động hiện ra trong đầu mọi người.

Từ đầu cao tầng Tây Nguyệt phái đã bí mật bày mưu, đầu tiên là chọn một thiếu niên lấy thân phận cô nhi đầu nhập vào Vệ gia, sau đó lấy thân phận người hầu học tiến vào học viện, sau đó trước cửa Tây Nguyệt phái trình diễn màn “Ta là Đường Kiếp” diễn thật là tốt...

Từ lúc đó, Thiên Thần Cung lập tức chú ý tới “Đường Kiếp”, bị hấn dắt mũi đi, sau đó cuối cùng không để ý tới hậu quả mà mạnh mẽ bắt Đường Kiếp, nhờ đó mà Tây Nguyệt phái có cơ hội.

Một âm mưu kinh thiên!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 125+2: Nói Đối Như Thật P2

Tất cả mọi người bị suy luận của Cố Trường Thanh làm rung động.

So với phát hiện trước đó về Đường Kiếp, thì bây giờ chứng cứ càng thêm xác thực.

Ít nhất nếu Đường Kiếp đúng là Đường Kiếp, vậy có hai vấn đề hắc không thể giải thích được.

Một là người chưa thành niên, hắc dựa vào cái gì mà lại có nhiều biện pháp tính kế chính mình, làm Ứng đường như chó nhà có tang!

Hai là sao hắc lại có thể chống đỡ được bí thuật sư hồn! Tây Nguyệt phái có thể cái gì cũng lấy ra đối, nhưng bí thuật thì không có khả năng rồi.

Nhưng nếu như tất cả là mưu kế của Tây Nguyệt phái, như vậy những việc phát sinh liền dễ giải thích rồi.

Người là do Tây Nguyệt phái đưa ra.

Thân phận cũng do Tây Nguyệt phái nguy tạo.

Kêu gọi đầu hàng cũng là do Tây Nguyệt phái an bài.

Bí pháp cũng do Tây Nguyệt phái truyền thụ.

Người An Dương là bị Tây Nguyệt phái mua chuộc.

Trận đạo lại do Tiệu Hi Lượng tự mình dạy.

Cái hộp cũng là mồi câu, dùng để câu dẫn bọn họ hành động, dù sao bọn họ đi qua càng nhiều địa phương, thì sẽ dẫn phát càng nhiều ám tử.

Đường Kiếp chỉ là một con rối, tất cả là do Tây Nguyệt phái giở trò.

Gần như tất cả đều thông suốt và tất cả đều có đáp án hoàn hảo.

Là nói dối, nhưng nó càng thêm chân thật!

Mặc dù không tin tưởng, trong phút giây này mọi người của Ưng đường vẫn tuyệt vọng.

Một gã cấp dưới của Ưng đường lẩm bẩm: -Chúng ta bị lừa... người không phải là Đường Kiếp... Tất cả mọi người đều chết...Chết vô ích rồi!

Hắn lớn tiếng quát lên, hắn ngã xuống đất mà khóc rống lên.

-Không, ta không tin! Hắn nhất định là Đường Kiếp, nhất định là hắn! Rồi chỉ vào Đường Kiếp mà hô to. Chỉ có điều nhìn vào mặt hắn không thấy có vẻ nào là tin tưởng điều này, mà biểu hiện ra bộ dạng tuyệt vọng và không cam chịu.

-Thi Khoa, Ngụy Ngọc, các người bình tĩnh đi! Cố Trường Thanh kêu lên: -Đây chỉ là một suy đoán, chưa thể hoàn toàn tin tưởng được!

-Nhưng cái suy đoán này lại rất hợp lý. Khổng Ngũ Lang nói.

Cố Trường Thanh liền im lặng.

Hắn trả lời không được.

Trong lòng một đám rối bời, nhất thời không thể lý giải được, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác, cảm thấy có vấn đề gì đó.

Đường Kiếp làm việc rất sạch sẽ.

Đem tất cả vấn đề đổ lên đầu Tây Nguyệt phái, nhưng Cố Trường Thanh vẫn cảm thấy, cảm thấy có vấn đề gì đó, chỉ có điều là hắn không nghĩ ra.

Thời điểm này hắn đang loạn lên, Triệu Tân Quốc lăm bầm nói: -Xong rồi, toàn bộ xong hết rồi, ăn nhiều đau khổ như vậy, không ngờ là vì một thằng giả mạo... Khốn kiếp, nếu như vậy, giữ người làm gì! Giết!

Triệu Tân Quốc hô to một tiếng.

"Sát!"

"Sát!"

"Sát!"

"Sát!"

Bốn người còn lại cũng hô to, trong giọng nói mang theo vô tận thù hận, vì bị lừa gạt một năm và cực khổ cả năm mà vô công, cũng vì âm mưu này mà rất nhiều Huỳnh đệ đã chết.

Chỉ có trong lòng Cố Trường Thanh chợt lóe linh quang.

Không đúng!

Hắn rốt cuộc biết vấn đề ở nơi nào rồi!

Đường Kiếp không nên chủ động nói ra chuyện này, điều này chỉ làm hắn càng lâm vào nguy hiểm hơn.

Mất đi thân phận Đường Kiếp, kết quả duy nhất của Đường Kiếp là tử vong.

Một khắc này hắn mãnh liệt mà nhìn về phía Đường Kiếp, hắn nhìn thấy Đường Kiếp cười với chính mình.

Hắn nhìn mình, đột nhiên không một tiếng động nói ba chữ.

Nhìn vào khẩu âm, thì Cố Trường Thanh vẫn nhận ra ký tự kia.

Thiên đô sơn!

Oanh!

Đầu óc của Cố Trường Thanh lập tức nổ.

Tiếp xúc cùng Đường Kiếp những ngày qua, hắn chưa bao giờ nói về Thiên Đô Sơn, chính là vì muốn Đường Kiếp nói hớ, để tránh khỏi hắn nói mình không biết gì.

Mà hiện tại, hắn rốt cục nói ra.

Cũng không phải nói sai!

Hắn chính là Đường Kiếp!

Cùng lúc đó, năm người kia cũng nâng đao chém tới phía Đường Kiếp.

Bọn họ muốn giết Đường Kiếp, bởi vì tất cả mọi người đã chịu vô số cực khổ!

Cố Trường Thanh liền kinh hô kêu lên: -Không thể!

Liền đánh ra một chưởng!

Ầm!

Linh quyền ập đến, năm người đồng thời bị đánh bay.

Trong tình thế cấp bách Cố Trường Thanh phải ra tay, một chưởng này tuyệt không nhẹ tay, Thi Khoa đứng mũi chịu sào, liền phun ra một búng máu đen.

Năm người trên không lặn lội rơi xuống, Triệu Tân Quốc giận giữ kêu lên: - Cổ Trường Thanh, người làm cái gì thế?

Cổ Trường Thanh đang muốn trả lời, Đường Kiếp đã cười nói: - Còn phải hỏi? Giết các người, sẽ không ai biết ta giả mạo Đường Kiếp rồi!

Cái gì?

Mọi người đồng thời chấn động, năm người không dám tin mà nhìn về phía Cổ Trường Thanh.

Đúng vậy.

Đường Kiếp nói không sai.

Đã nhiều người chết như vậy, nhiệm vụ đã thất bại, Đường Kiếp chân chính đang ở nơi đâu, tất cả trả giá như hóa thành nước trôi đi, Thiên Thần Cung sẽ không vừa lòng, chủ ý của chủ nhân Thiên Thần Cung là cần bắt giữ được người cầm Binh giám, mà càng khó chối bỏ được sai lầm này, hãn sao có thể cam tâm?

Ngược lại, nếu ta là người chấp hành nhiệm vụ, thì tất sẽ chịu rất nhiều chỉ trích.

Cho nên từ góc độ của Cổ Trường Thanh mà nói, Đường Kiếp chính là Đường Kiếp, không phải thì cũng phải là Đường Kiếp, không nên có bất kỳ phát sinh nào nữa!

Một khắc này tâm niệm thay đổi thật nhanh, tất cả mọi người đều ý thức được một điều, nhìn ánh mắt của Cổ Trường Thanh thật không bình thường, lòng đầy cảnh giác.

Nghe nói như thế, Cổ Trường Thanh vừa sợ vừa giận: - Không phải như vậy, hãn chính là Đường Kiếp...

Hắn còn chưa dứt lời, Đường Kiếp đã nắm một nắm cát tung về hướng Triệu Tân Quốc.

Triệu Tân Quốc hơi ngửa đầu tránh thoát, trở tay đánh một chưởng về phía Đường Kiếp, một chưởng này nếu thực sự trúng đích thì Đường Kiếp chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, Cố Trường Thanh không kịp giải thích, bóng người chột lao tới che chắn trước người Đường Kiếp, đón đỡ một chưởng này đồng thời kêu lên: - Không thể giết hắn, hắn mới vừa nói Thiên Đô Sơn, hắn...

- Hồng! Một chưởng sấm sét bổ tới, rõ ràng là do Không Ngũ Lang ra tay.

Cố Trường Thanh chỉ lo giải thích, nên không tránh kịp, bị một chưởng mạnh mẽ đánh trúng, nhất thời lui ra phía sau mấy bước.

Chỉ có lời hắn nói ra lại không có ai để ý.

“Thiên Đô Sơn” là ba chữ mà Đường Kiếp dùng khẩu hình để phát âm.

Tất cả mọi người ở đây, không ai nghe thấy Đường Kiếp nói ba chữ này, lòng đầy căm phẫn, càng không có ai quan sát Đường Kiếp, bởi vậy lời giải thích này không đáng tin cậy, không quan tâm, không tin, không để ý tới, thậm chí không có lòng dạ nào suy nghĩ tới ý nghĩa sau cùng của ba chữ kia!

Nếu cho Cố Trường Thanh thời gian, hắn có thể giải thích rõ ràng tất cả, thế nhưng do Đường Kiếp xuất thủ nên làm cho sự tình phát triển càng kịch liệt, như trên một núi tuyết cao, khiến cho cục diện không có thể ngăn được thế lao thẳng xuống dưới...

Tồi khắc Cố Trường Thanh bị một chưởng đánh lui, Thi Khoa lại hướng Đường Kiếp xuất ra một luồng chỉ phong.

Bọn họ đúng là có điều cố kỵ với Cố Trường Thanh, bởi vậy mới không có người toàn lực đối phó hẳn, nhưng với Đường Kiếp thì toàn bộ đều không nường tay.

Cố Trường Thanh khẩn trương.

Hắn biết rằng mình bị Đường Kiếp cấp cho một cái mũ đen, chỉ cần mình còn muốn Đường Kiếp sống để nói ra tung tích của Binh giám, thì không thể để bọn hắn giết Đường Kiếp, do đó liền phải nhận tội danh “giết người bịt miệng” rồi.

Nhưng vấn đề cấp bách, đối mặt với tình huống này hẳn cuối cùng cũng không thể ngồi nhìn Đường Kiếp chết, chỉ có thể lui lại, bắt lấy Đường Kiếp hướng bên cạnh lướt sang.

Ngụy Ngọc, Trịnh Phi, Triệu Tân Quốc ba người lại lao tới, Cố Trường Thanh không còn cách nào, ngũ trào tay trái căng cứng, khễ co rút, ở giữa có năm đạo chỉ khí sắc bén hình thành một ưng trào, chộp tới ba người.

Chính là Thần Ưng Trào đặc ý nhất của hắn.

Chim ưng cũng vì ưng trào và vinh danh, thuật pháp này cùng có phần tương quan, mắt ưng, ưng trào, đều là thuật quan sát và bắt giữ, thân là phó đường chủ của Ưng đường, Cố Trường Thanh đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh.

Một trào này hẳn không cố ý giết người, chỉ muốn ngăn năm người vây công, nhưng ngay lại lúc hắn ra tay, trong mắt Đường Kiếp đột nhiên hào quang chợt lóe, tay phải phất nhẹ một cái, một điểm kim mang ẩn trong đám bụi bay về phía Triệu Tân Quốc.

Hắn bị đánh Không Sơn Tân Vũ Chú, linh khí toàn thân không thể chuyển chuyển, nhưng hắn ý lại cũng không phải là linh khí, mà khí lực dũng mãnh của bản thân, một chỉ vừa đánh ra là chỉ dựa vào cơ bắp, lại

thêm kim châm của mình vô cùng sắc bén, một kích liền xuyên thủng vai trái của Triệu Tân Quốc, ở trên vai hấn liền mở ra một lỗ nhỏ.

Hiện lên tơ máu, Triệu Tân Quốc đau đớn hô lên: -Cố Trường Thanh, người quả nhiên muốn giết người bịt miệng?

Cố Trường Thanh cũng cả kinh.

Kim châm của Đường Kiếp xuất ra cực kỳ bí mật, không ai để ý tới trong đám bụi bay tứ tung kia có một điểm kim mang, thời khắc này mọi người tưởng Cố Trường Thanh làm, ngay cả Cố Trường Thanh cũng nghĩ hấn không cẩn thận làm bị thương Cố Trường Thanh.

Hấn vội nói: - Không phải...

Hấn muốn giải thích, Triệu Tân Quốc đã đưa tay đánh tới một đạo quyền phong: - Dkm mày!

Đường Kiếp sở dĩ lựa chọn Triệu Tân Quốc mà ra tay, cũng bởi vì trong nhiều ngày tiếp xúc, hấn sớm thấy được tấm tính của Triệu Tân Quốc rất nhỏ mọn, bản tín tự đại. Do Cố Trường Thanh áp chế tới nay, chỉ khi có sóng gió, thì mới tạo nên phiền toái.

Thời khắc này hấn bị thương, nghĩ theo lời Đường Kiếp nói Cố Trường Thanh muốn giết người bịt miệng, liền trực tiếp hướng Cố Trường Thanh phản kích.

Cùng với người khác bất đồng, thân là con trai của chân nhân, ngày thường hấn có thể coi Cố Trường Thanh là thủ lĩnh, nhưng nếu có vấn đề xảy ra, Cố Trường Thanh cũng phải đứng sang một bên, bởi vì hấn có khả năng chống đối!

Cố Trường Thanh cũng nổi giận.

Bất kể thế nào hãn cũng là người đứng đầu Ứng đường, mà Triệu Tân Quốc là thuộc hạ của thủ lĩnh, Triệu Tân Quốc cũng giám ra tay với mình, đây là phạm thượng.

- Muốn chết! Trong mắt Cố Trường Thanh hàn quang chột léo, lật tay vỗ tới, chấn động không khí, một luồng địa chấn vô hình cuốn tới.

Hãn lần này nén giận ra tay, uy lực không nhỏ, một kích đem Triệu Tân Quốc đã đề phòng quyền phong vô hình, dư chấn vẫn hất tung Triệu Tân Quốc lên không trung, thậm chí ngay cả bốn người còn lại cũng bị dính chiêu.

Bốn người theo bản năng chống đỡ, đối với thực lực của Cố Trường Thanh mà e dè, ai cũng không dám lưu thủ, bốn cổ linh triều hội tụ thành một, hướng tới chỗ Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh kinh hãi, trong tay liền hiện ra một thiết trảo đen thui, hướng tới phía trước đánh tới, năm đạo trảo khí sắc bén ập tới.

- Cẩn thận, là Nhiếp Hồn Trảo!

Thi Khoa kêu lên.

Ba!

Chỉ thấy Ngụy Ngọc bị một trảo đánh bay, mặc dù bị đánh bay, nhưng lòng bàn tay vẫn đánh ra một đạo thanh mang, đạo thanh mang gặp gió liền biến hóa, hóa thành một bóng kiếm đánh xuống.

Cố Trường Thanh quát lên một tiếng lớn, trên người hiện ra một kiện chiến giáp màu vàng, chiến giáp so với y phục chói mắt hơn rất nhiều.

Đồng thời Cố Trường Thanh hướng khoảng không vỗ tới, nhiếp hồn trảo vỗ lên bóng kiếm màu xanh, bóng kiếm khí xuyên qua trảo ảnh, đánh thẳng

tới thần giáp của Cố Trường Thanh.

Cái Thanh Phong Kiếm này là tuyệt kỹ sở trường của Ngụy Ngọc, bình thường không dùng tới, khi dùng thì như sấm sét, hăn cũng có phân tích qua Ngụy Ngọc, mới nhìn thấy thanh mang liền ý thức không tốt, phát động thần giáp hộ thể, chỉ có điều vừa nghĩ tới Ngụy Ngọc không ngờ có thể dùng Thanh Phong Kiếm đối phó với mình, trong lòng vừa tức vừa giận, ngấm lại đều do Đường Kiếp gây xích mích, chuyện hôm chỉ sợ khó mà bỏ qua, thật sự không được thì chỉ có thể giết toàn bộ.

Loại sự tình chiến đấu này, cho tới bây giờ là càng đánh càng lớn, thù hận càng sâu.

Thường thường người đánh ta một cái, ta tất phải trả người một cái nặng hơn.

Đối với Cố Trường Thanh mà nói, đối phương dùng Thanh Phong Kiếm đối phó mình, tức là đã tồn tại tâm tư giết người, nhưng đối với Ngụy Ngọc mà nói, Cố Trường Thanh dùng tới Nhiếp Hồn Trảo là không phải uy hiếp rất lớn với người khác sao?

Trong tình huống như vậy song phương mà không tín nhiệm nhau, thì chiến đấu liền không ngừng dâng cao, cảm xúc thù địch càng sâu đậm, từ lúc bắt đầu đã nhanh chóng phát triển tới người chết ta sống.

Thời khắc này tất cả mọi người đều thật sự ra tay, không ai dám lưu thủ, trên đường núi đầy sương khói, bụi mù bốn phía.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Nội Đấu

Thân là đường chủ Ứng đường, Cố Trường Thanh lấy một đánh năm cũng không rơi vào hạ phong.

Mắt thấy năm người đánh tới, Cố Trường Thanh một tiếng giận giữ, cốt cách toàn thân phát ra một mảng giòn vang, trong cơ thể tràn đầy hàn quang, cuốn tới hướng mọi người.

Là Băng Phách Hàn Quang, tránh mau!

Thi Khoa kêu lên, dẫn đầu lui về sau,

Hắn đi theo Cố Trường Thanh một thời gian dài, có thủ đoạn gì hắn cũng hiểu, Băng Phách Hàn Quang là do Cố Trường Thanh lấy âm khí của hàn băng ngàn năm tu luyện thành, dù bên ngoài mặt không có bị tổn thương gì, bên trong lại chịu băng diễm thiêu đốt, có thể hòa tan lục phủ ngũ tạng, cho dù có thiên thần giáp cũng không chống đỡ nổi, quả là pháp môn âm độc cực kỳ.

Bốn người nghe thấy đồng thời biến sắc, cùng nhau lui về phía sau, Triệu Tân Quốc hai tay liền thi pháp, trong nháy mắt kết xuất một ấn quyết, đồng thời quát: - Không cần sợ, Ngũ Lô Oanh Thiên!

Khi hắn quát lên, thì thấy trên đỉnh đầu hắn kích xạ một đạo quang hoa, bay tới chân trời, trong phút chốc dẫn động phong vân, trên bầu trời bất ngờ thay đổi, tụ tập một đám mây đen thật lớn, trong mây ẩn hiện vài tia lôi quang khiêu động.

- Lôi tự bí pháp, Đại Phong Lôi Thủ? Cố Trường Thanh biến sắc.

Đại Phong Lôi Thủ là độc môn bí pháp của Triệu Tân Quốc, uy lực tuyệt luân, có thể dẫn động thiên lôi oanh kích đối thủ trong phạm vi mấy chục dặm.

Đây chính là khác nhau lớn nhất giữa Thoát Phàm Cảnh và Linh Đài Cảnh, pháp thuật đột phá hạn chế, có thể dẫn động uy năng của thiên địa tấn công đối thủ, uy lực bội phần.

Triệu Tân Quốc không có cái trình độ đó, nhưng cái Đại Phong Lôi Thủ này cũng có vài phần hỏa hầu, thời khắc này, lôi vân tụ hợp, một đạo lôi quang ngút trời đánh xuống, Triệu Tân Quốc hưởng Cố Trường Thanh hung hăng ném tới.

- Cố Trường Thanh, đi chết đi!

- Người ngỗ hay quá nhỉ!

Cố Trường Thanh cũng hừ một tiếng.

Hắn đột nhiên ngẩn đầu, trong cổ phát ra một tiếng hú sắc bén kỳ lạ, phía sau chợt hiện ra một đôi cánh chim đen thui, vỗ lên thổi bay cát bụi, bay hướng lên không trung, đạo lôi quang kia đánh thẳng lên đôi cánh đen, ánh chớp nhanh chóng du tẩu trên đôi cánh, tạo ra một mảng hồ quang chói mắt, Cố Trường Thanh không bị thương chút nào.

- Làm sao có thể? Triệu Tân Quốc bị ngốc trệ.

Cố Trường Thanh đã cười ha hả nói: - Nếu là do phụ thân người làm, ta có lẽ không ngăn được Đại Phong Lôi Thủ đó, người như mèo cào thì còn kém xa, Ứng Tường Thiểm!

Cố Trường Thanh như tia chớp bay nhanh hướng tới năm người, trên đất bằng kéo ra một đạo ảo ảnh.

Lần này tốc độ ra tay cực nhanh, hồn trảo của Cố Trường Thanh như đã chụp vào Thi Khoa.

Hắn tức giận Thi Khoa nói quá nhiều, bởi vậy người đầu tiên bị công kích chính là hắn.

Thi Khoa hú lên quái dị, lảng không tránh né, đồng thời sử dụng mấy pháp thuật phòng ngự.

Cố Trường Thanh như hình với bóng giết tới, tuy Thi Khoa tránh né, nhưng Nhiếp Hồn Trảo nhấn về phía trước một cái, lồng phòng ngự kia bị Cố Trường Thanh xuyên thấu, đánh thẳng vào ngực Thi Khoa, đặt tay lên thiên thần giáp, năm ngón tay khê khép, thả ra một luồng hàn khí, đúng là Băng Phách Hàn Quang.

Khí lạnh sông thẳng vào cơ thể Thi Khoa, đánh cho toàn thân hắn cứng đờ, thuận thế Cố Trường Thanh vung tay, thiết trảo đảo qua cổ họng Thi Khoa.

Thi Khoa ôm lấy cổ lui lại, hai thân ảnh đánh tới từ sau lưng Cố Trường Thanh, là Khổng Ngũ Lang và Trịnh Phi, Cố Trường Thanh quay một vòng né tránh hai người, cười dài: - Theo ta nhiều năm như vậy mà không biết ta am hiểu nhất là tốc độ sao? Nghĩ rằng năm người liên kết thì có thể đối phó ta sao? Liền cho các người đề chết trên tay ta vậy!

Nói xong thân hình lại léo lên, hóa thành vạn đạo tán ảnh lao tới Trịnh Phi.

Trịnh Phi biết không tốt, kêu to một tiếng, một tay vô về phía trước vỗ: - Tu Di Chưởng!

Một cái chưởng phong nháy mắt phóng đại, cự thủ bay lên cao áp chế.

Đồng thời Khổng Ngũ Lang cũng thét lên, một con kim điêu ba chân mắt xanh từ đỉnh đầu hăn bay ra, vỗ tới Cổ Trường Thanh.

Ngụy Ngọc nắm Thanh Phong Kiếm chém ra Thiên Kiếm Ảnh.

Chiến đấu tới trình độ này, mọi người đều đưa ra chân hỏa, đánh ra toàn bộ sát ý, không còn nề tình anh em ngày xưa, đều hạ sát thủ, tâm ngoan thủ lạt, tuyệt chiêu đều xuất ra hết.

Cổ Trường Thanh cuối cùng cũng là tu giả thuộc Thoát Phàm Cảnh cao giai, mặc dù lấy một địch năm nhưng lại rất ung dung, thời khắc này bóng đáng chớp liên tục, tránh thoát quái chiêu của Khổng Ngũ Lang, chưởng phong của Trịnh Phi, thân hình đột nhiên bay lên, một phát bắt được kim điêu, hiện lên sát ý hung ác: - Súc sinh lông lá, dám sinh uy!

Nhiếp Hồn Trảo vừa hiện huyết quang xuất, năm ngón tay chợt thả một đạo huyết quang dài một xích, hung ác đâm vào đầu kim điêu, một kích bạo vỡ đầu kim điêu.

- Tiểu hắc! Khổng Ngũ Lang đau lòng kêu to.

Cổ Trường Thanh lại như quỷ mị hư vô lắc mình một cái, hiện ra bên cạnh Triệu Tân Quốc, lại xuất ra một trảo.

Triệu Tân Quốc gào thét, đánh ra từng trận phong lôi.

Cổ Trường Thanh chỉ cười ha hả, không thềm né tránh, cứng rắn chống đỡ phong lôi thủ, và cùng va chạm với một chưởng của Triệu Tân Quốc.

Chỉ nghe ầm một tiếng, lôi quang đánh trên người Cổ Trường Thanh toàn thân máu thịt mơ hồ, bản thân Triệu Tân Quốc cũng bị Cổ Trường Thanh đâm thủng lòng bàn tay.

Cố Trường Thanh chỉ bị thương da thịt, Triệu Tân Quốc lần này coi như cánh tay bị phế bỏ, tạm thời không cách nào dùng được.

Cố Trường Thanh đã ngồi lên bụng Triệu Tân Quốc (hai thằng đàn ông mà mờ ám quá), âm trầm nói: - Chỉ bằng mấy người các người mà đòi giết ta, còn chưa đủ tư cách!

Bị hấn lên gối, Triệu Tân Quốc hộc máu bay ra, nhưng vào lúc này Khổng Ngũ Lang đột nhiên mở ra song chưởng ôm lấy, ôm cổ Cố Trường Thanh, khéo mắt đầy thù hận: - Người giết tiểu hắc của ta! Người giết tiểu hắc của ta!

Cố Trường Thanh muốn đá bay Khổng Ngũ Lang, nhưng chỉ có điều lần này Khổng Ngũ Lang đã xuất toàn bộ khí lực, thuật pháp Phược Long trực tiếp cố định Cố Trường Thanh, kiến hấn nhất thời không quăng ra được.

Cùng lúc đó, Ngụy Ngọc, Trịnh Phi và Thi Khoa đồng thời đánh tới hướng hấn, Thi Khoa bị một kích ngang yết hầu vẫn chưa chết, hấn dù gì cũng là người tu tiên, sinh mệnh lực không phải như thường nhân.

Ba người đồng thời công kích tới, Cố Trường Thanh không trốn toát, trúng liền ba cái, lập tức bị thương không nhẹ.

Hấn kỳ thật trước giờ vẫn luôn không chế, còn chưa muốn giết người, chỉ muốn đánh bại họ, giáo huấn bọn họ một chút, đem sự tình nói rõ ràng, nhưng Khổng Ngũ Lang đau đớn vì mất chim (đậu mạt thằng nào mà không đau khi mất chim), liền triệt để liều mạng cùng hấn.

Đến bước này, hấn bất chấp tất cả, Nhiếp Hồn Trao lại tái hiện trong tay đánh xuống đỉnh đầu Khổng Ngũ Lang.

Phốc!

Năm ngón tay như cắm vào đậu hũ, cắm thật sâu vào thiên linh cùi Khổng Ngũ Lang.

Khổng Ngũ Lang bay giờ ứng với tên hử, trên đầu xuất hiện năm cái lỗ.

- Ngũ Lang! Đám người Ngự Ngọc đồng thời kêu lên, trong mắt hiện lên sự bi thương.

Cùng nhau đào thoát từ Thanh Trúc Lâm, không có chết trong tay Tây Nguyệt phái, mà lại bị giết bởi nội đấu, nói thật làm cho người ta không cam lòng.

- Khôn kiếp... Kẻ nào nghịch ta thì phải chết!

Cố Trường Thanh lớn tiếng quát.

Hử vốn không phải người càn rỡ ngang ngược, nhưng sự tình đến bước này, nói cái gì cũng vô ích, cho dù không phải người kiêu ngạo, thời khắc này chịu bức bách, cũng phải hô lên lời này, lấy thanh thế hùng mạnh, trấn nhiếp quân địch.

Chỉ có điều Khổng Ngũ Lang bi thương nặng, nhưng chưa chết, vẫn như cũ gắt gao ôm lấy Cố Trường Thanh, Phược Long cũng không biến mất.

Cùng lúc đó, đám người Ngự Ngọc đồng thời lên tiếng.

- Nguyệt Ma Kiếm!

- Tu Di Thủ!

- Đại Phong Lôi Thủ!

- Hoang Cuồng Trảm!

Bốn người đều xuất ra thuật pháp mạnh nhất của mình hướng Cổ Trường Thanh công tới.

Cổ Trường Thanh mắt thấy trốn không thoát, hai cánh sau lưng liền rung lên, đem toàn bộ thân mình bao phủ.

Chỉ nghe oanh một tiếng nổ, hai cánh nổ tung, Cổ Trường Thanh đau đớn rên rỉ bay ra ngoài.

- Mạc Ứng Dực của ta!

Cổ Trường Thanh đau lòng kêu lên.

Mạc Ứng Dực của hắn cũng do tu luyện nhiều năm mới có, thời khắc bị bốn người liên kết hủy diệt hơn phân nửa, hai ứng dực chỉ còn một bên, tốc độ đại giảm.

Đau nhức trong tâm can, Cổ Trường Thanh thôi động hết tốc lực tấn công, nhất trao vào Thi Khoa, Băng Phách Hàn Quang lại hiện ra, lúc này hắn không nường tay, năm đạo hàn khí cuốn lấy Thi Khoa, đồng thời người cũng lao tới, toàn bộ thủ trao cắm vào yết hầu Thi Khoa.

Thuận tay chấn động, chỉ nghe “Ba” một tiếng, Thi Khoa đầu đã lìa khỏi cổ, hướng về không trung bay lên.

- Thi Khoa!

Ba người lại lần nữa hô lên.

- Các người toàn bộ chết ở chỗ này đi! Cổ Trường Thanh kêu to với Triệu Tân Quốc.

Chỉ vì mất đi Ứng dực, tốc độ bị giảm đi, không thể thoát mái qua lại như trước, ba người đồng thời thi pháp, lại một hồi sấm sét gió giật.

Ở trong giao chiến kịch liệt, chỉ nghe oanh một tiếng, Triệu Tân Quốc, Ngụy Ngọc, Trịnh Phi ba người hộc máu bay ngược ra, Cố Trường Thanh cũng bị đánh bay ra một đoạn.

Lại nhìn bốn người, mỗi người đều trọng thương, cho thấy trận chiến vừa rồi rất kịch liệt, mỗi một cái đều là vô cùng nghiêm trọng.

Dù là như vậy, bốn người vẫn như cũ mắt đỏ ngầu như trâu đực giống trừng mắt nhìn nhau, xem ra phải có một bên hoàn toàn ngã xuống mới kết thúc.

Đúng lúc này, Đường Kiếp đột nhiên kêu lên: Chương 125 + 126: Nói dối như thật + nội đấu p3.

- Còn đánh? Người Tây Nguyệt phái sắp đến rồi!

Cái gì?

Mọi người ngạc nhiên.

Đường Kiếp đột nhiên há miệng phun một ngụm máu tươi, phun lên thân hình Ngụy Ngọc và Trịnh Phi, biến toàn thân hai người toàn vết máu.

Đường Kiếp cười nói: - Tuy nhiên nếu đã dính màu của ta, có ai có thể chạy thoát.

Cái gì? Ngụy trịnh hai người đồng thời kịch chấn, trong lòng kinh sợ, Ngụy Ngọc kêu lên: - Chết tới nơi mà còn muốn hại người!

Một kiếm hướng Đường Kiếp bổ tới.

Cố Trường Thanh sao có thể để người bị giết, liền phi thân tới đỡ một kiếm, Đường Kiếp lặn một vòng, đi tới thi thể Thi Khoa và Khổng Ngũ Lang, nhanh tay đem hai giới chỉ lấy xuống, sau đó nhanh chân bỏ chạy: - Còn không đi! Bọn họ đến rồi!

Ở nơi chân trời hiện ra linh quang ngút trời, đúng là Ngọ Huyền Quang của Tây Nguyệt phái phát hiện ở nơi đây có động tĩnh, nên giết tới đây.

Cố Trường Thanh không do dự nữa, dương tay đánh ra vài đạo hắc quang, tập kích ba người, đồng thời đưa tay tóm lấy Đường Kiếp hường về phía sau bay ngược lại, lúc này hắn không giữ lại linh khí, vọt vào trong vân vụ, như tia chớp lao vút đi.

Chỉ có điều lần này hắn đào thoát hơi chậm, hơn nữa trên người bị thương, nhất thời không bỏ rơi được truy binh phía sau.

Đúng lúc này, Đường Kiếp đột nhiên nói: - Sương mù trong Vân Vụ Trách, có thể che dấu linh khí dao động, tiến vào nơi đó có thể trốn thoát truy binh.

- Người lại có quỷ kế gì? Cố Trường Thanh tức giận nói.

Đường Kiếp không để ý tới, chỉ thản nhiên nói: - Ta có quỷ kế gì không quan trọng, quan trọng là... Người tìn nguyện đổi mặt với ta, hay muốn đổi mặt với Ngọ Huyền Quang?

Thân thể Cố Trường Thanh run lên.

Đường Kiếp như ma quỷ hiểu thấu lòng người, tùy tiện một câu là đâm trúng chỗ yếu hại của hắn.

Bất kể thế nào, hắn cũng không thể thừa nhận hắn sợ hãi Đường Kiếp.

Nhưng trái lại, hiện giờ Đường Kiếp gây cho hắn sự cố kị rất lớn, thậm chí vượt qua cả Ngọ Huyền Quang và người tài trong Tây Nguyệt phái, ít nhất những người này chưa bao giờ làm Thiên Thần Cung tổn thất nhiều như vậy.

Làm như nhìn thấy Cố Trường Thanh e sợ, Đường Kiếp từ từ thở dài nói:
- Vân Vụ Trạch rất lớn, người lo sợ ta, ta có thể hiểu được, bất quá ta cũng không có khả năng lớn như vậy biến toàn bộ đầm lầy thành sân nhà của ta. Người có thể tự mình lựa chọn chỗ ẩn thân, ta không thể gài người được. Nói sao thì thương thế của người cũng không nhẹ, cần mau chóng hồi phục à. Chờ tới nơi đó, người muốn biết điều gì, ta tự sẽ nói cho người biết.

Cố Trường Thanh hít sâu một ngụm, hần không hề nói gì, rốt cuộc vẫn phải gia tốc bay về Vân Vụ Trạch.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Lời Nói Dối Song Trùng

Phanh!

Đường Kiếp lăn lộn vài vòng trên mặt đất, cảm thấy xương cốt toàn thân muốn rụng rời.

Tuy nhiên nhìn trên đỉnh đầu toàn bộ là mây mù, Đường Kiếp vẫn thấp giọng cười.

Bọn họ cuối cùng đi tới Vân Vụ Trạch!

Nơi này chính là trung tâm Vân Vụ Trạch, Cố Trường Thanh một đường bay thẳng vào nơi này, nhờ sương mù dày đặc mà tránh thoát sự đuổi giết của Ngô Huyền Quang, bất quá hẳn cũng mệt mỏi không ít, vô lực ngã xuống.

Lúc trước đánh một trận, bị thương không nhẹ, sau đó mang Đường Kiếp một đường đào tẩu, linh khí tiêu hao kịch liệt, thời khắc này cảm thấy toàn thân vô lực.

Mặc dù như vậy, nhưng hẳn vẫn quan sát bốn phía, đề phòng có cạm bẫy.

Khu đầm lầy hoàn toàn yên tĩnh, hiện giờ bọn họ đang ở trên mặt đất cứng rắn trong đầm lầy.

Bốn phía toàn cây cối chết khô, bởi vì sương mù che ánh mặt trời, trong ao đầm một mảng âm u ẩm ướt.

Hoàn cảnh thật tĩnh mịch, trừ một số độc trùng răn kiến, gần như không nghe thấy tiếng chim hót.

Vân Vụ Trạch là nơi hoang vắng nhất trong Văn Tâm Quốc, ngoại trừ bùn lầy, nước bẩn, độc trùng và một ít yêu thú quái dị, gần không còn gì, bởi vậy ít ai lui tới.

Tìm tòi một vòng, xác nhận không có vấn đề gì, Cố Trường Thanh lúc này mới đứng lên, bắt lấy Đường Kiếp đem hắc ném hướng một gốc cây khô, phẫn nộ quát: -Vì sao? Tại sao phải làm như vậy? thiên thần cung rốt cuộc và có cừu oán gì với ngươi, mà ngươi phải liều mạng như vậy?

Đường Kiếp thông cảm nhìn hắc: -Ngươi rốt cuộc hiểu rõ.

Đúng vậy.

Cố Trường Thanh rốt cuộc hiểu được rồi.

Hắc rốt cuộc đã phạm sai lầm gì.

Thằng khốn kiếp đáng chết này!

Hắc từ đầu đến cuối cũng không phải bảo vệ bí mật của mình, không phải bảo vệ Binh giám, mà là muốn đối phó Thiên Thần Cung!

Hắc muốn Thiên Thần Cung chết!

Vì thế hắc không tiếc lấy thân mình làm mồi, dụ Tẩy Nguyệt phái xuất thủ!

Vì thế hắc không tiếc bại lộ thân phận, bức bách Thiên Thần Cung!

Vì để cho Thiên Thần Cung trả giá thật lớn, một cú điểm của Ứng đường trong thanh trúc lâm cũng không làm Đường Kiếp vừa lòng, hắc phải đem đại bộ phận ám tử của Thiên Thần Cung trong Văn Tâm Quốc đào ra.

Chỉ lần này thôi, khiến cho Thiên Thần Cung trả giá thảm trọng và thê thảm, có tiểu tử như Lâm Nguyên Minh, thân phận và địa vị cực cao, bồi đường cũng không dễ, cũng vì vậy mà xong đời!

Đối với địch nhân mà phán đoán mục tiêu và chiến lược sai lầm, thì cả hành động đã thất bại từ ban đầu.

Chính vì không biết Đường Kiếp muốn cái gì, bọn họ mới có thể bị Đường Kiếp nắm mũi dẫn đi.

Việc này không liên quan tới chỉ số thông minh, mà liên quan mật thiết tới tin tức tình báo, sai lầm ban đầu là từ tư liệu tình báo. Thì đã định trước sẽ có chỗ thiết sót, hướng chỉ sai lầm này mấu chốt là từ bộ phận cơ sở.

Cố Trường Thanh hoàn toàn không nghĩ tới Đường Kiếp sẽ điên cuồng như vậy, thẳng đến khi Đường Kiếp dùng ba chữ “Thiên Đô Sơn” thừa nhận thân phận của mình, dùng tính mạng dẫn phát một hồi nội đấu, Cố Trường Thanh mới suy nghĩ thông suốt vấn đề mấu chốt.

-Vì sao? Cố Trường Thanh lại hỏi.

-Hư đại ca. Đường Kiếp trả lời.

Nghe ba chữ “Hư đại ca”, Cố Trường Thanh ngây cả người: -Bởi vì hắc? nguoi gọi hắc là đại ca?

-Đúng hắc đối đãi với ta như thân đệ! Đường Kiếp không sợ hãi chút nào nhìn Cố Trường Thanh, từng chữ từng chữ trả lời: -Hư đại ca chết trong buổi tối hôm đó, lúc đó ta thấy gió lớn thổi qua linh quang ngập trời, người đoán thử lúc ấy ta làm cái gì?

Không đợi Cố Trường Thanh hỏi, Đường Kiếp tiến đến bên tai Cố Trường Thanh nói: -Ta phát thề, thề diệt Thiên Thần Cung!

-Khốn kiếp!

Một chưởng đánh vào ngực Đường Kiếp, Cố Trường Thanh đánh bay hẳn ra ngoài.

Cố Trường Thanh đá một cước dẫm nát ngực Đường Kiếp: -Chỉ bằng người mà cũng đòi diệt Thiên Thần Cung?

Đường Kiếp không động dung chút nào trả lời: -Ít nhất là đã đem đại bộ phận lực lượng của Thiên Thần Cung của Văn Tâm Quốc tận diệt rồi!

Thân thể Cố Trường Thanh run lên.

Đúng vậy a, mặc kệ thế nào, Đường Kiếp ít nhất làm được một phần.

Mà bộ phận này, cũng do Cố Trường Thanh tự tay giúp hẳn hoàn thành.

Cố Trường Thanh buồn bã cười nói: -Vâng, ta bị người lừa, hại chết đại bộ phận người của Thiên Thần Cung ở đây, tuy nhiên có tính là gì? Thiên Thần Cung nội tình thâm hậu, thực lực cường đại, người có thể hại chết một đám, chung ta có thể tái bồi dưỡng một đám khác, người muốn diệt Thiên Thần Cung? Người đang nói chuyện hoang đường!

-Ta giết không nổi, nhưng chưa hẳn Tây Nguyệt phái giết không nổi. Đường Kiếp thản nhiên nói.

-Cái gì? Cố Trường Thanh chấn động: -Tây Nguyệt phái?

Trong lúc đó hẳn ý thức được một điều gì đó, bật thốt lên: -Triệu Tân Quốc? đáng chết!

Hắn lập tức minh bạch toàn bộ, túm lấy Đường Kiếp: -Người cố ý thả Triệu Tân Quốc đi, đúng hay không? Người dùng máu của mình dính lên người Ngụy Ngọc và Trịnh Phi, duy chỉ có Triệu Tân Quốc là không có

việc gì, người lại cố tình nói ra để Triệu Tân Quốc vứt bỏ hai người Ngụy Ngọc và Trịnh Phi!

-Rốt cuộc cũng nghĩ tới. Đường Kiếp cười nói: -Đúng vậy, hãn tin tưởng tất cả đều là âm mưu của Tây Nguyệt phái, chỉ cần hãn sống trở lại Thiên Thần Cung, sẽ đem hết thấy phát sinh ở nơi này báo lên. Về phần Ngụy Ngọc và Trịnh Phi dùng để hấp dẫn Tây Nguyệt phái, yểm hộ hãn chạy trốn, hơn nữa người đưa tin cung không cần nhiều làm, để tránh phát sinh vấn đề khi xác minh sự việc. người nói nếu Thiên Thần Cung biết tất cả đều do Tây Nguyệt phái giở trò, bọn họ sẽ làm như thế nào?

Hãn dùng thanh âm âm trầm nói: -Thứ nhất: họ sẽ nhận định ta không phải Đường Kiếp, từ nay sẽ buông tha không điều tra và đuổi giết ta, tuy nhiên vẫn có khả năng bị trả thù, cũng sẽ cho ta cơ hội giết người Thiên Thần Cung. Thứ hai: bọn họ sẽ thù hận Tây Nguyệt phái, thậm chí có khả năng khai chiến. Cho dù có tạm thời kiềm chế, thì cũng sẽ ra tay trong bóng tối. Thiên Thần Cung và Tây Nguyệt phái vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh... Ai có thể nói, Thiên Thần Cung sẽ là người chiến thắng?

Cố Trường Thanh nghe thấy thì toàn thân lạnh ngắt.

Hãn nằm mơ cũng không nghĩ tới Đường Kiếp có kế hoạch như vậy.

Hết thấy chỉ là gợi ý, hãn chỉ gợi ý dẫn dắt tạo ra một hành động lớn hơn.

Lấy chính mình làm mồi, dẫn phát Tây Nguyệt phái đuổi giết Ưng đường.

Lấy sự đuổi diết làm mồi, lại dẫn phát sự đối đầu của Tây Nguyệt phái và Thiên Thần Cung.

Tên khốn kiếp này, hãn nghĩ trăm phương ngàn kế để hại Thiên Thần Cung, thậm chí không tiếc chính mình kéo bọn họ vào vòng xoáy chiến

tranh!

Cho nên hắn muốn thả Triệu Tân Quốc đi, sợ dĩ lựa chọn hắn, bởi vì hắn là kẻ ngu xuẩn.

Hắn sẽ mang theo tin tức mà Đường Kiếp muốn hắn mang trở về, hoàn thành điều mà Đường Kiếp chờ mong nơi hắn...

-Người đáng chết! Cố Trường Thanh đem Đường Kiếp quật ngã xuống đất: -Vì muốn hại Thiên Thần Cung, mà người đem mình vào tử địa, người là tên điên!

Đường Kiếp từ từ nói: -Ai nói ta tự đưa mình vào tử địa hả?

-Cái gì? Cố Trường Thanh ngẩn người.

Đường Kiếp trả lời: -Không tiếc mạng sống đi làm việc và chủ động muốn chết là hai chuyện khác nhau. Người lần trước không phải nói như vậy ư, ta không buông tha cho Đoạn Tràng Dao không có nghĩa là mình có ý định tìm chết. Trong kế hoạch của ta, không có phần nào là ta phải chết, chỉ có chuẩn bị tâm lý nghênh đón cái chết khi kế hoạch thất bại. Nhưng kế hoạch thành công, tại sao ta phải đi tìm chết?

-Thành công? Hình như người quên là người đang còn trong tay ta! Cho dù ta không thể giết người, người cho là người hãm hại Tây Nguyệt phái, Tây Nguyệt phái sẽ bỏ qua cho người?

-Điều kiện tiên quyết là họ tin tưởng lời nói của Thiên Thần Cung... Người cho rằng bọn họ sẽ tin sao?

Cố Trường Thanh không nói được gì: -Bọn họ sẽ không tin?

-Tại sao phải tin? Đường Kiếp hỏi lại: -Nếu người là chương môn Tây Nguyệt phái, người chọn tin tưởng là do Thiên Thần Cung chịu thiệt lớn

mới tạo ra tin đồn nhảm, hay lựa chọn tin tưởng một người chưa đầy mười bảy tuổi dùng thủ đoạn thâm ngoi chiến tranh của hai đại phái? Người cảm thấy người nào đáng tin cậy đáng thực tế?

Cố Trường Thanh một mặt choáng váng.

Tuổi, lại là tuổi!

Dựa vào tuổi của mình làm ưu thế, Đường Kiếp không ngại gì mà giả ngu, đem mọi người đùa bỡn trong tay.

Vì sao Triệu Tân Quốc tin tưởng lời nói dối của Đường Kiếp nói?

Cũng bởi vì với tuổi của hắn thì không giống với người có thể làm sự việc như vậy!

Đồng dạng là nguyên nhân này, Đường Kiếp có thể đem Thiên Thần Cung và Tây Nguyệt phái xích mích với nhau, làm hai đại phái trở mặt với nhau!

Nếu sinh ra ác chiến, thì ngay cả giải thích cũng không được, thù địch đã che dấu hết thấy nhân quả!

Suy nghĩ minh bạch điểm này, Cố Trường Thanh thấy trời đất quay cuồng.

Thiếu niên này, hắn chính mà một ác ma!

Đường Kiếp dùng ánh mắt đồng tình nhìn Cố Trường Thanh: -Người không hiểu chính trị.

Lại là lời nói này.

Cố Trường Thanh lần này rốt cuộc hiểu ý Đường Kiếp, hắn tiếp tục hỏi: - Trong kế hoạch này của ngươi? Người tính toán thế nào hướng Tây Nguyệt

phái giải thích?

-Đơn giản, đem toàn bộ âm mưu của Tây Nguyệt phái xóa bỏ, tất cả nời nói dối sẽ không bị lật tẩy. Còn nhớ rõ bốn năm trước các người hướng mọi nơi tìm Đường Kiếp sao? Kỳ thật đó cũng không phải là bí mật gì.

Bốn năm trước vì tìm Đường Kiếp, Tây Nguyệt phái và Thiên Thần Cung đều xuất động trên quy mô lớn, động tĩnh lớn như vậy nhất định không thể che dấu được.

Thiên Thần Cung thì tốt hơn chút, không có khả năng làm rõ ràng, Tây Nguyệt phái thì nằm trên địa bàn của mình mà tìm người, thì không có gì phải e ngại.

Nguyên nhân chính là, chuyện tìm Đường Kiếp, người biết kỳ thật không ít, chỉ có điều không ai biết rõ nguyên nhân trong đó.

Thử nghĩ một chút, có một thiếu niên như vậy, ở trong lúc vô ý biết chuyện này, thấy chính mình thiên phú có hạn, vì được Tây Nguyệt phái coi trọng, không tiếc làm cho mình thành người nào đó mà Tây Nguyệt phái đang truy nã...

Còn trẻ, kích động, làm bậy, gan lớn, vẫn không hề gì, lúc này mới phù hợp với thiếu niên có trí tuệ.

Về phần chân tướng... Rất là phức tạp, đừng nói là không nghĩ ra được, coi như là nghe người khác nói nhưng chưa nghe rõ.

Đúng vậy, đây là kế hoạch của Đường Kiếp.

Một lời nói dối hoàn mỹ, đầu tiên là cho mọi người ngộ nhận hẳn chính là Đường Kiếp, sau đó khiến mọi người phát hiện đó là âm mưu, do đó rửa sạch hiềm nghi với chính mình.

Cứ như vậy hần và Đường Kiếp tương tự nhau, hần sợ bị bại lộ, như lai lịch của hần, liền nguy trang hết thấy, hần cố ý chế tạo chứng cứ.

Ở Thiên Thần Cung, sự hiện hữu của Đường Kiếp là có âm mưu của Tây Nguyệt phái.

Ở Tây Nguyệt phái, sự hiện hữu của Đường Kiếp là thiếu niên kích động bất kể hậu quả.

Bất kể từ góc độ nào để giải thích, thì đều thông suốt!

Cũng bởi vì như thế, Đường Kiếp mới có thể đến Lâm Đồng Thăng, lập tức phá vỡ kỷ lục Thiên Ngự Điện, lập lên huy hoàng liên tiếp. Bởi vì cũng chỉ có lúc này hần mới có thể lợi dụng thân phận của mình mà dành lợi ích, không chỉ là vì chính mình mạnh mẽ, cũng bởi vì sau này Đường Kiếp không còn là Đường Kiếp.

Hiềm nghi của hần bị rửa sạch. Sẽ không được Tây Nguyệt phái coi trọng, muốn dùng thân phận để lấy ưu đãi là cực kỳ khó khan.

Hiếu được hết thấy, Cố Trường Thanh lắc đầu liên tục: -Bọn họ sẽ không tin tưởng đâu, người căn bản không có cơ hội hướng bọn họ giải thích.

-Ta không cần giải thích, hiện tại bọn hần đều đã biết.

Cố Trường Thanh mới đầu còn không rõ, lập tức tỉnh ngộ, bật thốt lên: -Cái hộp kia?

Đường Kiếp gật đầu: -Trong cái hộp kia có một bức thư, là Vệ phủ viết cho ta, bức thư đã viết thật lâu, tuyệt không có phải là chứng cứ mới nguy tạo. Nội dung là đề nghị ta bỏ đi ý nghĩ giả mạo Đường Kiếp, khuyên ta làm người phải kiên định. Nguyên nhân xuất phát từ tôn trọng lão nhân, nên ta bảo lưu lại nó, cuối cùng thành căn cứ xác thực nhất.

Nói đến đây, Đường Kiếp đã cúi đầu mỉm cười.

Cố Trường Thanh tức giận run rẩy: -Hóa ra cái hộp kia là lưu lại cho Tây Nguyệt phái... Người dùng chung ta để chứng minh người là Đường Kiếp, lấy được chỗ tốt, rồi lại dùng chúng ta chứng minh người không phải là Đường Kiếp, rửa sạch hiềm nghi.

-Các người khắp nơi tàn sát thương đội, tìm kiếm cái hộp, sẽ không nghĩ Tây Nguyệt phái ngu xuẩn đến nỗi không phát hiện ra sao? Hiện tại cái hộp vẫn đang trong tay người Tây Nguyệt phái rồi. Đường Kiếp cười nói: -Ta đoán Tạ viện chủ nhìn thấy nhất định sẽ không vui.

Xoạt!

Bức thư bị xé thành bột phấn.

Tạ Phong Đường sắc mặt tím ngắt!

Khốn kiếp!

Quả thực là lớn gan làm vậy!

Không ngờ là có ý đồ giả mạo Đường Kiếp để được Tây Nguyệt phái coi trọng, để lấy được tài nguyên, đây quả thực là không biết chữ chết viết như thế nào!

-Tìm được tiểu tử kia, đem hắn mang về, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Tạ Phong Đường tức giận hạ lệnh.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 128+1: Chém Giết P1

- Hóa ra là như vậy...

Bên trong Vân Vụ Trạch, Cố Trường Thanh thở dài.

Hắn có chút không tin nhìn Đường Kiếp: - Cho dù đến hiện tại, ta vẫn như cũ không thể tin được, tất cả đều do một người mới mười bảy tuổi bày mưu tính kế, người thật sự chỉ có mười bảy tuổi?

- Kỳ tích chính là kỳ tích, cũng bởi vì nó được xây dựng trên cái gọi là kỳ tích đó. Đường Kiếp cười nói: - Ta sở dĩ dám xác định lời nói dối của ta có thể lừa gạt được bọn họ, là vì nguyên nhân này. Mặt khác, nếu ta không phải mười bảy tuổi, mà là ba mươi bảy, thì âm mưu này sợ là không có thành công rồi.

Cái giá phải trả.

Đối với Thiên Thần Cung và Tây Nguyệt phái mà nói dối, kỳ thật đều là nhằm vào việc Đường Kiếp mới có mười bảy tuổi, một thiếu niên bình thường làm ra, không có điều kiện này, tất cả âm mưu liền giống như một chơ hề vụng về.

- Tuy nhiên kế hoạch này cũng làm chính mình có nhiều phiêu lưu mạo hiểm. Dù sao rơi vào trong tay chúng ta, không có khả năng quyết định chúng ta sẽ làm cái gì. Nếu ta không có theo kế hoạch của người đi tìm cái hộp, người sẽ làm cái gì bay giờ? Cố Trường Thanh hỏi.

Đường Kiếp trả lời:

- Một kế hoạch chân chính, không phải ép buộc đối thủ đi theo kế hoạch của mình, mà là vô luận đối thủ đi như thế nào, đều không thoát khỏi kế hoạch của mình. Bởi vậy trong kế hoạch của ta, cho tới bây giờ chúng ta không cần các người đi tìm cái hộp kia, đây chẳng qua là một khả năng sẽ phát sinh trong vô số khả năng.

- Hả? Vậy người nói coi, nếu ta không làm như vậy, thì sẽ như thế nào? Cố Trường Thanh hứng trí hỏi.

Hắn thân là đường chủ Ứng đường, cuộc đời gặp các loại tội phạm, thời khắc này bị Đường Kiếp kích phát hứng thú, làm càng thấy tò mò.

- Mặc cho các người chạy trốn. Đường Kiếp trả lời: - Chỉ cần các người vẫn còn muốn tìm Binh giám, thì nhất định không thể giết ta, thứ hai không thể rời khỏi Văn Tâm Quốc. Nắm chặt hai mấu chốt này, các người làm cái gì cũng vô dụng, chủ động xuất kích thì sẽ làm ám tử Thiên Thần Cung hiện thân, yểm hộ các người chạy trốn, cũng giống như vậy, chỉ khác nhau là người chết ít hay nhiều thôi. Cho dù Tây Nguyệt phái không phát hiện, ta cũng có thể dùng phương pháp khác để ám chỉ cho bọn họ phát hiện... Đừng quên ta từng gửi hộp trước mặt Lâm Đông Thăng.

- Còn bọn Triệu Tân Quốc...

- Đường nhiên cũng như thế. Châm ngòi cho các người nội đấu chưa bao giờ có trong kế hoạch của ta. Trong kế hoạch của ta chỉ cần có người không tin ta là Đường Kiếp là đủ rồi. cho tới khi các người chém giết lẫn nhau... Uhm, cái đó chỉ có thể trách các người quá ngu xuẩn, ta nhìn thấy có cơ hội thì liền lợi dụng thôi, cái này xem như là niềm vui bất ngờ.

- Thì ra là thế. Cố Trường Thanh gật đầu: - Nhưng cũng chỉ có một chút mấu chốt, là người có thể giữ và thao túng, còn lại là có một số vấn đề người không có nắm được trong tay mình, chỉ có dựa vào vận khí, đúng không?

Đường Kiếp rốt cuộc cũng trầm mặc.

Một hồi lâu, hần gật đầu: - Đúng vậy, xem tổng thể thì chỉ có một số việc là ta có thể kiểm soát được, còn lại là không có nắm trắc trong tay, bởi vì quyền lựa chọn không ở trong tay ta, mà trong tay người! Đó chính là chỗ mạo hiểm của ta, ta không có nắm chắc được nó, ta ký thác vào vận may... Cuối cùng ông trời cũng đối đãi với ta không tệ, vận khí coi như cũng không tệ.

Hần ngẩng đầu nhìn Cố Trường Thanh, trong mắt hiện lên hàn quang lạnh thấu xương.

Cố Trường Thanh mỉm cười: - Quả nhiên là thế, nói như thế, Vân Vụ Trạch chính là kế hoạch cuối cùng để người lật ngược tình thế hả? Xem ra người rất tự tin, chỉ cần ở nơi đây mà người có thể chạy trốn? Để ta đoán, có phải trong kế hoạch của người, có phải tính nói cho ta biết, Binh giám ở cho nào, làm cho ta không thể không mang người tới địa phương đó?

- Đúng, tuy nhiên người vẫn đoán sai một việc, trong kế hoạch ta không phải chạy trốn.

Hần chậm rãi ngẩng đầu nhìn Cố Trường Thanh, trong mắt tràn ngập sát ý:

- Giết người, so với chạy trốn còn đơn giản hơn!

Giết chết Cố Trường Thanh, tiêu diệt Thiên Thần Cung!

Chính như Cố Trường Thanh nói lúc trước, hần vẫn luôn nhìn lầm mục đích của Đường Kiếp.

Hắn không phải phòng thủ, mà là muốn tiến công, không phải chạy trốn, mà là phản kích!

Từ lúc mới bắt đầu, hắn đúng là có tính toán giết Cố Trường Thanh.

Mà ngay tại lúc, hắn biết Cố Trường Thanh đào mộ thôn dân Tiểu Hà thôn, liền kiên định hơn.

Đúng là một niềm tin, khiến hắn phấn đấu tới hiện tại, và đến thời khắc chính mình phản kích!

Thời khắc hắn vừa giút lời, trên người Đường Kiếp bắt đầu khởi động một cỗ khí thế mãnh liệt.

Khí thế kia rất mạnh và cuồng bạo, mặc dù đứng ở đó, cũng có thể cảm nhận chung quanh năng lượng bắt đầu cuồn cuộn, khiến ánh mắt Cố Trường Thanh hơi co rút.

- Hóa ra người luôn ẩn dấu thực lực... Nhưng điều này sao có thể? Người vào học viện nhiều nhất mới có một năm, cho dù Tây Nguyệt phái truyền cho người tiên diễn, cũng không lý nào người tiến bộ nhanh như vậy.

Trong lúc đó có một ý niệm chợt hiện lên trong đầu, Cố Trường Thanh kêu lên: - Binh giám? Nó không chỉ là một cái chìa khóa!

- Rốt cuộc cũng hiểu rồi à? Đường Kiếp cười lạnh.

Nói xong Đường Kiếp đã đưa tay đánh ra một quyền, trong mắt Cố Trường Thanh hung uy chợt lóe, huy động Nhiếp Hồn Trảo, mang ngũ chỉ kim mang chụp tới Đường Kiếp.

Quyền trảo giao nhau, khuấy động phong vân, cuồn cuộn như sóng biển, ngừng tụ ra hàn phong lạnh thấu xương, Đường Kiếp cứng rắn tiếp nhận

một kích mạnh nhất từ Thoát Phàm Cảnh tới nay, làm gì có chút biểu hiện nào của việc linh khí bị phong ấn.

- Thế tu!

Chỉ có một lần tiếp xúc, Cố Trường Thanh dĩ nhiên hiệu được, Không Sơn Tân Vũ Chú cũng có tác dụng, chỉ có điều Đường Kiếp hoàn toàn không cần dựa vào linh khí.

Thực lực pháp thuật của hắn cũng chỉ là cấp bậc Linh Tuyền, cho dù có nâng cao gấp trăm lần cũng không là đối thủ của Cố Trường Thanh cấp bậc thượng phẩm Linh Sư.

Nhưng thực lực thân thể của hắn vượt xa người cùng cấp bậc, đây chính là tiền vốn để hắn có gan đối chiến với Cố Trường Thanh.

Thời khắc này Đường Kiếp không còn cố kỵ gì mà biểu hiện hết sức mạnh của mình, toàn thân kịch liệt tăng trưởng, cuồng phong cuốn rụng lá bay ngập trời, Cố Trường Thanh trong lòng cũng phấn chấn, quát khê: - Tốt, tốt, hãy cho ta xem Binh giám có tuyệt học gì, mà người không lo lắng gì đối phó với ta.

Hắn đẩy một tay về trước, một đoàn băng xương bay tới chỗ Đường Kiếp, băng sương rơi trên người Đường Kiếp, hiện lên từng mảng màu trắng, gần như đem cả người hắn đông cứng lại, đúng là Băng Phách Hàn Quang của Cố Trường Thanh, một khi trúng đích, hàn khí thấu xương tủy, có thể đem một người trực tiếp đông lạnh.

Đường Kiếp như chưa phát giác, trực tiếp lao tới phía luồng khí lạnh mà đón đỡ.

Nhưng băng sương khi hắn di động liền bị tan vỡ, làn da bị đông cứng khi đó chỉ có chút màu xanh tím, rồi liền khôi phục lại như bình thường, Cố Trường Thanh nhìn thấy cũng phải chấn động.

Đường Kiếp đã điên cuồng lao tới, hướng về phía mặt Cổ Trường Thanh xuất một quyền, thiết quyền kéo kinh phong quất vào mặt, Cổ Trường Thanh biết không tốt, chỉ có thể điểm mũi chân một cái, rồi bay vút ra sau, đồng thời Nhiếp Hồn Trảo vung lên, đánh ra từng luồng phong nhận về phía Đường Kiếp, nháy mắt cắt ra vô số vết máu.

Chỉ có điều thương thế này so với tưởng tượng của Cổ Trường Thanh nhỏ hơn không ít, càng làm cho hắn khiếp sợ, thân thể Đường Kiếp không ngờ sau khi chịu tổn thương, lấy mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ khôi phục thật kinh người, cho dù người có tu bách luyện cũng kém hơn không ít.

- Đây là công pháp gì? Cổ Trường Thanh bật thốt kêu lên.

- Binh giám tuyệt học, Ly Kinh Luyện Thể! Đường Kiếp lớn tiếng đáp lại, rồi lại xông lên hướng Cổ Trường Thanh xuất một quyền.

Từ thời gian đó, Ứng đường tra tấn hắn để hỏi tung tích Binh giám, mang tới trăm ngàn linh dược để kích phát tiềm lực của hắn, dưới sự tra tấn của Ứng đường, đại bộ phận dược lực bị luyện hóa, phát triển thành năng lực khôi phục, có thể nói thân thể hắn cho dù không được coi là thân thể bất tử, thì cũng là siêu cấp khôi phục thân thể.

Lúc trước Cổ Trường Thanh trăm ngón tay hắn, hắn mượn cơn đau che giấu ngón tay đi, đồng thời phong bế kinh mạch, không để huyết khí cung ứng tới ngón tay đó, nếu không mấy ngón tay kia liền mọc ra trở lại, về sau vết thương khép lại, cũng không cách nào mọc ra được nữa.

Về phần cụt tay, thân thể hắn chưa đạt tới mức độ tự động khôi phục.

Dù thế nào thì cũng làm Cổ Trường Thanh giật mình không ít, nhìn ánh mắt Đường Kiếp càng ngày càng cuồng bạo, nghĩ tới Binh giám tuyệt học không phải phàm vật, không ngờ làm một tiểu tử mới nhập học một năm

tăng trưởng thực lực thật lớn, ý niệm muốn có Binh giám càng ngày càng mãnh liệt.

Thời khắc này cánh tay Đường Kiếp điên cuồng công kích, thiết quyền không ngừng nện xuống Cổ Trường Thanh.

Cổ Trường Thanh có tâm tư muốn thử uy lực, cố ý trúng một quyền, nhưng lại bị một quyền làm chấn động khí huyết, biết khí lực tiểu tử này không nhỏ, vội xuất ra vòng bảo hộ, không cùng hấn đánh bừa, chỉ cùng hấn du đấu.

Hấn bay giờ linh khí bị phong bế, chỉ có thể dựa vào thân thể dũng mãnh, bởi vậy đánh nhau là dùng đòn hung mãnh, không hoa ngôn sảo ngữ.

Chính là đạo lý cây mạnh dùng bạo lực, nhưng lại áp chế được Cổ Trường Thanh làm hấn khổ không tả được.

Thân thể hấn là Thoát Phàm Cảnh cửu chuyển là người cực mạnh, thiếu chút nữa là mở được linh thức, thực lực cũng không kém, nhưng lúc trước cùng đám Triệu Tân Quốc chiến một trận, Mặc Ứng Dực bị hủy làm thực lực đại giảm, ngay cả linh khí cũng bị tiêu hao cực lớn, bay giờ ba thành thực lực cũng phát huy không được.

Đương nhiên đây không đủ để Đường Kiếp thắng hấn, hấn có bị thương cũng vẫn là hấn, chỉ cần còn chút hơi, đừng có hy vọng nó không chống đỡ cản chả.

Và hấn cũng chưa bỏ ý định với Binh giám, xuống tay vẫn nương tay, tận lực không tấn công chỗ trí mạng.

Mà Đường Kiếp có sự khôi phục kinh người, không công kích chí mạng chẳng khác nào không công kích hấn, hấn vốn bị thương, lần này bị bắt buộc cùng Đường Kiếp quần ẩu.

Thời khắc này Đường Kiếp như không muốn sống xông lên, nắm tay đập loạn một trận, không có một nửa điểm đấu pháp của tiên nhân, càng giống như du côn quần ấu.

Nhưng một trận quyền đánh vào vòng bảo hộ của Cố Trường Thanh, cũng làm chấn động vòng sáng chớp lên liên tục, ngay cả Cố Trường Thanh cũng bị xung kích ngã xuống.

- Khốn kiếp! Cố Trường Thanh một trận xanh đỏ, tay trái chỉ xuống mặt đất, một mảng đám dây gai, cuốn lấy hai chân Đường Kiếp.

Đường Kiếp không thể động đậy, Cố Trường Thanh hừ một tiếng: - Chỉ một chút năng lực ấy, cũng muốn khiêu chiến Thoát Phàm Cảnh, quả thực là si mớ vọng tưởng, ta là Thoát Phàm Cảnh cửu chuyển, chỉ cần linh khí không hoàn toàn mất hết, cho dù một lần nữa bị thương nặng, người cũng không thể chống lại ta.

Đường Kiếp nhìn đám dây gai cuốn lấy hắn, trong mắt phun ra một lửa nóng.

Hắn cúi đầu trầm giọng nói: - Binh giải chi đạo, vì chiến đấu mà mạnh mẽ, người có dùng vạn pháp thuật, ta đều có thể phá!

Nói xong hắn ngẩng đầu, lớn tiếng gào thét.

Tiếng hô như tiếng hú của mãnh thú, toàn thân một lần nữa trào dâng lên một cỗ lực lượng, Cố Trường Thanh nhìn thấy cũng ngẩn người.

Giờ khắc này Đường Kiếp, trong lòng chiến ý dâng cao, không có âm mưu quỷ kế gì, chỉ có thống khoái đánh nhau một trận!

Rống!

Điên cuồng, cuồng dã gào thét từ bên trong, hấn mạnh mẽ đi tới một bước.

Đám dây gai do pháp thuật tạo ra dần dần bị hấn kéo, trên đùi hấn xuất hiện ra vài đạo vết mau, nhưng không thể ngăn cản hấn đi tới.

Chân hấn lúc bước đi, đám dây bị kéo thẳng tắp, phát ra âm thanh đứt gãy.

Rốt cuộc, chỉ nghe một tiếng “Ba”, đám dây đứt lìa.

Đường Kiếp mạnh mẽ bước về phía trước.

Ba ba ba ba!

Càng nhiều đám dây gai đứt gãy ra từng khúc.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 128+2: Chém Giết P2

Mạnh mẽ xông tới, Đường Kiếp lao ra khỏi trời buộc, lại lao tới Cổ Trường Thanh.

Cổ Trường Thanh kinh hãi lui lại.

Hai tay liên tục thi pháp, mãnh mẽ đẩy về phía trước, một bức tường thủy tinh xuất hiện, ngăn lại phía trước Đường Kiếp, đồng thời quát: - Người âm mưu quỷ kế, giết huynh đệ ta vô số, cũng là Binh chủ chi đạo?

-Binh giả chi đạo, lấy thẳng làm đầu, có dừng dùng dừng, sức không đủ thì dùng trí. Lúc chiến đấu ta dùng mưu thì có sao! Có lẽ ta không giống như Binh chủ chấn áp quần hùng, ngạo nghễ muôn đời, tiêu dao thiên hạ, thanh danh ngàn năm! Đường Kiếp gáo lớn, đánh một quyền vào bức tường trong suốt, chỉ nghe rầm một cái, bức tường vỡ vụn.

Cổ Trường Thanh lui lại, liền xuất ra thủ ấn, một mặt lá chắn xuất hiện, tiếp theo là phi châm, tường băng, băng sương, các loại pháp thuật hướng về phía Đường Kiếp, toàn bộ đầm lầy bị bao phủ bởi thể giới băng và hỏa.

Đường Kiếp không thèm quan tâm mà lao tới, đánh vỡ là chắn, đỡ phi châm, xuyên qua băng sương hỏa vũ, như một hỏa tiễn lao tới.

Đợi khi Cổ Trường Thanh lại nắm lấy pháp khí, thì đột nhiên biến sắc: - Xong rồi, linh khí đã hết!

Phanh!

Đường Kiếp ngay lập tức đánh lên mặt Cố Trường Thanh.

Sau khi bị một đấm làm co hăn máu mũi chảy dài, liên tiếp lui lại vài bước, lui về một thân cây.

Đường Kiếp thừa cơ xông lên, tấn công Cố Trường Thanh cuồn loạn, thiết quyền như mưa rơi xuống, và còn quyền đấm chân đá thật hung ác.

Đầu tiên là vòng bảo hộ tan vỡ, rồi thiết quyền không ngừng nện lên Thiên Thần Giáp, mặc dù hăn có Thiên Thần Giáp cấp pháp bảo cũng không chống cự được công kích hung mãnh của Đường Kiếp, một quyền lại một quyền mạnh mẽ đánh vào người Cố Trường Thanh làm hăn phun ra một đám máu.

Cuối cùng Đường Kiếp xuất một quyền nện vào mặt Cố Trường Thanh, đánh cho hai mắt hăn nổ tung, Cố Trường Thanh chảy máu như điên ngã xuống, miệng vẫn còn nói: - Làm sao có thể?

Đường Kiếp giảm một cước lên người Cố Trường Thanh lạnh lùng nói: - Không có gì không thể, không có linh khí, người không là gì cả.

Nói xong Đường Kiếp lại đánh ra một quyền, lần này trực tiếp xuyên qua Thiên Thần Giáp, đánh vào khuỷu tay của Cố Trường Thanh, làm cho cánh tay hăn gần như gãy lìa.

Hăn đang muốn tiếp tục ra tay, Cố Trường Thanh kêu lên: - Chờ một chút!

Đường Kiếp dừng lại một chút.

Cố Trường Thanh nhìn chăm chăm Đường Kiếp thở dốc nói: - Người thắng... Để cho ta được làm quý hiệu biết... Binh giám rốt cuộc ở đâu?

- Binh giám... Đường Kiếp lăm bấn, gật đầu nói: - Tốt, ta cho người viết. Binh giám được ta đặt ở Hồ Khiếu Phong.

- Hồ Khiếu Phong? Cố Trường Thanh ngơ ngẩn: - Cái con yêu hồ kia... Chống đỡ bí pháp sừ hồn... Đáng chết, trách không được người trong vòng một tháng liên tục đi lên Hồ Khiếu Phong... Hóa ra là như thế... Ta hiểu rồi...

- Đã biết thì chết đi. Đường Kiếp lạnh lùng nói, một quyền đánh về phía Cố Trường Thanh.

Ba!

Một quyền này đúng là bị Cố Trường Thanh vừa bắt lấy.

Nắm lấy tay Đường Kiếp, Cố Trường Thanh mỉm cười nhìn.

Sau đó dùng thanh âm u lãnh nói: - Người tốt cuộc đồng ý nói, không uổng công ta hi sinh lớn như vậy. Tốt lắm, hiện tại người có thể chết rồi, Kim Ưng Trảo!

Năm ngón tay bên phải khép lại như đao, hung hăng đâm vào lồng ngực Đường Kiếp.

Phốc!

Chưởng đao đâm vào cơ thể, lồng ngực của Đường Kiếp bị một trảo của Cố Trường Thanh mở ra, một trảo này thả ra một đoàn ánh sáng màu vàng, nhập vào trước ngực và nổ tung, cả người Đường Kiếp bay ra ngoài, trước ngực một lỗ máu lớn, có thể nhìn thấy xương trắng, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy trái tim đang đập.

Cố Trường Thanh lúc này mới cười lớn.

Mặt của Đường Kiếp bị thương nặng, đã không còn anh tuấn như xưa, ngay cả một con mắt cũng bị mù.

Nhưng hắn không biểu hiện loại cảm giác đau khổ, mà mặt còn đầy hưng phấn.

Nụ cười này khiến hắn trở nên càng dữ tợn, càng tăng thêm sự kinh khủng.

- Người... Là người cố ý... Đường Kiếp không dám tin nhìn Cố Trường Thanh.

- Lời vô nghĩa, người thực sự nghĩ rằng người có thể đùa bỡn ta hay sao? Cố Trường Thanh hừ một tiếng.

Đầu tiên lấy viên đan dược nuốt xuống, sau đó hắn bước tới, đem Đường Kiếp dẫm dưới chân.

Đường Kiếp rên rỉ, vô lực giãy dụa, cho dù hắn có luyện Ly Kinh Luyện Thể, dưới công kích của Kim Ưng Trảo cũng không thể khôi phục tức thời, cả người vô lực xụi lơ, Băng Phách Hàn Quang của Cố Trường Thanh lại đánh trực tiếp vào người hắn, gần như làm toàn bộ lực phủ ngũ tạng đông cứng hết.

Thẳng đến lúc này, hắn mới phát hiện là Băng Phách Hàn Quang của Cố Trường Thanh mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần

- Người từ lúc vừa mới bắt đầu đã lập kế hoạch rồi sao? Đường Kiếp chấn động nhìn Cố Trường Thanh.

- Chính xác mà nói, là sau khi Cố Bách chết. Cố Trường Thanh trả lời. - Khi ta phát hiện người sớm đã chuẩn bị, ta liền biết là không thể nào lấy được tung tích của Binh giám từ miệng người. Nên ta liền tính kế, chờ xem

người cuối cùng có thủ đoạn gì. Đợi cho người tự coi là đại công cáo thành, thì người sẽ lộ ra bí mật Binh giám, vì ngay nay, ta đã chờ lâu lắm rồi!

Nói xong Cố Trường Thanh bật cười: - Cũng phải thừa nhận, kế hoạch của người rất tốt, gần như đem toàn bộ người trong Ứng đường giết sạch.

- Người biết rõ mà còn cố ý cho bọn họ đi tìm chết, để lừa gạt ta? Đường Kiếp giận giữ hét lên.

Cố Trường Thanh hừ một tiếng, dưới chân liền dùng sức, giẫm lên người Đường Kiếp: - Người biết cái gì? Vì thành đại sự, hi sinh một chút có là gì? Chỉ cần có thể lấy được Binh giám, lấy được tài nguyên lưu lại của Binh chủ, thì có thể xây dựng lại cả trăm cái Ứng đường. không như thế sao người có thể nghĩ là đại kế đã thành công?

- Bọn Triệu Tân Quốc cũng là giả đúng không?

- Bọn họ? Mấy thằng ngu, bị người tùy tiện nói vài câu liền bị kích động, cũng dám làm phản ta. Ta mặc dù có thể nhắc nhở bọn họ, nhưng vì không muốn làm người nghi ngờ cảnh giác, nên ta đành buông tha. Vì để người mắc mưu, ta thậm chí không tiếc hủy Mặc Ứng Dực, bằng không người nghĩ dễ dàng mở ra vậy sao, sẽ bị vài người mà bị thương nặng vậy sao? Kế hoạch của người dù không tệ, đáng tiếc có một vắn đề là thực lực của người quá yếu! yếu tới mức mặc kệ người có kế hoạch gì ta cũng có thể phá được, chỉ cần ta chưa một thành thực lực thì có thể dễ dàng giết người.

Nói xong Cố Trường Thanh lại cười.

Ở Nam Vị Sơn, hẳn ngay từ đầu bị Đường Kiếp lừa gạt, nhưng rất nhanh tỉnh táo.

Nhưng vì để cho Đường Kiếp tin tưởng mình mắc mưu, dứt khoát quyết định giả ngu tiếp.

Hiện giờ kế hoạch thành công, cuối cùng từ trong miệng Đường Kiếp lấy được tin tức Binh giám, trong lòng hung phấn, chửi là bị thương không nhẹ, nên lúc cười rộ lên, tác động tới thương thế, cảm nhận thấy một trận đau nhức toàn thân, có cảm giác như kim châm, không khỏi phải đưa tay che ngực.

Lại nhìn Đường Kiếp trong mắt hấn chột léo sự hung giử nói: - Còn cái gì trần trối, cho người cơ hội cuối cùng để nói.

Đường Kiếp thở phì phò trả lời: - Tốt, nếu như vậy, người hay cho ta làm quỷ hiểu biết. Ta muốn biết Bạo Viên là ai.

Cố Trường Thanh cười: - Nói cho người biết cũng không sao, Bạo Viên một ám tử đến từ Uỷng đường của ta, mà ta cũng không dễ dàng vận dụng, người này là...

Hắn đang muốn nói tên, trong lúc đó nội tâm khê động, cảm giác có chút không đúng.

Tình cảnh này, sao giống như tình cảnh của Đường Kiếp vừa rồi nhỉ, sao có vài phần tương tự?

Cố Trường Thanh không thích cảm giác này, hấn lắc đầu: - Thôi đi, hãy để cho người làm quỷ hồ đồ.

Hắn đang muốn động thủ, Đường Kiếp đột nhiên thở dài nói: - Đáng tiếc... không nói thì thôi, hỏi người vấn đề khác, trong người của người có thấy đau chút nào không?

Cố Trường Thanh ngẩn người, muốn nói gì, chỉ cảm thấy ngực đột nhiên đau nhói.

Sao lại đau nhức như thế, khiến hắn lập tức mất hết toàn bộ khí lực, phải lui về phía sau vài bước.

Tay phải đưa lên, xé mở một chút Thiên Thần Giáp, chỉ thấy trên ngực có một điểm kim mang thấp thoáng.

- Đây là cái gì? Cố Trường Thanh kinh ngạc kêu lên.

Mỗi khi vật ấy phát sáng, thì ngực hẫng lại đau nhức, rõ ràng đã vào tâm phủ.

Nếu không phải vì thân thể mạnh mẽ, tạng phủ đã chịu nhiều rèn luyện, thì đã chết ngay lập tức rồi.

Nhưng nếu nó cứ tiếp tục tiến vào trong, đâm vào tâm phủ thì cho dù là cấp bậc cửu chuyển cũng không giúp gì được hẫng.

Hẫng phản ứng cực nhanh, điểm chỉ quanh ngực mấy cái, đồng thời vận chuyển linh khí, ý đồ muốn đem kim mang bức ra ngoài.

Chỉ có điều điểm kim này mặc dù chịu sự ngăn cản của linh khí, nhưng lại không biết do cái gì tạo thành, trog nhất thời không bức ra được, làm cho ngực càng ngày càng đau nhói.

Cố Trường Thanh hoảng hốt, cảm tức nhìn Đường Kiếp nói: - Người đã làm cái gì trên người ta?

Đường Kiếp ho ra máu cười nói: - Người nói không sai, người là cửu chuyển kỳ nên rất mạnh, không phải ta ở cảnh giới này mà có thể đối phó được, đừng nói là linh khí của ta bị phong ấn, chính là có dùng toàn bộ thực lực, cùng Đoạn Tràng Dao, cũng không thể thắng được người. Bất kể ta có kế hoạch thế nào thì cũng không qua được của ải này. Trừ phi... Trừ phi đối phương tự mình nguyện ý bị giết chết.

Cố Trường Thanh nghe được liền như rơi vào hầm bang, lúc này cuối cùng nhớ ra Đường Kiếp đánh vào vai mình một chưởng.

Một chưởng kia của Đường Kiếp mà trực tiếp lấy mạng hãn, hãn nhất định sẽ đỡ, nhưng một chưởng kia lại không đánh vào chỗ yếu hại, vì lừa Đường Kiếp, hãn liền cứng rắn chịu một đòn.

Không thể ngờ, chính là một chưởng kia, Đường Kiếp lại ám toán mình.

Lấy thực lực của mình, nếu ngay từ đầu mà phòng bị cẩn thận, Đường Kiếp cho dù có đem cái gì đâm vào trong người mình, hãn cũng có thể bức ra, nhưng để lấy được Binh giám, hãn lại để Đường Kiếp hành động, và thời gian cũng rất dài sau khi đánh lén thành công...

Nghĩ đến đây, Cố Trường Thanh vừa tức vừa sợ.

Hãn khiếp sợ không chỉ là Đường Kiếp đánh lén, càng sợ Đường Kiếp sớm đã chuẩn bị: - Người... Người đã sớm biết... Người từ lúc mới bắt đầu liền đã chuẩn bị kế hoạch?

Ngay tại một phút đồng hồ trước, Đường Kiếp vừa mới nói, lần này biến thành Cố Trường Thanh nói ra.

Đường Kiếp cười ha hả: - Không thể nói là hoạch chuẩn bị sớm, chẳng qua một kế hoạch hoàn mỹ, nhất định phải tính trước đến nhiều khả năng, mà ta đã tính trước các khả năng xa hơn so với hiện tại. Cách làm của người, bất quá chỉ là một trong số những khả năng ta đã tính trước. Nói thật, đây là khả năng mà ta chờ đợi nhất. Bởi vì ta bày ra cạm bẫy rất rõ ràng, nhưng người vẫn sẽ vui vẻ bước chân vào. Theo phương diện nào đó thì như ta đang đánh cược, chẳng qua ta không đánh cuộc người ngu, mà đánh cược người có chút thông minh. Ta chỉ lo lắng duy nhất một việc là đám Triệu Tân Quốc cùng người diễn trò, may mắn là chỉ có mình người diễn trò. Người chính là tự làm tự chịu, Cố Trường Thanh, nếu người coi trọng sinh mạng cấp dưới, thì hiện tại cũng không phải chỉ một mình người

đối diện với tình cảnh này, nếu có người khác giúp đỡ thì cây kim kia chưa hẳn làm gì được người... Thực lực của người đều vượt xa dự tính của ta, ta vốn tưởng chỉ cần đâm cây kim đó vào tim người thì người đã toi mạng rồi, không nghĩ tới bây giờ mà người vẫn không chết, quả là cửu chuyển chi thân thật là bất phàm.

- Điều đó không có khả năng! Cố Trường Thanh điên cuồng kêu lên.

Hắn tuyệt đối không thể tin Đường Kiếp có thể nhìn thấu kế hoạch của mình.

Vì lấy tín nhiệm của Đường Kiếp mà không tiếc hủy đi Ưng đường, thậm chí ám tử cũng bị hắn tính kế, không nghĩ tới tất cả mọi thứ đều bị Đường Kiếp đoán trúng.

Đường Kiếp lắc đầu: - Không có gì là không thể. Kỳ thật người không phải là người thứ nhất dùng loại thủ đoạn này, chẳng qua thủ đoạn của người cũng rất tốt, cũng ngoan độc... Xem TV nhiều có rất nhiều thứ tốt nhưng người không hiểu.

- Người giết không được ta đâu! Cố Trường Thanh gào lên, lại tiếp tục điểm vài cái vào ngực mình, linh khi lại tiến vào cơ thể, vận chuyển toàn lực chống lại cây kim châm đâm vào cơ thể.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Chém Giết P3

Người này thực lực cũng thật mạnh, đầu óc phản ứng cực nhanh.

Đường Kiếp lấy bí pháp Binh Tự Quyết luyện thành kim châm linh hoạt, sắc bén, không gì mà không phá nổi, linh khí gần như không thể tác động tới nó. Nhưng thời khắc này Cố Trường Thanh biết linh khí không có tác dụng gì với kim châm, mà trực tiếp tác dụng vào máu huyết, thông qua máu thịt cứng rắn đem kim châm đẩy ra ngoài.

Ngay cả Đường Kiếp cũng phải khiếp sợ.

Bất quá hắn vẫn lắc đầu nói: - Đây là chênh lệch từ thực lực, tính kế như vậy mà người cũng không chết, hóa ra cuối cùng cũng phải đấu một hồi à.

Nói xong hắn tựa vào một thân cây, không ngờ lưng lay đứng lên.

Cố Trường Thanh một bên vận khí bức châm, một bên hung dữ nói: - Chỉ bằng người? Mà đòi ngăn ta à!

Lấy thương thể hiện tại của Đường Kiếp, đứng lên cũng khó khan, muốn ngăn cản Cố Trường Thanh cơ bản là không thể nào.

Đường Kiếp lạnh lùng nói: - Bây giờ đương nhiên không được, nhưng người đừng quên, ta vì sao dụ người tới Vân Vụ Trạch.

- Cái gì? Trong lòng Cố Trường Thanh chấn động.

Xa xa một đạo thanh quang hiện lên, một đạo thân ảnh bay vút tới.

Rõ ràng là Y Y!

Từ lúc Đường Kiếp bị bắt, Y Y đã mang theo tiểu Hồ tới đây.

Tiểu tử kia gần như ở mỗi khu vực của đầm lầy đều gieo xuống hạt giống của Liễu Lục Ngạc, bất kể Đường Kiếp hiện ở nơi đâu, nàng đều có thể phát hiện và nhanh chóng đuổi tới.

Đường Kiếp sở dĩ cùng với Cố Trường Thanh nói nhiều lời như vậy, cũng chính là vì đợi Y Y.

Ca ca!

Thời khắc này Y Y mới xuất hiện, liên kêu to nhào vào trong lòng ngực Đường Kiếp, chính là hung hăng hôn hấn một cái.

Phía sau có một lão Hồ chạy tới, chỉ có điều do chân ngắn nên không đuổi theo kịp, chỉ có thể gào thét phát uy.

- Tinh linh? Hồ yêu? Chúng nó chính là lá bài tẩy của người. Nhìn đến cái này tiểu tử kia, Cố Trường Thanh cười hà hà: - Ta còn tưởng rằng người ở nơi này bố trí cái gì, chính là dựa vào chúng nó sao?

Lấy nhãn lực của hắn tất nhiên có thể nhìn thấy được, thực lực của hai tiểu tử kia cộng lại cũng quá yếu. Cho dù có dùng hết toàn lực để bức kim châm ra, Cố Trường Thanh cũng tự tin để xử lý hai tiểu tử này.

Chỉ cần rút ra một chút thực lực là đủ rồi.

Đường Kiếp cười nói: - Thực lực của bọn nó đương nhiên là không đủ, tuy nhiên chúng nó không phải dùng để tác chiến... Chúng mang hàng tới cho ta.

- Ca ca, nhận lấy! Y Y đưa tay, đưa trận đồ nhét vào tay Đường Kiếp.

Nhìn đến trận đồ kia, Cố Trường Thanh sắc mặt tím ngắt, hắc đúng là đã nhận được đó là vật gì.

Đường Kiếp cười ha hả, tùy tiện đưa tay mở trận đồ, một đoàn huyết vụ bao phủ toàn bộ thân hình hắn.

Trong huyết vụ, Đường Kiếp phát ra một tiếng hét, vô số huyết khí tiến vào thân thể hắn, đem Đường Kiếp nhuộm thành một huyết nhân, sau đó thấy vết thương trước ngực Đường Kiếp dần dần liền lại, không chỉ như vậy, cánh tay bị đứt rời cũng khôi phục lại.

- Linh Huyết Hồi Xuân? Cố Trường Thanh kêu lên: - Không ngờ người chuẩn bị trận pháp này?

Trận pháp Linh Huyết Hồi Xuân, là trận đạo hồi phục thân thể tương đối ít thấy, tuy rằng không thể khởi tử hồi sinh, nhưng năng lực khôi phục cực kỳ kinh khủng, mặc kệ bị thương nặng tới như thế nào, chỉ cần không chết, được trận pháp này trị liệu thì liền có thể khôi phục.

Tuy nhiên trận pháp này có hạn chế rất lớn, một là phải sử dụng lượng máu rất lớn của mình. Hai là chỉ có thể dùng một lần. Ba là chỉ có thể giữ được trong vòng một tháng. Nếu sau một tháng không sử dụng trận pháp, thì huyết khí trong trận sẽ mất hết, coi như là lãng phí một cách vô ích.

Nhưng trong một số hoàn cảnh, trận pháp này vẫn có một số giá trị độc đáo.

Ví dụ như hiện tại.

Thời khắc này ở dưới ảnh hưởng của trận pháp, thương thế Đường Kiếp hồi phục với tốc độ kinh khủng.

Bản thân hắn đã tự có năng lực hồi phục siêu cường, lại có thêm trận pháp Linh Huyết Hồi Xuân, hiệu quả lại càng thêm rõ ràng, cánh tay gần

như đứt rời của Đường Kiếp đang sinh sôi huyết nhục với tốc độ kinh dị.

Cùng lúc đó, đứng trong hồi huyết trận, Đường Kiếp lạnh lùng nói:

- Cái này có gì kỳ quái đâu, từ lúc mới bắt đầu ta đã không trông cậy vào sự nhân từ của các người, rơi vào trong tay các người, có không chết cũng thành phế nhân. Ta chỉ cần có một chút sinh cơ, tất nhiên phải chuẩn bị một chút gì đó cho mình... Ta đánh giá sai thực lực của người, nhưng lại không đánh giá sai cách làm của người!

Nói xong Đường Kiếp giơ cánh tay mới mọc lại chỉ hướng Cổ Trường Thanh:

- Ta đã nói rồi... Sai lầm lớn nhất của người là không xem trọng sinh mạng của thuộc hạ mình. Nếu người có thể quý trọng họ một ít, thì bây giờ sẽ còn có ít nhất một người bên cạnh người, trận này người chưa hẳn thua!

Ở bên trong hào quang huyết sắc, Đường Kiếp như đục hỏa trùng sinh hoàn toàn lộ xác.

Lúc này Cổ Trường Thanh đang cố gắng bức kim châm ra, Đường Kiếp bước tới: - Cổ Trường Thanh, lúc này chính là ngày chết của người!

Cổ Trường Thanh giận dữ nói: - Chỉ bằng người mà cũng đòi?

Hắn đưa tay vào trong Giới Tử, cầm một thứ nén vào không trung, vật kia quay tròn trên không, thả ra một vòng hào quang chụp xuống, không ngờ nhất Đường Kiếp bên trong, khiến hắn không thể động đậy.

Trần Hồn Thung!

Đây là pháp bảo của Ưng đường dùng khi bắt cường địch, có thể làm mục tiêu kinh sợ, làm cho người bị nhốt không di chuyển được, lúc trước có đôi lúc dùng để thẩm vấn.

Đường Kiếp đã từng bị Trấn Hồn Thung đối phó qua, đáng tiếc ý chí của hắn rất kiên định, mặc dù bị Trấn Hồn Thung trấn áp nhưng không để lộ một ít tin tức nào.

Lúc này vì bảo vệ mình, Cố Trường Thanh đã phải vận dụng tới thứ này.

Đáng tiếc Đường Kiếp sớm đã có chuẩn bị, ngay tại lúc Trấn Hồn Thung xuất hiện, Đường Kiếp đã đánh ra một quyền vào khoảng không.

Một kích này đánh vào Trấn Hồn Thung, kích động phong vân, làm cho phiến thiên địa này cuộn cuộn linh triều, uy lực so với trước lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc trước chiến đấu, Cố Trường Thanh ẩn giấu thực lực, vậy Đường Kiếp lại không ẩn giấu thực lực hay sao?

Trấn Hồn Thung bị một quyền làm chấn động run rẩy, Đường Kiếp quát:
- Người tuy có Trấn Hồn Thung, nhưng pháp bảo không có người chủ trì, uy lực đại giảm, chỉ vào lực lượng một mình người, ta không tin người chống đỡ được bao lâu! Mở ra mở ra!

Hắn nói xong thì đã đánh hơn mười quyền lên Trấn Hồn Thung, mỗi một quyền đều như khai sơn phá thạch, lực lượng hùng mạnh, đánh cho pháp bảo trên không chớp sang liên tục.

- Điều này sao có thể? Cố Trường Thanh nhìn thấy mà kinh hãi.

Mặc dù nói Trấn Hồn Thung không có hắn chủ trì uy lực giảm nhiều, nhưng chỉ cần dựa vào lực lượng thân thể mà có thể đối kháng pháp bảo, người này sao khí lực lại mạnh mẽ như vậy?

- Không có gì kỳ quái cả, vì trận chiến này, ta hướng Tây Nguyệt học viện mượn mười vạn linh tệ để tẩy luyện bản thân, hiện giờ thân thể ta

chính là pháp bảo, dựa vào cái gì mà không đấu lại nó! Đường Kiếp thét lớn, lại đánh ra vô số quyền.

Mười vạn tệ?

Cố Trường Thanh nghe cái con số này cũng phải choáng váng đầu óc.

Mười vạn tệ là cái khái niệm gì?

Lúc trước Ngô Hạnh mua Bồi Nguyên Đan có thể tính là bốn mươi ngày khổ tu, với giá một ngàn linh tệ, nếu dùng cái này suy tính, mười vạn tệ tương đương với bốn ngàn ngày khổ tu, đó là mười năm đó!

Thời gian mười năm, cũng đủ cho một tứ chuyển không có tài nguyên gì trợ giúp mà tiến vào Thoát Phàm Cảnh.

Đương nhiên, trên thực tế không thể tính như vậy, dù sao linh dược muốn phát huy tác dụng cũng phải dựa trên cơ sở khổ luyện, hơn nữa thực lực càng tăng cao, thì hiệu quả càng kém, nhưng dù sao cũng vẫn là mười vạn tệ, toàn bộ đem dùng để luyện thể, hiệu quả cường đại đã vượt qua một kiện pháp bảo.

Lúc này Đường Kiếp không tiếp tục che dấu, toàn lực oanh kích vào Trấn Hồn Thung, quyền phong lạnh thấu xương, phong vân rit gào, đúng là uy thế ngút trời.

Cái Trấn Hồn Thung kia, bị điên cuồng công kích đúng là dần không chịu nổi, quang diễm càng ngày càng ảm đạm, sắp giữ không được Đường Kiếp.

Cố Trường Thanh biết rằng không tốt, chỉ một cái vào Trấn Hồn Thung:
- Nhiếp!

Trần Hồn Thung sáng rực lên, hẳn là do linh khí từ Cốt Trường Thanh truyền vào, uy lực được tăng cường, chỉ có điều khi Cốt Trường Thanh xuất chỉ, kim châm vốn đang được đẩy ra khỏi cơ thể thì lại chui vào cơ thể lần nữa.

-A! Cốt Trường Thanh đau đớn kêu lên thất thanh, lại một quyền đánh vào ngực mình, đem một cỗ lực lượng đánh vào cơ thể mình, cứng rắn làm ngưng lại sự xâm nhập của kim châm, đồng thời bản thân hẳn cũng nhổ ra một ngụm máu.

Không do dự nữa, Cốt Trường Thanh từ giới chỉ lấy ra một vật ném hướng Đường Kiếp, là một con rối.

Con rối kia toàn thân kim giáp, cầm một trường đao, chém một đao về phía Đường Kiếp.

- Kim Giáp Chiến Tốt? Đường Kiếp cười ha hả.

Hẳn đúng là rất quen thuộc, cái này không phải là bản sao của Huyền Giáp chiến tốt trong Thiên Ngự Điện sao?

Chẳng qua so sánh với Huyền Giáp chiến tốt, Kim Giáp chiến tốt này hiển nhiên không có thể tự nâng cao lực lượng, bắt đầu là nện xuống một trong quyền.

Đường Kiếp cũng cười một tiếng, đánh trả bằng một quyền.

Quyền đao chạm nhau, chiến đao chém lên thiết quyền tạo ra một đám tia lửa, Kim Giáp Chiến Tốt bị một quyền đẩy lui.

Không trải qua tẩy luyện lần thứ tư Đường Kiếp đã có thể đánh bại Huyền Giáp Chiến Tốt, còn sau khi trải qua tẩy luyện lần thứ tư, thực lực Đường Kiếp tăng mạnh, làm sao một cái Kim Giáp Chiến Tốt có thể chống lại hẳn.

Cố Trường Thanh cũng biết điểm ấy, bởi vậy ngay từ đầu cũng không có ý định sử dụng nó, chỉ có điều hiện tại đang trong lúc nguy cấp, chỉ cần Kim Giáp Chiến Tốt này có thể kéo dài nửa khắc cũng là tốt lắm rồi.

Sau Kim Giáp Chiến Tốt, Cố Trường Thanh lại lấy ra một vật, là một khối yêu bài luyện thú.

Lần này xuất hiện là một cự viên chiến thú, rõ ràng là một chiến thú trung phẩm, vừa xuất hiện liền đánh về phía Đường Kiếp, cùng với con rối tạo thành thể bao vây, hơn nữa trên không trung còn có Trấn Hồn Thung, hình thành thể chân vạc.

Tiếp theo Cố Trường Thanh lại lấy ra một vật, là một tiểu kinh thanh đồng, chiếu vào Đường Kiếp, Đường Kiếp chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân như bị cái gì đó hút đi, khí lực giảm mất hai thành.

- Định Nguyên Kính? Đường Kiếp khẽ quát.

Cố Trường Thanh cười âm hiểm: - Ta xem ngươi như thế nào giết ta?

Hắn làm người đứng đầu Ứng đường, trên người có rất nhiều thứ tốt, chỉ là trước kia muốn lừa Đường Kiếp nên vẫn không lấy ra, lúc này thì từng món từng món đều lấy ra hết.

Nếu không phải đại bộ phận pháp bảo đều cần có người chủ trì mới có thể phát huy uy lực, mà bản thân hắn cần tập trung khí lực để khu trừ kim châm, nếu không thì hắn còn có thể xuất ra nhiều pháp bảo nữa.

Chỉ dùng những bảo bối này là có thể đập chết Đường Kiếp.

Thoát Phàm cửu chuyển, đứng đầu Ứng đường, cho dù có là nỏ mạnh hết đà, lại bị đánh lén trí mạng, cũng không phải đơn giản mà có thể giết hắn, mặc dù Đường Kiếp đã tẩy luyện thân thể, lực lực đại tăng, chỉ sợ bình

thường học sinh Linh Hải kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng với đối thủ cao hơn mình vài bậc, thì vẫn còn kém quá xa.

- Là vậy sao? Đường Kiếp cười ha hả.

Hắn đột nhiên quay đầu nói: - Y Y!

- Hiều à! Y Y đã bay lên vai Đường Kiếp, sau đó cắn một phát vào cổ Đường Kiếp.

- Độ linh? Cố Trường Thanh đã nhìn ra bọn họ làm cái gì, kinh hãi kêu lên.

Độ linh cũng không phải là bí pháp gì, kỳ thật là một thủ đoạn quá độ linh khí.

Loại thủ đoạn này rất lãng phí linh khí, dưới tình huống bình thường thì không có giá trị, nhưng có một lợi ích rất lớn, có thể vượt qua đại bộ phận linh khí khổng chế.

Y Y chiến lược không mạnh, nhưng lại nắm vững thiên địa linh khí, linh khí cũng không ít, thậm chí còn nhiều hơn so với Đường Kiếp. thời khắc này hai người liên hợp, Đường Kiếp lập tức có khả năng sử dụng pháp thuật.

Đường Kiếp có thể suy tính trước khi bị bắt thì thân thể sẽ không còn nguyên vẹn, tự nhiên cũng suy tính tới thuật pháp phong ấn linh khí, độ linh chính là phương pháp đơn giản và hữu hiệu nhất trong lúc này.

Trong kế hoạch này, nhiệm vụ của Y Y chính là có hai việc, một là đưa trận đồ, một cái nữa là độ linh khí.

Nói thực ra thì Đường Kiếp cũng không dám cho nàng làm các chuyện phức tạp, dù sao tiểu tử kia tuổi còn quá nhỏ, chuyện quá mức phức tạp thì

sợ nàng làm không tốt.

Thời khắc Y Y cắn xuống, Đường Kiếp cười ha hả, mạnh mẽ đưa tay chỉ phía Cố Trường Thanh, Cố Trường Thanh chỉ thấy kim châm trong cơ thể đâm mạnh, gia tộc lao vào bên trong.

Làm Cố Trường Thanh đau như xé ruột xé gan, cả người mạnh mẽ nhẩy lên, hai tay liền thi triển ấn pháp, liều mạng áp chế tốc độ của kim châm, mặc dù tốc độ kim châm giảm xuống nhưng vẫn như cũ đâm về phải trái tim. Như muốn đâm nát trái tim của hắn.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Chém Giết P4

- Khốn kiếp, mau giết hẳn! - Cố Trường Thanh chi tay hướng Đường Kiếp, con rồi và luyện thú lại xông lên.

Trước đây Cố Trường Thanh tấn công là muốn ngăn cản Đường Kiếp, nhưng thời khắc này là Cố Trường Thanh muốn giết Đường Kiếp rồi.

Tình thế nghịch chuyển, một con rồi, một con luyện thú đồng thời đánh về phía Đường Kiếp, đồng thời Trấn Hồn Thung và Định Nguyên Kính hào quan nở rộ, khóa cứng Đường Kiếp.

- Vô dụng! Đường Kiếp rống lên một tiếng, song chưởng vung lên: - Vô Tướng Kim Thân!

Trên người kim quang đại thịnh, dĩ nhiên là đã phát động Vô Tướng Kim Thân.

Lúc trước toàn bộ dựa vào thân thể đối kháng, luôn phải cố hết sức, nhưng lúc này cũng có thể sử dụng pháp thuật rồi, thực lực lập tức đại tăng.

Kèm theo Vô Tướng Kim Thân, trong tay Đường Kiếp còn có thêm một ngân châm.

Ngân Tiêu Châm!

Lúc trước Đường Kiếp xuống núi, không dám mang theo Đoạn Tràng Dao và Thanh Quang Kiếm, là vì nó quá lớn sợ không giấu được mọi người.

Một khi giao cho Y Y mang đi, sẽ lập tức bị Lâm Đông Thăng phát hiện, đến lúc đó bị phát hiện trên người thiếu đồ, Ưng đường sẽ phát hiện Đường Kiếp có đồng bạn đi theo, nhưng Ngân Tiêu Châm lại rất nhỏ, không sợ bị ai phát hiện, bởi vậy bay giờ nó là vũ khí duy nhất của hắn.

- Thiên Liệt Châm!

Khi Đường Kiếp phát động pháp thuật, mười tám cái phi châm long lánh hào quang, đâm về Trấn Hồn Thung, so với những thứ khác, thì Trấn Hồn Thung là thứ phiền toái nhất.

Mười tám cái phi châm đánh vào Trấn Hồn Thung, ánh sáng chói mắt leo lên từng hồi, Trấn Hồn Thung bị một kích của Đường Kiếp đánh bay lên trời, lúc này không chế của Trấn Hồn Thung lên Đường Kiếp lập tức biến mất.

Đường Kiếp mạnh mẽ đi ra, cứng rắn chịu sự tấn công của Cự Viên, đồng thời đẩy lùi con rối, nhưng hắn bị Định Nguyên Kính ảnh hưởng, làm khí lực đại giảm, một quyền này không thể đánh bay được con rối.

Nhưng ngay sau đó, mười tám cây phi châm đã bay trở về, Đường Kiếp tùy tiện bắt lấy một cây, phóng về phía Cổ Trường Thanh: - Nguyên Khí Châm!

Tay Cổ Trường Thanh liền thi triển pháp ấn, một đạo quang mang hiện trước người, phi châm liền đánh lên quang mang này, không thể đánh tan được nó.

Tuy nhiên chịu ảnh hưởng của một kích này, kim châm trong cơ thể Cổ Trường Thanh lại lần nữa tiến tới trung tâm.

Cùng lúc đó, Đường Kiếp phát động Tử Điện Thân Pháp như thiên điện lao tới phía trước, nhanh chóng tới gần Cổ Trường Thanh, hung hăng đánh lên quang sáng, liên tiếp oanh kích, chấn Cổ Trường Thanh bay lên.

Cổ Trường Thanh khẩn trước, quay lại tung ra Nhiếp Hồn Trảo, năm đạo kinh khí màu đen, như muốn xé rách cơ thể Đường Kiếp vẽ ra năm vết cào thật sâu, gần như mở toang bụng hẳn.

Đổi thành người khác, chỉ một chút công kích này là phải chết rồi.

Nhưng ngay sau đó, sự khôi phục kinh người của Đường Kiếp lại tái hiện, vết thương đang bắt đầu tự động khép lại.

Đường Kiếp hoàn toàn không quan tâm, lại liên tục điên cuồng oanh kích Cổ Trường Thanh.

- Giết con nhỏ kia! Cổ Trường Thanh kêu to chỉ vào Y Y.

Nếu như nói độ linh có chỗ thiếu sót nào, thì Y Y chính là nhược điểm lớn nhất, đang đem linh khí cấp cho Đường Kiếp nên lúc này Y Y không có bất kỳ lực phản kích nào.

Con rồi kia đã âm âm lao tới đánh về phía Y Y.

Y Y đang cản Đường Kiếp, nhìn thấy năm tay đang lao tới, trong lòng hoảng sợ tột cùng.

Thế nhưng nào biết nếu mình né tránh thì linh khí của Đường Kiếp sẽ biến mất, hẳn liền bỏ lỡ thời cơ giết địch.

Cho nên nàng nhìn thấy thiết quyền, nhưng cũng không tránh né.

Mắt thấy thiết quyền đánh vào mặt.

Ầm!

Tiếng nổ lớn, con rồi kia đã bị đẩy lùi, là Đường Kiếp đúng lúc đánh ra một quyền vào con rồi.

Tuy nhiên nhờ lần này, Cố Trường Thanh cũng thối lui ra xa.

Sự hung ác trên mặt hắn càng tăng: - Là người bức ta đấy!

Nói xong hai tay hắn đưa lên thân thể hắn mấy cái, toàn thân thả ra một màu huyết quang.

Cái huyết quang này Đường Kiếp biết và đã từng thấy khi Cố Trường Thanh và Triệu Tân Quốc đánh nhau, mỗi khi trên người Cố Trường Thanh hiện lên huyết quang thì uy lực của công kích tăng vọt.

Nhưng chưa bao giờ như vậy, điên cuồng như, cuồng nộ như vậy, như không còn kiêng nể gì hết.

- Thiên Thần Bất Diệt Thể!

Cố Trường Thanh điên cuồng gào thét.

Đường Kiếp hừ nhẹ một tiếng: - Quả nhiên là Thiên Thần Bất Diệt Thể!

Bất Diệt Diệt Thể và Vô Tướng Kim Thân giống nhau, cùng là một loại thuật pháp luyện thể.

Mà khác với Vô Tướng Kim Thân là, Vô Tướng Kim Thân chủ yếu nâng cao phòng ngự, tiếp theo là nâng cao lực lượng, Thiên Thần Bất Diệt Thể là tăng tất cả các phương diện, không chỉ lực lượng được tăng cường, sinh mệnh lực cũng được tăng cường, một khi phát động, uy lực cực kỳ hung mãnh, chỉ có điều cũng sẽ có điểm giới hạn.

Thời khắc này Cố Trường Thanh sử dụng Thiên Thần Bất Diệt Thể, không phải vì đối phó Đường Kiếp, mà là vì cây kim châm kia càng ngày càng không khống chế được, thấy kim châm càng ngày càng điên cuồng đâm về phía trái tim, Cố Trường Thanh hét lớn một tiếng, năm ngón tay phát ra màu vàng kim.

Kim Ưng Trảo!

Ngay sau đó, tay của hãn mạnh mẽ cắm vào lồng ngực mình.

Phập!

Một trảo xuyên thấu trước ngực, bàn tay không ngờ đâm vào trong cơ thể bắt đầu tìm kiếm kim châm.

Hãn muốn đem cái kim châm đó trực tiếp cầm ra!

Chỗ ngực phun ra đại lượng máu tươi, Cố Trường Thanh khéo mắt muốn rút ra, một bên lục lợi tìm, một bên gào thét: - Đi ra, đi ra cho ta!

Bị nội thương nhưng có Thiên Thần Bất Diệt Thể hỗ trợ nên lục phủ ngũ tạng không ngừng vỡ tan lại không ngừng hồi phục, Cố Trường Thanh giống như người điên, cả người bị máu của mình nhuộm thành huyết nhân.

Nhìn thấy cảnh này Đường Kiếp cũng phải kinh hãi.

Đúng là một người hung ác!

Y Y sợ tới mức miệng nhả miệng ra, linh khí đình chỉ, Đường Kiếp phải hô một tiếng: - Y Y, tập trung vào!

Tiểu tử kia vội vàng cản Đường Kiếp.

Đường Kiếp tiến lên đánh ra một quyền tới Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh tùy tay tung ra một chưởng: - Cút ngay!

Quyền chưởng tương giao, Đường Kiếp chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ đẩy lui chính mình, do có Thiên Thần Bất Diệt Thể tăng cường, lực lượng nhục thể của Cố Trường Thanh cũng không yếu hơn so với Đường Kiếp.

Đường Kiếp bay ngược lại, trên người liền hiện ra một vòng ngưng thủy, ngăn cản công kích của cự viên và con rối, lại một cây phi châm đánh ra, Cổ Trường Thanh lại bình tĩnh, một chút thương thế kia dưới tác dụng của Thiên Thần Bất Diệt Thể, đang khép lại rất nhanh, đồng thời thân thể hần như dời song lấp biển mà tìm cây kim châm.

- Móa nó, như vậy mà không giết được người! Đường Kiếp cũng phải đau đầu.

Đối với thực lực của Cổ Trường Thanh, Đường Kiếp cuối cùng cũng nhận thức đầy đủ, trải qua luân phiên khổ chiến, bản thân thực lực đại giảm, lại bị Đường Kiếp đánh lén, nhưng vẫn như cũ có thể chống đỡ đến lúc này, xem bộ dạng như vẫn còn có hy vọng lật ngược tình thế, trong lòng Đường Kiếp cũng kinh hãi không ngừng.

Mắt thấy Cự Viên và con rối lại lần nữa lao tới, gắt gao ngăn cản mình, Định Nguyên Kính vẫn như cũ phát huy tác dụng, khiến lực lượng chính mình lại giảm xuống hai thành, Đường Kiếp nhất thời có thể đột phá, ngẫu nhiên đánh trúng một hai cái vào Cổ Trường Thanh nhưng lại không thấm vào đâu, trong lòng cũng rất nôn nóng.

Cứ như vậy không phải là biện pháp, Đường Kiếp khẽ quát, huyết khí toàn thân sôi trào, Đường Kiếp phát ra một tiếng huýt gió trầm thấp.

Tiếng huýt sáo như tiếng hổ gầm, quanh quẩn trong rừng.

Đường Kiếp liền xông ra ngoài, một đấm đánh vào người Cự Viên, hai bàn tay mạnh mẽ xông tới chộp lấy hàm của Cự Viên, hung hang kéo ra: - Mở ra cho ta!

Huyết Luyện Thần Thuật.

Trên người Đường Kiếp huyết quang sang rực, sức mạnh dâng trào lên từ người hần, theo sau đó là tiếng nổ to, cái đầu của Cự Viên bị Đường Kiếp

xé rách thành hai.

Đồng thời con rồi kia cũng xông tới, một quyền đánh vào huyết thái dương của Đường Kiếp.

Một quyền làm Đường Kiếp choáng váng, ngay cả vòng Ngưng Thủy và Vô Tướng Kim Thân cũng chịu không được.

Tiếp theo là một quyền, đánh về phía Y Y.

Lần này vô cùng nguy hiểm, Y Y bị thương nặng, hào quang trên người tiểu tử lập tức ảm đạm, nhưng vẫn còn cản Đường Kiếp không chịu nhả ra.

- Y Y! Đường Kiếp hết to.

Một tiếng hồ gầm vang, là con hồ nhỏ kia nhìn thấy Y Y bị thương mà lao đến, cắn một phát vào chân con rồi, liều mạng kéo con rồi lại.

Con rồi xoay người muốn một quyền đập chết con tiểu Hồ.

Đường Kiếp liều lĩnh lao tới.

Điểm chỉ về phía Kim Giáp Chiến Tốt.

Bình Tự Quyết!

Từ lần trước đánh nát Huyền Giáp, sau lần đó Đường Kiếp không còn tìm lại được cảm giác khó hiểu, cái loại cảm giác phá tan tất cả.

Hắn thậm chí không thể phá vỡ binh khí hay là vật gì khác.

Nhưng giờ khắc này, trong đầu hắn lại tái hiện ý niệm đó.

Đánh nát con rồi!

Cứu tiểu Hồ!

Cứu Y Y!

Trận chiến này, không chiến sẽ chết!

Trong lòng Đường Kiếp hò hét.

- Đời người tu chân, phải dũng cảm tiến lên, không sợ sinh tử, Bình chủ chi đạo, chiến đấu xưng hùng!

Nường theo tiếng huýt gió điên cuồng, hoang dã, Đường Kiếp rút cuộc đứng trên người con rối.

Sau khi bị ném xuống, con rối liền ổn định lại, sau đó chợt nghe tiếng tiêng răng rắc vang lên.

Bụi mù phấp phới.

Kim Giáp Chiến Tốt đã hóa thành vô số mảnh vỡ, chỉ còn một chút kim mang lóng lánh trên không trung, rất là chói mắt.

- Gum! Đường Kiếp rung lên song chưởng, lớn tiếng hét gào đứng lên.

Một chỉ này tiêu hao rất nhiều khí lực lửa hãn, cả người hãn gần như mềm nhũn, nhưng chiến ý trong lòng thì càng tăng mạnh mà không giảm, kích phát trái tim tràn ngập huyết khí, trước giờ không có ý chí chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Cùng lúc đó, Cổ Trường Thanh đột nhiên hét lớn: - Bắt được người rồi!

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong lòng bàn tay dần ã máu của Cổ Trường Thanh đang có một cây kim châm, trước ngực lại có một lỗ máu rất to, mơ hồ có thể thấy vết thương do chính hãn tạo ra để tìm cây châm, lồng ngực như bị phá nát có thể nhìn thấy trái tim đang nhúc nhích, thậm chí đang còn thấy nó đang dần khép lại.

Cố Trường Thanh cầm cây kim trong tay mà cuồng tiếu: - Hiện tại người còn phương pháp nào đối phó ta?

- Cái này thì thế nào. Đường Kiếp lạnh lung trả lời.

Tay hắn đưa về trước, bắt lấy một điểm kim mang, cong tay búng về phía Cố Trường Thanh.

Kim mang trên không trung tạo ra một đám kim tuyến, kích xạ Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh song chưởng rung lên cười điên cuồng nói: - Ta có Thiên Thần Bất Diệt Thể hộ thân, người không giết chết ta được...

Phốc!

Kim mang đã xuyên thấu trán của Cố Trường Thanh, trên trán lưu lại một cái lỗ.

Thân thể Cố Trường Thanh run lên một cái.

Hắn sờ lên trán, đầu ngón tay dính một chút thứ màu trắng.

Đó là não của hắn.

- Cái này... làm sao có thể... Hắn thì thào nói nhỏ.

Hắn chưa có chết, do tác dụng của Thiên Thần Bất Diệt Thể, và do có cửu chuyển thân thể, cho dù não bộ bị thương cũng không chết được, nhưng trước mắt lại mơ hồ, không thể ngưng tụ được một cái pháp thuật gì, ngay cả phản ứng cũng chậm chạp rất nhiều.

- Ghm! Đường Kiếp lại gào thét như hổ gầm mà xông lên, thiết quyền chấn động thiên địa, khu vực này liền ào ào vũ bão.

Cố Trường Thanh mơ hồ nhìn thấy, mơ hồ nhìn thấy sau lưng Đường Kiếp một thần ảnh mãnh hổ, đang gầm lên phát uy.

Ầm!

Tay trái hắn đang cầm kim châm bị một quyền đánh trúng, liền biến máu thịt thành bột mịn, kim châm trong tay bay lên không trung.

- Không! Cố Trường Thanh gào lên, huyết quang mở rộng toàn thân, Thiên Thần Bất Diệt Thể bị thức dục tới mức tận cùng.

Bàn tay mới bị vỡ nát liền hồi phục lại như cũ, đồng thời Cố Trường Thanh như thiên điện lao về Đường Kiếp, tay phải lại xuất ra Nhiếp Hồn Trảo màu vàng, hướng về ngực Đường Kiếp.

Cùng lúc đó, Đường Kiếp bắt lấy kim châm đang bay, nhìn về kim châm đang bay tới, cây châm trong tay Đường Kiếp liền thay đổi biến hóa thành một kim tuyến.

Tay hắn vung lên, bay tới phía trước, kim tuyến liền đâm xuyên qua Nhiếp Hồn Trảo. Năm đầu ngón tay ấn vào người Đường Kiếp, xuyên qua thân thể hắn, đồng thời cánh tay của Cố Trường Thanh cũng bị đoạn làm hai, nửa cánh tay bị đứt bay ra ngoài theo Đường Kiếp.

- A! Cố Trường Thanh kêu lên thê thảm, song chưởng của hắn bị phế, đầu và ngực đều có một lỗ lớn, nhưng dưới Thiên Thần Bất Diệt Thể hộ thân bên vẫn không chết, đã phi thân bay lên, tung một cước đá về phía Đường Kiếp.

Một cước này đá lên trên mặt Đường Kiếp, gần như làm nửa mặt của hắn bị lõm xuống, đầu Đường Kiếp ngoẹo qua một bên, một con mắt của hắn tí nữa thì bay ra ngoài, hắn thu hồi kim tuyến, sợi kim tuyến liền cuốn trở lại, quấn lấy cổ của Cố Trường Thanh.

Phanh!

Cố Trường Thanh lại tung một cước, đá vào ngực Đường Kiếp, hắn bị đá gãy xương ngực và bay lên không trung.

Lúc bị đá lên không trung, ánh mắt hắn lại lạnh lùng vô tình, kim tuyến trong tay hắn đột nhiên kéo căng khi hắn bay ngược lại.

Ngay sau đó, kim tuyến như tơ lụa cắt vào cổ Cố Trường Thanh.

Một cái đầu bay lên!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Vĩnh Viễn Không Chia Là

“Bịch”.

Đầu lâu rơi trên mặt đất, bụi văng lên, nẩy vài cái trên mặt đất, rồi lăn tới bên người Đường Kiếp.

Hai mắt vẫn mở trừng trừng, miệng mấp máy vài cái, như là muốn nói gì đó nhưng không nói nên lời, chỉ là trợn mắt lên nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp chậm rãi rút cánh tay đâm trước ngực mình ra:

- Binh Tự Quyết, bí pháp của Binh Chủ, có thể phá vỡ binh, có thể ngưng binh, tấn công có thể thiên biến vạn hóa, không có gì có thể phá vỡ được.

Nghe thấy vậy, cặp mắt của Cố Trường Thanh cuối cùng cũng nhắm lại.

Từ giờ sẽ không bao giờ mở ra nữa.

- Phù.

Đường Kiếp thở dài một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Trận chiến này cuối cùng cũng kết thúc, tuy thắng nhưng thật gian nguy, thật khó khăn.

Dưới đầu như cảm giác gối lên cái gì mềm mềm.

Sau đó chợt nghe thấy tiếng Y Y tức giận hét lên:

- Huynh đè vào ta rồi. Đáng ghét, đáng ghét.

Hóa ra là Y Y.

Đường Kiếp cười cười, cố hết sức ngẩng đầu, Y Y từ dưới người hấn bò ra, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Trận này mặc dù nàng chưa ra tay, nhưng linh khí mà Đường Kiếp tiêu hao hầu như đều lấy từ nàng, tinh quái lấy linh khí làm gốc, huyết khí nuôi dưỡng. Trận chiến này Đường Kiếp hấp thu linh khí của nàng, khiến nguyên khí của nàng bị tổn thương nặng, lúc này nàng ta nằm úp sấp trên người Đường Kiếp, Y Y suy yếu nói:

- Ca ca, người xấu đã chết chưa?

- Ừ, chết rồi.

Đường Kiếp trả lời.

- Đều chết hết rồi?

- Đều chết hết rồi.

- Thật tốt quá.

Y Y thấp giọng nỉ non, sau đó liền ngủ thiếp đi.

Đường Kiếp nhìn thấy nàng hình như nhỏ hấn đi, biết rằng linh khí của nàng hao tổn quá mức nghiêm trọng, tổn thương căn nguyên, sau trận này gần như bị đánh về nguyên hình. Trong lòng vừa thương vừa đau, chỉ là bản thân hấn cũng bị thương rất nặng, cũng nằm như vậy mà ngủ thiếp đi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu.

Đường Kiếp chỉ cảm thấy trên mặt có gì đó ấm áp.

Mở mắt ra, liền nhìn thấy tiểu hổ đang nằm úp sấp, dùng lưỡi lếm vào mặt hân.

Trải qua trận đánh ác liệt, chắc chỉ có tiểu tử này là chẳng bị ảnh hưởng gì sất, khỏe mạnh nhất.

Lúc này thấy Đường Kiếp tỉnh lại, đôi mắt tiểu hổ nhìn vào Đường Kiếp, phát ra tiếng gừ gừ nho nhỏ.

Đường Kiếp lập tức hiểu được ý của nó.

- Chắc là đói bụng rồi.

Tiểu tử này chắc đói bụng, chính mình cũng vậy, lúc này bụng sôi lên phát ra tiếng ục ục.

Đường Kiếp thấy thương thế của mình đã tốt lên nhiều, liền ngồi dậy, đặt Y Y đang ngủ say xuống, lấy quần áo đắp lên người nàng, sau đó tìm kiếm trong túi Giới Tử.

Túi Giới Tử của Thi Khoa và Khổng Ngữ Lang, hiện tại đều ở trong tay Đường Kiếp, cộng thêm với chiếc túi của Cố Trường Thanh, tổng cộng là có ba cái.

Đường Kiếp ở trong đó tìm được một chút đồ ăn, ném cho tiểu hổ một ít thịt, đáng tiếc đều là thịt chín, không biết tiểu hổ có ăn hay không.

Không ngờ tiểu tử kia nhìn thấy liền nhào lên điên cuồng ăn, thoạt nhìn có vẻ rất thích.

Đường Kiếp cười nói:

- Hoa ra người cũng thích đồ ăn chín.

Một người một hổ ở đầm lầy Vân Vụ, bắt đầu ăn uống.

Nhàn rồi không có việc gì làm, Đường Kiếp thuận tiện lôi tất cả đồ trong ba chiếc túi Giới Tử ra, xem xem thu hoạch được những gì.

Túi Giới Tử đều là đồ của người tu luyện bậc Thoát Phàm Cảnh lưu lại cả đấy, đồ vật trong đó đều là thứ phi phạm. Đáng tiếc khi chiến đấu, vũ khí của Thi Khoa và Khổng Ngũ Lang đều bị lấy dùng, Đường Kiếp chưa kịp lấy đi, mà trong túi hai người này cũng không có bảo vật nào khác, chủ yếu là một chút đan dược và bùa phép, keo kiệt hết mức có thể, còn không đáng giá bằng túi Giới Tử của Trang Thân, nhưng giá cộng lại cũng phải được ba nghìn linh tiền.

Túi Giới Tử của Cố Trường Thanh thì có bốn thứ pháp bảo, trừ Nhiếp Hồn Trảo, giáp Thiên Thần, và cọc Trấn Hồn, thì còn có một thanh phi kiếm, một cây cung, ba mũi tên màu xanh lá và một miếng ngọc bội hộ thân.

Những thứ này đều cần phải tiêu hao linh khí dưới sự điều khiển của người tu luyện mới phát huy được hiệu quả, không thể đơn độc sử dụng, bởi vì vậy trận chiến lúc trước Cố Trường Thanh cũng không lấy ra dùng, nếu không chỉ cần một thứ trong này phát huy tác dụng, Đường Kiếp nghĩ cũng đừng nghĩ là sẽ thắng được.

Trừ những thứ đó ra còn có một lượng lớn đan dược bùa phép, đại bộ phận trong đó đều là pháp thuật cấp Thoát Phàm Cảnh khác, uy lực phi phạm, nếu không phải thể chất Đường Kiếp đặc dị, không dễ dàng bị đánh chết, nếu không chỉ riêng mấy lá bùa này cũng có thể khiến hấn xong đời.

Cuối cùng là một khoản tiền lớn.

Điều khiển Đường Kiếp không ngờ tới là, trong túi Giới Tử của Cố Trường Thanh, không ngờ có tới ba mươi khối linh ngọc.

Tuy nhiên nghĩ một chút hấn liền hiểu được, Cố Trường Thanh thân là chủ Ưng đường, đồng thời cũng là người nắm giữ tài chính Ưng đường ở

Văn Tâm quốc, trên người tất nhiên sẽ có một khoản tiền lớn để sử dụng.

So sánh với đó, thì pháp bảo của gã chỉ là loại bình thường, cả đồng pháp bảo này có khi còn không đáng giá bằng Thanh Quang Kiếm của Hư Mộ Dương.

Bởi vì pháp bảo thuộc lại vật phẩm riêng tư, nên chỉ có thể tự mình kiếm tiền tạo ra.

Gã tuy là chủ Ưng đường, nhưng chung quy cũng chỉ là chức phó. Hơn nữa thân phận này bởi vì để bắt giữ Đường Kiếp mà được lâm thời đề bạt, bản thân kỳ thực cũng chỉ là người trẻ tuổi chưa tu luyện được bao nhiêu năm, không thể so với Tạ Phong Đường tu luyện hàng mấy trăm năm, bậc Thiên Tâm Cảnh có thể tích góp được số của cải khổng lồ.

Chính bởi vì thế, của cải riêng của gã cũng chỉ có hạn, chỉ có vài thứ pháp bảo này, còn hơn phân nửa phòng chừng đều là của công. Ngược lại của công thì lại không ít, nhưng đều rơi vào tay Đường Kiếp cả rồi.

Lúc này tính toán một chút, tổng cộng cũng phải thu được khoảng một trăm ngàn linh tiền, Đường Kiếp vui vẻ cười ha ha.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, hẳn nhất định phải ở đây quyết đấu với Cố Trường Thanh – không giết chết một kẻ mạnh, làm sao có thể đạt được số của cải này? Làm sao có thể trả được khoản nợ khổng lồ kia chứ?

- Đúng rồi, dường như còn có những chỗ tốt ngoài dự kiến.

Ánh mắt Đường Kiếp dừng trên đầu lâu của Cố Trường Thanh.

Nếu nhớ không lầm, Tây Nguyệt phái treo giải thưởng cho đầu của Cố Trường Thanh là một viên Ngũ Khí Triều Nguyên Đan và miễn số tiền cung phụng kẻch xù trong một năm.

Miễn một năm chi phí cung phụng cũng tùy người mà thay đổi, tùy từng môn phái khác nhau, nên chi phí cũng khác nhau, tuy nhiên thứ thực sự đáng giá vẫn là Ngũ Khí Triều Nguyên Đan.

Ngũ Khí Triều Nguyên Đan là thượng phẩm linh đan, là thứ mà không thể dùng tiền để định giá được.

Nghe nói người tu luyện nếu muốn ngưng luyện Thiên Tâm, từ Thoát Phàm Cảnh tiến vào Thiên Tâm Cảnh, nhất định phải có Ngũ Khí Triều Nguyên Đan trợ giúp, có thể nói đó là thứ mấu chốt để có thể tiến vào Thiên Tâm Cảnh.

Thật không ngờ, gia sản của ba người tu luyện, cũng không đáng giá bằng cái đầu của Cố Trường Thanh.

Dùng vải gói đầu của Cố Trường Thanh lại, cho vào trong túi, Đường Kiếp nhìn tiểu hổ đã ăn xong, nhưng có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, đầu rúc vào trong đồng hồ vật húc húc, như đang tìm kiếm thứ gì có thể ăn được.

Vừa không chú ý một chút, cả nửa người tiểu tử này đã chui vào trong đồng hồ, chỉ còn lộ ra hai chân phía sau đang cào loạn lên, Đường Kiếp nhìn thấy buồn cười, xách hai chân sau của nó lôi ra.

Tiểu tử kia ngồi trên đất, trên đầu còn dính một lá bùa, trong miệng đang cắn một hạt châu, định nuốt vào bụng.

- Ý? Đây là cái gì?

Đường Kiếp thấy hạt châu hơi cổ quái, lúc trước không phát hiện ra, vội vàng đoạt lại hạt châu trong miệng tiểu hổ.

Tiểu hổ thấy hạt châu bị cướp mất, giận dữ xông lên cắn vào tay Đường Kiếp, răng nanh nghiền trên cánh tay Đường Kiếp, nhưng thế nào cũng không thể cắn xuống được.

Đường Kiếp xoa xoa đầu tiểu tử rồi cười nói:

- Được rồi được rồi, cho ta xem xem thôi, ta biết nó là của người, sẽ trả lại cho người được chưa?

Nói xong liền nhấc hạt châu lên ngang mặt, nghiêng mắt cẩn thận nhìn ngắm.

Đây là một hạt châu nhỏ màu xanh da trời, trơn bóng trong suốt, được chế thành từ pha lê, bên trong hạt châu như ẩn hiện mây mù đang lay động, nhè nhè từng đợt, áng mây như hơi nước vậy.

Đường Kiếp vận một chút linh khí, rót vào trong hạt châu. Linh khí giống như đất sét hòa vào trong biển hoàn toàn biến mất, nhưng không hề thấy bất cứ phản ứng nào.

- Thật có chút cổ quái, chẳng lẽ giống như Không Sơn Tân Vũ Chú, là pháp bảo phong ấn linh khí?

Đường Kiếp lẩm bẩm nói.

Hắn nhìn đồng đồ vật, bởi vì lộn xộn lung tung, không còn phân biệt được là đồ vật của ai, hạt châu này không biết là của Cố Trường Thanh, hay là của hai kẻ đã chết xui xẻo kia.

Thấy tiểu hồ vẫn đang nghiêng răng cắn Đường Kiếp, Đường Kiếp liền ném hạt châu cho tiểu hồ, mặc cho tiểu tử này chơi đùa.

Đúng lúc này, Y Y ưỡn lên một tiếng, cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Nhìn thấy Đường Kiếp, Y Y nhảy lên, nhào vào trong lồng ngực hắn, ôm chặt cổ hắn không chịu buông ra.

- Được rồi, được rồi, mọi chuyện đều qua rồi.

Đường Kiếp vỗ nhẹ lưng Y Y an ủi nàng.

Y Y khóc òa lên một tiếng:

- Đáng ghét, huynh thật đáng ghét, bỏ người ta lại lâu như vậy, có biết mấy ngày nay người ta sống thế nào không?

- Ta biết... Ta biết...

Đường Kiếp khẽ hôn lên má Y Y.

Không cần Y Y nói, hẳn đều hiểu cả.

Một đứa bé, mang theo một con hổ con, từ thành Vạn Tuyền trèo đèo lội suối tới đầm lầy Vân Vụ này, còn gieo xuống vô số Lục Ngạc, dùng để giám sát mọi chuyện, chắc chắn rất gian khổ.

Nếu Y Y không phải là tinh vật, chỉ sợ nàng căn bản không thể làm nổi.

Có thể coi nàng là tinh, sinh là Thông Linh, đối với nàng mà nói đây không phải là một chuyện dễ dàng.

Còn chưa kể dọc đường đi còn phải chiếu cố tiểu hổ kia.

Vì thế lúc này, Đường Kiếp ôm Y Y vào lòng, nghe nàng kể về những vất vả dọc đường.

Nghe nàng nói nàng làm thế nào để một mình đi được tới thành Vạn Tuyền; nghe nàng nói suýt nữa bị người ta phát hiện bắt đi; nghe nàng nói vì chăm sóc tiểu hổ mà phải đi khắp nơi ăn trộm đồ ăn.

Chỉ có vồn vện mười ngày, đối với Y Y mà nói, giống như đã trải qua mười năm.

Cũng không biết có bao nhiêu lần, nàng nghĩ tới chuyện từ bỏ.

Nếu không phải vì Đường Kiếp, nếu không phải vì sợ nếu mình từ bỏ thì sẽ vĩnh viễn mất đi ca ca, chỉ sợ nàng không thể tiếp tục kiên trì.

Mặc dù tới đầm lầy Vân Vụ, nhưng với Y Y mà nói, mọi chuyện vẫn không phải thuận buồm xuôi gió.

Trong Đầm lầy Vân Vụ có đầy rẫy độc mãnh thú, tất cả bọn chúng đều có hứng thú với các loại yêu tinh quý quái.

Y Y bắt buộc phải tránh né những yêu thú hùng mạnh, ở trong vùng an toàn nhất trông xuống Lục Ngạc giám thị. Chính bởi vì vậy, trong đầm lầy Vân Vụ, có rất nhiều nơi Y Y không thể giám thị được.

Cũng may là Cố Trường Thanh không phải kẻ thích gây chuyện, cũng tránh không tới địa bàn của bọn yêu thú, nếu không Y Y chưa chắc đã có thể kịp thời tìm được hãn.

Khoảng thời gian này đã khiến cho Y Y cảm thấy thống khổ sâu sắc, đồng thời cũng làm cho nàng trưởng thành lên nhiều.

Có lẽ chính vì nguyên nhân như vậy, mà nàng mới có thể chống đỡ được công kích của con rối dù chết cũng không chịu buông tay kia.

Mười ngày.

Mười ngày thời gia, Đường Kiếp tất nhiên là chạy cả ngàn dặm, nguy hiểm trùng trùng, theo cách nói của Y Y thì, cũng là trải qua bao gian nan vất vả.

Thật khổ cho nàng, như vậy mà vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Đường Kiếp nhìn Y Y có chút bất đồng.

- Cảm ơn muội, Y Y.

Hắn nói.

Lau đi nước mắt, Y Y chân thành nói:

- Hứa với ta, ca ca, sau này dù thế nào chúng ta cũng không rời xa nhau nhé, được không?

Nghe thấy vậy trong lòng Đường Kiếp nóng lên.

Hắn trả lời:

- Ca ca đồng ý với muội, sau này không cho phép muội rời khỏi ta.

- Vĩnh viễn cũng không.

Y Y gật đầu lớn tiếng nói.

- Vĩnh viễn cũng không.

Đường Kiếp vươn ngón tay út ra:

- Lại đây, ghé tay hứa hẹn, trăm năm cũng không được phép thay đổi.

Y Y bắt lấy bàn tay Đường Kiếp lớn tiếng nói:

- Một trăm năm không đủ, phải... phải thật nhiều năm, thật nhiều nhiều năm.

Khái niệm của nàng về con số rất mơ hồ, không biết rằng bao nhiêu mới được coi là nhiều, nên liền nói thật nhiều nhiều nhiều.

- Được, ghé tay hứa hẹn, nhiều nhiều năm đều không được phép thay đổi.

Hai người cùng nhau hô to, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Duy chỉ có tiểu hổ vẫn ngồi trên mặt đất, không ngừng cắn gặm hạt châu.
Nghe thấy tiếng cười của bọn họ, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn, không hiểu
bọn họ đang làm cái gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Cướp Tiền

Bên đầm nước đục ngầu, một con Khủng giác đang uống nước, thì thoảng lại ngẩng đầu lên, quan sát xung quanh xem có nguy hiểm nào không.

Chiếc cổ to đã hạn chế tầm nhìn của nó, nó gần như không thể quay đầu lại, chỉ có thể xoay hẳn người mới nhìn được đằng sau. Bởi vì vậy nó hoàn toàn không chú ý tới bên sườn, một chiếc lá khô đang từ từ di chuyển tới gần nó.

Lúc chiếc lá đang tiến dần đến, trong lòng thú một sừng chợt cảm thấy bất an.

Trực giác của dã thú khiến nó nhận thức được, nguy hiểm đang tiến lại gần. Nó mãnh liệt ngẩng đầu, bốn vó đạp xuống đất, trực tiếp phóng mình chạy đi.

Cùng lúc đó, phía sau lá khô phát ra một vầng hào quang, đánh thẳng vào mắt là phần yếu ớt nhất của Khủng giác thú.

- Ngao.

Con Khủng giác ra tiếng gào long trời lở đất, bốn vó đạp điên cuồng, mong muốn thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Nhưng mà dưới chân đột nhiên mọc lên mấy dây leo màu xanh, quấn chặt lấy nó, khiến nó không thể giãy dụa được.

Nó phần nộ gào lên một tiếng, trên người phát ra ánh sáng màu vàng, xem chừng nó đang phát động phép thuật nào đó.

Đúng lúc này, kiếm quang lóe lên, vẽ ra một đạo quang ảnh sắc bén, đánh xuống phía sau gáy Khủng giác.

Chỉ nghe phập một tiếng, chiếc đầu lớn của con thú đã rơi xuống.

Bóng người lóe lên trong không trung, thân thể Đường Kiếp rơi xuống bên cạnh người con thú.

Nhìn thi thể này, hắc cười nói:

- Vận khí không tệ, thế là chúng ta có thịt ăn rồi.

Khủng giác là hạ phẩm yêu thú, tuy thân hình cồng kềnh, nhưng trên thực tế năng lực chạy trốn vô cùng mạnh mẽ. Quanh thân là lân giáp vô cùng cứng rắn, thiên phú pháp thuật là độn thổ, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn đánh lén, mới có thể một kích giết chết nó.

Lúc này khi đã đắc thủ, Đường Kiếp bắt đầu mổ xẻ con thú. Lân giáp với chiếc sừng duy nhất của tiểu tử này là vật liệu tốt, tất cả tinh hoa đều tập trung ở hai nơi này, còn cơ thể nó thì ngược lại chẳng có gì đáng giá.

Bên này đang lột da cắt sừng, bên kia con hổ đã xông lên, điên cuồng giằng xé thịt Khủng giác, ăn uống không lễ độ, cả miệng dính đầy máu tươi.

- Đừng gấp như vậy, toàn bộ đều là của người.

Đường Kiếp xoa đầu con hổ cười nói.

Con hổ gầm gừ coi như trả lời hắc.

Nằm ở trên vai Đường Kiếp, nhìn Đường Kiếp bận rộn, Y Y tò mò hỏi:

- Ca ca, vì sao người xấu đều chết hết rồi, mà chúng ta vẫn chưa trở về học viện Tây Nguyệt?

Đường Kiếp vừa lột da thú, vừa trả lời:

- Không phải vội, khó lắm mới được ra ngoài một chuyến, mà lại là tới đầm Vân Vụ này, thuận tiện cứ đánh một vài tiểu quái, kiếm chút lợi lộc, không phải rất tốt sao?

- Đầm Vân Vụ rất nguy hiểm, có rất nhiều quái vật lợi hại.

- Vậy càng phải nhân cơ hội xem có gặt hái được cái gì không.

- Nhưng mà hiện tại chúng ta không thiếu tiền, không phải ca ca nói, lần này chúng ta kiếm được rất nhiều tiền sao?

Đường Kiếp ngừng tay, ngẫm nghĩ một chút, rồi hắn trả lời:

- Ủ, nhưng chưa chắc đã là của chúng ta.

- Hà?

Y Y không hiểu.

- Y Y, muội còn nhỏ, có rất nhiều chuyện chưa hiểu được, ta dù có nói với muội, chưa chắc muội đã hiểu được. Nhưng muội phải nhớ kỹ, trong giới tu tiên, kẻ mạnh làm vua, nhưng thực lực dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa, khi nhìn lên trên đều thấy có kẻ cường đại hơn mình. Trừ phi có một ngày thực lực của muội đạt tới cảnh giới tối cao, trên trời dưới đất là kẻ duy ngã độc độc tôn, nếu không mỗi khi làm chuyện gì, đều phải suy nghĩ kỹ một chút.

Nói đến đây, Đường Kiếp ngẩng đầu nhìn Y Y, hắc cười nói:

- Nếu bây giờ chúng ta trở về học viện Tây Nguyệt, bởi vì lúc trước ta đã nói dối, nên học viện nhất định sẽ trừng phạt ta. Dưới tình hình như vậy, muội nghĩ bọn họ sẽ thừa nhận công lao ta mang đầu Cố Trường Thanh về sao?

Y Y kinh ngạc hỏi:

- Sẽ không sao? Nhưng huynh từng nói các phái lớn đều trọng danh dự mà.

- Đương nhiên, nhưng danh dự là cái gì? Là cái dùng để đối ngoại tuyên dương gì đó. Học sinh Đường Kiếp học viện Tây Nguyệt bị bắt, Tây Nguyệt phái xuất động quy mô lớn cứu người, nhân lực và vật chất đều hao tổn, khoản tiền này phải tính thế nào? Nếu nói đầu của Cố Trường Thanh đáng giá? Không thành vấn đề, tuy nhiên Tây Nguyệt phái hao tổn bao nhiêu nhân lực và vật lực để cứu ta, tính toán với ta cũng là hoàn toàn chính đáng phải không? Đến lúc đó, muội liền nhận ra, đừng nói là một cái đầu của Cố Trường Thanh không trả nổi, cho dù chính ta giết chết Cố Trường Thanh đoạt được những thứ này, nhưng có lẽ đều phải dùng để gán nợ, có khi còn vẫn nợ lại bọn họ ý chứ. Hai trăm ngàn, nghe thì không ít, nhưng đó là đối với một cá nhân. Dùng để trả tiền điều động nhân lực của cả một đại phái tu tiên... thì cũng chỉ như muối bỏ biển.

- Nhưng huynh giúp bọn họ tiêu diệt bao nhiêu kẻ xấu của Thiên Thần Cung cơ mà.

- Ủ, nhưng có thể khoản này họ không tính. Kẻ mạnh không thể muốn làm gì thì làm, nhưng ít nhất bọn họ nắm giữ quyền phát biểu... bọn họ là người định ra quy tắc.

- Bọn họ sẽ làm như vậy sao?

Y Y giật mình hỏi.

- Ta không nói bọn họ nhất định sẽ làm như vậy, nhưng ít nhất thì cũng có khả năng như vậy phải không? Ta không phải Đường Kiệt, Tây Nguyệt phái cũng sẽ chẳng trông mong gì ở ta nữa, nếu đã không có trông mong gì, tất nhiên sẽ phải thu hồi một chút tiền vốn.

Đường Kiếp hàm ý sâu xa nói:

- Không cần khảo nghiệm nhân tính, nếu không muốn thất vọng, thì hãy tận lực đừng cho bọn họ có cơ hội làm vậy.

Y Y chu miệng nói:

- Tây Nguyệt phái thực sự rất xấu xa.

Đường Kiếp cười ha hả:

- Nha đầu ngốc, những điều này chỉ là giải thuyết, không cần vì chuyện người ta chưa làm mà trách cứ họ.

- Vậy chúng ta bây giờ phải làm gì?

- Đơn giản, chúng ta chúng ta cất giấu kỹ toàn bộ thu hoạch ngày hôm nay, sau đó trở về học viện Tây Nguyệt, sau khi mọi chuyện kết thúc mới lấy ra... Khi muội có tiền tất cả mọi người đều tính toán với muội, nhưng khi muội không có tiền, những chuyện đó đều không cần thiết nữa rồi.

Nếu Đường Kiếp mang theo một đồng tài sản trở về học viện Tây Nguyệt, thực không biết sẽ có bao nhiêu “ân nhân cứu mạng” trong học viện Tây Nguyệt, biến thành lang sói uống máu, không có lá bùa hộ mệnh Đường Kiếp này, rất nhiều thuận tiện đều biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng thuận tiện này bình thường có lẽ không nhìn ra, nhưng khi mất đi nó, mới cảm thấy đi một bước cũng khó.

Chính bởi vì thế, Đường Kiếp bất kể thế nào cũng không cho người khác có cơ hội như vậy.

Y Y giờ mới hiểu được, vì sao Đường Kiếp phải ở đầm Vân Vụ đi tới đi lui, có lẽ huynh ấy muốn tìm một nơi thích hợp để cất giấu tài sản.

Đường Kiếp tiếp tục nói:

- Kỳ thật không chỉ vì nguyên nhân này. Còn có một nguyên nhân khác nữa, đó là mặc cho ta nói dối thế nào, nhưng với thân phận một người tu luyện kỳ Linh Tuyền muốn đối phó với Cố Trường Thanh một kẻ tu luyện kỳ cửu chuyển, là chuyện không thể xảy ra. Cho nên việc cấp bách trước mắt, đó là có gắng tăng lên bậc Linh Hồ, sau khi trở về cũng có lý do mà nói.

- Chẳng lẽ Linh Hồ đối phó với cửu chuyển thì hợp lý hơn sao?

Cho dù Y Y không hiểu chuyện, nhưng nghe thấy việc này cũng cảm thấy không đáng tin cậy chút nào.

Người tu luyện có ngũ cảnh mười bốn bậc, vượt cấp khiêu chiến coi như bình thường, nhưng vượt cảnh khiêu chiến là chuyện tuyệt đối không bình thường rồi.

Cảnh là biến hóa của chất, một học sinh Linh Hồ ưu tú có lẽ rất dễ dàng đánh bại một học sinh Linh Hải bình thường, nhưng một học sinh Linh Hải ưu tú lại gần như không thể nào đánh bại được kẻ kém cỏi nhất ở bậc Thoát Phàm Cảnh.

-...A, nhưng so với Linh Tuyền đấu với cửu chuyển vẫn hợp lý hơn một chút.

Y Y khoanh tay, bộ dạng nhỏ bé ra về người lớn:

- Ta cảm thấy thế nào cũng không hợp lý.

-... Thì cũng kéo gần khoảng cách hơn một chút mà.

Đường Kiếp ngưng ngưng nói:

- Việc này chỉ có thể đi một bước tính một bước, trước tiên giải quyết vấn đề cảnh giới đã, sau đó không quản là chạy trốn hay phản kích, đều cần phải có đủ thực lực mới thành lý do được.

- Nhưng huynh còn bao lâu mới có thể nhập Linh Hồ?

- Sẽ không quá lâu nữa.

Đường Kiếp trả lời:

- Ta có đảm bảo, chỉ cần cời bỏ Không Sơn Tân Vũ Chú, nhiều nhất là một tháng, ta có thể nhập Linh Hồ.

Dựa vào tố chất hùng mạnh mà Ly Kinh luyện thể mang đến, hiệu suất tu luyện của Đường Kiếp sẽ tiến nhanh hơn người khác, nếu không phải vì tăng nếu tăng nhanh thực lực sẽ ảnh hưởng đến nâng cao cảnh giới, thì với tốc độ của hắn, hiện tại đã có thể nhập Linh Hồ rồi.

Hiện giờ Cổ Trường Thanh đã chết, Thiên Thần cung tạm thời sẽ án binh một thời gian, Đường Kiếp cuối cùng cũng có thể xuất toàn lực để nâng cao cảnh giới. Hơn nữa trong ba chiếc túi Giới Tử còn có một ít dược liệu phụ giúp tu luyện, Đường Kiếp nói trong một tháng nhập Linh Hồ cũng không phải là nói xạo.

Thứ duy nhất kìm hãm hắn, ngược lại chính là Không Sơn Tân Vũ Chú.

Có chú pháp này trên người, hắn không thể tụ tập linh khí, cũng không thể tu luyện.

Tuy nhiên chú pháp không phải trời sinh, bất cứ pháp thuật nào cũng không có khả năng tồn tại vĩnh viễn. Những ngày này, Đường Kiếp luôn tấn công vào Không Sơn Tân Vũ Chú, không bị kẻ này trong Ứng đường xen vào quấy rối hay hạn chế, Đường Kiếp có thể cảm thấy Không Sơn Tân Vũ Chú đã buông lỏng, tin tưởng không bao lâu nữa, hẳn có thể chính mình giải được bùa chú này, chân chính khôi phục thực lực bản thân.

- Nhưng huynh nhập Linh Hồ, không thể tiếp tục tiến vào Hồ Khiếu Cốc nữa.

- Chỉ là không thể dùng thân phận săn bắt để tiến vào, chứ với thân phận khác vẫn có thể vào đó. Thêm nữa, là tài nguyên trong Hồ Khiếu Cốc có hạn, phí tổn lại cao, nơi đó chung quy cũng chỉ là nơi để chúng ta thể nghiệm kiếp sống ở tu tiên giới, không phải nơi thích hợp để tìm kiếm tài nguyên. Theo lời ta mà nói, sau khi lấy được Huyết Luyện thuật, thì cũng không cần phải đến đó nhiều, chỉ cần thi thoảng đi thăm Vương Phá Quan là được.

- Nó vẫn còn vì huynh mà giữ lại ba nhiều yêu thú đấy.

- Để lại cho tiểu thiếu gia đi.

- Huynh muốn gã lên đỉnh Hồ Khiếu?

- ... Ta biết rằng chuyện này rất khó, tuy nhiên cuối cùng cũng phải có biện pháp.

Đường Kiếp cười nói:

- Được rồi, dù thế nào chẳng nữa, việc kế tiếp chúng ta cần phải làm chính là tu luyện, nâng cao bản thân.

Y Y gật đầu nói:

- Được, tu luyện. Tu luyện. Y Y cũng muốn tu luyện, tương lai cùng ca ca đánh người xấu.

- Tốt lắm.

Đường Kiếp mỉm cười nói.

Đúng lúc này, tai Đường Kiếp chợt động một cái, sắc mặt khẽ biến, giờ ngón tay lên miệng nuốt một caisi.

Tiểu gia hỏa hiểu ý, thấp giọng:

- Có người đến?

Đi theo Cỗ Trường Thanh nhiều ngày như vậy, ở phương diện này Đường Kiếp rõ ràng đã có tiến bộ, bởi vậy lúc này hắn nhận ra linh khí phía sau dao động không bình thường.

Đường Kiếp gật gật đầu:

- Hắn là người tới đuổi giết Cỗ Trường Thanh, chúng ta đi, đừng để bọn họ phát hiện ra.

Nói xong Đường Kiếp tiện tay kéo một miếng thịt trên người xuống, vứt ra phía xa, sau đó quay người phóng về phía đầm lầy.

Không lâu sau, trong đầm lầy xuất hiện hơn mười bóng người.

Một gã nam tử thân mình dũng mãnh, liếc mắt nhìn thi thể Khủng giác trên mặt đất:

- Vừa mới chết cách đây không lâu, người nhất định đang ở gần đây. Phân ra tìm, mấy người các người đi bên này, mấy người kia qua bên kia, giữ liên lạc, gặp mục tiêu không nên tham chiến, lập tức phát báo động, những người còn lại đi theo ta.

Đám người nhát mắt liền tản ra, đi về các hướng khác nhau, di chuyển rất chỉnh tề, hiển nhiên là mỗi người đều có tốt chất và được huấn luyện nghiêm ngặt. Tuy nhiên nhìn vào trang phục, cũng không phải người của Tây Nguyệt phái, mà là một môn phái nhỏ trong Văn Tâm quốc.

Người nam tử dừng mãnh dẫn theo một đám người, đuổi theo hướng Đường Kiếp vừa chạy. Trong mắt gã xuất hiện một đạo tinh quang, mọi thứ xung quanh đều rơi vào trong tầm mắt hắn, nhưng không hề để lộ ra.

Đang điên cuồng chạy, đột nhiên nam tử kia hô lên:

- Dừng.

Tất cả mọi người đồng thời dừng bước, nam tử kia nhìn hai bên trái phải, sau đó đột nhiên chỉ vào một tảng đá phía xa, đồng thời những người phía sau gã cũng nhắc tay lên.

Ngay sau đó, vô số luồng ánh sáng từ trên tay họ bắn ra, ánh đao, kiếm khí, đan vào nhau, ánh sáng sắc bén bắn về hướng tảng đá phía xa.

Ầm một tiếng, tảng đá lớn vỡ vụn thành bột phấn.

Khói bụi tan hết, gã nam tử hung hãn kia đi tới nhìn nhìn, nhắc thi thể một con hồ ly lên, nói:

- Hóa ra là một con hồ ly, chúng ta đi.

Đoàn người nhanh chóng bay vào trong rừng.

Đợi cho đoàn người đi xa, cách tảng đá không xa, có một bóng người chầm rãi đứng lên dưới lớp bùn đất.

Chính là Đường Kiếp.

Nhìn theo hướng đám người đến truy kích, hắn thì thào tự nói:

- Kỳ quá, tại sao lại ra tay độc ác như vậy? Làm vậy chính là không muốn người ta sống, chẳng lẽ ngay cả ta họ cũng muốn giết? Đúng rồi, Tây Nguyệt chỉ nói giao đầu của Cố Trường Thanh là được, cũng không nhất thiết phải đem Đường Kiếp còn sống trở về... Mẹ nó, bọn họ không phải là tới cứu người, mà là tới cướp tiền.

Đường Kiếp lập tức hiểu ra, những kẻ này không màng sống chết của Đường Kiếp, mà chỉ quan tâm tới đầu của Cố Trường Thanh.

Nếu Đường Kiếp ở trong tay Cố Trường Thanh, thì bọn họ kỳ thật có hy vọng trở thành ngọn cỏ cứu mạng Đường Kiếp.

Nhưng sau khi Cố Trường Thanh chết, bản chất của mấy kẻ này lập tức lộ rõ.

Không hỏi cũng biết, nếu để cho những kẻ này phát hiện ra, mình là người giết Cố Trường Thanh, thì kế tiếp chờ đợi hẳn, không phải là được cứu, mà là lập tức bị giết chết cướp đầu lâu.

Nếu không phải Đường Kiếp đều có tính toán, nghĩ là qua vài ngày nữa mới trở về học viện Tây Nguyệt, thì lúc nhìn thấy những người này tưởng lầm là cứu binh mà chạy ra nghênh đón, hiện tại đa phần đã là người chết.

Những môn phái nhro cũng không có nhiều quy củ như Tây Nguyệt phái, danh dự đối với bọn họ chẳng là gì cả, chỉ có thực lực và lợi ích là tối thượng.

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?

Y Y vội hỏi.

Sát khí trong mắt Đường Kiếp chợt lóe lên:

- Trước tiên không quan tâm tới bọn họ, chờ ta phá vỡ Không Sơn Tân Vũ Chú, xông lên Linh Hồ, sau đó quay lại xử lý bọn họ.

- Nhưng huynh đã từng nói, đừng vì những việc đối phương chưa làm mà khẳng định bọn họ có tội.

- Lời này không còn giá trị nữa rồi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tranh Đoạt

Giữa một cánh rừng ở sâu nhất trong đầm lầy.

Đường Kiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai tay đặt trên gối, lòng bàn tay hướng lên trời, ngón giữa và ngón cái chạm vào nhau, trạng thái như đang ngồi thiền, đỉnh đầu mơ hồ có khói trắng bốc lên.

Hai tay không ngừng tạo ra ấn pháp, mỗi một lần biến hóa, khói trắng trên đỉnh đầu đều ngưng tụ thêm một ít.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đám sương màu trắng còn mơ hồ mang theo một ít kim tuyến.

Đây là dấu hiệu của Thiếu Hải Động Kim Quyết, đại biểu tính chất của linh khí.

Linh khí bản thân vô chất, bởi vì người tu luyện khác nhau nên thiên biến vạn hóa.

Chỉ là kim tuyến này chỉ có một tia, chứng minh người tu luyện vẫn còn chưa đạt tới thành công, nếu như tất cả sương trắng đều biến thành màu vàng kim, thì tức là Động Kim Quyết tu luyện đại thành.

Lúc này kim tuyến trong đám sương trắng giống như mưa gió phiêu diêu, theo thủ ấn của Đường Kiếp mà không ngừng tụ lại tán ra, dần dần thăng tấp như một cây thương, kéo theo linh khí xung quanh không ngừng ngưng tụ lại, sau đó chậm rãi đi vào cơ thể Đường Kiếp...

Tuần hoàn không dứt.

Y Y căng thẳng ngồi ở một bên quan sát bốn phía chung quanh.

Hôm nay là ngày thứ ba mươi bốn họ tiến vào đầm Vân Vụ.

Từ khi tiến vào khoảng hai mươi ngày, hắc liên phá tan Không Sơn Tân Vũ Chú, khôi phục năng lực sử dụng linh khí, từ đó trở đi, hắc liên ngồi một bên gấp rút tu luyện.

Mặc dù nói học viện Tây Nguyệt có biên lai mượn đồ, có thể định vị được Đường Kiếp, nhưng biên lai mượn đồ rốt cuộc cũng chỉ có một phần, chỉ cần Đường Kiếp không ngừng thay đổi vị trí, cho dù là Tây Nguyệt phái cũng rất khó có thể xác định được vị trí của hắc.

Chỗ duy nhất không tốt đó là, vì điều đó mà Đường Kiếp phải thường xuyên cắt thịt của bản thân.

Trong quá trình này, năng lực khôi phục của hắc lại tiến thêm một bước... Tiềm lực mà một vạn linh tiên mang đến vẫn còn chưa tiêu hao hết, Đường Kiếp vẫn có đầy đủ không gian phát triển.

Cùng lúc đó, dưới sự truy đuổi gắt gao của truy binh, Đường Kiếp cũng bắt đầu chính thức tu luyện, cố gắng nâng cao cảnh giới.

Dựa vào dược liệu mà đám người Cố Trường Thanh lưu lại, Đường Kiếp dốc toàn lực xông lên bậc Linh Hồ.

Hôm nay cuối cùng cũng đã tới thời khắc tấn công bậc Linh Hồ.

Dưới sự chuyển động không ngừng khuếch trương của Đại Chu Thiên trong cơ thể, hiện tại tốc độ chuyển động của Đại Chu Thiên càng lúc càng nhanh, không như lúc ban đầu non nớt không lưu loát, trong cơ thể linh không đã có thể chứa được tới chín trăm chín mươi chín giọt linh dịch.

Sau đó giọt cuối cùng khuếch trương linh không, lại gặp cản trở lớn, mãi vẫn không thể hoàn thành.

Đường Kiếp biết rằng đây là hàng rào xuất hiện khi tấn công lên bậc Linh Hồ, cũng là khoảng cách giữa hai bậc.

Mặc dù nói cảnh giới tăng lên là biến hóa của chất, bậc tăng lên là biến hóa của lượng, nhưng mỗi một lần tấn công lên một bậc đều có một hàng rào tồn tại, chỉ có điều không thể so sánh với độ khó khăn khi tăng cảnh giới.

Dù vậy, rất nhiều học sinh cũng phải hao tổn mười ngày nửa tháng mới có thể hoàn toàn xông lên bậc.

Đáng tiếc Đường Kiếp lại không có quá nhiều thời gian.

Khí tức của Đại Chu Thiên vẫn không ngừng chuyển động, từng lần một đánh thẳng vào hàng rào kia, nhưng Đường Kiếp cảm giác được vẫn còn kém một chút.

Sau vài lần vận chuyển Đại Chu Thiên không có kết quả, Đường Kiếp cắn răng:

- Y Y.

- Vâng.

Y Y hiểu được ý Đường Kiếp, lấy ra một chiếc bình nhỏ, đổ toàn bộ Bồi Nguyên Đan ra, đưa vào miệng Đường Kiếp.

Đây là số Bồi Nguyên Đan cuối cùng, nếu lần này lại không thành công, Đường Kiếp muốn tiến lên bậc Linh Hồ sẽ phải dùng ít nhất mười ngày hoặc nửa tháng mà từ từ mài dũa.

Sau khi nuốt Bồi Nguyên Đan vào bụng, một lượng linh khí khổng lồ lập tức tản ra trong cơ thể Đường Kiếp, nháy mắt đã tràn đầy toàn thân hắn.

Đường Kiếp lại vận chuyển Đại Chu Thiên một lần nữa, dẫn linh khí từ từ tiến vào, hình thành một cỗ lực lượng rất lớn tiến vào linh không. Linh triều trong người cuộn cuộn sôi sục, giống như bão cát rít gào, không ngừng va chạm vào hàng rào linh không.

Sương trắng trên đỉnh đầu Đường Kiếp lại xuất hiện, kim tuyến lại xuất hiện, phồng thẳng về phía chân trời.

- Nguy rồi.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Y Y đại biến.

Nàng biết rằng đây là kết quả quả khi Đường Kiếp tấn công Linh Hồ, chứng minh rằng hàng rào Linh Hồ sắp bị phá vỡ, nhưng không ngờ trước khi phá vỡ được hàng rào lại xuất hiện linh khí bay lên mây.

Điều này ngay cả chính bản thân Đường Kiếp cũng không biết, nếu không dù đánh chết hắn cũng sẽ không ở nơi này vượt ải.

Mặc dù cục diện này không lớn lắm, nhưng với người sáng suốt chỉ cần một ánh kim quang liền hiểu được, chắc chắn không bao lâu nữa sẽ có người biết rằng ở đây đang có người nâng bậc, dựa vào đó mà đuổi tới đây.

- Nhất định phải nhanh lên.

Y Y dậm chân thúc giục.

Nàng không dám quấy rầy Đường Kiếp, chỉ có thể ở chung quanh đó trông thật nhiều Lục Ngạc, cũng chỉ ngăn cản được địch nhân một chút, đối mặt với cường địch, Lục Ngạc có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, chính bản thân Y Y cũng thiếu tự tin.

Lúc này Đường Kiếp đang ở thời điểm mấu chốt để vượt ải, hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng hàng rào dưới sự tấn công của linh triều đang càng lúc càng suy yếu, chỉ có điều tác dụng của dược lực mang đến cho linh triều cũng đang dần suy yếu.

Rốt cuộc là hàng rào không chịu nổi công kích bị phá vỡ trước, hay là linh triều không đủ mà bị tiêu tan, Đường Kiếp cũng không có cách nào xác định, chỉ có thể chăm chú tấn công, không hề hay biết mọi chuyện bên ngoài.

Đúng lúc này, xa xa có tiếng huýt gió vang lên.

Có người đã phát hiện động tĩnh ở bên này, đang gấp rút đuổi tới.

Y Y càng lo lắng.

Tiếng gió thổi vào quần áo vang lên tiếng phàn phật, xa xa cuối cùng cũng xuất hiện hơn mười bóng người.

Cầm đầu là một gã trẻ tuổi mặc hoa phục màu tím, phía sau còn có một đám người ăn mặc theo kiểu võ sĩ, bên cạnh có một lão già, ngoài ra còn có hai tỳ nữ dung nhan xinh đẹp.

Vị công tử hoa phục vừa xuất hiện, liền nhìn vào Đường Kiếp đang ngồi phía trước, lập tức bật ra một câu kinh ngạc:

- Ý? Đây không phải là Đường Kiếp sao? Sao lại chỉ có một mình hắn? Cổ Trường Thanh đang ở đâu?

Tây Nguyệt phái phát hịch lệnh, cả nước truy sát Cổ Trường Thanh, nên các môn phái tất nhiên đều biết hình dáng của Cổ Trường Thanh và Đường Kiếp. Lúc này chỉ thấy Đường Kiếp, mà không thấy Cổ Trường Thanh, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Lại nhìn biểu hiện lúc này của Đường Kiếp, rõ ràng đang tấn công Linh Hồ.

Cố Trường Thanh thì không thấy đâu, Đường Kiếp lại đang tấn công Linh Hồ, đây là chuyện quái gì chứ?

- Tất cả không được tiến lại đây.

Y Y chỉ vào đám người hét lên.

- Không ngờ lại còn có một tinh vật?

Công tử hoa phục nhìn về phía Y Y, trong mắt phát ra hào quang tham lam:

- Còn là một tinh vật chưa từng mất lý trí, thật là hiếm thấy. Nếu lấy được nó, nhất định có thể luyện hóa thành linh đan.

- Công tử cẩn thận, tinh vật này chưa từng mất lý trí, hiển nhiên là có người nuôi dưỡng.

Lão già bên cạnh đã nhắc nhở:

- Mục đích chuyến đi này của chúng ta là Cố Trường Thanh, Ngũ Khí Triều Nguyên Đan quan trọng hơn nhiều. Không cần quan tâm tới tiểu tiết.

- Ta biết.

Vị công tử kia không kiên nhẫn nói:

- Vấn đề là nếu đã nhìn thấy, tội gì không thuận tay bắt lấy.

Nói xong gã đang muốn hạ lệnh, liền thấy một đám người từ xa đang lao đến, chính là những kẻ mà Đường Kiếp gặp được ba mươi ngày trước đó.

Kẻ cầm đầu là nam tử hung hãn đứng lại, cùng công tử hoa phục màu tím tạo thành thế giằng co. Gã nhìn đến bộ dạng Đường Kiếp cũng cảm thấy ngạc nhiên, lại lướt qua Y Y trong mắt cũng lóe lên tia tham lam.

Công tử hoa phục nhìn người đứng đối diện, tức giận nói:

- Đồ Bách Hùng, Ngọc Kiếm Môn chúng ta đã tới đây trước, Thiên Diệt Tông các người đừng có nhúng tay vào.

Nam tử tên là Đồ Bách Hùng nhìn thoáng qua công tử hoa phục, hừ lạnh nói:

- Lãnh thiếu chủ, lời này nói không đúng rồi. Tẩy Nguyệt phái phát hịch lệnh khắp thiên hạ, chỉ cần là người Văn Tâm quốc tu luyện, gặp Cố Trường Thanh đều có thể giết chết, sao lại thành việc của Ngọc Kiếm Môn các ngươi rồi? Hơn nữa Cố Trường Thanh hiện tại không ở đây, ở đây mà đòi quyền lợi, có phải hơi sớm rồi không?

Ông lão bên cạnh công tử hoa phục nói:

- Hai vị đừng nên tranh cãi nữa. Đường Kiếp ở trong này, Cố Trường Thanh chắc chắn cũng cách đây không xa. Không chừng gã đang ẩn nấp trong bóng tối, chuẩn bị tập sát chúng ta. Không chừng đây chính là con mồi, dụ dỗ chúng ta chém giết lẫn nhau. Cố Trường Thanh thân là Phó Ứng chủ Ứng đường của Thiên Thần Cung, một kẻ nham hiểm giả dối, ngay cả trưởng lão Vu Hải của Thanh Tùng cũng trúng kế của gã, rơi vào phục kích mà bỏ mạng, mọi người không nên lơ là thiếu cảnh giác thì hơn.

Công tử hoa phục châm biếm nói:

- Cái tên Vu Hải ngu ngốc, tự cho mình là một nửa Thiên Tâm nên mắt cao hơn trán, bị đánh lén thì có gì mà lạ chứ.

Gã khi nói người khác mắt cao hơn trán, thì chính lỗ mũi của gã cũng đang hướng lên trời, có thể thấy được nói người khác thì dễ, nhận ra bản thân thế nào mới khó.

Ngược lại nam tử tên là Đồ Bách Hùng lại quan sát xung quanh một chút, sau đó cau mày nói:

- Kỳ quái, nếu nói là cạm bẫy, vì sao Đường Kiếp lại ở nơi này nâng cao cảnh giới? Tại sao lại còn có một tinh vật bên cạnh hắn? Cái con hổ con kia là sao? Nói là cạm bẫy, vậy cạm bẫy này cũng không tránh khỏi kỳ lạ quá mức.

Đúng lúc này, một gã nam tử bên cạnh Đồ Bách Hùng đột nhiên chỉ về phía Đường Kiếp nói:

- Đồ sư huynh, huynh nhìn trên người hắn kìa.

Theo ngón tay kẻ đó nhìn lại, mọi người thấy rõ bên người Đường Kiếp có ba chiếc túi Giới Tử, trên túi Giới Tử còn có hình vẽ một con hùng ưng màu vàng. Thân thể Đồ Bách Hùng run lên, bật thốt lên:

- Đây là túi Giới Tử của Ưng đường thuộc Thiên Thiên Cung.

Trên người Đường Kiếp ngờ đồng thời treo cả ba chiếc túi Giới Tử của Ưng đường, một ý nghĩ đồng thời xẹt qua trong đầu mọi người.

Có khi Cổ Trường Thanh là bị Đường Kiếp giết chết rồi?

Ý nghĩ này khiến mọi người hoài nghi bất định.

Lão già kia nói:

- Khi Cổ Trường Thanh giết chết Vu Hải, bản thân cũng bị thương tổn. Có khi trường kỳ chạy trốn, thương tổn càng ngày càng nặng, ên tiểu tử này liền nhân cơ hội giết chết gã.

- Có khả năng này.

Đồ Bách Hùng cũng nói:

- Thiên Diệt Tông chúng ta có được tin tức, khoảng một tháng trước Cổ Trường Thanh và thủ hạ trở mặt cãi nhau, gã tự tay đánh chết hai kẻ đó, chính gã cũng bị thương nặng, hơn nữa ngay cả Mặc Ứng Dực cũng bị hủy, có thể thấy gã bị thương không hề nhẹ.

- Có chắc chắn không?

Lão già vội hỏi.

Đồ Bách Hùng nói:

- Tin tức là do Ngô Huyền Quang truyền đến, tại nơi chiến đấu gã phát hiện xác của Mặc Ứng Dực, chắc chắn không lầm. Mặt khác, ba người tài giỏi của Ứng đường chạy trốn, hai kẻ đã bị đánh chết, chỉ chừa một người thoát khỏi Văn Tâm quốc. Về phần Đường Kiếp, tin tức từ Tây Nguyệt phải truyền đến, hãn vẫn ở đầm Vân Vụ chưa từng rời đi. Tây Nguyệt phải vốn định xuất động quy mô lớn phong tỏa đầm Vân Vụ, nhưng không muốn giằng co với người của Thiên Thần cung, nên mới đành phải ủy thác chúng ta tiếp tục tra tìm tung tích.

- Nói như vậy, Cổ Trường Thanh rất có thể đã chết?

Lão già trầm ngâm nói.

Công tử hoa phục liên nói:

- Có gì hay mà đoán chứ, gỡ túi Giới Tử của hãn xuống chẳng phải đều rõ ràng sao? Nếu Cổ Trường Thanh đã chết, đầu Cổ Trường Thanh nhất định ở trong túi đó.

Nói xong công tử hoa phục niệm quyết, một bàn tay xuất hiện giữa không trung hướng về phía Đường Kiếp.

Đúng lúc đó, kẻ tên là Đồ Bách Hùng cũng nhấc một tay lên, đánh về bàn tay đang ở trong không trung của công tử hoa phục kia, chỉ nghe âm một tiếng, hai thủ ấn trên không trung giao nhau, tạo ra vô số tinh quang vỡ vụn.

- Đồ Bách Hùng, ngươi làm cái gì vậy?

Công tử mặc hoa phục gầm lên.

Đồ Bách Hùng âm trầm nói:

- Lãnh công tử, ta sợ ngươi sau khi xem xong túi đồ sẽ không chịu giao ra. Đầu của Cố Trường Thanh chính là bảo bối đấy, Ngũ Khí Triều Nguyên Đan... Ngọc Kiếm Môn muốn, Thiên Diệt Tông ta cũng không buông tay.

Công tử hoa phục giận dữ:

- Khốn kiếp, đồ của Ngọc Kiếm Môn ta, cũng tùy ý cho các người cướp?

Gã phất tay lên, một thanh trường kiếm màu ngọc bay ra từ sau lưng gã, đâm về phía Đồ Bách Hùng..

- Toàn Cơ kiếm.

Đồ Bách Hùng hừ một tiếng, trong tay đã cầm một thanh trường đao màu đen, bổ ra một đao:

- Thiên Liệt trảm.

Lúc trước Đường Kiếp sử dụng Thần Đình Thiên Biến, hô bừa một câu Thiên Liệt trảm, lúc này Đồ Bách Hùng xuất chiêu, mới chân chính là

Thiên Liệt trảm của Thiên Diệt Tông.

Lúc này trường đao vừa xuất chiêu, hóa thành vô số ánh đao nghênh đỡ ngọc kiếm trên không trung, cùng lúc đó hai bên đều hét lên:

- Đi lấy túi Giới Tử.

Thủ hạ của hai phái Ngọc Kiếm Môn và Thiên Diệt Tông cùng nhau phóng về phía Đường Kiếp, đồng thời cũng xuất chiêu hướng về phía đối phương. Trên không trung Đầm Vân Vực lập tức trở nên huyên náo, đủ các loại pháp thuật được triển khai.

Ngọc Kiếm Môn am hiểu ngự kiếm, tốc độ nhanh, một gã đệ tử Ngọc Kiếm Môn phát động Ngự Kiếm thuật, người đi theo kiếm, như một tia chớp, nhằm về phía Đường Kiếp.

Y Y quát to một tiếng, từ trên mặt đất có vô số dây leo mọc lên, ngăn cản đệ tử Ngọc Kiếm Môn. Kẻ đó chỉ vung kiếm lên, hét to:

- Cút ngay.

Kiếm quang cuộn xuống, mấy cây Lục Ngạc bị gã chặt đứt, Y Y hét lên bay ra ngoài. Gã đệ tử Ngọc Kiếm Môn xông tới bên cạnh Đường Kiếp, bàn tay hướng về phía ba chiếc túi Giới Tử bên người hắn.

Đúng lúc đó, tên đệ tử này thấy phía sau mình có một trận kinh phong nổi lên.

Biết chuyện không tốt, theo bản năng vung kiếm chém xuống.

Chỉ thấy một tia sáng chói lòa xẹt qua, cũng không biết bao nhiêu phi hỏa lưu tinh bùng nổ trước mắt gã, chỉ thấy đệ tử kia kêu lên một tiếng thảm thiết, liền bị một người ở Thiên Diệt Tông ra tay hung ác đánh gã thành bột phấn.

Thiên Diệt Tông có tiếng là lòng lang dạ sói ở Văn Tâm quốc, lúc trước Đường Kiếp từng đánh giá môn phái này, nói họ sát sinh quá nặng, sớm muộn gì cũng bị Tây Nguyệt phái quét sạch.

Vấn đề là hiện tại Thiên Diệt Tông chưa bị quét sạch, Đường Kiếp đã vùi thân trong hiểm cảnh.

Chiêu công kích giết chết tên đệ tử Ngọc Môn Kiếm, cũng đồng thời đánh cả vào Đường Kiếp, Thiên Diệt Tông làm việc không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, căn bản cũng không thèm để ý đến thân phận học sinh học viện Tây Nguyệt của Đường Kiếp.

Chỉ là một học sinh bị cướp đi mà thôi, giết thì giết, cứ đổ hết tội lên đầu Cổ Trường Thanh là được, chỉ cần tất cả mọi người ở nơi này đều ngậm miệng, ai biết là do bọn họ làm chứ?

Ngay sau đó đòn công kích đó đều rơi vào người Đường Kiếp.

Linh khí trong người sôi sục, như sóng biển gột rửa thân thể và tinh thần Đường Kiếp.

- Chỉ thiếu một chút nữa! Chỉ thiếu một chút nữa.

Lúc này, Đường Kiếp đã nhận thấy tình hình xung quanh, lại không rảnh để phân tâm, chỉ có thể dùng toàn lực đánh thẳng là linh khoảng trong cơ thể.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, hễ muốn thẳng bậc vô cùng khó khăn.

Đường Kiếp có thể cảm thấy, một phần linh khí khi tấn công lên bậc không hiểu sao lại biến mất, ẩn vào trong huyết mạch, khiến lực tấn công không đủ, không thể bút phá.

Điều này lúc trước khi đi học, nhóm thượng sư chưa từng giảng qua.

Chẳng lẽ nguyên nhân bởi vì mình tu luyện Ly Kinh?

Ý nghĩ này khiến hãn rung động, nhưng giờ khắc này hãn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dốc toàn lực đánh thẳng vào.

Đúng lúc này, thân mình truyền đến cổ đau nhức

Ngay sau đó huyết khí trong cơ thể Đường Kiếp sôi trào kinh người, linh khí tăng cấp đột nhiên tăng vọt, hung hăng đánh vào hàng rào ngăn cách.

Dưới sự tấn công cuồn cuộn đã ở bên trong, hàng rào như gông cùm ngăn cản Đường Kiếp cuối cùng đã bị phá vỡ, Đường Kiếp dường như cảm nhận được linh lực đang reo hò, kim quang trên đỉnh đầu kéo thẳng ra, chứ không mơ hồ không rõ như lúc trước.

Thành công rồi!

Trong lòng Đường Kiếp vui mừng khôn xiết.

Hãn cuối cùng cũng bước vào Linh Hồ rồi.

Cùng lúc đó, một gã đệ tử Thiên Diệt Tông phi thân về phía Đường Kiếp, chiến đao trong tay vung lên, hướng về phía cổ họng Đường Kiếp, đồng thời vươn tay chụp lấy túi Giới Tử trên người Đường Kiếp, đang dự định trực tiếp giết chết Đường Kiếp.

Đường Kiếp đột nhiên mở mắt, kim quang hiện lên trong mắt hãn.

- Muốn chết.

Đường Kiếp thấp giọng gầm lên một tiếng, ngón tay hãn đưa ra, chỉ vào chiến đao đang đánh tới, chiến đao chợt vỡ vụn.

Sợi chỉ như sao băng, cắm thật sâu vào cổ họng kẻ đó.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Kinh Môn Kỳ

- A.

Người chết phát ra một tiếng rít thê lương.

Mọi người đang trong trạng thái chiến đấu kịch liệt, đều quay đầu lại, nhìn thấy ngón tay của Đường Kiếp rút ra khỏi cổ họng của tên đệ tử kia.

- Đường Kiếp.

Đồ Bách Hùng trong mắt lộ ra tia quang mang kích động:

- Nói, Cố Trường Thanh có phải bị người giết chết không?

- Vừa mới chết một huynh đệ lại chẳng quan tâm, ngược lại vội vã hỏi han tung tích Cố Trường Thanh. Thiên Diệt Tông quả là tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Đường Kiếp đứng lên, thuận tay bắt lấy một chút kim quang trong không trung nói:

- Về phần Cố Trường Thanh... Đúng vậy, gã đã chết, đầu của gã đang nằm trong túi Giới Tử.

Đường Kiếp vỗ vỗ vào túi t trên người.

Cố Trường Thanh thực sự đã chết?

Mọi người đều lập tức trở nên hưng phấn, ánh mắt tham lam nhìn vào chiếc túi trên người Đường Kiếp.

Đồ Bách Hùng ngoan độc nói:

- Giao chiếc túi ra đây, nể mặt Tây Nguyệt phái, ta sẽ không giết người.

- Không giết ta?

Đường Kiếp cười cười:

;- Không giết ta, các người phải trả lời Tây Nguyệt thế nào? Cho dù là Tây Nguyệt phái chỉ nhận đầu người không hỏi quá trình, các người cướp đoạt thành quả của đệ tử Tây Nguyệt phái, không sợ tương lai ta trả thù sao? Đừng có dùng lời nói dối trẻ con đó để lừa gạt ta.

Đồ Bách Hùng ngẩn ra, sát khí trong mắt lại hiện lên:

- Chỉ là một học sinh Tây Nguyệt mà thôi, còn chưa trở thành đệ tử đâu, đừng có mà cuồng ngạo. Cho dù giết người thì làm sao? Thiên Diệt Tông a mặc dù không phải tông môn lớn như Tây Nguyệt phái, nhưng cũng là môn phái có phân lượng cả đấy, không phải thứ mà một học sinh Tây Nguyệt có thể tiêu diệt được.

- Đó là điều tất nhiên.

Đường Kiếp cười nói:

- Thiên Diệt Tông ở Văn Tâm được coi như có chút địa vị, nếu không phải như vậy, các người cũng không dám động thủ với ta. Cho dù sau này mọi chuyện có bại lộ, cùng lắm bồi thường một khoản tiền là xong, không

Nói xong hắt liếc mắt về hướng Ngọc Kiếm Môn ở bên cạnh.

Lúc này hai bên đều dừng tay, cả hai đều tổn thương, dùng ánh mắt thù hận trừng đối thủ.

Lúc này nghe thấy lời Đường Kiếp nói, công tử hoa phục của Ngọc Kiếm Môn cười to nói:

- Đường công tử nói không sai, Thiên Diệt Tông làm việc quá mức bừa bãi, thậm chí ngay cả công lao của học sinh Tẩy Nguyệt cũng dám đoạt, quả thực là muốn chết.

Đồ Bách Hùn hừ một tiếng:

- Các người cũng không tốt hơn ta là bao.

- Ít nhất bọn ta cũng không định giết Đường công tử.

Công tử hoa phục lại nói tiếp:

- Đường công tử, vừa rồi Ngọc Kiếm Môn chúng ta muốn cướp đầu người, quả thật là chúng ta không đúng Lãnh Hi Vũ tại đây tạ lỗi với công tử, nhưng tại hạ cam đoan với công tử, chúng ta tuyệt đối không có ý hại Đường công tử. Đường công tử thân là học sinh Tẩy Nguyệt, nên rất rõ ràng tác phong làm việc của Tẩy Nguyệt phái, nói cái gì thì chính là cái đó. Tẩy Nguyệt phái chỉ nói ai giao ra đầu người, liền được ban thưởng, chứ không nói ai giết Cố Trường Thanh sẽ được thưởng. Chính bởi vậy Ngọc Kiếm Môn cũng không có ý định giết người diệt khẩu, bởi vì không việc gì phải làm thế. Hơn nữa Ngọc Kiếm Môn làm việc không bừa bãi như Thiên Diệt Tông, chỉ biết lấy chém giết làm thủ đoạn.

Công tử mặc hoa phục lúc trước còn cao ngạo, ko để ai vào trong mắt, lúc này thấy Đường Kiếp tỉnh lại, lập tức thay đổi giọng điệu, không hề giống với biểu hiện trước đó của gã.

Gã nói mấy lời này cũng không phải giả, dựa vào tác phong làm việc của Tây Nguyệt phái, nói là giao đầu người đạt được lợi ích, chứ không hề quan tâm tới quá trình.

Kỳ thật Tây Nguyệt phái làm như vậy, cũng không phải không cố tình.

Trong Văn Tâm quốc các môn phái nhỏ chiếm đa số, Tây Nguyệt phái vẫn luôn cố gắng khống chế, đề phòng bọn họ lớn mạnh, uy hiếp đến địa vị của mình. Hiện tại treo thưởng Ngũ Khí Triều Nguyên Đan, liền có thể rập tâm hại người, khiến cho các môn phái đấu đá lẫn nhau.

Nói đơn giản, với Thiên Thần Cung, mọi chuyện đều lấy Binh Giám làm trọng, Đường Kiếp làm mục tiêu; còn ở Tây Nguyệt phái, chính là quét sạch ám tử Thiên Thần Cung, suy yếu lực lượng các môn phái khác, Đường Kiếp chỉ là quân cờ của họ, mục đích của hai bên hoàn toàn bất đồng.

Mọi người cũng đều hiểu được điều đó, nếu không vì như vậy, thế nào lại vừa nhìn thấy Đường Kiếp liền không kiêng nể mà xông vào chém giết? Nói trắng ra là kết quả của việc Tây Nguyệt phái dung túng.

Chẳng qua là Lãnh HI Vũ sẽ không nói thẳng ra, chỉ ngậm nhắc nhở mà thôi.

Nhưng lúc này sau khi Đường Kiếp tỉnh lại, sự tỉnh lại xuất hiện chút biến hóa.

Hắn một kích vỡ binh, chỉ tay giết người, bản thân cũng đã biểu hiện một phần thực lực, lại thêm đầu người trong tay hắn, nếu ép hắn không chừng hắn có thể hủy diệt đầu người, như vậy tất cả mọi người không ai đoạt được chút lợi ích nào cả.

Thiên Diệt Tông toàn kẻ khát máu thích chém giết quen rồi, thói quen là đánh trước nói sau. Bởi vì vậy nhìn thấy Đường Kiếp tỉnh lại, Đồ Bách Hùng vẫn dám lớn tiếng uy hiếp, đúng là lão già không có đầu óc điển hình,

vì thế nên Đường Kiếp mới nói môn phái này có thể tồn tại đến bây giờ đúng là kỳ tích.

Ngọc Kiếm Môn lại không có tật xấu này, vị công tử hoa phục Lãnh Hi Vũ kia thấy tình hình không ổn, lập tức thay đổi thái độ, quay ra lấy lòng Đường Kiếp.

Lúc này sau khi nói xong, còn trực tiếp lấy ra một lọ đan dược ném về hướng Đường Kiếp:

- Đây là Chân Nguyên Đan coi như tạ hạ dùng để tạ lỗi đi.

Chân Nguyên Đan ở dưới cấp Thoát Phàm Cảnh, được coi như là linh dược phụ trợ tu luyện tốt nhất, hàng năm tới đại lễ học viện Tây Nguyệt mới phát ra một chút, ngay cả Đường Kiếp giết chết Cố Trường Thanh cũng chỉ lấy được Bồi Nguyên Đan, chứ không có được Chân Nguyên Đan.

Nay Lãnh Hi Vũ vừa ra tay, liền xuất ra hẳn một lọ Chân Nguyên Đan, quả thực rất hào phóng.

Đường Kiếp không khách khí nhận lấy:

- Nếu như vậy, chuyện cướp đầu người lúc trước liền bỏ qua đi.

Lãnh Hi Vũ vội hỏi:

-Đa ta công tử rộng lượng. Tuy nhiên Thiên Diệt Tông lòng lang dạ sói, ngay cả Đường công tử cũng dám xuống tay, chi bằng chúng ta bắt tay diệt trừ Thiên Diệt Tông bọn họ.

Đồ Bách Hùng hừ nói:

- Trên con đường tu hành, mỗi bước đều hung hiểm, ai mà không phải từ trong bể máu bước ra chứ? Thiên Diệt Tông ta có thể tung hoành nhiều năm không đổ, các người thực sự nghĩ rằng do Tây Nguyệt phái rộng lượng

sao? Tuy nhiên, nếu như việc đã đến nước này, cùng lắm thì Thiên Diệt Tông ta xin lỗi là được rồi chứ.

Nói xong Đồ Bách Hùng cũng lập tức lấy ra một lọ Chân Nguyên Đan, ném cho Đường Kiếp.

Thiên Diệt Tông dù có khát máu thế nào chẳng nữa, cũng biết lúc này không nên tiếp tục kinh suất, nếu không thực có khả năng mất cả chì lẫn chài.

Đường Kiếp đưa tay tiếp nhân, nói:

- Ngọc Kiếm Môn chỉ là muốn cướp đồ của ta, một lọ là đủ, Thiên Diệt Tông muốn giết ta, cần ba lọ mới có thể hóa giải được.

Đồ Bách Hùng cười to:

- Được, thẳng thắn lắm.

Cũng không mặc cả, hai lọ Chân Nguyên Đan lại được ném tới.

Người tu hành làm việc đều có khuôn phép, nếu Đường Kiếp nói ba bình Chân Nguyên Đan giải quyết việc này, tương lai cho dù hãn nghị muốn nhắc lại nợ cũ, hãn cũng không có lý, ngay cả Tây Nguyệt phái cũng sẽ không giúp đỡ hãn.

Chính bởi vì thế, nên Đồ Bách Hùng mới phóng khoáng như vậy.

Đường Kiếp tiếp nhận đan dược, quả nhiên không nói gì nữa, dường như tất cả giết chóc lúc trước đều không liên quan gì tới hãn, chỉ thản nhiên nói:

- Chuyện lúc trước coi như xóa bỏ, giờ chúng ta nói chuyện kế tiếp. Các người không phải đều muốn có được đầu của Cố Trường Thanh sao? Chuyện này đơn giản, muốn thì ra giá đi, ta bán cho các người.

- Bán?

Cả hai phái đều ngẩn người ra.

Còn lão già kia thì thấp giọng nói:

- Kẻ này không đơn giản chút nào.

Đối mặt với kẻ muốn cướp của giết người, không có ý định trả thù, mà ngược lại nhân cơ hội làm ăn, chỉ riêng bản lĩnh này, kẻ trẻ tuổi bình thường khác đều không thể sánh bằng.

Nếu đối là một người trẻ tuổi khác, chỉ sợ đã vội đồng ý với đề xuất của Lãnh Hi Vũ, cùng nhau dọn dẹp Thiên Sát Tông, nếu là như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể gọi là may áo cưới cho người khác.

Nhưng giờ Đường Kiếp không thể hiện lập trường, mà chấp nhận hòa giải, bàng quan, tung ra thứ có thể mua bán, lập tức đưa bản thân vào thế bất bại, dễ dàng hóa giải nguy cơ của bản thân.

- Đúng vậy. Ngũ Khí Triều Nguyên Đan là linh dược để tấn công lên Thiên Tâm Cảnh, đối với ta mà nói còn rất xa xôi. Miễn một năm cung phụng lại chẳng có tác dụng gì, nếu các người đã muốn, vậy hãy ra giá đi.

Đường Kiếp nói xong, từ trong túi Giới Tử lấy đầu của Cổ Trường Thanh ra.

Nếu như lúc trước tai nghe là hư vô, thì hiện tại mắt thấy chính là thực.

Bức họa vẽ Cổ Trường Thanh đã được Tây Nguyệt phái phân phát khắp nơi, tất cả mọi người đều quen thuộc với bộ dạng của gã, nhìn thấy đầu Cổ Trường Thanh, trong mắt mọi người đồng thời hiện lên sắc thái cuồng nhiệt.

- Người muốn cái gì?

Lãnh Hi Vũ lập tức hỏi.

- Đan dược tu luyện, thiên tài địa bảo, kỳ môn công pháp, pháp khí quý hiếm, tùy các người thứ gì cũng được, tiền thì không cần, ta không thiếu tiền.

Đường Kiếp nói xong vỗ vỗ vào túi Giới Tử bên người nói.

Đồ Bách Hùng lập tức nói:

- Ba viên Thiên sát lôi châu.

Thiên sát lôi châu, là một trong những pháp khí hung ác nhất của Thiên Diệt Tông. Nghe nói loại lôi châu này uy lực cực lớn, chỉ cần một viên cũng có thể khiến trời long đất lở, cũng nhờ nó mà Thiên Diệt Tông mới xưng hùng được. Môn phái này sở dĩ dám can rở như vậy, chính là dựa vào loại độc môn pháp khí này.

Đồ Bách Hùng sẵn sàng bỏ ra ba viên, ngay cả Đường Kiếp cũng có chút động tâm.

Lãnh Hi Vũ sắc mặt khê biến, nếu Đồ Bách Hùng hiện tại có thể đưa ra ba viên Thiên sát lôi châu, tức là trên người gã chỉ có ngần ấy?

Nếu là như vậy, khi giao chiến thì Ngọc Kiếm Môn tuyệt đối không có cửa thắng.

Tuy nhiên ngay sau đó Đồ Bách Hùng đã ngượng ngùng nói:

- Nhưng phải trở về Thiên Diệt Tông ta mới có thể giao dịch.

Nghe thấy vậy, Lãnh Hi Vũ cười ha hả:

- Ta biết mà, Thiên Diệt Tông các người mà có ba viên Thiên sát lôi châu, thì làm gì có chuyện có thể cùng chúng ta giao dịch, hóa ra là trên

người người căn bản không có.

Đồ Bách Hùng đỏ mặt:

- Ba viên thì không có, nhưng một viên thì chắc chắn là có, vốn là dùng nó để đổi phỏ với Cố Trường Thanh đấy, nhưng Cố Trường Thanh đã chết rồi. Đừng có chọc giận lão tử, nếu không bây giờ lão tử lập tức cho nổ chết người.

Nói xong gã xoay cổ tay, một hạt châu mà đỏ đang nằm trong tay gã.

Nhìn thấy hạt châu này, sắc mặt mọi người đều trở nên căng thẳng.

Đồ Bách Hùng cười gằn nói:

- Nếu không phải sợ cho nổ nó sẽ hủy mất đầu người, lão tử đã vứt nó ra từ lâu rồi, chứ việc gì phải ở đây mất công giao dịch. Tiểu tử, người đồng ý hay không? Ba viên lôi châu đổi lấy đầu Cố Trường Thanh trong tay người, rất đáng đấy.

Đường Kiếp sắc mặt không thay đổi nói:

- Ngọc Kiếm Môn còn chưa ra giá cơ mà.

Ánh mắt thiếu chủ Lãnh Hi Vũ của Ngọc Kiếm Môn, nhìn lôi châu trong tay Đồ Bách Hùng có chút kiêng kỵ, lúc này mới nói:

- Thiên sát lôi châu mặc dù tốt nhưng chung quy cũng chỉ có một viên, lại còn muốn Đường Kiếp công tử cùng về Thiên Diệt Tông với gã, nguy hiểm trên đường không cần ta phải nói, công tử chắc cũng đều hiểu. Ta ở đây có một bảo bối, vừa vặn thích hợp để Đường công tử dùng.

Nói xong liền từ trong túi Giới Tử bên hông lấy ra một vật là một lá cờ nhỏ.

Vừa thấy vật đó, toàn thân Đồ Bách Hùng run lên:

- Kinh Môn Kỳ? Hóa ra bát hoang kỳ nằm ở trong tay các người.

- Bát hoang kỳ?

Đường Kiếp cũng có chút ngạc nhiên.

Bát hoang kỳ, hẳn cũng đã từng nghe qua, là mộ bộ cờ trận thuộc hàng pháp bảo, tổng cộng có tất cả tám lá cờ. Nghe nói một khi tập hợp đủ một bộ, dùng chúng để bày trận có thể khiến uy lực của trận pháp đại tăng.

Trên thực tế thứ này đã không còn được coi là pháp bảo rồi, hiệu quả uy lực của nó nghe nói có thể ngang ngửa với thần châu, chỉ có điều sau này không biết sao lại thất lạc, tản mác tứ phương.

Không ngờ rằng thiếu chủ Ngọc Kiếm Môn Lãnh Hi Vũ lại có một lá.

Mặc dù chỉ là một lá cờ trận trấn Kinh môn, nhưng có vật ấy trấn thủ cũng có thể tăng mạnh hiệu quả của Kinh môn. Kinh môn chủ đạo gây loạn thần trí, cho nên vật này thích hợp nhất để làm các loại ảo trận.

Khi Lãnh Hi Vũ lấy ra Kinh Môn Kỳ, thực đúng khẩu vị của Đường Kiếp, thân thể hẳn có khả năng luyện trận, lại có phương pháp luyện thể, cần có nhất kỳ thực không phải các loại pháp bảo chiến đấu, mà là những thứ có thể nâng cấp bảo vật của mình. Hơn nữa, loại pháp bảo này không giống Thanh Quang Kiếm hay Nhiếp Hồn Trảo, yêu cầu cực cao với người tu luyện, mà Linh Đài Cảnh cũng có thể dùng, vừa vặn thích hợp hẳn sử dụng.

- Không tồi, là đồ tốt.

Đường Kiếp gật gật đầu ỏi:

- Tuy nhiên, thật đáng tiếc vì chỉ có một lá.

- Nếu là nguyên bộ, ai cùng người trao đổi chứ.

Lãnh Hi Vũ cười nói:

- Thế nào? Giá trị Kinh Môn Kỳ của ta, không nhỏ hơn Thiên sát lô châu phải không?

Đường Kiếp gật gật đầu:

- Là thứ đồ tốt.

Kinh Môn Kỳ cũng tốt, Thiên sát lô châu không vậy, giá trị hai thứ này so với lợi ích mà đầu của Cố Trường Thanh mang lại, thấp hơn một chút.

Tuy nhiên đây cũng là chuyện bình thường, nếu không ai đồng ý mang ra trao đổi với Đường Kiếp chứ?

Đối với Đường Kiếp mà nói, chiếc đầu người này nếu đổi lấy thứ khác, lợi ích mới thực sự thay đổi lớn, bởi vậy cũng có thể chấp nhận giá này.

Lúc này thấy Lãnh Hi Vũ xuất ra Kinh Môn Kỳ, Đồ Bách Hùng liền kinh thường nói:

- Chỉ là một lá cờ rách thôi, có thể bày Kinh môn loạn tượng thì sao chứ, Thiên sát lô châu của ta uy lực vô cùng, không cần biết người ẩn núp nơi nào, đều chỉ có một chữ chết.

- Cùng lắm thì đồng quy vô tận.

Lão già kia hừ một tiếng, cũng lấy ra một vật, là một kiện phi toa.

- Nguyệt ảnh điện quang toa?

Sắc mặt Đồ Bách Hùng khẽ biến.

Nếu như nói Thiên sát lôi châu là một vũ khí giết cả một đám người, thì Nguyệt ảnh điện quang toa lại chỉ giết được một người, nghe nói nếu là Thoát Phàm Cảnh tập hợp đủ linh lực, thậm chí còn có thể phá vỡ hộ thể chân cương của Thiên Tâm Cảnh.

Những người này đều đến để đuổi giết Cố Trường Thanh, nếu nói trên người không có chiêu bài bí mật nào, là chuyện không thể xảy ra.

Nhìn tình cảnh hiện tại, Đường Kiếp nhanh chóng nói:

- Ta muốn Kinh Môn Kỳ.

- Đường Kiếp, người dám.

Đồ Bách Hùng lớn tiếng quát, bệnh cũ của gã cuối cùng cũng không đổi được, nhìn Đường Kiếp giao dịch với Lãnh Hi Vũ, trong lòng không khỏi nổi lên sát ý.

Không ngờ Đường Kiếp căn bản không thèm trả lời, vung tay lên, đầu của Cố Trường Thanh đã bay về phía Lãnh Hi Vũ, đồng thời kim mang trong tay chột lóe lên, một bó sợi dây màu vàng kim quần láy Kinh Môn Kỳ trong tay Lãnh Hi Vũ thu về.

Túm được Kinh Môn Kỳ, Đường Kiếp mang theo Y Y và tiểu hổ bay ngược về phía sau:

- Chuyện này đã xong, muốn tranh muốn cướp là chuyện của hai nhà các người, không liên quan tới ta.

Động tác của hắn quá nhanh, Đồ Bách Hùng chưa kịp bùng nổ gây náo loạn thì hắn đã hoàn thành xong giao dịch. Mắt nhìn thấy đầu người đã rơi vào tay Ngọc Kiếm Môn, mục tiêu của Đồ Bách Hùng lập tức chuyển tới trên người Lãnh Hi Vũ, Đường Kiếp nhân cơ hội đó liền rời khỏi..

Chỉ nghe thấy phía sau vang lên một tiếng thét to, Đồ Bách Hùng hô lớn:

- Lãnh Hi Vũ, giao đầu người ra, tha cho người khỏi chết.

Thiên Diệt Tông động tí là giết người, nhưng miệng lại thích nhất nói câu “tha người khỏi chết”, đúng là kỳ lạ thật.

Nghe thấy vậy, Đường Kiếp cười nhẹ một tiếng, đột nhiên chuyển sang một hướng khác đi, đứng ở nơi bí mật quan sát mọi chuyện.

- Huynh làm gì thế?

Y Y không hiểu.

Đường Kiếp giọng điệu đột nhiên âm lạnh:

- Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là tìm cơ hội xử lý sạch bọn họ.

- Nhưng huynh đã đồng ý giảng hòa rồi mà.

- Đương nhiên là giảng hòa.

Đường Kiếp trả lời:

- Cho nên đây không phải là báo thù, mà là giết người đoạt bảo...
Chuyện bọn họ có thể làm, thì ta cũng có thể làm.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Thiên Sát Lô Châu

- Đi!

Lãnh Hi Vũ hô lên, đồng thời túm lấy chiếc đầu người mà Đường Kiếp bỏ lại, nhét vào trong túi Giới Tử.

Mục đích của gã đã đạt được, tất nhiên cũng không muốn khai chiến với Thiên Diệt Tông. Lúc này vừa hô xong, một người đồng thời lui lại phía sau.

Đồ Bách Hùng sắc mặt lạnh lùng:

- Đi được hay sao?

Chiến đao màu đen lại bổ xuống, đao phong lạnh thấu xương đánh úp tới.

- Đồ Bách Hùng, người thật sự chỉ vì Ngũ Khí Triều Nguyên Đan mà muốn đối địch với Ngọc Kiếm Môn ta?

Lão già kia liền quát lên.

- Nực cười, Thiên Diệt Tông ta có chuyện gì không dám làm sao?

Chiến đao trong tay Đồ Bách Hùng uy lực như hổ vồ, chém xuống xuất ra một đao khí hung mãnh, tràn về phía đám người Ngọc Kiếm Môn:

- Tiên lộ chật hẹp, không thể chứa nổi nhiều kẻ tu luyện như vậy, có sinh có diệt, tuần hoàn không dứt. Đây là tông chỉ của Thiên Đạo, phạm không

phải kẻ tu luyện trong môn phái bọn ta, ai cũng có thể giết. Giết! Giết! Giết!

Lúc này gã liên tiếp hét lên ba tiếng “Giết”, tất cả đệ tử Thiên Diệt Tông đồng thanh điên cuồng hét lên:

- Giết! Giết! Giết!

Sát khí bao trùm, sát ý vô biên, toàn bộ không suy xét gì tới lợi ích được mất, chỉ có chiến ý và sát ý điên cuồng sôi trào tràn ngập cả không gian.

Đây chính là Thiên Diệt Tông.

Những lời Đồ Bách Hùng nói chính là tôn chỉ của Thiên Diệt Tông, dùng tôn chỉ này lập phái, thiên hạ không ai là không thể giết, cho dù là học sinh Tây Nguyệt, bọn họ cũng vung đao lên mà không mảy may do dự.

Từ phương diện này mà nói, kỳ thật không phải Thiên Diệt Tông ngốc, mà là tôn chỉ và tu hành của Thiên Diệt Tông quyết định phong cách làm việc của họ.

Đây cũng là điều mà Đường Kiếp sau này mới dần dần hiểu được: Nếu như nói tính cách của một người được tạo thành bởi quá trình giáo dục và hoàn cảnh sinh tồn, như vậy tính cách của người tu hành được tạo thành bởi nhu cầu thông thường và những thứ cần thiết cho người tu luyện.

Đúng như lời Đường Kiếp từng nói, tính cách chính là thiên phú.

Một kẻ không phải người dũng mãnh, không học được phương pháp nhân từ trong chiến đấu, trái lại người học được phương pháp nhân từ trong chiến đấu, thường thường cũng là người tài giỏi, hai loại người ảnh hưởng lẫn nhau.

Về phương diện khác, điều này cũng là kết quả của việc cố ý buông thả của Tây Nguyệt phái.

Khi có những môn phái nhỏ tệ hại, mới thể hiện được việc bọn họ quy thuận các đại môn phái, khiến cho cơ sở thống trị càng thêm vững chắc.

Nếu thật có môn phái nào đó hành sự có chừng mực, có mục đích, nhân tài tập hợp, chỉ sợ ngược lại sẽ gặp phải họa diệt môn.

Chính bởi vì nguyên nhân này, sau khi rời khỏi Tây Nguyệt phái, Đường Kiếp lần đầu tiên tiếp xúc với những người khác, liền gặp được cảnh các môn phái nhỏ đánh tranh đoạt đấu đá nhau. Đang quen nhìn cảnh thịnh thế phồn hoa, phong cách của học viện, giờ đi tới nơi này, cuộc sống như từ thiên đường tiến vào địa ngục. Chỉ cần trông ra, là thấy cảnh đầu rơi máu chảy, nhân gian tràn ngập trong khung cảnh tối tăm.

Cũng may là hãn, chứ nếu đổi thành một người khác chịu kích thích thế này, chỉ sợ đã sớm không chịu nổi.

Thời khắc này nhìn thấy đệ tử Thiên Diệt Tông điên cuồng xông lên, khuôn mặt tuần tú của Lãnh Hi Vũ hiện lên vẻ âm tàn:

- Người của Thiên Diệt Tông đều là những kẻ điên, tứ thức, giết hết bọn họ.

Lão già kia giương một tay lên, Nguyệt ảnh điện quang tỏa đánh ra một tia ánh sáng, trên không trung xuất hiện một đạo ánh sáng lóng lánh bay về phía một gã đệ tử Thiên Diệt Tông, đánh vào lồng hộ thể của gã, khiến cho vòng bảo vệ bị dập nát, ánh sáng lao vào ngực tên đệ tử đó rồi nổ tung, nháy mắt khiến cho tay chân gã đệ tử kia biến thành vô số khối thịt vụn.

Lão già kia cười ha hả, bàn tay khê vẩy, Nguyệt ảnh điện quang tỏa đã quay trở lại trong tay ông ta.

Luận uy lực, Nguyệt ảnh điện quang thoa còn kém xa so với Thiên Sát Lôi Châu, nhưng thứ này lại có tốc độ cực nhanh, có thể tuần hoàn sử dụng. Nếu so sánh ở điểm này, thì Thiên Sát Lôi Châu bay ra ngoài liền biến mất.

Chính vì nguyên nhân này, rõ ràng thấy đối phương dùng Điện Quang Thoa, nhưng Đồ Bách Hùng cũng không thể bắt chước ném ra Lôi Châu được.

Thứ này uy lực thực quá lớn, nếu ném ra, những đồ vật có thể lưu lại cũng không còn mấy, mà những thứ có thể lưu lại chắc chắn không bao gồm đầu của Cố Trường Thanh.

Ngọc Kiếm Môn lấn lướt mà Thiên Diệt Tông bọn họ có pháp bảo không những dùng được, ngay sau đó lão già kia lại phóng phi toa ra, chỉ thấy ánh sáng như chớp lóe lên, lại một gã Thiên Diệt Tông ngã xuống chết không toàn thây.

Đồ Bách Hùng tức giận toàn thân run rẩy, gầm to một tiếng:

- Đã vậy thì tất cả không kẻ nào chiếm được, tất cả Ngọc Kiếm Môn các người đều phải chết ở đây.

Nói xong gã ném ra hạt châu màu đỏ trong tay, hạt châu bay về hướng đám người Lãnh Hi Vũ.

Gã thực sự dùng rồi.

Gã thực sự dám dùng.

Ngay cả Đường Kiếp cũng cứng người lại:

- Mẹ nó, thực sự cứ vậy mà dùng sao? Cái tên điên này.

Những người bình tĩnh vĩnh viễn không hiểu được lối suy nghĩ của kẻ điên, ít nhất Đường Kiếp không thể lý giải được tại sao Đồ Bách Hùng lại

dám làm như vậy, lúc này hẳn thực cảm thấy may mắn vì Cố Trường Thanh không phải là Đồ Bách Hùng, nếu không thì hiện tại, đa phần là hẳn đã chết rồi.

Mà nguy hiểm ở chỗ, những kẻ điên như vậy trên thế gian này có không ít.

Mà kẻ điên này, trong tay lại còn cầm thứ vũ khí giết người khinh khủng nữa chứ.

Lúc này sắc mặt đám người Ngọc Kiếm Môn đều đại biến, công tử hoa phục Lãnh Hi Vũ thì rít lên một tiếng, thân hình trong nháy mắt gia tăng tốc độ, phi ra xa chỗ vừa đứng.

Còn lão già được gọi là tứ thúc, thì quanh người liên tục xuất hiện ba vòng hào quang đỏ xanh tím bảo vệ bản thân.

Đồ Bách Hùng điên cuồng cười ha hả nói:

- Vô dụng thôi, nổ cho ta.

Gã rống lên, đồng thời hai tay liên tục làm ra mấy ấn pháp.

Thiên Sát Lô Châu dùng bí pháp chế tạo đặc thù, kíp nổ cũng cần có bí pháp dẫn dắt.

Lúc này theo ấn pháp trong tay gã, chỉ thấy viên lô châu màu đỏ bay trên không trung, nổ mạnh thả xuống ánh sáng màu đỏ rực, ngọn lửa dữ dội như cuồng phong làn tràn khắp bốn phương tám hướng.

Cùng với nó là tiếng nổ ầm rất lớn, ngọn lửa vụt lên trời cao, cả vùng trong nháy mắt bị bao phủ trong biển lửa.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Diên Cuồng

Sức ép khổng lồ lan rộng bốn phía, đệ tử Ngọc Kiếm Môn đứng mũi chịu sào, trong nháy mắt đều bị ngọn lửa bao phủ, ngay cả trang bị trên người cũng bị hòa tan.

Mà ngay cả đệ tử của Thiên Diệt Tông cũng không tránh khỏi, bọn họ đang chém giết nhau nên khoảng cách rất gần, cho dù Đồ Bách Hùng muốn khống chế, nhưng trong chiến đấu thiên biến vạn hóa, không thể nắm chắc được mọi thứ.

Chính vì vậy, lúc này ở dưới vụ nổ, đệ tử Ngọc Kiếm Môn đều bị Thiên Sát Lô Châu uy lực cực đại giết chết tại chỗ, nhưng không ít đệ tử Thiên Diệt Tông cũng gặp họa.

Sau vụ nổ mãnh liệt ngọn lửa kia cũng không tiêu tan, mà tiếp tục gào thét, cuồn cuộn vọt lên trên không trung.

- Hộ giới cương phong?

Ở phía xa vẫn một mực quan sát chiến trận, Đường Kiếp khẽ thốt ra một tiếng.

Trong Thiên sát lô châu ẩn chứa sức mạnh, chính là Hộ giới cương phong của Tê Hà giới.

Lúc trước khi hãn đối phó với yêu hồ, từng bỏ ra một số tiền lớn để mua cương phong đã được ngưng luyện để bày trận, có thể nói là thứ vật liệu quý giá nhất, bởi vậy nên hãn rất quen thuộc với trận gió này.

Không ngờ tới hôm nay lại thấy Hộ giới cương phong xuất hiện.

Chẳng qua là trận gió này dữ dằn hơn, cũng điên cuồng hơn, hung mãnh hơn, thảo nào mà uy lực của Thiên sát lôi châu lại lớn như vậy, luyện chế không dễ dàng, không ngờ là do lấy Hộ giới cương phong làm cơ sở.

Tuy nhiên nhìn tình hình này, cuồng phong trong Thiên sát lôi châu còn kém xa Hộ giới cương phong chân chính. Lúc này ngọn lửa đã nuốt sạch mọi sinh mạng quái thú trên đường đi, tất cả đều trở thành tro bụi, nhưng có một người vẫn đang cố gắng chống đỡ, chính là lão già kia.

Dưới sự tấn công điên cuồng như thủy triều, hai tay lão già vẫn đang thi pháp, hào quang trên người không ngừng phát ra, đỏ xanh tím từng màu lần lượt hiện lên đối kháng với cơn cuồng phong, chặn đứng nó lại.

Chỉ có điều thời gian ông ta chống đỡ cũng chỉ có hạn, dưới sự gào rít của ngọn lửa, vòng bảo hộ trên người ông ta dần vỡ vụn, cuối cùng cũng biến mất trong ngọn lửa. Lão già “a” một tiếng rồi bay lên, thân thể trong nháy mắt bị xé thành hàng ngàn mảnh nhỏ, chỉ lưu lại chiếc đầu lâu bay trên không trung, hai mắt trợn ngược, dường như không thể tin được chuyện này.

Lúc này ngọn lửa cuối cùng cũng kết thúc, dưới tiếng rít gào, toàn bộ cuồng phong ngưng tụ thành một ngọn lửa màu vàng bay lên không trung.

Hóa ra đây mới thực sự là Hộ giới cương phong.

- Kỳ quái, Thiên Diệt Tông xuống dốc đã lâu, không phải ngay cả người trên bậc Chân Quân đều không còn ai rồi sao? Thế nào mà có thể chế tác được Thiên sát lôi châu...

Đường Kiếp thì thào tự nói.

Đột nhiên lại nhớ tới chính mình mua được cương phong diệm, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Hắn ở đây đang phân tích quan hệ giữa các môn phái với Tây Nguyệt phái trong Văn Tâm quốc, thì đấu trường đã trở thành một đồng lộn xộn bừa bãi.

Một viên Thiên sát lôi châu nổ tung, gần như đã giết chết toàn bộ người của Ngọc Kiếm Môn, mà ngay cả kẻ chạy trốn nhanh nhất Lãnh Hi Vũ cũng bị ảnh hưởng trọng thương. Đó là vì Đồ Bách Hùng có ý bảo vệ đầu người, nên không đưa gã vào trong trung tâm tâm nổ.

Tuy nhiên người của Thiên Diệt Tông cũng bị hủy diệt gần một nửa, những người còn lại ai ai cũng trọng thương.

Chỉ có điều bọn họ không hề có cảm giác sợ hãi, ngược lại kẻ nào cũng tỏ ra hưng phấn.

Bởi vì ngay khi mới bắt đầu tiến vào Thiên Diệt Tông, bọn họ đã bị nhét vào đầu tư tưởng của cải và lợi ích sẽ đạt được từ trong nguy hiểm, chỉ cần có thể sống sót, tất thành người tài.

Đối với người sống mà nói, tránh được tử thần một lần, tương lai chính là một đường bằng phẳng, chỉ cần dâng lên chiếc đầu người này, có thể lấy được một lượng tài nguyên lớn trong phái.

Ở phương diện này, Thiên Diệt Tông chưa bao giờ keo kiệt cả.

Đường Kiếp vì muốn được Tây Nguyệt phái coi trọng, mà mạo hiểm để lộ thân phận chưa được tính là gì cả. So với những kẻ điên Thiên Diệt Tông này, thật đúng là tầm thường rồi, ít nhất thì hắn trả giá ít hơn, và hồi báo thu về cũng nhiều hơn.

Lãnh Hi Vũ bị thương nặng, cả lưng đều cháy sém, nằm giãy giụa trên mặt đất. Nhìn Đồ Bách Hùng đang bước tới, gã biết bản thân gặp bất hạnh rồi, ngoan độc nói:

- Thử Ngọc Kiếm Môn ta không chiếm được, ngươi cũng đừng hòng thu được.

Đồ Bách Hùng nghe thấy vậy, thanh âm liền thay đổi:

- Đừng

Người gã nhanh chóng vọt về phía Lãnh Hi Vũ, chỉ có điều gã cuối cùng vẫn chậm một bước, chỉ thấy Lãnh Hi Vũ giơ một tay vỗ lên chiếc túi Giới Tử, chỉ thấy chiếc túi Giới Tử dưới lòng bàn tay gã biến thành tro bụi, tất cả vật phẩm trong đó cũng tiêu tan.

- Khốn kiếp.

Thấy Lãnh Hi Vũ quyết đoán như vậy, Đồ Bách Hùng cũng nổi giận.

Gã dùng một viên Thiên sát lôi châu, đã vậy còn chết bao nhiêu đệ tử Thiên Diệt Tông, không ngờ tới cuối cùng cũng không đạt được gì cả, trong lòng cực kỳ tức giận, đánh một chưởng lên người Lãnh Hi Vũ, một kích đánh chết vị công tử hoa phục này.

Như vậy vẫn chưa đủ, gã lại rút chiến đao ra, điên cuồng vung lên, chém thiếu chủ Ngọc Kiếm Môn thành một đồng thịt vụn, nhìn thấy cảnh đó trong lòng Đường Kiếp cũng ớn lạnh.

Hắn chưa bao giờ thấy ai điên cuồng như vậy, hành động như một kẻ bị bệnh tâm thần.

Mặc dù có thể hiểu rõ ngoài các góc sáng của xã hội, vẫn tồn tại rất nhiều điều u ám, nhưng người không tận mắt chứng kiến, vĩnh viễn không

cảm nhận được loại điên cuồng này.

Đường Kiếp có chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ rằng người tu luyện cũng có tâm lý không bình thường. Lúc này, Đồ Bách Hùng chân chính dạy cho hắn một bài học, để hắn hiểu được, không gì có thể suy đoán trước được cả.

Hắn đã từng cho rằng, thắng lợi của hắn hết thảy đều do hắn vạch kế hoạch mà thành, chứ không có chút may mắn nào cả.

Nhưng đến hôm nay, đến thời khắc này, sau khi nhìn thấy kết cục của Ngọc Kiếm Môn, Đường Kiếp cuối cùng đã ý thức được, bản thân chính là con cưng của vận may.

Vận may khiến đối thủ của hắn có lý trí, có nhu cầu, có mục đích, cũng vì những thứ đó mới rơi vào bẫy của hắn.

Nhưng con đường sau này, kẻ thù mà hắn gặp phải, không có khả năng ai cũng phù hợp với những điều kiện này.

Nhân tính, là thứ không dự đoán được nhất.

Nhất là nhân tính của người tu luyện.

Cảnh tượng này cũng khiến tiểu Y Y chấn kinh, nếu không phải đã từng trải qua chiến đấu ở Hồ Khiếu Cốc, cũng trải qua trận đấu sinh tử giữa Cố Trường Thanh và Đường Kiếp, thì cảnh tượng thê thảm trước mắt cũng đủ để dọa hỏng nàng.

Nhưng dù là như vậy, Y Y cũng vẫn bị kinh sợ không nhẹ.

Nằm rạp trên lưng Đường Kiếp, Y Y run rẩy nói:

- Ca ca, bọn họ thật đáng sợ.

- Ừ.

Đường Kiếp đáp một tiếng.

Sau đó hẩn đứng dậy, quay đầu rời đi.

Y Y không hiểu:

- Huynh không phải định giết bọn chúng sao? Ca ca.

- Pháp bảo đều nổ hết rồi, còn giết chúng để làm gì chứ.

Đường Kiếp vừa đi vừa trả lời:

- Hơn nữa đám người kia là chó điên, cùng nó liều mạng là hành vi không lý trí, dùng mồi dụ dỗ bọn chúng, để bọn chúng bán mạng cho mình, cần kẻ mà mình muốn, như vậy mới gọi là thượng sách... Ta bắt đầu hiểu được tại sao Tây Nguyệt phái lại dung túng cho đám người này rồi.

Nghe thấy vậy, Y Y liền trầm mặc.

Thật lâu sau, Y Y rốt cuộc cũng nói:

- Ca ca...

- Chuyện gì thế?

Y Y chân thành nói:

- Ta cảm thấy mình sớm muộn gì, cũng bị huynh làm cho hư hỏng.

Núi Tiên Nữ

Đây là một ngọn núi lớn, nổi danh thuộc địa phận Dân Châu của Văn Tâm quốc, tên ngọn núi Tiên Nữ là do đỉnh núi trông giống như ngọc nữ trang điểm mà thành.

Núi Tiên Nữ phong cảnh thanh lệ đẹp đẽ, có loại hoa diên vĩ màu hồng nhạt, mỗi khi giao mùa giữa xuân và hạ, chính là mùa hoa diên vĩ đua nhau nở, lúc đó núi Tiên Nữ như được phủ một màu hồng phấn, phong cảnh đẹp không sao tả xiết. Bởi vậy nên mùa này, núi Tiên Nữ thu hút một lượng lớn khách du lịch đến ngắm hoa, nên cũng không ít các đôi tình nhân tại núi Tiên Nữ, định chuyện chung thân đại sự.

Trên núi Tiên Nữ có một đạo quán tên gọi là Bạc Hà Quan. Tương truyền nơi đây rất linh thiêng, nhất là cầu nhân duyên và cầu con cái, nên cũng có không ít hương khách tới đây.

Hiện giờ đúng vào đầu hạ, hoa diên vĩ vẫn đang nở rộ, chính là thời điểm núi Tiên Nữ đẹp nhất trong năm.

Đứng trên đỉnh núi Tiên Nữ, Đường Kiếp như ôm tiểu hổ như ôm một con mèo nhỏ, nhìn ra phía xa. Trải khắp ngọn núi là một biển hoa, người như dật cử, nhất thời cũng cảm thấy vui vẻ, không kìm được nói:

- Thật là một nơi phong cảnh tuyệt đẹp, Y Y hay là ta nói với Tây Nguyệt phái là gặp muội ở đây, thế nào?

- Được.

Ngồi trên vai Đường Kiếp, Y Y trả lời:

- Nhưng nơi này đều là hoa diên vĩ, không có lục ngạc. Làm thế nào bây giờ?

- Chuyện này đơn giản thôi, nói muội bị biến dạng là được mà.

Đường Kiếp cười ha ha nói.

- Đáng ghét.

Hai nắm tay nhỏ của Y Y đập lên người Đường Kiếp, hai người ở trên núi vui vẻ cười đùa, thoát nhìn giống như hai huynh muội, khiến không ít du khách cũng mỉm cười nhìn sang.

Sau khi rời khỏi đầm Vân Vụ, Đường Kiếp liền đi thẳng về học viện Tây Nguyệt, trên đường về phải đi qua núi Tiên Nữ. Không có kẻ thù lớn là Ưng đường, tâm tình của hắn thoải mái, trên đường về cũng du sơn ngoạn thủy, ngắm nhìn phong cảnh.

Từ khi Hư Mộ Dương chết tới nay, tâm tình hắn chưa bao giờ được thả lỏng như hôm nay.

Đó chính là tâm trạng thoải mái sau khi, gỡ được gánh nặng về kẻ thù trên vai xuống, cũng hoàn thành bỏ xuống được một phần tâm nguyện.

Chính vì thế nên ngay cả Đường Kiếp cũng không phát hiện ra, sau trận chiến này, bản thân Đường Kiếp đã xuất hiện một chút biến hóa, không còn trầm mặc ít nói, tự hỏi tự trả lời, mà tươi cười nhiều hơn, thêm một phần ung dung, chủ động.

- Ý?

Khi đang vui cười ầm ĩ, Đường Kiếp đột nhiên dừng lại, nhìn về phía cách đó không xa.

Xa xa có một đám người đang lên núi, theo các ăn mặc của họ thì chính là những người lên núi dâng hương tạ lễ. Đi đầu hắn là một tiểu thư, nhìn quần áo hoa lệ, diện mạo coi như xinh đẹp, theo sau có một tỷ nữ, hai bên còn có người hầu.

Người mà Đường Kiếp chú ý, chính là tỳ nữ đi phía sau vị tiểu thư kia.

Tỳ nữ kia khoảng mười sáu tuổi, mặc y phục màu xanh ngọc, trong tay cầm một chiếc ô, che nắng cho tiểu thư nhà nàng.

Lúc này Đường Kiếp nhìn sang không chớp mắt, khiến vài tên đầy tớ chú ý tới, có kẻ chỉ vào Đường Kiếp quát to:

- Tiểu tử vô lễ.

- Thiên kim tiểu thư nhà Lý Trung Thư cũng dám mơ ước?

Đường Kiếp không biết Lý Trung Thư là ai, nhưng hẳn biết trung thu là danh hiệu, quan ngũ phẩm.

Một viên quan ngũ phẩm, hẳn không thềm để vào mắt.

Người tu luyện trời sinh tài trí hơn người, bước vào tiên lộ bắt đầu không cần vái lạy quan lại, vào Thoát Phàm có thể đứng ngang hàng với quan tứ phẩm. Cấp Linh Hồ địa vị ngang với quan lục phẩm, nhưng hẳn xuất thân là học sinh học viện Tây Nguyệt, bối cảnh không tầm thường, cho dù là quan ngũ phẩm giáp mặt hẳn, cũng không dám vô lễ với hẳn.

Bởi vì thế lúc này cũng không để ý tiếng quát của người hầu kia, vẫn nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Kẻ đó thấy Đường Kiếp không để ý tới gã, tức giận run rẩy, muốn xông lên đánh cho tiểu tử không biết thân phận này, nhưng bị vị tiểu thư kia ngăn lại, kêu gã không nên chấp nhặt làm gì, lúc này gã mới từ bỏ.

Đoàn người tiếp tục lên đỉnh núi, càng lúc càng tới gần đạo quán. Ánh mắt của Đường Kiếp vẫn đuổi theo sau lưng mấy kẻ đó,, cho đến khi họ biến mất trong nội điện. Lúc này mới khẽ cười một tiếng:

- Thú vị, thú vị.

- Ca ca, xảy ra chuyện gì sao?

Y Y nhìn bộ dáng Đường Kiếp như vậy, nhỏ giọng hỏi.

- Mọi người không cảm thấy tỳ nữ kia có vấn đề sao?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Quỷ Vật

- Ủ!

Y Y gật đầu:

- Trên người nàng ta dường như có hương vị cổ quái, nhưng Y Y không diễn tả được là cái gì.

- Là tử khí.

Đường Kiếp nói:

- Tỷ nữ kia là một người chết.

- Người chết?

Y Y cả kinh:

- Huynh nó người đó là quỷ?

- Ủ, tám phần là thế.

Đường Kiếp nghiêm túc gật đầu:

- Ta thân là học sinh Tây Nguyệt, vừa phát hiện có quỷ vật quấy phá, không thể khoanh tay đứng nhìn rồi.

Quý, âm hồn không tiêu tan, nói trắng ra là sinh linh sau chết mất đi ý thức, tàn hồn dựa vào linh khí mà sống, du đãng trong trời đất.

Không giống với yêu và tinh, quỷ không có thân thể, khó mà tu luyện được, nên dựa vào sinh linh, hút dương khí, máu thịt để nuôi sống bản thân.

Tuy nhiên quỷ là do sinh linh sau khi chết đi hóa thành, mặc dù thực lực yếu nhưng lại có ý thức, hoàn toàn trái ngược với yêu. Chúng biết rằng trong nhân gian người tu luyện đông đảo, nên thông thường không nhập vào con người, mà phần đông là nhập vào gia súc hoặc sinh vật hoang dã.

Chỉ là con người có linh tính, có lợi cho quỷ vật, thế nên cũng có một số quỷ vật to gan đánh chủ ý lên con người.

Con quỷ này dám dựa vào con người, giết hại sinh mạng, hiển nhiên chính là thuộc loại to gan kia.

Chẳng lẽ nó thực sự cho rằng mình có thể tránh né được ánh mắt của người tu luyện sao?

Thượng sư Tây Nguyệt trước kia giảng bài, đã từng đặc biệt giảng hẳn một tiết về chuyện này, dạy học sinh cách nhận biết quỷ vật quần thân, Đường Kiếp là người có thành tích học tập tốt nhất, đương nhiên nhìn thấy được những thứ không bình thường.

- Được lắm.

Y Y vỗ tay cười nói:

- Bắt quỷ rất thú vị.

- Thú vị cái gì chứ, làm không tốt thì chết người đấy.

Đường Kiếp búng nhẹ vào trán nàng ta.

Y Y chớp đôi mắt to:

- Quỷ rất lợi hại phải không?

- Cũng không phải là không lợi hại, tuy nhiên quý vật bởi vì ý thức không chết mà được sinh ra, ý thức đã thông linh, cho dù là vật ngu xuẩn thì cũng đã thông suốt, trời sinh tính gian trá, không thể đánh đồng với yêu vật và tinh vật được. Nếu như bắt ép nó, chuyện gì nó cũng có thể làm, tỷ như bắt kẻ yếu làm con tin là việc mà quý vật thường làm. Chúng ta trừ quỷ, nhưng chung quy không thể hại mạng người, cho nên tuyệt đối không thể lỗ mãng xông vào được, nếu không chỉ sợ ngược lại hại nhà người ta.

Quý vật còn biết bắt giữ con tin? Y Y nghe thấy vậy cũng ngây người:

- Vậy bây giờ cũng ta phải làm gì?

Đường Kiếp cười nói:

- Đừng vội vàng, ta vừa rồi nhìn chăm chăm nàng ta, nếu quý vật kia thông minh, sẽ biết chính mình đã bại lộ, đa phần sẽ muốn chạy trốn. Chúng ta đợi nó chạy trốn mới động thủ.

- Ra là như vậy.

Y Y tỉnh, thảo nào lúc này Đường Kiếp cố tình đánh rần động cỏ.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, trong quan đạo đột nhiên truyền đến tiếng thét:

- Thi Cầm, Thi Cầm, người làm sao vậy?

Bên trong nội điện ồn ào xôn xao.

Nghe thấy tiếng hét, Đường Kiếp nhanh chóng vọt vào, chỉ thấy mấy người lúc này đang ở bên trong, người tỳ nữ đang nằm trên mặt đất, đã chết rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Đường Kiếp mân mê khóe miệng, mỉm cười nói:

- Xong rồi.

Lúc này dĩ nhiên là quỷ vật sợ hãi nên bỏ trốn, không có quỷ vật chiếm giữ, người tỳ nữ đã chết tất nhiên sẽ ngã xuống.

Đường Kiếp nắn linh quyết, linh khí quanh thân dao động bắt đầu tìm kiếm nơi quỷ vật ẩn náu.

Phương pháp tìm kiếm này chính là do Cố Trường Thanh dạy hẳn đấy. Tuy rằng không phải là thuật pháp chiến đấu cường đại, nhưng áp dụng được nhiều, hiện giờ thích hợp dùng để truy bắt quỷ vật.

Lúc này sau khi tra xét, Đường Kiếp quả nhiên cảm thấy trong không khí có một đạo linh khí đang dao động, hướng về phía sau mà đi. Âm hoa ngưng kết, hư mà không thực, đích thị là dấu hiệu của quỷ vật.

Đường Kiếp cười ha ha, nói với Y Y:

- Muội ở lại đây, cẩn thận ác quỷ phản công.

Còn chính bản thân hẳn thì đi về phía sau.

Phía sau đạo quan là một sân viện lụi bại, trong viện toàn cỏ dại, thoát nhìn như rất lâu rồi chưa có người chăm sóc, chỉ một chiếc bàn và hai chiếc ghế bằng đá.

Đường Kiếp tiến vào trong viện, nhìn chung quanh một chút, ánh mắt dừng trên người một con mèo đen đang ngủ, cười nói:

- Thế nào? Bây giờ biết thân phận nhập vào súc vật rồi hả?

Con mèo đen ánh mắt xanh óng trừng nhìn Đường Kiếp, phát ra tiếng meo khe khẽ.

Đường Kiếp lắc đầu:

- Còn giả bộ? Rõ ràng đã rời khỏi thân người, nhưng vẫn cứ cố chấp không chịu rời đi, người muốn đợi ta rời khỏi đây, rồi lại ngóc đầu trở lại sao? Tuy nhiên hôm nay người đụng phải ta, cũng coi như người xui xẻo.

Con mèo đen khẽ gừ một tiếng, nhưng lại phát ra tiếng cười hì hì:

- Một Linh Hồ nho nhỏ, không ngờ cũng dám cuồng ngôn như vậy, là kẻ thức thời thì hãy rút đi, nếu không đại gia sẽ hút khô dương khí của người.

Đầu ngón ta Đường Kiếp lộ ra chút ánh sáng rực rỡ:

- Vậy thì hãy thử xem.

Hắn cũng không nói nhiều, phát động châm Nguyên Khí đánh về phía con mèo đen.

Con mèo đen rít lên một tiếng, nhảy vọt lên, móng vuốt giương ra cào vào mặt Đường Kiếp, năm chiếc vuốt đánh vào không khí phát ra tiếng vù vù.

Đường Kiếp cười cười, mặc kệ móng vuốt con mèo đánh vào mặt mình, ngay cả vết máu cũng chưa thấy xuất hiện, tay trái hắn duỗi ra, chụp vào cổ họng con mèo đen.

Đây là hậu viện nhà khác, Đường Kiếp không muốn tạo ra thanh thế quá lớn, bởi vậy nên tốc chiến tốc thắng. Quý vốn vô hình, chỉ khi nhập vào vật thể mới có thể phát huy sức lực, dựa vào tổ chất thân thể của hắn hiện tại, khí lực con mèo này có lớn hơn nữa cũng vô dụng.

Chỉ có điều lúc Đường Kiếp giương tay ra, con mèo trên không trung đột nhiên xoay người, tránh thoát được bàn tay Đường Kiếp, lập tức phóng vào phía nội điện.

Đường Kiếp ngạc nhiên, lập tức biết không ổn, quả nhiên quý vật không chiuu rời khỏi đạo quân, là vì có tâm tư muốn kéo người khác chết cùng.

Đường Kiếp cong ngón tay búng ra, một chiếc ngân châm bắn ra, trúng vào người con mèo đen.

Con mèo đen lao đảo một chút, sau đó rít lên một tiếng nhưng vẫn vọt về phía trước. Nó vốn là quý vật, khống chế cơ thể con vật, chỉ cần còn có thể động đậy, cho dù chém đứt đầu nó vẫn có thể chạy.

Đường Kiếp biết rằng không thể để cho nó chạy vào bên trong, nếu không tất sẽ có người chịu tổn thương. Phát động Tử Điện Túng Thân Pháp, như một tia chớp vọt tới, ở phía sau chụp lấy cổ con mèo.

Quý vật kia không ngờ, Đường Kiếp là một Linh Hồ nhỏ mà tốc độ lại nhanh như vậy, thấy bản thân không tránh được, kinh hãi kêu lên một tiếng.

Đúng lúc này, một gã tiểu đồng đi tới, nhìn thấy Đường Kiếp đang bắt con mèo hoang, liền ngăn người ra.

Quý vật kia mừng rỡ, dùng toàn bộ sức lực vồ về phía tiểu đồng.

Đường Kiếp biết rằng không tốt quát lên một tiếng:

- Đốt.

Tiếng quát này như hồng thủy đánh tới, chấn động khiến cho quý vật kia hoa mắt, thân hình chậm lại, chưa kịp nhảy vào người tiểu đồng kia, đã bị Đường Kiếp bắt được. Không ngờ quý vật điều khiển thân thể con mèo, nó vặn vẹo vài cái, thân thể đã vọt ra, trên tay Đường Kiếp chỉ còn lại một đồng da lông.

Quý vật kia lao về hướng phòng Đình Đại Lương, đồng thời kéo dài âm thanh rít lên:

- Người không phải bậc Linh Hồ.

Người bậc Linh Hồ bình thường không thể phát ra tiếng quát chấn nhân động quỷ như vậy được.

Đường Kiếp cười lạnh nói:

- Ta chính là bậc Linh Hồ.

Sau đó liền phi thân truy kích, khiến cho quý vật không thể tiến đến gần đại điện được.

Chỉ có điều tiếng quát vừa rồi của hắn đã chấn động không ít du khách, một số người đang đi về phía sau nội điện, liền thấy một người một mèo đang vượt nóc băng tường, nhất thời cả đám đều xem đến ngây người.

Quý vật kia thấy có cơ hội, mãnh liệt lao về phía dưới, muốn nhảy về phía vị tiểu thư lúc trước.

Thấy vị tiểu thư kia sẽ không tránh thoát được, chợt một thân ảnh bay tới, đánh úp lên người con mèo đen, chính là Y Y.

Một quý một tinh đụng phải nhau, sau đó tách ra, Đường Kiếp từ phía sau lao lên, kim quang trong tay hiện ra, đâm vào đỉnh đầu mèo đen.

Quý vật kia biết mình hoàn toàn mất đi cơ hội, kêu to một tiếng, chỉ thấy từ trong cơ thể con mèo có một thân ảnh lóe ra, giống như sương khói mờ mờ, nhưng chỉ là nửa người, khắp người máu me, bộ mặt dữ tợn, thoạt nhìn cực kỳ hung ác.

Cảnh tượng này dọa mọi người sợ hãi, hét ầm cả lên.

- Hóa ra chỉ là một con quỷ bị chém ngang hông.

Đường Kiếp cười lạnh.

Hình dáng của quỷ có liên quan tới chúng lúc còn sống, đại đa số chết thế nào thì hình dáng của quỷ liền như thế.

Quỷ vật này chỉ có nửa người, hiển nhiên là bị chém ngang người mà chết. Chém ngang người là khổ hình ở Văn Tâm quốc, cũng có nghĩa là kẻ này khi còn sống là hạng người hung ác mưu hại mạng người, thì mới gặp phải hình phạt này, sau khi chết oán khí không tiêu tan, nên biến thành lệ quỷ.

Quỷ vật kia hiện ra nguyên hình, nhìn Đường Kiếp hét lên một tiếng bén nhọn, tiếng hét hình thành một đạo ánh sáng đánh về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp hừ một tiếng, mặc cho ánh sáng màu xanh đập vào người mình, hướng về phía con quỷ đánh ra một chưởng.

Một chưởng này không dùng bất cứ pháp thuật nào, chỉ là chấn động linh khí.

Quỷ bản thân vô hình, ý thức nhờ linh khí mà tồn tại. Nếu dùng thủ pháp bình thường đối phó với nó cũng không có hiệu quả, ngược lại lay động linh khí mới là thương tổn lớn nhất đối với nó. Tuy nhiên đây cũng chỉ là cách đối phó với tiểu quỷ, nếu nó đã tu thành quỷ nguyên thì vẫn phải dùng pháp thuật mới có thể đối phó với nó được.

Quả nhiên lúc này, một chưởng của Đường Kiếp vừa đánh ra, linh khí ầm ầm cuộn xuống, thân ảnh lệ quỷ lập tức trở nên mờ hồ, giống như hình ảnh trên mặt nước bị gợn sóng vậy.

Lần này quỷ vật bị thương tổn không nhỏ, dưới sự kinh hãi, quỷ vật không dám tiếp tục xuất thủ, xoay người bay về phía sau chạy trốn.

Lần này nó thực sự muốn chạy trốn.

- Muốn chạy?

Đường Kiếp hừ một tiếng, đang định đuổi theo.

Chợt nghe một tiếng hét to:

- Chỉ là một quỷ vật mà cũng dám làm hại con người, còn không mau chịu chết.

Từ trong nội điện xuất hiện một ánh quang mang, đánh về phía quỷ vật đang định chạy trốn.

Ánh sáng màu xanh đánh lên người quỷ vật, liền nổ tung, sinh ra một đám khói nhẹ. Quỷ vật thét lên thê lương, ngược lại càng tăng tốc chạy về phía chân núi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đường Kiếp vội càng xông ra ngoài, lúc này mới nhìn bên cạnh còn có một người mặc y phục trắng, chính là Quan chủ của đạo quán. Người này là một người đàn ông trung niên râu dài, không ngờ ông ta cũng là một người tu, ánh sáng xanh vừa rồi chính là do ông ta đánh ra.

Hai người đồng thời truy kích quỷ vật kia, vừa chạy Quan chủ vừa nói:

- May nhờ tuệ nhãn của công tử, không ngờ trong nhà Lý Trung Thư lại có quỷ vật, nếu không có công tử, Lý gia chỉ sợ sẽ sớm gặp họa.

- Chỉ là đúng dịp phát hiện thôi, chỉ không ngờ Quan chủ cũng là người u hành.

- Hồ thẹn hồ thẹn, chỉ là học được chút kiến thức vụn vặt mà thôi. Đúng rồi, bần đạo tự Phù Dư đạo nhân.

- Học sinh Tây Nguyệt, Đường Kiếp, ra mắt Dư Quan chủ.

Đường Kiếp đáp lại.

Hắn không có tâm tình để ý đạo sĩ kia, chỉ nhanh chóng chạy thẳng xuống núi. Lúc tới lưng chừng núi, liền nhìn thấy quỷ vật đang bay về phía rừng hoa diên vĩ.

Thân mình Đường Kiếp như tia chớp đuổi tới, đang muốn hoàn toàn tiêu diệt ác quỷ, chợt nghe thấy tiếng một nữ tử ý nhẹ một tiếng;

- Sao lại có một con quỷ chạy loạn khắp núi thế này?

Tiếp sau đó chỉ thấy một thân ảnh chợt xuất hiện, là một nữ tử cũng mặc y phục bằng lụa trắng mỏng.

Cô gái này eo nhỏ nhắn, chỉ vừa một nắm tay, lông mày lá liễu, mắt như thu thủy, rất thanh lịch thoát tục. Trên thắt lưng nàng ta còn treo một chuỗi chuông, tay áo bị gió thổi bông bành, mỗi bước đi đều phát ra tiếng đình đình đang đang giòn tan.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Liên Thủ (Thượng)

Nàng ta đột nhiên xuất hiện, ngạc nhiên nhìn con quý.

Con quý kia đại khái là chạy trốn vánh đầu, vừa thấy có người liền giương manh múa vuốt lao thẳng tới, mưu đồ bảo vệ được bản thân.

Cô nương kia chỉ khẽ cười một tiếng, lấy chiếc chuông trên thắt lưng xuống, nhìn con quý lắc lắc.

Một hồi đình đang vang lên, con quý đột nhiên đứng yên bất động, sau đó chỉ thấy cô nương kia vươn ngón tay thon dài như ngọc, chỉ vào trán con quý. Chợt thấy con quý biến thành một đạo kim quang, rồi bị hút vào trong chiếc chuông.

Cô nương kia lắc lắc chuông, làm như đang nghe động tĩnh bên trong, thản nhiên cười, sau đó lại treo chiếc chuông vào thắt lưng.

Con quý cứ như vậy liền bị nàng ta bắt được.

Đường Kiếp cùng Phù Dư Quan chủ đồng thời dừng bước, đều bị màn trước mắt khiến cho ngây ngời, không biết phải nói gì.

Cuối cùng Quan chủ Phù Dư tiến lên:

- Phù Dư bá kiến thí chủ, ác quý kia hung ác vô cùng, may mà nhờ nữ thí chủ ra tay, mới không để cho nó trốn thoát.

Cô nương kia đáp lời:

- Không tính là trợ giúp gì cả, chỉ có điều vừa hay gặp phải một con quỷ, nên tất nhiên sẽ bắt nó lại.

Giọng nói cũng rất trong trẻo êm tai.

Quan chủ Phù Dư nói:

- Nếu đã vậy tại sao thí chú không giết chết ác quỷ này?

Cô nương kia cười giòn giã nói:

- Đó là chuyện của ta, có liên quan gì tới ông chứ?

Nghe giọng điệu như vậy, ý nói con quỷ đó hiện giờ thuộc về nàng ta.

Quan chủ Phù Dư ngẩn ngơ, nhất thời không biết phải nói gì, nên Đường Kiếp tiến lên cười nói:

- Là thế này, ác quỷ nhập vào người của phủ Lý Trung Thư, đã hại chết một người trong đó. Cô nương nếu đã bắt được ác quỷ, tốt nhất là nói với người của Lý gia một tiếng, để cho bọn họ yên lòng.

- Thì ra là vậy.

Cô nương kia ngẫm nghĩ một lát, rồi gật đầu nói:

- Được rồi, ta đi cùng hai người, hỏi Lý gia xem họ có đồng ý cho ta mang con quỷ này đi không.

Quan chủ thầm nghĩ người ta dám nói không muốn sao, chỉ có điều hiện giờ cũng chẳng có biện pháp khác, đành phải đồng ý.

Ba người cùng nhau đi lên núi.

Cô nương kia hai tay chấp sau lưng, vẻ mặt có chút lười biếng, lại mang một chút linh hoạt bướng bỉnh, khí chất phiêu diêu, nhất thời khiến người ta

không nắm bắt được tính tình của nàng.

Trên đường đi, quan chủ hỏi danh tính vị, vị cô nương kia lại nói:

- Bèo nước gặp nhau, cần gì phải hỏi nhiều, làm xong việc, ta tự khắc sẽ rời đi.

Quan chủ có chút tức giận:

- Chỉ hỏi để tiện xưng hô thôi.

- Nếu là như vậy... Ta họ Hứa.

- Hóa ra là Hứa cô nương, tại hà Phù Dư, cô nương cũng đã biết, chỉ là một người đã từng tu luyện, còn vị này là học sinh Tây Nguyệt tên Đường Kiếp.

Quan chủ giới thiệu với vị cô nương kia.

Nghe thấy Đường Kiếp là học sinh Tây Nguyệt, cô nương kia lại nhìn Đường Kiếp, sau đó nói:

- Hóa ra là học viện Tây Nguyệt.

Sau đó liền không nói gì nữa, giọng điệu có chút lơ đãng không xem trọng.

Về phần Quan chủ Phù Dư, tự xưng là người từng tu luyện, trước mắt chỉ ở kỳ Linh Hải, cách Thoát Phàm không xa.

Lúc lên tới đỉnh núi, nhìn thấy người Lý gia đều sợ tới mức co quắp lại, nhìn thấy Quan chủ đều tiến lên hỏi mọi chuyện thế nào rồi.

Nghe thấy Quan chủ nói đã bắt được quý, tiểu thư Lý gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nghe nói Đường Kiếp là học sinh Tây Nguyệt, một

đám người liền tiến lên bái tạ, tên hầu từng đứng ra răn dạy Đường Kiếp, chẳng còn chút bộ dạng huênh hoang lúc trước, liên tục vả vào miệng mấy cái, sau Đường Kiếp khuyên can mãi, chỉ nói ác quỷ là do Hứa cô nương bắt được.

Vị Hứa cô nương kia đã nói:

- Hiện tại con quỷ này là do ta bắt được, nếu như người không cần, vậy để cho ta xử lý, người thấy được không?

Tiểu thư Lý gia làm gì dám có nửa câu ý kiến, tất nhiên là không ngừng gật đầu đồng ý.

Có tên hầu đứng ra đề nghị nàng ở lại đạo quán vài ngày, giúp chủ tử xua đuổi tà khí.

Kỳ thật quỷ vật đều không phải âm vật chân chính, chỉ là một hình thức tồn tại, càng không lưu lại âm khí hãm hại người, quan niệm này chung quy chỉ là do đám phàm phu tự nghĩ ra để an ủi chính mình.

Hứa cô nương liền nói:

- Mọi chuyện đã xong, ta có thể đi được hay chưa?

Nói xong liền muốn rời đi.

Quan chủ vội nói:

- Hứa thí chủ, xin dừng bước.

- Còn có chuyện gì?

Quan chủ Phù Dư cười trừ nói:

- Cũng không có việc gì, chỉ là sắc trời đã tối, hay là đêm nay thí chủ nghỉ lại đây, vừa hay có thể làm bạn với tiểu thư Lý gia.

- Như vậy thì...

Cô nương suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nói”

- Được thôi.

Thấy cảnh này, Đường Kiếp nói:

- Quan chủ Phù Dư có chút bên trọng bên kinh rồi nha, nếu sắc trời đã tối, vì sao không giữ ta lại vậy?

Quan chủ cười nói:

- Đường công tử nói đùa rồi, thực sự phòng khách của đạo quán có hạn, không thể tiếp được quá nhiều khách nhân.

- Ra vậy à, vậy thì đơn giản.

Đường Kiếp nói:

- Tùy ý tìm một gian phòng chứa củi cho ta và em gái ta là được, không cần phòng khách đâu.

Quan chủ có chút do dự:

- Đường công tử là học sinh Tây Nguyệt, đối đãi như vậy, sợ là không hay đâu.

Đường Kiếp lắc đầu:

- Không sao cả, đây là ta tự nguyện.

Nghe giọng điệu của hắn, đêm nay mặc cho thế nào cũng phải nghỉ lại đây.

Quan chủ bất đắc dĩ, đành phải bảo một tiểu đồng thu dọn một phòng chứa củi cho hắn, để Đường Kiếp và Y Y nghỉ lại.

Vừa vào phòng, Y Y liền chỉ vào mũi Đường Kiếp kêu lên:

- Nói, huynh đang định làm gì? Có phải muốn ngấm cô nương xinh đẹp kia không? Người ta ở lại, huynh cũng muốn ở lại.

Đường Kiếp dù thế nào cũng là người tu luyện bậc Linh Hồ, leo núi như đạp trên đất bằng, cái gọi là “sắc trời đã tối, không tiện xuống núi” chỉ phù hợp với người bình thường, đối với hắn thì có làm sao đâu.

Chính vì thế theo Y Y thì cái lý do Đường Kiếp đưa ra vô cùng vụng về.

Chỉ là Đường Kiếp không ngờ nàng lại nghĩ nguyên do là vì Hứa cô nương, nên nhất thời chưa biết phải nói gì, lòng thầm nghĩ, ghen là thiên phú của các tiểu cô nương, không cần phải dạy.

Chỉ có thể ôm nàng vào lòng:

- Nha đầu ngốc, không được nói linh tinh.

- Huynh chính là vậy mà.

Y Y hàm hừ không để ý tới hắn, ôm tiểu hổ nói:

- Đi, Bảo nhi, chúng ta không để ý tới tên đại sắc lang này nữa.

Rồi tự đi sang một bên chơi đùa với tiểu hổ.

Đường Kiếp không biết phải nói gì, chỉ có điều ngay sau đó, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng, ánh mắt lộ ra tia nhìn sâu xa.

Màn đêm buông xuống.

Trên núi Tiên Nữ mọi thứ đều yên tĩnh.

Bước ra khỏi phòng, Đường Kiếp lững thững đi dạo vòng quanh, vô tình lại đến khu trạch viện lúc sáng, bắt gặp Hứa cô nương cũng đang ở trong viện.

Nàng ta đang ngồi trên một chiếc ghế đá trong sân, thay đổi duy nhất là bên trong mặc một bộ áo chên màu hồng nhạt, lộ ra hai cánh tay như ngó sen, trên cổ tay còn có một chiếc vòng vàng. Nàng ta đang chống cằm, ngẩn ngơ như đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân, cô nương kia quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy là Đường Kiếp, ánh mắt lại rời đi, ra vẻ như biết trước là Đường Kiếp sẽ tới, nhưng không nói lời nào, lại quay đi tiếp tục ngẩn ngơ suy nghĩ.

Nhìn cô nương kia như vậy, Đường Kiếp cười cười:

- Hứa cô nương, không biết con quý cô nương bắt được ban ngày có còn không?

Cô nương tiện tay tháo chiếc chuông xuống, ném cho Đường Kiếp, Đường Kiếp trực tiếp giơ tay bắt lấy chiếc chuông.

Chiếc chuông này có thể bắt quý, cũng coi như một loại pháp bảo, nhưng nàng ta lại không thèm để ý.

Đường Kiếp ngây người, cầm chuông lật đi lật lại xem, nhất thời không biết sử dụng thế nào, chợt nghe giọng nói như chuông bạc của cô nương kia vang lên:

- Xoay chiếc chuông nhỏ một vòng, tự nó sẽ mở ra.

Đường Kiếp làm theo lời nàng ta, chỉ thấy trong chiếc chuông thoát ra một làn khói, ác quỷ ban ngày hiện ra, đang hấp hối, chứ không còn bộ dạng hung ác ban ngày.

Đường Kiếp vận linh khí bao lấy đầu ngón tay, túm con quỷ lại, nhìn kỹ lắm lắm:

- Âm hoa ngưng kết, quả nhiên là quỷ nguyên mới có, thật không ngờ thực lực thấp kém như vậy, lại có thể ngưng kết được quỷ nguyên, thật kỳ quái.

Trong bóng thân thề con quỷ, mơ hồ thấy một điểm màu đỏ đang phát sáng mờ mờ.

Ban ngày khi chiến đấu, Đường Kiếp không nhìn rõ lắm, nhưng hiện giờ là ban đêm nên nhìn rất rõ ràng, điểm đỏ đó nằm ở chỗ rốn của con quỷ nửa người.

Ngón tay Đường Kiếp ấn vào người con quỷ, con quỷ hoảng hốt muốn tránh né, nhưng không tránh thoát được.

Tay Đường Kiếp chui vào trong làn khói, ngay khi tiếp xúc với điểm màu đỏ, Hứa cô nương đột nhiên nói:

- Đừng đụng vào nó.

Tay Đường Kiếp dừng lại, chậm rãi thu về:

- Cô nương biết đó là cái gì?

- Huyền mẫu âm trá châu.

- Huyền mẫu âm trá châu?

Đường Kiếp nghe thấy ngạc nhiên:

- Chẳng trách con quỷ này yếu đuối như vậy, không ngờ xuất ra được tinh hoa quỷ nguyên, quả nhiên là con quỷ do con người nuôi dưỡng.

Nói đến đây, trong lòng Đường Kiếp bắt đầu tức giận.

Huyền mẫu âm trá châu là một pháp khí ác độc trong tu giới, chuyên hút dương khí tinh hoa trên cơ thể con người, nếu là dùng cho quỷ vật, có thể nói đây là hạt nhân để tạo ra quỷ nguyên.

Yêu đan, tinh hạch, quỷ nguyên, quái tủy đều là những bảo vật khó đạt trong giới tu tiên, lại đều là những thứ có giá trị và cô cùng quý hiếm.

Trong đó yêu đan có thể tăng cường khí lực sức mạnh cơ thể, tinh hạch đại bổ linh khí, quỷ nguyên tăng cường sức mạnh tinh thần, quái tủy là một nguyên tố pháp thuật uy lực.

Trong bốn thứ này, yêu thú nhiều nhất, bởi vậy yêu đan cũng dễ lấy được nhất. Quỷ quái ít nhất, nên quỷ nguyên và quái tủy cũng rất hiếm thấy.

Vật càng hiếm thì càng quý, giá trị của quỷ nguyên cũng theo đó mà tăng lên, nghe nói dù là loại cấp thấp nhất, cũng dễ dàng bán được mấy vạn linh tiền.

Chỉ có điều quỷ vật vốn hiếm thấy, quỷ vật có được quỷ nguyên còn hiếm thấy hơn, và khó đổi pho hơn nhiều.

Chính vì thế, có người tu luyện đã nghĩ ra Huyền mẫu âm trá châu.

Huyền mẫu âm trá châu nếu được đặt vào trong cơ thể quỷ vật, thông qua phương pháp nuôi dưỡng quỷ vật, có thể bồi đắp thành quỷ nguyên cho chính mình sử dụng.

Vài ngàn năm trước, việc làm kiểu này từng hoành hành một thời gian, trong đó nổi danh nhất chính là Dương Quỷ Tông.

Huyền mẫu âm trá châu chính là do Đường Quý Tông phát minh ra đấy.

Huyền mẫu âm trá châu bởi vì hút tinh khí của cơ thể người, cho dù là người tu cũng sẽ chịu ảnh hưởng, chính vì thế nên Hứa cô nương kêu hẳn đừng đụng vào.

Tuy nhiên phương pháp nuôi dưỡng quý sát hại rất nhiều sinh mệnh, cho nên rất nhanh bị người tu tiên lên án. Đường Quý Tông như phù dung sớm nở tối tàn, dần dần biến mất trong chiều dài lịch sử, Huyền mẫu âm trá châu cũng trở thành cấm khí, người tu không được phép luyện chế.

Không ngờ hôm nay lại được nhìn thấy.

- Không ngờ người lại không biết?

Hứa cô nương quay đầu nhìn Đường Kiếp:

- Ta còn tưởng rằng ngay lúc đó người đã nhìn ra.

Đường Kiếp cười nói:

- Ban đầu quý vật nhập vào con mèo chiến đấu với ta, sau khi hiện hình liền chạy trốn, ta chỉ kịp nhìn thoáng qua, không thấy rõ, sau đó lại bị cô nương bắt mất, làm sao mà xác nhận được chứ?

- Vậy tại sao cô nương còn muốn lưu lại?

Cô nương đó khuôn mặt đang tươi cười đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

Đường Kiếp thấy biểu hiện của nàng ta như vậy, đầu tiên ngẩn người, sau đó liền hiểu ra. Hơn phân nửa là cô nương này đã hiểu nhầm, cũng nghĩ Y Y được nuôi dưỡng với mục đích như vậy, nên cười nói:

- Ta tuy rằng không biết con quý này được người ta nuôi dưỡng, nhưng biểu hiện của Phù Dư Quan chủ có chút cổ quái. Ông ta rõ ràng đang tu

hành, nhưng khi quý vật xuất hiện lại không hề có biểu hiện gì coi như chưa từng phát hiện ra nó, lại càng không có bất cứ hành động nào. Đợi đến khi ta sắp bắt được con quý thì mới ra tay, nhưng hành động của ông ta ngược lại khiến con quý càng chạy nhanh hơn, thực là đáng ngờ. Sau khi cô nương bắt được con quý này, ông ta lại tỏ ra quá mức thân thiết, cứ mời cô nương lưu lại một đêm. Nếu ta không thấy được trong chuyện này, thì mới gọi là kỳ lạ.

Nói đến đây, Đường Kiếp đã cao giọng nói:

- Ta nói không sai chứ, Phù Dư Quan chủ?

Sau điện có một chút ánh sáng, một bóng người lơ mờ hiện ra.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Liên Thủ (Hạ)

Một tiếng cười khàn khàn trầm thấp từ trong chỗ tối truyền đến:

- Biết là không dễ dàng lừa nhặt mấy đứa nhãi con các người, không chăm chỉ tu tiên, mà lại thích xen vào việc của người khác. Nếu đã vậy, thì các người đều tới đường xuống âm phủ làm oan hồn đi.

Nói xong một cỗ âm khí đã đánh tới.

Đường xuống âm phủ?

Nghe thấy vậy, Đường Kiếp và vị Hứa cô nương đều đồng thời biến sắc.

Đường Kiếp hừ một tiếng nói:

- Quả nhiên là nghiệt dư của Dưỡng Quỷ Tông, mấy ngàn năm mà vẫn chưa quét sạch sao?

Vừa nói, Đường Kiếp vừa tung ra một chương, đánh cỗ âm phong quay ngược trở lại.

Quan chủ khặc khặc cười nói:

- Quỷ đạo bất diệt, Quỷ Tông bất vong. Kẻ tiểu bối các người thì biết cái gì chứ, ngoan ngoãn nạp mạng thì hơn.

Nói xong ống tay áo ông ta vắn lại, một chiếc đầu lâu bay ra từ bóng tối, khớp hàm kêu răng rắc, cắn vào cánh tay Đường Kiếp.

Lúc này, Đường Kiếp đang xoay chiếc chuông nhốt con quỷ lúc trước, chiếc đầu lâu bay nhanh tới, cắn lên cánh tay Đường Kiếp, lúc này mới truyền tới tiếng “cẩn thận” của Hứa cô nương hô lên.

Nhìn thấy đầu lâu cắn trên cánh tay Đường Kiếp, mặt vị cô nương kia biến sắc:

- Nguy rồi, đây là Trạc la yêu cốt, rằng nó có thi độc, mau chém đứt cánh tay, thì may ra người còn cơ hội sống sót.

Phù Dư đạo nhân thấy vậy ha hả cười rộ lên:

- Không còn kịp rồi, độc đi vào máu, chạy dọc theo cơ thể, trừ phi người đạt tới Cửu chuyển kỳ, mới có khả năng chống đỡ với thi độc, nếu không, chết là cái chắc. Thật không ngờ chỉ dùng một yêu cốt đã có thể thu thập được một tên, học sinh Tây Nguyệt chó má gì chứ, ta thấy cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Nói xong lại cười ha hả.

Lúc trước ông ta còn nghi kỵ thân phận học sinh Tây Nguyệt của Đường Kiếp, dù sao hai chữ Tây Nguyệt cũng đại biểu một thế lực không tầm thường, học sinh của họ cũng có nhiều người kiệt xuất, không ngờ tới chỉ một kích đã độc chết được một người. Thầm nghĩ rằng mình lúc trước quá mức để ý, nên mới bị danh tiếng Tây Nguyệt phái dọa cho lo lắng.

Đường Kiếp cũng cười cười, tiện tay đưa chiếc chuông nhốt ác quỷ lúc trước trả lại cho Hứa cô nương:

- Vậy sao? Nhưng nếu như độc chưa đi vào máu, thì sẽ chẳng có tác dụng gì đúng không?

Nói xong vung tay giật chiếc đầu lâu trên cánh tay mình xuống, chỉ thấy trên cánh tay có hai dấu răng, ngay cả da cũng không bị xước.

- Sao có thể như vậy?

Phù Dư đạo nhân ngăn người ra.

Mặc dù Trạc là yêu cốt không phải nổi danh về công kích, nhưng ngay cả da cũng không cần rách được, cũng khiến ông ta giật mình, mà ngay cả Hứa cô nương cũng ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Đường Kiếp, giống như nhìn thấy quái vật, trong lòng thầm nghĩ người này thể chất dũng mãnh, chẳng lẽ đã nhập vào Bách luyện kỳ?

Chỉ có điều nhìn tuổi của hắn, bộ dạng đó có thể nào cũng không giống người đã ở học viện Tây Nguyệt bảy tám năm.

Ở học viện chưa lâu đến vậy, hắn làm sao có thể đạt tới Bách luyện kỳ chứ?

Đường Kiếp tùy tiện vứt chiếc đầu lâu xuống đất, giẫm nát nó.

Bên kia Phù Dư đạo nhân đã vung tay lên, xuất ra một thanh kiếm, chỉ có điều chuôi kiếm cũng là hình đầu lâu.

Quả nhiên là đồ vật của Dưỡng Quỷ Tông, cái gì cũng liên quan đến quỷ.

Thanh kiếm đó phi phía Đường Kiếp, Đường Kiếp đang định ra tay, Hứa cô nương đã cười một tiếng coi thường, tay phải giơ lên, chiếc vòng vàng trên cổ tay bay ra, nháy mắt đã biến lớn trong không trung, nghênh đón chiếc phi kiếm bay tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng vỡ giòn tan vang lên, phi kiếm va chạm vào chiếc vòng, mũi kiếm do va chạm đã bị gãy.

Phù Dư đạo nhân thấy vậy, đau lòng hét lên:

- Dám hủy pháp khí của ta.

Ông ta chỉ tay vào không trung, thanh kiếm trên không trung chuyển hướng, chiếc đầu lâu trên đó hướng về phía Đường Kiếp và Hứa cô nương, phun ra một ngụm khói độc.

- Cần thân.

Hứa cô nương vội vàng nói, trong tay cũng xuất hiện một chiếc khăn gấm che mũi lại.

Đường Kiếp chỉ lắc đầu mỉm cười.

Hắn sau khi dùng một trăm ngàn linh tiền luyện thể, thể chất cường hóa cả trong lẫn ngoài. Cơ thể cứng rắn như kim cương, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng luyện được bách độc khó xâm, mặc dù vẫn chưa tới trình độ vụn nát lại tái sinh, nhưng chút độc tố này với hắn chẳng có hiệu quả gì cả.

Lúc này Trạc la yêu cốt không thể cắn rách da hắn, cho dù là cắn nát thì thi độc cũng không làm gì được hắn.

Đúng như lời Phù Dư đạo nhân nói, người tu luyện đạt tới Cửu chuyển kỳ mới có thể chống cự, mà tố chất thân thể của hắn, kỳ thật mạnh hơn Cửu chuyển kỳ rất nhiều.

Bởi vậy nên đối với khói độc của chiếc đầu lâu này, hắn cũng vẫn như trước không thèm tránh né, ngược lại nhân tiện làm ấn pháp, dưới sự biến hóa không ngừng của các ấn pháp từ tay hắn, một ngón tay đã biến thành màu trắng ngọc.

Chính là dấu hiệu phát động của Liệt Ngọc Chỉ.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa sử dụng thuần thục Liệt Ngọc Chỉ, mỗi lần phát động đều cần thời gian khá dài, nếu như đối phó với cường địch thì tuyệt đối không dùng được. Gặp phải tên đạo nhân này sở trường rõ ràng là

độc thuật, nên vừa vận bị Đường Kiếp khắc chế, lợi dụng lúc đầu lâu đang phun khói độc để vận pháp.

Hứa cô nương và Phù Dư đạo nhân đồng thời đều ngăn người nhìn hăn, chỉ thấy trong sương mù tay hăn đang tạo ấn pháp, sau đó đột nhiên tắt chính mình một cái:

- Mẹ nó, sai rồi, làm lại.

Nhất thời hai người kia đều choáng váng.

Trong lòng Phù Dư đạo nhân hoảng hốt, biết đụng phải một kẻ không vừa, không quan tâm gì nữa, liền thi ấn pháp. Một quỷ vật hung dữ từ phía sau đám khói đen, đang lao đến, to như đười ươi, hai tay rất dài, miệng còn dính máu. Hiện tại rít lên với hai người một tiếng, sau đó há chiếc mồm rộng che hết cả khuôn mặt.

Quý ăn tim? Người ngay cả Quý ăn tim cũng nuôi?

Lần này Đường Kiếp cũng kinh ngạc.

Không giống với ác quỷ lúc trước, Quý ăn tim mới chân chính là loại hung ác, là quỷ vật đã có thực thể, thích ăn tim người, cực kỳ tàn nhẫn.

Trong quá trình tế luyện, quỷ ăn tim cần có tim người nuôi dưỡng, con quỷ này cơ thể không hề nhỏ, không biết đã nuốt chừng bao nhiêu tim người. Xem ra tên Phù Dư đạo nhân này cũng đã sát hại không ít nhân mạng.

Lúc này Quý ăn tim vừa xuất hiện đã xông về phía hai người, hai tay với móng vuốt đen thui sắc bén chia ra tấn công vào ngực của hai người.

Chiếc vòng tay của Hứa cô nương bay lên, đánh thẳng vào móng vuốt của Quý ăn tim, chỉ nghe tiếng kim loại keng keng vang lên, cơ thể của con

quỷ này cứng rắn như thép, ngược lại Hứa cô nương lại bị đẩy lùi lại.

- Cô dùng chuông mình đi.

Đường Kiếp quát lên, hắc đang cứng rắn chống đỡ Quỷ ăn tim, kết quả bị Quỷ ăn tim cào rách da, Quỷ ăn tim cũng bị hắc đẩy bật lui lại.

Điều đó chứng tỏ sức lực của con Quỷ ăn tim này vẫn chưa bằng mình, nhưng cũng có đủ khả năng khiến mình bị thương.

- Chuông nhiếp hồn có thể bắt giữ được quỷ vật bậc thấp, Quỷ ăn tim đã tu thành thực thể, không bắt nó được.

Hứa cô nương trả lời, trong tay xuất hiện một dây vải, đánh về phía Quỷ ăn tim, xem ra là muốn lấy nhu thắng cương.

Chỉ có điều Phù Dư đạo nhân cười một tiếng quái dị, chỉ vào trường kiếm trên không trung, trường kia kia liền chém xuống dải lụa, khiến cho Hứa cô nương không thể thu hồi dải lụa lại.

Đồng thời Phù Dư đạo nhân lại cười một tiếng quái dị, trong tay đột nhiên có thêm một lá cờ đen, phát lên không trung, từ trong lá cờ lập tức có vô số ác quỷ oan hồn tràn ra, bay về phía hai người.

- Cờ tụ hồn.

Đường Kiếp hừ nhẹ một tiếng, không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Cờ tụ hồn là một trong những pháp khí nổi danh nhất của Dương Quỷ Tông. Ngày trước lúc môn phái này còn cường thịnh, gần như trong tay gã đệ tử nào cũng có một lá Cờ tụ hồn, chuyên dùng để thu thập quỷ vật.

Chẳng qua những quỷ vật bị giữ trong lá cờ này không thể phát triển, nên không thể nuôi dưỡng để sinh ra quỷ nguyên, càng không thể giữ được

những con quỷ có thực lực mạnh như Quỷ ăn tim. Thực lực của nó có hạn, nên chỉ dựa vào số lượng áp đảo để đạt thắng lợi.

Dù thế, một đám ác quỷ lao ra khỏi Cờ tụ hồn, uy thế khiến người ta sợ hãi, tuy rằng cấp bậc thấp nhưng khi chiến đấu lại rất hiệu quả.

Thân là học sinh Linh Đài Cảnh, Đường Kiếp cũng không có pháp thuật nào có thể đả thương được số đông. Bởi vậy khi đối mặt với một lượng ác quỷ lớn thế này, nhất thời cũng không biết phải làm thế nào. Mà đám quỷ này khá gian trá, thân hình mơ hồ không rõ, không tử chiến với hai người Đường Hứa, mà chỉ ở bên quấy rầy, hai người bị bọn chúng cuốn lấy, nhưng nhất thời lại không có biện pháp gì cả.

Phù Dư đạo nhân tuy rằng thực lực tầm thường, nhưng mưu mẹo nham hiểm. Khi ông ta thả Quỷ ăn tim và phát Cờ tụ hồn, thì tay lại tiếp tục làm ẩn pháp, quát:

- Quỷ răng xanh, ra.

Năm tiểu quỷ mặt mũi hung tợn, thân thể chỉ bằng trẻ sơ sinh, trong tay cầm một chiếc đinh ba bằng thép, y y a a kêu loạn lên, giương chiếc đinh ba đâm loạn về phía hai người.

Hơn nữa Phù Dư đạo nhân khá nham hiểm, thấy Đường Kiếp phòng ngự chắc chắn, không dễ dàng bị thương, liền chỉ huy đám quỷ, trực tiếp công kích vào Hứa cô nương. Nhất thời khiến cho nàng ta tay chân luống cuống, không khỏi la lên:

- Đây, người giúp ta một chút đi chứ.

Nàng lúc trước vẫn lãnh đạm lạnh nhạt, biểu hiện vân đạm phong khinh, tiếng la hét này rốt cuộc cũng lộ ra bản chất của tiểu nữ nhi.

Đường Kiếp cười ha hả, thân hình lóe lên, phóng tới bên người Hứa cô nương, giúp nàng ngăn cản đám tiểu quỷ đang tấn công

Cùng lúc đó, dải lụa của Hứa cô nương bay ra, vẽ thành một đường vòng cung, lập tức đánh ngã mấy con quỷ.

Một kích này đắc thủ, mắt hai người đồng thời sáng ngời, vừa lúc đó Quỷ ăn tim lại đánh tới, Đường Kiếp quát lên:

- Để ta.

Người hắc đã ngăn trước mặt nàng, đồng thời vòng tay của Hứa cô nương cũng từ sau lưng hắc bay ra, vẽ thành một vòng cung nện vào đầu Quỷ ăn tim. Tuy Quỷ ăn tim mình đồng da sắt, nhưng trúng kích này cũng choáng váng mặt mũi, xiêu xiêu vẹo vẹo vài bước.

Hai người thấy vậy, quay ra nhìn nhau cười một tiếng.

Lần này phối hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, phá vỡ cự diện bị động lúc trước. Đường Kiếp dùng thân thể mình chống đỡ đám tiểu quỷ, còn Hứa cô nương thì liên tục xuất chiêu, dải lụa của nàng bay ra, vòng tay thì đánh xa thủ gần, uy lực đều không nhỏ, dần dần thay đổi cả thế cục.

Phù Dư đạo nhân thấy tình hình không ổn, kinh phần chỉ vào trường kiếm, thanh kiếm vượt qua Đường Kiếp lao thẳng vào người Hứa cô nương.

Đường Kiếp thuận tay tóm lấy, lôi Hứa cô nương ra sau lưng, đồng thời chỉ về hướng thanh kiếm, chỉ nghe một tiếng vỡ giòn tan vang lên, thanh kiếm vỡ vụn, chỉ sót lại chút ánh sáng lóng lánh.

- Kiếm của ta.

Đạo nhân đau lòng hét to.

Đường Kiếp đã quen với tiếng kêu la này, thuận tay giơ ra quơ lấy hạt cát màu vàng kim.

- Đây là pháp thuật gì vậy?

Hứa co nương ngạc nhiên hỏi.

Đường Kiếp xoay người, lần nữa đối mặt với đám tiểu quý, thuận tiện kéo cô nương này ra sau lưng mình, đáp:

- Đây không phải là pháp thuật gì cả, là sức mạnh mà thôi.

- Vậy pháp thuật của người đâu? Vừa nãy người tạo thủ ấn cả một lúc lâu, tại sao vẫn chưa thấy pháp thuật được xuất ra?

Đường Kiếp đỏ mặt nói:

- Còn chưa luyện thành.

Cuối cùng Liệt Ngọc Chỉ còn chưa kịp hoàn thành, đã bị Quỷ ăn tim cả đứt, sau đó thì không còn cơ hội thi triển.

Cô nương bật cười một tiếng, nụ cười này như ánh ban mai, như nước mùa thu, khiến Đường Kiếp ngẩn người.

Phù Dư đạo nhân thấy hai người vẫn có tâm tư nói đùa, trong lòng nổi giận, đột nhiên tung ra một vật, quát lên:

- Chịu chết đi, Cửu tử đoạt mệnh.

Chỉ thấy không trung đột nhiên hiện ra chín cái đầu lâu, có màu máu khô, chính chiếc đầu lâu đều mở miệng tấp về phía hai người.

- Cửu anh quý?

Hứa cô nương nhận ra thứ đó, sắc mặt chợt biến thành màu xám tro tái nhợt.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Yêu Nữ (Thượng)

Cửu anh quý không hề giống với Trạc la yêu cốt vừa nãy, yêu cốt chủ yếu dùng kịch độc hại người, công kích của bản thân ở mức bình thường, nhưng anh quý thì lại sắc bén vô cùng, chuyên phá cương khí hộ thể, tà khí của chúng sẽ sát nhập vào cơ thể người sau khi đánh trúng họ, phá nát lục phủ ngũ tạng người đó. Đây là vũ khí giết người lợi hại nhất của Đường Quý Tông, nếu tu luyện tới mức cao thâm, nghe nói ngay cả Thiên Tâm Tử Phủ chúng cũng giết được.

Anh quý của Phù Dư hiển nhiên không thể đạt tới trình độ này, nhưng xem ra cũng đã đạt tới chín chiếc đầu lâu, chắc chắn cũng không hề đơn giản. Cho dù Thoát Phàm Cảnh, thân thể cửu chuyển cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế.

Lúc thấy anh quý đang đánh úp tới, Đường Kiếp biết chuyện không ổn, khẽ quát một tiếng, phát động Vô Tương Kim Thân và Lồng Ngưng Thủy, sau đó kéo Hứa cô nương về phía mình, dùng thân thể mình bao bọc nàng ta.

Chín con anh quý phát ra tiếng gào rít sắc nhọn, cùng đánh về phía hai người, phá vỡ Lồng Ngưng Thủy, cắn lên trên lưng Đường Kiếp. Đường Kiếp chỉ cảm thấy như có chín lưỡi dao đồng thời đâm vào lưng mình, đau đớn kêu lên một tiếng, tà khí lợi dụng máu chảy ra liền tiến vào trong cơ thể Đường Kiếp.

- A.

Đường Kiếp gầm nhẹ một tiếng, Huyết Luyện Thần Thuật được phát động, cứng rắn chống lại công kích, huyết khí di chuyển xuống dưới, hóa giải sự xâm nhập của tà khí.

- Người không sao chứ?

Hứa cô nương kêu lên.

Đường Kiếp nhẹ răng nói:

- Rất đau.

Nghe thấy câu trả lời như vậy, Hứa cô nương có chút choáng váng.

Rất đau?

Đây chính là câu trả lời của hãn?

Đây chính là cảm giác của hãn khi bị anh quý công kích?

Hai người mặt đối mặt, nhất thời không ai nói gì, thời gian như dừng lại ở giây phút này, giống như cả thế giới chung quanh bị ấn nút “tạm dừng” vậy.

Chính ở giây phút tạm dừng này, bộ dạng vân đạm phong khinh của Đường Kiếp đã in dấu rất sâu trong lòng của vị cô nương này.

Nàng ta nhìn Đường Kiếp, nói:

- Ta tên là Hứa Diệu Nhiên.

- Hả?

Lúc này nói tên của mình, có ý gì vậy?

Đường Kiếp ngẩn ngơ, đúng lúc này Hứa Diệu Nhiên đột nhiên quát:

- Mau tránh đi.

Đường Kiếp ôm lấy Hứa Diệu Nhiên lăn một vòng, chỉ nghe thấy tiếng ầm ầm, móng vuốt của Quỷ ăn tim cắm vào mặt đất chỗ họ vừa đứng.

Đường Kiếp đẩy Hứa Diệu Nhiên ra, giơ tay ra tóm lấy một con anh quỷ đang cắn vào lưng hắn, ném về phía Quỷ ăn tim.

Người cũng cùng lúc đó vọt lên, kim quang trên đầu ngón tay lóe lên, đâm thẳng vào mắt Quỷ ăn tim.

Quỷ ăn tim gào thét đau đớn, sau đó thân hình to lớn như băng tuyết đang tan ra. Cùng lúc đó, vòng tay của Hứa Diệu nhiên bay ra,

đánh thẳng vào lá Cờ tụ hồn, nghiền nát nó.

Đám quỷ vật mất đi chỗ ẩn náu, bắt đầu gào thét chạy toán loạn như ruồi nhặng, Hứa Diệu Nhiên liền khởi động Chuông nhiếp hồn, bắt toàn bộ chúng lại.

Phù Dư đạo nhân thấy cảnh đó liền hoảng hốt.

Sát thủ mạnh nhất trong tay ông ta chính là Quỷ ăn tim, chín con anh quỷ và Cờ tụ hồn. Cả ba bảo vật đều đã sử dụng, nhưng cũng đều bị phá hỏng, không còn sức chiến đấu, sợ hãi lui lại vài bước, đột ngột hét lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

- Chạy đi đâu.

Hứa Diệu Nhiên yêu kiều nói, dải lụa trong tay nàng đột nhiên phóng ra, trói chặt Phù Dư đạo nhân lại. Còn Đường Kiếp bắn ra Ngân Tiêu Châm, xử lý mấy tiểu quỷ răng xanh.

Âm thanh khi chiến đấu của bọn họ đã kinh động không ít người chạy tới xem. Tiểu thư Lý gia nhìn thoáng qua, liền sợ hãi ngất xỉu trên đất.

Điều này khiến cho Đường Kiếp cảm thấy ngạc nhiên:

- Không phải toàn bộ quý vật đều bị bắt và tiêu tan hết rồi sao? Chỉ nhìn thấy người bị trói cũng sợ tới mức ngất xỉu?

Hứa Diệu Nhiên lườm hắt một cái, chỉ chỉ vào sau lưng hắt, Đường Kiếp quay đầu nhìn lại, cũng không thấy gì.

- Trên lưng ý.

Hứa Diệu Nhiên tức giận nói.

Đường Kiếp bừng tỉnh, nhận ra còn có tám chiếc đầu lâu đang găm trên lưng mình, vị tiểu thư Lý gia là bị mình dọa ngất.

Đường Kiếp giơ tay lôi chúng ra, nhưng không tóm được, chỉ vào lưng mình nói:

- Giúp đỡ chút.

Hứa Diệu Nhiên cười cười giúp hắt gỡ xuống. Anh quý sau khi rời khỏi cơ thể người, lại không có ai khống chế, liền mất đi uy lực, bị Hứa Diệu Nhiên dùng tay bóp nát.

Thấy ám anh quý không còn bám trên lưng mình, Đường Kiếp nói:

- Đa tạ.

- Là ta phải cảm ơn người mới đúng.

Hứa Diệu Nhiên cười nói:

- Thật không ngờ Phù Dư đạo nhân này khó đối phó như vậy, nếu không có người, một mình ta không thể đối phó với ông ta được. Cũng không ngờ

rằng, ngay cả anh quý người cũng chống đỡ được, công pháp của Tây Nguyệt phái quả nhiên rất tinh thâm.

Nàng ta không biết công pháp đó không liên quan gì với Tây Nguyệt phái cả, Đường Kiếp cũng không giải thích, đẩy hết mọi chuyện lên đầu Tây Nguyệt phái.

Lúc này Đường Kiếp đang định đáp lời, Hứa Diệu Nhiên đã nói:

- Đừng động đây...

Nói xong xoay người Đường Kiếp lại, lấy một chút dược liệu trong người ra, bôi lên vết thương Đường Kiếp.

Đường Kiếp muốn không cần, không bao lâu vết thương sẽ lành lại. Tuy nhiên ngẫm nghĩ một chút, rồi lại không nói gì cả, để mặc Hứa Diệu Nhiên bôi thuốc cho mình.

Thuốc mỡ này thanh thanh lạnh lạnh, dưới bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại như ngọc, chạy dọc trên lưng, Đường Kiếp cảm thấy rất thoải mái.

Hai người này không để ý tới cả, mặc kệ cả đám ngán người đứng nhìn họ.

Tuy Tê Hà Giới có vạn năm lịch sử, rất nhiều phương diện đã khai hóa, nhưng bản chất xã hội vẫn như cũ là xã hội phong kiến. Đừng nói là nữ tử bôi thuốc cho một nam tử xa lạ, ngay cả mặc áo ngắn tay, lộ cánh tay, đều bị coi là làm bại hoại thuần phong mỹ tục.

Mấy học sinh như Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt của Tây Nguyệt phái, xưa nay trong học viện cãi nhau ầm ĩ, nhưng kỳ mối quan hệ giữa nam và nữ tuân thủ rất nghiêm chỉnh, khi chưa xác định rõ ràng quan hệ, cho dù là nắm tay cũng bị người ta đàm tiếu.

Không ngờ tới một đôi nam nữ mới quen, ban ngày ban mặt, mà nữ tử dám bôi thuốc cho nam tử.

Có người đầu óc cổ hủ, không quan tâm xem chuyện gì xảy ra, đã bắt đầu dậm chân hô lên là không ra thể thống gì, suy đồi phong tục.

Cũng may cũng có người biết nặng nhẹ, vội hỏi xem vừa xảy ra chuyện gì. Đường Kiếp vừa hưởng thụ bàn tay mỹ nhân chăm sóc, vừa tóm tắt kể lại chuyện vừa nãy.

Mọi người vừa nghe thấy Phù Dư Quan chủ là kẻ nuôi quỷ hại người, tất cả mọi người đều cảm phẫn, không ngừng thoái mạ ông ta. Chỉ có điều khiếp sợ dư âm của uy vệ, nên không dám tiến lên đánh ông ta. Mấy tên tiểu đồng đều bị bắt hết, nhưng ai ai cũng kêu rằng oan uổng, việc Phù Dư đạo nhân làm không liên quan tới mình.

Phù Dư đạo nhân không phục, hét lên:

- Các người thì biết cái gì? Tiên lộ khó đi, có ai tu tiên mà tay không dính máu chứ, có mấy kẻ tu tiên mà chưa từng giết người chứ? Giết vài người thì đã làm sao chứ?

- Người đừng nói bừa.

Có người đẩy tứ đờ tiểu thư Lý gia đứng dậy:

- Tây Nguyệt phái là môn phái chính tông, không có làm mấy việc bẩn thỉu như thế này. Hôm nay nếu không có học sinh Tây Nguyệt này ra tay, ta sẽ bị người bịt mắt, rồi chờ bỏ mạng ở nơi này.

Nói xong liền kích động, lá gan to lên đá một cước vào người ông ta.

- Tây Nguyệt phái?

Ông ta cười ha ahr:

- Tây Nguyệt phái chó má. Những người tu đạo trong thiên hạ, lục đại môn phái là giết người nhiều nhất. Thiên hạ đều là thắng làm vua thua làm giặc, chỉ là các người vô tri, mới bị lễ giáo trói buộc. Các người nghĩ Tây Nguyệt là người tốt? Kỳ thực, bọn chúng chỉ là một đám ra vẻ đạo mạo, là ngụy quân tử mà thôi. Ta nuôi quỷ hại thêm nhiều người nữa, cũng chưa bằng một ý niệm của Tây Nguyệt phái các người, giết ngàn vạn người. Ha ha ha ha.

- Đám bôi nhọ tiên chương quốc, đáng chết.

Một đám người liền xông lên.

Có rất ít người chú ý tới việc, Đường Kiếp không hề biện hộ cho Tây Nguyệt phái, ngược lại chỉ đứng đó trầm mặc.

Lúc đó, hắn đang nghĩ đến vụ tàn sát trong đầm Vân Vụ.

Thiên Diệt Tông.

Chỉ vì dung túng cho hành động của Thiên Diệt Tông, đồng nghĩa với việc Tây Nguyệt phái gián tiếp giết chết vô số người Văn Tâm quốc.

Cũng may là ý niệm này vừa lướt qua đầu, Đường Kiếp liền nói:

- Thuật pháp chính là lưỡi đao, đao có thể dùng để giết người, cũng có thể dùng để cứu người, không thể vì có đao trong tay mà định tội họ là kẻ giết người. Nhưng Dưỡng Tông Quý trong lúc luyện đao, lấy mạng người làm vật tế, là dẫm trên vô số oan hồn để tu thành pháp thuật, nói rằng các người là ta môn ác đồ, cũng đâu có gì sai? Nếu như người cảm thấy Tây Nguyệt phái làm điều ác, vậy hãy đi ngăn cản cái ác, chứ không phải ở đây làm chuyện ác độc hơn. Rõ ràng là hạng người tội nghiệt chồng chất, nhưng mở miệng là thốt ra toàn lời hoang đường, đối trắng thay đen, loại người như người, không phải ta mới thấy lần đầu, cũng không phải là lần cuối cùng.

Đạo sĩ kia vẫn còn chưa phục, nhưng Đường Kiếp cũng không để ý tới ông ta, chỉ nói với đám đông:

- Đã bắt được thủ phạm, cá người chọn người trong đêm xuống núi, báo cho phân đường của Tây Nguyệt phái, để họ phái người tới xử lý chuyện này đi. Chúng ta tản ra xung quanh, xem có thứ gì hại người còn sót lại không.

Nói là tìm em còn có thứ gì gây hại sót lại, kỳ thật chính là tìm xem có tìm được lợi lộc gì không. Trên người gã đạo sĩ này không có túi Giới Tử, nếu có thứ đồ gì tốt, chắc cũng cất giấu ở nơi ở của ông ta.

Lý gia liền phái người xuống núi, Đường Kiếp và Hứa Diệu Nhiên thì đi tới chỗ ở của lão đạo sĩ. Chỉ có điều chỗ ở của lão ta sạch sẽ, cũng không tìm được thứ gì tốt, lục soát cả nửa ngày, mới phát hiện một hốc tối.

Hai người đều mừng rỡ, nghĩ là có bảo bối gì tốt. Mở ra thì thấy có mấy trăm linh tiền, và vài bình đan được cực bình thường, ngay cả một thứ pháp khí cũng không có, hai người đều tức giận đồng thanh nói:

- Thứ này mà cũng phải giấu?

Sau đó cùng nhìn nhau bật cười.

Giết nhiều người như vậy, hại bao nhiêu mạng người, nhưng chung quy lại chẳng có cái gì, lão đạo này đại khái đặt hết tâm huyết vào việc bồi dưỡng đám quỷ vật và tu luyện cảnh giới.

- May mà còn có thứ này.

Đường Kiếp từ trong hốc tối lấy ra một quyển sách, mặt trên đề hai chữ “Quỷ kinh”.

Mở ra xem, chỉ thấy trong đó viết đầy các bí pháp nuôi dưỡng quý. Xem ra đây chính là điển tịch của Dưỡng Quý Tông, bên trong có khá nhiều phương pháp mà hiện nay đã không còn tồn tại.

- Kỳ lạ.

Hứa Diệu Nhiên cầm Quý Kinh lật xem rồi nói:

- Công pháp thượng thừa không phải là không dùng giấy truyền thụ sao? Tại sao ở đây lại có quyển sách truyền dạy chứ?

- Môn phái còn tồn tại, tự nhiên là sẽ không dùng giấy để truyền thụ, phòng ngừa bị người khác học trộm bí pháp. Hiện giờ không môn không phái, tuyệt học không ai kế thừa, làm gì còn có tâm tư mà quan tâm tới điều này, tất nhiên sẽ phải chép lại tuyệt học, đợi người hữu duyên, tiện thể cũng lưu lại vài câu như “nỗ lực vươn lên, tương lai phát triển môn phái phát dương quang đại, chấn hưng môn phái ta”.

Đường Kiếp thuận miệng nói.

Đúng lúc Hứa Diệu Nhiên lật tới trang cuối cùng, nhìn tới dòng chữ bên dưới, cười nói:

- Người thực sự nói trúng rồi, nhìn xem.

Sau đó liền đưa quyển sách qua, chie thấy tờ cuối cùng viết mấy câu hết như Đường Kiếp vừa nói.

Phù Dư đạo nhân không biết thế nào lại có cơ duyên đạt được Quý kinh, lại mở ngọc môn, tu luyện từng bước mới đạt được tới thành tựu như ngày hôm nay đây.

Bất quá lão ta tu hành quá muộn, tư chất lại kém, nên mãi vẫn không vào được Thoát Phàm Cảnh, thực lực bản thân không mạnh, toàn bộ là dựa vào

quý vật để gây chuyện.

Dù là như thế, cũng khiến cho hai người luống cuống tay chân, nên hai người cũng không khỏi không thán phục pháp thuật của Đường Quý Tông quả nhiên có chút lễ lỗi.

Đối với Đường Kiếp mà nói, lần chiến đấu này mới thực sự giống với người tu tiên chiến đấu – đối phương gần như toàn dùng pháp thuật để so đấu.

Cũng chính tại lúc này, Đường Kiếp mới ý thức được rằng, ở phương diện pháp thuật, bản thân mình vẫn còn rất kém.

Thứ hẳn có thể chân chính có thể khen ngợi chính là mình đồng da sắt. Nếu so về phép thuật, có khi ngay cả Hứa Diệu Nhiên hẳn cũng chưa chắc vượt qua được.

Lúc này Hứa Diệu Nhiên cầm Quý Kinh hỏi:

- Phải làm gì với quyển sách này bây giờ?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Yêu Nữ (Hạ)

Đường Kiếp thần nhiên nói:

- Vật hại người, học làm gì, đốt đi.
- Cũng chưa chắc trong này đều là thứ hại người.

Hứa Diệu Nhiên lật sách nói nhỏ:

- Trong này cũng có chút pháp thuật, không cần giết người mới luyện được. Tỷ như thuật ngự quỷ, có thể khống chế quỷ nhỏ, chỉ cần có sẵn ác quỷ là có thể...

Đường Kiếp hỏi lại:

- Muốn đạt được quỷ nguyên, cũng chỉ cần bắt giữ ác quỷ có quỷ nguyên là được, nhưng Dưỡng Quỷ Tông bọn họ đã làm gì?

Hứa Diệu Nhiên ngẩn người.

Đường Kiếp cười nói:

- Còn nữa, thuật ngự quỷ có lẽ cũng không phải phương pháp hại người, nhưng đây dù sao vẫn là bí thuật của Quỷ Tông. Học được phương pháp này, chẳng khác nào ấn dấu vết của Quỷ Tông lên người, khiến bản thân trở thành địch nhân của cả thiên hạ. Cho dù người không thẹn với lương tâm, nhưng chẳng lẽ lại có tâm tư giải thích với từng người trong thiên hạ?

Hứa Diệu Nhiên nghe vậy liền gật đầu nó:

- Coi như người nói có lý, nếu như vậy...

Nàng ta ném Quỷ Kinh trong tay cho Đường Kiếp:

- Thì người xử lý đi.

Quyển sách nằm trong tay, Đường Kiếp đang muốn đốt đi, nhưng vừa nhìn thoáng qua, hăn lập tức cảm thấy trong đó miêu tả rất nhiều phương pháp nuôi dưỡng quỷ tinh diệp. Dù sao cũng là bí điển có giá trị của Quỷ Tông, không phải thứ đồ bình thường có thể sánh được, nhất thời lại có chút do dự, lăm bắm nói:

- Tuy nhiên Quỷ Kinh này rất có giá trị, nếu thiêu hủy thì thực sự có chút đáng tiếc.

Hứa Diệp Nhiên chu miệng, chỉ vào Đường Kiếp cười nói:

- Nhìn xem, nhìn xem, người lúc này vừa mới nói gì?

- Ta cũng không nói là muốn học, chẳng qua cảm thấy giữ lại nó sẽ có tác dụng.

Đường Kiếp thuật tay nhét Quỷ Kinh vào túi Giới Tử, sau đó đưa đồng linh tiền và được liệu cho Hứa Diệp Nhiên nói:

- Nè, đừng nói là ta độc chiếm, những thứ này thuộc về cô nương.

Hứa Diệp Nhiên bất đắc dĩ, vừa đưa tay thu hồi linh tiền, vừa chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nói:

- Không thể tưởng tượng được, đường đường là học ính Tây Nguyệt, không ngờ cũng có mặt dê tiện vô sỉ như vậy.

- Ta cũng không ngờ rằng yêu nữ Thiên Nhai Hải Các, lại có lúc đáng yêu động lòng người như vậy.

Đường Kiếp trả lời.

Vừa nghe thấy vậy, Hứa Diệu Nhiên không khỏi ngây người:

- Ý? Người biết lai lịch của ta.

Câu nói này của nàng ta, đã vô hình thừa nhận thân phận của chính mình.

Thiên Nhai Hải Các!

Đường Kiếp chậm rãi nói:

- Vòng Kim Cương, Lục Thủy Vân, cương và nhu, hàng thật giá thật, ta mà không đoán ra, thì phải gọi là đầu óc không bình thường mất.

Hứa Diệu Nhiên nghe vậy chu miệng nói:

- Hóa ra là người đã sớm nhìn ra, mắt công ta phải che giấu cả nửa ngày, giả vờ mệt sắp chết.

Hiện tại thân phận cô nương này bị Đường Kiếp bóc trần, cũng không sợ, ngược lại cười hì hì nhìn Đường Kiếp:

- Đây, đã biết ta là yêu nữ Thiên Nhai Hải Các, người tại sao lại không hô đánh hô giết hả?

- Có cần phải vậy không?

Đường Kiếp cười cười:

- Chẳng qua chỉ là thứ lộ ra ngoài, mê hoặc nhân thế, nhìn chung cũng chỉ là do kẻ đối địch nói xấu mà thôi.

- Nhưng kẻ đối địch chính là con người, là bằng hữu của Tây Nguyệt phái các người.

Hứa Diệu Nhiên hì hì nói.

- Thiên Tình Tông là Thân Thanh Tông, Tây Nguyệt phái là Tây Nguyệt phái, Đường Kiếp là Đường Kiếp.

Đường Kiếp dùng cách nói của mình để trả lời.

Tê Hà lục đại môn phái, quan hệ trong đó cực kỳ vi diệu, có những môn phái là bằng hữu của nhau, cũng có môn phái là kẻ thù không đội trời chung với nhau.

Trong đó Thiên Tình Tông và Thiên Nhai Hải Các, chính là hai môn phái cả ngàn năm nay coi nhau như kẻ thù.

Có người nói sở dĩ như vậy, là vì ngàn năm trước, chưởng môn của hai môn phái cùng yêu một người nam nhân, trở mặt với nhau, nên ân oán tình cừ mới kéo dài cả ngàn năm như vậy.

Cũng có người lại nói, hai phái sở dĩ đối địch là bởi vì, tâm pháp của hai phái đối nghịch, Thiên Tình Tông theo đuổi ảo tình, dựa vào tình làm lối đi. Còn Thiên Nhai Hải Các theo đuổi chân tình, trực chỉ bản đạo. Hai bộ công pháp khác biệt, dẫn tới tính tình của đệ tử được bồi dưỡng cũng bất đồng cho nên, không cùng chí hướng không thể cùng nhau mưu nghiệp lớn được.

Cũng có người lại nói, nữ nhân ưu tú trời sinh thích đối đầu với nhau. Người của Thiên Nhai Hải Các và Thiên Tình Tông đều là nữ tử, hai bên đối nghịch, nhìn đối phương không thuận mắt cũng là chuyện bình thường.

Có nhiều ý kiến khác nhau mỗi người nói một kiểu, nhưng chung quy vẫn không kết luận được lời nào là thật lời nào là giả, tất cả mọi khả năng đều được đưa ra, nhưng quan hệ của hai phái không được tốt đẹp là sự thật. Thiên Nhai Hải Các chỉ trích Thiên Tình Tông hư tình giả ý, gọi họ là ma nữ. Thiên Tình Tông cũng lên tiếng mỉa mai nữ tử Thiên Nhai Hải Các hành vi phóng đảng, đúng là yêu nữ.

Hai phái chỉ trích chửi mắng lẫn nhau, dán cho nhau cái mác không hề tốt đẹp gì, tình trạng như thế cũng kéo dài cả ngàn năm rồi.

Tây Nguyệt phái và Thiên Tình Tông lại là bằng hữu, nói gần nói xa tất nhiên không tránh được chuyện nói đỡ cho Thiên Tình Tông. Bởi vì thế nên cũng thường gọi người của Thiên Nhai Hải Các là yêu nữ. Nhưng đây chỉ là tên gọi ngoài miệng, tranh cãi trong dân gian mà thôi. Cũng giống như Thiên Thần cung, còn chưa đến mức vừa thấy mặt liền động thủ hô đánh hô giết, lúc cần thiết thậm chí còn có thể hợp tác.

Cũng giống như họ, Tây Nguyệt phái cũng có tử địch của mình, không phải Thiên Thần cung mà là Luyện Thú Môn. Tử địch đích thực của Thiên Thần cung là Thất Tuyệt Môn cơ, tức là ba đại môn phái đối địch với ba đại môn phái còn lại theo từng cặp. Chi dù chiến sự rơi vào bước đường cùng, cũng tuyệt đối không có chuyện hợp tác với nhau.

Lúc này nghe thấy Đường Kiếp nói như vậy, Hứa Diệu Nhiên vỗ tay cười nói:

- Nói hay lắm, không thể ngờ rằng học viện Tây Nguyệt cũng có người không hề bảo thủ.

- Nói như kiểu học sinh Tây Nguyệt ai cũng là kẻ cố chấp vậy.

Đường Kiếp cười nói:

- Đúng rồi, học sinh thư viện Thiên Nhai, tới Văn Tâm quốc làm gì vậy?

- Tất nhiên là đi du sơn ngoạn thủy rồi.

Câu trả lời của nàng ta khiến Đường Kiếp choáng váng:

- Du sơn ngoạn thủy?

- Đúng thế.

Hứa Diệu Nhiên hùng hồn nói:

- Nếu không ta tới đây làm gì?
- Chẳng lẽ cô không cần tu luyện sao?

Đường Kiếp hỏi.

Đám học sinh Tây Nguyệt từ khi vào học viện tới nay, ai ai cũng chăm chỉ cố gắng, cho dù là thiếu gia có gia thế hiển hách, cũng nỗ lực tu luyện, bình thường rất ít khi ra ngoài.

Nhập học đã được một năm, đám học sinh thả lỏng một lần duy nhất, chính là ngày sau khi kết thúc kỳ thi, nhưng trong hôm đó, không ít người vẫn cảm thấy quá xa xỉ.

Hứa Diệu Nhiên không ngờ lại chạy tới Văn Tâm quốc để du sơn ngoạn thủy?

Đối với đám học sinh mà nói, đây là chuyện không thể tin nổi.

Hứa Diệu Nhiên đáp lời:

- Đương nhiên là có tu luyện, nhưng không phải mỗi ngày đều khổ luyện mới có hiệu quả. Thứ mà Thiên Nhai Hải Các chúng ta theo đuổi là thuận theo tự nhiên, tùy tâm sở dục, làm theo ý muốn của bản thân. Muốn đi ra ngoài chơi thì đi, không cần phải mỗi ngày đều khổ tu tự tạo áp lực cho bản thân, đó không phải là cách làm của phái ta.

Đường Kiếp nghe vậy lấy làm ngạc nhiên, cảm tình chính là phong cách của Thiên Nhai Hải Các, chỉ không biết nếu mỗi ngày đều rong chơi không tu luyện thì sẽ thế nào, câu này đương nhiên hẳn sẽ không hỏi rồi.

- Ta bắt đầu hâm mộ Thiên Nhai Hải Các rồi.

Hắn cười nói.

- Chỉ bởi vì có thể ra ngoài du ngoạn?

- Chính bởi vì có thể ra ngoài du ngoạn.

Hai người nhìn nhau, đồng thời bật cười.

Sau đó, Hứa Diệu Nhiên hỏi:

- Nếu ông trời cho người thêm một cơ hội nữa, người vẫn chọn Tây Nguyệt phái hay Thiên Nhai Hải Các?

Suy ngẫm một chút, Đường Kiếp lại lắc đầu:

- Vẫn chọn Tây Nguyệt phái.

- Ý? Tại sao chứ?

Hứa Diệu Nhiên ngạc nhiên hỏi. Nàng vốn thuận miệng nói ra, nhưng không ngờ đáp án lại là như vậy.

Đường Kiếp từ từ trả lời:

- Bởi vì đối với ta mà nói, chân tình tự nhiên, tùy tâm sở dục...là một thứ xa xỉ.

Hứa Diệu Nhiên nghe vậy liền ngẩn người.

Khoảnh khắc này, nàng đột nhiên cảm giác được, thiếu niên trước mặt mình, trên lưng dường như mang theo trọng trách nặng nề gì đó.

Nói chuyện thêm một lúc, Đường Kiếp và Hứa Diệu Nhiên đều trở về phòng nghỉ ngơi.

Y Y ngủ như chết, trận chiến kia cũng không đánh thức được nàng.

Ngồi xuống bên cạnh Y Y, Đường Kiếp nhắm mắt lại, muốn tu luyện, nhưng trong đầu lại không tự chủ mà hiện lên bóng dáng Hứa Diệu Nhiên. Trong lúc nhất thời không thể xóa bỏ được, ngay cả Đại Chu Thiên cũng không vận chuyển nổi.

Trong lòng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn tự cảm thấy mình cũng không phải kẻ ham mê sắc đẹp, học viện Tây Nguyệt cũng không phải là không có mỹ nữ, Liễu Hồng yên, Bình Tĩnh Nguyệt đều là giai nhân, còn về sắc đẹp thì An Như Mộng không hề thua kém Hứa Diệu Nhiên, nhưng đối với những người này, hắn đều không có cảm giác gì, sao hôm nay vừa mới gặp Hứa Diệu Nhiên, trong lòng lại hiện lên dung mạo của nàng ta chứ?

Là vì Cố Trường Thanh đã chết, âm mưu thành công, nguy cơ được giải trừ nên tâm tình thả lỏng, nhân cơ hội bất tiện nên mới sinh ra suy nghĩ dâm dục?

Hay là tới tuổi trưởng thành, nên vấn đề sinh lý ảnh hưởng tới tình cảm?

Hay cũng có thể là do trước kia ở học viện quá mức cảnh giác, đa nghi quá, nên không có hứng thú với bất kỳ ai, chỉ có cuộc gặp gỡ bất ngờ này mới có thể khiến tâm tình được thoải mái?

Hay chính là nụ cười chân thành của nàng ta đã động bản thân mình?

Nhất thời, Đường Kiếp cũng không tìm được đáp án.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ, lại cảm thấy do mình nghĩ nhiều quá, có lẽ chỉ nhất thời bị sắc đẹp của nàng ta mê hoặc, thần trí mơ hồ gây ra, nên dứt khoát không tu luyện nữa, ngả đầu nằm xuống nghỉ ngơi.

Hắn không biết rằng, đêm đó, Hứa Diệu Nhiên cũng trần trọc, cả đêm không yên giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Y Y vẫn còn đang ngủ say.

Đường Kiếp đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Hứa Diệu Nhiên đang ngồi ở một góc đại điện uống trà.

Hương trà thơm nồng, xem ra không phải loại trà ở trong đạo quán, mà có lẽ là trà do chính nàng ta mang theo.

Nhìn thấy Đường Kiếp đang tiến tới, Hứa Diệu Nhiên mỉm cười ngọt ngào:

- Chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.

Đường Kiếp đi tới, ngồi xuống đối diện với Hứa Diệu Nhiên, ngửi ngửi hương thơm của trà, liền nói:

- Hoa băng hải?

- Là đá Ngọc Tùng.

Hứa Diệu Nhiên trả lời, sau đó lấy một túi hương đeo bên hông, đổ ra vài viên đá nhỏ, cho vào trong chén, rót nước sôi vào, sau đó đặt trước mặt Đường Kiếp. Viên đá kia ở trong nước giống như hoa đua nở, toát ra mùi thơm thoang thoảng.

- Cảm ơn.

Đường Kiếp nhận lấy chén trà.

Vô cùng tự nhiên, hai người cứ ngồi đối diện nói chuyện phiếm.

Trải qua một đêm cùng nhau sánh vai chiến đấu, hai người vốn xa lạ liền dần trở thành thân quen, nói chuyện cũng dần trở nên tự nhiên.

Hai người một ở Nhai Hải, một ở Văn Tâm, trời nam biển bắc nhưng lại ở cùng một chỗ, tất nhiên có không ít chuyện để nói, từ phong thổ con người, chuyện lý thú trong giới tu luyện, cả hai tán gẫu với nhau, thực sự nói mãi không hết chuyện.

Không có áp lực từ Ứng Đường, tâm trạng của Đường Kiếp thoải mái hơn trước rất nhiều, nói chuyện rất khôi hài, nói đến đoạn cao trào, hai người lại cùng nhau cười to.

-... Từ đó ta thành người hầu học của Vệ gia, đi theo tiểu thiếu gia đến học viện Tây Nguyệt.

- Cũng không hề dễ dàng, vậy sau đó thì sao?

- Sau đó à... sau đó ta vì muốn hoàn thành chí lớn, muốn tiêu dao hơn, liền không ngừng mạo hiểm...

Đường Kiếp cũng không giấu diếm năng lực ta, cứ như vậy kể hết mọi chuyện của mình. Đường nhiên vẫn là bản là hắc đã dùng để lừa gạt Tây Nguyệt phái.

- Chẳng trách ta thấy tên Đường Kiếp này quen vậy, hóa ra người chính là người làm mưa làm gió ở Văn Tâm quốc, là học sinh khiến Tây Nguyệt phái và Thiên Thần cung trở mặt với nhau.

Đường Kiếp thở dài:

- Không thể tưởng tượng được ta đã trở thành nhân vật trong truyền thuyết rồi.

Hứa Diệu Nhiên nghe hắc nói đùa như vậy, vui vẻ cười lớn.

Quy củ nữ tử cười không được để lộ răng, không có tác dụng với nàng, nàng ta cứ tùy ý cười, càng cười càng động lòng người.

Sau đó, Hứa Diệu Nhiên nói:

- Vậy người tốt cuộc có phải người mà Thiên Thần cũng muốn tìm không?

Nghĩ ngợi một chút, Đường Kiếp hỏi ngược lại:

- Nếu đúng là ta, thì cô nương nghĩ thế nào?

Không ngờ Đường Kiếp hỏi vậy, nên Hứa Diệu Nhiên ngần người ra, không biết phải trả lời thế nào.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Cáo Biệt

- Nếu vậy ta sẽ bắt người đem về Thiên Nhai Hải Các, nghiêm hình tra tấn, tra hỏi tung tích bảo vật của Thiên Thần cung.

Hứa Diệu Nhiên quơ quơ năm tay, chỉ là nhìn vẻ mặt nàng không có chút hung ác nào.

Đường Kiếp cười ha hả nói:

- Được đấy, người đó chính là ta, cô nương bắt ta mang về Thiên Nhai Hải Các đi.

- Xì, một chút thành ý cũng không có.

Hứa Diệu Nhiên chu miệng nói:

- Nhưng mà nếu hai đại môn phái đều đang tìm người, vì sao người lại ở đây tiêu dao vậy?

- Sau khi Cố Trường Thanh chết, ta liền lên đường trở về học viện. Bởi vì Thiên Diệt Tông, nên bọn họ hiện tại biết được Cố Trường Thanh đã chết, nên cũng không còn vội vã tìm ta nữa.

- Trước kia cũng không hề gấp gáp. Hơn một tháng trôi qua, biên lai mượn đồ ở trong tay, nhưng không hề cứu người trở về, không phải Tây Nguyệt rất vô năng, mà căn bản là không muốn cứu.

Hứa Diệu Nhiên hừ một tiếng.

- Nếu Tây Nguyệt phái vô năng, vậy năm môn phái tạo thành thế chân vạc còn lại được coi là gì?

- Ý của người, tức là Tây Nguyệt phái không muốn cứu?

Giọng nói Đường Kiếp thấp xuống:

- Cũng không phải không muốn cứu, chẳng qua ta ở trong tay Thiên Thần cung, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Có một số việc, không cần phải nói quá rõ ràng, kỳ thực tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Vì sao Tây Nguyệt vẫn một mực không chịu tìm Đường Kiếp trở về?

Thật sự bởi vì thủ đoạn của Cố Trường Thanh quá cao mình?

Chưa chắc.

Có lẽ ban đầu, Tây Nguyệt phái thực sự muốn cứu Đường Kiếp trở về.

Nhưng thời gian lâu dần, ám tử của Thiên Thần cung không ngừng xuất hiện, Tây Nguyệt phái cảm thấy bất lợi với mình, nên tự nhiên sẽ thay đổi ý định ban đầu.

Cố Trường Thanh cần có thời gian, Đường Kiếp cần có thời gian, Tây Nguyệt phái cũng cần có thời gian. Tất cả mọi người đều tình nguyện trả giá, để đạt được một điều gì đó, vì thế giữa ba bên vô hình trung đã cùng chung một ý nghĩ, nhưng lại không thể cùng đồng thời thành công.

Hứa Diệu Nhiên rất nhanh trí, trong câu nói của Đường Kiếp, lập tức hiểu được ý tứ của hắn.

Điều này khiến cho nàng có chút tức giận:

- Tức là bọn họ biến người thành quân cờ?

- Vốn chính là vậy mà.

Đường Kiếp trả lời.

- Vậy người có hận Tây Nguyệt phải không?

- Hận? Tại sao phải hận?

Đường Kiếp cười nói:

- Theo ý của cô nương, bị người khác biến thành quân cờ là việc rất đáng hận? Nhưng cô nương quên mất rằng, đây là thứ mà ta vẫn luôn chủ động theo đuổi.

- A? Vì sao?

Hứa Diệu Nhiên không hiểu.

- Vì sao? Ha ha, không thành quân cờ, thì làm sao có thể chứng minh được giá trị của bản thân mình? Có lẽ theo ý của cô nương, trở thành quân cờ là việc thật đáng buồn, nhưng lại không hề biết, có bao kẻ muốn trở thành quân cờ mà không được. Ta xuất thân bần hàn, nếu mệnh không bạc, thì dựa vào cái gì để được người ta coi trọng? Dựa vào ông trời sao? Còn nữa, thế sự như quân cờ, thiên địa như bàn cờ, thật ra mỗi người chúng ta đều là một quân cờ cả thôi, chẳng qua có quân cờ có tác dụng lớn, có quân cờ tác dụng nhỏ mà thôi.

Hứa Diệu Nhiên nghe thấy thế nhất thời ngẩn người.

Xuất thân của nàng và Đường Kiếp không giống nhau, chưa từng nghĩ con đường tu tiên lại gian nan như vậy, lúc nghe được nhữn lời trong nội tâm của Đường Kiếp, nhất thời cảm thấy vô cùng xúc động.

- Chẳng trách...

Nàng lẩm bẩm nói:

- Chẳng trách người nói “chân tình tự nhiên, tùy tâm sở dục, là thứ xa xỉ đối với người”.

Lúc này nàng mới thực sự hiểu những điều mà Đường Kiếp nói đêm qua.

Chủ đề nghiêm túc khiến cho tâm tình trở nên nặng nề, cũng khiến cho không khí trầm mặc hẳn xuống.

Hai người đều yên lặng, một lúc sau Hứa Diệu Nhiên đột nhiên đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Nàng nói:

- Đây, hoa diên vĩ dưới chân núi rất đẹp, người cùng ta đi ngắm hoa đi, được không?

- Giai nhân đã mở lời, nào dám không tòng mệnh?

Đường Kiếp cười rồi cũng đứng dậy.

Hai người cùng nhau đi xuống núi.

Bọn họ dọc đường thả bộ, dần bước tới nơi ngày hôm qua gặp nhau, ở ngay trước cánh rừng hoa.

Lúc đó Hứa Diệu Nhiên đang đi dạo ở đây, liền nhìn thấy ác quỷ.

Lúc này hai người đều tiến thẳng vào, hoa rơi đầy trên đất, trong không trung còn có hoa diên vĩ bay bay, hạ xuống vai hai người.

Hứa Diệu Nhiên đi ở phía trước, bông hoa rơi trên mặt, trên vai nàng. Cánh hoa bay bay, màu hoa đỏ rực, lại có thêm vẻ đẹp của giai nhân, tất cả

khiến không gian trở nên đẹp như tranh vẽ.

Hứa Diệu Nhiên vẫn đi phía trước, xuyên qua biển hoa, đến một sơn động.

Nhìn thấy sơn động, Hứa Diệu Nhiên mừng rỡ hoan hô một tiếng, liền cởi giày, lộ ra một đôi chân trắng như ngọc.

Sau đó nàng ta xách theo giày, giẫm lên đá cuội bóng loáng dưới làn nước, vừa bước vừa hét lên:

- Thiên Nhai Hải Các của chúng ta ở ngay trên biển, lúc ta ở Nhai Hải, thích nhất là đi chân trần trên bờ biển, nhưng đáng tiếc bà bà không cho phép, luôn nói làm vậy không thực nữ, rất khó coi.

Đường Kiếp hỏi:

- Thiên Nhai Hải Các không phải coi trọng tình cảm chân thành sao? Tại sao lại còn có quy tắc thực nữ?

- Trên đời này nào có thứ gì hoàn toàn không bị trói buộc chứ?

Hứa Diệu Nhiên lớn tiếng trả lời:

- Thiên Nhai Hải Các chúng ta chú ý tới chân tình là thật, nhưng nếu không có chút quy củ nào, vậy thì sẽ biến thành vô pháp vô thiên mất. Cho nên, thư viện Thiên Nhai cũng có rất nhiều quy củ. Bà bà nói, quy củ ở trong lòng, phát ra từ trong tâm, mới có thể chân chính tùy tâm sở dục.

- Cái này thì cũng đúng, học viện Tây Nguyệt cũng như vậy. Một mặt lập lên quy tắc, một mặt cũng phá bỏ quy tắc. Hơn nữa trăm sông đổ về một biển, có lẽ đây chính là đại tôn chỉ. Trong thiên hạ, cũng chỉ là một chữ “lập” và một chữ “phá” mà thôi, đó mới chính là đạo.

- Người đều nhìn thấu mọi việc đấy.

Hứa Diệu Nhiên cười nói:

- Chỉ là những quy củ kia khiến ta cảm thấy phiền phức chết đi được, nên mới chạy tới đây...

Nàng vừa nói lỡ miệng, liền thè lưỡi, quay đầu lại nhìn nhìn Đường Kiếp, thấy Đường Kiếp đang nhìn mình, làm như không hề để ý chuyện mình lỡ miệng, mới nhẹ nhàng thở phào, kêu lên với Đường Kiếp:

- Đây, người cũng xuống đây đi.

Đường Kiếp lắc đầu.

- Cổ hủ.

Hứa Diệu Nhiên bĩu môi nói:

- Cuối cùng thì vẫn cho rằng ta làm vậy là bất nhĩ mà.

Đường Kiếp cười nói:

- Không quan hệ tới chuyện cổ hủ hay không, chỉ là không thích nghịch nước thôi.

- Vậy người thích gì?

- Nhiều lắm, giống như cô nương thích đi chân trần vậy, ta thì thích ngắm mỹ nữ tắm.

- Sắc lang.

Hứa Diệu Nhiên hét to lên, sờ soạng nhặt được cục đá dưới nước ném về phía Đường Kiếp, nhưng trên mặt không hề lộ ra vẻ chán ghét.

- Còn nữa, ví dụ như cô nương thích dưới đó nghịch nước, còn ta thì thích ở trên bờ tiêu tiện.

- A.

Hứa Diệu Nhiên hét âm lên, từ trong nước nhảy ra, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Kiếp.

- Thô tục! Ghê tởm! Vô sỉ!

Đường Kiếp vội xua tay:

- Ta còn tưởng rằng cô không để ý tới bất cứ chuyện gì chứ.

- Làm gì có.

Hứa Diệu Nhiên chu miệng, ngồi xuống một tảng đá lớn, đôi chân ngọc đung đưa, nhưng không dám cho vào trong nước, đại khái là sợ ở thượng du thực sự có người tiểu bậy.

Đột nhiên, nàng nói:

- Nữ tử của Thiên Nhai Hải Các ta, dám làm dám chịu, thật tình thật ý mọi người đều biết, nhưng thế nhân vô tri, lại cho rằng hành vi của chúng ta là phóng đảng, gọi bọn ta là yêu nữ. Từ khi ta tới Văn Tâm quốc đến nay, chứng kiến nam tử ở đây ngoài miệng đường hoàng, ỏ vể chính nhân quân tử, nhưng ánh mắt đều như là hận không nuốt được ta vào bụng vậy.

- Vậy ta nên cảm thấy vinh hạnh.

- Vậy tại sao ngươi lại cảm thấy như không có chuyện gì?

- Có thể là cách nhìn của mỗi người khác nhau, trong mắt ta, cô chính là một cô nương tốt.

- Thật sao? Ta không biết nữ công, ngươi cảm thấy thế nào?

- Chúng ta là người tu tiên, chẳng lẽ ngay cả y phục cũng không mua được?

- Ta còn không biết nấu cơm.

- Ai vì nấu cơm mà đi tu tiến chứ?

- Ta không tuân thủ quan niệm nam nữ.

- Trong khi chiến đấu cô một quyền thì ta cũng tung một cước, quy củ lúc sinh tử còn không giữ được, ai còn có thời gian mà quan tâm tới quan niệm nam nữ chứ? Người trong giới tu tiên vốn không phải là phàm nhân, không nên dùng quy tắc của phàm nhân để trói buộc bản thân.

- Ta quần áo không chỉnh tề, không nhã nhặn lịch sự.

- Ta thấy vô cùng xinh đẹp, vui mắt vui tai.

- Ta... Ta...

Hứa Diệu Nhiên còn định nói thêm, Đường Kiếp đã ngắt lời:

- Những điều cô nương nói ta đều cảm thấy chẳng có vấn đề gì cả, chẳng những không có vấn đề, mà ta còn cảm thấy như vậy rất tốt, nên như thế.

Hứa Diệu Nhiên càng ngạc nhiên, tròn tròn mắt nhìn Đường Kiếp:

- Những lời này đều là thật tâm chứ?

- Từ trước tới nay ta chưa từng thật tâm như vậy.

Đường Kiếp chân thành nói.

Khoảng khắc này hăn đột nhiên hiểu được, tại sao mình lại bị cô nương này hấp dẫn.

Bởi vì trên người nàng có loại thẳng thắn, mà người khác không có.

Hứa Diệu Nhiên kinh ngạc nhìn hẳn, một lúc lâu sau mới đột nhiên mỉm cười:

- Người cũng có chút thú vị đấy, không giống học sinh Tây Nguyệt, mà còn giống học sinh Thiên Nhai Hải Các chúng ta hơn. Tuy nhiên, co dù là học sinh của Thiên Nhai Hải Các chúng ta, cũng chưa từng nói như người.

Đường Kiếp chân thành nói:

- Vậy Thiên Nhai Hải Các nên mời ta đến làm thượng sư của bọn họ, để bọn họ biết rằng, các sư tỷ sư muội bên cạnh bọn họ, đáng quý trọng thế nào. Tin tưởng ta nhất định có thể khiến bọn họ bước trên đường lớn, bạch nhật phi thăng.

Hứa Diệu Nhiên cười to:

- Người sao da mặt lại dày thế chứ, ta thì thấy chỉ là mơ mộng hảo huyền mà thôi.

- Nếu không tại sao chín con anh quý cũng không làm gì được ta? Ta phải dựa vào da mặt dày để ăn cơm đấy.

Hứa Diệu Nhiên nghe hẳn nói cảm thấy thú vị, càng cười thoải mái hơn.

Hai người đang cười cười nói nói, thời gian trôi qua thật nhanh.

Xa xa có một đám mây ngũ sắc đang bay về phía này.

Hứa Diệu Nhiên nhìn thấy, nói:

- Hẳn là người Tây Nguyệt phái đến.

- Ừ.

Đường Kiếp đáp lời, nhưng không phản ứng gì.

Hứa Diệu Nhiên đầu tiên ngậy người, sau đó lập tức hiểu ra:

- Người cũng phải đi rồi, đúng không?

Đường Kiếp thản nhiên trả lời:

- Cuối cùng vẫn phải trở về học viện thôi.

Người của Tây Nguyệt phái vừa đến, liền biết mọi chuyện ở đây, nên tất nhiên cũng sẽ biết Đường Kiếp.

Còn muốn được thanh thoi vài ngày mới trở về học viện, hiện giờ không được nữa rồi.

- Vậy à.

Hứa Diệu Nhiên thấp giọng nói, giọng nói đột nhiên nhỏ hẳn xuống.

Trầm mặc một lúc, nàng nói:

- Đáng tiếc, mới quen được một bằng hữu, đã phải chia tay rồi. Cũng tốt... Rồi đi lâu như vậy, chúng ta đều nên trở về học viện của mình thôi.

Đường Kiếp gật gật đầu:

- Ủ, cô nương cũng cần phải trở về. Xa nhà lâu như vậy, cha mẹ nhất định cũng rất nhớ đấy. Nếu để Hứa Chân Quân tìm tới, Văn Tâm quốc vừa mới trải qua một phen mưa gió, không chịu nổi một lần giày vò nữa đâu.

- Người biết ta là...

Hứa Diệu hiên kinh ngạc, sau đó lập tức hiểu ra, chán nản nói:

- Đúng rồi, Văn Tâm quốc vốn xa xôi, đi một chuyến cũng phải mất nửa năm. Học sinh Thiên Nhai Hải Các cho dù có tùy tiện thế nào, cũng không thể bỏ dở bài vở những nửa năm. Ta họ Hứa, không chút kiêng kỵ bỏ trốn ra ngoài, trên người lại có bảo vật, quả thực trên mặt cũng viết mấy chữ ta là con gái của Hứa Quang Hoa. Người thông minh như vậy, đoán được thân thế của ta cũng không có gì kỳ lạ cả.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Trở Về

Đường Kiếp cười nhưng không nói gì.

Hứa Diệu Nhiên đứng dậy:

- Ta không muốn gặp người của học viện Tây Nguyệt, thấy họ thì sẽ tức giận, nếu đã như vậy, không bằng chúng ta tạm biệt ở đây đi.

Nói đến hai chữ tạm biệt, giọng có chút ảm đạm.

Đường Kiếp thản nhiên nói:

- Gặp nhau tức là có duyên, tương lai chắc chắn sẽ có lúc gặp lại.

- Vậy à...

Hứa Diệu Nhiên đảo mắt, đột nhiên lấy ra một thứ đặt vào tay Đường Kiếp.

Đường Kiếp nhìn xuống, thấy một con hạc giấy, và một miếng ngọc bội nhỏ. Trên miếng ngọc bội còn lưu lại hơi ấm của Hứa Diệu Nhiên.

- Đây là?

Đường Kiếp nhìn Hứa Diệu Nhiên hỏi.

- Con hạc giấy là bùa truyền tin mà mẫu thân cho ta, có thể viết nội dung lên đó, chỉ có thể dùng một lần, còn ngọc bội dùng để nhận thư. Văn Tâm – Nhai Hải không qua lại, chỉ có thể dùng vật này thay thế. Tương lai nếu có

một ngày, người đến Nhai Hải, chỉ cần đốt hạc giấy, ta sẽ nhận được. Người ở nơi này, cũng có thể nhận được thư mà ta gửi cho người, đương nhiên, chỉ có thể nhận mà không thể trả lời.

Nói xong Hứa Diệu Nhiên lùi về phía sau, lắc tay với Đường Kiếp:

- Hy vọng như lời người nói, sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhau.

Phất ống tay áo, người nàng đã bỗng bênh rời đi, cứ vậy mà rời đi, rất tiêu sái.

Đường Kiếp nhìn theo bóng hình xinh đẹp biến mất, nhất thời cũng có chút buồn bã.

Thật lâu sau, nhìn thấy đám mây ngũ sắc đã hạ xuống đỉnh núi Tiên Nữ, lúc này hẳn mới bước về phía đỉnh núi.

Trong đạo quán, có một người nam tử trung niên mặt đen, chính là Tân Việt, phía sau còn có hai tu sĩ thuộc phân đường Tây Nguyệt phái, Đường Kiếp không biết họ.

Vào điện nhìn thấy Tân Việt, Đường Kiếp vội chấp tay nói:

- Bái kiến thượng sư, sao Tân thượng sư lại tới núi Tiên Nữ?

- Phân đường cửa nam vào rạng sáng hôm nay nhận được tin từ núi Tiên Nữ, biết được người đang ở đây, nên lập tức báo về Tây Nguyệt phái, sau đó là chuyển tin về học viện. Viện chủ lệnh cho ta tới mang người trở về.

Tân Việt dùng giọng điệu lạnh băng trả lời.

Ông ta nhìn Đường Kiếp, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc:

- Xem ra Cố Trường Thanh cũng không làm gì người cả, ngược lại người lại có thể đột phá, người đã đột phá Linh Hồ rồi sao?

- Bẩm thượng sư, học sinh thực sự đã nhập Linh Hồ.

Nghe thấy vậy, Tân Việt nhất thời không biết phải nói gì.

Một học sinh bị Thiên Thần cung bắt đi, không những không hề bị thương tổn gì, thậm chí còn du sơn ngoạn thủy, đột phá Linh Hồ, việc này thật có chút...

Tân Việt nhìn nhìn Đường Kiếp, lâu sau mới nói:

- Nếu đã vậy, người thu thập một chút đi, sau đó cùng ta trở về. Có chuyện gì, trở về học viện nói sau.

- Vâng, thượng sư.

Đường Kiếp cung kính đáp.

Cuối cùng, cũng đến lúc trở về học viện Tây Nguyệt rồi.

Học viện Tây Nguyệt.

Tây Vọng các.

Nơi này là nơi làm việc của viện chủ.

Tạ Phong Đường không hề thích làm việc ở Tây Vọng Các. Người tu tiên đều thích tiêu dao, cố định làm việc ở một nơi khiến ông ta cảm thấy bị trói buộc, bởi vậy phần lớn thời gian, Tây Vọng Các đều để không.

Nhưng mà hôm nay, Tạ Phong Đường hiếm khi xuất hiện, lại đang ngồi trên ghế của mình ở Tây Vọng Các.

Đối diện ông ta là Đường Kiếp đang đứng nghiêm.

Nhìn Đường Kiếp, trên mặt Tạ Phong Đường đột nhiên xuất hiện ý cười.

Nếu như nói lúc mới bắt đầu, ông ta còn cảm thấy căm tức vì hành vi của Đường Kiếp, theo thời gian thì hiện tại, sự phẫn nộ đã được giảm đi nhiều, ngược lại càng thưởng thức sự tranh đấu của Đường Kiếp, không tiếc tính mạng đặt cược một lần.

- Nói xem, Cố Trường Thanh sao lại bị người giết chết? Vì sao sau khi giết chết Cố Trường Thanh không lập tức trở về, ngược lại còn đi khắp nơi du ngoạn?

Tạ Phong Đường không nhanh không chậm nói.

Đường Kiếp biết chuyện này do Thiên Diệt Tông báo lại với Tây Nguyệt phái. Cũng may hắn đã có chuẩn bị từ trước, liền kể đại khái chuyện mình và Cố Trường Thanh đã trải qua. Đương nhiên, trọng điểm cũng nhấn vào cuộc chiến nội bộ Ung Đường giữa Cố Trường Thanh và Thanh Tùng, sau đó gã ta bị thương nặng, thực lực không còn như trước, mới để Đường Kiếp chiếm tiện nghi. Đương nhiên hắn cũng không nói về chuyện vừa vào đầm Vân Trạch, mình liên liều mạng với Cố Trường Thanh, mà là một mực đi theo Cố Trường Thanh, mãi sau này mới có cơ hội một kích giết chết Cố Trường Thanh.

Dù sao chỉ cần việc mà Thiên Diệt Tông không chứng kiến, hắn muốn nói thế nào cũng được.

Về mặt Tạ Phong Đường hoài nghi nhìn Đường Kiếp:

- Cho dù là Cố Trường Thanh trọng thương, nhưng cũng không thể thua dưới tay người chứ? Dựa vào thân thủ, chỉ cần gã còn có một hơi thở, người đều khó có khả năng giết được gã.

- May mà phát hiện được một thứ ở đầm Vân Vụ, trong đoạn thời gian ở đầm Vân Vụ, học trò may mắn gặp được một tinh vật.

- Tinh vật?

- Vâng.

Đường Kiếp thuận nước đẩy thuyền nói về Y Y. Ngụ ý rằng mình ở đầm Vân Vụ gặp kỳ ngộ, được Y Y tương trợ, cung cấp linh khí. Còn Cố Trường Thanh thân bị trọng thương, lại không nghĩ Đường Kiếp dám phản kháng, bị bất ngờ nên mới thất thủ. Sau này, Đường Kiếp lại phát hiện bản thân mình có đột khá, lập tức cố định khổ tư, tiến vào Linh Hồ, sau đó mang theo Y Y trở về học viện, thuận đường đi qua núi Tiên Nữ diệt trừ nghiệt dư của Quỷ đạo.

Mấy câu nói có thật có giả, lại thêm quần áo rách nát làm chứng cứ, ngay cả Tạ Phong Đường cũng không thể hoài nghi.

Trên thực tế, ông ta càng quan tâm tới một chuyện khác.

Sau khi nghe xong, Tạ Phong Đường quăng một vật ra trước mặt Đường Kiếp:

- Vậy những bức thư này là sao?

Đường Kiếp nhìn thấy thư sắc mặt liền đại biến, vội quỳ xuống:

- Học trò có tội, không nên lừa gạt học viện.

- Khốn kiếp! Người hiện tại biết rằng bản thân mình có tội rồi hả? Người có biết bởi vì hành vi của người, Thiên Thần cung và Tẩy Nguyệt phái gần như trở mặt thành thù không?

Tạ Phong Đường giận dữ hét lên.

Dù cho ông ta có tán thưởng Đường Kiếp bao nhiêu chẳng nữa, nhưng ít nhất lúc này, phần nộ của Tạ Phong Đường đều là thật.

- Nếu học trò biết được mọi chuyện sẽ như vậy, nhất định ban đầu sẽ không làm.

- Bây giờ nói những lời này có tác dụng gì? Ta không hiểu, là ai cho người lá gan mà người dám làm thế?

- Là tự học trò làm. Học trò tư chất bình thường, tài sơ học thiền, muốn thành tiên nghiệp, nhất định phải tranh thủ mỗi một cơ hội.

- Người không nghĩ tới hậu quả sao?

Tạ Phong Đường âm trầm nói.

- Cùng lắm là chết... Trong giới tu tiên, vì tiền đồ mà cả gan mạo hiểm, đâu phải chỉ có một mình Đường Kiếp?

Đường Kiếp gằn từng chữ trả lời.

Nội tâm Tạ Phong Đường khẽ run rẩy, trong đầu xẹt qua bộ dạng của mình khi còn trẻ.

Trước đó không lâu, ông cũng từng vì muốn thành tiên nghiệp, mà bốc đồng không lo lắng tới hậu quả.

Khi đó...

Tạ Phong Đường từ từ hít một hơi dài.

- Cùng lắm là chết... Chữ chết này, nói thì dễ, nhưng khi thực sự rơi xuống đầu rồi, người mới biết thế nào là sợ hãi. Người rơi vào tay Ưng Đường, cũng đã nếm thử hương vị của cái chết, thì người nên biết câu “cùng lắm là chết”, không phải dễ dàng nói ra như vậy.

- Vâng, đoạn thời gian vừa qua, học trò thực sự hối hận, chỉ tiếc hối hận cũng chẳng có tác dụng gì. Sai đã sai rồi, học trò chỉ còn cách坦然 chịu đựng.

- Thản nhiên chịu đựng? Ta sợ người không chịu nổi đâu.

Giọng nói của Tạ Phong Đường đột nhiên trở nên âm lạnh:

- Nếu dám lừa gạt học viện, vậy người liền chuẩn bị chịu phạt đi.
- Sao đến giờ vẫn còn chưa ra chứ.

Vệ Thiên Xung xoa xoa hai ay vào nhau, sốt ruột đi đi lại lại bên ngoài Tây Vọng Các, phía sau là Thi Mộng.

Trừ bọn họ ra, đám người Thái Quân Dương, Thư Danh Dương, Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt cũng đều đứng ở đó. Đừng nói tới bọn họ, ngay cả những học sinh chỉ coi như quen biết, thậm chí còn chưa từng qua lại với hãn cũng tới đây. Toàn bộ Tây Vọng Các bị học sinh vây đầy – Tin tức Đường Kiếp trở về, ngay lập tức đã được truyền khắp học viện.

Từ khi hãn bị Ứng Đường bắt đi, cái tên Đường Kiếp đã vang dội khắp học viện Tây Nguyệt, cho dù là kẻ suốt ngày vui đầu trong phòng khổ luyện, cũng đều biết tới người tên Đường Kiếp này.

Chuyện này đã kéo theo một loạt các sự kiện, Tây Nguyệt phái nổi trận lôi đình xuất động. Dưới sự điên cuồng chạy trốn và phản kích của Ứng Đường, và sự truy sát kịch liệt của Tây Nguyệt phái, liên tục kích thích thần kinh của mọi người, khiến cho bọn họ muốn quên Đường Kiếp cũng không được.

Không lâu sau đó, Thiên Thần cung nhận được tin tức, cho rằng Tây Nguyệt phái giả mạo Đường Kiếp, để hãm hại Thiên Thần cung. Tây Nguyệt phái tất nhiên sẽ không thừa nhận tội danh này, nói rằng Thiên Thần cung cố ý vu oan hãm hại. Hai bên đánh nhau một trận lớn bằng nước bọt. Sau đó Thiên Thần cung phái người đến Tây Nguyệt phái để đòi một lời giải thích. Hai bên giương cung bạt kiếm, còn có Luyện Thú Môn âm thầm chọc gậy, khiến cho hai bên suýt chút nữa là khai chiến. Cuối cùng tuy chưa thực sự đánh nhau, nhưng học sinh của hai phái đều tự động bị

trục hồi, đến nay vẫn còn chưa về nước, quan hệ giữa Thiên Thần cung và Tây Nguyệt phái nhanh chóng chuyển biến xấu.

Chỉ vòn vẹn có hơn bốn mươi ngày, trong Tê Hà Giới phong vân biến hóa, tình hình trở nên căng thẳng, mà mỗi lửa gây ra mọi chuyện chính là Đường Kiếp.

Có thể nói một nhân vật nhỏ bé, đã thúc đẩy toàn bộ tiến trình lịch sử của Tê Hà Giới. Tương lai trên sử sách, chuyện này sẽ được ghi lại vô cùng rõ nét.

Chính vì nguyên nhân đó, thậm chí có người còn hâm mộ Đường Kiếp, nói “Tu tiên giống như Đường Kiếp, dù không thể trèo lên đỉnh tiên lộ, cũng chỉ cầu vang danh thiên hạ”.

Nhưng cho dù gây ra chuyện lớn như vậy, nhưng Đường Kiếp vẫn trở về mà không có bị tổn hại chút rắm nào.

Điều này khiến cho đám học sinh không thể không để ý.

Hiện giờ bọn họ tập trung ở ngoài Tây Vọng Các, cùng nhau lắng lắng chờ đợi.

Mấy người Vệ Thiên Xung vì vận mệnh của Đường Kiếp mà lo lắng, sốt ruột, nhưng đồng thời cũng có không ít kẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Du Thiếu Phong ha hả cười lạnh:

- Giả mạo Đường Kiếp, lừa gạt học viện, cả gan làm loạn, hấn cho dù tránh được Ủng Đường của Thiên Thần cung, thì Tây Nguyệt ohaus cũng không tha cho hấn. Theo ta thấy, kẻ tu luyện giống như hấn, nên phế bỏ tu vi, trục xuất khỏi học viện mới đáng.

- Con mẹ nhà người chứ, người vừa nói cái gì?

Vệ Thiên Xung nhất thời nổi giận, xông về phía Du Thiệu Phong, nhưng Thi Mộng ở phía sau ôm chặt lấy gã, hô to thiếu gia bình tĩnh.

Hoa Dương bên cạnh cũng cười lạnh nói:

- Vệ Thiên Xung, người cũng không tránh thoát đâu, Đường Kiếp là người hầu học của người, người quản hạ nhân không nghiêm mới gây ra chuyện như vậy. Tê Hà Gối chỉ vì chủ tớ hai người, mà suýt chút nữa xảy ra chiến tranh, người còn có mặt mũi mà ở đây giáo huấn bọn ta? Theo ta thấy Đường Kiếp chắc chắn sẽ bị phế bỏ tu vi, người cũng nên bị trục xuất khỏi học viện mới đúng.

- Con mẹ nhà người chứ.

Vệ Thiên Xung lại mắng chửi, nhưng Thái Quân Dương ra hiệu cho gã, mắt lạnh nhìn Hoa Dương:

- Hoa Dương, người dù sao cũng là người của Tiêu Dao Xã, không giúp người của Tiêu Dao Xã chúng ta, ngược lại còn đi giúp bọn chúng, người có ý gì? Đường Kiếp rốt cuộc đắc tội gì với người, khiến người đối xử với hắn như vậy? Nguyệt nhi không thích người, người dù có chửi bới Đường Kiếp thế nào cũng vô dụng mà thôi.

Hoa Dương tức giận mặt đỏ bừng, nhìn thoáng qua Bình Tĩnh Nguyệt, Bình Tĩnh Nguyệt cũng nổi giận nói:

- Hoa Dương, người quá đánh ròi đấy.

- Được, được. Không ngờ tất cả đều trách ta.

Hoa Dương giận quá hóa cười:

- Ta sẽ giương mắt lên xem kết cục của tên Đường Kiếp kia thế nào. Bình Tĩnh Nguyệt, cô đừng cho rằng ta không biết cô tính toán gì, tên Đường Kiếp này không phải Đường Kiệt, phần tâm tư này của cô cũng nên thu hồi lại đi. Còn về chuyện Tiêu Dao Xã, lão tử rút lui là được chứ gì.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Trường Phạt

Bình Tĩnh Nguyệt nghe thấy vậy, nộ khí lóe lên trên mặt, Liễu Hồng Yên khẽ quát lên:

- Hoa Dương, người đang nói hươu nói vượn gì vậy?

Hoa Dương cười ha ha:

- Liễu Hồng Yên, người cũng đừng giả bộ làm người tốt nữa. Đám người các người, có mấy ai tới gần Đường Kiệt là có ý tốt chứ? Không phải đều gì hấn giả thân phận của Đường Kiệt? Hiện tại thân phận của hấn đã bại lộ, làm gì phải làm bộ làm tịch như vậy nữa chứ, thà sớm rời đi tìm tên Đường Kiệt thực sự có phải là hơn không? Ha ha ha ha.

Sau đó lập tức rời đi.

Vệ Thiên Xung nghe vậy giật mình:

- Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ các người cũng là mật thám của Thiên Thần cung.

Liễu Hồng Yên hít một ngụm khí lạnh:

- Việc này không liên quan tới người, người hà tất phải hỏi nhiều làm gì.

Nói xong nhìn Bình Tĩnh Nguyệt, hai người cùng quay đầu bước đi, nhưng không đi cùng đường.

- Hồng Yên, Tĩnh Nguyệt.

Thư Danh Dương gọi một tiếng, sau đó cũng theo bọn họ rời đi.

Vệ Thiên Xung không hiểu gì cả, nhìn Thái Quân Dương nói:

- Thái đại ca, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Thái Quân Dương ngạc nhiên một hồi, ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Việc này hiện tại ta mới hiểu được một chút, nhưng... Thôi đi, người vẫn không nên biết thì hơn, có một số việc, qua rồi thì để nó qua đi, đừng nhắc lại làm gì.

Nói xong liền thở dài:

- Bây giờ thì vận mệnh của Đường Kiếp là quan trọng hơn cả.

- Không biết học viện sẽ xử phạt Đường Kiếp thế nào.

Thi Mộng cũng lo lắng nói.

Gã từng có thành kiến với Đường Kiếp.

Nhưng từ khi Đường Kiếp tặng linh dược, thiện cảm với hắn cũng tăng lên nhiều, tất nhiên cũng hy vọng Đường Kiếp có được kết cục tốt đẹp.

- Ta cũng không biết.

Thái Quân Dương lắc đầu:

- Hy vọng sẽ không như lời mấy kẻ kia vừa nói.

- Nhưng cũng có khả năng đúng không?

Vệ Thiên Xung hỏi.

Thái Quân Dương không biết đáp lời thế nào.

Đúng lúc này, một giọng nói chột vang lên.

- Hẳn sẽ không có việc gì đâu.

Giọng nói này khiến mọi người chấn động, đều cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy An Như Mộng đang đứng ở phía sau.

Vệ Thiên Xung đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hưng phấn:

- Hóa ra là An sư tỷ, tỷ nói Đường Kiếp sẽ không sao, là thật chứ?

An Như Mộng khẽ gật đầu một cái.

Nàng đi về phía trước vài bước, đám người đang chen chúc liền tự động tách ra hai bên, mở ra một lối đi cho nàng.

Đi tới bên cạnh Vệ Thiên Xung, An Như Mộng nói:

- Hẳn sẽ không sao hết, học viện Tây Nguyệt sẽ giáo huấn hẳn, nhưng chắc chắn không phế bỏ tu vi, càng không trục xuất khỏi học viện.

- Tại sao?

- Bởi vì nơi này là học viện Tây Nguyệt.

An Như Mộng nói.

Bởi vì nơi này là học viện Tây Nguyệt?

Đây là câu trả lời của An Như Mộng, nàng cũng không đưa ra lý do nào nữa, chỉ một lý do duy nhất này là đủ rồi.

Học viện Tây Nguyệt là nơi nào chứ?

Là nơi bồi dưỡng học sinh, là nơi dạy dỗ học sinh, vạn người nhìn vào. Mỗi một sự kiện ở đây, đều phải có lý do hợp lý. Bởi vì mỗi một chuyện

phát sinh, đều trở thành tấm gương cho người khác học tập, ảnh hưởng tới cả một quốc gia.

Đường Kiếp tuy rằng lừa học viện Tây Nguyệt nhưng hẳn chưa bao giờ thừa nhận mình là Đường Kiệt, chỉ là biểu hiện giống như Đường Kiệt mà thôi.

Hắn thực sự chưa làm gì, cũng không có bất cứ hành vi nào vi phạm quy định của học viện cả.

Trong đệ tử quy cũng không nói, biểu hiện giống như Đường Kiệt thì sẽ bị trừ điểm, đuổi đi.

Bởi vì nguyên nhân này mà trừng phạt, đuổi học, thì thực không phù hợp với quy tắc của học viện Tây Nguyệt, thậm chí còn không phù hợp với cả quy củ của Tây Nguyệt phái.

Mặc kệ người không hài lòng thế nào, ít nhất ở ngoài mặt, lỗi của Đường Kiếp rất nhỏ, rất nhỏ, nhỏ đến mức trên lý thuyết cũng không nên truy cứu.

Hiếu được ý tứ của An Như Mộng, Vệ Thiên Xung cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm:

- Thật là tốt quá, nói như vậy Đường Kiếp sẽ không có việc gì rồi?

- Cũng chưa chắc. Dù sao hẳn cũng lợi dụng Tây Nguyệt phái, cho nên chắc chắn phải có giáo huấn, nếu không chỉ cần khoan dung, sẽ bị nói là dung túng.

Lại một giọng nói khác vang lên.

Vệ Thiên Xung theo âm thanh nhìn ra, thấy cách đó không xa có một thiếu niên tuổi măng, nhưng không biết gã là ai.

Ngược lại trong đám người vang lên một trận xôn xao:

- Là Bắc Thương Hàn.
- Không thể ngờ được gã đã trở lại.
- Trở về vừa kịp để chứng kiến cảnh náo nhiệt này.

Bắc Thương Hàn, nghe tới tên này, tâm trí Vệ Thiên Xung như được gỡ rối.

Gã từng nghe danh người này rồi.

Học sinh học viện Tây Nguyệt kỳ 1814, học sinh năm tám.

Ngọc Môn cửu chuyển, Thoát Phàm Cảnh.

Sau khi Ứng Đường bắt cóc Đường Kiếp, Tây Nguyệt phái phái ra cao thủ trong học viện đuổi bắt Ứng Đường, treo giải thưởng nếu hoàn thành nhiệm vụ, Bắc Thương Hàn chính là một trong những học sinh tiếp nhận nhiệm vụ này.

Nói đến danh tiếng, danh tiếng của Bắc Thương Hàn còn lớn hơn Thích Thiếu Danh nhiều.

Gã tuy rằng trên danh nghĩa vẫn là học sinh học viện Tây Nguyệt, nhưng trên thực tế đã trở thành đệ tử học viện Tây Nguyệt. Nhiều năm bên ngoài, cơ bản toàn đi cùng nhóm thượng sư chấp hành các loại nhiệm vụ, coi như đang trong kỳ thực tập.

Hai năm cuối này gã dùng để củng cố tu vi, chỉ là giai đoạn dùng để chiếm lấy nguồn tài nguyên mà thôi.

Không ngờ gã cũng tới đây.

- Bắc sư huynh.

Lúc này thấy Bắc Thương Hàn xuất hiện, tất cả các học sinh đều khom người hành lễ. Gã ta tuy là học sinh, nhưng thân phận tương đương với thượng sư. Nếu nói về tư chất tiềm lực, tương lai không thể lường được, thậm chí ngay cả thượng sư địa vị cũng không bằng gã.

Bắc Thương Hàn chỉ hơi cúi đầu coi như đáp lễ, nhưng không ai cảm thấy gã như vậy là vô lễ cả.

Ngay cả An Như Mộng cũng tiến lên một bước nói:

- Xin hỏi Bắc sư huynh, nếu muốn giáo huấn, thì sẽ giáo huấn như thế nào, mới vừa không mất phong phạm của Tây Nguyệt ta, vừa có khả năng cảnh cáo người khác?

Bắc Thương Hàn trả lời:

- Học viện hàng năm đều có chút nhiệm vụ, có một vài nhiệm vụ rất nguy hiểm, hồi đáp cũng rất lớn, đa phần là học sinh năm tám hoặc năm chín mới có thể chấp hành. Nếu hãn vì tranh giành tiên lộ, không tiếc tính mạng, ta nghĩ học viện sẽ thành toàn cho hãn, để hãn có cơ hội lập công. Nếu hãn có thể thành công, tất nhiên đối với ai cũng tốt, nếu hãn không thể, bị giết chết cũng không thể trách học viện không cho hãn cơ hội.

Mọi người nghe thấy vậy, nhất thời đều ngơ ngác nhìn nhau.

Vệ Thiên Xung đỡ đầu nói:

- Sẽ không làm thật chứ? Đây chẳng khác nào dùng mạng đánh cược cả.

Nếu để cho gã được lựa chọn, hiện tại đi chấp hành nhiệm vụ của học sinh năm cuối, thì thà rằng tình nguyện bị phế bỏ tu vi, trực xuất khỏi học viện còn hơn. Ít nhất còn bảo toàn được tính mạng, chứ đi làm nhiệm vụ thì quá phiêu lưu rồi.

Thái Quân Dương thì thào nói:

- Ta lại cảm thấy...

- Rất có khả năng đấy.

An Như Mộng tiếp lời.

Cuối cùng,

Đường Kiếp đi ra.

Đám học ính xôn xao vây lấy hắn.

Thái Quân Dương tách mọi người ra, dẫn đầu vọt tới, nhìn Đường Kiếp, nguyên bản muốn nói mấy lời quan tâm, nhưng trong thời khắc này lại quên mất, cứ như vậy nhìn chăm chăm Đường Kiếp.

Đường Kiếp cười cười:

- Đã lâu không gặp.

Thái Quân Dương ngăn người, đáp lại một câu:

- Đã lâu không gặp.

Ngớ người một lúc, rốt cuộc cười ha ha một tiếng, tiến lên ôm cổ Đường Kiếp nói to:

- Dù thế nào chẳng nữa, ngươi còn sống trở về là tốt rồi.

Vệ Thiên Xung cũng lầm bầm đi tới.

Gã từng oán hận Đường Kiếp không có mặt trong khoảng thời gian này. Bản thân gã cũng trải qua bao nhiêu gian khổ, oán giận hắn làm chuyện

nguy hiểm như vậy, nhưng lúc này nhìn thấy Đường Kiếp, oán giận gì cũng không nói nên lời.

Gã ôm chầm lấy Đường Kiếp, nói một câu:

- Trở về là tốt rồi.

Sau đó Thi Mộng cũng tiến lên, ôm lấy Đường Kiếp:

- Trở về là tốt rồi.

An Như Mộng đứng ở phía ngoài, cũng mỉm cười nói:

- Trở về là tốt rồi.

- Trở về là tốt rồi.

Mấy học sinh có giao tình thân thiết với Đường Kiếp cũng tiến lên, cùng nhau lớn tiếng nói.

Lúc này đây, trường phạt của học viện Tây Nguyệt có là gì chẳng nữa, cũng không khiến mọi người quan tâm. Chỉ có sự vui vẻ tràn ngập khi thấy băng hữu trở về, vô số âm thanh chúc mừng vang lên, đám học sinh còn lớn tiếng hoa hô, dường như ngày hôm nay là ngày thắng lợi của mọi người vậy.

Còn những kẻ muốn thấy Đường Kiếp gặp xui xẻo, đối mặt với cảnh này, chỉ có thể bất mãn hừ lạnh rồi rời đi. Chỉ còn đám băng hữu tốt vây chung quanh Đường Kiếp, lớn tiếng nói cười, tiếng cười như vang vọng cả núi Thanh Vân.

Trên Tây Vọng Các, Tạ Phong Đường nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười, ông lẩm bẩm nói:

- Đám tiểu tử thời này.

Vào ban đêm, đám học sinh Tiêu Dao Xã trở về Thiên Vị Viên mở tiệc mừng mừng Đường Kiếp.

Đương nhiên, Hoa Dương không tới.

Gã đã rời khỏi xã, dùng hành động của mình, để phát tiết bất mãn trong lòng.

Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt và Thư Danh Dương ngồi ở giữa tiếp đãi mọi người, và cũng ở trước mặt mọi người xin lỗi Đường Kiếp, Đường Kiếp cũng không để ý tới mấy chuyện này.

- Nói như vậy, Bắc sư huynh nói không sai. Người thật sự phải lập công chuộc tội?

Trong bữa tiệc Bình Tĩnh Nguyệt hỏi.

- Đúng thế.

Người trả lời không phải là Đường Kiếp, mà là Trái Quân Dương. Là những người đầu tiên gặp được Đường Kiếp, nên bọn họ cũng biết rõ mọi chuyện. Sau đó dùng giọng điệu của Tạ Phong Đường, cao giọng nói: “Học ính Đường Kiếp, tùy ý làm bậy, giả mạo tội phạm truy nã để tranh giành lợi ích, vốn nên nghiêm trị. Nhưng niệm tình còn trẻ người non dạ, lại lập được công và có biểu hiện ăn năn hối cải...”.

- Lập công? Lập công gì?

Liễu Hồng Yên ngắt lời.

- Chính là dụ ám tử Ưng Đường xuất hiện, giết chết Cố Trường Thanh.

Đường Kiếp trả lời.

- Đừng có ngắt lời ta.

Thái Quân Dương không nhìn được, tiếp tục lớn tiếng nói:

- Nên đặc biệt cho người một cơ hội, lập công chuộc tội. Từ ngày hôm nay, điểm cống hiến cho học viện là âm một trăm.

- Âm một trăm.

Tất cả học sinh Tiêu Dao Xã đồng thời bật cười ha hả.

- Âm một trăm?

Liễu Hồng Yên và Bình Tĩnh Nguyệt đồng thời thốt lên.

Bảng điểm cống hiến học viện, kỳ thực chính là tiêu chuẩn thí luyện của những học sinh bậc Linh Hồ trở lên, thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ mà đạt được điểm cống hiến, tuy nhiên học sinh dưới bậc Linh Hồ không có tư cách tham gia.

Không dễ dàng mà lấy được điểm trên bảng cống hiến, thường thường mỗi một nhiệm vụ cũng chỉ được từ vài điểm hoặc mười mấy điểm cống hiến. Mà muốn đạt được điểm cống hiến cao, thì phải hoàn thành những nhiệm vụ khá nguy hiểm.

Mà âm một trăm điểm chính là Đường Kiếp hiện tại còn chưa làm gì, mà đã phải trả nợ học viện những một trăm điểm cống hiến.

- Đúng vậy.

Thái Quân Dương cười to nói:

- Không chỉ âm một trăm điểm, mà mỗi một năm còn tăng thêm hai mươi phần trăm. Cho nên trong vòng một năm, nhất định phải tham gia ít nhất một lần, nhất định phải trả được một phần nhiệm vụ, bắt đầu từ năm thứ hai, chính thức tính thêm phần trăm. Nói cách khác, qua một tháng nữa, điểm của Đường Kiếp chính là âm một trăm hai mươi điểm cống hiến.

Y tỏ ra sung sướng khi có người gặp họa, vui vẻ cười to. Một người Liễu Hồng Yên hiểu ra, gật đầu nói:

- Nói như vậy, Tạ viện chủ coi như tương đối quan tâm tới Đường Kiếp đấy.

Một người Thái Quân Dương vui vẻ, không phải bởi vì Đường Kiếp gặp xui xẻo, mà là bởi vì độ xui xẻo của hắn chưa đủ.

Ít nhất Đường Kiếp còn có quyền lựa chọn nhiệm vụ.

Ít nhất Đường Kiếp còn có quyền trả nợ.

Từ phương diện này mà nói, Tạ Phong Đường đích thực khá là chiếu cố Đường Kiếp rồi.

Nếu thay là người khác, chỉ sợ đã vứt hắn vào một nhiệm vụ nào đó, để hắn chết trong đó là xong chuyện.

- Còn gì nữa không?

Thư Danh Dương hỏi.

- Viết bản kiểm điểm.

Đường Kiếp trả lời.

Một người Liễu Hồng Yên mắt đều tròn lên:

- Chỉ thế thôi?

Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút, trả lời:

- Không thể ít hơn ba nghìn từ, yêu cầu thành khẩn, nhất định phải sâu sắc nhận thức được sai lầm của mình.

- Hết rồi?

- Hết rồi.

-...

Đám Liễu Hồng Yên, Thư Danh Dương quay ra nhìn nhau, cuối cùng tất cả đều bật cười.

Trừng phạt của Tạ Phong Đường, quả nhiên là giơ cao đánh khẽ. Đúng là chỉ cần yêu mến ai đó, dù hẳn có phạm phải sai lầm gì cũng đều tha thứ được cả.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Trảm Phong

Tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu xuyên qua cửa sổ, rọi vào trong phòng của Đào Nhiên Cư

Chịu phải sự kích thích của tia sáng, Đường Kiếp mở mắt ra, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời rộng lớn.

Trên mặt mỉm cười.

Đại trận bố trí bên ngoài Đào Nhiên Cư đã biến mất rồi.

Bắt đầu từ giờ, Đường Kiếp không còn là Đường Kiếp nữa.

Hắn thật sự đã quên đi quá khứ rồi.

Từ đỉnh Tiên Nữ trở về đến giờ, nháy mắt đã mấy ngày.

Cách trang trí trong phòng vẫn như trước, nhìn không ra dấu vết bị đào sâu ba thước, nhìn Đoạn Tràng Dao treo trên tường, Đường Kiếp đứng dậy, lấy đao trên tường xuống, đi vào bên trong hoa viên, múa một bài Tung Kiếm Thập Nhị Thức.

Tuy nhiên Tung Kiếm Thập Nhị Thức này dù sao cũng là kiếm pháp, lấy đao để múa, Đường Kiếp vẫn cảm thấy có chút không thuận.

Trừ phi giống như Thần Đình Thiên Biến chuyên dùng pháp thuật để vận dụng các loại vũ khí, không thì kiếm pháp là kiếm pháp, đao pháp là đao

pháp, mỗi loại binh khí đều có một phương thức vận khí khác nhau, không thể trộn lẫn vào nhau được, các pháp thuật bình thường đều phải có giới hạn các loại vũ khí, thậm chí đến vũ khí thuộc tính cũng đều có yêu cầu.

Tung Kiếm Thập Nhị Thức cũng chính là vì không phải pháp thuật thực sự, vì thể đơn giản mà tính thông dụng cũng lớn, mới có thể khiến Đường Kiếp ngẫu nhiên lấy đao thay kiếm, nếu đổi một loại pháp môn khác thì rất khó có thể thông được.

Dù vậy, Đường Kiếp cũng cảm nhận được các kiểu khó chịu.

“Nên đi tìm một môn đao pháp thích hợp rồi” hắn tự nghĩ.

Hiện giờ hắn đã nhập Linh Hồ, mấy ngày trước vừa mới đổi một tầng tu luyện tâm pháp mới, vẫn thiếu một môn pháp thuật chưa lĩnh ngộ được.

Nghĩ cái làm luôn, Đường Kiếp thu đao đi về Thiên Nhất Các.

Suốt đường đi, có không ít học tử nhìn thấy hắn, lại là hiện ra vẻ khinh thường, càng không ít người chỉ chỉ trỏ trỏ.

Gió thổi lời đến.

- Hắn chính là Đường Kiếp?

- Đúng vậy, chính là hắn, chỉ vì danh tiếng, không tiếc mạo nhận tội phạm bị truy nã.

- Đúng là cả gan làm loạn.

- Hôm nay không phải đã hiện nguyên hình rồi sao.

- Cho nên mới nói cho dù người có tính toán mưu kế thế nào, cuối cùng cũng có lúc âm mưu bị lộ ra.

- Không phải không báo, mà là thời điểm chưa đến!

- Đúng thế đúng thế.

Trong lòng Đường Kiếp cười khố.

Đây chính là di chứng của việc hăn tẩy sạch thân phận.

Từ lúc chuyện hăn lừa học viện bị bại lộ, rất nhiều học tử đã nhìn hăn với ánh mắt khác trước, hơn nữa còn thêm vài phần miệt thị, trào phúng, thậm chí còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Dù gì Đường Kiếp cũng từng là nhân vật nổi bật trong học viện Tây Nguyệt, đến hôm nay khi ngã xuống từ trên mây, khiến gần như ai cũng xem thường hăn, cùng lắm cũng chỉ là đám bằng hữu Tiêu Diêu Xã đối tốt với hăn.

Mặc dù như thế, uy danh của Tiêu Diêu Xã cũng không lớn như trước nữa, người bỏ học đột nhiên tăng, rõ ràng là không chịu được áp lực, cuối cùng vẫn có Bình Tĩnh Nguyệt chống đỡ tất cả, không vì thế mà khuyên Đường Kiếp rút khỏi Xã.

Đường Kiếp đối với chuyện này đã chuẩn bị tâm lí, cũng không để ý, đi một mạch về phía trước.

Đến Thiên Nhất Các, học tử bảo vệ Các nhìn thấy Đường Kiếp, cười lạnh nói:

- Ôi, không phải Đường Kiếp đây sao? Hôm nay sao lại rời rã đến Thiên Nhất Các thế này?

Đường Kiếp trả lời:

- Chào sư huynh, đệ đã nhập Linh Hồ, là tới đây để nhận pháp thuật.

- Pháp thuật?

Học Tử kia hừ một tiếng, nửa muốn nửa không chặn ngay trước cửa:

- Người ở Thiên Nhất chín tầng không phải đã nhận pháp thuật rồi sao? Thần Tiêu Kiếm Điển bí pháp người đều học rồi, ba cái tầng pháp thuật phổ thông này, sao lại lọt được vào mắt xanh của người? Ta thấy hay là thôi đi.

- Tính hay không tính, không phải sư huynh nói là xong.

Đường Kiếp thấy đối phương như vậy, không khách sáo nói:

- Xin sư huynh nhường đường cho đệ lên lầu.

- Ta không nhường đấy người định làm gì?

Học tử kia hất cằm nói:

- Thân là học tử, lừa gạt học viện, viện chủ lúc đâu nên đuổi người đi, còn mặt mũi đến đây nhận pháp thuật?

Trong lòng Đường Kiếp thầm tức giận, nghĩ rằng tên này thật không biết tốt xấu, đang muốn dạy dỗ hắn, thì nghe đằng sau có người nói:

- Sư huynh không phải là đang chỉ trích quyết định của học viện đấy chứ?

Hai người đều ngạc nhiên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đang đứng sau lưng.

An Như Mộng.

Nàng đang mặc chiếc váy hoa văn màu bạc thêu trăm bướm độ hoa, trên đầu kẹp Vọng Tiên Kế, cầm Phi Trâm Phượng, giờ phút này đang đứng sau lưng bọn họ.

Học tử kia kinh ngạc:

- An Như Mộng? Xem muội nói kìa, ta sao lại dám làm thế?

- Nếu đã vậy, đừng có cản trở bọn muội nữa.

An Như Mộng nói xong, người đã tiến về phía trước.

Học tử kia theo bản năng tránh sang một bên, nhìn An Như Mộng lên lầu, Đường Kiếp cũng theo sau. Có muốn ngăn cản cũng không dám, chỉ có thể tức giận mà dậm mạnh dưới chân:

- Dễ dàng cho người rồi.

Thật ra hẳn vốn là không có quyền ngăn cản Đường Kiếp, chỉ có thể làm khó dễ một chút mà thôi.

Lúc này hai người cùng nhau lên lầu, Đường Kiếp nói với An Như Mộng:

- May mà sư tỷ qua nhận pháp thuật, giúp đệ một phen, đa tạ sư tỷ. Đúng rồi, còn chưa chúc mừng sư tỷ nhập Linh Hồ nữa.

An Như Mộng lại thản nhiên nói:

- Ta và người cùng nhập học một năm, không cần khách khí như vậy, gọi ta là An Như Mộng là được rồi. Còn nữa, ta cũng không phải đến để chọn pháp thuật, Thiên Tình Tông của ta tự có pháp thuật cho ta tu luyện, ta đến đây, chỉ là học pháp vấn tâm bản đạo của Tây Nguyệt phái, hơn nữa...ta cũng chưa nhập Linh Hồ.

Đường Kiếp ngẩn ngơ:

- Chưa vào Linh Hồ vậy tỷ đến đây làm gì?

- Ta tới tìm người.

Đường Kiếp ngẩn ngơ:

- Tìm ta? Có chuyện gì sao?

Hai người cùng dừng bước.

An Như Mộng chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt sáng ngời dừng trên người Đường Kiếp, phải một lúc lâu sau mới nói:

- Ta muốn biết, người làm thế nào mà chống lại được Sưu Hồn thuật của Thiên Thần Cung?

- Hóa ra là chuyện này.

Đường Kiếp cười nói:

- Ta làm gì có bản lĩnh chống lại Sưu Hồn Thuật, là Cố Trường Thanh cảm thấy Sưu Hồn Thuật không đủ chắc chắn, cho nên nhất quyết không đến giai đoạn cuối cùng thì không dùng đến, một mực dùng nghiêm hình tra tấn, chuyện này ta sớm đã nói với viện chủ rồi.

- Nhưng Ưng Đường trốn về Triệu Tấn Quốc của Thiên Thần Cung lại nói họ đã dùng Sưu Hồn thuật với người, lại không biết người có biện pháp gì lại chống lại được.

- Bọn họ còn nói ta là mồi nhử do Tẩy Nguyệt phái thả ra, cố ý hãm hại Thiên Thần Cung, nếu không nói ta có thể chống lại Sưu Hồn, thì làm sao chứng minh ta là mồi nhử? Ưng Đường nhận nhầm người, chỉ có thể tìm lí do để báo lại với Thiên Thần Cung, mà dù sao cũng là muốn đổ tội cho người khác, thì lo gì không tìm thấy tội danh.

Hắn ỷ vào chuyện này không có ai đối chứng, một hơi phui sạch sẽ mọi chuyện.

An Như Mộng mày liễu nhướng lên:

- Người cho rằng ta sẽ tin ư?

Đường Kiếp hai tay xòe ra:

- Tỷ tin hay không tin thì đây vẫn là sự thật.

An Như Mộng nhìn thật sâu Đường Kiếp một cái, chậm rãi nói:

- Đường Kiếp, tại đây không có người khác, nếu người bằng lòng nói cho ta sự thật, ta cam đoan không truyền ra ngoài, không chỉ có vậy, ta và người cũng có thể trở thành bạn tốt.

Đường Kiếp cười hỏi:

- Lạ thật, tại sao tỷ lại quan tâm đến chuyện này thế?

An Như Mộng cúi đầu:

- Bởi vì ta cần loại bí thuật này.

Đường Kiếp hơi ngạc nhiên:

- Tỷ cần bí thuật để chống lại Sư Hồn thuật ư? Nhưng tỷ không phải là...

- Ta là học tử thiên tài của Thiên Tình Tông không sai, nhưng ta cũng có bí mật của riêng mình. Ta không muốn để người khác biết, nên phải tìm một số pháp thuật.

An Như Mộng nói xong, đã giương mắt lên nhìn về phía Đường Kiếp:

- Đường Kiếp, nếu thật sự người có loại bí thuật như vậy, ta hi vọng người có thể dạy ta. An Như Mộng ta có thể lập thế Tâm Ma, tuyệt đối không nói chuyện này ra ngoài. Chỉ cần người chịu dạy ta...

Nàng nói đến đây, thanh âm đột nhiên thấp xuống, giọng như muỗi nói:

- Ta chuyện gì cũng đồng ý với người.

Một người con gái nói ra chuyện gì cũng có thể đồng ý, hàm ý bên trong không nói cũng tự hiểu.

Mà dựa vào thân phận An Như Mộng nói ra những lời này, sự hấp dẫn thật to lớn, không cần nghĩ cũng biết.

Lúc đó đến ngay cả đầu óc Đường Kiếp cũng không nhận được mà nghĩ tới cảnh tượng An Như Mộng ở dưới người mình rên rỉ trần trọc, đó tuyệt đối là một chuyện sẽ khiến nam nhân huyết mạch sôi sục, dục hỏa như điên.

Tuy nhiên suy nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu một cái, Đường Kiếp liền cười lắc đầu:

- Một đề nghị rất hấp dẫn, đáng tiếc là ta không có.

- Người không tin ta?

An Như Mộng giương mắt lên nhìn Đường Kiếp.

- Là tỷ không tin ta.

Đường Kiếp trả lời.

An Như Mộng kinh ngạc nhìn về phía Đường Kiếp, Đường Kiếp cũng không hề nhượng bộ chút nào đối diện với nàng, ánh mắt trong suốt mà sung mãn tự tin.

Lâu sau, An Như Mộng rốt cục thấp giọng nói:

- Thôi, thôi, người chung quy vẫn là không tin tưởng ta. Nếu đã như vậy thì thôi đi.

Nói xong, người đã hướng về phía ngoài các mà đi.

Đi qua bên cạnh Đường Kiếp, An Như Mộng đột nhiên cười nói với Đường Kiếp:

- Hôm nay người có thể phủ nhận, nhưng sẽ có một ngày, ta sẽ khiến người cam tâm tình nguyện dạy bí pháp cho ta. Nhớ đấy, đề nghị của ta lúc nào cũng có tác dụng.

Nụ cười này, như hoa xuân đua nở, khiến cả căn phòng như tràn ngập sắc xuân.

Đường Kiếp ngẩn ngơ, An Như Mộng đã cúi đầu rời đi.

Nàng đi qua Đường Kiếp, lúc đó, Đường Kiếp nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Những tia nắng mỏng manh chiếu xuống, mang theo cảm giác không sợ hãi, làm người sinh thương.

Trong nháy mắt, Đường Kiếp giống như là nhìn thấy một tạo vật đẹp nhất nhân gian.

Những bước thấp bước cao của nàng, mang theo sự hấp dẫn và dịu dàng, cứ thế bị Đường Kiếp in sâu vào tận đáy lòng.

Trong đầu đang tái hiện lại cảnh sắc kiều diễm đó, Đường Kiếp dường như nhìn thấy một thân thể bạch ngọc tuyệt vời đang lướt qua trước giường mình, thiêu đốt ngọn lửa thanh xuân trong đáy lòng hắc, khiến hắc gần như không thể khắc chế được mà nhào tới...

Nhưng ngay sau đó, một bóng dáng xuất hiện trong lòng Đường Kiếp, như gió thoảng qua, nháy mắt đã làm cho hình dáng An Như Mộng tan biến.

Đường Kiếp chỉ cảm thấy đáy lòng run lên, lập tức lấy lại bình tĩnh, kỳ lạ, tại sao bản thân lại có thể dễ dàng động tình như thế.

Hắn không biết là, lúc An Như Mộng đi qua lối rẽ ở Thiên Nhất Các, đột nhiên kêu lên một tiếng trầm đục, trong miệng đã chảy ra một tia máu tươi.

Hoa dung thất sắc!

Từ biệt An Như Mộng, Đường Kiếp ổn định tinh thần, bắt đầu tìm kiếm đao pháp mình cần.

Hắn đối với việc bản thân cần đao pháp sớm đã có tính toán, do vậy rất nhanh liền tìm thấy thứ mình cần.

Trảm Phong!

Trảm đao đao, nhìn hình thức biết nội dung đây là một bộ đao pháp xuất thủ cực nhanh.

Cùng với Tung Kiếm Thập Nhị Thức lúc đầu không giống nhau, Trảm Phong Đao là pháp thuật thực sự, chủ yếu là xuất thủ như chớp, nhanh như gió, đến gió cũng có thể chém đứt, có chỗ giống với sóng cuồng kiếm của Thái Quân Dương.

Chỉ là sóng cuồng kiếm chú trọng về tính liên tục, từng đợt nối tiếp từng đợt, công kích kéo dài không dứt, mà Trảm Phong Đao ngoài tấn công nhanh ra, càng có tác dụng phá giáp.

Điều này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu để Đường Kiếp chọn bộ đao pháp này sau khi thảm bại ở Thiên Thần Cung Ứng Đường, Đường

Kiếp cuối cùng đã có thể chọn lựa công pháp một cách bình thường rồi.

Thieus Hải Động Kim Quyết có rất nhiều bộ pháp thuật, sở dĩ lựa chọn Trảm Phong, một là do bản thân cso Tử Điện Tung Thân Pháp, thích hợp với một yêu cầu khác của trảm phong, có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó. Hai là Trảm Phong là pháp thuật cận chiến, mọi hiệu quả pháp thuật của nó đều tập trung vào việc phá giáp và tăng tốc, uy lực lớn, tốc độ nhanh, nhưng lại không thể phóng thích ra xa.

Nhưng đây đúng là cái mà Đường Kiếp cần.

Chỉ có loại cận chiến thuần túy này, mới có thể khiến hẳn phát huy được hết sức mạnh to lớn của bản thân.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Thiển Cận

Pháp thuật chính thống của cuộc chiến giống như là một chiến sĩ đi kéo cung vậy, tự làm hỏng đi khí thế của mình.

Kỳ thực trong số pháp thuật của Thần Tiêu Kiếm Điển mà Đường Kiếp trộm được có đao pháp tốt hơn Trảm Phong, nhưng pháp thuật của Thần Tiêu Kiếm Điển lại quá bác đại tinh thâm, chỉ là Tử Điện Tung thân pháp, Vô Tướng Kim Thân và Thần Đình Thiên Biến ba chiêu, đã khiến hãn khách là vất vả rồi.

Cho đến bây giờ hãn cũng chỉ luyện đến tầng thứ nhất Vô Tướng Kim Thân, Tử Điện Tung thân pháp gần luyện đến tầng thứ nhất, Thần Đình Thiên Biến thì vẫn còn rất kém.

Về phần Liệt Ngọc Chỉ, khó khăn lắm mới dùng được vài bước mà thôi.

Vì thế mà chả còn sức lực đâu đi học những thứ khác nữa.

Trảm Phong đao tuy rằng bình thường, nhưng tu luyện dễ dàng, trong thời gian ngắn nâng cao hiệu quả ngược lại càng rõ ràng hơn.

Đã tu hành qua một năm, Đường Kiếp cũng dần dần nhận thức được, không phải cái gì càng cao thâm càng tốt. Pháp thuật càng cao thâm, tu luyện lại càng khó, hiệu quả cũng càng chậm.

Hãn học bao nhiêu pháp thuật cao thâm như vậy, tại sao đánh Phù Dư đạo nhân lại khó như vậy? Cũng là bởi vì hiện giờ hãn không thể thực sự phát huy được những ưu thế của pháp thuật cao thâm đó.

Ngoài lần đó ra Đường Kiếp lại chọn được một môn pháp thuật.

Vô Quang thuật.

Đây là một loại pháp thuật phụ trợ giúp che đi ánh sáng, có thể trong một khoảng thời gian ngắn khiến một vùng xung quanh tối đi, cũng có thể tác dụng lên một vật nào đó làm nó không phản quang được nữa.

Học pháp thuật này là để chuẩn bị cho những trận chiến về sau.

Kim quang của kim châm dù sao thì cũng nhìn thấy được, có pháp thuật này thì có thể che đậy đi, sau này nếu như có pháp thuật trong Thần Tiêu Kiếm Điển cần dùng tới, cũng có thể thông qua thuật này che đậy tầm mắt, cứ như vậy, chiến đấu tự do của Đường Kiếp lại càng lớn hơn rồi.

“ Đáng tiếc pháp thuật này có hai khuyết điểm, một là dễ dàng bị phá giải, bất kỳ một ánh sáng nhỏ nào cũng đều có thể giải quyết được, hai là bản thân cũng bị ảnh hưởng. Nếu muốn giải quyết hai vấn đề này, trước mắt chỉ có thể học pháp thuật Kiếm Điển cao siêu hơn, sau đó lại tiếp tục học đến thuật nhìn bóng tối...Ta nào có sức mà học nhiều như vậy.” Đường Kiếp tự nói, lắc đầu cười khổ.

Hắn phát hiện tu luyện pháp thuật giống như là tạo ra một lời nói dối, mỗi lần xuất ra hơn một loại năng lực, thì sẽ tạo ra càng nhiều yêu cầu, buộc người không ngừng đi thỏa mãn, đi viên mãn nó, rồi lại vĩnh viễn viên mãn không được, mà dần dần lại lạc trong quá trình truy đuổi đó.

Nghĩ vậy, Đường Kiếp cảnh giác trong lòng, nhắc nhở bản thân nhất định không thể để lạc trong vô tận viên mãn.

Thân là học tử, việc cấp bách là toàn lực nâng cao cảnh giới, bây giờ học pháp thuật lại nhiều, đến sau này cũng không chắc có tác dụng, không còn bị Thiên Thần Cung truy đuổi, không cần thiết phải vội vàng nâng cao khả

năng chiến đấu, huống hồ với thể chất của hắn bây giờ, mấy học tử Linh Đài bình thường không có mấy người có thể làm đối thủ của hắn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Đường Kiếp liền mang theo hai quyển pháp thuật rời đi, quyết định trước khi thăng tiến lên Linh Hải, không học thêm nhiều pháp thuật nữa.

Rời khỏi Thiên Nhất Các, đi chưa bao xa, Đường Kiếp liền thấy Ngô Hạnh đang đi tới.

Lần trước sau khi tặng thuốc, quan hệ giữa Đường Kiếp và Ngô Hạnh đã dịu đi rất nhiều, lúc này nhìn thấy hắn đang định gọi, không ngờ hắn nhìn thấy Đường Kiếp, bộ mặt uốn éo, giả vờ như không nhìn thấy Đường Kiếp rồi rẽ sang hướng khác đi.

Đường Kiếp ngó ra, chỉ thấy tay Ngô Hạnh run lên, một vật gì đó đã rơi vào tay Đường Kiếp.

Đường Kiếp mở ra xem, chỉ thấy một tờ giấy, bên trong viết loằng ngoằng vài chữ: “Mau đến chỗ thiếu gia”

Lại không biết vì sao.

Nhìn hàng chữ này, Đường Kiếp đứng im tại chỗ nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng đi nhanh về phía Tĩnh Tâm viên. Vừa đến trước cửa, thì phát hiện cửa chỉ khép hờ mà thôi, bên trong là những tiếng ồn ào truyền tới.

- Bất kể thế nào, ta không thể đồng ý!

Chính là Vệ Thiên Xung đang gào to.

Đẩy cửa vào, Đường Kiếp nhìn thấy Vệ Thiên Xung đang đứng trong vườn gào thét.

Trước mặt hắn rõ ràng là đại ca của hắn Vệ Thiên Chí và Vệ Minh.

Nhìn thấy Đường Kiếp đi vào, Vệ Thiên Xung mừng rỡ kêu lên:

- Đường Kiếp, người tới vừa đúng lúc, đại ca nói muốn đuổi người ra khỏi nhà!

- Thật sao?

Đường Kiếp cuối cùng cũng hiểu tại sao Ngô Hạnh lại bảo hắn đi nhanh qua đây.

Chuyện cảm tình là như vậy đấy.

Chỉ nghe Vệ Thiên Chí quát một tiếng:

- Tiểu đệ, người còn khăng khăng không chịu sao? Đường Kiếp vì danh tiếng, không tiếc nguy hiểm, hành sự quá cực đoan, nếu cứ bỏ qua cho hắn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ rước đại họa đến cho Vệ gia. Ta đã viết thư cho cha mẹ, lần này qua đây, chỉ là thông báo cho đệ, sớm tránh xa hắn một chút,

- Đây là chuyện của ta không cần huynh quản!

Vệ Thiên Xung gào to.

Vệ Thiên Chí cũng nổi giận:

- Đây là chuyện của Vệ gia, không phải chuyện của riêng người, người còn tiếp tục bao che dung túng, sớm muộn cũng sẽ bị liên lụy!

Lúc này mắt hai anh em đỏ lên như mắt gà trống, căm tức nhìn nhau, Vệ Minh thì đứng một bên khuyên nhủ:

- Các người cần gì phải như vậy, Đường Kiếp dù sao cũng là hầu học của Xung đệ, đại ca huynh chả nói năng gì đã viết thư về nhà, cũng khó trách nó tức giận.

- Đệ nhìn bộ dạng của nó xem, có đồng ý được không? Ta chính là biết nó sẽ như vậy, mới giấu mọi người, giải quyết tốt mọi việc rồi nói, ta cũng là muốn tốt cho đệ!

Nói đến câu cuối, Vệ Thiên Chí nói với Vệ Thiên Xung, mắt thì trừng trừng nhìn Đường Kiếp một cách độc ác.

Đường Kiếp cười nói:

- Xem ra đại thiếu gia đối với ta có rất nhiều bất mãn.

- Hừ!

Vệ Thiên Chí hừ một tiếng:

- Người thân là hầu học, thì nên làm tròn bốn phận, người nhìn xem người đã làm cái gì rồi? Giả mạo Đường Kiệt, lấy thân thử pháp, lại còn làm sóng cuộn ngập trời, nếu cứ tiếp tục để người như vậy, Vệ gia ta sớm muộn cũng có ngày bị người làm liên lụy tới!

- Đây không phải không liên lụy sao?

Vệ Thiên Xung hô:

- Hình phạt đã định rồi, đệ một chút cũng không sao.

Vệ Thiên Chí mặt trầm xuống:

- Lần này không sao là do may mắn, lần sau thì sao? Nếu như hấn lại gây ra những chuyện khác, thì xử lí thế nào? Tên Đường Kiếp này là người không chịu an phận, nếu cứ mặc cho hấn như vậy, sớm muộn cũng gây ra chuyện lớn. Thư ta đã gửi đi, bây giờ cũng chỉ là báo cho đệ một tiếng, chuyện đã thế này, đệ có nói gì cũng vô dụng!

- Huynh khốn kiếp!

Vệ Thiên Xung giận giữ nói.

- Tiểu thiếu gia.

Đường Kiếp nhắc nhở:

- Đại thiếu gia là đại ca của thiếu gia, không được vô lễ với đại ca như vậy.

- Người còn nói giúp hần?

Vệ Thiên Xung dậm chân tức giận:

- Mẹ ta sắp đuổi người ra khỏi học viện rồi!

Đường Kiếp cười cười:

- Thứ nhất: tiểu nhân chỉ nói giúp đạo lí, mặc kệ thế nào, thiếu gia không thể đối xử với đại ca như vậy được. Thứ hai: Lão gia và phu nhân vẫn chưa đuổi tiểu nhân, thư đã gửi đi, không có nghĩa là chuyện sẽ làm theo lời đại thiếu gia.

Vệ Thiên Chí hừ một tiếng, rõ ràng Đường Kiếp nói chuyện không thêm để ý gì. Dựa vào hiểu rõ phụ thân mình, tin là ông ấy sau khi nhìn thấy thư, nhất định sẽ không giữ Đường Kiếp cái đại họa này ở trong phủ.

Đường Kiếp tiếp tục nói:

- Thứ ba, tiểu nhân đi hay ở lại học viện Tây Nguyệt, Vệ gia bây giờ chưa chắc đã có thể quyết định được.

Vệ Thiên Chí ngẩn người:

- Người nói cái gì?

Đường Kiếp quay đầu lại nhìn Vệ Thiên Chí:

- Đại thiếu gia, tuyển ai vào học đó là chuyện của các đại gia tộc, nhưng học tử sau khi nhập học, chuyện đi hay ở thì lại không do các nhà có thể tùy ý quyết định. Học viện Tây Nguyệt không định đuổi người đi, thì Vệ gia cũng không đuổi được tiểu nhân đi.

Trước khi tiến học tử nhập học, tất cả đều do các đại gia tộc làm chủ, học tử sau khi nhập học, rất nhiều chuyện các gia tộc không tùy ý quyết định được nữa.

Thân phận học tử của Đường Kiếp là dựa vào danh tiếng nhà Vệ gia, nếu Vệ gia không ủng hộ hẳn đi học, họ đích thực có quyền đề xuất với học viện đuổi học Đường Kiếp.

Nhưng loại đề xuất này, học viện cũng có thể từ chối.

Với tình huống như bây giờ của Đường Kiếp, học viện Tây Nguyệt sao có thể đuổi hẳn đi?

Cho nên sau khi nghe được tin này, Đường Kiếp lúc đầu còn kinh ngạc, sau đó cũng không quan tâm nữa.

Con ưng nhỏ lớn rồi, cánh đã cứng rồi, không cần biết mọi người có tiếp nhận điểm này hay không, đây đều là quy luật tất nhiên của vạn vật.

Còn đối với Đường Kiếp mà nói, nếu hẳn thật sự vì thế mà rời khỏi Vệ gia, vậy thì vừa đúng chấm dứt mọi ân oán với Vệ gia, bởi thế mà với cách làm của đại thiếu gia, hẳn một chút cũng không ngại.

Vệ Thiên Chí ngẩn ngơ, hừ nói:

- Học viện giữ người ư? Ta thấy chắc người đang mơ rồi, lại nói nếu học viện đồng ý giữ người lại, Vệ gia ta cũng sẽ dừng mọi giúp đỡ đối với người!

Đường Kiếp cười nói:

- Ta nợ học viện mười vạn tiền, mỗi tháng phải trả lãi không chỉ dừng lại ở số này, chuyện học phí, thì không cần thiếu gia phải phí tâm nữa.

Nghe thấy số này mọi người giật mình.

Chuyện Đường Kiếp nợ nhiều như vậy, người biết không nhiều, đến cả Vệ Thiên Xung sau này mới biết.

Vừa nghe đến số mười vạn đồng, Vệ Thiên Chí cuối cùng cũng hiểu tại sao Đường Kiếp lại quả quyết như vậy.

Làm gì có ai dễ dàng thả một con nợ khổng lồ đi như vậy!

Nhất thời khó thở, Vệ Thiên Chí độc địa nói:

- Vệ gia ta mặc dù không phải gia đình quyền quý gì, nhưng cũng vẫn có chút ảnh hưởng...

- Đại thiếu gia!

Mặt Đường Kiếp biến sắc, nghiêm mặt nói:

- Người không vừa ý với ta, ta có thể hiểu, nếu đuổi ta đi, ta cũng không có gì oán hận. Nhưng nếu chỉ vì đuổi một người hầu học mà điều động binh lực, dùng mọi thủ đoạn, vậy thì không bình thường rồi... Ta và người không thù oán, không đến mức phải đến bước này chứ? Chỉ cần Vệ gia tuyên bố đuổi ta ra khỏi gia tộc, tự nhiên sẽ rũ bỏ quan hệ, học viện giữ hay không giữ ta, thì đều không liên quan đến Vệ gia nữa!

- Người dám nói chuyện với ra như thế?

Vệ Thiên Chí giận giữ.

Đường Kiếp lạnh lùng nói:

- Ta sắp không phải là hầu học của Vệ gia người nữa, còn cần ta phải ôn hòa với người nữa sao?

- Người!

Vệ Thiên Chí bị hấn làm cho tức giận nói không ra lời.

Nói đến đây, không khí như dừng hẳn lại.

Khiến người ta khiếp sợ chính là việc Đường Kiếp hoàn toàn không sợ sự uy nghiêm của Vệ Thiên Chí.

Vệ Thiên Chí giận vô cùng kêu lên:

- Đường Kiếp, đừng quên người bây giờ vẫn là kẻ hầu học cho Vệ gia ta.

Đường Kiếp cười lạnh:

- Cũng không phải của người!

Vệ Thiên Chí giận dữ, nhìn về phía em trai mình.

Vệ Thiên xung gân cổ lên:

- Nghĩ cùng đừng nghĩ nữa! Ta nói rồi, ta sẽ không để Đường Kiếp đi đâu, không có hấn ta bây giờ vẫn còn phải ở học viện mỗi ngày đều đi học, cái gì cũng không phải.

Trong thời gian này, Vệ Thiên Xung đích thực là tiến bộ rất nhiều.

Sắp xếp lúc đầu của Đường Kiếp, dần dần đã hiệu quả rồi, theo như lịch luyện ở đấu trường lần trước, Vệ Thiên Xung đã không giống như lúc đầu nữa, mỗi lần chiến đấu đều sợ không biết phải làm sao, đã dám đối mặt với các loại khiêu chiến và nguy hiểm.

Ngoài ra con rồi mà lúc đầu Đường Kiếp đưa cho Vệ Thiên Xung cũng có lợi không ít.

Thuê theo hợp đồng là chuyện mà hai bên đều có lợi, Đường Kiếp cố nhiên là mượn con rồi ở Hồ Khiếu Cốc để hoàn thành kế hoạch của mình, Vệ Thiên Xung lại dựa vào đây kiếm được hơn một nghìn đồng.

Hơn một nghìn tiền này đổi ra linh dược giúp việc tu luyện, lại có thể tiến thêm một bước nâng cao thực lực.

Trước đó vài ngày Vệ gia lại mua cho hãn một thanh pháp khí Phân Thủy kiếm, khiến thực lực của hãn tăng rõ rệt, cuối cùng trong trận đấu với các học tử cùng khóa đã chiếm được vị trí trên một trăm.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa lên top, nhưng chỉ cần kiên trì trạng thái như bây giờ, sớm muộn sẽ có lúc có tên trong top.

Đợi đến sau này, đám học tử ưu tú như Đường Kiếp tiến vào Linh Hồ, cạnh tranh sẽ giảm đi, thời kỳ hoàng kim của Vệ Thiên Xung rất nhanh sẽ tới.

Có thể đi đến bước này, sự giúp đỡ của Đường Kiếp có quan hệ rất lớn, Vệ Thiên Xung sao lại có thể không cảm kích được?

Vệ Thiên Chí bất đắc dĩ, chỉ có thể chỉ vào Đường Kiếp mà quát:

- Được, để ta xem người có thể kiêu ngạo được bao lâu, đợi thư của cha mẹ ta tới...

Đường Kiếp ngắt lời hãn:

- Đợi thư của Lão gia và phu nhân tới, ta sợ người sẽ càng thất vọng thêm.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Phản Kích

- Cái gì?

Vừa nghe thấy Đường Kiếp nói vậy, Vệ Thiên Chí liền kinh ngạc hô lên.

Đường Kiếp chậm rãi đi đến bên người y rồi dừng lại, nói:

- Đại thiếu gia, người muốn đuổi ta đi, ta cũng không trách người. Ta có thể hiểu được, người làm vậy vì muốn bảo vệ Vệ gia, nhưng mọi chuyện nhất định sẽ không giống như người nghĩ. Ta sẽ nói cho người biết, sau khi phong thư này gửi đến Vệ gia, tại Vệ gia sẽ xảy ra chuyện gì.

Đường Kiếp giơ một ngón tay lên:

- Đầu tiên, lão gia có thể sẽ tin người mà giận tím mặt, quyết định trục xuất ta ra khỏi gia môn, nhưng phu nhân sẽ ngăn lại. Nàng sẽ nói với lão gia rằng, trong số những bạn đồng học tại học viện, ta là học sinh đầu tiên tiến vào Linh Hồ, là người duy nhất đánh vỡ kỷ lục Thiên Ngự Điện trong suốt nghìn năm qua. Nếu đuổi ta ra khỏi gia môn, chẳng khác nào từ bỏ hy vọng tương lai Vệ gia sẽ đạt được vinh quang, cũng chính là để mặc cho những cố gắng đổ ra sông ra biển.

Vệ Thiên Chí hít vào một hơi.

Đường Kiếp lại giơ ngón tay thứ hai lên, nói:

- Thứ hai, học viện sẽ không để ta đi. Cho dù Vệ gia dùng hết thủ đoạn để đuổi ta ra ngoài. Nhưng dựa theo quy định của học viện, tu vi của ta

cũng sẽ không bị phế đi. Rời khỏi học viện, ta vẫn có thể tự mình tu luyện, nhưng e rằng sẽ ôm hận đối với Vệ gia. Vệ gia hao hết tâm tư cho người hầu nhập học, đã không được giúp đỡ mà lại còn tạo ra kẻ thù. Người hiểu biết sẽ không làm chuyện như vậy đấy.

Vệ Thiên Chí rùng mình một cái.

Đường Kiếp tiếp tục giơ ngón tay thứ ba:

- Thứ ba, trong thời gian gần đây, tiểu thiếu gia tiến bộ khá nhanh, chờ tới khi hãn tiến vào Linh Hồ, sẽ rất nhanh tiến vào thí luyện. Thí luyện vô cùng nguy hiểm, nếu thiếu đi một người hầu, hơn nữa thực lực coi như không tệ, lại rất tận tâm theo hầu tiểu thiếu gia. Chắc hẳn đại thiếu gia người đã biết quyết định của lão gia cùng phu nhân rồi, đúng không?

Vệ Thiên Chí không trả lời.

Đường Kiếp thu hồi ba ngón tay, nói:

- Cho nên, việc này sẽ làm cho Vệ gia cãi vã một phen, nhưng cuối cùng chắc chắn lão gia sẽ hủy bỏ mệnh lệnh đã ban ra. Ông ta sẽ viết thư lại cho người. Trong thư khích lệ người làm không tệ, nhưng sẽ nhấn mạnh nói cho người biết rằng, việc Đường Kiếp đã xong, tạm thời không cần làm lớn chuyện, chỉ cần trông chừng hãn, không để cho hãn tái phạm. Phu nhân cũng sẽ viết thư cho người, mắng người là đồ ngu ngốc, ai cần người lo chuyện bao đồng, chỉ cần tu luyện cho tốt là được rồi. Cuối cùng, ta cũng sẽ nhận được thư tự tay phu nhân viết, nói Vệ gia tín nhiệm ta, cũng gửi tới một khoản tiền cho ta tiếp tục tu luyện. Chuyện này rốt cuộc cũng không giải quyết được gì.

Vệ Thiên Chí nghe xong, toàn thân run rẩy, y liên tục lắc đầu:

- Không, không thể nào!

Đường Kiếp vỗ vỗ bả vai y, nói:

- Người có thể không tin, nhưng đến lúc đó người sẽ biết. Người tình tình thận trọng chưa chắc đã nhìn ra đại cục. Người tự giải quyết cho tốt đi.

Vệ Thiên Chí trợn mắt há mồm, chưa kịp phản ứng Đường Kiếp đã xoay người rời đi.

Vệ Thiên Xung từ phía sau vội vàng nói với theo:

- Đường Kiếp, người đừng trách đại ca, hẳn chỉ là...

- Ta biết.

Đường Kiếp cười cười trả lời:

- Đứng từ lập trường của hẳn thì cũng không có gì sai.

- Người hiểu là tốt rồi.

Lúc này Vệ Thiên Xung mới nhẹ nhàng thở ra:

- Nhưng lời nói vừa rồi của người hay tuyệt, hù dọa đại ca tới mức ngẩn người.

- Hù dọa? Người cho rằng ta đang hù dọa hẳn sao?

Đường Kiếp cười nói.

Vệ Thiên Xung ngẩn ngơ:

- Chẳng lẽ lời người nói là sự thật hả?

- Người đó, thật sự là không hiểu mẹ mình!

Đường Kiếp vừa cười vừa ôm chầm Vệ Thiên Xung, nói:

- Đi thôi.

- Đi đâu?

- Còn phải hỏi, đấu trường Thần Binh. Hơn một tháng này ta không ở đây, xem người có lười biếng không.

- Không đi, người đã vào Linh Hồ rồi, ta và người đánh cái quái gì.

- Người có thể khiêu chiến ta.

- Ta nhổ vào, ta mặc kệ đấy.

- Người phải luyện tay nghề. Cũng giống như những học sinh khác, tương lai sẽ có nhiều người tới khiêu chiến, tốt xấu gì cũng phải có chút vốn liếng riêng.

- Ủ, lời này nghe có đạo lý, nhưng người phải ra tay nhẹ nhàng đấy.

- Được rồi, thiếu gia yên tâm, ta cam đoan không đánh vào mặt.

Sau khi đánh với Vệ Thiên Xung một trận tại đấu trường, xác nhận thời gian gần đây, tiểu tử này cũng không lười biếng, lại chỉ cho y một vài vấn đề lúc chiến đấu, Đường Kiếp liền rời khỏi đấu trường, đi tới Linh Diệu Phường.

Lúc này, Thủy phu nhân đang ở Linh Đài Các, thấy Đường Kiếp liền cười nói:

- Còn tưởng người không dám tới gặp ta đây này.

Đường Kiếp mỉm cười trả lời:

- Phu nhân nói đây là chỗ nào, người thấy ta có thể chạy trốn sao?

Nói xong, hắn lấy ra một vật từ bên trong túi, chính là Nhiếp Hồn Trảo của Cố Trường Thanh, đặt ở trước mặt Thủy phu nhân, nói:

- Phu nhân xem vật này trị giá bao nhiêu?

Đây là vật lúc trước hắn giấu đi đấy.

Mặc dù nói đồ vật hắn mang về đều phải sung vào công quỹ của Tây Nguyệt học viện, nhưng hắn cũng không thể không mang về một chút gì làm của riêng. Chỉ cần giá trị của nó không quá lớn, Tây Nguyệt học viện cũng sẽ không so đo với hắn. Bởi vậy, Nhiếp Hồn Trảo và túi Giới Tử này, Đường Kiếp đều là công khai.

Lúc hắn đặt Nhiếp Hồn Trảo ở trên bàn, Thủy phu nhân cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ chậm rãi nói:

- Người giết Cố Trường Thanh mà chỉ đạt được một món đồ chơi này thôi hả?

Đường Kiếp trả lời:

- Người của Ưng đường chạy trốn chết dọc đường, đã dùng vô số pháp bảo. Lúc giết y, trên người y cũng chỉ còn lại một món đồ này thôi. Nếu y có nhiều bảo bối hơn, với chút thực lực của tiểu tử, cũng không phải là đối thủ rồi.

Thủy phu nhân liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Tiểu tử thôi, muốn lừa ta sao? Không phải là người cảm thấy, Tây Nguyệt học viện sẽ nuốt hết thu hoạch của người đấy chứ?

Đường Kiếp cúi đầu trả lời:

- Học sinh sao dám nghĩ như thế.

Thủy phu nhân trả lời:

- Người nghĩ thế nào là chuyện của người, ta cũng không muốn so đo với người. Nhiếp Hồn Trảo này là pháp bảo thành danh của Cố Trường Thanh, giá trị ước chừng mười lăm ngàn linh tiền, ta sẽ thu mười ngàn, người có ý kiến gì không?

- Học sinh không dám, vậy mười ngàn linh tiền kia tính vào ba tháng tiền lãi.

- Được, như vậy đi.

Thủy phu nhân cũng không hỏi Đường Kiếp những chuyện khác, liền lấy đi Nhiếp Hồn Trảo và đưa lại cho Đường Kiếp năm ngàn năm trăm linh tiền.

Cầm số tiền này trong tay, Đường Kiếp cũng không đi mua thuốc mà đi thẳng đến Đoán Kim đài.

Đơn Tín vẫn là người chủ trì tại Đoán Kim đài, chỉ là bây giờ thấy Đường Kiếp đến, Đơn Tín cũng không còn khách khí như trước nữa. Sau khi lạnh lùng nhìn hắn một cái, y liền hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến.

Mấy ngày nay, Đường Kiếp đã quen với chuyện này, cũng không so đo.

Dù sao Đơn Tín cũng được coi là phong độ đấy, khác hẳn với những học sinh kia.

Một đám đều nhìn Đường Kiếp bằng ánh mắt khinh thường, đều xì xào bàn tán.

- Hắn vẫn còn dám vác mặt đến đây à?

- Đúng đấy, nếu không phải được học viễn chiêu cổ, hắn làm sao có thể tới Đoán Kim đài này miễn phí?

- Thân phận đã bị bại lộ, lẽ ra phải đuổi hắn đi mới đúng.

- Đúng đấy. Các người cũng nghe nói rồi đúng không? Tên Đường Kiếp này ở trên khí đạo thường thu thập củi mục, đã phá hủy hơn trăm thanh phế khí, nhưng chưa từng xin một chút tài liệu nào.

- Lại có việc này sao?

- Hai tên phế vật Chu Giai Huy và Lưu Tử Hàm kia nói, tuyệt đối không phải là giả.

- Còn rác rưởi hơn cả hai tên phế vật kia sao? Ha ha, thật là thú vị.

- Đúng thế, nếu không, chỉ dựa vào việc lừa gạt gian lận kia, làm sao hắn có thể đi tới một bước này?

- Hiện giờ hắn cũng đã hiện ra nguyên hình rồi.

Một đám người ồn ào bàn tán, không kiêng nể gì, lại càng không thềm để ý tới Đường Kiếp có nghe được hay không, thậm chí lúc hắn đi qua, đám người này còn cố tình nói to lên.

Đường Kiếp cũng không so đo, trong lòng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, không ngờ có ngày mình bị người gọi là rác rưởi.

Nhưng cuộc sống vốn là thế, mạnh được yếu thua vốn là chuyện bình thường. Một người dựa vào thủ đoạn đặc thù để đạt được tài nguyên và ưu thế, chắc chắn sẽ bị mọi người căm hận và bất mãn.

Hắn có thể lý giải loại cảm xúc này. Bởi vậy, lúc này hắn chỉ cười nhạt, không thềm để ý tới.

Đáng tiếc là mặc dù hãn không để ý, nhưng lại luôn có người muốn tìm hãn gây phiền toái.

Vừa bước chân tới khu vực tinh luyện, một học sinh đã chặn trước mặt hãn, cười lạnh nói:

- Đường Kiếp, người đi đâu vậy?

Đường Kiếp lạnh lùng nhìn đối phương, trả lời:

- Ta không biết người.

- Dương Ngữ Hào.

Tên học sinh kia dùng ngón tay cái chỉ vào chính mình, nói:

- Học sinh năm ba, đạt cấp Linh Hồ.

- Vậy thì sao?

Dương Ngữ Hào cười lớn, nói:

- Làm sao à? Đường Kiếp, loại người như người chính là nỗi nhục của Tây Nguyệt học viện ta, giữ người ở đây chỉ làm bẩn tới thanh danh học viện. Ta khuyên người nên tự động thôi học đi!

Đường Kiếp nhìn xung quanh, thấy mấy đám học sinh kia đều nhìn mình cười lạnh.

Không thể ra tay trong học viện, người nào vi phạm sẽ bị trừng trị nghiêm khắc. Những người này chắc chắn không thể ra tay với hãn, bởi vậy chỉ có cách dùng ngôn ngữ tới đả kích mà thôi.

Nếu muốn đấu võ mồm thì hiển nhiên là đa số thắng thiểu số đấy.

Giờ phút này, Dương Ngữ Hào không ngừng nói ra những lời ác độc, hiển nhiên đã coi Đường Kiếp như một con chó bị rơi xuống nước rồi.

Đường Kiếp thở dài, nói:

- Một trăm linh tiền.

- Cái gì?

Dương Ngữ Hào ngẩn người.

Đường Kiếp lặp lại:

- Một trăm linh tiền, từ nay về sau đừng tìm ta gây phiền toái nữa.

- Người đang nói đùa sao?

Dương Ngữ Hào hừ lạnh, nói.

- Hai trăm.

Đường Kiếp bắt đầu tăng giá.

- Đồ khốn, ta giáo huấn người bởi vì đời học sinh ta quang minh chính đại, muốn dùng tiền thu mua ta...

- Năm trăm.

Đường Kiếp tiếp tục nói.

Năm trăm linh tiền?

Dương Ngữ Hào ngây người ra một lúc, vẫn lắc đầu, chỉ có điều giọng điệu cũng không linh hoạt, sắc bén như lúc trước, mà là yếu ớt nói:

- Người đừng hòng dùng tiền thu mua ta...

- Một ngàn!

Đường Kiếp đã lấy ra một khối linh ngọc từ bên trong túi Giới Tử.

Linh ngọc kia trơn bóng, sáng chói ở trước mặt Dương Ngữ Hào, vừa nhìn qua, trong lòng Dương Ngữ Hào lập tức trở nên run rẩy.

Đây chính là một khối linh ngọc!

Có nó liền tương đương với một lọ linh dược, tiết kiệm được hơn mười ngày khổ tu.

Dương Ngữ Hào nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Y gắt gao nhìn chăm chăm vào linh ngọc, rốt cuộc gật đầu, nói:

- Được!

Nói xong liền giơ tay phải ra đón lấy miếng linh ngọc kia.

Không ngờ đúng lúc này Đường Kiếp lại co rút tay lại, thả miếng linh ngọc vào trong túi.

Dương Ngữ Hào ngây dại một lúc rồi giận dữ gào lên:

- Đường Kiếp, đây là ý gì?

Đường Kiếp lạnh lùng nhìn y, nói:

- Người thực sự nghĩ rằng người trị giá tới một ngàn linh tiền sao? Luôn mồm nói quang minh chính đại, nói ta là nổi sĩ nhục của học viện, hóa ra chỉ cần một khối linh ngọc là có thể thu mua người. Người quả thật là đồ rẻ mạt.

- Người... Người dám đùa giỡn ta!

Dương Ngữ Hào tức giận tới mức toàn thân run rẩy kịch liệt.

- Đùa giỡn người thì có làm sao?

Đường Kiếp đi đến bên người Dương Ngữ Hào, thấp giọng thì thào:

- Ngay cả Tây Nguyệt học viện ta cũng dám đùa giỡn, vậy thì trêu đùa người có cái gì không được? Dám trêu ta sao? Người có biết rằng chỉ cần ta muốn là có thể đùa chết người giống như đùa một con kiến không? Học sinh năm ba? Ta nhổ vào! Cố Trường Thanh còn chết dưới tay ta, người là cái thá gì mà dám kiêu ngạo ở trước mặt ta?

- Người!

Dương Ngữ Hào bị hấn nói một trận, suýt chút nữa thì tức hộc máu, không kìm nổi sự phẫn nộ trong lòng, liền đánh một quyền về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp cũng không tránh, bị một quyền này đập mạnh vào người.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Ước Chiến (Thượng)

Một quyền này vừa nện tới gương mặt của Đường Kiếp, Dương Ngữ Hào lập tức biết không ổn.

Nguy rồi!

Hôm nay y ngẩng đầu như vậy không phải là do tình cờ, mà là kết quả của cuộc thương lượng với đại gia vài ngày trước.

Y đi ra chính là muốn chọc giận Đường Kiếp.

Hoặc là khiến hắn phải nhẫn nhịn để cho mình chế nhạo, hoặc là khiến hắn ra tay với mình. Sau vài lần như vậy, có thể sẽ làm cho Đường Kiếp không chịu nổi, liền uất ức rút đi.

Không ngờ Đường Kiếp lại đứng yên, hơn nữa còn dễ dàng đùa cợt chính mình, làm cho y nhất thời mất đi lý trí.

Nhưng tên phụ trách giám sát học sinh cũng mặc kệ chuyện này, ai dám ra tay sẽ lập tức bị trừ điểm.

Đúng lúc này, một tiếng huýt gió vang lên, một gã giám sát học sinh lao đến, hô lớn:

- Trong học viện không được...

Y còn chưa dứt lời đã thấy Đường Kiếp đá bay lên một cước, đập trúng bụng Dương Ngữ Hào.

Một cước này cực kỳ mạnh mẽ, lập tức đá bay Dương Ngữ Hào ra ngoài, đập vào lò luyện kim loại đánh uỳnh một tiếng, khiến vô số đốm lửa rơi xuống người y. Bị những đốm lửa này nhanh chóng đốt cháy quần áo, y liền kêu lên thất thanh, vội vàng phủi lửa. Giờ phút này, trên người y đã xuất hiện khá nhiều vết bỏng.

Tuy nói có tiên sư ở đây, thương thế này có thể chữa khỏi. Nhưng lần này quả thật là quá mất mặt. Thời khắc này, cả người y giống như một con heo quay, kinh hãi rống to:

- Giám sát, hăn đánh ta, hăn đánh ta.

Một đám học sinh đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn xem, ngay cả gã giám sát kia cũng ngẩn ngơ nhìn về phía Đường Kiếp. Đường Kiếp chậm rãi trả lời:

- Theo quy tắc đệ tử, phạm là người không chủ động tập kích, trước khi giám sát quát bảo ngừng lại, đều có quyền tự vệ, nhưng không được đả thương người.

Vừa nói, hăn vừa nhìn thẳng vào gã giám sát.

Lúc này, gã giám sát kia mới nhớ ra, lúc Đường Kiếp ra tay, mình còn chưa kịp hô dừng lại đấy.

Chỉ sau một giây, dường như y đã nhận ra được điều gì, liền chỉ vào Dương Ngữ Hào, nói:

- Nhưng người đã đả thương hăn!

- Ta không đả thương hăn, chỉ là tự vệ đá văng hăn ra, không ngờ hăn đập vào lò lửa bị bỏng, không liên quan gì tới ta.

Đường Kiếp trả lời.

Nói về quy tắc đệ tử, ở chỗ này có ai biết rõ hơn hẳn?

Đường Kiếp liếc mắt nhìn Dương Ngữ Hào một cái, khinh thường cười nói:

- Đệ tử năm ba...

Học sinh năm ba kia là thứ chó má gì, không ngăn nổi một cước của mình, quả thật là cực kỳ vô dụng.

Đường Kiếp hơi khoát khoát tay về phía Dương Ngữ Hào, sau đó xoay người rời đi.

Một đám người chạy tới muốn dạy dỗ Đường Kiếp một trận, không ngờ bị hắn giáo huấn lại, thời khắc này đều im lặng nhìn hắn bỏ đi.

Vị Đơn Tín kia đi tới nhìn cảnh này một lát rồi hừ một tiếng:

- Một đám rác rưởi!

Nói xong, y cũng đi ra.

Đám học sinh nháo nhác nhìn nhau, cũng lắc đầu giải tán.

- Cứ như vậy là xong rồi sao?

Dương Ngữ Hào bàng hoàng kêu lên:

- Các người đến nói một câu đi, ta bị tên khốn kia đánh!

Y bị mọi người giật dây đi tới gây khó dễ với Đường Kiếp, không ngờ người xui xẻo lại chính là mình. Hơn nữa, Đường Kiếp vẫn sống ung dung thoải mái, điều này khiến trong lòng y cực kỳ khó chịu.

Đáng tiếc, không ai để ý tới y.

Không.

Cũng có một người.

Gã giám sát học sinh kia đi tới, xé tấm bảng trên người Dương Ngữ Hào, nói:

- Là người ra tay trước, theo luật trừ mười điểm, xin lỗi nhé, bạn học.

Xuyên qua nơi giống y hệt lò lửa Đoán Kim đài kia, Đường Kiếp đi vào khu tình luyện.

Hai người Chu Giai Huy và Lưu Tử Hàm đều đang ở bên trong khu tình luyện, vừa thấy hăn, ánh mắt bọn họ nhất thời coi rút lại một chút. Đường Kiếp biết bọn họ đã bán đứng mình cho đám học sinh kia, trong lòng có quỷ.

Nhưng hăn cũng không để ý tới, tự đi tới kho hàng lấy phế khí.

Tên phụ trách trông coi kho hàng đệ tử kia vẫn chưa biết chuyện bên ngoài, nhìn Đường Kiếp đến liền hừ một tiếng:

- Không ngờ lại tới.

Đường Kiếp cũng không thèm để ý tới thái độ của y, chỉ nói:

- Ta muốn hai thanh huyết tể phế khí, càng lớn càng tốt.

- Không có.

Tên đệ tử kia bộ dáng uể oải trả lời.

Đường Kiếp thở dài, biết bọn người này đều thông đồng nhắm vào mình.

Hăn nhìn tên đệ tử kia, nói:

- Dương Ngữ Hào vừa mới biến thành heo nường.

- Cái gì?

Tên học sinh khiếp sợ kêu lên.

- Không tin thì người có thể đi ra bên ngoài nhìn xem.

Đường Kiếp lạnh lùng nói:

- Ta nhắc lại lần nữa, hai thanh huyết tể phế khí! Hoặc là người tìm cho ta ngay bây giờ, hoặc là ta đánh gãy tay người rồi tự đi tìm.

- Người... Người không dám...

Tên học sinh kia khó nhọc trả lời.

Đường Kiếp tóm lấy áo y rồi nhắc lên, quát:

- Ngay cả Tẩy Nguyệt học viện mà ta cũng dám lừa, còn cái gì không dám?

Nói xong, Đường Kiếp đẩy tên học sinh kia sang một bên, sau đó đi về khu tinh luyện.

Mấy phút sau, tên học sinh kia đã ngoan ngoãn đem đến hai thanh phế khí.

Nhìn bộ dạng kinh sợ của y, hiển nhiên là đã biết chuyện của Dương Ngữ Hào. Giờ phút này, y đã cực kỳ sợ Đường Kiếp.

Lúc này, Đường Kiếp cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Đám học sinh này tự cho mình là chính nghĩa, không phân rõ được tốt xấu. Dùng đạo lý giảng cho bọn họ không ăn thua, cách giải quyết tốt nhất vẫn là dùng nắm đấm.

Đáng buồn ở chỗ chính mình từ trước đến nay vẫn thích dùng đầu óc đi giải quyết vấn đề, không ngờ hiện giờ lại bắt đầu đi theo lộ tuyến Bá Vương.

Thôi vậy, đời người vốn là như thế, cuối cùng cũng phải trải qua các kiểu nhân vật mới có tài năng trở thành vua màn ảnh.

Nếu lúc này, Tây Nguyệt học viện muốn mình trở nên ngang tàng một lần, vậy hãn ngang tàng một chút thì có làm sao?

Hắn vừa nghĩ vừa tùy ý ấn một ngón tay xuống.

Binh khí lập tức vỡ vụn, một ít cát bang đã lơ lửng giữa không trung.

Xung quanh cuộc sống của Đường Kiếp là sự xem thường và trào phúng, hắn đã bắt đầu không rung động chút nào rồi.

Ngày nào cũng vậy, buổi sáng Đường Kiếp tu luyện thuật pháp, buổi chiều đi tới Đoán Kim đài tinh luyện phệ khí, đến tối thì tu luyện Thiếu Hải Động Kim Quyết để nâng cao cảnh giới.

Mọi việc cứ lặp đi lặp lại như vậy, đảo mắt đã nửa tháng trôi qua.

Cuộc sống trôi qua yên tĩnh và đơn giản, những chấn động theo thời gian đã dần dần qua đi, tất cả chỉ còn là quá khứ. Đối với Đường Kiếp mà nói, sau khi trải qua sóng to gió lớn, hắn mới nhận ra cuộc sống bình thản trên quý tới mức nào.

Chỉ có điều, đôi khi từ trong đáy lòng hắn bỗng hiện lên một bóng hình xinh đẹp lặng yên, khiến trong lòng Đường Kiếp chột dưng lên một tia gợn sóng.

Trên miếng ngọc bội vẫn không hiện lên tin tức gì.

Điều này làm cho Đường Kiếp cảm thấy hơi thất vọng.

Không phải sau khi Hứa Diệu Nhiên cho mình miếng ngọc bội này, đã nhanh chóng quên mất mình rồi chứ?

Thỉnh thoảng Đường Kiếp cũng muốn gửi thư, hỏi xem dạo này nàng thế nào. Nhưng khi nhìn thấy con hạc giấy duy nhất trong tay, hắn lại không nỡ sử dụng.

Những học sinh khinh thường hắn vẫn coi thường hắn như cũ. Nhưng sau khi bị Đường Kiếp giáo huấn một lần, đã tạm thời không dám đến tìm hắn gây phiền phức. Nhưng Đường Kiếp biết rằng, sớm muộn gì cũng có ngày bọn họ ngóc đầu trở lại.

Bọn họ đang chờ đợi một thời cơ.

Đường Kiếp cũng không thêm để ý tới chuyện này. Mỗi ngày hắn đều tập trung tu luyện, tháng ngày trôi qua tiêu dao yên bình.

Đáng tiếc là không được học viện cung cấp tiện lợi, tốc độ tu luyện của hắn cũng chậm dần. Cũng may có Ly Kinh Luyện Thể, cho nên tốc độ tu luyện của hắn vẫn còn nhanh hơn học sinh ngũ chuyển bình thường rất nhiều, chỉ là không tăng nhanh điên cuồng như lúc trước mà thôi. Cảnh giới càng cao thì lại càng khó tu luyện, theo đó thể chất cũng phải trở nên dững mãnh hơn.

Hiện tại Đường Kiếp vẫn có thể hưởng thụ chỗ tốt mà thân thể này mang lại, nhưng tới khi đạt tới Thoát Phàm cảnh, e rằng hiệu quả sẽ không lớn.

Tuy nhiên, về những mặt khác, Đường Kiếp đã thu hoạch được khá phong phú.

Đó chính là tu hành Bình Tự Quyết.

Tinh luyện trong suốt thời gian dài khiến cho đám cát vàng trong tay Đường Kiếp càng lúc càng lớn.

Ban đầu là kim châm, dần dần trở thành một quả cầu vàng nhỏ, lâu dần, nó đã biến thành một cái nhẫn vàng.

Tiếc là so với binh khí chân chính, nó vẫn quá nhỏ. Cho tới bây giờ, Đường Kiếp cảm thấy mình dùng kim châm là hợp nhất.

Kim châm do cát vàng hóa thành cứng rắn vô cùng, độ sắc bén có thể so với đao kiếm, nếu dùng để đối địch, có thể nói là rất khó phòng bị.

Điều bất lợi duy nhất chính là rất khó có thể khống chế được kim châm bởi nó chịu ảnh hưởng của lực hư không, không thích hợp trong chiến đấu chính diện. Lúc trước, Cố Trường Thanh đã mệt mỏi do phải đánh nhau quá lâu, cho nên hắn mới có cơ hội. Nếu lại có một lần giống như vậy, Đường Kiếp cũng không dám chắc có thể thành công.

Điều khiến Đường Kiếp đau đầu nhất chính là, mặc dù sử dụng phế khí, nhưng hơn năm ngàn linh tiền vẫn là quá ít đối với hắn.

Tài nguyên không đủ chính là vấn đề vĩnh hằng của Tu Tiên giới. Cho dù là Tiên Đài đại năng cũng không dám nói ta có nhiều tài nguyên dùng không hết.

Do đó, Đường Kiếp cũng chỉ có thể hạn chế sử dụng Binh Tự Quyết. Ngoài ra, mỗi ngày hắn đều đi tinh luyện một ít phế khí, tạo thành một chút tài liệu tốt đem đi bán lấy tiền, hình thành một chuỗi tuần hoàn.

Bất kể là như thế nào, trong khoảng thời gian nửa tháng này, cuộc sống của Đường Kiếp cực kỳ đơn giản và phong phú đấy.

Cảnh giới vững bước tăng trưởng, pháp thuật cũng từng bước thuần thục, hắn dùng một trăm ngàn linh tiền mua thuốc để gia tăng tiềm lực thể chất. Trong lúc vô tình, thể lực của Đường Kiếp đã trở nên đầy đủ và nâng cao hơn xưa.

Bây giờ hắn không đi tới đấu trường nữa, chỉ thỉnh thoảng đi tới bảy Thiên Điện rèn luyện bản thân một chút mà thôi, không lộ ra ngoài, không ai biết thực lực của hắn đã tới mức nào rồi.

Cả chiều nay hắn ở lại Đoán Kim đài.

Khi màn đêm buông xuống, Đường Kiếp đứng dậy rời đi.

Vừa trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp đã nhìn thấy một người đang đứng đợi hắn ở trước cửa.

Áo trắng bông bành.

- Thích Thiệu Danh?

Đường Kiếp hơi ngạc nhiên.

Sao y lại đứng ở trước cửa nhà mình?

Xem bộ dạng y như vậy, chắc chắn là có chuyện rồi.

- Đường Kiếp!

Vừa nhìn thấy Đường Kiếp trở về, Thích Thiệu Danh liền quát lớn:

- Ta muốn giao thủ với ngươi.

Đường Kiếp nhíu mày, nói:

- Ý ngươi là gì? Ngươi cũng cảm thấy ta đê tiện, muốn giáo huấn ta sao?

- Đừng đánh đồng ta với lũ ngu xuẩn kia!

Thích Thiệu Danh nói:

- Ta tìm người không phải là vì những chuyện người đã làm, mà là muốn đánh với người một trận, xem ai mạnh hơn.

- Sao?

Đường Kiếp ngẩn ngơ:

- Thi đấu với ta?

Thích Thiếu Danh trả lời:

- Đúng vậy! Từ lúc nhập học tới nay, ngoài An Như Mộng ra, không đệ tử học viện nào được Thích Thiếu Danh ta để vào mắt. Người khác nói ta thiên tư xuất chúng, tu hành sắc bén. Ta lại càng muốn một con đường tu hành riêng, mỗi một bước đi đều phải khổ tu thuật pháp, tăng cường chiến lực, tuyệt đối không thể trở thành một cái thùng rỗng không có thực lực.

- Đó là lý do cho tới lúc này người vẫn không tiến vào Linh Hồ hả?

Đường Kiếp hỏi.

Với thiên phú của Thích Thiếu Danh, theo lý đã sớm tiến vào Linh Hồ rồi, vậy mà bây giờ vẫn không có động tĩnh gì, hiển nhiên là bởi vì nguyên nhân kia.

- Đúng vậy! Ta vốn định tiến nhập Linh Hồ, đứng đầu bảy bảng tại bảy Thiên Điện.

- Đứng đầu bảy bảng tại bảy Thiên Điện?

Đường Kiếp hơi kinh ngạc.

Tham vọng của Thích Thiếu Danh quá lớn đấy. Chính mình có công pháp Bình Chủ, lại đạt được rất nhiều chỗ tốt, cũng chỉ đứng đầu được một

bảng. Không ngờ tên này lại muốn đứng đầu cả bảy bảng tại bảy Thiên Điện.

Đường Kiếp lập tức hiểu ra, nói:

- Người đầu tiên người muốn đánh bại là ta hả?

Theo ghi chép tại Thiên Ngự Điện, Thích Thiếu Danh đuổi theo Đường Kiếp rất nhanh. Đường Kiếp cũng từng cảm thấy kỳ quái, sao y nỗ lực học thuật pháp phòng ngự như vậy làm gì, lúc này biết rõ mục đích của Thích Thiếu Danh, hẳn mới bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra mình chính là mục tiêu đầu tiên mà y muốn đánh bại.

Từ sau khi kỷ lục Thiên Ngự Điện bị phá bỏ, Thích Thiếu Danh hoàn toàn tuyệt vọng, có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua Đường Kiếp. Giấc mộng đứng đầu cả bảy bảng của y bị phá nát, khiến y mất hết tự tin.

Đường Kiếp không ngờ hôm nay y lại tìm đến mình.

- Ta muốn đánh với ngươi một trận, xem ngươi mạnh như thế nào.

Thích Thiếu Danh nghiêm mặt nói.

Đường Kiếp biết rõ bây giờ mình đã trở thành tâm ma của Thích Thiếu Danh, là rào cản lớn nhất trên con đường tu hành của y.

Nếu thành tích của y tại Thiên Ngự Điện kém mình, tốc độ tu luyện của y cũng sẽ chậm lại. Y cũng chỉ có cách chiến thắng trong thực chiến, thông qua việc đánh bại mình để lấy lại niềm tin mà thôi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ước Chiến (Trung)

Lại nói tiếp, tuy bọn họ một người là Linh Hồ, một người là Linh Tuyền, nhưng trên thực tế, thực lực lại không chênh lệch quá lớn. Lấy thiên phú của Thích Thiếu Danh, cộng thêm một năm khổ tu của y, hoàn toàn có khả năng đánh bại Đường Kiếp đấy.

Nghĩ đến việc giao thủ cùng với đệ tử có thiên phú đứng đầu học viện, ý chí chiến đấu trong lòng Đường Kiếp cũng bùng cháy.

Hắn gật đầu nói:

- Được!

Dứt lời, hai người liền cùng nhau đi đến đấu trường Thần Binh.

Lúc này ở đây không có nhiều người lắm, lại là cấp bậc thấp khiêu chiến cấp bậc cao, cho nên hai người lập tức được sắp xếp vào cùng một chỗ.

Trong phòng đấu, Thích Thiếu Danh rút trường kiếm ra, kiếm quang như nước mùa thu, chỉ vào Đường Kiếp phía xa. Y nói:

- Kiếm tên Thu Thủy, là bảo kiếm gia truyền của ta, tuy là thuật khí nhưng lại vô cùng sắc bén, trận chiến này ta sẽ dốc hết toàn lực để giành thắng lợi. Đường Kiếp, ngươi cũng đem ra tất cả thực lực đến đây đi!

- Đương nhiên, đã muốn chiến, vậy thì sẽ liền chiến đấu thống khoái!

Đường Kiếp vừa giơ Đoạn Tràng Dao lên vừa trả lời.

Hai người nhìn nhau rồi cùng hô lên một tiếng. Thích Thiều Danh vung cánh tay lên, kiếm Thu Thủy lướt đi một đạo hàn quang, đâm thẳng về phía Đường Kiếp. Đạo hàn quang này mang theo một phiến ảo ảnh thủy quang.

Hàn Quang Phân Ảnh kiếm!

Thích Thiều Danh quả không hổ là học sinh có thiên phú đứng đầu. Hàn Quang Phân Ảnh kiếm ở trong tay y, kiếm khí tung hoành, sắc bén vô song. Hiển nhiên y đã nắm giữ được tính túy của Hàn Quang Phân Ảnh, phát huy thuật pháp này tới cực hạn rồi. Thời khắc này thấy một kiếm chém tới, Đường Kiếp liền quát lên một tiếng rồi huy động Đoạn Tràng Dao. Một đạo quang sắc bén cũng phóng ra, đụng thẳng vào kiếm quang kia.

Đao kiếm tương giao, chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, kiếm Thu Thủy đã tạo nên một chút ánh sáng, xuyên qua đao phong của Đoạn Trường, trực tiếp lao về phía Đường Kiếp.

Đường Kiếp buộc lòng phải lui về phía sau. Đúng lúc này, Thích Thiều Danh điểm nhẹ mũi chân, cả người bay lên. Kiếm Thu Thủy liên tục phóng ra mười hai đạo kiếm quang, vây xung quanh Đường Kiếp.

Đây chính là chỗ ảo diệu của Hàn Quang Phân Ảnh.

Kiểm quang do người khác liên kích tạo thành, hầu hết đều là hư chiêu.

Nhưng thuật pháp Hàn Quang Phân Ảnh kiếm lại khác. Lấy linh khí ngưng kết tạo thành công kích, từng cái đều là thực chiêu, đây cũng là nguyên nhân nó tên là phân ảnh.

Mười hai kiếm liên tiếp vây xung quanh Đường Kiếp. Kiếm khí như nước, chỉ một kích này thôi cũng đã thể hiện được thực lực cường đại của thiên tài đệ nhất Tây Nguyệt rồi.

Cùng lúc đó, Đường Kiếp quát lên một tiếng, Đao Trường Đạo lập tức vẽ một đường tại hư không, quỹ dị hơn chính là một đao này đã chém lên một đao kiếm quang.

Kiếm kia là do linh khí thấy kiếm ngưng kết mà thành. Sau khi bị một đao của Đường Kiếp chặt đứt, nó lập tức hóa thành vô số quang ảnh, trong chớp mắt liền biến mất. Trận pháp mười hai đao kiếm của Thích Thiếu Danh lập tức xuất hiện một lỗ hổng. Trong tích tắc, ánh đao đã lao thẳng về phía Thích Thiếu Danh.

Trảm Phong Đao!

Lấy công đổi công!

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang.

Hai đao nhân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Trên người bản thân Đường Kiếp vốn có ánh sáng lóe lên. Mười một ánh kiếm đánh vào Vô Tướng Kim Thân của hắn và trên Ngưng Thủy dập dờn ra kiếm hoa Xung Thiên. Trên khuỷu tay của Thích Thiếu Danh cũng xuất hiện một tấm lá chắn nhỏ màu đen, trên người cũng xuất hiện một vòng bảo hộ màu bạc do linh khí ngưng kết mà thành.

- Huyền Quy Thuần, Ngân Quang Tráo.

Đường Kiếp lăm băm nói.

Thành tích đứng thứ hai tại Thiên Ngự Điện khiến Đường Kiếp sớm biết được Thích Thiếu Danh chắc chắn có pháp thuật hộ thể hùng mạnh.

Hai người cùng đối chiêu, nhìn bề ngoài có vẻ rất dễ chịu, nhưng ngay sau đó, bọn họ đồng thời phát ra một tiếng hừ nhẹ đau đớn.

Trên người Đường Kiếp đã xuất hiện hơn mười một vết thương nhỏ. Trên Huyền Giáp Thuần ở khuỷu tay Thích Thiếu Danh cũng xuất hiện một vết rách, tại ngực y cũng đang rỉ máu.

Thiếu Hải Động Kim Quyết!

Công kích lấy Thiếu Hải Động Kim Quyết làm cơ sở phát động, nhất định là có được thuộc tính phá giáp, xưa nay đều sắc bén vô cùng.

Hai người này đều học Thiếu Hải Động Kim Quyết và cũng đều sử dụng đồng bộ pháp thuật Thiếu Hải Động Kim Quyết, bởi vậy bọn họ cùng phá giáp. Mặc dù đối phương có thêm phòng ngự, nhưng vẫn có thể tạo thành một chút tổn thương.

Nhưng nếu nhìn vào vết thương mà nói thì uy lực Trảm Phong Dao của Đường Kiếp rõ ràng mạnh hơn. Thích Thiếu Danh bị thương quá nặng. Sau khi một chiêu này đụng nhau, Thích Thiếu Danh đã lập tức rơi xuống thế hạ phong.

Thời khắc này, hai người nhìn nhau rồi cùng hô lên một tiếng.

Thân hình của Thích Thiếu Danh chợt lóe lên, tốc độ di chuyển cực nhanh.

Phù Quang Lực Ảnh thuật!

Đẳng cấp thân pháp của Phù Quang Lực Ảnh thuật này không bằng Tử Điện Túng Thân Pháp. Nhưng vào giờ khắc này, Thích Thiếu Danh sử dụng nó, chỉ thấy cả phòng đều là thân ảnh của y, tạo thành vô số ảo giác. Hiển nhiên, y đã luyện thuật pháp này đến mức lư hỏa thuần thanh, thậm chí tốc độ còn vượt qua Tử Điện Túng Thân Pháp của Đường Kiếp.

Ở bên trong ảo ảnh đầy trời này, chỉ thấy vô số Thích Thiếu Danh đồng thời huy kiếm. Mỗi một ảo ảnh đều chém ra mười hai kiếm. Kiếm quang

trở nên hùng mạnh mãnh liệt, hình thành một trận thủy triều kiếm quang, khiến trong lòng Đường Kiếp cực kỳ kinh hãi.

Bởi vì mỗi đạo kiếm quang này đều là công kích thật sự!

Hắn thật sự không ngờ Thích Thiếu Danh có thể đạt tới trình độ này. Sau khi Phù Quang Lược Ảnh kết hợp với Hàn Quang Phân Ảnh Trảm, không ngờ lại tạo thành sát chiêu cường đại như thế.

Thời khắc này, kiếm quang đầy trời cuộn cuộn lao về phía Đường Kiếp, Đường Kiếp cũng biết lúc này mình không được phép giữ lại bất kỳ thủ đoạn nào. Hắn vùng mạnh Đoan Tràng Dao một cái, chính diện đón lấy thiên kiếm của Thích Thiếu Danh.

Chính là Thần Đình Thiên Biến!

Mặc dù Trảm Phong Dao công kích rất mạnh, nhưng lợi công bất lợi thủ, cách tốt nhất vẫn là sử dụng Thần Đình Thiên Biến thay đổi thất thường, có thể áp dụng cho nhiều loại hình thức.

Lúc này, đao quang và kiếm quang va chạm kịch liệt, lại nhắc lên một mảnh linh triều một lần nữa. Kiếm quang bao phủ ánh đao, mãnh liệt đánh tới Đường Kiếp.

Đường Kiếp biết ngay không ổn. Tuy Thần Đình Thiên Biến có thể áp dụng rộng rãi, nhưng rốt cuộc trình độ của nó vẫn không đủ, thật sự là kém xa một kích kết hợp giữa Hàn Quang Phân Ảnh Trảm và Phù Quang Lược Ảnh của Thích Thiếu Danh.

Không xét tới giá tiền, chỉ riêng về hiệu suất đã chính thức bị áp đảo rồi.

Trong lần va chạm này, Đường Kiếp hoàn toàn đại bại. Kiếm triều cuốn tới, uyển một tiếng, lập tức cuốn Đường Kiếp bay lên giữa không trung.

Vô số mũi nhọn mãnh liệt bắn tới. Giờ phút này, toàn thân Đường Kiếp đã xuất hiện rất nhiều vết máu.

Mặc dù có Vô Tướng Kim Thân bảo vệ, nhưng đối mặt với kiếm triều khủng bố cùng đặc hiệu phá giáp của Thiếu Hải Động Kim Quyết, hẳn cũng bị thương không nhẹ.

Hiệp hai cuộc chiến này, Đường Kiếp chính thức thảm bại.

Thích Thiếu Danh xoay người một cái rơi xuống đất, nhìn về phía Đường Kiếp, ngạo nghễ nói:

- Thế nào?

- Không tồi.

Đường Kiếp lau vết máu trên miệng, nói:

- Không hổ là đệ tử đồng kỳ số một, không ngờ có thể kết hợp thân pháp và kiếm pháp hoàn mỹ như thế, hơn nữa còn chế tạo phân thân cực kỳ mạnh mẽ, cùng loại với Phân Thân Trảm kích... Nhưng đây không phải là phân thân thuật chân chính, cho nên chắc hẳn ngươi cũng đã tiêu hao không ít linh khí đấy.

Thích Thiếu Danh ngậy ra một lát, rốt cuộc cũng gật đầu, nói:

- Đúng vậy. Tuy chiêu này linh hoạt sắc bén, nhưng tất cả linh khí tiêu hao đều xuất phát từ bản thể, hơn nữa càng lúc càng tiêu hao nhiều hơn. Một kích này tiêu hao tới hơn một trăm tám mươi điểm linh dịch.

Một lần công kích của Hàn Quang Phân Ảnh Trảm làm tiêu hao mười điểm linh dịch, Phù Quang Lược Ảnh là sáu điểm linh dịch, có thể biến hóa ra nhiều nhất là chín tàn ảnh.

Thích Thiếu Danh lấy tàn ảnh phát ra Hàn Quang Phân Ảnh Trảm, tương đương với một lần chém ra mười ghi điểm ảnh trảm, uy lực gia tăng mãnh liệt, bởi vậy tiêu hao cũng lớn hơn rất nhiều.

Hắn hiện tại mới chỉ là Linh Tuyền học sinh, chỉ có tầm một ngàn giọt linh dịch mà thôi. Một kích kia đã tiêu hao tới gần hai trăm linh dịch, nếu toàn lực ứng phó thì cũng chỉ có thể đánh ra năm lần.

- Lợi hại, lợi hại.

Đường Kiếp gật đầu.

- Không có mấy người học sinh đồng kỳ có thể kháng trụ công kích như vậy rồi. Thích Thiếu Danh, người quả là học sinh đồng kỳ thiên phú nhất. Ta không phục người Ngọc Môn cửu chuyển, nhưng ta phục người có thể tu luyện thuật pháp tới một bước này.

Dứt lời, Đường Kiếp liền giơ ngón tay cái ra.

Lời khen này của hắn thật sự xuất phát từ nội tâm, khiến Thích Thiếu Danh cũng phải ngây ra một lúc.

Nhưng ngay lập tức, y liền tức giận nói:

- Người đang châm chọc ta sao? Ta còn chưa thắng mà.

Tuy Đường Kiếp bị thương nhưng vẫn còn đứng vững. Chưa đánh ngã được hắn, đương nhiên không thể tính là thắng rồi.

Đường Kiếp cười cười, lắc đầu:

- Cần gì phải đánh ngã được ta mới tính là thắng. Bây giờ ta nhận thua chẳng lẽ không được sao?

Tuy phân ảnh trăm của Thích Thiếu Danh khủng bố, nhưng vẫn còn kém xa Kim Ưng Trảo của Cố Trường Thanh.

Với tố chất thân thể của Đường Kiếp lúc này, đừng nói là chỉ một cú đánh, ngay cả khi y dùng toàn bộ năm kích, Đường Kiếp cũng chỉ cần một khoảng thời gian rất ngắn là có thể khôi phục.

Trong trận chiến đấu này, Thích Thiếu Danh có thể áp chế Đường Kiếp ngay từ đầu, nhưng đến cuối cùng, người thua cuộc lại chính là y.

Một trăm ngàn linh tiền mang đến cực nhiều chỗ tốt, không phải là Thích Thiếu Danh có thể tưởng tượng được đấy. Muốn áp chế Đường Kiếp ở trong trận quyết đấu chính diện, y cần phải rèn luyện ít nhất là hai năm nữa thì mới có thể.

Tiếc rằng lời này khó nói, Đường Kiếp cũng chỉ có thể hy vọng Thích Thiếu Danh biết khó mà lùi.

Nhưng sự thật lại khiến hãn thất vọng.

Thích Thiếu Danh hiển nhiên không nhận ra điều anfy.

Y giờ Thu Thủy kiểm lên, nói:

- Người đang sỉ nhục ta sao? Mau lấy ra tất cả thực lực đi.

Mẹ kiếp.

Trong lòng Đường Kiếp oán thầm.

Hãn có thể không so đo thắng thua nhưng lại càng không thể vì đối phương mà để mình bị y đánh thành chó. Đường Kiếp đành chỉ tay về phía Thích Thiếu Danh, nói:

- Người thật sự là chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định. Thôi được, có vài người cần thắng lợi để được khích lệ, nhưng có vài người lại cần thất bại để tỉnh táo. Thích Thiệu Danh, mặc dù người là thiên tài nhưng lại quá kiêu ngạo. Ta thấy người kiêu ngạo tới mức tẩu hỏa nhập ma rồi. Đã như vậy, ta sẽ cho người tỉnh táo một chút.

Nói xong lời này, trong mắt Đường Kiếp đã dâng lên chiến ý mãnh liệt, huyết khí trong cơ thể bốc lên, lực lượng đã dần dần nâng cao.

Trong nháy mắt này, Thích Thiệu danh đã cảm nhận được sự thay đổi của Đường Kiếp.

Đường Kiếp lúc này khác lúc trước hoàn toàn. Hắn đứng yên tĩnh ở nơi đó giống như một ngọn núi lớn, thâm thúy như vực sâu, làm cho người ta không thể nhận ra diện mạo thật của hắn.

Thích Thiệu Danh rung mình, thu trường kiếm về, tay trái bấm ấn pháp. Thích Thiệu Danh quát lớn:

- Phong Hành thể, Hàn Băng chương.

Theo tiếng quát này, thân hình của Thích Thiệu Danh bắt đầu cử động, tốc độ lần này còn nhanh hơn lúc trước. Tay trái y đẩy về phái trước, một luồng khí tức hàn băng chợt trào ra, tràn ngập về bốn phương tám hướng.

- Thì ra là Phong Hành thể.

Đường Kiếp khẽ lẩm bẩm.

Phong Hành Thể cũng giống như Vô Tướng Kim Thân, đều là một loại thuật pháp cường thể. Phong Hành Thể kết hợp với Phù Quang Lực Ảnh khiến tốc độ trở nên nhanh hơn, đồng thời cũng có thể giảm bớt lực và có hiệu quả phòng ngự rất tốt. Đây là một trong những thuật pháp cấp thấp xuất sắc nhất, cực kỳ khó tu luyện.

Thích Thiếu Danh có thể luyện đến trình độ này, hiển nhiên y đã mất rất nhiều công sức đấy.

Thích Thiếu Danh tiến công sắc bén, thân pháp mau lẹ, lực phòng ngự cũng hùng mạnh, tốc độ phóng ra thuật pháp cũng mau lẹ vô cùng. Quả nhiên y đã tính toán chu đáo, khó trách y lại tự phụ như thế, muốn trở thành người đứng đầu bảy bảng tại bảy Thiên Điện trước khi tiến vào Linh Hồ.

Đáng tiếc, mặc dù y là thiên tài nhưng mong muốn lại vượt qua thực lực của y, rốt cuộc vẫn chưa đứng đầu một bảng nào. Tuy tên y luôn nằm trong top mười tại bảy Thiên Điện, nhưng vẫn chưa lại không có duyên đứng đầu bảng.

Lý tưởng và sự thật cách xa như thế, cũng khó trách y lại khó chịu như vậy, liền tìm tới Đường Kiếp đòi đánh cùng một trận.

Đường Kiếp không biết trước khi tìm tới mình, y đã tìm đến người nào khác chưa. Nhưng hôm nay y tìm tới mình, nhất định là một sai lầm lớn.

Thời khắc này, Hàn Băng chương đã được đẩy đi, toàn bộ căn phòng nhỏ đều là Khí Bắn Sương khiến tốc độ của Đường Kiếp chậm lại. Thích Thiếu Danh lại đến gần, kiểm quang điểm ra một tia hàn quang.

- Lạc Tinh kích!

Lúc này đây, y không dùng Hàn Quang Phân Ảnh Trảm.

Hàn Quang Phân Ảnh Trảm thích hợp cho quần chiến, khả năng trúng đích cao, nhưng vấn đề lớn nhất của nó chính là khả năng sát thương quá thấp.

Nhưng Lạc Tinh kích lại tương tự như Trảm Phong, đều là kiếm thuật công kích hùng mạnh, đồng thời cũng có thể phát huy ra đặc điểm phá giáp của Thiếu Hải Động Kim Quyết.

Đổi mặt với tia tinh quang kia, Đường Kiếp liền vùng Đao Trường Đao lên, lại đánh một Trảm Phong ra.

Ánh đao tinh quang đụng vào nhau, điểm tàn sao này ầm một cái đã tiêu tan, bị một kích của Đường Kiếp đập nát.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ước Chiến (Hạ)

Thích Thiếu Danh còn chưa kịp phản ứng thì Đoạn Trường Dao đã chém thẳng về phía y. Thích Thiếu Danh cực kỳ kinh hãi, thân hình quay tít một vòng, cố gắng né tránh một đạo kia.

Nhưng y vừa mới né tránh, Đường Kiếp đã nghiêng người tiến lên, tay trái nhanh chóng phóng ra một đạo châm vào giữa cánh tay Thích Thiếu Danh.

Chính là Nguyên Khí châm.

Lần này không phải là chiến đấu sống còn cho nên hẳn không dùng Ngân Tiêu châm.

Nếu như dùng châm đó, Thích Thiếu Danh khó có thể giữ được cánh tay kia.

Tuy vậy nhưng lúc này cánh tay của Thích Thiếu Danh cũng khá đau nhức. Y nổi giận gầm lên một tiếng, lại đâm Lạc Tinh ra.

- Vô dụng!

Đường Kiếp cũng gào lớn, đánh ra Trảm Phong lần thứ hai, thế công vô biên, đánh nát công kích của Thích Thiếu Danh dễ dàng như bẻ gãy cành khô.

Tuy hẳn không có nhiều thuật pháp như Thích Thiếu Danh, cũng không nhanh và linh động như y, nhưng Trảm Phong đao có thể tự phát huy lực

lượng, mỗi một đao đánh ra đều mang theo nguồn lực lượng vô biên của hân.

Thời khắc này, Đường Kiếp dùng lực lượng mạnh mẽ của mình phát động Trảm Phong. Quả nhiên, bất kể là công kích gì cũng đều bị một đao này chém giết. Ít nhất thì Thích Thiếu Danh sử dụng Phù Quang Lực Ảnh kết hợp với Phân Ảnh Trảm cũng không thể đối phó lại đây.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, hai người liên tục công kích lẫn nhau. Thích Thiếu Danh kinh hãi nhận ra, tất cả công kích của mình đều bất lực ở trước mặt Đường Kiếp. Cuồng đao kia phóng ra một nguồn lực triều xung thiên. Thậm chí, băng sương do Hàn Băng chưởng tạo ra cũng không thể cản trở Đường Kiếp nửa bước.

Mỗi bước hân đạp xuống đều có thể nghe được tiếng băng sương vỡ vụn trong không khí loang lổ.

Đường Kiếp giống như một con mãnh hổ xuống núi. Đao phong chợt cuốn xuống, đao pháp mạnh mẽ thoải mái. Trảm Phong Đao liên tục bổ xuống trái một đao, phải một đao, dễ dàng tung hoành về phía trước. Thích Thiếu Danh dù rất muốn nhưng cũng không thể đỡ nổi.

Thời khắc này, hàn băng gần như không còn, Lạc Tinh nhiều điểm như không có gì, Phong Hành Thể dù nhanh nhưng rốt cuộc vẫn không thể chạy ra khỏi căn phòng nhỏ bé này. Tuy Phù Quang Lực Ảnh hoa lệ, nhưng một đao của Đường Kiếp trảm xuống ảo ảnh kia lại không một chút lưu tình.

Thể lực của Thích Thiếu Danh giảm mạnh, chiến ý cũng chùng xuống, khắp nơi đều là đao phong của Đường Kiếp. Mỗi một đao như một ngọn núi lớn đè xuống, khiến Thích Thiếu Danh cảm thấy gần như không thở nổi.

Trong lòng y cực kỳ hoảng sợ, nhưng cuối cùng vẫn phát động ra sở trường của mình, Phù Quang Phân Ảnh Trảm pháp thêm một lần nữa.

Kiểm triều quay cuồng, rốt cuộc cũng ngăn trở được Đường Kiếp, đánh bay hẳn lên giữa không trung.

Nhưng sau khi rơi xuống đất, Đường Kiếp chỉ nhổ ra một ngụm máu, sau đó đã lập tức cười mỉm đứng lên.

Đường Kiếp nhìn về phía Thích Thiếu Danh, hỏi:

- Người còn có thể đánh ta mấy lần nữa? Hai lần? Ba lần?

Thích Thiếu Danh run rẩy, lắc đầu kịch liệt:

- Điều này sao có thể?

Y rất hiếm khi sử dụng Phù Quang Phân Ảnh Trảm này bởi vì uy lực của nó quá lớn. Nếu dùng chiêu này đi đối chiến với học sinh, e rằng có thể làm cho kẻ đó tử vong.

Không thể tin được, Đường Kiếp đã trúng Phù Quang Phân Ảnh Trảm tới hai lần, vậy mà vẫn có thể đứng vững.

Điều này khiến cho y cảm thấy bản thân gần như phát điên lên rồi.

Thời khắc này, Thích Thiếu Danh đã không còn chú ý tới hậu quả nữa. Phù Quang Phân Ảnh Trảm của y lại ầm ầm đánh lên người Đường Kiếp.

Liên tiếp hai kích!

Đây là hai kích cuối cùng mà y có thể đánh ra. Vào lúc này, y đã thi triển hết toàn bộ thực lực. Nếu đối lại là học sinh khác, e rằng đã chết tại chỗ rồi.

Nhưng Đường Kiếp vẫn đứng vững như một ngọn núi lớn.

Đối với Đường Kiếp, Thích Thiếu Danh không có thù hận mà chỉ là không phục.

Y chỉ muốn thắng!

Mặc dù y là thiên tài nhưng lại càng là một thiếu niên tâm cao khí ngạo.

Y không phục!

Thắng bại lúc này đã rõ, nhưng giờ khắc này, trong lòng y vẫn ngập tràn tham vọng đánh thắng người kia.

Ta muốn thắng!

Thích Thiếu Danh điên cuồng hô hoán ở trong lòng. Vào thời khắc này, mũi kiếm phát huy đến mức tận cùng, linh khí nhanh chóng được thúc giục, toàn bộ căn phòng nhỏ đều là thân ảnh của y. Thậm chí, ở bên trong kiếm triều bạo cuốn, dường như kiếm quang kia còn mang theo một tia uy lực của Thoát Phàm Cảnh

Dưới công kích khủng bố mãnh liệt này, ngay cả Đường Kiếp cũng bị đánh bay lên, máu tươi cuồn cuộn phun.

Lòng Ngưng Thủy dập tắt, ngay cả Vô Tướng Kim Thân cũng thể chịu nổi, điên cuồng hấp thu linh khí từ trong cơ thể hãn để duy trì.

Cho tới khi bóng người tiên tán, kiếm triều biến mất, thân thể của Đường Kiếp mới từ không trung rơi thật mạnh xuống mặt đất.

Khấp người hãn là vô số những vết kiếm, thoát nhìn còn không thể tìm được chỗ nào vẫn còn đầy đủ da thịt.

Nhìn thấy cảnh này, Thích Thiếu Danh kinh hãi tột cùng. Lúc này y mới ý thức được, có khả năng mình đã giết người.

Nhưng ngay sau đó, ý niệm sợ hãi này đã liền biến mất.

Bởi vì Đường Kiếp đã xoay người nhảy lên, đập mạnh một cước xuống mặt đất. Lúc này hắn giống như một con trâu đực, điên cuồng lao về phía Thích Thiếu Danh.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, thậm chí Thích Thiếu Danh còn chưa kịp hồi phục tinh thần thì đã thấy Đường Kiếp vọt tới bên người.

Một cú đấm mạnh mẽ đánh tới. Lúc này Thích Thiếu Danh đã mất đi Ngân Quang Tráo và Phong Hành Thể. Một quyền rắn chắc này đánh thẳng vào mặt Thích Thiếu Danh, trúng vào giữa mũi, khiến cho mặt y chảy dài máu tươi, cả người ngã bay ra ngoài.

- Không!

Thích Thiếu Danh phần nộ điên cuồng hét lên, tuyệt vọng như người sắp bị mất mạng.

Một quyền này của Đường Kiếp đã đập nát hoàn toàn khát vọng thắng lợi của y, đập nát một chút tôn nghiêm cuối cùng trong lòng y.

Đường Kiếp cũng không khách khí, vẫn tiếp tục xông tới nện Thích Thiếu Danh thêm một quyền, nói:

- Đồ khốn khiếp, dám đánh liên tiếp hai phát, chẳng lẽ ngươi không biết chuyện này thật sự có thể sẽ giết chết ta sao? Chỉ vì muốn thắng mà ngươi không thèm đếm xỉa tới hậu quả hả?

Phịch!

Một quyền này đánh bay Thích Thiếu Danh ra ngoài. Đây là Đường Kiếp đã thu lại vài phần lực, bởi hắn biết rõ Thích Thiếu Danh không thể chịu được một kích toàn lực của mình.

Tiếp đó, hấn lại đá một cước vào thắt lưng của Thích Thiếu Danh, nói:

- Thích Thiếu Danh, người là thiên tài nhưng lại quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức tự cho mình là đúng! Đứng đầu bảy bảng tại Bảy Thiên Điện sao? Người coi những người khác thành cái gì? Người cảm thấy nếu không để đứng đầu bảng thì sẽ bị người khác xem thường sao? Người thử nói xem, rốt cuộc có ai trong học viên này khinh thường người? Mặc dù người không đứng đầu bảng, nhưng trong số mười người đứng đầu bảy Thiên Điện luôn có tên người. Ngoài người ra, còn ai có thể làm được điều này? Mọi người đều biết người là thiên tài, không một ai dám coi thường, nhưng người lại tự khinh thường chính mình. Không đạt được mục tiêu, đã cảm thấy không cam lòng, đạt tới cảnh giới chậm hơn ta thì càng cảm thấy không phục. Người không phải là đang cố gắng cầu tiến, mà chỉ là tự cao tự đại, coi tất cả mọi người như cáu bẩn dưới lòng bàn chân, không cam lòng bị người dè dặt quá một đầu mà thôi.

Thích Thiếu Danh tức giận gào lên:

- Người biết cái gì? Người có biết lưng đeo danh thiên tài, thân phải gánh vác nặng nhọc tới mức nào không? Người có biết có bao nhiêu người đang nhìn vào người không? Có bao nhiêu người đang chờ người. Nếu người hơi có biểu hiện không tốt, lập tức sẽ đưa tới vô số lời chê cười, nói là thiên tài chó má gì. Những tiếng châm biếm kia người chưa từng nghe qua, người không bao giờ hiểu được.

- Ta chưa từng nghe qua hả? Những lời trào phúng những ngày qua đối với ta còn thiếu sao?

Đường Kiếp hỏi lại. Hấn lại đánh một quyền vào bụng Thích Thiếu Danh, nói:

- Bị hạ người ngu xuẩn như vậy châm chọc, người cần gì phải để ở trong lòng. Thứ ngu ngốc nhất trên đời này chính là việc so đo. Vừa bị

châm biếm người đã hành động như vậy, không biết người có khí phách hay không mà chỉ thấy người như vậy cực kỳ ngớ ngẩn đấy.

- Cực kỳ ngớ ngẩn?

Thích Thiếu Danh ngạc nhiên.

Đường Kiếp không trả lời y mà lại tiếp tục đánh tới một quyền, khiến Thích Thiếu Danh rên lên hừ hừ, không thể nói nên lời. Lúc này, thân thể y bị Đường Kiếp đánh va vào tường.

Thích Thiếu Danh khó khăn lên tiếng:

- Ta không ngớ ngẩn, ta chỉ không muốn phụ lòng kỳ vọng của gia tộc...

- Muốn tiến bộ là chuyện tốt, không muốn phụ lòng kỳ vọng của gia tộc cũng là chuyện tốt. Nhưng bất kỳ chuyện tốt gì một khi đã trở nên cực đoan thì đều biến thành chuyện xấu. Người quá cực đoan rồi, cực đoan đến mức không cho phép mình có nửa điểm tỳ vết, đây chính là vấn đề lớn nhất của người.

Thích Thiếu Danh nghe được lời này, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Rốt cuộc Đường Kiếp cũng không đánh y nữa, chậm rãi thả y xuống đất.

Hắn nói:

- Không muốn phụ lòng kỳ vọng của gia tộc thì càng phải cố gắng. Nếu để ý đến những lời châm biếm kia, bản thân người sẽ phải chịu đau đớn, mà kẻ thù lại được sung sướng. Người là thiên tài Ngọc Môn cửu chuyển, thiên phú này thích hợp nhất là để nâng cao cảnh giới chứ không phải là chiến đấu. Người sử dụng hết tất cả tinh lực vào thuật pháp, đây chính là lần lộn đầu đuôi. Đi lầm đường, cho dù là thiên tài thì cũng sẽ biến thành rác rưởi.

- Cho dù là thiên tài, nếu đi lầm đường cũng sẽ biến thành rác rưởi?

Thích Thiếu Danh kinh ngạc lặp lại những lời này.

Đường Kiếp nhìn Thích Thiếu Danh, thở dài nói:

- Tập trung tu luyện tốt đi, đừng cố tranh giành những cái tạm thời. Với thực lực của người bây giờ, cho dù không tu luyện bất kỳ thuật pháp gì, trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể tung hoành ngang dọc ở trong học viện. Chờ tới khi người đạt cảnh giới cao hơn, linh lực nhiều hơn, chỉ bằng chiêu thức Phù Quang Phân Ảnh Trảm kia là đã có thể khiến cho đám học sinh Linh Hải chạy trốn chết rồi. Nếu bây giờ người là Linh Hồ, có thể phát ra thêm một phân ảnh trảm, vậy thì lúc này chưa chắc ta có thể đứng lên được.

Những lời này là hãn muốn an ủi Thích Thiếu Danh đấy.

Với thực lực hiện tại của Thích Thiếu Danh, ít nhất phải có thêm năm phân ảnh trảm nữa mới có thể chém Đường Kiếp thành thịt nát, mới có thể làm hãn không đứng dậy nổi. Nhưng Đường Kiếp sẽ không nói ra điều đó, con người cần phải có một chút hy vọng mới có động lực.

Hãn và Thích Thiếu Danh không thù không oán, chỉ là Thích Thiếu Danh quá kiêu ngạo mà thôi.

Nếu hôm nay đã gặp, đã giao chiến và nói ra rất nhiều lời này, hãn cũng không ngại kết giao bằng hữu với Thích Thiếu Danh.

Bất kể là như thế nào, Thích Thiếu Danh vẫn là Ngọc Môn cửu chuyển, chỉ là nhất thời hồ đồ đi nhằm hướng mà thôi. Chỉ cần y trở lại chính đạo, vẫn rất nhanh có thể hiển lộ tài năng.

Lăn lộn trong tổ chức đã lâu, Đường Kiếp nhận ra rằng, nếu một người muốn trở nên nổi bật, ngoài việc bản thân cố gắng ra, cũng cần phải có một chỗ dựa vững chắc.

Lúc trước hắn ôm bắp đùi của Hư Mộ Dương, sau lại ôm đùi Vệ gia, sau nữa là ôm đùi học viện.

Hôm nay, hắn đã không thể ôm được những bắp đùi đó nữa, vậy cũng chỉ có thể ôm lấy Thích Thiếu Danh.

Tuy bắp đùi này nhỏ hơn những người khác, nhưng ít ra cũng không có di chứng gì, ít nhất cũng có thể làm một bằng hữu cường đại.

Đương nhiên, hành động sát thủ vừa rồi của Thích Thiếu Danh cũng làm cho Đường Kiếp cảm thấy hơi bức bối, cho nên hắn đánh người trước, sau đó mới dạy bảo.

Thời khắc này, thấy Thích Thiếu Danh dường như đã tỉnh ra nhiều, Đường Kiếp khẽ vỗ vỗ lên vai Thích Thiếu Danh, nói:

- Mới có một năm, lúc này ngươi cố gắng vẫn còn kịp. Với thiên phú của ngươi, ta tin chắc ngươi sẽ rất nhanh tiến vào Linh Hồ. Chờ đến khi ngươi dư thừa linh khí, một lần tung ra mười mấy Phù Quang Phân Ảnh Trảm, đánh ta một trận tới bờ, phải ôm đùi ngươi cầu xin tha thứ, không phải là khoái lắm sao?

Dứt lời, Đường Kiếp đã xoay người đi ra ngoài.

Vừa mới đi đến cửa, hắn đã nghe thấy tiếng hô của Thích Thiếu Danh vang lên từ phía sau:

- Đường Kiếp!

- Chuyện gì?

Đường Kiếp quay đầu lại nhìn y.

Thích Thiếu Danh khó nhọc đứng dậy.

Y nhìn Đường Kiếp hồi lâu, rốt cuộc mới lên tiếng nói:

- Cảm ơn.

Đường Kiếp biết y đã tiếp thu ý kiến của mình, hiện giờ đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười chậm rãi bước ra khỏi cửa.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Chân Truyền

Trở lại Đào Nhiên Cư, Đường Kiếp nhìn đau đi thay quần áo, nhìn thấy khắp người mình đều là vết thương, trong lòng hắn cũng cảm thấy run sợ.

Tuy trận chiến này mình đã thắng Thích Thiếu Danh, nhưng đây cũng là lần bị thương nặng nhất từ trước tới nay ở bên trong học viện. Xét về lực công kích, Phù Quang Phân Ảnh Trảm của Thích Thiếu Danh có thể tính là chiêu thức mạnh nhất trong tất cả học sinh đồng kỳ, hạn chế duy nhất của nó chỉ là không thể liên tục dùng linh khí mà thôi.

Tương lai Thích Thiếu Danh tấn thăng cảnh giới, có nhiều linh khí hơn, e rằng chính mình cũng không phải là đối thủ của y.

Cho nên nói tu luyện giống như đi ngược dòng nước, không tiến tức là lùi, chỉ cần hơi lười biếng sẽ lập tức bị người khác vượt qua.

Đáng tiếc là giờ đây Đường Kiếp đã không còn chiếm được ưu thế, hơn nữa vẫn còn thiếu khoản nợ đặt mộng, trong thời gian ngắn tới, có lẽ thực lực của hắn không thể tăng mạnh như lúc trước được nữa.

Đường Kiếp cũng không có cách nào giải quyết được chuyện này.

Đúng lúc trong lòng hắn phiền muộn, đột nhiên miếng ngọc bội bên hông bỗng sáng lóe lên.

Trong lòng Đường Kiếp hơi rung động, vội vàng lấy ra miếng ngọc bội, chỉ thấy một hàng chữ viết xinh đẹp hiện lên:

- Ta đã trở về Thiên Nhai Hải Các rồi.

Một câu nói vô cùng đơn giản nhưng lại khiến trái tim Đường Kiếp giống như bị người nắm mạnh một cái, liền trở nên run rẩy.

Trong nháy mắt đó, Đường Kiếp hiểu vì sao trong khoảng thời gian này không nhận được tin tức của nàng.

Bởi vì nàng đã đưa cho mình con hạc giấy cuối cùng, chỉ sau khi trở lại Thiên Nhai Hải Các mới có thể liên lạc được.

Mới chỉ nửa tháng, tốc độ của nàng rất nhanh.

Trong lòng Đường Kiếp không khỏi nóng sức lên.

Sau cuộc chiến cùng Thích Thiệu Danh, cuộc sống của Đường Kiếp lại trở về quỹ đạo.

Những ngày này, hần đều tu luyện khô khan, buồn tẻ.

Mười ngày sau, Đường Kiếp nhận được tin tức.

Thích Thiệu Danh đã tiến vào Linh Hồ.

Sau khi biết tin này, Đường Kiếp khẽ mỉm cười, biết rõ Thích Thiệu Danh đã tiếp thu ý kiến của mình rồi, không còn mù quáng như lúc trước nữa.

Với thiên phú và sự cố gắng của y, hơn nữa còn được gia đình trợ giúp, Đường Kiếp tin rằng y rất nhanh có thể chân chính tỏa sáng ở trong học viện.

Ba mươi ngày sau, rốt cuộc Đường Kiếp đã sử dụng hết một lọ Chân Nguyên Đan cuối cùng, Linh Không mở rộng đến trên dưới hai ngàn hai trăm giọt. Bốn bình Chân Nguyên Đan đã giúp hần tiết kiệm hơn nửa năm

tu luyện, nhưng Đường Kiếp lại cũng không có bất kỳ loại thuốc gì có thể trợ giúp việc tu hành.

Bốn mươi ngày sau, hơn năm ngàn linh tiền trong tay Đường Kiếp đã bị hăn sử dụng hết toàn bộ.

Cát vàng trong tay hăn đã lớn hơn, giống như một viên ngọc lớn màu vàng. Tiếc là ngoài việc nó có thể biến thành nhiều mảnh kim châm hơi thô dài, tạm thời vẫn chưa thể phát huy được nhiều tác dụng.

Sau năm mươi ngày, Vệ gia gửi đến một phong thư.

Bức thư là do chính tay Trịnh Thư Phượng viết cho Đường Kiếp đấy.

Nàng viết rất dài bằng ngôn từ tao nhã, phong cách cực kỳ quý phái, đến cuối cùng là một câu:

- Đừng gây chuyện nữa, mọi chuyện trước đây đều đã qua rồi, ta luôn ủng hộ người.

Đúng như những gì Đường Kiếp nói, Vệ Thiên Chí quả thật đã bị Trịnh Thư Phượng quát mắng một trận.

Ngoài ra, nàng còn gửi tặng Đường Kiếp một trăm linh tiền.

Số tiền này theo lý mà nói thì không hề nhỏ, nhưng đối với Đường Kiếp lại giống như như muối bỏ biển, thậm chí còn không đủ để mua vài thanh phế khí đấy.

Trong khoảng thời gian này, miếng ngọc bội cũng thỉnh thoảng đưa tới tin tức của Hứa Diệu Nhiên.

Nhưng phần lớn là chủ đề không quan trọng, hoặc là những lời bức tức kêu ca.

Ví dụ như "Hôm nay Thiên bà bà muốn ta học lễ nghi, thật đáng ghét", "Dạo này người có khỏe không? Nhớ kỹ là không được hồi âm cho ta, một khi dùng con hạc kia sẽ không còn", "Ta rất thích một bộ y phục nhưng phụ thân không cho mặc", "Rốt cuộc ta cũng luyện được Thuần Hải Thiên Phong rồi, thật vui quá", "Nếu người có thời gian, nhớ tới Nhai Hải tìm ta nhé".

Mấy tin tức này khiến cho cuộc sống tu luyện của Đường Kiếp bớt buồn tẻ hơn.

Sau sáu mươi ngày, Đường Kiếp phải đối mặt với một phiên phúc mới.

Đã đến lúc trả tiền lãi.

Lúc trước hắn bị Thiên Thần cung bắt đi, lưu lạc ở bên ngoài hơn bốn mươi ngày. Lúc này đã là hai tháng kể từ sau khi hắn trở về, chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến hạn trả lãi tiếp theo.

Nếu không phải lúc trước Đường Kiếp đã trả được một chút tiền lãi, e rằng đã sớm bị tiền lãi mỗi tháng đè bẹp rồi.

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ chính là mình nên tìm lý do gì?

Thôi miễn đi, tìm lý do làm gì.

Có một số việc thà để đối phương tự động hỏi tới còn hơn là đi lừa gạt người.

Thủy phu nhân chưa từng hỏi hắn dùng một trăm ngàn linh tiền làm việc gì.

Tây Nguyệt học viện cũng sẽ không hỏi hắn làm cách nào trả được một trăm ngàn linh tiền đấy.

Sau khi chuyện bị Thiên Thần Cung bắt cóc xảy ra, Tây Nguyệt phải càng không thể để cho Đường Kiếp lấy ra tiền sung công.

Chỉ cần không ảnh hưởng tới lợi ích của học viện, Tây Nguyệt học viện cũng không nhất thiết phải hỏi Đường Kiếp nhiều chuyện.

Hơn nữa, cho dù không hỏi nhưng mọi người vẫn có thể đoán ra một ít manh mối.

Nếu đã như vậy thì cần gì phải làm bộ làm tịch?

Lời nói dối không gạt được người thì thà không nói còn hơn, cứ thành thật, thoải mái là được rồi.

Người bình thường vốn có tâm tư, hắc tin Tây Nguyệt học viện cũng có thể hiểu được đấy.

Đường Kiếp quyết định mấy ngày này sẽ khởi hành đi ra ngoài một chuyến.

Muốn đi kiếm đồ vật cần phải mất vài ngày. Cũng may Đường Kiếp đã sớm thông qua kỳ thi học kỳ, đệ tử Linh Hồ lại có thể tự do thí luyện. Chỉ cần lấy tên thí luyện là mọi vấn đề đều có thể giải quyết.

Nghĩ đến là làm, hôm nay Đường Kiếp sẽ đi tới Huyền Bảng đài.

Huyền Bảng đài là nơi phân phát nhiệm vụ cống hiến cho học sinh.

Phàm là học sinh Linh Hồ đều có thể nhận nhiệm vụ học viện ở đây để đạt được điểm cống hiến.

Điểm cống hiến này tích lũy đến một mức nhất định có thể đổi lấy phần thưởng. Thậm chí thông qua điểm cống hiến cũng có thể đạt được bí pháp Thần Tiêu Kiếm Điển. Điểm cống hiến càng nhiều thì càng đổi được đồ vật giá trị, hơn nữa lại càng chứng tỏ được thực lực của bản thân.

Chính vì vậy, đối với đệ tử Tây Nguyệt phái mà nói, đạt được bí học Tây Nguyệt không phải là việc xa xa mới có thể chạm tới. Chỉ là nếu cấp bậc học sinh quá thấp thì không thể đạt được nhiều điểm cống hiến đổi lấy bí pháp cần có mà thôi.

Điểm cống hiến của Đường Kiếp hiện tại là âm một trăm hai mươi. Hẳn không mong đổi được đồ tốt, chỉ cần có thể đi ra ngoài một chuyến, trả được một chút nợ nần.

Lúc này tiến vào Huyền Bảng đài, Đường Kiếp nhìn thấy một đám người đang huyên náo vây quanh nơi đó.

Huyền Bảng Đài là nơi học sinh tới nhận nhiệm vụ học viện. Thông thường mọi người nhận nhiệm vụ xong liền rời đi, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ thường mất mười ngày hay nửa tháng, cho nên nơi đây vốn không có nhiều người tụ tập.

Nhưng lúc này lại có rất nhiều người tụ họp tại đây, quả thật là khá kỳ quái.

Trong lòng Đường Kiếp đang kinh ngạc thì bỗng nhìn thấy Thái Quân Dương đang đứng giữa đám người kia.

Vừa nhìn thấy Đường Kiếp, Thái Quân Dương liền cười, nói:

- Không thể tưởng được, người cũng tới nơi này góp vui đấy.

Những học sinh khác nhìn thấy Đường Kiếp đi tới, đều tránh đi, chỉ có một mình Thái Quân Dương là bước thẳng về phía hắn.

Đường Kiếp cười khổ nói:

- Sao người cũng không tránh đi? Lúc này ta giống như cả người đều bốc mùi hôi thối, không cần thận lại hun xấu cả người.

- Ta không quan tâm người khác nghĩ gì, bất luận thế nào ta cũng coi người là bằng hữu.

Thái Quân Dương cười nói.

- Đa tạ.

Đường Kiếp trả lời:

- Đúng rồi, người nói ta cũng tới đây góp vui là có ý gì?

- Người không biết sao?

Đường Kiếp phẩy tay, nói:

- Ta có biết chuyện gì xảy ra đâu. Ta chỉ muốn sang đây xem nhiệm vụ gì có thể làm được thôi, ta còn thiếu học viện điểm cống hiến.

Thái Quân Dương cười to:

- Ta cũng quên mất người còn thiếu một khoản nợ lớn, xem ra người cũng không có cơ hội đạt được chân truyền lần này rồi.

- Chân truyền?

Đường Kiếp nghe thế liền lập tức kinh hãi một phen, hỏi:

- Người nói là thượng sư Tây Nguyệt phái muốn thu nhận đệ tử sao?

Thượng sư Tây Nguyệt phái muốn thu nhận đệ tử chính là chuyện bao nhiêu năm không gặp được đấy.

Lúc trước Đường Kiếp nói chuyện với Vệ Thiên Xung, đã biết rằng có một thân phận đặc thù đứng phía trên mười đại đệ tử đứng đầu, đó chính là chân truyền.

Chỉ có điều việc chân truyền không nằm trong quy tắc của học viện mà là do chính thượng sư Tây Nguyệt tự mình quyết định, ai cũng không rõ lúc nào sẽ xảy ra.

Bởi vì sinh mạng của tu giả dài lâu, cho nên không dễ dàng thu nhận đệ tử, loại chuyện này phải mấy năm mới có một lần.

Không ngờ Đường Kiếp mới tiến vào học một năm đã gặp được.

- Đúng vậy!

Thái Quân Dương trả lời:

- Tin tức đã được thông báo rồi, gần như đã có thể xác định, lần này cần có chân truyền.

- Là vị thượng sư nào vậy?

Đường Kiếp hỏi.

- Trường Phong chân nhân.

Yến Trường Phong.

Vừa nghe tên, trong lòng Đường Kiếp lập tức chấn động.

Bởi vì hắn cực kỳ quen thuộc với cái tên này.

Là người duy trì kỷ lục Linh Hải kỳ tại Thiên Khu điện.

Thiên Tâm chân nhân.

Đường chủ Cung đường của Tây Nguyệt phái, địa vị còn cao hơn Tạ Phong Đường.

Tây Nguyệt Phái phân thành nội bát đường và ngoại bát đường. Trong đó nội bát đường bao gồm kho, tuyến, huấn, luật, nông, trận, dược, khí. Ngoại bát đường gồm lễ, phụng, chiến, thương, cung, diễn, tham, bí.

Trong đó Chiến đường lại xưng là Chiến Bộ, là cơ cấu duy nhất lấy bộ thành tên. Chiến Bộ lại phân thành ba đường. Đứng đầu Chiến Bộ là Tiêu Biệt Hàn, người được coi là có chiến lực đứng đầu Tây Nguyệt phái, làm Chương Kiếm nhân Tây Nguyệt phái, nắm giữ Binh Thiên Tuyền Diệt Thần Kiếm đứng đầu Tây Nguyệt.

Yến Trường Phong lại là Đường chủ Cung đường trong ngoại bát đường, chịu trách nhiệm cung cấp bảo vệ và thu tiền tài. Hàng năm, Tây Nguyệt phái đều phải thu mức cung phụng tại các môn phái lớn nhỏ trong cả nước, dĩ nhiên đổi lại là phải bảo hộ bọn họ đấy. Cung đường chuyên phụ trách việc bảo hộ người ngoài, ra tay vì bọn họ thì cũng phải thu một chút phí. Ở một phương diện nào đó, Cung đường kỳ thật chính là cung cấp bảo tiêu phục vụ, chỉ có điều thiên triều thượng phái không thể dùng loại thân phận bảo tiêu này, cho nên cố tình lấy tên là Cung đường.

Yến Trường Phong muốn thu nhận đồ đệ, đây tuyệt đối là đại sự của học viện Tây Nguyệt. Khó trách nhiều người tụ tập ở đây như vậy.

Thời khắc này, sau khi nghe được tin tức, trong lòng Đường Kiếp cũng lập tức rung động, vội hỏi Thái Quân Dương:

- Yêu cầu như thế nào vậy?

Mỗi chân nhân đều có một tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ riêng, bởi vậy mỗi lần thu nhận đồ đệ đều đưa ra yêu cầu khác nhau. Nhưng phần lớn là phải trải qua một số khảo nghiệm chứ không phải là dựa vào học viện đề cử.

- Vẫn còn chưa rõ ràng lắm, chẳng phải tất cả mọi người ở đây đang đợi tin tức đó sao?

Thái Quân Dương trả lời:

- Một lát nữa sẽ có lời giải thích rõ ràng.

- Thì ra là như vậy.

Đường Kiếp gật đầu nói:

- Nếu như thế thì ta cũng không ngại tới xem một chút.

Đột nhiên, bên cạnh hắn có người cười lạnh nói:

- Bất kể thế nào, Trường Phong chân nhân cũng sẽ không tuyển loại người gian xảo như ngươi đấy, đừng có mơ mộng hão huyền nữa.

Lời nói này lập tức đưa tới một mảnh tiếng động phụ họa.

Lại tới nữa rồi.

Việc này quả thật vẫn chưa yên sao?

Thái Quân Dương tức giận quát lớn:

- Câm miệng! Trường phong chân nhân tuyển ai còn cần phải mượn các người làm chủ sao? Lúc này cười vui mừng như vậy, cần thân tương lai Đường Kiếp thật sự trở thành chân truyền, đám các người sẽ được sống dễ chịu đấy.

Lời nói này ẩn chứa vài phần lực uy hiếp, trong lúc nhất thời, toàn trường đều trở nên yên lặng, không hề có bất kỳ một tiếng động nào.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Thu Đồ Đệ

Đúng lúc này, một nam tử râu dài, mũi xám xịt giống như mỏ ưng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mọi người. Sau khi ánh mắt quét ngang một lượt, liền phát ra tiếng nói trầm thấp, uy nghiêm:

- Ta là Nam Bách Thành, phụng mệnh sư tôn Trường Phong chân nhân đến đây thông báo về chuyện thu đồ đệ.

Nam Bách Thành chính là Đường chủ Phân đường tại An Dương Phủ năm đó.

Y vốn chỉ là một gã môn hạ đệ tử trên danh nghĩa của Yến Trường Phong, không được tính là chân truyền. Sau chuyện Thích Vô Niệm, y có công liệu chết ngăn cản, đã được Tiêu Biệt Hàn tự mình khen ngợi và đề bạt với Yến Trường Phong thu nhận y thành đệ tử chân truyền, đồng thời xóa bỏ thân phận Đường chủ Phân đường của y ở An Dương phủ, cho y trở về núi tu luyện.

Đối với Nam Bách Thành mà nói, đây thật sự là ân huệ từ trên trời ban xuống.

Đối với người thường mà nói, vị trí Đường chủ Phân đường này là một chức quan béo bở. Nhưng đối với tiên môn đại phái thì lại không hề coi trọng, bởi vì mỗi ngày xử lý vài việc vặt phức tạp, không cách nào tu luyện được. Hơn nữa, cho dù thế gian có nhiều đồ tốt hơn nữa thì cũng không đổi được nhiều tài nguyên tiên gia, cho nên hầu hết là người không có hy vọng tu luyện mới làm.

Tại Tê Hà Giới, quyền lực quan trọng nhưng tu vi còn quan trọng hơn. Chỉ cần có được pháp lực thông thiên, cho dù là người không có chức tước gì, cũng không dám ai xem nhẹ, nhiều nhất cũng chỉ là không được vi phạm vào các quy tắc đã đề ra mà thôi. Nhưng địa vị siêu phàm như vậy vẫn là điều bao nhiêu người cầu không được đấy.

Đối với Nam Bách Thành, đó là một bước lên trời, trở thành đệ tử của Yến Trường Phong. Từ nay về sau, y đã không còn là môn hạ Trường Phong mà là đệ tử Trường Phong.

Nhưng bởi vì y nhập môn muộn cho nên thực lực hiện giờ vẫn dừng lại ở Thoát Phàm Cảnh, chỉ có thể coi là tiểu sư đệ trong môn hạ Yến Trường Phong. Lần này Yến Trường Phong muốn thu học sinh mới, tiểu sư đệ này liền tự mình đến đây lựa chọn lương tài vì ân sư.

Thời khắc này nghe Nam Bách Thành nói vậy, tất cả mọi người đều trở nên kích động, chỉ có điều cũng không ai dám lên tiếng nói chuyện mà là cùng nhìn lên trên võ đài.

Nam Bách Thành đã nói ra yêu cầu thu đồ đệ.

Trong lần thu nhận đồ đệ này, tiêu chuẩn Yến Trường Phong đưa ra là tất cả học sinh trong vòng sáu năm học của Tây Nguyệt học viện đều có thể tham dự.

Học sinh tham sự bắt buộc phải hoàn thành ba nhiệm vụ do Yến Trường Phong định ra.

Tại mỗi nhiệm vụ sẽ chỉ lấy một người.

Ba người cuối cùng là ba chân truyền dự bị. Yến Trường Phong sẽ tự mình lựa chọn học sinh vừa ý ở trong ba người này đưa vào môn tường.

Lần tuyển chọn này do Nam Bách Thành chủ trì phụ trách. Sau khi chọn được ra ba gã chân truyền dự bị thì Yến Trường Phong mới xuất hiện.

Sau khi nói qua các tiêu chuẩn, Nam Bách Thành nhìn xung quanh một lượt, thấy đám đệ tử im lặng nghiêm nghị, không dám phát ra tiếng động nào, y liền gật đầu hài lòng, nói:

- Trong việc tuyển chọn lần này, phàm là học sinh thỏa mãn được điều kiện đã nói lúc trước, đều được nhận nhiệm vụ đặc biệt. Sau khi hoàn thành không cống hiến khen thưởng mà chỉ dùng để tuyển chọn thân phận chân truyền mà thôi. Bây giờ ta sẽ đưa ra nhiệm vụ đầu tiên, sau khi hoàn thành xong mới đưa tiếp nhiệm vụ thứ hai.

Nói xong, y vung tay lên, một bảng nhiệm vụ đã hiện ra trên Huyền Bảng đài.

- Mục tiêu Lâm Lăng, mười tám tuổi, là con trai của Lâm Nguyên Minh, bộ Thượng Thư của Văn Tâm Quốc, là học sinh năm sáu tại thư viện Lưu Vân, cấp bậc Linh Hải.

- Lúc trước, Lâm Nguyên Minh, bộ Thượng thư Văn Tâm Quốc đã cấu kết với Thiên Thần cung, thông đồng với địch bán nước, cả nhà bị xử trảm. Nhưng duy chỉ có Lâm Lang lúc đó đang học trong thư viện, cho nên đã chạy trốn tới vùng Duyệt Châu.

- Học sinh Tẩy Nguyệt đi truy nã, nếu mang được đầu trở về chính là lập được công lớn, có thể được tuyển chọn trở thành chân truyền!

Theo quy củ của Tẩy Nguyệt phái, trừ khi là xảy ra chuyện gì cực kỳ trọng đại, nếu không thì kẻ thù cấp bậc gì, sẽ phái người cùng cấp bậc ấy đi.

Nếu Lâm Lăng là đệ tử năm sáu, vậy cũng chỉ phái học sinh năm sáu tham gia đuổi bắt mà thôi.

Phía dưới bảng danh sách kia còn có một bức chân dung Lâm Lăng. So với Đường Kiếp lúc trước, ít nhất là tướng mạo của Lâm Lăng này đã bị công khai.

Nhiệm vụ chân truyền của Yến Trường Phong không tuân theo phong cách của Tây Nguyệt phái, chỉ hỏi kết quả chứ không hỏi chuyện khác.

Chỉ cần giao ra đầu người là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nói cách khác, đám học sinh hoàn toàn có thể tranh đấu nhau ở bên ngoài học viện, học viện sẽ không can thiệp đấy.

Đương nhiên, giết người vẫn là chuyện không được phép.

Thời khắc này, vừa nhìn thấy nhiệm vụ, Thái Quân Dương lập tức buồn rầu đứng lên:

- Không ngờ là nhiệm vụ đuổi giết. Biến người mờ mịt, một tội phạm bỏ trốn khắp nơi, biết đuổi giết như thế nào đây?

Các học sinh khác cũng đều sôi nổi bàn tán, hiển nhiên là cảm thấy kỳ quái, không biết phải hoàn thành nhiệm vụ này như thế nào.

Cũng có người nhắc tới chuyện năm đó Đường Kiệt tránh được sự truy nã, cho tới bây giờ cũng không ai có thể tìm tới hắn. Nếu như Lâm Lăng cũng có thực lực như vậy, e rằng không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này rồi.

Khó khăn nhất vẫn là việc tìm kiếm, đánh chết Lâm Lăng lại không phải là vấn đề. Cho dù cấp bậc của y là Linh Hải thì đã sao? Học sinh của Tây Nguyệt học viện trời sinh đã tài trí hơn người, những người đủ niềm tin đuổi theo y đều giấu trong mình khá nhiều bí mật đấy.

Lúc này, Đường Kiếp đang mỉm cười.

Nhiệm vụ này thật là thú vị. Hắn đã từng là tội phạm bỏ trốn bị Tây Nguyệt phái săn đuổi, không ngờ hôm nay lại biến thành kẻ truy bắt.

Lúc này bỗng có người nói:

- Không phải ai cũng có thể trở thành Đường Kiệt. Các người xem, không phải trong thông báo đã viết rằng tên Lâm Lăng này hiện đang ở vùng Duyện Châu hay sao?

Có người hừ nhẹ, nói:

- Duyện Châu có hai mươi sáu huyện, nhân khẩu tới mấy ngàn vạn, biết tin này thì có lợi ích gì.

- Ôi, xem ra nhiệm vụ này căn bản là muốn gây khó dễ cho người rồi.

Các học sinh nhao nhao bàn luận, không ít người lúc này muốn bỏ cuộc.

Ngay cả Thái Quân Dương cũng không nhận được, liền lắc đầu thở dài.

Duy chỉ có ánh mắt của Đường Kiếp là hơi híp lại, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Thái Quân Dương nhận ra vẻ mặt khác thường của hắn, liền vội vàng hỏi:

- Này, có phải là người đã nghĩ ra điều gì rồi không?

Đường Kiếp trả lời:

- Ta đang nghĩ, rốt cuộc Trường Phong chân nhân có thật sự là muốn thu nhận đồ đệ hay không.

- Hả? Ý của người là gì?

Thái Quân Dương cảm thấy khó hiểu.

Đường Kiếp trả lời:

- Nếu quả thật là muốn nhận đồ đệ thì tại sao lại đưa ra một nhiệm vụ rất khó hoàn thành như vậy?

Thái Quân Dương ngạc nhiên:

- Ý người là...

Đường Kiếp trả lời:

- Trừ khi chân nhân vốn không muốn thu đồ đệ, nếu không nhất định phải có cách giải quyết để có thể nhanh chóng tìm ra y. Lâm Lăng không phải là Đường Kiệt, y nhất định không thể chạy được.

- Cách gì?

Thái Quân Dương vội hỏi.

Đường Kiếp cười ha hả, nói:

- Người có muốn trở thành đồ đệ của Trường Phong chân nhân không?

- Nói nhảm!

Thái Quân Dương lập tức trả lời:

- Có ai lại không muốn chứ?

Đường Kiếp nghiêm túc nói:

- Vậy từ giờ chúng ta chính là đối thủ cạnh tranh rồi, huynh đệ à.

Thái Quân Dương yên lặng.

Đường Kiếp vỗ vỗ vào vai Thái Quân Dương, nói:

- Thật có lỗi, không thể cho người biết rồi.

Dứt lời, Đường Kiếp đã nghênh ngang rời đi.

Thái Quân Dương bị hấn chọc tức, liền hét lớn:

- Tốt thôi, Đường Kiếp, đừng trách ta không chào hỏi. Huynh đệ là huynh đệ, chân truyền là chân truyền, ta sẽ tập trung vào người. Cho dù người có thể tìm giết được Lâm Lăng, ta cũng sẽ đoạt lấy đầu người từ trong tay người.

- Cực kỳ hoan nghênh! Tiên lộ tranh phong, một mình một đường. Nếu phải tranh giành thì liền tranh giành, việc đáng làm thì phải làm. Nếu Thái huynh có thể cướp được đầu người từ trong tay ta thì dù sao vẫn còn tốt hơn là bị học sinh khác cướp mất. Đường Kiếp ta không một câu oán hận!

Đường Kiếp cũng không quay đầu lại, lớn tiếng nói.

- Tốt! Cứ quyết định như vậy đi. Nếu ta lấy được đầu người, người cũng có thể tới đoạt lấy.

Thái Quân Dương cũng hô lên.

Lời đối thoại giữa hai người đã thu hút tất cả mọi người. Bọn họ đều nhìn về phía hai người này, lại càng nhiều ánh mắt tập trung ở sau lưng Đường Kiếp.

Có lẽ, tên dám lừa dối cả học viện này thật sự có cách tìm ra Lâm Lăng?

Trong lòng tất cả mọi người đều trở nên rung động.

Sau khi rời Huyền Bảng đài, Đường Kiếp đi tới Mặc Hương Cư.

Mặc Hương Cư là nơi học sinh đọc sách. Từ sau kỳ thi, Đường Kiếp đã lâu không tới nơi này. Lúc này rời khỏi Huyền Bảng đài, không ngờ lại tới

nơi này đầu tiên.

Có học sinh âm thầm theo dõi hắn, thấy hắn đến nơi khó hiểu này, lại nói rằng:

- Nhất định là tên tiểu tử này đang cố bày ra mê trận, chỉ cần theo dõi hắn, sớm muộn gì cũng có thể phát hiện ra manh mối.

Mọi người đều rối rít đồng ý.

Nhưng thật ra Đường Kiếp không cố bày mê trận.

Hắn vừa tiến vào Mặc Hương Cư đã lập tức đi vào phòng sách, nói với học sinh nơi đó cho mượn vài quyển sách.

Nơi này là phòng sách tàng thư, phần lớn là những cuốn tạp thư phổ thông, khá đa dạng, chỉ là không có chút liên hệ gì tới việc tu luyện mà thôi.

Đám học sinh tới nơi đây đọc sách phục vụ việc tu luyện, cũng không có quá nhiều người nhàn rỗi tới đây mượn tàng thư. Bởi vậy đám sách này đã bị bỏ bê quá lâu, trên giá sách kia phủ đầy tro bụi.

Đường Kiếp tùy ý tìm kiếm, lúc nhìn thấy một quyển viết về kỷ lục trong Tây Nguyệt phái, hắn liền rút ra, phủ hết bụi rồi đi đến một bên giờ ra xem.

Thông qua việc lên lớp, hắn cũng đã hiểu một chút về Tây Nguyệt phái. Nhưng vì bận tu luyện cho nên rốt cuộc vẫn là hiểu biết không nhiều.

Thời khắc này giờ cuốn mình văn ký sử Tây Nguyệt phái ra, hắn mới biết được một ít tình huống trong nội bộ Tây Nguyệt phái. Rốt cuộc cũng dần dần hiểu ra, một vài hình ảnh từ từ hiện lên trong đầu Đường Kiếp...

Trong khi hắn yên tĩnh đọc tại đây thì tình hình ở bên trong Tây Nguyệt học viện đang sôi sùng sục.

Theo tin tức truyền đi, tất cả mọi người đều đã biết chuyện Yến Trường Phong thu đồ đệ, đưa ra một bảng danh sách nhiệm vụ.

Trong khoảng thời gian ngắn đã có rất nhiều học sinh nóng lòng muốn thử đi làm nhiệm vụ săn đuổi.

Chẳng qua nhiệm vụ đuổi bắt kia thật sự là hư vô mờ ảo khiến mọi người đau đầu, nhất thời không ai biết mình nên bắt đầu từ đâu.

Có người tính tình nóng nảy liền nhanh chóng xin được đi làm nhiệm vụ với học viện, sau khi được cho phép đã lập tức đi tới Duyên Châu, hy vọng có được vận khí tốt.

Có người tâm tư bí hiểm thì tạm thời không vội vàng manh động, mà là tập trung vài người bạn tạo thành một nhóm, tính toán cơ hội có thể cướp đoạt đầu người từ trong tay học sinh khác.

Có người đầu óc linh hoạt lại chạy tới Thiên Nhất Các mua những đồ vật có thể dùng cho việc truy lùng dấu vết.

Cũng có nhiều người giàu có thì trực tiếp đưa ra giá cả treo thưởng đầu của Lâm Lăng.

Trong lúc nhất thời, tại học viện gió nổi mây vần, các học sinh đều ồn ào hành động, thi triển các phương thức của riêng mình, chuẩn bị đuổi giết Lâm Lăng.

Chỉ có một mình Đường Kiếp là vẫn bình tĩnh ở Mặc Hương Cư, liên tục tìm đọc sách.

Sau khi đọc sách suốt một ngày, hắn mới rời khỏi Mặc Hương Cư.

Vừa trở lại Đào Nhiên Cư, hắn đã thấy đám người Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt, Thái Quân Dương đang chờ ở nơi đó.

Nhìn thấy Đường Kiếp trở về, Liễu Hồng Yên thở phì phì, trừng mắt nhìn hăn nói:

- Người còn biết trở về hả? Chúng ta đã chờ người một ngày rồi. Tiểu bại hoại nhà người cũng thật là, không ngờ nói nếu người không về thì sẽ không mở cửa.

Thấy Đường Kiếp trở về, Y Y cũng lập tức hiện ra ở trước mặt mọi người. Bởi vì tiểu tử kia ngây thơ, dễ thương, cho nên còn được mọi người đối xử tốt hơn Đường Kiếp. Y Y rất được hoan nghênh, cũng không ít học sinh muốn mua Y Y, nhưng đương nhiên tất cả đều bị từ chối rồi. Y Y lại thông minh lanh lợi, bất kể là người thật sự thích hay chỉ là muốn mượn cơ hội làm thuốc, sắc mặt của nó cũng đều trở nên khó coi.

Đường Kiếp cười nói:

- La ta bảo nàng làm vậy đấy. Các người cũng biết Y Y là tinh vật, trong học viện có khá nhiều người muốn đoạt lấy. Cho nên ta không cho phép nàng tiếp xúc một mình với bất cứ kẻ nào.

Hăn nói vậy nhưng nguyên nhân thật sự chính là tuy Y Y được đưa ra công khai, nhưng tiểu hổ lại là chuyện bí mật đấy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Phe Phái (Thượng)

Đường Kiếp không muốn tiểu hổ bị bại lộ trước mắt người khác. Đào Nhiên Cư này chính là nơi duy nhất mà tiểu hổ có thể ẩn núp. Mỗi khi có người đến, Đường Kiếp hoặc Y Y sẽ thu tiểu hổ vào trong thú bài.

Bởi vì không gian trong thú bài tối đen như mực, hơn nữa thời gian nhốt vào đó cũng không quá dài, cho nên đám người Đường Kiếp cũng rất ít khi làm như vậy.

Lúc này, Đường Kiếp lên tiếng hỏi:

- Đúng rồi, các người tìm ta có việc gì?

- Dĩ nhiên là về việc Trường Phong chân nhân. Thế nào? Người thật sự muốn nói chuyện cùng với chúng ta ở bên ngoài này sao?

Bình Tĩnh Nguyệt hỏi.

Thật ra, cho dù Bình Tĩnh Nguyệt không nói, Đường Kiếp cũng có thể đoán được bọn họ chạy tới đây là vì chuyện gì.

Nhất định là đám người Bình Tĩnh Nguyệt muốn lợi dụng tổ chức Tiêu Dao xã này. Trước hết sẽ kết thành đồng minh, cùng dốc lực đi tìm Lâm Lăng, sau khi tìm được y, nội bộ sẽ tranh đoạt đầu người.

Làm như vậy, bất kể đầu người rơi vào tay ai thì cũng đều là học sinh trong Tiêu Dao xã. Đối với người của Tiêu Dao xã mà nói, đây cũng là một cơ hội tốt.

Trong hợp tác có cạnh tranh, trong cạnh tranh có hợp tác, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi.

Tiếc là lần này mình chắc chắn sẽ làm cho bọn họ thất vọng rồi.

Thời khắc này, Đường Kiếp bất đắc dĩ, chỉ có thể gõ cửa nói:

- Y Y, mở cửa.

Một lát sau Y Y mở cửa ra, vừa nhìn thấy Đường Kiếp đã lập tức mở to hai mắt. Đường Kiếp biết Y Y ra hiệu cho mình biết Bảo Nhi đã bị thu đi.

Y Y bỗng bổ nhào về phía Bình Tĩnh Nguyệt, vừa ôm cổ nàng vừa vẫy tay với Liễu Hồng Yên, nói:

- Chào Hồng Yên tử tử, chào Tĩnh Nguyệt tử tử, chào Quân Dương ca ca, Danh Dương ca ca...

Y Y nói một hơi, chào đón tất cả học sinh tới đây.

Tiểu tử kia nói ngọt như mía, dụ dỗ được đám người Liễu Hồng Yên đổi giận thành cười, cũng không muốn so đo việc nàng không chịu mở cửa.

Đường Kiếp lên tiếng:

- Vào đi, chúng ta vào trong phòng nói chuyện.

Y Y lập tức rời khỏi người Bình Tĩnh Nguyệt, chớp mắt đã chạy đi đâu mất.

Bình Tĩnh Nguyệt không ngăn được nàng, chỉ có thể nói một câu:

- Ranh con này nghịch như quỷ, không biết đang làm cái gì.

Đường Kiếp thản nhiên nói:

- Tiểu hài tử có bí mật của tiểu hài tử, đại nhân chúng ta quan tâm tới nàng làm chi.

- Vậy còn người? Người có bí mật gì?

Vừa đi theo Đường Kiếp vào trong nhà, Liễu Hồng Yên lên tiếng hỏi.

- Cái đó phải xem người hỏi về phương diện nào rồi.

Đường Kiếp để bọn họ ngồi xuống rồi bưng nước trà lên mời mọi người.

- Còn có thể là phương diện nào?

Thư Thanh Dương hỏi lại:

- Hiện tại việc Trường Phong chân nhân muốn thu nhận chân truyền đã truyền ra, tất cả mọi người đều đang nghĩ cách. Đường Kiếp người lại biến mất một ngày, chắc hẳn là đã nghĩ ra điều gì đó.

- Ta hả, ta ở Mặc Hương Cư đọc sách một ngày.

Đường Kiếp trả lời.

Mặc Hương Cư?

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau.

Thái Quân Dương hỏi:

- Người tới chỗ ấy làm cái gì?

- Muốn trở thành môn hạ chân nhân, dĩ nhiên là phải hiểu về Tây Nguyệt phái. Muốn đuổi bắt Lâm Lăng thì phải hiểu về Văn Tâm Quốc, thậm chí còn phải biết về thư viện Lưu Vân. Bất kể là lý do nào thì cũng đều đủ để khiến ta đi đọc tài liệu đấy.

- Vậy người đã nhìn ra thứ gì rồi?

Bình Tĩnh Nguyệt hỏi.

Đường Kiếp trả lời:

- Ta đã biết rằng, lần này Trường Phong chân nhân thật sự muốn thu đồ đệ.

Phụt!

Một đám người đều phun ra toàn bộ nước trà từ trong miệng.

Liễu Hồng Yên trừng mắt nhìn hăn, nói:

- Đây là kết quả của việc đọc sách cả ngày đấy hả?

- Đúng vậy.

Đường Kiếp trả lời.

Mọi người đều nghi ngờ nhìn nhau, hiển nhiên là không ai chịu tin hăn.

Nhưng thật sự là Đường Kiếp không có nói dối.

Hăn đọc sách tại Mặc Hương Cư cả ngày, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì muốn xác định xem rốt cuộc Yến Trường Phong có thật sự muốn nhận đồ đệ không.

Mỗi sự kiện đều có một mục tiêu lớn. Nếu mục tiêu lớn sai lầm thì dù cố gắng thế nào cũng đều vô dụng.

Chuyện Ưng đường tổn thất thê thảm và nghiêm trọng lúc trước chính là do Đường Kiếp không biết được mục tiêu lớn.

Sai lầm của Thích Thiếu Danh cũng là do lựa chọn sai phương hướng.

Đường Kiếp là người từng trải, làm sao có thể phạm sai lầm này.

Thời gian một ngày cũng thật sự là quý giá, nhưng dùng để xác nhận mục tiêu không sai lầm, theo Đường Kiếp là đáng giá đấy.

Nếu phương hướng sai lầm, cho dù giao tranh thế nào cũng là vô dụng.

Huống hồ đây cũng không phải là thu hoạch duy nhất của hãn.

Cả ngày ở trong phòng đọc đã giúp hãn hiểu rõ về cơ cấu cùng một ít tình huống nội bộ Tây Nguyệt phái. Hơn nữa, hãn còn biết thêm về toàn bộ các nhà tại Văn Tâm Quốc.

Chính những thứ này đã khiến hãn bừng tỉnh đại ngộ về những chuyện còn chưa rõ ở trong quá khứ, đồng thời cũng làm cho hãn đưa ra một quyết định.

Lúc này, sau khi uống một ngụm trà, Đường Kiếp chậm rãi nói:

- Lần tuyển chọn lần này... Ta sẽ không tham gia.

- Cái gì?

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Đường Kiếp.

- Người không sao chứ?

Thái Quân Dương không nhịn được, liền giơ tay sờ lên trán Đường Kiếp.

Đường Kiếp hất tay của Thái Quân Dương ra khỏi trán mình, nói:

- Đầu ta không có vấn đề, ta từ bỏ là vì có lý do riêng.

- Lý do gì?

Liễu Hồng Yên hỏi.

Đường Kiếp thở dài nói:

- Các người chỉ biết lần tuyển chọn đồ đệ này là một cơ hội, nhưng có biết vấn đề sau lưng việc này không?

- Vấn đề sau lưng?

Mọi người cảm thấy khó hiểu.

Bình Tĩnh Nguyệt lên tiếng hỏi:

- Ý người là đằng sau việc tuyển đồ đệ lần này còn có âm mưu gì sao?

- Âm mưu thì không nhưng phe phái thì có.

Đường Kiếp trả lời.

Bất kỳ một tổ chức nào trải qua quá trình kinh doanh nhiều năm cũng đều khó có thể duy trì được tình hình nội bộ bền chắc như thép.

Những người khác nhau lại có những ý tưởng khác nhau, quan niệm sống cũng khác nhau. Chính những sự lựa chọn đã định trước khác nhau đã hình thành nên các loại tổ chức và thế lực muôn màu muôn vẻ.

Tây Nguyệt phái cũng tốt, Thiên Thần cung cũng được, kỳ thật là đều giống nhau.

Bởi vì bản thân Tê Hà Giới cũng không ủng hộ cái gọi là phe phái tồn tại, cho nên các phe phái đều không công khai hình thức và danh nghĩa. Càng nhiều người dẫn đầu khác nhau càng tạo thành các loại đoàn thể lớn nhỏ. Người ngoài phân các phái thành ba loại, gồm phái bảo thủ, phái cấp tiến và phái trung lập, trong mỗi phái lại được phân nhỏ ra.

Người dẫn đầu phái bảo thủ tại Tây Nguyệt phái hiện này là Tây Nguyệt chương tôn Lăng Tiêu, tự cho là chính thống. Đây cũng là kết quả tất yếu

cho một lực lượng lớn ở trong các triều đại lâu dài, bằng không hiện tại cũng không phải là đại trị mà là tranh giành thế gian rồi.

Phái cấp tiến thì do Chương Kiếm nhân Tiêu Biệt Hàn dẫn đầu, hấp dẫn rất nhiều thế lực thanh niên trai tráng.

Thật ra phái cấp tiến không nhất định phải đánh đánh giết giết cả ngày. So với phái bảo thủ, cách xử lý của phái này cấp tiến và đường hoàng hơn một chút.

Như Tiêu Biệt Hàn đối với Thích Vô Niệm lúc trước là đã lựa chọn lấy chiến lược khách đấy.

Nếu là Lăng Tiêu, Tây Nguyệt chương tôn thì sẽ đích thân đến, hơn nữa lại dùng trà thơm giữ khách, thịnh tình khoản đãi, nâng cốc trò chuyện trong đêm.

Cùng là giữ người nhưng thủ đoạn đưa ra lại khác nhau một trời một vực.

Đây chỉ là một khác biệt nhỏ mà thôi. Nếu xét về việc thi hành biện pháp chính trị, đó lại là một chuyện đại sự, sai một ly, đi ngàn dặm!

Về phần phái trung lập lại xưng là học viện phái, lấy Tây Nguyệt học viện làm trung tâm. Nhìn bề ngoài xem ra Tây Nguyệt học viện quá nhỏ, không thể tồn tại hai đại phái có địa vị ngang nhau. Nhưng Tây Nguyệt học viện nuôi dạy vô số người, môn hạ đệ tử rộng rãi khắp nơi, cho nên không thể coi thường lực ảnh hưởng của phái này.

Học viện phái là phe phái truyền thống điển hình. Cho rằng người tu tiên thì phải theo đuổi thiên đạo, lấy tu luyện tự thân làm việc chính, không quan tâm tới chuyện thiên hạ.

Nói cách khác, chỉ có học viện phái mới mang tư tưởng tu giới nguyên bản chân chính.

Tiếc là người đang ở địa vị cao không tự chủ được, đối mặt với tu giới phân tranh phức tạp, các tu giả nằm trong tay thiên hạ đại thế lại không ai có được ngoại vật siêu phàm, không để ý không hỏi.

Nếu như vậy thì cần gì phải thành lập môn phái?

Một mình phiêu bạt giang hồ, nhàn vân dã hạc, chẳng phải là càng thêm thoát phàm hay sao?

Mục đích chính của việc thành lập môn phái chính là muốn đạt được tài nguyên, cái gì cần nằm trong tay nhất định phải nằm được trong tay, nhất định phải có thủ đoạn chính trị.

Trong lịch sử tiến hóa sinh mạng dài đằng dặc, chưa chắc mỗi loại sinh mạng đều có được năng lực sinh sôi như nhau, cũng chỉ có chủng tộc hiểu chuyện sinh sôi mới có tư cách kéo dài vạn năm.

Tu giới cũng như vậy, chưa chắc mỗi tu giả đều cần dùng thủ đoạn đi chơi đùa. Tu giả biết khống chế người khác đi chơi đùa mới có thể đứng vững trên đỉnh tu giới.

Mặc dù tư tưởng học viện phái chính xác nhưng rốt cuộc lại rơi xuống thế hạ phong.

Ba đại phái đấu đá lẫn nhau để tranh đoạt quyền lợi. Tuy không tới mức đẩy người chết ta sống nhưng vẫn có rất nhiều chuyện sẽ làm liên lụy lẫn nhau, khiến cho một vài quyết định đưa ra vượt xa dự đoán của mọi người.

Vì sao lúc trước Đường Kiếp dễ dàng dùng chiêu "giả mạo" để lừa gạt Ứng đường, Tây Nguyệt phái lại cố tình bỏ qua? Vì sao một học sinh nhỏ nhỏ lại khiến cho tây Nguyệt phái e dè như thế, không trực tiếp đi bắt và tra

khảo? Điều này nhất định có liên hệ tới ba phái này. Bọn họ kiểm chế lẫn nhau, cho nên rất nhiều chuyện không thể làm đấy.

Thiên Thần cung cũng vậy.

Việc Yến Trường Phong thu đồ đệ lần này thật ra cũng có liên quan tới việc tranh đấu giữa ba đại phái.

Phái bảo thủ vốn chiến ưu thế tại Tây Nguyệt phái. Nhưng sau sự kiện Đường Kiếp, quan hệ giữa Tây Nguyệt phái và Thiên Thần cung trở nên hệ trọng hơn. Hai bên dốc sức giương cung bạt kiếm, khiến có thể lực phái cấp tiến lập tức ngãng đầu.

Yến Trường Phong chính là một thành viên trong phái cấp tiến. Việc lần này thu đồ đệ chính là một biểu hiện đặc thể của phái cấp tiến.

Cho tới bây giờ, học sinh Tây Nguyệt đều là mục tiêu được hai đại phái này tích cực lôi kéo. Người trẻ tuổi nhiệt huyết, dễ kích động, đã bị quan niệm của phái cấp tiến hấp dẫn.

Bởi vậy, tại mỗi một lần thu đồ đệ, hai đại phái đều là tự tuyên dương phái mình, vừa lựa chọn nhân tài lại vừa lôi kéo lòng người.

Mặc dù những chuyện này không được ghi chép ra, nhưng ít nhiều cũng có lưu truyền. Sau khi kết hợp tư liệu lịch sử Tây Nguyệt phái với một loạt sự kiện xảy ra gần đây nhất, Đường Kiếp có thể tưởng tượng ra sự thay đổi bất ngờ cùng mưu mẹo trong đó, đồng thời cũng đưa ra kết luận.

Cho nên việc tuyển đồ đệ của Yến Trường Phong lúc này chính là để các học sinh lựa chọn lập trường của mình.

- Thì ra là như vậy...

Lúc trước chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này, sau khi nghe Đường Kiếp nhẹ nhàng nói vậy, học sinh Tiêu Dao xã lập tức tròn tròn mắt.

Bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, đằng sau việc tuyển đồ đệ này lại còn có nhiều chuyện phức tạp như thế.

- Như vậy lần này người không tham gia là bởi vì người không muốn gia nhập phái cấp tiến hả?

Thái Quân Dương hỏi.

Đường Kiếp cười đáp:

- Người thấy ta giống loại người lấy việc chiến làm đầu sao?

- Ủ ờ nhỉ.

Thái Quân Dương gãi gãi da đầu, biết rõ Đường Kiếp không phải hạng người hiếu chiến. Bao nhiêu lần y đối mặt gây khó dễ, hắn đều nở nụ cười mây trôi nước chảy mà qua.

Hắn thật sự không thể giống như một số phần tử cực đoan trong Tây Nguyệt phái, cả ngày kêu gào đánh Tang Thủy hà, san bằng mấy đại phái, thống nhất Tê Hà Giới.

Hắn không muốn ở một mình nhưng cũng không muốn kẹp giữa một đồng.

- Vậy phái nào mới vừa ý người đây?

Bình Tĩnh Nguyệt dùng cùi chỏ khẽ đẩy người Đường Kiếp, cười hì hì hỏi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Phe Phái (Hạ)

- Còn phải hỏi sao?

Liễu Hồng Yên bĩu môi nói:

- Đối với hãn ấỷ hả, phái nào cũng không quan trọng, mà quan trọng nhất là phái nào có thể mang lại cho hãn nhiều chỗ tốt nhất. Hãn chính là trời sinh lưng chừng phái!

Mọi người đồng loạt cười to.

Đường Kiếp cũng ngửa mặt lên trời bật cười ha hả:

- Người đứng là rất hiểu ta.

Học viện phái không giống như là một phái, nó đứng ở giữa, ai mang lại điều tốt thì sẽ giúp đỡ kẻ đó.

Đối với Đường Kiếp mà nói, học viện phái quả thật là thích hợp với mình hơn. Vì vậy hãn tuyệt đối không có hứng thú đối với việc trở thành đệ tử của Yến Trường Phong, trở thành một thành viên phái cấp tiến. Hơn nữa, một số quan niệm nắm quyền của phái cấp tiến cũng không vừa phù hợp với suy nghĩ trong lòng hãn.

Ví dụ như có người trong phái cấp tiến ủng hộ việc tu luyện tùy ý, cá lớn nuốt cá bé, kẻ nào phù hợp với tu giới thì sinh tồn, người nào nắm đấm lớn hơn thì trở thành vua.

Đường Kiếp biết rõ, nếu để cho người như vậy đắc thế, chắc chắn toàn bộ thế giới sẽ xảy ra biến hóa. Ý niệm này vừa lóe lên trong đầu, lập tức cả người hắn không rét mà run.

Nó giống như việc để Thiên Diệt Tông thay thế Tây Nguyệt phái!

Tuy hắn rất thích khơi mào chiến tranh giữa Tây Nguyệt phái và Thiên Thần cung, nhưng cũng không muốn phái cấp tiến trở thành chủ lưu, coi giết chóc là chuyện bình thường.

Như là như vậy, tử vong sẽ xảy ra như cơm bữa, biến thế giới này trở thành nơi sặc mùi máu tanh, sông núi đổi đường, giang sơn biến sắc, đất trời nhuốm máu, nhật nguyệt vô quang...

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ của hắn, các thiếu niên khác lại không nghĩ được nhiều như vậy.

Kỳ thật là hầu hết các học sinh không quan tâm phái kia có thực lực như thế nào, quan trọng nhất vẫn là việc năng lực bản thân tăng lên.

Các thiếu niên đang phát triển không có quá nhiều cơ hội có thể lựa chọn. Giống như người sắp chìm chỉ có thể cố gắng bắt lấy một cái phao mà thôi, không có thời gian rảnh để chọn lựa.

Đường Kiếp có Binh giám, có di bảo Binh chủ. Hắn không cần danh sự bởi vì nếu bị một Thiên Tâm chân nhân nhìn chăm chăm vào, khả năng bại lộ của hắn sẽ tăng cao, cho nên hắn quyết định từ bỏ cơ hội này.

Nhưng tất cả mọi người ngồi đây đều không để tâm tới những điều hắn nói, ước mơ trở thành chân truyền vẫn sôi trào ở trong lòng bọn họ.

Bởi vậy, sau khi nghe được quyết định của hắn, bọn họ cũng đành buông tha cho bản kế hoạch liên hợp, sau khi tán gẫu một lát liền nhanh chóng rời đi.

Bọn họ vừa rời khỏi, Y Y đã lập tức dẫn theo tiểu hổ hiện ra ở bên cạnh Đường Kiếp.

- Ca ca, người thật sự là không muốn đi tranh giành vị trí đồ đệ của Trường Phong chân nhân kia sao?

Tiểu tử này vẫn quanh quẩn ở gần đây, cho nên hiểu rõ bọn họ nói chuyện gì.

- Ủ, không muốn, nhưng không có nghĩa là ta sẽ bỏ qua như vậy. Bất kể là nói như thế nào thì đây cũng là một cơ hội tốt, cho dù mình không cần nhưng cũng phải nghĩ đến người một nhà, đúng không?

- Vậy người muốn ai giành được vị trí này?

Y Y hỏi.

Đường Kiếp mỉm cười nói:

- Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là tiểu thiếu gia.

- Cái gì? Để cho ta làm đồ đệ của Yến Trường Phong sao?

Đang ở bên trong Tĩnh Tâm Viên, Vệ Thiên Xung gần như là nhảy lên cao ba trượng, dùng ánh mắt không dám tin nhìn Đường Kiếp.

Đường Kiếp cười nói:

- Đúng, đây chính là một cơ hội. Nếu người có thể trở thành đệ tử chân truyền của Trường Phong chân nhân, đó là chuyện vô cùng tốt đẹp. Nhưng trước hết, người cần phải bỏ cái tật nói không suy nghĩ kia đi, phải gọi là Trường Phong chân nhân! Người phải nhớ cho kỹ, nếu ngày nào đó lúc người ở trước mặt ông ta hô lên một tiếng Yến Trường Phong, có bị đánh chết thì cũng đừng trách ta không dặn trước.

- Ta? Người đang nói đùa hả?

Vệ Thiên Xung cười lớn, xua tay nói:

- Không được, không được, không có khả năng đâu.

Xét riêng học sinh đồng kỳ, y giỏi lắm cũng chỉ chen được vào tốp một trăm.

Nhiệm vụ lần này lại được tất cả học sinh trong sáu năm cạnh tranh, hơn ngàn người có thực lực nằm trên Vệ Thiên Xung đấy. Cho dù Vệ Thiên Xung bị điên cũng không dám nghĩ tới việc trở thành chân truyền, có thời gian thì thà ở nhà tu luyện còn tốt hơn.

Cái tên không tiền đồ này khiến Đường Kiếp cảm thấy chán nản một hồi. Sau khi im lặng một lúc, hắn liền lên tiếng:

- Cho dù người không tranh được thì cũng phải nỗ lực đi tranh giành một lần chứ. Chúng ta là tu giả, phải dũng cảm tiến lên, không thể dễ dàng nói lùi bước. Không tranh đoạt được là một chuyện, nhưng chưa tranh giành đã từ bỏ lại là một chuyện khác. Tiên lộ tranh phong, không tiến tức là lùi. Mặc kệ người có được hay không, ít nhất người cũng phải cố gắng thử liều lĩnh một lần. Cho dù người thất bại thì cũng không làm cho bản thân mình thất vọng, không làm cho phụ nhân và mọi người thất vọng. Nếu người cố gắng, tương lai tốt xấu thế nào cũng dễ ăn nói với phụ nhân, người chần chừ sẽ vui mừng vì người biết tiến tới đấy. Người nói có đúng hay không?

Vệ Thiên Xung nhếch miệng cười ha hả, nói:

- Người nói nghe rất hay, vẫn là muốn ta dốc sức liều mạng. Thật ra ta thấy chân truyền này cũng không có gì thú vị. Chẳng phải chúng ta ở trong học viện muốn học gì là có thể đi học cái đó đấy sao? Cần gì phải bái sư? Ta thấy bái hay không bái cũng đều như nhau.

Đường Kiếp bị y chọc tức đến mức lập tức nhảy dựng lên, chỉ tay vào y, run rẩy nói:

- Sao lại giống nhau? Hai chuyện này làm sao có thể giống nhau? Nếu trở thành chân truyền, người sẽ không phải là học sinh bình thường nữa. Trở thành chân truyền chính là người có thể trực tiếp trở thành môn hạ Tẩy Nguyệt phái. Được danh sư tự mình chỉ điểm, thậm chí có thể được danh sư cầm tay dạy người, không cần phải tự mình tìm tòi. Hơn nữa người còn được danh sư đả thông kinh mạch, giảng giải nghi nan, cho dù tu luyện tới mức tẩu hỏa nhập ma cũng được sư phụ tự mình chữa lại đấy. Mỗi bước đi của người đều là chính xác, không lo đi đường vòng. Hiểu không? Thích Thiếu Danh là thiên tài cửu chuyển, nhưng bởi vì không có danh sư chỉ dẫn mà đã đi mất một năm đường vòng. Ngoài ra người có thể thoải mái học tập bí pháp. Bình thường muốn học tập pháp thuật, phải tăng lên một cấp mới có thể lĩnh một quyển, hoặc là phải tự dùng tiền mình mua. Nhưng nếu có sư phụ, lúc y cao hứng, người muốn học bao nhiêu liền truyền cho bấy nhiêu, thậm chí còn có thể được truyền thụ bí mật học. Bí mật học đó chưa chắc đã kém Thần Tiêu Kiếm Điển. Cuối cùng, quan trọng nhất chính là người có núi dựa. Hiểu không? Một chỗ dựa vững chắc. Về sau có cái gì tốt người cũng đều được ưu tiên, phạm sai lầm cũng không bị khinh nhẹ, đi đến chỗ nào cũng đều được coi là tài trí hơn người. Người biết vì sao ta và người lần này phạm chuyện lớn như vậy lại không bị đuổi đi không? Chẳng phải là do cảm tình viện chủ yêu thích ta hay sao? Con mẹ nó chứ, đấy là ta còn chưa phải là đồ đệ của ông ta. Thật không ngờ người có thể hỏi ta làm đệ tử có gì tốt.

Vài câu cuối cùng này, Đường Kiếp gần như là hét lên.

Vệ Thiên Xung bị hấn làm cho hoảng sợ.

Thật ra y nói vậy là để có lý do lùi bước, không ngờ Đường Kiếp lại kích động như thế.

Đối với Đường Kiếp mà nói, một trong những nguyên nhân hấn từ bỏ việc trở thành đồ đệ của Yến Trường Phong chính là vì, nếu có thể giúp Vệ Thiên Xung trở thành chân truyền, cơ hội hoàn thành đại nguyện Tâm Ma của bản thân sẽ tăng lên nhiều, ngày sau cũng có thể sớm đi tiêu dao thiên địa.

Cuộc đời trôi nhanh như giấc mộng, Đường Kiếp có thể không vội sao?

Thời khắc này, Đường Kiếp biết mình hơi nóng vội, liền hít sâu vào một hơi, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thiếu gia, ta cũng chỉ là muốn tốt cho người thôi.

Vệ Thiên Xung thấy giọng điệu của hấn đột nhiên biến đổi, nhất thời không thích ứng kịp, gãi gãi da đầu nói:

- Nhưng ta thua kém người khác rất nhiều. Ta mới nhập học một năm, xét về gia thế thì cũng chỉ là một nhà giàu bình thường, xét về thiên phú thì ta không có, xét về thời gian tu luyện ta cũng không có, xét về bối cảnh gia đình lại cũng không đủ lớn mạnh. Người nói xem, ta có thể trông cậy vào cái gì?

Đường Kiếp cười ha hả nói:

- Không quan trọng, người khác có thiên phú nhưng người có người hậu học đấy.

Đường Kiếp khuyên can mãi, rốt cuộc cũng thuyết phục được Vệ Thiên Xung.

Đường Kiếp gọi Thị Mộng đến để cho y cùng tham dự vào việc trợ giúp tiểu thiếu gia lấy được đầu người. Trong khoảng thời gian này, Thị Mộng cũng học được vài pháp thuật, có thể phụ giúp được một chút. Mặc dù

không thể nói rõ thực lực của y như thế nào, nhưng nhiều ít gì cũng có chút tác dụng.

Nghe Đường Kiếp nói muốn Vệ Thiên Xung trở thành chân truyền, Thị Mộng lập tức bủn rủn chân tay.

Nhưng Vệ Thiên Xung đã đồng ý chuyện này rồi, việc đã đến nước này, Đường Kiếp sắp xếp y như thế nào cũng được.

- Nhưng kể cũng lạ nhỉ.

Đột nhiên Vệ Thiên Xung nói:

- Không phải là muốn thu đồ đệ sao? Chọn người xuất sắc nhất là được rồi, vì sao còn muốn khảo nghiệm?

Ý của Vệ Thiên Xung là, nếu muốn thu đồ đệ thì sao không trực tiếp lựa chọn bên trong những người có tư chất tốt nhất.

Ví dụ như Thích Thiếu Danh Ngọc Môn cửu chuyển, ngay từ đầu tuyển y chẳng phải là mọi người đều bớt việc sao?

Trong lời nói này ẩn chứa sự thiếu tự tin đối với việc cạnh tranh của Thích Thiếu Danh.

Đường Kiếp trừng mắt nhìn y, nói:

- Người cho là ai cũng giống như người sao? Làm như vậy chính là để cho mỗi người đều có một cơ hội công bằng, dù sao thiên phú cũng không phải là tiêu chuẩn duy nhất của người tu tiên thành tựu.

- Vậy tại sao phải cần ba vòng khảo nghiệm?

Thị Mộng hỏi.

- Đúng vậy, ông ta cảm thấy một khảo nghiệm không đủ sao?

Đường Kiếp lại lắc đầu nói:

- Bởi vì công bằng đồng nghĩa với việc mất đi quyền chủ đạo. Dùng khảo nghiệm để chọn ra đệ tử, tuy là công bằng nhưng làm sao biết được người trúng tuyển thật sự thích hợp với mình?

- Ý người là...

Thị Mộng và Vệ Thiên Xung đồng thời lên tiếng.

Đường Kiếp giơ ba ngón tay lên, nói:

- Ba khảo nghiệm lấy ba người, tức là có ba người được dự tuyển, Trường Phong chân nhân có thể tuyển chọn ra người mình thích từ ba kẻ đó. Làm như vậy, vừa thể hiện công bằng, cho mọi người cơ hội như nhau, lại vừa có thể tự lựa chọn theo ý mình.

Vệ Thiên Xung buột miệng kêu lên:

- Đây không phải là vừa làm kỹ nữ lại vừa lập đền thờ sao?

Đường Kiếp trợn trừng mắt nhìn y, hơi ngạc nhiên nhưng ngay sau đó vẫn cười nói:

- Nhân vật ưu tú chưa chắc là kỹ nữ, nhưng nhất định sẽ phải lập đền thờ.

Nghe xong, Vệ Thiên Xung liền cười ha hả, nói:

- Vậy người xong rồi, Trường Phong chân nhân chắc chắn sẽ không tuyển ta. Xem ra, cho dù được người giúp, ta cũng không thể lấy được đầu người.

- Đúng vậy, nếu ở tình huống bình thường thì quả là như thế.

Đường Kiếp không tức giận, ngược lại còn thừa nhận lời nói của Vệ Thiên Xung.

Với biểu hiện của tiểu tử này, nếu Yến Trường Phong coi trọng y hơn hai người kia thì trời sập mất.

- Cho nên...

Đường Kiếp kéo dài giọng nói.

Nghe giọng điệu này, Vệ Thiên Xung lập tức cảm thấy căng thẳng, mơ hồ dự cảm sẽ có chuyện không tốt phát sinh.

Y run rẩy nhìn Đường Kiếp, hỏi:

- Cho nên cái gì?

- Cho nên, nếu muốn bảo đảm chắc chắn người trở thành đệ tử của Yến Trường Phong thì chỉ có một cách, đó là đứng đầu cả ba khảo nghiệm, để ông ta không thể lựa chọn!

Bùm!

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng đồng thời ngã xuống.

Thương nghị đã định, mặc kệ Vệ Thiên Xung có muốn hay không, kế hoạch trở thành chân truyền cần phải nhanh chóng bắt đầu.

Đêm hôm đó, Đường Kiếp phân công nhiệm vụ cho hai người Vệ Thiên Xung và Thị Mộng.

Vệ Thiên Xung bắt đầu đi liên hệ thu mua tất cả tin tức liên quan tới Lâm Nguyên Minh gia, Thị Mộng thì đi tới Thiên Nhất Các học thêm một thuật truy đuổi và một thuật nhận biết. Bởi vì nhiệm vụ lần này chính là

muốn khảo nghiệm năng lực truy tìm, cho nên học pháp thuật truy tìm là việc cực kỳ quan trọng.

Mà thuật nhận biết chủ yếu là dùng để nhận biết mục tiêu thật hay giả. Dựa vào tư liệu học viện thì rất có thể Lâm Lãng đã thay đổi hình dạng thông qua pháp thuật nào đó, cho nên thuật nhất biết cũng là vô cùng hữu dụng.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Thành Thượng Tuyên

Những ngày tiếp theo, Đường Kiếp tiếp tục ngâm mình trong Mặc Hương Cư sưu tầm tư liệu, bao gồm thư tín qua lại và bút ký sự kiện, ngày ngày nghiên cứu, thường đến tối muộn mới đi ra.

Lúc này những học sinh chân truyền của Học viện Tẩy Nguyệt, phần lớn bắt đầu hành động rời khỏi học viện với Duyên Châu, ngay cả người của Tiêu Dao Xã cũng đã kết thành đội ngũ tự xuất phát.

Đồng thời trong số các học sinh ưu tú, người duy nhất không có hứng thú với chân truyền chính là An Như Mộng, học sinh của Thiên Tình Tông, nàng không cần suy nghĩ về vấn đề chân truyền này, từ lúc bị đưa tới đây, nàng đã định trước thân phận chân truyền rồi.

Duy có Đường Kiếp từ đầu đến giờ vẫn bất động.

Vệ Thiên Xung vì chân truyền mà khẩu vị cũng bị treo ngược rồi, thấy Đường Kiếp không có động tĩnh thì lo lắng, đi tới hỏi mấy lần.

Đường Kiếp lại vẫn không mặt không nhật nói.

- Gấp gì chứ, loại chuyện tính trước làm sau ai cũng động, sao chưa đến lúc mưu tính lại không nén được cơn tức giận?

- Ta sợ đi chậm, Lâm Lăng bị người bắt đi.

Vệ Thiên Xung bất đắc dĩ nói.

- Vậy không hợp ý người sao?

Đường Kiếp cười ha ha trả lời.

Vệ Thiên Xung nhìn hần.

- Ta không muốn tranh, là người bức ta tranh, giờ lại ra vẻ không nóng vội, định làm gì chứ?

Đường Kiếp vỗ vỗ Vệ Thiên Xung.

- Yên tâm, nếu ta đã muốn cho người thành chân truyền, thì dù thế nào cũng không buông bỏ. Lâm lăng không dễ bị bắt như vậy, ban đầu là người chạy nhanh nhất nhưng chưa chắc đã là người tới đích trước. Thừa dịp này có thời gian rảnh, người mau chăm chỉ tu luyện, mau chóng nâng cao Yên La Bộ và Câu Tà Âm Binh của người đi.

- Yên tâm đi, gần đây ta vẫn luyện, đã rất thành thực,

- Vậy thì tốt.

Đảo mắt lại thêm mấy ngày qua đi.

Mắt thấy học sinh Học viện Tây Nguyệt bỏ đi gần hết, cuối cùng Đường Kiếp truyền tin tới chỗ Vệ Thiên Xung: Chuẩn bị xuất phát.

Nghe tin, Vệ Thiên Xung và Thị Mộng vội vàng thu thập hành lý.

Ba người cùng đi, Đường Kiếp trước đi về phía Huyền băng đài.

- Vào trong đó làm gì?

Vệ Thiên Xung khó hiểu hỏi.

- Nhận nhiệm vụ.

Đường Kiếp trả lời.

- Nếu đã ra ngoài, thuận tiện nhận thêm nhiệm vụ, ta còn thiếu cống hiến với học viện.

Hai người nghe xong lại thấy choáng váng.

Người vẫn còn tâm tình nhận nhiệm vụ khác sao?

Sự thật chính là Đường Kiếp cứ thế tới Huyền Bảng Đài nhận nhiệm vụ.

Dù sao cũng ra ngoài, làm một nhiệm vụ hay hai nhiệm vụ cũng không khác biệt.

Tìm một lần ở bảng treo giải thưởng, cuối cùng Đường Kiếp tiếp nhận nhiệm vụ quét sạch hồ tai Vạn Tân Trang.

Vạn Tân Trang là một thôn nhỏ nằm ở Bình Đài Thương Châu, gần đây có nạn hồ tai, nghe nói do yêu hồ ở gần đó tác quái.

Tây Nguyệt phái được thiên hạ cung phụng, đương nhiên cũng phải nhận những nhiệm vụ vì thiên hạ trừ hại, sửa sang đường sông, điều tiết mưa gió, rửa sạch mối họa.

Hồ tai ở Vạn Tân Trang này vốn do phân đường phái Tây Nguyệt ở Bình Đài phụ trách, cứ trực tiếp xử lý là được, tuy nhiên yêu hồ thực lực thấp kém lại có tính cách giả dối, phân đường Bình Đài không có nhiều tinh lực chơi đùa cùng nó, hơn nữa hàng năm các nơi cũng sẽ chủ động đưa tới một vài nhiệm vụ cấp học viện lịch luyện, giao việc này cho học viện.

Nhiệm vụ học sinh Học viện Tây Nguyệt cũng như Tây Nguyệt giáo tiếp nhận chia làm ba loại.

Một là không xử lý được, phải mời cao thủ trong phái ra mặt.

Một là có thể xử lý nhưng không đủ người, phải đi xin.

Loại thứ ba chính là loại này, là chủ động cho học sinh cơ hội lịch luyện.

Nên nhiệm vụ có kỳ hạn ba tháng, trong vòng ba tháng học sinh không hoàn thành được nhiệm vụ, Phân đường Bình Đài sẽ tự xử lý.

Lúc này đã qua nửa tháng Đường Kiếp tiếp nhận, tự có học sinh viết lên chứng minh.

Nếu nhiệm vụ hoàn thành, có thể đạt được hai điểm cống hiến, nếu thật bại thì bị trừ một điểm cống hiến.

Đường Kiếp không lo lắng chuyện này, cũng không nghĩ tới bị cộng trừ điểm, trực tiếp bước đi.

Ngay cả Vệ Thiên Xung cũng kỳ quái đuổi theo Đường Kiếp hỏi.

- Vạn Tân Trang ở Thương Châu, người nhận nhiệm vụ Thương Châu làm gì? Tới đó không thuận đường với Duyện Châu!

Đường Kiếp vừa đi vừa hỏi.

- Chúng ta tới Duyện Châu làm gì?

Lời này khiến da đầu Vệ Thiên Xung và Thị Mộng run lên.

Vệ Thiên Xung như muốn điên.

- Lâm Lãng ở Duyện Châu đó! Không đi Duyện Châu thì đi đâu tìm người.

Đường Kiếp lúc này mới "bừng tỉnh đại ngộ" nói.

-Ồ, chúng ta không đi Duyện Châu.

- Chúng ta đi đâu?

Đường Kiếp trả lời.

- Lưu Vân thư viện. Nếu muốn tóm Lâm Lăng thì phải điều tra quá khứ của hắn trước.

Vô độc hữu ngẫu, Đường Kiếp áp dụng đầy đủ các lúc trước Cố Trường Thanh thực hiện.

May mắn hơn so với Cố Trường Thành là, ít ra trong Lưu Vân thư viện, tin tức Lâm Lăng lưu lại khẳng định nhiều hơn Đường Kiếp lúc trước.

Sau khi rời khỏi Học viện Tẩy Nguyệt, ba người Vệ Thiên Xung, Thị Mộng vội vàng chạy tới Thương Châu, tốc độ của họ so với trước kia nhanh hơn nhiều, chỉ mất mấy ngày đã tới Thương Châu.

Thương Châu nằm phía nam Văn Tâm, là nơi ấp áp, ôn hòa, linh khí dư thừa, cũng coi như nơi có nhiều người kiệt xuất ở Văn Tâm, sở hữu hơn hai mươi môn phái tu tiên lớn nhỏ.

Lưu Vân thư viện ở Thành Thượng Tuyền Thương Châu, lệ thuộc Lưu Vân phái, mà Lưu Vân Phái ở đây cũng là môn phái lớn khá nổi danh, chương môn là Thiên Tâm Cảnh chân nhân Lâm Hư Độ, là chương môn đời thứ tư của Lưu Vân Phái.

Sau khi tới Thương châu, đám người Đường Kiếp lại chạy một ngày đường, cho tới lúc mặt trời lặn thì tới thành Thượng Tuyền, tìm một nhà trọ trong thành nghỉ qua đêm.

Sáng sớm hôm sau, Đường Kiếp gọi đám Vệ Thiên Xung.

- Thu dọn đi, chuẩn bị đi gặp một người.

- Đi Lưu Vân thư viện?

Thị Mộng và Vệ Thiên Xung nghịch nước.

- Không, trước đi phân đường thành Thượng Tuyền. Chúng ta mới đến, chưa quen cuộc sống ở đây, tới Phân đường trước rồi nói. Quan hệ giữa Đường chủ phân đường này và Lưu Vân phái tương đối tốt, bọn họ có thể ra mặt nói chuyện cũng đỡ đa sự.

- Hiểu rõ.

Thượng Tuyền phân đường phái Tây Nguyệt nằm trong khu vực phồn hoa nhất phía đông thành Thượng Tuyền, Đường Kiếp và ba người từ xa nhìn lại đã thấy mái cong quý báu, rường cột chạm trổ, hết sức xa hoa, ngay cả Vệ Thiên Xung cũng thầm thở dài, khí phách môn phái tiên gia thật phi phàm.

Đây chỉ là một phân đường nhỏ, so tới tổng đàn phái Tây Nguyệt thì chưa là gì cả.

Tới cửa phân đường, thì thấy hai gã hộ viện thủ vệ ở cửa.

Hai gã hộ viện này đều là phàm nhân, nhưng nhìn chỗ huyết Thái Dương hiển nhiên cũng là cao thủ phàm nhân, thế mà giờ chỉ làm một chức nhỏ, trông cửa chính cho phân đường.

Dù vậy nhìn dáng vẻ đặc ý của họ, hiển nhiên cũng coi đó là vinh quang.

Một con chó trước cửa nhà tiên cũng vinh quang hơn phàm nhân.

Thấy cảnh tượng này, Đường Kiếp không khỏi thốn thức. Ở trong học viện thì chưa thấy điểm gì đặc biệt hơn người, vừa rời học viện bước vào nhân gian đã cảm nhận được sự bất đồng.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng chiếc áo xanh nhạt biểu thị thân phận học sinh cũng đủ khiến mọi người ghé mắt, trên đường đi, dù là xe ngựa nhà quan lớn quý tộc cũng phải tránh sang nhường đường.

Mọi người thường nghĩ đệ tử tiên môn chắc phải ngang ngược kiêu ngạo, thật ra ở đâu cần các đệ tử ngang ngược, kiêu ngạo, chỉ cần dùng ánh mắt cũng biết nên làm thế nào. Đương nhiên, thực sự không cảm nhận được, đám học trò khi bị hội giáo giáo huấn, thì cái gọi là hơi thở ngang ngược kiêu ngạo đó, thật ra được nhận thức dần trong quá trình đó.

Dù là học sinh, tiên nhân, phàm nhân thì đều có đã quen với chế độ uy nghiêm giai cấp.

Lúc đám thủ vệ nhìn thấy đoàn người Đường Kiếp đi tới, chưa cần nói gì đã đồng thanh kính lễ.

- Xin hỏi ba vị là học sinh Học viện Tẩy Nguyệt sao?

Vệ Thiên Xung hừ một tiếng, đang định nói tiếp thì Đường Kiếp ngăn y lại, lắc đầu nói với hai người kia.

- Học sinh Học viện Tẩy Nguyệt, năm hai, Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung, Thị Mộng có việc cầu kiến Thường Tâm Khoan Thường đường chủ, kính xin thông báo một tiếng.

- Mời ba vị chờ cho.

Một tên trông cửa vội vàng bước vào.

Một lát sau, một gã bạch diện thư sinh đi ra, kiểm nghiệm xong lệnh của ba học sinh, xác nhận không có sai sót mới nói.

- Thường đường chủ đã chờ trong nhà, mời ba vị theo ta.

Đi theo nam tử trung niên kia vào trong, đi qua nhà cao cửa rộng, xuyên qua hành lang gấp khúc chín lần, ba người nhanh chóng bước vào một sân vườn tĩnh mịch.

Trong tiểu viện có một cây mây, bên dưới bày một chiếc bàn đá, bên cạnh còn có ghế trúc dựa.

Có một người đang nằm trên ghế, tuổi ước chừng hơn bốn mươi, dáng vóc mập mạp, trong tay còn cầm một ấm tử sa, tiêu diêu trên ghế.

Bạch diện thư sinh kia dẫn ba người tới gần, cúi người với một vị mập mạp.

- Đông gia, ba vị học sinh đã tới.

- Uhm...

Mập mạp từ từ nhắm mắt, phất tay cho thư sinh kia lui ra.

Lúc này mới chậm rãi ngồi xuống nhìn ba người.

Dù thân hình y hơi mập mạp, nhưng vào thời khắc vừa mở mắt này, tinh quang lóe lên mang theo cỗ khí thế bức người.

- Ba người chính là học sinh Học viện Tây Nguyệt muốn gặp ta?

Chất giọng Thường đường chủ trầm thấp, âm cũng như kim thiết, từng chữ như muốn đập vào lòng ba người.

Đường Kiếp nháy mắt ra hiệu, ba người đồng thời tiến lên trước, ôm quyền nói.

- Học sinh Đường Kiếp, Vệ Thiên Xung, Thị Mộng tham kiến Thường thượng sư!

- Yo, cũng coi như biết lễ đấy.

Thường đường chủ kia không nhanh không chậm uống trà rồi mới phất tay nói.

- Ngồi đi, có gì từ từ nói.

Tự có nô tỳ xinh đẹp tiến lên, bưng ghế dựa cho ba người.

Luận thân phận, Thường Tâm Khoan thân là chủ Thường Tuyền Phân Đường, địa vị vẫn cao hơn đám Đường Kiếp nhiều, tuy nhiên tiềm lực học sinh Học viện Tây Nguyệt là vô hạn, cũng không ai biết tương lai sẽ có thành tựu gì, thế nên vị Thường đường chủ cũng phải giữ vài phần khách khí.

Lúc ba người ngồi xuống, vị Thường đường chủ kia nói.

- Ba tên học sinh không chăm chỉ ở học viện tu luyện lại chạy tới Thường Tuyền Phân Đường ta là có chuyện gì?

- Là như vậy...

Đường Kiếp kể đại khái chuyện thu Yến Trường Phong làm đồ đệ, sau đó nói.

- Muốn bắt Lâm Lăng, nhất định phải hiểu rõ y.

Thường Tâm Khoan hiểu ra.

- Thì ra là vậy. Thế nên các người tới đây là muốn vào thư viện Lưu Vân điều tra.

- Đúng vậy.

- Nhưng không phải đã đưa cho các người tư liệu về Lâm Lăng sao?

- Vẫn không đủ.

Đường Kiếp trả lời.

- Tư liệu chỉ ghi chết về chuyện của Lâm Lăng, nhưng những người Lâm Lăng kết giao thì sao? Y có quan hệ chặt chẽ với ai? Những người này có thân phận gì? Đều không có. Tư liệu về Lâm Lăng cũng chỉ có bề ngoài, cụ thể hơn nữa hoàn toàn không có nội dung.

- Cho nên...

- Cho nên muốn mời Đường chủ giúp đỡ, cho chúng ta vào trong Lưu Vân thư viện tìm đọc tư liệu học sinh trong đó.

Thường Tâm Khoan ban đầu kinh ngạc, sau đó cười ha ha.

Y cười lớn, tiếng cười tựa như chuông, chấn động khiến tai mọi người rung lên, Vệ Thiên Xung muốn bịt tai lại, nhưng thấy Đường Kiếp vẫn bất động thì đành nhin xuống.

Cười xong, Thường Tâm Khoan mới nói.

- Người đang đùa sao? Muốn đọc tư liệu học sinh Lưu Vân thư viện? Lâm Hư Độ sẽ không đồng ý.

- Cho nên mới phải mời Đường chủ ra mặt. Có Đường chủ ra mặt, tin rằng Lâm chân nhân sẽ bớt chút thể diện.

- Làm càn!

Thường Tâm Khoan vỗ ghế, gầm hét, dọa mấy người Vệ Thiên Xung giật mình.

Thường Tâm Khoan chỉ tay vào ba người.

- Chỉ dựa vào đám tiểu nhân các người cũng muốn sai bản đường chủ làm việc? Muốn lão tử ra mặt nói tốt để các người tự do xem xét tư liệu thẩm tra? Đúng là người si nói mộng.

Đường Kiếp bất động.

- Nói vậy, Thường đường chủ không nguyện hỗ trợ.

Thường Tâm Khoan không khách khí nói.

- Vô nghĩa! Muốn ta ra mặt cũng được, lấy công hàm ra, không có công hàm thì đừng nhắc tới.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Cường Ép

Trong tiểu viện, Đường Kiếp ngồi ngay ngắn, nhìn Thường Tâm Khoan không chớp.

- Công hàm Thường đường chủ muốn, ta không có.
- Không có thì người ở đây nói gì chứ?
- Nhưng nhiệm vụ học sinh Học viện Tây Nguyệt đuổi giết Lâm Lăng, hẳn là ai cũng biết.

- Liên quan gì tới ta?

- Nhìn qua thì đúng là không liên quan.

Đường Kiếp cười cười.

- Tuy nhiên chuyện Lâm Lăng chạy trốn, chắc chắn đã không quan hệ.
- Người nói gì.

Trong lòng Thường Tâm Khoan chấn động, trong mắt đã hiện sát khí.

Đường Kiếp bình thản uống trà.

- Tiền Lại bộ thượng thư Lâm Nguyên Minh cấu kết Thiên Thần cung, bán đứng Hạ Chúc Tây Nguyệt phái, chuyện này chắc Thường đường chủ cũng biết. Sau việc này, tạ ơn viện chủ đích thân hạ lệnh, tiêu diệt cả nhà Lâm thượng thư. Chuyện này không phải phát sinh lần đầu, sớm đã có

phương pháp để theo, nhưng không ngờ sự việc bại lộ khiến Lâm Lãng nghe được tin tức trốn chạy. Sau khi xảy ra chuyện này, có không ít người hiếu kỳ, sao Lâm Lãng lại biết được tin này?

Trái tim Thường Tâm Khoan nảy lên.

Đường Kiếp tiếp tục nói.

- Lâm Nguyên Minh là ám tử, con hăn phân nửa chạy không thoát, cái gọi là ám tử bình thường làm gì chứ? Nghĩ đơn giản là kết nối quan hệ, thu thập tin tức, âm thầm thu mua các loại chuyện, nếu nói trước đây Lâm Lãng từng ở thành Thượng Tuyền đưa ra vài món giao hảo cũng không kỳ lạ, đúng không?

"Âm thầm thu mua" từ trong miệng Đường Kiếp nói ra như cây kim đâm vào lòng Thường Tâm Khoan.

Lúc y phụng mệnh tróc nã Lâm Lãng cũng không ngờ Lâm Lãng đã biết tiên cơ bỏ trốn, điều này khẳng định bên trong có người mật báo. Đường Kiếp nói không sai, người như Lâm Lãng nếu nói biết trước mà an bài thì không có khả năng. Chuyện của Lâm Nguyên Minh vô cùng trọng đại, không ai dám cứu lão, nhưng Lâm Lãng lại có thể mạo hiểm chạy trốn.

Việc này, thân là người phụ trách thành Thượng Tuyền, Thường Tâm Khoan có mười cái miệng cũng không giải thích được chuyện này không liên quan tới lão, việc bị chụp mũ cũng khó tránh khỏi.

Không ngờ Đường Kiếp lại nhắc tới vấn đề này vào lúc này.

Mắt lão hiện sát ý, không phải vì giết người diệt khẩu mà do trong lòng phần nộ, hận không thể dùng một chưởng đánh chết tiểu khốn khiếp này.

Đương nhiên lão không dám làm thế, chỉ thở dài một hơi.

- Đúng vậy, xét công luận, Tây Nguyệt phái ta vô cùng...tuệ nhãn không sai, còn chưa tới mức bị một hai lời đồn che mờ đôi mắt.

Đường Kiếp từ từ nói.

- Thường đường chủ đương nhiên trung thành tận tâm, là trụ cột môn phái. Nhưng lần này chúng ta tới thỉnh cầu lại bị Đường chủ cự tuyệt, nếu để người hữu tâm nghe được, không chừng lại nghĩ Đường chủ không muốn cho chúng ta bắt được Lâm Lăng...

- Nói bậy nói bạ.

Thường Tâm Khoan tức giận kêu to.

Tuy nhiên vào lúc này lão đã hiểu được dụng ý của Đường Kiếp.

Rõ ràng, nếu Thường Tâm Khoan không giúp, sau khi Đường Kiếp quay về không biết sẽ nói ra những gì.

Một học sinh đương nhiên không thể làm gì lão, nhưng tội giúp tội phạm bỏ trốn, từ chối giúp đỡ học sinh, hai tội cộng lại tính chất nghiêm trọng hơn nhiều.

Những chuyện khác chưa nói, dù Thường Tâm Khoan không bị Lâm Lăng mua chuộc thì cũng là bỏ trốn trong phạm vi thể lực của lão, sau khi người bỏ trốn, đã không cố gắng phối hợp bắt giữ mà còn cố tính buông thả...

Đây không phải đồn đại mà là sự thật.

Giờ phút này, Thường Tâm Khoan hít sâu một hơi, run rẩy.

- Tây Nguyệt phái ta tuy là đại phái ngự trị các phái khác nhưng không có nghĩa chúng ta muốn làm gì thì làm. Dù thế nào Lâm Hư Độ cũng là Thiên Tâm chân nhân, ngày thường xưng huynh gọi đệ đó là cho Tây

Nguyệt phái mặt mũi chứ không phải cho mỗi cá nhân ta mặt mũi! Nếu làm y tức giận, ngay cả ta cũng khó tự bảo vệ mình.

Lúc nói ra những lời này, thái độ đã mềm mỏng đi nhiều.

Đường Kiếp cười nói.

- Chỗ khó của Thường đường chủ ta hiểu, nhưng chúng ta vốn cũng chẳng phải cậy người đông thế mạnh ức hiếp người mà chỉ muốn mời thư viện Lưu Vân hỗ trợ, điều tra người phản quốc, hoàn toàn không có liên quan tới thư viện Lưu Vân. Chỉ cần nói khéo, thêm vào Lâm chương môn thông tình đạt lý sẽ không từ chối. Còn nữa chúng ta có thể mượn lực lượng của đường chủ bắt Lâm Lăng, tin tưởng giáo phái cũng hài lòng.

Cái này.

Cách rửa sạch tin đồn tốt nhất là giúp đám Đường Kiếp bắt được Lâm Lăng.

Nhưng nói thế nào Thường Tâm Khoan cũng không thấy thoải mái, mơ hồ luôn thấy mình bị uy hiếp.

Cảm giác này khiến y thấy khó chịu vô cùng.

Nhưng Đường Kiếp đã sớm nắm chắc lão rồi.

Vì hẳn biết Thường Tâm Khoan là người thế nào.

Người này đã ngồi ở vị trí đường chủ phân đà Thượng Tuyên hai mươi năm, hùng tâm tráng chí đã sớm mất đi, chỉ cầu an ổn một đời.

Nếu là người khác, có thể lão sẽ tức giận liều lĩnh, đối mắt với sự cường ép của Đường Kiếp, dù có là học sinh cũng bị chém một kiếm rồi.

Nhưng Thường Tâm Khoan sẽ không làm vậy.

Lão có nhà có thân nhân, mọi sự phải lấy yên ổn làm đầu.

Đối với người như vậy, lấy lợi ích dụ không có tác dụng, phải dùng uy dọa mới có hiệu quả.

Từ sau khi ở Vệ phủ thấy Vệ Lan Tâm đoán bệnh hốt thuốc và dẫn dò lão thái thái, Đường Kiếp đã hiểu tầm quan trọng của "người người khác nhau"

Chỉ cần bắt đúng mạch đối phương, chuyện sẽ đơn giản hơn.

Đương nhiên, nếu không cẩn thận bắt sai thì có ngàn vạn kế sách cũng vô dụng.

Đường Kiếp vẫn đoán đúng mạch của Thường Tâm Khoan.

Gương mặt béo múp của Thường Tâm Khoan biến sắc, nói.

- Vấn đề là các người không có công hàm, không giống phụng ý chỉ giáo phái.

Tây Nguyệt phải chỉ cho họ đi bắt người, chứ không nói cho họ đi gây sức ép với Lưu Vân thư viện, hai việc này vẫn khác nhau.

- Người không nói sao họ biết được.

Đường Kiếp từ từ hỏi.

Thường Tâm Khoan ngạc nhiên.

Đúng vậy, lão không nói sao Lâm Hư Độ biết được.

Thường Tâm Khoan lão có thể yêu cầu Đường Kiếp đưa ra công hàm, nhưng Lâm Hư Độ lại không có khả năng yêu cầu họ.

Chỉ cần Thường Tâm Khoan lão nói đây là ý của Tây Nguyệt phái, nói khách khí thêm vài lời đã là đủ mặt mũi, cùng lắm sau này cho lão ít ưu đãi, hẵn Lâm Hư Độ sẽ gật đầu thôi.

Nhưng những điều này phải cần Thường đường chủ tự mình ra mặt làm chủ mới được.

Tiểu tử à, tính kế đúng là chu toàn?

Thường Tâm Khoan không nhận được nhìn hẵn.

Đột nhiên lão hỏi.

- Người tên Đường Kiếp à?

- Vâng, học trò Đường Kiếp.

Đường Kiếp gật đầu.

- Trên nghe rất quen...

Thường Tâm Khoan lẩm bẩm vài câu, mắt mở to như nhớ ra chuyện gì đó mà nhìn Đường Kiếp.

- Thiên thần cung? Mẹ nó, hóa ra là tiểu tử nhà người.

Cơ thể mập mạp của Thường Tâm Khoan nhảy dựng lên.

Ra khỏi đại viện phân đường, Vệ Thiên Xung và Thị Mộng không nhận được cười ha ha, cười tới ngả nghiêng.

- Đường đường người đứng đầu phân đường Thượng Tuyền, thượng sư Thoát Phàm Cảnh lại bị một học sinh đe dọa, cuối cùng phải cúi đầu ngoan ngoãn làm việc cho chúng ta, Đường Kiếp, vẫn là người lợi hại.

Vệ Thiên Xung vỗ vai Đường Kiếp cười to.

Trước đây y luôn cảm giác Đường Kiếp có bộ não rất linh hoạt, đưa ra được không ít chủ ý.

Nhưng hôm nay ngồi trước Thường Tâm Khoan, trước một Thoát Phàm Cảnh cố ý bộc lộ khí thế, Vệ Thiên Xung ngay cả rắm cũng không dám đánh, thế mới biết cái từ "không kiêu ngạo không siểm nịnh" nghe thì đơn giản nhưng làm không dễ chút nào, thế nên mới khâm phục Đường Kiếp.

Nếu nói trước kia y chỉ thưởng thức Đường Kiếp, thích, cần và có chút ý lại, vậy thì giờ đã nảy sinh mầm mống ngưỡng mộ rồi.

Ngược lại Thị Mộng có phần lo lắng.

- Ta thấy việc này vẫn có phần quá mức. Dù thế nào, Thường đường chủ cũng là thượng sư cảnh giới Thoát Phàm Cảnh, chúng ta ép lão như vậy, nếu chẳng may lão ghi hận trong lòng tới báo thù thì chúng ta phải làm sao?

Đường Kiếp thản nhiên nói.

- Thế nên mới muốn bảo đảm thiếu gia thành chân truyền, chỉ cần thiếu gia thành chân truyền thì sẽ là đại nhân vật bay thẳng lên trời cao, tương lai tiền đồ vô lượng, Thường Tâm Khoan đối địch với chúng ta? Người có đánh chết lão cũng không dám.

- Cũng phải.

Vệ Thiên Xung gãi cằm, bắt đầu ảo tưởng cảnh tượng sau khi mình trở thành chân truyền.

- Tuy nhiên muốn thành chân truyền vẫn cần phải cố gắng, cũng không thể không phòng bị, nếu chẳng may nhận hậu quả.

Đường Kiếp nói tiếp.

- Thế nên bao giờ về, nhất định phải báo cáo lên trên, khen ngợi Thường đường chủ đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều, tốt nhất là tranh thủ tán dương lão vài câu ban thưởng, thậm chí là ban cả đan dược. Dù thế nào, Thường Tâm Khoan đã bị cột chung thuyền với chúng ta. Ưu đãi lão cho tốt lão sẽ không ghi hận với chúng ta. Nếu tương lai thiếu gia có được chân truyền, lão không có tội mà còn có công, đi theo một Long chi thần, lão cảm kích chúng ta cũng chẳng kịp.

Nghe Đường Kiếp nói, hai người há hốc miệng.

Thị Mộng không nhịn được giơ ngón cái.

- Cao, thật sự rất cao.

Chỉ có Vệ Thiên Xung khó hiểu.

- Đợi một chút, báo cáo? Đó là vật gì?

Thời đại này chưa có thứ gọi là báo cáo tổng kết, học sinh hoàn thành nhiệm vụ đều trực tiếp tới nơi nhận nhiệm vụ, bên trên không hỏi quá trình mà chỉ hỏi kết quả, có ngẫu nhiên cũng chỉ hỏi miệng, thế nên Vệ Thiên Xung không biết về khái niệm báo cáo này.

- Chính là văn bản báo cáo.

Đường Kiếp giải thích qua một chút ý nghĩa của báo cáo.

- Không nghe nói phái này có quy củ à?

Vệ Thiên Xung nói.

- Trong phái không có chúng ta mới phải làm. Nếu người là thượng sư, thích việc xử lý rõ ràng thì có dùng tâm lực tìm hiểu cũng chỉ biết được tình huống của một đệ tử, còn là người thích dẫn đầu thì tùy tiện nói vài câu với đệ tử là xong rồi.

Vệ Thiên Xung gãi đầu:

- Cái này....đương nhiên là người trước rồi.

Vệ Thiên Xung có ngu tới đâu cũng nghe ra điểm bất thường.

Y nhìn quanh rồi nhìn bản thân mình, cứ nhìn đi nhìn lại như vậy rồi trừng mắt nhìn Đường Kiếp.

- Đường Kiếp người có ý gì? Hình tượng ta không tốt sao? Khí chất ta không tốt sao? Ta nhìn qua rất hư hỏng sao?

Đường Kiếp không trả lời, đi thẳng về phía trước.

Vệ Thiên Xung không cam lòng đuổi theo sau.

- Đường Kiếp người nói rõ cho ta, thế nào là hình tượng ta không xong? Khí chất ta không tốt hay sao? Không phải ta chỉ hơi mập sao, ta là thiếu gia của người, người đứng lại nói rõ cho ta...Thị Mộng, người nói hình tượng ta được không...Uy, này, Thị Mộng người quay lại, người đừng có chạy, hai tên khốn kiếp, ta là thiếu gia của các người mà!

Tiếng la ồn ào của Vệ Thiên Xung truyền qua khắp phố.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Truy Đuổi

Sáng hôm sau, Thường Tâm Khoan tìm Đường Kiếp đồng thời mang theo một tin tốt.

Lâm Hư Độ đồng ý.

Dưới sự dẫn dắt của Thường Tâm Khoan, ba người trực tiếp tới Lưu Vân thư viện.

Lưu Vân thư viện nằm dưới chân núi vùng ngoại ô Lưu Vân thành Thượng Tuyên, trên núi là Lưu Vân phái, phái Lưu Vân cũng vì vậy mà lấy tên này.

Theo phong cách tiên nhân, không gian và cư dân ở Lưu Vân thư viện cũng không phức tạp, nhưng khí thế so với Học viện Tẩy Nguyệt thì yếu hơn nhiều, ở ngay vùng hoang dã dưới chân núi mở thư viện.

Ba người tới nơi này chỉ thấy một trang viên ngói xanh ngói đỏ, dù khí thế có phần kém hơn Học viện Tẩy Nguyệt nhưng cũng tinh xảo tỉ mỉ, mang đặc trưng của môn phái nhỏ. Quang thư viện còn có lượng lớn Linh điền, có nông gia phụ trách gieo trồng.

Ngay trước thư viện là một cổng chào cao ngất, trên viết bốn chữ Lưu Vân thư viện rất to.

Dưới cổng chào đã sớm có thượng sư thư viện đứng chờ, thấy ba người tới liền ôm quyền.

- Học sinh bề trên phái tối, Tôn Bảo Nhiên xin có lễ.

Thường Tâm Khoan nói với Đường Kiếp.

- Vị này chính là Tôn Bảo Nhiên, Thoát Phàm Cảnh cửu chuyển, viện chủ Lưu Vân thư viện.

Đường Kiếp biết được, vội tiến lên một bước.

- Tham kiến viện chủ, có chỗ nào quấy nhiễu xin được bao dung.

Tôn Bảo Nhiên cười ha ha.

- Đừng ngại, đừng ngại, tuy Lâm Lăng là học sinh thư viện nhưng tội phản quốc tuyệt không dám bao che, có chỗ nào cần kiểm chứng xin các vị cứ nói, chúng ta sẽ phối hợp.

Mọi người khách sáo một phen, sau đó theo Tôn Bảo Nhiên cùng tiến vào thư viện.

Xuyên qua cổng chào, đi qua mái đỏ mái xanh, dọc đường đều có những đình viện sâu thẳm, vô số lầu nhỏ ẩn vào hai bên đường, trông vô cùng âm u.

Một vài học sinh đang dạo bước trong thư viện, y phục của thư viện cũng là áo học sinh màu xanh, nhưng cổ áo và cổ tay có kèm thêm dấu hiệu màu mây tía bạc sắc.

Thấy ba người mặc quần áo học sinh màu nguyệt bạch, không ít người quanh đó chỉ trỏ, bàn luận vô cùng thản nhiên.

Đi thẳng tới trước một căn phòng nhỏ màu đen, Tôn Bảo Nhiên mới dừng bước.

- Nơi này là Điện Tàng các học sinh Lưu Vân ta, mời các vị vào.

Đi theo Tôn Bảo Nhiên vào Điện Tàng các, y vỗ tay có một nữ học sinh tới.

- Viện chủ có gì chỉ bảo?

- Mấy vị này là học sinh Tây Nguyệt, Mạt Nhi, người đem tất cả tư liệu của học sinh liên quan tới Lâm Lăng đưa cho họ đọc.

Nữ học sinh kia nhìn trộm đám người Đường Kiếp, đáp lời rồi đi lấy tài liệu.

Thường Tâm Khoan thấy không còn việc gì mới cười ha ha.

- Lão Tôn à, việc này giao cho mấy đứa nhỏ, hai huynh đệ ta đi uống một chum.

- Được được! Tôn Bảo Nhiên cười, rồi kêu học sinh tên Mạt Nhi chiêu cổ ba người Đường Kiếp, còn mình thì theo Thường Tâm Khoan ra ngoài.

Lúc gần đi, ánh mắt Thường Tâm Khoan nhìn Đường Kiếp tỏ ý, những việc nên làm lão tử đều làm rồi, còn lại phải dựa vào các người.

Một lát sau, Mạt Nhi cầm tư liệu tới.

Thị Mộng nhìn đồng hồ sơ chất lớn, có phần si ngốc hỏi Đường Kiếp.

- Xem hết sao?

- Cũng không cần, trước chọn ra những học sinh có giao hảo với Lâm Lăng, cả thù oán nữa, nếu có quan hệ thì không thể bỏ qua.

Đối với Lâm Lăng, trước khi tới đây đám Đường Kiếp đã có chút hiểu biết nhất định, giờ bắt đầu ngồi đọc.

Xem được chốc lát, Vệ Thiên Xung thấy đầu vầng mắt hoa, không chịu nổi kêu lên.

- Đường Kiếp, nghỉ ngơi một chút đi.

- Không chịu được à?

Đường Kiếp ngẩng đầu nhìn.

- Đồng này xem rất buồn tẻ, vô vị.

Vệ Thiên Xung cười làm lành.

- Vậy à.

Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút.

- Nếu vậy việc này cứ giao cho ta, các người đi làm chuyện khác được không?

- Được được.

Vệ Thiên Xung hưng phấn.

- Có việc gì cứ nói.

Chỉ cần không phải đọc đồng tài liệu này, cái gì y cũng làm.

- Vậy thiếu gia tới Vạn Tân Trang, xem giúp ta chuyện hồ tai. Thế nào?

- Không thành vấn đề, cứ giao cho ta.

Vệ Thiên Xung vỗ ngực. Dù người nhận nhiệm vụ là Đường Kiếp, nhưng Đường Kiếp đang vì chuyện của y mà tận tâm tận lực, y không thể mặt dày từ chối.

- Vậy đi, người chỉ cần qua đó tìm hiểu tin tức, tuyệt đối không được ra tay! Nếu có nguy hiểm thì bỏ chạy, để con rồi thay người, không có gì quan trọng hơn tính mạng.

Đường Kiếp phân phó.

Theo báo cáo hồ yêu kia mới chỉ là hạ phẩm, dựa vào thực lực của Vệ Thiên Xung cũng đủ đối phó, tuy vậy Đường Kiếp vẫn lo lắng, không muốn để y tới đó một mình. Cho y tới Vạn Tân Trang cũng chỉ để rèn luyện y.

Phân phó Vệ Thiên Xung xong, Đường Kiếp lại nói với Thị Mộng.

- Thị Mộng dạo quanh thư viện, tiếp xúc với những học sinh cũng khóa với Lâm Lăng. Hỏi họ xem ai từng là bạn tốt của y.

Nói rồi, Đường Kiếp đưa cho Thị Mộng một danh sách.

- Được.

Thị Mộng nhận danh sách bước ra.

Hai người rời đi, chỉ còn mình Đường Kiếp tra tư liệu, học sinh tên Mạt Nhi tới đưa cơm trưa, hẳn cũng vừa ăn vừa đọc trong thư viện, thỉnh thoảng còn ghi chép gì đó ra giấy.

Học sinh tên Mạt Nhi không nén được tò mò hỏi.

- Người tra kiểu đó thì có thể biết Lâm Lăng tới nơi nào sao? Học sinh Học viện Tẩy Nguyệt các người, đều làm những chuyện thế này sao?

Nghe vậy, Đường Kiếp ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nữ sinh kia, hai mắt bừng sáng nhìn mình.

Đường Kiếp cười cười.

- Đây là thói quen của một mình ta, muốn bắt một người, không chỉ hiểu y mà còn ...phải hiểu cả người bên cạnh y.

- Vì sao?

Mạt Nhi khó hiểu.

- Bởi vì không có ai tồn tại cô độc...nhất là...người tuổi còn trẻ, trong lúc tao ngộ rồi tan cửa nát nhà, có khi sẽ nghĩ tới chuyện tìm người đáng tin nhiệm nhờ trợ giúp. Ta muốn xem xem, có thể tìm được người như vậy không.

- Vậy người tìm được rồi sao?

Đường Kiếp thở dài, lắc đầu.

- Trên tài liệu học sinh chỉ ghi tư liệu về học sinh đó chứ không ghi chép quan hệ của họ, xem ra ta đã dùng sai cách.

- Nói vậy không phải đã lãng phí một ngày.

Mạt Nhi giật mình nói.

Đường Kiếp cười nói.

- Cũng không lãng phí. Manh mỗi hữu dụng vốn được hình thành từ những manh mối vô dụng mà.

Nói xong hắt đứng lên.

- Được rồi, hôm nay xem tới đây.

Nói xong hắt nhìn vào trong phòng hỏi Mạt Nhi.

- Đúng rồi, trong này còn bày tư liệu gì khác sao?

- Phải.

Mạt Nhi trả lời.

- Ta có thể vào xem không?

Đường Kiếp hỏi.

- Này...

Đường Kiếp nói.

- Học sinh cùng viện, quen biết chưa chắc chỉ trong một khóa, bất kỳ học sinh nào cũng có thể là bằng hữu của Lâm Lăng, biết tung tích của Lâm Lăng.

- Nhưng không phải người vừa mới nói...

Mạt Nhi còn chưa dứt lời, Đường Kiếp đã vào trong.

Tiểu cô nương bất đắc dĩ, muốn gọi Đường Kiếp ra nhưng lại không dám, chỉ có thể theo vào.

Chỉ thấy Đường Kiếp đang ở trung đông tàng điện các, di chuyển về phía Tây.

Nơi này là thư viện Lưu Vân cất giữ bao đời, không chỉ có tư liệu học sinh mà còn có nhiều câu chuyện về học viện, thư từ qua lại, người ngoài không dễ được vào. Còn lúc này, Đường Kiếp đang vào rất công khai.

Mạt Nhi hết cách, chỉ có thể ở ngoài nhìn trộm vào.

- Đường công tử, người không thể vào đây, người muốn gì ta lấy cho người, nếu để viện chủ thấy thì không được đâu.

- Ta muốn gì, dù sao cũng phải xem xong mới biết, nói vậy, phải nói thế nào cho rõ đây.

Đường Kiếp chậm rãi trả lời, tùy ý rút một quyển ra xem.

Nhìn thấy không có gì lại buông xuống, tiếp tục xem quyển khác.

Mạt Nhi vội la lên.

- Người ra đây đi, để viện chủ biết ta sẽ gặp xui xẻo đó.

- Vậy không cho ông ấy biết được rồi? Người cứ canh cửa, nếu viện chủ tới thì báo cho ta biết một tiếng, yên tâm, ta sẽ không khiến người khó xử.

Đường Kiếp khoan thai trả lời.

Tiếp tục rút xuống một quyển khác, ánh mắt đọc lướt như bay.

Tiểu nha đầu bất đắc dĩ, đành đứng cửa nhìn đông nhìn tây, chỉ sợ đường chủ trở về thật.

Đường Kiếp xem một mạch, cuối cùng, hẳn đã bị một quyển sách hấp dẫn.

Đường Kiếp lấy sách xuống, lật nhanh vào trang, trong miệng cũng thì thào.

- Rốt cuộc cũng tìm thấy rồi.

Đúng lúc này, Mạt Nhi nhanh chóng nói.

- Viện chủ dẫn người tới.

Đường Kiếp nhanh chóng buông quyển sách xuống, đi tới cửa nhìn ra bên ngoài.

Vừa nhìn hắn đã giật mình kinh hãi.

Mấy người đi cùng Tôn Bảo Nhiên, nhìn trang phục rõ ràng là học sinh Tây Nguyệt, nhìn tuổi thì đúng là học sinh lớp cao hơn. Lúc này mọi người đang bước nhanh về phía này, người dẫn đầu có phần quen mắt, nhất thời không nhớ ra ai.

Hóa ra cũng có người tới đây điều tra rõ chân tướng.

Nhưng bọn họ đã chậm một bước, đứng sau ánh sáng của Đường Kiếp, thoải mái vào Lưu Vân thư viện thả một người cũng là thả, thả vài người cũng là thả, thế nên chẳng gây điều khó dễ gì.

Nghĩ đến đây, Đường Kiếp lập tức biết không tốt, bước nhanh tới thư án cầm xấp tài liệu kia, lấy một chồng hồ sơ trong đó, tìm tới một mảnh giấy trong tập hồ sơ kia xé xuống.

Mạt Nhi bị hấn dọa sợ.

- Người làm gì vậy?

- Có việc đi trước một bước!

Đường Kiếp đáp lời, đẩy cửa sổ nhảy theo đường khác đi.

Đường Kiếp vừa chạy, bên kia Tôn Bảo Nhiên đã tới cười với Mạt Nhi.

- Mạt Nhi, vị này chính là Diệp Thiên Thương Diệp công tử, cũng là học sinh Tây Nguyệt, đã là sư huynh năm thứ năm bậc Linh Hải rồi, mấy người này là bạn học cậu ta, cùng tới tra án Lâm Lãng, còn không mau bảo Đường công tử ra tiếp đón họ đi.

Nói xong nhìn vào chỉ thấy căn phòng trống tuếch liền ngẩn người,

- Đám Đường công tử đâu?

Mạt Nhi trả lời.

- Đám Vệ công tử có việc đi trước rồi, Đường công tử vừa rồi còn ở đây, nhưng không hiểu sao thấy mọi người tới lại đẩy cửa sổ chạy mất.

- Cái gì?

Mấy tên học sinh Tây Nguyệt đồng thời lên tiếng.

Người cầm đầu có thân hình cao gầy, sắc mặt lạnh lùng, điển hình của lãnh khốc ca, đúng là Diệp Thiên Thương mà Tôn Bảo Nhiên giới thiệu lúc trước, lúc này nghe Mạt Nhi nói vậy liền nhanh chóng đẩy cô ra tiến vào phòng nhìn quanh đánh giá. Khi thấy hồ sơ có vết xé, y nhắc tập hồ sơ lên trầm giọng nói.

- Hắn mang hồ sơ đi, nhất định có phát hiện.

Đã có học sinh chỉ vào cửa sổ.

- Diệp sư huynh, hắn chạy từ nơi này đi.

- Đuổi theo!

Diệp Thiên Thương quát, đoàn người nhanh phóng leo qua cửa sổ truy đuổi.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 158: . Truy Đuổi

Mạt Nhi há hốc mồm quan sát rồi hỏi Tôn Bảo Nhiên:

- Viện... Viện chủ... Bọn họ không... phải đều là học sinh Tây Nguyệt à...
Sao...

- Ôi, nha đầu ngốc, người không hiểu gì cả.

Tôn Bảo Nhiên thở dài:

- Tiên lộ tranh phong, người tranh ta đoạt, cho dù là học sinh cùng viện thì sao chứ?

- Nhưng Đường Kiếp đoạt hồ sơ của chúng ta, còn tên Diệp Thiên Thương kia thân nhiên ở thư viện của chúng ta bắt người, ngài cũng không quản sao?

Mạt Nhi bị Diệp Thiên Thương thô bạo đẩy ra, trong lòng rất tức giận.

- Hồ sơ là việc nhỏ, tái bổ sung là được. Bọn họ muốn ồn ào, thì cứ để họ làm loạn đi, có một số việc không phải chúng ta muốn là có thể quản được. Ôi, nhiệm vụ của Trường Phong chân nhân đúng là mang tới cho chúng ta không ít phiền toái.

- Nhưng ngài là Thoát Phàm Cảnh mà, ngay cả họ cũng không quản được sao?

Mạt Nhi không thể tin được.

Tôn Bảo Nhiên cười khổ nói:

- Ta là Thoát Phàm Cảnh không sai, nhưng họ cũng là người của Tây Nguyệt phái. Chúng ta cũng không phải đám điên như Thiên Diệt Tông, người thượng phái tới ai dám không tôn? Chỉ cần họ làm việc không quá phận, nên nhẫn thì nhẫn. Đám học sinh đó tranh đoạt nhưng không động tới chúng ta thì cứ bỏ qua đi.

- Chẳng lẽ nói, học sinh Lưu Vân thư viện hạ đẳng hơn so với Học viện Tây Nguyệt, ngay cả thượng sư cũng thấp hơn học sinh của họ sao? Ta không phục!

Mạt Nhi kêu lên.

- Nha đầu ngốc.

Tôn Bảo Nhiên đồng tình nhìn nàng ta.

- Nếu không người nghĩ sao họ chen tới rách đầu cũng phải vào Học viện Tây Nguyệt? Có ai không biết, ngoài ngũ đại phái chỉ có nhân tài Tây Nguyệt phái mới đối phó được người của Tây Nguyệt phái sao! Thôi đi, người còn nhỏ, đừng nghĩ tới những chuyện này.

Cô nương kia vẫn không phục, lớn tiếng nói.

- Ta không phục, ta không phục....ta...ta Lâm Mạt Nhi thề, tương lai nếu có cơ hội thành

Tiết Bảo Nhiên lắc đầu cười, tiểu cô nương tuổi nhỏ chí khí cao, nghe nàng nói cũng không để trong lòng.

- Nói như vậy, người biết cũng nhiều đó.

Trong thư viện, Thị Mộng còn đang nghiêm túc đi khắp nơi ghi chép chuyện về Lâm Lăng theo lời Đường Kiếp nói.

- Đúng vậy, những gì ta biết đều nói hết cho người rồi.

Học sinh kia bị y co kéo bất đắc dĩ nói.

- Ta cũng chỉ biết tới đó, người tha cho ta đi, ta còn có việc nữa.

- Uhm được rồi người đi đi.

Thị Mộng cho học sinh kia đi, còn đang định tìm người tiếp theo, đã thấy Đường Kiếp chạy như bay tới.

- Đường Kiếp!

Thị Mộng kêu lên.

- Đang muốn tìm người đây, ta đã hỏi được không sai lắm...

- Đi mau!

Đường Kiếp đã xông tới kéo Thị Mộng bỏ chạy.

- Này, xảy ra chuyện gì?

Thị Mộng không hiểu ra sao, khó hiểu hỏi.

Chợt nghe tiếng rít lên phía sau, Thị Mộng quay lại nhìn chỉ thấy mấy bóng người mặc áo học sinh màu nguyệt bạch.

- Học sinh Tẩy Nguyệt?

Thị Mộng kinh sợ lên tiếng, đến âm thanh cũng biến giọng, giống như đám học sinh Tẩy Nguyệt này là cừu địch của y vậy.

- Ở bên kia!

Mấy người phía sau cũng đã phát hiện ra họ, cùng nhau kêu lên.

- Đi mau!

Đường Kiếp kéo Thị Mộng hô to.

Thị Mộng lúc này như bồng tinh cơn mê, vắt chân lên cổ chạy như điên theo Đường Kiếp.

Lao nhanh khỏi thư viện, Đường Kiếp chỉ về phía trước.

- Lên ngựa!

Hai người đồng thời nhảy lên lưng ngựa.

Đường Kiếp dùng hai đao chém đứt dây cương, đá vào bụng ngựa phóng ra ngoài, lúc gần đi còn giơ tay lên phóng châm giết hết toàn bộ ngựa còn lại.

Đám người Diệp Thiên Thương đuổi tới, mắt thấy hai người thúc ngựa chạy như điên, một học sinh kêu lên.

- Diệp sư huynh, họ giết ngựa của chúng ta rồi.

Trong mắt Diệp Thiên Thương lộ rõ sự tức giận.

- Không được để chúng chạy.

Hai tay huy động ấn pháp, Diệp Thiên Thương quát.

- Phong Vân bộ!

Phong vân khởi dưới chân.

Diệp Thiên Thương huy động đủ chạy đi, dùng tốc độ cực nhanh đuổi tới chỗ hai người Đường Kiếp Thị Mộng, để lại trên mặt đất một cổ lốc xoáy.

Những học sinh khác cũng nhìn nhau quát.

- Đuổi theo!

Trường kiếm sau lưng ra khỏi vỏ bay vào không trung, tất cả học sinh cùng nhau nhảy lên thân kiếm, dùng là theo đường không truy đuổi đám Đường Kiếp.

Thị Mộng quay lại nhìn, hoảng sợ nói.

- Họ đuổi tới nơi rồi!

- Nhìn đi, mẹ nó, đều là học sinh lâu năm, ai cũng biết bay.

Đường Kiếp buồn bực nói.

- Thị Mộng dùng phong hành thuật!

Đường Kiếp quát.

- Biết rồi.

Thị Mộng đã huy động ấn pháp, bắt đầu sử dụng phong hành thuật.

Phong hành thuật này có phần giống với thuật Thích Thiều Danh cương quyết thể, điểm khác duy nhất là cương quyết thể có tác dụng với bản thân, tiêu hao ít mà tác dụng mạnh, còn phong hành thuật có thể dùng cho mục tiêu khác.

Đường Kiếp ban đầu chỉ cho Thị Mộng học phụ trợ này, thế nên hẳn cũng học được không ít pháp thuật phụ trợ.

Trong thời khắc ngựa chạy như điên, Thị Mộng đã liên tiếp phát động hai phong hành thuật, tăng tốc độ ngựa của mình của Đường Kiếp.

Đáng tiếc tốc độ gia tăng hữu hạn, tuy ngựa chạy nhanh, nhưng Diệp Thiên Thương đuổi theo sau càng lúc càng gần.

Dưới phong vân quyển, đạo lỗc xoáy kia gào thét đuổi theo, dù chạy như điên trên đất, nhưng tốc độ lại nhanh hơn đám học sinh ngự kiếm trên trời kia.

- Hẳn đuổi tới rồi!

Thị Mộng kêu the thé!

Dựa vào thực lực của y, chỉ một trong số đám người đang đuổi theo sau cũng có thể đánh y răng rơi đầy đất.

Đường Kiếp thở dài.

- Thật phiền phức.

Tay áo vung lên, những mảnh màu bạc vấy ra, đúng là Ngân Tiêu Châm.

- Điêu Trùng Tiểu Kỹ!

Diệp Thiên Thương quát lớn, trường kiếm cầm tay đang phóng xuất cuồng phong, chỉ dựa vào khí kinh đã đánh bay toàn bộ Ngân Tiêu Châm.

- Cuồng Phong Kiếm? Mẹ kiếp, là Diệp Thiên Thương!

Đường Kiếp quỳnh lên, theo thói quen chửi bậy.

Diệp Thiên Thương và Đường Kiếp đều là người nổi danh, đều là học sinh nổi tiếng trong Học viện Tây Nguyệt, học sinh ngọc môn thất chuyển, dù chưa tới mức có thiên phú tuyệt hảo nhưng cũng đã có chiến lực kinh người. Hơn nữa lúc thăng nhãi này chiến đấu vô cùng dũng mãnh gan dạ, công kích vô cùng sắc bén, cũng coi là nhân vật có chiến lực vô song trong trường.

Cuồng Phong Kiếm và Thái Quân Dương như nhau, đều là kiếm kỹ nhanh liên tục không ngắt, chẳng qua Cuồng Phong Kiếm trong tay hắn, huy động giống như một thanh kiếm có lực lượng bình thường.

Màn đón phi châm vừa rồi là do Linh triều thổi quét.

Cùng là người nổi tiếng, nhưng một người mới vào năm hai, người kia đã vào năm sau, kinh nghiệm không giống, thực lực hiển nhiên cũng không giống.

Cho dù là một chọi một, Đường Kiếp cũng không nắm chắc phần thắng.

- Móa nó, không sợ kẻ tốt, không sợ thực lực mạnh mà chỉ sợ vừa có kẻ vừa có lực!

Đường Kiếp bắt đầu chửi mắng.

Ai ngờ vừa thấy được manh mối lại gặp phải bức tường cứng như vậy.

Lúc này, Diệp Thiên Thương một kiếm quét dọn ngân châm, người đuổi theo như bay, trong nháy mắt đã đuổi theo hai người, kiếm quang cuộn cuộn phóng điện quang về phía hai người, đồng thời quát lên.

- Để manh mối lại, nể tình đều là học sinh học viện, không giết hai người.

Trả lời y là một đao của Đường Kiếp bổ tới.

Phanh!

Đao kiếm đụng nhau, Diệp Thiên Thương bị kim hãm, Đường Kiếp đã mượn lực bay ngược lại quát.

- Tiếp tục chạy, đừng có ngừng, họ dùng pháp thuật đuổi theo, linh khí hữu hạn, không thể kiên trì lâu.

- Trước lúc đó đã bắt được người rồi.

Diệp Thiên Thiên hét lớn, tay trái vỗ mạnh xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng nổ ầm ầm, đại địa rung động, mà cả hai người cũng bị chấn động tới loạn choạng, con ngựa kia ngã tới không chạy tiếp được.

Bị ngăn một lần, những học sinh trên không kia vội đuổi theo.

Một người trong đó vung tay nói.

- Phi kiếm, xuất!

Một thanh phi kiếm từ học sinh phía sau bay ra chém xuống hai người Đường Kiếp.

Đoạn Tràng Dao ở tay phải Đường Kiếp chém mạnh ra, cách một tiếng, phi kiếm kia đã bị kiếm đánh bay về.

Chỉ có điều, ngay sau đó, trên không trung có một tên học sinh khác vươn tay vẫy xuống một tấm lưới lớn màu xám, chụp vào đầu hai người họ.

Học sinh kia cười ha ha như đã thấy được kết cục của đám Đường Kiếp.

Ánh sáng trong mắt Đường Kiếp chợt lóe, mắt thấy lưới trên không trung hạ xuống, hần nhảy mạnh lên, lao thẳng vào trong lưới.

Ngay lúc lưới kia bao lại, Đường Kiếp giơ tay trái lên, ngón giữa hiện sắc kim đúng là cái nhẫn luôn đeo trên tay hần đã hóa thành hóa thành lưới dao đâm bổ xuống mảnh lưới kia.

Chỉ nghe tiếng lụm rách vang lên, giống như một trang giấy bị Đường Kiếp chia thành hai đoạn.

- Địa La Gấm của ta!

Học sinh kia phát ra tiếng kêu gào thống khổ.

Kiện Thuật khí này là bảo bối đáng giá nhất trên người học sinh, một thanh kiếm bình thường sao có thể gây bất lợi, nhưng không ngờ, cuối cùng bị Đường Kiếp chém cho mục nát.

Đường Kiếp đã nhảy ra khỏi lưới, chỉ có điều hăn vừa xuất hiện đã có hai đạo kiếm quang cuốn tới, Đường Kiếp chỉ kịp vung đao đỡ đã bị đánh hạ.

Chịu một lần này, con ngựa kia không chịu chở hăn mà phối hợp chạy ra ngoài, Đường Kiếp rơi xuống đất, chưa kịp đứng lên, Diệp Thiên Thương đã xông tới.

Y không muốn giết người mà chỉ muốn dùng kiếm hưởng cổ họng Đường Kiếp, đang muốn ép hỏi thì thấy Đường Kiếp vung mạnh một quyền đánh vào mũi kiếm y, Thu Diệp kiếm của Diệp Thiên Thương bị y đánh trung cung như cây cung.

Diệp Thiên Thương kinh hãi, lòng y yêu kiếm, vội vàng thu tay thu kiếm, Đường Kiếp bắt đầu phát động Tử Điện Túng thân pháp chạy cuồn về phía khác, đồng thời kêu lên.

- Thị Mộng, mang đồ kia đi tìm thiếu gia! Vạn lần đừng để họ bắt được người.

- Cái gì?

Thị Mộng cả kinh thầm mắng chửi nào người giao thứ kia cho ta? Con mẹ nó ngay cả người chiếm được thứ gì cũng không biết.

Chỉ có điều Đường Kiếp hô câu này, Diệp Thiên Thương đã quát.

- Ta đuổi theo người kia, mấy người đuổi theo hăn.

Y không hoàn toàn tin lời Đường Kiếp, nhưng dù thế nào, khả năng này cũng tồn tại.

Hơn nữa bị Đường Kiếp ngăn cản, Thị Mộng chạy thêm được một đoạn, chỉ có mình mới có thể đuổi theo y, bởi vậy y phụ trách đuổi theo Thị Mộng, mấy học sinh còn lại phụ trách chặn Đường Kiếp.

Thấy Diệp Thiên Thương đuổi theo, Thị Mộng hiểu được ý của Đường Kiếp, tức giận nói.

- Đường Kiếp, ngươi không phải người!

- Đường Kiếp?

Nghe tên, Diệp Thiên Thương ngây ra, rốt cuộc cũng biết mình đuổi theo ai.

- Thì ra là hân.

Tuy nhiên dưới chân y không ngừng, tiếp tục điên cuồng đuổi theo Thị Mộng.

Đường Kiếp bên kia vừa chạy vừa la.

- Người tức cái gì? Dù sao mọi người đều là học sinh của Học viện Tây Nguyệt, dù có tranh giành y cũng không giết người! Người muốn chết! Ta sẽ cáo trạng với học viện!

- Nhưng vấn đề là y sẽ đánh ta!

- Vẫn chưa chết à, cảm nhận một chút thực lực của sư huynh năm năm đi, thế mới có lợi cho sự phát triển của người...

Đường Kiếp không chịu trách nhiệm, Thị Mộng dần dần tách xa, những lời hân nói sau đó dĩ nhiên Thị Mộng không nghe thấy.

Quay đầu lại thấy Diệp Thiên Thương càng đuổi càng gần, Thị Mộng cắn răng, lấy trên người ra một con dao găm đâm mạnh vào mông ngựa, con ngựa kia bị đau, càng chạy càng nhanh.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phần 0

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Truy Đuổi (Hạ)

Lúc này y chỉ biết dốc hết sức, ngăn được Diệp Thiên Thương rồi nói sau, không có Diệp Thiên Thương ngăn cản, những học sinh khác muốn đối phó Đường Kiếp cũng không dễ dàng như vậy.

Trong lúc chạy như điên, Thị Mộng cũng không quên quay lại tạo thuật pháp ném về phía Diệp Thiên Thương, tuy không làm gì được y, nhưng tốt xấu gì cũng có thể ngăn cản một chút.

Diệp Thiên Thương thấy tiểu tử này ngoan cường như vậy, trong lòng càng thêm giận dữ, y nóng lòng bắt người, Phong Vân Bộ huy động tới mức tận cùng, trong phong vân pháp phối, dùng tốc độ cao đánh úp lại, chỉ trong chốc lát đã tới bên cạnh Thị Mộng, vươn trảo chụp tới.

Thị Mộng vội vàng rút đầu tránh thoát một trảo, sau đó ném ra một vật:

- Định nguyên châm!

Định Nguyên Châm này là một pháp thuật độc ác cấp cao trong Tây Nguyệt phái, nghe thấy tên Định Nguyên Châm Diệp Thiên Thương cũng hoảng sợ, theo bản năng co rút lại, nhưng chỉ thấy Thị Mộng ném một cái bao bố về y, đâu có gì giống với Định Nguyên Châm.

Diệp Thiên Thương tức giận đuổi theo, Thị Mộng lại ném tiếp một vật:

- Cẩn thận tuyệt diệt Phi Dao của ta!

- Ta tuyệt diệt cái đồ nhóc nhà người!

Diệp Thiên Thương tức giận chửi bới, tùy tay bắt lấy thì thấy lòng bàn tay đau xót, một con dao găm suốt qua tay y, cắt thành một đường máu dài.

"Người..." Diệp Thiên Thương tức muốn hộc máu.

- Ta đã nói người phải cẩn thận rồi mà!

Thị Mộng hô to, tiếp tục thúc ngựa chạy như điên, mắt thấy Diệp Thiên Thương vẫn đuổi theo, y gào to:

- Ta nói này sao người còn đuổi theo vậy, đủ chưa vậy? Ta thật không có đầu mối gì cả, các người muốn tìm thứ gì thì sag chỗ Đường Kiếp đi!

- Để ta lục soát trước hãy nói!

Diệp Thiên Thương không khách khí nói.

Thị Mộng nào dám để y bắt được mình.

Đúng là Diệp Thiên Thương không dám giết mình, nhưng không có nghĩa y không thể bắt trói, tra tấn mình.

Học sinh bên ngoài học viện Tây Nguyệt, chỉ cần không giết người, đánh nhau thô bỉ thì không có chuyện gì. Quan trọng nhất là, nếu bị Diệp Thiên Thương bắt được, trước khi xong nhiệm vụ trở về, chỉ e mình sẽ không có chuyện để làm.

Mặc dù nói Đường Kiếp đã tìm được manh mối, nhưng y cũng không nghĩ chưa lập được công đã về, còn nói nhiệm vụ lần này người làm cái gì?

Chẳng lẽ lại là câu:

- Ta phụ trách làm mối hả?

Thời khắc này nhìn Diệp Thiên Thương vẫn truy đuổi không ngừng, Thị Mộng cắn răng nói:

- Đã nói không có trên người ta, người còn không tin, ta cởi cho người xem là được chứ gì?

Nói xong xé toạc mảnh áo học sinh trên người xuống ném cho Diệp Thiên Thương.

Diệp Thiên Thương dùng kiếm chém mảnh vải rách tứ tung, Thị Mộng đã đứng trên ngựa, cả quần cũng cởi ra ném về phía Diệp Thiên Thương.

Diệp Thiên Thương lắc mình né tránh, chỉ thấy Thị Mộng trần truồng, mặc mỗi chiếc quần cộc ngồi trên lưng ngựa, đồng thời kêu lên:

- Người nhìn thấy chưa? Người trông thấy chưa? Trên người của ta có cái gì không? Đã nói trên người ta không có gì! Còn đuổi nữa?

- Mẹ nó!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên Thương biết Thị Mộng không nói dối, chỉ có thể huy kiếm quát:

- Nói các người hẹn gặp ở đâu, ta tha cho người một lần.

- Thị trấn Bình Xung.

Thị Mộng hô to.

- Người gạt ta?

- Không lừa người, đã thương lượng tìm được manh mối thì phải đi Duyệt Châu, muốn đi Duyệt Châu nhất định phải đi qua nơi đó!

Thị Mộng trông như người không trụ được lâu, kỳ thật lại rất thông minh, ít nhất lúc nói dối còn rất nghiêm túc.

- Dám lừa gạt ta nhất định cho người xem.

Có lòng muốn bắt Thị Mộng làm con tin nhưng ngấm lại người không thể giết, có bị y lừa cũng không biết làm thế nào, có mang theo chỉ thêm bó buộc, đành phải thả Thị Mộng rời đi.

Mắt thấy Diệp Thiên Thương đi rồi, Thị Mộng mới thở dốc kìm ngựa chậm lại.

Nhìn con ngựa đã mệt tới miệng sùi bọt mép.

Một đường chạy như điên, người của Diệp Thiên Thương không gặp vấn đề gì, ngựa chạy không nhanh, nhưng một thân một mình tốc độ lại rất nhanh, sức chịu đựng lâu khiến Thị Mộng cũng phải lú lẫm.

Lập tức trị liệu, dắt ngựa, Thị Mộng đi tìm thứ mình ném lại dọc đường.

Tìm được đồ, đột nhiên biến sắc mắng to:

- Diệp Thiên Thương, ta chơi chết con bà người, người chém nát y phục ta làm gì? Người định cho ta mặc gì đây?

Vội vàng chạy về, Diệp Thiên Thương nhìn thấy mấy tên đồng học đứng đó.

Sắc mặt y trầm xuống:

- Để Đường Kiếp chạy rồi?

Những người kia xấu hổ cúi đầu, một người trong số đó trả lời:

- Hãn dùng Tử Điện Túng Thân Pháp, tốc độ rất nhanh.

- Học sinh năm năm không đuổi được học sinh năm nhất...

Diệp Thiên Thương hừ một tiếng.

Mọi người xấu hổ không nói, dù nói Đường Kiếp dùng bí thuật Thần Tiêu Kiếm Điển, nhưng học sinh năm năm lại bị học sinh năm nhất ném qua một bên, cũng thực mất mặt.

Có người hỏi Diệp Thiên Thương:

- Diệp sư huynh, bên huynh thế nào?

Diệp Thiên Thương trả lời:

- Đồ đó không có trên người tiểu tử kia.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Diệp Thiên Thương quay đầu bước đi:

- Đi Lưu Vân thư viện, Đường Kiếp mang đi một phần manh mối, không cho chúng ta tra được gì, nhưng khẳng định người của thư viện biết. Chúng ta đi tìm Tôn Bảo Nhiên hỏi xem hắn mang theo thứ gì, mới có thể tra ra.

Căn bản y không tin câu chuyện hoang đường của Thị Mộng.

Mấy người bỏ đi không lâu, thân ảnh Đường Kiếp hiện ra, nhìn hướng Diệp Thiên Thương rồi đi, hắc cười cười rồi tùy ý lấy ra một mảnh hồ sơ ném vào không trung.

Vạn Tân Trang.

Vệ Thiên Xung một thân một mình tới đây, nhìn thôn trang lụi bại nhất thời không biết nói gì.

Khác với thành Thượng Tuyên, không có thôn dân nào ở đây biết y phục y mặc đại diện cho điều gì, họ thậm chí còn không nghe lời Vệ Thiên Xung gọi, chỉ có điều đánh hộ vệ đứng trước cửa canh giữ, nhìn Vệ Thiên Xung đi qua, liền nhìn y như chuyện thường ở huyện.

Mới đầu, Vệ Thiên Xung còn không biết nên làm như thế nào, ngẫm nghĩ một chút, y thấy nên đi tìm Trưởng thôn trước.

Giống như lúc trước Đường Kiếp tới tìm Thường Tâm Khoan.

Chỗ của Trưởng thôn không khó hỏi thăm, nhà gần thôn đầu đông chính là nhà của trưởng thôn, Vệ Thiên Xung gõ cửa, sau đó xuất hiện một lão nhân râu tóc trắng xoá, đi đường còn không xong, trong tay chống một cây gậy.

Nhìn Vệ Thiên Xung, ông cụ run rẩy run rẩy nói:

- Người tìm ai?

- Tại hạ Tây Nguyệt học sinh Vệ Thiên Xung, nghe thấy Vạn Tân có hồ tai, phụng mệnh đến đây trừ hại.

Vệ Thiên Xung hào hoa phong nhã nói.

- Người nói cái gì?

Ông cụ hô:

- Chúng ta là người thô kệch, người nói gì ta đây nghe không hiểu.

Xem ra lão không chỉ nghe không hiểu mà còn nghễnh ngãng.

-... Ta nói ta tìm Trưởng thôn, ta là người của Tây Nguyệt phái, là tiên nhân! Tiên nhân hiểu không? Ta tới giết hồ ly đấy!

Vệ Thiên Xung chỉ có thể lớn tiếng nói.

- Ồ, là tiên nhân a!

Rốt cuộc ông cụ cũng hiểu rõ, nhìn Vệ Thiên Xung, thấy y tuổi trẻ mập mạp, không nhìn ra chút tiên khí nào, lớn tiếng nói:

- Vậy người hãy đi đi, hồ ly thối kia đã ăn vụng không ít kê của chúng ta rồi!

- Ta... Ta tới đây hỏi nó đang ở đâu mà?

Ông cụ liếc mắt tỏ vẻ xem thường:

- Ta biết sao được. Trời tối mới ra, trời chưa sáng đã chạy mất, lần này giao cho người đi tìm! Lần trước có hai vị tiên tới đây, dạo qua một vòng đã đi, nói hồ ly giao hoạt, tìm không thấy, bắt không được. Kê trong thôn càng lúc càng ít!

"..." Vệ Thiên Xung toát mồ hôi, ngẫm nghĩ một chút hỏi:

- Không phải nói hồ tai sao? Chỉ mất kê chứ không đả thương người à?

- Thương, sao lại không bị thương, người đi bắt đều bị thương! Có nhiều tiểu tử bị thương lắm!

Ông cụ hô.

- Vậy có chết người không?

- Người còn muốn người chết nữa?

Ông cụ nổi giận.

Vệ Thiên Xung gật đầu, lui ra sau vài bước không nói nữa, phối hợp đi ra ngoài.

Khó trách thành Thượng Tuyền không quan tâm tới chuyện này mà giao cho học viện, không chết người không được tính là đại sự gì.

Không có cách nào, Vệ Thiên Xung chỉ có thể lòng vòng quanh đó như người mù, hỏi thăm đám người trong thôn, chỉ biết yêu hồ từ phía đông tới, những thứ khác một mực không biết.

Điều này khiến Vệ Thiên Xung thấy bất đắc dĩ.

Lúc đó y phát hiện rời khỏi Đường Kiếp, rời khỏi Thị Mộng, rời khỏi học viện, y hoàn toàn không biết làm gì.

Nhiệm vụ viết rất rõ ràng: Thanh trừ hồ tai Vạn Tân Trang.

Nhưng thanh trừ thế nào, thực hiện thế nào, đó là điều học sinh phải tự mình đối mặt, tự mình suy xét, tự mình lựa chọn!

Không có người bên cạnh chỉ điểm, Vệ Thiên Xung không biết nên làm gì bây giờ.

Nhận thức này khiến Vệ Thiên Xung rất không thoải mái.

Biết sớm mình không có năng lực, nhưng biết mình không có nhiều năng lực là một chuyện, biết năng lực mình kém đến không làm được chuyện gì một mình lại là một chuyện.

Vệ Thiên Xung chưa từng chân chính nhận ra sự bất lực của mình, trên thực tế, khi y ở đấu trường đạt được thắng lợi, thắng nhiều thua ít, bước vào top 100, thậm chí y còn nghĩ mình không tồi chút nào.

Nhưng cho tới hôm nay, đứng ở nơi hoang dã này, nhìn khoảng sân rách nát, nhìn đôi mắt chết lặng, tâm tình không khá lên nổi, Vệ Thiên Xung mới phát hiện mình vô dụng như vậy.

Đối mặt với nhiệm vụ, y thậm chí còn không biết bắt đầu như thế nào.

Top 100 ở đấu trường có ích lợi gì?

Y là thiếu gia đại gia quý tộc đưa tới, hàng tháng có tài nguyên cung cấp, trời sinh đã là 1500 học sinh đứng đầu, có Đường Kiếp chế tác con rối cho mình, dùng con rối kiếm được bằng linh tiền, dùng được vật để đổi lấy phương án thiết kế, bản thân mới có thể bước vào vị trí một trăm.

Vậy có thể nói được gì?

Cái gì cũng không nói được.

Một ngày không còn người hầu bên, y chẳng là gì hết!

Mà cuối cùng ngày này đã tới.

Mê man không biết làm sao, Vệ Thiên Xung nhìn quanh, đám thôn dân thấy y ngây ngốc đứng đó thì đều lắc đầu rời đi.

Có lẽ họ không muốn chế ngạo mình, ngược Vệ Thiên Xung đột nhiên đau nhói.

Trong lúc mờ mịt, y có phần cảm hận chính mình.

Vệ Thiên Xung là người có tính bướng bỉnh.

Hoặc có thể nói là người từng có tôn nghiêm, đáy lòng như vậy mà vẫn còn bướng bỉnh và ngông nghênh.

Tuy Đường Kiếp chỉ nói y tới đây tìm hiểu tin tức, không cần ra tay, nhưng giờ y không thăm dò được tin tức gì, đến lúc đó biết nói gì với Đường Kiếp?

Đúng vậy, Đường Kiếp chỉ là người hầu học của y, dù y làm không tốt cũng chẳng sao.

Nhưng Vệ Thiên Xung cũng là nam nhân, cũng có tôn nghiêm của mình!

Chút chuyện đó cũng không làm được, chẳng phải nói bản thân rất vô dụng?

- Chỉ là một yêu hồ thôi, nhiều lắm tới mức hạ phẩm, lão tử không tin không đối phó được người. Không phải người thích đến tối ăn trộm gà sao? Tối nay lão tử canh giữ trong thôn, người dám đến trộm, lão tử sẽ bắt người!

Vệ Thiên Xung thề độc.

Y quyết định dùng phương pháp ngốc nhất nhưng cũng đơn giản nhất là ôm cây đợi thỏ đi đối phó với yêu hồ!

Nhất định trước lúc đêm Đường Kiếp tới đây phải bắt được con hồ ly này, cũng phải cho mọi người nhìn, không có người khác giúp, Vệ Thiên Xung y cũng có thể làm được việc!

Thời khắc này, hào khí trong lòng Vệ Thiên Xung đột nhiên trỗi dậy.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Cạm Bẫy

Đêm xuống rất nhanh.

Nấp trong bụi cao cao hơn đầu người, Vệ Thiên Xung cẩn thận nhìn phía trước, cạnh y là con rối trung thành bảo vệ bản thân.

Thời gian dần trôi, đêm dần khuya, yêu hồ vẫn chưa tới.

Vệ Thiên Xung thấy rất buồn ngủ, y chưa từng chịu khổ, chỉ thấy nhàm chán, càng chán thì mí mắt càng sụp xuống.

Mới đầu còn lưỡng lự muốn kiên trì, nhưng lại bối rối không biết nên đi hay không, một ý niệm xuất hiện trong đầu...có rồi trông coi rồi, ngủ một lát chắc không chuyện gì.

Cứ như vậy mà ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, đúng lúc có một cơn gió thổi qua, Vệ Thiên Xung rùng mình một cái.

Y khẽ run rẩy mở mắt, chỉ thấy mình còn nằm trong bụi cỏ, mà bốn phía vẫn như cũ im ắng, không một tiếng động.

- Hô! Không có việc gì là tốt rồi.

Vệ Thiên Xung nhẹ nhàng thở ra.

Chợt thấy có gì không đúng, Vệ Thiên Xung quay đầu sang bên, chỉ thấy một con hồ ly nhỏ có bộ lông đỏ đang ngồi xồm cách bên phải mình không

xa, một đôi mắt xinh đẹp màu lam mở to nhìn mình, cái miệng dài nhọn, kéo theo một cái lông đuôi xù dài.

Bốn mắt nhìn nhau, một người một hồ cứ thế mà nhìn.

- A!

Vệ Thiên Xung hét một tiếng thét chói tai, tiếng thét thê lương, xé toang đêm dài yên lặng.

- Bắt, bắt, bắt lấy nó!

Vệ Thiên Xung hô to.

Con rồi bên cạnh bước lên.

Hồ ly kia thấy liền vội quay ra sau bỏ chạy.

- Đuổi theo!

Vệ Thiên Xung hô to.

Hồ ly kia trốn quá nhanh, bay nhanh khỏi bụi cỏ, thỉnh thoảng còn quay lại nhìn Vệ Thiên Xung, Vệ Thiên Xung mang theo con rối điên cuồng truy đuổi, đảo mắt đã chạy ra khỏi Vạn Tân Trang, hướng vào trong rừng.

Vệ Thiên Xung vừa đuổi vừa hô.

- Đừng hòng chạy.

Chỉ thấy không đuổi kịp đối phương, còn mình đã mệt tới thở hồng hộc, tốc độ cũng chậm lại.

Hồ ly kia thấy Vệ Thiên Xung chạy chậm lại, không ngờ cũng giảm tốc độ.

Nó dừng lại, quay đầu nhìn Vệ Thiên Xung, trong mắt như có châm chọc, còn có châm biếm.

Vệ Thiên Xung phẫn nộ.

- Mẹ mày, còn dám đứng lại chờ ta.

Lại chạy đuổi theo.

Hồ ly kia thấy y đuổi theo, lại chạy hướng vào rừng.

Song phương cứ chạy lại dừng, chạy lại dừng vào rừng.

Mỗi khi Vệ Thiên Xung không chạy nổi, hồ ly sẽ dừng lại nhìn Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung bị nó chọc tức, ác độc nói.

- Không tin ta không bắt được người.

Mắt thấy mình càng lúc càng vào sâu trong rừng, Vệ Thiên Xung phát hiện mình đã đuổi theo tới một khe núi.

Nước từ khe núi kia chảy rất dốc, mặt nước rộng lớn, xem ra hồ ly không thể nhảy qua, chỉ có thể đứng ở bờ nhìn mình.

Vệ Thiên Xung đắc ý cười ha ha.

- Thế nào, hết đường chạy rồi à? Ta không tin không bắt được người!

Y dẫn con rồi đi về phía hồ ly, hồ ly kia vẫn ngồi xõm bất động nhìn Vệ Thiên Xung.

Vào lúc cách hồ ly chưa đầy mười bước, Vệ Thiên Xung thấy dưới chân bị hụt.

Không ngờ dưới chân lại có một huyệt động lớn.

Vệ Thiên Xung hét chói tai, cùng con rơi rơi vào trong động.

Dưới đáy động là xấp bùn đất, Vệ Thiên Xung rơi trúng đó nên không bị thương, chỉ có điều mông dít ê ẩm, ngẩng đầu nhìn lên, Vệ Thiên Xung phát hiện động này chỉ ít sâu 5~6 mét, bản thân không học qua phép đề khí tung thân thì không nhảy lên được.

Hồ ly kia đứng ở cửa động, nghiêng nghiêng đầu nhìn như đang thưởng thức thứ gì, Vệ Thiên Xung có thể cảm nhận vẻ trêu tức trong mắt nó.

Trong lòng run lên, Vệ Thiên Xung đặt mông ngồi dưới đất:

- Xong rồi xong rồi, trúng cạm bẫy... Con mẹ nó chứ không ngờ trúng phải bẫy của một con yêu thú!

Bị yêu thú dùng bẫy bắt, Vệ Thiên Xung không dám nói sau này có ai tương tự, mà chỉ e trước đó cũng chưa từng có ai.

Nghĩ bản thân có thể vì vậy mà chết, Vệ Thiên Xung hối hận vì sự kích động của mình, không nén được ôm đầu khóc rống.

Chỉ có điều trong lúc y chờ đợi cái chết mãi không tới, tiểu hồ ly kia sau khi nhìn y vài lần đã biến mất không còn dấu vết, cũng không biết đi phương nào.

Vệ Thiên Xung chờ mãi không thấy hồ ly xuất hiện, y nhàm chán, tiếp tục ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Vệ Thiên Xung mơ một giấc mộng.

Trong mộng y tự mình hoàn thành nhiệm vụ, thành chân truyền của Yến Trường Phong, từ nay về sau tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhanh chóng quét

thảo học viện, quát tháo Tây Nguyệt phái, quát tháo Tê Hà Giới, quát tháo Đại Thiên Giới...

Bên người có tả hữu nhị tướng, một là Đường Kiếp một là Thị Mộng, phía sau cũng có vô số mỹ nữ vây quanh, An Như Mộng, Liễu Hồng Yên, Bình Tĩnh Nguyệt, tất cả đều quỳ gối dưới chân, ném cho mình đôi mắt quyến rũ. Cũng có một tòa Thiên cung trong mây, rảnh rỗi đến đó dạo chơi thiên hạ, tự do tự tại, những nơi đi qua, tất cả đều cúng bái...

Đặc chí hài lòng, Vệ Thiên Xung đứng trên đỉnh chúng sinh, không nhận được cười ha ha.

Chỉ có điều... Từ từ, sao lại đột nhiên mưa?

Vệ Thiên Xung tức giận chỉ trời:

- Ta không cho trời mưa, mà người cũng dám hạ? Thu về cho ta.

Chỉ có điều mưa càng rơi càng to, chỉ chốc lát đã khiến gương mặt Vệ Thiên Xung ướt nhèm.

- Mặt.

Vệ Thiên Xung ngẩn ngơ nhìn phong vân biến hóa trước mắt, bao cảnh tượng tốt đẹp biến mất, trước mặt là hồ ly đang thè lưỡi liếm láp gương mặt mình.

- A!

Vệ Thiên Xung hoảng sợ la lên, tự mình lao vào vách đá mới phát hiện đây là hang động.

Y cuống quít đi tìm vũ khí mới phát hiện vũ khí không còn bên người, về phần con rối kia càng không hiểu sao lại không nghe sai sử.

Trong lòng đang kinh hãi, lại nghe thấy một thanh âm vang lên bên tai:

- Tiểu hữu chớ kinh hoảng...

Vì ngựa đã chết, còn thêm đám Diệp Thiên Thương truy đuổi nửa ngày trời, lúc Đường Kiếp đi vào Vạn Tân Trang đã là sáng hôm sau.

Đi vào Vạn Tân Trang, Đường Kiếp phát hiện Thị Mộng đã ở đó, trên người còn mặc một bộ trang phục nông gia.

Đường Kiếp cười lấy từ túi Giới Tử ra một bộ quần áo học sinh ném cho hắn:

- Thế nào? Bị Diệp Thiên Thương đuổi tới mất cả quần áo?

Bình thường, Thị Mộng nhất định phát hỏa một phen, nhưng vào lúc này vẻ mặt y rất nghiêm túc:

- Không thấy thiếu gia đâu.

- Cái gì?

Đường Kiếp ngăn người:

- Người nói không thấy thiếu gia?

- Uhm, tìm khắp nơi rồi, không ai thấy y.

Thị Mộng trả lời, ngựa của y đã mệt tới sùi bọt mép, nhưng vẫn chưa chết nên đến sớm hơn Đường Kiếp một chút, sau khi tìm quanh Vạn Tân Trang cũng không bóng dáng Vệ Thiên Xung đâu.

- Có khi nào y chưa từng tới đây?

- Ta hỏi qua rồi, hôm qua đã tới, còn tìm hiểu tin tức yêu hồ, nhưng qua một đêm lại không thấy người đâu. Có người nói đêm qua nghe thấy tiếng

kêu rất to. Người nói..

Thị Mộng không nói tiếp, tuy nhiên Đường Kiếp đã hiểu được ý tứ.

Thở dài, Đường Kiếp nói:

- Xem ra y tự mình đi tìm yêu hồ rồi... Phiền phức rồi, ta không nên để y đi một mình, vốn định rèn luyện y một chút, ai ngờ!

Nói xong hắt dậm chân, mắng:

- Mẹ nó!

Cho thấy trong lòng phần nộ.

- Yêu hồ kia thực lực thấp kém, dựa vào thực lực thiếu gia hẳn có thể đối phó.

Thị Mộng tự an ủi.

- Vấn đề là thế giới này không phải chỉ trông vào nắm tay giải quyết vấn đề!

Đường Kiếp cả giận nói:

- Lấy yếu thắng mạnh loại chuyện này trên đời chỗ nào cũng có, tương tự, bị người khác lấy yếu thắng mạnh mới sáng tạo kỳ tích!

- Vậy làm sao bây giờ? Thị Mộng cũng gấp.

- Còn có thể làm gì? Tìm đi!

Đường Kiếp đã bước nhanh tới.

Dựa theo thôn dân chỉ dẫn, Đường Kiếp nhanh chóng tới gần bụi cỏ chỗ Vệ Thiên Xung ẩn nấp.

Ở gần đó nhìn, Đường Kiếp nói:

- Ất Tiểu thiếu gia ngồi chễm hễm ở đây chờ yêu hồ.
- Làm sao người biết y ngồi chễm hễm chờ chứ không phải cách khác?

Thị Mộng hỏi.

Đường Kiếp hỏi lại:

- Người thấy y sẽ nghĩ ra biện pháp tốt hơn sao?

"..."

Đi về phía trước, Đường Kiếp vừa quan sát vừa sử dụng phương pháp phân biệt linh:

- Không có linh khí dao động kịch liệt, không giống như dùng pháp thuật cao cấp, đương nhiên, thời gian đã qua một đêm, cũng có thể đã tản đi mất. Tuy nhiên nhìn nơi này cũng không có phạm vi bụi cỏ nào ngả rạp, hẳn là không phát sinh chiến đấu. Thị Mộng, người qua bên kia nhìn, nhìn có dấu vết gì không.

Thị Mộng vội vàng chạy đi, hai người phân công nhau tìm tòi, rất nhanh, Thị Mộng kêu lên:

- Đường Kiếp, người sang đây xem!

Đường Kiếp nghe tiếng chạy tới, chỉ thấy dưới chân Thị Mộng là một bụi cỏ bị đè xuống.

Đường Kiếp nhìn kỹ bụi cỏ, tự thì thào:

- Không phải do đánh nhau tạo thành, nhìn qua giống như nằm úp sấp trong thời gian rất dài, còn không nhúc nhích... Gặp quỷ, không phải y ngu

ở đây chứ?

Hai người ngơ ngác nhìn nhau.

Tuy nhiên với tính cách của Vệ Thiên Xung, khó mà làm được chuyện này.

Đường Kiếp nhìn hai bên, tìm được đoạn cỏ bị đè:

- Dấu vết đè nặng, diện tích không lớn, là do con rối lưu lại, đúng là ở trong này.

Khối lượng con rối khá nặng, dấu vết để lại cũng rõ ràng hơn.

Nói xong Đường Kiếp đã nhặt một cọng cỏ trên đất giao cho Thị Mộng:

- Dùng truy tung thuật!

Truy tung thuật tuy có thể truy tung mục tiêu, nhưng nhất định phải có được vật trên người bị truy tung mới có hiệu quả, hơn nữa thời gian không được quá dài, nếu không hơi thở tiêu tan thì không thể truy tung.

Nguyên nhân chính là dù hai người ở rất gần Vệ Thiên Xung nhưng không cách nào trực tiếp sử dụng truy tung thuật, trước hết phải tìm được nơi Vệ Thiên Xung từng đi qua.

Tuy cây cỏ trên đất không phải đồ của y, nhưng bị y đè ép lâu như vậy cũng dính chút khí tức của y, rất thích hợp để truy tung.

Thị Mộng phát động truy tung thuật với cây cỏ, rất nhanh, một hơi thở như có như không hiện ra trước mắt Thị Mộng, kéo dài đến phương xa.

- Y đi về phía kia!

Thị Mộng kêu lên.

- Đi!

Đường Kiếp quát một tiếng, hai người nhanh chóng đuổi theo.

Dọc đường truy tung, bọn họ nhanh chóng đi tới bên khe núi kia, rồi nhìn thấy cái động lớn gần khe núi.

Thị Mộng chỉ vào cửa động:

- Trời ạ, y rớt xuống động này rồi.

Hai người nhìn nhau, đồng thời cười khố, chuyện này đại khái sẽ phát sinh trên người Vệ Thiên Xung rồi.

Đường Kiếp nhìn qua bên dưới:

- Không có người ở trong, Thị Mộng, tiếp tục truy tung!

- Không được.

Thị Mộng lắc đầu.

- Linh khí nơi này có dấu vết hỗn loạn như bị động tay động chân, không có cách nào tra tiếp nữa.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Truy Bắt

- Vẫn còn một con hồ ly biết thuật hỗn loạn truy tung?

Đường Kiếp cũng thấy giật mình.

Vệ Thiên Xung đang đuổi theo một con hồ ly sao?

- Làm sao bây giờ?

Thị Mộng lo lắng.

Đường Kiếp nhìn quanh, đột nhiên tới gần một thân cây quan sát.

- Người đang làm gì thế?

Thị Mộng mê muội.

- Thuật pháp không thể dùng, hãy dùng mắt xem, dùng đầu nghĩ, dùng tai nghe...

Đường Kiếp trả lời:

- Không cần mê tín thuật pháp, chúng ta là người, có nhiều phương pháp còn có tác dụng hơn pháp thuật cao thâm.

Lời này không phải hăn nói mà là Cố Trường Thanh nói.

Ngày đó được Cố Trường Thanh mang theo chạy chối chết, Cố Trường Thanh đã dạy hăn, đây cũng không phải thuật truy tung gì.

So sánh với pháp thuật, phương pháp của Cố Trường Thanh càng đơn giản cũng càng thực dụng, có lẽ hiệu suất sẽ thấp đi nhiều, nhưng không dễ dàng giống người tu thành quen thói dựa vào pháp thuật giải quyết vấn đề, càng là phương pháp nguyên thủy thì càng khiến ít người nhắm vào.

Lúc này hẩn nhìn kỹ thân cây, vuốt lên vỏ cây, lăm bầm.

- Đây là cây mới lột vỏ, có vết buộc chặt...nhìn bên cạnh...

Đường Kiếp đi qua quan sát một thân cây khác.

- Chỗ này cũng thế.

- Vậy thì sao?

Thị Mộng không hiểu.

Đường Kiếp đã quay về cửa động, cẩn thận đo đạc khoảng cách giữa cây với cửa động, tay trái vung lên, kim cầu hóa thành kim tuyến quấn hai vòng quanh thân cây.

Đây là lần đầu Thị Mộng nhìn thấy kim tuyến trong tay Đường Kiếp, kinh ngạc hỏi.

- Đây là cái gì?

- Kim tơ tằm, một kiện thuật khí, vũ khí bí mật của ta, là lúc bị Cố Trường Thanh bắt giữ ta lấy ở trên người y, đừng nói ra.

Đường Kiếp thuận miệng nói dối.

Có nhiều thứ không thể giấu diếm họ mãi, nhất định phải cho bọn họ biết, sau này mình mới có cơ hội sử dụng, dùng kim tơ tằm này để đối phó.

Vừa trả lời Thị Mộng, Đường Kiếp vừa thả kim tuyến xuống cửa động, thử một chút gặt đầu nói:

- Đúng là dùng dây thừng kéo lên.

- Vậy thì sao?

- Một yêu hồ đào ra được cái động này thì có thể giải thích, có thể sử dụng linh khí hỗn loạn cũng có thể giải thích, nhưng dùng một sợi dây thừng kéo người ra cửa động...người không thấy kỳ quái sao?

Thị Mộng há hốc miệng.

- Người...người nói là...

- Có người!

Đường Kiếp trầm giọng.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng Đường Kiếp vẫn ý thức chuyện này không thể do một con yêu hồ làm, nhất định đã có bàn tay con người can dự.

- Vậy phải làm sao?

- Mặc kệ là ai, nếu dùng dây thừng kéo lên chứng minh thực lực của y có hạn, chúng ta có thể đối phó, mấu chốt giờ phải đi tìm thiếu gia.

Nói xong, Đường Kiếp quay người nhìn ra sau, đi vài bước nhìn đất dưới chân.

- Hẳn là đi về phía này.

Người nhanh chóng lao đi.

Thị Mộng chạy theo hẩn, hai người xuyên qua rừng, men theo dấu vết truy đuổi, nhanh chóng đi tới trước một vách núi.

Dấu vết tới nơi này thì mất, Đường Kiếp cố gắng cũng không tìm thêm được manh mối gì, lo lắng nói.

- Thị Mộng, chia ra tìm, nhất định gần đây có cửa động ẩn nấp hoặc pháp thuật che giấu.

- Đã biết.

Thị Mộng hô một tiếng, rồi chạy theo hướng khác.

Thấy Thị Mộng đi rồi, trong mắt Đường Kiếp hiện sát ý cao giọng.

- Ta không cần biết là ai, lập tức giao thiếu gia nhà ta ra, nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Thanh âm truyền khắp thung lũng nhưng không có tiếng đáp lại.

Trong lòng Đường Kiếp lộ ác ý, hai tay đánh thủ ấn, linh khí như sóng cuộn cuộn, linh triều theo bốn phương tám hướng bắt đầu khởi động, đồng thời Đường Kiếp quát:

- Trận có quy chế, sinh môn tiên khởi!

Linh triều quét vào trong, nhập trước vào căn vị, vàng sáng sinh môn hiện.

Tiếp theo Đường Kiếp lại thi triển thủ ấn:

- Gió nhập tổn vị, đóng cửa tái sinh!

Phong triều khởi động, đóng cửa tái khởi.

Tiếp theo Đường Kiếp lấy trong túi Giới Tử ra một vật.

Kinh Môn Kỳ!

Đặt Kinh Môn Kỳ xuống đất, Đường Kiếp quát:

- Pháp vô định giới, Kinh Môn hiện!

Kinh Môn khởi động, hình thành ba quỹ vân quyền.

Lần này hẳn bày bố Tứ Hải Phong Vân trận, uy lực cực lớn, thuộc loại trận thế có phạm vi công kích lớn, đối mặt với kẻ thù không biết địa điểm là lựa chọn thích hợp nhất. Tuy trong tay không có tài liệu, dưới tác dụng của Kinh Môn Kỳ, uy lực cũng không thường.

Đường Kiếp đẩy hai tay, đại địa run rẩy:

- Thổ quy chấn vị, xuất Thương môn!

Tứ môn xuất hiện, Đường Kiếp quát:

- Phong thổ vô cương giới, thiên địa hữu động sát, nếu không ra, thì đừng trách ta xoắn phong vân, nứt đại địa, lật úp quả núi này!

Theo tiếng quát này, chỉ thấy vách núi đối diện lạng lẽ xuất hiện một cửa động, bên trong đen ngòm không nhìn thấy gì.

Rốt cục có động tĩnh rồi.

Đường Kiếp ngẫm nghĩ một chút, dùng trảo bắt lấy Kinh Môn Kỳ thu hồi vào túi, phong vân giữa không trung tiêu tan, vừa nặng nề vừa bình tĩnh.

Thị Mộng bên kia vội vàng chạy tới, hô:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lúc trước hần kiểm khắp nơi trong động phủ, đến khi nghe thấy tiếng hô của Đường Kiếp, mới đầu lơ đãng, sau đó lập tức cảm thấy linh triêu rút từng trận ra sau, trong lòng khiếp sợ, rốt cục vẫn phải chạy trở về.

- Không có gì, chỉ có điều thứ cần ra đã xuất hiện.

Đường Kiếp thản nhiên nói.

Lúc này Thị Mộng mới nhìn thấy cửa động kia.

Y nhìn Đường Kiếp, cẩn thận nói:

- Có trá không đấy?

Đường Kiếp đang muốn trả lời, chợt thấy trong động có một thân ảnh lao ra bay tới hai người.

- Cẩn thận!

Dưới tình thế cấp bách, hai người đồng thời ra tay, tung chưởng về cái bóng kia.

- Đường... Ai nha!

Tiếng kêu sợ hãi quen thuộc vang lên.

- Thiếu gia!

Hai người đồng thời thu tay lại, chỉ thấy bóng người lao ra giữa không trung đã bị đánh vào vách núi, ngã xuống đất.

Không phải Vệ Thiên Xung thì có thể là ai?

Y nhe răng trợn mắt nằm trên đất:

- Má ơi, đánh chết ta rồi!

Đường Kiếp và Thị Mộng nhìn nhau thở dài, nói thế nào, người này không có việc gì là tốt rồi.

Nâng Vệ Thiên Xung dậy, Đường Kiếp nói:

- Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này.

Vệ Thiên Xung xấu hổ cười cười:

- Có chuyện gì... Lát nữa nói sau, ta dẫn các người đi gặp một người.

Nói xong đã chạy vào trong động.

Thị Mộng tức giận kêu lên:

- Người không nói chúng ta cũng biết, trúng bẫy yêu thú, chỉ nghe có người dùng bẫy đối phó yêu thú chứ chưa nghe yêu thú dùng bẫy bắt người, người được lắm đấy!

Vệ Thiên Xung khẩn trương, cuống quýt hô:

- Cái đó không giống, không giống, là ta nhất thời sơ suất!

- Thôi đi, ta thấy người đúng là sơ suất.

Thị Mộng tức giận nói. Dọc đường đi, Thị Mộng đã lo lắng nhiều rồi.

- Được rồi, được rồi.

Vẫn là Đường Kiếp giải hòa:

- Có chuyện gì vào trong rồi sau."

Ba người cùng nhau bước vào trong động, đi hết khoảng thâm sâu, trong động xuất hiện ánh sáng, nhìn lại thì ra là ánh sáng do hạt châu khảm trên vách núi phát ra.

Đi thẳng tới chỗ sâu nhất, ba người thấy một lão nhân đang ngồi trong động.

Lão nhân kia gầy trơ xương, cúi đầu ngồi, dưới phần eo trống rỗng không có gì mà chỉ có một hồ ly nhỏ khấn trương đứng bên nhìn mọi người.

- Vị này là...

Đường Kiếp hỏi Vệ Thiên Xung.

Vệ Thiên Xung trả lời:

- Lão là La Thiên Thần.

La Thiên Thần?

Nghe thấy tên, Đường Kiếp và Thị Mộng hoảng sợ, hoàn toàn theo bản năng làm ra động tác phòng ngự.

La Thiên Thần này ở Tê Hà Giới cũng coi như một hung chủ tiếng tăm lừng lẫy, trước đây từng là đại trưởng lão Ngũ Thần Giáo, thực lực siêu quyết, hung uy ngập trời, mãi tới sau này bị Tây Nguyệt phái liên minh với các phái khác đánh bị thương nặng, sau khi biến mất thì không rõ tung tích.

Ngũ Thần Giáo qua vụ việc này mà uy danh đổ ngã, thế hệ sau không bằng thế hệ trước, cho đến giờ đã rớt xuống môn phái hạng ba.

Đường Kiếp không ngờ lại gặp được La Thiên Thần ở đây, đây chính nhân vật cấp thiên tôn mấy ngàn năm trước!

Vệ Thiên Xung vội nói:

- Đừng khấn trương, lão đã chết.

- Đã chết?

Đường Kiếp Thị Mộng nhìn nhau rồi lại cùng nhìn lão nhân kia, chỉ thấy lão ngồi ngay ngắn bất động, ngay cả hô hấp cũng không có, hẳn là đã chết.

Chỉ có điều lúc chết đi, phong vân không xáo trộn, linh khí không tạo sóng, đúng là không có gì biến hóa, nghĩ đến khi còn sống hẳn đã bị thương rất nặng, một thân tu vi sớm đã không còn.

Lại thấy hai chân lão đã mất, nghĩ tới lúc trước dùng dây thừng kéo Vệ Thiên Xung, Đường Kiếp dần có đáp án.

- Nói như vậy, lão vừa mới chết hay sao?

Đường Kiếp hỏi.

- Uhm, ngay lúc các người tới.

Vệ Thiên Xung trả lời.

- Trùng hợp như vậy sao?

Thị Mộng hỏi.

- Cũng không hẳn..., thật ra sau khi lão bị thương đã chạy trốn tới đây, dường như muốn dùng bí pháp trị liệu gì đó của giáo trị liệu chính mình. Kết quả bí pháp thất bại, ngược lại ngủ một giấc ngàn năm. Nếu không phải có tâm nguyện chưa thực hiện thì cũng đã chết rồi. Hồ tai kia kỳ thật chính là hồ ly nhỏ lão thu phục trước đó, được lão dạy dỗ dùng để câu người...

Vệ Thiên Xung thở dài nói.

Ngồi trên thạch án, Vệ Thiên Xung kể lại những chuyện mình trải qua:

-... Cứ như vậy, khi ta...tỉnh lại, phát hiện mình ở trong động này, bên cạnh chính là La Thiên Thần.

- Ý người nói là, sau khi người bị vây trong động, lão không dùng thủ đoạn gì, còn người thì cứ thế ngủ?

Đường Kiếp khiếp sợ hỏi.

Không ngờ tên khốn kiếp này trong tình huống đó vẫn còn ngủ được?

Vệ Thiên Xung đỏ mặt:

- Đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là ta gặp một vị mấy ngàn năm trước vô cùng..., lão ở đây ngủ mấy ngàn năm sau rốt cục tỉnh lại, sau đó để cho ta gặp, hiểu không? Đây là kỳ ngộ! Kỳ ngộ!

- Người nói lão ở đây mấy ngàn năm không chịu chết, liền vì chờ một người, rồi cho người đó kỳ ngộ? Sau khi cho kỳ ngộ thì có thể an tâm tìm chết hả?

Đường Kiếp chỉ vào La Thiên Thần ngồi trên bệ đá hỏi.

Hắn thực không tin vào lỗi tai mình, vẫn còn có loại chuyện này?

Không ngờ loại chuyện trong truyền thuyết này có tồn tại.

Đương nhiên, cái này không phải quan trọng nhất, quan trọng người được lợi kia không phải mình?

Ông trời đang đùa gì vậy?

Đường Kiếp gần như nổi giận, ta mới là kẻ xuyên việt mà?

Đúng, dường như nhiệm vụ này là mình sai Vệ Thiên Xung đi làm.

Mặt hắn giật giật.

Vệ Thiên Xung cười ha ha.

- Không cần biết các người tin không, dù sao chuyện chính là như vậy.

- Vậy y cho người cái gì? Pháp bảo linh dược?

Thị Mộng hỏi.

Vệ Thiên Xung thở dài:

- Năm đó lão bị Tây Nguyệt phái đuổi giết tới hoa rơi nước chảy, bảo bối có thể sử dụng đều dùng hết, có thể hủy thì hủy hết, sao còn pháp bảo linh dược gì, người nhìn lão như vậy, bản thân bệnh tật còn thừa được thuốc thang gì? Cho dù có thì qua hai ngàn năm cũng thiu mốc rồi!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Kỳ Ngộ

Đường Kiếp cười nói.

- Chẳng lẽ không phải ông ta dùng công lực một đời giúp người tăng mạnh thực lực.

Tê Hà giới không phải võ hiệp giới, linh không chỉ có thể do mình khai tích, có thể độ linh, nhưng việc giao linh khí của mình cho đối phương sử dụng thì chưa nghe nói qua. Còn nữa, Thoát Phàm Cảnh phải thông thiên địa kiêu, Thiên Tâm Cảnh phải lập tâm cơ, Tử Phủ Cảnh phải mở Tử phủ, mỗi cảnh đều biến hóa về chất, không có liên quan tới số lượng linh khí.

Bởi vậy nói muốn truyền linh tuyền cho Vệ Thiên Xung lên tới Linh Hải thì còn có khả năng, phá cảnh thì tuyệt đối không thể.

Bất quá hẳn cũng nói giỡn mấy câu, Vệ Thiên Xung cũng hiểu điều này đau khổ nói:

- Y bị thương tới thiên địa kiêu đoạn, Thiên Tâm đổ, Tử Phủ không còn, tu vi giảm xuống chỉ còn linh nhân, còn sống được đã là kỳ tích, dùng pháp thuật cũng phải thở gấp hồi lâu, ta dùng một tát có thể đánh lão nghiêng đầu, sức đâu mà giúp ta tăng thực lực nữa.

- Vậy nhất định là thần công bí pháp!

Hai mắt Thị Mộng sáng như sao, cho dù không có bí tàng, có thể học thần công bí pháp của La Thiên Thần cũng đã rất tốt.

Ngắm lại thực lực hiện giờ của Đường Kiếp và Thần Tiêu Kiếm Điển đúng là mật thiết không thể tách rời.

Ngay cả Đường Kiếp cũng thấy đây là chuyện có khả năng nhất.

Không ngờ Vệ Thiên Xung ôm mặt nói.

- Vốn là dạy cho ta...

- Vốn?

Vừa nghe tới từ này, Đường Kiếp và Thị Mộng nhảy dựng.

- Sau đó thì sao?

Vệ Thiên Xung trả lời:

- Sau khi lão tỉnh lại do thương thế chưa khôi phục, công lực tiêu tan hết, vốn cảm thấy mình tất Ngũ Thần Giáo sẽ xong đời, cũng không có người nối nghiệp về sau, Ngũ Thần Giáo y bát tan nát, then với tổ tiên, cho nên muốn dồn hết sức, truyền thụ bí pháp...

Đường Kiếp biến sắc.

- Ôi trời, người đừng nói với ta, người cho ông ta biết chuyện Ngũ Thần Giáo không bị tuyệt diệt?

Vệ Thiên Xung yên lặng gật đầu.

- Haizz!

Đường Kiếp và Thị Mộng cũng nhau vỗ trán.

Chuyện kể tiếp không cần hỏi.

Lão già này vốn cho rằng mình ngủ say ngàn năm, Ngũ Thần Giáo đã sớm xong đời, một lòng muốn tìm người thừa kế y bát. Nhưng không dám tìm người quá lợi hại, sợ không khống chế nổi lại tự hại mình, thật vất vả mới tóm được một tên mập dễ đối phó, nhưng sau khi thăm dò: Cái gì? Ngũ Thần Giáo vẫn còn tồn tại? Không có nhân tài nào nhận được truyền thừa?Ồ, vậy được, đối với người...

Đường Kiếp, Thị Mộng cũng nhau thở dài.

Làm người mà không biết nắm lấy cơ hội, chính là không trung hạ linh tiền vũ bị đập hư vậy!

Tuy nhiên nếu nhiệm vụ này để mình để làm, chỉ e còn chẳng tìm được La Thiên Thần, vì bản thân mình không hợp với điều kiện của tiểu hồ ly kia.

La Thiên Thần cả đời hung bá, tất nhiên dưỡng thành tính không dễ tin nhiệm ai, với lão mà nói, chỉ có nhân tài có thể khống chế mới đáng tin nhiệm, mà tình huống của lão, muốn tìm một người có thể khống chế thật quá khó.

Hắn chọn Vệ Thiên Xung không phải do y có nhân phẩm tốt, mà là do y không có bản lãnh gì,

Chỉ có điều lão không ngờ Ngũ Thần Giáo vẫn chưa đứt kế thừa, tâm sự xong cũng đứt hơi mà chết.

Chết rất rõ ràng.

Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Kiếp dễ chịu hơn nhiều, phất tay nói:

- Được rồi được rồi, không ưu đãi cũng không có gì, mấu chốt là người không có việc gì.

- Ai nói ta không được gì tốt?

Vệ Thiên Xung nhảy dựng.

- Ta đã nói ta có kỳ ngộ, có kỳ ngộ.

- Không có pháp bảo, không có linh dược, không có công pháp, ông ta để cho người cái gì?

- Là nó!

Vệ Thiên Xung chỉ ra bãi đá.

Đường Kiếp và Thị Mộng nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ thấy tiểu hồ ly kia đang tội nghiệp nhìn bọn hăn.

- Là nó sao?

Hai người cùng hỏi.

- Uhm!

Vệ Thiên Xung hưng phấn gật đầu:

- Một con yêu hồ! Thế nào? Giờ ta cũng có yêu thú sủng vật rồi!

Yêu thú vốn có dã tính, không dễ tuân phục người, bởi vậy trong Tu Tiên giới có rất ít người có thể mang theo yêu thú, về phương diện này chỉ có Thú Luyện Môn làm tốt nhất, nhưng phần lớn lại dùng thú không có thần trí.

Đường Kiếp có Y Y đã là một kỳ tích, nhưng không ngờ Vệ Thiên Xung cũng được một cái.

Yêu hồ này và La Thiên Thần có tình cảm thâm hậu, trước khi chết La Thiên Thần không đành lòng cho nó quay về sơn dã, mông muội nhân gian,

lại thấy Vệ Thiên Xung là người thật thà chất phác chính trực, nên phó thác cho Vệ Thiên Xung, coi như không phí duyên gặp gỡ. Yêu hồ kia đúng là La Thiên Thần nói gì nghe nấy, liền tiếp nhận rồi Vệ Thiên Xung, nếu không có La Thiên Thần, chỉ e yêu hồ kia đã sớm chạy.

Nhưng rốt cuộc tiểu hồ ly này cũng chỉ là một hạ phẩm yêu hồ, lúc La Thiên Thần ở trong núi vô tình gặp được, huyết mạch chưa chắc thế nào, nhắc tới kỳ ngộ, đúng là quá chà đạp hai từ này.

Lúc này Vệ Thiên Xung hưng phấn như đang chờ đối phương hâm mộ mình.

Đường Kiếp và Thị Mộng nhìn nhau, đồng thời than ngán thở dài đi ra ngoài.

Vệ Thiên Xung lập tức xụ mặt:

- Đây, đây, các người có ý gì? tốt xấu gì cũng là yêu hồ đó, hạ phẩm yêu hồ, hạ phẩm yêu hồ từng đi theo La Thiên Thần! Các người không đổ kị ta, ta đã không so đo rồi, vậy sao không thể hiện chút hâm mộ đi!

- Đúng vậy...

Thị Mộng đi trước kéo dài giọng.

- Vẫn là có yêu hồ đào bẫy dụ người vào.

Vệ Thiên Xung đỏ mặt nhìn hai người càng đi càng xa, quay lại ôm lấy tiểu hồ ly lao ra cửa động, đi đến bên Đường Kiếp và Thị Mộng.

- Ta muốn thương lượng một chuyện.

- Cái gì?

Hai người cùng hỏi.

- Cái này...Chuyện ta trúng bầy đừng ai nói ra.

Vệ Thiên Xung cúi đầu ngượng ngùng nói.

"..." Hai người đều không nói gì.

Dù thế nào, chuyện yêu hồ Vạn Tân Trang xem như giải quyết xong.

Ra khỏi sơn động, ba người cùng nhau rời khỏi ngọn núi nhỏ này.

- Giờ chúng ta đi đâu.

Thị Mộng hỏi Đường Kiếp.

- Phượng Âm.

Đường Kiếp trả lời.

- Cuối cùng lần này cũng phải đi Duyệt Châu.

Thị Mộng cười nói.

Phượng Âm là một huyện thành của Duyệt Châu, quanh quẩn một vòng, cuối cùng họ cũng đi tới nơi mọi học sinh đều phải tới kia.

- Đi Phượng Âm làm gì?

Vệ Thiên Xung hỏi.

- Tìm một nữ nhân tên Từ Mộ Quân.

Thị Mộng hỏi.

- Từ Mộ Quân là ai?

- Học sinh Lưu Vân thư viện, học sinh năm bốn.

Vệ Thiên Xung tò mò hỏi.

- Nàng ta và Lâm Lăng có quan hệ gì?

Đường Kiếp cười.

- Tình lữ.

Hai mắt Thị Mộng sáng ngời.

- Nữ nhân của Lâm Lăng? Người nói nàng không ở trong Lưu Vân thư viện.

- Uhm, Phượng Âm Duyệt Châu đó là quê của nàng ta. Sau khi Lâm Lăng gặp chuyện không may, nàng ta dùng danh thí luyện rời khỏi thư viện. Khăng định Lâm Lăng ở cùng nàng ta, tìm được nàng ta có thể tìm được Lâm Lăng.

Đường Kiếp trả lời.

- Sao người biết được chuyện này?

Vệ Thiên Xung tò mò.

Mấy tin tức này nghe qua có vẻ đơn giản, nhưng phải đổi bằng sự thu thập không ngừng, sao Đường Kiếp có thể tìm được? Hơn nữa sao hẳn có thể khăng định, tìm được Từ Mộ Quân thì có thể tìm được Lâm Lăng.

Đường Kiếp cười cười.

- Hôm Trường Phong chân nhân ra nhiệm vụ, ta đã đi Mặc Hương cư điều tra một chút tài liệu, cũng trong hôm đó ta đã đưa ra kết luận cuối cùng, các người biết là gì?

- Trường Phong chân nhân thật muốn nhận đệ tử.

Thị Mộng và Vệ Thiên Xung cũng đồng thanh nói.

Lời này trước đây Đường Kiếp từng nói với Thái Dương Quân, sau đó nói với đám người Thị Mộng.

Nhưng sự thật dù là Thái Quân Dương hay Thị Mộng cũng không coi trọng những lời này, chỉ coi một manh mối đơn giản nhất cũng bị Đường Kiếp dùng giọng điệu nhằm chán nhất suy luận.

Đường Kiếp không thấy vậy.

Vì trước khi Trường Phong chân nhân ra nhiệm vụ, Đường Kiếp cũng đã nói.

- Nếu Trường Phong chân nhân thật muốn nhận đồ đệ, sao lại cho ra một nhiệm vụ thoát nhìn rất khó hoàn thành như vậy?

Duyệt Châu quá lớn, nhân khẩu đông đúc, Lâm Lăng còn có thuật thay hình đổi dạng, đừng nói là học sinh, dù là đệ tử Tây Nguyệt phái tới cũng chưa chắc đuổi giết được Lâm Lăng.

Nếu Trường Phong chân nhân thật lòng muốn nhận đồ đệ thì không nên đưa ra một nhiệm vụ khó như vậy.

Giờ khắc này, Đường Kiếp lại đem lời kia nói ra.

Thị Mộng và Vệ Thiên Xung ngơ ngác nhìn nhau, hỏi Đường Kiếp.

- Ý người là...

- Cái gì?

Thị Mộng và Vệ Thiên Xung cùng kêu lên.

- Đường Kiếp người nói Tây Nguyệt phái vẫn luôn nắm giữ động tĩnh của Lâm Lăng? Họ có thể tìm được Lâm Lăng bất kỳ lúc nào?

Vệ Thiên Xung tỏ ra kinh sợ.

- Đúng.

Đường Kiếp gật đầu.

- Đó là vì Tây Nguyệt phái vẫn luôn nắm giữ hành tung của Lâm Lăng nên họ mới phát ra nhiệm vụ này, rõ ràng từ lúc bắt đầu, nhiệm vụ này đã tồn tại nhiều chỗ tra xét manh mối.

- Vậy sao Tây Nguyệt phái vẫn chưa bắt y?

- Thì ra là vậy.

Thị Mộng gật đầu.

- Nói như vậy lúc trước Lâm Lăng chạy trốn là do Tây Nguyệt phái cố ý thả ra?

- Không.

Đường Kiếp lắc đầu.

- Lâm Lăng chạy trốn không phải do Tây nguyệt phái cố ý thả.

- Vì sao?

- Vấn đề ở đây!

Đường Kiếp cười nói.

- Trước đó Tây Nguyệt phái cũng không biết Lâm Lăng chạy trốn, vậy họ có thể tìm ở đâu? Suy nghĩ một chút.

- Nhưng người không có truyền tra nhật ký!

Vệ Thiên Xung sợ hãi nói, nhật ký làm việc của Tây Nguyệt phái sao Đường Kiếp có thể tra được?

- Đúng vậy! Nhưng vấn đề là hết lần này tới lần khác ta tra ra...nó được để lại Mặc Hương Cư, bất cứ ai cũng có thể lấy ra xem.

Đường Kiếp nghiêm mặt nói.

Lần này Vệ Thiên Xung và Thị Mộng đã hiểu rõ.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Bí Pháp Dấu Ấn

Nhiệm vụ này của Trường Phong chân nhân, từ đầu đã để cho họ mạnh mỗi rõ nét.

Học sinh cơ bản không cần ở trong biển người mênh mông tìm kiếm lung tung như ruồi mất đầu, bọn họ chỉ cần ổn định tâm thần, tỉ mỉ tra xem ban đầu Tây Nguyệt phái tìm được Lâm Lăng thế nào thì có thể phát hiện vấn đề.

Trong điển tàng các, Đường Kiếp tìm được ít tư liệu về Lâm Lăng, những tư liệu đó để ở nơi bắt mắt nhất, thậm chí còn có đánh dấu rõ ràng, đúng là muốn để học sinh phát hiện.

Trong tư liệu nhiều lần nhắc tới một người quan trọng, đó chính là Từ Mộ Quân.

Mà trong tư liệu cũng chỉ rõ Từ Mộ Quân đã đi Phượng Âm.

Kết hợp với địa điểm Duyên Châu, Đường Kiếp gần như xác định, Lâm Lăng ở cùng với Từ Mộ Quân.

Về phần tư liệu hẩn lấy đi lúc đó, cũng là một học sinh nhưng không có liên quan tới Từ Mộ Quân, là dùng để mê hoặc Diệp Thiên Thương. Nếu Diệp Thiên Thương đuổi theo mình, những tư liệu kia có thể dùng để lừa gạt Diệp Thiên Thương.

Không ngờ Diệp Thiên Thương không đuổi theo mình, trái lại đi tìm Tôn Bảo Nhiên hỏi.

Không biết Tây Nguyệt phải có bắt vị Tôn viện chủ này giữ miệng giữ mồm, hay là hợp tác chặt chẽ, hợp tác phần nào.

Tuy nhiên Đường Kiếp không còn quan tâm những chuyện này.

Vào lúc biết chuyện Đường Kiếp đùa bỡn Diệp Thiên Thương, mọi người cùng cười ha ha.

- Được rồi, việc đầu tiên là đi mua một con ngựa, đuổi tới Phượng Âm, lấy đầu Lâm Lăng coi như đại công cáo thành!

Đường Kiếp lớn tiếng nói.

- Đi! đi! đi!

Thành công ngay trước mắt, dù là Thị Mộng hay Vệ Thiên Xung đều rất hăng hái.

Duyệt Châu.

Trong Bình phủ.

Trong một quán trà, Liễu Hồng Yên đang cầm một chén trà thơm, ngồi gần cửa sổ lầu hai, nhìn ra ngoài cửa không biết đang suy nghĩ gì.

Nơi cầu thang truyền tới tiếng vang, mấy tên học sinh trẻ tuổi xuất hiện trước lầu.

Đúng là ba người Thái Quân Dương, Thư Danh Dương và Bình Tĩnh Nguyệt.

Liễu Hồng Yên nhìn bọn họ, khẽ mở đôi môi đỏ mọng:

- Vẫn không đúng?

Thái Quân Dương thở dài, đi tới ngồi trước Liễu Hồng Yên, tự rót cho mình một chén rượu lớn, uống một hơi cạn sạch mới nói:

- Đừng nói nữa, xin người trong quan phủ ra ngựa, nơi nơi sưu tầm bức họa sưu tầm không có tác dụng gì. Tìm thấy hai người tương tự nhưng không gã.

- Cũng có thể gã cơ bản không ở trong thành, trên tư liệu cũng chỉ nói gã đi về phía này thôi, nếu là hắn ta đã cao chạy xa bay, sao có thể ở đây chờ chúng ta tra xét.

Bình Tĩnh Nguyệt cũng ngồi xuống nói.

Thư Danh Dương cười cười:

- Nếu dễ tìm được người này mới là kỳ quái, có lẽ hình dáng hiện tại của gã không còn giống trên bức họa, đừng quên y từng luyện qua ảo hình thuật.

- Dù Ảo hình thuật có thể thay đổi tướng mạo, nhưng chỉ là nhất thời, gã không thể duy trì lâu.

Liễu Hồng Yên nói:

- Vẫn là phương pháp của chúng ta không đúng, liên tiếp mấy lần gần đây không làm gì được gã, có bức họa thì cũng không có ích gì.

- Chúng ta cũng không phải tay sai như Cố Trường Thanh, thật không hiểu chân nhân nghĩ thế nào lại ra nhiệm vụ như vậy.

Thái Quân Dương thở dài.

Men theo manh mối đi tới Bình phủ, tìm thật lâu cũng không thấy một sợi lông, khó trách y có phần tức giận.

- Kỳ thật, có khi thay đổi suy nghĩ sẽ giải quyết được vấn đề. Nếu mình không tìm thấy, sao không đi tìm người có thể tìm thấy?

Liễu Hồng Yên chậm rãi nói:

- Một tiền bối của ta từng nói, nếu không biết mình nên làm như thế nào, thì không nên ngại ở cùng người biết làm thế nào.

- Hà?

Lời của nàng khiến mọi người hưng trí.

Thư Danh Dương nghi hoặc hỏi:

- Hồng Yên, ý của ngươi là...

- Quy định của học viện Tây Nguyệt, nói một không hai! Ai lấy được đầu người thì sẽ được công huân. Không tìm được Lâm Lăng thì đừng tìm nữa, cứ chờ xem ai tìm được thì tới đoạt.

Liễu Hồng Yên thản nhiên nói.

- Ngươi thấy có thể tìm tới ai?

Thái Quân Dương hỏi.

Liễu Hồng Yên cười cười, nhìn Thái Quân Dương im lặng không nói.

Thái Quân Dương nhảy dựng:

- Không phải ngươi muốn nói tới Đường Kiếp chứ?

Liễu Hồng Yên nói:

- Nếu Học viện Tây Nguyệt chỉ có một người tìm ra Lâm Lăng, ta không dám nói chỉ có mình Đường Kiếp. Nhưng nếu nói trong học viện Tây

Nguyệt, ai có khả năng tìm được Lâm Lăng nhất, Đường Kiếp tuyệt đối là một trong số đó.

- Sao người có thể khẳng định như vậy?

Bình Tĩnh Nguyệt hỏi.

Liễu Hồng Yên không trả lời, ngược lại cười rộ lên.

Mọi người bị nàng làm cho bất đắc dĩ, một hồi lâu, Liễu Hồng Yên mới nói:

- Trước đó vài ngày, Thích Thiếu Danh đã đi tìm hãn.

- Hà?

Mọi người bị nàng làm khó hiểu.

- Thích Thiếu Danh hưởng hãn khiêu chiến, thua.

Liễu Hồng Yên thản nhiên nói.

Mọi người nghe được đồng thời cả kinh, cùng nhau bật thốt:

- Còn có việc này sao?

Trận giao chiến giữa Thích Thiếu Danh với Đường Kiếp tiến hành trong đêm, cực kỳ bí ẩn, mà hai người đều không nói ra nên rất ít người biết, nhưng thật không ngờ Liễu Hồng Yên lại biết việc này.

Sắc mặt Thái Quân Dương đại biến.

Y từng giao thủ với Thích Thiếu Danh, người kia chỉ dùng một chiêu Hàn Quang Phân Ảnh Trảm đã đánh bại y, chiêu kia mạnh mẽ thế nào, có thể nói y đã khắc sâu trong đầu.

Nhưng không ngờ Thích Thiếu Danh cũng bại bởi Đường Kiếp.

Thế chẳng phải nói, trong số các học sinh cùng khóa, Đường Kiếp đã dựng lên hình tượng vô địch, ngay cả An Như Mộng bây giờ cũng không phải là đối thủ của hắn?

Liễu Hồng Yên chậm rãi nói:

- Tiền bối của ta còn nói, nếu người không thể phán đoán một người, vậy dùng phương pháp đơn giản nhất để nhìn nhận... xem xét thành tựu của hắn. Phương pháp kia chưa chắc tinh chuẩn, nhưng lại giải thích được nhiều vấn đề đấy. Ngọc Môn Ngũ Chuyển, không có bất kỳ thân gia bối cảnh nào lại có thể đi được đến bước này cũng đủ giải thích cho rất nhiều chuyện. Ngay cả học sinh Tẩy Nguyệt cũng bị hắn đã lừa, Cố Trường Thanh cũng bị hắn giết chết, trải qua đuổi giết và công kích lại người truy sát, tin rằng gã muốn tìm Lâm Lăng cũng có nhiều kinh nghiệm hơn chúng ta.

Mọi người đồng thời gật đầu.

- Vấn đề là hắn đã nói hắn buông tha nhiệm vụ này rồi.

Thái Quân Dương nói.

Liễu Hồng Yên lại lắc đầu:

- Hắn buông tha chân truyền, không phải nhiệm vụ.

Thái Quân Dương kinh ngạc:

- Người nói hắn sẽ giúp người khác đi tranh thủ chân truyền? Là ai?

Bình Tĩnh Nguyệt nói:

- Còn có thể là ai? Đường Kiếp phát lời thề Tâm Ma, phải đợi Vệ Thiên Xung nhập Thiên Tâm mới rời khỏi Vệ gia.

Thái Quân Dương gãi đầu:

- Như vậy... Nghe như các người rất chú ý tới người này. Nói như vậy, Đường Kiếp nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp Vệ Thiên Xung đạt được thu hoạch rồi?

- Đúng vậy.

Thư Danh Dương nói:

- Thế nên chỉ cần đi theo Đường Kiếp, chúng ta có thể tìm thấy Lâm Lăng.

- Vấn đề là theo dõi kiểu gì?

Thái Quân Dương buông tay:

- Giờ chúng ta cũng không biết hắn đang ở đâu.

Liễu Hồng Yên cười nói:

- Biết bí pháp dấu ấn không?

- Bí pháp dấu ấn?

Thái Quân Dương đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó kêu lên:

- Người dùng bí pháp dấu ấn với Đường Kiếp?

Liễu Hồng Yên khẽ cười nói:

- Không phải Đường Kiếp, Đường Kiếp làm người quá mức cẩn thận, áp dụng với hắn rất dễ bị phát hiện, may mà bên cạnh hắn còn có nhược

điểm...

Ba người Thái Thư Bình nhìn, đồng thanh kêu lên:

- Vệ Thiên Xung!

Khó trách Liễu Hồng Yên điềm tỉnh như vậy, hoá ra nàng đã sớm chuẩn bị phía sau.

Phượng Âm.

Nơi này là một tòa huyện thành Duyện Châu, quản lý hai cửa sông.

Hai cửa sông tọa lạc là Tang Thủy và Tam Lý, giao nhau ở một tòa thành.

Đi thẳng về hướng tây, xuôi về Hà Nam, chỉ cần một ngày là tới được Thượng Phong Quan, qua Thượng Phong Quan là một vùng đất hoang không thuộc địa giới Văn Tâm Quốc.

Lúc đám Đường Kiếp chạy tới đây đã là hoàng hôn.

Vệ Thiên Xung hỏi Đường Kiếp:

- Hay tìm nhà trọ qua đêm trước, sau đó đi tìm Từ Mộ Quân kia?

- Không cần, binh quý thần tốc, chúng ta đi ngay bây giờ, ai biết muộn một bước sẽ xảy ra chuyện gì.

Đường Kiếp trả lời.

- Nói cũng phải.

Thị Mộng gật đầu.

Vô tình, hành động lần này, một chủ hai hầu đều theo ý kiến của Đường Kiếp.

Từ gia ở Phượng Âm cũng coi như thế gia, không khó tìm lắm.

Dọc đường đi, Đường Kiếp nhanh chóng nhìn thấy nhà cao cửa rộng ở thị trấn phía Bắc.

Tường viện rất cao, trên tường phủ ngói lưu ly dễ vỡ, trên tường cách mười thước một còn chạm rồng tường, dễ dàng quan sát ra bên ngoài.

Đi dọc theo chân tường tới cuối, có thể thấy hai con kỳ lân đá trấn thủ cửa chính sơn son, đồng thời có hai đồng thau chế hình đầu thú gõ cửa thả xuống.

Ba người xuống ngựa, Đường Kiếp đã đi tới bậc thang cửa chính.

Một lát sau cửa mở, phía sau cửa có một lão nhân nhợt nhạt nhìn Đường Kiếp:

- Người tìm ai?

- Từ Mộ Quân, có đúng nàng ở phủ này?

Đường Kiếp hào hoa phong nhã hỏi.

- Các người là ai?

- Học sinh Tây Nguyệt.

Nghe tới học sinh Tây Nguyệt, lão nhân kia run rẩy, theo bản năng muốn đóng cửa.

Đường Kiếp đã đứng vững một chân vào cửa chính:

- Như thế nào? Không chào đón?

Thái độ của hắn tao nhã, giọng điệu hòa ái, nhưng vào tai lão nhân kia lại giống Diêm ma ác quỷ lăm bằm. Khẽ run rẩy vài cái, nhưng y vẫn mở cửa ra:

- Cung nghênh thượng sư giá lâm!

Đường Kiếp cất bước tiến vào:

- Tiểu thư nhà người đâu.

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng cũng theo vào, Đường Kiếp dùng tay ra hiệu, Thị Mộng hiểu ý, phóng thích thuật pháp trình sát.

Lão nhân kia đi bên Đường Kiếp nói:

- Tiểu thư nhà ta ở trong phòng, mời các vị theo ta.

Đường Kiếp theo sau lão nhân kia, ánh mắt tuần tra khắp nơi, thu hết những cảnh cần xem vào trong mắt, đồng thời không nhanh không chậm hỏi:

- Xem dáng vẻ lão, giống như biết học sinh Tây Nguyệt sẽ đến đây?

Lão nhân kia thở dài:

- Đương nhiên Từ gia có biết chuyện của Lâm Lăng, mấy ngày trước cũng từng có thượng sư tới hỏi qua, chỉ là tiểu thư nhà ta giờ đã không còn quan hệ với tiểu tặc kia, chúng ta cũng không biết gã đi nơi nào.

- Thì ra là thế.

Đường Kiếp cười cười.

Dẫn đầu là một trưởng bối, cúi mình với đám Đường Kiếp:

- Từ Hi An mang theo Từ gia già trẻ sáu mươi bảy người tham kiến thượng tiên, không biết thượng tiên giá lâm, không nghênh đón từ xa, kính xin thượng tiên thứ tội.

- Từ lão khách khí rồi, chỉ là học sinh Tây Nguyệt mà thôi, còn chưa đảm đương nổi danh xưng thượng tiên, Từ tiểu thư của quý gia cũng từng đọc sách ở Lưu Vân thư viện, luận thân phận địa vị cũng không kém hơn ta.

Đường Kiếp thuận miệng đáp, cũng nhanh chóng thi lễ với đối phương.

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Điều Tra

Cùng là học sinh, Học viện Tây Nguyệt xuất ra thì tài trí hơn người, ngoài miệng khách khí thì nói là cấp bậc lễ nghĩa, thực tế là muốn thể hiện uy phong của học viện.

Giai cấp có mặt khắp nơi, ước hiếp cũng có mặt khắp nơi, chỉ có điều chưa chắc đã đặt ngoài miệng, đặt trên mặt mới gọi là áp bức, chỉ ở nơi có đủ loại giai cấp mới biết biểu tượng tiên nhân cao quý mức nào.

Bên này Từ lão tiếp đón ba người bước vào, Đường Kiếp cũng không khách khí trực tiếp ngồi vào hàng ghế trên nói.

- Lần này chúng ta tới đây, là muốn hỏi về chuyện của Lâm Lăng.

- Thượng tiên cứ hỏi, tiểu nhân và tiểu nữ biết gì nhất định sẽ nói.

Từ Hi An chỉ mình rồi chỉ vào một thiếu nữ thanh xuân bên cạnh.

Thiếu nữ thanh xuân kia hẳn là Từ Mộ Quân, dáng vẻ cũng coi như xinh đẹp động lòng người, chỉ có điều cứ cúi đầu không nói.

Đường Kiếp nhìn đối phương mấy lần bằng ánh mắt đầy thâm ý, uống ngụm trà mới nói.

- Nghe nói lúc Từ tiểu thư còn ở Lưu Vân thư viện từng có giao tình với Lâm Lăng. Việc này là thật sao?

Từ Mộ Quân gật đầu, trả lời.

- Thừa Đường công tử, đúng là như vậy. Năm đó tiểu nữ vừa rời khỏi nhà tới thư viện, không có người chiếu cố thường hay đau ốm. Lúc đó Lâm Lăng xuất hiện giúp đỡ tiểu nữ. Thời gian trôi qua lâu, đối với y cũng có vài phần cảm tình. Nhưng không ngờ...không ngờ y lòng muông dạ thú, dò xét Thiên thần cung...

Nói đến đây, cô nương đã duyên dáng khóc lóc.

Đường Kiếp nói.

- Chính xác là phụ thân y bí mật dò xét Thiên thần công, còn y có làm chuyện này, chưa bắt được người thì không nói trước được.

Lời vừa nói ra, cô nương kia rõ ràng sửng sốt.

- Ý của Đường công tử là Lâm...y không làm chuyện không phải với Thiên thần cung?

- Ta cũng không nói y phải hay không, chỉ muốn bắt người về xác nhận.

Đường Kiếp thản nhiên nói.

- Đúng rồi Từ tiểu thư, có thể hỏi chút lúc Lâm Lăng bỏ trốn, cô đang ở đâu?

- Khi đó ta đang ở chỗ tu luyện.

- Trước lúc chạy trốn y có tìm cô không?

Cô nương kia lắc đầu.

- Vậy sau khi y bỏ trốn cô mới về nhà?

- Ba ngày sau. Không dối gì Đường công tử, dù lúc đó ta lấy danh nghĩa thí luyện rời đi, nhưng thực tế chỉ là lấy cớ. Sau khi xảy ra chuyện này ta

cũng rất sợ, sợ mình bị liên lụy nên mới vội vàng về nhà.

- Cô nói không lâu sau, có người Tây Nguyệt phái tới tìm cô.

- Vâng.

- Bao lâu?

- Khoảng mười ngày sau.

- Sau khi Lâm Lăng bỏ trốn vẫn chưa liên lạc với cô sao?

- Không có, tuyệt đối không có!

Cô nương luôn miệng nói.

- Tiểu nữ có thể thề Tâm Ma, sau khi xảy ra việc kia, tiểu nữ tuyệt không có liên hệ với Lâm Lăng.

- Hả?

Đường Kiếp nhìn cô nương kia, ngay cả Vệ Thiên Xung và Thị Mộng cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Thề Tâm Ma tuy không hữu hiệu trăm phần trăm nhưng qua nhiều năm đã tạo được hiệu quả tâm lý, phần lớn người tu tiên vẫn coi trọn lời thề Tâm Ma kia.

Nếu Từ Mộ Quân nói là thật, vậy chẳng phải dự đoán của Đường Kiếp hoàn toàn sai sao? Sở dĩ Tây Nguyệt phái lưu lại tuyến đường này, chưa chắc đã nằm được hành tung của Lâm Lăng như lời Đường Kiếp nói, càng không chứng minh những việc họ làm là đúng.

Đường Kiếp nheo mắt.

- Nếu vậy, cứ nói những chuyện cô biết đi.

Từ Mộ Quân liền kể hết những chuyện mình biết về Lâm Lăng.

Có lẽ do muốn rửa sạch hiềm nghi, Từ Mộ Quân kể rất tỉ mỉ, bao gồm sở thích của Lâm Lăng, thứ y yêu thích, sinh hoạt tập quán...gần như nói hết không dấu giếm.

Một phen tra hỏi không có kết quả gì, Vệ Thiên Xung và Thị Mộng có phần thất vọng.

Mắt thấy trời tối, Đường Kiếp nói.

- Đa tạ câu trả lời của Từ tiểu thư, lần này tới quấy rầy, thật áy náy.

- Không sao, không sao!

Từ Hi An vội nói.

- Ba vị đã tới đây, nếu không ngại thì ở lại dùng chút cơm rau dưa.

Lúc này Từ phủ đã chuẩn bị xong tiệc chiêu đãi ba người.

Đường Kiếp cũng không khách khí, ba người cùng tới chỗ ngồi dùng cơm.

Không có câu hỏi nào, không khí bữa tiệc cũng thoải mái hơn, Từ phủ có ý nịnh bợ, trên bàn đều là rượu ngon thức ăn ngon, đầy đủ linh thực trân quý.

Đường Kiếp Thị Mộng không khách sao, ăn như Thao Thiết, Đường Kiếp còn vừa ăn vừa nói.

- Uhm, không tệ, không tệ, Từ phủ không hổ là đại gia đất Phượng Âm, đồ ăn trân quý như vậy cũng có, chỉ đáng tiếc...

- Không biết Đường công tử đáng tiếc gì, nếu tại hạ có thể làm được, sẽ dốc hết sức vì công tử.

Từ Hi An hỏi.

- Đáng tiếc không có quả hồng Nhạc Dương, vật ấy một là giải rượu, cũng thiếu Bạch liên Lâm Xuyên, dùng vật đó khai vị, càng thiếu ngó sen Tam Giang, đó chính là tuyệt vị nhân gian.

Đường Kiếp rung đùi, đắc ý nói.

Từ Hi An ngẩn người.

- Vậy sao? Nhạc Dương, Lâm Xuyên, Tam Giang đều ở quanh Phượng Âm, lão hủ vô năng không biết chuyện này, ngày khác nhất định chuẩn bị cho công tử.

- Vậy cũng không sao, à đúng rồi, không biết quý phủ có trà Ngọc Tùng, sau khi ăn xong uống trà này, đầu óc thanh tỉnh, rất có tác dụng.

- Cũng không có.

Từ Hi An thấy xấu hổ.

- Không có thì bỏ đi.

Đường Kiếp cười cười.

Quay lại nói với Từ Mộ Quân.

- Đúng rồi, còn có chuyện này muốn thỉnh giáo Từ tiểu thư.

- Xin công tử cứ nói.

- Mấy ngày trước có quen một nữ tu, có lòng muốn giao hảo đưa một bộ đồ thêu cho nàng thể hiện tâm ý. Ta nghe nói Phong Lâm Uyển và Mi Gian

phường là hai nơi xuất sắc nhất Duyên Châu nhưng không biết ở đây tốt hơn. Từ tiểu thư là tiểu thư khuê các chắc biết rõ chuyện này, còn mong Từ tiểu thư chỉ điểm.

- Chuyện này...

Từ Mộ Quân nhú mày khẽ nói.

- Vẫn là Phong Lâm Uyển tốt hơn một chút.

- Thì ra là vậy, thụ giáo.

Đường Kiếp mỉm cười trả lời.

Cơm nước no nê, Đường Kiếp đứng lên nói.

- Đa tạ Từ tiểu thư phối hợp, cũng muộn rồi, chúng ta không quấy rầy nữa.

Hắn để lộ ý muốn đi, đám người Từ gia đương nhiên thở phào nhẹ nhõm, mang theo nữ nhi tới tận cửa.

Dọc đường đi, Đường Kiếp thuận miệng hỏi.

- Đúng rồi, không biết lần trước Tây Nguyệt phái có mấy vị tới đây?

Từ Mộ Quân hơi sửng sốt nhìn cha mình, Từ Hi An nói.

- Là Thường Vũ Bình thượng sư và hai thuộc hạ của ông ấy.

- Thường Vũ Bình?

Đường Kiếp lẩm bẩm cái tên này, hắn chưa bước vào Tây Nguyệt phái, hiểu biết hạn hẹp. Những nhân vật đỉnh danh như Yến Trường Phong thì còn biết một chút, nhưng nếu chỉ là một Linh sư Thoát Phàm Cảnh thì chỗ nào Tây Nguyệt phái cũng thấy, hắn không sao biết được.

- Là người đường nào?

Đường Kiếp hỏi.

- Luật đường.

Từ Hi An trả lời.

- Luật đường?

Đường Kiếp lăm băm thâm.

- Thường thượng sư tới đây có nói gì không?

- Thường thượng sư hỏi qua, tra xét thêm một lần, xác nhận không có gì nên rời đi. Vốn tưởng chuyện này đã qua, nhưng không ngờ...

Từ Hi An không nói thêm, nhưng ngầm có ý. Người của Tây Nguyệt Phái các người đã chứng thực Từ gia ta không có quan hệ với Lâm Lăng, người còn tới làm gì?

- Thì ra là thế.

Đường Kiếp cười nói.

- Nói vậy hẳn Từ gia cũng vì vậy mà tiêu pha không ít?

Từ Hi An ngậy người một lúc sau đó mới cười nói.

- Đâu có đâu có, Văn Tâm Quốc được thượng tiên phù hộ, hàng năm mưa thuận gió hòa ngũ cốc được mùa, tiểu lão nhi với thượng tiên vẫn luôn ngưỡng mộ không thôi. Thượng tiên từ xa tới đi đường vất vả, Từ gia đương nhiên phải chuẩn bị chút lễ mọn, tán gẫu tỏ tâm ý, thượng tiên đồng ý nhận là đã cho Từ gia thể diện rồi.

Nói xong y phất tay, có mấy tên hạ nhân dâng mấy hộp gấm vào tay họ.

Đường Kiếp mở nắp hộp ra xem, trong đó chính là Linh tiền chứ không phải ngân lượng, số lượng mỗi hộp phỏng chừng không ít hơn ngàn miếng.

Nhìn thấy số tiền này, Đường Kiếp trầm mặc, Vệ Thiên Xung và Thị Mộng lại nhìn tới vui mừng.

Phải biết, dù xuất thân thế gia như Vệ Thiên Xung, thì linh tiền vẫn càng nhiều càng ít.

Rất nhiều chuyện có thể nói tiếp rất dễ, mà khi vật thật sự hấp dẫn xuất hiện, đa số người ở đây đều bị hấp dẫn tới không có năng lực chống cự.

Lúc nhìn thấy ba hộp gấm, Vệ Thiên Xung không nhịn được muốn vươn tay ra lấy, nhưng không ngờ Đường Kiếp lại vung tay đẩy tay Vệ Thiên Xung lại, rồi nhẹ nhàng đẩy ba hộp gấm kia về.

Từ Hi An nhìn cảnh này mà chấn động.

- Đường công tử, người có ý gì?

Đường Kiếp chậm rãi nói.

- Học sinh Tây Nguyệt phụng mệnh truy bắt Lâm Lăng, lần này đến đây chỉ để điều tra nơi y đi qua. Chỉ cần Từ gia an phận tuân theo luật pháp, thì không cần phải lo lắng.

Từ Hi An tức tối nhưng vẫn mỉm cười.

- Theo ý Đường công tử, hành động này của ta giống như chột dạ sao? Nếu công tử bất mãn, đại khái cứ nói Từ Hi An ta chấp chứa tội phạm bỏ trốn.

- Không đến mức đó.

Đường Kiếp thản nhiên nói.

- Ta chỉ nói chúng ta sẽ điều tra theo lẽ công, tuyệt không oan uổng người tốt, lão nhân gia cứ an tâm.

- Nếu vậy, lão hủ an tâm.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi tới cửa.

Mắt thấy Đường Kiếp sắp rời đi, nhưng trong khoảnh khắc, Đường Kiếp đột nhiên nói.

- Từ tiểu thư nhập học bốn năm, hẵn giờ đã tới cấp Linh Hồ rồi?

- Vâng, đúng là cấp Linh Hồ.

Từ Mộ Quân trả lời.

- Ta nghe nói Từ gia chỉ có người là con gái, mọi hy vọng đều đặt trên người.

- Mộ Quân vô năng, gặp người không quen, học tập không thành, ngược lại còn rước về phiền toái lớn cho gia tộc.

Từ Mộ Quân cúi đầu đáp.

- Nói vậy, giờ Từ gia chỉ còn mình người tu giả?

- Vâng.

- Vậy thì lạ thật, sao ta nhớ Từ gia hẵn phải có nô bộc theo học cùng?

Đường Kiếp đột nhiên nói.

Lời vừa nói ra, Từ Mộ Quân khẽ run bắn bật.

Đường Kiếp cười ha ha, nhanh chóng bước ra cổng.

Đi ra cửa chính Từ phủ.

Gương mặt Đường Kiếp nhanh chóng trầm xuống.

Vệ Thiên Xung nhìn thần sắc hắn không đúng liền hỏi.

- Có phải do chưa xác định được nên phiền não không? Không cần phải...

Y còn muốn khuyên giải Đường Kiếp, Đường Kiếp đã lắc đầu nói.

- Lâm Lăng ở trong Từ gia.

Lời hắn nói như đinh đóng cột, cả hai người đều bị hấn làm sững sốt.

Thị Mộng vội la lên.

- Từ Mộ Quân kia có thể phát ra lời thề Tâm Ma, ta thấy nàng thi triển gọn gàng, linh hoạt, không giống giả vờ.

Đường Kiếp hỏi.

- Vấn đề nếu nàng không phải Từ Mộ Quân?

- À?

Hai người cùng ngây dại.

Vệ Thiên Xung chỉ vào Đường Kiếp run run nói.

- Người... Người vừa nói cô nương kia, nàng... nàng... nàng không phải Từ Mộ Quân?

- Nói nhảm!

Đường Kiếp chửi thề.

- Giả bộ giả như vậy, nếu nàng ta là Từ Mộ Quân thì ta chính là Trường Phong chân nhân rồi!

Thị Mộng vội hỏi.

- Làm sao người biết nàng không phải Từ Mộ Quân?

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Lựa Chọn

Thị Mộng cẩn thận nghĩ lại tình hình lúc trước.

- Nàng biểu hiện mình quá nhanh. Lúc ta hỏi về chuyện Lâm Lăng, nàng ta nói thao thao bất tuyệt, cẩn thận không chút sơ hở, thật ra trong quá trình người thường tự thuật đều phải có một lúc hồi tưởng lại còn nàng ta nói ngay gần như trong nháy mắt, rõ ràng đã chuẩn bị tốt từ lâu. Chỉ khi hỏi nàng ta những câu ngoài chủ đề, nàng ta lập tức lộ nguyên hình!

Đường Kiếp cười lạnh

- Người nói là...

Thị Mộng vỗ vạc.

Đường Kiếp trả lời.

- Đúng vậy, trong bữa ăn ta đã cố ý thử họ. Quả hồng Nhạc Dương đâu phải thứ giải rượu mà dùng để dưỡng nha, Lâm xuyên Bạch Liên cũng có tác dụng thẩm mỹ, ngó sen Tam Giang cũng là đồ ngọt nữ nhân yêu thích. Từ lão gia không biết ba vật kia không có gì lạ, nhưng Từ đại tiểu thư không biết thì đã không có lý rồi. Còn về trà Ngọc tùng thạch thì càng không cần nói. Ngọc tùng thạch là một loại trà nổi tiếng của Thiên Nhai Hải Các, hương vị mát mẻ...nữ nhân rất yêu thích, do là trà thạch chứ không phải lá trà, chỉ cần ngâm không cần xung ẩm, là trà uống lúc xuất hành, không uống trong các bữa tiệc trà. Nàng ta thân là tiểu thư danh gia mà cũng không biết!

Mấy thứ này là do lúc trước tiếp xúc với Hứa Diệu Nhiên nên mới biết được, Hứa Diệu Nhiên du ngoạn khắp nơi, rất có kiến thức hưởng thụ đồ trong Văn Tâm Quốc, món trà Ngọc tùng thì Đường Kiếp từng uống với Hứa Diệu Nhiên, trong lúc nói chuyện cũng hiểu qua được.

Từ Mộ Quân kia không biết một hai chuyện thì không lạ, nhưng chuyện gì cũng không biết thì thật kỳ quặc.

- Cũng có khả năng nàng ta không ham mấy món này?

Vệ Thiên Xung nói.

- Đúng vậy.

Đường Kiếp gật đầu.

- Thế nên cuối cùng ta hỏi nàng ta, Phong Lâm Uyển và Mi Gian Phường ở đâu thêu tốt hơn, không ngờ nàng ta lại nói Phong Lâm Uyển...Ha ha.

Nói đến đây, Đường Kiếp cười ha ha.

Điều này khiến Vệ Thiên Xung và Thị Mộng không hiểu ra sao, Vệ Thiên Xung nói.

- Nói Phong Lâm Uyển tốt hơn thì có gì lạ? Sở thích khác nhau, dù Mi Gian Phường có xuất sắc hơn một chút cũng chẳng nói được điều gì.

- Vấn đề Mi Gian Phường không phải phường thêu mà là kỹ viện!

- Cái gì?

Hai người lại bị hấn làm chấn động.

Đường Kiếp cười nói.

- Đó là một chỗ nằm trên phố Vạn Tuyền Thành Hoa, lúc chúng ta du lịch sau kỳ thi, ta từng tới nơi đó. Nếu nàng ta là Từ đại tiểu thư thật thì nên nói mình chưa từng nghe qua Mi Gian Phường. Rõ ràng không biết còn ra vẻ nghiêm trang nói Phong Lâm Viên tốt hơn, rõ ràng trong có quỷ.

- Hóa ra là vậy!

Hai người bừng tỉnh đại ngộ.

- Người mạo nhận Từ tiểu thư kia chắc là người hầu học nàng ta. Từ gia thật to gan dám chấp chứa tội phạm bỏ trốn, sao họ lại to gan tới vậy!

Thị Mộng tức giận.

Vốn tưởng chỉ có mình Từ Mộ Quân che giấu Lâm Làng, nhưng giờ xem ra cả phủ đã thông đồng với địch, tính chất sự việc trở nên nghiêm trọng.

Đối với chuyện này Đường Kiếp cũng phải lắc đầu.

- Đúng vậy, mới đầu ta cũng không dám tin họ làm thế. Nhưng dù nguyên nhân gì, họ cũng đã làm ra rồi.

- Nếu vậy còn chờ gì nữa? Xông vào bắt giết Lâm Lăng là được.

Vệ Thiên Xung kêu lên.

Đường Kiếp cười nói.

- Thiếu gia xác định làm vậy sao?

- Hà? Người có ý gì?

Vệ Thiên Xung khó hiểu.

Không phải họ tới đây để bắt Lâm Lăng sao? Giờ Đường Kiếp đã xác nhận, sao còn nói lời này.

Đường Kiếp nói.

- Thật ra Từ Mộ Quân giả kia che giấu cũng không tốt, dù nàng ta tính toán tốt đến đâu nhưng vẫn dễ lộ đuôi cáo trước mặt người tu tiên, dù là học sinh cũng không ngoại lệ. Từ gia tuy là đại tộc nhưng chung quy cũng chỉ là thế gia phạm tộc, vọng tưởng lừa gạt ánh mắt người tu tiên quả đúng là người si nói mộng...Thiếu gia người không thấy kỳ quái sao? Sao học có thể lừa được Thường Vũ Bình Thường thượng sư?

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng nhìn nhau, vẫn là Thị Mộng nói.

- Ta thấy tám phần là do tác dụng cả linh tiên?

Đường Kiếp gật đầu.

- Từ gia lúc bắt đầu đã biết không thể lừa gạt, thế nên họ dùng tiên mở đường.

Thị Mộng hiểu ra.

- Ý người nói, Thường thượng sư đã xác nhận Từ phủ vô can, nếu giờ chúng ta bắt y sẽ khiến Thường thượng sư không xuống đài được?

Đường Kiếp gật đầu.

- Có một số việc vốn không phải làm càng nhiều càng tốt mà càng làm nhiều càng hỏng! Có những công lao sinh ra dựa trên cơ sở sĩ nhục và thất bại, muốn đạt được công lao, cũng là cách khẳng định sự tồn tại.

Nghe vậy, Thị Mộng và Vệ Thiên Xung đều run lên.

Vệ Thiên Xung cuống quýt.

- Thường Vũ Bình kia dù sao cũng là thượng sư, chúng ta không nên đắc tội lão. Hoàn thành nhiệm vụ này chưa chắc ta có thể thành chân truyền,

nhưng đặc tội Tẩy Nguyệt thượng sư, ngày tháng sau này cũng không dễ dàng gì.

- Nếu không các người nghĩ sao Trường Phong chân nhân lại ra nhiệm vụ này?

Đường Kiếp hỏi lại.

- Hà?

Hai người ngây ngốc.

- Người nói là...

Đường Kiếp nghiêm mặt.

- Thường Vũ Bình là thượng sư Luật Đường. Luật đường là một trong tám đường ở Tẩy Nguyệt chịu trách nhiệm xử phạt, chấp hành luật. Vụ án của Lâm Minh Nguyên là việc bên ngoài, vốn không thuộc phạm vi quản lý của Luật đường, theo lý phải do Thám đường phụ trách đối ngoại ứng phó. Người của Luật đường chạy tới đây là đã có vấn đề. Còn nhớ chuyện phe phái tranh giành ta nói với các người không?

Vệ Thiên Xung và Thị Mộng nhìn nhau, Vệ Thiên Xung cẩn thận nói.

- Người nói...chuyện này có liên quan tới bề trên tranh đấu.

Đường Kiếp cười ha ha.

- Suy cho cùng Thường Vũ Bình vì muốn kiếm lời riêng cho bản thân, ăn hối lộ trái pháp luật, hơn phân nửa đã bị người của Thám đường phát hiện. Luật đường thuộc phe bảo thủ muốn chiếm cứ thế lực, nếu có thể ra đề thăm dò, nói không chừng có thể thừa cơ đả kích Luật đường một phen. Họ không rùm beng, ngược lại còn dùng nhiệm vụ chân truyền để mọi người

theo đuổi Lâm Lãng, còn cố ý để lại đầu mối là muốn chúng ta tới vạch trần chuyện của Thường Vũ Bình...

- Ta hiểu rồi.

Thị Mộng nói.

- Để học sinh đi bắt Thường Vũ Bình, thật ra là kéo học viện về theo hướng Trường Phong chân nhân.

- Đúng vậy!

Đường Kiếp khẳng định gật đầu.

- Về phần Lâm Lãng, y bất quá chỉ là con mồi. Một con chó nhà có tang, trốn không thoát, cũng không có khả năng ảnh hưởng tới Tây Nguyệt phái.

Sau việc này, dù bắt được Lâm Lãng hay không, Thường Vũ Bình đều sẽ gặp xui xẻo. Mà đám học sinh vì chân truyền giúp Yến Trường Phong đả kích phe bảo thủ, dù không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng chỉ cầm tham gia vào chuyện này, tương lai cũng chẳng vui vẻ gì, hơn nữa còn phải dựa vào Yến Trường Phong.

Chiêu này của Yến Trường Phong có thể nói là khiến phe bảo thủ ngậm bồ hòn làm ngọt, đồng thời lôi kéo nhân tài cho mình.

Đương nhiên phe bảo thủ cũng có thể lấy chân truyền của chân nhân chống lại, tuy nhiên cách này quá mức hạ đẳng, lộ liễu. Trong lúc phân tranh, quan trọng nhất là không được lộ diện, nhiều mâu thuẫn nếu công khai càng thêm khó giải quyết.

Thường Vũ Bình tự làm tự chịu, không thể trách người khác buông tha.

Nếu không nhẫn được để sau này tìm cơ hội lấy lại danh dự - trong thế giới chống tham ô, tham nhũng đều là vũ khí vững bền.

Hiếu được ý nghĩa của lần chân truyền này, đám người Vệ Thiên Xung cũng hiểu ra. Dù Vệ Thiên Xung vẫn là thiếu niên không hiểu chuyện, nhưng khi giải thích vẫn có thể hiểu được.

Điều này cũng khiến y cảm nhận con đường tu tiên khó lường, tương lai không chỉ đối mặt với vô số yêu ma hung thú mà còn những người nấp trong tối đậm lén sau lưng. Có lúc bàng hoàng, khờ dại trước âm mưu quỷ quyệt nhưng cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Y nói.

- Nói vậy, Trường Phong chân nhân đang muốn chúng ta lựa chọn lập trường?

- Phải!

Đường Kiếp trả lời.

- Muốn thành chân truyền phải tỏ rõ lập trường. Dù có là đệ tử thiên tài hơn người, nhưng tâm không hướng về ta thì cũng vô dụng. Bề ngoài chuyện này nghe có vẻ ghê tởm, nhưng lại là giá trị tồn tại tất yếu. Thiếu gia, đây là khâu quan trọng nhất của nhiệm vụ này, nếu người có thể hoàn thành, dù hình tượng khí chất của người...Khụ khụ, cho dù có những người khác hoàn thành nhiệm vụ ưu tú hơn, chỉ cần chênh lệch không lớn, người vẫn có khả năng được chọn rất lớn.

- Xem người là muốn chúng ta lựa chọn tiến vào?

- Ta không có thói quen bỏ nửa giữa chừng.

Đường Kiếp thản nhiên nói.

Đường Kiếp nói cho Vệ Thiên Xung chân tướng không phải để y lùi bước mà là cho y biết sau khi lựa chọn sẽ gặp phải chuyện gì.

Hắn không muốn tương lai Vệ Thiên Xung vì thấy mình dối gạt mà giận mình.

- Nhưng như vậy sẽ đắc tội...

Vệ Thiên Xung do dự.

- Người sống trên đời kiểu gì chẳng có lúc đắc tội người khác? Có sợ thì vẫn có lúc vô tình đắc tội với người, kết thù kết oán! Tiên lộ tranh phong, không tiến tức là lùi. Thiếu gia, trên đại đạo này, có chỗ nào dưới chân không chứa đầy xương cốt! Đừng do dự nữa!

Nhưng ngạc nhiên là, lời này không phải Đường Kiếp nói mà là Thị Mộng nói.

Đường Kiếp và Thị Mộng nhìn nhau, trong mắt đều toát lên ý cười.

Trên đại đạo này, phải dũng cảm tiến lên, phá bỏ hết thảy nguy cơ.

Yêu tinh quỷ quái là nguy cơ, chẳng lẽ lòng người hiểm ác không phải sao?

Vệ Thiên Xung nhìn hai bên, rốt cuộc cắn răng nói.

- Được, chúng ta xông lên một lần.

Lời nói hùng hồn, hiển nhiên đã quyết định.

Ngay lúc y sắp xông vào, Đường Kiếp ngăn lại.

- Đợi một chút.

- Còn chuyện gì nữa?

Vệ Thiên Xung khó hiểu.

- Không có gì, chỉ là dự phòng, không cho họ cơ hội chạy thoát.

Nói xong, Đường Kiếp chỉ tay, pháp ấn hạ xuống, thiên địa bắt đầu nổi gió.

- Đây là...

Vệ Thiên Xung ngạc nhiên.

- Áo trận nhỏ, có tác dụng vây địch!

Đường Kiếp nói.

- Từ gia dám thu giữ tội phạm bỏ trốn bịt mắt tiên nhân, cả nhà phạm pháp đương nhiên phải bắt không sót một người! Thị Mộng thả linh nhãn thăm dò, ngăn người ngoài quấy nhiễu.

- Hiểu rồi!

Lúc này, Đường Kiếp không che giấu thực lực về trận pháp của mình trước Vệ Thiên Xung, một trận pháp cấp thấp đã vây Từ phủ trong lòng bàn tay.

Kinh Môn Kỳ hiện, từ trên không bay vào Từ phủ, trong luồng sáng kia cấu thành trung tâm trận pháp, mê cục Vạn Tượng hiện, bên trong truyền ra những tiếng kinh hô liên tục.

Hoàn thành xong, Đường Kiếp mới nói.

- Đi!

Một quyền tùy ý tung ra đánh nát cửa chính!

TIÊN LỘ TRANH PHONG

Duyên Phận 0

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Non Nót

Phanh!

Trong màn gỗ bay tán loạn, ba người sải bước vào Từ phủ.

Trong sân Từ phủ, các gia đình đã đứng thành hàng chỉnh tề, tay còn cầm côn, đoản đao nhìn ba ba người như gặp cường địch, cầm đầu là một nữ tử trẻ tuổi, đúng là Từ tiểu thư giả kia. Nhìn tư thế đúng là đã có chuẩn bị.

Từ Hi An đứng cách đó không xa nhìn ba người phá cửa vào, thở dài:

- Rốt cục vẫn quay lại.

Đường Kiếp cười nói:

- Ta cho các người thời gian chạy trốn, các người lại lựa chọn ngoan cố chống lại, rốt cuộc là ai cho các người lá gan lớn như vậy? Đúng rồi, dù sao Lâm Lăng cũng là học sinh Lưu Vân năm sáu, không phải các người nghĩ Lâm Lăng và Từ Mộ Quân, thêm vào mấy tên hầu học và đám gia đình là đủ để đối phó với chúng ta chứ?

- Phì!

Từ Mộ Quân giả chửi thề:

- Đối phó các người cần gì nhiều người, một mình cô gia nhà ta là đủ!

- Cô gia?

Đường Kiếp nheo mắt

Từ Hi An đã kêu lên:

- Mặc Hương cầm mồm!

Lúc này mới quay sang Đường Kiếp, kích động nói:

- Đường công tử tuệ nhãn, lão nhi tự biết không thể gạt được. Chỉ là Từ gia tuyệt không có ý đối nghịch với thượng phái, chỉ vì... Chỉ vì tình thế bức bách mới không thể không làm như vậy, kính xin Đường công tử giơ cao đánh khẽ, buông tha già trẻ nhà ta!

Lão nhân này không còn ra vẻ thong dong điềm tĩnh, mà chỉ có lệ rơi đầy mặt cầu xin, ngay cả Đường Kiếp cũng thấy động lòng, thế nhưng hắn vẫn hỏi:

- Tình thế bức bách? Ta thấy người ở đây, đâu có ai bị quản chế, sao lại nói là chịu bức bách. Thành thật khai báo tung tích của Lâm Lăng, các người còn có cơ hội.

- Đường công tử!

Từ Hi An nói:

- Hãy cho ta ba ngày... Không, không, một ngày. Một ngày nữa, ta nhất định giao Lâm Lăng cho các người!

- Lão gia!

Cô nương tên Mặc Hương kia hét lên.

- Người cầm miệng!

Từ Hi An quát:

- Lúc đầu ta nên một đao chém chết nghiệt súc kia! Chẳng lẽ các người thật muốn Từ gia ta vì y mà diệt tộc sao? Cho tất cả người trong Từ gia vì y mà chết sao?

Mọi người nhìn nhau rồi đồng thanh nói:

- Lão gia, chúng ta nguyện vì Từ gia máu chảy đầu rơi, đến chết mới thôi. Giờ là thời khắc mấu chốt, không thể giao cô gia ra.

Từ Hi An khẽ run, nhất thời không nói nên lời.

Đường Kiếp thở dài:

- Thời gian một ngày... Thật xin lỗi, ta không có. Nhiệm vụ lần này các học sinh giành giật từng giây, chẳng ai biết ngay sau đó sẽ bị ai giết. Vì chân truyền của thiếu gia nhà ta, Từ gia có nỗi khổ gì, ta chẳng còn tâm tư hỏi. Nếu các người đã không muốn giao Lâm Lăng ra, chúng ta tự mình bức họ ra. Thiếu gia, Thị Mộng, chúng ta động thủ!

Hắn vừa dứt lời, Vệ Thiên Xung vung tay lên, con rối dẫn đầu lao ra, đánh về phía Mặc Hương.

Người tên Mặc Hương vốn là hầu học của Từ Mộ Quân, cũng đã là học sinh Linh Hồ ở Lưu Vân thư viện tu hành bốn năm, lúc thấy con rối kia vọt tới cũng không sợ hãi, hét lớn, đâm một kiếm về phía con rối.

Chỉ có điều con rối kia do Vệ Thiên Xung tiêu phí lượng lớn linh tiền tỉ mỉ luyện chế, thực lực hơn xa những con rối bình thường. Mặc Hương tuy là học sinh năm bốn, nhưng không có thiên phú không có tài nguyên nên thực lực cũng rất bình thường.

Vào lúc kiếm kia đâm vào người con rối, con rối kia như búng tỉnh xông nhanh về phía trước, dùng năm đâm lớn nện xuống Mặc Hương.

Mặc Hương lùi mấy bước, đang muốn thi triển pháp thuật thì thấy giữa không trung có tiếng gào thét, âm phong cuộn cuộn ngưng kết thành một cửa động nhỏ, một tên tiểu âm binh từ trong đó nhảy ra.

Âm binh này thoát nhìn rất nhỏ, không khác với thanh nha quý của Phù Dư đạo nhân là bao, chỉ là không có vũ khí mà dùng thủ trào, lực công kích thấp đến đáng thương, đúng là Câu tà âm binh của Vệ Thiên Xung.

Âm Binh không phải linh khí sinh vật mà là triệu tập từ âm giới đến.

Âm giới là một trong các sao của Đại thiên giới, âm hàn căn cỗi chỉ có tính âm thuần mới sinh tồn được trong đó. Hai giới sinh ra vô số vách ngăn, có vô số âm phong thông xuyên qua chư giới, bởi vậy rất dễ triệu hoán.

Câu tà âm binh chính là loại phổ biến nhất và thấp cấp nhất.

Vệ Thiên Xung tu luyện Câu tà âm binh hơn nửa năm, giờ đã khá thành thục, vào lúc con âm binh này nhảy ra, trong không trung liên tục thấy bùm bùm ra vài trào, hét lên một tiếng rồi lao về phía Mặc Hương.

Dù không có công kích mạnh như Thanh nha quý, nhưng Âm binh có thể bay, hơn nữa toàn thân âm hàn, nếu bám vào cơ thể con người thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, năng lượng âm hàn này thật khiến mọi người thấy đau đầu.

Mặc Hương lập tức cảm thấy toàn thân ngưng tụ, so với ban đầu đã bị kiềm hãm lại nhiều.

Trong lòng kinh hãi, nàng ta bắn một loạt chỉ phong về phía Vệ Thiên Xung.

Không ngờ cước bộ Vệ Thiên Xung bị lỗi, vừa hay tránh được một kích này, trái lại Mặc Hương còn bị con rối thừa cơ đánh một quyền.

Vệ Thiên Xung thấy một kích đạt được, chỉ vào Mặc Hương nói:

- Bảo bảo, lên đánh nàng ta!

Lời này dành cho con yêu hồ kia.

Nhưng không ngờ yêu hồ kia nhìn Mặc Hương rồi lại nhìn Vệ Thiên Xung, ngoắc ngoắc đầu rồi chạy sang một bên đi ngủ.

Vệ Thiên Xung giận dữ:

- Đây, người là yêu thú của ta mà!

Hồ ly kia không thèm để ý tới y, khiến y tức tới dậm chân.

Chịu công liên tục, trong tay Mặc Hương đã xuất hiện một cây Thanh Ti Đới quất:

- Thiên Trọng Đoạn!

Dây lưng lụa màu xanh hóa thành vô số sợi tơ quấn về phía Vệ Thiên Xung khiến Vệ Thiên Xung sợ tới ôm đầu quất. "A A" rồi bỏ chạy.

Y chạy nhưng là theo bộ pháp Yên La Bộ, vô số sợi dây như bàn tay chụp lấy Vệ Thiên Xung, nhìn qua Tiểu bàn tử chạy trốn có vẻ chật vật, nhưng lại có thể trong đồng hỗn loạn đó chạy ra ngoài, không sợi dây nào trói được y, ngay cả Mặc Hương cũng giật mình.

Nàng không biết Vệ Thiên Xung tự lúc lịch lãm ở Thần Binh Đấu Trường tới nay đều dựa vào âm binh quần người, con rối chủ công, Yên La Bộ lẩn tránh, chiến thuật này đã luyện tới lư hỏa thuần thanh.

Đừng thấy y chạy trốn chật vật, nhưng bước chân y không loạn chút nào, như một cơn gió, lượn lẹo như trạch.

Người từng có kinh nghiệm giao thủ đều biết muốn đối phó mập mạp chết bầm này thì không nên đuổi theo y, mà nhất định phải giả bộ hoặc là tàn sát âm binh, tiêu hao linh khí của y hoặc dựa vào tốc độ nhanh hơn bức bách Vệ Thiên Xung khiến tượng gỗ và âm binh của y khó phát huy tác dụng, hay là dùng pháp thuật có ảnh hưởng trên diện tích lớn quét ra...

Nhưng Mặc Hương lại không biết điều này, dù bề ngoài nhìn như nàng đánh Vệ Thiên Xung chạy như sắp tè ra quần, nhưng lại không chiếm được chút ưu thế nào.

Hai người giao thủ, gia đình Từ phủ cũng không nhàn rồi, hô hào xông lên.

Thị Mộng cười lạnh, lấy trên người một cây sáo, kề vào miệng thổi, một luồng âm ba quét qua mọi người.

Dù y theo lời Đường Kiếp, lấy phụ trợ là pháp thuật chính nhưng cũng không thể không học pháp thuật để tự bảo vệ mình, âm ba này chính là pháp thuật chiến đấu của y.

Trước khi y bán mình vào Vệ phủ, y từng ở quê chăn trâu, trong lúc rảnh rỗi liền thổi sáo, thổi tới thành một tay sáo giỏi, rất được Vệ Thiên Xung yêu thích.

Đường Kiếp nói y nên chọn thiên phú của bản thân, y liền chọn âm địch thuật.

Âm địch sát thương diện rộng nhưng lực tổn thương có hạn, đấu với người tu tiên có phần miễn cưỡng, nhưng dùng để đối phó với một đám phàm nhân thì cũng dư dả.

Trong tiếng sáo mù mịt, đám gia đình bịt tai khóc thét, Thị Mộng thuận tay quay cây sáo một vòng, ngón cái nhấn vào một lỗ trên cây sáo, tiếng gió phun ra, chính là phun về phía Mặc Hương.

Chiêu này gọi là Ngưng âm kiếm, đầu tiên là tập trung linh khí vào trong cây sáo, sau đó kích phát, là phương pháp tụ linh thành kiếm, chẳng qua có âm địch phụ trợ nên cũng tiện dụng hơn.

Ngưng âm kiếm này đánh cho Mặc Hương trở tay không kịp, một tiếng vang nhẹ, trên mình Mặc Hương hiện ra màn thủy lam quang hoa, chặn âm kiếm lại.

Tuy nhiên việc này đã tạo cơ hội cho Vệ Thiên Xung.

Y không chạy nữa.

Y dừng bước, quay lại với một cây búa nhỏ bằng thép tinh trong tay, mạnh mẽ chém về phía Mặc Hương.

Búa này thoát nhìn không có gì lạ, không có quang ảnh, nhưng khi chém tới màn thủy lam quang của Mặc Hương lại tự nhiên như không có gì ngăn cản, từ trên quầng sáng kéo thành một dải sáng. Ngay cả Mặc Hương cũng giật mình không dám đỡ lấy búa này, chỉ đành lui ra sau. Lưng truyền tới cảm giác đau, đúng là bị con rối đánh một quyền.

- Làm tốt lắm, thiếu gia.

Thị Mộng hét lên.

Vệ Thiên Xung cười ha ha, giơ búa làm mặt quỷ với Mặc Hương.

- Học sinh năm bốn? Ta thấy cũng chẳng giỏi giang gì.

Chiêu thức y vừa đúng đúng là Quỷ Phủ Thuật, Quỷ Phủ Thuật này học lúc trước là để điều khiển con rối, nhưng trong quá trình cắt vàng đoạn ngọc, năng lực phá giáp đã mạnh lên nhiều, cũng có thể dùng trong cận chiến chứ không mau lẹ như khi dùng Trảm Phong. Chỉ một búa leng keng như rền sắt, trong chiến đấu khó mà công kích liên tục.

Còn búa nhỏ kia là theo lời Đường Kiếp đề nghị, dùng thanh Phân Thủy Kiếm của Vệ gia đổi lấy, gọi là trăm cốt phủ.

Tên cũng như người, vừa nghe đã biết có lực phá hoại mạnh.

Vệ Thiên Xung sử dụng triệu hoán là chính nên cũng không học về cận chiến, chỉ cầu trong cận chiến đừng bị thương tổn gì, Trăm cốt phủ này giống Quỷ Phủ Thuật, dùng để phản kích cận chiến thì sắc bén. Chẳng ai ngờ một tên chỉ biết y vào con rối công kích lại có thủ đoạn như vậy.

Hơn nữa, dưới sự phối hợp của Thị Mộng, Mặc Hương đã phải chịu thiệt không nhỏ.

Trên mặt nàng ta hiện sát khí:

- Dám bắt nạt Lưu Vân ta không người?

Tay phải ném kiếm vào không trung:

- Đi!

Kiếm kia chớp động quang hoa, trong nháy mắt chém về phía Vệ Thiên Xung.

- Con mẹ nó! Thuật phi kiếm!

Vệ Thiên Xung bị dọa chửi ầm lên, ở chung với Đường Kiếp lâu ngày, ngay cả câu cửa miệng cũng học được.

Phi kiếm thuật cũng coi như tiêu chuẩn giới hạn, cầm vũ khí trong tay thi triển, đến khi rời tay, thân hình phát sinh biến hóa, nó đại biểu cho sức chiến đấu tự do của học sinh tăng lên cùng với hiệu quả tấn công phạm vi lớn.

Lúc phi kiếm tung ra, khoe khoang mũi nhọn gào thét trong không trung, Vệ Thiên Xung không dám cậy mạnh, vội co đầu rụt cổ, phát động Yên La Bộ chạy trốn, không hề có chút phong độ.

Phi kiếm đuổi theo một đường, Mặc Hương rút cuộc chỉ đầu ngón tay, phi kiếm trên cao chuyển hướng bay về phía Thị Mộng.

Thị Mộng khẩn trương, hai tay thi triển ấn pháp:

- Ấn thân thuật!

Y muốn ấn thân chạy.

Chỉ có điều pháp thuật của y không giục nhanh được như vậy, dù thuật ấn thân này là cấp thấp nhưng vẫn có chút phức tạp, mắt thấy phi kiếm kia sắp đánh úp lại, ấn thân thuật vẫn chưa phóng thích được thì hoảng hốt. Vào lúc đó có một bóng người xuất hiện trước mắt y, quả đúng là Đường Kiếp.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Theo Đuổi Ước Mơ

Chương 2: Thảm Biến

Chương 3: Giận Giữ Giết Người

Chương 4: Lừa Tiên

Chương 5: Nhân Quả Khó Rời

Chương 6: Tàng Tượng Kinh

Chương 7: Ngọc Môn Thiên Xung

Chương 8: . Bước Lên Tiên Đồi

Chương 9: Tẩy Mạch

Chương 10: Trận Đạo

Chương 11: Chỉ Cầu Tiêu Dao Kiếp Này.

Chương 12: Nỗi Đau Ly Biệt

Chương 13: Lời Thề Lớn

Chương 14: Phái Tẩy Nguyệt

Chương 15: Truy Tìm

Chương 16: Linh Châu

Chương 17: Cổ Trường Thanh

Chương 18: Tần Quân Sự

Chương 19: Nhập Phủ

Chương 20: Thiếu Gia Vệ Gia

Chương 21: Nghệ Thuật Làm Vườn

Chương 22: Tự Nhiên Học Phép

Chương 23: Đâm Ngựa.

Chương 24: Quất Roi.

Chương 25: Rụng Xuống.

Chương 26: Không Làm Thư Ký.

Chương 27: Đối Thủ Mới.

[Chương 28: Liên Minh.](#)
[Chương 29: Quy Tắc.](#)
[Chương 30: Dựa Vào Người Khác Lập Kế Hoạch.](#)
[Chương 31: Tâm Sáng Như Gương.\(P2\).](#)
[Chương 32: Chọn Phái \(P1\).](#)
[Chương 33: Chọn Phái \(P2\).](#)
[Chương 34: Cỏ Cây Thành Tinh.](#)
[Chương 35: Lời Đồn Đại Vô Căn Cứ.](#)
[Chương 36: Thu Phục](#)
[Chương 37: Điều Khắc](#)
[Chương 38: Từ Biệt](#)
[Chương 39: Rời Xa](#)
[Chương 40: Lựa Chọn \(P1\).](#)
[Chương 41: Lựa Chọn \(P2\).](#)
[Chương 42: Dẫn Dò.](#)
[Chương 43: Cứu Người](#)
[Chương 44: Kết Thúc.](#)
[Chương 45: Thiên Đạo Bia](#)
[Chương 46+1: Quy Tắc Đệ Tử \(P1\).](#)
[Chương 46+2: Quy Tắc Đệ Tử \(P2\).](#)
[Chương 47+1: Học Tử Lâm \(P1\).](#)
[Chương 47+2: Học Tử Lâm \(P2\).](#)
[Chương 48: Lý Dư \(P1\).](#)
[Chương 49+1: Nhập Học \(P1\).](#)
[Chương 49+2: Nhập Học \(P2\).](#)
[Chương 50: Đào Nhiên Cư](#)
[Chương 51+1: Tiết Học Đầu Tiên \(P1\).](#)
[Chương 51+2: Tiết Học Đầu Tiên \(P2\).](#)
[Chương 52: Tiết Học Đầu Tiên \(P3\).](#)
[Chương 53+1: Huyền Bí \(P1\).](#)
[Chương 53+2: Huyền Bí \(P2\).](#)
[Chương 54+1: Thiếu Hải Động Kim \(P1\).](#)

[Chương 54+2: Thiếu Hải Động Kim \(P2\)](#)
[Chương 55: Linh Vật](#)
[Chương 56+1: Mở Linh Nhân \(P1\)](#)
[Chương 56+2: Mở Linh Nhân \(P2\)](#)
[Chương 57+1: Túng Kiếm Thập Nhị Thức \(P1\)](#)
[Chương 57: Túng Kiếm Thập Nhị Thức \(P2\)](#)
[Chương 58: Lập Hội \(P1\)](#)
[Chương 58: Lập Hội \(P2\)](#)
[Chương 59: Gặp Nhau](#)
[Chương 60: Nghịch Tử \(P1\)](#)
[Chương 60: Nghịch Tử \(P2\)](#)
[Chương 61: Lục Soát](#)
[Chương 62: Tạ Phong Đường](#)
[Chương 63: Nguyên Liệu \(P1\)](#)
[Chương 63: Nguyên Liệu \(P2\)](#)
[Chương 64: Ngự Ông](#)
[Chương 65: Tụ Linh](#)
[Chương 66: Thăm Dò](#)
[Chương 67: Cháy Nhà Ra Mặt Chuột](#)
[Chương 68: Giết Người](#)
[Chương 69: Ánh Sáng Màu Xanh](#)
[Chương 70: Cất Cung](#)
[Chương 71: Ly Kinh](#)
[Chương 72: Thay Đổi Chiến Lược](#)
[Chương 73: Hạc Trắng](#)
[Chương 74: Phụ Lục](#)
[Chương 75: Hãm Hại](#)
[Chương 76: Sau Kỳ Thi](#)
[Chương 77+78: Thiếu Niên Đồng Môn](#)
[Chương 79: Thủ Tiêu Tang Vật](#)
[Chương 80: Truyền Pháp \(P1\)](#)
[Chương 80+2: Truyền Pháp \(P2\)](#)

[Chương 81: Bế Quan](#)
[Chương 82+1: Vô Úy Thuật \(P1\)](#)
[Chương 82+2: Vô Úy Thuật \(P2\)](#)
[Chương 83: Kế Hoạch](#)
[Chương 84: Thiên Ngự Điện](#)
[Chương 85+1: Thiên Tru Điện \(P1\)](#)
[Chương 85+2: Thiên Tru Điện \(P2\)](#)
[Chương 86+1: Trút Giận \(P1\)](#)
[Chương 86+2: Trút Giận \(P2\)](#)
[Chương 87: Trút Giận \(P3\)](#)
[Chương 88+1: Đọ Sức \(P1\)](#)
[Chương 88+2: Đọ Sức \(P2\)](#)
[Chương 89: Cơ Hội](#)
[Chương 90: Kỷ Lục](#)
[Chương 91: Tham Lam Vô Độ \(P1\)](#)
[Chương 92: Tìm Kiếm Tài Nguyên](#)
[Chương 93+1: Hồ Khiếu Cốc \(P1\)](#)
[Chương 93+2: Hồ Khiếu Cốc \(P2\)](#)
[Chương 94+1: Hồ Khiếu Cốc \(P3\)](#)
[Chương 94+2: Hồ Khiếu Cốc \(P4\)](#)
[Chương 95+1: Hồ Khiếu Cốc \(P5\)](#)
[Chương 95+2: Hồ Khiếu Cốc \(P6\)](#)
[Chương 96: Hồ Khiếu Cốc \(P7\)](#)
[Chương 97: Tù Ngục](#)
[Chương 98: Lớn Lên](#)
[Chương 99: Giăng Co \(P1\)](#)
[Chương 100: Giăng Co \(P2\)](#)
[Chương 101: Ra Khỏi Vỏ](#)
[Chương 102: Tin Tức](#)
[Chương 103: Ban Thưởng](#)
[Chương 104: Rèn Kim Đài](#)
[Chương 105: Hồn Binh](#)

[Chương 106: Đoạn Tràng Dao](#)
[Chương 107: Thần Đình Thiên Biển](#)
[Chương 108: Phục Hồ](#)
[Chương 109: Bảo Hồ Lột Da \(Thượng\)](#)
[Chương 110: Bảo Hồ Lột Da \(Trung\)](#)
[Chương 111: Bảo Hồ Lột Da \(Hạ\)](#)
[Chương 112: Ly Biệt](#)
[Chương 113: Học Viên Vay Tiền \(Thượng\)](#)
[Chương 114: Học Viên Vay Tiền \(Hạ\)](#)
[Chương 115: Rời Khỏi Học Viện](#)
[Chương 116: Tán Gẫu](#)
[Chương 117: Bắt Giữ \(Thượng\)](#)
[Chương 118: Bắt Giữ \(Hạ\)](#)
[Chương 119: Thẩm Vấn](#)
[Chương 120: Tấn Công](#)
[Chương 121: Cản Trả](#)
[Chương 122: Chiếc Hộp](#)
[Chương 123: Chịu Chết](#)
[Chương 124: Biện Linh](#)
[Chương 125+1: Nói Dối Như Thật \(P1\)](#)
[Chương 125+2: Nói Dối Như Thật P2](#)
[Chương 126: Nội Đấu](#)
[Chương 127: Lời Nói Dối Song Trùng](#)
[Chương 128+1: Chém Giết P1](#)
[Chương 128+2: Chém Giết P2](#)
[Chương 129: Chém Giết P3](#)
[Chương 130: Chém Giết P4](#)
[Chương 131: Vĩnh Viễn Không Chia Lìa](#)
[Chương 132: Cướp Tiền](#)
[Chương 133: Tranh Đoạt](#)
[Chương 134: Kinh Môn Kỳ](#)
[Chương 135: Thiên Sát Lôi Châu](#)

[Chương 136: Diên Cuồng](#)
[Chương 137: Quỷ Vật](#)
[Chương 138: Liên Thủ \(Thượng\)](#)
[Chương 139: Liên Thủ \(Hạ\)](#)
[Chương 140: Yêu Nữ \(Thượng\)](#)
[Chương 141: Yêu Nữ \(Hạ\)](#)
[Chương 142: Cáo Biệt](#)
[Chương 143: Trở Về](#)
[Chương 144: Trừng Phạt](#)
[Chương 145: Trảm Phong](#)
[Chương 146: Thiển Cận](#)
[Chương 147: Phản Kích](#)
[Chương 148: Ước Chiến \(Thượng\)](#)
[Chương 149: Ước Chiến \(Trung\)](#)
[Chương 150: Ước Chiến \(Hạ\)](#)
[Chương 151: Chân Truyền](#)
[Chương 152: Thu Đồ Đệ](#)
[Chương 153: Phe Phái \(Thượng\)](#)
[Chương 154: Phe Phái \(Hạ\)](#)
[Chương 155: Thành Thương Tuyền](#)
[Chương 156: Cường Ép](#)
[Chương 157: Truy Đuổi](#)
[Chương 158: . Truy Đuổi](#)
[Chương 159: Truy Đuổi \(Hạ\)](#)
[Chương 160: Cạm Bẫy](#)
[Chương 161: Truy Bắt](#)
[Chương 162: Kỳ Ngộ](#)
[Chương 163: Bí Pháp Dầu Ấn](#)
[Chương 164: Điều Tra](#)
[Chương 165: Lựa Chọn](#)
[Chương 166: Non Nớt](#)